

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

5. JANUAR 1958

NR. 1

Pius XII:

HOVMODETS TEGN PÅ HIMMELHVÆLVET

Den Hellige Fader Pave Pius XII rettede i sit julebudskab — der denne gang udsendtes allerede søndag før jul — en indtrængende opfordring til hele verden om at skabe en ny menneskehed i overensstemmelse og harmoni med fremskridtet. Paven trak julens hemmelighed op på baggrund af den moderne verdens materialistiske fremskridt og fremhævede, at det nu er på tide, at det moderne menneskes selvfordulelse betragtes i de rette proportioner. Teknik alene er ikke i stand til at skabe verdensorden og samfundsorden, tværtimod, der skal menneskeånd til, en menneskeånd, der hviler på tro og fornuft, mennesker, der er skabt i Guds billede.

Pave Pius XII betegnede det som en af de ganske særlige opgaver, der påhvilede hans pontifikat, at arbejde for enhed og endrægtighed mellem nationerne. Paven fornyede derfor sin opfordring og formaning til fred, den fred, der udgør et så stort og kostbart gode, at enhver bestræbelse i så henseende er alle tænkelige ofre værd. »Den guddommelige harmoni i verden pålægger alle statsoverhoveder en streng forpligtelse til at hindre krig gennem internationale aftaler, at indskrænke rustningerne ved effektiv kontrol, og ved ganske tilforladelig solidaritet mellem de nationer, der oprigtigt stræber efter fred, at afskrække enhver, der er til sinds at

ville forstyrre freden», erklærede Paven.

I forbindelse med spørgsmålet om atomenergien udtalte Paven, at det synes, som om fremskridtet ligesom lokker nationerne til ganske blindt at

Landet, hvor englenerne
ikke synger mere
Maltaordenen
 Lourdes 1958
? – og svar

I 1958:

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

negligere åbenlyse farer og ikke gå af vejen for anselige tab. »Det er, som om man slet ikke bemærker, hvorledes udviklingen og anvendelsen af mange nye opfindelser til rent militære formål medfører langt større ulemper eller skader end fordele, det være sig også af rent politisk natur. Han beklagede, at så mange værdier, så megen arbejdskraft og kapital bliver unddraget anvendelse til gavn for menneskeheden. »Dømmer man realistisk, så har den nuværende kappelstrid mellem nationerne i den hensigt at vise deres respektive formåen på rustningsfremskridtets område, ganske givet frembragt visse nye »tegn på himlen«, men tegn, der dog snarere er udtryk for højmod og stolthed.»
(sluttes på bagsiden)

Rom dementerer rygter om forestående konsistorium

I sædvanligvis velunderrettede kredse, der står Vatikanet nær, betegner man de rygter, der i den senere tid har fundet vej til verdenspressen og som går ud på, at Paven står i begreb med at indvarsle et konsistorium med det formål at kreere nye kardinaler, som totalt grebet ud af luften. Der forlyder ej heller noget om vigtige omplaceringer indenfor den højeste kirkelige administration. Man fremhæver, at Paven alene træffer afgørelse om udnævnelsen af ny kardinaler samt om disses placering indenfor den kirkelige forvaltning. Det er af den grund udelukket, at nogen skulle være forud informeret om dispositioner af den art (KNA).

PIUS XII

STA. MARIA
DI GALERIA

Et af de seneste billeder af den Hellige Fader: efter indvielsen af Radio Vaticanas ny sender i Sta. Maria di Galeria.

59/221

MUNKE MØLLES GLUTEN

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 <i>Robert Hansen</i> Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER <i>Murermester</i> Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohshjem</p>	<p>KBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Andr. Krøyer's Boghandel <i>v. Chr. Henningsen</i> Nørrebrogade 18 B . C. 6638 <i>Papir . Stort Boglager . Fyldepenne</i> Leverandør til katolsk Centralskole</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damse 2043 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p>FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold Amaliegade 27, Tlf.: Central 799 København K Teleg.adr.: Forskjold</p>
<p><i>Benyt</i></p> <p>KKB</p> <p>HANDELSBANKEN <i>som Deres bankforbindelse</i></p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva *408</p>
<p>Vejle</p>		
<p>Niels Bentzen & Co. TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307</p>	<p>Hvidehus Boglade <i>Kai Jensen & Poul C. Thim</i> Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 380 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>Leverandør til Sct. Maria Hospital</p> <p>Poul HENRIKSEN Raadhustorvet</p>
<p>Horsens</p>	<p>Esbjerg</p>	<p>Kolding</p>
<p>Edvard Petersen <i>Kul . koks . brændselsolier</i> HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel <i>Alltid friske Varer</i> Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>M. Lauridsen <i>Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager</i> Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>

Landet, hvor englenerne ikke synger mere -

Der går sjældent længere tid imellem, uden at dagspressen bringer mere eller mindre opskræmmende efterretninger fra det Hellige Land, om misligheder eller direkte kamphandlinger mellem arabere og jøder. Når talen til daglig er om det Hellige Land, så plejer det som regel at være bibelens billede af dette land, som man lægger til grund for betragtningerne -- i dag ser begrebet Palæstina imidlertid ganske anderledes ud, og man må gribe til et kort for at kunne danne sig en reel forestilling om det Hellige Land og dets brændende problemer.

Indtil for få år siden var hele det Hellige Land et engelsk protektorat og på landkortet kendetegnet med navnet Palæstina. Dette land -- Palæstina -- hvis navn vi er fortrolige med fra vor skoletid, det eksisterer ikke mere. Med det engelske protektorats ophør i 1948 blev det Hellige Land delt i to dele: en vestlig del, der i dag udgør staten Israel, samt den anden halvdel, der blev slået sammen med kongeriget Jordanien.

Denne opdeling foranledigede den såkaldte jødisk-arabiske krig, der blev bilagt ved intervention fra stormagternes side i begyndelsen af 1949, og samtidig fastlagdes -- ligeledes ved stormagternes indgriben -- grænserne for den ny stat Israel. Det er så afgjort ingen god grænsedragning, der her har fundet sted. Et flygtigt blik på kortet er tilstrækkeligt til at vise, at

Israel vil have yderst vanskeligt ved at forsvare sin komplicerede, zig-zagagtige grænse i det tilfælde, at naboerne vil det til livs. Det er et langstrakt, small stykke land, der i krigstilfælde yderst let vil kunne skæres over på midten. Hertil kommer ydermere, at denne komplicerede grænse hovedsageligt løber gennem ørkenagtige områder og dermed bliver både mere uoverskuelig og lettere er i stand til at give anledning til strid.

Og det har i den forløbne halve snes år så sandelig ikke skortet på stridigheder. Atter og atter har der siden 1948 lydt skud langs denne grænse: i det ene øjeblik er det araberne, i det næste øjeblik er det jøderne, der giver anledning til strid, og i begge tilfælde påstår den ene part, at det er den anden, der er årsag til uroen. De Forenede Nationers folk styrter frem og tilbage fra sted til sted, uden at det dog hidindtil er lykkedes dem at skabe ro. Araberne nægtede at anerkende staten Israel, det er årsagen til de evindelige grænseepisoder. Den jødisk-arabiske krig er faktisk aldrig hørt op, der er kun sluttet en midlertidig våbenstilstand -- det er den »kolde krig«, der har ordet her. Det er, som om der ikke skal etableres nogen fred, tværtimod har de arabiske stater, og da frem for alt Ægypten, atter og atter ganske tydeligt erklæret, at man kun venter på en lejlighed til at angribe jøderne og smide dem i havet,

Flygtninge på sletten ved Jeriko

På vagt

for -- siger de -- jøderne har fordrevet deres folk og stjålet landet fra dem. Umiddelbart inden jødernes angreb på Suezkanalen for et års tid siden var ledende militærpersoner fra de arabiske stater samlet i Damaskus, og her traf man den beslutning at stille samtlige arabiske tropper under ægyptisk overkommando for -- som det netop blev understreget ved denne lejlighed -- i givet fald bedre at kunne afskære Israel. Hertil kom så ydermere de store russiske våbenleverancer til Ægypten og Syrien, som antog form af en virkelig trussel mod jøderne. Det er altså noget, man må tage med i betragtning, når man ser på de seneste begivenheder i det mellemste østen. De Forenede Nationers kontrolkomité har heller ikke engang kunnet sætte igennem, at våbenstilstanden respekteres, og for den sags

er her som alle vegne, at det er krigen, der skaber flygtninge; da stridighederne om den ny stat Israel tog deres begyndelse, flygtede araberne over grænsen og ind på arabisk område, og jøderne flygtede fra araberstaterne.

Der er i dag henimod en million arabiske flygtninge, fordelt på de enkelte arabiske stater. Og dér venter de nu på at kunne vende hjem igen. Man vil simpelthen intet foretage sig for at formå disse flygtninge til at slå rod, hvor de nu er, og optage dem i samfundet. Den syriske minister for flygtningene har over for den, der skriver disse linier, udtrykkelig givet udtryk for, at hans land ganske udmærket ville være i stand til uden videre at opsuge de flygtninge, som man i øjeblikket har, og at give dem tag over hovedet og arbejde — men man vil simpelthen ikke. Disse flygtninge skal simpelthen forblive i lejrene — og så nær ved grænsen til Israel som overhovedet muligt — for at virke som et politisk pres. Og det samme er tilfældet i de andre arabiske stater, måske dog mindre rigoristisk i Libanon,

NOTER

Kancelliet meddeler:

Pastor Asger Strange er blevet ansat som kapellan ved sct. Antoni kirke, København, Brønshøj.

hvor man til gengæld også kun har et mindre antal flygtninge.

Med andre ord: Flygtningene forbliver i masselejrene nær ved grænsen, og daglig får de at vide, at dagen for deres tilbagevenden til hjemmet, som de har forladt, kommer nærmere og nærmere. Tanken om hjemmet — i forbindelse med elendigheden i lejrene — er stærk nok til at holde disse mennesker oppe. »Man har stjålet vort land fra os, vi vil ingen andre steder hen, vi vil hjem til vort eget hjem, og vi har tid til at vente, og selv om vi måske skal dø her, så kan vor bøn vente«, sådan lyder den stereotyp sætning, som man atter og atter hører hos disse ulykkelige mennesker.

I snart ti år har de nu ventet. Og

Hellig Tre Kongers fest

5. januar 1958

VI HAR SET HANS STJERNE -

Hvor har tiderne dog forandret sig! Når man »i gamle dage« snakkede om missionerne, så satte man det ganske uvægerligt i forbindelse med sølvpapir og frimærker, for slet ikke at tale om negerdrenge, der stod ved indgangen til forsamlingsalen og nikkede for hver skilling, der blev puttet i hans bøsser! I dag forbinder man helt andre tanker med missionsarbejdet — i dag er vi allesammen negre: der er i vore dage tale om en slags missionerende kristendom, der gør hver enkelt af os til missionær.

Er der da virkelig sket en hel kovending på dette punkt? Aldeles ikke — situationen er blot blevet afklaret, det er os, der har været så længe om at få øjnene op for dem.

Det europæiske hedenskab er i dag meget, meget farligere end hedenskabets ude på missionsmarken — det er nemlig immunt over for kristendommen. Hverken i Paris eller i London eller i Wien, end ikke i selveste Rom, er der mere end knap ti procent af alle voksne mænd, som går regelmæssigt i kirke, og frafaldet tager stadig til.

Men hvad er da grunden til, at vi er kommet så langt ud? Har alle disse frafaldne — eller lad os sige ikke-praktiserende — da ikke også engang set »hans stjerne«? Jo, sikkert, engang i deres barndom, måske endda i deres unge år, i de første lykkelige ægteskabsår, har de så vist set den, de har blot ikke fulgt den. De »europæiske« hedninger vender kristendommen ryggen, de tager den ikke alvorligt — men de har heller ikke mod til at drage den yderste konsekvens, til frafald. Man lader, som om man er kristen, men der er ikke længer noget kristent skær over deres tilværelse — stjernen fra Bethlehem lyser ikke mere over dem.

Men har vi da ikke noget positivt at stille op imod dette, noget, der kan bringe håb og lys for fremtiden?

De kristnes skarer er i dag skrumpet ganske betydeligt ind, men der er opstået nye eliter. Vi har i dag flere bevidste kristne end for halvtreds år siden, sådanne, som ved, hvad det drejer sig om og hvad det gælder, som følger Vor Herre efter — eller, for at blive i billedet, som har set hans stjerne . . .

Men vil det da sige, at vi har svigtet missionsideen, at vi kun tænker på den, når vi hører tale om »skollet for hedningemissionen«? Nej, sagen er den, at verden — hvor paradoksalt det end lyder — er blevet mindre. Det, der sker i vesten i dag, det spreder sine ringe med næsten uhyggelig hast ud over hele kontinentet og omvendt. Ganske vist har kirken altid været eet, men i vor bevidsthed og i vor apostoliske indsats skal den først blive det. Vi har derfor ikke lov til at spille molboer, medens den kæmpende gudløshed står sammen over den ganske verden.

Kristi stjerne stod frem for totusind år siden, men verden har ikke fulgt den. Det er derfor vor opgave at vise verden, at kristendommen ikke er noget forældet eller uægte, ikke noget påtaget eller konstrueret eller noget, der slet ikke er i kontakt med det levende liv af i dag, men at det tværtimod er noget, der stråler, noget, der har bud til alle og enhver. Vi render ikke efter den første, den bedste vildmand, vi er ikke fantasier eller hører til dem, der

skyld har de Forenede Nationer jo iøvrigt i de forløbne ti år desværre ikke kunnet sikre deres afgørelse så meget, at fristelsen til selvtagt har kunnet udelukkes.

Udviklingen omkring konflikten ved Suez er velkendt — jøderne gav tilsgodt om at ville rømme den af dem erobrede Sinai-halvø, så snart de Forenede Nationers politistyrke var stationeret i Suez. Men hvordan vil det gå fremefter? Hadet mellem araberne og jøderne blusser atter og atter op på ny, og det vil blive vanskeligere og vanskeligere at nå frem til en fredelig enighed mellem parterne.

De, der hidindtil har måttet betale dyrest for denne strid, er så afgjort de arabiske flygtninge, som nu på tiende år venter på at kunne vende tilbage til deres gamle hjem, og som stadig frister en umenneskelig tilværelse i de store flygtningelejre. Det drejer sig om mennesker, der er blevet fordrevet fra de områder, der nu tilhører staten Israel. Jøderne hævder ganske vist, at de ikke har fordrevet nogen, men det

antallet af dem, der »venter«, bliver ikke mindre for hvert år, der går: man regner -- skønsmæssigt -- med, at flygtningene hvert år formorer sig med ca. 25.000. Det siger sig selv, at nøden og elendigheden blandt disse ofre for storpolitikken bliver større og større for hver dag, der går. Stålrådshægt kan udvides i det uendelige -- ørkenen er stor nok. Der findes masselejre, hvor titusinder er hobet sammen, uden tilstrækkelig ernæring, uden tilstrækkelige sanitære forhold. Og det kan vare år og dag, inden man finder frem til en menneskeverdigg løsning af disse menneskers problem -- millioner af flygtninge må leve under forhold, der er mennesker uværdige, blot fordi de skal være brikker på det politiske skakbræt.

Omkring halvdelen af disse flygtninge -- nærmere betegnet ca. 420.000 -- frister i dag en kummerlig tilværelse i det Hellige Land -- det land, hvor englens i den hellige nat sang om fred på jord, hvor Vor Herre og Frelser selv vandrede omkring og prædikede næstekærlighed og lovede de fattige salighed!

C. D.

ORIENTERING

METANOEITE

Kapløbet om førstepladsen i den tekniske udvikling er blevet hidsigere ved tanken om den forestående erobring af verdensrummet, og hele denne hektiske fremstormen giver os et smerteligt indblik i vor egen utilstrækkelighed. I virkeligheden er der jo ikke noget, som kunne lokke os til at ville »udnytte« Månen eller Mars. Om man så end fandt guld og ædelstene der, ville de være mindre værd end de utallige milliarder, som må ofres på gennemførelsen af et rumflugtsprogram, rent bortset fra de katastrofer, som allerførst vil ramme »rumflyverne« selv og som vil pålægge et uhyre ansvar. Meningen med alle disse projekter synes da også at begrænse sig til hidsig rekordsyge og jagten efter prestigevinding. Selv forskningens gavn af rumfarten synes at være til at undvære; hidtil har verden i hvert fald klaret sig uden.

Der bruges vanvittige mængder af

penge og af energi, på den ene side for at styrke en ideologisk offensiv kraft, på den anden side for at afværge denne offensiv. Den blotte trussel om brandstiftelse tryllebinder i den grad vor tænkning, så vi lidt efter lidt betragter brandvæsenet, forsikringen og gengældelsestruslen for ting, hvis betydning går forud for alle andre. Og dog er det sikkert og vist, at tilflugten til magtanvendelse og den blotte ydre mobilisering til at kunne besvare vold med vold, endnu aldrig har løst noget jordisk problem, endstige et menneskeligt. Bliver vor tanke, vort håb og vor frygt stående her uden at trænge videre ned i dybet, så har vi ophøjet håbløsheden til princip.

Det er aldeles klart, at kun religionen eller rettere sagt den religiøse fordybelse og fornyelse er i stand til at få os ud af dette dilemma. Næsten al vor ængstelse er den logiske følge af en forkert tankegang. Vi skal ikke læste vor opmærksomhed på en snarlig erobring af Mars og Månen, på udvidelsen af vor materielle magt, men i langt højere grad på at rettede og hellige mennesker. Den, der har sit regnskab med Gud i orden, kan godt give afkald på at vinde første pris i Sputnikkapløbet. Han kan om det skal være give afkald på langt mere end det. Den hemningsløse trang til at gøre sig gældende leder ufejlbarligt vild. »Den, der dømmer mig, er Herren.« siger Paulus i brevet til Korintherne. Vi derimod frygter allermost at være ilde anskrevne hos alle dem, der selv måler tingene efter om de skaffer magt og indflydelse. Døberens råb til os om at gøre bød og anvende os hans »Metanoecite!« klinger indtrængende imod os midt i denne forvirring. Prestigesyge og tilværelsesangst på den ene side -- tillidsfuld omvendelse til budskabet om frelsen på den anden side. Hvad skal vi vælge? Svaret kan ikke være svært.

Siger man, at de to ting ikke udelukker hinanden, må det dog afgøres, hvem der har forret. Mennesket må igen lære, at vi som Guds skabninger i sidste instans er i Guds hånd. Hisset vil der ikke blive spurgt, om det lykkes os at rejse til Månen. Men ganske givet vil vi blive spurgt, om vi satte evigheden højere end liden, Gud over det jordiske og åbenhed overfor nåden over verdslige resultater. For som vi her på jorden det afgørende, vil ikke det mest storslåede projekt kunne redde os. Den pris, man sælger sin sjæl for, kan være så høj det være skal -- i sidste instans er den intet værd. Frelst bliver vi mennesker kun -- også vi, der lever i det 20. århundrede -- i ydmyghed og af kærlighed.

»Metanoecite!« lod Døberens advarselsråb. Omvend eder! Omvend eder til det, der har bestandighed og hvori frelsen alene er mulig.

den ene dag rider een og den anden dag en anden kæphest, nej, vi er hver og en knyttet til Vor Herre Jesus Kristus, han, der er herre også over vor tid, hvem alt tager sigte på og fra hvem al frelse kommer.

Der er kun een stjerne, der kan vise den rette vej, de andre går før eller senere til Kristendommen -- vel at mærke den rigtige, den ægte, ikke den »opfundne«, den konstruerede -- den stråler til tidernes ende, og den, der har fattet den, slipper den ikke igen.

Men hvad skal vi da sige til dem, der er kommet den på afstand. Lad os blot vise dem vor tilværelse, der er forment af kristendommen. Det er det eneste, der dur: vort eksempel.

De tre vise mænd fra Østerland de ventede på stjernen, og da de så endelig så den, så begav de sig af sted. De fulgte den, og den førte dem til Kristus. Kristi stjerne lyser stadig over verden, og de kristne ser den og følger den.

Men Kristi endelige åbenbaring sker først ved verdens ende.

Sognepræsten.

Kongernes tilbedelse

Kalkmaleri fra 15. årh. i Kjeldby kirke på Møn

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

Malta-

fra Korstogstiden
internationalt, suv
arbejder i kirkens
hedens

← Et gammelt stik af øen Malta, hvor Maltaordenen havde sæde fra 1530 til 1798. Byen La Valetta - der ses her på billedet - rejstes lidt efter lidt af ordenens stormestre.

↓ Kong Folco af Jerusalem overdrager ridderordenen opsynet med de hellige steder i Palæstina. (Fresco i ordenens palads på Malta).

Dagspressen har i den senere tid med mellemrum bragt forskellige »sensationelle« meddelelser om **Mallaordenen** — eller **Malteserordenen** — og dens virke. — Vi bringer i den anledning et par artikler om dette emne, skrevet af »den Suveræne og Militære Mallaorden«s befuldmægtigede repræsentant i Skandinavien, kontorchef Per von Holstein.

Den første af disse to artikler beskæftiger sig med ordenens oprindelse og virke i den ældre tid, bl. a. i Skandinavien. Den anden artikel — der følger næste uge — giver et overblik over ordenens virksomhed i vore dage.

Ordenens stiftelse og virke i ældre tid.

Ordenen oprettedes i Jerusalem før 1100, uden at man nøjagtig kan fastslå hvilket år, af den salige broder Gérard, om hvem man ikke med bestemtthed ved, om han var en benedictiner fra Amalfi eller en fransk ridder. Man ved imidlertid, at han var stifter af hospitalet i Jerusalem, hvoraf ordenen har fået sit navn, idet dette udtales i pave Pascal II's bulle af 15. marts 1113, der stadfæster ordenens konstitution og godkender denne som religiøs orden, under navn af *Sankt Johannes af Jerusalem's Hospitals Orden*.

Ordenens formål var fra stiftelsen at drive hospital og herberg for kristne pilgrimme, og her finder vi oprindelsen til, hvad der blev verdens første regelmæssige hospitalsvirksomhed, der lige fra begyndelsen udøvedes ud fra det kristelige princip om ligelig hjælp til alle, ven eller fjende, uanset stand, nationalitet eller religion.

Efter Gérards død blev den franske ridder Raymond du Puy stormester

for ordenen, og det er under hans regeringstid, at ordenen har fået sin tosidige religiøse og militære karakter, idet den fra 1137 deltog i alle krige mod kristenhedens fjender. Samtidig deltes ordenen op i en ridderklasse, hvortil der krævedes adelig fødsel, en kapellanklasse og en tjenende klasse.

Efter Jerusalem's fald i 1291 flyttedes ordenens sæde til Cypern, og dernæst, efter at ordenen i 1308 havde besat Rhodos, til denne ø, hvorfra ordenen i over 200 år førte en stedsevarende heltentusiastisk kamp mod den mægtige tyrkiske krigsmagt.

Under denne tid fæstnedes rammerne for den opbygning, ordenen siden har bevaret, og som fik sit udtryk i det navn, hvorunder ordenen nu var kendt: *Den Suveræne og Militære Orden af Rhodos-Riddere*. Suveræn er ordenen, idet den alene i religiøs henseende er undergivet paven, mens den

i verdslig henseende er ganske uafhængig og alene gennem sine egne organer bestemmer over sine egne anliggender. Militær er ordenens traditionelle virksomhed, der har sit formål i kampen mod kirkens fjender, og ridderlig er den i kraft af sin aristokratiske rekruttering. International har den tillige altid været, idet den stedse har været baseret på samarbejde mellem riddere af forskellige nationer, der fortsatte samarbejdet uafhængigt af, om deres respektive lande måske for tiden befandt sig i krig med hinanden. Derimod har de aldrig ved indtræden i ordenen givet afkald på deres nationalitet, men beholdt denne. Deres tilhørsforhold til ordenen skulle nemlig aldrig kunne give anledning til konflikt, da ordenen altid har holdt sig neutral over for stridigheder mellem de europæiske stater indbyrdes.

ordenen

som i vore dage et erænt samfund, der og barmhjertigtjeneste

▲ Fra Antvorskov ruiner

I året 1522 lykkedes det endelig den tyrkiske sultan Soliman II efter lang tids belejring med en styrke på 200.000 mand at erobre Rhodos. I beundring for den heltemodige modstand, som ordenens fåtallige styrker havde ydet, lod den ridderlige sultan imidlertid ordenen evakuere Rhodos med fuld honnør, idet det ikke blot tillodes ridderne frit at drage bort, men at medtage deres faner, våben, artilleri og skibe, ligesom de af den indfødte befolkning, der ønskede det, fik lov at følge dem.

I 1523 forlod stormesteren de L'Isle Adam Rhodos fulgt af ialt 4.000 personer, og i de næste 7 år skiftede ordenen stadig sæde, indtil den i 1530 af Kejser Karl V fik overladt Malta med omliggende øer.

Her fortsattes kampen. I 1565 havde tyrkerne på ny samlet en enorm styrke, men under stormesteren de La Vallette, efter hvem den nyopførte hovedstad på Malta fik navn, blev angriberne slået tilbage, og hermed var tyrkernes beherskelse af Middelhavet endelig brudt. Men for den herefter opblomstrende handel var det en nødvendig betingelse, at *Maltaordenen*, som den siden kaldes, beskyttede de

europæiske handelsskibe og fortsat bekæmpede piraterne fra de arabiske stater i Nordafrika.

Ordenens virksomhed var imidlertid ikke begrænset til Middelhavet. Efterhånden oprettede ordenen i de fleste europæiske lande en sådan række af klostre, at pilgrimme på vej til det hellige land efter hver dagsrejse kunne finde hvile og, om nødvendigt, pleje i et af ordenens klostre, når de fulgte en af de sædvanlige hovedveje fra det middelalderlige Europas center til de store havne ved Middelhavet. Mange af disse er endnu bevarede, og på de samme steder findes i vore dage ordenens moderne hospitaler og andre anlæg, for så vidt de ikke er gået tabt ved reformationen eller i nyere tid ved revolutioner eller senest, for så vidt angår ordenens rige besiddelser i Østeuropa, er blevet afskåret ved den sidste verdenskrig.

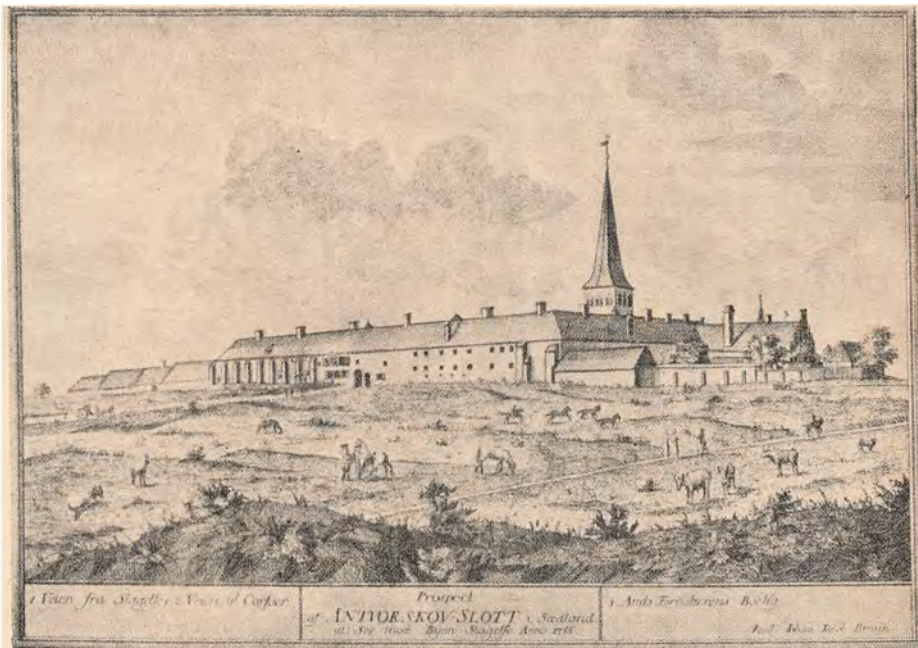
Ordenens virksomhed i Skandinavien.

Allerede omkring 1164 havde ordenen udstrakt sin virksomhed til Skandinavien, hvor den blev kendt under navnet *Johanniterordenen*. Såvel i Danmark som i Sverige og Norge havde ordenen klostre med tilhørende hospi-

taler. Men arbejdet i hele Norden stod under ledelse af prioren på hovedklostret Antvorskov ved Slagelse, der var stiftet af kong Valdemar I af hans arvegods i forening med biskop Absalon.

Selv om ordenen ved reformationen måtte opgive sin virksomhed i Danmark, har den dog efterladt sig et varigt minde, idet ordenens flag er blevet antaget som dansk nationalflag, på samme måde som iøvrigt også huset Savoia har antaget det rød-hvide korsbanner med ordenens tilladelse. Det fra korstoget til Estland i 1219 kendte Dannebrog er således formentlig bragt den danske konge Valdemar Sejrsom en gave fra ordenen i anledning af korstoget.

At ordenen også efter reformationen nød stor anseelse selv i det fjerne Norden, viser det, at Kristian VI i 1741 anmodede ordenen om at stille en fregat med 10 kanoner og 400 mand til rådighed for en af den danske konge påtænkt ekspedition til Etiopien for at besætte Massau og beskytte den etiopiske kejser mod tyrkerne, der da havde magten i Det røde Hav. Desværre måtte ordenen afslå opfordringen til at samarbejde med den danske konge om

▲ Antvorskov omkring år 1755. (Efter et gammelt stik).

◀ Patene - med Maltakors - fra Antvorskov klosterkirke. (Nationalmuseet).

denne opgave, da man på daværende tidspunkt ingen skibe kunne afse fra opgaverne i Middelhavet. Men dermed var forbindelserne med de danske konger ikke forbi. Så sent som i 1796 modtog kong Frederik VI kammerherre greve Carl Waldemar Danneskiold-Løwendal som Maltaordenens gesandt ved det danske hof.

Endnu senere nærede den svenske konge Gustav IV Adolf den allerstørste interesse for ordenen og forhandlede endog med denne om at overlade øen Gotland til ordenen.

(Fortsættes næste uge)

ARBEJDERUNGDOMMENS RELIGIØSE SITUATION

I de ca. 80 lande, der er tilsluttet den Katolske Arbejderungdom, har man som forberedelse til organisations verdenskongres og dens første verdensråd, som afholdtes i Rom i august i år, foretaget en analyse af arbejderungdommens religiøse situation. Resultaterne af denne undersøgelse blev samlet i en rapport, af hvilken vi fremdrager følgende vigtige punkter:

— Tilstanden på det religiøse område blandt arbejderungdommen er for de unge pigers vedkommende stærkt forskellig fra drengenes.

— I alle lande har man iagttaget en direkte forbindelse mellem forældrenes (familiens) religiøse niveau og de unges.

— I alle lande blev i de ikke-praktiserende familier som regel iagttaget, at børnene, efter at have afsluttet folkeskolen (efter konfirmationen), på mindre end et år har opgivet den religiøse praksis.

— Almindeligt er fastslået, at familien alene — og det gælder også familierne med et højt religiøst niveau —, når det gælder den religiøse uddannelse, ikke magter de krav, som vor tid og det moderne liv stiller.

— Skolegangen (beskyttet miljø) viser overalt at være af stor vigtighed for de unges religiøse liv; afslutning af skolegangen på et tidligt tidspunkt for at komme ud at arbejde fremmer i de år stærkt ligegyldigheden overfor religionen.

— Det religiøse liv er stærkere hos de skolede erhvervsgrupper end hos de uskolede.

— Familielivet betyder mere for den religiøse praksis end for trosindholdet af de unges liv.

— Meninger om kirken, præster, ordensfolk er i mange lande afgørende for, om de unge praktiserer eller ej.

— Trosindholdet af de unges liv opviste store huller, indbyrdes modstridende opfattelser, manglende begrundelse for det religiøse og moralske liv. Skolegangens afslutning i børne- og pubertetsalderen og indtrædelsen i arbejdsmiljøet forårsager i høj grad en labilitet i arbejderungdommens kristne liv, som den har meget svært ved at overvinde. Som vigtigste årsager hertil blev nævnt: religionsundervisningens utilstrækkelige tilpasning til det moderne liv og arbejdsmiljøets problemer; en forkyndelse, som ofte er livsfjern; en utilstrækkelig erkendelse af, at kristendommen skal inkarneres i det daglige liv og dets forhold; i nogle lande en stor mangel på præster; i andre lande en forkert arbejdsfordeling blandt gejstligheden; en stærkt manglende virkelig kontakt med arbejderungdommen hos præsterne.

På den anden side er der næsten fra alle sider tale om de enorme muligheder, som skjuler sig i arbejderungdommen. Veltilpasset opdragelse og hjælp vil meget hurtigt kunne give store resultater.

Paven og Frankrig

Den Hellige Fader har i en håndskrivelse til præsidenten for den franske bispekonference, biskoppen af Lille, Achille kardinal Lienart, givet udtryk for sin glæde over det franske episkopats endrægtige samfølelse med den Hellige Stol. Skrivelsen fra Paven er et svar på det takkebuds-kab, som de franske kardinaler og ærkebiskopper efter deres møde her i efteråret rettede til den Hellige Fader for en-cyklikaen i anledning af hundredårs-jubilæet i Lourdes. Pave Pius XII giver udtryk for ønsket og håbet om, at Lourdesjubilæet må bringe en fordyrelse i det indre liv og en social gen-fødsel. Det koster fælles anstrengelse at opnå dette resultat. En sådan bestræbelse er imidlertid noget, der svarer til de bedste traditioner i fransk katolicisme. Den fremragende styrke, hvormed de katolske institutioner arbejder, — fremfor alt skolerne, der opretholdes under så store ofre — mangfoldigheden i initiativ på alle områder, den udholdenhed,

hvormed der forsøges at løse selv de forskelligste vanskelige opgaver, samt den beredvillighed, hvormed de franske katolikker tjener alle kirkens store problemer, vil sikkert bære frugt, udtaler Paven (KIPA).

Konfessionsbetegnelse på kørekortet?

I katolske kredse i Bonn er der blevet slået til lyd for, at der på det ny identitetskort, der ventes udstedt til alle motorkørende, indføres en særskilt rubrik, hvori der kan indføjes en bemærkning om hvorvidt den pågældende i tilfælde af ulykker, hvor der er tale om livsfare, ønsker tilkaldelse af katolsk eller protestantisk præst. Kortet udviser endvidere blodtypebestemmelse samt andre anvisninger i tilfælde af trafikulykke. — I enkelte tyske bispedømmer har man i flere år haft en rubrik med anvisninger om tilkaldelse af præst i tilfælde af autoulykker på de gængse påske-kommunikationsbilleder (KNA).

PRÆSTEVIELSEN I LYNGBY

Vort før jul neddelte biskoppen præstevielserne til diakon Asger Strange. Vort billede viser håndspåleggelsen.

Lourdes går ind i jubilæumsåret

1858

Vandet

Det kan ikke være tilfældigt, at netop vandet har en mystisk andel i det, der skete og sker i Lourdes. Det er med fra begyndelsen, fra den første åbenbaring hin torsdag, den 11. februar 1858, da Bernadette tager mod til sig og vader igennem Savy-kanalen, fordi hun, i en niche i grotten på den anden side har set ... Det er med nogle dage efter, da den lille seerske i et udslag af den uforklarlige sindstilstand, som denne verdens kloge hoveder kalder sindssyge, kradsler i jorden og roder den op og så drikker de første mudrede dråber af den uventet frempihlende kilde, hvis vand bestandig minder os om de ord i den 18. davidssalm: »Herren løftede sin røst, og vandenes kilder kom til syne.« Siden da har vandet haft sin andel i alle de helbredte lidelsers, de lindrede smerter og mysterium. Det er, som om vandet ved disse helbredelser, der ikke kan forklares af den menneskelige fornuft, peger hen på det andet vands, det sakramentale vands magt, magten til at rense alle, som har tillid til det, rense deres inderste sjæl.

For alle, der kommer til Lourdes — de syge for at bade i vandet og de raske for at hjælpe dem med deres bøn, er denne symbolik vel nok den tyde-

ligste. Badet i det undergørende vand minder om andre bade, om den dåb ved neddykning, som i Kirkens første tider var almindelig, og som Herren selv modtog i Jordansfloden af Johannes Døberens hånd.

Men hvem af dem, der ser de syge på bårerne, tænker på, at han selv er sådan en syg, at andet vand er flydt over hans pande og stadig flyder som en bestandig gentagen dåb? Hvem opfatter betydningen af det symbol?

Og der er mere endnu at tænke over i forbindelse med vandet i Lourdes. Har kanalen, som Bernadette vadede igennem, mens hun hviskede: »Hvor er det dog varmt!« ikke sine analogier? På relieffer i vore gamle kirker ser man tit og ofte overgangen over Det røde Hav og Josvas og hans krigeres overgang over Jordan på vej ind i Det forjættede Land anvendt som billeder på dåben. Er det ikke let at forstå? Er det ikke klart, at enhver af os må møde og overskride et fjendtligt vand, hvis han vil følge Guds kalden, og at han kun kan nå over det, hvis han får andet og mere end menneskelig hjælp? Må vi ikke atter og atter hele livet igennem gå over Det røde Hav, over Jordan, over Savy-kanalen?

Daniel-Rops.

I korte træk —

Den Hellige Fader celebrerede jule-nat midnatsmessen i sit privatkapel. Messen overværedes som sædvanligt af medlemmerne af corps diplomatique samt den romerske adel (KNA).

Den Hellige Fader har udnævnt ærkebiskoppen af Napoli, Marcellis Kardinal Mimmi, til sekretær for konsistorialkongregationen. — Kardinal Mimmi efterfølger på denne post nytlig afdøde kardinal Piazza. Konsistorialkongregationen varetager forberedelsen af de forretninger, der afgøres i konsistorierne, samt tager sig af oprettelsen af bispesæder og udøver kontrollen med disse (KNA).

De hjemloses fader, abbé Pierre, er syg af et maveonde og har måttet lade sig operere på et hospital i Geneve. Den behandlende læge har forbudt besøg hos patienten (KNA).

To tyske biskopper, biskop Janssen, Hildesheim, og biskop Willer, Osnabrück, tilbragte juleaften i flygtningelejre og celebrerede midnatsmesse der (KNA).

Der vil blive opført en katolsk kirke i det skotske atomcentrum Dounreay, for derved at spare arbejderne den 30 kilometer lange vej til nærmeste kirke (KIPA).

Den israelske sender »Kol-Israel« transmitterede jule-nat midnatsmessen fra benediktinerabbediet »Dormitio« på Sionsbjerg ved Jerusalem. — Abbediet måtte rommes under den jødisk-arabiske krig, men blev i 1950 givet benediktinerne tilbage af de israelske myndigheder (KNA).

Den iberø-amerikanske katolske ungdomssammenslutning har opfordret samtlige de organisationer, der er tilsluttet sammenslutningen, til energisk at modvirke den ihærdige propaganda, der udfoldes for øjeblikket overalt i de latin-amerikanske lande for at samle dellagere til kommunistiske ungdomsmøder (KIPA).

Tre af birgittinerinderne fra ordenens kloster i Lugano (Schweiz) er ankommet til U.S.A. for at søge oprettet et kloster i Darien (Conn.) — Birgittinerinderne orden, hvis genoplivning, moder Elisabeth Hesselblad, der døde i Rom i 1957 i en høj alder, var selv konverteret i U.S.A., og det er nu første gang, at birgittinerinderne kommer til U.S.A. Klostergrundlæggelsen i Darien bliver ordenens niende. (KIPA).

UNDA — den internationale radio- og fjernsynssammenslutning afholdt i dagene 2. 9. februar i et internationalt fjernsynskongres i Monte Carlo. Kongressens formål er meningsudveksling samt intensivering af samarbejdet i internationale kredse. (KNA).

Plouhinec er en lille uanselig flække på den anden side af Hennbon, ikke langt fra havet. I mange miles omkreds ser man kun hede og små granhegn så langt øjet rækker, og det er småt bevendt med agerbrug og kvægavl i denne egn, men til gengæld er der desto flere sten.

Ovenfor Plouhinec står der midt ude på heden to rækker mandshøje sten. De danner ligesom en slags allé, der imidlertid ikke fører nogetsteds hen. Sagnet beretter, at det er troldfolk, der i sin tid har rejst denne allé af sten.

I nærheden af denne hemmelighedsfulde stenallé boede der engang en mand ved navn Marzinn. Han gik for at være rig, thi han kunne hvert år tillade sig at lægge et magert svin i saltkarret og hver palmesøndag købe sig et par ny træsko. Denne rigdom var gået ham en smule til hovedet, og derfor nægtede han at give sin søster Rozenn til ægte til en af de mange unge bønderkarle, der kom og bad om hendes hånd. Der var dog blandt bejlerne en, der tog sig Marzinn's afslag meget nær, eftersom han virkelig elskede Rozenn meget højt. Han hed Bernez, men han var meget fattig

og kunne derfor slet ikke gøre sig håb om at formilde Marzinn. Ikke desto mindre ville han imidlertid ikke give op -- og Rozenn gengældte hans kærlighed.

En juleaften sad alle beboerne på Marzinn's gård omkring det store ildsted, og en del unge mennesker fra nabolaget -- deriblandt også Bernez -- havde også indfundet sig. Marzinn havde spenderet et festmåltid bestående af pølser og hvedebrød, men i det øjeblik, da de skulle til at sætte sig til bords, trådte der pludselig en gammel mand ind ad døren og bød de tilstedeværende god appetit.

„Bønnens Apostolat“ -

»Jeg har altid troet, at »Bønnens Apostolat« bare var en forening her i Danmark ligesom alle de andre katolske foreninger,« sagde en dame til mig for ganske nylig. Der er muligvis mange, der mener det samme, men i virkeligheden omfatter denne bevægelse hele kloden: ikke mindre end 37 millioner har sluttet sig til den! Over tusind radiostationer spreder tre gange om ugen »Bønnens Apostolat«s tanker ud til millioner af hjem i Amerika, Oceanien, Australien og Formosa. I U.S.A. og Canada bringer 63 fjernsynsstationer ugentlige udsendelser med emnet »Bønnens Apostolat«, og hundreder af tidsskrifter og blade -- deraf 51 Jesu Hjerter Budbringere på 29 forskellige sprog -- kommer i utallige kristne hjem.

Hvad er formålet med »Bønnens Apostolat«?

Det er at virke som apostel gennem bønnen, at udfylde sin plads i Kristi hemmelighedsfulde legeme, at bidrage til hele legemets ve og vel -- kort sagt: at bede for Kristi interesser og i hans intentioner. Og desuden fastsætter Kristi statholder her på jorden hver måned særlige intentioner.

Man skal altså »bede meget«?

Hemmeligheden ved »Bønnens Apostolat«s umådelige virksomhed -- udtalte Pius XII i maj måned i år til Nationalkongressen i Portugal -- består i opførelsen om morgenen. Hver morgen indvier man hele sit dagværk, med alle ens bønner, hele sit arbejde, sine glæder, skuffelser og lidelser ved Marias hænder til Jesu Hjerter ved for eksempel at sige: »Alt for dig, Jesu hellige Hjerter«. Der er imidlertid ikke foreskrevet nogen bestemt formel -- det kan endog ske uden ord, og opførelsen kan gentages nærsomhelst i dagens løb. Man forener blot sit dagværk med Jesu offer som en bøn for Kristi rige og som sone for alle de krænkelse, der tilføjes Jesu guddommelige Hjerter. De katolikker, der i forvejen er medlemmer af enten kongregationer, 3. ordener eller lignende religiøse sammenslutninger, behøver blot denne opførelse -- de

en verdens-
bevægelse
for
Kristus

andre opfordrer man til een gang om måneden at modtage den hellige kommunion som sone for de krænkelse, der tilføjes Jesu Hjerter samt til at bede et led af rosenkransen daglig. Løvrigt har Pave Pius XI jo også opfordret til sonekommunion i sin Jesu Hjerter-encyklika »Misericordissimus Redemptor«.

Kan også børn være med i »Bønnens Apostolat«?

Af de 37 millioner medlemmer, som »Bønnens Apostolat« idag kan nævne, er omtrent halvtredie million børn. Her hjemme i Danmark opfordrer vi først og fremmest børnene til opførelsen om morgenen samt til to sonekommunioner om måneden.

Hvor mange medlemmer tæller »Bønnens Apostolat« i Danmark?

Omtrent hver tiende katolik i Danmark har idag meldt sig til »Bønnens Apostolat«. Men der er mange, som deltager i den foreskrevne opførelse om morgenen uden at have meldt sig til »Bønnens Apostolat«.

Er det da i det hele taget nødvendigt at melde sig?

Her må svaret lyde, at det er Pavens ønske, at man melder sig til »Bønnens Apostolat«. Pius XI sagde engang til lederne af »Bønnens Apostolat« i Italien: »Så længe der findes blot een sjæl, som ikke er medlem af »Bønnens Apostolat«, har I ikke gjort jeres pligt.«

Og beder man ikke mere trofast, når man een gang har lovet det -- når man føler sig forenet med 37 millioner trofæller i bøn til Jesu Hjerter? Og desuden får man kun andel i de privilegier og aflad, som den Hellige

Stol så rundhåndet har udstyret »Bønnens Apostolat« med, når man står som medlem.

Noget helt andet er, at »Bønnens Apostolat« er den mest enkle form for en forening, som overhovedet tænkes kan. Man har ingen møder, der betales intet kontingent -- man melder sig blot. »Budbringerne« -- herhjemme »Jesu Hjerter Budbringer« og »Børnernes Budbringer« -- virker for at bevare iveren og interessen for dette apostolat, som Pius XII engang har betegnet som en af de mest fornemme former for Jesu Hjerter dyrkelse.

Utallige mennesker har fundet vejen til indre glæde gennem »Bønnens Apostolat«, efterdi de har indset sandheden af Pius XII's ord om at det at følge »Bønnens Apostolat«s øvelser er vejen til fuldkommenhed. Og mon ikke mange har fundet trøst i den tanke, at alt kan omsættes til bøn, når det sker i forening med Guds søn på alteret. Man bærer nu engang lettere sine lidelser, skuffelser og sin modgang, når man opfrer det altsammen til kongernes konge. Thi selv de mest uanselige arbejder har værd i Kristi øjne. Selv de daglige handlinger, der forbliver skjult for andres øjne -- tænk blot f. eks. på husmoderens ofte utaknemmelige job -- alt dette bidrager til at omforme verden efter Kristi ønsker og interesser. Vi kan ikke gribe ind i den store politik, men vi kan bede sammen med Kristus, kongernes konge, opfrer vort dagværk for Kristi interesser, og hvor værdifuldt er det ikke, langt mere værdifuldt og effektivt end at deltage i internationale politiske konferencer eller fremstille atomvåben for på den måde at bevare freden. Måtte dog også mange her hjemme i Danmark komme til erkendelse af, hvad det vil sige at bede sammen med Kristus som »bønnens apostol« for en bedre verden!

Og som sagt: det er såre let at blive medlem. Der stilles så ringe krav, at enhver kan opfylde disse. Meld Dem til »Bønnens Apostolat« -- opgiv Deres navn, adresse og fødselsdato enten til Sekretariatet for »Bønnens Apostolat« i Danmark, Jens Jessensvej 7, København F, eller til Jesu Hjerter Budbringer, Ryesgade 26, Aarhus.

R. G.

Plouhinec

fra Bretagne

Det var en tigger fra Pluvigner; han gik aldrig i kirke, og godtfolk gik som regel i en stor buc udenom ham. Man sagde om ham, at han forheksede kvæget og såede ukrudt mellem kornet, ja, der var endda nogle, der ville påstå, at han kunne forvandle sig selv til en varulv. Men — han var jo dog en fattig tigger, og Marzinn lod sit gode hjerte løbe af med sig, bød ham tage plads og få et måltid mad med. Da tiggeren havde spist, bad han om natlogis, og Bernez fulgte ham ud i stalden, hvor der kun stod et gammelt, stivbenet æsel og en mager ko. Den gamle lagde sig til rette tæt op ad dyrene for bedre at holde varmen i vinternattekulden og lagde en sæk med strøelse under sit hovede.

Men netop som han var ved at slumre ind, slog midnattimen. Det gamle æsel rystede sine lange øren og vendte sig om mod koen: »Sig mig engang, fætter, hvordan har du egentlig haft det i det år, der er gået, siden vi sidst snakkede sammen?« spurgte det i en venlig tone. Men koen kastede et ærgeligt blik hen på tiggeren og svarede derpå: »Hvorfor i alverden mon dog den hellige trefoldighed har givet os talens gave julenat, når vi ikke har andet en sådan en gammel luset tigger som tilhører?«

»Lad være med at ærgre dig over det,« svarede æslet munter. »Har du da slet ikke lagt mærke til, at han forlængst er faldet i søvn?«

»Alt hans troldereri har dog ikke kunnet gøre ham rig,« fortsatte koen, »og han er rede til at sælge sin sjæl for en slik. Og så har han til og med ikke engang anelse om, hvilken lejlighed, der tilhyder sig her om få nætter.«

»Hvad er det for en lejlighed?« spurgte æslet nysgerrigt.

»Sig mig engang, du vil da ikke påstå, at du ikke ved, at stenene på heden ved Plouhinec nytårsnat hvert hundrede år vandrer ned til Intel-floden for at slukke deres tørst, og at de skatte, som de til daglig dækker over, ligger ubevogtede hen, medens de er borte?«

»Jo, det er rigtigt, det husker jeg nu du siger det, men forøvrigt kommer stenene så hurtigt tilbage, at man ikke kan undgå at blive knust af dem, medmindre man har en lille buket hjertegræs med femkløver i hånden — det er det eneste, der kan redde en,« afbrød æslet.

»Ja, og så bliver skattene, som man måske har fået fat i, endda til støv og intet mellem fingrene på en, såfremt man ikke kan give en kristensjæl som offer,« tilføjede koen.

Tiggeren havde imidlertid ligget og lyttet til dyrenes samtale i åndeløs spænding. »Det er vel nok pænt af jer, at I vil gøre mig rigere end alle Lorient's og Vannes' borgere tilsammen,« tænkte han ved sig selv, og så lagde han sig til at sove. Men ganske tidligt julemorgen, endnu førend det blev lyst, begav han sig af sted — for at plukke hjertegræs og finde fembladede kløver. Han måtte viden om, førend det lykkedes ham, og først nytårsaftensdag sent hen under aften vendte han tilbage til Plouhinec.

Da han kom gående over den fortryllede hede fik han med eet øje på Bernez, der stod og slog med en spids hammer på en af de største af stenene.

»Nå, Bernez,« sagde den gamle indladende. »Hvad er det dog, du har for? Skal du hugge sten til at bygge dig hus og hjem?«

»Nej,« lød Bernez' svar. »Men jeg har ikke noget at lave lige i øjeblikket, og så kunne jeg forestille mig, at det var Vor Herre velbehageligt, om jeg mejslede et kors i en af disse hersens forheksede sten!«

»Så vil du sikkert også opnå noget af Vor Herre?« spurgte den gamle indladende.

»Å ja, alle kristne mennesker har vel altid noget at bede Vor Herre om — om ikke andet, så dog i hvert fald om

deres sjæls frelse,« svarede den unge mand.

»Måske har du endda også noget særligt at bede ham om — jeg mener med hensyn til Rozenn,« tilføjede den gamle listigt.

Bernez tilkastede ham et forskende blik. »Nå, du har hørt en lille fugl synge — nuvel, der er jo til syvende og sidst ikke noget ondt i, at unge mennesker holder af hinanden. Jeg vil gerne have hende til hustru, men desværre vil Marzinn jo have en svoger, der har flere dalere end jeg har skilling.«

»Men hvis jeg nu giver dig flere guldstykker end Marzinn har sølv, hvad siger du til det?« hviskede den gamle.

»Du?« udbrød Bernez forbløffet.

»Ja, jeg.«

»Men sætter jeg så ikke min sjæls frelse på spil?«

»Har du mod — så behøver du ikke andet.«

»Godt, så sig mig da, hvad jeg skal gøre,« udbrød Bernez ivrigt og kastede hammeren fra sig. »Jeg ville give mit liv hen for hende!«

Og så fortalte tiggeren ham, hvordan man nytårsnat kunne komme til skattene under de store sten, men han mælede intet om, hvordan man skulle bære sig ad med at undvige stenkæmperne, når de vendte tilbage fra floden. Bernez tænkte ved sig selv, at det kom nok bare an på at være tilstrækkelig hurtig i vendingen, men sagde så: »Lad mig nu lige gøre det kors færdig, som jeg var i færd med, da du kom. Vi mødes så til den aftalte tid.«

Og de mødtes på aftalte tid og sted. Tiggeren havde en sæk i hånden og en på nakken.

Men ved midnatstid lød der en uhyggelig, uheldsvanger rumlen. Begge mændene kunne i stjerneskåret se, hvordan de store sten forlod deres pladser og ilede ned mod floden. Pokker tog ved tiggeren og Bernez fulgte efter. På det sted, hvor en af de største sten havde stået, så de et dybt hul ned i jorden, fyldt med guld og sølv og ædle sten. Bernez udstødte et skrig af forundring og slog kors for sig, men tiggeren fyldte begærligt i sine sække alt imedens han ustandselig havde sin opmærksomhed nede ved floden. Næppe havde han fået fyldt sin anden sæk og Bernez sine jakkelommer førend de hørte en dump sløj som en fjern lorden.

Stenene havde nu stillet deres tørst og var på vej tilbage. Foroverhøjede som løbere stormede de fremad, medens de knuste alt for fode. Og da Bernez så dette, udbrød han: »Hellige jomfru, vi er fortabt!«

»Ikke jeg,« sagde tiggeren imidlertid og greb efter sin buket. »Her er min frelse. En from kristensjæl må lade sit liv, for at jeg kan få disse skatte.«

Og medens han talte var stenene kommet nærmere. Han holdt sin tryllebuket op for sig og se, stenene veg udenom ham, til højre og til venstre — for at kaste sig over Bernez. Han indså straks, at det var ude med ham, kastede sig på knæ, lukkede sine øjne til og bad. Men så skete det, at den

største af stenene, den, der løb foran de andre med eet standse og stillede sig som en beskyttende mur foran Bernez. Ynglingen så op -- og se: det var den sten, som han havde mejslet korset ind i!

Stenen med korset blev stående ubevægelig foran ham indtil alle dens brødre havde fundet deres respektive pladser, og først da søgte den tilbage til sin egen plads. Men tiggeren, der ikke havde kunnet fjerne sig hurtigt nok med

sin tunge byrde, løftede endnu engang sin tryllebuket op for sig, da den store sten nærmede sig ham, men stenen, der var indviet med korstegnet, var ikke undergivet nogen dæmonisk magt -- den knuste tiggeren, som havde han været et insekt.

*

Bernez var nu rig nok til at kunne få Rozenn, og de fik mange børn og levede lykkeligt til deres dages ende.

Øm. I løbet af 1956-57 er der af arbejdsledelsen på Øm gjort et stort arbejde for at bringe huset i en bedre stand. Arbejdsledelsen med Børge Berg og Erik Schou, begge Århus, som ledere og med hjælp fra adskillige unge fra ungdomsforeningen i Århus har gjort dette arbejde. Der skal lyde en varm tak til dem. Arbejdsledelsen er i efteråret gået i gang med det indendørs arbejde. Alt dette har kostet og koster penge i et sådant omfang, at vi kun ved hjælp af gaver har kunnet klare opgaven. De anonyme givere takkes her for dette udtryk for deres venskab med ungdomsarbejdet.

Anvendelsen af Øm: Foruden de sædvanlige DUK-arrangementer, børnelejr, juniorlejr og sommerskoler har Øm dannet rammen om lejrskoler for katolske skoler, for rekræte for »de små søstre af Jesus« og sidst, men ikke mindst, om den årlige Mariavalfart, der i år talte omkring 1500 katolikker fra Fyn og Jylland. Vi er glade for at kunne være værter ved sådanne foretagender.

Børnelejr: Initiativet til børnelejrene er i sin tid udgået fra DUK's tidligere landsformand, Børge Berg, Århus. I år samlede børnelejrene på Øm og på Geel på Fyn omkring 200 børn. Lejrene danner ved siden af at være ferielejr rammen om et katolsk miljø for katolske børn fra hele landet. Det organisatoriske arbejde som forudsætning for lejrene er ved at tage fast form i en børnelejrledelse, der arbejder i nær tilknytning til DUK's landsledelse. For mange af de unge fra ungdomsforeningerne eller fra sommerskolerne er en uges medhjælp på børnelejrene et praktisk apostolat.

Juniorlejr: Initiativet til juniorlejrene er også udgået fra Børge Berg. I år løb den tredie juniorlejr af stabelen. Med held søgte man at kombinere tanken om en ferielejr og en sommerskole for 14—18 årige. Lejren havde godt og vel 50 deltagere. To nye folk, Carly Majholm og Flemming Andersen, tog sig af den praktiske side af arrangementet og af lejrålene, nødvendige forudsætninger for en gunstig gennemførelse af lejren. I den forbindelse må man udtrykke sin glæde over, at der således både i juniorarbejdet og børnelejrarbejdet er nye kræfter, der tager opgaverne op.

Dansk sommerskole og nordisk skole: Begge skoler holdtes på Øm i 1957 med ca. 100 deltagere. Vi havde den store glæde, at både Norge og Sverige var stærkt repræsenteret på den nordiske skole. Begge skoler blev holdt efter de traditionelle linier, og atter i år havde DUK's skolele-

delse fået nye lærerkræfter til skolerne. Således blev laget sociallære laget op af socialrådgiver Frk. Inger Pedersen, og katolsk litteratur blev belyst af pater Rieber-Mohn fra Oslo.

DUK's vedtægter: Gennem flere år har man inden for DANMARKS UNGE KATOLIKKERS arbejde på en vedtægtsændring, der klarere udtrykte DUK's formål. DUK-vedtægterne, som de blev vedtaget på generalforsamlingen i sommer, siger klart, at DUK's formål er det, der svarer til det organiserede lægmandsapostolats i det katolske udland; formålsparagraffen udtrykker det samme, som paven i efteråret sagde til den anden verdenskongres for lægpostolat: »Lægmandsapostolatet må i stadig stigende grad blive i stand til at udfylde sin apostoliske mission under hierakiets ledelse og i næstekærlighedens og samdrægtighedens ånd. Tro mod den opgave, som kirken stiller i dag, nemlig at bevare og vinde.»

Som følge af dette formål, der er hele kirken, udgør forholdet til det biskoppe-lige embede fundamentet i opbygningen af vedtægterne, således at det i vedtægterne står udtrykt, at DUK som apostolisk arbejde står under biskoppen. Biskoppens ret til at godkende lederne i arbejdet slås fast som noget selvfølgeligt.

Man kan om vedtægterne sige, at der er sket en stærk præcisering af formålet med ungdomsarbejdet; som følge af denne præcisering giver vedtægterne netop mulighed for inden for DUK's arbejde at realisere formålet under den form, som man lokalt anser for den mest frugtbare. Det samlende i arbejdet er formålet.

Årets arbejde iøvrigt: Når det i vedtægterne siges, at DUK's opgave er at hjælpe unge katolikker til personlig helliggørelse og dygtiggørelse til apostolat, ligger der heri de to sider af arbejdet, som er knyttet nøje sammen. Troen skal personligt tilegnes af den enkelte, det er baggrunden for undervisningen, som den blandt andet gives på skolerne, apostolatet må udspringe af denne undervisning, må være en frugt af den. Gennem børnelejr og søgnehjælp søger vi at organisere apostolatet. Vort mål er både at bevare og vinde for kirken. Derfor søger landsarbejdet med de til rådighed stående midler at hjælpe med hertil. Kontakten med de lokale foreninger er i 1957 blevet holdt gennem formandsmøder i København og gennem skoleweekends i Vejle og Odense.

Skoleweekends i Vejle og Odense: Den undervisningsmæssige og kontaktmæssige side af provinsarbejdet har fundet en form i DUK's skoleweekends i de nævnte to byer. Begge steder gælder det forhold, at et samarbejde mellem den lokale præst og ungdomsforening med DUK's lands- og skoleledelse har gjort skoleweekenderne til en realitet. I Vejle har man med jydsk kræfter fortsat tanken, således at der nu kan tales om en jydsk vinterskole, der ligesom den norske arbejder med

nogle weekends året igennem. Deltagerantallet de to steder ligger på omkring en 40—50 unge i Odense og ca. 80 i Vejle.

Vinterskolen i København: DUK's skoleledelse har fortsat vinterskolen dels ved skolesøndage på den franske skole på Østerbro, dels med weekends i Fredensborg. Vinterens emne i 1957-58 er »Menneskelig opløsning eller personlighedens dannelse?« Skolen har ca. 50 deltagere.

Krist Konges festen: Der afholdtes to Krist Kongesfester i ungdomsarbejdet, i Odense og i Kgs. Lyngby. Biskoppen prædikede selv i Kgs. Lyngby i den nye, smukke kirke, og hans prædiken blev samtidig læst op for de unge i Odense. (Biskoppens prædiken er aftrykt i Ugeblad nr. 44.) Der deltog i de to fester 225 unge.

De liturgiske arrangementer i København: Der afholdtes Hellig-Tre-Kongers vandring, lysfest og fastaften som en forberedelse til kirkens fester, ligesom Asebakkevalfarten for de unge er at op-falle som en forberedelse til den store Asebakkevalfart.

Det nordiske samarbejde i ungdomsarbejdet: Kontakten mellem det norske, svenske og danske ungdomsarbejde er blevet knyttet endnu nærmere. På den første norske sommerskole, der blev holdt på Sylling i Syd Norge, holdtes årets nordiske ledermøder mellem den norske, svenske og danske landsformand og den norske og danske skoleledelse. Nordmanden Helge Müller blev valgt til nordisk sekretær. Han har til opgave at koordinere samarbejdet især om den årlige nordiske skole og opretholde den nordiske kontakt med det katolske udland. I december har den nordiske sekretær ved den norske landsformand og den norske ungdomspræst været repræsenteret ved et møde med ledelsen fra det hollandske og tyske ungdomsarbejde. Man var fra hollandsk og tysk side interesseret i at få en nærmere kontakt med Norden. Man var fuldt ud klar over, at vor væsentlige indsats skal gores på den hjemlige front, men man så gerne i det mulige omfang større kontakt udadtil. Gennemdrøftelsen af disse ting kommer på dagsordenen på det nordiske ledermøde til foråret, sandsynligvis i Stockholm.

For Nordisk Katolsk Ungdomsforbund har året været et ekspansionsår. Man gennemførte den første norske vinterskole, og er nu i gang med den anden. Man startede den første norske sommerskole på Sylling med 40 deltagere, og man er begyndt på udgivelsen af et væg-tigt ungdomsblad med navnet »Katolsk Ungdom«.

Denne oversigt skal slutes med en tak til alle DUK's venner i ind- og udland og en tak for den imødekommenthed, vi har modt mange steder.

Walter Dalland, landsformand.

N.B. Skole-week-end i Vejle er flyttet til 1. 2. marts.

Billeder +, Tekst ÷

»Folkenes Historie« (Fremad).

Det amerikanske forlag Simon and Schuster har verdenssucces på deres »gyldne« billedbøger, ikke mindst de overladigt illustrerede i kæmpeformat, som herhjemme »Fremad« har æren af at lancere og sikkert høster et godt udbytte af. Teksterne er måske nok efter dansk smag lige folkelige nok, men billederne optræder i hundrevis og vil nok få ti interesserede betragtere for hver en, der læser den ledsagende fortælling. Det må være anmelderens trøst ved den helt prægtige »Folkenes Historie« med dens mylder af udmærkede, farvestrålende tegninger, der hver for sig fortæller løs om begivenheder og ikke mindst om træk af kulturlivet i de skiftende perioder, og hvor visse træk i de vekslende perioders kunstopfattelse også har smittet af på tegnerne. Det er så underholdende, instruktivt og fornøjeligt altsammen, at jeg kun med bedrøvelse tilstår, at teksten er tyndbenet og hvad den katolske kirke angår -- flere steder tilsyneladende inspireret af den herskende opfattelse i det kulturelt mørkere midwest. Blad med fryd og lyst bogen igennem og spring med den allerbedste samvittighed teksten over.

H.D.T.K.

Jul i Sorø

Sorøs pæne julehæfte indeholder en læseværdig artikel af redaktør N. P. Nielsen om, da den svenske dronning Christina -- Gustav Adolfs datter, der blev katolik -- lå syg på den gamle kro i Sorø og måtte årelades.

**MODERNE KIRKEKUNST
I BILLEDER**

Sankt Knud Lavards kirke på postkort

I Lyngby har man ladet fremstille fem fremragende postkort af den ny Sankt Knud Lavards kirke. Kortene, der kan købes à 50 øre pr. stk. ved kirken samt i Sankt Ansgars boghandel, er ualmindelig smukt udført og helt i klasse for sig. De viser henholdsvis kirkens indre -- bl. a. en interessant gengivelse af dåbskapellet -- og detaljer af kirkens ydre, deriblandt sydfacaden med kampanilen og det store vindue til koret, der leder tanken hen på de helt store, moderne katolske kirkebyggerier rundt om i Europa.

*

I begyndelsen af trediverne rejstes i Tyskland de første »moderne« katolske kirker, der på grund af deres dristighed og fuldstændige brud med hidtidig kirke-bygge-praksis vakte megen opmærksomhed. Krigen bragte en stilstand til kirkebyggeriet i vort sydlige naboland, men efter krigen genrejste man ikke blot en del krigsødelagte katolske kirker i moderniseret form, men opførte tillige mange nye kirker i den »ny stil«, og en del af dette kirkebyggeri har »Deutsche Gesellschaft

**SALGSCHEF OTTO BARFRED
in memoriam**

Juleaftensdag døde *salgschef Otto Barfred* på Sankt Josephs Hospital efter mange måneders sygdom. Ved Otto Barfred's død har vor kirke mistet en mand, der har betydet umådelig meget for denne. Hvad han i kirkens tjeneste har betydet, lader sig meget vanskeligt udtrykke i ord. Dens liv og trivsel lå ham meget stærkt på sinde. Vanskelige opgaver, som andre af vor kirkes folk opgav, påtog han sig beredvilligt og løste dem på en for vor kirke fordelagtig måde. Retskaffenhed, beredvillighed, hjælpsomhed og beskedenhed var nogle få af de egenskaber, der prægede hele hans liv. Mange dele inden for vor kirke vil komme til at savne ham meget. Ikke mindst Sankt Mariæ Sogn, til hvilket han viede så mange arbejdstimer, vil hårdt føle hans alt for tidlige bortgang. I mange år har han udført et ualmindeligt stort arbejde for dette sogn; han lader sig meget vanskeligt erstatte. Ved basarer og iøvrigt ved meget andet, der kunne skaffe kirken midler til at udføre sit arbejde blandt menigheden, fandt man Otto Barfred. Talrige var alle hans ideer og midler i så henseende.

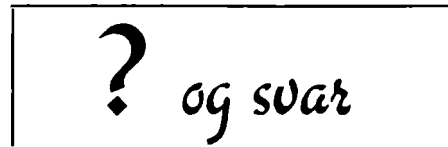
Beskedenhed forbød ham at træde frem, han virkede i det skjulte, men aldrig var han gladere, end når hans arbejde kronedes med held. Det arbejde, han har udført i vor kirkes tjeneste, er legemandsapostolat i højeste potens.

Kære Otto, vi savner dig, og vi beder dig modtage en dybtfølt tak for det store arbejde, du gennem mange år har udført for vor kirke.

Æret være dit minde.

G. H.

für Christliche Kunst« i München samlet i to interessante årbøger, henholdsvis 53. og 54. årgang af publikationen. Hefterne indeholder et utal af glimrende fotografiske gengivelser, som viser, hvad man har formået på dette område, og giver et interessant overblik over, hvilken udvikling der har fundet sted på dette område i årene op til 1954. Hefterne omhandler såvel arkitektur som kirkeudsmykning i form af glasmaleri, mosaik, vægmaleri samt inventar.

Hvor kan det egentlig være, at der i vore bønner og litanier altid kun nævnes hellige jomfruer og hellige enker, medens der overhovedet aldrig er tale om en hellig gift kvinde, endsiige en hellig moder -- deres skald« er da ikke mindre hellige?

(M. A., København)

De har ganske ret -- det er faktisk en stor mangel, en stor skam. Men mon det ikke vil gå sådan, at vor tids opfattelse af ægteskabet som sakramente og nådemiddel -- i øvrigt en bevidsthed, der trænger stærkere og stærkere frem for hver dag, der går -- ganske af sig selv vil føre til, at den gifte kvindes ikke mindre hellige stand før eller senere vil finde den plads, der tilkommer den i kirkens bønner, side om side med den hellige jomfruer og de hellige enker? Tænk på, hvordan det gik med den hyppige kommunion og børnenes tidlige altergang, der takket være den hellige pave Pius X vandt indpas i kirken på trods af århundreders modsatte praksis. Ægteskabet er så afgjort den stand, der i dag fostrer langt de fleste »hellige« kvinder.

*

Hvordan er det egentlig med kirkens stilling til spørgsmålet om dødsstraffen?

(Hr. L. K., Århus)

I romerbrevet (13, 4) skriver den hellige Paulus: »Gør du derimod, hvad der er ondt, så vær bange! For den [øvrigheden] bærer ikke for ingenting sværdet. Den er Guds medhjælper og fuldbyrder straffen på den, som handler ondt.« Det er dette sted, som kirken støtter sin officielle stilling til dødsstraffen på. Gud har i særlige tilfælde delegeret den ham ellers alene tilkommende ret til at gøre ende på et menneskes liv, til menneskene. Men man må kun gribe til dødsstraf i tilfælde af, at det drejer sig om en virkelig alvorlig forbrudelse, ikke for enhver som helst forseelse, og kun efter forudgående regulær rettergang, med forsvar og uomstødelig bevisførelse, der udelukker enhver tvivl om skyldighed. -- De sidste årtiers grusomme misbrug af dødsstraffen har såsomme givet gjort menneskene mistroiske over for dødsstraffens betimelighed.

Køb

DERES

BØGER

i

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Jan.

5. S. Jesu hellige Navns Fest (65—14); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Telesforus (70); præf. (514).

6. M.* HELLIG 3 KONGERS DAG (hvid) (72—16); præf. (515). — Påbudt helligdag.

7. Ti. Feria (72—16); uden Credo; præf. (515).

8. O. Feria (72—16); uden Credo; præf. (515).

9. T. Feria (72—16); uden Credo; præf. (515).

10. F. Feria (72—16); uden Credo; præf. (515).

11. L. Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([87]); 2. bøn: St. Hyginus ([5]); præf. (522). — Eller: St. Hyginus ([4]); 2. bøn: Gudsmoder (64); præf. (515).

12. S. Den hellige Families Fest. (hvid)

*) Mandag den 6. jan.: Kollekt for Afrikamissionen.

Gudstjenester i Hellig 3 Konger Storkøbenhavn (6. jan.)

St. Ansgar	7; 8; 20 (L)
Jesu Hjerte	6; 7; 7,30; 8,15; 20 (L)
St. Mariæ	6,30; 8; 20
St. Annæ	7; 8; 10 (S); 20 (H)
Sakraments	7,30; 8; 19,30
St. Therese	6,30; 8; 20
St. Andreas	6,30; 8; 20
St. Antoni	7; 9; 20
St. Joseph	5,45; 6,45; 9 (H)
St. Kn. Lavard	6,30; 7,30; 10; 17,30
Immaculata	7; 9(H); 17 (A)
D. h. Familie	6,30
Hvidovre	8

L = levitmesse. H = højmesse. S = sangmesse. A = andagt

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Hølrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Kalenderen 1958

udgivet af Ansgariusforeningen, fås hos de katolske boghandlere samt ved kirkerne. — Pris 1 kr. (+ porto), hvis kalenderen ønskes tilsendt.

Hellig-Tre-Kongers Vandring

for spejdere, KUK'er og alle katolske unge mellem 16 og 25.

Søndag d. 5. januar kl. 20 præcis (meget præcis!) foran »Røde Port«, indgangen til Dyrehaven ved Klampenborg station (hvortil vi ikke vender tilbage). Medbring: Salmebog, lommelygte og madpakke. Sidste togmulighed fra Kbh. hovedbanegård: 19,34; fra Frbg. station: 19,25.

D. K. K. F.

Tirsdag den 14. januar kl. 19,30 sammenkomst i Stenosgade (den lille sal). Pater van Schoich S.J. vil tale om lægeapostolater. Kaffebord. Pris kr. 1,50. Styrelsen.

Juleindsamlingen

i Sct. Ansgars, Sct. Antoni og Sakraments sogne indbragte 4.620 kr., som blev uddelt til 149 familier, enligstiliede og skjult nød.

Alle, der har bidraget til at sprede glæde i de mange hjem, takkes hjerteligt. Komiteen.

St. Hedvigssøstrenes lodtrækning

i Kolding. Følgende numre er udtrukket med gevinst: 4535 2527 4151 2748 4299 2359 3356 409 3624 276.

Gevinster kan mod forevisning af vindersedler afhentes inden 10. januar 1958 på Sct. Michaels skoles kontor, Kolding.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9-16 . Lørdag lukket

Foredrag om „Bibeldansk“ og om kirkekunst

Mange af Jesu ord er gået over i vort sprog som mundheld, f. eks.: »Salige er de fattige i ånden« eller »de rene af hjertet«, og vi forbinder noget konventionelt dermed, uden man derfor kan påstå, at der sker nogen større skade derved, selv om meningen skulle være en helt anden. Vigtigere er det at forstå ordene klippe og kirke og deres forhold til »Hovedes porte« eller blot Kristus-Messias, for heraf afhænger vor troslære. Enten det nu drejer sig om det ene eller det andet, er der ikke blot hos teologer, men også hos moderne lægfolk et stadigt stærkere ønske om at finde om bag glosen for at kunne forstå, hvad Je-

DØDSFALD

R. I. P.

Vor kære broder, svoger og plejefar

Otto Barfred

sov stille hen den 24. december 1957.

Ella Barfred.

Ebba og Niels Sørensen.
Ib og Anni Schneider.

Bed for hans sjæl.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammenslutlet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Reduktion: H. D. T. KIÆRBUJFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annoncef.d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

sus virkelig mente. Jesus talte ikke højtideligt »bibelsprog«, men et ganske almindeligt folkesprog, hvis hemmeligheder den moderne forskning har aflækket. Den, der har læst pastor Schindlers fordanskning af Ny Testamente, har ofte fået et mindre chok, for kan man virkelig sige sådan? Ja, det kan man — og det bør man. Pastor Bjørn Højbo har påtaget sig at redegøre for dette vigtige og spændende emne ikke ved tørre og filologiske udredninger, der ville forudsætte en viden, som almindelige mennesker ikke har, med ved at behandle emnet konkret. »*Hvordan klang Jesu ord i hans landsmænds øren*« er tillen på seks bibelaftener, som afholdes i Sakramentskirken tirsdagene 14. og 28. januar; 11. og 28. februar og 11. og 25. marts. Der begyndes kl. 20 præcis. Adgangen er gratis; salmebog og Ny Testamente medbringes.

Til katolicisme af idag hører også kirkekunst af idag. Mange tror herhjemme, at den nye st. Knud Lavards kirke i Lyngby er et enestående eksperiment, for »den ligner jo ikke en

kirke«. Ser man billeder fra den store katolske verden, vil man vide, at sådan bygger man næsten alle steder! Kirken har altid elsket kunsten, når det gjaldt at smykke Guds hus, så det er hele spørgsmålet om kunst, der er sat under debat, og denne debat kan ikke være danske katolikker uvedkommende, for det er *vore* kirker, det drejer sig om. Pater Martin Drouzy O.P. har derfor påtaget sig at redegøre for emnet i fire fredagsforedrag: *Hvad er kirkekunst?* Foredragene holdes i

st. Josefs skole, Østerbrogade 7 D, kl. 20 præcis og gebyret er 5 kr. for enkeltpersoner eller ægtepar. De enkelte titler er: 24. januar: Kirkekunst i fortid og nutid. 31. januar: Falsk og ægte kirkekunst. 7. februar: Den moderne kirkekunst. 14. februar: Moderne kirker i Frankrig og Danmark (bl. a. Vence, Ronchamp, Lyngby). Det er Katolsk Aftenskole, der står for begge foredragsrækker og man håber på god tilslutning.

Kjeld Geertz-Hansen.

<h1>Aarhus</h1>		<p><i>Et Hjem paa Rejsen</i></p> <p>Tlf. 24122 MISSIONSHOTELLET ANSGAR</p>	
<p>Aarhus Boghandel v. katolsk kirke Rymsgade 26 Telefon 26630 Leverandør til Sct. Knuds skole</p>			
<p>Høilund Carlsen Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577 Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi Leverandør til Sct. Knuds skole</p>	<p>Støt annoncørerne</p> <p>Gør Deres indkøb hos J. Hass FRUGT - GRØNT - BLOMSTER THORVALDSENSGADE 17 Telefon 25 7 16 Leverandør til de katolske institutioner</p>		
<p>AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77 Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88</p>		 <p>Byens førende Tlf. 28700 (4 Lin.)</p>	
<p>VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL ANDERS JENSEN . Bülowvej 60 TELEFON 23460 1ste Klasses Fødløjs-Reparationsværksted De ringer - vi henter og bringer! Leverandør til Sct Josefs Hospital</p>		<p>V. Svenstrup . Telefon 21557 Aut. Elektro-Installatør . Lødestation Hans Brogesg. 4 . Tlotgenopl. Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	
<p>Køb kvalitet det gør vi - DERMA RADIO lige ved katolsk kirke - Tlf. 20075 - Specialist i båndopt. og long playing</p>		<p>Kød - flæsk - pålæg - salater Erik Carlsen Sdr. Ringgade 3 Tlf. 43385</p> <p>Henry Carlsen Sdr. Ringgade 61 Tlf. 43857</p>	
<p>Næstved</p>		<p>Ll. Næstved Andelsmejeri Telefon 569 og 770 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	
<p><i>Næstved</i> Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 14 20</p>		<p>Arndt Nielsen <i>Ure og Optik</i> Jernbanegade 2 . Telf. 543 Lev. til de kat. Institutioner</p>	
<p>Tapeter og Malervarer Claudi Hansens Eftf. Jernbanegade 3 . Tlf. 60 Leverandør til de katolske Institutioner</p>		<p>A. & P. G. Vintersborg Snedker & Tømrermester Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818 Leverandør til de kat. Institutioner</p>	
<p>N. Juel Pedersen <i>Glarimester</i> Ramsherred 13 . Tlf. 158 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>		<p>K. Blum Hansen <i>Boghandel</i> Telefon 2525 (2 Ledninger)</p>	

PAVENS JULEBUDSKAB

(sluttet fra forsiden)

som åbner nye afgrunde på jorden og kun bringer næring til had og forbereder ulykker.« Her er det, at det kristne menneske bør sætte ind og gøre brug af sin åndsfrihed og i objektiv iagttagelse af begivenhederne søge at genfinde den åndens ro og besindighed, der er forankret i den guddommelige, altid nærværende ånd. At gribe ind i verdens gang for dermed at opretholde den guddommelige orden, det er en ret og en pligt, der hører til det centrale i enhver kristens tilværelse. »Der eksisterer ingen områder, der er afspærrede for de kristnes virke, ingen forbudte retninger i intel af livets områder, ingen af dets indretninger, som Guds medarbejdere ikke kan benytte sig af eller tage i brug, når det gælder om at bevare den guddommelige orden og harmoni i verden.«

I sin skildring af de opgaver, som påhviler alle kristne i verden, gentog Pave Pius XII, at katolikkerne i den forbindelse ikke bør arbejde isoleret, men samarbejde med alle dem, hvis virke tjener orden og harmoni i verden. Det er dog imidlertid nødvendigt, at katolikkerne gør sig klart, hvad de kan præstere, og at de er vel rustet til deres forehavende, åndeligt såvel som teknisk. Det er dog ikke ensbetydende

Kommer turen nu til den katolske kirke i Østtyskland?

Kampen mod kirken og mod religionen som helhed er umiddelbart før jul blevet kendeligt forstærket i den tyske østzone, og adskilligt tyder på, at kampen i stigende grad koncentrerer sig mod den katolske kirke, medens der gennem nogen tid væsentligst har været taget sigte mod protestantiske kredse.

Der er nu for første gang løbet storm mod det »Hyrdebrev om skole og opdragelse i vor tid«, som biskopperne besluttede på deres møde 23. oktober og som derefter publiceredes i samtlige kirker i østzonen på Krist Konges fest. Bladet »Deutsche Lehrerzeitung«, der er organ for det kommunistisk ledede lærerforbund i østzonen, påstår i sin seneste udgave, at dette hyrdebrev opfordrer samtlige katolske forældre og lærere til »provokatoriske handlinger overfor arbejderne og bønderne. Myndighederne betragter hyrdebrevet som en »tvangsforanstaltning« i den hensigt at tvinge mindreårige børn ind i en religiøs verdensanskuelse«. Bladet »Neues Deutschland« beskæftigede sig lige op til jul med hyrdebrevet og med katolsk sociallære, »der er en støtte til monopolkapitalen« (KNA).

URBI ET ORBI

hverken med Ghetto-indstilling eller intolerance, når katolikkerne ønsker skole og opdragelse på kristen grundlag, opretter katolske fagorganisationer eller arbejder for at fremme de kristne principers organiserede indflydelse såvel inden for politik som på faglige områder, hvor traditionen og omstændighederne anser det for påkrævet. Det er nemlig ikke den abstrakte kristne idé, men derimod dens konkrete realisering, der har skabt fortidens høje kulturelle præstationer; og man vil heller ikke i et såkaldt pluralistisk samfund kunne give afkald på kristen handling og aktion.

(KNA).

Atter domme over præster i Kina

Kort før jul meddelte den kommunistiske radio Hlang-chau, at den 76-årige kinesiske biskop Joseph Hu af Tai-chau samt to kinesiske præster ved kommunistiske »folkedomstole« var blevet idømt fængsels- og tugthusstraffe fra ti til tyve år. De dømte anklages for at have støttet »kontra-revolutionære grupper« i kystprovinserne (KNA).

»Borgelig dåb« i Frankrig

Sognerådet i den franske by Vizile (Isère) har besluttet at indføre »borgelig dåb« for ateistiske forældre. Efter den kommunistiske borgmesters bestemmelse skal sådanne forældre møde op på borgmesterkontoret med barnet, hvorefter borgmesteren forelægger forældrene og de bekendte, som disse har udset til faddere, en formular, som parterne derpå underskriver. I teksten til denne formular hedder det, at forældrene stiller deres barn under den republikanske lovgivnings beskyttelse, samt at fadderne i tilfælde af forældrenes død træder i deres sted og vil drage omsorg for, at barnet bliver opdraget i »enhedens og broderlighedens kultus« (KNA).

Evangeliet er ikke et socialistisk program

Folkerepublikansk orden til ærkebiskop Groesz

Ærkebiskop Josef Groesz har ifølge pressemeldelser, der kort før jul blev udsendt i Budapest — i anledning af sin 70-års fødselsdag fået tildelt »Den ungarske folkerepubliks bannerorden af II' klasse«. Udmærkel-

Med største forbehold

»Osservatore Romano« advarer mod »Moralsk Oprustning«

Vatikanets officielle organ »Osservatore Romano« har for nylig i en længere ledende artikel taget stilling til »Bevægelsen for Moralsk Oprustning«s påstand om, at katolikker udmærket kan samarbejde med bevægelsens medlemmer. Bladet udtaler, at denne opfattelse må lages »med allerstørste forbehold«. Bevægelsen, som startedes af den lutherske præst, dr. Frank Buchman i 1909, simplificerer og tilslører i de ikke-kristne lande til tider de væsentligste religiøse principper i et sådant omfang, at der opstår fare for en religiøs indifferentisme eller en sammensmeltning af modstridende religiøse opfattelser. Dette sker for at bevægelsen bedre kan nå sine mål, f. eks. i det fjerne Østen og i Afrika.

»Bevægelsen for moralsk oprustning« er ikke nogen sekt, men tilstræber at føre menneskene til en slags religiøs fornyelse gennem grundsætningerne om ærlighed, uselviskhed, renhed og kærlighed. Hertil skriver »Osservatore«, at disse krav så afgjort kan akcepteres af katolikker, dersom deres værdi udtrykkelig ses som kommende fra Gud.

Under henvisning til det forbud mod deltagelse i denne bevægelse, der er blevet udstedt af en række biskopper, peger »Osservatore« på de direktiver, som det Hellige Officium i 1955 tilstillede samtlige biskopper. Det forbydes deri enhver katolsk præst at deltage i bevægelsens arrangementer. Endvidere bør lægfolk afholde sig fra at indtage ledende poster indenfor bevægelsen. Og Vatikanets blad slutter med at udtale, at de, der ønsker at gøre en indsats for verdens fornyelse, de har også streng pligt til at have opmærksomheden henledt på en nøje iagttagelse af den kirkelige læres renholdelse (KNA).

sen blev overrakt ærkebiskoppen af præsidenten for det ungarske præsidentsråd, Istvan Dobi. Ved ordenens overrækkelse udtalte Dobi, at ærkebiskoppen havde inddragt sig ganske særlige fortjenester for fredens sag samt for oprettelsen af gode relationer mellem stat og kirke, men opfordrede samtidig ærkebiskoppen til at »intensivere arbejdet for fredsbevægelsen endnu mere«.

Biskop Groesz besvarede præsidentens tale med at henvise til, at biskopperne gjorde deres pligt overfor fædrelandet, når de forkyndte evangeliet. Ingen behøver at være bange for evangeliet. Det er ikke noget socialistisk program, ej heller noget økonomisk system, men det indeholder tilstrækkelige vejledninger til det jordiske liv (KNA).

Katolsk

Ugeblad

106. ÅRGANG

12. JANUAR 1958

NR. 2

860.000 MENNESKER I AUDIENS HOS PAVEN I 1957

I det forløbne år gav den Hellige Fader 797 privataudienser og modtog 64.000 personer i specialaudienser og 800.000 i offentlige audienser. Pius XII holdt i 1957 sammenlagt 98 taler, deraf 38 på fransk, 24 på italiensk, 15 på engelsk, 11 på spansk, 6 på tysk, 2 på henholdsvis portugisisk og latin. Endvidere udsendte Paven fire encyklikaer, en apostolisk konstitution samt et motu proprio. Blandt de personligheder, der i det forløbne år blev modtaget af Paven, kan nævnes vicepræsidenten for de Forenede Stater, den tyske forbundspræsident, ministerpræsidenten og udenrigsministeren for Luxembourg, Monacos fyrstepar, den franske præsident, den kvindelige regent for Basutoland (Afrika) samt den irske ministerpræsident. Ti ny ambassadører og to ny gesandter overrakte i årets løb den Hellige Fader deres akkreditiver. Der er iøvrigt for øjeblikket akkrediteret 32 ambas-

sadører og 16 gesandter ved den Hellige Stol.

Paven beskæftigede sig i sine taler i årets løb bl. a. med spørgsmålet om anæstesi (24. februar), om automation (7. juli) samt med den kristne arbejderungdoms problemer (25. august) (sluttes på bagside)

De nordiske biskoper til Rom i indeværende år

Årets „ad limina“ besøg ved Pavestolen

I år er det de skandinaviske biskoppers tur til at aflægge den i kirkeretten foreskrevne »visitatio ad limina« ved den Hellige Stol i Rom. Disse ad limina-besøg skal for biskopper og apostoliske vikarers vedkommende finde sted hvert femte år, dog for de overhyrders vedkommende, hvis residenser ligger udenfor Europa, hvert tiende år og formålet med disse besøg i den evige stad er at aflægge beretning om de kirkelige forhold og tilstande i de respektive dioceses.

Efter bestemmelserne skulle i år endvidere biskopperne fra landene hinsides jerntæppet indfinde sig i Rom, d.v.s. overhyrderne fra Polen, Tjsekoslovakiet, Ungarn, Rumænien, Bulgarien, Albanien, Rusland, Letland, Litauen, Estland og Jugoslavien.

*

Rækkefølgen for disse »ad limina«-besøg er følgende: i år med slutningstal 1 og 6 er det biskopperne fra Italien, Korsika, Malta, Sardinien, Sicilien og de øvrige små øer; i år, der ender på 2 og 7 er det biskopperne fra Spanien, Portugal, Frankrig, Belgien, Holland, Skotland, Irland og de hertil knyttede øer, i de år, der ender på 3 og 8 er det biskopperne fra Schweiz, Østrig, Tyskland, Luxembourg, Danmark, Sverige, Norge, Finland, Polen, Tjsekoslovakiet, Ungarn, Jugoslavien, Rumænien, Bulgarien, Albanien, Grækenland og det europæiske Tyrki, Rusland, Letland, Litauen og Estland. Årene, der ender på 4 og

DEN FORFULGTE KIRKE

i året, der gik

NY ARTIKELSERIE:

Tidens spørgsmål

Forargelse -
med resultater

Maltaordenen

Banneux 1933-1958

Budapest har lagt Mindszenty på is

Lederen af den kommunistiske regerings kirke departement i Ungarn, Janos Horvath, betegnede for nylig i et specialinterview med Londonerbladet »Times« alle de meddelelser, der har været fremme om at kardinal Mindszenty skulle have fremsat ønske om at forlade Ungarn, som »rygter og opspind uden baggrund af nogen art«. Den ungarske primas opholder sig til stadighed i det amerikanske gesandtskab i Budapest, hvor han har boet siden den ungarske folkeopstand blev slået ned. Spørgsmålet om hans videre skæbne afhænger af, hvem der stiller det, samt i hvilken sammenhæng, erklærede Horvath. »Vi er ikke til sinds at ville tage nogetsomhelst initiativ.« For os er sagen simpelthen lagt på is.« Horvath tilføjede, at relationerne mellem den ungarske regering og episkopatet er meget venskabelige og at alle spørgsmål »løses i en atmosfære af fredsommelighed« (KNA).

Adenauer:

Europa må ikke give op!

Tyskland, Europa og den fri verden har ikke lov til at tabe troen på sin egen sag, trods alle trusler og farer. Det er ikke lykkedes modstanderne at røkke enigheden mellem de vestlige stater og at forvirre de indbyrdes faktiske magtforhold, erklærede den tyske forbundskansler Adenauer i en oversigt over det forløbne år. »Vi ved -- fortsatte Adenauer -- at det størstedsvanvid, der hviler på uindskrænket magt, der vil detronisere Gud som verdensaltets styrer og som negligerer menneskene og deres frihed og værdighed, ikke kan blive ved at bestå. Det vil før eller senere blive overvundet -- for frihed er nu engang stærkere end slaveri« (KNA).

9 er forbeholdt biskopperne fra Nord-, Mellem- og Sydamerika, og årene, hvis slutningstal er 5 og 10, biskopperne fra Afrika, Asien og Australien (KNA).

Pavens ord kan ikke bortforklares

„Osservatore Romano“ om Moskva's referat af julebudskabet

»Osservatore Romano« beskæftiger sig i en kommentar med Moskva's referat af den Hellige Faders julebudskab. Ifølge Radio Moskva har det russiske telegrambureau »Tass« kun refereret een eneste passus af Pavens tale og det var den, hvori Pius XII erklærede, at »freden er et så værdifuldt gode, at enhver bestræbelse i så henseende er alle tænkelige ofre værd.«

I den anledning erklærer Vatikanerbladet, at den kommentarløse gengivelse skyldes den omstændighed, at Pavens ord var for klare og ikke har kunnet lade sig udnytte til propagandamæssige formål. Moskva har dermed samtidig dementeret de skarpe angreb, der fandtes i den italienske venstre-presse og som gav udtryk for, at pavebudskabet var at opfatte som »dikteret af for stor nidkærhed«.

(KIPA).

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

K&K

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

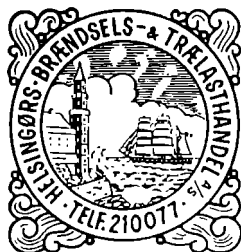
Schulstad
maltesle

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDSSEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

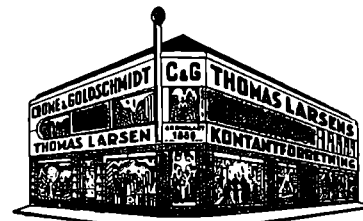
Roskilde Boghandel

Sct. Olsagade 24 . Telf. 2131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olsag. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olsagade
Bedste Indkøbsted i Roskilde

„DEN FORFULGTE KIRKE“

i 1957

Undertrykkelsen af den fri religionsudøvelse i landene bag jerntæppet tog ikke af i det år, der er gået, tværtimod skærpedes situationen i enkelte af de kommunistiske lande. Også i andre dele af verden kom det i det forløbne år til nye angreb på kirkens frihed, først og fremmest i Indien og i Afrika.

Bag bambustæppet

Tyngdepunktet for den kommunistiske kirkeforfølgelse har i 1957 så afgjort ligget i Kina. Den kommunistiske kinesiske regering gjorde i det forløbne år ved oprettelsen af en »patriotisk sammenslutning af kinesiske katolikker« et nyt forsøg på at skille Kinas katolikker fra Rom og at skabe en kinesisk nationalkirke. Den patriotiske sammenslutning oprettedes på en nationalkongres for kinesiske katolikker i Peiping i sommer og dannede optakten til en ny og længe forberedt kamp med det formål at undertrykke kirken. Beretninger fra alle egne af Kina beviser imidlertid, at størsteparten af de præster og lægfolk, der deltog i den patriotiske sammenslutnings møder i årets løb, simpelthen var tvunget til at deltage. De kommunistiske magthavere for meget hårdt frem mod alle dem, der vægrede sig ved at træde ind i den nystartede organisation, og efter Peipingkongressens afslutning satte der en ny arrestationsbølge ind over hele Kina mod såvel præster og ordenssøstre som mod lægfolk. Kort før jul kom der meddelelse om domfældelsen af den 76-årige kinesiske biskop Josef Hu fra Tai-chou samt to andre gejstlige, der betegnedes som henholdsvis »hjælpebiskop« og »apostolisk administrator«.

Af de henimod 30 indfødte biskopper, der lever i Kina, sidder idag over halvdelen fængslet. De øvrige er ifølge meddelelser, der er indløbet til Hongkong, så stærkt hemmet i deres »frihed«, at de ikke er i stand til at udøve deres biskoppelige funktioner. For kort tid siden indløb der til Hongkong efterretninger fra den apostoliske administrator for ærkebispedømmet Kanton, biskop Tong, og det fremgik heraf, at både han selv og hans præster samt de troende er udsat for et stadigt pres fra kommunistisk side. Gejstligheden er tvunget til to gange om ugen at deltage i kommunistiske kurser, og biskop Tong, som hidindtil ikke har efterkommet »indbydelsen« til dette kursus, var blevet indkaldt til departementet for religiøse spørgsmål og havde der fået nøje instrukser om, hvordan han skulle lede sit bispedømme. Over hele landet afholdes der sådanne kommunistiske kurser, hvor talere fra den patriotiske forening retter angreb på Paven og biskopperne og beskylder dem for indblanding i indre-kinesiske anlig-

gender. Den eneste ikke-kinesiske katolske biskop, der endnu er tilbage i Kina, er den amerikanske biskop Walsh; han opholder sig i Shanghai, men er ikke i stand til at udføre sine funktioner i sin egenskab af sekretær for det katolske centralkontor for Kina.

I vasalstaterne

Den religiøse situation i *Ungarn* legner sig — til trods for alle anderledeslydende påstande fra regeringens side — ved udgangen af 1957 endnu mere mørk end for et år siden. Kadarregeringen gør til stadighed forsøg på gennem »overenskomster« med kirken at give det udseendet af, at den katolske kirke i Ungarn nyder hel og fuld religionsfrihed. I begyndelsen af december tildelte den kommunistiske regering formanden for den ungarske bispekonference, ærkebiskop Grösz, en national fortjenstorden, men samtidig fik han en påmindelse om at drage omsorg for, at kirkens arbejde indenfor den ungarske fredsbevægelse »blev gjort mere intensivt«. Ungarns primas, kardinal Mindszenty, må stadig opholde sig i det amerikanske gesandtskab i Budapest, og talsmænd for regeringen har ved flere lejligheder i det forløbne år udtalt, at han vil blive arresteret i det øjeblik han forlader sit asyl. Kardinalens tidligere sekretær, mgr. Turcsanyi, samt 15 unge præster og teologistuderende, blev kort før jul stillet for en domstol. Mgr. Turcsanyi var blevet arresteret efter at russerne i slutningen af 1956 havde slået den ungarske folkerejsning ned, og anklagen mod ham og de andre gejstlige lyder på »anstiftelse af opstand mod regeringen«.

I september blev de ungarske biskopper Bodalik og Petery fjernet fra deres respektive bispesæder og forvist til et par afsides landsbyer. Regeringen Kadar afgav i begyndelsen af året en erklæring om, at der ville kunne gives bøn i den skolepligtige alder en begrænset religionsundervisning udenfor den normale skoletid, men begrænsede denne indrømmelse i årets løb med den motivering, at der skulle indføres en »undervisning i etik og moral« i samtlige skoler, eftersom en religiøs undervisning »ikke længere var mulig«. På to undtagelser nær har imidlertid de 36 medlemmer af den tidligere »Fredspræsternes bevægelse« i årets løb på ny underkastet sig deres respektive biskopper. Trods Vatikanets forbud mod at ungarske gejstlige indtager politiske poster, står der to ungarske præster, Horvath og Bereczlozy, stadig som medlemmer af det ungarske parlament.

Endnu mere uklar tegner situationen sig for den katolske kirke i *Czekoslovakiet*. I 1949 blev ærkebiskop Beran forvist fra Prag, og der er ingen, der ved hvor han opholder sig i

(dag. I sommer blev en del Salesianerpateres samt et par Dominikanerinder dømt for »antirevolutionær og spionage-virksomhed«. En kender af forholdene i Czekoslovakiet berettede for nylig i et fransk katolsk ugeblad om, hvordan den kommunistiske regering i Czekoslovakiet arbejder intensivt på at splitte den katolske kirke fra Rom og at oprette en nationalkirke. Tolv af landets 15 katolske biskopper skal være interneret. Umiddelbart inden jul meddelte Radio Vaticana, at kirkekampen i Czekoslovakiet antager stadig skarpere former. For nylig er således en del lærere blevet anklaget for at udøve en negativ indflydelse på ungdommen gennem deres religiøse praksis. Et antal lærere, der havde nægtet at afsvære deres katolske tro, er blevet tvangsforflyttet til ringere embeder.

I den *tyske Østzone* er angrebene på den katolske kirke i løbet af de sidste par måneder blevet skærpet betydeligt i lighed med, hvad forholdet har været for den protestantiske kirke. Den kommunistiske regering har benyttet de sovjetrussiske fremskridt på det tekniske område til atter og atter at fremstille troen på Gud som forældet og forsøgt på at omvende indbyggerne i den sovjetrussiske zone til den materialistiske »fremskridtstro«. Ligeledes er kampen om ungdommen blevet betydeligt skærpet gennem forstærket propaganda for ungdomsindvielserne.

Til gengæld synes overenskomsten mellem regeringen og kirken i *Polen* at have fremkaldt en situation, der så afgjort for katolikernes vedkommende er den bedste og uden sidestykke i de stater, der er under kommunistisk styre. Endskønt regeringen stadig nægter at anerkende en række seminarier, der er i hænderne på religiøse ordenssamfund, er de troende i stand til frit at udøve deres religiøse plig-

Det vakte sensation, da kardinal Wyszynski i 1957 fik tilladelse til at rejse til Rom for at modtage kardinalshatten af den Hellige Fader. Ovenfor ses Pave Pius XII med kardinal Wyszynski på sin højre side og en del af det polske episkopat, der ledsagede kardinalen på turen til Rom.

ter. Ej heller er nogen af de polske biskopper arresteret og der meddeles religionsundervisning i de offentlige skoler med regeringens billigelse. Derimod udøver regeringen til stadighed censur over den katolske presse såvel som over pressen i almindelighed. De såkaldte »progressive katolikker«s pax-bevægelse består stadig, men på grund af Vatikanets dekret er der ingen katolske præster, der virker indenfor bevægelsen. Den katolske kirkes primas, kardinal Wyszynski, kunne i 1957 rejse til Rom for der at modtage kardinalsinsignierne af Pavens hånd.

Skolekamp i Indien og Afrika

Udenfor det kommunistiske magtområde har den katolske kirke haft stigende vanskeligheder på skolevæsenets område både i Indien og i Afrika.

Ved valgene i februar 1957 havde kommunisterne for første gang flertal i den *syndiske unionstat Kerala* — der iøvrigt ganske paradoksalt er den af de indiske stater, der tæller flest katolske indbyggere. Et af den ny kommunistiske regerings allerførste skridt var at fremsætte forslag til en ny undervisningslov, der skulle give

staten adgang til at nationalisere samtlige privatskoler. Trods energiske protester fra de katolske biskopper og flere store protestdemonstrationer i forskellige byer, vedtog regeringen imidlertid lovforslaget, men den indiske centralregering havde endnu ikke ved årets udgang godkendt den ny lov.

I den nyoprettede afrikanske stat *Sudan* begyndte den muhammedanske stat i april at inddrage de katolske missionsskoler i den sydlige del af landet under regeringens kontrol. Dette skridt er så afgjort resultatet af regeringens bestræbelser på om muligt at forhindre kirkens indflydelse på de indfødte.

Raceadskillelsespolitikken i den *Sydafrikanske Union* har ligeledes været til stor gene for kirkens missionsgerning i denne del af det sorte fastland. De sydafrikanske biskopper har i årets løb flere gange protesteret mod regeringens forordninger, som forbyder de indfødte at besøge skoler og kirker, der også besøges af de hvide.

Men selv om denne korte oversigt ikke kan give noget fuldstændigt helhedsbillede af »den forfulgte kirke« i

NOTER

Den Internationale Bedeuge

Lørdag 18. januar begynder den internationale bedeuge, hvor kristne verden over samles i bøn om genoprettelse af kirkens enhed. — Den særlige ordning for Københavns vedkommende findes omtalt side 25.

*

Pastor Peter Schindler, der til oktober kan fejre 40-årsdagen for sin præstevie, kommer i denne uge til København, hvor en kreds af hans venner vil fejre ham i anledning af jubilæet ved en fejstlighed 15. januar på restaurant »Grønningen«.

det forløbne år, viser den dog med al ønskelig tydelighed, at verden endnu er langt fra »samskistens i sandhed« (Pave Pius XII) — måske længere end nogensinde før. Den mest afgørende begivenhed i det år, der gik, nemlig verdensrummets erobring, har blot uddybet og skærpet modsætningen mellem den ateistiske og den troende verden. C. D.

Tidens problemer:

RELIGION

At »religion« er blevet et problem i vor tid, trænger næppe til et udførligt bevis. Vi behøver bare at læse vore aviser eller tænke på den vidtløftige litteratur, der behandler dette emne. Vi har heller ikke glemt endnu, at nazismen ville kristendommen til livs og erstatte den ved et surrogat: nemlig dyrkelse af blod, jord og race. Hvad marxismen mener om religion, er også kendt nok. Når der nu her i bladet skal skrives om religion, sker det i det øjemed at gøre rede for, hvad vi, der er blevet belært derom ved Guds åbenbaring, forstår ved religion. Derved sættes vi i stand til at hjælpe os selv og andre, når den åndelige forvirring i verden på dette punkt bliver os for stor.

Alle mennesker er enige om, at når de taler om religion, så tænker de på vort forhold til noget guddommeligt. Vi kristne præciserer dette forhold lidt skarpere, idet vi hævder, at religion er menneskets rette forhold og indstilling til den personlige Gud, som er vort ophav, vor højeste herre og vort livs sidste mål. Dette vil sige, at all, hvad vi er og har og kan og véd og venter os, kommer til syvende og sidst fra ham. Med andre ord: i alle ting er vi afhængige af ham, den højeste ejer og herre, der med rette kan kræve af os, hvad han bebrejdede foreholdt israelitterne: »En søn ærer sin fader, en træl frygter sin herre. Men er jeg fader, hvor er da min ære, og er jeg herre, hvor er da frygten for mig« (Mal. 1, 6.) Og som Gud er vor skaber og højeste herre, således er han også vort sidste mål. Dette betyder: kun gennem ham kan vi opnå vor fulde modenhed eller vor naturs fuldkomne udvikling og dermed den tilfredsstillende eller varige lykke, som vi alle atrår og higer efter. Af den grund bør vi give vort liv retningen mod Gud og ordne alle vore forhold således, at de opfylder de betingelser, der gælder for alle dem, der vil sikre sig den

salighed, som Gud har tiltænkt os alle.

Ser vi nærmere til, opdager vi, at religionen har to sider, en objektiv og en subjektiv. Med den førstnævnte betegner vi den sum af sandheder og pligter, der uden videre er givet med den menneskelige naturs afhængighed af Gud. Denne sum kan være større eller mindre, alt eftersom vi betragter mennesket som slående indenfor eller udenfor den guddommelige åbenbaring. Tager vi derimod ordet religion i subjektiv forstand, så er den menneskets anerkendelse af vor faktiske afhængighed af Gud og den effektive søgen hjem til ham. Dette kan naturligvis kun ske ved hjælp af vore åndelige evner, først og fremmest ved vor åndelige erkendelse og vor frie vilje. De er de fornemmeste opgaver, vor skaber ville berige os med, men ikke de eneste. Dertil kommer de øvrige kræfter og evner, som jo også er afhængige af Gud og kaldede til at tjene ham. På den måde står så hele mennesket og hele vort liv i et afhængigheds- og tjenesteforhold til Gud. Det siger sig selv, at religionen således får effektiv indflydelse på hele vor moralske gøren og laden. Men ganske særligt vil den kræve og fremkalde kulthand-

linger, som er et umiddelbart udtryk for og en direkte anerkendelse af det afhængighedsforhold, vi står i til Gud, såsom tilbedelse, lovprisning, taksigelse, bøn og offer. Udførelsen af disse religiøse handlinger er den fornemste del af et menneskes moralske liv. Mangler religionen, er mennesket kun et forkroblet væsen og forkvælet i sin åndelige udvikling.

Har vi derimod med Guds nådes bistand og ved øvelse opnået en varig færdighed og en vis lethed i og iver for at give Gud, hvad Guds er, taler vi om fromhedens lyd, som er en beundringsværdig indre kraft og den højeste af alle moralske dyder.

Ved at sige: »med Guds nådes bistand« rører vi ved noget, som nok er blevet antydnet, men endnu ikke forklaret. Hvis nemlig Gud ved at skabe os kun havde udstyret os med det, der gør os til mennesker, altså med et legeme og en sjæl, der har åndelig erkendelse og fri vilje, samt med de øvrige menneskelige evner, så ville vi overfor vor skaber kun være forpligtet til at ære ham ved den såkaldte naturlige religion, eller med andre ord til at yde så meget, som vi med de nævnte kræfter er i stand til at yde. Men i virkeligheden har den Allers højeste, da han skabte os, ikke blot gjort os til mennesker, men også til sine adopterede børn, idet han gav os del i sit eget guddommelige liv. Dermed er vort forhold til ham blevet betydelig inderligere og vore forpligtelser større. Ganske vist har vore stamforældre mistet for sig og for deres efterkommere denne udmærkelse igen. Men Guds søn og Marias søn har givet os tilbage, hvad der i paradiset er blevet sat over styr.

Af den grund kan vi ikke nøjes med den naturlige religion, men er forpligtede til den overnaturlige. Dermed me-

ner vi den, som Jesus Kristus, den af Gud sendte profet og lærer, har forkyndt os. Vi mener den religion, som den samme Jesus i sin egenskab af vor guddommelige ypperstepræst har indstiftet på Golgata bjerg ved at frembære sig selv som forløsningsoffer. Dengang blev en ny pagt sluttet mellem Gud og os, ikke mellem Gud og hver enkelt af os for sig, men med det samfund, som vi kalder Kristi Kirke. Denne Guds anordning har uhyre store konsekvenser for os alle.

Kristi Kirke er nemlig den eneste, retmæssige, overnaturlige og derfor absolutte religion, som alle mennesker efter Guds hellige vilje skal slutte sig til for i og gennem den at finde midlerne til deres sjæles evige frelse. Denne frelse består i syndernes forladelse, ophøjelse til Guds børns værdighed og arveret til himlen og tildeling af den fornødne bistandsnåde derved, at vor Frelsers fortjenester tilvendes

os gennem Kirkens nådemidler, d.v.s. gennem sakramenterne og det hellige messeoffer. Det er uhyre store ting, vi her taler om. Men det er ikke det hele.

Derved at vor højeste lærer, ypperstepræst og konge også selv har fastlagt den måde, hvorpå vi i Kirken skal dyrke Gud og forherlige ham, er vi nu også sat i stand til, for det første med lethed og sikkerhed at erkende de fromhedsøvelser, som er Gud velbehagelige, og for det andet på fuldkommen måde at yde ham den anerkendelse af vort afhængighedsforhold, som vi skylder vor skaber, herre og sidste mål, og som han ønsker. Dette sker frem for alt ved det hellige messeoffer, som er den vedvarende ublodige fornyelse af Kristi korsoffer i hans kirke.

Således har Gud selv ved sin Søn bestemt formen for vor gudsdyrkelse eller religion. Og således forbliver det lige til verdens ende. Der kommer

ikke nogen forandring eller formentlig højereførelse, som nogen har drømt om. Den af Kristus grundlagte religion er absolut; den er bestemt for hele tiden, indtil han kommer igen, og alle mennesker er forpligtede til at blive Kristi ægte, d.v.s. lydige disciple. (Sluttet). *F. K.*

*Bevar frem for alt dette
kærligheden, for den er et
fuldkomment bånd. Kristi
fred skal glæde jeres hjerte,
og for at kunne eje den, er I
jo kaldede til at danne eet
legeme.*

Af læsning på »Den hellige
families fest«.

ORIENTERING

Forargelse - med resultater

En premiere på et nyt skuespil af forfatteren Soya har givet anledning til nogle uhyre skarpe anmeldelser — højst sandsynligt til forfatterens og teatrets tilfredshed. Politikens Harald Engberg kaldte det i sin overskrift »Grove løjer ...« og kunne slutte: »Hvis Soya får succes, kan ingen være i tvivl om, hvad han får det for«, nemlig for — som der står andetsteds i anmeldelsen »den rene barnlige glæde ved at sige uartige ord, som skal være typisk for bedre folks børn i pubertetsårene.« Berlingerens Svend Kragh-Jacobsen brugte overskriften »Under bæltstedet«, konstaterede, at »Soyas nye skuespil kun virker som spekulation i simpelhed«, at »selv den velvilligste tilskuer ikke i de sidste akters sjofelheder kan finde bare ét sted, hvor forfatteren har villet andet end få et publikum til at grine ved hjælp af fækaliske vittigheder og karlekammerhistorier«. Konklusionen var, at »stykket er grov spekulation og derved fordømmeligt«.

Der kunne fortsættes med yderligere karakteristik, hentet fra andre anmeldere, men lad dette være tilstrækkeligt til, at ingen af nærværende blads læsere føler nogen som helst lyst til at tilbringe en teateraften som Soyas gæst. Det er derfor heller ikke hensigten med disse linier at »advare« mod stykket. Man advarer mod farer, som man tror, nogen uforvarende kan komme ud for. Men da Soya så ganske åbenlyst lader folk forstå, hvad de får for deres penge hos ham, er man advaret på forhånd.

Nej, vi vil blot nævne som en særegelig kendsgerning, at der indenfor forlystelsesbranchen kan regnes med at tjene store penge på det sjofle. Til trods for, at det normale for mennesker er, at vokse ud af pubertetsårene meget hurtigt og grundigt, så grundigt

at de fleste dårligt nok husker, hvordan det var i hine urolige år, så er der øjensynligt mange, hvis udvikling går mindre regelret, og som bevarer fryden ved sjofle ord og vittigheder, enten som producenter eller konsumenter. Under al den af »litterært« røgslør dækkede kampagne for den norske Mykles bog blev der solgt enorme oplag af denne. Selv Mykles forsvarere var de første til at indrømme, at så drabelig en succes fortjente bogen ikke, og at den litterære interesse kun tegnede sig for en meget beskedne del af det solgte oplag. Resten solgtes til mennesker, der kan lide det såkaldt »dristige«, og hvis behov, som ingen vil kunne kalde litterære, en del forlag, teater- og biografdirektører ikke sætter penge til på at tilfredsstille.

Men hvor trist dette end er, må det ikke få os til at tabe proportionerne af syne. Det er uhyggeligt, så mange mennesker, der køber bøger for at snage i »dristigheder«, og som gør den Soyaske spekulation mulig. Men vi er til syvende og sidst dog flest, vi der ikke læser den slags og ikke heller søger det i teater eller biograf. Af og til hører vi ganske vist, at vi er hylere og i virkeligheden ganske som Mykles og Soyas publikum. Vi vil bare ikke være ved det. Det er simpelthen usandhed, og det ville være bevidst løgn, hvis ikke de, der påstår det, måske er i en slags »god tro«, eftersom de måske tror, at deres egne kroniske pubertetskvaler, er almenmenneskelige. Så må de tro os eller lade være, når vi forsikrer dem, at det ikke er os, der er besværet med hængninger mod naturens gang, efter hvilken normalt den ovennævnte barnlige glæde skal fortage sig.

Vi er de fleste, og det er hyggeligt, ikke netop fordi det er hyggeligt at være mange, men fordi det er ganske behageligt, at et flertal gennemgår en mere normal udviklingsproces. Men så er det, at vi bør standse op et øjeblik og ransage vor samvittighed på et aldeles ikke uvigtigt punkt. Lad os først

lige fastslå, at Mykles og Soyas kunder ikke må formodes gennemsnitligt at være mere velhavende end os andre. Men de køber altså Mykles bog, der formodentlig koster en snes kroner, og betaler for en billet eller to til Soyas stykker, og det er velsagtens en halv snes kroner pr. billet. Samvittighedsspørgsmålet er der det ganske enkle — hvad brugte vi et tilsvarende beløb til?

Måske vi brugte pengene til de allerbedste og smukkeste formål. Men spørgsmålet er — burde vi ikke have købt en bog, en god bog? Burde vi ikke være gået i teatret til et godt stykke? Sæt, at vi gjorde det. Sæt at vi i vor velbegrundede forargelse over Soyas stykke besluttede: Nu vil jeg minsanden i teatret til noget ordentligt! Hvad er der dog sket, ville de anstændige teatres direktører og kasserere sige? Aften efter aften får vi pludselig udsolgt hus. Og gik det op for dem, at det var et publikumsflertal, der manifesterede sig som flertal, ville det kunne få de mest overraskende resultater helt ud i Frederiksberg allé.

Forargelse kan være så kedeligt gold. Der kommer ikke noget ud af bare at skære tænder. Hvilken bog, kære læser, købte De, da Deres nabo købte Mykles? Ingen, det var virkelig skade. Der er da gode bøger nok at få. Sådan en god bog kunne De selv have glæde af. Deres unge havde så den at læse, så de ikke var nær så fristede til at låne lekturer hos nabo. Det kunne påvirke boghandleren, når han næste gang pyntede vindue. Det kunne rygtes blandt forlæggere, som også er mennesker, der slås med økonomiske sorger.

Og vi er ikke sikre på, om ikke — når den virkelig aktive forargelse bredte sig — vi måske om et par år med glæde kunne læse en ny bog eller se et nyt skuespil af forfatteren Soya. Det er slet ikke givet, at den forlængede barnagtighed er helt utilgængelig for behandling.

Ordenens virksomhed i vor tid

Imidlertid havde ordenen i 1798 mistet Malta, idet stormesteren von Hompesch efter en kort strid opgav videre modstand mod Napoleon, der var kommet til Malta med en flåde på 364 skibe med en besætning på 16.000 mand og en hær på 38.000 mand, hvor overfor ordenen kun rådede over en styrke på ca. 3.500 mand. Imidlertid blev Malta kort tid efter, da Napoleon var draget videre til Ægypten, besat af England, i hvis magt Napoleon netop ville undgå at Malta skulle falde. Ved freden i Amiens i 1802 måtte England på forlangende af Napoleon forpligte sig til at rømme Malta og tilbagegive øen til Maltaordenen, men denne forpligtelse blev aldrig overholdt, og som bekendt hører Malta endnu til de besiddelser, det britiske rige har bevaret, selvom det i den seneste tid har måttet indrømme landets indbyggere en ret betydelig selvstændighed.

Tabet af eget territorium gjorde det naturligvis vanskeligt for ordenen at fortsætte en virksomhed, der altid havde været baseret på dens uafhængighed af andre magter. Under yderligere vanskeligheder på grund af de stærke strømninger i tiden, der var imod såvel ordenens religiøse karakter som dens aristokratiske traditioner, gennemlevede ordenen i den følgende tid en meget svær periode.

Imidlertid lykkedes det ordenen at tilpasse sig de nye tider og finde nye arbejdsfelter, der svarede til vor tids behov.

Den omstændighed, at ordenen ikke længere har ansvaret for regeringen af en den underlagt befolkning, gav formentlig ordenen en øget indre styrke, og selv om besiddelsen af eget land var anset for en nødvendig betingelse for udøvelsen af suveræniteten — statens frie og uafhængige rådighed — blev ordenens suverænitet fortsat almindelig folkeretlig anerkendt, ligesom det senere blev tilfæl-

Johanniterhospital i Jerusalem.

det for Vatikanets vedkommende fra 1870 til Laterantraktaten i 1929. Denne iøvrigt enestående retsstilling giver sig praktisk udslag deri, at ordenen for sine ejendomme og anlæg nyder eksteritoriale rettigheder.

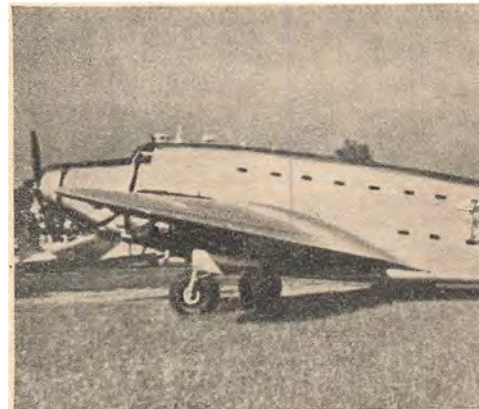
Ordenen er således sin egen herre inden for området af det palads i Rom, hvor regeringen har sit sæde. Ordenen udsteder egne pas og har som nævnt sit eget flag, ligesom ordenens køreløjer har egne nummerplader mærket: S.M.O.M. (Sovrano Militare Ordine di Malta) og dets luftfartøjer egne nationalitetsmærker visende Malta-korset.

En af ordenens hovedopgaver er fortsat som for snart 1000 år siden hospitalsvirksomheden, der idag udøves fra 74 sygehuse, fordelt i mange

Malta-

fra Korstogstiden
internationalt, s,
der arbejder i kirkens
tje

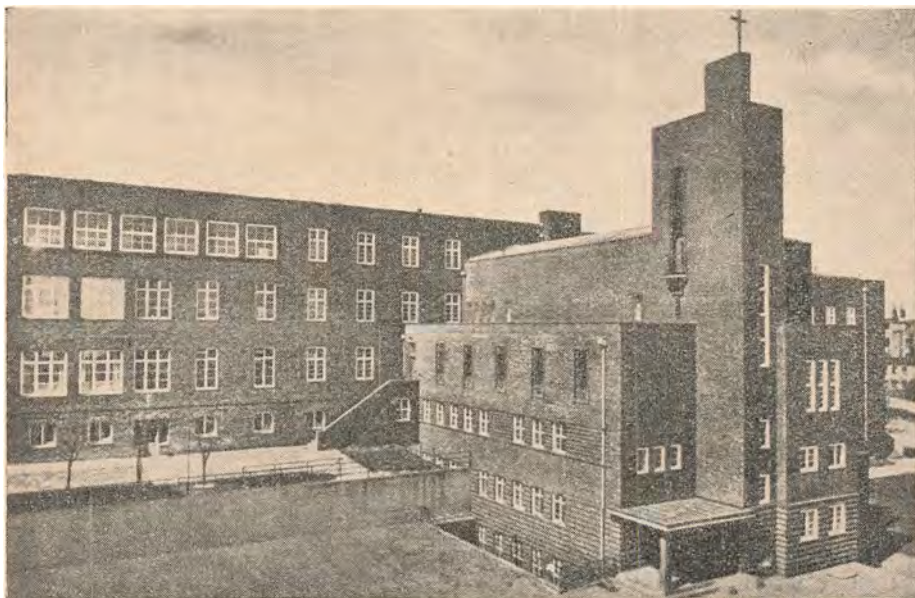
Vi bringer nedenfor den anden af to artikler om »Maltaordenen« — eller Malteserordenen — og dens virke, skrevet af »den suveræne og militære Maltaorden«s befuldmægtigede repræsentant i Skandinavien, kontorchef Per von Holstein. — I den første artikel, som fandtes her i bladet i sidste uge, skildredes ordenens oprindelse og virke i den ældre tid, bl. a. i Skandinavien. I denne uge giver forfatteren et rids af ordenens virksomhed i vor tid.

Maltaordenens luftflåde består idag af omkring 60 hydroplaner, der altid er rede til indsats

lande. Men hertil er i stedse stigende omfang kommet en ambulancetjeneste, fortrinsvis til benyttelse under krig og ved naturkatastrofer. Tidligere benyttede ordenen hospitalsskibe og hospitalstog, men de sidste af disse er gået tabt i den seneste verdenskrig. Nu besidder ordenen, foruden sine automobilambulancer, et større antal flyvemaskiner, dels omkring 60 store transportmaskiner, dels nogle mindre hydroplaner til søredning. Under Koreakrigen stillede ordenen sine ambulanceflyvemaskiner til rådighed for de Forenede Nationer, bemanded med ordenens egne uniformerede officerer og mandskab. Og det er en selvfølge, at ordenens ambulancer også var blandt de første til at bringe hjælp til Ungarn.

Trods tabet af store besiddelser i Østtyskland har alene de tyske associationer af ordenen modtaget 134.000 flygtninge i den af ordenen administrerede lejr ved Ulm, og blot på et

Lige syd for vor grænse — i Flensborg — ligger et Maltesersygehus, sct. Franciskus-hospitalet, hvis ledelse er i hænderne på katolske ordenssøstre.

ordenen

om i vore dage et
erænt samfund,
og barmhjertighedens
ste

enkelt af ordenens sygehuse, St. Franziskus' Hospital i Flensborg, er på et enkelt år ydet 120.000 dages pleje, herunder utvivlsomt også til mange af den danske minoritet.

Også et stort antal skoler understøttes af ordenen.

I Irland har man i Saint John's Ambulance Corps skabt en hel hær af samaritter med fuldstændig udrustning.

Noget eget universitet besidder ordenen ikke efter tabet af Malta, men ordenen opretholder uddannelsesstationer for lægemissionærer og sygeplejersker, og specielt ved bekæmpelsen af spedalskheden har ordenen ydet en betydelig indsats. Alene i stationen Tobihanga i Fransk Ekvatorial-

overvejende i overensstemmelse med ordenens traditioner fra gamle adelige familier, men der gives i stadig stigende omfang ikke-adelige adgang til at blive medlemmer, når de gør sig fortjent dertil. Efter den seneste forfatningsændring kan ikke-adelige vælges til alle embeder indenfor ordenen undtagen til stormester.

Ordenens medlemmer er delt i to kategorier, en verdslig, hvortil langt det overvejende antal hører, og en religiøs, der består af de medlemmer, der har aflagt løfter om lydighed, kyskhed og afståen fra ejendom. Blandt denne gruppe, der omfatter et stort antal enkemænd, vælges ordenens suveræne storråd samt stormesteren, der som religiøst overhoved for ordenen har rang som kardinal og titel af eminence, og som verdslig suveræn rang af fyrste, mens han i overensstemmelse med sin religiøse stilling samtidig betegnes som Frå (broder) og ikke benytter sine personlige adelstitler.

Efter den sidste stormester, prins Ludovico Chigi delle Rovere Albani's død er der endnu ikke valgt en ny stormester. Ved hans død var man midt i forhandlinger om vedtagelsen af en moderniseret forfatning, der, for så vidt den berørte ordenens forhold som religiøs orden, krævede Paven's godkendelse. I denne anledning nedsatte Paven en kommission af 5 kardinaler, der fik kardinal Tisserant som præsident, til i forbindelse med repræsentanter for Maltaordenen nærmere at fastlægge kompetenceforholdet mellem de religiøse og verdslige organer. Da ordenens forfatning i det store og hele ikke var ændret siden tabet af Malta, var tilpasningen til moderne forhold et ganske indviklet og langvarigt arbejde, og da alle forhandlinger er foregået bag lukkede døre, er det kun naturligt, at rygter af sensationel karakter om uoverensstemmelser mellem ordenen og Vatikanet kunne opstå. I virkeligheden var van-

I korte træk —

Den Hellige Faders julebudskab har vakt stor opmærksomhed over hele verden. Radio og presse har adskillige steder bragt udførlige referater af Paven's tale, især af de afsnit, der omhandlede hans fredsappel (KNA).

Flere tusind katolikker fejrede julefesten i henholdsvis Bethlehem og Jerusalem. Der herskede ro i hele julen langs hele den israelsk-jordanske demarkationslinje. Den israelske regering havde givet omkring 3000 pilgrimme tilladelse til at passere Mandeltræporten, der skiller de to splittede dele af Jerusalem (KNA).

Missionærer og læger synes at kunne arbejde frit videre i Indonesien, uanset deres nationalitet. Den indonesiske regering har afgivet udtrykkelig sikring om, at både missionærer og læger står under regeringens beskyttelse. Det samme gælder Steyler-missionærernes arbejde på øen Flores, hvor over halvdelen af Indonesiens katolikker befinder sig (KNA).

New Yorks ærkebiskop, kardinal Spellman, der i sin egenskab af amerikansk katolsk militæriskop regelmæssigt plejer at tilbringe jul og nytår hos de amerikanske tropper i det fjerne østen, er på tilbagevejen til de Forenede Stater kommet til Rom, hvor han vil gøre ophold et par dage og bl. a. blive modtaget af den Hellige Fader (KNA).

Byrådet i Napoli udnævnte i sidste uge byens hidtidige ærkebiskop, kardinal Mimmi, til æresborger. Kardinalen tog i søndags ved en højtidelig pontifikalmesse afsked med sit bispedømme, idet han en af dagene agter sig definitivt til Rom, hvor han skal overlage posten som sekretær for konsistorialkongregationen efter afdøde kardinal Piazza (KIPA).

store transportmaskiner samt en del mindre tastrofetilfælde og ved transport af syge.

afrika yder ordenen således pleje til 40.000 spedalske. I 1956 indkaldte ordenen en international konference i Rom til drøftelse af en social rehabilitering af de spedalske.

I erkendelse af Maltaordenens betydning opretholder såvel den Hellige Stol som en række andre stater faste diplomatiske forbindelser med ordenen, og denne er nu fast repræsenteret i størstedelen af Vesteuropa, herunder Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien, men ikke Skandinavien og England; endvidere i de fleste sydamerikanske stater, ligesom ordenen ved en gesandt i Genève opretholder forbindelser med det internationale Røde Kors, Verdenssundhedsorganisationen og Flygtningeorganisationen.

Midlerne til sin virksomhed får ordenen dels fra sin formue, dels gennem bidrag fra sine medlemmer. Ordenen har for tiden ca. 6.000 medlemmer fordelt over hele jorden, heraf 6 skandinaver. De rekrutteres fortsat

En af ordenens hovedopgaver er fortsat som for 1000 år siden hospitalsvirksomheden — Malteser-ridderne virker også som frivillige sygepassere i Lourdes.

(sluttes side 27)

BANNEUX 1933-1958

Der er nu i januar i år gået 25 år siden Gudsmoder viste sig for den lille Mariette Beco i den belgiske landsby Banneux. — Nedenfor giver fr. Asger Hansen, o.p.r.a.e.m., Averbode, en lille skildring af, hvad der foregik i Banneux og hvorledes udviklingen har formet sig siden da.

Efter Lourdes og Fatima er man blevet helt fortrolig med, at de begunstigede børn, som får lov at se Vor Frue, senerehen går i kloster for således at leve resten af deres liv for Guds ansigt. Men Mariette Beco, som i vinteren 1933 havde en række åbenbaringer af Vor Frue i Banneux i de belgiske Ardener, gjorde det ikke! Hun er nu gift og har børn og driver sammen med sin mand en lille restaurant i selveste Banneux, der i mellemtiden er blevet et stærkt besøgt valfartssted.

Naturligvis har dette været et problem for mange brave mennesker, som blev stillet over for beretningen om Banneux. Var ikke Bernardette fra Lourdes og Lucia fra Fatima gået i kloster? Var det ikke nærmest en pligt for sådanne udkårne? Kunne Mariettes visioner mon være ægte, når hun ikke følte sig så stærkt grebet deraf, at hun ville vie hele sit liv til Gud?

Mariette har selv givet svaret ved at sammenligne sin rolle med postbudets: det er brevene han bringer, det kommer an på, og ikke postbudets person!

I den første tid efter åbenbaringerne bad Mariette stadig hver aften rosenkransen på stedet, hvor visionerne havde fundet sted, og senere indvilgede hun ofte i at komme og bede sammen med en syg; men efterhånden blev de valfartende alt for nærgående, så Mariette nu lever helt tilbage trukket; men hun bliver i Banneux, stedet som hun ved sig knyttet til med så stærke hånd.

Der er nu gået 25 år siden Vor Frue viste sig for Mariette Beco, og dette giver en passende anledning til at spørge: Hvad skete der egentlig i Banneux? Og hvad er der sket i den forløbne tid?

Svaret herpå finder man lettest — og sikrest — i de af biskop Kerkhofs af Liège udgivne studier og dokumenter vedrørende Banneux (fransk udgave i 1950 under titlen Notre-Dame de Banneux, nederlandsk i 1957 under titlen Wat gebeurde er te Banneux?); herfra er da også de fleste oplysninger til nærværende hentet.

Visionerne

Søndag aften den 15. januar 1933 sidder den 12-årige Mariette, det ældste af den fattige og lidet religiøse arbejderfamilie Becos syv børn, og kigger ud i mørket. Pludselig ser hun en lysende skikkelse stå udenfor i forhaven, hun siger det til sin mor, som vrisser ad hende: »Ja, det er nok Vor Frue!« Moderen går dog hen til vinduet og ser også skikkelsen, men vagt og utydeligt som et spøgelse; hun bliver nærmest lidt ilde til mode og vender skyndsomst tilbage til sit arbejde.

Mariette er imidlertid blevet overbevist om, at det må være jomfru Maria, og hun giver sig til at bede rosenkransen — på en rosenkrans hun dagen før havde fundet på vejen, selv ejede hun ingen — alt imens hun stirrer på visionen; denne bevæger læberne, men Mariette hører intet, så gør den tegn, at Mariette skal komme udenfor; men moderen forhindrer dette. Et øjeblik efter er visionen forsvundet.

Om onsdagen henved klokken syv om aftenen ser Mariette sit snit til at gå udenfor; efter at have bedt rosenkransen ser hun visionen komme til syne oppe over trætoppene, den kommer nærmere og stiller sig på samme sted som om søndagen. Efter en stund går Vor Frue baglæns bort og gør tegn til Mariette, at hun skal følge med, og således føres Mariette hen til en lille, naturlig kilde ved vejen mod Tancremont — valfartssted for »Le Vieux Bon Dieu«, et undergørende krucifix; »Stik dine hænder ned i vandet,« siger jomfru Maria og lidt senere: »Denne kilde er forbeholdt mig« og »God-aften, på gensyn«. Derefter forsvinder visionen i samme retning, som den var kommet. Denne anden vision overværedes af faderen og en af naboerne, de så intet selv, kun Mariettes reaktioner og handlinger, som de har bevidnet. Torsdag aften kommer Vor Frue igen og leder atter Mariette til kilden, fredag aften derimod bliver hun i forhaven og velsigner efter få minutters forløb barnet til afsked.

Herefter indtræder der en pause i visionerne, men Mariette bliver ved med at gå ud i haven og bede rosenkrans hver aften ved syvtiden, og d. 11. februar begynder så den anden række visioner, der ligesom den første består af fire; to gange fører Mariette til kilden, to gange foregår hele visionen i haven. Den sidste vision foregår den 2. marts, og Vor Frue tager da afsked med Mariette, så hun derefter er helt klar over, at nu var det sidste gang. Fra og med den tredje overværedes visionerne af en lille gruppe mennesker, så Mariettes reaktioner er usædvanligt godt bevidnede. De tilstedeværende havde hverken set eller hørt noget.

Symbolet

Hændelserne i de otte visioner har bortset fra ordene allerede en dyb symbolsk betydning. I Banneux kom Maria til barnet og vinker det til sig, mens det i andre visioner har været den begunstigede, der fik øje på hende og så nærmede sig hende tøvende. Og måden — gående baglæns som en moder, der lærer sit barn at sætte de første skridt — hvorpå Maria leder barnet til kilden, viser at hun ikke ville følges under tvang eller på befaling, men ved indflydelse af sin

personlighed. Og barnet følger efter, fængslet af Marias strålende skikkelse, uden at vide hvorhen. Men havde Maria først bedt — hun havde tavst bevæget læberne — så må barnet nu bede: allerede lige uden for havelågen standser Vor Frue, og barnet knæler ned for at bede; dette gentager sig endnu en gang inden kilden nås. Denne gentagne bøn sammen med et tre gange gentaget »Bed meget« er ifølge biskop Kerkhofs hele åbenbaringens hovedbestanddel.

Uden at vide hvorhen er Mariette kommet til kilden, Kristus, den store ukendte, som man kun kender i samme grad man besidder Ham. Og Mariette har mod til at følge Ham; dette udtrykkes derved, at hun stikker sine hænder ned i det iskolde vand — det frøs den aften 12 grader — på Marias opfordring.

Kort sagt er symbolindholdet dette: Maria tager det første skridt, tiltrækker ved sin moderlige ømhed, hun beder først og opvækker i vore hjerter den uudværlige bøn, fremstiller os for Kristus, åbenbarer Ham for os og bevirker vor forening med Ham.

Ordene

I den første vision kunne Mariette ikke høre, hvad Gudsmoder sagde, og det er muligt, at hun blot bevægede læberne som i stille bøn. I de øvrige syv visioner udtalte Maria ialt 21 sætninger, heraf otte »På gensyn« og lignende. Af de øvrige 13 sætninger, som bærer åbenbaringens ord-budskab, er det tre gange gentagne »Bed meget« allerede nævnt. Angående kilden sagde Gudsmoder: »Denne kilde er forbeholdt mig«; ikke at Maria selv forbeholder sig kilden, men at den fra højere instans er forbeholdt hende. Og »Denne kilde er forbeholdt alle folkeslag for at lindre de syge« om hensigten med kilden. I forbindelse hermed siger hun om sin sendelse: »Jeg kommer for at lindre lidelsen«. Angående sig selv sagde Maria: »Jeg er de fattiges Jomfru« (la Vierge des Pauvres). En ny titel, men en evangelisk titel; det ligger jo lige for at slutte sig til den ud fra Magnificat. Tilmeld er det en aktual titel henset til den opmærksomhed, der i vore dages åndelige litteratur er rettet mod »Guds fattige« hos den gamle Pagts profeter. »Jeg er Frelserens moder Guds moder«. — Som svar på Mariettes bøn om et »tegn« — kapellanen havde sagt, at hun skulle bede om et sådant — »Tro på mig, så skal jeg tro på jer«. I disse ord kommer den rene, evangeliske klang, der toner gennem hele åbenbaringen særligt tydeligt til udtryk, sammenlign for eksempel med Kristi ord: »Giv, og der skal gives jer«. Maria siger os hermed, at vor tro skal være uforbeholden, ubetinget.

Til Mariette personlig talte Vor Frue to gange: »Jeg vil bede for dig« og »Mit kære barn, bed meget«.

Endelig havde Maria i den fjerde vision bedt om et »lille kapel«.

Ægte eller uægte?

Såvel de forklaringer, som Mariette aflagde umiddelbart efter hver enkelt vision, som hendes adfærd under dis-

se er så godt bevidnet, at man med sikkerhed ved, hvad der faktisk er sket i den henseende. Videre har diverse undersøgelser af Mariettes evner og hele psykiske habitus godtgjort, at hun umuligt selv har kunnet finde på hele dette sceneri, lige så lidt som hun, instrueret af andre, har været i stand til at spille rollen som seerske. Hun var et meget enfoldigt barn med en gennemærlig karakter; hun havde fået en nærmest irreligiøs opdragelse, med faderens billigelse forsømte hun katekismusundervisningen og søndagsmessen.

Da nu åbenbaringen indhold absolut intet nummer, som strider mod den kristne tros lære, ligger det nært at slutte sig til dens ægthed. Kort tid efter Mariette havde en anden lille belgisk arbejderdatter en »vision«, hvori Vor Frue skulle have sagt: »Jeg er de fattiges Jomfru, ikke de riges«; om en sådan visions ægthed kan der naturligvis ikke være tale!

Den kirkelige godkendelse er sket i flere tempi. En biskoppelig kommission, nedsat allerede i marts 1933, afsluttede sine undersøgelser i sommeren 1937 med den konklusion, at åbenbarings ægthed i det mindste var sandsynlig. Kommissionens rapport blev overgivet til en kommission i ærkebispedømmet Mechelen, som efter endt undersøgelse overgav sagen til officiumskongregationen. I januar 1942 overlod kongregationen sagens endelige afgørelse til den lokale biskop, mgr. Kerkhofs, som kort tid efter tillod andagten til »De fattiges Jomfru«, idet han udtalte, »at man kan tro på åbenbaringerne uden ængstelse og uden at være uforsigtig«. I 1947 gentog biskop Kerkhofs denne bedømmelse i ændrede, men stadig forsigtige vendinger for endelig den 22. august 1949 tydeligt og definitivt at anerkende åbenbaringernes ægthed.

Valfartsstedet Banneux

Der blev bygget et lille kapel på stedet, hvor Gudsmoder havde stået i Becos lille have. Hver aften klokken syv bedes rosenkransen: fem led i kapellet, fem på vejen hen til kilden og fem ved kilden. Banneux besøges nu årligt af 250.000 valfartende; flest fra Belgien, Holland og Tyskland, men også fra Frankrig og endog fra Rumænien og Indien.

Der er bedt meget i Banneux, og der er sket mange bønhørelser. Gudsmoder har virkelig lindret sygdommen for mange. Men også åndelige gunstbevisninger nævnes i stort tal, heriblandt konversioner i snævrere betydning: ateister og andre ikke-katolikker har under indflydelse fra Banneux fundet vejen til kirken.

Og der er i Banneux opstået et nyt centrum for kirkeligt liv: »De fattiges Jomfrus arbejderpræster« har her deres åndelige centrum, og et societet af missionspræster samt et säkular-institut for kvinder ligeledes. Syv nonneklostre er der blevet stiftet i de femogtyve år, heriblandt Charles de Foucauld-søstrenes belgiske noviciat. I øjeblikket er en gruppe unge mænd under uddannelse med henblik på stiftelsen af en kontemplativ gren af

Charles de Foucauld-brødrenes orden. Kapucinerpatres driver et retrætehus i nærheden og præmonstratensere varetager ledelsen af hospitalet, hvor syge valfartende modtages til tre-dages retræter samtidig med, at de står for de daglige gudstjenester i det lille kapel i Banneux samt i kapellet i Tan-crémont.

Vor Frue kom til Banneux i 1933 —

DEN INTERNATIONALE BEDEUGE

I dagene fra 18. til 25. januar samles kristne i hele verden for at bede kirkens herre atter samle alle i een hjord. Katolikker i Danmark har følgerne af splittelsen så nær inde på livet, at det må være dem en hertesag at bede for ugens formål. Men vore tanker bør også gå ud til andre folkeslag, hvis religiøse skæbne ikke kan være os ligegyldig, thi også her har den religiøse splittelse svækket de kristne, så andre ofte gudløse kræfter har taget magten.

I erkendelse heraf er der også i år tilrettelagt en daglig tilbedelsestid, der går på skift i de københavnske sognekirker. Der begyndes kl. 19,30 med en kort prædiken eller orientering og derefter udstilles det Højhelige. Salmehog er uundværlig. Rækkefølgen bliver: Lørdag d. 18.: St. Anna, søndag d. 19.: St. Maria, mandag d. 20.: Jesu Hjerter, tirsdag d. 21.: St. Andreas, onsdag d. 22.: St. Antonius, torsdag d. 23.: St. Knud Lavard, fredag d. 24.: Sakramentskirken og lørdag d. 25.: St. Therese, hvor tilbedelsen begynder kl. 12 og slutter kl. 19,30.

Søndag d. 19. januar er Knud den Helliges dag. Han er Danmarks værnehelgen, og da der fra gammel tid er stiftet en levitnesse til hans ære ved St. Ansgars kirke (der celebreres om aftenen, når den 19. er en hverdag), har biskoppen bifaldet, at denne messe i år fejres højtideligt på selve datoen, søndag kl. 10 og derved indgår som et naturligt led i bedeugen. Selv om hvert sogn har ansvaret for en bestemt dag, må det håbes, at man i alt fald deltager i sine nabosognes andagter. Kjeld Geertz-Hansen.

JULESPIL I ÅRHUS

For anden gang i årets løb inviterede Set. Knuds skole i Århus i adventstiden til elevoptræden på scenen i skolens festsal.

Det var julespillet »Rubens«, der ved to opførelser 3. søndag i advent samlede henvend 400 forældre og venner. Og der var endda ikke slået på stortromme for julespillet. Stiltørdigt havde man gjort opmærksom på opførelserne. Men ihukommende de tidligere elevspil troppedes der forventningsfuldt op. Og ingen blev skuffet.

For børn som for voksne blev »Rubens« en betagende oplevelse.

Selve stykket besidder det, man kan vente af et advents- og julespil: Trøstsløshed og glæde, ondskab og god-

året da hele kirken fejrede jubelfesten for vor forløsning — for at lede os til livets kilde, til Vor Frelser. Et blot ringe kendskab til sagen viser, i hvor rigt et mål dette er sket og stadig sker. Vi slutter derfor med at slutte os til den sidste af de daglige påkaldelser: »De fattiges Jomfru, Frelserens moder Guds moder, tak!«

*

hed, barskhed og blidhed, dramatik og lykkelig udgang.

Og atter var det lykkedes lærerpersonalet at få skabt indtryk af en rigtig teateraften. Børnene optrådte med ildhu og sikkerhed, kulisserne var mesterlige, dragterne korrekte og selv en kritisk teatergænger kunne intet finde at udsætte på farve- og lysteknikken.

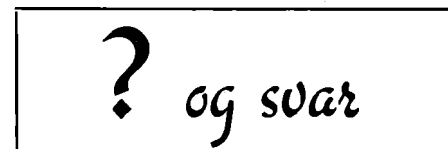
Blomster til alle de medvirkende. Og en særlig buket til søster Rose, spillets iscenesætter og instruktør.

Ved buketten et kort: Med hjertelig tak for adventssøndagens oplevelse — og med håb om, at der må skabes tradition for et advents- og julespil på Set. Knuds skole! G. F.

Køb Deres bøger

i

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDDADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Hvad lærer kirken med hensyn til spørgsmålet om, hvor Gudsmoder døde.

(Johan W. P., København NV).

Først og fremmest: Kirken lærer ikke noget om, hvor Gudsmoder er død — det ligger udenfor dens kompetence. Og faktisk eksisterer der ingen sikre eller overensstemmende meddelelser eller overleveringer om, hvorvidt Maria døde i Jerusalem eller i Efesus. Mangt og meget tyder imidlertid på, at Gudsmoder har sluttet sin jordiske tilværelse i Jerusalem. I 4. århundrede skrev den hellige kirkefader Epiphanius fra Salamis, at Maria aldrig nogensinde har forladt Palæstina. Legenden beretter, at alle apostlene var forsamlet i Jerusalem, da Maria gik bort — og måske ligger der bag dette den historiske sandhed, at Maria virkelig døde under det såkaldte Apostelkoncilium i Jerusalem. Den hellige Johannes — i hvis hus Maria boede — kom først til Efesus på et tidspunkt, da Gudsmoder for længst må være afgået ved døden. Men — som sagt: Man ved intet med sikkerhed.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Jan.

12. S. *Den hellige Familjes Fest* (76 (hvid) ---17); 2. bøn: Søndagen (77); Hellig 3 Kongers præf. (515).

13. M. *Vor Herres Jesu Kristi Daab* (hvid) (83—18); præf. (515).

14. Ti. *St. Hilarius* (784); 2. bøn: (hvid) *St. Felix af Nola* (785); alm. præf. (525).

15. O. *St. Paulus, den første Eremit* (hvid) (785); 2. bøn: *St. Maurus* ([53]), 3. bøn: *For Biskoppen**; alm. præf. (525).

16. T. † *St. Marcellus I* (787); alm. (rød) præf. (525).

17. F. *St. Antonius Abbed* (788); (hvid) alm. præf. (525).

18. L.***) *St. Petri Stol i Rom* (788); 2. (hvid) bøn: *St. Paulus* (789), 3. bøn: *St. Prisca* (789); uden Credo; præf. (524).

19. S. 2. *Søndag e. Hellig 3 Konger.* (grøn)

*) I anledning af aarsdagen for Hs. Exc. Biskoppens Konsekration læses i dag den særlige *Bøn for Biskoppen*; dens ordlyd er den samme som for Paven ([122]) med følgende ændring:

... famulum tuum Theodorum, quem pastorem ecclesie Hafniensi præesse voluisti ... (... din tjener Theodor, hvem du har sat til som hyrde at forestaa bispedømmet København ...).

**) Lørdag den 18. jan. begynder den internationale bedeuge om genforening i troen.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Announceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Katolsk aftenskole

Pastor Bjørn Højbo:

Hvordan klang Jesu ord i hans landsmænds øren?

6 bibelaftener i Sakramentskirken kl. 20 (præcis) tirsdagene: 14. og 28.

Den 6. Romafærd

(København-Rom-Assisi, 17 dage, kr. 700.—) bliver fra 12. til 28. maj 1958.

Prisen indbefatter rejse med sovevogn, hotel og kost (undtagen på rejserne) samt sygeforsikring. Der tages dog forbehold mod prisforhøjelser. Der bliver 9 dages ophold i Rom, en helledags bustur til Assisi (køretid 4 timer) og 3 hele dage i Assisi. Hotelforhold og kost er upåklagelige. Turen tilbydes katolikker og protestanter, der har humor og kræfter til en anstrengende fællesrejse. Rejsende, der ønsker at bo og spise alene i Rom, kan deltage i turen uden væsentlig fordyrelse for dem. — Da turen hidtil har været overtegnede, bedes man melde sig snarest.

Paul d'Auchamp, præst, Rosenkranskirken, Akirkeby.

I september 1958 vil der blive en 17 dages tur til Assisi, med mulighed for ophold i f. eks. Firenze og Siena. Denne rejse, der er tænkt som en hvileferie, tilbydes særligt mine tidligere rejsekammerater. Prisen under ovenstående forudsætninger kr. 650,—; men der vil være mulighed for at leve på egen kost derude. Een halv friplads er til rådighed.

D.K.K.F.

Tirsdag den 14. januar kl. 19,30 sammenkomst i Stenosgade (den lille sal). Pater van Schaik S.J. vil tale om læg-apostolatet. Kaffeord. Pris kr. 1,50.

Styrelsen.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

januar, 11. og 25. februar, 11. og 25. marts. Salmebog og Ny Testamente medbringes.

Pater Martin Drouzy O.P.:

Hvad er kirkekunst?

24. januar: Kirkekunst i fortid og nutid. 31. januar: Falsk og ægte kirkekunst. 7. februar: Den moderne kirkekunst. 14. februar: Moderne kirker i Frankrig og Danmark.

Foredragene holdes kl. 20 på St. Josefs skole, Østerbrogade 7 D. Gebyr å 5 kr. betales ved indgangen.

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE A

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

BALTICA FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Malta-ordenen

(sluttet fra side 23)

skelighederne nok kun af teknisk karakter. Nu er i alt fald den nye forfatning vedtaget såvel af Paven som af Maltaordenen. Men da valget af stormester endnu ikke har kunnet finde sted efter de nye regler, varetages hans embede fortsat af en statholder, således som det altid har været skik under vakance. Hertil har ordenens suveræne råd valgt prins Ernesto Paternò Castello di Carcaci.

Som de fleste suveræne samfund har også Maltaordenen en ordensdekoration, fortjenstkorset, der uddeles til personer, der har gjort sig fortjent af Maltaordenen, men tildeling af denne dekoration, der kan gives til alle, uanset religion, stand, race eller køn, medfører naturligvis ikke noget medlemskab af Maltaordenen. Mens således f. eks. den tyske kansler Konrad Adenauer er virkelig medlem af ordenen, er f. eks. den amerikanske præsident Eisenhower, der ikke er katolik, dekoreret med fortjenstkorset. Eisenhower fik forøvrigt overrakt dette i Rom, mens han endnu var den første øverstkommanderende for NATO, og bemærkede i denne anled-

ning, at det jo var særlig interessant i hans stilling at følge erfaringerne med hensyn til en enhedskommando for internationale styrker til beskyttelse af den kristne civilisation, som Maltaordenen havde gjort allerede århundreder tilbage.

Efter reformationen er der iøvrigt som en slags fortsættelse af de tidligere katolske provinser af Maltaordenen oprettet nationale ordener, der driver en betydelig hospitals- og ambulancevirksomhed af samme karakter som Maltaordenens. Dette er således tilfældet for den protestantiske Johanniterorden, der hørte under huset Hohenzollern, og nu har en autonom gren i Sverige, samt for den britiske Order of St. John. Denne sidste, der uddeles af den engelske dronning, er ikke konfessionel.

Foruden disse autentiske ordener forekommer imidlertid stadig snart i et land, snart i et andet, forsøg på oprettelsen af »Maltaordener«, der er blottet for ethvert reelt grundlag, men i deres forfalskningsforsøg på en kuriøs måde vidner om den virkelige Maltaordens store anseelse. I Danmark findes for tiden hele to såkaldte »Maltaordener«, men den offentlige anklagemyndighed er nu anmodet om at rejse strafferetlig tiltale mod lederne af disse.

Det er nærliggende til slut at stille sig selv det spørgsmål, hvorledes denne orden, der er oprettet under forhold, der var helt forskellige fra nutidens, har kunnet overleve snart 1000 års omskiftelser og idag stå stærk og levende i vor tids verden.

To momenter forekommer her afgørende: Ordenens formål, udøvelsen af den kristne barmhjertighed har været og vil være påkrævet under alle forhold til alle tider. Ordenens organisation er som kirken international. Derfor kan den ikke slås ud af modgang i et enkelt land eller i en enkelt verdensdel, men vil stadig fortsætte sit værk.

UGEBLADETS BOGSIDE

I det nyeste hefte af »Catholica« (Arne Frost-Hansen) skriver Tove Rasmussen en kort og fortræffelig artikel om autoriteter — hos katolikker og kommunister. Endvidere indeholder heftet bl. a. en saglig redegørelse for håbet i fangenskabsbrevene af Hans Martensen S.J. og Hans Bølling skriver om det ukendte Spanien i anledning af Holger Brøndstedts bog om »Spansk åndsliv i guldalderen«. M.

Kolding	Bruun & Kildehøj A/S MURBRÆMSTRE OG ENTREPRENØRER Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402	H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin. Lev. til Sot. Hødvigs Klinik
V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Dølkasser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed	Bogladen med mange Bøger ... Barkholts Boghandel
Horsens	Edvard Petersen Kul . koks . brændselsolier HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner	Reserveret
Esbjerg	K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.	E. Boysens Fiskehandel Alltid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital
Esbjerg Andelsmejeri Fineste Mejeriprodukter Skolegade 39, Tlf. 144 Esbjerg	Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital	N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 Kolonial . Mel Lev. til Sct. Josephs Hospital
Nakskov	 A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17	Chr. Steffensen Herreekviperer Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør

Pius XII:

Fred bygger på harmoni

Luftfarten kan bidrage til at udbygge enigheden mellem nationerne

Luftfarten er i stand til at etablere en forbindelse, der kan knytte nationerne sammen, erklærede den Hellige Fader i sidste uge i en kort tale til et større antal udenlandske journalister, der opholdt sig i Rom på vejen jorden rundt. Luftfarten bringer nationerne nærmere ind på livet af hinanden, udtalte Paven, og luftfartsforbindelserne, der stadig udbygges, vil kun kunne bidrage til at udbrede følelsen af harmoni og enhed mellem nationerne. Denne harmoni er simpelthen uundværlig for menneskene i deres stræben efter fred. Det materielle fremskridt alene vil aldrig kunne skabe et tilstrækkeligt grundlag for den sande fred, som tværtimod må have sin virkelige rod dybest inde i menneskesjælen (KNA).

860.000 MENNESKER -

(sluttet fra forside)

gust). Af principielle taler i årets løb kan nævnes Pavens tale til Jesu Sel-skabs generalkongregation (10. september), til den kvindelige katolske ungdoms verdenssamenslutning (29. september), til verdenskongressen for læg apostolatet (5. oktober) samt ved åbningen af Radio Vaticanus ny sender (27. oktober). De fire encyklikaer, som Pius XII udsendte i 1957, var: »Fidei donum« om missionssituationen i Afrika (21. april), »Invicti athletæ« i anledning af 300-årsdagen

Den franske republiks præsident, René Coty, aflagde i 1957 besøg i Vatikanet, hvor han blev modtaget i audiens af Pave Pius XII — en historisk milepæl i forholdet mellem den Hellige Stol og Frankrig.

URBI ET ORBI

Religionen er ikke død i Rusland

Trods alle modstridende beretninger eksisterer der stadig en stærk religiøs følelse blandt folk i Rusland, konstaterer »Osservatore Romano«. Det er netop årsagen til, at religionen forfølges på alle mulige måder i Sovjetunionen og dennes vasalstater.

Vatikanets blad tilbageviser påstanden om, at der ikke eksisterer noget religiøst liv i den kommunistisk beherskede verden. Som bevis herpå fremhæver bladet Sovjets uafbrudte anstrengelser for at omdanne kirken i Østblokstaterne til kommunistisk beherskede centre, hvorfra man kan drive infiltrationspolitik. De kommunistiske magthavere vil beherske kirkerne for dermed at kunne udhule dem indefra. I virkeligheden har kommunismen ikke forandret sig spor, slutter »Osservatore« sin artikel. Kommunismen anvender alt efter øjeblikkets behov enten moralsk eller fysisk pres og tortur (KNA).

for den hellige Andreas Bobola's martyrium (18. maj), »Le pelerinage de Lourdes« i anledning af 100-årsminde for Vor Frues åbenbaringer i Lourdes (2. juli) samt »Miranda prorsus« om film, radio og fjernsyn (8. september). Med den apostoliske konstitution »primo axacto« (20. november) tilstod den Hellige Fader en særlig aflad i anledning af Lourdes-jubilæet, og med det motu proprio, der trådte i kraft på Mariæ Bebudelsesfest, indførtes de ny og vidtrækkende bestemmelser om den eukaristiske faste (KNA).

Daglige aftenmesser i Westminster-Katedralen i London

Fra og med 1. januar i år læses der daglig aftenmesser i den katolske Westminster-Katedral i London, for dermed at give den arbejdende befolkning adgang til at gå til kommunion. Samtidig ændres søndagsmessen i Westminster-Katedralen, idet der til hver messe føjes en ganske kort prædiken.

I St. Michaels-kirken i Manchester indføres der fra samme dato en tidlig søndagsmesse, nemlig klokken 4,50. Den er specielt beregnet på journalister samt trykkeriarbejdere fra de store bladkoncerner, der ligger i kirkenes nærhed og som afslutter deres arbejde på søndagsaviserne på dette tidspunkt (KNA).

Berlin skal huse de tyske katolikkers 78'nde kongres

Berlin er begyndt at træffe forberedelser til den 78'ende tyske katolikkongres, der finder sted i den gamle tyske rigshovedstad i dagene 13. til 17. august i år. På Hellig Tre-Kongers fest offentliggjorde Berlins biskop, dr. Jul. Döpfner, den forestående katolikkongres' motto og foretog udnævnelsen af den komité, der skal varetage arrangementet (KNA).

Ny biskop i Roermond

Den Hellige Fader har med virkning fra 1. januar givet den hidtidige biskop af Roermond, dr. Jos. Lemmens, tilladelse til af helbredshensyn at trække sig tilbage. Biskop Lemmens, der er fyldt 73 år og som har været syg gennem flere år, får ved sin afgang titel af titulærbiskop af Samosata og efterfølges af sin »coadjutor cum successione«, biskop J. M. J. A. Hanssen. Den ny biskop af Roermond der iøvrigt er kendt herhjemme såvel fra Pinsestævnet i 1953 som fra sit senere besøg her i landet i sin egen skab af apostolisk visitator — er født 1906 og blev bispeviet i 1947 (KNA).

Pax Romana's første Afrika-kongres

Over 100 delegerede blandt de katolske studenter fra 17 afrikanske universiteter deltog i Pax-Romana's første Afrikanske Seminarium, der fandt sted i Accra (Ghana) i dagene fra 22. til 31. december. Møderne indledtes med en højtidelig gudstjeneste i Commonwealth-kapellet ved universitetet i Achinota, hvorefter præsidenten for Pax-Romana i Ghana, John Quanash, bød velkommen til de delegerede, der var mødt op i deres respektive stammers farveprægtige festgevanter. Biskoppen af Kumasi, van de Bronk, mindede de afrikanske studenter om deres pligt til at erkende sig som lemmere på den ene, sande kirke, og at bidrage hver sit til, at deres og deres kammeraters hele livsførelse blev gennemsyret af den sande kristne trosløst.

Mødets første officielle foredrag holdtes af biskop Bowers af Accra, der talte over emnet »lægmanden og Kristi mystiske legeme«. Blandt de øvrige talere var rektoren for universitetet Lovantium i Leopoldville, mgr. Gillon, samt biskoppen fra Cape Coast, mgr. J. Amissa. Til trods for, at udviklingen er så vidt forskellig i de enkelte afrikanske lande, kom det på kongressen ganske tydeligt frem, at samtlige de katolske studenter i den sorte verdensdel føler sig som en enhed i kirken (KNA).

Katolsk

Ugeblad

106. ÅRGANG

19. JANUAR 1958

NR. 3

HÅRDE DOMME I BUDAPEST OPTAKT TIL NY AKTION?

Livsvarigt tugthus til Mindszentys sekretær - Ærkebiskop Grösz opfordrer præsterne til medarbejde i „Opus pacis“

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Wien, er pastor Egon Turcsanyi, der senest har været sekretær for den ungarske kardinal Mindszenty, ved en folkedomstol i Budapest i sidste uge blevet idømt livsvarigt tugthus. Han var anklaget for under den ungarske folkeopstand i oktober 1956 at have ledet en razzia i statens kirke departement og fjernet en del hemmelige akter, som derpå var givet til den ungarske primas. Den offentlige anklager havde krævet dødsstraf for ham.

De 16 præster og teologistuderende fra præsteseminariet i Budapest, der var anklaget sammen med pastor Turcsanyi på grund af »kontrarevolutionær virksomhed«, blev idømt frihedsstraffe på indtil ti år (KNA).

Baggrunden for ærkebiskop Grösz henvendelse til Ungarns præster

Præsidenten for den ungarske bispekonference, ærkebiskop Grösz, har udsendt en opfordring til samtlige katolske gejstlige i Ungarn om at deltage aktivt i fredsorganisationen »Opus pacis«. Meddelelsen herom er udsendt af det officielle ungarske nyhedsbureau MTL, der påberåber sig det katolske ungarske nyhedsbureau »Magyar Kurir« som kilde. I sin henvendelse betegner ærkebiskop Grösz fredsorganisationen som en katolsk bevægelse, som enhver gejstlig uden betænkning kan tilslutte sig.

Fredsorganisationen »Opus pacis« blev dannet i det forløbne år af de ungarske biskopper efter en aftale med den kommunistiske regering, medens den hidtidige bevægelse af de såkaldte »fredspræster« samtidig opløstes. Oprettelsen af »Opus pacis« var et forsøg fra de ungarske biskopper på at fornå de ungarske »fredspræster«, som den kommunistiske regering inden folkeopstanden havde »indsat« på indflydelsesrige poster, til påny at underordne sig det ungarske episkopat. Under pres fra den

kommunistiske Kadar-regering måtte ærkebiskop Grösz imidlertid fornylig udnævne en af de ledende tidligere »fredspræster«, Bela Mag, til administrerende direktør for »Opus pacis«.

Blandede ægteskaber tjener ikke den religiøse fred

Indtrængende opfordringer fra det tyske episkopat i form af fælles hyrdebrev

»Vi biskopper kan ikke længere tie,« hedder det i et fælles hyrdebrev, som de tyske biskopper har skrevet om emnet blandede ægteskaber, og som i søndags blev læst op i samtlige katolske kirker i Tyskland. Hyrdebrevet retter en alvorlig formaning til alle dem, »der står på tærskelen til ægteskabet«, såvel som til alle forældre, der har halv voksne børn.

»Det er ikke ensbetydende med ødelæggelse af den konfessionelle fred, dersom man advarer mod indgåelse af blandede ægteskaber,« udtaler de tyske biskopper. Også de ikke-katolske religionssamfund beklager de blandede ægteskaber og er klar over, at ægteskabet ikke er nogen god jordbund for mødet mellem konfessionerne. »De, der lever i et blandede ægteskab, de lider mere end andre under den ulykke, der hedder splittet trosanskuelse, ofte måske mere end den pågældende er i stand til at bære. Den, der adværer mod blandede ægteskaber, hjælper derimod med til at skåne for sådan lidelse og sjælekval -- han tjener den religiøse freds sag.«

Religionen, der er det stærkeste bindemiddel mellem ægtefolk, som har samme tro, der danner den højeste harmoni og største trøst, bliver i det blandede ægteskab som oftest anledning til mislyd og uoverensstemmelse. Den modstridende opfattelse af ægteskabets sakramentalitet og uopløselighed bringer endvidere usikkerhed ind i det ægteskabelige samliv. Statistiken viser, at blandede ægteskaber i særlig grad er udsat i så henseende og langt hyppigere end andre ægteskaber ender med skilsmisse. Uoverensstemmel-

KIRKEN UNDER KOMMUNISMENS HERREDØMME

Tidens problemer

Viking og Helgen

Medens vi beder om
enhed -

Det østrigske katolske nyhedsbureau mener imidlertid, at ærkebiskop Grösz' henvendelse til den katolske gejstlighed om deltagelse i bevægelsen må opfattes som et forsøg på at få så mange kirketro præster til at tilslutte sig »Opus pacis« og dermed indskrænke de tidligere »fredspræster«s virksomhed indenfor organisationen så meget som overhovedet muligt (KNA).

sen mellem forældrene forplanter sig til børnene, og over halvdelen af disse børn er på forhånd tabt for kirken.

Man spørger sig derfor med rette om, hvorfor kirken da til trods for det strenge forbud mod blandede ægteskaber og ansigt til ansigt med denne situation, alligevel tillader disse, fortsætter de tyske biskopper. »Der som kirken ikke ville give dispens, ville situationen blive endnu værre. Mange katolske kristne ville i så fald i deres egensindighed og forblændelse ikke opgive en påtænkt forbindelse, men ville simpelthen lade sig nøje med en ikke-kirkelig ægteskabsindsigelse.« Og når kirken dispenserer, så er det aldeles ikke at opfatte som en billigelse af det blandede ægteskab, men udelukkende en dyb og smertelig tolerance for at undgå det endnu værre. »Kirken handler her som den moder, der med blødende hjerte giver sit minde til, at hendes syge barn får amputeret en legemsdel, for dermed i det mindste at redde barnets liv.«

De tyske biskopper retter derpå en indtrængende formaning til de unge katolikker om ikke at knytte »blandede bekendtskaber«, og på dette måske allervigtigste punkt i livet at undgå

(sluttes på bagsiden)

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
Vester 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundsgade 1 . Telf. 138

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester
Markedsplads 10 . Telefon 239

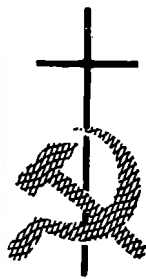
Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Flektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 365
Lev. til den katolske Menighed

KIRKEN

under Kommunismens herredømme

Det vakte enorm opmærksomhed og udelte forbavselse i hele den frie verden, da fire czekiske biskopper i marts 1951 aflagde den såkaldte loyalitetsed til den kommunistiske regering. Og det var endda kun indledningen. I juli 1951 aflagde de ungarske biskopper denne ed og i december 1953 fulgte de polske biskopper. I hvert tilfælde var der gået arrestation af en eller flere biskopper forud for afgivelsen af loyalitetserklæringen, med andre ord: aflæggelsen af denne »troskabsed« til regeringen skete så åbenlyst under pres. Men det forvirrende var, at der stadig var nogle biskopper, der nægtede at bøje sig for dette pres. Det var altså lykkedes kommunisterne at splitte de katolske biskoppers enighed. Og udviklingen fortsattes — det har de efterfølgende år vist.

På denne side af jerntæppet har man aldrig kunnet fatte den dybe tragik, der ligger i dette drama. De katolikker, der har den store lykke, at leve frit og frit at kunne følge deres kirke, de har svært ved at begribe og forstå de sjælekvaler og samvittighedskonflikter, der besjæler kirkefyrsterne hinsides jerntæppet. Hertil kommer ydermere den omstændighed, at efterretningerne fra den anden side af jerntæppet er så sparsomme og i mange tilfælde usikre, hvilket gør det endnu mere vanskeligt at danne sig et klart billede af forfølgelserne i disse lande.

For godt og vel et årstid siden udkom der i Rom en lille bog med titlen: »Religiøse problemer i et land under kommunistisk styre.« Forfatterens navn og nationalitet er ikke blevet publiceret — det vides kun, at det er en gejstlig. Hans bog er imidlertid et enestående vidnesbyrd om det store sjælelige drama, der udspilles hinsides jerntæppet, og som han selv har medoplevet.

Da kommunismens skygge begyndte at vise sig — fortæller forfatteren — ventede både præster og lægfolk en heftig forfølgelse, således som man for årtier siden havde oplevet bl. a. i Mexico, med lukning af kirker, forbud mod at nævne Guds navn og mord på præster og ordensfolk. Men intet af dette skete — der skete nemlig noget langt værre: Kommunisterne gjorde forsøg på at berøve kirken dens martyrer og at gøre katolikerne til kollaboratører, opportuniste og agenter.

En åbenlys antireligiøs aktion var ikke mere aktuelt, den havde vist sig at have slået fejl, og derfor greb man til helt andre og langt mere raffine-

rede metoder. »Havde kommunisterne grebet præsterne og stillet dem op ad væggen, så ville de fleste af dem være gået i døden med åben pande,« hedder det i bogen. »Men man forlangte imidlertid noget langt mere heroisk af dem, nemlig at de skal stå ved og forsvare deres tro under de allervanskeligste omstændigheder.« Og bag dette ligger det drama, som den fri verden har så svært ved at forstå.

Gejstlighedens holdning overfor det kommunistiske regime kan opdeles i tre kategorier: der er først de såkaldte »patriotiske præster«, der går kommunisternes ærinde, enten fordi de er bange, eller fordi de vil tækkes disse. Det drejer sig imidlertid allevegne kun om en yderst beskedent skare. Disse præster fordømmes af deres kolleger og mange betragter dem som ekskommuniceret på grund af deres positive samarbejde med kommunisterne. De to andre kategorier af præster, adskiller sig imidlertid ikke hverken med hensyn til deres ærlighed og troskab overfor kirken eller oprigtigheden i deres motiver, men udelukkende i deres synspunkter om, hvad der forekommer dem mest opportunt. Der er på den ene side dem, der ikke vil gå på akkord og på den anden

side dem, der gør sig til talsmænd for en større »tilpasning«, idet de dermed håber at kunne redde så meget som muligt af stumperne og dermed trosudøvelsen. Denne splittelse i anskuelserne kan man møde lige fra hierarkiets top og til den simpleste landsbykapellan. De, der ikke vil bøje sig, de afviser enhver form for kompromis, i hvert fald sådan som forholdene ligger for øjeblikket. De erklærer, at man ikke under nogensomhelst omstændighed kan samarbejde med kommunisterne på grund af deres principielle antireligiøse holdning, end ikke i små og i og for sig betydningsløse ting. »Selv om vi ville samarbejde med dem — hævder disse præster — så ville kommunisterne alligevel fortsætte deres politik mod kirken, og et sådant samarbejde ville højst kunne tjene til at dække over regeringens antireligiøse taktik.« Derfor vægrer de sig principielt ved at medvirke under nogensomhelst form.

Imidlertid vægrer disse præster sig selvfølgelig ikke ved at opfylde deres borgerpligter, men de undgår bevidst alt, hvad der kunne udlægges som om kirkens officielle repræsentanter støtter de kommunistiske herskere, og dermed indrømmer de, at deres kamp er ulige og fortvilet.

Denne holdning kan verden på den ene side af jerntæppet forstå. Men den resulterer i, at hundredevis af disse præster idag sidder bag lås og slå eller måske er blevet helt borte og således ikke i stand til at uøve deres præstegerning. Men problemet — der i sig selv ikke er noget problem set udefra — tegner sig imidlertid ganske anderledes for dem, der bærer et ansvar overfor Gud for millioner af sjæle.

Den tredje kategori af præster går derimod ind for en mere eftergivende

Billedet, der vakte verdens forbavselse i 1951: de ungarske biskopper aflægger loyalitetseden til regeringen. — Det er et af de få pressfotos, der i tidens løb har fundet vej ud gennem jerntæppet. Og måske har det daværende ungarske styre fortrudt, at man »frigav« dette billede — hvem ved. Læg mærke til, at biskopperne, der står forrest — i det skarpe lys — bærer mørke briller.

I meddelelsen her på denne plads i sidste uge vedrørende festen for pastor Peter Schindler i anledning af dennes 40-års præstejubilæum, havde der indsneget sig en misforståelse: jubilæet var i oktober 1957.

fald fra troen, men kræver medvirken, der tilsyneladende kun omfatter det sociale, økonomiske og politiske område. Og det er igen årsagen til, at en præst let får det indtryk, at han, dersom han afviser disse krav, ikke lider for Guds eller religionens skyld, men derimod blot for ting, der har verdslig karakter. »Han har ikke følelsen (sluttes side 36)

2. søndag efter Hellig Tre Konger

19. januar 1958

VAND OG VIN

Det er vist langt de fleste, der synes, at søndagens evangelium — om brylluppet i Kana — det er for en gangs skyld noget af det, man kan forstå. Det er sådan til at tage og føle på. Det er det tilsyneladende også, jeg siger udtrykkelig *tilsyneladende*, for lad os engang se lidt nærmere på det.

En, der tre år er gået rundt og har virket undere og i mange tilfælde har helbredt syge eller vakt døde til live igen, et sådant menneske har man lov til at kalde en velynder. Og så kommer endda i Kristi tilfælde den omstændighed til, at der her ikke var tale om nogen modydelse, ikke nogen form for gengældelse — hans eneste ækvivalens var *troen*, hverken penge eller andre former for værdier, end ikke titler eller udmærkelser (hvor man idag ville have skelet til et lille ridderkors!). Nå, men begyndelsen til hele denne store gerning, som nu lå foran Vor Herre, den gjaldt imidlertid hverken en synder eller en syg, men derimod noget så jordbundet som en verdslig bryllupfest, hvor man var kommet i bekneb for vin. Lad være, at det simpelthen var Marias stilsfærdige henstilling til sønnen om at råde bod på denne pinlige forlegenhed og så Vor Herres medlidenhed! Mange har da også i tidernes løb syntes, at det var en lidt mærkelig, lidt »tam« premiere for Vor Herre — man skulle mene, at der i et land som dalidens Palæstina, hvor der herskede virkelig nød, hvor den frygtelige spedalskhed var så udbredt og hvor råbet efter forløsning stak så dybt i hver eneste sjæl, at der dér havde været ganske andre og meget vægtige anledninger til at lade Guds vilje ske fyldest!

Men nok om det. Hvad var da egentlig meningen, hensigten med denne stilsfærdige ouverture til frelsens og korsofrets store drama? Lad os engang se på selve tildragelsen: vand forvandles til vin, simpelthen. Det er en symbolsk handling. Det, der her sker, er ikke noget, der sådan set konkurrerer med det senere under med brødets mangfoldiggørelse, det er tværtimod noget, der supplerer det — vin og brød skulle jo blive til symbolerne på det guddommelige offermåltid, men det ser også ud som om det skulle tjene os til tegn på, hvad Kristi fremtidige virke faktisk sigtede på. Forvandlingen af vand til vin, af noget ganske almindeligt, noget elementært og ganske neutralt, der bliver ophøjet til noget kosteligt, til et ædelt produkt — noget ganske dagligdags bliver til noget ophøjet, noget guddommeligt — var det måske Vor Herres mening?

Den ubemærkelthed, hvormed Vor Herres hele kærlighedsværk indledes, den overvælder en ganske, når man tænker lidt nærmere over det og dermed trænger dybere ind på det. Vejen fra den muntre bryllupsfest i Kana til mysteriets store apoteose ved den sidste nadver og senere ved Helligåndens komme — det er som en uendelig vandring. Den tilsyneladende harmløse og — det skinner igennem evangeliet — lidt humoristiske tildragelse omkring bryllupsfesten — tænk, at der ikke er vin nok, det er faktisk noget af en skandale for værtsfolkene — det er i virkeligheden en hemmelighedsfuld indledning til det store, der senere skal ske, et første lille præj om den store forvandling, der skal redde det fortabte menneske og ophøje det.

Der er imidlertid en ting, der virker usymbolsk ved denne historie, og det er, at husets herre — tilsyneladende da — slet ikke bidrager noget som helst til at gøre sig vinen fortjent. Det samme synes også at gælde vor andel i nådens frugter, men det er dog ikke helt det samme. Vi er anderledes draget med ind i forvandlingsunderet, vi er med-delagtige, vi skal ikke bare tage imod, tro, forstå og indse underet, vi skal medvirke ved det, arbejde med i det, leve i overensstemmelse med det. Vi skal på en måde selv med i vinyndelsen — for at udtrykke det symbolsk — vi skylder til en vis grad forløsningsværket noget af den eksemplets kraft, som første gang kom frem ved brylluppet i Kana. Evangeliet fortæller og rummer meningen — medens søndagens epistel formaner og stiller kravene til os. Det er ikke meningen, at vi skal komme sovende til Vor Herres forløsningsværk, vi skal ikke have alting forærende. Ganske vist er undertonen det centrale i Vor Herres forløsningsværk, hans kærlighed, men mennesket skal selv være med til at »erhverve« det, det skal lutres. Det står til os at kæmpe og stride, dermed at det, der ellers bare var vand og element uden værd, bliver omdannet til vin og offer. Dette ligger ganske vist ikke i det første under — men offervinyndelsen senere hen var forbeholdt Herrens disciple, et tegn på, at kærlighedens sidste frugt kommer af den fuldbyrdede forvandling, den indre forvandling, der bliver dem til del, som har taget korset op og givet afkald på denne verdens ros og berømmelse.

Sognepræsten.

holdning. De indrømmer, at kommunismen udelukkende er ude på at ødelægge kirken, og den eneste grund til, at der ikke er givet afgørende besked om et sådant skridt fra Moskva, er simpelthen, at man der frygter for følgerne. Men de giver imidlertid udtryk for den anskuelse, at kirken er i stand til at udnytte den tilbageholdenhed, som forholdene tvinger forfølgerne til at indtage, og at man så kan udnytte denne situation til sjælens frelse. Det kommunistiske regime i de såkaldte vasalstater lader dog i hvert fald kirkerne stå åbne, hævder man, og de til lader præsterne at meddele sakramenterne. Og for at redde nådens kilder for de troende, forekommer det dem bedre at arbejde med i de ting, der i sig selv ikke er slette. De går af de nævnte grunde ind i arbejdsbrigaderne, deltager i kommunisternes såkaldte »fredskongresser«, tager imod lønningen fra regeringen og af-giver loyalitetserklæringen.

Begge metoder indebærer imidlertid den samme risiko. Bør en biskop — for at nævne et eksempel — udnævne en gejstlig, som regeringen har udset på grund af hans »velvillige« indstilling, til generalvikar, når han til og med er valgbar ifølge kanonisk ret? Bør han vie teologer, der vel ejer forudsætning for at tage mod præstevielse, men som har fået deres uddannelse udelukkende i et af regeringen kontrolleret seminarium? Bør han overlade katekismusundervisning til lægfolk, der er uddannet på regeringens »lyn-kursus«? Eller skal han skære de allersidste bånd over og dermed være direkte årsag til, at de katolikker, der frygter åbent brud med kommunismen, forlader kirken?

Bogens anonyme forfatter udtrykker biskoppernes dilemma på følgende måde: »Siger de nej til regeringen, så berøver de dermed ganske automatisk de troende deres hyrder. Siger de ja, så stiller de sig blot i de troendes øjne og giver dem et dårligt eksempel.«

I hvert af disse tilfælde er biskopperne klar over, at de er ude af stand til at forklare de troende, ja sådan set ej heller deres gejstlighed den dybere-liggende grund for deres handlemåde eller de farer, som det gælder at undgå.

Biskopperne og præsterne ville være mindre tøvende og usikre med hensyn til hvilken vej de skulle slå ind på, dersom de blot havde det simple valg mellem troskab mod kirken og offentligt frafald eller skisma. Men det er ikke altid let for en katolik at overbevise sig om, at han ved at yde modstand mod regimet ville kunne gøre sig fortjent til martyrkronen, thi sædvanligvis drejer det sig nemlig slet ikke om et åbent brud med kirkeretten eller med den Hellige Stol. De ganske enkle tilfælde, hvor kommunisterne forsøgte på at opnå et regelret frafald, de slog jammerligt fejl.

Og det er grunden til, at kommunisterne ikke er slået ind på skismaets eller frafaldets strategi, men derimod ganske langsomt arbejder hen mod at overtage kirkens indre forvaltning i langsomme, snedigt udtænkte etaper. De kræver som regel ikke direkte fra-

RELIGION

(sluttet fra sidste uge)

Sidste gang analyserede vi begrebet religion uden at bryde os om, hvad selve ordet »religion« egentlig betyder, når det bliver oversat til dansk. Der falder imidlertid et interessant lys på selve religionens indhold ved en sådan sproglig undersøgelse. Derfor skal problemet religion ganske kort også betragtes fra denne side.

Ordet religion er af latinsk oprindelse og er blevet afledt af to verber, nemlig enten *relegere* eller *religare*. Det første er det modsatte af *negligere*, som vi også bruger på dansk, og som betyder at forsømme noget eller unnlade at tage tilbørligt hensyn til noget. *Relegere* betyder så: med omhu og ærefrygt at samle sine tanker om noget vigtigt og betydningsfuldt. Det er den berømte romerske taler Cicero, der gør opmærksom på det. *Religare* derimod foretrækkes af den kristne Cicero, som han er blevet kaldt, nemlig Lactantius (død ca. 320), fordi det betyder fastgøre eller binde. Ved fromhedens og kærlighedens hånd, siger han, har Gud bundet os til sig selv, vort ophav og sidste mål. Filologisk set er den første forklaring at foretrække. Men begge afledninger udtrykker en smuk og værdifuld tanke, som det er værd at huske.

Religion *overgår jo alle jordiske værdier* ellers. Den sande religion giver den enkelte det rette svar på det vigtigste af alle spørgsmål: Hvor kommer vi fra? Hvad skal vi her på jorden i vor korte levetid? Hvor ender mine jordiske dage? Religionen giver imidlertid ikke blot vor forstand lys, men også kraft til vor vilje. Den er en fast støtte i kampen for tilværelsen. Vor moralske stræben får gennem den både retning og sving. I samfundslivet har det vist sig, at religion er en af de stærkeste støttepiller og fasteste bånd. Den udljævner modsætningen mellem de forskellige samfundsklasser, og ved sin varme fordriver den kulden i deres gensidige forhold. Religionen er også den bedste opdrager til fred mellem nationerne. Selv og derfor Gud ikke havde forpligtet menneskene til at slutte sig til den religion, som han ved sin søn Jesus Kristus har ladet forkynde, måtte dog de store goder, man vinder derved, få dem til at blive kristne.

Religionen er *noget oprindeligt* i mennesket og hører til vor naturs udstyr. Derfor har man aldrig kunnet finde et folk uden religion, og det vil heller aldrig ske lige til verdens ende. Den opstår og udvikler sig i os på grund af et medfødt anlæg og en medfødt modtagelighed for religion. Hvad der ligesom slummer i os, bliver vækket til live både ved omverdenens påvirkning og indre erfaringer. Således går det op for os, at der eksisterer en højere magt, der ganske vist er usynlig, men som stadig på ny melder sig i vor bevidsthed. Det nævnte anlæg

kan også forkrøble og udvikle sig til overtro eller religiøs ligegyldighed. Den faktor, der har haft den største indflydelse på religionens udvikling, er profeternes fremståen. De blev lærere for deres omgivelser. Alle profeters overmand er, som vi ved, Jesus Kristus, Guds Søn og Marias Søn. Af den grund er vor religion ikke blot noget, der udvikler sig i kraft af vore naturlige evner, men den er også en gave fra Gud.

I øvrigt er det godt at huske, at religion er noget, der giver sig udslag i *alle vore menneskelige evner*. Den er forestilling og tanke; den er en viljesakt og den er følelse og handling. Derfor er det urigtigt, når man har påstået, at den kun er en følelsessag. Det grundlæggende element er erkendelsen af en højere og overlegen magt og en tankemæssig anerkendelse af samme. Viljen hylder denne magt ved at underordne og underkaste sig i lydighed. Også følelsen spiller en vigtig rolle i religionen. Både frygt og kærlighed, tillid og ydmyghed gør sig gældende i den religiøse sjæl. På denne måde er religionen et fænomen af ganske special art.

Den trænger til *kyndig og varsom pleje*, og det lige fra den spæde barndom af, ellers bliver al opdragelse uden mål og kraft. Dette viser sig hos mange moderne former for opdragelse, til trods for deres større psykologiske indsigt og de finere pædagogiske metoder, som de anvender. Det er nu engang således: kun Kristi religion kan vise den pædagogiske viden-skab det sande menneskebillede, værdiernes rigtige trinrække og de effek-

tive motiver og midler, frem for alt bønnen, gudstjenesten og sakramenterne. Religionen minder opdragerne til stadighed om deres ansvar og bønnene om deres pligt at åbne sig for forældrenes og lærernes påvirkning.

Historien aflægger vidnesbyrd om, hvor *herlige resultater* den opdragelse har opnået, der benytter sig af religionens bistand. Mænd og kvinder af alle stammer og sprog og nationer opnåede ad den vej den mest fuldkomne udfoldelse af deres menneskelige natur, evner og kræfter.

Men man må aldrig glemme, at det går med det religiøse anlæg i mennesket, som med evnen til at tale. Kun ved hjælp af familiens og omgivelsernes påvirkning lærer et barn at tale og beherske et sprog. Uden denne påvirkning forkrøbler evnen. Det samme gælder på det religiøse område. Derfor er J. J. Rousseaus opfordring til først i en senere alder at tale til barnet om religion natur- og fornuftstridig. Netop den nyere psykologi har konstateret, hvor betydningsfulde for religionens udvikling de første indtryk og impulser er i den tidligste barndom.

Den religiøse opdragelse bør ske *på to måder*: funktionelt, idet barnet vokser op i et hjem, hvor religionen er en levende kraft, der virker til daglig. Skolen og sognet skulle ved deres ånd og arbejds måde sætte deres præg på barnet på samme måde. Men desuden er naturligvis også en bevidst og tilsigtet påvirkning nødvendig ved opdragelse og undervisning, givet i den kærlighedens ånd, hvori vor Frelser i sin tid underviste menneskene. Om ham og hans metode siger skriften: »Guds, vor Frelseres, godhed og kærlighed til menneskene blev åbenbaret.« Hvor den kristne religion har beholdt sin plads i den unge slægts opdragelse, hører man ingen ramskrig om en ungdom uden disciplin og højere mål. F. K.

ORIENTERING

Medens vi beder om enhed -

Vi befinder os i den uge, i hvilken kristne af forskellige trosbekendelser dag efter dag beder om genoprettelse af kirkens enhed. Det er meget forskelligt, hvad de enkelte bedende selv forstår derved. At de katolikker, som er med i denne bedeuige, tænker sig en tilbagevenden af vore protestantiske brødre til den katolske enhed, ved alle. Men der er andre, som beder i håbet om, at katolikkerne vil opgive deres »stejlhed« og være med til at finde den kompromisløsning, som skulle kunne hidføre i hvert fald en vis form for enhed. Der er sikkert dem, som beder om enhed i håb om, at de »dogmetro« må kunne forstå, at det er deres dogmer, der er hindringen for enhed. Så mange og så forskellige opfattelser, der er af, hvad kristendom er, lige så mange forskellige tanker gør bedeuigenes deltagere sig om den enhed, hvorom de beder.

Men gør det så meget? Mon Vorherre ikke er vant til det? Vant til at den ene beder om tørvejr, mens naboen beder om samtids regn? Fra vore menneskelige stridigheder vant til, at han trygles om at give sejr til begge parter i striden? Vi må jo da gerne bede om, hvad vi synes, vil være det bedste. Blot vi ikke gør os klogere end vi er. Blot vi husker, at det jo da ikke er så fjern en tanke, at Gud måske har en bedre løsning end den, der forekommer os bedst. Og vi så husker at bede om dette endnu bedre frem for vor egen viljes opfyldelse.

Vi katolikker er, her hvor det drejer sig om kirkens enhed, dybt overbeviste om, at den tilbagevenden til den ene, sande kirke, der er vor opfattelse af enhedens genoprettelse, ikke er noget, vi privat har regnet ud må være den bedste løsning. Vi tror, at det er selve Guds vilje, vi beder om, når vi beder om denne tilbagevenden. Men netop derfor kan vi så udmærket slutte os til bønnen om, at Gud vil genoprette kirkens enhed — ikke efter

(sluttes side 36)

Knud den Hellige var Sven Estrids-søns handlekraftige, målbevidste søn, Danmarks sidste viking. I de unge år havde han været på krigstog til både Østprøjsen, Kurland og England. Han søgte tronen ved faderens død, men blev ved kongevalget på Isøre ting (1074) vraget for den ældre broder, Harald, som blev foretrukket, fordi han var sagtmodigere af sind. Men fire år efter fulgte Knud sin ældre broder på tronen, og en kort, begivenhedsrig regeringstid begyndte.

Knud havde store tanker om kongemagten. De kongelige rettigheder, bl. a. til herreløs jord, hævdede han med kraft, nye skatter blev pålagt og bøder inddrevet uden skånsel. Han ville ikke, at stormændene hver på sit sted skulle føle sig som de egentlige herrer. Kongen skulle betragtes som hele landets virkelige hersker. Han ønskede også, at stormagtstiden fra den forrige Knuds dage skulle vende tilbage. England skulle generobres.

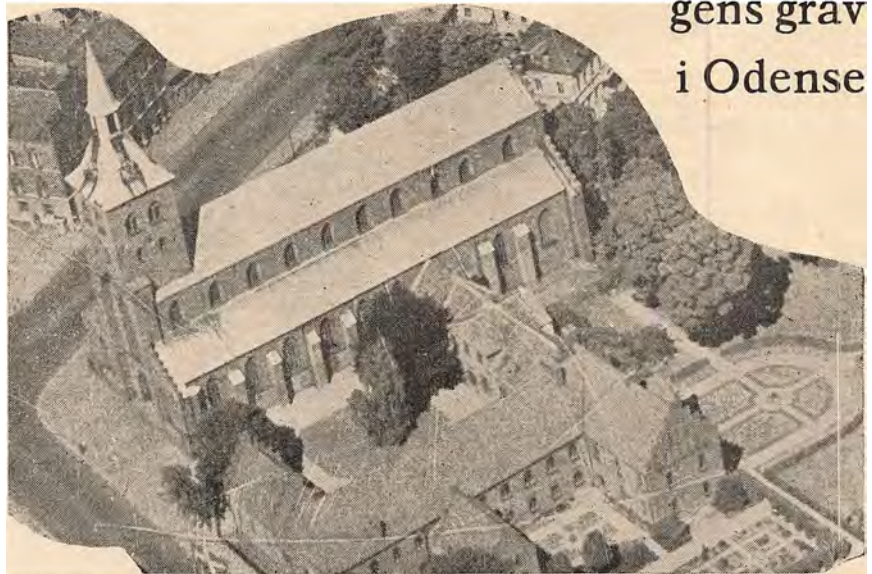
Den samme kraft og nidkærhed viste han også for kirken. Hans fromhed var stor, men det var en vikings fromhed. Han kunne synde, men også gøre bod med samme skånselsløse beslutsomhed, som andre fik at mærke. Han gav kirken meget store gaver, og han krævede respekt for den og dens mænd. Trods stærk modstand krævede han indført tiendeafgift til kirken.

Til sidst kom så den blodige ud-

VIKING OG HELGEN

Ved helgenkon-

gens grav
i Odense

⤴
Som et imponerende gravmæle hvælver sct. Knuds kirke i Odense — et af gotikkens anseeligste og skønneste monumenter — over helgenkongens sidste jordiske hvilested.

➤
Hvor nyt og gammelt mødes i Odense by: til venstre sct. Knuds kirke og på den anden side af gaden rådhuset med dettes nyeste tilbygning, foran hvilken Odense har rejst en statue af byens værnehelgen.

⤵
Det indre af sct. Knud i Odense — i al sin enkle, storslåede skønhed.

gang. Han samler en ledingsflåde til Englands generobring, men da stormændene må vente på ham, sejler de hjem. Kongen idømmer dem svære bøder for dette og lader dem inddrive med megen hårdhed, hvis ikke de vil betale tiende i stedet. De nordjyske bønder rejser sig imod ham og jager ham bort fra Jylland over til Fyn, hvor de følger efter, belejrer ham i kongsgården og dræber ham d. 10. juli 1086 i den gamle Vor Frue og St. Albans kirke. Om hans sidste stund vides, at han skriftede og kommuni-

cerede, hvorefter han i bøn foran alteret afventede sin skæbne.

*

Langt de færreste tænker i al almindelighed på, at Danmarks helgenkonge, Sankt Knud, har været en direkte medspiller i en af datidens største historiske begivenheder. Det var bevægede tider henimod slutningen af 11. århundrede. Kampen mellem det tyske rige og pavedømmet nærmede sig sin kulmination. Den tyske kong Heinrich IV var draget til Rom for at indsætte ærkebiskop Wibert fra Ravenna som modpave, og det lykkedes ham. Wibert tog navnet Klemens III, satte kejserkronen på Heinrichs hovede og trængte den retmæssige pave Gregor VII tilbage til Engelsborg. Imidlertid kom normannerfyrsten Robert Guiskard den betrængte kristenhedens fader til undsætning og befriede ham fra Engelsborg. Og det føjede sig så mærkeligt, at endnu en anden nordisk fyrste, kong Knud af Danmark, skulle blive et led i investiturstridens udvikling og endda med det resultat, at han skulle vinde martyrpalmerne for Gregors sag. Ærkebiskop Hartwig fra Magdeburg, der var den retmæssige pave tro, havde søgt beskyttelse og hjælp hos danerkongen, og den fromme kong Knud ville hellere opgive det planlagte Englandstog end lade kirkefyrsten i stikken — hvilket blev en af de væsent-

lige grunde til den opstand, som i 1086 kostede kong Knud livet. Det var derfor intet under, at Paven senere føjede martyrkongens broder, Erik Ejegod, i dennes bønner og optog en af martyrerne for investiturstriden i de helliges rækker.

Og Odense blev den hellige Knuds by. Der rejste sig kirke ved kirke, kloster ved kloster, og pilgrimmene fra nær og fjern søgte til helgenkongens grav. Over hans grav rejstes den stolte St. Knuds kirke, og ved siden af kirken opstod et stort benediktiner-

Kong Knud (udskåret figur fra et alterskab i sct. Peters kirke i Næstved, ca. år 1500. Statuen står nu i Nationalmuseet i København).

kloster, hvor der ifølge et af de berømte »Bordesholmer håndskrifter« herskede den skønneste observans.

I krypten under sct. Knuds kirke hviler kong Knud. Kongens lig blev svøbt i rige silketøjer og lagdes på kostbare puder. Kongens skrin dækket af et skønt gammelt silketæppe, der så vidt vides stammer fra helgenens skrinlæggelse i 1101.

I korte træk —

Den Hellige Fader har i sidste uge modtaget ærkebiskoppen af Peiping, kardinal Tien chen Sin, der nu er så nogenlunde restitueret efter et langt sygeleje i Rom. Den kinesiske kirkefyrste, der lever i exil i USA, forlader forventeligt Rom i den kommende uge og lægger rejsen tilbage til staterne over Schweiz, Tyskland og Holland (KNA).

15. januar træder Vatikanerradioens ny sendeplan i kraft og en række af de daglige udsendelser flyttes til andre tidspunkter og andre bølgelængder. For de danske udsenders vedkommende henviser vi til meddelelsen på side 36.

Kardinal Spellman, der for øjeblikket opholder sig i Rom, agter at lægge hjemvejen til USA over Tyskland, hvor han vil besøge amerikanske tropper i Heidelberg, Mannheim og Mainz (KNA).

Universitetet i Louvain har tildelt forbundskansler Adenauer og den forhenværende franske ministerpræsident Schuman æresdoktorgraden.

(KIPA).

Rektoren for det katolske universitet i Milano, pater Agostino Gemelli OFM, fylder 18. januar 80 år (KNA).

Biskoppen af Panevezys i Litauen, Casimir Paltarokas, er — efter hvad der meddeles i Rom — afgået ved døden, 82 år gammel. Biskop Paltarokas var den eneste overlevende biskop for den kommunistiske kirkefølgelse (KNA).

I Assumptionisternes kapel i Paris samles en såkaldt »groupe spiritualiste«, der omfatter rundt regnet et halvt hundrede franske parlamentsmedlemmer, regelmæssigt tre gange om måneden på en hverdag til fælles messe og rosenkransbøn (KIPA).

Klosteret overlevede reformationen, idet det først sækulariseredes i 1571.

*

Fagfolk mener, at St. Knuds kirke i Odense idag i sit ydre står nogenlunde som den har set ud i den katolske tid. Og selv om eftertiden er faret lidet lempeligt frem mod dens indre, føler man dog — når man træder ind i det store herlige kirkerum — trods alt et pust af middelalderens trosliv. Uvilkårligt drages blikket fremad og opad, frem mod højalteret under den store østrude. Med rette er kong Knuds navn knyttet til kirken: under sideskibenes gesimsers findes endnu den dag idag hin mærkelige gamle indskrift, der har voldt fortolkerne så mange bryderier, da den kun er delvis bevaret og ydermere på et vanskeligt forståeligt latin forkynnder, at hin Odensebisp Gisico rejste dette værk, og at det herrens år 1301 var henrundet, da han fik den vældige bygning sat i brugelig stand. Og under højalteret i dette gotikkens anseligste og skønneste monument i vort fædreland hviler helgenkongen, hvis fest kirken fejrer hvert år i januar måned.

Kirken under Kommunismen

(sluttet fra side 31)

af at være martyr for sin tro, men får med tiden blot et kompleks af borgerlig skyld.»

Hvad vil denne begrebsforvirring ende med? De, der ikke vil bøje sig, de bliver lidt efter lidt udrangeret eller isoleret, det vil sige — rent menneskeligt talt — at de er tabt for deres troende; man vil højest — som det altid går med frihedskæmpere — »minde« dem for deres modstand. Derved lærer menneskene at skelne skarpt mellem de »patriotiske præster« på den ene side og på den anden side de gejstlige, der blot »er med« passivt. Tidligere blev de begge slået i samme hartkorn. Man vægrede sig f. eks. ved at gå til skrifte hos en præst, der tilhørte den anden kategori, eller at lade ens børn konfirmere af en biskop, der havde aflagt loyalitetserklæringen overfor de kommunistiske myndigheder.

Den moralske krise, der idag er ved at sætte ind i de kommunistiske vasalstater, er simpelthen ikke til at bedømme udefra. Begge de kirketro kategorier af gejstligheden indrømmer de farer, der er forbundet med deres politik, og de respekterer gensidig hinandens anskuelse. Den Hellige Stol

har vist oprigtig forståelse for deres problemer, og uden at give udtryk for, hvad man mener om hver af de to retninger, opfordrer Rom dem begge til at holde stand.

Lidt efter lidt berøves kirken alle de sædvanlige midler, der ellers er til dens disposition til dens forsvar — skole, presse og religiøse foreninger — og tilbage har den kun sine åndelige våben i kampen mod kommunismen. I sin tilsyneladende håbløse kamp fremhæver den den åndelige side af sin sendelse. »Kirken er tvunget ned på knæ,« udtrykte en fremtrædende kommunist sig for nogen tid siden. Det er for så vidt rigtigt — men ikke i den brovttende forstand, som han mente det. Kirken beder nemlig på sine knæ om guddommelig styrke til at stå tyranniets tidsalder igennem — denne vil jo nemlig også få en ende.

C. D.

ORIENTERING *sluttet fra s. 33*

det eller det af mennesker udspekulerede mønster, men efter sin hellige vilje.

Og i det brogede kor af bønner vil Gud måske lytte allermost til dem, der uden for kirkens skærmende mure fornemmer splittelsens bitterhed stærkere end vi formår det. Om blot alle samles i det ene at ønske ikke vort »parti«s sejr, ikke vor klogskabs tilfredsstillelse, men enheden genoprettet efter Guds vilje, så er resultatet forud givet i kraft af Guds egne løfter.

RADIO VATICANA

ændrer sendetider

Nu vil alle kunne høre den danske udsendelse fra Vatikanet.

Fra den 15. januar 1958 vil tider og bølgelængder for den danske udsendelse blive forandret, så forholdene for aflytning bliver de bedst mulige.

For fremtiden sendes der på dansk den 2. og 5. onsdag i måneden fra kl. 21,30—21,45 dansk tid på følgende bølgelængder:

Mellembølger: 196,2 meter.

Kortbølger: 41,21 og 48,47 meter.

Den første danske udsendelse bliver således onsdag den 29. januar kl. 21,30—21,45. Alle udsendelser bliver indledt med den kendte Carillon-melodi: »Christus Vincit«. Derefter siger speakeren »Laudetur Jesus Christus«, Lovet være Jesus Kristus.

Udsendelsen den 29. januar vil behandle: Den katolske kirkes stilling til det økumeniske problem; og derefter indledes en brevkasse, hvortil lyttere kan indsende spørgsmål.

*

Alle katolikker opfordres til at lytte til disse udsendelser fra Vatikanet, som kan opfanges på almindelige radioapparater med en lille luftantenne.

Synd

Til Agnar Mykle, *Soya m. fl.*

Der er en flod, hvis kilder ingen kender,
en mudret strøm, som aldrig, aldrig ender.

Den snor sig frem på slangevis i bugter
og hvisler over sten i faldets slugter.

Den glider bred indunder grønne skrænter,
men vandet intet skær af farve henter.

Den smalner sig imellem mørke fjælde
og spejler natsort deres dystre vælde.

Her tumler den langs klipper, rå og nøgne,
og vender sine hvirvlers tomme øjne.

I lystighed den ælter bundens dynd,
den legesyge flod, hvis navn er synd.

Man ved at sige: Ingen hvide sejl
har spændt sig over flodens sorte spejl.

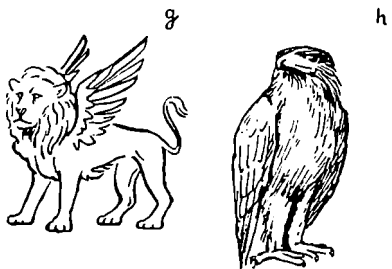
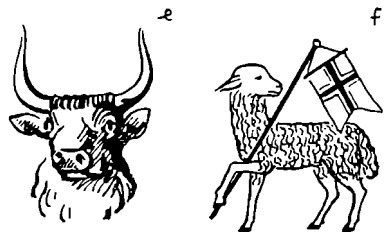
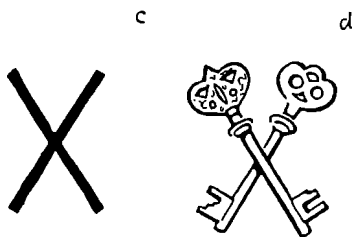
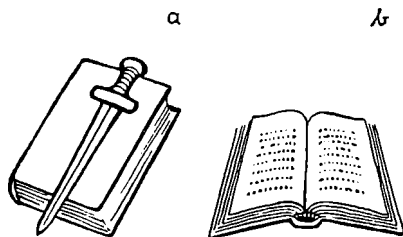
Dens løb er ikke munter ungdoms veje,
men knuste skæbner flyder i dens leje.

Den flod var altid frygtet og forbandet,
nu øser man — nu drikker man af vandet.

Per Busck-Nielsen.

Julens præmieopgave

Hvem ved det?

Løsningen var:

a: Paulus, b: Matthæus, c: Andreas, d: Petrus, e: Lukas, f: Johannes Døberen, g: Markus, h: Johannes Evangelist.

Blandt de rigtige løsninger blev følgende vindere udtrukket:

Frk. Ella Kofoed Hansen, P. Bangsvej 39, 3., København F. - Hr. C. Mor-

tensen, Ørstedsvvej 36, Ålborg, og Fru Asta Kluge, Hegnshusene 180, København, Brønshøj.

Vinderne vil hver få tilsendt en lille bogpræmie.

Og så takker vi for interesse — det er jo alligevel godt at se, at der er så mange, der kunne være med!

Redaktionen.

Kontakten mellem profan og hellig historie

E. W. Heaton: *Hverdagsliv i det gamle Israel* (Branner & Korch).

Om ikke før, så i hvert fald omkring konfirmationsalderen er det i vor tid nødvendigt at knytte tråde mellem religionsundervisningen og den øvrige kundskabsmeddelelse, der bibringes børnene. Det gælder f. eks. forholdet mellem religionen og naturvidenskaben, men allermest påkrævet er det nok at brinke kontakt mellem den almindelige historie og den hellige historie. I de senere år er der kommet en hel del bøger, som på dette vigtige felt kan være til nytte. Vi har før omtalt Daniel Rops gennemgang af jødefolkets historie, og for nylig har vi anbefalet Tolderlund Hansens bog og billedhæfte om det Gamle Testamente. Vi har nu lejlighed til at lægge et godt ord ind for endnu en bog. Den er skrevet af en anglikansk præst og giver et omfattende billede af samfundsforhold og levevilkår i Israel i de 6—700 år fra ca. 1250 f. Kr. til det babyloniske fangenskab. Et hundrede tegninger og fotografier er lige ved at være det allerbedste i bogen, men også teksten er fængslende fra først til sidst. Forfatteren har udtrykkeligt tænkt på mellemskoleelever og gymnasiaster som sine læsere, og fremstillingen er sådan, at disse læsere

vil kunne interesseres og virkelig forstå, med det resultat, at det Gamle Testamente lukker sig op på en måde, de ikke ville have troet mulig. Allerbedst er nok det, at en hel række indvendinger, som uvægerligt volder vanskelighed for den, der har lært bibelhistorie og verdenshistorie som to berøringsløse fag, simpelthen forsvinder for den, der også får kastet historiens lys ind over sin bibellæsning. Forfatteren er en mand, der kender sit stof som en fagmand (professor Eduard Nielsen har ført enkelte fodnoter til og hans gennemgang er en yderligere historisk garanti. Samtidig er pastor Heaton en troende kristen, for hvem det historiske ikke kommer til at afsvække hovedsagen — at Israels historie også er hellig historie.

H. D. T. K.

Tre konvertitbiografier

(*Fulton Oursler, Douglas Hyde, Edith Stein*. Frost Hansens forlag).

Man har i Belgien og Frankrig udgivet en serie korte biografier om konvertitter fra det 20. århundrede. Disse biografier har vakt stor interesse og er allerede oversat til flere forskellige sprog. Tre af disse konvertitbiografier foreligger nu også på dansk. Når man tager i betragtning, at der hvert år kommer et meget anseeligt antal konvertitter til den katolske kirke — i Storbritannien regner man med gennemsnitligt 15—20.000 om året, i USA med 100—200.000 — så er det klart, at tre enkelte biografier kun kan give et ret tilfældigt indtryk af vore dages store konversionsbevægelse. Ikke desto mindre er disse tre konvertitter så forskellige, at man ved at læse deres levnedsskildringer ligesom kan danne sig en forestilling om, hvor dybt forskellige de mennesker er, der i vore dage søger mod den katolske kirke; ligeledes får man et indtryk af de forskelligartede bevægelsesgrunde for konversionen. *Edith Stein* var en tysk jødinde, der studerede under Edmund Husserl og selv blev berømt som filosof. Hendes konversion havde en filosofisk forhistorie, den førte hende mod det kontemplative liv i et karmeliterkloster, og hun endte sine dage i den yderste forladthed, sandsynligvis i en tysk kon-

centrationslejr gaskamre. *Douglas Hyde* er allerede mange mennesker herhjemme bekendt; han var fra sin ungdom af idealist, ville hjælpe sine medmennesker, blev kommunist og i en årrække redaktør ved det mest betydningfulde engelske kommunistblad. Hans konversion forberedtes både gennem hans egne overvejelser samt ved læsning af et katolsk ugeblad, som han i sin egenskab af kommunistisk redaktør skulle skrive imod. *Fulton Oursler*, en berømt amerikansk forfatter og amatørdetektiv, fik under en rejse til Palestina sin første impuls til at forlade sit fritænkeri, og efter sin konversion satte han sin næsten utrolige arbejdskraft ind for den katolske kirkes sag.

De tre småhefter, der koster 1 kr. stykket, er spændende og letlæselige, og de giver danske katolikker en chance for at blive bekendt med tre store skikkelser inden for nutidens katolicisme — tre, der netop ved at være så forskellige fra hverandre, giver et indtryk af, hvor stor kirken er.

Fornøjelsen ved at udtrykke sig i billeder

Gunnar Sneum: *Billedmageren* (Chr. Eriksen).

Held den, der er blevet barn i vore dage — dette gælder måske ikke på så mange områder, men i hvert fald hvad tegneundervisningen angår. I forhold til den tvang og unaturlighed, som denne undervisning tidligere var, er det en helt ny verden at komme ind i, når man overværer en moderne tegnetime, hvor frihed, umiddelbarhed og skaberglæde alene har ordet. Faget tegning er uden tvivl nu i en særstilling som det, hvorfra inspiration til en pædagogisk nyorientering tør forventes at udgå til de andre, mere traditionsbundne skolefag.

Gunnar Sneum, der i fjor udgav sin friske »Billedleg«, fortsætter i år med »Billedmageren« ad de utraditionelle veje. Alene en genuembladning af bogen er en fornøjelse. Her er ikke tale om at tage »kunsten« højtideligt, men om at vække den almene trang til at udtrykke sig billedligt. Det er blevet en hobbybog af egen art, først og fremmest inciterende til selv på mangfoldige måder at opnå glæden ved at »lave billeder«, friskt og ukunstlet.

L. H.

„Engel af træ“

(Roman af Astrid Forsberg. Tidens forlag, Stockholm).

En meget interessant bog har den svenske forfatterinde Astrid Forsberg skænket den skandinaviske læseverden.

Den er forunderlig fængslende både på grund af den fine psykologi, hvorved dens skikkelser og da navnlig hovedpersonen, den unge billedhugger, skildres, og i kraft af den slægtsbundethed, som forfatterinden lader denne hovedperson ligger under for, og hvis spor man af og til træffer hos det moderne menneske, som på andre må-

(fortsættes side 39)

KNUT ERIK TRANØY

THOMAS AF
AQUINO

som moralfilosof

144 s., kr. 7,35 (norsk).

Den lille kreds i Norden, som interesserer sig for St. Thomas' filosofi, kommer til at glæde sig over dette arbejde, som rigtignok ikke hører til de omfangsrige, men til de gode.

... Thomas syn på mennesket og dets frie vilje, på det gode og det rette er hovedtemaet.

... Den fortløbende tekst er fri for alt for tekniske udtryk eller diskussioner. Disse er samlet i fyldige noter. Desuden er bogen forsynet med et klart og koncist resumé på engelsk.

... Arbejdet vidner om et fordomsfrit sind, en god indlevningsevne, et grundigt forberedende arbejde og en varm sympati for Thomas ...

A. Raulin

(Den katolske boganmelder)

D.U.K.'s
landsledelse
meddeler

25.—26. januar: Fynsk skoleweek-end i Odense. Week-end'ens emne: »Den sure søndagspligt eller ugens chance?«

Week-end'en begynder kl. 18 (lørdag) i Adelgade i Odense og slutter søndag kl. 16.

Henvendelse til: Johs. Dudzinski, Langlinje 8, Odense. Tlf. 3268.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Jan.

19. S. 2. Søndag e. Hellig 3 Konger (grøn) (85—19); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Knud, Konge af Danmark (792); præf. (521).
20. M. St. Fabian og St. Sebastian (rød) (794); alm. præf. ((525).
21. Ti. St. Agnes (796); alm. præf. (rød) (525).
22. O. † St. Vincens og St. Anastasius (rød) (797); alm. præf. (525).
23. T. † St. Raymond af Pennafort (hvid) (797); 2. bøn: St. Emerentiana ([61]); alm. præf. (525).
24. F. St. Timotheus (798); alm. (rød) præf. (525).
25. L. St. Pauli Omvendelse (799); (hvid) 2. bøn: St. Petrus (789); uden Credo; Apostlenes præf. (524).
26. S. 3. Søndag e. Hellig 3 Konger. (grøn)

St. Annæ kirke

- 1) Hver lørdag kl. 19,30 noveneandagt.
- 2) Tilmelding til »bønnens apostolat« kan ske i præstegården.

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Wien, har den kommunistiske regering i Tjecoslovakiet påny arresteret en katolsk præst, nemlig pastor Jan Stojaspol i Pruisnovice. Anklagen mod pastor Stojaspol lyder på, at han skal have ophidset sine sognebørn mod regeringen og dermed misbrugt sine pligter som sjælesørger. Præsten hævdes endvidere at have opfordret militærpligtige personer til under en kommende krig ikke at kæmpe for kommunismen (KNA).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.
Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Hølrup 3385 og 7842, Ørdrup 1178

DEN INTERNATIONALE BEDEUGE

18.-25. januar

I dagene fra 18.—25. januar samles kristne verden over i bøn til Gud om genoprettelse af kirkens enhed. Et par enkelte tal er tilstrækkeligt til at belyse trosspaltningen blandt de kristne: 400 millioner katolikker, 200 millioner ortodokse, 175 millioner protestanter og 50 millioner anglikanere — en i fire grupper spaltet kristenhed på sammenlagt godt 800 millioner overfor ca. 1600 millioner ikke-kristne! Tanken om en international bedeuge opstod hos anglikanerne, men idag samles ikke blot anglikanere og katolikker, men i del hele taget alle kristne i bøn. Hver dag har sin intention: den første dag bedes der for alles tilbagevenden til den ene jord, derefter for Østerlands kirke, for Europas protestanter, for anglikanerne, for de mange trossamfund i Amerika, for de frafaldne og de sløje katolikker, for jødernes omvendelse og stultelig for hedningerne.

Vi henviser iøvrigt til den udførlige meddelelse om den internationale bedeuge her i bladet i sidste uge.

Viggo Høgsgaard

Landsrettsagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

DØDSFALD

R. I. P.

Vor kære far, svigerfar og morfar,

konsul

Axel Sarrild

er stille hensovet den 8. januar 1958.

Margrethe Sarrild,
Elisabeth og Knud Bunlzen,
Paul og Ellen Sarrild,
Børnebørn.

Bed for hans sjæl.

Den danskfødte karmelitterpater Josef Larsen er d. 13. december død i Los Angeles, næsten 70 år gammel. I næste uge bringer vi en nærmere omtale af den afdødes liv og personlighed. Han hvile i fred!

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellemlbygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. CENT. 4310 - BYEN 4310

ALLE GUMMIVARER TIL HOSPITALER OG SYGEHUSE

LEVERANDØR TIL KATH. HOSPITALER.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

(fortsat fra s. 37)

der har »frigjort« sig for traditioners bånd.

Anders Bong er af bonde-æt, hvis historie kan følges flere århundreder tilbage. Da han kommer til at leve sit eget liv, synes han at have kastet broerne til sin fortid af bag sig. Under studierne i hovedstaden og på rejser til fremmede lande bliver hans levned såre forskelligt fra det, hans forældre og bedsteforældre har ført. Han deltager i kunstnernes frie tilværelse, han gifter sig med en ung russerinde, af hvem han har skabt sig et idealbillede, som han elsker. Men ægteskabet holder ikke. De to går hver sin vej.

Så sker der det, at Anders Bong bliver opfordret til at lave en døbefont til sin hjemstavns kirke.

Han er glad for den tildelte opgave; men det viser sig, at valget af idé og motiv til fonten volder ham kval.

Under det pres, som kampen for at give de skabende tanker form forårsager, mærker han, hvorledes henfarne slægters livssyn gør sig gældende hos ham. Det er især en af hans formødre, gamle Katrina, der allerede i hans drengetid, da hendes portræt blandt »forstørrelserne« inde i salen satte hans fantasi i bevægelse, indgød ham respekt, som taler til ham med historiens røst.

Hun, som i barnedagene var hans vågne samvittighed, og som så på ham

med et strengt blik, når han havde hugget en »sockarbit« eller begået andre forseelser, hun foreholder ham nu, hvad han har fejlet. Man skønner, at gamle Katrina fordrer af ham, at han må holde et opgør med sig selv. På sin vis hævder hun, at for at være en sand kunstner må man være et helt menneske.

Om Anders Bongs kunstnerskæbne og hans selvransagelse handler denne bog, og gennem skildringen af hans indre kampe skimtes, hvorledes han efterhånden når frem til en dybere livserkendelse og en ny opfattelse af tilværelsens mening og værdi.

Astrid Forsberg er katolik; men »Engel af træ« er ikke skrevet blot for katolikker. For ethvert tænkende menneske er det anbefalelsesværdigt at gå selverkendelsens vej, gribe i sin egen barm og konstatere den ufuldkommenhed, der klæber ved alt, hvad man ud fra et selvskilt livssyn mener at kunne skabe. Rent katolsk er imidlertid forfatterindens syn på dåbens og ægteskabets sakramenter, og dette hendes syn strømmer læseren klart i møde.

Man må give den svenske kritiker ret, som sammenfatter sin omtale af romanen således: »»Ängel av trä« är en mycket läsvärd bok för den, som kan läsa innantill.«

Ikke mindst katolikker vil finde værdifulde ting mellem linjerne og på bogens »underside«. De vil acceptere dens ånd.

Karen Plouggaard.

indtrængende, til tider med hensigt chokerende prædiken om næstekærlighed.

»Hun er en fortræffelig dame, from, mønstergyldig, korrekt, irriterende korrekt.

Man kan ikke sige hende noget på: Hun er forbillede, et eksempel ...

Hun sidder på første række i kirken, hendes knæeskammel er fløjlsbetrasket, for at hun bedre kan følge »sin« messe (for også messen er hendes) ...«

Denne fortræffelige dame går i kirke for at holde »sin andagt«. I forhallen ænser hun ikke den fattige, som venter på hende. Hun siger til sit barn: »Kom, vi besøger Jesusbarnet.« »Og den lille skubber i skyndingen til det fattige, tyndklædte barn, som ventede på ham.«

Dette blot som en lille prøve på stil og indhold. Det er sjælshygienisk rigtigt, om vi ikke alt for sjældent gør op med os selv, at Kristendom ikke er lærde spekulationer så lidt som det er et sæt nok så fortræffelige bedsteborgerlige vaner. Kristendommen er også et krav til os om at glemme os selv og se Gud i vor lidende næste, eventuelt vie vort hele liv til at tjene denne næste, ganske uanset om der er andre ting, vi meget hellere ville beskæftige os med.

Raoul Follereau, der her i FN har rejst kravet om bedre forsorg for de spedalske, har praktiseret det, han skriver om, før han skrev det. Vi vil ønske hans lille indtrængende bog mange læsere, som den vil kunne forurolige på en kristeligt set nyttig måde. Den er et spejl, holdt op for os, og det er ikke helt hyggeligt, hvad vi ser, men synet kan være sundt for os.

L. H.

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød; Paaltæg og Hestekød
Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Horsens

Edvard Petersen

Kul . koks . brændselsoilier
HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
Leverandør til de katolske institutioner

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Alltid friske Varer
Telefon 2247
Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager
Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

MEJERIET **Vesterbo**

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Værn om traditionen for de gode sæder

Pavetale til det romerske aristokrati

Traditionen tro modtog Paven lige over nytår medlemmerne af det romerske aristokrati, der var mødt op for at overbringe deres nytårsønsker. I en kort tale trak den Hellige Fader linierne op for de opgaver og pligter, der i vore dage påhviler adelen. Paven pegede på de store farer, der truer ægteskabets hellighed og børnenes kristne opdragelse og vendte sig mod de fornøjelser, der krænker menneskets værdighed og dets skamfølelse. »Drag omsorg for, at jeres fædrelands traditioner — hvad disse høje værdiers ukrænkelighed angår — værnes og holdes i hævd og ære,« udtalte Paven. »Man bør bevare disse for den ødelæggende kim, hvorsomhelst den måtte vise sig. Ethvert forsøg på at bryde denne tradition er og bliver et anslag mod naturens ære og værdighed — et sådant forsøg er aldeles ikke noget fremskridt, men fører udelukkende til forfald« (KNA).

Kardinal Gerlier åbner jubilæumsåret i Lourdes

11. februar — hundredårsdagen for den første Maria-åbenbaring — åbnes hundrede-års festlighederne i Lourdes med en pontifikalmesse, der celebretes af den forhenværende biskop af Lourdes, kardinal Gerlier, der nu er ærkebiskop i Lyon.

Ved middagstid 11. februar — tidspunktet for den første åbenbaring — vil biskoppen af Lourdes, mgr. Theas, holde tale til pilgrimene ved grotten. Festdagene afsluttes med fakkeltog samt med opførelse af Händels »Messias« i Rosenkransbasilikaen. (KNA).

Gromykos erklæring kræver ingen kommentarer

erklærer Vatikanet

De ejendommelige udtalelser, som den sovjetrussiske udenrigsminister netop har fremsat overfor et antal italienske »fredspartisaner«, der for øjeblikket opholder sig i Moskva, vedrørende muligheden af at skabe kontakt mellem Kreml og Vatikanet, behøver ingen kommentarer, erklærer man i Vatikanet. I sin tale til de italienske gæster fremhævede Gromyko, at en sådan kontakt ville være til gavn for begge parter, og den sovjetrussiske udenrigsministers udtalelser

URBI ET ORBI

Østrig anerkender Konkordatet

Den østrigske forbundsregering har tilstillet den østrigske gesandt ved den Hellige Stol svarnoten til Vatikanet i spørgsmålet om konkordatets gyldighed til omgående overrækkelse i det Pavelige Statssekretariat. Der var umiddelbart inden jul opnået principiel enighed om notens indhold i de to østrigske regeringspartiers koalitionsudvalg og den blev godkendt officielt af ministerrådet lige ved nytår. Notens indhold vil blive offentliggjort samtidigt i Rom og Wien, så snart Vatikanet har bekræftet modtagelsen.

Allerede i 1956 havde den Hellige Stol i to noter til den østrigske regering ladet forespørge, om hvorvidt denne var rede til at anerkende gyldigheden af konkordatet og samtidig til at træffe skridt til dennes gennemførelse. På grund af modstridende opfattelser indenfor regeringspartierne — i årene efter 1945 bestred socialisterne gyldigheden af det i 1933 indgåede konkordat — havde man hidtil været ude af stand til at besvare noterne, men efter at der i 1957 var indtrådt en væsentlig forandring i synspunkterne, har man nu kunnet besvare noterne ved skridt fra den samlede østrigske regering.

Så vidt vides anerkender den østrigske regering i sin svarnote til Vatikanet konkordatets folkeretslige gyldighed, ligesom man også erkender sig rede til at overtage ansvaret for gennemførelsen af konkordatets bestemmelser fremover. Samtidig ventes det, at den østrigske regering i svarnoten vil pege på de enkelte bestemmelser i konkordatet, som er i strid med øjeblikkelig gældende ret i Østrig, og regeringen vil anmode Vatikanet om optagelse af forhandlinger til opnåelse af enighed om svævende spørgsmål, idet det er Østrigs ønske at opretholde venskabelige relationer til den Hellige Stol, lige så vel som den principielle anerkendelse af konkordatet tager sigte på at udjævne divergenserne i årene, der ligger mellem 1933 og nu. Det drejer sig i alt væsentligt om spørgsmål vedrørende ægteskabs- og skolesager samt om visse økonomiske reguleringer (KNA).

skal ifølge meddelelser fra Moskva være fremsat på foranledning af en frafalden italiensk præst, don Gaggero, der deltager i rejsen. I Vatikanet udtaler man, at erklæringens form og måde ikke kan frakendes propagandistisk karakter. Endvidere lægger man ikke skjul på, at det ville være noget

Øget aktivitet i Øst-Tyskland

Det Socialdemokratiske Enhedsparti i den tyske sovjetzone fortsætter sin antireligiøse kampagne med at opfordre til udtrædelse af kirkerne samt til at undlade at sende børn til religionsundervisning. I Leipzig erklærer partiets sekretær for agitation og propaganda, Wetzel, i en officiel tryksag bl. a.: »Nu er tidspunktet inde til, at ethvert medlem af partiet, som stadig tilhører et eller andet religionssamfund, for alvor stiller sig selv det spørgsmål, om det virkelig overhovedet er muligt, at han vedblivende indtager denne dobbeltstilling og om hvorledes det kan forenes med hans virkelige forhold til partiet. Den omstændighed, at selv funktionærer indenfor partiet til stadighed lader deres børn gå til religionsundervisning, betegner Wetzel som en »umulig tilstand«, som det nu må være forbi med (KNA).

Hamburg byder biskop Rudloff velkommen

Hamburgs overborgmester, Max Brauer, har i anledning af meddelelsen om, at hjælpebiskoppen af Osnabrück, dr. Johs. von Rudloff, vil tage fast ophold i Hamburg, i en skrivelse til biskoppen af Osnabrück, dr. Helmut Wittler, givet udtryk for den mening, at udvidelsen af dioceseset Osnabrück er en uomgængelig nødvendighed for at opnå kontakt med dettes fjernere beliggende områder. Borgmesteren giver endvidere i skrivelsen udtryk for forsikringen om, at man i Hamburgs byråd fortsat vil virke for fremme og uddybelse af de gode relationer til bispestolen i Osnabrück (KNA).

Blandede ægteskaber . . .

(sluttet fra forsiden)

enhver halvhed. Sluttelig opfordrer biskopperne forældrene til at drage omsorg for, at børnene bliver opdraget således i familiens katolske atmosfære, at der vokser en sand trosglæde og en dyb kærlighed til Kristus og hans kirke op i børnenes hjerter.

af en sensation i det internationale sankvems historie, om man ville benytte sig af en frafalden præst for at opnå kontakt med Vatikanet. Men fremfor alt taler parterne et vidt forskelligt sprog, der gør samtale og kontakt utænkelig, slutter udtalelsen fra Vatikanet (KNA).

Katolsk Ugeblad

106. ARGANG

26. JANUAR 1958

NR. 4

UDEN BETYDNING OG ALDELES IKKE SENSATIONELT

Roms kommentarer til Moskvas gentagne erklæringer om kontakt Kreml-Vatikanet
„Narresut til de italienske kommunister forud for valget“

Den or.stændighed, at en talsmand for den sovjetrussiske regering overfor pressen i Moskva har gentaget de udtalelser, som den sovjetrussiske udenrigsminister Gromyko for nylig har fremsat vedrørende muligheden af at knytte kontakt mellem Kreml og den Hellige Stol, betegner man i Rom i kredse, der står Vatikanet nær, som uden betydning og aldeles ikke sensationel. Det sovjetrussiske udenrigsministeriums talsmand i Moskva hævdede påny, at de to parter havde mange fælles synspunkter og at man så afgjort ville kunne nå frem til en gensidig forståelse, såfremt der såvel fra Kremles som fra Vatikanets side ville blive udfoldet ligeløbende anstrengelser. Talsmanden pegede i den forbindelse på Pavens erklæringer vedrørende nødvendigheden af at undgå krig samt forbudet mod anvendelse af ABC-våben. Til trods for de ideologiske meningsforskelligheder skulle det være muligt at hidføre en tilnærmelse på denne basis.

*

I Rom erklærer man med henblik herpå, at disse udtalelser ikke har noget som helst andet formål end at komme de italienske kommunister til hjælp ved de forestående valg. Alle episoder, der skal foregøgle en ændring i Sovjetunionens holdning overfor religion og kirke, kan imidlertid ikke ændre noget i den Hellige Stols standpunkt. Den omstændighed, at sovjetrussiske kongresdeltagere har deltaget i en paveaudiens, at astronomerne ved det pavelige observatorium er blevet indbudt til i år at deltage i den internationale astronomkongres i Moskva, at der har været russiske turister på besøg i Peterskirken og Vatikanermuseerne, og endda ved indsettelsen af litauiske biskopper, det er ikke ensbetydende med ændret indstilling (KNA).

PAVEN IKKE TIL LOURDES

I modsætning til hvad der har været på tale i dele af den italienske presse, forlyder der i Vatikanet intet som helst om, at Paven skulle begive sig til Lourdes for at deltage i jubilæumsfestlighederne. Man peger tværtimod i sædvanlige velunderrettede kredse i Vatikanet på, at en sådan rejse næppe ville komme på tale alene på grund af de med selve rejsen forbundne besværligheder (KNA).

„Osservatore della Domenica“:

Intet hyrdebrev uden tilladelse

Fortsat øget pres på kirken i Ungarn

I det seneste nummer af ugebladet »Osservatore Romano della Domenica«, som udkommer i Vatikanet, skriver bladets chefredaktør, professor Federico Alessandrini, at de ungarske biskopper ikke er i stand til hverken at udsende nogen udtalelse eller noget hyrdebrev, uden tilladelse fra staten eller billigelse fra departementet for kirkelige anliggender. Alessandrini tager endvidere i sin kommentar afstand fra påstanden om, at de katolske biskopper i Ungarn i flere tilfælde skulle have erklæret sig rede til en slags kompromis med statsmagten. Det er hævet over enhver tvivl — erklærer Alessandrini — at undertrykkelsen af religionen i Ungarn idag er akkurat lige så stærk som i de værste tider førhen. Regimet kræver ikke blot udtryk for samtykke, men tillige også bifald, og man giver ikke engang kirken frihed til at lide i tavshed. Den må tværtimod istemme lovsange over sine forfølgere, thi hvis den ikke taler, så taler andre på dens vegne og i dens navn. Det ungarske episkopat

(sluttes på bagside)

KREML contra

DEN HELLIGE STOL

Tidens problemer

Savonarola - en af verdenshistoriens mest omstridte skikkelser

Kan religionsforskningen løse gåden om de „afskyelige snemænd“?

En dansk-amerikansk karmelits livsløb endt

Polens biskopper kan ikke komme til jubilæet i Lourdes

Kardinal Wyszyński: Polen håber på bedre tider

Den polske kirkes primas, Stefan Kardinal Wyszyński, har i en skrivelse til biskoppen af Tarbes og Lourdes, mgr. Théas, givet meddelelse om, at de polske biskopper ikke kan forventes at ville deltage i jubilæumsfestlighederne i Lourdes. Det hedder i skrivelserne, at de polske biskopper meget gerne havde efterkommet indbydelsen, men deres forhold og den vanskelige situation i Polen tillader det ikke. Polen håber på gunstigere dage og opgiver ikke håbet om fuld frihed. Men det er idag kun »et svagt skær, der trænger gennem mørke skyer af fortsatte trusler og usikkerhed.«

*

Den polske primas skrivelse til biskop Théas har følgende ordlyd: »Samtlige polske biskopper havde meget gerne taget mod indbydelsen til hundredeårsfestlighederne i anledning af Gudsmoderåbenbaringerne i Lourdes, for dermed at have deltaget i hele den katolske verdens hyldelse til den Ubesmittede Undfangelse i Lourdes. Da vort episkopat imidlertid befinder sig i en usædvanlig situation med henblik på de vanskelige forhold, må vi imidlertid blive her for at vogte Guds kirkes trosskat.

Forhåbentlig oprinder der for os gunstigere dage, når vi opnår den fulde friheds velsignede frugter til at bekende vor Gud. Det er imidlertid idag kun et svagt skær, der trænger gennem mørke skyer af fortsatte trusler og usikkerhed.

Ikke desto mindre beder jeg Deres Excellence om ikke at betragte denne skrivelse som et afslag, men derimod som en bestyrkelse på vor beskedne bøn om forbøn for Polen, thi vi vil aldrig nogensinde opgive håbet om lysere tider«

(KNA).

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 701848

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Svendborg

Ejvind Lambech

KAPPE . VIN . KONSERVES

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1018

Udlører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jøppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smøde- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Gasmester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

**Elektr. Installatør Nykøbing F.
Installationer**

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr

hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm

Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 5B . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

Elmer Verner sen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

Mathias
Christensen
TLF. 21556 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

KREML- DIEN HELLIGE STOL

Den erklæring vedrørende muligheden af at etablere kontakt mellem Sovjetunionen og den Hellige Stol, som den sovjetrussiske udenrigsminister Andrei Gromyko fremsatte i Moskva i forrige uge, har ikke udløst nogensomhelst synlig reaktion i Vatikanet¹⁾. Forøvrigt plejer man ikke i Vatikanet at tage sig den slags officielle udtalelser alvorligt, og Gromykos ord placeres simpelthen på den konto, der hedder propaganda. Hertil kommer, at Gromyko fremsatte sin erklæring overfor et forum, der ikke just nyder den allerbedste anseelse i Rom, nemlig en forsamling af såkaldte »fredspartisaner«, som man ganske naturligt anser for at være Moskvas svorne tjener. Man kan derfor uden at overdribe sige, at Gromykos udtalelse mødes med en vis mistillid og skepsis. Men ikke nok med det. Blandt »fredspartisanerne« var der ydermere en forhenværende præst, Andrea Gag-

gero, der for nogle år siden er blevet laiceret, og det er jo ikke just lige egnet til at styrke kreditten. Gromyko skal efter sigende have ladet sig forlyde med, at man ville se bort fra betragtninger af ideologisk natur — men kirken kan ikke se bort fra, hvad der er dens egentlige mission. Den må holde fast ved, at dens relationer til de respektive statsorganer må være baseret på de principper, der gør det muligt at opfylde sin mission, og netop den seneste udvikling hinsides jernløppet viser med al ønskelig tydelighed, at kirkens situation dér er langt fra strålende, tværtimod — kirken glemmer ikke så let dommen over kardinal Mindszenty og en række andre gejstlige. »Osservatore Romano« vender sig iøvrigt mod de seneste domfældelser, der kun bekræfter, at regimet i Ungarn fører en undertrykkelsespolitik overfor kirken.

Andrea Gaggero blev laiceret i maj 1953. Han havde på daværende tidspunkt negligeret en række henstillinger og fortsatte — trods advarsler — sit virke indenfor fredspartisanernes rækker. I 1950 havde Gaggero — der iøvrigt har tilhørt den hellige Philip Neris Oratorianerkongregation — deltaget i Fredspartisanernes kongres i Warszawa, og i oktober 1954 tog »Osservatore Romano« meget skarpt afstand fra ham i anledning af, at han fik tildelt Stalinfredsprisen. Endvidere havde Gaggero allerede på daværende tidspunkt skrevet en række artikler til de italienske kommunisters blad, »Unita«.

Men iøvrigt er emnet kontakt mellem Kreml og den Hellige Stol aldeles ikke af nyere dato. I juli 1956 tilstod den litauiske hjælpebiskop Mazelis »Unita« et interview, hvori han udtalte, at han aldeles ikke ville udelukke muligheden for et konkordat mellem den Hellige Stol og USSR. Meddelelsen blev lanceret samtidig med udsendelsen af »Rød-bogen« om kirkens stilling bag jernløppet. Næppe to uger senere erklærede den daværende leder af den litauiske informationstjeneste i Tyskland, Martin Gelzinis, på en pressekonference i Bonn, at Sovjet havde opnået visse ikke ubetydelige resultater i sine bestræbelser for kommunistisk sameksistens med vesten og hensat mange politikere i Vesteuropa i den »sovjet-russiske sameksistenshypnosestrætte tilstand«. Efter at Sovjets bestræ-

belser for at nå til en sameksistens med den Hellige Stol — uden at opgive sin egentlige mål — havde lidt skibbrud, forsøgte man nu at nå dette mål via den katolske kirke i Litauen.

I september samme år (9. september 1956) bragte »Osservatore Romano« så under overskriften »Propaganda« en notits, hvori bladet meget kraftigt demenerede rygterne om etablering af kontakt mellem den Hellige Stol og Sovjetrusland²⁾. Notitsen var et svar til det yderliggående højreugeblad »Vie Nuove«, der netop havde opvartet med »sensational udvikling i forbindelse med afspændingen« i anledning af et møde mellem USSR's diplomatiske repræsentant ved den italienske regering og den apostoliske nuntius ved Quirinale³⁾. »Osservatore« skrev, at den russiske diplomats initiativ og artiklen i »Vie Nuove« var »det sidste skrig« indenfor en ny laklik, men at kommunismen ikke havde ændret holdning overfor religionen.

Men året 1956 bragte også flere gisninger i samme retning. Det ellers besindige »Manchester Guardian« helligede endda emnet en leder, hvori det hed, at der sådan set ikke ville være noget usædvanligt i, at Vatikanet tog imod en udsending for Sovjetunionen, efter den Hellige Stol var blevet informeret om de russiske afrustningsforslag via den apostoliske nuntius ved Quirinale. Og »Manchester Guardian« tilføjede, at det ikke udelukkende var kristne stater, der opretholdt diplomatisk forbindelse med den Hel-

lige Stol, men at der også var diplomatiske repræsentanter fra en række ikke-kristne stater — såsom Iran, Pakistan og Ægypten — og at sovjetregeringen i så henseende velsagtens var mindre uønsket end det czaristiske Rusland. Endvidere havde et af medlemmerne af Democrazia Cristiana, Mario Barone, som iøvrigt en tid lang havde været tillidsmand for en af partiets tidligere statssekretærer, samme år været i forbindelse med præsidenten for den katolske aktion i Italien, Gedda, og tilbudt denne informationsmateriale fra en rejse til Sovjetunionen⁴⁾. Barone havde haft længere samtaler med henholdsvis Bulganin, Krushchev, Sjukov og Sjepilov under besøget i Moskva, og også drøftet kirkelige spørgsmål med disse. Beretningen om disse samtaler tilstillede Barone på eget initiativ den Hellige Fader. En embedsmand fra det italienske undervisningsministerium, Grozzer, der havde tilknytning til den katolske aktion i Italien, havde iøvrigt berejst Sovjetunionen, og da især Ukraine, samtidig med Barone, og også Grozzer tilstillede Paven en rapport. Kort efter at meddelelsen om disse rejser til Sovjetunionen var blevet kendt i Rom, udsendte to romerske pressebureauer, agenturet »Dies« (der er højreorienteret og knyttet til Scelba) samt agenturet »Nuova Stefani«, så godt som enslydende beretninger, nemlig at »den sovjetrussiske ambassadør i Paris har forespurgt den derværende apostoliske nuntius Marella om muligheden af, at Paven vil modtage Krushchev under dennes forestående besøg i Rom (dette var oprindeligt planlagt til at skulle finde sted i 1957). Umiddelbart inden den tyske katolikkongres i Köln sluttede — ved hvilken lejlighed Paven i sin afslutningstale strejfedes dette emne — offentliggjorde rektoren for »Collegium Russicum« i Rom, professor Gustav Wetter S.J., en artikel i »Frankfurter Allgemeine Zeitung«, hvori pateren kom ind på spørgsmålet om Moskvas forsøg på at komme i kontakt med Vatikanet. Wetter erklærede, at han ikke var »Vatikanets sovjetekspert«, men at hans udtalelser stod for hans egen regning. I artiklen skrev han endvidere, at parterne i den indre-kirkelige diskussion om en »modus vivendi« mellem kirken og den kommunistiske stat ikke var på bølgelængde med hinanden, idet den ene part gik ud fra en abstrakt ønskelig mulighed, medens den anden part gik ud fra den øjeblikkelige situation, som ikke syntes at rumme nogensomhelst mulighed for forståelse. Wetter var selv meget skeptisk overfor mulighederne for et konkordat, eftersom dette ville kræve gensidige indrømmelser, som man umuligt kunne tænke sig realisable. Derimod kunne han tænke sig samtaler mellem enkelte katoliker og enkelte kommunister i retning af »sameksistens i sandhed«. Samtaler med kommunismens ideologiske system som sådant var utænkelige. Og i denne anskuelse stod Wetters sammen med Paven, der i det

¹⁾ »Katolsk Ugeblad«, 1956, nr. 39.

²⁾ »Katolsk Ugeblad«, 1956, nr. 37.

⁴⁾ »Katolsk Ugeblad«, 1956, nr. 38.

³⁾ »Katolsk Ugeblad«, 1958, nr. 3.

nævnte budskab til katolikkongressen i Köln udtalte, at en sikring af kirkens rettigheder og arbejdsmuligheder var den »uomgængelige forudsætning for enhver ægte sameksistens«.

— — —
Og nu synes der altså igen at skulle pustes liv i diskussionen om emnet Kreml og den Hellige Stol. Tidspunktet er så afgjort valgt af teknisk-taktiske grunde. Bulganin strør i øjeblikket om sig med breve til højre og venstre, hvori Rusland propaganderer for et nyt Genève og slår til lyd for et møde »på højeste plan«, medens Mac Millan ihærdigt søger at nå til forståelse med Sovjetunionen. Formålet synes at være at få arrangeret et stort møde — og ikke blot diplomatiske drøftelser — og her må der så givetvis også kunne regnes med et stikord fra den Hellige Stol. Der synes at dukke et og andet op hos disse statsmænd i retning af en erindring om Pavens fredsytringer, og så hopper man i adskillige tilfælde kritikløst på noget, der ikke er andet end slet og ret ny lokkemad for begrebet sameksistens.

Det er i denne forbindelse af afgjort betydning at minde om, at Paven ikke er nogen fjende af Rusland, men derimod modstander af den ideologi, der er toneangivende der. Pave Pius XII har aldrig nogensinde taget standpunkt mod Rusland, men han bekæmpede den gudløse kommunisme. Da Rusland faldt over Polen, gik han ikke til angreb mod Stalin med flammende ord. Han var heller ikke enig med Roosevelt i dennes anskuelse — som Roosevelt iværktog stillede Pave Pius XII i et brev — hvori han erklærede, at i USSR var kirkerne åbne og at det røde diktatur ikke rummede nær så stor en fare som det brune verdensherredømme. Paven nævnte overhovedet ikke Rusland i sit svar, og præsident Roosevelts »personlige udsending til Vatikanet«, Myron Taylor, kunne i sin beretning om sin samtale med Paven meddele hjem til Washington, at »Hans Hellighed bekræftede, at den Hellige Stol fordømmer den gudløse kommunisme, men at han nærer en faderlig hengivenhed overfor det russiske folk«. Det var den selvsamme indstilling, der foranledigede Pius XII til at bede for den døende — eller måske allerede afdøde — Stalin samt til i en apostolisk skrivelse (»Ca rissimis Russiae Populis« af 7. juli 1952)⁵⁾ at bevidne russerne sin kærlighed. I december samme år udsendte Paven så sin skrivelse om den forfulgte kirke i Østen »Orientales Ecclesiae«⁶⁾, og i juni 1950 den apostoliske skrivelse »Dum maerenti animo«⁷⁾. I februar 1946 udtalte Pius XII i det Hellige Kollegiums nærværelse: »Vi har stedsse vogtet Os for, at der skulle undslippe Vore læber og Vor pen et eneste ord, der har kunnet opfattes som en opmuntring til krig mod Rusland«.

Og Pavens julebudskab 1954 havde

til emne »Sameksistens og fred«: sameksistens i den kolde krig, sameksistens i frygt, sameksistens i vildfarelser og sameksistens i sandhed⁸⁾. Det principielle i kirkens standpunkt med hensyn til spørgsmålet Kreml og den Hellige Stol er ordene om »sikring af kirkens rettigheder og dens arbejdsmuligheder« — kirken kan ikke svinge det, der er dens opgave og mission!

*) »Katolsk Ugeblad«, 1955, nr. 8, 9, 10.

Om det er muligt, da hold fred med alle mennesker, såvidt det står til eder. Hævn eller ikke selv, elskede, men giv vreden rum; thi der står skrevet: mig hører hævnen til; jeg vil gengælde, siger Herren. Men når din fjende hungrer, da giv ham mad; tørster han, da giv ham drikke; thi gør du dette, da vil du samle gloende kul på hans hovede.

Af læsning på tredie søndag efter Hellig Tre Konger.

3. søndag efter Hellig Tre Konger

26. januar 1958

TO UNDERGERNINGER

Søndagens evangelium fortæller om to undergerninger, der udførtes af Jesus Kristus lige efter, at han havde fuldendt sin bjergprædiken.

Den første handler om en spedalsk, som helbredes. Lukas, lægen, skriver, at den spedalske var helt dækket af den frygtelige sygdom, der i hine tider og næsten til vore dage blev anset for uheldbærende. Kun Gud kunne helbrede den sygdom. Hvordan fandt den spedalske nu på at henvende sig til Jesus? Han har uden tvivl hørt ryglet om den nye undergører, der vandrede rundt i det Hellige Land, og fik så den indskydelse: Han kan måske også hjælpe mig. Derfor nærmer han sig i tro, ydmyghed og samtidig underkastende sig Guds vilje, Herren. Den bøn, han beder til Jesus Kristus er en sand mønsterbøn — også for os. Han beder: Dersom du vil, Herre, så kan du rense mig. Og sliq en bøn fortjener at blive hørt.

Jesus helbreder den spedalske, men befaler ham at gå til præsten for at få attest for den genvundne sundhed. Spedalskhed er syndens symbol, ja, kan være en straf for synd. Når nu Jesus sender denne mand til præsten, så har han sin hensigt dermed. Præsten skal vide, hvem det er, som har helbredt den syge, og så vil han måske mindes, hvad profeten Esajas har skrevet om Messias, der skal rense de spedalske. Jesus ville føre præsten til troen. Vi ved da også, at efter Herrens himmelfart var det et ikke ringe antal af det jødiske præsteskab, som blev optaget i kirken. Jesus vil også lære os, at vi skal nære respekt for ikke bare jødeloven, men for kirkens love, som har afløst jødedømmens.

Viser jeg så den respekt og lydighed mod kirkens og Guds love, som jeg er forpligtet til? I modsat fald er jeg en dårlig katolik.

Det andet under handler om en romersk høvedsmand, hvis tjener var syg i Kapernaum. Høvedsmanden sørgede over sin lamme tjener og håbets stjerne tændes også i hans sind ved tanken om den store Mester fra Nazareth. Vi får et meget skønt indtryk af en romer og af en ydmyghed, som var sjældnen i Israel. Han er jo hedning og anser sig ikke for værdig til at modtage besøg af Jesus. Derfor sender han Jesu egne landsmænd og trosfæller til Herren med bøn for den syge tjener.

Som altid, hvor Jesus møder ydmyghed og tro, er han straks rede til at hjælpe mennesker i nød: Jeg vil komme ned og helbrede den syge. Da bliver høvedsmanden bestyrtet og iler Jesus imøde og siger de uadelige ord: Jeg er ikke værdig til at huse dig under mit tag. Du behøver kun at sige dit almagtsord, så sker det, som du vil. — Nu ser Herren sig med glæde og undren omkring og bekender for sit følge: Aldrig fandt jeg i Israel en så stærk tro. Og han varsler som profeten den fremtid, der til sene tider skal se hedninger af alle tungemål og racer træde ind i hans kirke.

Alle er vi lige i Guds øjne. Fødsel, nationalitet og fornem byrd hjælper ikke, giver intet privilegium overfor Gud. Han spørger kun om den tro, der er virksom i kærlighed til ham og vor næste.

Ingen skal bryste sig af at høre til den så tit sørgeligt berømte hvide race eller rose sig af at høre til en gammel katolsk slægt. Kun den, der gør Guds vilje, har Guds velbehag og får foden indenfor i himlen engang.

Og endnu et. Særligt når vi går til kommunion skal vi være opfyldte af uværdighedsfølelse og samtidig stole trygt på Guds almagt, kærlighed og miskundhed. Det er den rette indstilling. Så meget som et menneske er i Guds øjne, så meget er det værd. Hverken mere eller mindre. Døn dig selv og ikke de andre.

Niels Th. Hansen, sognepræst.

5) »Katolsk Ugeblad«, 1952, nr. 31.

6) »Katolsk Ugeblad«, 1953, nr. 2.

7) »Katolsk Ugeblad«, 1956, nr. 34.

ÅBENBARINGEN

Kristendommen er, som vi så, en åbenbaringsreligion. Guds åbenbaring er altså noget ganske fundamentalt for vor religiøse overbevisning og vore religiøse pligter. Jo større dens betydning er, desto mere grund har vi til at forske os en klar forståelse af dens væsen, dens indhold og dens nødvendighed. Også her konstaterer

vi, ligesom sidste gang ved begrebet religion, rundt omkring os store afvigelser fra vort katolske standpunkt.

Vi forsøger at belyse de forskellige sider, som åbenbaringen har. Ganske i almindelighed betegner vi med dette ord en hvilken som helst kundgørelse eller klarlæggelse af noget, der er skjult. På religionens område taler vi om åbenbaring, når det er en højere magt, specielt Gud, der kundgør noget skjult.

Helt anderledes ser sagen ud, når vi tænker på det filosofiske og teologiske system, der for 50 år siden fik navnet *modernisme*. Der bruges ordet på en måde, der minder om de tilfælde i det menneskelige liv, hvor man pludselig får en erkendelse, som var forberedt i underbevidstheden, men hvis årsager man ikke kan gennemskue. En illustration til en sådan oplevelse er en kunstners inspiration. Modernisterne mener altså, at en åbenbaring ikke er andet end en religiøs følelse, der bryder frem af vor egen underbevidsthed, og som ikke er Guds tale til os. Deres system har som udgangspunkt den uholdbare påstand, at det er absolut umuligt for vor forstand at erkende Gud. Så er der ingen anden udvej end den indbildning, at vi umiddelbart føler Gud i vort hjerte og oplever ham på den måde. Hvorledes en sådan oplevelse er mulig uden erkendelselementer, er en uløst gåde. Men det er altså modernismens påstand. Der til kommer så endnu den tredje, nemlig at alting i vor religion er foranderligt og skifter karakter sammen med modefilosofi og kulturlivets hvirvel og malstrøm.

Før modernismen kom, herskede *rationalismen*. For dens repræsentanter var religion tro på de tanker, som Gud åbenbarer for menneskene ved

præsteviet i maj 1932 og læste sin første messe i den Hellige Gravs kirke på Golgata.

Pater Larsen var en beskeden og tilbageholdende natur og 25 års præstegerning forløb i al stilhed. Hans virke faldt ved forskellige af ordenens kirker i staterne, senest ved st. Raphaels church i Los Angeles, hvor han virkede fra 1948 og til sin død. Trods afstanden bevarede pater Larsen forbindelsen med sit gamle fædreland, og med års mellemrum kom han tilbage til sin fødeby, hvor slægt og venner knyttede båndene mellem ham og Danmark.

Pater Larsen fandt lykken i det fremmede, ganske vist i en anden form end den, som han oprindeligt var draget ud for at finde — og nu har han fundet den evige lykke i det hinsides. Danske katolikker, send en ukendt dansk præst et memento for, at han i sin himmel må gå i forbøn for sit fædreland! Han hvile i fred! B.

VED EN HALVFJERDSÅRS DAG

En halvfjerdsårs-dag kommer man som regel ikke ubemærket om ved — det vil Sct. Ansgars kirkes regnskabschef *Johannes Hansen* formentlig også vide at sande dagen derpå! Søndag 26. januar runder han nemlig de halvfjerds, og der er endnu en hel del katolikker af den ældre generation, for hvem navnet Johannes Hansen er mere end slet og ret et navn. Et langt liv i uegennyttig indsats for kirkens sag går ikke upåagtet hen.

Udgået fra et dybt katolsk hjem kom Johannes Hansen i sin tidlige ungdom i tjeneste hos cand. Hoffmann på Købmagergade, hvor datidens »katolske tråde« løb sammen. En lang årrække virkede han som sakristan i Bredgade og kun sygdom tvang ham til at give op, men til stadighed finder man ham som en trofast vogter af den gamle kirkes regnskabsafdeling, hvis papirer takket være ham befinder sig i en mønsteryldig orden. Johannes Hansen er imidlertid så afgjort også en af dem, der har det største og bedste kendskab til den katolske menigheds historie her i staden. Hans fortræffelige bog »Sankt Ansgars Kirke i hundrede Aar« vidner om denne store viden, en viden, som han i tidens løb har stillet til rådighed for mange, især for Ansgariusforeningen og Ugebladet. På hans halvfjerdsårsdag bringer da også Ugebladet sine bedste lykønskninger — til en mand, der i det stille har virket støt og roligt og uselvisk i en gerning, der er blevet en livsgerning. G. M.

den rette brug af deres fornuft, og enhver anden art af åbenbaring var uførelig med menneskets værdighed.

Ovorfør disse vildfarelser gælder det nu om at forske sig klarhed over, hvad *vore troskilder* selv udtaler om vort emne, for at vi altid kan gøre rede for vort standpunkt og det håb, vi er i, som skriften siger (1. Pet. 3, 15).

Når vi katolikker altså taler om åbenbaring og åbenbaringsreligion, så er det vor overbevisning, at *Gud selv har kundgjort sig for os* og meddelt os noget om sit eget hemmelighedsfulde væsen, om sin viljes beslutninger og om den virksomhed, han udfolder til menneskenes frelse. Denne kundgørelse er sket på to måder, nemlig ved *den naturlige* og *den overnaturlige* åbenbaring. Kun den sidstnævnte er åbenbaring i egentlig forstand og fundament for den kristne religion. Men da der er noget storslået også over den første, vil vi først dvæle lidt ved denne.

Den er det samme som *verdens skabelse, opretholdelse og styrelse*. Hele skabningen bærer ligesom et mærke, der leder menneskets tanker til Gud. Som et kunstværk røber os noget om den skabende kunstners evne og tanker, således forkynder den skabte verdens herlighed Guds pris og åbenbarer hans tanker og hensigter. »Himlen forkynder Guds ære, hvælvingen (sluttes side 48)

EN EMIGRANT VENDT HJEM TIL SIT EVIGE FÆDRELAND

Pater Joseph E. Larsen O.Carm.
in memoriam

Midt i december døde i Los Angeles pater Joseph E. Larsen O.Carm. — og en ejendommelig dansk-amerikansk skæbne har dermed sluttet sit livsløb.

På Sct. Knuds fest nu i januar ville pater Larsen være rundet de halvfjerds. Han var født i Helsingør og drog — knapt tyve år gammel — til staterne, drevet som så mange unge af drømmen om en større lykke i det

Pater Joseph E. Larsen O.Carm.

fremmede end den, der fandtes herhjemme. I Amerika kom han ind i hotelbranchen, hvor han på grund af sin dygtighed og energi i løbet af få år opnåede at blive »manager«. Den første verdenskrig brød ud og han blev indkaldt til den amerikanske hær. Et møde med de katolske soldaters feltpræst blev hans skæbne — han blev katolik, blev munk i karmeliterordenen, Hvidebrødrenes orden, hans bysbarn Povel Helgesens orden. Efter noviciatet i Middletown (N.Y.) og de filosofiske studier, kom han som teologistuderende og lærer til en af ordenens skoler i Palæstina, hvor han blev

En af de mest omstridte skikkelser i kirkehistorien er Girolamo Savonarola, den store »katolske bodsprædikant og reformator«. Savonarola fødtes den 21. september 1452 i Ferrara. Da han i 1474 trådte ind i dominikanerordenen i Bologna, var det uden forældrenes vidende. Han blev tilskyndet til det af sin meget tidligt udviklede religiøse strenghed, som var forbundet med et stærkt følelsesliv og en meget levende fantasi.

Han modtog en grundig uddannelse, specielt i St. Thomas' skrifter og skrev selv i sine yngre år filosofiske afhandlinger i skolastisk form. Fra 1484 var han i Firenze, hvor de højere kredses letsindige livsførelse gjorde det pinligste indtryk på ham. Han vendte sig nu mere og mere til studiet af den hellige skrift med en vis forkærlighed for Johannes' Åbenbaring og de gammeltestamentlige profeter og begyndte fra 1486 i sine prædikener at udtale sig om en kommende straffedom over Italien og Kirken og at opfatte sit kald som en profets.

I 1491 blev han prior i San Marco klosteret. Her såvel som i domkirken talte han med større og større kraft mod tidens laster, og han gjorde det ganske uden personsanseelse, idet han også dristigt angreb Firenzes magthaver, Lorenzo af Medici. To år senere opnåede han, at San Marco blev ophøjet til særskilt ordensprovins, og for at klosteret skulle blive centrum for den fornyelse, der skulle gribe hele byen, gennemførte han en streng reform af klosterdisciplinen med en tilbagevenden til det oprindelige fattigdomsideal. På Savonarolas initiativ voksede reaktionen mod den rådende korruption. Den senere »modreformation«s store skikkelser lod sig også længe efter Savonarolas død inspirere af hans gerning.

Men det var ikke alle, der viste forståelse for de barske sandheder, som munken uden at skåne nogen forkyndte fra sin prædikestol og i sine skrifter, og de lå på lur efter at kunne fælde ham. Det var ikke blot personlige meningsforskelligheder, som her gjorde sig gældende, også politiske hensyn.

Den franske kong Karl VIII faldt i 1494 med en hær ind i Italien. Savonarola havde forudsagt dette som en begyndelse til den tugtelse, der skulle ramme Italien. Uden Savonarolas mellemkomst blev nu Medicierne fordrevet fra Firenze, som sluttede sig til franskmændene. Imidlertid forlod Karl VIII på Savonarolas opfordring atter byen i november samme år. Og nu blev munken den virkelige herre i Firenze. Da han var overbevist om, at tyranniet var skyld i det moralske forfald, skabte han en ny, demokratisk forfatning. Hans egen politiske virksomhed var rent religiøst inspireret. De love, han fik indført, skulle tjene til at befæste den moralske reform og var nok strenge, men på ingen måde at sammenligne med f. eks. Calvins. Hans stadige prædikener hidførte en øjensynlig moralsk bedring. Han var heller ingen fjende af kunsten eller den naturlige livsglæde; det var kun de sygelige vildskud, han be-

SAVONAROLA -

en af kirkehistoriens mest omstridte skikkelser

▲ Fra Bartolomeo: Savonarola (Maleri i Marco)

▲ Klostergangen i Marco-klosteret — her Savonarola vandret

kæmpede. På den anden side var det nok klart, at alt dette var båret af en religiøs begejstring og ikke ville kunne overleve denne.

Da så Karl VIII, som Savonarola havde sat så store forhåbninger til, måtte forlade Italien, vakttes der tvivl om Savonarolas profetiske evner. Medicierne tilhængere fik nyt mod. Og da så Savonarola åbenlyst angreb præsteskabets synder, begyndte konflikten med Alexander VI, den moralsk uværdige pave, der også ønskede en anden politik i Firenze. I 1495 forbød Alexander Savonarola at prædike, ophævede San Marcos selvstændighed som ordensprovins og krævede, at Savonarola skulle indfinde sig i Rom for at gøre rede for sin profetiske sendelse. Savonarola svarede på prædikeforbudet med at henvise til, at det stred mod hans samvittighed og afslog at tage til Rom under henvisning til skrøbelighed og til farene for hans

personlige sikkerhed. Foreløbig lod paven det forblive herved.

Men da Savonarola fortsatte sine angreb på præsterne opnåede hans modstandere, at han d. 12. maj 1497 blev sat i band for at have overtrådt prædikeforbudet, ikke at have opløst sin kongregation samt for at være mistænkt for kætteri — dette sidste ganske uden saglig begrundelse. En tid lang afholdt Savonarola sig nu fra sine gejstlige funktioner, men forfaldte adskillige skrifter mod den kirkelige dom, som han anså for at bygge på falske forudsætninger. Til julen 1497 overtrådte han derpå den kirkelige dom ved at læse messe og straks ind i det nye år besteg han atter prædikestolen i San Marco. Samtidig for søgte han at få fyrsterne, især Karl VIII, til at kræve indkaldt en almindelig kirkeforsamling til afsættelse af den notorisk uværdige pave, hvis valg var opnået ved simoni. Nu var Alexander og Medicierne fuldt enige om

at knuse den oprørske munk. I Firenze voksede nu samtidig mistilliden til hans profetiske spådomme, og han blev af bagvaskere beskyldt for at handle ud fra de laveste motiver. Der blev talt om, at en »Gudsdom« burde afgøre hans skæbne. Lørdagen før pålmsøndag 1498 ventede store folkemasser på at se denne Guds afgørelse, men den blev — som det vel hele tiden havde været hensigten — i sidste øjeblik forhindret af Savonarolas modstandere. Med snuhed fik man drejet folkets skuffelse, så den rettedes mod San Marco. Dagen efter blev klosteret stormet og Savonarola taget til fange. Paven ville først selv have taget sig af rettergangen, men overlod den til Savonarolas fjender. I forvejen var dødsdommen besluttet, og rettergangen var en hån mod al retfærdighed. Under tortur afpressede man Savonarola forskellige tilståelser, som han tog tilbage efter torturen. En notar forfalskede endvidere processens akter. Den 22. maj 1498 blev han og to medbrødre så dømt til døden som skismatikere og hæretikere og for at have vist foragt for den kirkelige myndighed. Dagen efter besteg Savonarola hålet, og hans aske blev kastet i Arnofloden.

*

Den, der i Savonarola kun ser en oprører mod den lovlige pavemagt, en tilhænger af koncil-bevægelsen, en forløber for protestantismen, en ubehersket idealist eller en gejstlig politiker, vil næppe kunne forstå, at betydelige dominikanere på deres generalkapitler i 1939 og 1949 har taget skridt til en saligkæringsproces, eller at et arbejde af professor Dezoni og hans medarbejdere om Savonarola har fundet tilslutning fra talløse læge og gejstlige katolikker. Disse ting for-

stås kun, når de ses som en logisk følge af den uafbrudte ære, der gennem tiderne er blevet vist Savonarola som katolsk reformator og bodsprædikant.

Den ære, der vises ham, er nemlig ikke af ny dato. Den begyndte d. 23. maj 1498, mens flammerne endnu luede, og hans løftede hånd syntes at give de gysende tilskuere en sidste velsignelse. Næppe var hålet slukket, før kvinder, forklædt som tjenestpiger, søgte i asken efter relikvier af »martyren«, og dagen efter dykkede unge mænd ned i floden, hvor den brændtes aske var kastet. Endnu før århundredet var tilende, blev »helgenens« dødsdag fejret i et toskansk kloster som fest af høj rang og med eget officium.

Trods mange forbud og straffetrusler udbredte dyrkelsen sig. I de første 50 år efter Savonarolas død udkom der alene i Firenze og Venezia over 100 udgaver af hans prædikener og skrifter, og oversættelser af disse øvede en betydelig indflydelse på det spanske religiøse åndsliv. Berømte kunstnere, bl. a. Botticelli og Bartolomeo della Porta, har med kunstværker, der væsentligt var bestemt til klostre og kirker, aflagt et vidnesbyrd om denne dyrkelse. Mindst ti præster eller munke, som siden officielt er blevet helgenkåret, har i levende live vist Savonarola denne ære. I dominikanerklosteret i Prato findes mange relikvier og fromme fremstillinger af »profeten, læreren og martyren«, og de er benyttet af den hellige Katharina af Ricci i taknemlighed for de »vidunderlige« helbredelser og andre bønnehørelser, hun efter eget sigende havde opnået af Gud på Savonarolas forbøn. Den gang, da hendes proces blev ført i Rom i det 18. århundrede, forsøgte

I korte træk —

Pave Pius XII har udnævnt den hidtidige superior for jesuitternes mission i Tsad, pater Paul Dalmais S.J., til den første biskop i Fort-Lamy i fransk Ækvatorialafrika. — Fort Lamy blev for nylig omdannet til bispedømme fra at have været apostolisk vikariat (KIPA).

Den katolske Hamburger-Sømandsmission, der har til huse i det nye katolske sømandshjem »Stella Maris« i Hamburg, havde i 1957 besøg af ialt omkring 50.000 søfolk fra ialt 48 forskellige nationer. — »Stella Maris« er tilknyttet det internationale »Havets Apostolat«, der har filialer over hele verden (KNA).

At drikke te betyder uendelig meget i Japan — det er en ceremoni! Af den grund har Maryknol-missionæren, pater Gregory Gilmartin, oprettet et »tea room« ved siden af sin kirke, hvor de troende har lejlighed til at træffe sammen og hvor konvertitter kan finde kontakt (KIPA).

I 1957 har man i England og Wales for første gang kunnet notere over 100.000 barnedøb (hvorved forstås dåb af børn under syv år). I samme tidsrum har man kunnet notere 14.000 voksne konvertitter, hvor-efter det samlede antal katolikker nu er oppe på omkring 3,5 millioner (KIPA).

En af Firences ældste kirker, den af alle turister kendte »San Salvatore al Monte«, der er opført omkring år 1400 og er beliggende ved Piazzale Michelangiolo, trues nu stærkt af forfald. Terrænet er undermineret af kilder, men man håber at det vil være muligt at forstærke kirkens fundamenter og dermed redde bygningen.

(KIPA).

Fra og med nytår bringer den øst-rigske radio hver lørdag aften kl. 23 under titlen »Og imorgen er det søndag...« en kort udsendelse med tanker for den kommende søndag (KIPA)

UNO's højkommisariat for flygtningeforsorgen meddeler, at Pave Pius XII har skænket 2000 dollars til arbejdet blandt flygtningene. En del af beløbet skal anvendes til flygtningene i Hongkong (KIPA).

»advocatus diaboli« da heller ikke at anføre denne dyrkelse af Savonarola som en dadel, rettet mod hende. Men indvendingen blev ikke anerkendt, da også andre helgener havde haft samme indstilling som dominikanerinderne havde.

Denne private dyrkelse fandt en vis støtte i de bestræbelser, der blev udfoldet for at opnå en helgenkæring. Efter at allerede pave Julius II i 1509 havde udtalt sig i denne retning, blev de nødvendige forberedelser truffet under Clemens VIII. Sagen var allerede så langt fremme, at dominikaner-

Henrettelsen på Signoria i Firenze 1438 (efter et gammelt stik)

nes ordensgeneral lod udfærdige tre officier at vælge imellem, når den så længe ventede helgenkåring fandt sted. At det ikke nåede så langt, skyldtes modstand fra Alessandro de Medici, Firences ærkebiskop.

Da så Urban VIII's berømte dekret forbeholdt »alterets ære« for dem, der officielt var saligkåret eller helgenkåret, var det også forbi med den offentlige dyrkelse af Savonarola.

Bedre gik det for den store prædikants og forfatters skrifter. Da Leo X i 1516 ville sætte disse værker på index, udtalte et flertal af de adspurgte teologer sig til gunst for Savonarola. Endnu mere opsigtsvækkende var anerkendelse, der blev opnået i 1558 på Tridentinerkonciliet i sammenhæng med Paul IV's index. Betegnende for situationen var St. Philip Neris holdning. Han ventede så spændt på rådslagningens udfald, at han tilbragte den dag, afgørelsen skulle falde, i bøn foran det allerhelligste. Pludselig rettede han sig op og råbte begejstret til de tilstedeværende: »Vi har sejret! Modstanderne har uden held angrebet Girolamo og hans lære. Den står ukrænket, bekræftet af vor allerhelligste herre (paven) og Kirken.« Og det var rigtigt. Værkerne blev frigivet med undtagelse af et enkelt afsnit, som skulle kommenteres.

Selv om den offentlige dyrkelse af Savonarola blev forbudt, kunne værdsættelsen af hans skrifter og dermed den private dyrkelse af hans person uhindret fortsættes. Talløse monografier og studier fra det 18. og 19. århundrede og talløse vidnesbyrd til gunst for Savonarola vidner herom.

De før nævnte ønsker om en helgenkåring må ses på baggrund af denne tradition. Men selvfølgelig må man ikke overdrive. En tradition som den her skildrede, er ikke ufejlbar. I århundredernes løb har der også lydt mange røster mod Savonarola.

Hvilke alvorlige betænkeligheder, man end måtte nære mod mange af Savonarolas ord og handlinger, har vi dog lov til at betragte ham som en overordentlig betydelig, ja også som en pletfri karakter.

Fru Hansen har været i Italien

»... og så fik vi macaroni hver evig eneste dag! ... Krydret med paprika, jeg siger Dem, det var ikke til at få ned. Vi måtte ustandselig købe noget ekstra for at blive mætte...«

»... og så har vi også været på en vinstue. Det var vel nok en bule! Og sådan som der så ud! Næ, må jeg så be' om en af vores cafeer...«

»... og så alle disse kirker! Vi var ganske vist ikke inde i ret mange af dem, men en søndag tog vi dog mod til os. Kønne er de ikke. Ved De hvad, der mangler noget... Når jeg tænker på morgengudstjenesten i radio, sådan hvor man kan sidde hyggeligt i sin lænestol over en kop kaffe og »All for Damerne« og så samtidig med et halvt øre høre, hvad der bliver sagt...«

»... og så disse italienerne! De bestiller ikke det, Gud lader skabe hele den udslagne dag. De driver bare rundt på gaderne, man er lige ved at falde over dem...«

»... og dyrt er der, siger jeg Dem. Jeg købte mig et par strandsko dernede, sådan et par pæne små modeller. Tænk, jeg måtte slippe et par tusind lire for sådan et par sutler...«

»... og liggere er der alle vegne, rigtige vaskewgetiggere. De skraber ind af penge, det er utroligt. Jeg stak dem også et par lire...«

»... Ved De hvad, det er nu morsomt sådan at komme lidt ud en gang imellem, men De skal nu ikke vente Dem alt for meget af Italien: det skæve tårn i Pisa og Dogepaladset i... i Firenze, eller hvad det nu er for noget gammelt ragelse altsammen, det kan De jo se i alle disse hersens rejsebrochurer fra rejsebureauerne. — Næ, vi var dernede i fem dage. — De kan tro, vi kender den biks som vores egen lomme!«

Gud. For Gud har jo kundgjort sig for dem. »Det, som kan erkendes om Gud, ligger nemlig åbent for dem. Gud har jo åbenbaret det for dem. Thi hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed har kunnet ses fra verdens skabelse af, idet det forstås af hans gerninger, så de er uden undskyldning.« (1, 18—19). Den usynlige Gud kan altså erkendes af os ved hjælp af vore naturlige erkendelsesevner, idet vi drager slutninger fra de synlige ting til den usynlige skaber. Denne gudserkendelse forpligter os til at give Gud æren og at takke ham. (Ro. 1, 21).

Ser man nøjere til, opdager man, at Paulus kender en tredobbelt vej, der fører til Gud. For det første *den fysiske verdensorden*, der viser, at skabningerne er virkninger, der har deres årsag i Gud, der skabte dem. For det andet: *historiens gang*, der åbenbarer Guds visdom og forsynets styrelse. »Gud har i forbigangne tider ladet alle hedninger vandre deres egne veje. Dog lod han sig ikke uden vidnesbyrd, idet han viste jer velgøninger, gav jer regn og frugtbare tider fra himlen, mættede jer med føde og fyldte jeres hjerter med glæde.« (Apg. 14, 16—17). Således prædikede Paulus i Lystra og i Athen sagde han: Gud, som har skabt verden og alt, hvad der er i den, han, som jo selv giver alle liv og ånde og alt andet, han fastsatte bestemte tider og landegrænser for menneskene, for at de skulle søge Gud, om de dog kunne famle sig frem til ham og finde ham, så sandt han ikke er langt fra en eneste af os; thi i ham lever og røres og er vi.« (17, 24 ff.) nemlig i vor samvittighed, hvor han taler til os. For også hedningerne, der ikke har fået Moseloven som israelitterne, har en lov skrevet i deres hjerter, som i kalder samvittighedsloven. Når hedningerne, som ikke har (Mose)loven, af naturen gør, hvad loven kræver, så »er de, uden at have loven, sig selv en lov; de viser jo, at den gerning, som loven kræver, står skrevet i deres hjerter, idet deres samvittighed vidner derom, og tankerne indbyrdes anklager eller også forsvarer hverandre.« (Ro. 2, 14—15). Hedningerne ved nemlig, at samvittighedens stemme forkynder dem Guds retsordning. (Ro. 1, 32).

Tre ting belyses ved skriftens udtalelser om den naturlige åbenbaring. Den er ikke en ren og skær følelses-sag, men *alle vore åndelige evner* er medvirkende, først og fremmest vor forstand og fornuft.

Den gudserkendelse, som vi ved betragtningen af naturen, historien og den moralske verdensorden vinder, *kan virke ganske overvældende på vorl sind* og give den dybeste lykkefølelse. Derfor er den også meget værdifuld for os kristne.

Den vigtigste funktion, som den naturlige åbenbaring har, består i, at den gør den kristne tro til en gudsdyrkelse, der ikke beror på blinde følelser, ikke er et uforsvarligt vovestykke eller et spring ud i mørket, men en hyldelse til Gud, der bygger på åndens indsigt og viljens lydighed og ledsages af hjertets glæde. F. K.

Tidens problemer -

(sluttet fra side 45)

kundgør hans hænder værk. Dag bærer bud til dag, nat lader nat det vide. Der er ikke noget ord eller nogen tale, hvis lyd ikke høres. Deres røst når ud over hele jorden og talen til jorderigs grænser.« Sl. 18, 2. Med vore naturlige åndsevner kan vi finde vejen til Gud. Trods syndefald og efterfølgende straf har vi ikke mistet muligheden for ud fra skabningen at erkende skaberens og hans forpligtende lov.

Af den grund har også *vor Frelser* i sine lignelser benyttet jordiske ting og forhold og begivenheder til at klarlægge og illustrere det, der hører hjemme i en højere verden, d. v. s. i Guds rige. Jøderne var jo ved deres salmer vænnet til fra naturen og hi-

storien begivenheder at stige op til Gud, der havde skabt verden således, at den genspejlede noget af hans visdom, godhed og magt.

Men det er navnlig *apostlen Paulus*, der både i sine taler og breve klart lærer, at hedningerne i kraft af deres naturlige åndsevner kunne komme til erkendelse af Gud. Ganske vist ved han samtidig også meget godt, hvor ufuldkommen og utilstrækkelig denne erkendelse i den hedenske verden var, således at den ligefrem måtte længes efter en højere erkendelse. Og den kom jo, da Gud i sin uendelige kærlighed sendte sin søn Jesus Kristus som lærer og frelser.

I romerbrevets 1. kapitel bebrejder apostlen hedningerne deres fundamentale fejl og synd, nemlig at de ikke dyrkede Gud på tilbørlig vis, men hengav sig til flerguder, skønt de kunne og burde kende den ene sande

Kan religionsforskningen måske løse gåden om de „afskyelige snemænd“?

De første spor

I over et halvt hundrede år har videnskabsmænd og bjergbestigere beskæftiget sig med spørgsmålet om de mystiske snemennesker i Himalaya, og flere ekspeditioner er i tidens løb gået ud for at løse dette problem — der imidlertid til stadighed synes uløst. Spørgsmålet har ikke blot beskæftiget sensationspressen, men også alvorlige forskere og videnskabsmænd. Den kendte Tibetforsker H. W. Tilman har skrevet adskillige artikler om emnet: de mystiske menneskelignende fodspor i Himalaya. Allerede i 1921 havde oberst Bury opdaget disse ejendommelige spor i omkring 7000 meters højde, og hans indfødte bærere hævdede, at de stammede fra hvad de kaldte »metschkan-gnu«, hvilket betyder »de afskyelige snemennesker«. En vis Henry Newman mente på daværende tidspunkt på grundlag af Bury's opgivelser, at det måtte dreje sig om asketer, der stræbte efter at erhverve sig bestemte magiske anlæg, hvorfor de trak sig tilbage til ensomheden og bl. a. gav afkald på at vaske sig, men videnskaben trak på smilebåndet af Newman's meninger. I året 1925 opdagede A. N. Tombazi på en bestig-

ning i Himalaya's forbjerger, Sikkin, et menneskelignende væsen, og han havde lejlighed til at betragte dette i nogle få sekunder på ca. 300 meters afstand. Det var nøgent og stod ved et buskads, men pludselig var det som blæst væk. Tombazi undersøgte sporene og fandt, at den »afskyelige« måtte have menneskefødder, men under alle omstændigheder små menneskefødder.

Teorier og videnskabsmænd

I 1936 opdagede Tibetforskeren Robert Paulback i ca. 5000 meters højde fem dobbelt-spor, der »så nøjagtigt ud som en barfodet mands spor«. Der blev snart udkastet en række teorier, som snart hævdede, at det måtte dreje sig om særlig store aber, snart at det måtte være bjørnespor. Men der fandtes imidlertid hverken aber eller bjørne i hele det område, som Kaulback havde berejst, og der voksede ej heller planter, som disse dyr kunne leve af. Altså — med andre ord: det måtte være de berømte snebjørne! Men der var ikke nogen, der nogensinde havde set disse »snebjørne«. Og Kaulback's teorier kunne altså ikke løse hemmeligheden om sporene i den evige sne.

I 1937 berettede en opdagelsesrejssende ved navn Smythe, at han i ca. 5000 meters højde havde set aftryk af en mægtig pote af et to-benet væsen. Han foreviste fotografier, der var taget på stedet, og forelagde beedigede erklæringer fra sine ledsagere, gående ud på, at de havde set disse spor af »snemenneskene« med egne øjne. I 1938 opdagede nævnte H. W. Tilman i 6000 meters højde en række fodspor, der som følge af de herskende vejrforhold ikke kunne være ret gamle. Tilman forskede ivrigt efter de hemmelighedsfulde væsener, men kunne ikke komme problemet nærmere ind på livet, endsigse opdage noget. Men medens alle hidtidige beretninger holdt fast ved, at det måtte være spor af barfodede mennesker, insisterede Tilman på, at det, han havde set, måtte stamme fra store støvler. Han udtalte derfor som sin formodning, at sporene måtte stamme fra en ekspedi-

tion, der havde været samme vej, som han, og han udviklede derfor sin egen teori om det måtte være aftryk af en primitiv form for snesko.

Med mellemrum er der så igen i løbet af de sidste halve snes år kommet meddelelser frem i dagspressen om, at man har set nye spor af disse sagnagtige væsener, senest af en russisk forsker, som har berejst Tibet. Men spørgsmålet er stadig uløst, og der er måske grund til i den forbindelse at låne øre til beretninger, der er fremst af religionsforskere, som har berejst dette hemmelighedsfulde land. Der eksisterer en beretning skrevet af en kvindelig fransk religionsforsker ved navn Alexandra David-Neel, der nævner nogle »fabelvæsener«, der muligvis er identisk med dem, som geologerne nu strides om.

Fru David-Neel rejste i tyverne til Tibet — ikke for at finde de hemmelighedsfulde spor, men for at udforske tibetanske buddhisters kultur. Hun lærte det tibetanske sprog, opholdt sig i årevis — som den første europæer — i Lama-klosteret Kubum, og berejste derpå sammen med sin plejesøn, den unge lama Youngden, så godt som hele Tibet som tiggermunk. I tre måneder rejste dette ejendommelige par gennem ørkener og over bjerge på over 5000 meters højde. De gennemkrydsede hele dette hemmelighedsfulde land fra Jangtsekiang og til den indiske grænse, ialt over 14.000 kilometer, til fods og kun med himlen som tag over deres natteleje. På hele denne lange rejse stødte Alexandra David-Neel ikke een eneste gang på hverken mennesker eller andre »afskyelige« væsener, men hun traf derimod nogle sælsomme skikkelser, hvis hele levevis udviser en så påfaldende lighed med, hvad der foreligger af beretninger om de »afskye-

(sluttes s. 50)

VI BLEV KATOLIKKER

23 konversions-beretninger
samlet af pastor Gunnar Martin Nielsen

180 s., kr. 12,50

Dr. phil. Olaf Pedersen
Journalist fru Inger Lauridsen
Lærer Preben G. Frandsen
Forlagsboghandler Sven Damsholt
Cand. jur. L. B. Fabricius
Forstanderinde søster Benedicte Ramsing
Luftkaptajn Adolf Jessen
Cand. mag. Ellen Nielsen
Kolonnechef Eskild Smidt
Oberstløjtnant H. C. Engell
Godejer E. v. Folsach
Bibliotekar Anna Elise Møldrup
Cand. polit. Tove Rasmussen
Fru Ebba Friis-Hansen
Overlærer H. Krusenstjerna-Hafstrøm
Cand. mag. Clara Svendsen
Overlæge Karl Søndergård
Hospitalsforvalter Aage Dyrkjøb
Forstander Stig Guldberg
Hjemmesygeplejerske Ellen Møller
Mag. art. Bjørn Rasmussen
Kontorchef Enoch Hjorth
Adjunkt Bendt Kallenbach-Pedersen

LYS-FESTEN

Lørdag 1. februar kl. 20 præ. i st. Therese kirke, Bernstorffsvej. Salmebog medbringes. Alle unge katolikker mellem 16 og 25 år er velkomne. — Bagefter møde i salen med hyggeligt samvær.

Walter Dalland og Bjørn Højbo.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4772

UGEBLADETS BOGSIDE

Herder's „pocket-book“'s

Bind 7: Reinhold Schneider: »Die Rose des Königs«.

Bind 8: Pius XII: »Von der Einheit der Welt«.

Den fortræffelige tyske »pocket-book«-serie »Herder-Bücherei«, har netop udsendt to ny bind, henholdsvis en række småfortællinger af Reinhold Schneider med titlen »Kongens rose« og en yderst værdifuld publikation om Pave Pius XII's program for en international fredsordning. I sidstnævnte hefte gengives de tanker og forslag til opretholdelse og genoprettelse af ordenen mellem nationerne, som Paven utrætteligt har gjort sig til talsmand for lige siden sin tronbestigelse i 1939. Og at Reinhold Schneider også mestrer »short-stories«-kunsten, det får man — såfremt man da ikke har vidst det før — et tydeligt bevis på i hans »Die Rose des Königs«, der indholder en del af hans allerbedste sinå historiske fortællinger om fortidens store.

B.

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Jan.-Febr.

26. S. 3. Søndag e. Hellig 3 Konger (grøn) (89—20); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Polycarp (804); præf. (521).

27. M. St. Johannes Chrysostomus (hvid) (805); alm. præf. (525).

28. Ti. St. Petrus Nolasco (807); 2. (hvid) bøn: St. Agnes (806); alm. præf. (525).

29. O. St. Frans af Sales (807); alm. (hvid) præf. (525).

30. T. † St. Martina (807); alm. præf. (525).

31. F. St. Johannes Bosco ([46]); (hvid) alm. præf. (525).

1. L. St. Ignatius Martyr (808); (rød) alm. præf. (525).

2. S. Septuagesima. — Kyndelmisse.

Bibeltimer for unge

Som en fortsættelse af de bibeltimer, pastor Bjørn Højbo holdt for unge sidste forår på set. Josephs hospital har Frederiksberg og Nørrebro KUK i efteråret nydt godt af et lignende arrangement. Det foregår hver 3. lørdag kl. 20,15—22 og holdes i private hjem. De følgende to gange: 8/2 hos: Jermiin, Wagnersvej 4, st., og 22/2 hos: Keller, Kongens tværvæg 6. Oplysning iøvrigt hos pastor Højbo (Sakramentskirken) og Hans Jermiin (Nørrebro KUK), Palæ 8849. Ny testamentemembringer. — Enhver ung er velkommen.

Gymnasiast- og realistundervisning i religion

Hver anden onsdag kl. 15, Nørrebro-gade 27, 4. sal (onsdag 5. og 19. februar, 5. og 19. marts — og så fremdeles).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebro-gade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10 Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annoncef.d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

1. Copertino, i nærheden af Lecce i Italien, mener man at have fundet et hidtil ukendt maleri af Rafael, forestillende Maria med Jesusbarnet. Eksperter beskæftiger sig for øjeblikket med at identificere billedet (KIPA).

Sammenslutningen af katolske lærere i England har tilstillet regeringen en resolution, hvori der kræves en forhøjelse af statens bidrag til opførelse af privatskoler fra 50 pct. til 75 pct. Det er ikke så længe siden, at det britiske episkopat rettede en lignende henstilling til regeringen. (KIPA)

Den amerikanske pater Frederic Trumbell C.S.Sp. har sluttet sig til en ekspedition, der agter at drage ud for at søge efter kong Salomons og dronningen af Sabas grave, der ifølge gamle overleveringer skal befinde sig på skrænterne af Afrikas højeste bjerg, Kilimandjaro (KIPA).

Katolsk aftenskole

Pastor Bjørn Højbo:

Hvordan klang Jesu ord i hans landsmænds øren?

6 bibelaftener i Sakramentskirken kl. 20 (præcis) tirsdagene: 28. januar, 11. og 25. februar, 11. og 25. marts. Salmebog og Ny Testamente medbringes.

Pater Martin Drouzy O.P.:

Hvad er kirkekunst?

31. januar: Falsk og ægte kirkekunst. 7. februar: Den moderne kirkekunst. 14. februar: Moderne kirker i Frankrig og Danmark.

Foredragene holdes kl. 20 på St. Josefs skole, Østerbrogade 7 D. Gebyr à 5 kr. betales ved indgangen.

Radio Vaticana

Som nævnt bliver den første danske udsendelse efter nyordningen onsd. 29. ds. kl. 21,30—21,45. Den behandler den katolske kirkes stilling til det økumeniske problem. Derefter indledes en brevkasseudsendelse.

Snemændenes gåde -

(sluttet fra s. 49)

lige snemænds optræden senere hen, at man faktisk ikke forstår, hvorfor hendes jagttagelser ikke er blevet sat i forbindelse med de uforklarlige sne-spør.

Alexandra David-Neels beretning

Alexandra David-Neel har i en bog — hvis tyske udgave udkom på Brockhaus' forlag i Leipzig i 1936 under titlen »Heilige und Hexer« — beskrevet sine oplevelser i Tibet, og hun skildrer bl. a. de eneboere, der trækker sig tilbage fra det monastiske fællesskab i klostrene og tilbringer hele deres tilværelse i den evige is og sne. Hun fortæller: »Det er faktisk et stort spørgsmål hvorledes disse (munke) er i stand til uden at fryse ihjel, at tilbringe vinteren i afsides liggende huler i en højde af mellem 4000 og 5000 meter og til og med nøgne, eller i hvert fald næsten nøgne. Og dog har mange tibetanske eneboere løst denne gåde. De tilbringer hele vinteren midt i sneen på de allerhøjeste bjerge. Jeg er ikke den eneste, der har set dem. Den kunst, som disse eneboere praktiserer, hedder i tibetanernes sprog »tumo«. Og kunsten består i ved tankekoncentration at frembringe så megen varme i legemet, at sneen smelter under deres fødder. Tumo-øvelserne begynder hver dag ved morgengry og slutter først henimod solnedgang. Det er således som oftest endnu mørk nat, når tumo-eneboeren forlader sin hule. Hvor koldt det så end er, må han højst bære en tynd bomuldsklædning. Begynderen har lov til at sætte sig på et tæppe eller et bræt, medens de mere trænede kun sidder direkte på sneen eller isen. — Det er forståeligt, at kunsten at frembringe indre varme er meget værdsat i Tibets hårde klima, men — beretter David-Neel — det er yderst få tibetanere, der kender tumo'ernes egentlige hemmelighed. De lama'er, der underviser deri, hemmeligholder deres viden om metoderne meget strengt.

Efter »Catholic Digest«.

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby, Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Hertug Knuds Division og det internationale katolske spejderarbejde

I 1946 afholdt man i Svejs den første internationale, katolske spejderkongres, og hvert år er førere, der repræsenterer katolsk spejderarbejde i Europa, kommet sammen for at drøfte de muligheder, vi har for gennem vort spejderarbejde at gøre vore drenge til — ikke blot den gode samfundsborger, som altid nævnes som målet med spejderarbejdet, men ganske særlig til en god katolsk kristen. Ofte er der til disse kongresser også kommet førere fra Canada, USA, Sydamerika og Australien.

Fra 1948 har Hertug Knuds Division repræsenteret det danske, katolske spejderarbejde på disse kongresser, og i 1949 var vi selv værtsfolk ved en sådan. Kun Henning Fausbølls optimisme og nogle gavmilde katolikker, der stillede hjem og penge til hans rådighed, muliggjorde, at vi kunne give kongressen en værdig ramme her i landet. Mon vi vil være i stand atter gang at kunne invitere vore spejderbrødre her til Danmark?

Skønt deltagelse i konferencerne må ske for deltagernes egen regning, da divisionen ikke har råd til at betale herfor, er der altid førere, der med glæde benytter sig af denne anledning til at slutte internationale kontakter, til at høre om, hvorledes man i andre lande prøver man at løse de problemer, som er fælles for os alle — førermangel, føreruddannelse o.s.v. Vi får spejderblade fra mange forskellige lande, og når HKD's blad til stadighed indeholder en hel del instruktive artikler, som med iver læses i mange af landets divisioner, skyldes dette ofte, at vi kan hente stof fra vore internationale forbindelser.

Vi har altid været glade for at møde denne kreds af spejderførere og har imellem dem fundet os mange gode venner. At spejderbroderskab ikke kun er ord, fik vi bevis for nu ved Henning Fausbølls død, idet generalsekretæren, der er leder af den internationale, katolske spejderkongres, umiddelbart efter meddelelsen om Hennings død, skrev til os:

»Min inderligste sympati er med jer. I, de katolske spejdere i Danmark, har mistet en god broder, en støtte på mange måder — og jeg tror, at

hele jeres spejderorganisation vil sørge ved tabet af en spejderbroder, som var et symbol på een, som står fast i sin tro og viser dette i sit spejderarbejde.«

Yderligere kom nu dette brev også fra generalsekretæren:

»På den forberedende kommissions vegne ønsker jeg at lade jer vide, at alle medlemmerne er dybt bevægede over det tab, som I og de danske spejdere har lidt ved Hennings død.

I pilgrimskirken i Westerborg, Westerdal i Tyskland, hvor kommissionen er mødtes denne weekend for at forberede vor næste kongres, har pater Adriansen S.J. læst den hellige Messe for hans evige hvile.

Jeg håber, at dette på en måde vil trøste jer at vide, at også udenfor Danmark har Hennings bortgang bevæget hans spejderbrødre, og at de sørger med deres spejdersøster.«

Vi er nok få i tal her i Danmark i sammenligning med de katolske spejderenheder i de andre lande, men hvad gør det, vi står jo hånd i hånd med alle de andre, ikke for ingen ting synger vi, når kongressen er slut:

Så smeder vi en kæde fast om jorden rundt, den når ...

L. F.

MISSION OG FRIMÆRKER

I »Katolsk Ugeblad« har vi tit haft lejlighed til at læse om katolsk mission. Denne så spændende del af vor kirkes virksomhed har jo mange vanskeligheder at kæmpe med. En gang imellem har vi også her i bladet kunnet læse om en måde, vi kan hjælpe på.

Vi kan hjælpe med noget så væsentligt som økonomi ved at indsende frimærker. Når vi tænker på, hvor vigtigt det er, så vil vi nødtigt lade de mange frimærker gå i papirkurven. Det behøver slet ikke være de fine mærker, men de ganske almindelige — bare de er hele. De skal heller ikke renses, for de er bedst beskyttet til den lange forsendelse, når de blot klippes af kuverterne.

Indtil nu er der i Danmark indsamlet over 200.000 stk. — eller gennemsnitligt 10 stk. for hver katolik. Det er et fint resultat, der virkelig har

betydet noget. Til de mange trofaste indsendere en hjertelig tak, og de mange nye, der vil være med: velkommen.

Husk: DET ER PRAKTISK APOSTOLAT! — og: DET HAR BETYDNING!

Frimærkerne modtages af en del præster og søstre og kan også sendes til: Bent Noval, Halmtorvet 30, København V.

Nytårsfest i Århus

Menigheden i Århus samledes søndag den 12. januar til den traditionelle nytårsfest i sct. Knuds skoles festsal.

Af hensyn til radioens og fjernsynets populære quiz-udsendelse havde man været så forudseende at indlægge fjernsynstransmissionen i programmet.

Og der blev stuvende fuldt hus.

Der var jo også et bysbarn med som kandidat denne gang, og tilmed i et for os alle så interessant emne som Sigrid Undset.

Efter den vellykkede fjernsynstransmission hyggede man sig ved kaffen. Den unge sangerinde *Kirsten Barlach*, som man sidst stiftede bekendtskab med ved K.U.K.s opførelse af operaen »De spedalske«, glædede atter med sin sang og violinisten *Hans Lautrup* med sit violinspil. Begge akkompagneret af pianisten *Leif Haraldsted*.

Aftenens overraskelse var en paradisk optræden af et »udvalgt gymnastikhold« fra K.U.K. Et pudsigt påfund, der gang på gang fik latteren til at skylle gennem salen.

Sognepræsten, pater *K. Pauli S.J.*, kunne til sidst takke alle for en vellykket fest. Takkede også for det svundne år og for alle de gode kræfter, der i årets løb havde virket til gavn for menigheden i Århus. Udtalte håb og fortrøstning til menighedslivet i det kommende år og sluttede med sin præstelige velsignelse til alle.

G. F.

Kolding		
Brændselsoller Cinders Kul		
BERRING & LARSEN ½ Leverandør til de katolske Institutioner		
Horsens	Esbjerg	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed
Edvard Petersen Kul . koks . brændselsoller HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner	E. Boysens Fiskehandel Altid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital	Andersen og Meyers Eft. Otto Larsen . Ramshæred 31 . Telf. 22530 Lys . Kraft . Varme Leverandør f. Sct. Ansgars Klinik
Aabenraa	Aabenraa Brugsforening Tlf. 2368 . Søndergade 16 Leverandør f. Sct. Ansgars Klinik	

Konsistorium til foråret?

Efter hvad der forlyder på sædvanlig velunderrettet hold i Rom, anses det ikke for udelukket, at Paven vil indkalde til et konsistorium i løbet af foråret. Det er imidlertid en udbredt misforståelse, at indkaldelsen af et konsistorium altid er ensbetydende med kreering af ny kardinaler. I dette tilfælde menes det at dreje sig om et konsistorium med henblik på helgenkåringer, et hemmeligt, et offentligt og et halvoffentligt konsistorium, hvor de tilstedeværende kardinaler har adgang til at afgive deres mening om de forelagte sager (KIPA).

Nyt skolefag i Ungarn i sædelære

Radio Budapest meddeler, at der i dette skoleår forsøgsvis vil blive indføjet et nyt pligt-fag i timeplanen i en række skoler, nemlig undervisning i »sædelære«. Det er åbenbart hensigten, at det ny fag skal afløse religionsundervisningen, som det stadig er forbundet med større og større chikanerier at deltage i såvel for børnene selv som for deres forældre (KIPA).

Laicister og kommunister i Frankrig går sammen

Det kommunistiske Pariser-blad »Libération« indledte i forrige uge med en artikelserie om »De offentlige skoler og kirken«, et nyt felttog mod det franske episkopat og de katolske bestræbelser i forbindelse med spørgsmålet om skolerne. I stærke og udfordrende vendinger bebrejder bladet katolikkerne deres »destruktive aktioner« og rejser spørgsmål om hvor vidt fremtidens franske ånd med forsæt skal kompromitteres »for blot at garantere en ideologi, der på alle områder negligerer de nationale interesser«. Baggrunden for disse angreb må søges i den omstændighed, at kommunisterne for øjeblikket gør fælles sag med de organiserede laicister, hvis tilknytning til det franske frimureri er almen kendt og som indenfor deres såkaldte »undervisningslige« udfolder en heftig propaganda mod de katolske skolebestræbelser. Det kommunistiske partis centralkomité i Frankrig har for nylig tilstillet undervisningsligaen et forslag til samarbejde og ligaen har iøvrigt selv påtænkt et sådant samarbejde, hvor man skulle tage stilling til forslag om afskaffelse af de »anti-laicistiske« love, der begunstiger de fri katolske skoler samt drøfte gennemførelsen af et udkast til en skole-reform. Mødet fandt sted i Paris i begyndelsen af januar og forløb — efter

URBI ET ORBI

Latinamerikanske biskopper rejser krav om retfærdige lønninger og prisstop

I det forløbne år rettede de argentinske biskopper gentagne gange henvendelser til regeringen om at tage initiativ til afhjælpelse af den sociale nød blandt den fattigste del af befolkningen, og nu har biskopperne i Chile og Brasilien ligeledes rettet krav til de respektive regeringer om at gennemføre retfærdige lønforhold for arbejderne.

I en fælles erklæring konstaterer biskopperne i Chile, at de fattige befolkningsgruppers økonomiske situation i den grad er blevet forværret som følge af de stadig stigende leveomkostninger, at regeringen må træffe omgående foranstaltninger til afhjælpning af den mest påtrængende nød. Biskopper tager meget skarpt til orde mod de besiddende klassers høje levestandard, som de betegner som »umoralisk«, og opfordrer politikerne til at tage vare på hele nationens »virkelige interesser«. De storindustrielle har pligt til — erklærer episkopatet — at træffe omgående praktiske forholdsregler til at forbedre deres arbejders levestandard.

I en skrivelse, stilet til Brasiliens regering, opfordrer ærkebiskoppen af Sao Paulo, kardinal Carlos de Vasconcelos Mota, politikerne til at fastsætte mindstelønninger på en »fornuftig og retfærdig basis« og at gennemføre prisstop for alle livsvigtige produkter. Husholdningsomkostningerne er siden den sidste almindelige lønhøjelse i august 1956 steget med omkring 50 procent, således at der nu er indtrådt en faktisk social nødsituation for lønmodtagernes brede lag (KNA).

hvad kommunisterne bagefter konstaterede med tilfredshed — »i en meget venskabelig atmosfære«.

Kommunisternes ny forsøg på at sikre sig den laicistiske bevægelse, bunder i bestræbelserne for at løse sig af deres politiske isolation med henblik på forårets forestående departementsvalg. Laicismen og dermed kampen mod den katolske kirkes indflydelse på offentligheden er den eneste fællesnævner for samtlige franske venstre-partier. Der er derfor næsten tradition for, at skoleproblemet og de politisk-religiøse modsætningsforhold dukker op igen forud for en valgkamp, erklærer man på katolsk hold i Frankrig (KNA).

Intet hyrdebrev -

(sluttet fra forsiden)

har ligeså lidt mulighed for at henvende sig til sine troende, som biskopperne har i de øvrige kommunistisk regerede lande, og den kan endnu mindre give direkte udtryk for sine egne tanker og beslutninger. Kun det, der forekommer regimet vellykket, kommer frem til offentlighedens kundskab, og kun alt for ofte bliver der tillagt de kirkelige autoriteter erklæringer og handlinger, der aldeles ikke stammer fra disse (KNA).

„Giv mig to bombemaskiner“

Den katolske franske læge Raoul Follereau, der har gjort sig bemærket ved sin utrættelige indsats — bl. a. gennem FN — for bekæmpelsen af spedalskheden, har for femte gang kaldt sammen til den såkaldte »Verdensdag« for de spedalske. Han udtaler: »Denne sag vedkommer alle dem, der hver dag kan spise sig mæt tre gange og som tror, at alle kan gøre dette.« Verden ved, at man idag kan helbrede spedalskhed, men ikke desto mindre lader man stadig millioner af mennesker dø uden at røre en finger. »Giv mig to bombemaskiner, og vi kan behandle alle spedalske verden over,« siger Follereau, henvendt til stormagterne. — »Verdensdagen for de spedalske« blev sidste år gennemført i 80 stater verden over (KNA).

Ny angreb på kirken i Kina

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Hongkong, tager den rødkinesiske kommunistiske regerings angreb på den katolske kirke stadig stærkere former. Den apostoliske administrator for ærkebispedømmet Kanton, biskop Tang S.J. og et antal præster fra samme bispedømme, har været stævnet for et demonstrationsmøde, der var foranstaltet af det kommunistiske kirkedepartement i Kanton, samt »Sammenlutningen af patriotiske kinesiske katolikker«, og her blev anklaget for stadig at opretholde kontakt med Rom samt at have opfordret præster og troende til ikke at tilslutte sig den patriotiske forening. Endvidere hævdes biskop Tang at have forbudt medlemmerne af Maria-Legionen at underskrive et kommunistisk manifest, hvori legionen betegnes som en »reaktionær organisation«, der driver spionage for de Forenede Stater. Demonstrationsmødet krævede endvidere, at de kinesiske katolikker skulle vælge en anden overhyrde til diocesen Kanton i stedet for den »udulige« biskop Tang. — Biskop Tang har hidindtil modsat sig alle bestræbelser fra den kommunistiske regerings side med henblik på at gennemføre en adskillelse mellem kirken i Kina og Rom (KNA).

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

2. FEBRUAR 1958

NR. 5

UNGARNS KIRKE UNDER STATSMAGTENS PRES

Det officielle ungarske nyhedsbureau M. T. I. meddeler fra Budapest, at omkring 500 katolske gejstlige fra diocesserne Esztergom og Vac har været samlet på rådhuset i den ungarske hovedstad til en »fredsdemonstration«, der siges at være indkaldt på foranledning af ærkebiskop Grösz. I mødet deltog endvidere den apostoliske administrator for ærkebispedømmet Esztergom, biskop Endrey, og generalvikaren fra Vac, biskop Kovacs, samt lederen af det kommunistiske kirkedepartement, Janos Horvath.

I sin tale fremhævede biskop Endrey, at den katolske gejstlighed erkendte sit ansvar og stillede sig på livets side. Gejstligheden står i fredens tjeneste på den samlede menneskeheds side, står sammen med de millioner, der kæmper for fredens sag. Men i denne kamp for fredens sag står de også på kirkens og nationens side.

Forsamlingen skal endvidere have vedtaget en resolution, i hvilken det bl. a. hedder, at det ungarske episkopat støtter regeringen i dens bestræbelser for nationens ve og vel og til fredens fremme. Biskopperne går ind for afrustning, for ophævelse af militære forbud, for samtaler mellem stormagterne, for forbud mod anvendelse af atomvåben og atomforsøg samt for fredelig udnyttelse af atomenergien. Enhver katolsk gejstlig bør hæge om fredens idealer og opdrage de ham betroede sjæle til ærligt og beredvilligt at virke til værn om den samfundsmæssige og private ejendom og for realiseringen af en højere kultur.

På sædvanligt velunderrettet hold i Wien — hvorfra denne meddelelse stammer — peger man i denne sammenhæng på en artikel af den kendte professor Federico Alessandrini i et af de seneste numre af »Osservatore della Domenica«. Alessandrini vender sig i nævnte artikel mod den opfattelse, at de ungarske biskopper frivilligt skulle have erklæret sig rede til en slags kompromis med statsmagten. Regeringen i Budapest kræver ikke blot udtryk for samarbejde, men tillige også bifald, udtaler Alessandrini. Men lader ikke engang kirken lide i fred — den tvinges tværtimod til at istemme lovsange for sine forfølgere. Og hvis den ikke taler, så taler andre på dens vegne og i dens navn. Det ungarske episkopat har lige så lidt mu-

lighed for at henvende sig til sine troende, som biskopperne har i de øvrige kommunistisk regerede lande, og den kan endnu mindre give direkte udtryk for sine egne tanker og beslutninger. Kun det, der forekommer regimet velegnet, kommer frem til offentlighedens kundskab, og kun alt for ofte bliver der tillagt de kirkelige autoriteter erklæringer og handlinger, der aldeles ikke stammer fra disse. (KNA)

Lourdes får coadjutor-biskop

Umiddelbart inden åbningen af hundredårsjubiliæet i Lourdes har den Hellige Fader, pave Pius XII, tildelt biskoppen af Tarbes og Lourdes, mgr. Pierre Maria Théas, en coadjutor, idet præsidenten for centralrådet for det Pavelige Missionsværk i Lyon, Jean-Baptiste Maury, er blevet udnævnt til titulærbiskop af Elis og til coadjutor med efterfølgerret.

Mgr. Maury vil få sæde i Lourdes og fuldmagter med hensyn til administrative opgaver i det store franske valfartssted. Mgr. Maury har været sekretær for kardinal Gerlier, medens denne i sin tid beklædte bispestolen Tarbes og Lourdes. Vielsen af den ny coadjutor-biskop finder sted 3. febr. i Lyon. (KNA)

De 26 halv-relieffer, der pryder Giotto's berømte campanile i Firenze, vil blive erstattet med kopier, idet fagfolk nærer frygt for, at originalerne — der skyldes mestrene Andrea Pisano, Luca della Robbia samt Giotto selv — ikke kan tåle vind og vejr i det lange løb.

KYNDELMISSE

Vejene til Rom

Tidens problemer

Mayerling - set fra en anden side

Astrologi og kirkefædre

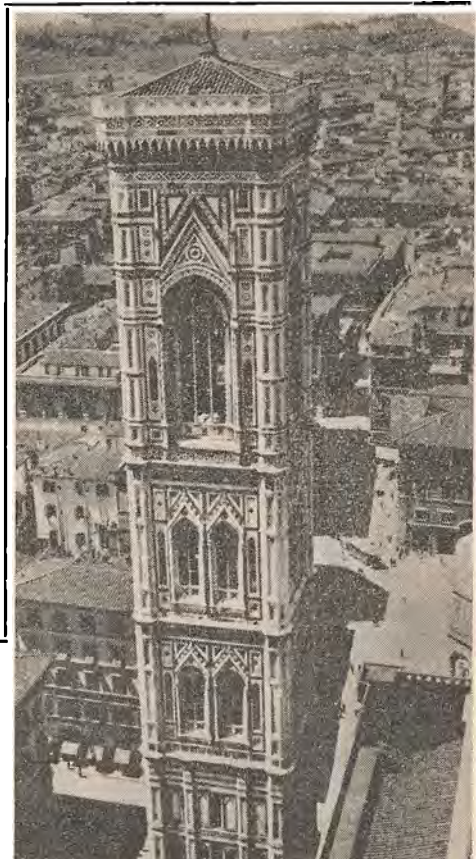
Blasiusvelsignelsen

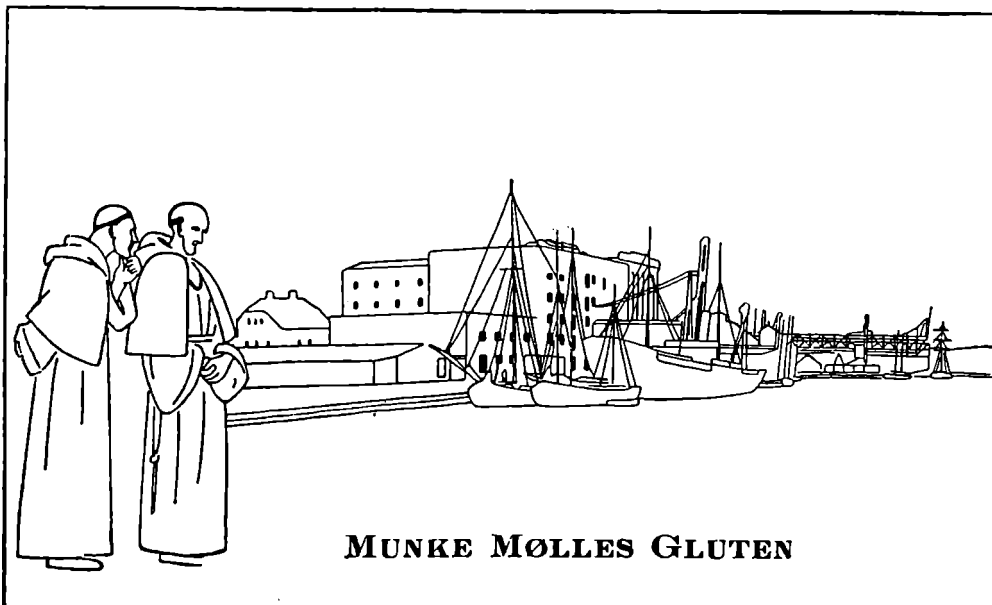
„Ottaviani-artikel ikke indblanding“

Vatikanet afviser angreb på kardinalen

Den artikel, som prosekretæren for det Hellige Officium, kardinal Alfredo Ottaviani, har publiceret i de katolske dagblade i Italien, er på ingen måde »en indblanding fra de kirkelige autoriteters side i Italiens indre anliggender«, erklærer Radio Vaticana i anledning af en række angreb på artiklen i den socialkommunistiske presse. Vatikansenderen vender sig samtidig mod de kombinationer, der har villet

(sluttes på bagside)

MUNKE MØLLES GLUTEN

KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg

Amagerbrogade 212 A
Telefon Amager 6390
Robert Hansen
Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER

Murermester
Telf. Nivå 150
Udfører arbejde ved
Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiønshjem

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Andr. Krøyer's Boghandel

v. Chr. Henningsen
Nørrebrogade 18 B . C. 6638
Papir . Stort Boglager . Fyldepenne

L. F. Nielsen

SNEDKERMESTER
LINDHOLMSVEJ 36
Telefon Damso 2043
Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27,
København K

Tlf.: Central 799
Teleg.adr.: Forskjold

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Vejle

Niels Bentzen & Co.
TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307

Hvidehus Boglade
Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360
... Bogladen med de mange Bøger

Leverandør til
Sct Maria Hospital
Poul
HENRIKSEN Raadhustorvet

Horsens

Esbjerg

Kolding

Edvard Petersen

Kul . koks . brændselsolier
HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
Leverandør til de katolske institutioner

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 2247
Leverandør til Sct. Josephs Hospital

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager
Røndebanen 8, Telefon 1267
Leverandør til kat. Menighed

Når julens lys slukkes -

Med Kyndelmisse ender juletiden i videre forstand, siger messebogen. Mere end fem uger har julen altså været hos os. Først var det lyset over Bethlehem marker — et lys, der ikke kunne ses i Jerusalem og slet ikke i Rom. Og det var kun en ganske lille håndfuld mennesker, der vidste, at det afgørende skel i verdenshistorien var sat hin nat i Bethlehem.

Men østens vismænd var med blandt de få og allerede på vej. I vort liturgiske år er de fremme hos barnet og dets moder inden 14 dage er gået. Nu skinner lyset videnom — nu bæres det ud mod verdens grænser, lyset, som skal bortjage mørket fra verden. Budskabet lyder ud over den ganske verden: at paradiset atter står åbent for Adams børn, for alle og enhver, for hvid og sort og gul og rød.

Men til Kyndelmisse slutter så altså julen for denne gang, med Kyndel-

misses lysfest. Lyset, der først lyste ud over de få og siden bragtes ud til jorderigs grænser, bliver idag lagt i vor egen hånd. Her er det, ikke til beskuelse alene, ikke til alleluja alene, men til at bæres af os. Hver enkelt af os, der kaldes kristne, er fra idag lysbærere — og lyset er Kristus Jesus, Guds enbårne søn, højlovet i al evighed.

Vi står idag med et lys i vor hånd — måske usikre, spørgende og ængstelige, medens lys af ukendt art flakker over vore hoveder og varsler en ny tids komme. Vi var lykkelige, da vismændene bragte lyset fra Bethlehem ud over lande. Vi har elsket julens sange om lyset og alt, hvad barnets komme betød. Og nu får vi selv lyset at bære. Det er os, til hvem det betros. Hvem er vi, at dette skal ske?

Men det er julens facit. Længe nok har lyset skinnet for os — nu er det vores tur, nu er det os, der med dette lys i vore hænder skal vise os som lysets børn — lysbærerne og lys-

bringerne igennem dagene, der kommer.

Hvis vi midt i en stjerneløs og måneløs vinternat trykkede et menneske et tændt lys i hånden, så vil han ikke spørge, hvad han skulle med det. Det er jo det eneste, der kunne vise ham vej gennem natten. Ingen må ej heller spørge om, hvorfor Kyndelmisses lys bliver trykket os i hånden. Er verden måske ikke mørk nok dertil? Er der måske i denne angstens og rådløshedens og vildfarelsens verdensnat nogen anden mulighed for at finde vej end i skæret af Kristi lys?

Bærer vi dette lys rigtigt, da går vi sikkert og som i den klare dag. Skyggerne er da bag os, på siden af os, men ikke der, hvor vi skal sætte vor fod. Og bærer vi det helt rigtigt, da kommer der ud fra skyggerne andre, ud fra angsten og rådløsheden kommer de og vandrer ved vor side i det lys, som vi fik rakt. Og rådløsheden og angsten og vildfarelsen forsvinder fra deres ansigt. De vandrer så med os ind i fastens streghed, ind i passionens bitterhed — men de vandrer i forklarethed og frem, fremover imod den evige opstandelse, mod påskens morgenrøde.

»Almægtige, evige Gud! Du, som har skabt alt af intet og har ladet bierne efter dit bud ved deres virksomhed frembringe dette voks, hvoraf lysene dannes, du, som på denne dag har opfyldt den rejsfærdige Simeons bøn, vi beder dig ydmygt, at du vil værdiges ved vor påkaldelse af dit helligste navn og ved den salige og altid rene Jomfru Marias forbøn, hvis fest vi idag fejrer med andagt, og ved alle dine helliges bønner at velsigne og indvie disse kærter til brug for mennesker, til gavn for sjæle og legemer, det være sig på land eller på vand.«

Af lysenes indvielse på Kyndelmisse.

De mange veje, der fører til Rom

Vi blev katolikker. Red. af Gunnar Martin Nielsen (Frost-Hansens forlag).

Tre-og-tve konvertitter, hovedparten konverteret i løbet af den sidste snes år, har sluttet sig sammen om at fortælle hver sin konversionshistorie og lade samlingen fremtræde som en hilsen og tak til 40-års præste-jubilæren, pastor Schindler, der har sin plads i ikke så få af beretningerne, og hvem alle de 23 føler sig i gæld til.

Som redaktøren, pastor Gunnar Martin Nielsen, siger i et kort afsluttende kapitel, bekræfter denne samling, der kun er og kun skal være et tilfældigt udpluk, at »alverdens veje kan føre til Rom«.

En anden gang kunne man gribe sagen an på en mere statistisk måde og finde ud af, hvilke samfundsklasser det er og hvilke alderstrin, der konverterer. Man kunne finde talmæssige udtryk for konversions-»frekvensen« inden for de forskellige former for milieu, det danske samfund frembyder. Og man kunne ligeledes få tal for, hvad læsning, personlige kontakter, rejser o.s.v. betyder for konversionerne.

Alt sammen spændende og oplysende, men en anden historie. Af den foreliggende samling lærer man intet om disse ting, men føler sig til gengæld i meget nær kontakt med mennesker, som i langt højere grad end

man forud ville have ventet, virkelig åbner sig og tegner et selvportræt, som står meget klart for læserne. Redaktøren har haft held til at finde frem til 23, som virkelig kan skrive, således at man fængsles af hvert enkelt bidrag, og — om med vilje eller ej skal lades usagt — bidragene er således blandet, at variationsbredden i disse beretninger fremtræder ekstra tydeligt.

Det er vistnok sikkert, at en tilsvarende bog vanskeligt vil kunne udsendes om konversioner til noget som helst andet kirkesamfund, hvis medlemmer i langt højere grad er præget af bestemte typetræk. Disse 23 ligner ikke meget hinanden. Vejene var forskellige, ikke blot i udgangspunkt, men også hvad rute og for så vidt også hvad målet angår. Nogle er simpelthen så jublende henrykte over, at de ufortjent har fundet vejen, at alt i kirkens have forekommer dem underfuldt dejligt. Andre markerer deres kritiske holdning over for det ene eller det andet i kirken, og nogle synes godt at kunne tænke sig at være med til en lille reformation af visse katolske skikke. Fælles er de dog om at indse, at en verdenskirke jo ikke godt kan ensrettes efter f. eks. dansk mentalitet eller akademisk smag. Og hvor er det godt, at redaktøren har givet plads også til de kritiske bemærkninger, så ingen efter læsningen længere kan tro, at i den katolske kirke har man blindt acceptere alt eller i hvert fald pænt holde sin mund. Det tror

man kun, til man opdager, hvor vid den verden er, man ved konversionen går ind i.

Den, der skriver disse linier, er selv konvertit (ved egen skyld ikke medarbejder på bogen). Han var inderligt overbevist om, at hans konversionshistorie var alt for særpræget og ikke efterfølgelsesværdig en affære. Han plejer at råde andre til endelig ikke at bære sig ad på samme måde. Men efter læsningen af de 23 medkonvertitters beretning er han ikke så sikker længere. Ingen af historierne er et sammenhængende stykke apologetik. De er alle fulde af mærkelige spring, pludselige, tilsyneladende umotiverede klarheder. Selv den af forfatterne, som omhyggeligst redegør for sin intellektuelle udvikling, adskiller sig alligevel ikke væsentligt fra de andre — også han fortæller i virkeligheden en kærlighedshistorie. Er der derfor noget, som lyser ud af hver enkelt historie, så er det det, at Gud her har »været på spil«, den ene sande kærligheds Gud.

Er man konverteret rigtigt for alvor, synes alvorlige tvivl kun sjældent at dukke op. Den eneste, man i hvert fald til en vis grad kunne acceptere, er den, der rejser sig af spørgsmålet: »Hvad kan dog Gud have villet med mig i sin kirke, når der er så mange, som ville være at foretrække?« Men svaret: »Det må Han om« er også nærliggende og synes at have beroliget også de 23.

Lad være med at læse bogen, fordi hr. N.N. og frk. P.P. har skrevet i den. Derfor foretrækker vi i anmeldelsen ikke at nævne et eneste navn. Måske havde det rigtigste været, at bidragsyderne havde været anonyme, blot et romertal over hvert afsnit. Den, der ingen kender af forfatterne, vil få færrest uvedkommende tanker under læsningen, og til forlystelse i en andegård er emnet for alvorligt og vigtigt.

Spørger man, hvordan mon bogen vil virke på udenforstående, er det allerede sagt, at den i hvert fald efterlader et kraftigt indtryk af mangfoldighed og et lige så vigtigt indtryk af, at konvertitterne ikke er blevet ufrie efterplaprer. Men endnu en vigtig ting fremgår klart, og den understreges af redaktøren, hvor denne fortæller om sig selv. Har disse konvertitter ventet med at konvertere, indtil alle spørgsmål var stillet og besvaret. Så absolut ikke. Nogle er kommet meget hurtigt til sted med konversionen, andre har vaklet i længere tid, men ingen har ventet, til de syntes, at nu vidste de besked om alt, hvad der burde vides. Pastor Nielsen selv fortæller, at han konverterede, før han »begreb et muk« af afladslæren og endnu med megen uklarhed angående Guds moders betydning i kirken. Det kommer altså, før eller senere, men er ikke afgørende. Afgørende er alene, om Jesus Kristus er Guds søn og om han har grundlagt den katolske kirke som sin kirke. For så er det alt om at gøre at slutte sig til den, uden hensyn til om man nu eller nogensinde kan gå op i »Kvit eller dobbelt« med katolicisme som speciale.

H. D. T. K.

NOTER

Kancelliet meddeler:

Set. Nikolaj kapel i Hvidovre, som indtil nu er blevet betjent af præsterne fra Jesu Hjerte kirke, vil fra 1. februar få sin selvstændige præst, idet pastor P. van der Stok overtager sjælesorgen i dette distrikt. Katolikerne i Hvidovre og Vigerlev vil indtil videre som hidtil juridisk høre ind under Jesu Hjerte, hvor registreringen af de kirkelige handlinger finder sted. Grænselinien mellem Hvidovre-Vi-

gerlev og det øvrige sogn dannes af godsbanen (fra det sted, hvor den skærer vestbanen og til Trekronergade), den sydligste del af Trekronergade og Gåsebæksrenden til stranden.

Efter at pastor J. O. Ballin O.Praem. p. gr. af svigtende helbred er blevet fritaget for hvervet som sognepræst i Nyborg, er den hidtidige sognepræst i Haderlev, pastor H. Børghøls, blevet udnævnt til sognepræst i Nyborg. Samtidig er kapellan ved Sakramentskirken i København, pastor E. Simonsen, blevet udnævnt til sognepræst i Haderlev.

Søndag Septuagesima

2. februar 1958

ARBEJDET I VINGÅRDEN

Det er et billede fra foråret, som i søndagens evangelium rulles op for os. I vinhaverne begynder det at bryde og skyde i vinstokkene. Jorden omkring dem skal bearbejdes. Vingårdsmanden må skaffe arbejdere til sin vingård. Han går som det var skik hen på byens torv for at skaffe daglejere. Det gentager sig flere gange. Der er brug for al den arbejdskraft, som kan fremskaffes. Der arbejdes fra morgen til sen aften. Ved solnedgang slutter arbejdet, og daglejerne samles foran forvalterens kontor for at få lønnen udbetalt.

Herren, Jesus Kristus, kalder denne fortælling en lignelse. Og vi skal i den se en skildring af menneskers kald til Guds rige. I livet her går det sådan, at nogle allerede som børn — i dagens første time — træder ind i Guds kirke og ikke svigter kirken, men trofast tjener Gud i den hele livet. Andre igen — det er de unge — kommer med i den tredje time. Lykkelige de unge, som vælger at være og leve som kristne.

Ved den sjette time — i manddomsårene — melder livets alvor sig, og her møder vi konvertitter og andre mennesker, som ikke havde den lykke at vokse op som børn og unge i kristne hjem. Men så snart Gud kalder dem, følger de hans kald og er lykkelige, fordi også de fik den nåde at blive den katolske kirkes børn. Med glæde og iver tjener de Gud. Så er der endnu en klasse af mennesker tilbage. Det er den klasse, der er til års og nærmer sig livets bitre afslutning — graven. Måske er det deres egen skyld, eller andres, at de ikke lærte Gud og den kristne tro at kende. Det er den ellevte time i livet. Det er ikke for sent endnu.

Gud, der vil frelse alle, kalder også på de gamle. De er taknemlige, fordi de nåede at komme ind i Guds rige, inden det blev for sent.

Gud kræver kun et af os mennesker: Når han kalder på os, skal vi følge hans røst. Og advarende siger den Hellige Skrift: idag, når I hører hans røst, forhærd ikke jeres hjerter. Jeg står for hjertedøren og banker på. Luk op og jeg vil træde ind og fylde sjælen med min nåde — den nåde, der åbner himlens dør i dødens stund. Ingen må opgive håbet om Guds frelse. Så længe vi lever er der håb. Det lærer Jesus Kristus os i lignelsen. — Guds kværn kan male langsomt, men også hurtigt.

Det undrer nu at læse, at nogle arbejdere knurrede, fordi de sidst ankomne på arbejdspladsen i vingården får løn først og får samme løn som dem, der fra den årle morgenstund har svedt og slidt. Vi skal lære, at Gud råder enevældigt over sin nådes gaver. Nogle får mere, andre mindre, men alle så megen nåde, at de kan frelse deres sjæl. For nogle går livet som en leg, for andre er det en idelig kamp med fristelser, anfægtelser og nederlag. Det kan vi lære om hos helgenerne. Det gælder om ikke at give op, så vil Gud give sejr og en herlig løn tilsidst.

Vi kan også i den ene denar, som alle modtager som løn ved dagværkets afslutning, forstå himlen. Det er den løn, som alle mennesker vil komme til at modtage, såfremt de har tjent Gud i lydighed og kærlighed og således dør i samfund med Gud. Himlens løn er sikker. Men der er forskel på den herlighed, de salige nyder i Guds himmel. Ligesom himlens stjerner varierer i skønhed og lyskraft, således vil også de mennesker, der her på jorden har udmærket sig ved større iver i troens gerninger, få en større grad af herlighed i himlen. Hvilken løn vil der ikke vente alle de tusinder, der har jordelivets mangfoldige lidelser og kors i tålmod og af kærlighed til Gud. Der vil aldrig blive tale om misundelse i himlen. Alle er uudsigeligt lykkelige, for de er hos Gud. Og det er at være i himlen.

Så længe, vi lever, skal vi tjene Herren med al vor flid, så skal vi nok komme hjem.

Og med den ærværdige Simeon i templet vil vi kunne slutte vor livsgering med hans ord på vore læber og i vort hjerte:

Herre, nu lader du din tjener fare i fred efter dit ord,
thi mine øjne har set din frelse, som du har beredt for alle
folks åsyn. Amen!

N. Th. Hansen.

ÅBENBARINGEN

(II)

Gud er så stor, at han på forskellig måde kan åbenbare sig for os. Det kan ske gennem hans hænders værk, *den skabte verden*, fordi vi fra virkningen kan drage slutninger, der oplyser os om skaberens eksistens og nogle af hans egenskaber. Det gamle testamente udtaler denne sandhed således: »Tåbelige af naturen var alle mennesker, hvem erkendelse af Gud fattedes, og som ikke formåede ud fra de synlige goder at erkende den værende, eller ved at iagttage værket at opdage kunstneren, men som opfattede enten ilden eller vinden eller den flygtige luft eller stjernernes kreds eller det vældige vand eller himlens verdensstyrende lysbærere som guder. Men hvis de af glæde over disses skønhed opfattede dem som guder, burde de have indset, hvor meget bedre end de selve deres herre må være, thi det er skønhedens ophav, der har skabt dem. Og når de undredes over deres kraft og virkeevne, burde de deraf have sluttet, hvor langt mægtigere han må være, der har frembragt dem; thi ud fra skabningernes størrelse og skønhed skues deres skaber sammenlignelsesvis (Sal. visd. 13, 1—5).

Ved siden af denne måde at åbenbare sig på er der en anden, en højere form for åbenbaring, som kaldes den egentlige. Den kendes på, at Gud *personlig*, uden den skabte verden som mellemled *meddelelser og sine tanker*, følelser, ønsker og beslutninger, omtrent som når det ene menneske taler til det andet. Kun ad den vej er kristendommens sandheder tilgængelige for os mennesker, og hvad vi har modtaget på denne måde, er et beundringsværdigt udslag af Guds godhed mod os. Vi har som skabninger slet intet krav på, at den Allerhøjeste bevidner sig selv for os ved ord og tale. Det er ren og skær nåde og en uforskyldt gave, når Gud lader os se ind i sit eget indre. Vi kalder denne gave den »overnaturlige« åbenbaring eller åbenbaring i egentlig forstand.

Som vi fra bibelhistorien ved, begyndte Gud at tale med os mennesker allerede i *paradiset*, i hine lykkelige dage, som menneskene aldrig har kunnet glemme helt, og hvor Adam og Eva fik lov til fortrolig samtale med deres skaber og herre. Hvad Gud dengang meddelte, er den såkaldte uråbenbaring, som har efterladt sig tydelige spor i de fleste folks overleveringer. Hvordan denne åbenbaring senere blev genoptaget og fortsat, udtaler hebræerbrevet således: »Efter at Gud forud mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne, har han nu ved dagenes ende talt til os ved sin Søn« (1, 1). *Den gamle pagt er altså fortsættelsen og den nye afslutningen af Guds åbenbaring*. Der er den forskel mellem de

to: fortsættelsen henvender sig kun til et enkelt folk, nemlig israelitterne, afslutningen derimod til hele verden. Kristi ord forpligter alle de mennesker, som har hørt derom, til tro på, hvad han forkynder. Tro er det selvfølgelig og påbudte svar på Guds ord til os.

En gang imellem hører man om *privatåbenbaringer*. Disse forpligter kun selve modtageren til tro, ikke andre. Men det ville være ufornuftigt og skadeligt, hvis andre ville benægte muligheden og sandheden af private meddelelser fra Guds side, skønt det klart viser sig, at de er ægte.

Tro på Guds ord, d.v.s. den åndelige dydsakt, der under nådens indflydelse fastholder alt, hvad Gud har åbenbaret, som urokkeligt sandt, repræsenterer imidlertid kun *et foreløbigt stadium*. Troen skal nemlig føre til en højere form for gudserkendelse, eller med andre ord til den tilstand, hvor vi kan erkende Gud ansigt til ansigt i himlens lys og herlighed, og hvori Gud lader os skue ind i sit inderste væsen, så vidt dette er muligt for en skabning.

Hvor *stor forskellen mellem den foreløbige og endelige erkendelse af Gud og hans væsen og egenskaber er*, fremgår af en bemærkning i 1. korinterbrev. Det, vi opfatter ved troen på Guds åbenbaring, sammenligner den h. Paulus med et barns måde at tale og tænke og dømme på, medens Guds beskuelse i himlen svarer til en mands modenhedsstandpunkt, hvor al barnlig ufuldkommenhed er forsvundet. Apostlen bruger endnu andre billeder for at illustrere denne forskel: »Nu ser vi i et spejl, gådefuldt, men siden ansigt til ansigt. Nu kender jeg stykkevis, men siden skal jeg erkende fuldtud, ligesom jeg også selv er erkendt fuldtud« (af Gud) (1. kor. 13, 11 f). Herved skal anskueliggøres dette: Alt, hvad den overnaturlige åbenbaring giver os, forandrer ikke vor ufuldkomne erkendelsesmåde og gør den naturlige gudserkendelse, som vi kan forskaffe os ved betragtningen af den skabte verden og ved iagttagelse af det, vi oplever i vort indre, ikke til en direkte gudserkendelse. Vi ser ikke Gud, således som han er i sig selv, men kun således, som han genspejles af de skabte ting. Af den grund er det, vi ved om Gud, ganske vist ufuldkomment, men derfor ikke urigtigt. Det vi opfatter, er virkeligt i Gud, kun den måde, vi erkender det guddommelige på, stammer fra vore evners begrænsethed og mangelfuldhed.

Spørger vi så, *hvor stort indholdet af troens erkendelse er*, lyder svaret således: vi får lov til at se ind i Guds inderste væsen, så vidt det er nødvendigt, for at vi kan blive klar over vor egen bestemmelse. Vi er nemlig

kaldet til livsfællesskab med Gud. Denne udmærkelse var rigtig nok gået tabt gennem Adams synd, men blev givet os tilbage ved Guds Søns menneskevordelse og hans frelsergerning. Gennem den kristne åbenbaring får vi derfor kendskab til den helligste Treenigheds mysterium og Guds Søns menneskevordelse samt til Kirkens mysterium. Denne er jo Kristi mystiske legeme eller med andre ord, det faktiske forhold mellem ham og os er som mellem en vinstok og grene. Fra vor Frelser udgår alt liv og nåde, hovedsageligt gennem de hellige sakramenter. På den måde er vi i besiddelse af de nødvendige midler til effektivt at kunne stræbe efter det evige mål, som vi er skabt for. Alt dette er *overnaturlige sandheder*, som vi kun kender gennem åbenbaringen.

Men denne indeholder desuden endnu en række *naturlige lærdomme af religiøs og moralsk art*, som vi også selv kan finde frem til ved hjælp af vore naturlige erkendelsesevner. Det drejer sig her navnlig om den morallov, som står skrevet i vor samvittighed, og om en del sandheder som disse: Guds eksistens og uendelige fuldkommenhed og hans forsyns styrelse; vor egen sjæls åndelige natur og udødelighed, vor viljes frihed og ansvar o.s.v. I sin godhed ville Gud selv personlig belære os om alt dette, fordi det efter syndefaldet i paradiset er blevet ret vanskeligt for vor slægt, taget som helhed, hurtigt nok, med sikkerhed og uden tilsætning af mangfoldige vildfarelser at tilegne sig dem. Det er forklaringen på, at åbenbaringen ikke blot indeholder overnaturlige sandheder.

Det var nu i store træk det, vor kristne tro lærer os om den kendsgerning, at vor religion er en åbenbaringsreligion. Man kan nok tænke sig, og vi mærker det omtrent hver dag, når vi læser aviser eller bøger, hører radio eller andre foredrag, at en mangfoldighed af filosofiske systemer, der er skyld i vor tids åndelige forvirring, rejser sig imod det her sagte og benægter åbenbaringens kendsgerning. Det er nu altid det letteste, men også absurd at ville benægte kendsgerninger. Man kan jo ikke få dem ud af verden ved bare at sige nej til dem. Jeg skal derfor i dag nøjes med at give navnene uden kommentar. Det er ateismen, rationalismen, deismen, panteismen, mytus, og også følelseteologien og modernismen er fjender af åbenbaringen. Så ved vi i det mindste, fra hvilken side angrebene kommer. — Næste gang forsøger vi at forskaffe os større klarhed.

F. K.

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

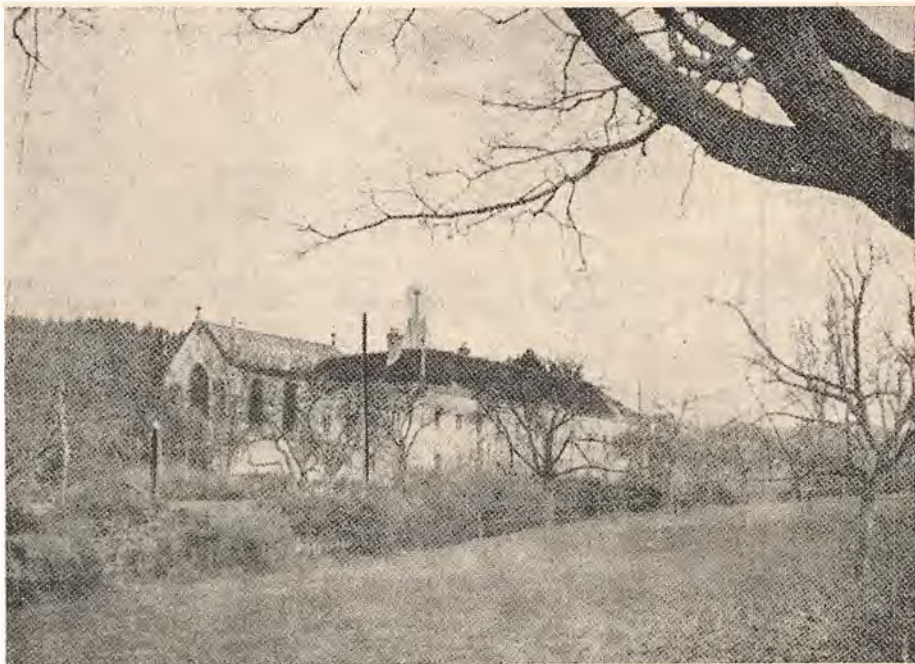
MAYERLING - set fra en anden side

Med mellemrum kommer der nyt liv i »Mayerling«-dramaet — uden at der ved den lejlighed kastes nyt lys over sagen. — Wiener-ordinarialet har forsøgt at ramme en pæl gennem rygterne ved at give redaktøren for »Wiener-Kirchenblatt«, dr. Martin Riedlinger, klausurdispens til at besøge karmeliterindeklostret i Mayerling.

ment, at nøglen til hemmeligheden måtte være at finde bag klostermurene, og andre mener, at dette tragiske sted endnu den dag i dag står nøjagtigt som det var, da kejseren aflagde besøg herude umiddelbart efter begivenheden.

Karmeliterindernes celler er næsten chokerende fattige — ingen rigtig stol, intet bord, — et par bøger, en simpel seng, det er alt. — Korset over sengen er søstrenes livsindhold.

dybe hemmelighed vil formentlig heller aldrig blive løftet.

Men hvorom alting er, så fortaber man sig i sensationen omkring navnet Mayerling — og man glemmer helt og holdent, at begivenheden på jagtslottet i Mayerling også har en anden side, at der også eksisterer et helt andet Mayerling: i 68 år har karmeliterinder bedt og sonet her på det sted, hvor den blodige begivenhed udspillede sig. Det er efterhånden mange år siden, at huset Habsburg gled ud af Østrigs historie, og de to personer, der stiftede dette karmel, er for længst døde og stødte til hvile i »Kaisergruft« i Kapuzinerkirke i Wien. Men den dag idag stiger der uafladelig — efter kejser Franz Josephs ønske — en stadig strøm af bønner op mod himlen på dette sted, som sone for, hvad der tildrog sig herude — gennem de sidste 60 år har karmeliterinder — søstre af vor hellige kirkes strengeste kvindelige orden — sonet og bedt herude.

Det var det gamle østrigske kejsers ønske, at der her på dette sted, hvor deres eneste søn endte sit liv på så tragisk vis, skulle indrettes et kloster og en kirke, og derfor stiftede de karmeliterklosteret i Mayerling. Der har i tidens løb været mange, som har

▲ Herligt beliggende midt i den skønne Wienerwald — jagtslottet, der blev til Karmel-klosteret i Mayerling.

Den uheldige Mary Vetseras grav findes på kirkegården i det nærliggende Heiligenkreuz.

Begge dele er imidlertid fri fantasi. I min egenskab af redaktør for »Wiener Kirchenblatt« har jeg med ganske særlig klausurdispens fra det ærkebiskoppelige ordinariat i Wien haft lejlighed til at besøge klosteret, og jeg har hermed overbevist mig om, at klostermurene absolut ikke dækker over hemmeligheder af nogen art.

På det sted, hvor den uheldige kronprins' soveværelse har ligget, står klosterkirken idag og alteret er rejst over det sted, hvor tragedien skete. Daglig fejres her det hellige messeoffer — som sone for den blodige død. Kejsersparret har selv udstyret kirken med de fornødne paramenter og det øvrige kirkelige udstyr, medens kronprinsens gemalinde, Stephanie, har skænket en »mater dolorosa«-statue til kirken. Selve jagtslottet er som nævnt blevet omdannet til et Karmel, men den dag i dag minder en del af klosteret om bygningens oprindelige be-

Omtrent halvfjerds år er der gået, siden hin 30. januar 1889, da skudtene i det idylliske jagtslot i Mayerling i Wienerwald satte et så tragisk punktum for den daværende østrigske kronprins Rudolfs og den 18-årige Mary Vetseras liv. Den hemmelighedsfulde mystik, der stadig hviler over denne tragedie, bevirker, at sensationslystne blade — først og fremmest de »illustrerede« — atter og atter graver emnet op og pynter det med ny formodninger eller »sensationelle afsløringer«.

Det er som regel først og fremmest filmindustrien, der svælger i tildragelserne i Mayerling. Så vidt jeg ved er emnet Mayerling blevet filmatiseret mindst fem gange, første gang i stumfilmens dage i Tyskland, en gang i England, to gange af franskmændene og senest i Østrig, hvor filmen gik under titlen »Kronprins Rudolfs store kærlighed«.

Vi ved kun løseligt, hvordan tragedien i Mayerling udspillede sig. Hvad vi ved, bygger hovedsageligt på de oplysninger, der skyldes Rudolfs kammerlener Loschek og som gav sin viden videre på sit dødsleje til sin søn. Men selve baggrunden, der førte til den østrigske kronprins' selvmord, fortaber sig i tåge. Det er selvfølgelig også derfor, at filmsforfattere og journalister stadig har frit spillerum for deres fantasi. Var det virkelig en konspiration mod faderen, var det det uheldige ægteskab med Stephanie eller var det en såkaldt amerikansk duel, der drev Rudolf til selvmordet? Vi ved det faktisk ikke, og sløret over denne

stemmelse: den massive gamle trappe er der stadig og det er let at se, at husets rum har tjent som gæsteværelser.

Der er faktisk kun een eneste ting, der endnu idag minder om tragedien fra hin 30. januar, nemlig et tæppe, der ved nærmere eftersyn udviser en del brune pletter. Det er blodpletter. Dette tæppe har i sin tid ligget i kronprinsens soveværelse, men til trods for, at søstre har forsøgt at fjerne blodsporene, kan man dog stadig se de brune pletter på tæppet. Endvidere opbevarer nonnerne to lærredsstykker, der i det ene hjørne bærer en krone og bogstaverne »R. 87 M« — Rudolf, 1887, Mayerling. I haven kan man endnu se en del af den gamle keglebane og opkørslen til den massive port. Der vokser græs over de gamle

le hjulspor og den store gamle port har ikke været åbnet i mange årtier — menneskene herinde bag klostermuren er afdøde for verden udenfor.

Det var for mig en enestående og højst interessant mulighed at få lejlighed til at besøge og bese et strengt kloster som dette Karmel, og jeg skal her kortelig skildre mine indtryk. En svær jerndør fører ind til klausuren — det er så åbenlyst, at her begynder en ganske anden verden. De søstre, der lever her, er praktisk talt afdøde for verden. Jeg har ikke set et eneste ansigt herinde — samtlige søstre, jeg mødte, havde nedslået slør, jeg aner ikke hvem de var eller hvorfra de kom, endstige hvad der havde ført dem her til Mayerling.

Det er ingen let tilværelse, disse søstre fører. De er så sandelig ikke »flygtet« fra verden for at hengive sig til behageligt liv her bag klostermuren. Tværtimod. Der kræves store ofre af dem. Det er en tilværelse i bod og bøn — og i den yderste fattigdom. Men man havde det indtryk, at der herinde herskede fred og tilfredshed. Og da jeg efter besøget på ny satte foden på »denne verdens jord«, kunne man så at sige »mærke« forskellen ...

Der kommer næsten daglig besøgende til Mayerling, og i sommertiden ruller store turistbusser og privatvogne i lange rækker ud mod det gamle jagtslot i Wienerwald. Turister fra alle mulige verdenshjørner vil se stedet, hvor den store tragedie udspillede, og som de har hørt så meget om. De går rundt i klosterkirken — og der er måske også en eller anden af de fremmede, der bøjer knæ og folder hænderne til en stille bøn —

Få meter fra dem, kun adskilt ved en mur, soner og beder karmeliterinderne, ukendte og navnløse. Det er den »anden side« af Mayerling, den, som sensationspressen ikke fortæller om, fordi den simpelthen ikke ved, hvad den skal stille op med denne ofertilværelse bag klostermuren — en tilværelse, der slet ikke passer ind i billedet af verden idag —

Astrologi og kirkefædre

Igennem længere tid har pæne og anstændige tidsskrifter og aviser trodigt som en af deres mest regelmæssige rubrikker bragt astrologiske forudsigelser for den nærmeste fremtid, så læserne, alt efter, »under hvilket stjernebillede« de er født, kan se, hvad den nærmeste fremtid har i behold til dem. Nogle af bladene præsenterer det som en slags selskabsleg, blot til underholdning, men faktisk er der en masse mennesker, som lader sig påvirke af det, de læser, alt mens de siger, at de ikke tager det alvorligt. Overtro sidder meget fast i mennesker, hvis irrationelle side er meget mere udviklet, end vi til daglig vil være ved.

Der er ingen grund til at gå nærmere ind på astrologiens åbelighed, selv om man tager sig til hovedet, når

man hos sin boghandler møder en engelsk astrologisk kalender for 1958, hvis indhold bl. a. omfatter stjernernes tale om, hvordan det skal gå Grace Kelly, og hendes Monaco-fyrste i det nye år, og hvilke resultater dronning Elisabeths væddeløbsheste vil opnå på engelske galopbaner i dette år, ligeledes udregnet ved stjernernes hjælp.

Men i betragtning af, at vor »oplyste« tid ser med så megen foragt på de gamle dage, er det måske oplysende at bringe blot et par enkelte citater fra kirkefædre om astrologien. De levede i tider, da astronomi og astrologi ikke var adskilt, og da astronomien i høj grad blev drevet i astrologisk øjemed. De havde haft en undskyldning for at lade sig lokke af astrologien, men deres kristentro var

I korte træk —

Den Hellige Fader Pave Pius XII modtog i den forløbne uge den Hellige Stols generalkommissær for Verdensudstillingen 1958 i Bruxelles, Paul Heymans, der orienterede Paven om den katolske deltagelse i verdensudstillingen. Vatikanet vil som tidligere meddelt få en særskilt pavillon i »Civitas Dei« (KNA).

På den hellige Annas fest modtog den Hellige Fader professorer og alumner fra det romerske Capranica-kollegium. Den hellige Anna er værnehelgen for kollegiet, hvor den Hellige Fader selv i sin tid har studeret teologi (KNA).

Radio Vaticana påbegyndte 15. januar en daglig udsendelse af rosenkransbøn på latin. Udsendelsen kommer kl. 21 og går over kortbølgerne i 25, 31, 41 og 48 meter båndet samt på mellembølge 196 meter (KNA).

Storbritanniens ældste ordenssøster, moder Mary Margaret, døde for nylig i Dundee (i Skotland) i en alder af 101 år. 80 år havde moder Mary Margaret tilbragt i klosteret i Dundee (KIPA).

Efter hvad det litauiske seminariums pressetjeneste i Rom, Elta-Press, meddeler, har den kommunistiske regering i Litauen påbegyndt udsendelsen af endnu et nyt ateistisk tidsskrift, hvis titel er »Videnskab og liv« (KNA)

I Salesianer-kollegiet i Treviglio døde for nylig salesianerpateren Felice Razzoli, 85 år gammel. Pater Razzoli havde i sin tid været lærer for en vis Benito Mussolini i ordenens drengeskole i Forlì (KIPA).

Sammenslutningen af ungarske forfattere i udlandet har nedlagt protest mod domfældelsen af kardinal Mindszenty's sekretær, mgr. Turcsanyi, meddeler sammenslutningens sekretariat i London (KIPA).

Polyglotta Vaticana har netop udsendt 521. oplag af den italienske bibeloversættelse (KIPA).

Blandt medlemmerne af den amerikanske marineekspedition, der er på vej til Sydpolen, er der også en præst: fysikeren fader Edward A. Bradley S.J., fra Xavier-universitetet i Cincinnati. Fader Bradley er ekspeditionens chef-seismolog og udfører målinger til bestemmelse af polarisens tykkelse (KIPA).

for veludviklet til, at de blev ofre for overtroen. Hvad så med os, der ingen som helst undskyldning har?

*

Tertullian skriver i »De Idolatria« (Om afgudsdyrkelse), forfattet i år 198 eller 199, at magerne og astrologerne ikke må betræde Rom og Italien og deres (frafaldne) engle ikke Himlen.

»Det er bekendt, i hvilken sammenhæng magi og astrologi står. De første, der forkyndte Kristi fødsel og

Da Kristendommen kom til Danmark

bragte ham gaver, var stjernetydere ... Men denne slags videnskab var kun blandt de tilladte indtil Evangeliet kom. Efter Kristi fødsel skal ingen mere kunne aflede et menneskes fødsel fra stjernerne. Guld, røgelse og myrra bragte de dengang Herren som barn, som en afslutning på denne verdens ofre og herligheder. Hvad drømmesyntet befalede disse magere, blev uden tvivl befalet dem i kraft af Guds vilje, nemlig dette, at de ikke skulle vende hjem ad den vej, de var kommet, men ad en anden. Grunden var ikke den, at Herodes ikke skulle forfølge dem, han forfulgte dem jo heller ikke. Han vidste ikke, at de drog bort ad en anden vej, for han vidste ikke, ad hvilken de var kommet. Vi må forstå det som den rette vej. Det blev altså befalet magerne at de fra nu af skulle vandre en anden vej.

Efter evangeliets komme blev Simon Magus fordømt og bortvist fra troen, da han stadig ville øve sit gøgleri. En anden troldmand blev straffet med tabet af sit syn, fordi han modarbejdede apostlen. Jeg tror, at den samme skæbne havde ramt astrologerne, hvis de var kommet i berøring med apostlene. Straffes magien, som astrologien er en underafdeling af, så findes uden tvivl underafdelingen sin fordømmelse sammen med den hele magi.«

*

Og St. Augustin skriver i sit brev til Januarius (år 400):

»Vi drager ikke slutninger om vore handlingers resultater ud fra solen, månen, års- eller månedstiden, for at vi ikke i menneskelivets farligste storme skal strande på en elendig afhængigheds klippe og lide skibbrud på den frie vilje. ... Vi »giver ikke agt på år, måneder og tider« for at ikke apostlen skal sige: »Jeg frygter, at jeg har virket forgæves iblandt jer.« Han dædler nemlig dem, der siger: »Jeg vil ikke rejse i dag, for det er ikke den rette dag« eller »Månen er netop i en vis stilling« eller »I dag vil jeg rejse, for at min forretning skal gå godt, eftersom stjernerne er i en ganske bestemt stilling«. I denne måned vil jeg ikke drive handel, thi hin stjerne svæver over denne måned. Jeg vil ikke beplante noget vinbjerg i år, for det er skudår«. Derimod vil intet fornuftigt menneske dædte den, der tager hensyn til tiden, idet han siger: »Jeg vil ikke rejse i dag, for en storm er blæst op« eller »Jeg vil ikke gå om bord, for vinteren gør sig endnu gældende« eller »Det er tid til at så, for jorden er gennemtrængt af høstregnen«.

Og i bogen »De doctrina christiana« (år 397) skriver den samme Augustin:

»Det er rigtigt, at astrologerne kan søge stjernernes virkelige stilling ved et menneskes fødsel og ofte virkelig finde den, men alligevel farer de vild, fordi de påstår, at de ud fra denne stilling kan forudsige enten vore handlinger eller disses resultater, og fordi de således sælger et uværdigt slaveri til uvidende mennesker. Thi enhver, der kommer som fri mand til en astrolog, betaler endog penge for at gå bort som slave af Mars, Venus eller rettere sagt alle stjernerne.«

Vore hedenske forfædre fik deres første kendskab til kristendommen under vikingetog til fremmede lande og senere gennem det fredelige handelsamkvem. Kristne købmænd fra Syd- og Vesteuropa kom til Norden og bragte bud om den åndelige revolution, der havde fundet sted ude i den store verden.

I 826 rejste den danske konge Harald Klak til byen Ingelheim ved Mainz for at søge hjælp mod sine fjender hos kejser Ludvig den Fromme. Han lod sig døbe og gik ind på kejserens betingelse for hjælpen — at Harald ville tage kristne missionærer med hjem til Danmark.

Det blev Ansgar, en 25-årig ung munk fra klosteret Ny Korvey ved Weserfloden, der tog mod opfordringen til at følge med den danske konge. Sammen med en anden munk, Authbert, forkyndte han den kristne tro for danskerne og syntes at have held med sig. Det varede dog kun et år. Den svage og ubetydelige konge måtte forlade landet, og de to munke ligeså. Ansgar bosatte sig imidlertid i Holsten og søgte derfra at lede missionen. Da Hamburg blev Ærkebispesæde i 831, udnævntes han til stiftets første ærkebiskop. Danske og vendiske børn blev oplært i en skole, som Ansgar oprettede der.

I Danmark regerede nu Horik den Ældre, som forbød sine undersåtter at lade sig døbe. I 845 sendte han en

flåde mod Hamburg og lod byen plyndre. Imidlertid bedredes forholdene atter. Ansgar blev udnævnt til biskop i Bremen, og kong Horik traf biskoppen og fik et helt andet syn på kristendommen. Det blev nu tilladt danske at lade sig døbe, og Ansgar fik lov til at bygge en Mariakirke i Hedeby (Slesvig). Da Horik døde, opstod kortvarige nye vanskeligheder, men den nye konge, Horik den Yngre, var også venligt stemt og gav tilladelse til rejsning af en kirke i Ribe.

Inden for disse gode år foretog Ansgar også en rejse til Sverige, hvor en høvding på Mälaren Björkö tog så vel imod ham, at Ansgars resultater i Sverige blev større end i Danmark. Her lykkedes det nemlig ikke at opnå ret mange omvendelser. Jordbunden måtte først grundigere beredes. Ansgar døde den 3. februar 865 i Bremen. Med rette kaldes han Nordens apostel, og den danske kirkes grundlæggelse er hans værk.

Fra Ansgars død hengik næsten 200 år, før kristendommen virkelig havde vundet fodfæste i Danmark. Under Harald Blåtand (940—985) begyndte omvendelserne at vokse i antal, efter at kongen selv omkring 960 havde ladet sig døbe. I hans regeringsår oprettede den virksomme ærkebiskop Adalbert danske bispesæder i Slesvig, Ribe, Århus og Randers. På runestenene ved sine forældres gravhøje i Jelling lod Harald sig omtale som »den Harald, der gjorde danskerne kristne«, og samme sten bærer et billede af den korsfæstede frelser, det ældste nordiske korsfæstelsesbillede.

Ved Haralds død var landets flertal blevet døbt. Men det var dog først på Knud den Stores tid, da engelske biskopper og munke i betydeligt tal kom til Danmark, at man kan tale om et kristnet Danmark. Og selve kirkeorganisationen i vort land blev først til under Svend Estrildsen, som knyttede forbindelsen til pavestolen.

Slutstenen af hele denne udvikling var oprettelsen (i 1104) af det danske ærkebispesæde i Lund.

Afsides — og næsten ubemærket står Sct. Ansgar — i den flamske kunstner Lucien Hecklens smukke fremstilling — i en niche ud mod grønnegården i Sct. Josefs hospital i København.

„Får vi nu ikke ondt i halsen mere“?

Peter og Ulrik har fået søndagsfrakkerne og de nystrikkede huer — som de fik til jul — på, og nu står de op tripper ude i forstuen. »Mor — nu har den slået, nu skal vi gå, ellers kommer vi for sent til messe.« »Ja, nu går vi,« siger Mor. »Jeg er færdig.« Og så tilføjer hun: »Og så må du hellere tage Ulrik med op til dig i bænken idag, Peter, for efter messen skal vi have Blasius-velsignelsen, du ved nok, og så må Ulrik hellere følges med dig og de andre børn, men du må sørge for ikke at slippe ham.«

Og Peter tager Ulrik med sig. Det gør alt sammen fint. Efter messen kommer både pastoren og kapellanen igen ud af sakristiet, iført lange, hvide

korstegn mellem lysene over de andægtige små hoveder, og samtidig siger han noget, vist nok på latin, men det kan Peter ikke forstå. Han kan bare hele tiden høre noget om »Blasii« — og det må være noget om Blasius. Det er nok en eller anden velsignelse. Det ved mor nok. Blasius skal jo bevare os mod halssygdomme. Nu står præsten midlertidig foran ham. Peter bliver helt højtidelig for mode, da skæret fra lysene falder på ham. Han gør et stort fint korstegn — samtidig med at Ulrik er ved at forgå af nysgerrighed, inden turen kommer til ham. Og inden præsten når ham, er han ganske på det rene med, hvad han skal gøre. Han rejser sig og går sammen med sin broder tilbage til knælebænken. Men på vejen hjem vil Ulrik have besked. »Hvorfor gjorde præsten korstegn for os?« »Han har velsignet os,« svarer Peter. »For at du ikke skal blive syg i halsen?« »Halsbetændelse?« spørger Ulrik forsigtigt. »Ja, og difteritis, det er meget værre, for det kan man dø af.«

»Er du nu sikker på, at vi ikke får ondt i halsen?« spørger Ulrik lidt efter. »Er det helt sikkert?« Peter svarer ikke. Sidste år havde han nemlig også fået Blasiusvelsignelsen, men ikke desto mindre havde han haft halsbetændelse hen på efteråret, og det havde været temmelig slemt. Hjælp Blasiusvelsignelsen måske alligevel ikke? Det måtte han nok hellere spørge mor om.

Og da de så kom hjem måtte mor til at forklare det hele. »Jo,« siger mor så, »se, kirken er jo også en slags mor for sine børn. En mor ønsker sine børn alt godt, hun vil gerne have, at de skal være raske og glade, at der ikke skal ske dem noget ondt, og at de ting, som de leger med eller omgås, ikke skal gøre dem fortræd.«

»Er det derfor, at du så tit gør korstegn på vores pande?« siger Ulrik snusfornuftigt. »Om aftenen når vi skal sove og om morgenen, når vi skal i skole, for at vi ikke skal blive kørt over?«

»Ja, det er sådan noget i den retning, at kirken også gør,« siger mor.

»Men kirken kan velsigne bedre end du,« indskyder Peter. »Præsten har mere magt til at gøre det end du har,« men så griber han sig lidt i det og tilføjer: »Jo, for søster siger, at han er særlig indviet til at gøre den slags ting, og han kan også læse messe og tilgive synder ...«

»Det er rigtigt, at vor Herre har givet præsten en stor magt,« siger mor derpå indrømmende. »Han kalder vor Herre til at velsigne os. Han beder vor Herre om Guds nåde for os, men tit og ofte tager han også en eller anden helgen til hjælp, for at den pågældende også skal gå i forbøn for os hos Gud.«

»Gør ham Blasius det idag?« spørger Peter. »Hvad er han egentlig for en — kender du ham?«

»Jo, det gør jeg. Han var først læge og så blev han biskop, og man fortæller, at han engang har frelst et barn fra at dø, fordi det havde fået et fiskeben i halsen. Senere hen blev han dog

(fortsættes næste side)

3 HEFTER

Hubert Dryvers: Fulton Oursler.
En detektiv opdager Kristus.

I. M. Devos: Douglas Hyde.
Fra marxisme til Kristus.

R. Courtois: Edith Stein.
En berømt jødinde.

Serien »Konvertitter fra det 20. århundrede«.

à 16 s., kr. 1,00.

Under redaktion af jesuiterpateren F. Lelotte er der udkommet nogle korte biografier af moderne konvertitter, på dansk foreløbig tre i fru Paula Heides udmærkede oversættelse. Omslagene er forskellige, men alle med samme motiv: en vej. Det er storartet, fordi der fortælles om tre meget forskellige menneskers vej mod det samme mål, der er Gud ...

Det er virkeligt lykkedes på de 16 sider at fortælle om jødingen Edith Steins omvendelse til kristendommen, så man forstår den og bifalder »vejen«. Det væsentlige kommer tydeligt frem, idet der fortælles både om hendes sandhedssøgen — så stærkt fremmet af hendes fag: erkendelsesfilosofien — og om hendes stadig voksende bønsliv ...

Hæfte no. 2 fortæller om Douglas Hyde, den engelske kommunistredaktør, der blev katolik i 1948 og udgav den berømte bog: »Jeg troede ...«.

Det lykkes hæftet at beskrive den usynlige udvikling fra metodistisk teologi gennem villet(!) ateisme og kommunisme tilbage til kristendommen ...

Kjeld Geertz-Hansen.

(Den katolske boganmelder)

kjortler, alber, og så har de hver to hvide kærter i hånden og de er lagt skråt over hinanden, så at de danner et kors, og så er de bundet sammen med en rød sløjfe og lysene er lændt. Pastoren gør tegn til børnene, at de allesammen skal komme frem til kommunionsbænken.

»Og så knæler I allesammen ned — havde søster sagt til børnene igår — og folder hænderne pænt. Når præsten står foran jer, så gør I andægtigt korstegn sammen med ham.« Peter tager et tag i Ulrik og sammen går de så op til kommunionsbænken, alt imens Peter passer nøje på, at den lille bror gør en »ordentlig« knæbøjning. Den lille når knapt nok op til kanten af kommunionsbænken.

Præsten går fra det ene barn til det andet. Med højre hånd gør han

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for februar måned:

*Trøst og kraft på
forbøn af Vor
Frue af Lourdes.*

*Bekæmpelse af
den gudløse ma-
terialisme i Kina.*

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Febr.

2. S. I Højmesse:
(hvid) *Kyndelmisse* (810—86); efter Graduale læses Tractus; 2. bøn: Septuagesima (101); Jesu Fødsels præf. (514). — Ved lysenes indvielse og ud- deling samt ved processionen er farven violet (uden blom- ster paa alteret), ved Messen hvid (med blomster). — I alle øvrige Messer:
(violet) *Septuagesima* (101—24); præf. (521).
3. M.*) ST. ANSGAR, Bispedømmets (hvid) og Domkirkens Værnehelgen (821—87); alm. præf. (525).
4. Ti. *Jomfru Mariæ Renselse* (816 (hvid) 86); 2. bøn: St. Andreas Cor- sinus (825); Jesu Fødsels præf. (514). (Lysenes indvi- else etc. sker ikke i dag, men kun søndag).
5. O. *St. Agathe* (826); alm. præf. (rød) (525).
6. T. *St. Titus* (828); 2. bøn: St. Dorothea ([61]); alm. præf. (525).
7. F. *St. Romualdus* (828); alm. (hvid) præf. (525).
8. L. *St. Johannes af Maltha* (829); (hvid) alm. præf. (525).
9. S. *Sexagesima*. — I dag højtide- ligholdes:
(hvid) ST. ANSGAR (821—87).

*) Mandag den 3. Febr. meddeles St. Blasius-Velsignelse; se Messebogen under samme dato.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammenslutlet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. K I Æ R U L F F (ansvarshavende) og J. B E R G Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Pilgrimrejser i 1958

Rom fra d. 31. marts til d. 19. april. Påske i Rom, ophold i Assisi og Firenze.

Lourdes over Lisieux, St. Laurent og Paris fra d. 19.—31. maj.

Lourdes, den 6. skandinaviske rejse direkte over Paris fra d. 26. juni—d. 8. juli.

Lourdes over Paris og Nevers fra d. 8.—21. sept. med deltagelse i den internationale Mariakongres.

St. Ansgars kirke

Søndag d. 2. februar kl. 10: Kyndel- misse med lysindvielse, procession og højmesse.

Søndag d. 9. februar: *Sct. Ansgars fest*. Kl. 10: Pontifikalmesse. Kl. 17: Festandagt med prædiken, procession med Sct. Ansgars relikvier og sakra- mental velsignelse. I processionen deltager sognegestligheden fra Stor- København.

D.K.K.F.

Pater van Schaiks foredrag, som skulle være holdt den 14. februar i Stenosgade, er udsat til den 25. fe- bruar kl. 19.30. Efter foredraget kaffe- bord. Pris kr. 1,50. Emnet for fore- draget er: Katolsk Aktion. Efter det første foredrag i rækken at dømme vil også de næste to blive meget inter- essante. *Styrelsen.*

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Katolsk

Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

DØDSFALD

R. I. P.

Vor kære broder

Heinrich Holler

døde d. 20. januar 1958.

Emma og Margrethe.

Blasiusvelsignelsen

(fortsat fra foreg. side)

slået ihjel af hedningerne, og derfor kalder vi ham for en martyr.»

»Så vil vi ikke have fisk mere,« ind- skyder Ulrik.

»Jamen, ved du hvad, mor, præsten kan da ikke garantere for, at vi ikke får ondt i halsen, vel?«

»Nej, Peter, det kan han selvfølgelig ikke. Velsignelsen er jo ikke nogen trylleformular. Kirken kan bare bede derom, og dens bøn hører vor Herre

gerne. Men Vor Herre er Gud, og det er hans vilje, der er den afgørende. Vi har lov til at stole på vor Herre, og netop denne tillid og vor egen indtrængende bøn skal hjælpe os til, at kirkens velsignelse går i opfyldelse på os. Men kirken beder ikke alene om legemlig sundhed for os, om at vi må være raske — den beder først og fremmest om frelse for vore sjæle. Det er derfor bedst, når vi inderst inde beder vor Herre om, at han vil gøre med os, hvad der er bedst for os! Men der er mange andre ting, som præsten velsigner. Han velsigner både store og små, han velsigner de syge og de sunde, han velsignede mor, da vi havde fået en lille bror og en lille søster ...»

»Han har osse velsignet vores hus, ikke?« kommer det fra Ulrik.

»Jo, det har han rigtignok. Og han kan velsigne marker og dyr, ja endog tog og flyvemaskiner og biler.«

»Og igår velsignede han lys ...«

»Ja, men det er nu noget andet, dem *indvi*ede han!«.

»Er det ikke det samme?«

»Nej, ikke helt. En indvielse er en særlig slags velsignelse. Noget, der er

indviet, skal ikke blot tjene os mennesker til gode, men det er også specielt beregnet for gudstjenesten. Kan I ikke huske, at biskoppen kom og indviiede kirken herude, og præsten indvier også kalke og messeklæder og vievand og rosenkranse ... og også klokker og mange andre ting.

Alle de ting, der er indviet, skal man behandle med ærbødighed. Man laver f. eks. ikke en kirke til en biograf. Og messeklæderne er specielt beregnet til messen, og der er ikke

nogen anden, der må drikke af en indviet kalk end præsten ...»

»Er der også mennesker, der bliver indviet?«

»Ja, der er f. eks. præsterne og søstre. De er allesammen ikke blot velsignet, de er indviet, så at de helt tilhører vor Herre og derfor skal vi være høflige og ærbødige over for dem.«

»Jamén, jeg tager osse altid min hue af, når jeg møder pastoren eller søster — hvis ikke lige netop det øspjaskregner ...« *Mor.*

Aarhus

Aarhus Boghandel

v. katolsk kirke

Ryesgade 26

Telefon 26630

Leverandør til Sct. Knuds skole

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarde 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksduk, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Støt annoncererne

Gør Deres indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

VIL DE VÆRE TILFREDS? - KOM TIL

ANDERS JENSEN . Bülowvej 60
TELEFON 234 60

1ste Klasses Fodtøjs-Reparationsværksted
De ringer - vi henter og bringer!

Leverandør til Sct. Josefs Hospital

V. Svenstrup . Telefon 21557

Aut. Elektro-Installatør . Ladestation

Hans Brogevej, 4 . Tietgenapi.
Lev. til Sct. Josefs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22866

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Køb kvalitet
det gør vi -

DERMA RADIO

lige ved katolsk kirke - Tlf. 20076 - Specialist i båndopt. og long playing

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43867

Næstved

Ll. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770

Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 1420

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen

Boghandel

Telefon 2525

(2 Ledninger)

Tapeter og Malervarer

Claudi Hansens Efff.

Jernbanegade 3 . Tlf. 30

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg

Snedker & Tømrermester

Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juul Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Ingen Øst-Vest kontakt gennem nuntiaturet i Bern

Det meddeles fra velunderrettet kilde i Bern, at de beretninger, der har været fremme i visse dele af den schweiziske presse og som også har fundet vej til udlandet og som gik ud på, at der skulle være etableret kontakt mellem det apostoliske nuntiatur i Bern og en repræsentant for en af de østeuropæiske stater, savner ethvert grundlag. (KIPA)

Ingen „skønhedsdronning“ i Passau

En strømpefabrik i den sydtyske grænseby Passau havde for nylig bebudet afholdelsen af en skønhedskonkurrence med kåring af en »Miss Passau«. I den anledning havde det biskoppelige ordinariat i Passau samt det katolske kvindeforbund i byen rettet henvendelse til kommunalbestyrelsen med krav om, at der blev nedlagt forbud mod den påtænkte konkurrence under henvisning til, at sligt ikke sømmede sig for en bispestad som Passau. Bystyret i Passau har nu under henvisning til protesten fra kirkelig side formået strømpefabrikken til at give afkald på foranstaltningen.

(KNA)

Ottaviani-artikel -

(sluttet fra forside)

sætte kardinalens artikel i forbindelse med aktuelle indrepolitiske begivenheder i Italien. Artiklen er at opfatte som en præsts ord til de troende. Kirkens mission og de militante katolikkers opgaver må holdes adskilt fra hinanden.

*

Kardinal Ottaviani havde under titlen »Tjene kirken, ikke betjene sig af den« rettet kritik mod sådanne politikere, som efter at have fået mandat fra katolikerne til at værne om de kristne principper i det offentlige liv — alligevel i det afgørende øjeblik lægger mere vægt på deres egen ærgerrighed og deres politiske karriere end på bestræbelserne for at arbejde for en bedre verden. Kardinalen havde endvidere henvist til, at kirken i adskillige tilfælde atter og atter tilføjes de mest skændige krænkelser, selv i de lande, der kalder sig kristne, og som måske endda regeres af katolikker. Der findes endda katolikker, der som politiske autoriteter drister sig til at tilslutte sig partier, som åbenlyst bekæmper kirken.

I den italienske presse har der i flere tilfælde været givet udtryk for, at kardinalens artikel tog sigte mod den kristelig-demokratiske minister for regeringens forbindelse til parlamentet, Dino del Bo. (KNA)

URBI ET ORBI

Løslader Budapest de arresterede biskopper?

Ifølge en meddelelse, der er udsendt af det ungarske katolske pressebureau »Magyar Kurir« har biskoppen af Veszprem, Bartalan Badalik, og biskoppen af Vac, dr. Josef Petery, for nylig kunnet forlade hospitalet i Szeher-Ut. Begge de nævnte biskopper havde været forvist fra deres respektive bispesæder en tid lang, inden de kom på hospitalet. Det østrigske katolske pressebureau »Kathpress« meddeler — efter hvad det erfarer fra velunderrettet kilde — at der for tiden verserer rygter i Budapest om, at det er den ungarske regerings hensigt i al stilhed at frigive begge de nævnte biskopper. Deres hospitalsophold har været en »overgangsforanstaltning«. De samme rygter vil vide, at det først og fremmest har været ærkebiskop Grösz, der i sine drøftelser med repræsentanter for statens kirke departement atter og atter har henvist til, at den fra regeringens side så ønskelige og eftertragtede »fredelige sameksistens« mellem kirke og stat i Ungarn ikke ville kunne blive til virkelighed, så længe der fandtes biskopper, som var forhindret i udøvelsen af deres biskoppelige hverv.

Biskop Petery har i de seneste fire år levet i forvisning i Hejce i nærheden af den czeke grænse og havde blot i få dage under oktoberopstanden kunnet vende tilbage til sit bispesæde. Biskop Bardalik var i august 1957 ligeledes blevet forvist til Hejce, efter at han havde vægret sig ved at undertegne den protesterklæring mod behandlingen af ungarnspørgsmålet i UN, som regeringen havde forsøgt at tvinge det ungarske episkopat til. (KNA)

Pax-Christi-bevægelsens mål mere aktuelle end nogensinde før

De mål, som Pax-Christi-bevægelsen har sat sig, er i dag mere aktuelle end nogen sinde tidligere, erklærer det Pavelige Statssekretariats substitut, mgr. Dell' Aqua, i en skrivelse til den Internationale Pax-Christi-bevægelses præsident, ærkebiskoppen af Paris, Maurice Kardinal Felin. Der må gøres alt, hvad gøres kan, for at sikre den katolske lære om freden den størst mulige udbredelse samt for at fremme de broderlige relationer mellem såvel de enkelte mennesker som mellem nationerne, og klasserne og racerne. (KNA)

„Civiltà cattolica“ om NATO-mødet i Paris

Tidsskriftet »Civiltà cattolica«, der udkommer i Rom, bringer i sit nyste nummer en kommentar til NATO-mødet i Paris. Kommentaren konkluderer i, at dette møde har skabt grundlaget for et bredere og samtidigt snævrere samarbejde på såvel militært område som i politisk og økonomisk henseende. NATO blev oprettet med det formål at skulle løse problemet om sikkerhed i den frie verden. De kriser, som verden har gennemlevet i de seneste år, viser ganske klart, at et enkelt land ikke kan stå isoleret, at alle er gensidigt afhængige af hverandre (her prægedes ordet Interdependente). De forudsætninger, der er præget i de af NATO truffne beslutninger, stemmer helt overens med Pius XII's seneste erklæring. (KIPA)

Argentinske forældre boykotter skole uden krucifiks

De forældre i Colonia Carolina, der har skolesøgende børn, har boykottet den stedlige offentlige skole på grund af, at myndighederne har ladet krucifikserne fjerne fra skolelokalerne. De stedlige skolemyndigheder har afvist forældrenes klage med det resultat, at forældrene holdt børnene hjemme fra skole, og skolen derpå måtte lukkes.

I en fælles henvendelse til den argentinske undervisningsminister erklærer forældrene, at de ikke er til sinds at sende deres børn i en »guldløs skole«. De hævder at ville opretholde blokaden af skolen, indtil krucifikserne er blevet anbragt påny.

(KNA)

Kardinal Leger:

„Luk spillebulerne“!

Ærkebiskoppen af Montreal, kardinal Leger, vender sig i et hyrdebrev mod spillebuler, forlystelseslokaler og spiritusudskænkning, der er ved at tage overhånd i de større byer i Canada, samt mod det stadigt stigende antal af umoralske publikationer. »Vi nærer aldeles ingen betænkelighed ved at belegge såvel forlæggere som sælgere af disse umoralske publikationer som offentlige syndere og at behandle dem som sådanne,« erklærer ærkebiskoppen. »Spillebulerne må lukkes, ikke mindst af den grund, at lovgivningen simpelthen forbyder sligt. Forlystelseslokalerne må kontrolleres bedre og mere effektivt, og de der arrangerer umoralske teaterforestillinger, bør straffes. Udskænkning af alkoholiske drikke til hvem som helst må der ligeledes sættes en stopper for.« (KNA)

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

9. FEBRUAR 1958

NR. 6

450 KATOLSKKE PRÆSTER BAG LÅS OG SLÅ I TSEKOSLOVAKIET

Stadig uvished om hvor ærkebiskop Beran opholder sig

Efter hvad der meddeles fra velunderrettet kirkelig kilde, befinder der sig i øjeblikket mellem 450 og 500 katolske præster i de forskellige fængs-

ler og tvangsarbejdslejre i Tsekoslovakiet. Dette tal omfatter ikke de arresterede ordensfolk og ej heller de arresterede gejstlige af den byzantinske ritus.

Alene i det berygtede Leopoldov-fængsel i nærheden af Bratislava sidder der over 100 katolske præster. Det samme fængsel rummer endvidere ca. 1640 politiske arrestanter. I arbejdslejren Wittmannow i nærheden af

(Sluttes på bagsiden)

Venezuela ønsker fred og orden

Hyrdebrev fra ærkebiskoppen af Caracas efter regeringssvæltningen

I et presseinterview i den forløbne uge betegnede ærkebiskoppen af Caracas, Rafael Arias Blanco, den ny politiske situation i Venezuela, der er opstået efter at diktatoren Jimenez' regering er blevet styrtet, som den bedste forudsætning for genoprettelsen af den moralske orden i Venezuela. »Nu er øjeblikket inde, ikke til had og hævn, men for den store opgave: at genoprette en moralsk orden i landet,« udtalte ærkebiskop Arias Blanco ordret. »Der må skabes fuld frihed for kirken og de troende sjæle.«

I en radio- og fjernsynstale rettede lederen af den ny »patriotiske junta«, der efter diktator Jimenez' fald har overtaget styret i Venezuela, admiral Wolfgang Larrazabel, en indtrængende appel til katolikkerne om at medvirke ved genoprettelsen af ro og orden i Venezuela. Admiralen — der selv er praktiserende katolik — sluttede med korstegnet.

Det katolske dagblad »La Religion« i den venezuelanske hovedstad har ligeledes opfordret katolikkerne til at slutte op om bestræbelserne for at genoprette fred og orden i Venezuela.

Samtlige katolske dagblade i Venezuela har samtidig startet en fælles pressekampagne mod den prostitution, der er ved at tage overhånd i Venezuela. Bladene opfordrer den ny regering til omgående at gribe ind overfor det moralske forfald. Under præsident Jimenez har den katolske kirke gentagne gange krævet en lovgivning af samme art, men forgæves. (KNA)

DET ER LOURDES!

Tidens problemer

Vor tid analyseret

Kæmpebyggeriet i Lourdes

Fra Angelico's grav åbnet

Vatikanet medlem af ti internationale organisationer

Den Hellige Stol er for øjeblikket repræsenteret i ti internationale organisationer og deltager i disses arbejde med egne faste repræsentanter. Blandt disse organisationer er UNESCO, Det Internationale Bureau for fredelig Udnyttelse af Atomenergien, Det Internationale Flygtninge-Fond, Den internationale Ernærings- og Landbrugsorganisation, Den Internationale Komité for Historieforskning m. fl.

(KNA)

LOURDES

11. februar indledes jubilæumsåret i Lourdes. Pilgrimme fra alle verdenshjørner vil i det kommende år — i endnu højere grad end ellers — søge til den lille by i Pyrenæerne, hvor den hellige Bernadette for 100 år siden så Gudsmoder.

Holland indfører frivillig kirkeskat

Ved domkirken i Utrecht indføres der fra og med 1. februar for første gang i en katolsk kirke i Holland en frivillig kirkeskat. De troende opfordres til at stille 2½ procent af deres årsindkomst til rådighed for kirken.

Hidindtil har begrebet kirkeskat i Holland kun eksisteret indenfor de evangeliske kirker, medens der i de katolske kirker hidtil har været foretaget mindst fem forskellige indsamlinger ved hver messe. Hertil kommer, at de hollandske katolikker ydermere er blevet bedt om alle mulige former for støtte i forbindelse med indsamlinger ved kirkedøren. Disse mange indsamlinger har ikke kunnet undgå at vække et vist mishag, og der er i de senere år hyppigere og hyppigere blevet slået til lyd for at bringe dette kedelige forhold til ophør på en eller anden måde. Man håber nu ved indførelse af frivillig kirkeskat at kunne få gjort ende på disse ubehagelige og stadig stigende antal indsamlinger, og man regner med, at de øvrige katolske kirker vil gå over til samme praksis som ved domkirken i Utrecht.

(KNA)

DET er Lourdes!

Johs. Jørgensens fromme »Lourdes« som Zolas roman af samme navn, Carrells udlalteser om Lourdes i »Livets Førelse« med de store tal på mirakuløse helbredelser, velvillige og absolut ubehagelige artikler om valfartsstedet i aviser og tidsskrifter, alle beskæftiger de sig hovedsagelig med de undere, som sker dernede. En af undtagelserne er Werfels roman om Bernadette. Jeg har her en gammel, meget smuk artikel af afd. pastor Hermann Koch (»Eensomme Gamles Værn«): »Lourdes — hvor døve hører, blinde ser, halte står op og går«. Det er rimeligt og naturligt, at de uforklarlige helbredelser kommer til at spille en uforholdsmæssig stor rolle i alt, hvad der er blevet og bliver skrevet om Lourdes; for alle de andre mirakler, de mirakler, som sker i sjælene, kan jo ikke så let blive »godt stof«. Og alligevel er det dem, der er Guds Moders *egentlige* gave til dem, som retter sig efter det ønske, hun bad Bernadette bringe videre: »Jeg ønsker, at folk skal komme hertil i procession«, d. v. s. på højtidelig vis og fromt; syge talte hun ikke specielt om, endsiige lovede at helbrede dem. De syge er hovedpersoner i Lourdes, og deres antal er vokset utroligt fra år til år; men netop dette viser, at de troende søger noget større end den legemlige helbredelse; thi det er uendelig få, som bliver raske, selv om tallet på helbredelser er langt større end de af Kirken konstaterede mirakler; man skulle ud fra et rent menneskeligt synspunkt vente, at de tusinder og atter tusinder, som hvert år vender skuffede hjem, mens måske 5 eller 12 er blevet mere eller mindre helbredte, ville synke hen i håbløshed og bringe Lourdes i miskredit som »Miraklernes By«. Og så er det modsatte altså tilfældet, thi som Herm. Koch også skrev: »Lourdes yder åndelig valuta for ethvert sind«.

De mirakler, der sker, skal stadfæste Lourdes' hellighed, åbenbaringernes sandhed. En helgens hellighed fastslås jo bl. a. ved, at der er sket legemlige helbredelser på hans eller hendes forbøn; Vor Herre selv viste mange gange, at åndelig helbredelse måtte ledsages af legemlig, for at mennesker skulle fatte blot lidt af hans magt. »Hvad er lettest at sige: »Dine synder er dig forladte«, eller: »Stå op og gå«? Men for at I skal vide, at jeg har magt til at forlade —, siger jeg: »Stå op og gå til dit hus«.

Hvis de præster, som hører skriftemål i Lourdes, kunne fortælle deres oplevelser — så ville man komme til at høre om mirakler i tusindvis. Men sendte man til en dansk avis en artikel om en af de omvendelser, som er sket, og som den lykkelige sjæl med jubel taler om, ville ingen optage den, hvis det da ikke er en nobelpristager, som fortæller om den største åndelige oplevelse i sit liv. Da derimod for en del år siden en ung pige blandt nor-

diske pilgrimme på et meget ringe grundlag troede at være blevet mirakuløst helbredt i Lourdes, blev dette til forsidestof med store overskrifter.

Og så er der altså statistikken.

Ja, hvis man skal regne med de helbredelser, der *officielt* opfylder Kirkens krav til undere, er der i de næsten 100 år til 1956 anerkendt 54 mirakler! Dette tal findes i »Lourdes-Meddelelser« i anledning af jubilæet udgivet af den internationale Vor Frue af Lourdes-Komité i Paris, og virker yderst forbløffende, når man lige har læst hos Johs. Jørgensen, at helbredelsernes tal var ca. 150 om året, og så kunne man jo gange 150 med 50. Men — så er det jo, at vi kan tale om både helbredelser og de kirkeligt fastslåede mirakler. Af de 54 blev syv fra det allerførste år anerkendt af en kanonisk kommission i 1862. I 45 år derefter blev ingen helbredelse kirkeligt bekræftet. I 1907 kom så en kanonisk erklæring, i 1908 fastslog Kirken 21 mirakuløse helbredelser fra 1875 til 1907, og fra 1908 til 1913 var der 11 konstateringer. Men under verdenskrigene og i hele mellemkrigstiden, altså i 33 år, blev ingen kanoniske undersøgelser foretaget. Disse begyndte igen efter anden verdenskrig, og

Ungdom på vej til Lourdes.

fra 1946 til 1956 konstaterede man 13 helbredelser som mirakler.*)

De »tomme« perioder, der jo udgør størstedelen af den tid, valfartsstedet har eksisteret, beviser naturligvis ikke, at der ingen mirakler har fundet sted, men kun, at Kirken ikke har stillet tilsyneladende uforklarlige helbredelser frem for en »domstol«. Efterhånden dukker nogle »gamle helbredelser« op og bliver slået fast som undere; det skete f. eks. i 1956 med en helbredelse fra 1926.

I sådanne tilfælde foreligger naturligvis alle lægeerklæringer, røntgenbilleder, resultaterne af undersøgelser af enhver art fra hele sygdomsperioden og fra det eller de år efter helbredelsen, som skulle gå, før lægerne i Bureau des Constatations tog afgørende stilling til den. Nogle ældre helbredelser er i den grad blevet »konstateret« af lægerne, at der ikke er blevet indvendt noget mod i almindelighed at omtale dem som mirakuløse, trods manglende kanonisk undersøgelse. Således var det med helbredelsen af postassistenten Gargam, som Johs. Jørgensen fortæller indgående om, med nøjagtige citater af lægeerklæringer.

Gargam, som ved en jernbaneculykke i 1899 blev »forvandlet til et sandt vrage af et menneske, hos hvem fornuften var det eneste, der var forblevet uskadt«, blev, næsten døende, bragt til Lourdes, hvor han, der under sine lange lidelser var blevet mere og mere fjendsk mod religionen, som på sin mors bøn »har sig ad som en pilgrim«, altså skriftede og kommunicerede, først fik troen tilbage, bad af hele sin sjæl og følte sig lykkelig og fredfyldt. Senere på dagen, da de, som hjalp ham under den sakramentale velsignelse af de syge, troede han døde mellem hænderne på dem, satte han sig op på håren, fuldkommen helbredt. Her er altså tale om en vantro, som lod sig føre til Lourdes for sin mors skyld — og blev karsk på både sjæl og legeme.

En nyere, ikke af Kirken konstateret helbredelse, som flere gange har været omtalt her i vore katolske blade, er den 54-årige irlænder John Traynor i 1923. Traynor blev meget hårdt såret i den første verdenskrig. En række operationer forværrede kun hans tilstand, og da han kom til Lourdes med et pilgrimstog fra Liverpool, før han skulle overføres til et hospital for uhelbredelige, kaldte lægerne ham »et patologisk museum«. Efter et bad i piscinerne blev den helt lammede epileptiker befriet for alt det, der havde gjort ham til et menneskeligt vrage, ligesom Gargam. Begge vendte de resten af deres liv hvert år tilbage

(Sluttes side 72)

*) En kanonisk kommission bliver sammenkaldt af biskoppen i det bispedømme, den helbredte hører til, efter at biskoppen af Tarbes og Lourdes har meddelt ham det rent videnskabelige resultat, den internationale lægekomité i Lourdes er kommet til.

ÅBENBARINGEN

(III)

Guds åbenbaring til os mennesker er en *historisk kendsgerning*, der med *sikkerhed* kan konstateres som enhver anden begivenhed. Den nødvendige sikkerhed opnås ad to veje. En profet t. eks., der modtager en åbenbaring, får sikkerhed for, at det er Gud, der taler til ham, direkte af den Allerhøjeste. Men hos de andre, til hvem profeten skal bringe Guds budskab, garanterer Herren for ægtheden af meddelelsen ved gerninger, som kun kan have Gud til ophav, frem for alt ved mirakler og profetier. Da disse på en overvældende måde beviser Guds almægt og grænseløse viden, er de de sikreste tegn på en guddommelig åbenbaring og kan opfattes og forstås af alle og enhver. Derfor var det også, at både Moses og profeterne, men måske særlig Jesus Kristus selv virkede de mange og ubestridelige mirakler og forudsagde fremtidige begivenheder. Hovedgarantien for den guddommelige åbenbaring i Kristus er hans opstandelse fra de døde. Denne historiske kendsgerning samler og stadfæster så at sige alle de øvrige mirakler. Frelseren gør selv opmærksom på det ved at sige: »En ond og utro slægt kræver tegn, men der skal intet andet tegn gives den end profeten Jonas' tegn. Thi ligesom Jonas var tre dage og tre nætter i havdyrets bug, således skal menneskesønnen være tre dage og tre nætter i jordens skød«. Mt. 12, 39—40. Og Petrus tilføjer: »Ham opvakte Gud på den tredje dag og lod ham blive åbenbaret«. App. 10, 41.

Bibels bøger er kildeskrifter, der giver os *historisk sikkerhed* for, at de indeholder Guds ord til os mennesker, navnlig garanterer de for, at Kristi vidnesbyrd om sig selv, nemlig at han er den lovede Messias og Guds Søn, er uomstødelig sandhed. Han bekræfter jo sine ord ved sit livs hellighed, der udelukker enhver løgn, samt ved sine undergerninger og profetier.

At det er Gud, der taler til os i Skriftens bøger, bekræftes også ved deres indhold og dettes ophøjethed og indre harmoni. På en enestående måde giver de os mennesker lys og klarhed over de mest brændende spørgsmål, som vi søger svar på. De oplyser os om, hvorfra vi kommer, hvad meningen er med vort livs jordiske periode, og hvad vi kan vente os efter afslutningen af vor prøvetid. De viser også, ad hvilken vej vi kan tilfredsstille vort hjertes dybeste længsler efter lykke og evigt liv. Ingen andre bøger i hele verdenslitteraturen kan præstere noget tilsvarende.

Selv om en troende kristen hverken har råd eller tid eller evne til at forsøge sig en *videnskabelig* begrundelse for, at Guds åbenbaring er en historisk realitet og ægte — hvad

der ville kræve et vidtløftigt studium — så kan dog alle og enhver få den tilstrækkelige sikkerhed ved bare at kaste et blik på den ene, hellige, katolske og apostoliske Kirke. Den er i dag og præsenterer sig for alles øjne. Den har været i går og for snart to tusinde år siden. I en ubrudt linie og gennem en udvikling, der aldrig kom i strid med sine udgangspunkter, går denne Kirkes lære og embede tilbage til den fuldmagt og det vidnesbyrd, som apostlene havde modtaget af Guds Søn selv. Alle de filosofiske og historiske argumenter, som den fundamentalteologiske videnskab kan

Søndag Sexagesima

9. februar 1958

Guds sendebud til Nordens lande

Jesus Kristus er alle præsters og missionærers forbillede. Der er et træk, som kendetegner Kristi jordiske liv: ensomhed. Kristus er den ensomme. Det var kun få, der hilste ham velkommen, da han fødtes i Bethlehem. Han var ensom i sit folks midte. Johannes Døbereren siger det sådan: I eders midte står han, som I ikke kender. Han kom til sine egne, og de tog mod ham. Ensom var han mellem sine apostle. Han kunne vandre i dybe tanker forud for sine apostle. Han stiger op på bjergene ganske alene for at bede. Da lidelsens tid var inde, kunne han på olivenbjergene klage og græde: Jerusalem, hvor ofte har jeg ikke villet drage dig til mig, men ...

Da han kæmpede i Getsemani have sin sidste strid, forlod hans disciple ham, og i nattens ensomhed og stilhed stred han i sin Jakobskamp med den himmelske Fader. Hans egne sov. Tilsidst ophøjet på korset, var der kun to, som fulgte ham. Ja, og i den grusomme forladthedsfølelse, råber han fra korset: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?

II. Og nu Sct. Ansgar. Vi møder ham i klostret som en drømmer, opfyldt af iver efter at drage ud for at forkynde Guds ord for hedninger. Hans medbrødre forstod ham ikke, da han med kun en ledsager drog ud til sit missionsarbejde. Ensom følte han sig tit i de vidtstrakte svenske skove og selv mellem mennesker, der mest var barbarer. Ofte forstod de ham ikke. Hans idealer var ikke deres. De var blidhed, renhed og godhed mod hårdhed og vildskab. Nogle af kirkens mænd, som burde have støttet ham, svigtede. Men Sct. Ansgar forbliver støt på sin ensomme post, så længe der var mulighed for at prædike Kristi evangelium. Da han så sidder som biskop i Bremen, fyldes hans sind så tit af skuffelse og mismod, fordi han syntes, der var nået så lidt heroppe. Man kan i sandhed sige om Sct. Ansgar: Han såede Guds ords gyldne sæd under tårer — andre bar det hjem under frydesang. Ja, en sår og en anden høster. Men bare troen må gå frem, så er alting jo godt.

III. Kirkens missionærer og præster også de kender Kristi og Sct. Ansgars ensomhed i deres liv. De virker i en ligegyldig og trosfjendtlig verden mange gang.

Selv mellem trosfæller føler de ensomheden. De forstår ikke hans stræben og tanker: føre mennesker til en levende tro, til lydighed mod Gud og kirken, til sand hellighed gennem mere bøn og hyppig modtagelse af sakramenterne. Ensom må han bære sin byrde. Han må lære det sværeste: daglig at tage korset op og følge i Mesterens fodspor. En står da ved præstens side — Christus. Syndens ulykker og hærgen i menneskelivet kender han mere end andre, fordi han er sjælesørgere.

Som Christus, udskilt fra folket, skal han gøre sin gerning mellem mennesker, både mellem de gode og de onde. Frivilligt har han valgt sit kald. Ja. Og troens vished og glæde over arbejdet i Guds kirke bærer ham frem gennem årene. Jo, det er sandt, Kristus sejrer i tusinder af hjertes også i vore dage. Kristus sejrer ved tidernes ende. Måske er de os nær. Kristi kærlighed, kærlighed til ham skaber helgener og martyrer som i svundne århundreder, således også i nutiden.

Med Paulus kan alle sande kristne bekende: Vi ser ud som sørgende og er dog glade. Vi forekommer andre at være fattige og er dog rigere. Vi ejer alt i vor tro, i Guds nådegaver og i forvisningen om, at den fuldkomne glæde er at kende, elske og lyde Gud. Amen.

N. Th. Hansen.

NOTER

Radiogudstjeneste

Søndag den 16. februar kl. 14 udsender Statsradiofonien eftermiddagsandagten i Sankt Vincents kirke, Helsingør. Celebrant og prædikant er pastor Asger Strange, København, Brønshøj.

Festandagt i Immaculatakirken i anledning af Lourdes-jubilæet

I anledning af hundredårsdagen for Guds Moders første åbenbaring i Lourdes er der festandagt tirsdag den 11. februar kl. 19,30 i Immaculatakirken. Prædiken ved sognepræst M. van Buggenum S.M.M. Efter andagten afholdes lysprocession.

fremlægge for åbenbaringens tilforlidelighed, har den jævne katolik som en levende virkelighed og en legemlig-

gørelse for sine øjne, hvis bare han ser på sin kirke, der i alle århundreder har været genstand for bitre angreb, og hvis nærforestående død flere gange er blevet forkyndt af dens fjender, men som i alle disse åndelige kampe bare blev stadig større og stærkere. Om denne kendsgerning uden sidestykke har vatikankonciliet i 1870 udtalt de ord: »Ved sin enbårne Søn grundlagde Gud kirken og udstyrede den med sådanne håndgribelige kendetegn på sin guddommelige oprindelse, at den af alle kan erkendes som det åbenbarede ords vogter og forkynder«.

Vi mennesker skal nu i vor jordiske tid afgøre den skæbne, der venter os i evigheden. Men samtidig ved vi, at vi efter Guds vilje skal gøre det med den kirkes bistand, til hvilken vor Frelser har overgivet sin forløsergernings frugter. For at vi nu med sikkerhed og lethed kan finde denne kirke, har Gud udstyret den med *kendelegn*, ved hvis hjælp både troende og vantro kan skelne den fra andre, der er menneskers, ikke Guds, værk. Det drejer sig om følgende kendsgerninger:

Til trods for alle forfølgelser udefra og al menneskelig skrøbelighed indefra har den katolske kirke *udbredt sig over hele jorden* på en sådan måde, at enhver uheldet iagttager kommer til det resultat: her er Guds

finger. Stadig på ny konstaterer man eksempler på en ganske ekstraordinær *hellighed*, og det netop blandt »de ringeste af Kristi brødre«. Men hellighed er jo det mål, som Gud vil opnå med sin kirke og dens hellige lære og sakramenter. Til stor overraskelse for tvivlende sjæle udfolder den samme kirke en *uudtømmelig frugtbarhed* i det gode til alle sider. Den favner de forskellige nationer i hele verden og er dog *enig i troen*, i gudsdyrkelsen og lydigheden mod Herrens anordninger. Ned gennem århundrederne har der altid været ikke så få, der var ængstelige på grund af det spændte forhold, der kunne opstå mellem kirken og den verdslige samfundsmagt. Men Kristi kirke udviste en så *urokkelig fasthed*, at ingen fjende kunne få bugt med den.

Af den grund er det så også, at kun denne kirkes ledende mænd i kraft af deres læreemбеde kan hævde, at *de forkynder Guds ord uforkortet og uforfalsket*, således som det findes i den hellige skrift og den guddommelige åbenbaring, som kun mundtligt gives videre i kirken af Helligånden, der efter Kristi løfte stadig skal minde apostlene og deres efterfølgere om, hvad Herren har sagt. Alt det, som kirken tilbyder og forskaffer verden, er af afgørende betydning for menneskenes gøren og laden. Men kun et yd-

mygt og lærvilligt sind er rede til at lytte til Guds åbenbaring, tage imod den og rette sig efter den.

I skærende modsætning til det, der er sagt i denne artikel, står den såkaldte *dialektiske teologi*, repræsenteret af K. Barth. Den tilstræber en fornyelse af den oprindelige reformatoriske teologi. Ligesom Luther påstår den, at det faldne menneske er aldeles ude af stand til at erkende Gud og det naturligt gode. Vor fornuft kan ikke udsige noget som helst om Gud. Mellem ham og verden er der en dyb afgrund, der gør det umuligt at erkende noget af Gud ud fra den skabte verden. Der er ingen vej fra os op til Gud. Kun oppefra ned til os, idet Gud tiltaler os. Denne form for åbenbaring må retfærdiggøre sig selv. Vor fornuft kan ikke føre bevis for, at Gud eksisterer og har talt til os. Troen er et vovestykke, der svæver frit i luften.

Det er let at indse, at dette system siger det modsatte af det, skriften hævder om vor spørgsmål. Også Barths forudsætning, nemlig at arvesynden har ødelagt vor menneskelige natur, således som Luther mente, er en fejltagelse. Nogle andre påstande er i strid med menneskeslægtenes erfaringer og med sund sans. K. Barth kan have ret på en del andre punkter, men bestemt ikke på det her omtalte. *F.K.*

ORIENTERING

Den, der vil orientere sig i de opdragelsesproblemer, som den moderne verden stiller, er det vanskeligst at give gode råd angående virkelig nyttig læsning. På den ene side møder man en hærskere af modernister, som bygger ofte chokerende slet gennemtænkte systemer op på en eller anden af de »dybdepsykologiske« teorier, der indbyrdes ikke forliges ret vel og som gerne røber mere fantasi end nøgtern videnskabelighed. Men på den anden side er de mere konservative blot til sinds at bremse for alt det andet og gå ud fra, at hvad der var godt nok for tidligere slægtled, fortsat vil være det bedste at anvende.

Man må først og fremmest skride til en grundig analyse af nutiden og dens ungdom. Og her nytter det ikke med de konservative at gå ud fra, at mennesker forbliver mennesker, og at der ikke er væsentlige nutidsproblemer. Det må således betragtes som fastslået, at vor tids ungdom opnår en tidligere legemlig modenhed, samtidig med at uddannelseskravene bliver stadig større, så muligheden for økonomisk at klare sig kommer senere, med det resultat, at der er kommet en betydelig større tidsmæssig afstand mellem den kønslige modning og opnåelsen af de økonomiske betingelser for ægteskabsindgåelse efter det borgerlige mønster, som hidtil har været gældende. Hertil kommer yderligere, at det også tør betragtes som godtgjort, at den moralske modning sætter senere ind end det hidtil var almindeligt. Dette i sammenhæng med det fornævnte forhold gør det yderligere vanskeligere at an-

VOR TID ANALYSERET

lægge opdragelsen helt som før. Endvidere må det tages som et faktum, at familien ikke er, hvad den var, lad os blot sige forud for verdenskrigene. Alene at beklage dette er godt, og stort viser det sig ikke at nytte, om man prøver at skrue en uheldig udvikling tilbage. Man må bygge på det faktum, at familien i moderne forstand er forskellig fra familie før, og at den f. eks. ikke yder den indsats på den religiøse belærings og vanedannelses område, som skole og samfund tidligere kunne bygge på. En yderligere vigtig faktor er, at den mere og mere af teknikken prægede livsform har flyttet interessen bort fra visse kulturområder og til helt andre, som ikke i samme grad har opdragelsesmæssig tradition, skønt de kunne have det — det er ingenlunde mindre muligt for matematik og fysik at træde i opdragelsens tjeneste end for litteratur og historie.

Alle disse problemer og flere til er grundigt analyseret i et værk, der — trods sin sproglige og tysk-filosofiske tyngde — tør betragtes som noget af det værdifuldeste, der i de senere år er skrevet om opdragelsen i vor tid. Bogen hedder »Der Mensch als Entwurf« og er skrevet af jesuiten, pater Johannes Michael Hollenbach (Josef Knecht Verlag, Frankfurt am Main). Ud over problemstillingen, der i sig selv er af største værdi, rummer vær-

ket en fortræffelig stillingtagen til Freud og andre moderne psykologer med en udmærket udnyttelse af, hvad den moderne psykologi har kunnet fremdrage af ny viden. Pater Hollenbach selv tilhører åbenbart ikke en bestemt »skole« i psykologien, men synes især at have lært meget af Jung.

For at læserne ikke skal lokkes af uærlig reklame, må man som dansker tilstå, at når tyskere slår over i metafysikken, hvad de gør meget og gerne, ligger sproget tungt i ens hjerneceller som visse solide grødspiser ligger i ens mave, og pater Hollenbach er ingenlunde en undtagelse fra denne regel. Men når man ikke lader sig forskrække heraf, når man til desserten i den højst nærende servering, en række rent praktiske råd til såvel hjemmenes som især skolernes opdragere. Pladsen her tillader ikke en nærmere redegørelse for disse, men f. eks. er pateren efter danske begreber så revolutionær en pædagog, at han foretrækker om skoleleverne følger de enkelte fag på forskellige klassetrin, således at en dygtig regner måske går i 5. klasse, mens han følges med 3. klasse i modersmålet og med 4 i historie — eller spreder sig endnu mere over klassetrinene.

Men først og fremmest anbefales denne bog for dens ypperlige problemstilling gennem en solid analyse af tidens karakteristiske træk.

„Gå hen og sig til præsten
at de skal opføre
et kapel på dette st

1858

Den 11. februar 1858 havde en lille fransk pige, Bernadette, datter af møllefamilien Soubirous i Lourdes i Pyrenæerne sin første vision i nærheden af bjerget Massabielle ved Lourdes, hvor hun gik og samlede brønde, hvor hun gik og samlede brønde: en jomfru af ubeskrivelig skønhed, omgivet af et himmelsk lys, klædt i en snehvid dragt med et blåt bælte om livet, med hænderne foldet i bøn omkring en rosenkrans, visle sig for det forskrækkede 14-årige barn, og i tiden fra 11. februar til 16. juli samme år gentog det samme sig i den samme klippegrotte ialt 18 gange. Der skete de mærkværdigste ting i forbindelse hermed, f. eks. vældede der pludselig en

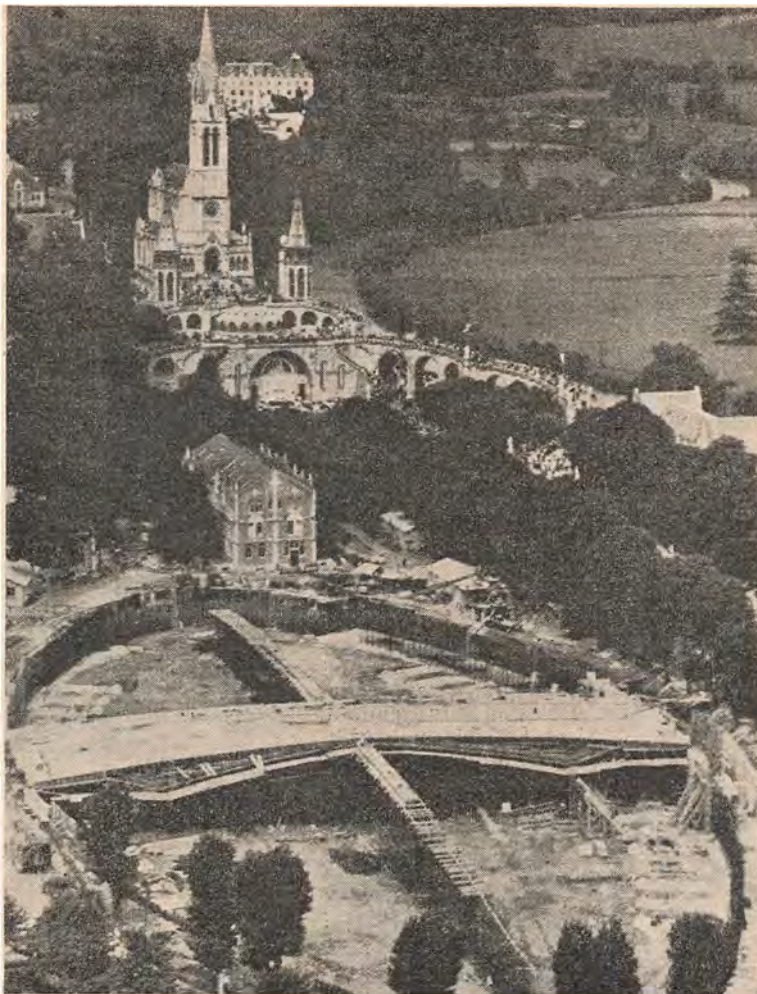

Da pilgrimmene begyndte at strømme til Lourdes, forlod Bernadette byen. Hun gik i kloster hos søstrene Nevers, og her døde hun som søster Marie Bernard 16. april 1879. 30 år efter hendes død foranledigedes hendes grav åbnet i forbindelse med den forestående saliggørelse – og man fandt hendes lig velbevaret. Ansigt og hænder blev overtrukket med et tyndt vokslag – og den dag i dag genspejles den Ubesmittede Undfangnes smil sig i hendes ansigt.

erne,

“!

I korte træk —

I søndags — på Kyndelmisse — fandt den traditionelle kærteoverrækkelse til paven sted i Vatikanet. I den højtidelige ceremoni deltog repræsentanter for patriarkalbasilikaerne i den evige stad, nationalkirkerne, de pavelige seminarier og kollegier, de religiøse ordener og kongregationer, den suveræne Maltaorden og ridderne af den Hellige Grav. (KNA)

Den Hellige Fader har i de forløbne 19 år af sit pontifikat oprettet ialt 191 ny bispedømmer samt 246 ny apostoliske vikariater. (KIPA)

Vatikanets postforvaltning har udsendt en ny serie luftpostmærker. Mærkerne er i grønt og rødt og viser st. Peters kuppel. (KNA)

»Osservatore Romano« kommenterer i den forløbne uge en udtalelse af en fra Sovjet hjemvendt italiener, Giuseppe Pollifroni, ifølge hvis udsagn der endnu skal være ca. 5.000 italiener i de russiske fangelejre. Bladet skriver, at hvis dette er sandt, så er »de gentagne dementier, der fremsættes af russerne desangående, endnu afskyeligere, for de vidner om et barberi, som man ikke engang tør tænke sig«. (KIPA)

Den ny vesttyske forbundsdag tæller i dag 197 protestanter og 192 katolikker. 70 katolske og 108 protestantiske medlemmer tilhører henholdsvis CDU og CSU. (KNA)

Ugebladet »Gente« i Milano meddeler, at Martin Bormann — der er søn af Hitlers berygtede stedfortræder Bormann — vil blive præsteviet nu til påske. — Martin Bormann, der er opdraget efter de nationalsocialistiske principper, flygtede i 1945 til Sydtyrol, hvor han blev døbt, og i 1948 indtrådte han i et præseminarium i Wien. (KIPA)

Til april vil der få kilometer fra Lourdes blive indviet en landingsplads for helikoptere. Pladsen er så afsides beliggende, at den ikke vil kunne genere selve Lourdes med motorlarmen. (KIPA)

1958

kilde frem af klippegrunden. Og store menneskeskarer begyndte at strømme hertil — 4. marts var tallet allerede nået 20.000 — og der skete mirakuløse helbredelser. 25. marts svarede jomfruskikkelsen på den lille Bernadettes gentagne spørgsmål og sagde: »Jeg er den Ubesmittede Undfangelse«. — Senere på året nedsattes en kirkelig undersøgelseskommission, bestående af gejstlige, læger, naturforskere og andre videnskabsmænd, og undersøgelseserne stod på i tre år. Først i 1862 accepteredes åbenbaringerne, og valfarterne til Lourdes fik dermed kirkelig approbation. Bernadette blev senere ordenssøster og døde, 35 år gammel, i 1879. Ved den kirkelige undersøgelse i 1909 og 1925 blev hendes jordiske rester fundet velbevarede, og i 1933 blev hun helgenkåret.

*

»Gå hen og sig til præsterne, at de skal opføre et kapel her!«, havde den hellige jomfru sagt til Bernadette — og dette bud er gået i opfyldelse. Fire år efter åbenbaringerne begyndte man, og nogle år senere stod basilikaen ved Massabielle færdig — den måtte da være stor nok. Men det skulle snart vise sig, at den var for lille,

alt for lille. Pilgrimmenes skarer voksede fra år til år, og det har atter og atter været nødvendigt at holde gudstjenesterne under åben himmel. Og hvordan skulle man da kunne bygge en kirke, som ville kunne rumme de enorme skarer, som på visse lider af året kommer til Lourdes? Det er rigtigt, at der er noget storslået over disse friluftsgudstjenester i Lourdes, men vejrliget er her på Pyrenæernes skrænter meget uberegneligt og tit og ofte regnfuldt. Den ny kirke, der nu — i hundredåret for de første åbenbaringerne i Lourdes — er under opførelse, vil kunne rumme 20.000 personer.

I de forløbne hundrede år har Lourdes vundet verdensry — men med sine overnaturlige hændelser er Lourdes også en alvorlig formaning til vor vantro og materialistiske tid!

DET er Lourdes!

(sluttet fra side 67)

til Lourdes for som sygehjælper at takke Guds Moder for de lykkelige leveår, hun skænkede dem.

Endelig skal omtales en ikke konstateret helbredelse fra det sidst ti-år; det er lægebureauets nu afgåede chef, dr. Leuret, der har fortalt om den. Den skete i 1947 og blev ved undersøgelsen året efter kaldt »exceptionnel«. Den seksårige Gerard Baillies led af dobbeltsidig nethindebetændelse med henfald af begge øjne og havde været blind, fra han var to år. På en valfart til Lourdes gik han korsvejen med sin mor og kunne pludselig se. Da han kom tilbage til blindeinstituttet i Arras, hvor han havde været anbragt, opfordrede ledelsen hans forældre til at tage ham hjem; han hørte ikke mere til blandt de blinde. Drengen kom i almindelig skole, og fra oktober til juli næste år lærte han at læse, skrive og regne og fulgte ganske normalt med i klassen. Hver dag gik han alene de 4 km til skole og skulle på vejen over flere stærkt befærdede kørebaner. I juli blev han igen undersøgt på Bureau des Constatations. Han klarede en række synsprøver, og en fremragende engelsk øjnelæge foretog igen en grundig un-

helbredelser af organiske sygdomme, som ikke kan forklares på naturlig vis, hvor lægevidenskaben så at sige giver op. Men ingen undersøgelse i Bureau des Constatations médicales eller dets annex, Bureau des Etudes scientifiques, kan ende med ordet »mirakel«. Skal der virkelig flere undersøgelser til, når Guds Moder har gjort mig rask?» kan en lykkelig helbredt spørge; og svaret lyder: »De må ikke blive træt eller ked af det. Vi respekterer Deres tro; men hvis der kan blive tale om et mirakel, må det, der er sket, klarlægges sådan, at De roligt kan lade det møde de vantros kritik«.

Og nu kommer vi tilbage til det, som dette stykke om helbredelse begyndte med: Vi katolikker må stadig huske på, at selv de allerstørste mirakuløse helbredelser slet ikke er det væsentlige i Lourdes. De, som har haft den lykke at være med i hjælpearbejdet for de syge dernede og er kommet i nærmeste kontakt med dem, har år efter år set og følt noget af det, som Father Vernon Johnson (forf. til »En Herre, én Tro«), der i 4 år virkede som præst iblandt dem, har udtrykt på følgende måde: »Der er noget, som Kirken regner for uendelig større (∴ end de fysiske helbredelser), og det er de vidundere af overnaturlig nåde, der sker i deres sjæle,

signelse. I stedet for at vende tilbage skuffede og ulykkelige ved tanken om at leve videre som før, er de overvældede af taknemmelighed over, at de ved deres lidelser er udvalgt til mere end andre at få del i Vor Frelseres lidelse og hans moders smerte.

Et par nordiske glimt fra Lourdes. (Øverst): Pater I. Mesters S.M.M., der nu gennem en årrække har været sjælen i arbejdet for Lourdes, bl. a. ved arrangementet af pilgrimsrejserne, i samtale i Lourdes med en confrater fra Borneo, og (til venstre) ved en af de nordiske pilgrimsfærder til Lourdes bærer Hs. Excellence Biskop Mangers, Oslo, sakramentet under de syges velsignelse. Til højre i billedet ses Hs. Eminence Kardinal Lienart samt Biskop Th. Suhr.

dersøgelse, som fastslog, at Gerard havde fået sit syn, skønt de læsioner og det optiske henfald, nethindebetændelsen var skyld i, ikke var forsvundet, og øjnenes membraners anatomiske tilstand var sådan, at de umuliggjorde det normale syn, barnet nu var i besiddelse af.

Det er altså rigtigt at tale om helbredelser og mirakler, men man skal skelne imellem dem, og Kirken tager ikke »ansvaret« for mirakler, den ikke selv har fastslået som uomtvistelige under. For nylig har Lourdes' biskop igen advaret mod misbrug af ordet mirakel, og lægerne i den internationale lægekommité anvender det ikke, det kan kun siges om sådanne

som kommer i håb om at blive fri for lidelser, men ikke får deres bøn opfyldt. Den overnaturlige nådes mirakel er dette, at mennesker kommer, trætte, udmattede af smerter, knap nok i stand til at udholde rejsen, ofte bitre over deres sygdom, så de spørger, hvorfor Gud dog har handlet sådan med dem, hvorfor de skal være en byrde for sig selv og for deres familie.

Og så kommer de til grotten, sammen med andre syge fra hele verden, og dér sker et mirakel med dem — nåden helbreder ikke deres legeme, men deres sjæl. Deres stilling til sygdommen bliver forvandlet. De lidelser, de klagede over, er blevet til vel-

De forstår, at de derved kan opnå velsignelse og nåde for andre sjæle. De har lært, at lidelsens apostolat er det største af alle.

Denne åndelig forvandling af sjælene er det største af alle de mirakler, som sker i Lourdes — og det er det mirakel, verden allermindst forstår.«

— — —
Det var altså de syge — helbredte og ikke helbredte. Og hvad så med de andre — os andre? De pilgrimme, som ikke bærer ydre tegn på nogen lidelse, udgør da det meget store flertal. Ja, for os er der jo ingen særlig omsorg, intet Bureau des Constatations o.s.v. Vi er der bare og kan øse af al den nåde, Guds Moder fyldte det sted med, det sted, hvorom der står i den lange Lourdes-sang: »Lyksalig hver pilgrim, som kommer her ned, her får vi en forsmag på Himme- rigs fred.«
T. Fd.

Johs. Jørgensen og Lourdes

Her op til Lourdes' 100 års jubilæum har jeg repeteret *Johs. Jørgensens* helt forglemte »Lourdes«, en af de bøger, han ét eller andet sted - vel i levnedsbogen - nævner i sin taknemmelighed mod »Gyldendal«, der udgav også hans mindst »gangbare« katolske bøger uden småligt hensyn til, at de ikke kunne forventes at give penge i kassen.

»Hjem fra den lange rejse bringer jeg udkastet til en bog. Den er nu skrevet, og den går ud i en verden, som jeg ved ikke har bedt om at få den.« Sådan slutter Johs. Jørgensen bogen om sin pilgrimsfærd i 1909, altså året efter Lourdes' 50 års jubilæum. Den giver alle oplysninger om valfartsstedets historie, og det gamle »Bureau des Constatations médicales«, om digterens egne oplevelser dernede. Ordret har den Alexis Carrells dagbogsoptegnelser fra den rejse, han i

1903 som ung læge foretog med et pilgrimstog til Lourdes, og hvorpå han så at sige fra time til time fulgte den døende Marie Bailleurs tilstand -- og hendes fuldkomne helbredelse. Carrells oplevelser udkom så sent som i 1950 på dansk som en selvstændig lille bog »Rejsen til Lourdes«, der blev anmeldt og kommenteret som sjælden bemærkelsesværdig. Og Johs. Jørgensen fortæller om Zolas oplevelser i Lourdes og forklarer hans forfalskninger af fakta i den nu ikke mere læste, men i forbindelse med de mirakuløse helbredelser ofte omtalte roman, han skrev derom. Kort sagt, Johs. Jørgensens »Lourdes« er stadig interessant, og vi danske katolikker burde være stolt af, at vi på så tidligt et tidspunkt fik en sådan bog om det største af vore valfartssteder næst efter Rom. Vel er den ikke, hvad den blev kaldt i en indbydelse til en dansk valfart jubilæumsåret 1933-34, et »litterært storværk«, men det er rigtigt, at den er »værdifuld som dokumentation«, og vor store digter satte sit præg på dokumentationen uden at gøre Bernadette og det, der skete i Lourdes med hende som mellemled mellem Verden og Himlen, til digtning. Dette er dens styrke, når man sammenligner den med mange andre skildringer af »den lille indskrænkede pige«, som jo næsten var voksen og både havde sund fornuft og en fast karakter! Det er naturligvis for meget at ønske Johs. Jørgensens »Lourdes« optrykt nu i hundredåret. Men de katolikker, som ikke kender den, bør spørge efter den på bibliotekerne.

P. Steph. Wevers SMM 60 år

Da pater Steph. Wevers for snart ti år siden tog afsked med Danmark, efterlod han sig her qua sin sognegering en stor personlig vennekreds, men tillige også en endnu større lærerkreds, der vidste at værdsætte hans pen. Begge disse kategorier vil sende ham mange venlige og taknemmelige tanker, når han nu 10. februar runder de tres. De meget store opgaver, som pater Wevers er blevet stillet overfor i de mellemliggende år, først i Salzburg og nu i Marienheide (ved Köln), har heldigvis ikke formået at bryde båndene mellem ham og Danmark, og Ugebladets læsere kan fra tid til anden glæde sig over hans artikler, der stadig sprudler af liv og ægte katolicitet og hvor forfatteren gavmildt øser ud af de rige evner, som han af naturen er så overdådigt udstyret med.

Am.

VI BLEV KATOLIKKER

23 personlige beretninger samlet af pastor Gunnar Martin Nielsen og udsendt som en hilsen til pastor Peter Schindler i anledning af hans 40-års præstjubilæum.

180 s. — kr. 12.50.

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR
TRYKLUF OG
VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. A/S

K. K. L. Simonsen's elft.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. Central 1325 — Byen 9432

ÅNDELIG LÆSNING I FASTETIDEN

Benziger Verlags serie

LICHT VOM LICHT

pr. bind kr. 15.40.

Denne bogserie indeholder det ypperste indenfor forskellige landes religiøse litteratur. Hvert enkelt af disse bind imødekommer den trang til åndelig fordybelse, som har grebet vore hellige mænd og kvinder.

Abt Cuthbert Butler: Wege des christlichen Lebens.

Jean-Pierre de Caussade: Hingabe an Gottes Vorsehung.

Abt John Chapman: Geistliche Briefe.

Georges Chevrot: Unsere heilige Messe.

Jean-Pierre de Caussade: Seelenführung.

Kardinal John Henry Newman: Christliches Reifen.

Johannes Cassianus: Weisheit der Wüste.

Ludwig Blossius: Grundriss des geistlichen Lebens.

Franz von Sales: Gnade und Mass.

Robert de Langeac: Geborgenheit in Gott.

Emil Meyer: Reifen des christlichen Lebens.

Sendung der Stille. Kartäuserschriften für Christen von heute.

Elisabeth von der Dreifältigkeit: Lob seiner Herrlichkeit.

A. M. Goichon: Beschauliches Leben in Mitten der Welt.

Bernhard von Clairvaux: Die Botschaft der Freude.

Josef Dillersberger: Der neue Mensch.

Thomas Merton: Brot in der Wüste.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALA 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Febr.

9. S.*) Sexagesima. - - I dag højtideligholdes:
(hvid) ST. ANSGAR, Bispedømmets og Domkirkens Værnehelgen (821—87); 2. bøn: Søndagen (106); alm. præf. (525).
10. M.**) St. Scholastica (830); alm. (hvid) præf. (525).
11. T. Vor Frue af Lourdes (831); (hvid) præf. (522).
12. O. Serviterordenens syv h. Stiftere (834); alm. præf. (525).
13. T. † Feria (106—25); uden Gloria (violet) og Credo og uden Tractus; alm. præf. (525).
14. F. † Feria (106—25); 2. bøn: St. Valentin (837); uden Gloria og Credo og uden Tractus; alm. præf. (525). — Eller:
(rød) St. Valentin (837); 2. bøn: Feria (106); alm. præf. (525).
15. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([88]); 2. bøn: St. Faustinus og St. Jovita (838); præf. (522). — Eller:
(rød) St. Faustinus og St. Jovita (838); 2. bøn: Gudsmoder ([90]); alm. præf. (525).
16. S. Quinquagesima. (violet)

*) Søndag den 9. Febr. afholdes Kollekt for St. Ansgarius-Bonifacius-Foreningen, den danske katolske Kirkesag.

***) Mandag den 10. Febr. er 19 aars dagen for Pave Pius XI's død.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for Katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Brodgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Mand 30 år!

søger en god katolsk piges bekendtskab, evt. ægteskab.

Billet 7258, annonceanfd., Østersøgade 108, København Ø.

Herved indbydes

interesserede til at tegne sig for digtsamlingen »Lysende Kærte« af Per Busck-Nielsen. Samlingen indeholder — foruden de digte, der allerede har været aftrykt her i bladet — bl. a. følgende: 5. Maj — Ved Johs. Jørgensens Død — Æbleblomsterne — aar — Tidlig Foraarsvandring — Det Danske — Efteraar i Søndermarken — Havet og Landet — m. m. — Ca. 40 sider, pris kr. 7,—.

Henvendelse bedes rettet til

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

Gammel Torv 16, K.

Stadig stigning i katolikernes antal i Australien

Antallet af katolikker i Australien er som følge af den store indvandring steget med ca. 25 pct. siden 1947, og kirken søger efter bedste evne at holde trit med de dermed forbundne krav og opgaver. Overalt er der pro-

jekleret oprettelse af nye sogne, opførelse af katolske skoler og udvidelse af sjælesorgen blandt indvandrerne, som kommer fra alle mulige lande. Alene i St. Albans sogn i Melbourne bliver der for øjeblikket hver søndag prædikeret på ikke mindre end otte forskellige sprog. Sognet består for ca. 85 pct.s vedkommende af indvandrere.

(KNA)

FASTELAVN PÅ AMAGER

Den 16. februar kl. 19,00 afholdes der stor fastelavnsfest i festsalen i Dr. Elisabeths Allé. Aftenen byder på et stort underholdningsprogram og bal. Salen er åben fra kl. 18,30.

Af det rigtige program kan nævnes: PROFESSOR TRIBINI, sangstjernen INGE DJERBERG, calypso med ?

Forsalg af billetter finder sted fra søndag den 2. februar i præstegården i Hans Bogbinders Allé. Voksne: kr. 2,50; børn: kr. 1,50. Reserver venligst aftenen. Alle er hjertelig velkomne.

Dannet ung pige

fra et godt hjem søges til 2 damer til lettere husgerning under gode forhold.

Frk. Osterhammel, Strandpromenaden 39, Kbh. Ø.

BROCHURER
PRISLISTER
KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN-N

Central 11.313

BALTICA FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Skoleweekend
i Odense

»Den sure søndagspligt eller ugens chance« var emnet for denne årets første skoleweekend på Fyn, den 25. og 26. januar. Weekendens samlede 40 deltagere. St. Hedvigssøstrene på børnehjemmet var de venlige værter om weekenden. De moderne, hyggelige lokaler dannede en god ramme om søndagens program.

Som sædvanlig var weekenden et resultat af et nært samarbejde mellem ungdomsforeningen i Odense med Johs. Dudzinski i spidsen, pater Brunicardi, C.S.S.R., og DUKs lands- og skoleledelse.

Lørdag aften var præget af en hyggelig underholdning, bl. a. pater Brunicardi viste sig som en glimrende leder af en »kvit eller dobbelt«, og overlærer Krusenstjerna-Hafstrøm læste op af sin gamle ven Peter Schindlers digte. Vi fik også lov til at bruge stemmebåndet, dels til de mange sange, dels til de gode melodier, som en af de unge spillede på klaveret i et causeri.

Aftenen indrammedes af en novene-andagt og komplet, sunget på dansk. Søndag morgen ved den reciterede messe prædikede pater Brunicardi om messen som Guds værk -- livets træ, plantet på ny af Guds Søn i kirken.

Elsebet Kieler kom i sit foredrag om formiddagen ind på messen som menneskets værk. Når Kristi offer er endegyldigt fuldbudet på Golgata, hvortil da messen? For at også vi i vor generation og vort land kan få mulighed for at møde op og være med til at frembære Kristi enesaliggørende offer, også for vore synder, vort liv. Kristi offer er en surdej, som skal gennemsyre hele menneskeslægten, altså også os, og som vil gennemsyre os, præcis i den grad, vi vågent og helhjertet deltager i offerhandlingen, dvs. hengiver os selv med alle hverdagens vanskeligheder og problemer som offergave, så at også vi i vor situation kan blive medforvandlede til Kristus og således sammen med ham ofre os til Gud Far. Kristus skænker sig selv ufejlbart til os i hver eneste messe, men vi skal ofre med, for at Kristi offer kan slå an i os og bære frugt. Jo større indskudet er fra vor side, jo mere kan Kristus give os, og således vokser messen som åndeligt kraftcenter, i ligefremt forhold til den tro og det beredskab, hvormed præst og me-

nighed frembærer Kristi offer. Derfor påkalder vi Maria og alle helgen; de er p. gr. af deres fuldkomne deltagelse blevet indesluttet i Kristi offer og kan nu med deres forbøn hjælpe os den samme vej. Af samme grund skal også vi katolikker bede for verden, som står udenfor kirken -- for at også den må komme nærmere det offer, uden hvilket ingen bliver frelst. Vi er kanaler for frelsen til verden; det må være meningen med pave Urban d. 8.'s ord: Udenfor kirken ingen frelse. I samme grad, vi svigter i dette kald, står altså ikke blot vor egen, men hele verdens frelse på spil.

Om eftermiddagen kom Walter Daland i sit foredrag ind på, hvilke konsekvenser der kunne drages af dagens prædiken og foredrag. Messen slutter med ite missa est. Vi skal ud i verden og hjælpe andre til at opdage de samme muligheder i tilværelsen, som vi selv har opdaget gennem kirken. Vi skal hjælpe dem til den tro, som er den eneste, der kan bære livet igen. Dette mål skal vi først og fremmest stræbe imod ved selv at leve det liv, vi skal leve. Næringen til dette liv henter vi i livets kraftcenter, messen. Efter en overvejelse over den meget ufuldkomne holdning, vi i dag indtager overfor messen, en holdning,

(Sluttes på næste side)

<p>Kolding</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG LNTREPRENØRER Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402</p>	<p>H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin. Lev. til Sct. Hedvigs Klinik</p>
<p>V. FALTHE Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Rlikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bogladen med de mange Bøger ... Barkholts Boghandel</p>
<p>Horsens</p>	<p>Edvard Petersen Kul . koks . brændselsoiler HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>Reserveret</p>
<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Allid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri Fineste Mejeriprodukter Skolegade 39, Tlf 144 Esbjerg</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 Kolonial . Mel Lev. til Sct. Josefs Hospital</p>
<p>Nakskov</p>	<p> A/S Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Ilerreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

„Bro mellem Øst-Vest“

Prioren for Marokko-Abbediet Toumliline
på Europarejse

Den vesttyske forbundsrepublik har i øjeblikket et interessant besøg. Institut for Internationale Relationer foranstaltede i sidste uge en modtagelse til ære for prioren for Benediktinerabbediet Toumliline i Marokko, pater Dom Denis Martin. En lang række fremtrædende personligheder indenfor politik, diplomati, kirke og åndsliv deltog i receptionen. Prioren rejser i øjeblikket rundt gennem Vesteuropa, for om muligt at agitere for den forståelsens ånd, der dyrkes i hans kloster og for at bede om hjælp fra alle mennesker med god vilje. Klosteret Toumliline danner virkelig en »bro mellem øst og vest, mellem orient og økidenl,« udtalte den marokkanske minister i Bonn, dr. Sinaccour Ben Larbi Mohammed, ved receptionen, og dets arbejde værdsættes og påskønnes i højeste grad af den marokkanske regering.

Klosteret Toumliline ligger ca. 80 kilometer syd for Meknès og Fez i Mellem-Atlasbjergenes stenegede og cederskove. Det var 7. oktober 1952, at en snes benediktinermunke fra abbediet En-Caleat slog sig ned her. De fik inden længe kontakt med den muhammedanske befolkning, og disses naboer, de nomadeagtige Berbere, begyndte snart at bringe deres syge til klosteret. To munke, en mediciner og en sygeplejer, skabte en poliklinik, der i dag jævnligt besøges af ca. 100 personer. Da benediktinerne slog sig ned i Toumliline, forefandt man kun nogle ganske få bygninger, spredt over et større areal. I løbet af de senest forløbne fem år er der i Toumliline både et kloster, en kirke og et valfartsted, et gæstehus, et hospital; og sidst, men ikke mindst, et internationalt studenterhjem, hvor der afholdes sommerferiekurser. Klosteret Toumliline er blevet et internationalt samlingspunkt, hvor mennesker med god vilje fra alle mulige samfundslag, de mest forskellige discipliner og de mest forskellige religionsamfund stræber efter at nå til indbyrdes forståelse.

I året 1957 deltog ca. 250 deltagere fra 26 forskellige lande i en sammenkomst med emnet »Opdragelse,« og der holdtes taler af personer fra 15 nationer, fra Japan såvel som fra Nordamerika, fra det nære og det fjerne Østen, fra Afrika og fra en række europæiske lande. Klosteret er — udtaler prioren — et symbol på ønsket om broderligt samliv mellem mennesker, der ejer god vilje, et forsøg på at leve sammen i gensidig agtelse og forståelse for den enkeltes tro og idealer, midt i et gammelt og samtidig ungt land, hvor der bor ikke mindre end tre monoteistiske religioner, nemlig kristne, jøder og muhammedanere. (KNA)

URBI ET ORBI

Osservatore advarer mod at udlægge Ottaviani's artikel ensidigt

Vatikanets officielle organ, »Osservatore Romano«, har i sidste uge i en leder taget stilling til de vilkårlige fortolkninger, der er blevet den artikel til del, som kardinal Ottaviani for en fjorten dages tid siden publicerede i en del af den katolske presse i Italien. Artiklen var i en del tilfælde blevet betragtet som en kritik af det kristelige-demokratiske partis arbejde i Italien, medens andre havde udlagt den som en ganske utilbørlig indblanding fra kirkens side og åbenlyst talt om det pres, som kirken søger at udøve på den italienske stat. Disse misforståelser — konstaterer »Osservatore« — forklejner ganske den betydning og værdi, der må tillægges artiklen, og er desuden fuldkommen urigtige. Kardinalen giver i artiklen udtryk for sin personlige mening, og den må opfattes som en slags advarsel til alle katolikker om at indtage deres rette plads samt til at erkende det lunge ansvar, som enhver især har. En sådan opfordring kan aldeles ikke opfattes ensidigt og bør ikke benyttes som våben i den politiske kampagne. Dette ville iøvrigt være uretfærdigt overfor de katolikker, der giver det kristelige-demokratiske parti deres støtte, ikke mindst fordi dette ved mere end een lejlighed har stået alene, når det gjaldt om at forsvare religionens rettigheder og den kristne samvittigheds livsinteresser, fremhæver »Osservatore Romano« til slut. (KNA)

450 katolske præster . . .

(sluttet fra forsiden)

Jaehymow sidder der omkring 150 præster.

Der forlyder intetsomhelst om, hvor ærkebiskop Beran befinder sig, eller om han overhovedet er i live endnu. To tsekoslovakiske biskopper, der blev »løsladt« midt i oktober 1956, holdes i husarrest i Caritas' tidligere residens i Decin. Det drejer sig om den 80-årige biskop Vojtassak fra Spis, der i januar 1951 var blevet idømt 24 års fængsel, og den 72-årige hjælpebiskop Buzalka fra Tirnava, der samtidig var blevet idømt livsvarigt fængsel. Den 57-årige hjælpebiskop Barnas fra Spis, der blev arresteret i efteråret 1950, er blandt fangerne i Leopoldov, medens den 64-årige hjælpebiskop Zela fra Olmuc, der i december 1950 blev idømt 25 års fængsel, for nylig er blevet overført fra Leopoldov til statsforbedringsanstalten i Mirov. (KNA)

Fra Angelico's grav åbnet

I nærværelse af bl. a. Rituskongregationens præfekt, kardinal Cicognani, kardinalerne Micara og Constantini, dominikanerordenens generalsuperior pater Browne, hjælpebiskoppen fra Firenze, mgr. Ermenegildo Florit samt en repræsentant for Roms overborgmester åbnedes i sidste uge den berømte dominikanermunk, maleren fra Angelico's grav i kirken Santa Maria sopra Minerva i Rom. Åbningen af graven — der iøvrigt først er blevet konstateret så sent som i 1916 — fandt sted på foranledning af Rituskongregationen og i forbindelse med den saligkæringsproces, der er indledt for fra Angelico. (KNA)

D
U
K

Skoleweekend
i Odense

(sluttet fra foreg. side)

der ikke svarer til vor tro, blev forudsætningerne for et virkeligt apostolat taget op i slutningen af foredraget. Belingelsen for et frugtbart apostolat er, at vi først og fremmest får hold på vores egen tilværelse, bli'r herrer i vort eget hus, så vi ikke slaver under tilfældighederne. Walter sluttede med en vurdering af DUKs evne til effektivt lægmandsopastolat i Danmark i dag. Mon ikke DUK snarere minder om et hvilehjem, hvor patienterne åndeligt talt går på krykker. For at kunne virke med i Guds og kirkens tjeneste må vi først åndeligt kunne stå på egne ben. Og her — som alle andre steder — kan man først blive rask, når man virkelig vil blive det. Der skal altså gøres et stykke arbejde: gider jeg det, eller gider jeg det ikke?

Ind imellem formiddagens og eftermiddagens foredrag var der god mulighed for en snak indbyrdes. Med erfaringerne fra de tidligere skoleweekends som baggrund havde man denne gang sat god tid af til denne vigtige side af vort arbejde: den personlige kontakt.

Ligeledes er det en berigelse for vort arbejde, at ungdomsarbejdet ved disse skoleweekends kommer i nær kontakt med søstre af forskellige ordenshuse rundt om i landet. Vi havde den glæde i Odense, at søstrene var med i størst muligt omfang i dagens arrangement, og selv gav de og børnene på børnehjemmet deres bidrag til en god stemning ved at synge for os.

Om eftermiddagen sluttede vi med sakramental andagt i søstrenes smukke kapel på børnehjemmet.

Der er grund til her at benytte lejligheden til at takke søstrene og den øvrige menighed i Odense for deres store velvilje og imødekommenhed overfor ungdomsarbejdet.

Walter Dalland.

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

16. FEBRUAR 1958

NR. 7

NY ARRESTATIONER I KINA

Dagspressen i Hongkong bringer meddelelse om, at den apostoliske administrator for det kinesiske bispedømme Kanton, Dominikus Tang Yin Ming S.J. samt dennes sekretær, p. Yen Te Keng, er blevet arresteret. An-

klagen mod de to gejstlige lyder på »fædrelandsfjendelig virksomhed«. — De kommunistiske blade har hidindtil ikke meddelt noget om de to gejstliges videres skæbne (KNA).

Paven og Lourdes-årets åbning

Den Hellige Fader åbnede jubilæumsåret i Lourdes ved i middagspausen 11. februar at bede Angelusbønnen foran mikrofonen i Radio Vaticana. Udsendelsen blev gengivet af det italienske fjernsyn (KIPA).

Tilfældet Orsini

I anledning af fyrst Filippo Orsini's selvmordsforsøg har Pave Pius XII nedsat en undersøgelseskommission, der bl. a. består af maestro di camera, mgr. Federico Callori di Vignale, mgr. Carlo Grano, der er substitut i det Pa-

(Stettes side 87)

Nyt hulefund ved det Døde Hav

Har David søgt tilflugt i denne hule?

En gruppe arkæologer fra det jødiske universitet i Jerusalem har i Ein Gedi ved det Døde Hav fundet en befæstet hule, hvor den unge David formentlig har holdt sig skjult for over 3000 år siden under kong Sauls forfølgelser. Hulen er beliggende på en bjergtop nord for oasen Ein Gedi. Den naturlige indgang til hulen er formindsket ved menneskehænder i den hensigt at skjule den fra at blive opdaget. Ved indgangen til hulen har man fundet rester af et vandreservoir, der kunne tyde på, at de forfulgte har opholdt sig i hulen igennem længere perioder.

Keramikfund tyder endvidere på, at hulen har tjent som opholdssted for forfulgte mennesker fra istiden, ca. 1200 år før Kristi fødsel, og helt op til romertiden. Det mellemliggende tidsrum omfatter såvel profeternes som hebræerkongernes tid samt tiden for det babyloniske fangenskab og Kristi fødsel.

Ein Gedi er den frugtbareste oase på vestkysten af det Døde Hav, og den nævnes allerede i kong Salomons højsang. Undersøgelserne, som de jødiske videnskabsmænd har foretaget, viser, at Ein Gedi ikke har været blot en rastplads for vandrende nomader, således som man tidligere har formodet, men at det har været et ikke uanseligt beboet sted gennem flere tusind år.

(KNA)

ER FASTEN UMODERNE?

Fastebestemmelser 1958

De blandede ægteskabers tragedie

Aktuelt fra Syd og Nord

Vor tids problemer

Pater Klar 75 år

Jesu Selskab opretter ny afdelinger i Østen

De første resultater af Generalkongregationen foreligger nu

I den forløbne uge har Jesu Selskabs Patergeneral offentliggjort fem dekreter, der i velunderrettede kirkelige kredse betragtes som de første konkrete resultater af ordenens generalkongregation i efteråret. Med de offentliggjorte dekreter indledes der en række forholdsregler, der tager sigte på at lette ledelsen og forvaltningen af de enkelte ordensafdelinger. Jesuiterordenens hidtidige viceprovins på Philippinerne er således blevet omdannet til en selvstændig provins, der lægges ind under den indisk-østasiatiske assistens. Den hidtidige provins Mexico opdeles i en nordlig og sydlig afdeling. Samtlige Jesu Selskabs missionsstationer i Kina samles i en provins, omfattende det Fjerne Østen og underlægges ligeledes den indisk-østasiatiske assistens. Endeligt sammenlægges de på Madagaskar bestående missionsområder i en uafhængig viceprovins Madagaskar, der underlægges den franske afdeling (KNA)

Katolske præster meddelte generalabsolution til ofrene for flyvekatastrofen i München

Katolske præster har ydet de døende og sårede ved flyvekatastrofen i München åndelig bistand. Sognepræsten i München-Trudering, hvor den store BEA-maskine styrtede, var den første, der nåede til ulykkesstedet, hvor han meddelte generalabsolutionen. En del præster assisterede på sygehuset, hvortil ulykkens ofre blev bragt; den tidligere engelske nationalmålmand, Frank Swift, der ledsagede holdet som journalist, modtog de syges salvelse umiddelbart inden han døde på operationsbordet. Flere af de alvorligt sårede, der har modtaget de syges salvelse, er nu udenfor livsfare.

Forårssol over Lourdes — endnu ligger der sne på bjærgene bag Rosenkransbasilikaen.

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsøls Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

1/5 I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mez. Vester 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundgade 1 . Telf. 138

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester
Markedplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 365
Lev. til den katolske Menighed

Er fasten blevet umoderne?

Efter fastelavn følger askeonsdag som indledning til den strenge fastetid. I syv lange uger skal man spæge sit kød, og derfor tager man lige før fasten afsked med de goder, man nu så længe skal savne.

Når man læser linier som disse, forekommer de bekendte og dog samtidig så gammeldags. Det er jo rigtigt, at sådan noget læste man, f. eks. i det te blad for ikke så mange år siden. Fastetiden blev altid indledt med at fortælle, at nu var det spægelsens tid, nu kom de strege syv uger i kirkeåret.

Men sådan skriver man ikke mere. Den gang gjorde katolske polemikere sig lystige over, at også protestanterne havde »fastetid«, men i hvert fald i den folkelige tradition kun fejrede »fastelavn«, mens selve fastebegrebet var blevet gjort »åndeligt« og derved på en gang meget finere og især mindre besværligt.

Nu læser man ikke mere polemik af den art. For den katolske kirke har selv lempet fastekravene så radikalt, at der ikke ret vel kan tales om en »streg« tid. Og derfor er det ikke helt hen i vejret, når vi som overskrift over disse linier har sat spørgsmålet, om fasten er blevet umoderne?

På en vis måde må man indrømme det. Givet er det jo, at hvor mange katolikker der end holder faste med selvvalgt spægelse af mere materiel eller mere åndelig art, så er fasten for et flertal ikke forbundet med mærkbare afsavn i nogen retning. Fastetiden adskiller sig i så henseende ikke fra det øvrige år.

På den anden side kan man med lige så megen ret sige, at fasten (i gammeldags forstand) er særdeles moderne i betydning af, at den er, hvad vi i særlig grad nepop i vor tid har behov for. En læge, der ikke er katolik, sagde for nylig, at han angående kirkens fastebud kun havde en enkelt bebrejdelse at rette mod kirken, nemlig den, at kirken ikke udstrakte fastepligten til at omfatte hele året. Med denne læge vil ikke få psykiatere være enig. Vor tids fare - - i Europa og USA - - er ikke den, at vi lider for store afsavn, men den, at vi lider for få.

Når kirken har lempet fastebudet, er det ikke, fordi den har ændret mening om fastens betydning, hverken om den religiøse baggrund for fasten eller om dens hygiejniske og mentalhygiejniske værdi, som er den, vi i disse linier beskæftiger os med. Lempelse er et udtryk for kirkens forståelse for den situation, nutidsmennesket desværre har bragt sig selv i. At forlange af nutidsmennesket, hvad den meget vel kunne forlange af tidligere generationer, ville være at kræve for meget, ganske uanset, at nutidsmennesket endnu mere end sine forfædre trængte til at gøre sig fri af verdslige nydelser.

Fasteprædikanten i vor tid har det sværere end før. Hvad skal han sige

til en verden, hvis forlystelsessyge og verdslige begærlighed er blevet så stor. Hvad drømmer nutidsmennesket om? Om store penge, om mulighed for rejser, nyt tøj, nye møbler, alt det sidste, teknikken har fremstillet og reklamen slår op som helt uundværligt.

Hvem af os har det som den dame, der elskede at se på butikker, jo flot-

tere des bedre, for hun nød synet af, hvor meget der dog fandtes, som hun absolut ikke havde virkelig brug for. Og det er jo dog sandheden, mens reklamehalløjlet i virkeligheden er usandhed fra den ene ende til den anden. Vi har jo ikke virkelig brug for ret meget af det, man vil bilde os ind er nødvendigt. Og hvis det så blot var, at vi samlede sammen på unødvendigt gods. Men all, hvad vi sådan samler, binder os jo. Med den dyrebare »levefods« stigning hænger vi mere og mere fast i verdslighedens hængedynd.

BØN FOR KATOLSKE PARLAMENTSMEDLEMMER OG POLITIKERE

forfattet af Pave Pius XII

»Store og evige Gud, alle lings skaber og herre, højeste lovgiver og øverste instans, fra dig kommer al magt og af dig afhænger alt. I dit navn bestemmer alle lovgivere, hvad der er ret og uret, ligesom i et genskin af din guddommelige visdom. Derfor anråber vi katolske parlamentsmedlemmer og politikere, på hvem ansvarets tyngde hviler, det ansvar, der har placeret os i statens nerve, om din hjælp i den gerning, som vi har påtaget os og vil udøve til vort folks større åndelige og materielle vel.

Giv enhver af os bevidsthed om vor pligt og vort ansvar, så at vi anspores til ikke at sky nogen form for møje for at nå så højt et mål. Giv os også objektivitet og en sund realisme, så at vi bliver i stand til klart at erkende, hvad der i hvert enkelt tilfælde tjener til det bedre. Giv, at vi ikke afviger fra sund upartiskhed, men at vi uden uretfærdig begunstiggelse må stræbe efter alles vel. Giv, at vi aldrig må mangle loyalitet overfor vort folk, tro på de principper, som vi åbent bekender os til, eller åndens ophøjethed, for at vi kan bevare os for alle mulige forurojelser og smålige interesser.

Giv, at vore drøftelser må være afklarede og fri for enhver form for lidenskab, lige med undtagelse af den, der er besjælet af den hellige stræben efter sandheden. Giv, at vore beslutninger må ske i overensstemmelse med dine bud, også selvom tjenesten efter din vilje måtte pålægge os lidelser eller afsavn. Og giv, at vi i vor ringhed må være bestræbt på at efterligne hin retskaffenhed og hellighed, med hvilken du selv leder og styrer alt til din større ære og til det menneskelige samfunds og alle dine skabningers sande vel.

Bønør os, o Herre, så at vor ånd aldrig må faldes dit lys, at vor vilje aldrig må savne din styrke og vort hjerte aldrig må mangle din kærlighed, men at vi stedsse må have opmærksomheden henvendt på vort folks behov. Hold enhver form for menneskelig værgerighed og enhver forbudt stræben efter gevinst borte fra os alle. Væk i os en levende, virksom og dyb følelse for en sund og på ret og billighed opbygget socialorden, og giv, at vi til sin tid må glæde os i din saliggørende nærværelse som den højeste løn, sammen med alle dem, der har været betroet til vor omsorg, i evighed. Amen.»

Mennesket, der af alt dette bliver udadvendt og kun med tanke for nu'et, lever ikke mere i den verden, Gud ville, vi skulle leve i. Nutidsmenneskets verden er forgængelig og for dømt til undergang, den er ikke »hel- lig«, den har ingen dybere mening.

Og hertil når vi med ubønhørlig logik, hvis vi hører op med at pålægge os afsavn, ikke mere ofrer noget, men mere og mere bliver betænkt på at få så mange ønsker som muligt opfyldt. Offeret alene kan drage os opad, mens bekvemmelighedens nemme veje ikke fører nogetsteds hen.

Fasten er derfor ikke meningsløs, den er indøvelse i det gode, den holder Himlen åben. Vi kan hængive os

til det uhenkede begær og gå under i verdslighedens flodbølge, eller vi kan lære at tøjle os selv, at være herrer i vort eget hus, fly Babylons glæder for at længes mod vor dybe hjem- vés Jerusalem.

Tag ikke fejl. Kirken har lempet fastebudet, men ikke fordi det ikke har bud til os. Den har lempet det for vor svagheds skyld. I virkeligheden træ- nger vi til det som aldrig før.

Lad os oprette, hvad vi har syndet i uvidenhed, at ikke dødens dag pludselig må komme over os og vi skal søge tid til at omvende os, men ikke finde den.

Af Askeonsdags liturgi.

NOTER

Radiogudstjeneste

Statsradiofonien udsender søndag d. 16. februar kl. 1/4 eftermiddagsandag- ten fra Sct. Vincents kirke i Helsingør. Celebrant og prædikant er ved denne lejlighed pastor Asger Strange, Kø- benhavn, Brønshøj.

FASTEBESTEMMELSER 1958

I den kommende fastetid begrænses fasten til askeonsdag og langfredag og abstinensen til askeonsdag såvel som samtlige årets fredage undtagen 15. august og 26. december. Det bemærkes dog, at der desuden er faste- og abstinenspligt vigilien til Marias uplet- tede undfangelse 8. december samt — som forberedelse til julen — 23. de- cember.

I fastetiden skal der i alle sogne- kirker så vidt muligt holdes særlige fasteandagter med prædiken over fundamentale trossandheder, og andagterne skal slutte med sakramen- tal velsignelse.

Alle bør i fastetiden efter evne yde en skærv til kirkelige formål. Denne gave nedlægges i bøger, som med på- skriften fastealmisse anbringes i alle kirker og kapeller. Beløbene ind- sendes til det biskoppelige cancelli umiddelbart efter fastetidens ophør.

I den lukkede tid fra askeonsdag til påskedag samt i adventstiden må ho- jtidelige bryllupper (messebryllup- per) ikke finde sted.

Modtagelsen af påskekommu- nionen finder sted i tidsrummet fra passions søndag til Kristi himmelfarts- dag; for katolikker, der bør særlig langt fra kirke, forlænges fristen til 2. pinsedag. De troende bør opfylde de- res påskepligt i deres sognekirke; hvis de modtager påskekommunionen i en anden kirke, bør de give deres sogne- præst underretning derom.

*

Sankt Ansgars kirke, den 7. februar 1958.

+ Th. Suhr

Biskop.

Søndag Quinquagesima

16. februar 1958

Forudsigelsen af Kristi lidelse

Underet ved Jeriko

Det er evangeliets to afsnit. Jesu forudsiger sin lidelse. Da han tidligere talte herom, fik apostlene ligesom et chok. Petrus udbrød forfærdet: det ske dig ingenlunde, Herre, at du skal lide døden. Det var den samme tro, som Israel sluttede sig til, ved vi.

Lidt efter lidt fører Herren sine disciple ind i sit nye riges karakter. De skal forstå, at det ikke er et verdsligt rige, han vil grundlægge, men et ånde- ligt. Han vil være hjerternes konge, ikke være en hersker som dem, der styrer lande og verdensdel med materiel magt og ofte som tyranner. —

Og nu i dag hører vi Herren forudsige så tydeligt som aldrig før enkelt- hederne i hans lidelse. Det var frygteligt for apostlene. Vi ved ikke, om de har sagt noget. Næppe. De stod som lammede og kunne ikke få et ord frem. Lukas skriver: de forstod det ikke. Det var skjult for dem. Troens blik var som sløret. Ja, de var at ligne ved blinde mennesker. — Kan det samme ikke ofte siges om os i dag? Vi kan ikke forsone os med tanken om at skulle lide. Lidelsen er det store mysterium, undlagen for Guds helgener.

Jesus vandrer videre og kommer til Jeriko og møder den blinde Bartimeus. Denne hører en procession nærme sig og spørger: hvem er det, som er led- saget af den store folkemængde? Og de svarer: det er Jesus fra Nazaret. Ham har han hørt om før. Det er den berømte undergører. Den blinde øjner sin chance. Men mennesker, hvis fromhed ytrer sig noget mærkeligt, vil holde den blinde tilbage. Han skal ikke tale med Jesus. Men han giver ikke op. De omkringstående ændrer nu sindelag, da Jesus pludselig giver en befaling: kald den blinde, før ham til mig! Og vi hører nu den skønne og enfoldige dialog. Jesus spørger: hvad ønsker du? Og den blinde svarer: at jeg må blive seende. Den blindes tro på Jesu almagt gav ham synets gave.

Hvad kan vi lære heraf? Vi kan lære, at det er frygteligt at være blinde for Kristi lære, eller bare for en del af den. Vor tro skal være total. Vi må tro alt eller intet. Derfor er den katolske kirke intolerant, hvor det gælder de kristne trossandheder. »Hvo som hører kirken, hører mig, men hvo som foragter kirken, foragter mig.«

Det lette og behagelige vil man nok være med til, men korsets og lidelsens vej forkastes. Vi kan ikke vrage og vælge mellem de åbenbarede sandheder. Alt eller intet, thi det er Gud, som taler ved den øverste kirkelige myndig- hed. — Vi kan ikke forstå alle sandheder. Langt fra. Men det afgørende må være for en rettænkende og ydmyg kristen: Gud har talt. Jeg tror. Og så må vi bede Gud ved sin nåde oplyse vor sjæls mørke, så vi ser troens storhed og sandhed med troens klare blik. Gud alene kan ved sin nådes lys gøre os seende og troende. Ja, og så det andet i søndagens evangelium: vi er også bange for korset i livet. Vi er allermost bange for den uafvendelige død. Vi kan ikke flygte for den. Vi resignerer over for dødens vished. Paulus og hel- gener kan sige: Jeg attrår at opløses for at være hos Kristus. Hvis vor tro var stærkere, vor kærlighed mere brændende og vort liv enere, så kunne vi vel også gøre Pauli ord til vore. — Menneskets liv og skæbne kan være tung. Livet er det i dag for millioner af mennesker, ved vi. Har De måske ikke læst den gribende bog: Hvis Kristus bankede på (din Dør)? — Kun vor kriste- ne tro kan forklare os livets mening og korsets gåde. Gør det, Frelser, af din nåde! synger vi i en af vore skønne fastesalmer. Korset er vejen til Gud og til evig lykke.

Det er så let at lægge kors på andre, det er så tungt med korset selv at vandre; men vil du favne Ham i aftenfreden, så må du følge Ham i middagsheden.

N. Th. Hansen.

DET BLANDEDE ÆGTESKABS TRAGEDIE

Kære trosfæller!

Fra pressen og radioen ved I, at spørgsmålet om de blandede ægteskaber har været hovedemnet for vore drøftelser og tillige også genstand for vore alvorligste bekymringer på vor seneste bispekonference. Antallet af blandede ægteskaber er i de seneste år steget ganske usandsynligt, og kirakens hjerte bløder for de hundredetusinder, der på denne måde går tabt for den. Vi biskopper kan derfor *ikke lie længere*. Vi ville simpelthen ikke være gode hyrder, dersom vi fortsat ville tie. Lad det være sagt med det samme: det er ikke vor hensigt at gøre nogen kede af det. Vore ord tager ikke sigte på dem, der lever i et blandet ægteskab. Dem beder vi indtrængende: vær jeres pligt som katolske kristne tro i jeres ægteskab! Forhold jer stedse sådan, at jeres tro altid må stå som noget attråværdigt for jeres ægtefæller! Og lev således, at I kan stå til regnskab for Vor Herre! Men de ord, som vi i dag taler til jer, dikteres af vore hjerters bekymring, de gælder dem, der står på *terskelen* til ægteskabet, og de gælder også de forældre, der har halv voksne børn.

Det er *ikke ensbetydende med odelæggelse af den konfessionelle fred*, dersom man advarer mod indgåelse af et blandet ægteskab. Også de ikke-katolske religionssamfund beklager de blandede ægteskaber, og de er også klar over, at ægteskabet ikke er nogen velegnet jordbund for mødet mellem konfessionerne. De, der lever i et blandet ægteskab, de lider mere end andre under den ulykke, der hedder splittet trosanskuelse, ofte mere end den pågældende er i stand til at bære. Den, der advarer mod blandet ægteskab, hjælper derfor med til at skåne for sådan lidelse og sjæleval — han tjener den religiøse freds sag.

Kære trosfæller! Det kristne ægteskab er det udtrykte billede på Kristi kærlighed til sin brud, den hellige kirke: mand og kvinde, forenet i kærlighed som Kristus med sin kirke. Men denne kærlighed vil imidlertid kun kunne danne den hellige og forklarende kraft til hele ægteskabet, dersom begge, mand og kvinde, *er eet i troen* på Gud, på Kristus og hans kirke. — »Hvilket livsbånd er det dog ikke, der knytter to troende sammen til eet håb, eet løfte, een livsorden, een tjeneste?, således skrev den kirkelige forfatter Tertullian i 3. århundrede efter Kristus. »Begge tjener de den samme herre. De beder sammen, bøjer knæ sammen og faster sammen. Den ene former den anden, den ene opmuntrer den anden, den ene bærer den anden. De er sammen i Guds hus og ved Herrens bord... De har ingen hemmeligheder for hinanden, den ene undgår ikke den anden eller falder den anden til byrde... Her bliver ikke gjort

De tyske biskopper har for ganske nylig i fællesskab udsendt nedenstående hyrdebrev om de blandede ægteskabers tragedie. — Situationen tegner sig i mange henseender på samme måde her hos os og de tyske bispers ord må derfor formentlig også have interesse her under vore himmelstrøg.

korstegn i al hemmelighed, her er ingen, der behøver at stjele sig til at sige en takkebøn, ingen, der behøver at fortie en borbøn, salmer og sange lyder i fællig, og de kappes om, hvem der bedst kan lovprise Herren. Og dette ser og hører Kristus, og han fryder sig derover. Han skænker dem sin fred. Der, hvor de begge er, der er også han, og hvor han er, der vinder den onde ikke indpas.«

Således blev det kristne ægteskab besunget for 1700 år siden. Og stil nu billedet af de blandede ægteskaber op ved siden af dette! Det, der var det centrale i, og som gjorde hint ægteskab lykkeligt for 1700 år siden, enheden i troen, det mangler i dag i hundredetusinder af blandede ægteskaber. Der går ligesom en dyb, *religiøs flænge* gennem disse ægteskaber. Hvad den ene ægtefælle tror og lever på, det afviser den anden: det hellige skriftemål, det hellige messeoffer, den hellige kommunion, helgendyrkelsen, præstedømmet, pavedømmet, forbønnen for de afdøde. De lever i hver sin religiøse verden, de står ensomme på hver sin bred. De føler det og de lider derunder. Og hvad gør de så? De gør, hvad mennesker i en sådan situation nu engang gør: de søger at *lie* om det, der skiller dem i deres kærlighed. Og hvad vil det sige? Tag et eksempel: der lever en katolsk kvinde i et ungt blandet ægteskab. Hun ser ud i den herlige forårsaften og tænker på, om hun ikke skulle gå til majandagt, sådan som hun har gjort, før hun blev gift. Men hun går ikke. Hun ved jo, at han slet ikke vil kunne forstå det, og hun vil ikke såre ham. I en af sine skuffer har hun de små religiøse stik liggende, som engang prydede hendes ungpigeværrelse. Hvor gerne havde hun dog ikke hængt disse billeder op på væggen i sit ny hjem! Men hun gør det ikke — hun er klar over, at det ikke vil passe ham, og hun vil ikke være uvenner med ham over så lidt. *Religionen*, der er det allerstærkeste bindeled mellem to mennesker, der har samme tro, der føles som den højeste harmoni og den største trøst, den bliver i et blandet ægteskab til mislyd og forstyrrelse og synker mere og mere i baggrunden. Er det måske ikke en frygtelig tragedie? Og hvad er følgerne for den katolske part? Den

katolske ægtefælle føler savnet af en katolsk atmosfæres varme pust — han (eller hun) finder ingen forståelse hos den anden part, ingen støtte, ingen genklang. Og den *rystende erfaring* viser, at så går udviklingen den sædvanlige gang: den katolske part mister lidt efter lidt sin trosglæde, den trættes og kølnes — og resultatet er ligegyldighed og resignation.

Men hvad værre er — der vokser noget ganske andet frem af denne trofsforskel. Det er Guds vilje, at ægteskabet skal yde begge ægtefæller sikkerhed og trøst og give dem gensidig støtte og hjælp indtil døden. Den katolske part tror på, at ægteskabet er et sakramente og derfor uopløseligt, medens den protestantiske part for sit vedkommende ikke betragter ægteskabet som noget sakramentalt og derfor dømmet helt anderledes om dets uopløselighed. Er protestanterne måske ikke i vid udstrækning af den mening, at der ikke er noget forkert i at lade sig skille og så at gå hen og gifte sig igen? Betyder den sådan opfattelse måske ikke et yderligere usikkerhedsmoment i det blandede ægteskab? Statistikken viser, at de blandede ægteskaber er ganske særlig udsat i så henseende og fører til skilsmisse langt hyppigere end andre ægteskaber.

Børnene trues

Kære kristne! Spaltningen mellem forældrene er især følelig for børnene. En skønne dag rejser der sig nemlig ganske uvilkårligt i enhver barnesjæl det uomgængelige spørgsmål: »Hvorfor gør far ikke korstegn? Hvorfor beder han ikke aftenbøn sammen med os? Hvorfor går han aldrig i kirke med os? Hvorfor har han ikke nogen rosenkrans?« Og der lægger sig en mørk skygge over Hvide Søndag. Den katolske mor knæler sammen med sit barn ved kommunionshænken, medens den protestantiske far måske står uforstående i baggrunden. Og børnene kommer i overgangsårene og samtidigt vokser usikkerheden og *trostivilen*. Både far og mor står som autoritet for børnene, men samtidig går de religiøst hver sin vej. Og i den unge sjæl melder spørgsmålet sig så: »Hvad er nu det rigtige? Hvem skal jeg følge, mor eller far?«

Lad os engang se, hvad statistikken siger om den skæbne, der bliver børnene fra de blandede ægteskaber til del. Over halvdelen af disse børn går på forhånd tabt for kirken, og blandt disse børn er der mange, hvis forældre før indgåelsen af deres ægteskab højtideligt har afgivet løfte om at ville lade deres børn døbe og opdrage som katolikker. Og nu de børn, der er blevet døbt og opdraget som katolikker? Størsteparten af dem holder heller ikke stand. Nøjagtige undersøgelser viser, at når man først hen i tredje generation, så er efterkommerne af blandede ægteskaber heller ikke længere katolikker.

Man spørger sig derfor med rette om, hvorfor i alverden kirken da trods sit strenge forbud mod blandede ægteskaber og ansigt til ansigt

(sluttes side 84)

Damaskus - skæbnestaden, der har set folke- apostlen Paulus

Damaskus er en af de skønneste og tillige ældste byer i hele verden. Kært barn har mange navne, og orientaleren kalder Damaskus bl. a. for »ørkenens øje« og »orientens perle«.

Orientaleren, der kom ridende på kamelryg og nærmede sig staden efter det lange ridt gennem den endeløse sandørken, med brændende tørst i sin udtørrede strube og med sandstøvet i halsen, han har præget disse navne — når han pludselig så Damaskus ligge foran sig, denne underkønne plet jord, gennemstrømmet af Baradafloden, som en paradishave med blomstrende fersken- og abrikostræer, med vinhaver og frugthejn. Han har følt druens og granatæblernes saft, kildevandets forfriskende kølighed — og så har han præget disse ord!

Skuer man fra toppen af en af Minareterne ud over den ærværdige gamle stad og ser dette virvar af hus-tage — lige fra den gamle bydels sorte bølgeblikstager til de skinnende, lyse bygninger i den moderne bydel, bliver man ganske uvilkårligt fyldt med ærefrygt ved tanken om alle de slægter, der i uafbrudt følge har befolket denne by. Man ser for sig et hav af menneskeskæbner, man fornemmer århundredernes brusen, generationers kampe, kommen og gåen. Man ser for sig handelsstaden Damaskus med de endeløse kamelkaravaner, de gamle rathuse og bazarer, man aner våbensmediernes Damaskus med deres damascenersværd, man ser Damaskus, kilden til så mange revolutioner og blodige krige, man ser herskere og konger drage forbi sit indre øje —

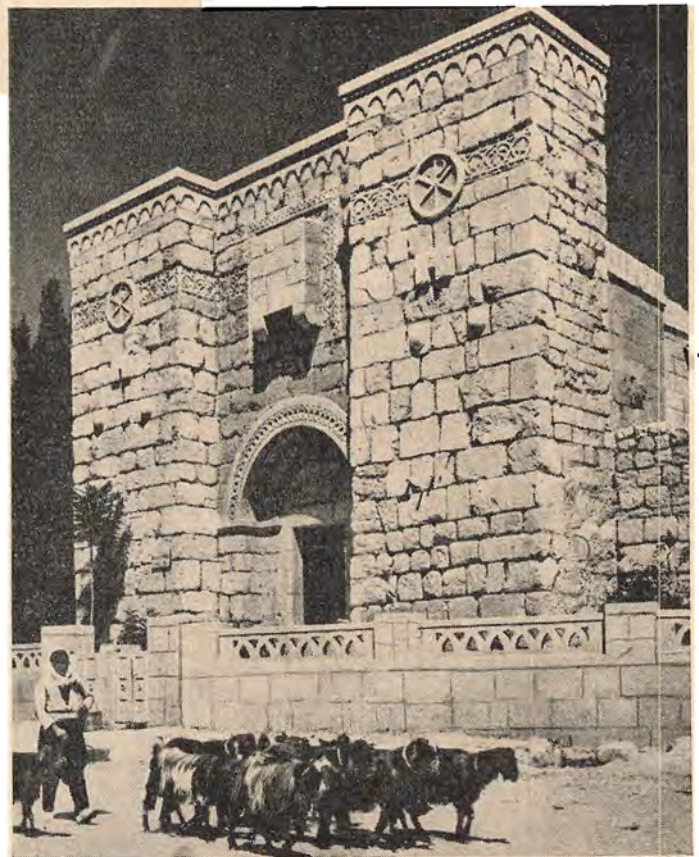
▲
Damaskus — »orientens perle« — har ned gennem århundrederne været centrum for en rig og bevæget historie. For os kristne er den imidlertid uløseligt knyttet til navnet Paulus: her tilbragte han de første dage efter sin omvendelse og herfra drog han ud til sin missionsvirksomhed.

➤
Ifølge traditionen skal Paulus i en kurv være blevet firet ned fra et vindue i bymuren, den såkaldte »Paulusport«. De nederste dele af denne port står endnu idag som på hin tid, medens den øvre del er blevet bygget til på et senere tidspunkt.

blandt disse også David og Salomon — og nu har den nyere tid da igen fæstnet sit blik på Damaskus.

Men det er først og fremmest eet menneske, hvis navn for os kristne er uløseligt forbundet med Damaskus: kristenhaderen Saulus. Endnu den dag i dag står den anselige østport, der stammer fra romertiden og gennem hvilken den blinde Saulus er blevet ført af sine ledsagere. Endnu ser

man den »lige gade« — som araberne idag har døbt om til Suok el Tawil, den lange gade — hvor Paulus har boet i et af sine disciples hus.

Men stenene i Damaskus beretter ikke blot om Pauli anvendelse — de taler også om hans første missions virksomhed. Her var det, at folkeapostlen for første gang forkyndte det glade budskab om Kristus. Inden længe fordrev jødernes fjendskab

ham imidlertid fra byen. De søgte ham overalt i staden, men uden held, og for at indkredse ham, lod de byens

Bispedømmets nordligste kirke

Grønland — verdens største ø — er en del af det danske monarki, og enhver dansker betragter det kæmpestore land deroppe langt mod nord som en uadskillelig del af fædrelandet. Geografibøgerne ved at fortælle, at »alle grønlandere er kristne«, og kristendommens indførelse samt den århundredelange kamp for dennes bevarel-

porte spærre. Men Paulus' venner vidste at redde ham: ved nattetide lod de ham i en kurv fire ned gennem et vindue i bymuren — efter traditionen ved den såkaldte »Paulusport«, der står den dag idag — — —

Damaskus er et stykke levende historie, hvis betydning tilsyneladende skal fortsætte.

*

se er da også et af de interessanteste kapitler i Grønlands historie. I 1124 viedes den første »biskop af Thule«, og talrige er de spor, som vikingekulturen og kristendommen har efterladt sig som bevis på et århundredelangt samarbejde.

Der findes i øjeblikke intet katolsk sogn i Grønland, men bispedømmet

⤴ Dette er bispedømmets nordligste kirke! Det er en såkaldt »simultan-kirke«, idet den tjener til kirkebygning for tre konfessioner på een gang. Omkring en trediedel af de i Thule stationerede US-soldater er katolikker, og det er ikke mange, der undlader at besøge søndagsgudstjenesten.

⤴ Father Adams er kapellan for US-soldaterne i Thule — men han varetager også sjælesorgen i en del afsides liggende stationer.

København omfatter hele kongeriget Danmark, og den pavelige »geografibog«, »Annuario Pontificio«, udstyrer derfor også bispedømmet med generalvikarer, hvoraf den ene, mgr. John Griffiths, der er hjælpebiskop hos ærkebiskoppen af New York, udtrykkeligt har Grønland som virkeområde, men i denne egenskab sorterer under biskoppen af Kø-

I korte træk —

I Via della Conciliazione i Rom er der blevet indrettet en biograf for medlemmerne af den romedske kurie. Ved åbningsforestillingen for nylig blev der bl. a. vist optagelser af Pave Leo XIII på spadseretur i Vatikanets haver. Endvidere forevises en farvefilm om værdifulde gamle Bibelkodicex fra Vatikanerbiblioteket (KNA).

Den sidste del af hvalvningen til den underjordiske Pius X-basilika i Lourdes er nu færdig. Forskallingen, der støttede basilikanes hovedskib, fjernedes i sidste uge, og man regner med, at den ny kirkes indre vil stå færdigt til 25. marts, den dato, der oprindeligt er fastsat som indvielsesdato. (KNA).

Af jordens samlede befolkning på 2.644.478.000 mennesker er 480 millioner katolikker. Antallet af katolske præster opgøres til 374.141, der fordeles således: 241.915 i Europa, 63.050 i Nordamerika, 33.659 i Sydamerika, 18.125 i Asien, 13.107 i Afrika og 4.285 i Oceanien (KIPA).

Ifølge meddelelse i den østtyske partipresse er hidindtil 30 nyfødte børn blevet borgerlig døbt på rådhuset i Weimar. Forældrene fik ved denne lejlighed overrakt et diplom, hvori det hedder: Vore børn er vort folks håb, forår og blomst. Den sovjetzonele forfatning og love garanterer vore børn lykke (KIPA).

Den Katolske Filmskommission i Tyskland har — for første gang i længere tid — selv foranlediget til at anbringe en film i gruppe 4, der omfatter de såkaldte frarådelige film. Det drejer sig om den svenske film »Sommerattens smil«, der nu har haft premiere i Tyskland. Den katolske Filmskommission beegner denne film som en »intelligent, men takløs iscenesat hyldest til de lavere drifter« (KIPA).

Minoriterpatrene i Hongkong har udsendt en fuldstændig ny-udgave på kinesisk af det Ny Testamente efter originalteksten. Oversættelsesarbejdet er foretaget i »Studium Biblicum« i Rom under ledelse af den kendte sinolog pater Allegra OFM (KIPA).

Det italienske postvæsen har i anledning af 450-årsdagen for den helige Frans af Paula's død udsendt et frimærke med helgenens billede. (KIPA).

benhavn. Det har adskillige gange lige siden 1939 være på tale, at vor biskop skulle visitere sit nordligste område, og spørgsmålet er i de senere år blevet endnu mere aktuelt, eftersom de amerikanske tropper, der har baser på Grønland, tæller adskillige katolikker, og derfor har både kapellan og kirke bl. a. i Thule. De amerikanske US-soldater udgør for øjeblikket ca. 30 % af det mandskab, der er stationeret i Thule, og deres kapellan, father Adams, varetager ikke blot sjælesorgen i selve Thule, men tillige også i de stationer, der er tilknyttet US-basen Thule.

DE BLANDEDE ÆGTESKABER -

(sluttet fra side 81)

med denne udvikling alligevel giver sin tilladelse til indgåelse af blandet ægteskab. Grunden er ganske simpelt den, at dersom kirken ikke ville give dispens, ville situationen simpelthen være endnu værre. Adskillige katolske kristne ville i deres forblændelse og egenrådighed ikke opgive en sådan påtænkt forbindelse og ville i givet fald lade sig nøje med et ikke-kirke- ligt indgået ægteskab. Og følgerne heraf? De pågældende er udelukket fra sakramentsmodtagelse og ved døden fra en kirkelig begravelse, og efterkommerne vil under alle omstændigheder gå tabt for kirken. Når kirken altså dispenserer, så er det ingenlunde at opfatte som en billigelse af et blandet ægteskab, men det er simpelthen en smertelig affinden sig dermed, blot for at forhindre det endnu værre. Kirken handler i dette tilfælde akkurat som en mor, der med blødende hjerte giver sit minde til, at hendes syge barn får et lem amputeret, for dermed blot at redde barnets liv.

Det blandede bekendtskab

Kære kristne! Enhver katolsk kristen, der roligt og besindigt overvejer det blandede ægteskab og dets følger, må simpelthen afvise dette. Også den unge katolik vil afvise det, fordi enhver halvhed principielt må være ham imod, ikke mindst på dette for hans hele tilværelse så betydningsfulde punkt. Føler han sig imidlertid bundet af et sådant blandet ægteskab, så sker der det, at hans *hertes følelser* lidt efter lidt løber af med ham. Kærligheden forblinder ham og gør ham mere og mere uskikket til at tænke klart og driver ham efterhånden til *selvbedrag*. Og hvad vil det sige? Lad os tage et eksempel. Der er en ung katolik, der har lært en protestantisk pige at kende. Han mener, at sagen er helt i orden, når blot hun er indforstået med, at de skal giftes i den katolske kirke og at børnene skal opdrages som katolikker. Han er slet ikke klar over, at det aldeles ikke er i orden, at det blandede ægteskab, efter hvad den bitre erfaring viser, er og bliver en frygtelig ulykke. Eller han er måske formastelig nok til at bilde sig ind, at i hans tilfælde er det den ene sjældne undtagelse. Han tror på det, som han foregøgl sig. Men han gør sig skyldig i den selvsamme dødelige fejltagelse som bjergbestigeren, der i det øjeblik, han skuer målet forude, lader hånt om enhver advarsel og forsøger det umulige, idet han ikke mere er i stand til at vurdere sine kræfter. Hvad er det da, det til syvende og sidst kommer an på? Det drejer sig ganske simpelt om *ikke at stifte* blandede bekendtskaber, hvorved man kan komme til at miste sit sunde omdømme.

Og her er det, at forældrene har et stort ansvar. De kan ikke forhindre, at deres sønner eller døtre i deres daglige færden, på kontor, fabrik eller

arbejdssted, dag for dag træffer sammen med anderledes troende mennesker. Men de kan opdrage deres børn i *familiens* katolske atmosfære således, at de på den måde lægger grunden til en ægte trosglæde og en dyb kærlighed til Kristus og hans hellige kirke i børnenes hjerner. Og er der nogen, der vil nægte, at dette er det allervigtigste? På den måde vil deres sønner og døtre i de år, hvor det gælder, med al ære og respekt for de mennesker, der har en anden religiøs opfattelse end dem selv, ikke tilbringe deres fritid i interkonfessionelt selskab, men så vidt muligt i ligesindedes kredse, i katolske foreninger eller i selskab med unge, der har samme tro som de, vil pleje samkvem med sådanne kredse og søge forbindelse samstedt. De vil ikke letsindigt kaste sig ud i et blandet bekendtskab. Og hvorfor ikke? Fordi de i deres indre føler en slags apostolisk ansvar, fordi de fornemmer, hvor meget kirken lider under de blandede ægteskaber. De føler også, hvilken smerte et blandet ægteskab vil kunne berede deres forældre. Men er troen ikke varm og levende, og er en søn eller en datter vidne til, at en bankkonto eller en anset position hos en tilkommende svigerdatter eller svigersøn er mere værd i forældrenes øjne end en fælles tro — ved sønnen eller datteren, at forældrene måske ikke ligefrem er henrykte over den påtænkte forbindelse, men — sådan som mange forældre praktiserer det i dag — blot lader stå til og

bare siger: »Du er gammel nok, og du må selv bedst vide, hvad det er, du går ind til« — ja, så er der *fri bane* for det *skæbnesvangre* blandede bekendtskab og dermed for det blandede ægteskab. Forældrene vil af pligtfølsommelighed kunne ryste deres medansvarlighed af sig, men de vil ikke kunne unddrage sig Vor Herres dom.

Kære kristne! Ægteskabsindgåelsen er et af de allermost afgørende skridt i et menneskes liv. Valget af en livsledsager og det, at binde sig til et andet menneske, er i allerhøjeste grad afgørende ikke blot for ens egen tro, men også for børn og børnebørns religion og tro. Og alle I, der står på tærskelen til ægteskabet, *bed*, at I må kunne indse rækkevidden af jeres ansvar, og at I i Guds nåde må få kraft til at vandre *den vej*, som jeres biskopper i dag har vist jer.

Det er med største bekymring, at vi, jeres biskopper, påny har måttet pege på denne vej for jer. I ved, hvad det drejer sig om. Det gælder om at elske enheden i troen i ægteskabet og at frygte spaltning i troen i ægteskabet! Vi må påny nå frem til, at der overalt hos os, i by og på land, genoprettes et *virkeligt katolsk* syn på det blandede ægteskab. Og her kan enhver af jer, både ung og gammel, yde sit til: gennem sin hele indstilling, sit ord og sin færden. Den, der hjælper med her, virker et ægte apostolat — han tjener det katolske ægteskabs sag, den katolske families sag og dermed vor hellige kirkes sag i vort fædreland.

Pater Fr. Klar CSsR 75 år

Den 16. februar fylder en af vort bispedømmes mest kendte præster, pater Franz Klar 75 år. I Danmark har pater Klar virket lige siden han i 1910 kom hertil, kun et par måneder efter sin præstevielse. Menighederne i redemptoristernes sogn på Amager, i Odense og i Næstved er lige fortlørlige med denne utrættelige sjælesørger, som de ikke blot kender fra kirken, men også fra utallige besøg i hvert eneste af sognenes hjem. Pater Klar kender sine menigheder, som var han familiemedlem i hvert eneste katolsk hjem, og han har altid været en kær gæst, hvor han kom.

Pater Klar har også æren af adskillige små katolske skrifter, båret af samme jævne menneskelighed og ægte fromhed som hans flittige præstegerning.

Det er Ugebladet en glæde at turde regne sig med blandt pater Klars venner, og vi slutter os til dagens mange gratulanter med vor varmeste tak og ønsket om endnu en årrækkes præstelig virke iblandt os.

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

UGEBLADETS BOGSIDE

„Lumen“

2. hæfte af dominikanernes teologiske tidsskrift er udkommet med tre vægtige artikler. Pater Refoulé O.P. skriver, nok især for fagfolk om »Kyrkan, kärlekens samfund, och den kristna sönndringen enligt Augustinus«, medens pastor Tryggve Lundéns store artikel »Vår Fru Marias kallelse« vil kunne læses af alle med meget stort udbytte, ikke mindst af tidsskriftets protestantiske læsere. Det er velfunderet Marialogi, i lige måde håret af kærlighed til Guds moder, af en veltørende sund naturlighed og af ærbødighed for bibelens ord. Også pater Raulins kortere opsats »Er menneskeverk i Kirken en af det onde?« er tilgængelig — og såre nyttig — for et større publikum.

Tidsskriftet må siges at bevare sin høje kvalitet.

Ung Italiensfærd

Det er en noget anden Italiensfærd end man ellers er vant til og en noget anden Lis Andersen end hende, man kender fra »Monsunen«, der træder læseren i møde i bogen om de »Tre kættene på Italiensfærd« (Credo-forlaget, København). Heller slet så galt er

ÅBENBARINGEN

(IV)

Indtil nu så vi mere teoretisk på åbenbaringen. I denne artikel kaster vi vort blik på dens historie. Denne side har stor betydning for en levende forståelse af emnet, fordi åbenbaringen i tidens løb har gennemgået en indre og ydre udvikling med store fremskridt fra den første begyndelse til det højdepunkt var nået, som er knyttet til navnet Jesus Kristus, Guds Søn og Marias Søn.

Det var i vor slægts morgentimer, at vor Herres ord gik til vore stamforældre i paradiset og gav dem en sikker viden om verdens skabelse, om den Allershøjestes eget væsen, om menneskets opgave og bestemmelse til livsfællesskab med Gud og løfte om den kommende frelser og hans gerning. Alt dette blev kun meddelt i store træk. Men sandhederne gjorde så dybt indtryk, at de har efterladt sig tydelige spor i overleveringerne hos mange folkeslag, der ellers stod uden for åbenbaringen.

Der gik århundreder, før Herren atter talte, denne gang til patriarkerne Abraham, Isak og Jakob. Han åbenbarede sig for dem på synlig måde. Med Moses, det israelitiske folks fører, stod han i forbindelse på en ganske ekstraordinær måde og så at sige hele tiden. Også for profeterne viste Herren sig i syner. *Isajas* skildrer en sådan begivenhed: »I kong Ozias dødsår så jeg Herren sidde på en såre høj trone, og hans slæb fyldte helligdommen. Serafer stod omkring ham, hver med seks vinger... og de råbte til hverandre: Hellig, hellig, hellig er hærskaernes Herre, al jorden er fuld af hans herlighed. Og dørstolpernes hængsler ryttede ved råbet, indens templet fyldtes med røg.« Is. 6, 1—3. Profeten *Ezekiel* skildrer i de tre første kapitler, hvad han har oplevet i den babyloniske landflygtighed. Himlen åbnede sig og profeten skuede syner fra Gud. Guds herlighed var så overvældende, at han faldt på sit ansigt, og han hørte Herrens røst, der lød således: »Menneskesøn, jeg sender dig til israelitterne, de genstridige, som har sat sig op imod mig... En hånd med en bogrulle var udstrakt imod ham. Der var skrevet på den rulle, både for og bag,

det imidlertid ikke med kætteriet — det er simpelthen Lis Andersen og hendes to veninder, der sammen gør Italien, og de oplever en masse af, hvad den almindelige turist ellers snydes for. Lis Andersen drager gennem Italien med åbne sanser og sund fornuft, og hendes bog er præget deraf, det er en mosaik af brogede oplevelser. Det er ikke den store kunst — men det er Lis Andersen og i hendes selskab keder man sig ikke.

og hvad der stod skrevet, var klage, suk og ve.« Hos profeten *Daniel* var det igen på en anden måde, at Herren åbenbarede sig for ham. Han havde et drømmesynd. Han så fire dyr og menneskesønnen, d. v. s. symbolerne på fire verdensrigter og Guds rige. Dan. 7. Gud kan jo meddele sine tanker eller ønsker, som han vil. Enten talte han ved ord til sine tjenere, eller han nøjedes med at give dem det indre lys og forståelse.

Den gammeltestamentlige åbenbaring har den ejendommelighed, at den stadig viser fremad til den i paradiset lovede Messias, Jesus Kristus, som er Gud og menneske tillige. Da han endelig i tidens fyldte kom til os i menneskelig skikkelse, blev det afslutningen af Guds åbenbaring til vor slægt. Han kom som »Guds Ord« og som »Faderens visdom« for at forkynde menneskene guddommelig sandhed. Hans sendebud tog imod hans lære for sammen med Gud Helligånd at drage ud til jordens grænser og aflægge vidnesbyrd om Frelserens opstandelse fra de døde og om alt, hvad han havde påbudt dem at kundgøre. Da Johannes døde som den sidste af apostlene, fik den kristne åbenbaring sin definitive afslutning.

Dog må man ikke tro, at denne kun var tænkt som en berigelse af vor naturlige viden om Gud. Den er ikke blot forstandsmæssig belæring, men den består også i Guds virken i menneskenes historie til vore sjæles frelse. Vi hører jo om Guds førelse af patriarkerne; vi ser, at Gud slutter pagt med sit udvalgte folk gennem Moses; og vi læser om, at han påbyder profeterne, at de ved trusler og straffedomme og store løfter skulle få israelitterne til at holde pagten med den ene, sande og personlige Gud, der er ophøjet over hele skabningen. Stadig på ny lader han indskærpe lydighed mod moseloven. Både Guds ord og værk er på det nøjeste knyttet til det israelitiske folks historie. Af dette skal jo den forjættede Frelser fremstå.

I den nye pagts tid grundlægger Kristus som Gudmenneske ved sin død på korset en ny, overnaturlig frelsesforanstaltning. Denne lever og virker videre lige til vore dage og til verdens ende i et samfund, som kaldes den ene, hellige katolske og apostolske kirke, som er Kristi mystiske legeme. På den måde er hele kristendommens grundvold den menneskevordne Guds Søns person og hans gerning. Forholdet mellem ham og dem, som hører ham til, er ifølge hans egne ord som mellem et vintre og grenene. På et ganske bestemt tidspunkt i menneskenes historie er Guds Søn trådt ind i denne verden og er begyndt at virke i vor slægt til tidernes ende. Den store forskel på den kristne

religion og alle andre religionsformer, f. eks. islam og de orientalske religioner, består altså i, at hos os er Gud personlig virksom, at den anden person i den helligste Treenhed har antaget menneskeskikkelse, at han som Gudmenneske har levet på vor jord og ved sin gerning åbnet i kirken en ny vej til frelse for hele menneskeslægten.

Denne Guds åbenbaring ned gennem tiderne hører til det, som er garanteret ved Kristi ord: »Sandelig siger jeg jer: himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå.« (Mt. 24, 34 f.) Men fjender har rejst sig mod Gud og hans Salvende og den store frelsesplan. Der er to grupper. Den ene kom med en fanatisk krigserklæring mod den Allershøjeste, den anden er hensunken i sløvhed og lunkenhed.

Vi ved, at *bolchevismen* har stillet sig i spidsen for alle gudsfornægttere. Kampen gælder ikke blot kristendommen, men al tro på Gud. Som åben bruges påstande som disse: Tro på Gud er en hæmsko for menneskenes fremskridt i det økonomiske og sociale liv. Religion er opium for folket; den er præstebedrag og ublu udsugning af masserne. Disse løgne minder uvilkårligt om et veråb hos profeten *Isajas*: »Ve dem, der kalder ondt for godt og godt for ondt, gør mørke til lys og lys til mørke, gør beskt til sødt og sødt til beskt.« (5, 20.) For så tit har vi set, at bag jerntæppet kaldtes løgn for sandhed, trædom for frihed, tyrannisk diktatur for folkedemokrati og brutalitet for humanitet. Bevidst og systematisk går mændene derovre ud på, at hele verden skal blive gudløs og alle mennesker kun leve for denne for-gængelige verden og endelig ikke bryde sig om, hvad der kommer efter døden. Fra tid til anden sendtes fredsdruer ud. Men de var kun tænkt som camouflage for samtidigt at kunne skabe uro og tvistigheder et eller andet sted i verden. — Ve dem i de østlige lande, der lader sig narre af disse løgne.

I den vestlige del af verden hersker der i stor udstrækning kold ligegyldighed og næsten total mangel på interesse for den af Gud i Jesus Kristus åbenbarede religion. Kender man den militante kommunisme på dens fanatiske aktivitet, så er kristendommens anden fjende karakteriseret ved passivitet. Ganske vist har man i vore egne et surrogat med nogle trosartikler, der lyder omtrent således: Religion uden personlig Gud. Kristendom uden Kristus. Himmel uden helvede. Gerninger uden tro. Kærlighedens Gud, men ikke vredens Gud. En kirke, der kan vel-signe, men ikke fordømme. Danmark er kommet godt med i denne udvikling. I den sidste menneskealder har vi hørt og læst så tit: Vort folk og land er afkristnet.

Man spørger uvilkårligt sig selv: Hvad er værst. De hadefulde angreb udefra, eller den snigende sot, som af alt for mange slet ikke bliver bemærket, endsiige afværget? Ja, vi har ord for at leve og er dog døde mange steder. — Sådan tegner problemet sig denne gang. F. K.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Februar

16. S. *Quinquagesima* (112—26); (violet) uden Gloria; præf. (521).
17. M. † *Feria* (112—26); uden Gloria og Credo og uden Tractus; alm. præf. (525).
18. Ti. † *Feria* (112—26); uden Gloria og Credo og uden Tractus; 2. bøn: St. Simeon ([5]); alm. præf. (525). — Eller: *St. Simeon* (838); 2. bøn: *Feria* (112); alm. præf. (525).
19. O. ASKEONSDAG (117—27); (violet) Fastens præf. (516); den i Messen anførte 2. og 3. Kirke-, Stille- og Slutningsbøn bortfalder efter de nyere regler såvel i dag som på alle andre dage i Fastetiden. — Faste- og Abstinendag.
20. T. *Feria* (129); præf. (516). (violet)
21. F. *Feria* (131); præf. (516). (violet)
22. L. *St. Petri Stol i Antiochia* (838); 2. bøn: St. Paulus (789), 3. bøn: *Feria* (136); uden Credo; Apostlenes præf. (524). — Eller: *Feria* (136); 2. bøn: St. Petri Stol (789), 3. bøn: St. Paulus (789); præf. (516). (violet)
23. S. 1. SØNDAG I FASTEN. (violet).

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestryde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
sammenslutlet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.
Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceaf/d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

St. Ansgars kirke

Askeonsdag kl. 8: Askeindvielse og højmesse.

Hver fredag i fastetiden kl. 20: Andagt med prædiken. Andagterne skifter mellem korsvej, skriftlæsning, Jitanier m. m. og slutter med sakramental velsignelse.

Academicum Catholicum

(Mediciner-fraktionen)

Lørdag d. 22. februar kl. 19,30 studmag. scient. A. Bahnt: »Det videnskabelige grundlag for udviklingslæren«. Foredraget holdes hos stud. med. Inger Jensen, Vesterbrogade 69.

ORIENTERING

Rom og Amerika

Der går næppe en eneste dag uden at aviserne eller propogandaen i landene bag jerntæppet kører pladen om, at Vatikanet og de Forenede Stater, »kirken og den kapitalistiske verden«, er uadskillelige forbundsfæller i kampen mod »folkedemokratierne«, mod kommunismen. Og at søge at give en forklaring på de gentagne påstande, er faktisk som at slå vand på en gås — pladen og gåsen rokker videre. Imidlertid har »Osservatore della Domenica« for nylig følt sig foranlediget til igen at tage til orde i denne anledning, og bladet skriver bl. a.:

Når kirken og USA — således som tilfældet er — begge vender sig mod

kommunismen, så er det dog højst forskellige motiver, der foranlediger de to parter dertil. Kirkens motiver er udelukkende ideologiske og teologiske, medens det — om end ikke udelukkende så dog overvejende — er politiske motiver, der ligger bag USA's indstilling. Det er muligt, at Amerika fra tid til anden forsøger at forene sine politiske motiver med religiøse, men det er udelukket, at kirken kan ændre sine religiøse til politiske.

»Kirken søger ikke alliance med nogen — selv om tilfældigheder i historiens løb har givet anledning til, at forskellige politiske systemer er sluttet op ved kirken side. Det er ikke sandt, at kirken altid står på fyrsternes, adelens og bourgeoisie's side. Tværtimod viser en blot overfladisk historisk undersøgelse, at den har stået skarpt over for enhver, der blot har gjort forsøg på at benytte religionen som politisk redskab. Det er af den grund ikke rigtigt, at kirken kan være forbundsfælle med en politisk magt i en politisk konflikt. Kirken var ikke med Spanien, den stod ej heller på Frankrigs side, den var ikke med Østrig eller kongen af Napoli, den var ikke med storhertugen af Toskana. Det er umuligt for den at »være med« Amerika idag. Kirken står, hvor Kristus står. Og Kristus er altid og vil altid være med kirken indtil tidernes ende«.

Katolsk Ugeblad

bringer Dem hver uge de seneste nyheder fra hele den katolske verden.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse
LEVERANDØR TIL KATOLSKES HOSPITALER

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

MØDE-MEDDELELSER

DUK's landsledelse meddeler:

Der afholdes ingen påskeretræte på Øm i år på grund af en hel del praktisk arbejde, der skal laves færdigt på bygningerne.

Juniorlejr: 29/6—5/7, på Øm. Lejren er for 14—17-årige.

DUK's børnelejrledelse meddeler:

Der afholdes i år to børnelejre på Øm og desuden 1 evt. 2 børnelejre på Fyn. For de to lejre på Øm kan tiderne opgives allerede nu:

Øm I: 14/7—24/7.

Øm II: 27/7—6/8.

Børnelejerne er interesseret i hjælpere. Henvendelse herom bedes rettet til DUK's næstformand, Finn Sørensen, Ndr. Ringgade 134, Århus.

DUK's skoleledelse meddeler:

Vinterskole den 16. februar på den franske skole på Østerbro.

Dansk sommerskole på Øm: 6/7—13/7.

Nordens unge katolikker meddeler:

Nordisk sommerskole på Sylling (50 km fra Oslo): 27/7—3/8.

DUK's jydsk skolesekretariat meddeler:

Der afholdes *jydsk skoleweekend* i Vejle den 1.—2. marts.

Nærmere meddelelser vil fremkomme om de forskellige arrangementer.

*

De lokale foreninger meddeler:

Frederiksberg—Nørrebro:

Torsdag den 13. febr.: Møde i lokalet v. St. Mariæ kirke kl. 19,30. Pastor Lanser kommer og taler. Husk salmebog til komplet.

Lørdag d. 15. febr.: Fastelavnsfest sammen med Stenosgade KUK og juniorgruppe.

Torsdag d. 20. febr.: Åbent hus i lokalet. Kvit eller dobbelt-konkurrence. Lørdag d. 22. febr.: Bibelkreds med pastor Højbo kl. 20,15 hos familien Keller.

Torsdag d. 27. febr.: »Ekstemporal-spil« i lokalet kl. 19,30.

Ørdrup:

Tirsdag d. 18. febr.: Pater Dorn S.J. taler om religiøsitet i Spanien.

Tirsdag d. 25. febr.: Lourdesmøde med pastor Andersen.

Roskilde:

Lørdag d. 15. febr.: Fastelavnsfest i Tåstrup.

Onsdag d. 19. febr.: Sognepræsten taler om alterets sakramente.

Onsdag d. 26. febr.: Dr. Meldahl taler om atombomber.

Østerbro:

Lørdag d. 15. febr.: Fastelavnsfest.

Onsdag d. 26. febr.: Ønskerejse gennem Italien med Anker.

NB. Den årlige indledning til fastetiden finder i år sted *tirsdag d. 18. febr. i Sakramentskirken kl. 21*. Alle katolske unge er indbudt. Salmegod medbringes.

Landsledelsen har fra *Katolske Menighedsplejer, blomsterdagsudvalget*,

fået en anmodning om hjælp ved salget af mærker til *Danske Kvinders Nationalråds blomsterdag* d. 3. marts d. å.

Der er tilgået de DUK tilsluttede grupper og foreninger en meddelelse, hvori det nærmere fastslås, hvor man kan tilmelde sig, når man ønsker at hjælpe.

Katolske Menighedsplejer gør deres indsats gennem mødrelejre, børneforsorgsarbejde og socialt rådgivningsarbejde, altsammen noget, der koster penge. Det vil kun være rimeligt, om vort ungdomsarbejde tog fat her. I København bedes de unge sætte sig i forbindelse enten med sognets ungdomsforening eller med *Katolske Menighedsplejer*, i provinsen enten med ungdomsforeningen eller sognepræsten.

Walter Dalland.

Tilfældet Orsini sluttet fra forside

velige Statssekretariat, og mgr. Mario Nasalli Rocca di Corneliano.

Fyrst Filippo Orsini stammer fra en af de ældste romerske adelsslægter, der sammen med slægten Colonna i århundreder har nydt den ære at skulle stille de pavelige tronassistenter, de såkaldte »principi assistenti al soglio«. Disse træder i funktion ved særlig højtidelige lejligheder, f. eks. ved kanonisationer og ved pavemessen på pavens kroningsdag.

Familien Orsini har iøvrigt en gang tidligere mistet dette æreshverv i en forbigående periode. Efter at den nuværende Filippo Orsini's bedstefader var afgået ved døden i 1940, havde afdødes søn Virginio oprindelig skullet overtage posten som tronassistent. Posten forblev dog vakant, eftersom Virginio Orsini var gift med en fraskilt kvinde. Den samme situation vil derfor indtræde nu igen. (KNA)

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød

Albanigade 29 . Telefon 4895

Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Horsens

Edvard Petersen

Kul . koks . brændselolier

HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88

Leverandør til de katolske institutioner .

Esbjerg

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer

Telefon 22 47

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Røndebanen 8, Telefon 1287

Leverandør til kat. Menighed

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen

Sdr. Ringgade 3

Tlf. 43385

Henry Carlsen

Sdr. Ringgade 61

Tlf. 43857

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

Alt for få ordenskald

I sit fastehyrdebrev beklager kardinal Frings manglen på ordenssøstre

I sit fastehyrdebrev beklager ærkebiskoppen af Köln, Josef Kardinal Frings, den katastrofale mangel på tilgang til de kvindelige ordenssamfund. I slutningen af indeværende måned afholdes der i Köln et møde af general- og provincialforstanderinder for de kvindelige ordenssamfund i Tyskland med det formål at rådslå om, hvilke ordenshuse og hvilke institutioner man vil blive nødsaget til at lukke og hvilke, man vil forsøge at bevare — et resultat af den store mangel på ordenssøstre. Interessen for en indsats i næstekærlighedens tjeneste er i sørgelig tilbagegang, erklærer kardinalen. Det er en almindelig foreteelse, at den kvindelige ungdom af idag vurderer de »tjenende« erhverv — såsom sygepleje og husgerning — lavere end andre former for beskæftigelse, der tillader større frihed og er mindre bundne. »Den enorme forandring i kvindens livsførelse i vore dage, kvindens indlemmelse i erhvervslevet, den almindelige sækularisering, ringeagt for de hinsides værdier til fordel for de håndgribelige ting såsom egen vogn, radio, fjernsyn m. v., kort sagt en højere levestandard, er skyld heri. »Når alle rives med af jagten efter arbejde, fortjeneste og fornøjelser, er det da så mærkeligt, at det bliver sjældnere og sjældnere end tidligere, at nogen føler Herrens kalden til et liv i gudhengivenhed bag klostermure?« (KNA).

Lydighed og frihed i kirken

Ærkebiskoppen af Paris' fastehyrdebrev

Paris' ærkebiskop, Maurice Kardinal Feltin, har netop offentliggjort et hyrdebrev om »Lydighed og frihed indenfor kirken«. Kardinalen slår til indledning fast, at mange katolikker idag er af den anskuelse, at begreberne lydighed og frihed synes at stå i modstrid med hinanden indenfor kirken. Men, betoner kardinalen, »lydighed og frihed udelukker ikke hinanden«. Kardinalen kommer derpå ind på, hvad kirken lærer i dette spørgsmål og fremhæver i særdeleshed, at ifølge den hellige Paulus er menneskets lydighed mod Gud et udtryk for frihed. Kardinalen vender sig endvidere mod den alt for rigoristiske adskillelse mellem det åndelige og det verdslige. Kirken har en sociallære, der klarlægger og beskytter lægfolkets aktion, men som på ingen måde fortrænger eller undertrykker dette initiativ (KNA).

URBI ET ORBI

Arbejdersjælesørgeren er og bliver først og fremmest præst

Kardinal Siri i Genova skriver i sit fastehyrdebrev om arbejderkapellanens opgaver

Ærkebiskoppen af Genova, Kardinal Siri, beskæftiger sig i år i sit fastehyrdebrev med de opgaver, der påhviler den del af gejstligheden, som især er beskæftiget i arbejdersjælesørgen. »Præsten er og bliver præst, også når han arbejder i fabriken,« understreger kardinalen. Hans virke i fabrikerne tilstræber derfor kun det — og kun det — der svarer til hans egenskaber som præst. Han vil aldrig kunne overlage forpligtelser, der gør hans virke mindre gennemskueligt og dermed også muligvis mere tvivlsomt eller måske endda giver det udseende af, at han er partigænger. Kun såfremt han vedbliver at være præst, vil han være i stand til at henvende sig til alle og til at blive hørt af alle«. Kardinal Siri betegner arbejderkapellanerne som sognenes fortrøpper i en situation, hvor disse ikke længere er i stand til at bistå samtlige sognehørn effektivt i deres industrielle eksistens-kamp. Med arbejderkapellanerne påbegyndes en erfaring, der imidlertid ikke ender med dem. De vil tværtimod kunne danne grundlaget for fremtidens sjælesorg (KNA).

Søndagen - den kristne verdensordens sidste støttepille

Biskoppen af Passau om søndagens helligholdelse

I sit fastehyrdebrev 1958 kalder biskoppen af Passau, Simon Konrad Landesdorfer, til værn om helligholdelsen af søndagen. »Aldrig nogensinde før har der været så stærke og målbeviste kræfter i gang for at sækularisere det kristne liv og fortrænge dette fra offentligheden, som tilfældet har været i de seneste årtier,« erklærer biskop Landesdorfer. Søndagen er — set fra verdens synspunkt — den sidste støttepille i den kristne verdensorden, som endnu har rod i det offentlige liv. Der er imidlertid meget energiske kræfter igang for at berøve den dens kristne karakter, ja for om

Irse biskopper kalder til kamp mod den umoralske presse

I et fælles hyrdebrev kræver de irske biskopper effektive forholdsregler til forsvar for den offentlige orden, freden, de menneskelige værdier samt til værn for ungdommen. Biskoppen peger især på den fare, der ligger i en umoralsk presse og litteratur. Det er en svær synd at »virke som propagandister for magt og umoral«, fastslår biskopperne. »Katolikker, der importerer og sælger den slags litteratur, vil — såfremt de fortsætter denne virksomhed — kunne nægtes adgang til sakramenterne. De irske katolikker bør ikke tolerere, at kirkens lære krænkes af et lille mindretal, der udelukkende søger deres egen fordel eller deres egen tilfredsstillelse i stedet for at respektere Guds og almenvellets love (KNA).

„Vor tid ejer intet virkeligt billede af mennesket“

Biskoppen af Hildesheim om misforståede sociale forholdsregler

»Vor tid ejer ikke mere noget rigtigt billede af mennesket,« udtaler biskoppen af Hildesheim, mgr. Heinrich Maria Janssen, i sit første fastehyrdebrev. Biskop Janssen, der blev bispeviet for knapt et år siden, fortsætter med at udtale, at nogle mener, at mennesket nedstammer fra dyreriget og at det lidt efter lidt har udviklet sig til et menneskeligt væsen, men at det stadig udviser dyriske anlæg og egenskaber. Andre betragter det som et overmenneske, der er Gud lig, ja, endda ham overlegen, og fulde af hovmod og selvtilfredsstillelse tillader de ikke, at mennesket stilles under Guds overhøjhed og er forpligtet til at lyde hans bud. »Og da vor tid ikke mere ejer noget virkeligt menneskebillede, synder det også overfor mennesket,« erklærer biskop Janssen. »Man har nedværdiget mennesket, da man trådte dets værdighed under fode i koncentrationslejrene og fangelejrene i øst og vest. Men ikke nok med det, fortsætter biskop Janssen. Man har det indtryk, at mange af de sociale forholdsregler, der træffes i vor tid, mere tager hensyn til legemet end til sjælen. Man må derfor tage afstand fra alle de anskuelser, der først og fremmest tager sigte på at støtte menneskets drifter og lidenskaber og udelukkende mener at skulle hjælpe mennesket i dets rent materielle anliggender og derfor helt glemmer menneskets åndelige værdi (KNA).

muligt at komme denne fuldstændigt til livs. »Prisgiver vi søndagen, så kan vi afskrive kristendommens indflydelse på det offentlige liv« (KNA).

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

23. FEBRUAR 1958

NR. 8

60.000 PILGRIMME FRA ALLE VERDENSHJØRNER I LOURDES

Den højtidelige åbning af hundredeårsjubilæet - Pilgrimmene bad Angelus med Paven

Jubilæumsfestlighederne i Lourdes i anledning af hundredårsdagen for de første Gudsmoderåbenbaringer åbnedes i tirsdags — 11. februar — med en højtidelig procession fra sognekirken i selve byen og ud til Rosenkransbasilikaen. Ærkebiskoppen af Lyon, Kardinal Gerlier, åbnede processionen, ledsaget af biskop Théas af Tarbes og Lourdes samt dennes ny koadjutor, biskop Maury, og en lang række andre biskopper og prælater. Trods silende regn havde processionen samlet i titusindvis af pilgrimme både fra Frankrig og fra udlandet, og valfartsbyen Lourdes var allerede om morgenen på åbningsdagen overfyldt af pilgrimme. Man regner med, at omkring 60.000 troende og et halvt hundrede biskopper af alle mulige nationaliteter har deltaget i åbningshøjtideligheden. Der var store pilgrimsgrupper fra Italien, Belgien, Canada, Argentina, Tyskland og en række andre lande. Blandt de italienske pilgrimme var generalsekretæren for det kristelig-demokratiske parti i Italien, Fanfani, samt den tidligere overborgmester i Firenze, Giorgio la Pira. Irske katolikker var kommet til Lourdes med den første direkte »Air Lingus«-forbindelse fra Irland, og ca. 300 journalister fra alle verdenshjørner var blandt de tilstedeværende.

Biskop Théas celebrerede en pontifikalmesse kl. 10 foran Rosenkransbasilikaens portal. Under messen prædikede kardinal Gerlier om budskabet fra Lourdes og opfordrede pilgrimmene til i bøn og bod at yde den hellige Jomfru's ønske følge. Foran grotten tændtes utallige kærter, og i titusindvis knælede pilgrimmene i stille bøn.

Da middagstimen oprandt, istemte basilikaens kor det berømte Lourdes-»Ave Maria«, og derpå lød i højtalerne den Hellige Faders røst, da han bad for af Angelus-bønnen, medens skarerne på esplanaden svarede. Ved grotten oplæste biskop Théas derpå Pavens budskab i anledning af jubilæumsåret, hvori han vender sig til Lour-

des-pilgrimmene og opfordrer dem til at takke Gud for de utallige nådegaver, der er blevet os til del i de forløbne hundrede år i Lourdes.

Aftenen sluttede med en storstilet lysprocession på esplanaden. (KNA)

Kirken har brug for en „veldisciplineret ordensmagt“

Pavetale til ordensfolk

I den forløbne uge modtog den Hellige Fader i konsistoriesalen i Vatikanet generalforstanderne for de religiøse ordener og kongregationer, der har moderhuse i Rom, og rettede — på latin — en tale til dem. »Den, der ikke ved at frigøre sin ånd og holde den fri af denne verdens stolthed og dens mangehånde fristelser, kan ikke nå til Gud og ikke leve sammen med ham,« udtalte Pius XII. Ingen vil kunne nyde alle de bekvemmeligheder og glæder, som denne vor tid byder i overmål, uden derved at lide skade på troen og kærligheden til Gud. »Mennesket ledes ikke til Gud ved menneskeåndens opfindelser og snilde, men derimod ved nåden og sakramenterne.« Ordensreglernes disciplin har altid været ubehagelig for den menneskelige natur, og bedre er det ikke blevet i vor tid.

Op paven fortsatte: »Det er jeres pligt at bistå jeres underordnede med faderlig beslutsomhed, at formane dem, advare dem og om muligt irettesætte dem i overensstemmelse med, hvad jeres ordensregler foreskriver.« Denne hjælp og støtte bør ikke blot tage sigte på livet indenfor klostermuren, men bør også udstrækkes til virksomheden udenfor klosteret, dermed at dette virke ikke bliver til skade for ordensmedlemmerne selv eller for andre og på den måde skader kirkens prestige.

Til slut kom Pave Pius XII ind på
(Sluttes side 99)

DEN NY KATEKISMUS

Ugebladet påbegynder orientering om den ny katekismus, der kommer inden længe

Lokkende toner

Katakombfundene i Via Latina

Vor tids problemer

Katolsk stævne i Odense

Rom advarer mod selvbestaltede forandringer i den liturgiske gudstjeneste

Dekret fra Det Hellige Officiums Kongregation,

Det Hellige Officiums Kongregation har tilstillet biskopperne verden over et cirkulære med anledning af, at man (Sluttes på bagsiden)

Ferenc Münnich fortaler sig

Indrømmelse af at det ikke er lutter lagkage

Den ny ungarske regeringschef, Ferenc Münnich, har fremsat en advarsel, møntet på katolikkerne, og heri udtalt, at revolutionsregeringens og episkopatets aktionslinje ikke er identisk og at kirkelederne derfor burde drage omsorg for at bringe samarbejdet mellem kirke og stat ind i et mere roligt og stabilt leje.

Disse udtalelser af Münnich har foranlediget »Osservatore Romano« til en lille betragtning. Vatikanets blad finder Münnichs advarsel højst ejendommeligt, eftersom det ikke er så forfærdelig længe siden, at Janos Kadar, hans medarbejdere og deres hele propagandaapparat søgte at give udtryk for, at der herskede den skønneste harmoni mellem kirke og stat. Der blev uddelt ordener og udmærkelser, så at man skulle tro, at alt var i den skønneste orden, og at katolikernes ensretning var en realitet. Den kommunistiske presse bragte da også meddelelsen om disse ordensstildelinger på forsiden og med store typer. Og nu går Münnich på een gang hen og indrømmer, at det faktisk ikke er så godt, at der er noget, der hikker, og at der bør indtræde en bedring i forholdet mellem kirke og stat. Den ny regeringschef har forsnakket sig. Men han har givet os ude i den frie verden en indrømmelse om, at katolikkerne i Ungarn holder fast ved kirken — trods alle den kommunistiske propagandas taskenspillerkneb! (KIPA)

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 6954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Klüh's Eftf.

KB&K

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Svendborg

Ejvind Lambech

KAFFE . VIN . KONSERVERS

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Støt annoncørerne

RESERVERET

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

*Smøde- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Gasmeester, Specialitet: Centralvarme*

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

*Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer*

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

*Leverandør til
de katolske Institutioner*

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

*Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.*

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 301

Elmer Verner sen

1. Kl.s Kød og Paalæg

KASTETVEJ 51

Telefon 5660

Leverandør til Kamillians Klinikken

Mathias
Christensen
TLF. 215 58
ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørrør.

Kong Christians Allé 6

Telefon 1992 & 4983

Aalborg

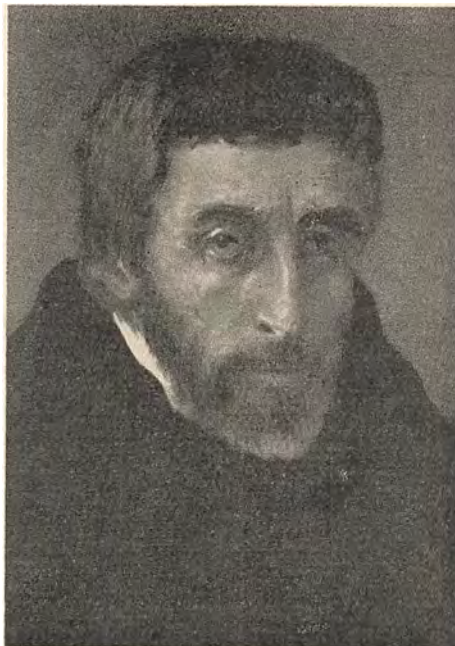
Den ny katekismus på trapperne

Et stort og længe følt savn vil inden længe være afhjulpel: i løbet af en overskuelig fremtid — i det biskoppelige kancelli håber man inden sommerferien — ligger der en ny katekismus på vort bord, i form af en oversættelse af den tyske »Katholischer Katechismus der Bistümer Deutschlands«, som udkom for et par år siden. Vi har her i Danmark i de sidste slægtled — som det mest naturlige — fulgt den kateketiske udvikling i vort sydlige naboland, idet vi først oversatte skiftende udgaver af Deharbe's katekismus og da de tyske biskopper midt i tyverne så godt som enstemmigt indførte en »enhedskatekismus«, blev også den oversat til dansk, og siden midt i trediverne har den været anvendt her hos os.

Den ny katekismus er resultatet af tyske fagmænds årelange intensive arbejde, og den adskiller sig fra tidligere katekismer derved, at den ikke lægger hovedvægten på spørgsmål og svar, men derimod lader Guds ord, overleveringen og kirkens levende liv selv tale. Den tilsigter ikke at bibringe en alt omfattende viden i ord, men derimod en åndelig forståelse, der skal sætte den opvoksende generation i stand til at leve troen — og efter troen — i en afkristnet verden. Den pædagogiske omvæltning, som den ny katekismus repræsenterer, vil sikkert også sætte sine spor i vor undervisning. Det kan i denne forbindelse nævnes, at den katolske kirke i England også har indført den tyske katekismus i en engelsk oversættelse.

Den tyske katekismus' historie — der altså siden midten af forrige århundrede i det store og hele også er vor — ser i store træk således ud:

Et betydeligt antal opbyggelige skrifter, som efterhånden tog form af en art kristenlære, ligger forud for det tidspunkt, da Petrus Canisius i 1555 udsendte sin store katekismus, der danner det katolske modstykke til Luthers katekismus. Året efter udkom der en mindre udgave af bogen, men Petrus Canisius' arbejde vedblev at være det grundlæggende i de følgende par århundreder, og ved arbejdet med den ny katekismus har man atter og atter søgt råd i dette store værk. I 1777 indførtes i Østrig — og senere også i en række andre lande — Ignaz von Felbiger's katekismus. Den var et udtryk for oplysningstidens strømninger og betød på det pædagogisk-didaktiske område et utvivlsomt fremskridt, men uden at den dermed blev talerør for denne periodens antropocentriske og moralistiske teologi. I 1847 kom så jesuiten, pater Deharbe med sin katekismus, der blev den førende i det kommende trekvarte århundrede. Den var bygget på nykolastikkens ideer og den så sin hovedopgave i at formidle katekismusviden i et klart og forståeligt teologisk skolesprog. Midt i tyverne i dette århundred indførte de tyske diocesser — med et par enkelte undtagelser — jesuitten Th. Mönnichs' »enhedskatekismus«, der — til trods for, at den ved sin fremkomst præsenteredes som »et eksperiment« — har været benyttet indtil den nu for et par

Petrus Canisius S.J. — der skrev den første store tyske katekismus.

år siden afløstes af den ny »Katholischer Katechismus der Bistümer Deutschlands«.

Den nye katekismus' historie er den, at de tyske biskopper på en af deres konferencer i Fulda i trediverne besluttede at anmode den Tyske Kateketforening at udarbejde den. To oratorianerpatres, dr. Klemens Tilmann og kapellan Franz Schreibmayer, har derpå efter de vedtagne retningslinier skrevet teksten, og den endelige redaktion af bogen er besørget af Eichstätter-biskoppen, dr. Joseph Schröfer.

Diskussionen i årene siden »enhedskatekismen«s fremkomst har især drejet sig om to ting. Den tidligere katekismus var ganske åbenlyst intellektualistisk. Den henvendte sig til elevernes forstand og tilsgædte at give et regelmæssigt og klart indtryk af skelettet i den katolske tro. Man har kritiseret dette og givet udtryk for ønsket om en religionsundervisning, der i højere grad også henvender sig til følelse og vilje, en »varmere« fremstilling af religionen. Endvidere var den gamle katekismus op-

bygget efter et systematisk mønster, mens nyere pædagoger foretrækker et nærere forhold til selve frelseshistorien, en katekismus, hvis sammenhæng med de bibelske beretninger er mere umiddelbar.

Den nye form har sine store fordele. Den sigter mere direkte på at vække til fromhed og indøve gode religiøse vaner. Den er lettere tilgængelig og stiller beskednere krav til abstrakt tænkning. Men til gengæld giver den ikke samme klare overblik, den gør det ikke så umiddelbart forståeligt, i hvilken grad al denne religiøse viden hænger sammen led for led. Det er et spørgsmål, om den nye form i samme grad som den gamle vil sætte eleverne i stand til at give svar på spørgsmål og angreb udefra. Men her overfor vil de nyere pædagoger hævde, at det først fornødne er at gøre eleverne glade for deres tro og give dem lyst til at leve efter den — hvilket ingen vil benægte.

En ny katekismus er ikke blot en ny bog om et velkendt emne. Den er en kirkehistorisk begivenhed. Den betyder, at nye slægtled skal lære den gamle sandhed på anden vis end tidligere generationer. Hvorfor dog det? Hvorfor ikke blive ved det gamle, når »lektiens« indhold dog forbliver det samme? Fordi omverdenen forandrer sig og med den vilkårene for belæring. Hvad der før var effektive undervisningsmidler, kan møde uventede vanskeligheder, når de bruges under en ny tids vilkår.

Det er dette, der har bestemt den store forskel, som er mellem den nye katekismus og dens forgængere. Og det må man have for øje, når man skal til at bruge den nye bog. Den har man i Tyskland ikke nøjedes med at give menighederne den nye bog og selv ladet dem om at finde sig tilrette med den. Man har samtidig udgivet praktiske vejledninger, der indeholder binds håndbøger i katekismens brug.

Vore præster, skolesøstre og andre religionslærere vil let kunne benytte disse hjælpemidler. Men katekismen er ikke blot beregnet på dem, der allerede men må findes i alle hjem, og derfor dre må blive væsentlige hjælpemidler. Vore konvertitter, der kommer hjem i den for så vidt som muligt at blive virkelig hjemme i kirken, for at hjælpe disse frangte, der på den får lejlighed til selv at studere de gamle ledninger, som står for religionslærernes rådighed, vil Ugebladet i nogle artikler i de kommende uger i korte træk gøre rede for, hvad katekismens fædre selv har ment nødvendigt at oplyse bogens læsere om.

Et enkelt punkt vil vi her nævne i denne uge) — katekismens placering i vor tids skoleundervisning. Den er faktisk ligesom alle andre religionsundervisningsgenstande, skolefag og andre der.

Bag det ind i den nye katekismus udtryk te ændrede synspunkter på religionen i den religiøse pædagogik ligesom tidligere samt om de nye katekismus

sag religionsundervisning er for præster og skoler i vor tid. Mange steder fra, i vort land som andre steder, kommer udtalelser om, at det tidligere var langt lettere at få børnene religiøst i tale. Præster og lærere, som har fundet deres undervisningsform for en hel del år siden, udtrykte ofte den tanke, at de simpelthen ikke ved, hvordan de skal kunne overvinde vanskelighederne.

Baggrunden for disse vanskeligheder ligger klart for dagen. Børnene møder i skolen med få eller ingen religiøse forkundskaber, hvad der jo nok lod sig afhjælpe. Men når så præst og skole søger at føre eleverne ind i religionens verden og lære dem at leve efter troen, gaber der et svælg mellem disse bestræbelser og den daglige virkelighed i hjemmene. Det gælder også i mange tilfælde, hvor hjemmene er både gode og katolske. Moderne hjem savner det sammenhold, den enhed, i hvilken børnenes religiøse vænner naturligt gror frem. Hjemmene består af individer, som hver for sig passer deres religiøse pligter. Fællesskabet i religion er i utallige tilfælde uhjælpe ligt borte.

I hvert fald er det meget vanskeligt at hjælpe her. Økonomiske med flere årsager har ændret vilkårene for familielivet. Og da det ikke er forsvarligt med hænderne i skødet at afvente »bedre tider«, må skolens og præstegårdens religionsundervisning gøre sig klart, at der nu stilles langt større krav til den end forhen. Den skal i vore dage ekstra udfylde de mangler, som er opstået andetsteds. Den skal bl. a. ikke længere forudsætte en religiøs baggrund, et katolsk milieu, men skal selv skabe og opretholde dette.

Hertil er forbedrede undervisningsmidler, som f. eks. den kommende nye katekismus, af overordentlig stor værdi. Men nok så afgørende er det, at skolen er en decideret religiøs og åbenlyst katolsk skole, ikke blot en iøvrigt udmærket skole med et vist katolsk islæt. Det, de unge mangler, er troens centrale placering i deres tilværelse. Hjemmene har for en stor del ikke magtet dette. Skolerne vil kun kunne afhjælpe dette ved at gøre religionen til det afgørende centrum i skoletilværelsen og undgå enhver reduktion af religionen til de få timer, hvor dette ord står på skoleskemaet.

I denne henseende gør det ikke skade, at den katolske skole også huser børn, som ikke er katolikker. Rent bortset fra den apostoliske værdi af disse børns nærværelse (og de nedbryder århundredgamle misforståelser, som ellers kunne leve utalte århundreder endnu), er det også af værdi for de katolske børn. De skal vænnes til at leve dør om dør med ikke-katolikker, skal kunne omgås den ret og hævde deres egen tro blandt dem. Her kan vore skoler være til

uhyre megen gavn. Men for de katolske elever må skolegangen fra 8 til 14 og fra ABC til afsluttende eksamen være det katolske milieu, på hvis baggrund de siden skal leve.

Det er store krav til vore skoler, men man oplever heldigvis tit, at der leves op til sådanne krav. Og det er i hvert fald de krav, som tiden stiller, om ellers vi vil gøre os håb om at overvinde de uhyre vanskeligheder, der i vore dage rejser sig for ungdommens indøvelse i kristenliv.

1. søndag i fasten

23. februar 1958

MØRKET I OS

Når man tænker på Jesu lidelse og på, hvordan jøderne forkastede ham, kan det ske, at man pludselig får den tanke: hvorfor blev Jesus ikke født i en anden tid? Så ville der måske ikke have været så megen modstand og modvilje. Var det jødiske miljø på Jesu tid ikke højst uheldigt? Gud kunne dog have tilrettelagt det lidt bedre. Tænk, hvis Jesus var blevet født i vort århundrede! Det ville i mange henseender have været helt anderledes: han kunne have gjort brug af radio og fjernsyn og derved på een gang bringe sit budskab ud til hele verden. Og menneskene ville — siden det er blevet så nemt at rejse — have let ved at komme i kontakt med ham.

Ja, et menneske kan have sære tanker. Det sker, at man spørger: Hvorfor har Gud ikke hellere gjort sådan eller sådan? Men når man tænker dybere over det, så indrømmer man for det meste, at det måske alligevel ikke er så sikkert, at det ville have været bedre.

Det er ikke sandsynligt, at magthaverne i Østeuropa ville have tænkt anderledes om Jesus end om kardinal Mindszenty og alle de andre. Ville Jesus i vor tid være sluppet for at blive slæbt fra fængsel til fængsel, for at blive slået på munden for retten, for at blive anklaget som politisk agitator ligesom dengang? Og det er heller ikke udelukket, at den vestlige verdens ledere ville have afvist ham. Han ville ikke have beskæftiget sig med penge eller politik, ligesålidt som dengang. Han ville ganske enkelt være draget omkring med sit budskab: »Gud elsker dig. Elsk du også. Elsk din næstek«. Paven har sagt det samme. Flere gange om året hører vi fra Rom dette nødråb om fred, men hvor er resultaterne?

Når vi tænker nærmere over det, kommer vi til den rystende konklusion, at Jesus sandsynligvis i enhver tid ville være blevet forkastet af mange og udstødt; i en hver tid ikke have fået den tro, han krævede, men i enhver tid have fået sit kors. Måske er det sådan, at *enhver* guddommelig plan altid vil blive modarbejdet af menneskene, at Gud altid vil støde på vor modstand og manglende forståelse. Det er en forfærdende tanke. Dog er det omtrent det samme, som Johannes tænkte på, da han skrev: »Lyset skinner i mørket, men mørket har ikke begrebet det (Joh. 1, 5), thi menneskene holdt mere af mørket end af lyset ...« (Joh. 3, 19).

Men hvis vi personligt nu havde stået ansigt til ansigt med Jesus og hørt hans budskab? Set dette ansigt, som afspejlede guddomslivet i hans indre, og hørt denne alvorlige stemme?

Det er, som om Jesus selv har villet advare os med den slags spekulationer. Læs engang hans lignelse om Lazarus og den rige gridske mand (Luk. 16, 19—31). Da den rige, efter sit jordiske vellevnd og sin ubarmhjertighed, lå og pintes i helvede, tænkte han på sine 5 brødre på jorden, som levede nøjagtigt sådan, som han selv havde levet, og han råbte ind i himlen, at man skulle sende tiggeren Lazarus — som nu sad dér og blev bespist af Gud selv — tilbage til jorden for at advare dem, »for de aner ikke, hvad der venter dem bagefter«. Der blev svaret fra himlen: »De har jo Moses' og profeternes skrifter, dem kan de jo rette sig efter!« »Det gør de bare ikke,« råbte han tilbage, »men hvis der kom et bud til dem fra de døde, ville de nok komme på bedre tanker.« Så blev der svaret igen: »Hvis de vender det døve øre til Moses og profeterne, ville de heller ikke lade sig overbevise, selvom en stod op fra de døde.«

Sådan er det. Hvis vi ikke tror, når vi møder Kristus i bibelens ord eller i kirkens skikkelse, med hvilken ret tør vi da påstå at ville tro, hvis vi mødte ham i hans menneskelige skikkelse? Om Gud sender profeter eller helgener, sin egen søn eller apostlene, paver eller biskopper eller præster eller disciple af sin søn, altid vil der stå mørke overfor lyset: *mørket i os*, som mere elsker den verden, som vi ser, end Gud, som vi ikke kan se; men også mørket i den anden, i paven, i biskoppen, i præsten, i de kristne, som aldrig lader *alt* lyset skinne igennem. Noget mørke vil der altid være i alle ting på denne jord. Et eller andet sted i verden, og et eller andet sted i os, vil Kristus altid blive fornægtet. Hvad kan vi gøre andet end at bønfalde ham om at være os nådig ... Amen.

A. Dekkers S.J.

NOTER

Vatikanerprofessor på Universitetet

Professor, dr. Enrico Josi, der er inspektør for »Commissione Pont. di Archeologia Sacra« i Vatikanet, holder førstkommande fredag 21. februar i Universitetets annekts auditorium B kl. 16 en forelæsning om »Opdagelsen af katakombefreskerne i Via Latina i Rom«. — Professor Josi vil erindres fra sit tidligere besøg, hvor han talte om udgravningerne under Peterskirken. Forelæsningen holdes på fransk.

Om og om igen -

Det er desværre umuligt i et blad som vort at indføre en fast polemisk rubrik, hvori man uge efter uge anholder misforståede mundtlige og skriftlige udtalelser om katolske forhold. Rubrikken ville dog hurtigt blive ulæselig. Det er jo nemlig det samme og det samme, der siges og skrives uden ringeste hensyn til, hvor ofte det er blevet tilbagevist. Og der gælder den ejendommelige psykologiske lov, at mens de samme angreb og de samme insinuationer ganske åbenbart finder interesserede læsere, bliver alle hurtigt trætte af at læse de samme tilbagevisninger. Er det, fordi et angreb altid er mere spændende end et forsvaret, og skyldes dette en grim menneskelig tendens til hellere at ville tro det værste end det bedste?

Dette burde psykologerne kunne svare på, og mens de var ved det, kun-

ne de så også prøve på at udrede et andet forhold. De ting, man i en sådan rubrik måtte anholde om og om igen, er for de 95 pct.s vedkommende simpelthen gammelt arvegods fra reformationstidens polemik. Særlig meget af, hvad man ellers drøftede med lidenskab for 400 år siden, er ganske ukendt for menigmand, og historikerne er det så tilpas fjernet til, at det uden vanskelighed kan behandles ganske objektivt og sagligt. Men ganske uden hensyn til, at man altid bør trække det meste fra af det, der engang er blevet sagt i lidenskabelig strid, gentages i 1958 de selvsamme ting, som Luther og Hans Tausen skrev i de øjeblikke, hvor de spruttede af den hidsigste polemiske lyst. Visse sproglige grovheder hos dem er blevet poleret af, men indholdet af deres angreb, selv de urimeligste, gentages uændret. Dette burde interessere psykologerne. Vil russere om 400 år, når kommunismen forlængst er borte eller ændret til ukendelighed, gentage Stalins og Kruschevs domme om den øvrige verden og tro på dem som på

urørlige dogmer? Tanken er uhyggelig. Men det er mildest talt også uhyggeligt, hvad godfolk siger om den katolske kirke i fast forvisning om, at det *véd* man da, at sådan er de katolikker, det har man vidst siden Luther.

Imens vil vi opgive enhver tanke om at skride til anholdelse af alt det *vås*, der siges om os. Vi vil nøjes med af og til at udstøde et lille hjertesuk — hvad enten det så drejer sig om gamle, veltjente travere i radio, dag- eller ugeblade eller om teologiske professorer, der munter sig med at benægte tilværelsen efter døden!

Brødre, vi formaner eder, at I ikke forgæves må have modlagel Guds nåde. Thi han siger: i en velbehagelig tid har jeg bøn hørt dig, og på frelsens dag hjælp jeg dig. Se, nu er det en velbehagelig tid...

Læsning på
1. søndag i fasten.

APROPOS

Lokkende toner

Det er både sikkert og vist, at Sovjet ikke har sendt de kunstige måner ud i verdensrummet bare for at have fornøjelsen af at se dem svirre rundt derude! Tværtimod — man har brystet sig grundigt af dem og man har gjort alle tænkelige forsøg på at slå mønt af dette ubestridelige tekniske forspring, både i politisk og psykologisk henseende. Man havde opnået en forrangsstilling i kampen om verdensherredømmet og den måtte udnyttes, man havde fået nøglen til krig eller fred i hånden — mente man — og man kunne nu med en flot gestus tilbyde alverden en imødekommende beredvillighed med hensyn til at hidføre en klaring og en afspænding i den internationale situation — betingelsen var blot at akceptere Moskvas vilkår.

— — —
Men ikke desto mindre kom den forvirring, som Sputnik'ernes pipperi fremkaldte i hele den frie verden, ganske på tværs af alle disse bestræbelser. Der er aldeles ingen tvivl om, at Kreml ikke kunne have ønsket sig nogen bedre baggrund for alle de betydninger om sameksistens, alle de opfordringer til neutralitet og sidst men ikke mindst alle de både lokkende og truende skrivelser, som hr. Bulganin så rundhåndet har strøet om sig med i de sidste par måneder. Parolen lød — meget besnærende — på afspænding og tilnærmelse, men meningen var klar nok: det gik ud på at udviske de ideologiske modsætninger, at skabe jordbund for den kommunistiske undertrykkelses-taktik, at isolere de agtpågivende (der stadig har øjne for den kommunistiske verdensfare), de godtroende, der synes at have glemt Baltikum, Czekoslovakiet og Ungarn,

og de, der har ladet sig føre bag lyset af fløjte-tonerne fra Kreml.

Hvor langt man faktisk har povet sig ud, det ser man måske af de forsøg, der nylig har været gjort for også at drage Vatikanet ind i denne forblændelsestaktik. Ved nytårstid erklærede den sovjetrussiske udenrigsminister Gromyko — som det vil erindres — overfor en gruppe italienske »fredspartisaner«, der var på besøg i Moskva, at vejen var åben for diplomatiske kontakter mellem Kreml og Vatikanet og at et sådant skridt ville være til gavn for begge parter — fredskærlighed og forbud med atomvåben var jo ellers fælles mødeplan.

Men samtidig vidste Sovjet at berette om, at ganske vist var Sputnik'erne trængt langt ud i verdensaltet, men de havde hverken mødt nogen Gud eller set noget Paradis på deres vej. Med andre ord, et eller andet sted havde kontakten mellem Sputnik'ernes tekniske afdeling og den kommunistiske propaganda svipset — det ligger ikke længere tilbage end 8. januar, at Radio Moskva startede et nyt og heftigt angreb på alt, hvad der havde med religion at gøre, og dette bragte hele den sovjetrussiske velviljeskampagne til at vakle og gav selv de aller mest naive et tydeligt fingerpeg om den virkelige situation. Hvordan skulle dog en sameksistens være mulig med et system, der træder sine egne borgeres simpleste grundrettigheder under føde, som bekæmper friheden til at tro på, hvad man vil, hver især, og som forfølger kirken?

Er det virkelig nødvendigt at trække den brutale virkeligheds rystende fakta frem igen — har disse ikke brændt sig tilstrækkelig tydeligt ind i alle frie menneskers erindring? Det turde være tilstrækkeligt blot at pege på den kirkekamp, der raser indenfor Sovjets magtområde — at repetere de korte meddelelser, der har stået at læse i dette blad bare siden nytår!

Øst-Tyskland: Skærpelse af kampen mod alt, hvad der har med religion at gøre, arrestation af præster og lægfolk, ungdomsvielserne og den borgerlige dåb.

Czekoslovakiet: Tolv af landets katolske bisper i fængsel eller interneret, 450 katolske præster ligeså, uvisshed om den skæbne, der har ramt landets primas, ærkebiskop Beran, der blev fjernet i 1949, skærpelse af kirkekampen, gentagne forsøg på at drive en kile ind mellem kirken i hjemlandet og Rom.

Ungarn: Dommen over kardinal Mindzenty's sekretær, mgr. Turcsanyi, og en række præster og teologistuderende. Det ungarske episkopat under hårdt pres.

Kina: Ny arrestationsbølger, rettet mod både bisper, præster, ordenssøstre og lægfolk.

Og så fremdeles. Overfor så bitre fakta er det kun repræsentanter for et regime, der bygger på løgn, som drister sig til at tale om tilnærmelse og fredelig sameksistens. Den Hellige Fader Pave Pius XII kom ind på denne forblændelsestaktik i sit julebudskab forrige år — han spurgte simpelthen om, hvordan man skulle kunne mødes på veje, der fører i hver sin retning. Hvis den ene part hårdnakket afviser alle absolutte værdier, så er enhver form for »sameksistens i sandhed« på forhånd udelukket.

— — —
Sputnik'erne har ikke vist vejen til Gud — de har ej heller bragt nogen antydning af principielle forandringer i Sovjets virkelige mål. Hvis alle mennesker blot ville bedømme de kunstige måner efter deres gerninger og ikke efter de lysende striber, som de så stolt trækker hen over himmelhvælvet, ja, så var der næppe nogen i den fri verden, der lod sig falde for en så plump forblændelsestaktik — den kommunistiske kirkeforfølgelse taler i hvert fald sit tydelige sprog!

Katakomberne Via La

Ved udgravninger i den evige stad hænder det atter og atter, at spaden støder på minder fra den kristne oldtid. Ved Via Latina i det sydøstlige hjørne af Rom opdagede man for et par år siden en ny katakombe med fresker af hidtil ukendt karakter.

Med den kristne oldtids slutning kastedes der et glemselens slør over Roms underjordiske gravverden: kirken steg op af katakombernes dyb — og katakomberne gik i glemme. Først i 1578 stødte man ved et tilfælde igen på disse underjordiske gravpladser, og det blev optakten til den nyere tids katakombeforskning. Atter og atter er man under udgravninger i Roms omegn stødt på nye og hidtil ukendte gravgange, og i februar 1937 stødte man da også på et nyt gravområde, da man var ved at opføre en nybygning ved Via Latina i den sydøstlige del af den evige stad.

Det siger sig selv, at bygningsentreprenører og arkitekter i Rom er langt fra glade for disse uønskede »fund«. Det giver mere arbejde, dyrere fundamentering — og så sinker det jo også, når videnskabens mænd først får fingrene med i spillet. Det er i dag »Commissione Pont. di Archeologia sacra«, der varetager alt vedrørende katakomberne, såvel forvaltning som udgravning. Denne institution oprettedes oprindeligt af pave Pius IX i midten af forrige århundrede, og ved Lateranforliget i 1929 overdroges hele arbejdet og organisationen vedrørende katakomberne til Vatikanet. Professor Enrico Josi — der netop gæster København — er inspektør for denne kommission, og ved hans side står (som sekretær) jesuitten, pater Antonio Ferrua. Hverken professor Josi eller pater Ferrua lægger skjul på, hvor vanskeligt det har været at varetage arbejdet med udgravningerne i Via Latina, og at arbejdet i videnskabelens tjeneste har været ledsaget af fjendtlige blikke og uvenlig tale. Således måtte professor Josi slutte sin beretning om arbejdet med fundene i 1937 med følgende ord: »En fortsættelse af undersøgelserne strandede på grund af manglende forståelse hos grundens ejer.«

Men holignøden i det evige Rom er stor — måske endda større end i Kongens København — og dér, hvor man før krigen var begyndt at rejse nye beboelseshuse, og hvor opførelsen af

disse standsedes af krigen, dér har man efter krigen taget fat igen, og alle de, der i de seneste år har besøgt Rom, ved af erfaring, hvilke nye kvarterer der rejser sig langs banelinien, der fører fra Stazione Tiburtina og ind til byens centrum. Således også i Via Latina. Og for et par år siden er der på ny i Via Latina blevet gjort opsigtsvækkende fund ved opførelsen af et par nye beboelsesejendomme. Fundene i Via Latina hører imidlertid ifølge fagfolsk udtalelser til de betydeligste udgravninger i de seneste år. Katakomberne, der ligger i en dybde af omkring en snes meter under gadeniveauet, rummer henimod et halvt hundrede fresker fra anden halvdel af 4. århundrede med tildels helt nye og indenfor den oldkristne kunst helt ukendte motiver. En ganske særlig interesse samler sig om fremstillingerne fra Gamle Testamente, såsom Adams og Evas fordrivelse fra paradiset, Kain og Abel, syndfloden, Sodoma's ødelæggelse med Lots flugt, Isaks ofring, vandringerne gennem det Røde Hav og

Øverst til venstre:

Israeliterne er nået tørskoet gennem det Røde Hav. De ægyptiske forfølgere sætter efter dem. »Da rakte Moses sin hånd ud over havet, og det vendte tilbage til sit sædvanlige leje.«

Den hellige Paulus foran den troende Kristus. — Der er et elegant sving over linierne i de fresker, som man har fundet i Via Latina, og de bærer præg af en kunstners hånd. Stilen tyder på, at de er blevet til i anden halvdel af 4. århundrede.

»Hvad er sødere end honning, og hvad er stærkere end en løve?« Disse ord fra Dommernes bog er teksten til dette billede, hvor Samson besejrer en løve og bierne slår sig ned i det døde dyrs hoved.

under ina i Rom

Samsons historie. Ligeledes er fremstillingerne fra Ny Testamente meget imponerende. Der er bl. a. fremstillinger af Kristus med de tolv apostle, Kristus mellem Petrus og Paulus, mødet med Samaritanerinden, bjergprædiken og Mariæ bebudelse. Yderligere er der fundet fremstillinger af scener fra de i katakomberne bisatte kristnes liv, bl. a. på en lægegrav en fremstilling af en medicinsk forelæsnings under en operation.

De nyoplagde katakomber nævnes overhovedet ikke i 4. århundredes litteratur. Efter al sandsynlighed har de tjent som private begravelsespladser og rummer derfor næppe martyrgrave. Katakombernes frilæggelse har været forbundet med store vanskeligheder, ikke mindst fordi den Pavelige Kommission for kristelig Arkæologi først blev adviseret på et tidspunkt, da støbearbejderne allerede var påbegyndt. Arkæologerne måtte stige ned i katakomberne gennem en 15 meter dyb, lodret skakt, gennem hvilken li-

geledes alle fund har måttet bringes op.

På kompetent side erklærer man, at disse fresker, som man har fundet i Via Latina, danner overgangsleddet mellem den oldkristne begravelsesornamentik og de første basilikaers udsmykning. Der er al mulig grund til at være de videnskabsmænd, der har arbejdet trods alle vanskeligheder, taknemmelige, fordi de har frilagt en så rig skat af oldkristne billeder og gjort disse tilgængelige i afbildninger, som tilfældet har været for Via Latina's vedkommende. Thi foruden de gængse fremstillinger, der er kendt fra tidligere fund, har man her helt nye emner og motiver, hvis eksistens i den oldkristne kunst man hidindtil har været uvidende om. Et overmåde interessant eksempel i så henseende er illustrationen til Samsons historie i Dommernes bog (se illustrationen på venstre side). Man ser her, hvorledes Samson kæmper med løven, og under den kæmpende løve ser man samtidigt den dræbte løve, på et og samme billede, omsværmnet af bier. Det minder om, hvordan Samson på vejen til sit bryllup tog honning fra bisværmen, der havde slået sig ned i løveådslets krop. Og det er løsningen på den gåde, som han stillede gæsterne ved sit bryllup: »Fra æderen kom æde, fra den stærke sødme.« »Hvad er sødere end honning, og hvad er stærkere end en løve?« hed — i form af en ny gåde — den løsning, som hans ægteviv fralokkede ham og derpå forrådte til sine landsmænd. Men så sagde Samson: »Havde I ikke pløjet med min kalv, havde I ikke gættet min gåde.« Det er ikke helt let at se, hvad et sådant billede egentlig har at gøre ved en kristen grav. Fremstillingerne i katakomberne symboliserer hovedsageligt håbet om forløsningen efter døden, og Samsons gåde må have en bestemt tilknytning hertil, der må ligge en vis symbolik i det. Billedet er hjemmehørende i den del af bibelillustrationerne, hvis begyndelse må søges i bogmaleriet, men som derfra gik over i kirkernes fresker og mosaikker og herfra til sarkofagernes og katakombernes kunst. Samsonbilledet

Kristus og Samaritanerinden. Frelsen er fremstillet som en skæglos, ung mand. »Den time kommer, og den er allerede inde nu«, sagde Kristus til Samaritanerinden.

I korte træk —

Vatikanets postvæsen udsender 21. februar en serie frimærker på 6 mærker i anledning af hundredeåret for Gudsmoderåbenbaringerne i Lourdes. (KNA)

I forrige uge udnævnte den Hellige Fader rektoren for præsteseminariet i Kielce (Polen), Stephan Sobalkowski, til hjælpebiskop i Kielce. Den ny biskop nåede imidlertid ikke engang at blive bispeviet, idet han afgik ved døden ugen efter sin udnævnelse. Biskop Sobalkowski havde tilbragt årene fra 1951 til 1956 i forskellige polske fængsler. (KNA)

Den Hellige Fader modtog i den forløbne uge generaldirektøren for det internationale arbejdsbureau i Genève, David Morse, i privataudiens. Det er tredje gang, at David Morse besøger pave Pius XII. Drøftelserne med paven drejede sig om kirkens interesser i forbindelse med den internationale arbejdsorganisations arbejde. (KNA)

I Feleira på Azorerne er verdens formentlig ældste præst, pater Manuel Moniz, afgået ved døden. Han blev 102 år gammel og arbejdede til det sidste i sjelesorgen. (KIPA)

Den italienske presse har bragt meddelelser om, at en i Wichita (USA) bosiddende amerikansk soldat af italiensk afstamning, Lorenzo Chiarotti, 28. februar agter at indgå telefonisk ægteskab med en ung romerinde, Luisa Caepellini. Man erklærer i den anledning i Vatikanet, at man intet kender til sagen. Kirken anerkender ikke muligheden af at kunne indgå et »telefonisk« ægteskab. (KIPA)

(fortsættes nederst næste side)

har utvivlsomt sådanne forbindelser, selv om disse på grund af vort mangelfulde kendskab til bogmaleriet ikke kan påvises med 100 pct.s sikkerhed. Men hvad enten det ene eller det andet har været tanken med dette billede, så er det dog uden tvivl en direkte henvisning til Vor Herre selv. Hvem er måske ellers sødere end honning og

stærkere end en løve? Der er paralleller til Kristus at finde i alle skikkelserne i Gamle Testamente, og det er disse, som de tidlige kristne kunstnere har stræbt efter at drage frem i deres billeder i bøger, kirker og på gravminder. Men foruden forestillingen om Kristus har Samsonbilledet en anden symbolik, der går tilbage helt til den hedenske oldtid. Hedningerne havde deres måde at symbolisere gudernes magt og væld på. Indtil langt op i den kristne oldtid levede forestillingen om den berømte løvebetvinger Herakles i de græske sagn. Der er ingen tvivl om, at der er en dybere og indre forbindelse mellem den kristne oldtids Samsonfremstilling og forestillingen om Herakles. Samson og Herakles adskiller sig kun derved, at den ene er påklædt, medens den anden er nøgen, og man har endda kaldt Samson for den jødiske Herakles. Og sammenligningen får vægt her i de nye katakomber, hvor man endog har fundet et kammer, der er helt uden kristen udsmykning og hvor Herakles' gerninger er fremstillet. Den, der havde magt som Herakles, han måtte ligeså have magt til at overvinde døden, og han havde jo faktisk overvundet døden i den vidunderlige myte om Alkestis, som han bragte tilbage fra dødsriget. Der har uden tvivl eksisteret en vis Herkulesdyrkelse side om side med den voksende kristendom. Katakomberne gemmer imidlertid også andre billeder, der hverken er decideret hedenske eller kristne. Der er f. eks. fremstillinger af lægen, der docerer for en skare elever foran et lig eller en døende på operationsbordet.

De nye fund i Via Latina åbner ganske uanede perspektiver af verdensanskuelig og kunstnerisk art. Man finder her fremstillinger af græske sagn og af jødiske overleveringer side om side med kristne motiver, og der vil være opgaver nok at tage fat på for videnskaben. Her er så afgjort uhyre værdier af granske i forbindelsen mellem den første kristne kunst og dens arv fra hedenskaben. Religiøst set er der måske mindre at hente i Via Latina. Her er ikke fundet berømte grave eller relikvier — de, der hviler her, er navnløse, ukendte, de er ikke nævnt i nogen skriftlige efterladenskaber fra denne tid. Det nyopdagede område er også kun lille, og det har ikke stået i forbindelse med de store fælles begravelsespladser. Men katakomberne i Via Latina er dog et led i den hemmelighedsfulde underjordiske ring af grave, der omgiver det evige Rom, og der har været nyt land at opdage, hvor man så end har sat spaden i jorden.

I korte træk —

Dokarbejderne i Dublin vil rejse en Mariastatue af bronze ved indsejlingen til havnen i Dublin. Statuen vil blive 18 meter høj og grundsten nedlægges på Mariæ Oplagelsesfest 15. august. Beløbet til statuen er indkommet ved indsamling blandt dokarbejderne. (KNA)

Tidens problemer:

ÅBENBARINGEN

(V)

Når Gud, hele verdens Skaber og Herre, nedlader sig til at tale til os for at vise os vejen til den højeste lykke i den lange evighed, så er det en selvfølge, at vi mennesker lytter til Herrens ord og adlyder ham. Dette gælder om hvert eneste ord, hvormed den alvidende og uendelig sanddru Gud vidner om sig selv. Som svar skylder vi: med hele vort hjertes oprigtighed at sige »ja« til Guds tale. Og det ville være stor uret at gøre forbehold eller at vagle. Vi kan heller ikke vælge og vrage, idet vi bruger respektløse talemåder som disse: Jeg tror på det centrale i den hellige skrift, men jeg bryder mig ikke om det perifere i den. Jeg tager imod det, som tiltaler mig, men jeg afviser, hvad der ikke behager mig. Jeg kan gå med til, hvad der forekommer mig at være vigtigt, men jeg lader ligge, hvad jeg anser for at være underordnet og uvæsentligt.

Her står vi nu for *den kristne tros egentlige væsen*. Den holder ubetinget og urokkeligt fast ved alt, hvad Gud har sagt, og netop fordi han og ingen anden har sagt det. Den slags tro er ikke nogen blind stemning i vort indre, den er ikke nogen ren og skær følelsessag eller oplevelse, den er ikke noget spring ud i det uvisse, men den er, for at bruge et udtryk hos apostlen Paulus, en hyldelse til Gud, der for så vidt bundet i fornuftens erkendelse, som denne garanterer mig for, at Gud har talt, og at jeg skylder ham tro. Hvad han siger, kan kun være sandhed, selv om der findes dybe mysterier blandt de ting, han åbenbarer.

Dermed er der dog ikke sagt, at *følelsen* (og viljen) ikke spiller nogen rolle ved trosakten, men kun, at den ikke har den afgørende betydning, som følelsesteorien siden Schleiermachers dage har tillagt den. Når vi nemlig i kraft af vor tro bliver klar over, hvor vidunderligt skønt og storlåst indholdet af Guds åbenbaring er, og hvor store goder den vil forskafe os, så fyldes hjertet med inderlig glæde og taknemlighed og det tilskyndes til ydmyg lydighed mod ham, der har talt til os. Dog denne side af sagen trænger til nærmere belysning, som imidlertid opsættes til et senere tidspunkt.

Det er noget andet, der her skal omtales endnu. Giver man nemlig sig til at *sammenligne* den kristne åbenbaringsreligion med alle andre, der ikke er åbenbarede, eller også med de store filosofiske systemer, som historien kender, så opdager man let, at alt andet blegner i forhold til det, vi har, selv om det er de største ånder i vor slægt, der ved deres søgen og gransken prøvede på at finde de fundamentale sandheder i den naturlige religion og moral med sikkerhed

og uden tilsætning af vildfarelser.

Ja, der bør siges meget mere. I den religion, som Guds Søn, den evige Faders evige ord, har grundlagt, finder der et så *hemmelighedsfuldt møde* sted mellem Gud og mennesket, at man er nødt til at sige: Gud kunne ikke stige dybere ned og mennesket kunne ikke løftes højere op, end her er sket. Ingen anden religion kan opvise noget lignende. Ingen anden har en anelse om, at sligt er muligt, endsige en kendsgerning.

Når det nu forholder sig således, er det kun rimeligt, at Gud og hans åbenbaring *kræver af os en indsats*, for at vi kan trænge dybere ind i Guds ord. Det er en selvfølge, at vi sætter erkendelsen af Gud og den rigdomsfulde, som vi ejer i Kristi sandhed og nåde, højere end erkendelsen af det, der hører den forgængelige verden til. Helv vor personlighed bør være med, når det gælder om at lodde dybden i det uendelige ocean, som det guddommelige i virkeligheden er.

Hvad der hidtil er blevet forklaret, er *Guds åbenbaring*, således som den fra begyndelsen af er blevet forstået i *Guds kirke*. Nu i vore dage er fjender stået op med opfattelser, der i sig selv er ret uklare, men meget ødelæggende for sand kristendom. På den ene side skal åbenbaringen ikke længere være Guds tale til os i et historisk øjeblik for mange hundrede år siden, men bare et menneskeligt forsøg på at udtale *menneskets »selvforståelse«*, som de siger. På den anden side kom angreb fra en *spiritualistisk* kristendomsopfattelse, som er gået over gevind, og banlyste al tro og gudsdyrkelse i forskellige former. I 1941 dannede sig en tredje front under navnet: *»Afmytologisering af evangeliet«*. Det var den teologiske professor Bultmann i Marburg, der gav signalet til dette fremstød.

Anledningen var synet af den lige glæde, som det kristne budskab møder, når det forkyndes for mennesker af i dag. Hovedårsagen til denne passive holdning ser han i det moderne »videnskabelige verdensbillede« og i det moderne menneskes »selvforståelse«. Nutidens tankegang står fremmed overfor det ny testaments skrifter, som giver udtryk for den oldkristelige forkyndelse i datidens sprogform og tænke måde, der står og falder med deres tid. Da vore hellige bøger blev til, mente man f. eks. at verden bestod af tre etager: Himmelhælvningen, jordens skive og underverdenen. Den slags kalder Bultmann »mytus« og prøver på at fjerne alt det i det nye testamente, som er i strid med moderne videnskab. Men da han benytter som målestok en filosofi, som benægter alt, hvad der ikke er genstand for vor erfaring, så bliver ikke blot det, som skyldes vore ufuldkom-

ne begreber og billeder og udtryksformer, erklæret for »mytus«, men også vigtige, ja ganske fundamentale dele af den kristne lære: såsom engle og dæmoner og hele vor frelses historie, nemlig Guds Søns menneskevordelse, hans opstandelse og himmelfart, hans genkomst og Helligåndens virken i sjælenc. Ligesådan er det med alle mirakler, og i det hele taget med alt, hvad der er overnaturligt. Kun Kristi død får lov til at stå som historisk kendsgerning.

Men hvad skal vi med »myterne«? Jo, vi skal forstå dem og deres betydning for mennesket. De viser, at vi er angstens børn, der trænger til frelse, som findes i Kristus, og som man tilegner sig ved »tro«. Men Kristus er kun menneske, ikke Guds Søn. Det er den »afmytologisering«, som vi i de senere år tit har hørt om. Den er grundig, så grundig, at den ikke leverer den ene af de to hovedgenstande for den apostoliske forkyndelse: Jesu opstandelse fra de døde, skønt den flere gange blev forudsagt af Herren selv.

Man kan forstå den bekymring, som de lutherske biskopper i Tyskland følte, da de i 1953 lod følgende erklæring oplæse i alle kirkerne: »Nogle teologiske professorer, som har søgt nye veje

for at gøre kernen i det bibelske budskab forståelig, er i fare for ved at foretage en »afmytologisering« af det nye testamente (sådan kalder de det), at formindske eller ligefrem at miste forkyndelsens indhold. De ser, at det nye testaments udsagn er klædt i den daværende tænkemådes klæde- dragt. Men de bør spørge sig selv, om de ikke samtidigt benægter den kendsgerning, som skriften bevidner. — Det er meget milde og forsigtige ord, sagt om noget, der af andre føles som en forfalskning af kristendommen eller en ligefrem opgivelse af dens grundvold og indhold.

Men så langt fjerner man sig fra sandheden og sund sans, når man som Bultmann er hildet i den overtro, at det moderne verdensbillede er absolut rigtigt til trods for de hypoteser, som det er bygget på; når man uden bevis benægter det overnaturliges eksistens; og når man mener, at Heideggers tågede og ufærdige filosofi er nøglen til videnskabelig filosofi og til den rette fortolkning af den hellige skrift. — Stor er sandelig i vore dage den åndelige forvirring angående de vigtigste spørgsmål! De, som lover at ville søge sandhedens lys, forvilder sig ind i tåge og mørke. F. K.

Søndag den 9. marts:

- Kl. 9,00: Stor *pontifikalmesse* med prædiken. (Ceremonimester pastor K. Geertz-Hansen, København.) Fælleskommunion.
 Kl. 10,30: Fælles morgenmåltid i salen. Der serveres kaffe og te. *Solid* morgenfrokostpakke medbringes.
 Kl. 11,00: Første foredrag ved stud. mag. Walter Dalland, København.
 Kl. 11,46—12,30: Samtale og diskussion i smågrupper med gruppeledere i klasseværelserne.
 Kl. 12,30—13,00: Kort referat fra gruppelederne. Resumé af foredragsholderen.
 Kl. 13,00—13,20: Frikvarter.
 Kl. 13,20—14,00: Kaffebord.
 Kl. 14,00—14,45: Andet foredrag ved lærer Erling Tiedemann, Kbhvn.
 Kl. 15,00: Afsluttende festandagt med sakramental velsignelse.

Alle voksne unge katolikker over 18 år fra hele Fyn indbydes.

For at også gifte katolikker med børn kan deltage, arrangerer Katolsk Ungdom gratis børnevagt både lørdag og søndag (lørdag aften i hjemmene, medens børnene om søndagen anbringes på Sct. Hedvigsstretnes børnehjem, men kan afleveres før messen på skolen). Henvendelse i begge tilfælde til frk. Birthe Rask Hansen, Visenbjergvej 16, Odense, tlf. 10.083.

Prisen for begge dage er kr. 6,00. For een af dagene kr. 3,00.

Da der er begrænset plads (højest 200 deltagere) anmodes man indtrængende om tilmelding snarest muligt til Johs. Dudzinski, Langelinie 8, Odense, tlf. 3268, eller til præstegården. Kun skriftlig tilmeldelse.

MØDE-
MEDDELELSER

DUKs jydsk skolesekretariat meddeler:

I weekenden den 1.—2. marts afholdes jydsk skoleweekend i Vejle for den katolske ungdom i Jylland over 16 år. Weekendens finder sted på den katolske skole i Vejle. Lørdag aften hyggelig underholdning, hvor bl. a. ungdomsföreningen i Vejle vil opføre den herlige klassiker »Smeden og Bageren«.

Søndag morgen kl. 7,30 er der reciteret messe i kirken. Derefter morgenmad. Emnet for dagens undervisning er: »Den sure søndagspligt eller ugens chance«. Efter formiddagens foredrag spises middag. Efter middagen er der travetur indtil det sidste foredrag om eftermiddagen. — Weekendens slutter med sakramental andagt i kirken søndag kl. 16. — Derefter thebord.

Sovepose og messebog medbringes. Pris for deltagelse i weekenden 5 kr. Tilmelding foregår til *Else Weitergang, Enghavevej 24, 2., Vejle.*

DUKs sommerarrangementer 1958:

Juniorlejr på Øm: 29/6—5/7.

Dansk skole på Øm: 6/7—13/7.

Nordisk skole på Sylling (i Norge): 27/7—3/8.

Børnelejr: Øm I: 14/7—24/7. Øm II: 28/7—6/8 plus en evt. to børnelejr på Fyn.

Nærmere oplysninger vil fremkomme her i Ugebladet.

De lokale foreninger meddeler:

Århus:

Søndag den 23. feb.: Vintertur til Øm.

Torsdag den 27. feb.: Møde i lokalet.

Frederiksberg-Nørrebro:

Lørdag den 22. feb.: Bibelkreds med

pastor Højbo hos familien Keller.

Torsdag den 27. feb.: »Ekstemporal-spil« i lokalet.

Ordrup:

Tirsdag den 25. feb.: Lourdesmøde m. pastor Andersen.

Roskilde:

Onsdag den 26. feb.: Dr. Meldahl taler om atombomber.

Østerbro:

Onsdag den 26. feb.: Ønskerejse gennem Italien med Anker.

Katolsk stævne for fynske katolikker i Odense

I samarbejde med Magleås-komiteén indbyder Sct. Albani klub og *Katolsk Ungdom*, Odense, Dem hermed til stævne i Odense d. 8. og 9. marts 1958.

Emnet for denne weekend er:

»Er tiden inde til modreformation?«

Arrangementet har Hans Excellence Biskop Theodor Suhr's bevågenhed. Således vil vor biskop personligt være til stede, og det forventes derfor, at så mange som muligt fra hele Fyn møder op til denne interessante weekend.

Lørdag den 8. marts:

Kl. 19,30: Deltagerne forsamles i kirken til højtidelig Maria-andagt med lysproceSSION i anledning af »Lourdes-året«. Vær venlig selv at medbringe lys.

Kl. 20,00: Festlig menighedsaften med biskoppen. Af programmet nævnes: Sct. Albans kor synger. Festtale ved læge Jens Anders Espensen, Odense. Oplæsning ved dr. K. F. Meldahl, København. Kaffebord. Tale af bisp.

Der afsluttes med komplet i kirken. Medbring salmebog.

NYHED!

NYHED!

I vor nye serie »Konvertitter fra det 20. århundrede« foreligger følgende tre interessante hefter:

Hubert Dryvers

FULTON OURSLER

En detektiv opdager Kristus

I. M. Devos

DOUGLAS HYDE

Fra marxisme til Kristus

R. Courtois

EDITH STEIN

En berømt jødinde

Prisen pr. hefte er kr. 1,00.

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Febr.—Mts.

- 23. S. 1. SØNDAG I FASTEN (140 (violet) —28); Fastens præf. (516).
- 24. M. *St. Matthias, Apostel* (839— (rød) 88); 2. bøn: *Feria* (145); Apostlenes præf. (524).
- 25. Ti. *Feria* (149); præf. (516). (violet)
- 26. O. *Tamperousdag* (153); præf. (violet) (516).
- 27. T. *St. Gabriel af den smertefulde Jomfru* ([46]); 2. bøn: *Feria* (159); præf. (516). — Eller: (violet) *Feria* (158); 2. bøn: *St. Gabriel* ([47]); præf. (516).
- 28. F. *Tamperfredag* (162); præf. (violet) (516).
- 1. L. *Tamperlørdag* (166); præf. (violet) (516).
- 2. S. 2. SØNDAG I FASTEN. (violet)

D.K.K.F.

Tirsdag den 25. februar holder pastor van Schaik S.J. sit andet foredrag i Stenosgades mødesal kl. 19,30. Efter foredraget kaffebord. Pris kr. 1,50. *Styrelsen.*

St. Frans' 3. orden

Møde onsdag den 26. februar kl. 19,30 i Sankt Annæ Kirke.

„LYSENDE KÆRTE“

af

Per Busck-Nielsen

Ca. 40 sider. Pris kr. 7,00

Forudbestilling modtages:

A. FROST-HANSENS FORLAG

Gammel Torv 16, K. Tlf. PA 834

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10 Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhnv. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

SKANDINAVISK

KIRKETIDENDE

1853 til 1863

KATOLSK

KIRKETIDENDE

1864 til 1888

NORDISK

UGEBLAD

1889 til 1931

KATOLSK UNGDOM

1919 — 1927 til 1930

Ovenstående godt indb. årg. er til salg. — En reel følger med i købel. Nærmere henvendelse: RY 6260.

Ved et offentligt foredrag i Sct. Albani kirke, Odense, mandag den 10. marts 1958 kl. 20,00 taler pastor Kj. Geertz-Hansen om emnet:

„HVAD SKAL VI MED EN KIRKE?“

Der er gratis adgang. Man opfordres dog til at give et frivilligt bidrag privat til dækning af udgifterne ved annoncering etc.

Dette foredrag er med stort held afholdt i Svendborg for nylig. Således er pastor K. Geertz-Hansen også kendt som en ypperlig taler.

Tag venner og bekendte med og mød selv op i god tid af hensyn til siddeplads.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Pilgrimsrejser i 1958

Rom fra d. 31. marts til d. 19. april. Påske i Rom, ophold i Assisi og Firenze.

Lourdes over Lisieux, St. Laurent og Paris fra d. 19.—31. maj.

Lourdes, den 6. skandinaviske rejse direkte over Paris fra d. 26. juni—d. 8. juli.

Lourdes over Paris og Nevers fra d. 8.—21. sept. med deltagelse i den internationale Mariakongres.

Elisabethforeningens basar

Palmesøndag den 30. marts og mandag. Bredgade 67, 2. o. g.

Tiden nærmer sig, hvor vi atter må påkalde vore gode venners interesse og støtte. Det gælder vor lille uundværlige basar, som er foreningens største indtægtskilde og derfor årets begivenhed, som vi ser hen til med store forventninger. Det er en kendsgerning, at vi kun ved basarens gode resultat kan fortsætte vort samfundsnyttige arbejde til gavn for forældreløse og vanskeligt stillede børn.

Vi vil være meget taknemmelige og glade, hvis i den kommende tid hjælpsomme og flittige hænder vil forarbejde nogle brugbare ting til boderne og muligvis finde nogle småting til tomboleaen, hvortil der behøves 200 genstande.

Gaver modtages med megen tak af: Angela Osterhammel, Valby Langgade 117 B; Annie Scavenius, Stensballegård, Horsens; Elisabeth Vald. Hansen, Margrethevej 4, 2., Hellerup; Harriet Zimmermann, Valby Langgade 117 B; Elisabeth Millech, Amieisvej 11, V; Henny Scavenius, Kronprinsessegade 10, 2., K.

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby, Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Mariannahill - et strålende blad i kirkens missionshistorie - 75 år i Afrika

Mariannahill — det er et navn, som enhver katolik, der interesserer sig for kirkens missionsgerning kender! Det er kronen på østrigeren, abbed Franz Pfanners livsværk. Franz Pfanners var fra Langen i Vorarlberg. I sine første præsteår — han var verdenspræst — arbejdede han som sjælesørger i sin hjemstavn, men blev så trappist. Forsynets veje er uransagelige, og i 1880 brød han op fra det nyoprettede kloster Maria-Stern ved Banjaluka i det daværende Bosnien og begav sig med en skare modige medbrødre af sted til Sydafrika. Den derværende missionsbiskop, mgr. Riccard, havde indtrængende tryglet om hjælp og lovede munkene støtte i deres kommende gerning. Til at begynde med slog de sig ned i Dunbrody i Kaplandet, men stedet var ugunstigt som følge af dårlige jordbundsforhold og den stærke tørke — og så udeblev også den støtte, som biskop Riccard havde lovet. Men munkene gav ikke op og vendte hjem til Bosnien; de søgte efter et mere egnet

sted, og det fandt de i provinsen Natal. I 1882 købte den fremsynede Franz Pfanner en stor farm i nærheden af havnebyen Durban. Her rejste han og hans munke under store ofre først klosteret *Mariannahill* og derpå — i løbet af ganske få år — yderligere ti store missionsstationer i det indre af landet.

Der er i de forløbne 75 år udgået en strøm af velsignelse fra Mariannahill; missionærerne — såvel mandlige som kvindelige — har her præsteret det helt usandsynlige, og idag arbejdes der i tre områder af sydafrikanske union, nemlig i bispedømmerne Mariannahill, Umtata og Muzikhulu samt i bispedømmet Bulawayo i Sydrhodesia tre Mariannahill'er-biskopper og en indfødt biskop samt en stor skare Mariannahill'er missionspræster, ordensbrødre og ordenssøstre samt indfødte præster og ordensfolk af begge køn. De tager sig af ialt omkring 200.000 katolske indfødte og hvide. Der lever idag rundt regnet 60.000 indfødte og blandede katolikker på henholdsvis

missionsstationerne og i de kirkelige områder, som oprindeligt hørte ind under Mariannahill, men senere er blevet opdelt og indlemmet i selvstændige dioceses.

Enhver, der har været i Sydafrika og Mariannahill og som har haft adgang til at stifte bekendtskab med de store og smukke stationer, der er rejst her, må indrømme, at Mariannahill er noget ganske enestående i den katolske Afrika-missions historie.

Der er først og fremmest selve *Mariannahill* — det store kloster og den store klosterkirke med den klassiske kampanile. Til Mariannahill er der knyttet utallige værksteder — snedkerier, smedie, skræderværksteder, alt, hvad der er behov for — for slet ikke at tale om det store teglværk, hvor der er blevet fremstillet millioner og atter millioner af teglsten, som har været benyttet ved opførelsen af de øvrige missionsstationer med deres kirker, skoler og hospitaler. Mariannahill er en verden for sig. Klosteret huser endvidere et museum med værdifulde samlinger fra Sydafrikas mineral-, plante- og dyrerige, et helt moderne trykkeri, hvor der ikke blot trykkes bøger på forskellige afrikanske sprog
(sluttes på bagsiden)

Mariannahill — kronen på abbed Franz Pfanners livsværk.

Pavetale til ordensfolk -

(sluttet fra forsiden)

samarbejdet mellem de religiøse ordener og kongregationer og den Hellige Stol. »Man må kunne mobilisere en enig og veldisciplineret stridsmagt mod en fjende, der skrider målbevidst frem.« Ordensledelserne må derfor yde den Hellige Stol selvsamme lydighed som de troende i almindelighed. Det er ligeledes meget påkrævet, sluttede Paven, at man træffer et strengt valg mellem de personer, der søger optagelse i ordenen. Ordenslederne må ikke udelukkende se på antallet af deres medlemmer, men de må først og fremmest give agt på, at de ikke tager sådanne personer, som måske senere viser sig uværdige til deres høje kald.
(KNA)

Kolding		
Brændseloller Cinders Kul		
BERRING & LARSEN ½ Leverandør til de katolske Institutioner		
Horsens	Esbjerg	
Edvard Petersen <i>Kul . koks . brændselolier</i> HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner	E. Boysens Fiskehandel <i>Alltid friske Varer</i> Telefon 22 47 Leverandør til <i>Sct. Josephs Hospital</i>	M. Lauridsen <i>Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager</i> Rendebanen 8, Telefon 1267 Leverandør til <i>kat. Menighed</i>
Aabenraa	Aabenraa Brugsforening <i>Tlf. 23 68 . Søndergade 16</i> Leverandør i. <i>Sct. Ansgars Kirke</i>	Andersen og Meyers Eft. <i>Otto Larsen . Rensherred 31 . Telf. 22530</i> <i>Lys . Kraft . Varme</i> Leverandør i. <i>Sct. Ansgars Kirke</i>

Rom advarer -

(Sluttet fra forsiden)

i Rom har bragt i erfaring, at der visse steder foretages egenmægtige ændringer i den liturgiske gudstjeneste. Kongregationen indskærper i sit cirkulære de stedlige biskopper — hvem det påhviler at overvåge, at de kanoniske forskrifter vedrørende gudstjenesten overholdes — at det er udtrykkeligt forbudt at foretage egenmægtige forandringer i gudstjenestens afholdelse, og da i særdeleshed i den hellige messe at indlægge nye eller ikke anerkendte bønner og læsninger eller på egen hånd at udelade de for tiden gældende bønner. Gejstligheden må gøres bekendt med, at det udelukkende tilkommer den Hellige Stol at foretage forandringer i liturgien, at approbere liturgiske bøger samt at godkende nye litanier, der bedes offentligt. Der må ikke indføres nye bønner og fromhedsøvelser i kirker og kapeller uden tilladelse fra den stedlige biskop, som endda i særlig vanskelig tilfælde er henvist til at rette henvendelse til den Hellige Stol.

Dekretet — der er publiceret 14. februar — er foranlediget af, at det Hellige Officium har bragt i erfaring, at en del gejstlige — under påskud af at ville tilpasse gudstjenesten til oldkirkens liturgi og give de troende lejlighed til at deltage mere direkte i gudstjenesten — på egen hånd har indført forandringer, der er i strid med de gældende liturgiske bestemmelser.

(KNA)

Mariannahill - (sluttet fra side 99)

men tillige også et ugeblad. Og overalt, i haven, på markerne, i skovene, i staldene, i værkstederne og på de forskellige andre arbejdspladser arbejder Mariannahill'er-missionsbrødre som lærermestre for de unge indfødte og som arbejdsgivere for indfødte familiefædre, der har deres udkomme her.

Udenfor selve klosterområdet ligger den store St. Josefs kirke, der hver søndag er fyldt til sidste plads ved samtlige gudstjenester. Og foruden St. Francis-seminariet, der uddanner indfødte lærerpersonale, findes der en stor mellemskole, en slags højere læreanstalt samt folkeskoler for både drenge og piger samt fagskoler. Der er det store hospital med afdelinger for både indfødte og europæere og en sygeplejeskole, hvor indfødte piger kan opnå statsanerkendelse som sygeplejersker.

»Missionssøstrene af det dyrebare blod« — der som bekendt også er stiftet af abbed Franz Pfanner — leder en række hjem for de mange unge indfødte piger, der studerer i Mariannahill, og Mariannahill'er-missionssøstrene virker ikke blot i de fire Mariannahill'er-dioceses, men har også filialer i Østafrika, i Kongo samt i Indonesien og i Amerika.

Telegramadresse „Olympia“

Da Komiteen for de Olympiske Lege, der skal afholdes i Rom i 1960, for nylig rettede henvendelse til det italienske telegrafvæsen for at få anmeldt en telegramadresse, blev man unægtelig noget lang i ansigtet, da svaret indløb. — Telegramadressen »Olympia« var nemlig allerede optaget. Den var tildelt Salvatorianerinderne ved det internationale Hospital Salvator Mundi i Rom, hvis general-superior er Moder Olympia. Da denne for år tilbage anmodede telegrafstyrelsen om tilladelse til at få telegramadressen »Salvator Mundi«, blev dette afvist med motiveringen, at en telegramadresse kun måtte bestå af eet ord. Olympiadekomiteen har nu anmodet moder Olympia om at overlade komiteen hendes hidtidige telegramadresse — og til gengæld får Salvatorianerinderne så lov til at få telegramadressen »Salvatormundi« i eet ord.

(KNA)

Men alt det, som den fremmede med undren præsenteres for i Mariannahill, det går igen også i alle de andre mindre missionsstationer, der blev oprettet af abbed Franz, blot i mindre format. Også her arbejder præster, brødre og søstre sammen med indfødte efter selvsamme retningslinier som i Mariannahill.

Det er imidlertid ikke blot den mangesidige undervisningsvirksomhed, der har forskaffet Mariannahill missionen så stor fremgang og så godt et navn — den meget store caritative indsats, der udfoldes her, må ikke glemmes. På alle de store missionsstationer findes der både vajsenhuse, alderdomshjem og sygehuse, hvis ledelse er i hænderne på forskellige missions søstre og hvor der virker en række missionslæger. Selv på de mindste missionsstationer findes der sygeafdelinger og apoteker, hvor missionsbrødre og missions søstre udfører et ofte meget heltmodigt stykke arbejde.

En ganske væsentlig indsats har Mariannahill-missionærerne ydet lige siden starten på landbrugsvæsenets område, og takket være missionærerne sidder der idag adskillige steder stræbsomme indfødte bønder på egen jord. Det må i den forbindelse heller ikke glemmes, at det er lykkedes Mariannahill-missionærerne at vække interesse blandt de indfødte for at spare og der er i årenes løb oprettet ikke så få bonde-spærkasser, til gavn for den indfødte befolkning.

Sidi Youssef-episoden har gjort dybt indtryk i Rom

Bombardementet af Sakiet Sidi Youssef har gjort et dybt indtryk i Rom; det er, hvad »Osservatore Romano« konstaterer, og bladet skriver yderligere, at indtrykket har været meget penibelt, eftersom denne raid har kostet mange mennesker livet. »Osservatore«, der bringer informationerne fra forskellige kilder, skriver bl. a.: »Katolikernes dybe og oprigtigt mente følelser er kommet til udtryk i den ædle skrivelse, som ærkebiskoppen af Kartago, mgr. Perrin, har tilstillet den tunesiske statspræsident Bourguiba, og hvori ærkebiskoppen giver udtryk for sin dybe deltagelse.« (KIPA)

Forholdsordre til kommunisterne i Kina

Afgørende kamp mod kirken

Det kommunistiske parti i Kina har udsendt en hemmelig ordre til samtlige partiets medlemmer og heri trukket retningslinierne op for en mere intensiv kamp mod den katolske kirke med det formål helt og holdent at underminere religionen. Ifølge Propaganda Fide's efterretningstjeneste »Fides« i Rom skal de kinesiske kommunister organisere en slags infiltrationspolitik i de katolske skoler for på denne måde at kunne overvåge de »reaktionære kredse«. De skal aflægge rapport om deres arbejde, søge at indvinde sig mellem studenterne for på denne måde at lære deres virke at kende og så på denne måde lidt efter lidt trænge ind i alle katolske kredse.

Enhver partifælle — hedder det i forholdsordren — må ikke forsømme lejligheden til eventuelt at lade sig løbe og på denne måde blive medlem af kirken og indrullere sig i Marialegionen. Kommunisterne får endvidere ordre til at overvåre alle religiøse foranstaltninger og at give sig i lag med gejstligheden for at udspionere denne. De skal søge at splitte de troende, idet man på en og samme tid taler til disse om Guds bud om kærlighed og samtidig om støtte til kommunisternes fredsorganisationer. Ordren pålægger endvidere kommunisterne pligt til at finde frem til kirkens svage punkter, at neutralisere religionens indflydelse og ubemærket at bibringe de troende kommunistens kampposition på den mest ubemærkede måde.

(KNA)

Katolsk Ugeblad

DEN NY KATEKISMUS

Tidens problemer
Radioen og de uønskede børn
„Civitas Dei“ i Bruxelles
Fremtidsplaner i Hvidovre
Stævnet i Odense
„Annunario Pontificio“ og tysk polemik

106. ÅRGANG

2. MARTS 1958

NR. 9

„Rom - verdens åndelige centrum“

Paven opfordrer Roms fastepredikanter til at modvirke uheldige tilstande i den evige stad

Pave Pius XII modtog forrige tirsdag formiddag byen Roms sognepræster og fastepredikanter samt en del præster, der arbejder med en over hele Italien organiseret folkemission i anledning af jubilæumsåret i Lourdes, og benyttede denne lejlighed til at pege på visse kedelige tilstande og uheldige forhold i selve Rom. Man må med beklagelse konstatere, udtalte Paven, at visse tilstande og forbrydelser udbasuneres med opbud af allehånde enkeltheder og at såkaldte »skandalehistorier« enten konstrueres eller trækkes op i et helt usandsynligt plan

ØSTTYSK FORBUD MOD BERLINS KATOLSKE KIRKEBLAD

Bladet tvunget til at gengive regeringens hidtil skarpeste angreb på biskop Döpfner
Berlins generalvikar svarer på angrebet

Det katolske kirkeblad for bispedømmet Berlin, »St. Hedwigsblatt«, der udkommer i Øst-Berlin, blev i sidste uge forbudt af Sovjetzonen pressebureau. Motiveringen for dette forbud var, at bladet havde »givet en løgnagtig fremstilling af samfundsforholdene i den Tyske Demokratiske Republik« og havde »bagvasket og dis-

kriminert borgerne«. Samtidigt blev det pålagt redaktionen at publicere skrivelsen fra Sovjetzonen pressesekretariat i det først kommende nummer af bladet, for — som det hedder i skrivelsen — »at gøre læserne af St. Hedwigsblatt bekendt med forholdene«.

St. Hedwigsblatt havde i det beslaglagte nummer af bladet offentliggjort en del af biskoppen af Berlin, dr. Julius Döpfner's officielle fastehyrdebrev, der omfattede emnet »Den kristne familie af i dag«. »I sandhedens interesse og for samtidig at våge over vor demokratiske presses anseelse og soberhed er nr. 7 af »Set. Hedwigsblatt«, dateret 16. februar 1958, blevet forbudt«, hedder det i skrivelsen fra Sovjetzonen's ministerpræsidents pressebureau.

Skrivelsen — der er det hidtil skarpeste angreb på en Berliner-biskop — nævner imidlertid hverken fastehyrdebrevet som sådant eller biskop Döpfner ved navn, men tager udelukkende sigte på bladets artikel, endskønt begge dele fremgik ganske tydeligt af artiklen. Pressebureauets skrivelse betegner endvidere artiklen som en »grovkornet og bagvaskende fremstilling af de faktiske forhold i den Tyske Demokratiske Folkerepublik«, som »står i kras modsætning til sandheden om de virkelige forhold« og udgør »en nedværdigelse af forholdene i vor arbejder- og bondestat«.

Generalvikaren for Berlin, prælat dr. Maximilian Prange, har på foranledning af den nævnte skrivelse fra ministerpræsidentens pressesekretariat udsendt en erklæring, der gengiver de fremsatte påstande og fortsætter således: Enhver, der uhildet læser vor biskops hyrdebrev og sammenligner det med pressesekretariatets skrivelse, vil ikke kunne undgå at se, at kritikken ikke finder noget som helst holdepunkt i hyrdebrevet, men tværtimod forvrænger dets indhold.

og at selv navne på hæderkronede personligheder og hellige forhold med urette drages ind heri. Paven opfordrede fastepredikanterne til at våge over, at ikke en lille klike af ondsvarende mennesker får lov til uhindret at fortsætte deres ødelæggelsesværk i den hensigt at forvandle det evige Roms hellige åsyn til et hedensk, idet de gør sig allehånde anstrengelser for at udslutte fædrenes glørrige religiøse tradition. Rom har stadig sin mission som verdens åndelige og moralske centrum, udtalte Paven, og fortsatte derpå: »Lad os være tillidsfulde — vi vil ikke overdrive skyggesiderne og ej heller undervurdere lyspunkterne. Man må imidlertid se virkeligheden i øjnene. Der eksisterer faktisk i Rom ulyksalige mennesker, som lever af at smælde hellige personer og ting og for hvem ethvert middel hertil er ret,« fortsatte Paven. »Her gives mørke pletter, øer, der må behandles som missionsområder. Paven opfordrede fastepredikanterne indtrængende til at fremhæve betydningen af søndagsfreden, der ikke tillader almindeligt dagligdags arbejde, således som man af og til er vidne til i Rom selv på søn- og helligdage.« Paven kom også ind på det store antal selvmord og selvmordsforsøg, som finder sted indenfor samtlige samfundsklasser. Endvidere måtte man ikke glemme, at det 5. bud stadig står ved magt: »Du må ikke ihjelslå«. Og netop på dette punkt lader verdensbyen Rom meget at ønske. »Vi skal blot minde om de alt for mange menneskeliv, der hvert

Velsignelsen til det forestående arbejde

(sluttes på bagside)

(sluttes på bagside)

MUNKE MØLLES GLUTEN

KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg

Amagerbrogade 212 A
Telefon Amager 6390
Robert Hansen

Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER

Murermester
Telf. Nivå 150

Udfører arbejde ved
Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiøns hjem

Andr. Krøyer's Boghandel

v. Chr. Henningsen
Nørrebrogade 18 B . C. 6538
Papir . Stort Bøglager . Fyldepenne

L. F. Nielsen

SNEDKERMESTER
LINDHOLMSVEJ 36
Telefon Damse 2043

Udlærer Arbejdet for de katolske Institutioner

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27,
København K

Tlf.: Central 799
Teleg.adr.: Forskjold

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

G. Garth-Grüner

Landeretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Vejle

Niels Bentzen & Co.

TORVEGADE 6 . TELF. 306 . 307

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360

... Bogladen med de mange Bøger

Poul
HENRIKSEN

Leverandør til
Sct Maria Hospital

Raadhusstrøet

Horsens

Esbjerg

Kolding

Edvard Petersen

Kul . koks . brændselsolier
HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
Leverandør til de katolske institutioner

E. Boysens Fiskehandel

Altid friske Varer
Telefon 2247

Leverandør til Sct. Josephs Hospital

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Den ny katekismus

Katekismens opbygning og principperne herfor

Den nye katekismus betyder i flere henseender ny pædagogiske signaler, som det er af interesse at gøre sig bekendt med, før vi også herhjemme i skole og hjem skal arbejde med den. I Tyskland blev der efter katekismens fremkomst afholdt et kursus i München, og referaterne af foredragene ved dette kursus er udsendt som en »Einführung« i den nye bog. Ved den lejlighed talte den bekendte religionspædagog Franz Schreibmayr om »Katekismens opbygning«, og fra hans foredrag låner vi nedenstående tanker.

Katekismens grundlag er ikke en logisk inddeling, men frelseshistorien selv, altså noget anskueligt. Allerede på en konference i Frankfurt am Main i 1938 rejstes krav om en organisk opbygning. I katekismen skal de enkelte sandheder, begreber og forklaringer ikke stå uden indbyrdes sammenhæng. Hver sandhed skal behandles dér, hvor den har sin plads i den levende frelseshistories sammenhæng. På den måde skal dens forhold til de andre sandheder og til helheden blive synlig for læseren. Katekismen skal påvise forbindelser på tværs gennem stoffet og fremlægge troen som en organisk helhed, et corpus sacrae doctrinae.

Middelalderen havde en egen interesse for opremsninger og formler. Katekesen dengang kunne nøjes med at præsentere dette formelsprog og lade det memoreres. Hele den omgivende verden var et kristens univers, så den enkelte kristne levede sit trosliv ikke gennem de udenadlæste formler, men gennem det rige kristenliv, som omgav ham.

Reformationstidens katekismer var nødvendigvis frem for alt beskyttende diger, rejst mod kætterierne. De bar præg af at være blevet til i en kamp for selvbeskyttelse, og materialet blev hentet dér, hvor det lå til rådighed — i katekesens mange opremsninger og i den skolastiske teologiske definitioner. Men man har i Frankfurt kunnet påpege, at den således rejste nødhjælpsbygning heller ikke i de følgende århundreder er blevet bygget om til et velordnet beboelseshus.

I vor tid, hvor det religiøse milieu tabes, er det absolut nødvendigt, at troens hus bygges fast og velordnet i hjerterne. Man kan hertil ikke undvære formelsproget. Det formelle danner fundament og skelet. Men formler og definitioner må ikke ligge som løse byggesten ved siden af hinanden, men føjes ind i en sammenhæng. De skal opfylde deres funktion i opbygningen af troens kirke.

Ved en ny konference i 1940 stillede J. A. Jungmann det krav til den ny katekismus, at Kristus skulle være det midtpunkt, ud fra hvilket den hele troens bygning overskues. Han er frelsens midler. Han er Herren og Mesteren. Han er kateketen. Han har holdt den katekese, der er navngivende for alle tider. I denne katekese indeholdes alle de temaer, vi skal behandle,

og samtidig den disposition, efter hvilken de følger hverandre. Her hører vi om Guds rige, om Faderen i Himlen, vi ser Kristus og hans forløsningsgerning, ser Helligånden komme ned med sine gavers fylde, ser Kirken, dens tilblivelse, liv og virksomhed, er vidner til dåben og det nye liv, den skænker, ser de kristne træde ud i verden og forme den, og vi ser i troen frelsesgerningens fuldendelse på dommedag. I alt dette er Kristus centrum. Han forkynder budskabet, han fuldbringer frelsen, han sender Helligånden, han lever i kirken og i de døbte mennesker. Han virker gennem dem i verden og han vil engang fuldbyrde alt. Vi ser således, at det, som kirken forkynder i trosbekendelsen, er det samme, som Herren har forkyndt ved sit ord og i sin gerning, og som han til verdens ende vedblivende vil forkynde.

— — —
En tredje overvejelse, som specielt Franz Weber og Franz-Xaver Arnold har lagt vægt på, fortjener også at fremhæves. Katekesen har ofte, især siden oplysningstiden, taget sit udgangspunkt i mennesket, dets gerning og dets naturlige verdensbetragtning. Oplysningstidens katekese var meget *antropocentriske*. I den var mennesket fremstillingens udgangspunkt og midtpunkt: »Hvad vi tror — håber — elsker — undgår — over«. Den var samtidig *moralistisk*. Menneskets handlinger stod i forgrunden, Gud i baggrunden som den, der giver lønnen. Vi skal tro, holde budene og modtage sakramenterne for således at komme i Himlen. Her er katekismens tre dele ikke indbyrdes forbundne ved troen og i Kristus; de er forbundne ved den rent udvendige: Du skal. Budene er i centrum. Kristendommen er pligtløse, sakramenterne blotte hjælpemidler til menneskenes moralske fuldkommengørelse. Sådanne tanker fører ofte videre til *naturalisme*. I en vis katekismus tales der først om den naturlige gudserkendelse og først bagefter om åbenbaringen, først om den naturlige morallov, siden om de kristne bud, først om de naturlige hjælpemidler, siden om sakramenterne. Den rationalistiske grundlæggelse er for det meste tillige *intellektualistisk*. Den forventer frelsen gennem viden og indlæring, definitioner og opremsning, siger Schreibmayr. Og han fortsætter: Erfaringen har vist, at denne udvikling førte til en udtyndelse af katekismen. Derfor kom det hos teologer og kateketer til en teologisk omsindelse. Også katekismens fremstilling skal være behersket af den levende Gud, af Guds store gerninger, af frelsens hemmeligheder.

Det er disse tre tankegange, der anføres som bestemmende for den ny katekismus. Den skal for det første i konsekvens af, at det kristne milieu er ved at forsvinde, sætte ind på, at katekismen ikke må forudsætte den religiøse varme, men være med til at

skabe den. For det andet skal den have selve frelseshistorien til fundament og Kristus til centrum, og endelig skal den undgå det intellektualistiske og moralistiske præg.

Her lader det sig ikke gøre i enkeltheder at følge, hvorledes opgaven er blevet løst. Men en kort gennemgang af indholdsfortegnelsen er i den henseende ikke uden interesse. Katekismen er delt i fire dele: Om Gud og vor forløsning — Om kirken og sakramenterne — Om livet efter Guds bud — og Om de sidste ting.

Men til indledning stilles tre »lektioner« — om vor kaldelse til at elske Gud — om kirken, som den der lærer os troen og værner den — om det glade budskab. Dette er som portalen til en overvættet herlighed: her skal I lære om det største, skønneste og vidunderligste.

I første del (ialt 41 lektioner, mens 2. del har 46, 3. del 36 og sidste del 10) er der først i ikke mindre end 12 lektioner tale om Gud. Så følger i 6 stykker verdensskabelsen, syndefaldet og forjættelsen om frelseren. Dernæst læser vi om Kristus, ikke et Kristus »begreb«, men selve den levende person, som har undervist os og forbarmet sig over os, og som, dette kommer sidst, er selve Guds søn, selv Gud.

Nu følger vi så i 12 lektioner Jesu liv efter trosbekendelsens ord, hvorpå Helligånden og hans gerning forkyndes i 5 stykker, så at til sidst hele den første del kan afsluttes med den centrale, men vanskelige lære om den helige treenighed.

I anden del begynder man i 5 stykker med kirkens grundlæggelse, atter sker dette ved at følge evangeliernes fremstilling, og derpå kan vi betragte kirkens mystiske væsen som Kristi legeme.

Så tales der i 10 stykker om kirkens mangfoldige virksomhed, dens forkyndelse, dens gudstjeneste, dens sakramenter, vielser og dens hyrdeopgaver og afsnittet slutter med helgenerne og disses ypperste, vor dronning og moder Maria. Resten af denne del er viet sakramenterne, hvor der efter omtalen af dåben er indføjet afsnittet om bønner, og forud for bodens sakramente et afsnit om det, der kan true det nye liv, vi har modtaget som kristne.

Tredje del følger de ti budsrækkefølge. I overensstemmelse med de anførte principper er vægten lagt på budenes positive indhold, mindre på opregning af synderne. Der er mere tale om de kristnes medborgerlige pligter, end i ældre katekismer.

Og endelig slutes der med de sidste ting, hvorunder kapitlet om Helvede er formet pædagogisk uhyre klogt og rigtigt, selv om det billede, der ledsager teksten (i den tyske, men ikke i den danske katekismus) i nogen grad modvirker tekstens intentioner.

Men med hele denne, for en del ny opbygning af det kateketiske stof er vi ikke færdige med det nye, bogen bruger. Opbygningen af hver enkelt lektion er nok det, der vil forekomme mest nyt og fremmedartet. Herom fortælles i en følgende artikel.

Vi går hermed over til et nyt emne. Ganske vist er det allerede blevet berørt ved forklaringen af begrebet »åbenbaring«, fordi troen er menneskets svar på Guds tale til os. Ingen kan jo være uvidende om, at vi skylder Gud fuldkommen tro, når han henvender sine ord til os, og det forstår sig af sig selv, at vi stoler på og aldrig viger fra, hvad den Allerhøjeste, der ikke kan tage fejl, ej heller lyve, siger os. Men siden ordet »tro« bruges på mange måder i vort sprog og er blevet forstået og forklaret på meget forskellig vis, er det nødvendigt, at vi forsøger os et nøjagtigt kendskab til dets virkelige betydning i den kristne religion. Ellers kan vi let blive forvirret ved synet af de mærkelige meninger, der er blevet udtalt om det central begreb i kristendommen.

Dertil kommer, at troen betegner det i vort forhold til Gud, som kirken har kaldt *begyndelsen og fundamentet og roden til vor retfærdiggørelse og betingelsen for al åndelig vækst*. Lider vor tro skade eller bliver den helt ødelagt, så er dette en af de værste ulykker, der kan ramme os, fordi uden tro er mennesket længst borte fra sin skaber og sidste mål, og her gælder vor Frelasers ord: »Den, som tror på Sønnen, har evigt liv; den, som ikke lyder Sønnen, skal ikke se livet, mens Guds vrede bliver over ham.« (Jo. 5, 36.) Vi har altså de vægtigste grunde til omhyggeligt at sætte os ind i, hvilken skæbne ordet tro har haft, og hvad det i virkeligheden skal udtrykke.

Ifølge katolsk lære er troen en overnaturlig dyd eller indre åndelig kraft, der under indflydelse af Guds nåde og med dens hjælp sætter os i stand til at anerkende som sandhed, hvad Gud har åbenbaret og gennem sin kirke lærer os. Vi holder urokkeligt fast ved Guds ord, ikke fordi vi ved vor fornufts naturlige lys gennemskuer de åbenbarede tings indre sandhed, men ene og alene for den åbenbarede Guds egen skyld, han, som ikke kan tage fejl, ej heller lyve. Hvad Gud således har sagt til os, er ikke blot belæringer om sig selv og det guddommelige i det hele taget og om os mennesker, d. v. s. om vor oprindelse, vor jordiske opgave og vor evige bestemmelse, men også bud og befalinger samt løfter. De sidstnævnte går ud på, at Gud er rede til at give syndernes forladelse, nåde og evigt liv hos sig selv, hvis visse betingelser er opfyldt fra vor side. Disse af Herren lovede gode bevirker, at håb og tillid griber hjerterne og at det ønske vågner i vort indre i et og alt ville svare til Guds vilje for derved at vise ham den ære og tak, som vi skylder hans godhed. På denne måde bliver troen ved en spontan udvikling til hele menneskets overgivelse til Gud. Når vi begynder den apostoliske trosbekendelse med de ord: »Jeg tror på Gud« og ikke: jeg tror Gud, så sker dette, fordi det at tro på Gud betyder at være urokke-

lig fast overbevist om, at Gud er til, og at man selv søger og stræber hen til ham som det højeste og mest fuldkomne gode og livets sidste mål.

Denne beskrivelse af det katolske trosbegreb viser, at der her ikke er tale om den betydning, som ordet »tro« kan have i *daglig tale*. Tit udtrykker vi med det ikke andet end en subjektiv mening eller formodning. Udelukket er også den store begrebsforvirring, som visse moderne filosoffer og teologer er skyld i ved at forstå tro med Kant som et *postulat af den praktiske fornuft*. Som bekendt har Kant skrevet: »Jeg var nødt til at gøre det af med »viden« for at få

Kancelliet meddeler:

Pater W. van de Wall O.F.min.conv. er udnævnt til sognepræst i Nakskov.

Stævnet i Odense

For at forebygge enhver misforståelse gør vi opmærksom på, at stævnet i Odense, 8.—9. marts, ikke er foranstaltet udelukkende for unge katolikker, men henveder sig til alle over 18 år. Iøvrigt henviser vi til meddelelsen side 108.

plads til troen«, d. v. s. plads til tre postulater eller ideer, nemlig udelødelighed, frihed og Gud. Da disse ideer ifølge ham ikke er »viden«, er det van-

2. søndag i fasten

2. marts 1958

SELVFORNÆGTELSE

Jeg ved ikke, hvad der rører sig i Dem, når De hører ordet »fastetid«. De fleste af os vil fornement dette ords virkning som noget forment, noget, som umiddelbart fremkalder et vist ubehag, en smule dårlig samvittighed. Det er, som om der falder en streghedsskygge over os, og som om vi kommer til at fryse lidt ved det. Vi tænker på ting som »selvforsagelse«, »selvformentelse« og har — måske på en noget uklar måde — på fornemmelser, at der deri ligger et vigtigt stykke af det kristne liv.

Hvordan skal en kristen fornægte sig selv? Det mest kendte af Kristi ord om kristen livsførelse er dette: »Hvis nogen vil efterfølge mig, så må han fornægte sig selv, tage sit kors og følge mig« (Mk. 8, 34). Det lyder strengt. Og det er på dette grundlag, at sand Kristi efterfølgelse ofte ses som et »offerliv«, der i første række indeholder ting som: tålmodigt at udholde lidelser, at møde hverdagens »kors« og byrde med et smil, ihærdigt at bekæmpe det onde begær. Er det sandt, at Kristus med dette ord om selvformentelse og kors har villet sige, at sandt kristent liv egentlig leves på skyggesiden? At der først, når der er tale om kors, kan være tale om autentisk kristendom?

Lad os ikke glemme, at det, Kristus først og fremmest indbyder os til, er: at slå følge med ham, at overgive os til ham, og at vi, for at være i stand til det — altså som betingelse — må fornægte os selv. Denne selvformentelse kalder han: at bære sit kors. Måske forstår vi ikke rigtigt denne billedtale. For apostlene var det indlysende. En, der bar et kors, havde ikke megen tid tilbage at leve i. Hans dødsdom var fældet og fuldbyrdelsen af den faktisk begyndt: korset lå allerede på hans skuldre, hans liv var intet værd mere, han ville dø i løbet af kort tid. Den, som vil følge mig, siger Jesus, skal begynde med at betragte sig selv som en, der skal til at dø.

Vi kan nogenlunde gøre os et begreb om, hvordan det er at stå ansigt til ansigt med døden. I et sådant øjeblik gælder en helt anden vurdering af livet. Mange ting, som før syntes vigtige, bliver pludselig værdiløse: vor viden og kunnen, vor rigdom eller fattigdom, karriere og lykke, omverdenens beundring eller foragt, alt dette bliver til ingenting for os. Det eneste, som gælder, er så: den måde, vi har levet på.

Kristus siger: »Hvis nogen virkelig vil følge mig, må han være klar over, at for mig kun det gælder, som vil forekomme ham selv vigtigt i dødens time. Så vil vi kunne forstå hinauden; så vil der kunne være tale om følgeskab. Jeg spørger ikke efter, hvad han har præsteret, heller ikke efter penge eller samfundsstilling. Det, jeg spørger efter, er: hvad har han gjort for en anden. Måske har han haft en smule forståelse for andres nød. Måske har han elsket sin hustru oprigtigt. Måske har han ofte tiet, for ikke at krænke andre, måske har han måttet gøre ting, som ikke lå for ham, og måske har han nogle gange glemt sig selv et øjeblik for min skyld; måske, en enkelt gang...«

Man siger somme tider, at selvformentelse betyder, at Gud forlanger ubehagelige ting af os; de behagelige ting har alligevel ingen værdi i hans øjne, siger man så. Det er naturligvis et kætteri. Gud kræver slet ikke af os, at vi kun gør ting, som falder os svært, men Gud kræver nok lidt kærlighed af os, kærlighed til ham og kærlighed til andre mennesker. Så kommer nemlig »selvforsagelsen« nok af sig selv.

Vi er slet ikke så langt endnu, at vi kan kalde os gode kristne, gode Kristi disciple. Vi skal først lære at tage hensyn til de andre. Vi skal først lære at tage hensyn til Kristus og hans bedømmelse af vort liv. Vi skal først lære, at det ikke er så vigtigt, om vi er fattige eller rige, betydelige i andres øjne eller upåagtede. Vi skal først lære det, thi det er ikke let. Amen.

A. Dekkers S. J.

skeligt at sige, hvad denne tro egentlig er. Af den grund blev den af senere filosoffer tydet på ganske forskellig måde, enten som anelser eller som følelser eller som et ideal og idol eller som ligefrem indbildning, idet man antager noget som eksisterende, skønt det ikke eksisterer. Andre har ydet deres bidrag til forvirringen ved at kalde tro en vis fornemmelse eller intuition af det, der ikke tilhører den sanselige, men en højere verden, i underbevidstheden, eller hele menneskets moralske beredskab og tendens henimod Gud, eller nogle indre mystiske rørelser i sjælen. Det hele er så ensidigt, ufuldstændigt og tåget, at det er umuligt at gøre meningen forståelig for alle. Men en ting er klar: det er noget helt andet end det, som den Hellige Skrift siger om troen.

Hvad tro er ifølge det gamle og nye testamente har været genstand for nøjagtige undersøgelser. Resultatet blev en bekræftelse af kirkens lære om troen. Det viser sig, at også Skriften bruger ordet tro på forskellig måde. Det kan vi vende tilbage til senere. Her skal kun nævnes nogle få steder, der illustrerer, hvad der er blevet sagt før.

I sin ypperstepræstelige bøn siger vor Frelser: »Dette er det evige liv, at de (menneskene) kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus... De ord, du

(Fader) har givet mig, har jeg givet dem (apostlene), og de har taget imod dem, og de har i sandhed erkendt, at jeg er udgået fra dig; og de er kommet til tro på, at du har sendt mig. (Jo., 17, 3. og 8.) I sit første brev skriver Johannes: »Dette har jeg skrevet til jer, for at I skal vide, at I har evigt liv, I, som tror på Guds Søns navn... Vi ved, at Guds Søn er kommet, og han har givet os forstand til at kende den sande; og vi er i den sande, i hans Søn, Jesus Kristus.« (I. Jo., 5, 13 og 20.)

Den mest indgående begrebsanalyse findes imidlertid i Hebræerbrevets 11. kapitel, som tilhører brevets afslutning og er en formaning til udholdenhed i troen trods store fristelser til frafald. Et sådant ville jo få frygtelige følger for kristne mennesker, der tidligere har lagt en mønsterværdig standhaftighed for dagen, og som nu står umiddelbart foran frelsen og indfrielsen af Guds store løfter. Det første vers i dette kapitel kan oversættes på to måder, nemlig: a) »Tro er det, der giver ting, der endnu ikke eksisterer, men som man håber på, allerede nu en vis realitet; tro er beviset for (virkeligheden af) det, man ikke ser« eller: b) »Tro er fast tillid til det, man håber, sikker overbevisning om det, man ikke ser.«

Vers 3: »I troen fatter vi, at verden er blevet skabt ved Guds ord, så det

synlige blev til af det, vi ikke ser.«

Vers 6: »Uden tro er det umuligt at have Guds velbehag. Thi den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, som søger ham.«

Det er ligegyldigt, om man ser sagen fra den objektive eller subjektive side — det er jo i virkeligheden forskellen på de to oversættelser af første vers — i begge tilfælde gælder den Hellige Bernhards ord: »Her er alting fasthed, alting sikkerhed, der ikke lever plads til tvivl eller vaklen.« Vi kan også høre en røst fra den kirkelige oldtid. Den store skriftfortolker Johannes Krysolomus siger om det første vers: »Tro giver de ting, som i håbet endnu synes at være en uvirkelighed, ikke blot virkelighed, men er selve deres væsen (inderste kerne).«

Der er endnu mange andre steder i biblen, der kunne belære os om, hvad Helligånden ville åbenbare om troen. De anførte er imidlertid nok til at godtgøre, at den tro, der har så stor betydning for menneskenes evige frelse, er i første række en erkendelsesakt, hvorved vi siger ja til alt, hvad Gud har åbenbart, ikke blot til et eller andet punkt, et eller andet ord fra hans mund, som vi af tilfældige grunde har en personlig forkærlighed for.

Der er mange problemer endnu. — Men dem kan vi drøfte næste gang.

F. K.

APROPOS

Radioen og de uønskede børn

Katolske Lægers Familierådgivning har tidligere i Ugebladet gjort opmærksom på, at et af hovedsynspunkterne bag den nye svangerskabslov er at søge svangerskabsafbrydelserne indskrænket ved at udbrede kendskabet til svangerskabsforebyggelse i befolkningen.

Den 17. februar lagde man ud i radioen med en udsendelse, der gik så direkte til værks som vel muligt, idet udsendelsen afsluttedes med, at lytterne fik et kursus i svangerskabsforebyggende teknik. Den kvindelige diskussionsleder, der i udsendelsens begyndelse stillede sine spørgsmål overlegent og køligt, var ved udsendelsens slutning, da hun bad om at få at vide, hvordan man skulle værne de unge 15—16 årige piger, der gik ud i livet, rørt og på grådens rand. Der lød i radioen intet om, at seksualevnen og seksuallivet har en kostbar betydning i menneskelivet, og at den unge pige bør tænke derpå og ikke kaste sig ud i løse forbindelser. Det drejede sig om teknik, og svaret, den på ungdommens vegne så rorte diskussionsleder fik og nøjedes med, var en sagkyndig redegørelse for den teknik, som bedst hindrer et svangerskab.

Radioudsendelsen dokumenterer, at danske katolikker ikke kan undgå at komme i berøring med seksuelle synspunkter og med seksualvejledning, der står i skarp modsætning til ka-

BØNNENS APOSTLAT

Intentionerne for marts måned:

Den Hellige Faders almindelige og særlige formål.

Bevarelse af gudstroen som grundlag for forfatningen i Indonesien.

Sommermødet på Magleås 28. juli til 3. august

Ligesom sidste år har man valgt at beskæftige sig med eet emne, der som en rød tråd går gennem foredrag og droftelser: Tro eller livsanskuelse. Formålet er at vise, at katolicisme ikke er et parti, hvis programpunkter tillægger en, men et livsfællesskab med Gud, som åbenbaringen giver adgang til. Inden længe vil fuldstændigt program fremkomme.

tolsk lære og praksis. Det er derfor på sin plads at gøre opmærksom på, at katolikker, som har problemer af den art, som radioudsendelsen beskæftigede sig med, kan henvende sig til Katolske Lægers Familierådgivning om vejledning. Rådgivningen på St. Josephs Hospital, København, er åben hver 1. og 3. tirsdag i måneden fra kl. 18—19. I provinsen kan man mange steder finde katolske læger. Iøvrigt vil overlæge K. Søndergaard, Næstved, tage imod skriftlige henvendelser.

Professor Josi på universitetet og i „Dante Alighieri“

Fredag i sidste uge kunne Københavns universitet byde en gammel bekendt velkommen, idet professor, dr. Enrico Josi fra »Archeologia Sacra« i Rom, efter en halv snes års forløb atter stod på katedret og emnet for professorens gæsteforelæsning var denne gang de interessante fund, som arkæologerne har gjort i de seneste år i via Latina i den evige stad. Det var et rent og skært tilfælde, at man — under opførelsen af en beboelsesejendom — stødte på disse hidtil ukendte kalakomber, og professoren foreviste en serie lysbilleder fra udgravningsarbejdet og fortalte med en fagmands sagkundskab om disse værdifulde fund samtidig med, at han — ikke uden lune — berettede om de besværligheder og sorger, der nu engang er forbundet med arkæologens arbejde. (Vi henviser til den udførlige omtale af udgravningerne, som fandtes her i bladet i sidste uge).

Ligesom forrige gang, da professor Josi besøgte universitetet, lyttede også denne gang et interesseret auditorium til, hvad denne den kristne arkæologis grand old man havde at berette. Det var et kort pust fra det evige Rom — samme aften talte professoren i »Dante Alighieri« og næste dag var han atter på farten, på vej til Strassbourg. Ase.

„Civitas Dei“ i Bruxelles 1958

Verdensudstillingens hjerte banker for Gud

»50 nationer og 8 internationale organisationer og institutioner sætter Dem stævne i Bruxelles i 1958 i den hensigt at opbygge en bedre verden«, hedder det i indbydelsen til efterkrigstidens første verdensudstilling, der nu til april åbner i Bruxelles. Og i lighed med hvad tilfældet var på verdensudstillingen i Paris i 1937 vil den katolske kirke også være repræsenteret her i Bruxelles med en »Vatikanets pavillon« og en moderne kirke.

Vejen fra Bruxelles centrum og ud til det store udstillingsområde fører ad den imponerende højvej, som byen meget generøst har anlagt for den gennemgående trafik, og som skal lede den store autotrafik, der i år ventes til den belgiske hovedstad, gnidningsløst gennem byen. Udenfor byen svinger man af mod nord, og allerede på afstand får man øje på udstillingens vartegn, det såkaldte »Atomium«, en 102 meter høj metalkonstruktion, der skal symbolisere atomenergiens uhyre magt, og som består af et centrisk kuglesystem af »atom-kugler«, hver med en diameter på 18 meter og indbyrdes forbundet med rør. Dette »atomium« er en 150 millioner forstørrelse af en metallisk elementkristal og samtidig symbolet på hele udstillingen, hvis motto er: »Mennesket og fremskridtet«.

»Før en bedre verden«

En lang række af udstillingens bygninger — der allerede er næsten færdige — taler det tekniske fremskridts sag. Der er f. eks. ingeniørhuset: en smal pil, der synes at skyde op af jorden i en vinkel på 30 grader og tilsyneladende er »frit i luften svævende«, som om der ikke havde eksisteret noget, der hedder tyngdekraften. Der er amerikanske og franske pavilloner, der så at sige ikke hviler på jorden, men bæres af støttepiller og har hæn-

Der arbejdes på at gøre den katolske kirke på udstillingen færdig til åbningen.

gende tage. Men ikke desto mindre skal alle disse tekniske »vidundere« til syvende og sidst ikke først og fremmest være vidner om vor tids teknik, således som det har været tilfældet på hidtidige verdensudstillinger. Det er tværtimod — således som præsidenten for den belgiske pressekomité formulerer det ved denne forevisning — hensigten at understrege »fremskridtets åndelige og moralske sider«. Bruxelles 1958 ønsker ikke at være et udtryk for de deltagende nationers præstationsevne, men derimod en slags »verdens-bidrag for en bedre verden«. Dette kommer endvidere frem derved, at det ikke blot er et halvt hundrede nationer, der samarbejder på en udstilling i Bruxelles, men at også en række inter- og overnationale organisationer — hvis formål er en fredelig sameksistens mellem nationerne på alle livets områder — er blandt udstillingsdeltagerne: de Forenede Nationer, Europarådet, det Internationale Røde Kors samt den Hellige Stol.

»Mennesket og Gud«

Det er ganske givet noget af et tilfælde, at Vatikanets pavillon er kommet til at ligge i umiddelbar nærhed af de to nationers udstillingshaller, der så at sige repræsenterer verdenspolitikens to poler i dag: de Forenede Stater og Sovjetunionen. Og medens man i disse to nationers udstillingshaller får præsenteret de to diametralt modsatte livsopfattelser, henholdsvis en fredelig demokratisk og en materialistisk-kommunistisk stats-

syn på tilværelsen, peger den katolske kirke i sin pavillon hen på den »trøste die kraft«, der til syvende og sidst afgørende for verdens fremtid: tro på Gud. Vatikanets beslutning om at deltage i denne udstilling repræsenterer for så vidt netop i vor tid et afgørende skridt, eftersom kirken hermed giver sig til teknik og fremskridt i sit fredelige formål. »Civitas Dei«, Guddet, tilsigter da også ved sin deltagelse i Bruxelles 1958 at vise »på lyse og overbevisende måde en syntese af den kristne lære og moral som et substantielt bidrag til alle besøgende ånd og hjerte, troende såvel som ikke troende.«

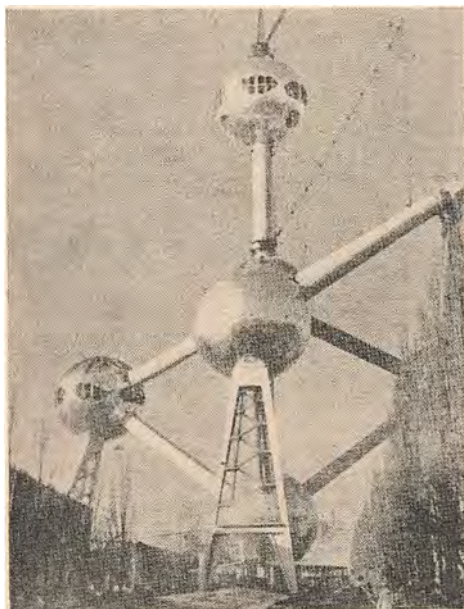
Mottoet for udstillingen i Vatikanets pavillon lyder: »Mennesket og Gud I et historisk øverblik fremstilles for skabelseshistorien, dernæst det guddommelige indgriben i historien Kristi fødsel, hans liv og opstandelse. I de andre afdelinger illustreres pavlømmets oprindelse og historie, en videre troens udbredelse over hele verden og dens indflydelse på det s

Nu sker der

For en månedstid siden fandtes der her i bladet en officiel meddelelse fra det biskoppelige kancelli om, at Sct. Nikolaj kapel i Hvidovre, der hidtil har været betjent af præsterne fra Stenosgade, fra og med 1. februar vil få sin egen præst, men at katolikerne i det område, der er henlagt under Sct. Nikolaj kapel, i juridisk henseende indtil videre hører under Jesu Hjerte sogn.

Bag denne korte meddelelse skjuler sig ikke blot den omstændighed, at Hvidovre nu har fået en fast bosiddende præst, men endvidere, at tidligere efterhånden er inde til, at man i Hvidovre kan se hen til at blive »sig selv Jesu Hjerte kirkes sogneblad kundtalt da også i sit februar-nummer konstaterer, at »vort sogn har fået en datter« »datteren« er imidlertid endnu ikke så stor, at hun kan stå på egne ben, men det kommer. Begivenheden fejrede ved en festlig sammenkomst den 31. januar på »Risbjerggård« i Hvidovre hvor foruden Hs. Excellence biskopen, sognets hidtidige præst, past. J. Conen S.J. samt sognets nye præst, pastor P. van der Stok, og et betydeligt antal af sognebørnene havde givet møde.

Det var i begyndelsen af tredivert år at daværende kapellan ved Rosekranskirken i Boyesgade, pastor Nie Th. Hansen, hvis navn for stedse vil være knyttet til Hvidovre menighed, startede med arbejdet derud

Atomtidsalderens symbol — »Atomium« — fra hvis udsigtskugle man vil have et godt overblik over hele verdensudstillingen.

cialle liv og samfundslivet som helhed, på kulturen og næstekærligheden.

»Civitas Dei« vil blive omgivet af en 15 meter høj og 270 meter lang mur, akkurat ligesom en gammel by. De besøgende træder gennem en stor indgangsport ind i »Guds Stad«, hvor en stor kirke er den fremherskende bygning ved siden af udstillingspavillonen. Kirken er opført i træ og beton efter planer af en svensk arkitekt Nils Lindskoug og vil få form af et beduinertelt; den skal kunne rumme 2500 personer og vil få et 50 meter højt tårn, der krones af et kors på 10 meter i højden.

Den katolske tro kan til syvende og sidst ikke fremstilles udelukkende på tavler eller skemaer — men kun som noget levende. Af den grund er det heller ikke udstillingsbygningen med dens mere eller mindre skematiske eller statistiske billeder, der er midtpunktet i »Civitas Dei«, men derimod kirken, hvor der vil blive læst messe hver dag, så længe udstillingen holder åbent. Der ventes katolikker til udstillingen fra alle verdenshjørner, i særlog og med særfly, og fra Tyskland indlægges der i tiden fra 17. april til 19. oktober et særtog til Bruxelles med tilslutning bl. a. også fra Skandinavien.

ret i Hvidovre!

Startede — i egentlig forstand, idet han selv gjorde arbejdet: savede, tømrede og gravede. Den udflytning fra hovedstaden, som på daværende tidspunkt allerede var begyndt, men som senere tog fart, så at Hvidovre i dag tæller 35.000 indbyggere — mod ca. 4.000 i 1931, foranledigede biskop Brems til at rette blikket mod Rosenkranssognets yderste del mod vest: Hvidovre. Biskop Brems lagde stor vægt på, at der rejstes små kapeller overalt, hvor der var behov derfor, og da pastor N. Th. Hansen — som

havde fået overdraget opgaven at gøre noget for de katolikker, der boede ude i hovedstadens periferi, i Hvidovre — forelagde sit fund: et lille træhus på Strøbyvej 2, fik han hurtigt det biskoppelige ja. Han gik omgående igang med indretningen af huset, og umiddelbart inden jul, 20. december 1931, indviedes kapellet til de søfarendes værnehelgen Sct. Nikolaus. Der var ikke megen plads, men begyndelsen var også beskeden. Størstedelen af menigheden er dog kommet til i løbet af de sidste ti-år, hvor sogneordningen i Hvidovre — efter sogneordningen i 1942 — har været henlagt under Jesu Hjerter sogn. Medens menigheden i 1931 kun talte to katolske familier, er der idag godt og vel et par hundrede katolikker i Hvidovre, og den indsats, der danner baggrunden for den pr. 1. februar i år truffne ændring, lader håbet om en kirke spire frem.

Ved sammenkomsten på »Rishjergård« redegjorde Hvidovres ny præst,

Interiør fra kapellet i Hvidovre.

Sct. Nikolaus kapel i Hvidovre — i vintersne.

I korte træk —

Rituskongregationen har i et dekret meddelt, at man har udset den hellige Klara af Assisi til værnehelgen for fjernsynet (KNA).

Den Hellige Fader modtog sidste onsdag 10.000 italienske jernbanefunktionærer i en særlig audiens i Peterskirken (KNA).

Ved Adelsried i nærheden af Augsburg rejstes for øjeblikket Tysklands første autostrada-kirke (KNA).

Pax Romana har tilstillet Poul Bang-Jensen, UNO, en lykønskingsadresse, hvori man udtaler glæde over hans modige holdning i spørgsmålet om offentliggørelse af navnene på vidnerne fra den ungarske folkeopstand (KIPA)

Det nyeste nummer af »Acta Apostolicae Sedis« indeholder to dekretter, nemlig et om syge gejstliges adgang til at læse messe samt et om påskekerternes og de liturgiske kærterers vokssammensætning (KIPA).

I forbindelse med verdensudstillingen i Bruxelles afholdes i dagene 27. juli til 3. august den første katolske verdenssundhedskonference. Emnet for konferencen er »Kristendom og sundhed«. Konferencen åbnes med en pontifikalmesse i basilikaen på Koekelberg, hvor der vil blive offentliggjort et budskab fra Paven. Det belgiske fjernsyn overlager åbningshøjtideligheden (KNA).

Fasteprædikenerne i Notre Dame i Paris holdes igen i år af rektoren for »Institut Catholique de Paris«, mgr. Blanchet, der taler om emnet »Guds Kirke«. Samtlige prædikener udsendes af »Radiodiffusion française« (KIPA).

Forbundskansler Adenauers søn — der blev præsteviet i 1951 — studerer for øjeblikket middelstandsproblemer ved det katolske Georgetown-universitet i Washington (KIPA).

Der har i Frankrig været heftig diskussion omkring udsendelsen af et Lourdes-frimærke i anledning af hundredårsjubilæet i den franske valfartsby. Den socialdemokratiske minister for det franske postvæsen, Eugene Thomas, havde afvist tanken, men man synes nu at være nået til en slags kompromis, idet man genudsender mærket fra 1954 med billedet af basilikaen i Lourdes, forsynet med påtryk 1858-1958 (KIPA).

»Osservatore Romano« beskæftigede sig i sidste uge i en leder med sammenslutningen af de arabiske stater og skrev i denne sammenhæng, at Ruslands bestræbelser i øjeblikket synes at være mindre rettet på at få disse stater over på sit parti end at få disse bort fra deres vestlige indstilling og dermed ophidse dem mod vesten (KIPA).

pastor P. van der Stok, om planerne for fremtiden og om den storstilede indsamling i Holland, som har givet et så stort resultat, at en rigtig kirke til afløsning for det nuværende kapel synes at være en nærførestående realitet. Obs.

»Annunario Pontificio« og tysk polemik

Der er to spørgsmål, som til stadighed — endnu 13 år efter krigens afslutning og sammenbruddet — virker ganske særligt penible i tyske øren, og det er Tysklands genforening samt de såkaldte tyske østområder. Det er derfor også forståeligt, at det giver gnister, når disse to spørgsmål bliver genstand for drøftelser på internationalt plan. Spørgsmålet om genforening af øst og vest har i perioder nået det helt store i den offentlige drøftelse, mens problemet Øst-Tyskland sjældnere giver anledning til meningsudveksling, idet den jævne tysker betragter dette som et af de spørgsmål, der vil blive løst — tilfredsstillende — når der til sin tid finder en endelig grænseregulering sted. Tyskerne støtter sig her til vestmagternes fastholden ved deres udformning af Postdammer-overenskomsten — som den østlige verden imidlertid bestrider — og de ser dette bekræftet på et område, der ikke danner

mindre »international« ret, nemlig den katolske kirkes territorialorganisation, således som det for Tysklands vedkommende er forankret i konkordatet. Det er af den grund også forståeligt, at enhver tilkendegivelse fra kirkelig side i denne forbindelse er i stand til at udløse katastrofale reaktioner. Det skete f. eks., da kardinal Wyszynski i december 1956 med fuldmagt fra Vatikanet indsatte prælater, der udnævntes til hjælpebiskopper, for derved at regulere sjælesorgen i de tyske østområder. Det er sket igen for ganske nylig, da den ny udgave af den Pavelige årbog for 1958 — »Annunario Pontificio« — udkom og der deri har fundet visse reguleringer sted inden for rammerne af en generel nyordning for bogens vedkommende, hvorefter der er indført den praksis, at bispedømmerne, der hidtil har været opført under navnets italienske form — New York som Nuova York, København som Copenhagen, Stock-

holm som Stoccolma, Köln som Colonia — nu findes opført med deres virkelige stedlige betegnelse, hvorefter den anden betegnelse (italiensk eller latin) opføres i anden række eller i en bemærkning.

Men for at kunne vurdere den opståede situation helt og fuldt, er det nødvendigt at gå ud fra, at der også for den katolske kirkes vedkommende i disse områder er indtrådt forandringer og ændrede forhold, som har trængt den ubestridelige, kirkeretslige situation i baggrunden, men som man ikke desto mindre må se i øjnene, når det gælder om at etablere en effektiv sjælesorg. Da kirkekampen i Polen så småt begyndte lette, var der så meget des mere grund hertil, eftersom det kommunistiske regime allerede da havde gennemtvunget visse personlige reguleringer, der krævede berigtigelse. Således er da den territoriale inddeling, der nu som før holder fast ved det tyske ærkebispedømme Breslau med dets sufraganbispesæder fra Berlin til Schneidemühl, siden disse »udnævnelser« også kun blevet »overlasket« med en personlig interimsløsning, hvis midlertidige karakter ydermere er klart tilkendegivet i den nye Pavelige årbog som værende Vatikanets principielle indstilling: ikke at foretage nogen definitiv regulering af diocæsernes grænser, så længe de internationale retsspørgsmål, der har relation

Katolsk stævne for fynske katolikker i Odense

I samarbejde med Magleås-komiteen indbyder »Sct. Albani klub« og »Katolsk Ungdom«, Odense, til stævne i Odense den 8. og 9. marts 1958.
Emnet for weekenden er:

»ER TIDEN INDE TIL EN MODREFORMATION?«

Arrangementet har Hans Excellence Biskop Theodor Suhr's bevågenhed. — Således vil vor biskop personligt være til stede, og det forventes derfor, at så mange som muligt fra hele Fyn møder op til denne interessante weekend.

Lørdag den 8. marts 1958.

Kl. 19,30: Deltagerne forsamles i kirken til højtidelig Maria-andagt med lysproceSSION i anledning af »Lourdes-året«. Vær venlig selv at medbringe lys.

Kl. 20,00: Festlig menighedsaften med biskoppen. Af programmet nævnes: Sct. Albans kor synger. Festtale ved læge Jens Andersen Espensen, Odense. Oplæsning ved dr. K. F. Meldahl, København. Kaffebord. Tale af bispen.

Der afsluttes med komplet i kirken. Medbring salmebog.

Søndag den 9. marts 1958.

Kl. 9,00: PONTIFIKALMESSE med prædiken. (Ceremonimester pastor K. Geertz-Hansen, København). Fælleskommunion.

Kl. 10,30: Fælles morgenmåltid i salen. Der serveres kaffe og te. Solid morgenfrokostpakke medbringes.

Kl. 11,00: 1. foredrag ved stud. mag. Walter Dalland, København.

Kl. 11,45—12,30: Samtale og diskussion i smågrupper med gruppeledere i klasseværelserne.

Kl. 12,30—13,00: Kort referat fra gruppelederne. Resumé af foredragsholderen.

Kl. 13,00—13,20: Frikvarter.

Kl. 13,20—14,00: Kaffebord.

Kl. 14,00—14,45: 2. foredrag ved lærer Erling Tiedemann, København.

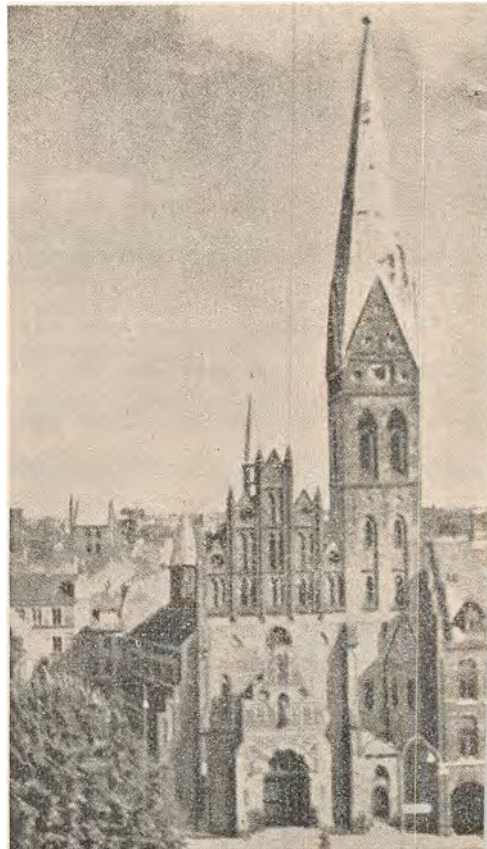
Kl. 15,00: Afsluttende festandagt med sakramental velsignelse.

Alle voksne og unge katolikker over 18 år fra hele Fyn indbydes.

For at også gifte katolikker med børn kan deltage, arrangerer Katolsk Ungdom gratis børnevagt både lørdag og søndag (lørdag aften i hjemmene, medens børnene om søndagen anbringes på Sct. Hedvigsstretnes børnehjem, men kan afleveres før messen på skolen). Henvendelse i begge tilfælde til frk. Birthe Rask Hansen, Visnehjergvej 16, Odense, tlf. 10.083.

Prisen for begge dage er kr. 6,00. For een af dagene kr. 3,00.

Da der er begrænset plads (højst 200 deltagere) anmodes man indtrængende om tilmelding snarest muligt til Johs. Dudzinski, Langelinie 8, Odense, tlf. 3268, eller til præstegården. Kun skriftlig tilmeldelse.

SCT. ALBANI KIRKE
i Odense — midtpunktet for
stævnet 8.—9. marts.

hertil, ikke har fundet deres definitive løsning gennem »fuldt anerkendte fredsoverenskomster«. Og dette gælder i en fodnote de tre østtyske bispedømmers områder. Man har indtryk af, at den standende tyske diskussion om den nye årbog helt har overset dette forhold. Man må i den forbindelse iøvrigt ikke glemme, at der allerede eksisterer en overenskomst mellem Polen og Sovjetzonen om en sådan »fredsgrænse«, og man må ligeledes ikke glemme, at der for den vesttyske forbundsrepublik vedkommende eksisterer en lang række andre problemer, som hviler på lige så usikre retsforhold og som måske endda ikke er gensidig så afklarede som dette.

De øvrige nydannelser, der har givet anledning til den voldsomme diskussion, vedrører årbogens betegnelser for bispedømmerne samt adresseangivelserne. Begge dele har i årbogen 1958 været genstand for en generel regulering i den hensigt at gøre håndbogen mere forståelig og anvendelig nationalt som internationalt, idet den lige ned til biskoppernes fornævne hidindtil har været affattet på italiensk. Betænker man nu, at de kirkelige jurisdiktionsområder er underlagt en række forskellige Vatikanmyndigheder — lige fra Propaganda Fide til Kommissionen for Rusland — så kan man danne sig et begreb om, hvilke problemer et sådant værk vil kunne give sin redaktion, ikke mindst når

bogen skal udvise status pr. 1. januar og alligevel ligger færdig i løbet af januar. Heri ligger da også forklaringen på den meget uheldige situation med hensyn til Danzig, hvis biskop ikke blot er gledet ud af afsnittet med bispedømmerne, men ydermere helt mangler i personalregistret, et forhold, som har været anledning til omgående beklagelse fra Vatikanets side.

En nyordning er blevet gennemført for ordinariaternes addresses vedkommendes i alle de tilfælde, hvor man har været klar derover; den geografiske beliggenhed — der tidligere har været forbundet med angivelserne om bispedømmerne ved en tilføjelse af landets navn — er i den nye udgave kun anført i adressangivelsen og er affattet i overensstemmelse med postale krav, hvad enten det drejer sig om Canada eller Kina, om Tyskland, Danmark eller Polen. Også denne nyformulering er der imidlertid redgjort ganske nøje for i indledende bemærkninger til de enkelte afsnit i bogen. I den geografiske oversigt over bispedømmerne rangerer stifterne i de tyske østområder nu som før under Tyskland, de af de polske områder, der er på sovjetrussiske hænder, under Polen, i hvert enkelt tilfælde dog med en udtrykkelig henvisende note til navneangivelsen i listen over bispedømmerne.

Det er på dette punkt, at der tilsyneladende har vist sig uoverskuelige,

vanskelige problemer for årbogens udgivere: i udgaven 1957 rangerede samtlige bispedømmer, for hvilke der fandtes et italiensk navn, under denne betegnelse, som f.eks. Köln under Colonia, Freiburg under Friburgo di Brisgovia og Breslau under Breslavia. Derefter fulgte navnet på det pågældende lands sprog og ligeledes på andre sprog, der evt. talles der. Efter omlægningen til de respektive landes sprog, der altså karakteriserer den nye årbog, findes nu f.eks. Köln under Köln, München under München o. s. v., medens der for Breslaus som for det i Sovjet-Litauen beliggende Wilnas vedkommende er bibeholdt de italienske betegnelser og kun disse, medens de respektive landes egne betegnelser er optaget i henvisningen til Breslavia og Warmia o. s. v. Der er altså ikke — således som det har været hævdet fra tysk side — sket det, at man har erstattet de tyske navne for de pågældende byer i Østtyskland med polske navne, men forholdet er det, at der af betegnelsen i årbogens årgang 1957 »Breslavia, Breslau, Wratislavia«, kun er blevet »Breslavia« tilbage, medens den tyske og den polske betegnelse nu kun forekommer i henvisningerne. Man kan så diskutere om, hvorvidt denne undtagelse fra den nye praksis for Breslau's vedkommende er heldig eller ej, og tyskerne vil selvfølgelig beklage, at navnet Breslau ikke står »som hoved«, men overvejer man det alternative, der har været grundlæggende synspunkter for det gennemførte nye redaktionsprincip, så havde linien uden tvivl måttet hedde: »Breslau, Breslavia, Wroclau, Wratislavia«, og mon så ikke den valgte udvej betyder en vis neutralisering og som følge deraf er at foretrække?

Men som sagt har hele spørgsmålet — hvor lidet det end er — vakt røre i Tyskland, hvor det selvsagt er blevet benyttet dels i politisk, dels i propagandamæssig henseende mod kirken. Årbogen har så afgjort rørt ved et meget ømt punkt i Tysklands bevidsthed, men diskussionen om spørgsmålet synes — set udefra — at have mistet noget af sin saglighed og efterhånden at være »blevet til politik«, så meget, at der har været rejst spørgsmål herom i Bonn. Tager man imidlertid sagen med ro og tager skyldige hensyn til bogens enkelte kapitler og bemærkninger — noter — ser man hurtigt, at det hele er en storm i et glas vand, og at den foruroligelse, der er opstået, sikkert vil vige for en mere nøgtern vurdering — der iøvrigt også vil tjene selve sagen langt bedre.

RETRÆTEN FOR HERRER PÅ DALUM

Retræten finder sted fra mandag aften den 18. august til fredag morgen den 22. august og ledes i år af sognepræst Georg Bertling, Kolding.

Prisen for deltagelse er den sædvanlige billige: 30 kr. og for ceneværelser 40 kr., alt indbefattet.

Tilmeldelse bedes sendt til Henry Schultz, »Mariabo«, Tøndervej 15, Kolding, telefon 1552.

Nedsatte katolske bøger

	før	nu
Asch: Moses	19,75	6,00
Carrel: Rejsen til Lourdes	5,85	2,00
Coolen: Under Guds Himmel	8,75	2,75
Daniel-Rops: Israels Historie i G.Test	14,75	7,75
Dupeyrat: Mitsinari	17,75	3,50
Frans af Assisi. Legender og Skrifter	4,75	2,00
Friedrich Ozanam	2,00	1,00
Guareschi: Don Camillo vender tilbage	9,75	3,25
Guardini: Bønnens Forskole, ib.	11,50	4,75
Hyde: Jeg troede	10,75	3,75
Johs. Jørgensen: Goethebogen	7,50	4,50
— Fyn og andre Digte	5,50	2,00
Kazantzakis: Den evige Vandring opad	16,75	8,00
Leceux: Maggy	5,75	2,00
Lewis: Den store skilsmisse	7,50	2,50
Linde: Pavedømmets minder i Danmark, ib.	12,00	4,00
Mounier: Personalismen	7,50	3,00
Opfer: Stille Stunder	5,50	2,50
Ricciotti: Jesu Kristi Levned I—II	28,00	15,00
Schindler: De apostoliske Fædre I—II	45,00	15,00
— Vesterledens Munkevæsen II—III	25,00	6,00
— Sankt Lioba	5,85	2,00
Stenius: Bag Vatikanets Mure	14,50	6,50
Teresa af Avila: Sjælens Slot (uddrag)	5,75	4,00
Världsberömd Konst I (4 farveplancher)	10,00	2,50
— II	10,00	2,50
Werfel: Det forliste Himmerige	19,50	15,00

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts

2. S. 2. SØNDAG I FASTEN (173---29); 2. bøn (i alle Messer): For Paven ([122])—129) i anledning af 19 års dagen for vor Hellige Fader Pave PIUS XII's valg til Pave; Fastens præf. (516). Ihukommelsen af den salige Karl den Gode bortfalder i år.
3. M. Feria (177); præf. (516). (violet)
4. Ti. Feria (181); 2. bøn: St. Casimir (845), 3. bøn: St. Lucius I (846); præf. (516). (violet)
5. O. Feria (185); præf. (516). (violet)
6. T. St. Perpetua og St. Felicitas (846); 2. bøn: Feria (189); præf. (516). — Eller: (violet) Feria (189); 2. bøn: St. Perpetua og St. Felicitas (846); præf. (516).
7. F. St. Thomas af Aquino (846); (hvid) 2. bøn: Feria (194); præf. (516). — Eller: (violet) Feria (194); 2. bøn: St. Thomas (846); præf. (516).
8. L. St. Johannes af Gud (848); (hvid) 2. bøn: Feria (200); præf. (516). — Eller: (violet) Feria (199); 2. bøn: St. Johannes (848); præf. (516).
9. S. 3. SØNDAG I FASTEN. (violet)

Påskeretræte på Rygård

Under ledelse af P. Dekkers S.J. afholdes i dagene *onsdag den 2. april til lørdag den 5. april* en lukket retræte for damer og unge piger hos Assumptionssøstrene. — Nærmere oplysning: HE 3118, kl. 9—14.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., Uf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Academicum Catholicum

Ved det ordinære møde 5. marts kl. 20 taler pastor Hubert Messerschmidt om Niels Bohrs filosofiske anskuelser. Mødet foregår Stenosgade 4 A.

St. Ansgars kirke

Fredag d. 7. marts kl. 14: Udstilling af det højhellige til tillbedelse indtil messen kl. 19,30. Alle øvrige fredage i fastetiden: Andagt kl. 20.

Offentligt møde i Odense

Ved et offentligt foredrag i Sct. Albani kirke, Odense, mandag den 10. marts 1958 kl. 20,00 taler pastor Kj. Geertz-Hansen om emnet:

»HVAD SKAL VI MED EN KIRKE?«

Der er gratis adgang.

Dette foredrag er med stort held afholdt i Svendborg for nylig. Således er pastor K. Geertz-Hansen også kendt som en ypperlig taler.

Tag venner og bekendte med og mød selv op i god tid af hensyn til siddeplads.

Til fastetiden bør De huske

Leo Helbling O. S. B.

FRA ASKEONSDAG
TIL HVIDE SØNDAG

der indeholder et afsnit til hver dag i fastetiden. De er hentet fra »Mit Christus durchs Leben«, et større værk af benediktinermunken i Einsiedeln, og de er samlet og oversat til dansk af A.-E. Møldrup.

Heftet kr. 4,50

Indb. i sort shirting kr. 7,50

ARNE FROST-HANSENS FORLAG
Gammel Torv 16, K. Tlf. PA 834

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Rom-Assisi 17 dage ialt kr. 700

Deltagere til d. 6. Romafærd 12.—28. maj bedes snarest melde sig. Prisen indbefatter rejse med sovevogn, kost og logi. Ophold i Rom: 9 dage; i Assisi: 4 dage (busturen Rom—Assisi indbefattet).

Paul d'Auchamp, præst, Åkirkeby.

Lærer søges

Til Sct. Knud Lavards skole, Kgs. Lyngby, søges med tiltrædelse 1. april d. å. eller senere en lærer. Løn som ved det kommunale skolevæsen. Ansøgning med afskrift af eksamensbevis på skema stiles til bestyrelsen, Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby. Personlig henvendelse kun efter aftale.

„BLOMSTERDAGEN“

finder i år sted mandag den 3. marts 1958.

Katolske Menighedsplejer's kontor bugner af margueriter, men de sælger ikke sig selv!

Vi har brug for mange sælgere af den kønne, hvide blomst, så der til sommer kan sendes rigtig mange mødre til »Klitborg« på husmoderferie — hvor de dog trænger til det! — og så vi gennem kontoret kan gøre endnu mere for vore katolske børn rundt om på landets børnehjem.

All dette koster mange penge! Og dem får vi af »Danske Kvinders Nationalråd«, når vi sælger mange margueriter. 80 % af det beløb, der indsendes gennem Katolske Menigheds-

plejer, får vi selv til vore formål.

Har De tid og lyst til at ofre et par timer på at hjælpe os *mandag den 3. marts?* — Så meld Dem endnu i dag til i Deres sogn (der sælges i næsten alle sogne både i København og i provinsen), eller til Katolske Menighedsplejers kontor, Bredgade 69 A, tlf. BY 9135.

Katolske Menighedsplejer er kirken sociale arbejde i Danmark.

**Katolsk Radio-
og
Fjernsynsforbund**

I anledning af, at der endnu ikke er kommet nye regler for valg til radio-

rådet, og der således fortsat skal vælges radiatoråd på basis af de forskellige radioklubbers medlemstal, er disse tal for nylig blevet meddelt i dagspressen. Samtlige de klubber, der således er blevet nævnt, er gået ned i medlemstal, for nogles vedkommende endda med betydelige procenttal. Årsagen er den simple, at klubberne i årene mellem radiatorådsvalgene ikke gør noget ved agitationen, blot de lige forud for et valg kan hverve tilstrækkeligt mange medlemmer. Det er den sørgelige sandhed, som desværre ikke er en anbefaling af radioklubberne. I år kom det bag på klubberne, at der alligevel skulle være valg efter de gamle regler, og så viste det sig altså, at medlemstallene var dalet særdeles meget. Derimod meddelte dagspressen ik-

ke, at der fra denne beskæmmende regel gives en enkelt undtagelse. »Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund« har i modsætning til alle andre radioklubber sat sit medlemstal op, nemlig fra 2150 medlemmer til 2701 — eller *en stigning på godt 25 %*. Og dette er ikke opnået ved en sidste-øjeblik agitation, men ved en støt og rolig vækst gennem årene. Yderligere tæller vore klubber også mange passive medlemmer.

For dette smukke resultat, som vil blive genstand for opmærksomhed inden for radiokredse, skyldes der en tak til vore præster og radioklubs-tilidsmænd rundt om i sognene: De gør et stort og nyttigt arbejde i det stille, og det vil glæde dem at se med hvor fortræffeligt et resultat.

Aarhus

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarde 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksduk, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Gør Deres indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

MEIERIET Vesterbo

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

Støt annoncørerne

V. Svenstrup . Telefon 21557
Aut. Elektro-Installatør . Ladestation

Hans Broegsg. 4 . Tietgenspl.
Løv. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22868

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Reserveret

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Ll. Næstved Andelsmejeri

Telefon 569 og 770

Leverandør til de katolske Institutioner

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Løv. til kat. Menighed

Næstved
Kul- og Koks Kompagni
Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 14 20

Arndt Nielsen Ure og Optik
Jernbanegade 2 . Tlf. 543

Løv. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen
Boghandel

Telefon 2525
(2 Ledninger)

Tapeter og Malervarer

Claudi Hansens Eftf.
Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg
Snedker & Tømrermester

Lindebjerggårdsvej . Tlf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester
Ramsherred 13 . Tlf. 158

Løv. til Sct. Elisabeths Hospital

ØSTTYSK FORBUD -

(sluttet fra forsiden)

Hyrdebrevet beskæftiger sig overhovedet ikke med det offentlige love, planer eller indretninger, men behandler det daglige livs atmosfære, sådan som de troende oplever den. Hyrdebrevet beskæftiger sig ikke med den kristne families materielle, men derimod udelukkende med dens åndelige og moralske situation. Sluttelig henviser erklæringen fra generalvikaren — med citater og officielle udtalelser fra den østtyske presse — til, at der i året 1955 pr. 1000 indbyggere i Vesttyskland forekom 0,85 skilsmisser, medens dette tal i Østzonen — undtagen Berlin — samme år var 1,35. Endvidere nævnes — ved citat fra »Statistisk årbog for 1956«, at tallet på uægtefødte børn af mødre under 20 år er steget fra 8.111 i året 1946 til 13.801 i året 1955.

Sluttelig understreger generalvikarens erklæring, at de i pressesekretariatets skrivelse anvendte betegnelser såsom »løgnagtig«, »bagvaskelse«, »gtovkornet og bagvaskende fremstilling«, falder tilbage på nævnte skrivelse. »Enten har ministerpræsidentens pressebureau ikke tilstrækkeligt mod til at se de faktiske forhold i den Tyske Demokratiske Folkerepublik i øjnene, eller også har man ved affattelsen af nævnte skrivelse udelukkende taget sigte på at ramme og diskriminere såvel biskoppen af Berlin som den katolske kirke i disses bestræbelser for at styrke familierne — uden hensyntagen til foreliggende kendsgerninger. (KNA).

Kvindelige ordenssamfund i USA indretter praktikanttjeneste

Efter henstilling fra Kongregationen for de religiøse ordener har forstandererne for de kvindelige religiøse ordener og kongregationer i de Forenede Stater opstillet et program for ordenssøstrenes videre uddannelse. Man er blevet enig om, at en slags erhvervs-mæssig uddannelsesturnus for samtlige ordenssøstre umiddelbart efter noviciatet. Denne nydannelse, der vil få navnet »juniorat«, svarer til hvad enkelte af de mandlige ordenssamfund, f. eks. jesuitterne, allerede praktiserer. Der vil blive afholdt en række møder i den kommende tid med det formål nøjere at udforme denne nydannelse. 317 kvindelige ordenssamfund sender repræsentanter til disse drøftelser (KNA).

Katolsk Ugeblad -

alle katolikkers blad!

URBI ET ORBI

Særlige privilegier til Lourdes i anledning af jubilæumsåret

Tilladelse til at læse messer døgnet rundt

Den Hellige Fader Pave Pius XII har tilstået valfartsstedet Lourdes særlige privilegier, gældende for indeværende jubilæumsår. I en skrivelse til formanden for den franske bispekonference, Achille Kardinal Liénart, har Hs. Helligheds prostatssekretær, mgr. Domenico Tardini, meddelt, at præster i Lourdes i indeværende jubilæumsår vil kunne celebrere den hellige messe på hvilket tidspunkt af døgnet det end måtte være, og at de troende ligeledes vil kunne modtage den hellige communion tilsvarende. Biskoppen af Tarbes og Lourdes, Pierre Marie Théas, har udstrakt privilegiet til at gælde samtlige kirker i Lourdes. (KNA).

Paven kan ikke give særlige audienser til pilgrimme og turister

Henstilling til pilgrimme og rejsebureauer

Vatikanets officielle organ, »Osservatore Romano«, gør i den forløbne uge opmærksom på, at det ikke vil være den Hellige Fader muligt at modtage de Lourdes-pilgrimme, der måtte lægge vejen til eller fra Lourdes over Rom, i særlige audienser.

Pilgrimsbureau'erne — så vel som rejsebureauerne, der for øjeblikket tilrettelægger deres Roma-rejser — henvises til at lægge deres Rom-ophold på en sådan måde, at pilgrimme og turister kan tage del i de vanlige, offentlige onsdagsaudienser. (KNA).

„Rom“ ...

(Sluttet fra forsiden)

år bliver offer for hensynsløs kørsel.« Desværre har hyppigheden af de dødsfald, som den moderne trafik kræver, formindsket den naturlige følsomhed overfor en sådan hændelses objektive skræk. Man kan ikke udelukkende lægge den moderne teknik dette til last, men må tilskrive det de personer, der lader hånt om de simpleste forsigtighedsforanstaltninger. »Tiden til aktion er inde,« sluttede Paven. »Vi må ufortrødent arbejde videre på at gøre vor tids mennesker rede til at møde det uundgåelige sammenstød med ligegyldigheden verden og til at holde stand mod frafald og religionshad.« (KNA).

Ærkebiskoppen af Rio advarer mod kontakt med Sovjet

Ærkebiskoppen af Rio de Janeiro, Kardinal do Barros Câmara, har i en radiotale over stationen Vera Cruz påny advaret mod, at der genoprettes diplomatisk forbindelse med Sovjetunionen og de øvrige østblokstater. Kardinalen afviste med bestemthed de bebrejdelser, som den liberale dagspresse har fremsat mod ham, og som går ud på, at han har blandet sig i regeringens anliggender, og erklærede, at han i forvejen havde redegjort for sin opfattelse for den brasilianske forbundspræsident, dr. Kubitschek, men da dette ikke havde ført til noget resultat, havde han set sig nødsaget til at gøre brug af sin ret som brasiliansk statsborger til offentligt at pege på fædrelandets livsvigtige problemer.

Kardinalen gentog derpå sin advarsel om ikke at inklude sig nærmere med Sovjet og erklærede, at de mange, der så ivrigt gjorde sig til talsmænd for en intensivering af de økonomiske relationer til østblokken, udelukkende havde bagtanker hermed. Han pegede i den forbindelse på de bestræbelser, der udfoldes af visse indflydelsesrige industrikredse, og som tager sigte på at rehabilitere den tidligere formand for det brasilianske kommunistparti, Luis Carlos Prestes, der nu lever i landflygtighed, samt på at opnå tilladelse til, at det forbudte kommunistparti kan genoptage sit virke.

Som følge af Rio-kardinalens og den brasilianske udenrigsminister, dr. Macedo Soares' forestillinger har præsident Kubitschek foreløbig udsat afsendelsen af en påtænkt handelsdelegation til Moskva og udtalt, at forbundsparlamentet tager ansvaret herfor. Sovjet har imidlertid ikke opgivet bestræbelserne for at komme i forbindelse med Brasilien og udfolder gennem et privat handelsagentur »Torgbras« en ivrig aktivitet for at afsætte produkter både fra Sovjet og fra vassalstaterne, og tilmed til en pris, der ligger væsentligt under normalprisen.

(KNA)

Også i Canada: Red søndagen!

Også i Canada bliver de røster, der går ind for en større helligholdelse af søndagen, talrigere og talrigere. I samtlige katolske sogne gennemføres i øjeblikket en »Søndagens uge«. Såvel i radio som i kirkerne har ledende personligheder udtalt sig for søndagens kristne betydning. Tidsskriftet »Semaine religieuse« har netop bragt en artikel, der opregner de mange »attentater på søndagens helligholdelse«, som er opstået i forbindelse med landets industrialisering, og som idag fortsættes gennem den religiøse indifferentisme (KNA).

Katolsk Ugeblad

106. ARGANG

9. MARTS 1958

NR. 10

DEN NY
KATEKISMUS

„Tro alene“

Til overvejelse -

Malermunken Fra
Angelico

Flere slags pilgrimme -

Pavelig legat med jet-fly til Lourdes

Hidtil ubekræftede meddelelser går ud på, at patriarken af Venezia, kardinal Roncalli, vil foretage rejsen til Lourdes i et jetfly af »Caravelle«-typen. Kardinal Roncalli -- der tidligere har været nuntius i Paris -- deltagere som pavelig legat i indvielsen af den ny underjordiske Pius X-basilika i Lourdes. Indvielsen finder sted 25. marts. — Det franske fly tilbage lægger over 800 kilometer i timen (KNA).

Festlighederne i Rom aflyst

Ifølge meddelelser i dagspressen har den Hellige Fader aflyst de planlagte festligheder i Peterskirken i Rom i anledning af årsdagen for Pavens kroning, 12. marts. Aflysningen må formentlig anses som en protest mod den ved retten i Firenze afsagte dom over biskoppen af Prato, mgr. Fiordelli.

Ugebladet bringer nærmere enkeltheder i næste uge.

Aggressive toner i den ateistiske propaganda i Ungarn

I en radio- og pressekampagne har lederne af det kommunistiske parti i Ungarn i den senere tid slået til lyd for en intensivering af den »ateistiske propaganda«. De ungarske kommunisters officielle partiorgan »Nepszabadsag«, har ligeledes i en artikel taget meget skarpt afstand fra »de forsøg, som adskillige partimedlemmer til stadighed udfolder i den hensigt at komme til en venlig forståelse med kirken«. Bladet erklærer, at det er utåleligt, at partiførere går regelmæssigt i kirke, at de sender deres børn til religionsundervisning, at de er med til at samle ind til kirkelige formål og at de »faktisk lader sig kirkeligt vie«. Disse forhold er en følge af de »ideologiske forvirring«, der er blevet fremkaldt af »kontrarevolutionen« i oktober 1956 (KNA).

Vil Nasser besøge Paven?

Statsbesøg i Rom i nærmeste fremtid

I anledning af en meddelelse fra Cairo om at den ægyptiske statspræsident Gamal Abdel Nasser under det forestående statsbesøg i Italien, formentlig også vil blive modtaget i audiens af Paven, udtaler man i Rom, at en sådan audiens ikke ligger udenfor sandsynlighedens grænser. Den vil tværtimod være i overensstemmelse med den tradition, hvorefter fremmede statsoverhoveder, der opretholder diplomatisk forbindelse med den Hellige Stol, under besøg i Rom plejer at gøre den Hellige Fader deres opvartning. Ægypten har en repræsentant ved den Hellige Stol, Aly Chawky, der overrakte sine akkreditiver i september 1955, ligesom den Hellige Stol for sit vedkommende er repræsenteret i Cairo gennem en internuntius, mgr. Oddi (KIPA).

Polske teologer til udlandet

24 polske teologer, der har fået stipendium fra et Paveligt Universitet udenfor Polen, har fået tilladelse af den polske regering til at rejse ud af landet. Den polske kirkes primas, kardinal Wyszynski, har fremsat meddelelse om denne gestus fra den polske regering på den polske bispekonference, der netop har været afholdt i Warszawa. Efter konferencen har den polske primas' sekretariat endvidere givet meddelelse om, at regeringen har erklæret sig rede til at tilbagegive kirken de kirkelige kunstgenstande, der blev beslaglagt under den tyske besættelse. Hidindtil havde den polske regering afvist en tilbagegivelse af disse kunstgenstande, eftersom de nu havde fundet opstilling i forskellige polske museer (KNA).

Amerikansk udmærkelse til Paven

Pave Pius XII modtog i sidste uge i den lille tronsal i det Apostoliske Palads de Forenede Staters ambassadør ved Quirinalet, James David Zellerbach. Ambassadøren overrakte den Hellige Fader George Washington Carver Memorial Institutets guldmedalje, der hvert år tildeles en kendt personlighed, der på ganske ekstrordinær vis har indlagt sig fortjenester for menneskehedens vel. Medaljen bærer inskriptionen: Til Hs. Hellighed Pave Pius XII som påskønnelse for de af ham udfoldede bestræbelser for hidførelse af en bedring i relationerne mellem nationerne og for det menneskelige samfunds vel« (KNA).

PAVE PIUS XII
12. MARTS 1939-1958

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KSK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

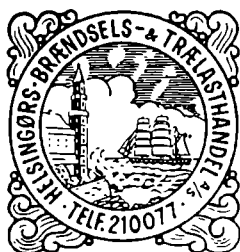
Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telf. 1694 - 228

Udlærer arbejdet ved de katolske institutioner

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olsagade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349

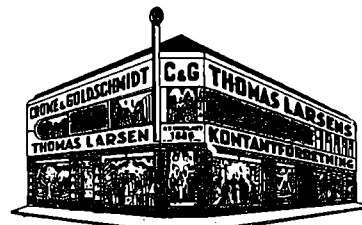
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg

Sct. Olsag. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

Den ny katekismus

Katekismens opbygning og principperne herfor

Den, der første gang blader i den ny katekismus, lægger straks mærke til den ny og ved første øjekast meget mærkelige og spredte måde, hvorpå stoffet er ordnet. I Tyskland var det da også ganske særligt denne opbygning af de enkelte lektioner, som mest gav anledning til diskussion. Før vi nærmere forklarer, hvordan man fandt frem til denne form, vil vi gennemgå en lektion og vælger som eksempel nr. 71, »Hvordan vi skal bede«.

Stoffet er delt i 5 afsnit, der genfindes overalt. Det første kalder forfatterne selv »anskuelsesteksten«. Hver lektion begynder nemlig som regel med en tekst fra Gamle eller Nye Testamente, i enkelte tilfælde med en episode fra Kirkens eller helgenernes liv. I det stykke, der er vort eksempel, fortælles der efter Lukas om Jesu bøn i Oliehaven. Her møder man på anskuelig måde det emne, lektionen handler om. Det er meget afgørende for hele stoffets præsentation, at denne første, centrale indføring i stoffet er anskuelig og klar. I virkeligheden hører der egentlig også en tegning eller andet meget »talende« billedet til. Den tyske katekismus har da også et billede til hver lektion, men ligesom et fremmed sprog må oversættes, må billedet tale det sprog, man oversætter til, og det vil i reglen sige, at de må legnes om. Kan man ikke her få det helt rigtige, må man hellere undvære illustrationen og lade den anskuelige tekst alene tale sit fantasivækkende sprog. Som sagt er hovedsagen for dette første afsnit at tale først til sanser og fantasi, og samtidig er opfyldt et andet krav, som var stillet til katekismen, at den skulle have meget nær tilknytning til den Hellige Skrift.

Andet stykke er selve lærestykket, lektionens »corpus« for at tale skolastisk. De trossandheder, som anskuelsesteksten bragte i konkret korthed, skal her nærmere udredes, leddes og formuleres begrebsmæssigt, samtidig med at der gøres rede for deres sammenhæng med andre trossandheder. Dette kunne gøres i et abstrakt, teologisk sprog, men forfatterne har bestandig haft for øje, at sådan måtte det netop ikke gøres. Det skulle gøres i et sprog og på en måde, der falder ganske naturlig for børn uden derfor at blive barnagtigt, og den bibelske tilknytning skulle stadig bevares.

Vi har desværre ikke plads til her at citere hele »lærestykket« i vort eksempel. Men et par prøver vil vise, hvor naturligt sproget falder: »Når vi beder, må vort hjerte være hos Gud. Vi må tænke på, hvem det er, vi taler med, og vi må samle os om det, vi siger til Ham. Så beder vi *andægtigt*. For at vi kan bede andægtigt, må vi samle os og undgå alt det, der adspredter os. Gør vi os umage for at bede andægtigt, så er vor bøn god, selv om også adspredende tanker stadig kommer og forstyrrer os. — — Ofte synes vi, det er svært at bede, fordi vi er trætte el-

ler ikke »i humør« til det, eller fordi Gud ikke straks bønholder os. Så skal vi ikke lade være med at bede, men vi skal netop blive ved med det, vi skal bede *udholdende*. I Oliehaven holdt Kristus heller ikke op med at bede, han holdt ud i bønnen, selv om hans sjæl var bedrøvet indtil døden. — — Frem for alt opnår vi gennem bønnen den nåde, at vi lige til det sidste vedbliver at være Kristus tro.«

Tredie stykke er ganske kort. Det er nogle få spørgsmål til »overvejelse«. I lærestykket er bestemte ord eller sætninger fremhævet, sådan i de linier, vi ovenfor citerede, ordenene andægtigt og udholdende. Disse ord er imidlertid ikke forklaret i form af en regelret definition. De er forklaret mere konkret, eksempelvis og levende. Og »overvejelserne« tjener netop til, at eleverne, nu efter at have forstået lærestykket, prøver på selv at finde frem til en slags definition af de begreber, de lige har hørt om. Her i vort eksempel er der seks spørgsmål, hvoraf det første netop lyder: »Hvad vil det sige, at vi beder andægtigt?« og det sidste: »Hvad vil det sige, at vi beder udholdende?« Kære læser, besvar selv spørgsmålene, uden at kikke op på teksten fra lærestykket. Så opdager De, at når man sådan skal gøre rede for det læste, må det være læst med eftertanke. Svaret bliver ikke helt godt, hvis man blot forlader sig på at have tilstrækkeligt med »klæbehjerner«. Man skal have læst med forståelse. Hvis man bare havde lært ord udenad, var man i samme situation som den, der lærer sine matematiske sætninger ordret udenad uden at forstå dem. Han kan ikke bruge dem, når han skal.

— — Så følger det fjerde stykke, der er trykt med særligt fremhævede typer. Det er selve »huskelektion«, katekismussvaret i den gængse stil. Der var nogle af den gamle katekismus' kritikere, som helt ville bort fra disse spørgsmål med svar, der skulle læres udenad. De har ikke fået deres vilje. Tværtimod taler den officielle »ledetråd« til katekismen om, at disse svar er »rygraden« i bogen. Lige fra den første begyndelse af arbejdet med katekismen blev der lagt ganske særlig vægt på disse afsnit. Det største og langvarigste arbejde på katekismen var udvalget, ordningen og formuleringen af katekismussvarene. De er nummereret fortløbende, således at vor eksempellektion, som er bogens 71. lektion, indeholder spørgsmålene 132 og 133. (I alt nummer de 136 lektioner 248 katekismusspørgsmål). I eksemplet lyder spørgsmålene og svarene således:

Hvorledes skal vi bede? Vi skal bede andægtigt, ydmygt, med hengivelse i Guds vilje, tillidsfuldt og udholdende.

Hvad er bønnens virkning? Bønnen forener os med Gud, den styrker os mod det onde og bringer os rige nåde-

gaver, frem for alt troskab indtil det sidste.

For at bevare traditionen så meget som muligt har man overalt, hvor det lod sig gøre, bevaret den gamle katekismus' svar. Og ved at lægge en hovedvægt netop på dette afsnit i hver enkelt lektion har man understreget, at moderne katekismusundervisning ingenlunde betyder, at eleverne ikke skal lære at udtrykke troens sandheder i et klart og præcist sprog eller at man har tabt sansen for udenadlærens værdi. Ovenfor sagde vi, at den udenadlærte formel er ringe nytte til, hvis den ikke er forstået. Men det er også rigtigt, at en forståelse, der ikke er nået frem til det helt præcise udtryk, ligeledes er utilstrækkelig. Man kan atter drage sammenligning med undervisningen i matematik. Formlen og definitionen skal være forstået, men det gør ikke den skarpe formulering og sætningernes udenadlæren mindre påkrævet.

Det karakteristiske for den nye katekismus er altså ikke, at katekismussvarene stilles i skygge af alt det øvrige. Det karakteristiske er, at de ikke stilles først i lektionen. Gennem anskuelens indførelse i stoffet og det bredere, forklarende lærestykke, hvis indlæring sikres ved hjælp af »overvejelserne«, når eleven frem til katekismussvaret, som således indlæres efter at være forstået, mens det tidligere sattes først, d. v. s. først blev lært udenad og siden nærmere analyseret.

Tilbage er femte afsnit, som i mange tilfælde er en broget mangfoldighed af enkeltheder. Det drejer sig her først og fremmest om »anvendelsen« af det, man har lært. Her findes skriftsteder, henvisninger til flere bibelske fortællinger, som yderligere belyser emnet, citater fra helgener og kirkelige forfattere og rent praktiske anvisninger, sluttende med nogle opgaver, nogle i form af lidt vanskeligere spørgsmål, som i flere tilfælde næsten er hele stilemner, andre i form af en praktisk opgave, noget man skal sørge for at få lavet eller arrangeret. I disse henseender giver vor eksempellektion et godt og fyldigt indtryk af metoden.

Der er først en direkte, personlig anvisning: »Før jeg beder, vil jeg samle mig og tænke på, at jeg nu vil tale med selve den store, hellige Gud.« Derpå følger nogle skriftsteder fra Kol. 4, 2; Ps. 144, 18 og Math. 7, 7. Så henvises der til bibelske fortællinger, som illustrerer vigtige sider af det lærte. Lignelsen om farisæeren og tolderen forklarer os bønnens ydmyghed. Vennen, der midt om natten bad om tre brød, siger os noget om udholdende bøn, og det gør lignelsen om den uretfærdige dommer også. Og endelig er den kananæiske kvindes bøn et forbillede på denne udholdenhed i bønnen. Meningen er, at disse lignelser skal læses og forklares for eleverne. Også her viser katekismens bibeltilknytning sig tydeligt.

Der fortsættes nu end et par citater, fra St. Bernhard af Clairvaux og St. Alfonsus af Liguori. Og så kommer der tre rent praktiske små stykker, først om de forskellige »stillinger« under

(sluttes på bagside)

„TRO ALENE“

Som vi alle ved, har det 16. århundrede været vidne til en religiøs omvæltning, en ny trosforkyndelse og et brud med den kristne kirke, som den havde været indtil da. Dette brud blev tydeligt ved to ting: 1) Der blev opstillet et nyt formalprincip, som man sagde, i trossager. Fra nu af skulle *den enkeltes samvittighed* ved hjælp af biblen afgøre, hvad han skulle tro, ikke længere den kirke, der af Herren havde fået påbud om at fortsætte hans gerning og løfte om Heligåndens bistand til at vise menneskene vejen til deres evige frelse. 2) Den kristne tro fik *et nyt indhold*, nemlig læren om retfærdiggørelse ved »tro alene«, ikke, som der indtil da var blevet forkyndt, ved Guds nåde, der i menneskets sjæl vækker tro på hele evangeliet, frygt for Guds retfærdige straf, håb på hans barmhjertighed, kærlighed til det gode, anger og lydighed. Med andre ord: retfærdiggørelsen skulle være resultatet af et samarbejde mellem Guds nåde og vore egne sjælelige kræfter. Det var kirkens lære om spørgsmålet: Hvorledes kan vi få barmhjertighed og arveret til himlen igen?

I mellemtiden er der gået 400 år, og det har vist sig, at samvittighedsfriheden og den nye lære var to ting, der ikke behøvede at følges ad. I den lutherske *ortodoks* tid (16.—17. årh.) stod lærens trosindhold i forgrunden og var det afgørende; i pietismens og rationalismens tid (18. årh. og fremdeles) var den *personlige trosopfattelse og frihed* for al indblanding udefra hovedsagen.

Det sørgelige brud består endnu den dag i dag og føles som et sår, der svier og som ikke lader sindene falde til ro. Gang på gang bliver vi mindet om den smertelige kendsgerning og tvunget til at grunde over den nye lære, over dens forudsætninger og skæbnesvangre følger. At fordybe sig i den slags undersøgelser er fristende, men her skal der kun dvæles ved det nye trosbegreb.

»Tro alene« er ifølge Luther den hånd, hvorved synderen griber Kristi retfærdighed og tildækker sin egen brøde. »Tro alene« er den vej, ad hvilken Gud kommer til os. Der skelnes imidlertid mellem tre slags tro: 1) den *dogmatiske* tro, der består i forstandens faste tilslutning til det, Gud har åbenbaret, og fordi han har åbenbaret det. 2) tro, der *kan flytte bjerge*, d. v. s. den urokkelige overbevisning om, at hos Gud er ingenting umuligt, og at han vil virke det mirakel, som den troende beder om. 3) *fiducialtroen* eller den faste tillid til, at Gud ikke blot har lovet alle mennesker syndernes forladelse (almindelig fiducialtro), men også 4) at han allerede har frikendt mig for al syndestraf ved Kristi retfærdighed (*den specielle fiducialtro*). Kun nummer 4 tildækker synden og tilregner synderen Kristi fortjenester, og det er den-

ne tillid, man tænker på, når der er tale om »tro alene«.

Men hvad siger den hellige skrift om det mellemværende, som er opstået i det 16. århundrede? Ja, dette spørgsmål har for længst givet anledning til nøjagtige undersøgelser, som det imidlertid er umuligt at referere her. Vi må nøjes med i korte træk at meddele resultaterne. I det nye testamente er tro for det meste den sjæle-

3. søndag i fasten

ÅNDENS FÆNGSEL

9. marts 1958

Der siges ofte, at det er svært for et menneske at acceptere, at han er afhængig og begrænset, ufuldkommen og syndig og ofte hjælpeløs. Ja, det kan være svært nok at indrømme, at man har uret, eller at gå til skrifte. Det kan være ydmygende, gøre en skamfuld; man kunne ønske at synke i jorden. Men det er noget, som går over igen, det varer ikke ved. Det er derimod meget sværere at udholde, at vi *ikke* er begrænsede. Et eller andet sted i os erkender vi os selv som uendelige: vi stiger ud over vort begrænsede jeg. Man kan kalde det sjælen; man kan kalde det den menneskelige ånd; måske kalder De det forstand og vilje. I hvert fald er det noget betydningsfuldt. Det betyder, at vi kender os selv; ganske vist ikke til bunds, men vi ved i hvert fald, hvem vi er. Det betyder også, at vi kan lære mange ting, ikke i ubegrænset omfang, men dog mange ting. Det betyder endvidere, at vi længes. Meget af det, vi higer efter, vil vi aldrig kunne opnå, men alligevel: der er en ægte længsel efter store ting. Og det betyder, at vi kender Gud; ikke helt, ikke udtømmende, men ... vi har et kendskab til ham.

Alt dette giver i sig selv ingen grund til håbløshed og modløshed. Tværtimod, selvom det kan volde os smerte. Men hvis nu et menneske aldrig finder virkelig glæde og tilfredsstillelse i sine omgivelser, hvis han altid er omgivet af ufred og misforståelser, hvis der altid er mistillid og urimelighed, hvis han aldrig finder virkelig ro, hverken hjemme eller på sit arbejde, hverken om dagen eller om natten, hvis han aldrig tages alvorligt af den pige, han drømmer om, hvis der aldrig er nogen, der virkelig hører på ham, hverken hans venner eller bekendte ... Eller, hvis hun, som længes efter en kæreste, efter ægteskabet, altid bliver overset ... Så kan det ske, at denne dybeste uendelighedstrang bryder sammen. Menneskets stærkeste sikkerhed synker bort under ham: at det overhovedet har nogen mening at tænke og længes og elske. Alt bliver gråt, al forventning og al udsigt forsvinder. Alt bliver meningsløst. Livet, det at være menneske, er ikke længere til at bære for ham. Dette er menneskets største fristelse: thi det betyder, at han heller ikke mere kan se Gud. Når han ikke accepteres af menneskene, hvordan kan han da vide, at Gud accepterer ham?

Sådan må det også være gået Jesus. Der står i evangeliet (Lk. 22, 43—44), at en Guds engel kom for at styrke ham i olienhaven. Men alligevel kostede det ham bagefter så stor en anstrengelse at overvinde denne fristelse, at blodet blev presset frem gennem porerne på hans hud. Måske har det i denne time også for ham været for meget at være et modsigelsens tegn, som Simeon havde spået om. Han var kommet til verden for at frelse menneskeslægten. Nu ligger han her udstrakt på jorden, på grænsen af sin sjælelige modstandskraft. Han véd, at han har været en anstødssten og at han fortsat vil være det. Han var et menneske med en klar forstand, med en meget ophøjet vilje og med dybe følelser. Og et menneskes forstand modsætter sig al fåbelighed, og sikkert korsets fåbelighed. Et menneskes vilje modsætter sig et forfejlet liv og tanken om en udstødt Messias i stedet for en verdensherbrøder. Et menneskes følelser kommer i oprør mod en uretfærdig dom, mod ond-sindede pinsler, mod egoistisk forræderi. Livet modsætter sig forladthed og ensomhed. Så kan det ske for et menneske, at han begynder at tvivle på sig selv. Alt bliver håbløst og Gud synes langt borte. I den største forvirring søger man, om der ikke et sted findes et styrkende ord, lidt trøst, lidt hjælp.

Jesus ser sig omkring og ser olivenstammerne, der som et trænegitter står omkring ham i nattens mørke. Der er ingen lyd, ingen forståelse, ingen trøst. Alt er trussel og dødsangst. Gud er til, men han er borte. »Min Gud, hvorfor har du forladt mig?« (Mt. 27, 46). Han kender meningen med denne nat og med døden, der venter. Men alt forekommer ham meningsløst, thi den eneste mening med livet er Gud. Og Gud er borte.

Det er i denne dybeste sjælens nat, i dette mørkeste åndens fængsel, at dette menneske, Jesus, har formået at sige: »Dog ikke som jeg vil, men som Du vil« (Mt. 26, 39). Amen.

A. Dekkers S.J.

Guds autoritet, når han åbenbarer eller lover noget, og vi viser denne lydighed ved at leve og handle i overensstemmelse med Guds ord. Frem for alt tager vi i troen imod *hele det budskab*, som vor Frelser har bragt os, og vi retter os nøje efter den nye frelsesforanstaltning. Hvis vor tro er ægte, er den ikke uden gerninger, men virksom ved kærlighed.

Aldrig forlanger eller anbefaler den hellige skrift den *specielle* fiducialtro, i kraft af hvilken vi uden at tvivle overtlyder os om, at Kristi fortjenester tilregnes os til retfærdighed. Man har ment at kunne anføre Abraham som eksempel herpå (Ro. 4, 17). Ganske vist er denne patriarks tro fuldkommen og mønsterværdig for alle kristne. Men hvad troede han? Ikke at Kristi fortjenester tilregnes ham, men at han skal blive stamfader til mange folkeslag. Her er altså slet ikke tale om den *specielle* fiducialtro.

Hvor skriften bruger ordet tro i betydning af *tillid*, er det den almindelige, ikke den specielle fiducialtro eller tillid til Guds barmhjertighed, som er rede til at tilgive menneskenes synder, hvis visse betingelser er opfyldt.

Hvad der er nødvendigt i så henseende, siges aldrig under et i den hellige skrift. Det er altid således, at de hellige bøger nævner snart den

ene, snart den anden betingelse. Således siger vor Frelser om synderinden, der salvede hans fødder: »Hendes mange synder er hende forladt, fordi hun har elsket meget.« (Lk. 7, 47) og I Jo. 3, 14 står de ord: »Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet, thi vi elsker brødrene.« Her er det altså kærligheden, der forskaffer syndernes forladelse. Om *omvendelse, anger og bod* er der tale flere steder: Herren begynder sin offentlige virksomhed med de ord: »*Omvend jer*, thi himmeriget er kommet nær.« (Mt. 4, 17). Mk. 1, 15 tilføjer: »Tro på evangeliet«. Troen er jo *roden* til alle andre sjælelige akter, der skal bane vej til syndernes forladelse.

I sin pinseprædiken henvendte Petrus disse ord til jøderne: »*Omvend jer og lad jer døbe* hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.« (Apg. 2, 38) og 3, 19. Lk. 13, 3. Mk. 16, 16. Her ses altså *dåbens* nødvendighed.

Hos Paulus opføres *foruden tro* som betingelse: Guds *nåde* (Ro. 3, 24). *Dåb* (Ef. 5, 26. Tit. 3, 5). *Overholdelse af Guds bud* (1. Kor. 7, 19) ligesom Mt. 19, 16. Den *udholdenhed i det gode* indtil enden, som vor Frelser sætter som frelsesbetingelse Mt. 10, 22, fremhæves i Pauli breve mangfoldige gange.

Det er altså soleklart, at skriften ikke siger »tro alene«, men tro og forskellige andre dyder. Ja, den går et stort skridt videre, idet den hævder, at selv de mest troende mennesker kan fortabes, hvis de gode gerninger eller kærligheden mangler. I bjergprædikenen læser vi: »Ikke enhver, der siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i himmerige, men den, der gør min Faders vilje.« (Mt. 7, 21). Det er klart, at hvem der siger: Herre, Herre, har troen, men der må altså ikke mangle lydighed og gerninger. I 1. Kor. 13, 2 står de ord: »Havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet.« Den her nævnte tro er den højeste form for dogmatisk tro og forudsætter altså denne. Og i Galaterbrevet ser vi, at hvor meget end troen retfærdiggør, så er det ikke troen alene, men i forbindelse med kærligheden, gennem hvilken troen bliver virksom. »Vi venter jo ved åndens hjælp og ud af tro den retfærdighed, som er vort håb. Thi i Kristus Jesus gælder hverken omskærelse eller forbud noget, *men tro, som er virksom i kærlighed*.« (Gal. 5, 5—6).

Så står vi altså over for den kendsgerning, at læren om »tro alene« er i konflikt med den hellige skrift. Tydeligst bliver denne modsætning, når

(sluttes side 121)

ORIENTERING

Til overvejelse og advarsel

Det er ikke mere end et par uger siden, at Rød-Kinas og Nord-Koreas regeringschefer bebudede, at de ca. 350.000 kinesiske tropper, der under Koreakrigen var blevet sendt til Nordkorea som »frivillige«, nu — i løbet af indeværende år — ville blive trukket hjem igen. »Den kinesiske regering tager med dette skridt initiativet ved at trække sine frivillige stridskræfter tilbage for derved at understøtte Nord-Koreas krav om, at alle udenlandske tropper må blive trukket bort fra hele Korea«, hed det i de to regerings erklæring. Og efter et udfald mod amerikanerne hed det så videre: »Hvis de (nemlig amerikanerne) virkelig for alvor ønsker en fredelig løsning på Korea-problemet, så skulle de ligeledes trække sig tilbage (fra Syd-Korea). I modsat fald vil det stå klart for hele verden, at de modarbejder en fredelig genforening af Korea.« I forbindelse med denne erklæring har også Moskva ladet høre fra sig, nemlig med en opfordring til USA om at trække de amerikanske tropper tilbage fra Korea for derved at muliggøre en genforening af landet.

Vi har herhjemme lige overstået et kommunevalg — og vi kan snakke med om hvad gyldne løfter er. De smukt klingende forslag fra Kinas og Nord-Koreas side viser imidlertid endnu engang, hvor uærlige og falske kommunisterne i virkeligheden er, hvor raffineret deres propaganda er og hvor-

dan de spekulerer i Vestens glemsomhed. Det er i den forbindelse værd lige at erindre, at tilbagetrækningen af de kinesiske »frivillige« — hvis den bliver til virkelighed — ikke er andet end en forsinket opfyldelse af UNO's beslutning, i hvilken iøvrigt den rødkinesiske regering var blevet stemplet som angriber og opfordret til at trække sine (regulære) tropper tilbage fra Korea. I den forløbne tid har Amerika reduceret sine styrker i Syd-Korea med 80 pct. og har i øjeblikket kun omkring 30.000 mand derovre, medens den nordkoreanske kommunistiske hær alene tæller 392.000 mand.

Men langt mere interessant er imidlertid de påfaldende paralleller til den seneste beslutning om tilbagetrækningen af de kinesiske tropper fra Nord-Korea sammenlignet med udviklingen før 1950, der førte til krigen i Korea. Måske vil det være på sin plads lige at repetere disse.

Efter at den amerikanske og sovjet-russiske overkommando henimod krigsafslutningen i det fjerne Østen var kommet overens om, at de japanske tropper i Korea nord for 38. breddegrad skulle overgive sig til Sovjetarmeen og syd for denne breddegrad til de amerikanske styrker, erklærede russerne i september 1945 egenmægtigt 38. breddegrad for at være demarkationslinie og etablerede et kommunistisk styre i Nord-Korea efter at have udelukket alle andre bestående partier. Ikke et, men utallige forsøg fra UNO's side på at få gennemført frie valg i begge dele af Korea og således at få landet genforenet, strandede på Sovjets stejle modstand. Da

UNO's generalforsamling så i efteråret påny skulle tage Korea-spørgsmålet op til drøftelse, meddelte russerne pludselig, at de agtede at trække deres besættelsesstyrker bort fra Nordkorea inden årets udgang, og de opfordrede amerikanerne til at gøre ligeså. Godt og vel et halvt årstid senere forlod de amerikanske styrker da også Korea — det var i juni 1949 — men et år efter, 25. juni 1950, overfaldt det kommunistiske Nord-Korea republikken Syd-Korea, der nu ikke længere havde amerikansk beskyttelse, og startede dermed en krig, der først afsluttedes tre år senere, med en våbentilstand i juli 1953.

Og nu skal historien gentage sig: nu trækker de kinesiske »frivillige« sig tilbage fra Korea, akkurat som de sovjetrussiske tropper gjorde det i 1948, i den hensigt at tvinge amerikanerne til også at trække sig tilbage, blot med den forskel, at kineserne bare behøver at trække sig over på den anden side af Yalu-floden, medens amerikanerne skal drage bort over oceanet — med andre ord: en gentagelse af indvandringen i Syd-Korea vil atter være mulig.

Hvad der skete i Korea viser os — med al ønskelig tydelighed — hvad der ville kunne ske her i Europa, såfremt Vesten indlod sig på Moskvas velvillige forslag om »tilbagetrækning af alle fremmede tropper«, om »ophævelse af alle militære støttepunkter på fremmed territorium« og om etablering af »atomfri zoner«. Det er nærliggende at drage paralleller med hvordan det gik i Korea — for ti år siden.

I basilikaen Sta Maria sopra Minerva i Rom foretoges for nylig den såkaldte »kanoniske identificering« af den salige Giovanni da Fiesoles jordiske levninger. Navnet siger muligvis i første omgang ikke meget, men rører man; at Giovanni da Fiesole er identisk med Fra Angelico — det navn, hvorunder den store malermunk er gået over i kunsthistorien — er gåden løst. I 1955 fejredes 500-året for hans død og ved den lejlighed fremsatte dominikanerne ønske om, at den hyldest, som Fra Angelico har været genstand for gennem århundrederne, måtte blive officielt anerkendt af kirken, idet »Beato Angelico« som bekendt ikke er blevet beatificeret af kirken på normal vis gennem en beatifikationsproces. Rituskongregationens historiske sektion har derfor gjort spørgsmålet til genstand for un-

Som med en engels bænder

TEKST: C D
FOTOS: ARKIV
ORO

Et par glimt fra højtideligheden i Santa Maria sopra Minerva: dominikanermunke med den store medbroders jordiske levninger med den store medbroders jordiske levninger og åbningen af sarkofagen.

Den hellige Dominikus. (Detail af billedet »Madonna med engle og helgener«, Perugia).

dersøgelse og forordnet den nu foretagne kanoniske identificering af hans jordiske rester. Foranstaltningen overværedes bl. a. af Rituskongregationens sekretær, kardinal Cicognani, Roms kardinalvikar Micara, kardinal Costantini, dominikanerordenes generalmagister, pater Browne samt en repræsentant fra byrådet i Firenze, Fra Angelicos fædrene by. På årsdagen for hans død — 18. februar — celebredes endvidere en messe i Nikolaus V's kapel i Vatikanet, som mesteren har udsmykket.

*

De kaldte ham Fra Angelico, den englelige broder, ja, de ophøjede ham endda til den »salige munk«, til »Fra Beato« eller »Beato Angelico«. Guido eller Guidolini, søn af Pietro fra Vecchio nel Mugello ved Firenze blev født i 1387, og allerede fra barnsben af brændte han af kærlighed til både kunst og tro: han lærte at male — dog uden at glemme at bede. Lidt senere blev han grebet af den bølge af åndsfornyelse, der udgik fra den salige Dominikus og han blev dominika-

Den hellige Nat (San Marco)

I korte træk —

Katolske arkitekter i Schweiz har sluttet sig sammen i en forening, der gratis vil udarbejde byggeplaner for missionerne. Sammenslutningen har fået navnet »Den kristne union af arkitekter for missionerne«, og der foreligger allerede udkast til forskellige missionskirker henholdsvis i Afrika og på Formosa (KNA).

I et fælles hyrdebrev har de katolske biskopper i Nord-Rhodesia i skarpe vendinger taget til orde mod raceadskillelsen og samtidig opfordret katolikkerne til at gøre all, hvad der står i deres magt for at skabe fred mellem racerne. Negrene har såvel politisk som socialt og kulturelt nøjagtig de samme rettigheder som de hvide, udtaler biskopperne (KIPA).

»Osservatore Romano« bragte i den forløbne uge ordlyden til et *Monitum* fra det Hellige Officiums Kongregation, hvori der erindres om bestemmelserne i Kan. 570 og i den forbindelse fremsættes en henstilling om at lade børn døbe så tidligt som det overhovedet lader sig gøre. Dokumentet vender sig mod de om-sig-gribende tendenser til at udsætte en dåb — der verserer, hedder det i skrivelsen, endda teorier, som beror på misforståelser og som har den skæbne, der rammer børn, som dør uden dåb, til gendstand (KIPA).

Et af Beato Angelicos mest kendte værker: Marias kroning i Himlen (San Marco, Firenze).

ner i Fiesole ved Firenze. Kun tyve år gammel indtrådte han og hed fra nu af Fra Giovanni, broder Johannes — generationer af kunsthistorikere har beskæftiget sig med hans værker, der tælles blandt de største kostbarheder i adskillige europæiske og amerikanske museer. Hans billeder har dog imidlertid ned gennem tiderne ikke blot været genstand for kunstens og videnskabens interesse — de blev folkets egne, de blev forstået, elsket, æret og hyldet af kristne mennesker, hvem Angelico jo netop havde malet for. Det lå så langt fra ham at male blot for kunstens skyld — tværtimod: han ville med sin kunst tjene sin herre og skaber. Og han maledede, hvad hans medbrødre Dominikus og Savonarola prædikede. »Der udgår en sand fortryllelse fra alt, hvad Fra Angelico har skabt. Det er enkelt og klart, ædelt og ukonstrueret. Han opbyder al sin kraft, når det gælder om at fremstille sjælens spejl. Hans skikkelser er som henåandede, helt igennem forklarede. Hertil svarer helt og fuldt den sarte, harmoniske farvegivning, hvis ydmyge skønhed og fortryllelse kun tilnærmelsesvis kan skildres med ord. Han ville ikke — siger Vasari — male andet end det hellige. Og tit og ofte sagde han: Den, der vil udøve denne kunst, han må leve i tro og uden verdslig adspredelse — den, der vil fremstille Kristi værker, han må leve sammen med Kristus« (Ludvig von Pastor).

(e).

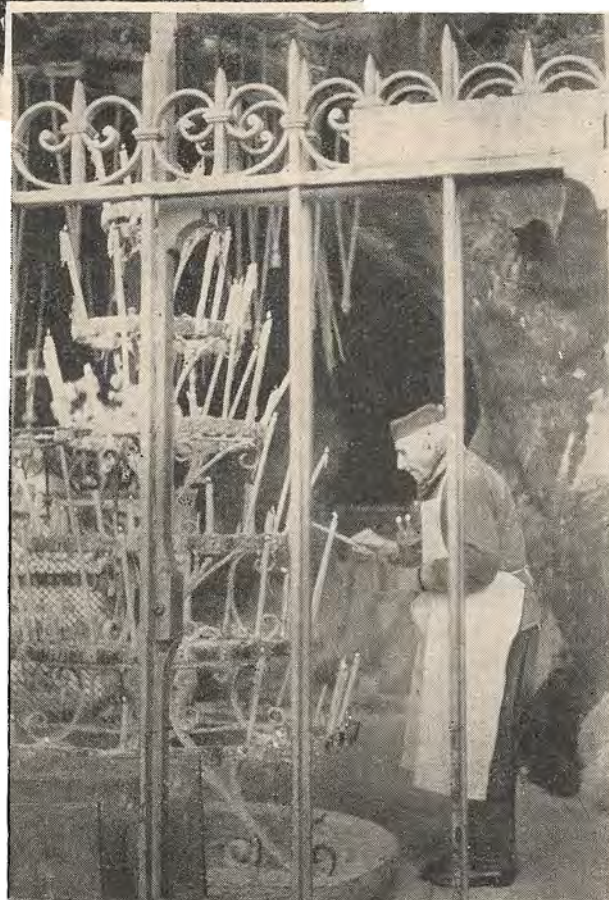
Mariæ bebudelse (San Marco, Firenze).

Lourdes

Pilgrimme

på flere måder

- i skæret af
de blafrende
kærter...

Hemmeligheden ved den kirkelige faste ligger i, at man ikke gennem organiseret begærlighed drages hen mod det, der vel er tilladt, men at man derimod lægger bånd på sig, således at man til en vis grad også forsager det, der i og for sig er tilladt. Vi vil hele året søge at undgå det, der hedder »for meget«, men i den hellige fastetid vil vi yderligere forsage det, der ellers er tilladt. På den måde vil vi — når vi en tid lang har vænnet os af med det, som vi ellers har lov til — senere hen have meget lettere ved at afholde os fra det, der ikke er os tilladt. Augustinus.

I aftenens løb kom vi også til at tale om Lourdes. Christian sagde, at han ikke var helt på hat med disse valfartssteder og endnu mindre med pilgrimmene. Der faldt også bemærkninger om »gøgl og geschæft, hysteri og massepsykose«. Hvad han sagde, lød både fornuftigt og velovervejnet — han måtte givelvis kende det nøje, efter hans udtalelser at dømme. Ganske uvilkårligt spurgte jeg så, hvor mange gange han havde været i Lourdes og hvordan han var kommet derhen. Han havde været der een gang — de havde været kørende i hans egen vogn og de havde været et par »fornuftige mennesker«.

De var kørt ind gennem Schweiz og Frankrig, langs Rivieraen og så hjem over Biarritz og Paris. De havde »ofret« en hel dag på Lourdes. Jeg har selv været i Lourdes med et pilgrimsstog. Rejsen måtte betales med at give afkald på forskellige personlige bekvemmeligheder. Hver gang jeg skulle til at blunde et øjeblik, så kaldte højtaleren til Rosenkransbøn. Jeg var alene og derfor havde det ikke været mig muligt at vælge mine rejseledsagere. Det varede ikke længe, inden jeg var klar over, at det var en pilgrimsrejse. Jeg kan ikke døje, at der hele tiden er nogen, der falder over mine ben — og det gjorde den dame, der sad ved vinduet, ustandseligt, så at sige hver gang, vi skulle bede. Meget hyppigt var hun udenfor i gangen for at få en smøj — det hører jo til, når man rejser! Og så var hun »malet«, moderne påklædt — og til og med rødhåret. Farven var så ganske givet ikke ægte. Hvad mon hun egentlig ville i Lourdes?

Lourdes lever af valfartsstedet. Byen ville kunne dække hele kloden med devotionalier — Vor Frue er at finde allevegne, også på hovedtørklæder og spilledåser, og gipsindustrien kan glæde sig over rivende afsætning. Næppe har den velmenende pilgrim fået stillet sine sager fra sig på hotelværelset førend han genfinder sit kontrafej i fotografens udhængsskab. Det er pilgrimmene, der holder de næringsdrivendes lykkeshjul igang.

Men området omkring basilikaen og

grotten står for mig som det egentlige Lourdes. Her har geskæftigheden Gud være lovet ikke formået at sætte sig fast. Påkaldelserne under sakramentsprocessionen gik mig gennem marv og ben — *det* var faktisk, som om man ville storme himlen. Her var intet uægte. Derimod forekom trængslen ved badene mig uværdig. Her gjaldt det om at have albuer, alle tricks blev taget i brug for at komme til. Her blev faktisk »skældt ud« på alle jordens tungemål — hvor ville det dog have været meget bedre — forekom det mig — om disse mennesker havde skyllet munden med Lourdesvand i stedet for at bade i det.

Men er det da *det* Lourdes, som hele verden taler om? Efter den eukaristiske højtidelighed, der først afsluttedes hen mod midnat, følte jeg mig foranlediget til at sætte kronen på min fromhed og begav mig fra basilikaen og ned til grotten igen. I mørket kunne jeg kun i skæret af de blafrende kærter kun se to andre skikkelser foruden mig selv. En let nattevind strog gennem buskadsset, ledsaget af vandets rislen i Gave. Og jeg begyndte at bede — ærligt og andægtigt, men inden længe sneg der sig en djævel ind i min bøn. »Herre, jeg takker dig, fordi jeg ikke er som de andre pilgrimme, der nu ligger og snuer på deres grønne øre eller som den rød-hårede dame i kuppeen.«

Men med eet blev jeg revet ud af

Gade i valfartsbyen Lourdes

mine betragtninger ved, at den ene af de to andre tilstedeværende personer bøjede sig mod jorden, kyssede jorden, hvor den salige Bernadette havde knælet for hundrede år siden. Det er nok en italienerinde eller en franskmænd, tænkte jeg ved mig selv — vi nordboer er dog heldigvis mere nøgterne. Det er jo godt, at vi ikke er

ens allesammen! Vinden tog i den knælendes hår — det var den rød-hårede dame fra kuppeen. Beskæmmet rejste jeg mig og gik hjem i dybe tanker.

Da jeg stak nøglen i døren til mit hotelværelse, stod det mig klart, at jeg var en fariseer. Jeg besluttede mig fuldt og fast til at gøre bod ved grotten den næste dag. Men jeg havde opdaget Lourdes' hemmelighed. Den hviler uforklarlig over klippen ved Massabielle, vel at mærke når man er stille og når man atter er blevet som et barn igen. Og kun den, der har oplevet en sådan time, har lov til at sige, at *han har været i Lourdes.*

Pilgrim.

TRO ALENE -

(stullet fra side 117)

man hos apostlen Jakob læser: »Hvis troen ikke har gerninger, er den i sig selv død.« »Det er af gerninger, at et menneske bliver retfærdiggjort, og ikke af tro alene«. Ligesom legemet er dødt uden ånd, således er også troen død uden gerninger.« (2, 14—26). Da Jakobs brev slet ikke passede til det nye evangelium, kaldte Luther det et »stræpistel«. Guds ord måtte alltså vige for hans egne subjektive meninger, skønt han ellers hævdede, at kun biblen kunne være kilden, hvoraf vi øser vor tro.

Af alle de mange spørgsmål, der dukker op i denne forbindelse, skal kun et besvares endnu, nemlig det: Hvor stammer det bevingede ord »Tro alene« fra? I sin tyske oversættelse indskød Luther i Ro. 3, 28 ordet »alene«, som ikke står i den græske tekst. »Vi mener nemlig, at et menneske retfærdiggøres ved tro (alene), uden lovgerninger«. Ligesom i Gal. 2, 16 og Ef. 2, 8—9 stiller apostlen her to skarpe modsætninger overfor hinanden. På den ene side står *troen på Jesu budskab*, der skal forskaffe os det guddommelige liv igen, som synden har røvet fra os. På den anden side står den gamle pagts *ufrugtbare lovgerninger*, der lige så lidt som hedningernes naturligt gode handlinger ejede retfærdiggørende kraft. Tænker man på denne modsætning, så er det rigtigt at sige: »Den overnaturlige tro alene« retfærdiggør, rent naturlige gerninger gør det ikke« Det var det, Paulus ville sige.

Men hvis man stiller troen overfor *de øvrige sjælelige akter*, som efter skriften er nødvendige til at opnå syndernes forladelse og nådens liv, og som fremspirer af selve troen, fordi den er deres rod, så er det absolut urigtigt at tale om »tro alene«, og det var jo det, Luther gjorde. For at legitimere denne opfattelse kan man ikke beråbe sig på Paulus, fordi han taler om noget helt andet.

Så meget om det, der nu i så mange hundrede år har været en af årsagerne til den sørgelige splittelse i kristenheten.

F. K.

Nedsatte katolske bøger

	for	nu
Asch: Moses	19,75	6,00
Carrel: Rejsen til Lourdes	5,85	2,00
Coolen: Under Guds Himmel	8,75	2,75
Daniel-Rops: Israels Historie i G.Test	14,75	7,75
Dupeyrat: Mitsinari	17,75	3,50
Frans af Assisi. Legender og Skrifter	4,75	2,00
Friedrich Ozanam	2,00	1,00
Guareschi: Don Camillo vender tilbage	9,75	3,25
Guardini: Bønnens Forskole, ib.	11,50	4,75
Hyde: Jeg troede	10,75	3,75
Johs. Jørgensen: Goethebogen	7,50	4,50
— Fyn og andre Digte	5,50	2,00
Kazantzakis: Den evige Vandring opad	16,75	8,00
Lekeux: Maggy	5,75	2,00
Lewis: Den store skilsmisse	7,50	2,50
Linde: Pavedømmets minder i Danmark, ib.	12,00	4,00
Mounier: Personalismen	7,50	3,00
Opfer: Stille Stunder	5,50	2,50
Olaf Pedersen: Mennesket og Teknikken	10,00	3,00
Ricciotti: Jesu Kristi Levned I—II	28,00	15,00
Schindler: De apostoliske Fædre I—II	45,00	15,00
— Vesterledens Munkevæsen II—III	25,00	6,00
Stenius: Bag Vatikanets Mure	14,50	6,50
Teresa af Avila: Sjælens Slot (uddrag)	5,75	4,00
Världsbekänd Konst I (4 farveplancher)	10,00	2,50
— II —	10,00	2,50
Werfel: Det forliste Himmerige	19,50	15,00

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts

9. S. 3. SØNDAG I FASTEN (208—(violet) 30); Fastens præf. (516).
10. M. Feria (213); 2. bøn: 40 hellige Martyrer i Sebaste (849); præf. (516).
11. Ti. Feria (218); præf. (516). (violet)
12. O. St. Gregor den Store (850); (hvid) 2. bøn: Feria (222), 3. bøn: For Paven ([122]—129) i anledning af 19 aars dagen for vor Hellige Fader Pave PIUS XII's kroning; præf. (516). — Eller:
(violet) Feria (222); 2. bøn: St. Gregor den Store (850), 3. bøn: For Paven ([122]—129); præf. (516).
13. T. Feria (227); præf. (516). (violet)
14. F. Feria (231); præf. (516). (violet)
15. L. Feria (238); præf. (516). (violet)
16. S. 4. SØNDAG I FASTEN. — (violet) »Lætare«. (cl. rosa)

Det franske episkopat har været samlet til den årlige forårskonference i Paris i dagene 5.—7. marts (KNA).

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

UGEBLADETS BOGSIDE

Tidsskrifter

Catholica. Det nye hefte — 15. årgangs første — indeholder en kort og meget åbenhjertig artikel af Tove Rasmussen om »Den katolske kirke og Biblen«. De gængse fejl rettes uden skånsel og den bibelstærke reformations foreløbige slutsum er, at »sandheden — den kristne sandhed — er blevet til et underligt amfibium«. Dernæst skriver pater Rieber-Mohn fortræffeligt og med megen forståelse om Graham Greenes nyeste skuespil »Drivhuset«, som vi også har anmeldt her i bladet. Endelig er der også en meget værdifuld artikel om den rigeligt berømmede franske forfatter Antoine de Saint-Exupéry, der nok havde et dybt poetisk talent »ud af hvilket han skabte sin lille prins med det strågule hår; men som filosof var han hverken sympatisk eller imponerende. Nogen åndshøvding var han ikke.« Denne artikel er skrevet af Jørgen Steenberg-Rasmussen.

Den katolske kirkemusiker. For at tilvejebringe bedre kontakt mellem ka-

tolske kirkemusikere har nogle af disse påbegyndt udsendelsen af et duplikeret blad. Det fortæller bl. a., at en ny liste over melodier til salmebogen er under udarbejdelse. Redaktionen består af pastor Leif Kayser og organist John S. Lundorf, hos hvem (H. C. Ørstedesvej 39 A, Kbhvn. V) bladet kan bestilles.

Plads søges

Jeg er 57 år og søger plads som lager- eller pladsmænd. Jeg kan også klarere og har kørekort.

Billet nrk. 9-2-58, annonceafdelingen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR
TRYKLUF OG
VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's elft.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. Central 1325 — Byen 9432

BALTICA FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Pilgrimsrejser i 1958

Til Rom i påsken fra den 1. til d. 19. april med 11 dages ophold i Rom, 3 dame i Assisi og 2 i Firenze. Pris kr. 825.

Til Lourdes i maj måned, den 18. montfortanske pilgrimsrejse med ophold i Lisieux, St. Laurent-sur-Sevres og Paris. Rejsen varer fra d. 19. til d. 31. maj og koster kr. 820. Opholdet i Lourdes varer 5 dage.

6. skandinaviske pilgrimsrejse til Lourdes fra d. 26. juni til d. 8. juli med deres Exc. biskopperne Suhr og Mangers. Opholdet i Lourdes varer 9 dage og rejsen koster kr. 666 (eller mere efter tog- og hotelklasse).

Til Lourdes i september, den 19. montfortanske pilgrimsrejse med deltagelse i den internationale Mariakongres, hvori der også bliver en skandinavisk sektion. Rejsen varer fra d. 8. til d. 21. sept., 9 dages ophold i Lourdes og 2 dage i Nevers. Pris kr. 775.

Tryksag med flere oplysninger fås ved henv. til Vor Frues Sekretariat, Bakken 9, Holbæk, tlf. 687.

3. tirsdag i måneden kl. 18—19. (Leder: Dr. Sv. E. Christensen).

Brevkonsultationen (særlig beregnet for katolikker i provinsen) ledes af overlæge Karl Søndergaard, Sct. Elisabeths Hospital, Næstved.

Rådgivningen er fortrinsvis lægelig, men der er også mulighed for henvisning til den præst, der er knyttet til dette arbejde, samt til socialrådgivning. Rådgivningen omfatter de problemer i seksual- og familielivet, som vor tid lader træde så stærkt frem, og som katolikker ikke kan undgå at komme i forbindelse med. Man kan bl. a. nævne problemerne familieplanlægning, undersøgelser ved sterilitet samt tilfælde hvor svangerskabsafbrydelse eller sterilisation har været foreslået.

Radio Vaticana

Onsdag d. 12. marts kl. 21,30 dansk tid sender Vatikanradioen til Danmark. Det bliver udsendelsen: *Lytterne spørger, vi svarer*. Lytterbreve er allerede begyndt at strømme ned til den danske afdeling.

Efter at de danske udsendelser nu er blevet flyttet til om aftenen, og bølglængderne samtidig er skiftet til: mellembølger: 196,2 meter, kortbølger: 41,21 og 48,47 meter, har det vist

sig, at mulighederne for at aflytte Vatikanradioen er blevet særdeles gode. På en ganske almindelig radio hører man stationen tydeligt. Forespørgslerne adresseres til: Den danske afdeling, Radio Vaticana, Rom.

Katolsk Ugeblad - alle katolikkers blad!

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE A/S

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

Katolske lægers familierådgivning

Konsultationen på Sct. Josephs Hospital, København, er åben hver 1. og

<p>Kolding</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Tøndervej 93, Kolding Telefon 2402</p>	<p>H. Overbeck Aut. Installatør Jernbanegade . Tlf. 3555 fl. lin. Lev. til Sot. Hedvigs Klinik</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Døllkasser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Røndebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bogladen med de mange Bøger ... Barkholts Boghandel</p>
<p>Horsens</p>	<p>Edvard Petersen Kul . koks . brændselsolier HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>Reserveret</p>
<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>E. Boysens Fiskehandel Alltid friske Varer Telefon 2247 Leverandør til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Esbjerg Andelsmejeri Fineste Mejeriprodukter Skelegade 39, Tlf. 144 Esbjerg</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>	<p>N. A. Frederiksen Nørregade 65 . Tlf. 576 Kolonial . Mel Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Nakskov</p>	<p> A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekviperung Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

Forlystelsesskat af begravelser

I anledning af 40-årsdagen for republikken Estlands oprettelse har repræsentanter for sammenslutningen det Baltiske Råd, der omfatter litauiske, lettiske og estniske exilorganisationer, i sidste uge på en pressekonference i Bonn offentliggjort informationer vedrørende politiske og i særdeleshed kirkepolitiske bestræbelser i de undertrykte baltiske stater. Det kommunistiske partis kongres i Estland gør ihærdige forsøg på at umuliggøre religionsudøvelsen blandt befolkningen, der i disse lande så godt som udelukkende tilhører den katolske kirke. De

Retssag mod Peyrefitte efter avisartikel i Rom

Justitsmyndighederne i Rom har begæret anklage rejst mod den franske forfatter Roger Peyrefitte på grund af en artikel med titlen »Pavernes Rom«, som har været offentliggjort i en aftenavis i Rom. Anklagen betragter artiklen som en krænkelse af Paven, og den Hellige Stol havde umiddelbart efter artiklens fremkomst set sig foranlediget til gennem den apostoliske nuntius i Italien at overrække det italienske udenrigsministerium en note. Noten fordømmer forsøget på ved publikationer af denne art at bringe uro i den romerske befolknings kristne samvittighed og anmoder den italienske regering om at skride ind i overensstemmelse med artikel 8 i konkordatet mellem Italien og den Hellige Stol. - Nævnte artikel 8 forpligter de italienske myndigheder til at garantere agtelsen for Pavens person. Roger Peyrefitte er bl. a. også forfatter til den tidligere så omdiskuterede roman »Sankt Peters nøgler« (KNA).

URBI ET ORBI

trøende må f. eks. betale forlystelsesskat for at gå i kirke, akkurat som de betaler for at gå i biografen. Endvidere må de — udtalte den tidligere litauiske finansminister Karvelis — erlægge et beløb på 600 rubler for en kirkelig begravelse og 400 rubler for et bryllup; disse beløb indgår til den stedlige kommunekasse, d.v.s. den stedlige sektion for det kommunistiske parti. Trods disse og lignende chikanerier har det imidlertid hidindtil stadig været muligt at opretholde præsteseminariet i Kowno, der er det eneste katolske præsteseminarium i hele Sovjetunionen (KNA).

Indrømmelser til Sydtyrolerne

Befolkningen i Sydtyrol — de såkaldte »sydtyrolere«, der er af østrigsk afstamning, har kunnet notere et yderligere resultat i deres bestræbelser for at sikre deres nationale særpræg. Det italienske undervisningsministerium har efter henstilling fra studenterfraktionerne i Sydtyrol udfærdiget bekendtgørelse om, at tysk fremtidig vil kunne anvendes ved prøver og eksaminer for sydtyrolerne ved næsten alle italienske universiteter (KNA).

Den ny katekismus *sluttet fra s. 115*

bønnen, knæbøjninger, hændernes foldning, det ydmyge slag for brystet o. s. v. Derpå om bønnens rette sted — at vi kan bede overalt, men bedst, hvor vi er uforstyrrede og har hjælp til at samle os, f. eks. i kirken eller, når vi beder i vort hjem, foran et kru-

Rom ønsker øget indsats for studiet af latin

Vatikanets Studie-kongregation har i en skrivelse til samtlige biskopper opfordret disse til at drage omsorg for, at undervisningsmetoderne i latin forbedres mest muligt ved alle seminarier. Skrivelsen fremhæver den betydning, som et godt kendskab til latin har for den vordende præsts uddannelse som helhed og i særdeleshed for hans forhold til liturgien. For at hidføre en forbedring af latinundervisningen foreslår studie-kongregationen, at der udvises den største omhu ved ansættelse af egnede latinlærere ved seminarierne, samt at der ved undervisningsmeddelelsen lægges ligeså stor vægt på tilegnelse af det latinske sprogs ånd som af latinsk grammatik og litteratur. Endvidere må seminarierne have opmærksomheden henvendt på, at teologerne fuldt ud udnytter den tid, der er afsat til sprogstudium (KNA).

cifiks eller et religiøst billede. Og endelig et par ord om, hvordan vi praktisk »samler« os inden bønnen.

Til slut kommer så »opgaverne«, som f. eks.: »Hvad kan vi gøre, når vi skal bede, men ikke er oplagte til det?« Og her lyder den sidste opgave på, at eleven skal sørge for, at der hjemme over sengen er anbragt et krucifiks eller et religiøst billede.

Denne gennemgang af en lektion har allerede sagt det vigtigste om, hvilke tanker, der ligger bag den opbygning hvert enkelt katekismuskapitel har fået. Men vi fortsætter i næste uge med at fortælle lidt om, hvordan man fandt frem til denne form, og derefter vil vi beskæftige os med, hvordan undervisningen efter den nye bog er tænkt anlagt.

Abbé Pierre alvorligt syg

»De hjemløses fader«, abbé Pierre, der er kendt langt ud over Frankrigs grænser på grund af sin indsats i næstekærlighedens tjeneste, har måttet lade sig indlægge på en klinik i Schweiz, lidende af en psykisk og nervøs overanstrengelse.

Den nu 48-årige præst har siden sin allertidligste ungdom arbejdet på at lindre nøden blandt fattige og blandt sådanne, som har lidt skibbrud i livet. Sammen med sin fader, der var en velhavende fabrikant i Lyon, besøgte han regelmæssigt fattigkvartererne i byen. I 1930 indtrådte han i Kapucinerordenen, men måtte forlade ordenen efter otte års forløb på grund af en alvorlig tuberkuløs lidelse. Imidlertid blev han verdenspræst og vir-

kede derpå blandt grubearbejderne i Grenoble.

Efter krigen var abbé Pierre i syv år medlem af det franske parlament som repræsentant for departementet Meurthe-et-Moselle og han gav hele sin indtægt i sin egenskab af parlamentsmedlem til de fattige, ligesom han samlede ind til disse blandt de øvrige parlamentsmedlemmer til de hjemløse. I 1953 grundlagde han det første asyl for hjemløse og startede sammenslutningen af »Klunserne fra Emmaus«. Allerede inden udgangen af 1953 var det lykkedes ham at oprette 136 boliger til hjemløse. Også i andre lande har abbé Pierre agiteret for sin hjælpeorganisation. Idag tæller hans »Emmaus-disciple« ca. 2000 personer og over 25.000 hjemløse, der tidligere var henvist til broerne over Seinen og andre tvivlsomme skjulesteder, har nu takket være hans initiativ kunnet få tag over hovedet (KNA).

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

16. MARTS 1958

NR. 11

ITALIENSK DOMSTOL DØMTE BISKOPPEN AF PRATO

Dommen afføder sympatitilkendegivelser langt ud over Italiens grænser

Den Hellige Fader aflyste -- som kort meddelt her i bladet i sidste uge -- de traditionelle festligheder i anledning af årsdagen for pavekroningen, 12. marts, som følge af tildragelserne omkring retssagen mod biskoppen af Prato, mgr. Pietro Fiordelli. Mandag d. 3. marts bragte Vatikanets officiose organ »Osservatore Romano« følgende erklæring: »På grund af den bitre, sørgelige og fornærmende begivenhed, der er overgået kirken, kardinalkollegiet, episkopetet, gejstligheden og de troende i Italien og som svar på de utallige dellagende ytringer, der er indløbet fra alle egne af verden og som giver udtryk for dyb, fælles smerte samt for bøn om den Almægtiges barmhjertighed og tilgivelse for de skyldige implicerede, har den Hellige Fader anset det for nødvendigt, at den vanlige højtideligholdelse af årsdagen for kroningen, der var berammet til 12. marts i Vatikanets basilika, vil være at afløse i år«. Endvidere meddelte det Apostoliske Nuntiatat ved den italienske regering umiddelbart efter, at den traditionelle reception i anledning af årsdagen for pavekroningen, ville bortfalde i år.

En lignende situation er allerede tidligere indtruffet i Italien, idet Pave Pius XI i 1931 som udtryk for protest mod en på daværende tidspunkt startet antiklerikal kampagne i Italien, standsede udsendelsen af en pavelig legat til Padova i anledning af 700-årsdagen for den hellige Antonius' død (KNA).

Ærkebiskoppen af Chicago, Samuel Kardinal Stritch, er sidste uge ganske overraskende blevet udnævnt til pro-

Ærkebiskop Sam Kardinal Stritch, Chicago

Amerikaner bliver kuriekardinal og leder af „Propaganda Fide“

præfekt for Kongregationen for Troens Udbredelse, idet den hidtidige præfekt for »Propaganda Fide«-kongregationen, kardinal Fumasoni Biondi, agter at trække sig tilbage af helbreds-hensyn. Kardinal Stritch ventes til Rom i den kommende uge.

Det er første gang i kirkehistorien, at en amerikansk kardinal får overdraget ledelsen af en af de tolv romerske kongregationer, der danner verdenskirkenes øverste forvaltning. Han bliver den tredje ikke-italienske kuriekardinal, der får ledelsen af »Propaganda Fide«, under hvilken samtlige den katolske kirkes missionsområder -- deriblandt også Danmark -- sorterer. En af hans forgængere var kardinal van Rossum, der ledede kongregationen fra 1918 til 1932 og som var velkendt i Danmark.

Kardinal Stritch er 70 år gammel. Han har studeret i Rom og blev præstevit i den evige stad i 1910. I 1946 blev han kreeret til kardinal (KNA).

GENOPSTÅR KALIFFENS RIGE?

Den ny katekismus

Processen i Prato

Troens mysterier

Biskop Suhr

Kommandør af Dannebrog

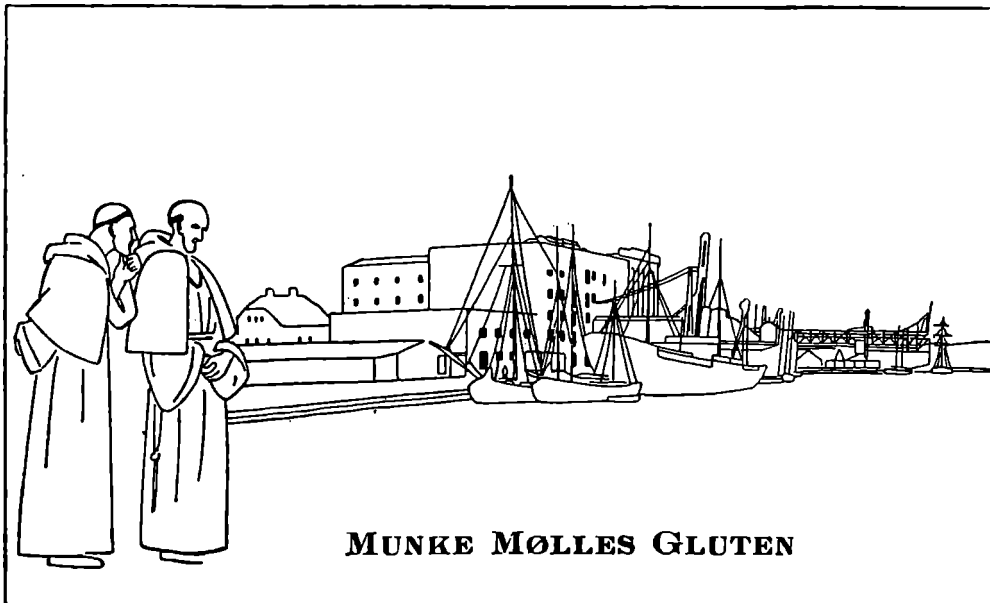

Mgr. Pietro Fiordelli, biskop af Prato

Processen i Firenze mod biskoppen af Prato, mgr. Pietro Fiordelli, tog en ganske uventet vending, idet biskop Fiordelli ved domsafsigelsen blev idømt en bøde på 40.000 lire samt fik pålagt sagsomkostningerne. Straffen blev imidlertid gjort betinget og den blev omgående appelleret af forsvaret. Anklagen mod mgr. Fiordelli lød på æreskrænkning, idet han i et hyrdebrev havde betegnet et katolsk døbt ægtepar, der havde nægtet at lade sig kirkeligt vic, som offentlige syndere. Statsadvokaten i Italien havde imidlertid stillet sig på forsvarets standpunkt og erklæret klagen for utilstrækkelig; biskop Fiordelli havde ikke overskredet sine beføjelser som bispedømmets overhyrde og han kunne ikke drages til regnskab for de følger, der havde vist sig for klagerne udenfor bispedømmets område.

Mgr. Fiordelli og den med ham anklagede sognepræst ved Santa Maria i Prato, don Danillo Aiazzi, der havde læst hyrdebrevet op og derpå offentlig-

(sluttes på bagside)

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundsgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft

Algade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

Genopstår kaliffens rige?

Kirken og den ny stor-arabiske stat

Der har i de senere år gæret en stadig uro i hele den arabiske verden. I Alger ulmer opstanden ustandseligt, og episoden for nylig ved den tunesiske grænseby Saktet Sidi Jussef fik ilden til påny at blusse ud i lys lue — et tegn på den sejre kamp om magten, der udspilles i Nordafrika. Det mest sensationelle af, hvad der er sket i den allerseneste tid, er dog så afgjort oprettelsen af den nye stor-arabiske republik ved sammenslutningen af Syrien og Ægypten til en stat. Det, der til at begynde med blot tegnede sig som et nyt propagandatrick fra Nassers og de syriske progressisters side, det træder, efterhånden som tiden går, tydeligere og tydeligere frem som en storstilet plan om sammenslutning af samtlige arabiske kræfter. Den nye arabiske statsdannelse er så at sige blot begyndelsen til den stor-arabiske stat, der — det går bestræbelserne tilsyneladende ud på — til sin tid skal forene alle islamitiske statsamfund fra Middelhavet til Den persiske Golf, ja, måske fra Atlanterhavet til Afrikas hjerte.

Dette kæmpemæssige område udgør imidlertid ingen national eller racemæssig enhed, thi i århundredernes løb har der langs Middelhavets kyster aflejret sig de mest forskellige blandinger af nationaliteter og stammer. Men det har tidligere været lykkedes araberne at udstrække kaliffens rige helt mod vest til Atlanterhavet. Der eksisterer også i dag, takket være den fælles kultur og religion — og til trods for den nationale splittelse og de racemæssige forskelligheder — en ualmindelig stærk enhedsbevidsthedsfølelse i de islamitiske-arabiske lande. Her som så mange andre steder har den fælles kamp mod kolonimagterne virket samlende, ganske vist ikke i et sådant omfang, at modsætningerne udviskedes, men dog så meget at disse i hvert fald formindskedes. Der var dog imidlertid næppe nogen, som havde regnet med, at det skulle lykkes så hurtigt at tage de første skridt til denne statsdannelse. Der er hermed opstået en helt ny situation i Det nære Østen.

Den nye republik er resultatet af den revolution, der startede med den ægyptiske konges fald. Denne revolution er nemlig ikke blot en ren og skær befrielsesbevægelse med det formål at styrte kolonihærdømmet — det er også — og ikke mindst — en opstand mod de indfødte fødalherkere, der havde etableret kontakter mod vest. Nasser er blevet symbolet på frihed både i hele Det nære Østen og i Nordafrika. Deri ligger også forklaringen på, at han uden modstand blev valgt til præsident for den nye republik. De syriske kræfter var alt for splittede til at kunne optræde som konkurrenter, og den labile politiske situation i Damaskus tvang faktisk direkte til at en undergivelse under det

ægyptiske militærdiktators sluttede magt. Men selvom denne sammenslutning tilsyneladende kom i stand på baggrund af det fælles fjendskab mod Israel, så er det dog alligevel de arabiske konger, der i dag er mest truet. Den nye stats republikanske forfatning er nemlig medvirkende til at bibringe samtlige arabere bevidstheden om, at tronerne i Irak, Jordanien og Saudi-Arabien er de største hindringer på vejen mod enhed. Og ej heller Eisenhowers garanti om status quo vil kunne forhindre, at der sker større omvæltninger i hele Den nære Orient, omend det på nærværende tidspunkt ikke lader sig forudsige, om disse vil kunne gennemføres ad fredelig vej eller om det vil afstedkomme krigerske forviklinger.

Men hvad vil hele denne udvikling komme til at betyde for Europa? Simplethen at Vesterledet vil kunne regne med ikke blot at komme til at ligge kilet ind mellem det kommunistiske Østen og USA's sammentømrede statsamfund, men at der nu også lige udenfor døren vil opstå et arabisk storrige, der vil få en vældig tiltrækningskraft på det sorte Afrika og hvis politiske holdning i gunstigste tilfælde vil være neutralistisk, med mindre den er direkte fjendtlig. I det tilfælde, at Nasser skulle få alle oledninger i Det nære Østen under kontrol, er hele Vesten truet. Vi lever i dag ikke mere i enkelt-staternes tidsalder; hele verden stiler imod blokkannelser, og for Europas vedkommende er der i dag kun en udvej, dersom det vil vedblive at eksistere, nemlig den europæiske integration. Denne må imidlertid

ikke ske fyldest blot på det økonomiske eller politiske område, men må tillige også være åndeligt underbygget under hensyntagen til Europas kristne enhed, i modsat fald vil vi ikke kunne stille noget effektivt værn op mod kommunismens og islams knyttede næver.

I den åndelige dyst om verdens fremtid har kristendommen og islam imidlertid også fælles opgaver. Der er i dag endnu mulighed for at nå frem til en forsoning mellem europæere og arabere, men det kan kun ske på det fælles grundlag, der hedder en fælles Gudstro, der forbinder kristendom, jødedom og islam. Ganske vist er denne opgave i dag blevet ulige mere vanskelig, men vi har ikke lov til at opgive troen på og håbet om, at det skal lykkes. De Hvide Fædres gerning i Nordafrika, Charles de Foucauld's offerliv i Sahara, kontakten mellem kristne og muhammedanere, der er etableret i abbediet Toumliline i Marokko — det er de varslere, der lader håbet leve om en forståelse i ellefte time. Men forudsætningen er ganske afgjort, at de europæiske stater ikke griber forstyrrende ind med deres politik, ellers vil det muligvis lykkes kommunismen at slå en breche i den arabiske verden — og det vil være det samme som at besejre Vesterledets undergang.

Men lad os lige ganske kort se på kirkens stilling i den arabiske verden.

De kirkelige myndigheder i den ny storarabiske republik indtager en velvillig indstilling overfor sammenslutningen. Til gengæld følger katolikkerne i Libanon udviklingen med meget blandede følelser, idet de frygter for, at deres for handelens vedkommende kristne nation ikke har noget som helst godt at vente af en arabisk nationalisme, der bliver stadig stærkere og (sluttes side 133)

Arabere i bøn ved den store Rhamadan-fest, der afslutter fastetiden: skoene er taget af og alle bøjer sig i retning af Mekka.

Biskop Th. Suhr udnævnt til

Kommandør af Dannebrog

På Kongens fødselsdag, 11. marts,
er Hs. Excellence Biskop Th. Suhr,
blevet udnævnt til kommandør af Dan-
nebrog.

deres teologiske uddannelse risikerer, at de uden at vide det gør skolestuen til en teologisk foredragssal. Dette blev ikke modarbejdet af den gamle katekismus, snarest tværtimod. Den nye katekismus kan derimod hjælpe præsterne i så henseende, fordi den er så bibelpræget og indstillet på folkelig

(Spalten forts. øverst næste side)

I vor sidste katekismus-artikel beskæftigede vi os med opbygningen af hver enkelt lektion, der kan deles i fem dele: 1. Den indledende tekst, oftest bibeltæst, der på anskuelig vis fører ind til lektionens emne. 2. Lærestykket, lektionens hovedafsnit. 3. Overvejelser i forbindelse med lærestykket. 4. Den traditionelle definition til udenadlæren. 5. Diverse uddyvelser af emnet.

Inden vi går videre til en gennemgang af en katekismustime, således som den vil kunne forme sig med den nye bog som grundlag, vil vi endnu i en kortere artikel dvæle ved den nye opbygning, som er blevet kaldt »lærestykke-formen«, idet man kan sige, at i de hidtidige katekismer var spørgsmålet og svaret lektionens hovedindhold, mens nu det mere omfattende og især betydeligt bredere formulerede »lærestykke« er det centrale. Vi vil med få ord skildre den nye forms historie og derpå vil vi punkt for punkt nævne de fordele, den nye form skulle have ifølge de religionspædagoger, som særligt har arbejdet med katekismens planlæggelse.

Lærestykke-formens fader er Heinrich Stieglitz fra München. Han udgav i 1916 den første katekismus af denne form under titlen »En større religionsbog«. Han skrev selv til indledning:

»Det nye udkast adskiller sig væsentligt fra den gamle katekismus. Den fremstiller nemlig det religiøse læsestof i sammenhængende lærestykker, ikke som hidtil i form af spørgsmål og svar ... Lærestykker har den fordel, at de lader sig iklæde en smukkere sproglig form end det var muligt med den gamle skabelon. Det er heller ingen ringe gevinst, at Skriftens ord kommer langt mere i forgrunden end før, ligesom også det forklarende stof. Jeg bilder mig ikke ind, at arbejdet allerede er ført til ende, det skal kun ansøre til yderligere arbejde på at yde børnene det bedste. Men jeg er overbevist om, at den gamle katekismus-form i længden ikke mere vil være holdbar. En katekismus i lærestykke-form er fremtidens katekismus«.

Føreløbig slog Stieglitz' ideer imidlertid ikke an i Tyskland, men de fik indflydelse i flere andre lande. I Wien tog Pichler arbejdet op og udgav i 1928 en lærestykke-katekismus, uden at den dog slog igennem hjemme hos ham. I 1934 blev den imidlertid indført i bispedømmerne Brixen og Trient, i 1933 fik det svejtsiske Freiburg en katekismus i ny form, i 1934 Milano, i 1941 Frankrig og USA, i 1947 Basel og Strassbourg. Og i 1953 besluttede så de tyske biskopper sig for den nye metode.

Dennes fordele er af domkapitular Fischer (München) opregnet som 5 fordele for læreren, 6 for eleverne. Vi refererer kort, hvad disse fordele går ud på.

Fordele for læreren: 1. Præster med

4. søndag i fasten

16. marts 1958

DET HÅRDE MATERIALE

Gud har altid holdt meget af menneskene. Når bibelen i sit ofte dybt symbolske sprog fortæller om, hvordan de første mennesker vendte Gud ryggen og gik hjemmefra, læser vi, at Gud straks besluttede at ville vise menneskene vejen tilbage. Sådan er Gud: han kan ikke fornægte sit uendelig gode hjerte, selvom han er nok så fortørnet på mennesket.

Men Gud synes at have god tid. Eller måske skal det hellere ses på en lidt anden måde: alt det, som skal ske på denne jord, tager lang tid, og jo vanskeligere og mere indviklet noget er, desto længere tid bruges der til at virkeliggøre det. Når der skal fremstilles en cykel, tager det i fabrikken måske kun en dag, men når der skal laves en flyvemaskine, varer det måske et halvt år, og når et menneske skal komme til verden, varer det ni måneder, og så bagefter endnu 20 år, før det lille barn er blevet til et voksent menneske. Dette er måske grunden, hvorfor der forløb så megen tid, før vi mærkede noget til udførelsen af Guds plan om at vise menneskene vejen tilbage til himlen. Thi dertil skulle Kristus fødes; Kristus er nemlig vejen til Gud. Sådan har han selv sagt: »Jeg er vejen« (Jo. 14, 6). Men før Kristus kunne blive født, tog det utrolig mange tusinder af år før tiden blev moden til det jødiske folk, og så endnu 2000 år før det jødiske folk var modent til Kristus. Hvis Kristus før var kommet til denne jord, ville måske ingen have erkendt ham. Derfor har Gud først skabt et folk, der langsomt skulle opdrages, for at det skulle forstå Kristus, Guds Ord. Dette har Gud arbejdet på med uendelig tålmodighed. Han har gjort Abraham til et stort folk. Han har givet dette folk store ledere og konger. Han har åbenbart sit navn, han har inspireret lovgiverne, han har sendt profeter, som han har bistået til ufejlbarligt at tale om ham. Sådan opstår langsomt det, som vi kalder »det gamle testamente«. Folket knurrer til, henfalder ofte til afgudsdyrkelse, glemmer sin udvælgelse, mister sin kraft i nytteløse krige og vægter at lytte til profeterne. Men Gud sætter sine planer igennem. Sådan vokser historien frem til Kristus den Salvede til Jesus, Frelseren.

Og så, efter 20 århundreders omhyggelig forberedelse, bliver Gudmennesket født. Det sker så ubemærket, at næsten ingen ved om det. Men tiden er moden. Blomsterknoppen åbner sig. Det er, som om der klinger en vis stolthed i Guds stemme i det øjeblik, da Jesus begynder sit offentlige virken: »Denne er nu min elskede Søn. -- Ham skal I høre på« (Mt. 3, 17; 17, 5).

»Men hans egne tog ikke imod ham«, skriver Johannes ... (Jo. 1, 11).

Pludselig kan det fulde omfang af disse ord gå op for en. Man ved nok, at Guds planer realiseres langsomt, fordi det er menneskeligt materiale, Gud arbejder med. Dette materiale er hårdt og usmidigt; det giver sig ikke let. Kristus kom, men der var kun få mennesker, der troede på ham, og de troede ovenikøbet på deres egen facon: alt i alt forstod de ikke meget af Kristus. Når han sagde, at han skulle lide og dø, og at ethvert menneske skulle lide og dø for igen at kunne komme til himlen, sagde de: »Gud fri os, Herre! Det må ikke ske dig!« (Mt. 16, 21—23). Og når han talte om Gud, troede de, at han talte om en jordisk far (Jo. 14, 8). Og når han talte om en ukendt spise, troede de, at han var sulten (Jo. 4, 32—34). Og når han talte om fremtiden, troede de, at der skulle føres krig (Jo. 11, 16). Når han helbreder syge, mener de, at han overtræder loven (Mk. 3, 2). Og når han i templet hører på Guds ord, henter selv hans forældre ham væk derfra og gør ham bebrejdelser (Lk. 2, 48). Og når han bliver taget til fange, løber de deres vej, fordi de tror, at det nu er slut med ham ... (Mt. 26, 56).

»Men hans egne tog ikke imod ham« ... Ja, mennesket er et hårdt materiale; det giver sig ikke let. Det vil sikkert måtte gå langsomt, før enhver erkender Kristus og tror på ham -- før enhver har fundet vejen tilbage til Faderen.

Derfor kan man engang imellem mene, at Gud, den suveræne, den fuldkomne, som opretholder hele universet og som holder så meget af mennesket, hans barn, måtte have en vis ensomhed i sit hjerte. Vi føler det, somom Gud med en vis spænding venter på, om vi vil erkende Kristus og overgive os. Dette er vist kun en naiv tanke. Men måske er det alligevel rigtigt tænkt af naive mennesker som vi.

A. Dekkers S.J.

forkyndelse. Ja, den vil hjælpe præsterne ikke blot i skolestuen, men overalt, til at tænke og forkynde på en gang enkelt og dybt, med teologisk klarhed og med åbenbaringsens ord.

2. Vel er lærestykket ikke lig med undervisningstimens indhold. I timen skal der være plads til lærerens »skabende virksomhed«, som den nye bog ikke vil lægge sig i vejen for. Alligevel er lærestykket så omfattende og melodisk så vel opbygget, at det er en stor hjælp for lærerens selvstændige fremstilling. Præsten har jo heller ikke altid tilstrækkelig tid til den selvstændige forbindelse af timen. Og for den uøvede religionslærer, der heller ikke altid råder over tilstrækkeligt kilde-materiale, er den udførlige form en stor fordel. Han eller hun kan blot ved at gennemlæse og gennemtænke lærestykket opnå større sikkerhed — og større undervisningsglæde.

3. At børnene oplæres til selvvirksomhed i faget religion betyder en vis lettelse for læreren, som derved får mere tid til at beskæftige sig ikke alene med faget, men også med de enkelte børn.

4. Skolelæreren er ikke børnenes eneste lærer i religion. Forældrenes medarbejde er vigtigere end nogen-sinde, og for deres »lærer«-gerning er lærestykkerne også en meget stor

hjælp. Nu behøver de ikke at »høre i katekismussvarene«, men kan på samme måde som skolelæreren ved gennemarbejdelse af lærestykket opnå sikkerhed og større glæde ved at fremstille de religiøse sandheder for deres børn.

5. En ikke ubetydelig fordel er den nye bogs »elastiske« form. Der er så mange skoletyper, og børne»materiale« veksler også. Man må kunne tilrettelægge arbejdet på adskillige, temmelig forskellige måder. Det muliggøres af det mangfoldige, stærkt vekslende indhold af hver enkelt lektion.

Fordele for børnene: 1. Katekismen indtog før blandt børnenes skolebøger den triste særtilling, at den så kedeligere ud end bøgerne i de andre fag. Nu er den meget mere afvekslende at se på og byder med sine mange spørgsmål og opgavestillinger flere holdepunkter for interessen.

2. Den stadige opfordring til selvvirksomhed befrier børnene for fristelsen til blot og bar udenadlæren. De opnår gennem selvvirksomheden en solid ballast af faglig religiøs viden, som ingen katolik i vor tid med dens afkristnede milieu kan undvære.

3. Den ny katekismus henvender sig til børnenes forståelse, men ikke udelukkende til forstanden. Også den religiøse følelse og viljen er der taget hensyn til. Også disse »sjælsevn« op-

drages gennem den kateketiske undervisning.

4. Moderne børn er rastløse og spredte. De glemmer så let. Det kan vi ikke forhindre, men vi kan modvirke det ved at sørge for, at indlæringen er så solid som muligt. Og lærestykket gennemarbejder stoffet meget mere grundigt og alsidigt end de korte spørgsmål og svar, så der dannes et stærkere koncentrationspunkt for erindringsreproduktionen.

5. Som ovenfor sagt er der mange slags elever. Undervisningen kan med den nye bog lettere sigte mod de enkelte klassers niveau og være indstillet på klassens gennemsnitsniveau. Men samtidig giver den det nødvendige ekstrastof for de åndeligt mere vågne elever og sikrer derved, at de holdes beskæftigede. De kan uddybe stoffet, uden at de svagere elever må undgælde for det.

6. Endelig tillader lærestykkeformen bedre end den gamle form, at troens hellige sandheder kan betragtes i deres indbyrdes sammenhæng og dermed først rigtigt i deres fulde skønhed. Eleverne lærer de enkelte mosaikstykker at kende, men de fatter også med stadig større glæde og følelse af overblik hele mosaikkens rige indhold.

I næste artikel beskæftiger vi os med den enkelte undervisningstime.

ORIENTERING

Processen i Prato

Andetsteds i bladet refererer vi processen mod biskoppen af Prato og dens følger. Her optrækker vi ganske kort baggrunden for, hvad der er sket.

Mgr. Fiordelli blev biskop af Prato i august 1954. Hans første hyrdebrev, som han skrev til fasten det følgende år, handlede om ægteskabets sakramente. Den lokale kommunistiske avis angreb omgående dette brev i en artikel, som har overskriften: »Biskoppen, mødrenes og menneskehedens fjende«.

I august 1956 ægtede den meget aktive kommunist Mauro Bellandi en praktiserende katolik ved navn Loriani Nunziata. Vielsen fandt kun sted for den borgerlige øvrighed. Før den fandt sted havde medlemmer af brudens familie henvendt sig til biskoppen og bedt ham gribe ind i sagen. Biskoppen havde talt med Loriani Nunziata, der havde svaret ham, at hun ønskede at forblive katolik, og at det var hendes ønske at blive kirkeligt viet, men at det ville hendes tilkommende mand ikke gå med til. Biskoppen havde også talt med hendes forældre, uden at der dog skete ændringer i arrangementet.

Vielsen fandt sted d. 12. august 1956, der var søndagen før Marias Optagelse. Brylluppet vakte megen opsigt, og det var en udbredt opfattelse, at datoen var blevet valgt for at udæske kirken. Der blev holdt reception på torvet foran domkirken, og parret stod foran domkirken for at modtage

deres venners lykønskninger. Den følgende søndag blev et brev fra biskoppen oplæst fra prædikestolen i Soccorso sognekirke, i hvilken bruden hidtil var kommet. Brevet hentydede til den borgerlige ceremoni som »en offentlig forargelse« og til parret som »offentlige syndere«, der var skyldige i »offentligt konkubinat«. I en senere erklæring udtalte biskoppen:

»Katolikkerne i Soccorso-sognet var meget oprevne over alt dette ... For at hindre en gentagelse af sådanne sørgelige tilfælde, hvor en ung katolsk kvinde i sidste øjeblik indgår borgerligt ægteskab, blev det derfor betragtet som nødvendigt at gribe ind og med stærke ord fremsætte en udtalelse til de troende, i hvilken de blev opfordret til at træffe deres valg — om de agter at forblive katolikker og derfor ikke kan indgå et borgerligt ægteskab, eller de vil indgå et borgerligt ægteskab og akceptere det faktum, at de ikke længere bliver anset for at være trofaste medlemmer af kirken«.

I juli 1957 rejste Mauro Bellandi sin sag mod biskoppen, idet han gjorde gældende, at offentliggørelsen af biskoppens erklæring havde forvoldt ham stor skade ved at ødelægge hans forretning. Han var pølsegrosserer. Senere udbyggede den kommunistiske presse disse anklager, idet den påstod, at biskoppen havde forfulgt parrets familier, at han imod deres ønske havde tvunget dem til at få deres barn døbt, og at han havde overtalt bankerne i Prato til at nægte Bellandi kredit og derved yderligere skadet hans pølseforretning. I november fik

Bellandi pludselig et ganske uventet slagtilfælde, og kommunistpressen skyndte sig at sige, at biskoppen havde sendt kirkens hemmelige agenter for at overfalde ham.

Til alt dette svarede biskoppen, at ingen af familierne på nogen måde var blevet forfulgt. Parret havde simpelthen pådraget sig den åndelige straf, som kirkeloven foreskriver — og hvis de klagede over, at dette var blevet offentligt bekendt, måtte de dædte de kommunistiske blade for det, eftersom de katolske blade ikke havde nævnt det med et ord. Barnet var blevet døbt efter nære slægtninges ønske og idet moderen var bekendt med det. Bankerne havde ikke fået noget råd fra biskoppen, og politiet kendte intet til noget overfald på Bellandi.

Som svar på anklagen for bagvaskelse påpegede biskoppen, at de vendinger, der var brugt i hans brev, var hentet fra den kanoniske lov, som i Laterantraktaten er anerkendt og skal nyde traktatdeltagernes beskyttelse. Han pegede specielt på lovens kanon 855, n. 1, 1066 samt 2357, n. 2. Udtrykket »såkaldte borgerlige ægteskab«, som blev anset for at være krænkende, forekommer i den italienske stats love. Biskoppen erklærede yderligere, at hans handling var sket inden for hans embedes rammer og udøvelsen af hans pligt, således som italiensk lov anvender den, og han sagde, at den angrebne skrivelse indholdt var rent religiøs og pastoralt, idet brevet fremstillede, hvad moralloven og kirkeloven kræver, og var rettet til mennesker, som begge var døbt.

Troens mysterier

Når man taler om tro, tænker man i grunden på to ting: enten på den åndelige virksomhed, som foregår i os selv, og som vi har analyseret i de tidligere artikler, eller også på den *række af åbenbarede sandheder, bud og løfter*, som vi af hele vort hjerte siger ja til. Det er nu det, som apostlen Paulus udtrykker således: »Vi taler Guds visdom, den hemmelige, skjulte, som Gud før verdensløbets begyndelse har forudbestemt for at føre os til herlighed. Den har ingen af denne verdens herskere kendt.« (I. Kor. 2, 7.)

Tager vi troen således i *objektiv forstand*, lægger vi meget hurtigt mærke til, at den indeholder to slags sandheder: for det første *de såkaldte mysterier*. Dermed mener vi ting og forhold, som vi kun kender gennem den guddommelige åbenbaring. Gud, som er sandheden selv, garanterer for rigtigheden af det sagte. Men vi, med vore begrænsede evner, kan foreløbig ikke indse dem. De vigtigste eksempler er: for det første den *helligste treenigheds mysterium*. Vor erkendelse når ikke så højt, at vi kan fatte, hvad der bliver sagt. Vi er nødt til at vente, til vi vender hjem til Gud, fra hvem vi kommer. Når så den helliggørende nåde i os er blevet forvandlet til herlighedens lys, som det hedder i det teologiske sprog, så indser vi også, at den ene Gud må være i tre personer, hvormed der ikke er sagt, at vi kan lodde dybden i Guds væsen. Det næststørste mysterium er *Guds Søns menneskevordelse*. Det er umuligt for os i vort jordiske liv at forstå, hvordan Gud kan blive menneske. Nummer tre i rækken er vor *Frelasers nærværelse i altrets højhellige sakramente*. Og nummer fire bliver det, *der venter os efter døden* i evighedens land: Det er det, hvorom Paulus skriver: »Intet øje har set og intet øre har hørt, og det er ikke opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.« (I. Kor. 2, 9.) Men lige så hemmelighedsfuldt er syndernes evige fortabelse, når de går herfra uden at have genvundet Guds nåde. At det forholder sig således, som vor hellige tro lærer, det går Gud i borgen for, han, som er den højeste sandhed selv og derfor ikke kan tage fejl eller føre vild.

Fra to sider er der blevet gjort forsøg på *at opløse disse mysterier* og således at forskaffe os indsigt i og en dybere forståelse af dem. Der er for det første den såkaldte *teologiske rationalisme*, d. v. s. et system eller en åndelig holdning, der vil gøre den menneskelige forstand og fornuft til eneste erkendelseskilde og målestok for alle moralske og religiøse sandheder. Den benægter al overnaturlig åbenbaring, giver mysterierne en anden betydning, end de faktisk har, og mener at kunne gøre det af med alt det, vi kalder det overnaturlige, såsom mirakler og profetier. Kun det, der tilhører den naturlige verdensorden,

får lov til at være til. På den måde bliver kristendommen, som jo er en overnaturlig åbenbaringsreligion, lavet om til en fornøfts- og naturreligion.

Som en slags modvægt mod den kedelige og åndsfattige rationalisme og den helt åndsforladte materialisme i vor tid opstod der i 1913 noget, der kalder sig *antroposofi* eller *åndsvidenskab*, der vil vække menneskets skjulte og slumrende evner og derved føre til erkendelse af en højere, åndelig verden. For at nå dette mål er det nødvendigt, at man benytter sig af den antroposofiske metode. Systemets ophavsmand, Steiner, var oprindelig teosof, men opgav den alt for fantastiske teosofi. Nogle af teosofiens fabler og fantastier lever imidlertid videre i antroposofien. Derfor minder denne til stadighed om den »gnosis« (højere erkendelse), som kirken måtte forsvare sig imod i sin første tid. Undersøger man nærmere de lån fra kristendommen, som findes i antroposofien, så viser det sig, at man nok har

taget ord som genfødsel, åbenbaring, synd, frelse, men givet dem en anden betydning, end de har hos os. Navnlig den Kristus, som antroposoferne taler om, er ikke den Kristus, som kirken forkynder. Jo mere man sætter sig ind i systemet, des mere forvirret, fantastisk og ukritisk forekommer det en, så den i virkeligheden ikke har noget med egentlig videnskab at gøre.

Begge disse to forsøg er blevet energisk afvist af kirken. De dømmes forøvrigt sig selv. Men man kan spørge: Hvis de åbenbarede mysterier ikke kan fattes af den menneskelige forstand, *er det så ikke ganske overflødigt at åbenbare dem?* Hertil er der adskilligt at bemærke. Først og fremmest, at de ikke er helt utilgængelige for vor tanke. Hvis nemlig vor forstand i forening med det lys, som troen giver, med ihærdighed og fromhed og en ren hensigt fordyber sig i de forskellige mysterier, får den med Guds nådes bistand indenfor bestemte grænser indblik i disse ophøjede tros-sandheder. Den Hellige Augustinus og den Hellige Thomas af Aquino er her glimrende eksempler på tankernes høje flugt. De betragtede dette indblik som en kostelig skat, der fyldte deres hjerte med den inderligste glæde. De oplagede nemlig en fuldkom-

Statue (Oberammergau) på Josefsalter i Vor Frue Kirke i Århus

Josef, Davids søn, frygt ikke for at tage Maria til din hustru, thi det, som er avlet i hende, er af Helligånden.

Af kirkens liturgi på den hellige Josefs fest.

Når nogen slår dig

For ikke længe siden talte jeg med en herre, der efter sin stilling så afgjort tilhører intelligensen og endda den højeste. Vi var kommet ind på bjergprædikenen, og han udloed sig med, at Jesus ikke selv havde levet op til de krav, han stiller deri, for, når han siger: »Når nogen slår dig på din højre kind, så vende du den anden til!«, så gjorde han det ikke selv, dengang han blev slået på kinden, således som der står i Johannes' evangelium 18, 22—23. Det lod til, at dette var noget, som vedkommende herre havde hørt andre sige og godtaget uden at tænke det kritisk igennem. Er der nogen, der har vendt den anden kind til, så er det Vor Herre. Han kunne som intet enten have slået sine fjender til jorden, eller han kunne have vendt sig om og være gået bort, uden at de havde turdet røre ham, som han gjorde det i Nazareth, da de ville styrte ham ned fra fjældet. Når han overfor den karl, der slog ham, ikke bogstaveligt vendte den anden kind til, skete det for at vise os, den regel ikke er en undtagelsesfri regel. Jeg husker fra mit juridiske studium Goos's fortolkningsregel: »Enhver almindelig lov må forstås med de særlige love for øje, og enhver særlig lov eller regel må forstås med de almindelige love eller regler for øje.« Ja, det er den ganske almindelige sunde fornuft. — Der forelå her et tilfælde af massesuggestion. Det, som man hører mange sige, og som passer en, det antager

men harmoni mellem troens mysterier og de sandheder, som vi forskaffer os ved brugen af vore naturlige erkendelsesevner. Men den største glæde følte de, når de ved deres forsken så den indbyrdes sammenhæng mellem de forskellige tros lærdomme, der er, og hvorledes de kaster lys over det, der ventes os i evigheden, og som bliver den umådelig store overraskelse for os. Jeg tror ikke, at nogen anden videnskab kan berede deres dyrkere så stor tilfredsstillelse, som teologien kan, når man gransker på den måde, som lige er blevet nævnt. Men dette studium er også af den grund nyttigt og værdifuldt, ja, ligefrem *uundværligt*, fordi man kun ad den vej bliver sat i stand til at tilbagevise og gendrive de indvendinger, som en vantro videnskab plejer at gøre mod vor kristne tro.

Troen, forstået som summen af de sandheder, der af Gud er blevet åbenbaret os, indeholder ikke blot mysterier, men også en række *oplysninger og kendsgjerninger*, som i og for sig er *tilgængelige for vor naturlige erkendelse*. Som eksempler kan nævnes: Guds eksistens og hans ophøjede, uendelige væsen samt nogle af hans egenskaber og fuldkommenheder, hans højeste herredømme over den af ham

skabte verden. Mirakler og profetier, der viser tilbage til hans magt. Den menneskelige sjæls åndelige natur, udødelighed og viljens frihed. De moralbud og forbud, som står skrevet i vor samvittighed. Den mosaiske lovgivnings guddommelige oprindelse og Kristi historiske eksistens og hans store gerning.

Af ren og skær kærlighed til os og for at vise os alle sin faderlige omsorg og sikre alle, der selv vil, *opnåelsen af den evige frelse*, har Gud også åbenbaret de nævnte ting. Han kender jo alt for godt den faldne slægts vanskeligheder ved at finde sandheden. Ved den første synd blev vor erkendelse og vor vilje svækket, og siden den tid sætter de lavere kræfter i vor natur sig op imod de højere og er skyld i, at vi kun langsomt og famlende og blandet med mange vildfarelser kommer i besiddelse af de nævnte livsvigtige sandheder. Hvor stor Guds velgerning i så henseende er, ses bedst ved at studere filosofiens historie. Ved en forelæsning, som jeg hørte, blev den af professoren defineret som »de menneskelige fejltagelsers historie«. I vor egen tid er forvirringen i den filosofiske verden påfaldende stor. Grunden må jo være den, at man i de højeste spørgsmål ikke mere tager hensyn til Guds åbenbaring. F. K.

I korte træk —

Den engelske udenrigsminister Selwyn Lloyd, der deltog i den Vesteuropæiske Unions ministerrådsmøde i Rom, vil under opholdet i den evige stad blive modtaget i audiens af Paven (KNA).

Den katolske kirke på Verdensudstillingen i Bruxelles vil blive indviet 20. april. På Marias Optagelses fest, 15. august, vil der finde et stor internationalt møde sted i forbindelse med verdensudstillingen, og ved denne lejlighed ventes kardinal Agagianian samt biskop Fulton Sheen, New York, til Bruxelles (KNA).

Ærkebiskoppen af Freiburg, Tyskland, dr. Eugen Seilerich, er pludselig afgået ved døden, 55 år gammel. (KNA).

Den tyske radio har i de sidste par uger hver søndag formiddag bragt udsnit af forskellige tyske biskoppers fastehyrdebrev (KNA).

Interessen for Niels Stensen er stor i Tyskland idag. »Westdeutscher Rundfunk« udsendte således lørdag i sidste uge et hørespil af en ung tysk forfatter, Jam Brede, om Stensen. Hørebilledet havde titlen: »Das Gesetz im funkelnden Kristall«. Et hørespil om videnskabsmanden og præsten Niels Stensen.

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Hongkong fra det kommunistiske Kina, har den arresterede Apostoliske administrator i Kanton, biskop Dominek Tang S.J. af kommunisterne fået tilbud om at kunne blive sat på fri fod, dersom han vil give afsked på sit bispedømme. Endvidere skal han anerkende de »fejle«, som han har begået »ved at vægre medlemmerne af den katolske patriotiske forening adgang til sakramenterne. Den såkaldte »Patriotiske Forening af kinesiske katolikker« ledes af kommunisterne og har skilt sig fra Rom. Biskop Tang blev arresteret 5. februar i Kanton og har siden da været totalt afskåret fra forbindelse med omverdenen (KNA).

på din højre kind -

man uden at tænke det roligt og sagligt og kritisk igennem. Der skal kritik til overfor kritikken.

Imidlertid, når Vor Herre har sagt dette om at vende den anden kind til og selv har gjort det i en målestok som ingen anden, så må vi, der er hans disciple, selvfølgelig gøre det samme, eller i hvert fald vi gør kloget i at gøre det med forbehold af de tilfælde, hvor der foreligger grund til at gøre en undtagelse. Det gælder ikke om at se at komme udenom, hvad Vor Herre har sagt, på en pæn måde, men at forstå, hvor uendelig praktisk, det, han har sagt, i virkeligheden er, og reglen om at vende den anden kind til er, når man tænker sig om, noget af det klogeste og virksomste, der findes.

Det gælder nu engang her i livet, at meget af det, der umiddelbart forekommer os fjendtligt, i virkeligheden betyder en vældig fordel. Jeg vil i den henseende ganske kort nævne en ligefrem gylden historien. Det er den med nordmanden, der om sommeren plejede fra Amerika at tage sig en tur hjem til gamle Norge, hvor der i visse egne er en yderst plagsom masse myg. I stedet for at skænde over dem eller flygte for dem, forsynede han sig med en stærk carbidlampe og en støvsuger, og på et sted og til en tid, hvor mygene var værst, tændte han carbidlampen og satte støvsugeren i gang. Han fik den ene store pose efter den anden fyldt med døde myg, fordelte

dem i småposer og solgte disse ovre i USA til akvariefoder for en dollar stykket. Han havde på den måde tjent 40.000 dollars.

På en noget lignende måde kan det gå med reglen om at vende den anden kind til. En lille historie — jeg følger Vor Herres eksempel, for han fortalte mange historier — vil straks vise, hvor fordelagtigt det kan være at bruge reglen med at vende den anden kind til. For sandheden kan jeg garantere. Der var et sted en præst, på hvis dør der blev ringet ved halvntiden om aftenen. Præsten gik ud og lukkede op, og der kom en midaldrende frue ind. Hun var også katolik og var vred på præsten og meget vred. Hvad der var grunden til hendes vrede, ved jeg ikke, men hun brugte sine talegaver, og de fejlede ikke noget. Præsten stod i nogen tid og hørte ganske roligt på udgydelsen af hendes vredes skåler. Så sagde han: »Åh! Frue! Undskyld lige et øjeblik!« Han gik ind ved siden af, hvor hans overtøj m. m. hang, og tog sin stok og gik ind med den og overrakte den yderst høfligt til damen, hvorpå han stillede sig op med krummet ryg, så at damen bekvemt kunne slå løs. Hun brast i en hjertelig latter, og dermed var hele sagen klaret, og hun og præsten skiltes som de bedste venner.

Reglen om at vende den anden kind til og fordelen derved er nu noget, som kloge folk også uden at tænke på Vor Herres ord har forstået. Kejser Napoleon den Store hørte aldeles ikke til dem, der var indstillet på at gøre Guds vilje, alt andet. Men da han i sin tid vendte tilbage fra Elba, og Ludvig den Attende sendte sine tropper ud imod ham, lod han sine folk blive til-

bage og gik selv alene frem imod de kongelige tropper og knappede sine frakke op, for at de så meget lettere kunne skyde ham. Obersten kommanderede »Fyr!«, men der var ikke een soldat, der skød; tværtimod, de gik alle over til Napoleon.

En forretningsmand, der har en stor og kendt forretning, har sagt til mig: »Jamen, jeg har gjort det tilsvarende.« Det var selvfølgelig på et helt andet område. Når folk en gang imellem havde et eller andet, de ville klage over og derfor ringede til ham, sad han ganske roligt og hørte på, hvad de sagde, selvom det ikke var just behageligheder, de kom med. Han sagde blot ja eller nej på de passende steder, så at de kunne mærke, at han var med. Han modsagde dem ikke, men lod dem tale og tale, indtil de efterhånden havde talt sig helt tomme. Det gik gerne således, at de efterhånden blev mildere og f. eks. sagde: »Ja, jeg

ville nu blot sige min mening.« — og ikke sjældent nogle forsonlige ord, og følgen blev, at han ikke mistede sine kunder.

Der er et forhold, hvor man endogså kan have den største fornøjelse af at vende den anden kind til, og det er det tilfælde, hvor en anden vil drille en. Jeg må tilstå, at jeg selv i tidligere tid var ikke så lidt inde på at drille, men efterhånden indså jeg, at det simpelthen var dumt at gøre det; jeg tænker herved ikke på de lejligheder; hvor det er spøg det hele og man kan være sikker på, at drilleriet ikke bliver taget fortrydeligt op; det bliver det alligevel mange gange, hvor man ikke ville have troet det —.

Alt drilleri hører op i mindre end et halvt minut, når man svarer nogenlunde således: »Ork ja, det har De nu egentlig fuldstændig ret i. Det har jeg såmænd ikke tænkt rigtig over før, men det er bare godt, at jeg får det at vide. Ork ja, der kan man se, hvor lidt man egentlig kender sig selv.« Altså sådan noget i den retning. Det er morsomt at se drillepindens udtryk, når han får sådan et svar. Han ville jo gøre en gal i hovedet, men det nåede han ikke, og nu mærker han endda meget tydeligt den andens overlegne sjælelige eller åndelige styrke, og det samme gør de øvrige tilstedeværende, og de morer sig endda over hr. drillepindens forfejlede angreb. — Ved en

lejlighed havde jeg udført noget, som en tilstedeværende kritiserede meget stærkt. Han havde egentlig ret i, hvad han sagde, selvom det var sat rigeligt på spidsen. Jeg sagde ikke noget, men bagefter fik jeg at vide, at de øvrige tilstedeværende havde givet ham sådan på hovedet, at han ikke havde sovet i to nætter. — Da jeg før første verdenskrig studerede i Paderborn i Tyskland, var der engang nogle af mine medstuderende, der ville drille mig med Danmarks militære svaghed og derfor spurgte mig, hvor stor egentlig den danske hær var. Jeg svarede, at det vidste jeg ikke, men jeg tænkte mig, at den lå på et sted mellem 50 og 100 tusind. Jeg føjede til, at ret stor var den ikke. En af teologerne udbrød så: »Nej, Dem kan man umuligt drille.« Jeg lo indvendigt. Man skal måske øve sig en smule på den form for parade, men så er det også morsomt, kun at alle forsøg på at drille en meget hurtigt hører fuldstændigt op, så det bliver en sjælden moro.

Da Jesus foruden at være fuldtud menneske tillige er fuldtud Gud, følger det af sig selv, at alt hvad han siger, er den fuldkomneste visdom og uendelig dybt. Man skal derfor under bøn til og om Helligånden fordybe sig i hans ord og for enhver pris undgå at forsøge at tage spidsen af dem og glatte dem ud, så at de mister deres egent-

lige indhold og ikke siger andet end, hvad folk vil have. Som student så jeg engang på Folketeatret et stykke, hvis navn og indhold jeg har glemt; men der forekom deri den spydige bemærkning: »Pastor Madsen har sin styrke i fortolkningen.« Den har jeg ikke glemt.

Ordet med at vende den anden kind til er en ende af en regel eller en grundsætning eller en hovedlinje, der mere eller mindre går igen i en mangfoldighed af livets forhold. Som skole-dreng lærte jeg af smertelig erfaring, at hvis man strækker hånden ud imod en kricketbold for uden videre at tage den, slår man sig nederdrægtigt. Hvis man derimod lader hånden vige for og følge bolden, kommer den til at ligge blødt og kælent mellem fingrene på en.

Der var i sin tid en japaner, der igennem sit vindue så på et ualmindelig voldsomt snevejr. Han lagde mærke til, at de træer, hvis grene knækkede under snetrykket, var dem, hvis grene tog hårdt imod det og ikke bøjede sig for det, medens de, hvis grene og måske stamme gav efter og bøjede sig, ikke knækkede, men rejste sig igen. Han blev derigennem opmærksom på det princip eller den hovedlinje, som lå deri, og derudaf lavede han så sit berømte jiu-jutsusystem, der går ud på at give efter og som gør udøveren utrolig overlegen

Skole-weekend i Vejle

Ligesom ved skoleweekenden i Odense den 25. og 26. januar d. å. var emnet for den 4. jydsk skoleweekend i Vejle den 1. og 2. marts »Den sure søndagspligt eller ugens chance«. Der deltog mellem 80 og 90 unge fra det meste af Jylland. St. Norberts skole og St. Mariasøstrenes hospital i Vejle dannede den ydre ramme om weekendens arrangementer.

Katolsk Ungdom i Vejle havde indstuderet »Smøden og Bageren«, som i en morsom opsætning med kostumer og alt tilbehør blev opført med unge fra Vejle under Cato Simonsens og politifuldmægtig Lamprechts vejledning. De samme to herrer var bagefter de drivende kræfter i en »kvit eller dobbelt« med mange og indviklede spørgsmål.

Som det efterhånden er blevet en god tradition, var messen søndag morgen reciteret. Dagens tre foredragsholdere var Flemming Kieler, Horsens, pater Stappers, Vejle, og Walter Dalland, København. Flemming Kieler betonedede i sit indlæg messens karakter som offertjeneste og som måltid. Ligesom måltidet i hjemmet er stedet, hvor børnene tager del i kærligheden og omsorgen mellem far og mor, således er vi i messen indbudt til at tage del i den fuldkomne kærlighed mel-

lem Fader og Søn, således at vi bliver gennemtrængt heraf og får kraften til at kunne leve i denne verden som Guds børn. Pater Stappers supplerede det første indlæg ved at fremdrage et par punkter til nærmere belysning, idet han stillede vor sjusken med vor tro overfor det store, som messen er. Vi mennesker er ikke, som vi skal være, men alligevel er vi kaldede til at være Guds børn og leve som sådanne i verden. Den åndelige næring hertil kan vi hente i messen — derfor er det vigtigt, at vi som katolikker lærer at forstå messens betydning. Dagens sidste indlæg kom ind på konsekvenserne af messen. Messen slutter med *Ite missa est*. Vi skal hjælpe andre til at opdagde de samme muligheder i tilværelsen, det samme Guds tilbud, som vi selv har opdaget gennem kirken. Vi skal hjælpe dem til den tro, der er den eneste, der kan bære livet igennem. Dette mål arbejder vi kun imod, hvis vi selv lever efter det tilbud, som vi skal være vidner om. Næringen hertil henter vi i messen, livets kraftcentrum. Den holdning, vi indtager overfor messen i dag — svarer den til vor tro på messens betydning? Betingelsen for et effektivt apostolat er, at vi først og fremmest får styr på vor egen tilværelse. Vi må åndeligt kunne stå på egne ben. DUK er et hvilehjem og ikke et effektivt virkende apostolat — vi må gøre et stykke arbejde for at blive det sidste.

Både på Odense-weekenden i januar og på denne Vejle-weekend var man gået over til at give megen tid til personlig kontakt mellem de unge. Det er et spørgsmål, om ikke netop en meget

værdifuld ting ligger heri, at de unge katolikker fra forskellige byer kommer sammen og i kontakt med hinanden på vore skoleweekends.

Vi kan også i forbindelse med skoleweekenderne udtrykke vor taknemmelighed overfor søstrene, der så venligt hjælper unglømsarbejdet med det praktiske arrangement. I Vejle nød vi igen godt af søstrenes gæstfrihed og deres gode mad.

Søndag eftermiddag sluttede vi med sakramental andagt i kirken og salmen »Store Gud, vi love dig«.

Walter Dalland.

*

De lokale foreninger meddeler:

Frederiksberg—Nørrebro:

15.—16. marts: Weekend til Bastrup sammen med Stenosgade KUK og Roskilde KUK.

Lørdag den 22. marts: Bibelkreds.

Torsdag den 20. marts: Erik Elnebo taler om skriftemålet.

Torsdag den 27. marts: Pater Groteclaus taler om »12 år i fængsel«.

Ordrup:

Tirsdag den 18. marts: Pater Dorn taler om de religiøse forhold i Spanien.

Tirsdag den 25. marts: Vi fejrer Mariæ bebudelse sammen med pater Duclos.

Østerbro:

Onsdag den 19. marts: Spørgetime.

Onsdag den 26. marts: Hvar var det egentlig, der skete i Ungarn i 1956, og hvorfor? Autentiske film om den ungarske frihedskamp i dagligstuen på St. Josefs hospital.

over den, der angriber ham med vold.

Ja, læberne skal være bløde og tænderne hårde; det er mange steder, men ikke overalt, der skal gives blødt efter. Smidighed er en fortræffelig ting, men for meget af den kan let blive til holdningsløshed og karakterløshed. Vi har kirkens vejledning, helgenernes forbilleder og Helligåndens nåde til at finde ud af, hvad der skal anvendes hvor og når. Reglen i Matthæus 5, 39, om at vende den anden kind til er en kostbar og vidunderlig anvisning. — Lad mig lige til slut fortælle om, hvorledes nuntius Pacelli — nu Pave Pius XII — i sådan noget som 1920 anvendte den i München. Det blev ham meddelt, at man nu ville komme og plyndre nuntiaturen, altså den pavelige gesandtskabsbygning. »Tag jeres fineste tøj på!« sagde han til sine gejstlige hjælpere, og han gjorde det selv. Så gik de ned ad trappen, og dér kom der fem mand — jeg husker ikke af hvilken bevægelse det var — op imod dem med skarpladte geværer. »De skal ikke være bange, sagde nuntius Pacelli, vi har ingen våben.« — »Jamen, vi vil dræbe Dem.« — »Jamen, hvorfor vil De dræbe os? Vi er jo ikke Deres fjender.« Så talte nuntius så længe og så venligt med disse banditter, at de til sidst blev flove og gik deres vej.

I. Olrik.

Genopstår kaliffens rige?

(fortsat fra side 127)

slærkere. Og den velvillige katolske indstilling i Syrien og Ægypten hænger så givetvis også sammen med, at der er blevet givet kirken indrømmelser efter de kommunistiske angreb.

Den ny storarabiske republik dækker et areal på 1.183.388,16 kvadratkilometer. Mellem de to stater ligger Libanon og Israel. Ægypten og Syrien tæller sammenlagt omkring 27,5 millioner indbyggere, hvor det overvejende flertal er arabiske muhammedanere. Det samlede antal katolikker udgør 352.000. Ægypten tæller 210.000 romerske katolikker og rundt regnet 2 millioner andre kristne, hovedsageligt koptere og græske ortodokse. Syrien tæller 142.000 katolikker samt omkring en halv million kristne af andre trosbekendelser. Yemen, der efter hvad man på nærværende tidspunkt kan se, vil tilslutte sig unionen, er en rent muhammedansk stat. Både Ægypten og Syrien opretholder diplomatisk forbindelse med den Hellige Stol, og både i Damaskus og i Kairo varetager en internuntius den Hellige Stols interesser.

I Libanon — hvor der er ca. 783.000 kristne — følger man udviklingen med et vist mishag. Af landets 1.450.000 indbyggere er 560.000 romersk-katolske (af den latinske, maronitiske, byzantinske, syriske og armenske ritus), 223.000 er græsk-ortodokse, medens der er ca. 29.000 druser eller tilhængere af forskellige sekter. Katolikerne af den maronitiske ritus er det største religionssamfund, og det er også stadig en tilhænger af dette religionssamfund, der af parlamentet

Hvem vil hjælpe i Lourdes?

Frankrigs Caritas, Séjours Catholique, har for et par år siden åbnet en pilgrimsby ved Lourdes. I dette år regner man med til stadighed at kunne modtage 400 mindre bemidlede pilgrimme uden betaling, når disse i tide gennem sognegejstligheden eller gennem bispedømmernes caritative institutioner er anmeldte og der er aftalt bestemte dages ophold i valfartsbyen.

Allerede de sidst år har ført adskillige frivillige mandlige og kvindelige hjælpere til Lourdes for at arbejde for nævnte grupper af pilgrimme i månederne marts til oktober. I dette år vil besøget af pilgrimme fra alle mulige nationer blive væsentligt større end ellers. Pilgrimme vil være lykkelige for at finde landsmænd i Lourdes, som forstående og beredte vil være ved deres side.

Frivillige hjælpere, som er rede til mindst 3 uger at udøve denne tjeneste i næstekærlighedens ånd, bedes melde sig til Caritas Danmark, Frederiksbundtvej 225, København, Brh., med en anbefaling fra den præst, som bedst kender vedkommende, samt med oplysninger om tidspunktet for en eventuel hjælpetjeneste.

bliver valgt til statspræsident, medens premierministeren altid tages af den sunnitiske retning indenfor islam og parlamentets speaker af den selvitiske. Katolikerne — og dermed de kristne som helhed — frygter imidlertid, at et pres på Libanon for at formå dette til at tilslutte sig unionen, vil bringe denne velafbalancerede ligevægt med fordeling af vigtige poster efter religionsforhold til at kænre — hvilket jo ikke vil komme muhammedanerne til skade.

Begge kongerigerne Irak og Jordanien har ligeledes indgået en union og Saudi-Arabien overvejer i øjeblikket muligheden af at tilslutte sig. Irak og Jordanien danner et område på 256.210.000 kvadratkilometer og tæller tilsammen 8.038.000 indbyggere, hvoriblandt der er 238.000 katolikker og rundt regnet 100.000 kristne af andre konfessioner.

På det tidspunkt, da det stor-arabiske samfund blev dannet, var situationen i Syrien faktisk på kvegspunktet. Dersom sammenslutningen ikke var sket, ville præsident Shukri al-Kurvathi sandsynligvis være blevet afløst af en kommunist, og de kommunistiske angreb på kirken har foranlediget regeringen til visse forsvarsforanstaltninger til gavn for kirken. I Ægypten har præsident Nasser ligeledes foretaget visse indrømmelser og erklæret sig indforstået med, at de katolske skolars statut anerkendes så længe som den Hellige Stol anerkender Ægypten. Spørgsmålet er nu blot, hvordan Nasser vil ordne sig med kommunismen samt hvordan Syrien vil være i stand til at stabilisere den indre situation, der er bragt ud af balance af kommunisterne (K).

Kost og logi under opholdet i Lourdes vil blive ordnet af Séjours Catholique; men rejseudgifterne må enhver selv påtage sig.

Weekendstævne i Århus til april

Allerede nu kan det meddeles, at der i dagene 19.—20. april 1958 vil blive afholdt et weekendstævne i Århus, der henvender sig til alle danske katolikker. I en diskussion, indledet ved stud. mag. Walter Dalland, København, og i foredrag af pater Martin Drouzy, O.P., Ordrup, og mag. art. Elsebet Kieler, København, vil blive drøftet netop de problemer, som katolikker herhjemme bliver udsat for til daglig. Da stævnet samtidig byder på rige muligheder for at træffe sammen med trosfæller fra alle egne af landet, vil det bl. a. for konvertitter og afsides boende katolikker være en enestående chance for kontakt.

Hans Excellence Biskop Theodor Suhr vil personlig komme til stede, og også af denne grund må det ventes, at så mange som muligt vil møde frem til denne weekend.

Selve deltagelsen i stævnet vil koste kr. 7,00 (betales ved stævnet), og tilmelding kan ske til Peter Gabrielsen, Merkursvej 6, Århus, tlf. 4 25 91, eller til Katolsk Præstegård, Ryesgade 26, Århus, tlf. 2 33 68, inden 10. april. Ved tilmelding i god tid vil hotelplads kunne skaffes. Yderligere oplysninger om programmets enkeltheder vil om kort tid fremkomme her i bladet.

UGEBLADETS BOGSIDE

NY TESTAMENTE i pocket-book-udgave

Det katolske Herder-forlag i Tyskland har forøget sin udmærkede pocket-book-serie, »Herder-Bücherei«, med endnu to bind (12. og 13.), nemlig Henri Queffelec's (iøvrigt også filmatiserede) »Gud har brug for mænd« — en religiøs bog af fremragende format og høj digterisk kvalitet — og Boris Simon's »Abbé Pierre og kludesamlerne fra Emmaus«. Simon, der kender Emmaus af egen erfaring, skildrer heri ikke blot Emmaus, men også forhistorien og baggrunden herfor — med andre ord: det er bogen om Abbé Pierre.

Men samtidig bringer Herder endnu en anden ting på markedet i samme serie: et komplet Ny Testamente, på tyndt, fint bibelpapir og med et fremragende og klart skriftbillede. Indledning og kommentarer er ført a jour med den nyeste bibelforskning, et omhyggeligt henvisningssystem gør vers for vers opmærksom på parallelsteder og gør det på denne måde muligt for læseren at leve sig ind i teksten. Endvidere findes der et emne- og et navnerregister. Det er så sandelig en ny-erhvervelse, som de tyske katolikker kan være stolte af — og så koster bogen kun de 1,90 D-Mark, hvilket svarer til omkring tre kroner.

Havde vi blot magen til!

B.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts

16. S. 4. SØNDAG I FASTEN — (violet »Lætare« (247—31); Fastens cl. rosa) præf. (516). — Eller:
17. M. St. Patrick (852); 2. bøn: FERIA (hvid) (252); præf. (516). — Eller: (violet) FERIA (252); 2. bøn: St. Patrick (852); præf. (516).
18. Ti. St. Cyrillus af Jerusalem (hvid) (852); 2. bøn: FERIA (257); præf. (516). — Eller: (violet) FERIA (257); 2. bøn: St. Cyrillus (852); præf. (516).
19. O. ST JOSEF, Jomfru Mariæ (hvid) Brudgom, Kirkens Værnehelgen (853—90); 2. bøn: FERIA (262); St. Josefs præf. (523).
20. T. FERIA (270); præf. (516). (violet)
21. F. St. Benedikt (854); 2. bøn: FERIA (274); præf. (516). — Eller: (violet) FERIA (274); 2. bøn: St. Benedikt (854); præf. (516).
22. L. FERIA (281); præf. (516). (violet)
23. S. PASSIONSSØNDAG. (violet)

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udlænd 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annoncesfd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Hælrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Elisabethforeningens basar

Bredgade 67, 2. o. g.

Husk at aflægge et lille besøg på basaren.

Palmesøndag den 30. marts åbent fra kl. 9 til 18 og mandag fra 10 til 15.

Der findes mange nyttige ting i boderne, til rimelige priser, gode lotterigevinster og tombola med mange gevinster.

Drik Deres morgenkaffe, spis frokost (dejligt smørrebrød) eller eftermiddagskaffe hos os i den gamle sal.

Kager til restauranten er vi meget glade for at modtage.

Gaver modtages med tak i basar-lokalet, åbent fredag d. 28. marts mellem kl. 13 og 15. Lørdag mellem 10 og 17. Endvidere kan gaver afleveres hos fru Møller Nielsen, Bredgade 69, 4. o. g.

På bestyrelsens vegne

Angela Osterhammel

Valby Langgade 117 B, 1. - VA 8576 y.

D.K.K.F.

Tirsdag den 18. marts kl. 19,30 holder pater van Schaik S.J. sit 3. foreblik: Hvad siger Gud og kirken om Apostolatet?

Efter foredraget kaffebord. Pris kr. 1,50. Adgang for alle, men man bedes tilmelde sig senest mandag den 17. marts pr. tlf. VE 1965 x.

Styrelsen.

Klitborg

Klitborg er et dejligt hus, der ligger i skønne omgivelser i Rørvig. Her foregår i sommerens løb mange ting. Bl. a. holdes her mødrelejre.

Her er de rigtige betingelser for, at mødre holder ferie, idet småbørn kan medbringes og blive passet.

Der holdes to mødrelejre fra ca. 9/7 til 8/8. Men det er jo begrænset, hvor mange der kan være plads til. Derfor bør de, der ønsker at komme i en mødrelejr, melde sig snarest muligt på

KONGERIGET-DANMARK %

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellemløbsbygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

LEVERANDØR TIL KATOLSKKE HOSPITALER

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Katolske Menighedsplejers kontor,
Bredgade 69, o. g.

Princippet er det, at de, der er i stand til at betale fuldtud for deres og deres børns ophold på Klithørg, naturligvis gør det. Men der er altid nogle, der har svært ved at betale det fulde beløb, og det er der råd for. Menighedsplejerne har adgang til forskellige. Men de, der ansøger om et billigt ophold, må søge allerede nu.

På Klithørg er der også lejre for ældre og ensomme. Den første fra 13. til 26. juni. Den anden fra ca. 10. aug. til 23. aug.

Alle, der er interesserede, bedes sige til i nær fremtid.

Katolske Menighedsplejers telefonnumre er Palæ 2323 og Byen 9133.

Hvem kan hjælpe

en ungarsk familie på 3 medlemmer, der står uden bolig fra 1. april, til en mindre lejlighed eller to sammenhængende værelser? Henvendelse til: Katolske Menighedsplejer, Bredgade 69 A, København.

Pastor P. van der Stok

har nu bopæl: Grenhusene 21, Hvidovre pr. Valby.

C. M. Hinne og hustru Friedericke født Noltes mindelegat

Der vil være at uddele nogle portioner af dette legat. Efter stifterens bestemmelse skal legatet tildeles ældre i København og tilgrænsende kommuner bosiddende mennesker, som hører til den katolske kirke og sidder i små forhold, navnlig sådanne som tidligere har været bedre stillede.

Skemaer til ansøgning afhentes på St. Ansgars Kirkes regnskabskontor, Bredgade 69, St. o. g., åbent alle hverdage, lørdag undtagen, kl. 15—17, og afleveres samme sted senest 29. marts.

Som et vægtigt indlæg i forbindelse med diskussionerne i radio og presse om svangerskabsafbrydelse er udkommet

Karl Søndergaard:

ABORTUS PROVOCATUS I SØKELYSET

24 sider — kr. 4,00

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

Nedsatte katolske bøger

	før	nu
Asch: Moses	19,75	6,00
Carrel: Rejsen til Lourdes	5,85	2,00
Coolen: Under Guds Himmel	8,75	2,75
Daniel-Rops: Israels Historie i G.Test	14,75	7,75
Dupeyrat: Mitsinari	17,75	3,50
Frans af Assisi. Legender og Skrifter	4,75	2,00
Friedrich Ozanam	2,00	1,00
Guareschi: Don Camillo vender tilbage	9,75	3,25
Guardini: Bønnens Forskole, ib.	11,50	4,75
Hyde: Jeg troede	10,75	3,75
Johs. Jørgensen: Goethebogen	7,50	4,50
— Fyn og andre Digte	5,50	2,00
Kazantzakis: Den evige Vandring opad	16,75	8,00
Lekeux: Maggy	5,75	2,00
Lewis: Den store skilsmisse	7,50	2,50
Linde: Pavedømmets minder i Danmark, ib.	12,00	4,00
Mounier: Personalismen	7,50	3,00
Opfer: Stille Stunder	5,50	2,50
Olaf Pedersen: Mennesket og Teknikken	10,00	3,00
Ricciotti: Jesu Kristi Levned I—II	28,00	15,00
Schindler: De apostoliske Fædre I—II	45,00	15,00
— Vesterledens Munkevæsen II—III	25,00	6,00
Stenius: Bag Vatikanets Mure	14,50	6,50
Teresa af Avila: Sjælens Slot (uddrag)	5,75	4,00
Världsbekänd Konst I (4 farveplancher)	10,00	2,50
— II	10,00	2,50
Werfel: Det forliste Himmerige	19,50	15,00

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanegade 39 · Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

HOVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43867

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

PRATO -

(sluttet fra forsiden)

liggjort det i sognebladet, havde imidlertid ikke givet møde i retten, men i en skrivelse til retspræsidenten havde de motiveret deres udeblivelse.

Mgr. Fiordelli havde i sin skrivelse til retspræsidenten erklæret, at han var forpligtet til at undgå alt, der vil kunne udlægge hans holdning som en anerkendelse af en verdslig domstol i et tilfælde, »der vedrører de troendes åndelige ve og vel«. Denne frihed er sikret ved Lateranforliget samt i artikel 7 i den italienske forfatning. »Staten og den katolske kirke er suveræne og uafhængige hver indenfor sit område«. I spørgsmål vedrørende varetagelsen af de sjælesorgsmæssige opgaver var han alene ansvarlig overfor sin samvittighed som biskop, overfor Paven og overfor Gud, konstaterede mgr. Fiordelli med eftertryk og fortsatte: Jeg ville aldrig tage det tunge ansvar på mig og gøre noget eller undlade noget, der ville kunne skade kirkens frihed eller som ville kunne have karakter af en krænkelse af konkordatet. Endvidere erklærede biskop Fiordelli, at hans biskoppelige samvittighed — med al respekt for den verdslige domstol — forbød ham at indfinde sig i retten. Thi anledningen til, at han var stævnet for retten, var intet andet end hvad der ligger i udøvelsen af hans egen embedspligt. Han havde truffet sine forholdsregler i udøvelsen af sit biskoppelige embede og dermed opfyldt en pligt, som hans sjælesørgere havde pålagt ham.

Biskoppen af Prato havde derefter i sin henvendelse til retspræsidenten i enkeltheder redegjort for, hvad der er passeret og hvad der havde foranlediget ham til den offentlige erklæring. I betragtning af den offentlighed, hvormed det beklagelige anliggende var blevet omgivet med, samt den alvorlige forargelse, der derved var blevet fremkaldt blandt katolikkerne, havde han set sig tvunget til at udsende en offentlig erklæring vedrørende den betænkelige situation, som det pågældende par ved deres handle-måde overfor kirken var gerådet i, samt hvilke kirkeretlige straffe, de havde udsat sig for. Det var hans pligt at forsvare ægteskabets sakramentes værdighed og familiens hellighed. Jeg er fast overbevist om — slutter mgr. Fiordelli — at ikke blot kirkens, men tillige også nationens sande vel er nært knyttet til det kristne ægteskabs hellighed og uangribelighed.

Underretten i Firenze fandt imidlertid, at biskoppen havde misbrugt sit embede og handlet offentligt, men anerkendte som formildende omstændigheder, at han havde ladet sig lede af særlige moralske grunde.

Meddelelsen om dommen over biskoppen af Prati har selvsagt vakt megen ophidselse i den offentlige mening i Italien, men stemningen har

URBI ET ORBI

forbløffende hurtigt vendt sig til fordel for mgr. Fiordelli, hvilket bl. a. har haft til følge, at den meget heftige pressekampagne, der umiddelbart efter dommen startedes af de italienske kommunister og antiklerikale kredse i Italien, ligeledes er ebbet ud i løbet af få dage. Forklaringen herpå er den — udtaler Radio Vaticana — at de italienske kommunister er ude af stand til at holde den startede kampagne løbende på højeste gear, eftersom den italienske befolkning har ladet forstå, at den ikke sådan uden videre vil tolerere en fornærmelse af det katolske hieraki.

Ved et festakademi i Rom i anledning af Pavens 82-års fødselsdag og 19-årsdagen for hans kroning, udtalte hjælpærkebiskoppen af Firenze, mgr. Florit, at kirkens mission ved denne sag har givet anledning til en ejendommelig proces, der er endt med en ganske uventet afgørelse. En biskop er blevet domfældt, fordi han har gjort det, som han har ret til at gøre ud fra sin samvittighed, ud fra kirken som en fuldkommen og suveræn institution og til syvende og sidst overfor Gud, den højeste dommer.

Mgr. Fiordelli har personligt været genstand for talrige sympatitilkendigelser, ikke blot i sin bispedat Prato, men fra nær og fjern. Søndag efter dommens afsigelse celebrerede biskop Fiordelli aftenmessen i den overfyldte katedral i Prato og holdt selv prædiken. »Jeg vil vedblivende betegne den gudløse og unenneskelige marxisme som et onde,« erklærede biskoppen under spontant bifald fra de troende. Han opfordrede imidlertid indtrængende de troende til at afholde sig fra enhver form for hadefulde eller hævnlystne meningstilkendigelser (KNA).

Tidligere kommunist viser sin solidaritet med biskoppen af Prato

Et af de mest spontane udtryk for solidaritetstilkendegivelse overfor biskoppen af Prato, meldes fra Rom, hvor et romersk ægtepar, der har tilhørt det kommunistiske parti og som i året 1952 blev borgerlig viet, i den forløbne uge har indhentet det forsømte og ladet sig kirkeligt vie. Det drejer sig om den tidligere sekretær for den kommunistiske ungdomsbewægelse i Apulien, Giuseppe Quarta, og dennes hustru. De var i sin tid blevet borgerligt viet af borgmesteren i Lecce i »Leninsalen« i den stedlige røde partibygning.

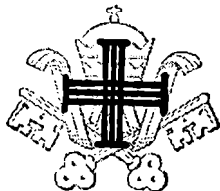
Samme dag som de blev kirkeligt viet, rejste ægteparret til Prato for overfor mgr. Fiordelli at give udtryk for deres solidaritet (KNA).

Frankrigs biskopper drøfter Algier-spørgsmålet

I sidste uge åbnedes de franske kardinalers og ærkebiskoppers forårsmøde i Paris. I møderne deltog samtlige kardinaler og ærkebiskopper i Frankrig med undtagelse af ærkebiskoppen af Nizza, mgr. Poul Remond, der var forhindret af helbredshensyn. Der publiceres aldrig nogen dagsorden for konferencen; men den omstændighed, at ærkebiskoppen af Algier, mgr. Leon Etienne Duval, deltager i møderne, lader formode, at også dramaet i Algier må være genstand for drøftelse. Ærkebiskop Duval har som bekendt hele tiden gjort sig til talsmand for en fredelig løsning af Algierspørgsmålet. I denne forbindelse er det værd at bemærke, at »Mission de France«, hvis ordinarius er Achille Kardinal Lienart, der er biskop af Lille og formand for de franske kardinalers og ærkebiskoppers møder, for nylig har afholdt en præsteforsamling, hvor Algierspørgsmålet var genstand for udførlig drøftelse. I martsudgaven af »Missions« organ publiceres netop de beslutninger, der blev truffet på møderne, og det fremhæves heri, at kirken henvender sig til alle racer og nationer på kloden uden undtagelse. Kirkens præster har ikke ret til at handle ud fra rent nationale synspunkter — de skal tværtimod yde bevis på, at kirken aldrig nogen sinde ensidigt har associeret sig med bestemte nationer. »Og når det er klart — hedder det ordret i resolutionen — at der i Algier eksisterer et folk og at det vil eksistere som uafhængigt af det franske folk, så må vi tydeligt sige, at kirken der ikke har lov til at være mere imod dette folks adgang til uafhængighed end andetsteds. Evangeliets forkyndelse bør ikke være dikteret af det synspunkt, at et folk skal beherskes af et andet.« Kirken har atter og atter givet udtryk for, at løsning af uoverensstemmelser må ske ad forhandlingens og ikke ad magtanvendelsens vej. Algiererne burde have kæmpet for deres uafhængighed med legale midler. Men det er tillige også uretfærdigt at stille problemet op, så at man får det indtryk, som om det alene måtte være den algeriske befolkning, der er årsag til og skyld i konflikten. Magtanvendelsen bunder i tidligere tildragelser. Dette må man gøre sig klart, uden dermed på nogen som helst måde at ville retfærdiggøre eller forsvare terroren eller dens metoder. At anerkende retligheder for den muhanmedanske befolkning er ikke ensbetydende med at nægte retligheder til europæeren i Algier. Men det er imidlertid ikke ensbetydende med, at man kan anerkende anvendelse af terror på den ene side og magtforholdsregler på den anden side (KNA).

Katolsk

Ugeblad

106. ÅRGANG

23. MARTS 1958

NR. 12

Mange pilgrimstog i Rom trods aflysning af festlighederne på årsdagen for Pavens kroning

Pave Pius XII kunne i forrige uge have fejret 19-årsdagen for sin kroning, en dag, der ellers hvert år fejres med stor højtidelighed i Rom. Højtidelighederne var i år imidlertid blevet aflyst som følge af den »bitre, sørgelige og fornærmende begivenhed, der er overgået kirken i Italien«. Ikke desto mindre var der i dagens anledning kommet talrige pilgrimstog til den evige stad, hovedsageligt bestående af franske, tyske, østrigske og spanske pilgrimme, og Paven modtog disse indenfor rammerne af den sædvanlige onsdagsaudiens (KNA).

Forestående ændring af ægteskabslovgivningen i England

Det engelske underhus har netop beskæftiget sig med et lovforslag vedrørende en ændring af vielsesbestemmelserne i nye kirker. Lovens vedtagelse synes sikret i begge huse. Initiativet til lovforslaget stammer fra en af oppositionens medlemmer, men tilsyneladende har regeringen ikke haft noget at indvende mod forslaget. Og selv om forslaget ikke direkte tager sigte på katolske forhold, så vil det dog ikke desto mindre frem for alt komme den katolske kirke til gode.

Vielser, der foretages i den anglikanske statskirke i England har — i lighed med forholdet her hjemme i Danmark — også retsmæssig gyldighed. Derimod har de andre konfessioners kirker ikke automatisk samme privilegier, men kan efter anmodning opnå tilladelse til at foretage vielser med samme gyldighed (»licensed to solemnise marriages«).

Hidindtil har kravene for at opnå en sådan tilladelse været, at de civile myndigheder kun kunne udstede en

VATIKANET EKSKOMMUNICERER TRE UNGARSKKE GEJSTLIGE

Ifølge dekret fra Konciliumskongregationen, dateret 15. februar i år, ekskommuniceres de tre ungarske gejstlige Richard Horvath, Miklas Beresztoczy og Janos Mathe som følge af, at de ikke har rettet sig efter de tidligere udstedte direktiver i henhold til kanon 2223 § 3 vedrørende den den Hellige Stol tilkommende myndighed til at ekskommunicere. Samtidig underkastes de pågældende de i kanon 2267 og kanon 2259 fastsatte kirkestraffe, hvorefter de ekskommunicerede er udelukket fra deltagelse i gudstjenestelige handlinger og ifølge hvilke det er katolske troende forbudt at pleje omgang med dem.

De tre gejstlige havde vægret sig ved at efterkomme Konciliumskongregationens anvisninger. Kongregationen havde i et dekret af 16. juli 1957 udtalt, at ungarske gejstlige ikke måtte være medlemmer af parlamentet og forsåvidt de måtte være det på det tidspunkt, da dekretet blev udstedt, at de så skulle frigøre sig derfor indenfor en nærmere fastsat frist. (KNA).

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

sådan licens, dersom henvendelsen var fremsat af 20 husstande, der har benyttet den pågældende kirke i mindst et år som »regelmæssigt kultsted«. Det betød, at nye kirker måtte have været i brug mindst et år førend sognebørnene kunne regne med at blive viet der. Da netop den katolske kirke i England for øjeblikket har et meget stort kirkebyggningsprogram, fremfor alt i forsløderne til de større byer, var følgen, at disse katolske »nybyggere« ikke kunne benytte deres kirker til indgåelse af ægteskaber. Den ny lov ændrer imidlertid dette forhold (KIPA).

TRO OG VIDEN

Påsekommunion
- og kalorier

Ved biskoppens
25 års præstebubilæum

Filmen om
Monte Cassinos kunstskatte

Program for Weekend-
stævnet i Aarhus

Ingen hemmelig rapport til Vatikanet om krigen i Algier

Ærkebiskoppen af Algier, mgr. Duval, dementerede i den forløbne uge de meddelelser, der har været fremsat i den franske presse og som gik ud på, at ærkebiskoppen skulle have tilstillet det Pavelige Statssekretariat en »hemmelig« rapport om krigen i Algier. Ugebladet »Paris-Match« havde i sin udgave af 8. marts givet meddelelse om denne rapport fra ærkebiskoppen. Mgr. Duval gav samme dag pressen i Paris meddelelse om, at de af »Paris-Match« fremsatte formodninger savnede ethvert grundlag. Formodningerne skyldes vel sagtens den omstændighed, at mgr. Duval har deltaget i de franske biskoppers forårskonference i Paris. (KNA).

74 procent af Amerikas katolikker praktiserer

Der har for nylig været foranstaltet en Gallup-undersøgelse i Amerika af amerikanernes religiøse forhold. Ifølge denne undersøgelse har i 1957 godt og vel en million flere amerikanere regelmæssigt overværet gudstjenester i kirker eller synagoger end tilfældet var året forud. Antallet af personer, der ugentlig har deltaget i gudstjenester i kirker eller synagoger i 1957, beløber sig til gennemsnitligt 48.500.000, hvilket vil sige rundt regnet 47 % af Amerikas samlede voksne befolkning. Den bedste deltagelse kan konstateres blandt katolikkerne. 74 % af disse går regelmæssigt til søndagsmesse. For protestanternes vedkommende ligger gennemsnitsdeltagelsen på 40 % og 18 % af Amerikas jøder går regelmæssigt i synagogen. Endvidere viser undersøgelsen, at der er flest kirkegenge i aldersklassen 30—50 år samt at kvinderne ligger med en gennemsnitsdeltagelse på 51 % over mændene på 42 % (KIPA).

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON
naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Klühs Eftf.

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954
vis a vis Sct. Josephs Hospital

K&K

**Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni**
Nørregade 15 C. 9270

Malermester W. Plichta
Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Kolding

*Brændselsøller
Cinders
Kul*
BERRING & LARSEN %
Leverandør til de katolske Institutioner

M. Lauridsen
Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager
Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Aabenraa

Aabenraa Brugsforening
Tlf. 2368 . Søndergade 16
Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Andersen og Meyers Eft.
Otto Larsen . Ramsherred 31 . Telf. 22530
Lys . Kraft . Varme
Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen
Smøde- og Maskinværktøjed, aut. Vand- og
Oaamester, Specialitet: Centralvarme
Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen
Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer
Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds *Fisk og Vildt*
Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00
Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*
Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm
*Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.*
Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester
Sanitet - Centralvarme
Algade 5B . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad
i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.
Tomrermester
Strandvejen . Telefon 2 03 01

Elmer Vernersen
l. Kl.s Kød og Paalæg
KASTETVEJ 51
Telefon 5660
Leverandør til Kamillians Klinikken

Mathias
Christensen
TLF. 21556
ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermester- og Entreprenørførr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 3 42 33
Aalborg

TRO OG VIDEN

I den sidste artikel stod en bemærkning om den *teologiske rationalisme*. Vi er nødt til at vende tilbage til den, fordi dens forskellige retninger i de sidste århundreder har gjort en del indvendinger mod den kristne tro, som kan sammenfattes i disse sætninger: 1) Tro og viden kan ikke forliges, og derfor heller ikke filosofi og teologi. 2) Videnskaben, der har ret til fri forskning, kan ikke anerkende nogen religiøs autoritet, som er bindende for sandhedserkendelsen. 3) Det er umuligt, at Gud kan åbenbare sig, som kirken lærer, og derfor kan der heller ikke være tale om overnaturlige sandheder.

Hvordan er det gået til, at modsætningerne mellem tro og viden er blevet så skarpe i den nyere tid? Jo, som årsager kan nævnes, at mentaliteten har undergået en stærk forandring siden Amerikas opdagelse. Forældede anskuelse og en del fordomme, som syntes at stå i uløselig forbindelse med kristne overbevisninger, måtte opgives, og så gik også troen over styr hos mange. De ubestridelige store fremskridt i natur- og åndsvidenskaberne i vor tid gik side om side med en afkristning eller flugt fra religiøs tankegang og tilsvarende følelsesliv. Større kredse indenfor videnskabsdyrkerne blev helt fremmede for religion og kristendom. Alle disse momenter kunne vække den formodning eller tyde på, at tro og viden ikke kan forliges, og at en verdensanskuelse, som er vundet ved beskæftigelse med videnskaberne, ikke kan forenes med en anden, der bygger på troen.

Imidlertid bør det dog straks bemærkes, at *modsatningerne i virkeligheden ikke er så store*, som man ynder at fremstille dem. Blandt den nyere tids forskere og banebrydere og de bedste hoveder i videnskaberne verden findes også mænd, der med deres dybeste videnskabelige overbevisning er i fuldkommen overensstemmelse med Kristi religion og kirke. Skønt der siden renæssancens dage i filosofernes rækker har hersket en tendens til at overraske verden med den ene flothed efter den anden, som er skyld i den beklagelige forvirring, der præger vor tid, så findes der dog ved siden af en i al stilhed arbejdende filosofisk videnskab, der har haft en smuk fremgang og kan opvise blivende resultater.

Ud fra den sidstnævntes principper kan man så også *se forholdet mellem tro og viden på den rette måde*. En uhildet, logisk tankegang hævder, at hvis der eksisterer en personlig Gud, som er verdens skaber og herre (og det er jo tilfældet), så skyldes al lovmæssighed i den materielle, intellektuelle og moralske verden ham og hans anordninger. For det tænkende menneske er den skabte verden ligesom en åbenbaring af en kunstners værk, der røber mesterens tanker og hensigter. Og det siger sig selv, at når

vi små mennesker ved forskning og konstatering finder den ene sandhed efter den anden, så er vi ikke opfindere af disse sandheder, men kun opdagere af det, som skaberen og herren har lagt i den virkelighed, som vi udforsker.

Den verden, som Gud i fuldkommen frihed har skabt, er ikke den eneste mulige. Hvis han ville, kunne skaberen ved sit almægtige ord frembringe andre verdenssystemer, forskellige fra det, vi kender. I så fald ville disse åbenbare *nye og uanede sandheder* for os. Men fritillettet, som han er, kan Gud også gå en anden vej. Ingen kan hindre ham i at gribe ind i vort verdenssystems forløb og i menneskeslægtenes historie ved *at tale til os gennem profeter og til slut ved sin Søn* og således berige os med erkendelser, som skabningerne ikke kan forskafe os. At dette er sket, fordi Gud ville opnå et højere mål, går historien med fuldkommen sikkerhed i borgen for. Og hvem skulle kunne forbyde ham det eller forhindre ham i det? På forhånd kan man sige om de to kilder, hvorfra vore erkendelsesevner øser deres vi-

den, at de *ikke kan modsige hinanden*, og at de tværtimod hjælper og supplerer hinanden på en overraskende måde.

Vatikaner konciliet har i sin tid udtalt sig om *forholdet mellem tro og viden* omtrent på følgende måde: Skønt troen ligger på et højere plan end den naturlige erkendelse, kan de to dog ikke modsige hinanden. Det er Gud, der åbenbarer sine mysterier og giver os troens indre lys, og det er den samme Gud, der har udstyret os med forstand og fornuft. Men det er en ren umulighed, at Gud kan modsige sig selv, og at een sandhed kan modsige en anden. Når der engang imellem tilsyneladende er en konflikt til stede mellem tro og viden, så plejer denne at have sin årsag i, at troslærdommen ikke er blevet opfattet og fremsat, som kirken lærer og hævder den, eller også at forhastede påstande eller hypoteser udbasunerer som sikre videnskabelige erkendelser.

Som bekendt har kirken den opgave at bevare, forkynde, forklare og forsvare Kristi lære, der skal vise vor slægt vejen til den evige frelse. Derfor har den også ret og pligt til at tilbagevise, som Paulus siger, den »erkendelse, som med urette kalder sig således« (1. Tim. 6, 20), »for at ingen

APROPOS

Påskekommunion - og kalorier

Vi er atter inde i påsketiden — påskefesten står for døren: den tid, hvor kirken under svær synd forpligter os til at gå til Herrens bord.

Har du egentlig nogensinde tænkt over, hvor paradoksal det er: Vi bliver her tilbudt en spise, om hvilken det siges, at uden den kan vi ikke leve under nogen omstændigheder. Det er slet og ret selve livet, der her tilbydes os, intetsomhelst andet. Og det tilbydes os gratis, uden nogen udgift for os, uden at der kræves nogensomhelst form for modydelse af os. Og vi? Vi lever i ugevis, i månedsvis, ja måske endda i årevis, som om vi aldeles ikke havde hørt noget som helst om dette Guds tilbud til os. Eller som om vi slet ikke havde dette »liv« behov, som om vi slet ikke var sultne efter denne Guds spise. Videnskaben siger, at vi behøver så og så mange kalorier for at opretholde livet — tænk blot på de nationer, der lider sult og hvor man regner ud — med videnskabelig nøjagtighed — hvor lidt de kan nøjes med af føde — der eksisterer altså også for os en lov, der fastslår, hvor lidt vi kan klare os med af de åndelige livs kalorier, tænk engang!

Vor Herre har engang selv stillet menneskenes sult — vi kender begivenheden, vi hørte om den i evangeliet sidste søndag. Vor Herre bespiste 5000 mennesker i ørkenen, og bagefter samlede man tolv kurve sammen med madrester. Så rigeligt havde Vor

Herre sørget for de nødlidende. Her var der ganske vist ikke tale om kalorier, det var ikke det, Vor Herre tilsigtede at demonstrere. Kort tid efter underet i ørkenen fik apostlene at vide, hvad meningen med det egentlig havde været: det guddommelige livs fylde, det liv, der bliver dem til del, som modtager Kristi legeme og blod.

Vor Herre kalder på ny på os, for at vi skal komme til hans bord nu i påsketiden. Men der er ingen trængsel ved dette bord — der er altfor mange tomme pladser. Bør vi da ikke hver især gennem vor bøn, vort offer og eventuelt også direkte gennem vort ord, gøre os umage for, at der i år ikke er een eneste indenfor vor egen kreds, som ikke virkelig »holder påske«? Tænk, at der ligefrem skal en lov til for at få os til Herrens bord, at vi ikke af os selv kommer derhen, af glæde og af længsel efter at modtage den spise, som Vor Herre skænker os. Det er et tilbud fra Vor Herre, en indbydelse, et rent ud sagt fantastisk udtryk for hans store kærlighed til os mennesker — det er faktisk noget af en skandale, at vi »under strafansvar« skal ledes til påskebordet. Lad os dog komme, alle og ganske spontant, lad os med åbne arme tage imod, hvad Vor Herre skænker os — den store, store gave, som han giver os og uden hvilken vi ikke kan opleve den påskemorgen, der engang vil komme for os alle, for hver og en af os! Sac.

må fanges ved verdslig visdom og tomt bedrag«. (Kol. 2, 8).

*

Den gensidige hjælp viser sig der- ved, at den uheldede brug af vore åndelige evner fører bevis for, at den overnaturlige tros naturlige forudsætninger er til stede og er i orden. Ad filosofisk vej godtgøres nemlig Guds eksistens og den pligt, vi mennesker har, at tro på hans ord, i tilfælde af at han vil tale til os. Ad historisk vej er det slået fast, at Gud virkelig har talt til os, både i den gamle pagt og i den nye gennem Jesus Kristus. Dette er en af de vigtigste tjenester, videnskaben yder troen.

Den anden består i, at den med sine arbejdsmetoder hjælper med til at bygge troens videnskab eller teologien op. Ægte videnskab kender man på de klare og skarpe begreber, en fast terminologi, den rigtige bedømmelse af ting og forhold og de slutninger, som logikken tvinger til at drage. Alt dette låner teologien fra den profane videnskab og sættes således i stand til at ordne troens sandheder i et system med orden og logisk side- og underordning af delene, at klarlægge deres mening, når de bliver misforstået, og at forsvare dem, når de bliver angrebet. Videnskaben råder også over illustrationsmidler, som troens lærere kan bruge.

*

Et af de smukkeste eksempler på, hvad streng metode kan være for troens videnskab, har vi i den hellige Thomas af Aquino, kirkens største systematiker. Læser man i hans teologiske hovedværk, kan man kun beundre det kunstværk, som denne teologi er blevet til ved sin enestående orden og harmoni i opbygningen. Man glæder sig over definitionernes og distinktionernes lysende klarhed, over den tvingende argumentation og den sikkerhed, hvormed den store lærer skelner rigtigt fra urigtigt og sandhed fra løgn. Det er nu nogle af de fortrin, som ægte videnskab kan berige troen med, når det gælder om at fremsætte i et let overskueligt system, hvad Gud ned gennem tiderne har åbenbaret, ikke i en videnskabelig form, men stykkevis, således som menneskene efterhånden syntes at trænge til det.

Omvendt har også den profane videnskab troen at lakke for en række store goder. Ved Guds åbenbaring er vor åndelige horisont blevet udvidet overordentligt stærkt. Et større antal nye problemer dukker derved op for det tænkende menneskes indre øje. I de højeste og livsvigtigste spørgsmål, hvori filosofien lige fra de første tider næsten aldrig nåede til klare og sikre resultater, befriede troen os fra de groveste vildfarelser, og den bliver ved at beskytte den menneskelige tænkning mod nye fejltagelser både på metafysikkens (= læren om det, der ligger udenfor erfaringsens område) og etikens arbejdsfelt. Derved sparer troen filosofferne for megen

skam og ganske overflødig tids- og kraftspild.

Hermed har vi taget stilling til rationalismens første påstand: Tro og viden kan ikke forliges. Den anden om autoritet og frihed skal tages senere op til undersøgelse. Den tredje påstand, at Gud ikke kan åbenbare sig, virker ved første øjekast komisk og latterligt. For alvor kan den egentlig kun fremsættes af en, der ikke ved, hvad og hvem Gud er. F. K.

NOTER

Påskekomunionen

Tiden for den pligtmæssige modtagelse af påskekomunionen begynder på påskeførtid og varer til Kristi Himmelfartsdag; for de katolikker, der har langt til kirke, udstrækkes perioden til 2. pinsedag.

Passionssøndag

23. marts 1958

FORRÆDEREN JUDAS

Navnet Judas vil for os altid stå som ensbetydende med forræderi, pengebegær og hykleri. Judas synes at være syndens personifikation. Han er den største synder, som skriften omtaler, en slags anti-krist. Han er en mand, som oprindeligt synes at have haft tilstrækkelig megen energi og idealisme til at slutte sig til Kristus. Han har i hvert fald haft så meget med Kristus at gøre, at vi hele tiden træffer ham i hans følge.

Der er noget frygtindgydende i Judas-figuren. Dette frygtindgydende bliver stærkt understreget af Jesu skarpe, ja tilintetgørende ord ved den sidste nadver: »En af jer, som spiser med mig, vil forråde mig. Ganske vist går Menneskesønnen bort, som det er skrevet om ham, inden ve det menneske, af hvem Menneskesønnen forrådes! For ham var det bedre, om han aldrig var født« (Mk. 14, 18 og 21).

*

Judas, forræderen ... Hvad betyder egentlig dette ord: forræder? Jesus er også blevet udskrevet som forræder. Han gik flere gange de skriftlærde og rabbierne på tværs, skønt han selv var rabbiner. Være endnu: selvom præsterne havde tilladt, at pengevekslerne slog sig ned på tempelpladsen, drev han dem væk med en svøbe: »Ud af min Faders hus!« (Jo. 2, 16). Det var ikke meget solidarisk! Og så dengang, da han havde sagt: »Riv dette tempel ned, så skal jeg på tre dage bygge det op igen« (Jo. 2, 19). Det var noget uuhørt! Mon han da kunne bringe noget nyt i stedet for dette centrum for Jahve-dyrkelsen, denne monoteismens højborg, dette symbol på jødedommens sande religion og på gudspagten? Han bragte deres religion i fare. Han angreb de ledendes autoritet. Han undså sig ikke engang for i offentligheden at råbe: »I hyklere! I slanger, I hugormeyngel, som myrder profeterne og fravrister enker deres penge!« (Mt. 23, 14 og 33). Sådan havde han sagt, da han er den anden gang var blevet så heftig. Og derfor havde de kaldt ham forræder.

Det har sådan set ikke meget at betyde at blive kaldt forræder. I gamle dage havde de også skældt David ud for forræder. Og Jeremias, den store profet, var også forræder. Og alle profeterne efter ham, som de havde myrdet og forfulgt fra by til by, allesammen fordi de var forrædere. De kristne fra martyrtiden blev også dømt, fordi de havde forrådt kejseren, og ligesådan mange af vor tids martyrer. Det er forståeligt, når man ikke vil lade sin religion være statens eller politikens eller pengenes tjener. Men det har i virkeligheden ikke noget med forræderi at gøre. Tværtimod, det betyder, at man i så principielle ting netop ikke vil forråde sin overbevisning.

Men en virkelig forræder bliver man, når man udmærket ved, hvad den anden vil og inderst inde anerkender hans synspunkter og hensigter og dog med vilje vender sig bort fra ham, fordi han er en ubelejlig ...

Heri genkender vi Judas, hykleren, den hvidkalkede grav. Sagen er ikke den, at han ikke kender Jesus. Han kender ham forfærdelig godt, ellers havde han ikke haft sådan et samvittighedsnag, da han blev klar over, hvor det bar hen. Han vidste godt, at Jesus var uskyldig. Han vidste godt, hvad Jesus egentlig ville. Det egentlige forræderi er: at vide, hvad Jesus vil, og vide, at dette er ædelt og ophøjet, men i det skjulte dog sætte sine lidenskaber højere og lade dem råde. »Mester«, siger han, »jeg har ikke noget mod denne kvinde, men synes du ikke også, at det havde været bedre at sælge denne balsam for tre hundrede denarer?« (Jo. 12, 5). Naturligvis havde det været bedre. Man får i hvert fald meget mere for det, end når man udleverer Jesus til det høje råd!

*

Judas, forræderen ... Judas, anti-krist. Han har pengepungen for Menneskesønnen (Jo. 12, 6). Det kunne han og ville han: bære hans penge. Men yde virkelig tjeneste i selvhengivelse, det ville han ikke. Judas af Judastamme, profelmorderen ...

Vi føler afsky for hans person. Han har ramt Jesus i det dybeste af hans hjerte, han har forvoldt ham en forfærdelig smerte: han har villet holde ham for nar, skønt han kendte ham godt ... Han har ikke villet forstå, hvad der tjente ham til frelse (Lk. 19, 42). Og når man ikke vil se, hvad Jesus har at sige til en, kommer man til onde ting, måske endda til forræderi, vi også. Lad os bede om, at vi, hvis vi skulle have fornægtet Kristus, endnu måtte være i stand til at græde bitre tårer.

A. Dekkers S.J.

En katekismustime

I den lille bog, hvori førende tyske religionslærere præsenterede den nye katekismus, skrev dr. Klemens Tilman om »Den metodiske brug af katekismen i undervisningen«. Dette interesserer naturligvis specielt vore skolars lærere og lærerinder, men et lille indblik i dr. Tilmans fremstilling vil også have bud til videre kredse. Hans pædagogiske råd bør jo også forældrene bemærke, så sandt som skolens religionsundervisning ikke er ensbetydende med, at forældrene ingen pligt har til at undervise i religion. De er altid de nærmeste til det, og forsømmer de deres del af opgaven, vanskeliggøres skolens opgave, så den ofte er praktisk talt uløselig.

Klemens Tilman tænker sig en klasse ret flinke elever med en ugentlig katekismustime. I dag skal katekismens stykke 11 gennemgås, det der har overskriften »Gud fører os gennem lidelse til frelse«. Bogens »anskuelsestekst« handler om babylonierne erobring af Jerusalem, templets ødelæggelse, det babyloniske fangenskab og dets følger for troens renhed. Men først stiller læreren problemet op i konkret og aktuel form. Børnene kender fra avisen en nylig indtruffen katastrofe. Den har grebet sindene og mennesker spørger: Hvordan kan Gud tillade det? I vor tid er krigens gru altid uhyggeligt aktuelt. Også den rejser ængstelige spørgsmål.

Og nu kan den gamle bibelske for-

tælling gennemgås. Det sker meget udførligere end med bogens ord. Og skridt for skridt uddrages der en lære, som i korte sætninger samtidig skrives op på tavlen. Læreren begynder f. eks. med at skildre jødernes lidelser på den lange vej til Babylon og deres bitre klager: »Gud er grusom. Han lod vore hjem gå op i luer og tog vore børn fra os.« Men, siger læreren: Vi ved fra Paradiset, at Gud ikke ønsker lidelsen. Og vi ved fra Jesus, at han kom for at borttage lidelsen. Hvorefter der skrives på tavlen: »Gud glæder sig ikke over lidelsen.« Efterhånden kommer der til at stå sådanne 6—8 sætninger, alle lånt fra katekismens tekststykke, og de resumerer hovedtankerne i det. Disse sætninger, blandt hvilke der også er den eller de sætninger i gammeltdags katekismusform, som skal læres udenad, gennemgås kort endnu en gang — og enkelte elever gentager katekismussætningerne.

Efter denne udførlige gennemgang åbnes bøgerne, og børnene læser anskuelsestykket og tekststykket med bogens ord, som de nu allerede forstår og har et bredere kendskab til end hvad der ligger i selve ordene. Så kan et par elever kaldes frem for at prøve, om de på egen hånd kan give svar på »overvejsels«-spørgsmålene.

Hvis læreren anvender »arbejdshæfter«, giver han nu besked om, hvad der denne gang skal indføres deri. En overskrift må der være, f. eks. den

samme som stykket har i bogen. Under den kan tegnes Jerusalem i ruiner og som underskrift f. eks. »Alle ting tjener dem til gode, som elsker Gud.«

Og derpå gives der for til næste time. Tekststykket skal læses igennem et par gange, overvejsels-spørgsmålene skal kunne besvares og de to katekismus-svar skal læres udenad ligesom også den vigtige sætning: »Alle ting tjener — —«. Yderligere kan der til de flinkere elever gives en ekstraopgave som f. eks. »Skriv et brev til trøst for et menneske, som har mistet alt.«

Endelig lukkes bøgerne, og lærer og elever drøfter i fællesskab spørgsmålene: 1. Hvad gør jeg, når lidelsen en gang rammer mig selv? 2. Hvad gør et kristent menneske, når han ser andre lide? Til hjælp ved svarene har man ordene i det lille afsnit: »For mit eget liv« og det afsluttende vers.

I næste time skal der så høres i den gamle lektie, foruden at den nye gennemgås. Angående overhøringen nævnes det, at den kan foregå på en nemmere og på en sværere måde. Den nemme måde består i, at man hører i det gennemgående stof, således som det forelå i anskuelsehistorien: Hvad godt har Gud virket gennem israeliternes lidelser? Den sværere måde tager det samme stof igennem, men uden tilknytning til anskuelsehistorien: Forklar mig, hvorfor det er rigtigt at sige: Gud fører os gennem lidelse til frelse. Men i begge tilfælde må læreren sørge for at nå frem til det almen-gyldige.

I omtalen af overvejselserne sørger læreren for at stille flere spørgsmål end bogens, så det ikke bliver en uden-

(sluttes side 147)

Ved et biskoppeligt præstejubilæum

Der er 1. april i år forløbet et kvart århundrede siden den første danske benediktiner siden reformationen blev præsteviet: i klosterkirken i Clervaux modtog pater Th. Suhr OSB præstevielsens sakramente lørdag før passionssøndag 1933. Syv år i forvejen var pater Suhr indtrådt i Benediktinerordenen, kort efter sin konversion, og efter at have fuldført de filosofiske og teologiske studier henholdsvis i Paris og i Rom, stod han nu ved sit mål. Lidet anede den 37-årige pater Suhr, at han kun få år senere skulle vende hjem til Danmark som biskop. Vejen førte pater Suhr til Rom, hvor han ved organiseringen af Vulgata-klosteret San Girolamo kom i nær kontakt med Pave Pius XI, og dette spillede formentlig den afgørende rolle, da spørgsmålet om en afløser til biskop Jos. Brems blev aktuelt. Under vanskelige forhold, ikke mindst som følge af krigen og efterkrigstiden, har biskop Suhr ledet den katolske kirke herhjemme, men på sin præstejubilæumsdag kan biskoppen ikke desto mindre se tilbage over en række bispeår, der har betydet vækst for kirken, ikke mindst takket være den good-will, der er en følge af biskoppens personlige indsats, ved hvilken han har opnået, at kirken nu nyder en langt større anseelse udadtil end tilfældet har været tidligere.

På jubilæumsdagen vil en kreds af biskoppens venner overrække jubilaren et maleri — som vi gengiver her — udført af Ivan Opffer i de første bispeår.

Succisa virescit -

Filmen om kunstkattene fra
Monte Cassino

Originaloptagelse fra borttransporteringen af kunstkattene fra Monte Cassino i 1944: tyske faldskærmsjægere lægger værdierne fra klosteret på lastvogne - et led i den aktion, som klosterets kommandant, generalløjtnant Schlegel, havde iværksat på egen hånd.

Benediktinerordenens moderkloster Monte Cassino - der i 1944 blev lagt øde under et af krigens frygteligste bombeangreb - knejser idag på ny på Monte Cassinos majestætiske tinde. I marts 1944 begyndte bomberne at regne ned over den gamle klosterborg og først efter langvarige kampe og gentagne bombardementer, der sluttede med klosterets næsten totale udsløttelse, var vejen åben for de allierede tropper op gennem den liriske dal og mod Rom. Diskussionen om Monte Cassinos skæbne vil næppe nogen sinde høre op. Verden ved, at Monte Cassino faldt for amerikanske bomber. På deres vej op gennem Italien nåede den allierede styrke gennem Jiridalen til Monte Cassino og den amerikanske hærledelse hævdede, at det fæstningsagtige kloster, der spærrede dem vejen nordpå, var sæde for den tyske modoffensiv. Fra tysk side hævdedes det imidlertid, at abbediet var rømmet, medens amerikanerne påberåbte sig modstridende informationer. Påstand stod mod påstand, men resultatet blev, at klosterborgen lagdes i aske.

Det var ikke første gang, at det gamle kloster på Monte Cassino blev ødelagt; næppe noget andet kloster kan opvise en blot tilnærmelsesvis så bevæget historie. Adskillige gange i tidernes løb er det blevet hærget af fremstormende krigere eller lagt i aske; år 590 var det longobarderne, 883 scarascenerne, 1343 jordskælv, - men hver gang rejste det sig af ruinerne - succisa virescit, rødderne af det fældede træ skød stadig ny skud og disse satte med ny livskraft ny frugter. Idag står klosteret igen på toppen af Monte Cassino. Umiddelbart efter krigens slutning gik man i gang med oprydningen og genopbygningen og

hele den civiliserede verden har rakt hånd til genopførelsen.

For kort tid siden genoplivedes krigens uhygge for en stund på ny i enegn omkring Monte Cassino. Den indfødte befolkning følte sig atter hensat til foråret 1944: tyske panservogne rasede igen op ad vejen mod klosteret, og menneskeskarer hastede på ny i retning af klosteret for at søge ly hos munkene, akkurat som i 1944. Denne gang var de flygtende skarer dog ikke

▲
Idag knejser klosterborgen atter på toppen af bjerget - men rundt om taler sporene om krigens ødelæggelse deres tavse sprog.

▲
Dette er hvad der var tilbage af Monte Cassino efter kampene i 1944.

←
Scenebillede fra filmen: den gamle abbed forlader sammen med de sidste munke den rygende ruin.

Filmatiseringen af „Nonnen“ snart færdig

Den belgiske dominikanerpater, Père Lunders, der er generalsekretær for den katolske filmaktion i Belgien, er blevet knyttet til arbejdet med optagelsen af den amerikanske film »A nun's story« som gejstlig rådgiver. Filmens hovedrolle spilles som bekendt af Audrey Hepburn og instruktionen er i hænderne på Fred Zinneman. Filmen optages for øjeblikket i Belgisk Kongo.

☆
Filmen — der af forfatterinden Kathleen Hulme er bygget over en virkelig tildragelse — skildrer en ung belgisk pige, der efter at være gået i kloster kommer til Belgisk Kongo som sygeplejerske, men her bliver klar over, at hendes plads ikke er i klosteret.

Père Lunders udtaler, at bogen, der ligger til grund for filmen, er blevet meget forskelligt bedømt rundt omkring i verden. I USA er den f. eks. blevet en best-seller. Det har været forbundet med mange vanskeligheder at filmatisere bogen, men instruktøren har givet sig i kast med opgaven med største alvor. Han har blandt andet overværet ialt otte ikklædningsceremonier i forskellige nonneklostre, og Audrey Hepburn har ligeledes tilbragt længere tid blandt ordensøstre for at indleve sig i atmosfæren hos disse. Filmen drejes i Stanleyville og nærmeste omegn.

I korte træk —

Det italienske parlament har vedtaget at gøre Italiens skytshelgen, den hellige Frans af Assisi's fest, 4. oktober, til officiel helligdag. Adskillige steder i Italien — f. eks. i Rom, Milano, Foggia m. fl. — findes der mindesmærker for »Il poverello« fra Assisi (KIPA).

Den katolske filmsammenlutning i bispedømmet Paderborn har ladet fremstille en film, der løber 70 minutter, om Vincents af Paulsøstrenes arbejde. Filmen skal — tænkt som propaganda for tilgang til de kvindelige ordenssamfund — vises i sognene og de kirkelige foreninger rundt om i Tyskland (KIPA).

For kort tid siden fejrede biskoppen af Liege, mgr. Kerkhofs, i al stilhed sin 80-års fødselsdag. Den aldrende biskop, der har været præst i over 57 år og i over 30 år har været biskop i Liege, var imidlertid trods alt genstand for mange hjertelige lykønskninger, og blandt gratulanterne var også en delegation for de belgiske jøder. Biskop Kerkhofs hjalp nemlig under den tyske besættelse adskillige jøder. Igennem lang tid skjulte han i sit hjem den belgiske overrabbiner; medens der fandt en ransagning af det biskoppelige palæ sted, havde mgr. Kerkhofs »gemt« overrabbineren i sit soveværelse (KNA).

forfulgt af krigens uhygge, men af kamravogne, og de 400 italienske mænd og kvinder og børn, der levendegjorde begivenhederne fra 1944, var medvirkende i en film, der inden længe vil få premiere. Det drejer sig om en tysk film, der skildrer redningen af kunstskattene fra Monte Cassino. En tysk oberstløjtnant, Julius Schlegel, der på daværende tidspunkt førte kommandoen på Monte Cassino, havde på eget initiativ foranlediget en del af Monte Cassinos skatte bragt i sikkerhed til Vatikanet, og over dette emne er filmen bygget. Spørgsmålet er nu blot, om filmen bygger på sandheden og hvordan er sandheden! Den pågældende oberstløjtnant Schlegel, der idag lever i Wien, har selv bistået ved optagelserne. De tyske filmsfolk har stået overfor en yderst pikant opgave: de har skullet skildre et stykke historie, der i begge leje vil støde på modstand — men selv om filmen, når den kommer frem, måske vil vise sig at være en misforståelse, så gengiver den et stykke af benediktinerordenens historie, og efter hvad der forudmeddeles om filmen, er det kunstskattenes historie, der skildres, og ikke kampen om disses besiddelse. Filmen rummer originaloptagelser, det vil sige billeder, der faktisk er taget på det tidspunkt, da Schlegel uden den tyske overkommandos vidende og vilje på egen hånd lod kunstskatte fra Monte Cassino transportere på lastvogne til Vatikanet.

Man vil altid være skeptisk overfor en film af denne art. Kendte filmskuespillere — Ewald Balser, Wolfgang Preiss m. fl. — medvirker, og selv om der er knyttet en kærlighedshistorie til, må man jo håbe, at den ikke giver anledning til tendentiøse

KORSVEJS-TANKER

Verdenshistoriens største drama, Kristi henrettelse udenfor Jerusalem, griber bestandigt sindene. Især nu i fastetiden og i den tilstundende stille uge genoplever vi Jesu lidelseshistorie. Evangelisterne har skildret hine begivenheder så indgående, at det er let for os at se det hele for os og være med i det, der skete hin første hellige langfredag.

Det er et særkende for katolsk liv, at vi føler trang til at anskueliggøre Kristi livs store begivenheder. Derfor betyder billeder så meget for os, og derfor har vi korsvejsandagten, vel den indholdsrigeste og mest tankevækkende af alle vore andagter. Vi holder af at følge Kristus på hans korsvej, idet vi vandrer fra billede til billede, standser ved enhver af de 14 »stationer« og betragter genoplever den tunge ganges vekslende stadier.

I katolske lande findes korsvejsstationer, som er rejst i det frie og ofte kan strække sig over et stort terræn, gennem en park, i skov eller opad et bjergs skrænter. Man går sig træt på en sådan korsvej: Legemet har sin andel i fromhedsøvelsen og derfor er sjælen helt og fuldt med.

Vi var en lille skare danske pilgrime, som i Lourdes for et år tilbage holdt korsvejsandagt, idet vi steg opad bjergskræningen og efterhånden stand-

sede foran alle 14 »stationer«, der hver for sig er en imponerende gruppe med personerne i legemsstørrelse. Her var der rigelig tid til at leve sig ind i Kristi korsvandring, og det var tilpas trættende og besværligt at følge bjergstien opad. Øverst kunne man allerede på lang afstand se den mægtige korsfæstelsesgruppe. Derfra gik vejen ned ad til graven.

Denne korsvejsandagt hører til de skønneste minder, vi bragte med os hjem fra Lourdes.

Denne trang til at anskueliggøre Kristi lidelse og død har også fundet udløsning i de mange passionsspil, som opføres rundt om i verden, og af hvilke passionsspillet i Oberammergau er det mest berømte. Her er det ikke skuespillere, der opfører det, men den jævne mand, der betragter skuespillet som en gudstjeneste.

☆
Og hvorfor alting er: bag alt dette ligger bevidstheden om, at alle kristne ifølge Frelserens vilje er bestemt til at være korsbærere. »Hvo som vil følge efter mig tage sit kors op«.

Hemmeligheden ved kristendommen er den forunderlige kærlighed til korset, til trods for, at korset betyder selvfornægtelse og selvtugt. Det er ikke mindst dette, som vidner om vor tros guddommelige oprindelse.

mistydninger eller politisk forargelse.

Filmens instruktør — Harald Reinl — har gjort sig al tænkelig umage for at finde de rigtige omgivelser frem til filmen: i stedet for »kulisser« har en del af handlingen været henlagt bl. a. til hertugsalen i det gamle »Kornmarkt« i Regensburg, den gamle kirke st. Jakob og korsgangen ved st. Emmeran samme sted.

ER TIDEN INDE TIL MODREFORMATION?

Stævnet i Odense 8.-9. marts

Katolsk sommermøde på Magleås er efter de sidste sommermøder fra adskillige sider blevet opfordret til også at starte en provinsaktivitet mellem sommermøderne. Denne opfordring blev taget op i november måned sidste år ved stævnet i Kolding. Ligesom på sommermøderne er sigtet her det dobbelte: undervisning og kontakt mellem landets katolikker.

Stævnet i Odense den 8.—9. marts var næste arrangement i rækken og var ligesom stævnet i Kolding arrangeret gennem et nært samarbejde mellem den lokale sognepræst og andre lokale kræfter og sommermødernes kontaktgruppe i København.

Lørdag aften samledes man til Maria-andagt med lysprocession i St. Albani kirke. 130—140 mennesker samledes derefter til menighedsaften, hvor læge Jens Andersen Espensen knyttede tråden mellem Lourdesåret og weekendens emne: Er tiden inde til modreformation. I sit indlæg var lægen blandt andet inde på menneskers forskellige former for åbenhed eller mangel på samme over for det budskab, som Lourdes er til os. Dr. Meldahl læste op af Follerau: Hvis Kristus bankede på din dør. Det eneste, der skiller os fra hedningerne, er næstekærligheden — lever vi op til det?

Biskoppen sluttede aftenen og knyttede til læge Jens Andersen Espensens tale om Lourdes. Biskoppen fortalte om en præst, der hver sommer drog til Lourdes og der ikke så andet end skriftestolen fra sin ankomst til sin afrejse. Præsten er i sin skriftestol vidne til alle de mirakler, der sker i de mange mennesker, for hvem Lourdes betyder helbredelse åndeligt.

I sin prædiken under pontifikalmessen søndag morgen understregede biskoppen vor situations krav til os og slog meget stærkt på den betydning, man må tillægge undervisning, som den gives af præster og lægfolk idag.

»Er tiden inde til modreformation«, var ligesom ved weekenden i Kolding i efteråret og ved de unges Krist Konges fest i Kgs. Lyngby 1957 emnet for søndagen. De to indlæg over dette emne om søndagen blev leveret af Walter Dalland og Erling Tiedemann, København.

For Luther og mange af hans samtidige var kirkens sande væsen skjult under kirkens svigten i senmiddelalderen. Det førte dem til at sige nej til kirken. Dette nej opfordrede til kamp mod frafaldet og mod årsagerne til det. Her satte jesuitterne ind på det centrale punkt: undervisning, som havde været meget forsømt.

Den moderne verden af 1958 har krav på tilbuddet fra Gud gennem os,

men den moderne verden er således indrettet, at dens menneskeopfattelse er ensidig. Man piller et element af mennesket ud og opdyrker det, medens de andre sider får lov til at ligge udyrkede hen. Mennesket bliver åndeligt underudviklet. Mange søger redning i ideologierne, pacifismen, moralsk oprustning, nazismen, kommunismen m. m., men ideologierne kan ikke bære. Man bliver gennem ideologien faktisk billeddyrker: Man knytter sig til en ganske bestemt idé. Konsekvensen af at knytte sig til et billede, bliver, at man afskærer sig fra at opleve sig selv i et personsforhold. Man knytter sig til et billede, altså en falsk virkelighed, der for personlighedens udvikling fører til: ensporethed, intolerance, selvglæde og aggressivitet. Ideologier kan ikke forløse verden, heller ikke med kristeligt fortegn. Hvis min kristendom giver sig udslag i ensporethed, intolerance, selvglæde og aggressivitet, er den ved at fortrænge et levende trosforhold. Kærligheden dør, og min katolicisme forvandles til kun at være principper og religiøse pligter. Kærligheden hører hjemme kun i et personsforhold.

Vi er kaldet til at leve i et trosforhold, hvis inderste er kærligheden til Kristus. Det betyder, at vi er kaldet til at leve i et personsforhold. Dette personsforhold er et livsfællesskab i kirken med Kristus, som uvægerligt stiller krav til os. Vi er kaldet til at være Kristi medarbejdere, hver af os er medansvarlig for andres frelse.

Vi kan konstatere, at vi i kirken herhjemme i Danmark ikke lever op til det, vi skulle leve op til. Mon ikke vi er mange, der nøjes med tilfredshed over at være kommet på det »rigtige« parti? Mon ikke mange af os lever »minimumskatolicisme«? Sligt kan ikke forenes med de krav, et personsforhold stiller om helhjertet at stille sig til Kristi disposition. En sådan indstilling yder intet positivt til fællesskabet, den tærer på det. Fra »minimumskatolicismen« udgår der ingen modreformation.

Kristus blev korsfæstet af folk, der regnede sig for rettroende dyrkere af Jahve. De havde knyttet sig til et selv-lavet billede af Messias, som var så ganske anderledes end den levende Vor Herre. Han var en gudsbespottelse. De kunne ikke knytte sig til den levende Gud og korsfæstede ham. Vi korsfæster ham også, når vi går billeddyrkernes vej — når vi lukker os ude fra kærlighedssamfundet med ham.

Modreformationen begynder i os selv. Vi må ransage os selv, om vi er villige til at tage fat, om vi virkelig ønsker at blive frugtbare i apostolatet — og om vi drager konsekvenserne af denne holdning. Forkyndelsen af

evangeliet er et stykke arbejde, der skal gøres af os.

I den følgende gruppediskussion blev indlæggets hovedpunkter taget op til drøftelse. Hvorfor kan »minimumskatolicismen« ikke bære apostolatet, og hvor skal der sættes ind i Danmark i dag.

I dagens andet indlæg tog Erling Tiedemann tråden fra diskussionerne op. Den store indsats kræves for al-

(sluttes side 147)

Også i Brønshøj -

Et stort behov blev dækket, da St. Knud Lavards kirke blev indviet og åbnede sine porte for en ung menighed, som tæller så mange børnerige familier og derfor giver så stort håb for en fremtid for vor kirke. Et andetsteds i Storkøbenhavns periferi arbejdes der ivrigt på at få bygget en kirke, hvor nye store huskomplekser skyder op som paddehatte: Hvidovre og Sydhavnskvartererne. Også et tredje sted er en kirkebygning påkrævet. Det er i Brønshøj, og man har med rette gennem snart 30 år — ligefra bygningen af Københavns mindste kirke — stræbt henimod at skaffe menigheden en rummelig kirke og en kirke, som er den hellige Antonius værdig. Sognet startede med ganske få familier. I 1940 var der ca. 300 og i dag tæller sognet omkring 1100 katolikker, som alle har kontakt med kirken på den ene eller den anden måde, hvorimod tallet af katolikker indenfor området i virkeligheden er væsentligt større — måske dobbelt så stort, når alle døbte katolikker medregnes.

Sognet har år efter år samlet en række trofaste venner fra hele Storkøbenhavn og gennem gaver og lod-seddelsalg fra hele landet nået den smukke sum af godt 90.000 kr., som i dag ligger rede til en større kirke, ligesom en stor grund giver plads både for kirke og skole. Sognets præster har ikke haft lejlighed til at besøge katolske lande og gennem foredrag, lysbilleder og lign. at opflamme venner af Danmark og venner af St. Antonius til at give deres skærv. Men det vil velsagten blive enden på sagen, når tegningerne en skønne dag ligger parat og det store byggeri skal begynde.

Sognet har imidlertid to beskedne

Sr. Maria Innocentia in memoriam

Meddelelsen om, at priorinden på »Stella Maris« i Nyborg, sr. Maria Innocentia af Maria-søstrenes kongregation, er død, vil så afgjort vække dyb og oprigtig sorg i mange hjerter. I en menneskealder var sr. Innocentia — med de afbrydelser, som ordenslivet nu engang foranlediger — knyttet til »Stella Maris«, der så at sige er vokset op mellem hænderne på hende og under hendes kyndige ledelse. Sr. Innocentia havde aflagt profes i 1911 — samme år som Maria-søstrene optog deres gerning her i landet, og hun var blandt de første af den store skare Maria-søstre, der i Årtiernes løb har

ombyttet deres belgiske hjemstavn med Danmark. På sin egen myndige og dog så milde måde vidste sr. Innocentia at varetage de opgaver, der blev hende betroet og få alting »til at glide«. Katolikker som ikke-katolikker, patienterne på »Stella Maris« samt offentlige myndigheder, hvem hun i sin egenskab af leder af hjem og skole kom i kontakt med, vil vide at bevare mindet om en ægte, katolsk ordenssøster med et stort hjerte.

Det er faktisk umuligt at sige en ordenssøster tak - hendes liv levede skjult og tilbagetrukket i Guds og næstekærlighedens tjeneste. Men alle vi, der har kendt sr. Innocentia, vi vil en stund standse op i vor færden og takke Vor Herre, fordi han har skænket og stadig skænker os mennesker af sr. Innocentias støbning. Hun hvile i fred. J.B.

WEEKENDSTÆVNET I AARHUS 19.-20. APRIL

Som tidligere omtalt vil der i dagene 19. og 20. april i Aarhus blive afholdt et weekendstævne, der henveder sig til alle danske katolikker. Under overskriften »KIRKEN I DAG OG I MORGEN« vil vi drøfte netop de problemer, som katolikker herhjemme kommer ud for til daglig, og da stævnet samtidig byder på rige muligheder for at træffe sammen med trosfæller fra hele landet, vil det bl. a. for konvertitter og afsides boende katolikker være en enestående chance for kontakt.

HANS EXCELLENCE BISKOP THEODOR SUHR, O.S.B., vil komme til stævnet og tale til os, og også af denne grund må det ventes, at så mange som muligt vil møde frem til denne weekend. — For stævnet er fastlagt følgende program:

Lørdag d. 19. april:

Fra kl. 17: Samling i festsalen i *Skt. Knuds Skole, Ryegade 24* (2 minutters gang fra hanegården og få skridt fra kirken). Spisning af medbragt madpakke — øl og sodavand kan købes i salen.

Kl. 19,30: Diskussion om »VOR SITUATION I DANMARK I DAG« med indledning ved stud. mag. *Walter Dalland*, København. Derefter kaffebord.

Kl. 22,00: Komplet i kirken. Salmebog medbringes.

Søndag d. 20. april:

Kl. 8,00: Messe med prædiken og fællesskommunion. Derefter morgenkaffebord i salen.

Kl. 10,00: Foredrag af pater *Martin Drouzy*, O.P., Ordrup.

Derefter samtale.

Kl. 12,30: Spisepause. Smørrebrød, øl og sodavand kan købes i salen.

Kl. 14,00: Foredrag af mag. art. *Elsebet Kieler*, København. Derefter samtale.

Kl. 16,00: Eftermiddagste og afslutning.

Ind imellem programmets enkelte punkter vil der blive rig lejlighed til personlig samtale, da dette jo er et hovedformål med stævnet.

Prisen for deltagelse (kaffebordene iberegnet) er 7,00 kr. (søndag alene 5,00 kr.), som betales ved stævnet. Ved tilmelding i god tid vil *hotelplads* — på missionshotellerne »Ansgar« og »Merci« — kunne skaffes; ønskes dette, bedes det anført i tilmeldelsen.

På rejsen: Husk at benytte *weekend-billet!*

Tilmelding må ske *senest 10. april* til stud. jur. Peter Gabrielsen, Merkurvej 6, Aarhus, tlf. 4 25 91, eller til Katolsk Præstegård, Ryegade 26, Aarhus, tlf. 2 33 68. Tilmeldingen sker lettest ved at nedenstående tilmeldingsblanket klippes ud og sendes i en konvolut.

— — — — — klip her — — — — —

Undertegnede ønsker at deltage i

WEEKEND-STÆVNET Aarhus 19.—20. april:

Navn: Hr./fru/frk. ....

Adresse: .....

Ønskes HOTELPLADS, sæt kryds her

Deltages kun søndag, sæt kryds her

bønner: Vort somnermarked eller vor høvefest vil snart blive startet og som sædvanlig med en lodseddel og med indsamlings af gaver til boder og lotterier. Tag pænt imod vor arbejdsgruppe, når den kommer med henvendelsen i år og hjælp os i den udstrækning, De formår det. Vor anden bøn er *frimærker*. Det lyder i manges øre helt naivt, men der er blevet bygget både kirke og alderdomshjem for frimærker her i Brønshøj, og hvorfor skulle vi ikke kunne gøre det samme. Apparatet, som danner baggrunden for vor frimærkeaktion står rede. Vi har faguddannede folk, som renser, sorterer og sælger og gør det for sagens skyld; men vi har langfra nok. En indtægt på ca. 2000 kr. om året ad denne vej er for beskednen. Vi kan komme op på meget større summer, men ikke uden Deres hjælp. Se nu efter i Deres gemmer, om De ikke har liggende mange frimærker til os og gem alle frimærker fra Deres korrespondance, og så har De sikkert forbindelse med en forretningsmand eller anden virksomhed, som modtager stor daglig post. Bed dem give os deres konvolutter. Vi skal nok selv rive mærkerne af. Vi har et par fabrikker, som gør det i forvejen, men vi må have flere for at det virkelig skal batten. Vi regner altså med Deres medhjælp, hvis vi skal bygge en kirke i Brønshøj og der er behov for den. Enhver, der samler og sender os frimærker, får en lille opmærksomhed eller tak.

Idet jeg forventer en bugnende post fra nye frimærkevenner, takker jeg alle, som står os nær og interesserer sig for vor fremtid til menighedens gavn og St. Antoni til ære.

Venlig hilsen

Knud Ballin, sognepræst.

Køb

DERES
BØGER

i

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts

- 23. S.*) PASSIONSSØNDAG (287—32); Hellig Korsens præf. (517).
- 24. M. *Erkeengelen St. Gabriel* (hvid) (855); 2. bøn: Feria (291); uden Credo; præf. (517). — Eller: *Feria* (291); 2. bøn: St. Gabriel (855); præf. (517).
- 25. Ti. JOMFRU MARIÆ BEBUDELSE (858—91); 2. bøn: Feria (295); præf. (522).
- 26. O. *Feria* (300); præf. (517).
- 27. T. *St. Johannes af Damaskus* (hvid) (860); 2. bøn: Feria (305); præf. (517). — Eller: *Feria* (305); 2. bøn: St. Johannes (860); præf. (517).
- 28. F. *Jomfru Mariæ syv Smertes* (hvid) (866); 2. bøn: Feria (311), 3. bøn: St. Johannes af Capistrano (863); præf. (522). — Eller: *Feria* (310); 2. bøn: Jomfru Mariæ syv Smertes (867), 3. bøn: St. Johannes af Capistrano (863); præf. (517).
- 29. L. *Feria* (314); præf. (517).
- 30. S. PALMESØNDAG.

*) Med Passionssøndag begynder tiden for modtagelsen af *Paaskekommunionen*.

St. Frans' 3. orden

Møde onsdag den 26. marts kl. 19,30 i Skt. Annæ kirke (generalabsolution).

A.C.'s medicinerfraktion

Lørdag 29. marts kl. 19,30 hos stud. med. Inger Jensen, Vesterbrogade 69. Foredrag af stud. mag. scient. Arthur Bahnert: »Et forsøg på en katolsk vurdering af udviklingslæren«.

Pariser-ophold

Hvert år rejser talrige skandinaviske damer og unge piger sydpå, ned til lyset og varmen, og samtidig ned til de katolske lande. Det er først og fremmest Rom, der tiltrækker dem, men der er også mange, der passerer Paris og gør ophold der et par dage eller uger. Derfor har dominikanerinderne i Paris (som har to huse i Sverige: et i Stockholm og et i Karlstad) bestemt sig til, at de i år vil åbne et hjem for sommeren for skandinaver, katolikker såvel som ikke-katolikker, og fortrinsvis beregnet for studerende, i rue de Condé lige opad boulevard Saint Germain, ved metrostationen »Odéon« og ganske tæt ved teatret af samme navn og ved Jardin de Luxembourg. Hjemmet vil være åbent fra de sidste dage i juni til begyndelsen af september. Det er udstyret med alle bekvemmeligheder, og maden er god. Der er 15 dobbeltværelser og 12 enkeltværelser, og der hører bad til hvert enkelt værelse. Prisen for dobbeltværelserne er for tiden fastsat til 1.200 fr.fres. pr. dag og for enkeltværelserne til 1.500 fr.fres. pr. dag incl. pension. Om sommeren vil der i hjemmet foruden de søstre, der normalt findes, være to dominikanerinder, der taler svensk og norsk. Der er kapel i huset, og en af de franske dominikanere fra Skandinavien vil opholde sig der som præst.

Anmodning om oplysninger og tilmeldelse kan rettes til Dominikanerne Kollegievej 2, Charlottenlund. Telefon OR 422.

Værelse søges

Ung katolsk pige, 25 år, børnehavelærerinde, søger fra 1. maj et pænt umøbleret værelse med adgang til køkken og bad. Helst i Valby eller på Frederiksberg. Billet mrk.

D.K.K.F.

Der afholdes *retræte for damer på Dalum kloster* fra søndag aften den 10. august til fredag morgen den 15. august. Retræten ledes af pater Ireneus Cappelen O. F. Min. Conv.

For deltagelse betales kr. 40,— for eneværelse kr. 45,—

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestergade 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

DØDSFALD

R. I. P.

Vor kære medsøster

Sr. Maria Innocentia

(priorinde for »Stella Maris«, Nyborg) afgik ved døden i Vejle den 11. ds. velforberedt ved kirken hellige sakramenter.

Maria-søstre.

R. I. P.

Vor kære søster og faster
Sct. Josephssøster

Jeanne Pauline

er død 16. marts 1958. Den afdøde anbefales til de troendes forbøn.

Maria, Oda og
Christian Winther.

Academicum Catholicum

St. Barbara, artilleriets skytshelgeninde.

Lørdag d. 22. marts kl. 20 åbent hus hos formanden, oberstløjtnant H. C. Engell, Artillerivejs kaserne. Kaptajn M. Hjorth, Varde, fortæller om sine studier over St. Barbara, artilleriets skytshelgeninde, og viser lysbilleder fra sine Barbara-rejser.

Tilmeldelse modtages af fru Anna C. Rasmussen, I. L. Heibergsvej 59, Odense. Tlf. 6915.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby, Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Den ny katekismus -

(sluttet fra side 141)

adlæren af svar, men giver anledning til selvstændig overvejelse. Derimod bør katekismus-svarene kræves lært ordret udenad. Først der arbejds hæfter, må de hver gang gennemses, bedst ved at læreren går ned gennem rækkerne og ser hæfterne efter. Imens holdes børnene beskæftiget, f. eks. med endnu en gennemlæsning af tekststykket.

Flidsopgaverne kan i visse tilfælde læses højt for klassen, ellers samles de til gennemsyn hjemme hos læreren. Godt arbejde her belønnes med ekstra flidskarakter eller småpræmier.

Vi har gjort meget ud af fremstillingen af denne gennemgang, fordi den bedre end noget andet viser, hvorledes katekismen er tænkt benyttet, og hvorfor den derfor har fået det udseende, den har, og som i så mange henseender afviger fra det hidtil gængse. I største korthed vil vi yderligere opregne hovedpunkterne af, hvad dr. Klemens Tilman mener, der kan læres af denne gennemgang.

1. Selve undervisningsmetoden er i alt væsentligt som hidtil.

2. Det er ikke bogen, men læreren og hans fremstilling, som er hovedsagen. Bogen kommer først ind i billedet bagefter.

3. Bogens funktion er at være en hjælp. For læreren en ledetråd, som frembyder ham stoffet i passende udvalg og orden. For eleverne en repetitionsbog til læsning og kontrol — samt en arbejdsbog til løsning af opgaver — og til at slå efter i.

4. I eksemplet så man, hvor megen hjælp læreren havde af bogen. Fra den fik han anskuelsesstoffet, den tanke-mæssige leddeling af stoffet med de fremhævede sætninger til opskrivning på tavlen. Den hjalp også med sit sprog, som er tilpasset til elevernes sprogbrug. Også overvejelserne, udenad-svarene og afslutnings-teksterne fjøede sig ind i hans undervisning.

5. Det er godt således nøje at følge katekismen. Det letter børnenes gen-tagelse af stoffet. Men det er ikke altid det rigtige. I mange tilfælde må læreren selv vælge anskuelsesstof. Og den systematiske rækkefølge i tekststykket er heller ikke altid den rette psykologiske rækkefølge. Efterhånden må læreren nå til friere former for sin fremstilling. Dog bør det normale være en overensstemmelse med katekismens tankerække.

6. Som andre muligheder i det valgte eksempel kan nævnes, at læreren i stedet for bogens anskuelseshistorie kunne have valgt Josefs historie, hvis den nyligt var gennemgået i bibeltimen. Han kunne have taget sit udgangspunkt fra Frelseren på korset, fra Marias smerter eller fra roveren på korset. Han kunne være begyndt med børnenes egne erfaringer om lidelser og først bagefter have taget en

bibelsk historie. Endelig kunne han — og det vil nok være det normale — have delt dette afsnit i to lektioner, i den første anskuelsesteksten med det halve tekststykke og det første katekismusvar, i den anden efter grundig repetition det øvrige.

7. Heraf ses, at katekismen skal benyttes med elasticitet. Brugen er forskellig alt efter alders- og klasse-trin, efter undervisningstimmernes antal, og efter om det er flinke eller tunge elever.

8. Her bør det fremhæves, at en lektion altså ikke nødvendigvis svarer til en skoletime.

9. Man bemærker, at det var ret lidt, som skulle læres udenad. Dette er vigtigt. Vi skal nemlig ikke »lære katekismus«, men vi skal lære Guds gerninger, planer og hensigter, om den overnaturlige virkelighed og om det kristne liv. De udenadlærte sætninger skal fastholde en vis viden, men de alene er ikke lig med religiøs viden. Denne er rigere, og ofte føres børnene ad den nye vej til selv at finde udtryk for deres forståelse af det læste.

10. Vigtigt er det også, at læren ikke gik ud fra katekismussvaret. Dette svar var noget, klassen nåede frem til — og så virkelig forstod.

11. Læsningen fulgte efter den udførlige gennemgang. Det er gennemlæsningens plads, midt mellem lærerens bredere fremstilling og anvendelsen af det lærte.

12. Ved overvejelser-spørgsmålene er det en god praksis, at læreren ikke stiller spørgsmålet. Det stilles af et af børnene og et andet barn giver svaret.

13. Der var noget, som skulle læres udenad. Hvor »moderne« undervisningen end er, så kan dette ikke undværes. De udenadlærte sætninger er skallet i det overblik, som må skaffes, hvis ikke det hele skal blive udflydende.

14. Endelig bemærker man, at der altid kræves hjemmearbejde. Det bør indføres i lektiebøgerne og kræves ordentlig udført. Faget religion må ikke stå som et fag, der ikke stiller arbejdskrav og ikke kræves lige så omhygge-

ligt behandlet som regning og stil.

I en følgende artikel vil vi tale lidt om de betydelige krav, der i vor tid må stilles til religionslæreren.

Er tiden inde -

(sluttet fra side 144)

dersgruppen mellem 14 og 17 år. Det er i disse år, de unge ønsker at tilægge sig tingene på en personlig måde. Derfor gælder det om, at de unges forudsætninger for at arbejde sig rigtigt igennem denne proces bliver de bedste mulige. Det vil sige, at hjemmene må byde på de rigtige forudsætninger, men det er et spørgsmål, om ikke katolsk efterskole eller ungdomsskole vil kunne blive et værdifuldt supplement i denne proces for de unge. Netop i disse år har en miljøforandring til et sted, hvor de samme ting siges på en anden måde end sædvanligt, mulighed for at blive noget frugtbart for de unge. Rent praktisk kræver realisationen af denne tanke, at hele det katolske Danmark står bag den. Som medarbejder i ungdomsarbejdet understregede Tiedemann også i sit indlæg, at dagens to foredrag skulle betragtes som et nødråb fra den opvoksende katolske ungdom, der trænger til noget, der kan bære, således at det store frafald standses.

I gruppediskussionerne kom man desuden også ind på betydningen af familiegupper, og fra adskillige unge familiers side blev ønsket om et sådant arbejde formuleret i referatet fra diskussionen.

Eftermiddagen sluttede med sakramental andagt med velsignelse i St. Albani kirke.

Walter Dalland.

MARIÆ BEBUDELSE

Alterbillede (i mosaik)
i Notre-Dame-kirken
i Lausanne (Schweiz)

URBI ET ORBI

Czekiske fredspræster i aktion

Centralkomiteen for de tsekoslovakiske præsters fredsudvalg har rettet en henvendelse til den katolske gejstlighed verden over, hvori der slås til lyd for indkaldelse af en konference af regeringscheferne med det formål at drøfte den øjeblikkelige spændte verdenssituation og til godkendelse af Rapaeki-planen om oprettelse af en atomfri zone i Mellemeuropa. I henvendelsen hedder det, at de forsamlede præster fremsætter denne appel, der er stilet til alle deres medbrødre over hele verden, i deres egenskab af katolske præster, kristne, tsekske statsborgere og »som mennesker med kultur«.

På mødet havde den slovakiske kommissar og ekskommunicerede katolske præst, dr. Lukacovic, udtalt, at ingen idag har lov til at være neutralt, thi verdensbegivenhederne tvinger enhver til at gå ind for fredens sag.

Også professorkollegiet ved det katolske teologiske fakultet i Leitmeritz har i en erklæring sammen med de studerende hilst Rapaeki-planen velkommen og i en henvendelse til offentligheden givet udtryk for den opfattelse, at kun realiseringen af denne plan vil kunne løse de internationale problemer og afvende faren for en ny krig (KIPA).

Præste-adresser

Forandringer siden nylår:

Adams, Carolus, C.s.s.R.

Hans Bogbinders Allé 2, København S. Tlf. AM 3202.

Andersen, Ib.

Sp. Bernstorffsvej 56, Hellerup. Tlf. HE 4119, 11-12, mandag undtagen.

van Buggenum, Maltheus, S.M.M.

Sp. Frederiksborgvej 11, Roskilde. Tlf. 965.

Gillissen, Arnoldus, S.M.M.

Kp. Frederiksborgvej 11, Roskilde. Tlf. 965.

Herberighs, Hendrik, S.M.M.

Kp. Chr. Hansensvej 52, Holbæk. Tlf. 687.

Højbo, Bjørn.

Kp. Nørrebrogade 27 A, København N. Tlf. NO 8927, tirsdag, torsdag og lørdag 16-17.

Jong, Johannes, O.F.M.Conv.

Rk. Fiskergade 7, Aabenraa. Telefon 2 35 43, evt. klinikken 2 27 30.

Keustermans, Andreas, C.s.s.R.

Kp. Præstøvevej 29, Næstved. Tlf. 985.

Simonsen, Ebbe.

Sp. Mariegade 8, Haderslev. Telefon 2 23 26.

van der Stok, Peter.

Grenhusene 21, Hvidovre pr. Valby.

Strange, Asger.

Kp. Frederikssundsvej 225, København-Brønshøj. Tlf. BE 1700.

Peyrefitte rejser anklage mod to katolske blade i Italien

Den franske forfatter Roger Peyrefitte, der af de romerske justitsmyndigheder er blevet stævnet for ærekrænkende angreb på Paven, har for sit vedkommende rejst anklage mod Vatikanets officiose organ, »Osservatore Romano« og den Katolske Aktionsorgan i Italien, »Il Quotidiano« ved de respektive justitsmyndigheder henholdsvis i Italien og i Vatikanstaten. Anklagen lyder på fornærmende udtalelser.

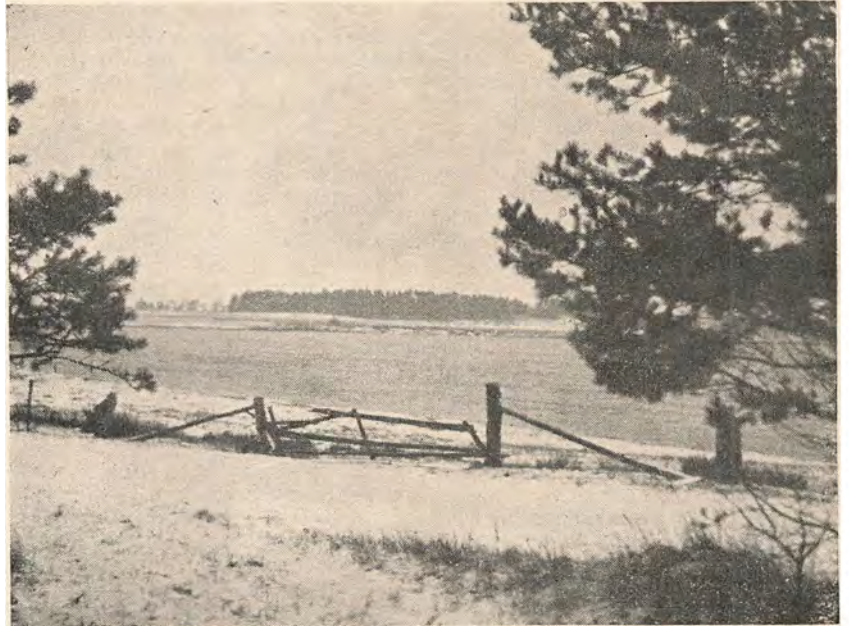
Udover anklagen mod »Osservatore«, som Peyrefitte allerede har rejst, retter han nu også anklage mod den

Katolske Aktionsblad, fordi der er mulighed for, at anklagen mod Vatikaner-organet afvises af myndighederne på grund af utilstrækkelighed.

Peyrefitte havde i en artikel i den franske presse rettet en serie meget heftige angreb på Paven og denne artikel var blevet gengivet af en kommunistvenlig romersk aftenavis. Begge de nævnte katolske blade havde i den anledning rettet heftige angreb på Peyrefitte (KNA).

TI ÅR I ØM

Der er her i foråret forløbet ti år siden Danmarks Unge Katolikker erhvervede den grund ved Mossø, hvorpå Ømborgen nu er rejst. - Det er selvfølgelig umuligt at opregne, hvor meget godt denne storstillede gave har givet anledning til, men det er hævet over enhver tvivl, at Ømborgen er blevet et af de vigtigste led i ungdomsarbejdet herhjemme.

Vinterdag ved den historiske klosterø Øm — i hvis nærhed den katolske ungdom har fundet et hjem.

PILGRIMSREJSER I 1958

Til Rom i påsken fra den 1. til d. 19. april med 11 dages ophold i Rom, 3 dage i Assisi og 2 i Firenze. Pris kr. 825.

Til Lourdes i maj måned, den 18. montfortanske pilgrimsrejse med ophold i Lisieux, St. Laurent-sur-Sevres og Paris. Rejsen varer fra d. 19. til d. 31. maj og koster kr. 820. Opholdet i Lourdes varer 5 dage.

6. skandinaviske pilgrimsrejse til Lourdes fra d. 26. juni til d. 8. juli

med deres Exc. biskopperne Suhr og Mangers. Opholdet i Lourdes varer 9 dage og rejsen koster kr. 666 (eller mere efter tog- og hotelklasse).

Til Lourdes i september, den 19. montfortanske pilgrimsrejse med deltagelse i den internationale Mariakongres, hvori der også bliver en skandinavisk sektion. Rejsen varer fra d. 8. til d. 21. sept., 9 dages ophold i Lourdes og 2 dage i Nevers. Pris kr. 775.

Tryksag med flere oplysninger fås ved henv. til Vor Frues Sekretariat, Bakken 9, Holbæk, tlf. 687.

Katolsk

Ugeblad

106. ÅRGANG

30. MARTS 1958

NR. 13

Pius XII:

VI OPLEVER HISTORIENS FORÅR

Pavetale til 150.000 unge italienere
på Peterspladsen

Onsdag i sidste uge modtog den Hellige Fader omkring 150.000 unge katolikker fra alle egne af Italien i en stor audiens, der fandt sted på selveste Peterspladsen. I sin tale til de unge erklærede Paven, at ingen periode i historien siden Kristi fødsel har været så afgørende som vor. Vi står overfor et forår ikke blot i naturens verden, men også i menneskeheden. Der er kun få, der virkelig tænker over det nattemørke, som har sænket sig over denne vor jord, over den kulde, som bevirker, at så mange livskim fryser ihjel og dør. Det har været en mørk vinter på grund af de vildfarelser, der har hjemsøgt så mange og formørket dem og på grund af den uærlighed, der har plettet så mange, på grund af de ulykker, der har hjemsøgt og ødelagt familier og nationer, som følge af den forfærdelige krig.

✱

I tusindvis har disse moderne vildfarelser båret straffen i sig selv, de har gjort konkurs, fortsatte Paven. »I har selv oplevet, hvorledes stor stolthed er blevet til intet og hvorledes vellystens sump har blandet sig med den storm af blod og tårer, som truer med at oversvømme hele verden. Andre dårskaber vil komme og forgå, andre vildfarelser vil gå til grunde, men den ødelæggelse og de ruiner, som disse efterlader sig, vil stå i forhold til den dristighed, hvormed disse ville gøre sig Gud lig.«

✱

»Men Gud, vor Herre, der tillod mørket at komme over os, har også beredt os en solrig sommer, fuld af lys og skønhed, men har forpligtet os alle til at leve og arbejde i denne op-

PIUS X-basilikaen i Lourdes indviet i sidste uge

Passionssøndag om formiddagen ankom patriarken af Venezia, kardinal Roncalli til Lourdes. Rejsen til Lourdes fra Rom foregik i en fransk trafikmaskine af jet-typen »Caravelle«. Mandag og tirsdag foretog kardinalen i sin egenskab af pavelig legat den højtidelige indvielse af den ny underjordiske Pius X-basilika. Kardinalen bragte med sig en relikvie af Pius X.

Samtidig med kardinal Roncalli ankom en række høje kirkelige dignitærer samt medlemmer af den internationale komité, der er sammensat i anledning af jubilæumsfeståret i Lourdes. Maskinen, der bragte kardinal Roncalli til Lourdes, var stillet til disposition af »Air France« og den tilbagelagde vejen fra Rom til Lourdes på tre kvarter. Inden afrejsen fra Rom havde Paven modtaget maskinens piloter og passagerer i audiens.

Selve indvielsen i Lourdes fandt sted i løbet af mandag og tirsdag. Mandag eftermiddag foretoges den udvendige velsignelse af kirken. Denne ceremoni forudser, at den konsekrende biskop går tre gange rundt omkring kirken, men da den ny kirke i Lourdes er over 200 meter lang og 80 meter bred, blev den 76-årige kardinal kørt omkring kirken (KNA).

vågningsatmosfære.« Foråret er fornyelsen, den tillidsfulde forventnings tid. »Det vil ikke mangle på storm og uvej — kirkens martyrium er ikke endt,« sluttede Paven. Vi står midt i en periode, hvor der kæmpes i og omkring Kristi kirke og for dens sag. Kirken står værgeløs, men frygtløs overfor de rasende angreb; der vil stadig være mennesker, der vil besudle dens pletfri klædning med smuds. »I er menneskeheden forår, livets forår. Gør Vort håb til jeres eget — sig til alle, at vi skal opleve historiens forår. Og give Gud, at det må blive et af de skønneste forår, som menneskeheden nogensinde har oplevet« (KNA).

AUTORITET OG FRIHED

Vitskøl kloster 800 år

Den stille uge i Spanien

Den hellige Klara -
og fjernsynet

Pius X-basilikaen i
Lourdes indviet

Sommerens arrangementer
for de unge

Ny antikristen kampagne i Frankrig

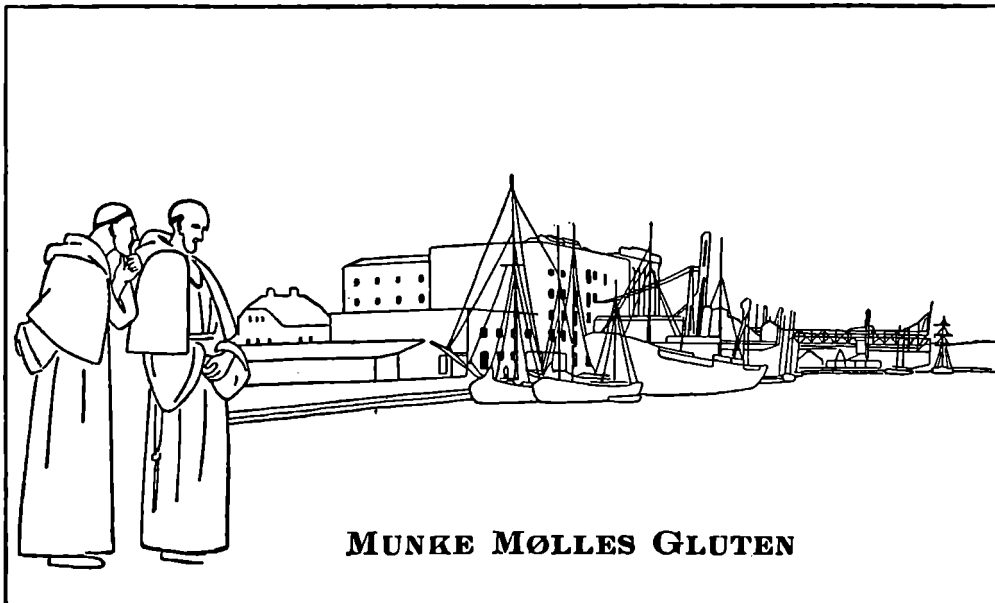
Frimurere og kommunister i fælles aktion
mod de katolske skoler

Det kommunistiske parti i Frankrig udfolder i øjeblikket — med henblik på de forestående valg — alle tænkelige bestræbelser for at samle alle repræsentanter for de politisk orienterede kræfter i hele Frankrig. I forsøget på at starte et fælles felttog mod de kristne kirker og de af disse oprettede privatskoler og institutter, har Marcel Servin på det franske kommunistpartis vegne påny rettet en henvendelse til lærersammenslutningen, hvis frimureriske tendenser er velkendt. Det hedder i skrivelsen bl. a.: »Ikke nok med, at de antilaicistiske skolelove fra 1951 stadig er i kraft, men reaktionære og antilaicistiske kræfter forsøger i øjeblikket på at starte en ny offensiv. Dette bestyrker de formodninger, som vi gav udtryk for på vort fællesmøde i januar i år og understreger nødvendigheden af en samling og politisk aktivisering af alle laicistiske kræfter, således som vi foreslog på daværende tidspunkt« (KNA).

Forøgelse af præstekald i Holland

En følge af de stadig voksende antal præstekald i Holland er de forskellige seminarier idag overfyldt. Seminarieret for unge mænd i ærkebispedømmet Utrecht blev i 1935 bygget til 330 studerende, men idag tæller det over 390 studerende. Næste år venter man yderligere 400 studerende. I den anledning har man måttet leje et hus i nærheden for at skaffe de studerende tag over hovedet.

Antallet af katolikker i ærkebispedømmet Utrecht er fra 400.000 i året 1935 steget til 650.000 i det sidst foreløbne år. Også i de øvrige hollandske bispedømmer er antallet af præster og troende i stadig vækst, omend præstekaldene er små i forhold til antallet af troende (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN

KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg
 Amagerbrogade 212 A
 Telefon Amager 6390
 Robert Hansen
 Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER
 Murermester
 Telf. Nivå 150
 Udfører arbejde ved
 Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohshjem

Andr. Krøyer's Boghandel
 v. Chr. Henningsen
 Nørrebrogade 18 B . C. 6538
 Papir . Stort Boglager . Fyldepenne

L. F. Nielsen
 SNEDKERMESTER
 LINDHOLMSVEJ 36
 Telefon Damsø 2043
 Udlærer Arbejdet for de katolske Institutioner

KSK
 Aktieselskabet
 Københavns Brændsels Kompagni
 Nørregade 15 C. 9270

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, Tlf.: Central 799
 København K Teleg.adr.: Forskjold

G. Garth-Grüner
 Landsretssagfører
 Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

Reserveret

Horsens

Vejle

Kolding

Edvard Petersen
 Kul . koks . brændselsoilier
 HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
 Leverandør til de katolske institutioner

Leverandør til
 Sct Maria Hospital
Poul HENRIKSEN Raadhustorvet

M. Lauridsen
 Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager
 Rendebanen 8, Telefon 1287
 Leverandør til kat. Menighed

VITSKØL KLOSTERS 800-ÅRS JUBILÆUM

Den 1. april i år er det 800 år siden, at Cisterciensklostret Vitskøl ved Limfjorden syd for Løgstør blev grundlagt. Den gamle klosterkrønike fortæller derom følgende:

I 1157 var den franske cistercienser-munk Henrik, en elev af den hellige Bernhard af Clairvaux og siden 1150 abbed for det svenske cistercienserkloster Varnhem i Västergötland, på vej til generalkapitlet i Citeaux og til pave Hadrian IV i Rom for at klage over den svenske dronning Kristinas chikaner mod hans kloster. I Roskilde traf han ærkebiskop Eskil, som havde været den hellige Bernhards personlige ven og derfor følte sig stærkt knyttet til hans orden. Abbed Henriks personlighed og bryderier med den svenske dronning gjorde et sådant indtryk på Eskil, at han anbefalede ham til kong Valdemar den Store, som kort forinden havde aflagt løfte om at stifte et kloster til tak for sin sejr i slaget ved Grate Hede. Til klostrets oprettelse skænkede kongen på synoden i Roskilde 1158 af sit fædrenegods landsbyen Vitshcuele med alt tilliggende. Abbed Henrik kaldte 22 munke og flere konverser fra Varnhem over til Jylland og byggede et nyt kloster, som indviedes den 1. april 1158 til Jomfru Maria og kaldtes Vitae schola (livets

derabbedi. Vitskøls første abbed Henrik roses i den gamle krønike for sin fromhed, veltalenhed og kunstfærdige afskrivning af liturgiske bøger. I 1165 sendte han nogle af sine munke under ledelse af englænderen Briennus ud for at grundlægge et datterkloster. Efter flere resultatløse forsøg i Sabro, Sminge, Veng og Kalvø fandt man et egnet sted i Øm, hvor klostret Cara insula, (den kære ø) i 1172 blev oprettet.

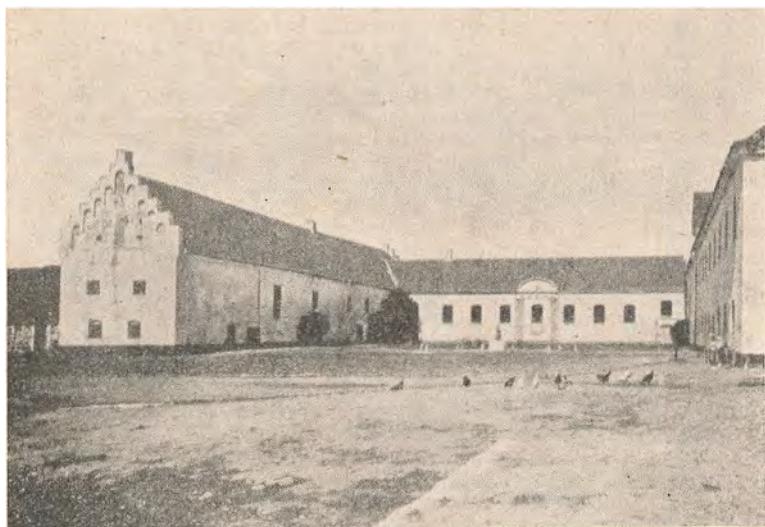

Vitskøl kloster erhvervede efterhånden

▲ De imponerende rester af Vitskøl blev fremdraget i slutningen af 19. årh.

◀ Fru ruinerne af den gamle klosterkirke.

◀ Vitskøl kloster, nu »Bjørnsholm« herregård, hvis vestlige fløj (yderst til venstre i billedet) er den sidste del af det oprindelige kloster.

skole). Da flere af munkene snart efter vendte tilbage til Varnhem, fik Vitskøl tilvækst fra det i 1153 stiftede kloster Esrom, som derved blev Vitskøls fa-

den ved kongers og privatmænds store gaver betydeligt jordegods: ca. 125 gårde, 3 møller, Livø i Limfjorden og en fjerdedel af Læsø. Klosterkirken

har næst efter hovedkirken i Citeaux været en af de smukkeste blandt ordenens kirker, og selve koranlægget har i omfang og kunstnerisk udformning overgået domkirken i Lund. Korets bredde har været 27,7 m; tværskibets bredde 36,5 og kirkens længde 52,5 meter. Man kender endnu navne på 22 abbeder. 1536 blev Vitskøl kloster beslaglagt som kronens ejendom, og den tidligere abbed fra Tvis kloster, Anders Andersen, indsat som kongelig klosterforstander. Han giftede sig og fungerede som luthersk præst. Klosterskolen opretholdtes endnu i længere tid efter reformationen. 1573 blev Vitskøl kloster mageskiftet til rigsråd Bjørn Andersen til Stenalt, som gav klostret navnet Bjørnsholm. Den pragtfulde klosterkirke forfaldt i løbet af nogle årtier og blev fuldstændigt nedrevet. Dens velbevarede ruiner blev første gang udgravet 1895—98. Af selve klosterbygningen eksisterer endnu en fløj, som danner den nuværende Bjørnsholms gårds vestlige fløj.

A. Otto S.J.

Autoritet og frihed

Alle steder, hvor der opstår menneskeligt samfundsliv, bliver der brug for en styrende myndighed. Derfor viser også vor slægts historie, at der altid har været ledende mænd med ansvar både i de borgerlige samfund og i andre sammenslutninger. Også det religiøse samfund, som Jesus Kristus har stiftet og kaldt sin kirke, har af sin Herre fået en styrende myndighed med den ansvarfulde opgave at fortsætte Kristi gerning ved at uddele hans nådegaver til menneskene, ved at bevare og forkynde hans lære og ved at forsvare den struktur, som Kristus havde givet sit værk. Dermed er de kirkelige myndigheder i besiddelse af en af Gud givet autoritet, som for den undergivne, der respekterer den, bliver til stor velsignelse, idet den er en garanti for, at Kristi gaver ikke går tabt, ikke bliver forfalsket og ikke mister deres åndelige frugtbarhed, men bærer tredive fold, tresindstve fold og hundrede fold frugt.

Når nu paven og biskopperne efter Herrens befaling skal røgte deres hverv, bliver de tit nødt til at løfte deres røst og gøre dem, der er betroet til deres omsorg opmærksomme på, at deres gøren og laden, deres tendenser, tanker og ord ikke er i overensstemmelse med den kristne tros sandheder og løvbud. Her har man nu — navnlig udenfor kirken — set en fare dukke op for videnskabens uafhængighed og frihed. Når den kirkelige autoritet ud fra den kristne tros standpunkt afviser lærdomme, som i videnskabens navn er blevet formuleret, så er dette, ifølge de nævnte kritikeres mening, en indblanding i ting, der ikke falder under kirken kompetence. Det hører til slægtens kulturoppgave, siger de, ved videnskabeligt arbejde at løse naturens gåder og få indsigt i virkelighedens dybder og højder. Dertil er det ikke nødvendigt at få bemyndigelse af nogen samfundsmyndighed. Derfor spørger de samme mænd: Kan denne selvfølgelig ret til fri forskning bestå sammen med en autoritet, der vil tale med på videnskabens enemærker? I den tid, da Harnack engang holdt forelæsning ved Københavns universitet, hævdede han, at det var selvbedrag eller rent sofistikeri, hvis man påstår, at autoritetstro og fri forskning kunne forenes.

Denne og lignende udtalelser blev fremsat med stor selsikkerhed. Men man spørger uvilkårligt: Hvordan kan en historiker som Harnack være uvidende om, at ned gennem hele kirkehistorien har der altid været fremragende videnskabsmænd, der kunne forene de to ting? En filosof som Justinus i det andet århundrede e. Kr. og den geniale Augustinus i det fjerde århundrede kom netop gennem den fri forskning til autoritetstroen. Og for nogle få år siden skete det samme med en universitetslærer i Tyskland.

Nej, i virkeligheden er der at sige, at lige så lidt som den naturlige sand-

hed er i strid med den overnaturlige, af Gud åbenbarede, sandhed, lige så lidt er videnskabelig forskning og kirkelig bundethed indbyrdes uforenelige.

(Spalten forts. øverst næste side)

Palmesøndag

DØDENS STILHED

Der findes en stilhed, som man helst vil flygte for, fordi man er bange for den. Men man kan ikke flygte, fordi den hersker i vort eget indre.

Sådan er det ikke med enhver stilhed. Engang imellem giver stilheden en svalende ro, for eksempel, når den første sne er faldet: al lyd er dæmpet, man hører ikke sine egne skridt; stilheden giver et indtryk af endeløshed og stor fred. Stilheden kan være fyldt med forventning. Og det er i en sådan stilhed, at Gud sommetider taler. I stilheden former der sig tanker om ham, tanker, som ikke tåler nogen larm eller uro. Thi Gud er den, som holder sig i baggrunden. Vi skal trække os tilbage til vort indres inderste kammer for at høre Guds stemme, denne stemme, der er omgivet af en stilhed, som er selve livets.

Men der er også en dødens stilhed. Den har ikke noget beroligende over sig. Tværtimod, den virker bængstende, selvom man egentlig ikke ved hvorfor.

Sådan er det på Golgata efter den niende time. Det har været en lang lidelse, der har været mange timer og har været omgivet af megen larm. Det begyndte sent om aftenen med krigstumulten i Oliehaven; derefter de råbende indignerede stemmer i retssalen, folkets skrigen udenfor Pilatus' palads, de spottende soldaters rå latter, massens hylen om Barrabas og dens brølen om Hans korsfæstelse: korsfæst ham! Korsfæst ham! Og så endelig, ved middagstid, efter en sidste pinefuld gang gennem byens myldrende smalle gader, var han blevet korsfæstet. Mængden har her stået lidt på afstand. De mange stemmer lød mere spredt nu på denne bakketop udenfor byen. Og der har Han endnu i tre timer været midtpunktet for manges forhånelser og manges nysgerrighed. Indtil han, ved tretiden, i en yderste kraftanstrengelse råbte højt over sletten. Så faldt hans hoved forover. Og nu hænger han slapt i de to store nagler gennem hans hænder.

Det er forbi. Det varer ikke længe, så er de sidste gået.

Så er der stilheden. Dødens stilhed. Han er ikke mere ...

Og nu føler vi det bængstende i denne stilhed. Det er noget, som vi ikke tilstrækkeligt kan forklare. Vi har fra vor tidligste barndom af vidst, at Kristus måtte dø for at genopstå i et forklaret legeme. Med dette forklarede legeme er han i himlen. Og han vil komme igen ved tidernes ende. Dette ved vi, selvom vi ikke kan sige, hvordan det vil være; det må omtrent være som himlen på jorden. Derpå venter vi. Men alligevel er der noget trykkende over at stå foran den døde Kristus. Der er ikke en fredfyldt, rolig stilhed, hvori vi hører Gud tale i os. Vi savner noget. Der er noget, som gør os urolige. Der er en følelse af at være kommet for sent. Det er, som om verden omkring os er blevet anderledes; som om vi mindre end nogensinde før vil være i stand til at føle os hjemme. Her er Kristus. Men han er død. Han skulle være levende, som hvert menneske. Men hans legeme, dette stive, sammentrukne legeme, lever ikke. Han skulle endnu een gang tale. Hvert øjeblik venter man en lyd af denne halvåbne mund, et skrig, et ord, en klage, et løfte, lige meget hvad, måske endda en bebrejdelse. Alt ville være bedre end denne tavshed. Hvis disse øjne een gang til ville se ned til dette sted, hvor kvinderne fra Galilæa står, hvor jeg står, ved hans blodige fødder ... Men hans øjne er kolde, døde, livet er væk. Det er det trykkende. Thi nu føler man så godt, at han egentlig betød meget for en. Det er, som om man først nu opdager det rigtigt, nu, da han er død. Han har hele tiden været der, uden at vi tænkte meget på det. Først nu, da han ikke er mere, savner vi ham. Han har mange gange været en trøster for os. Han kunne sige ord, som gjorde en helt stille. Han kunne se på en, så man var rede til alt, manden med det venlige ansigt og den klare stemme, vor barndoms undergører. Nu er han død. Han døde på korset og blev begravet, og nu savner vi hans trofasthed og trøst og husker de mange ting, som han har sagt os: »Heller ikke jeg vil dømmes dig« (Jo. 8, 11); og: »Ikke indtil syv gange, men indtil halvfjerdsindstve gange syv gange skal du tilgive« (Mt. 18, 22); og: »Gå først hen og forson dig med din broder, så kan du komme og frembære din offergave« (Mt. 5, 24); og: »Hykler, du, som udøver din retfærdighed i menneskenes påsyn for at ses af dem« (Mt. 6, 1). Nu er han død, og der er kun denne trykkende stilhed.

Er der en sådan stilhed, en dødens stilhed i vort hjerte? Lad os sætte os ved hans grav og vente. Hvad kan vi gøre andet end vente på hans opstandelse ...

A. Dekkers S. J.

Biskop Brems alvorligt syg

Der er fra Belgien indløbet meddelelse om, at vor gamle biskop, mgr. Jos. Brems, er alvorligt syg og har modtaget de syges salvelse. Biskop Brems er sidst i firserne og hans tilstand giver anledning til bekymring.

30. marts 1958

(Autoritet og frihed) -

Deres opgaver ligger på ganske forskellige områder. Kirkens myndigheder skal beskytte troen og kristendommens store sandheder, uden hvilke vor evige lykke bliver umulig. På den anden side er der en hel række videnskabelige og forskningsområder, som overhovedet ikke kommer i berøring med religionen, f. eks. matematik, naturvidenskaberne, når de undersøger empiriske kendsgerninger og deres lovmæssighed, verdenshistorien; der beretter om, hvad der er sket i fortiden o. s. v. Den tid er forlængst forbi, da der kunne opstå strid angående geografiske og astronomiske spørgsmål.

Et sammenstød mellem enkeltmands anskuelser og den kirkelige læremyndighed bliver først muligt, når det drejer sig om *fundamentale problemer angående vor erkendelse, vort liv*

og verdensanskuelser. Kun den videnskab, der underminerer sandheden, moralen og religionen som sådanne; kun standpunkter, der benægter sjælens åndelige natur og udødelighed eller den uendelig fuldkomne og personlige Guds eksistens og derved rører ved kristendommens inderste kerne og fundamentale sandheder; kun den slags videnskab er uforenelig med kristendommen. I sådanne tilfælde er der kun to muligheder, enten indrømmer man, at den enkelte let kan tage fejl af disse store sandheder og reviderer så sin rent subjektive opfattelse, eller man afviser den religiøse autoritet og dermed hele kristendommens absolutte gyldighed.

Vælger en videnskabsmand den sidstnævnte mulighed, kan han alligevel ikke komme udenom følgende kendsgerning. *En absolut forskningsfrihed eller rettere sagt en frihed til*

at tænke hvadsomhelst *eksisterer overhovedet ikke*, da den menneskelige tænkning er bundet til sandheden, som er dens skranke. Og det er netop sandheden, som den kirkelige myndighed *er sat til at beskytte med den lovede Helligånd's bistand*. Kun hvis det på forhånd stod fast, at den rationalistiske og naturalistiske, den materialistiske og ateistiske tankemåde var enberettiget og sikker sandhed, så kunne det kirkelige lærerembede føles som en ulidelig hæmsko for videnskaben og den menneskelige åndsfrihed, og kirkelige afgørelser måtte betegnes som utålelig indblanding i fremmede sager.

Det ville være en meget ensidig betragtning, hvis man kun lænkte på den kirkelige autoritet i dens forhold til enkelte videnskabsmænd og som en skranke for deres individuelle frihed. Ved sin kamp for sandheden har kirken ydet *hele åndslivet gennem århundrederne store tjenester*. Når kulturen havde sine dekadencetider, var den en modvægt, der forhindrede, at ikke alt gik til grunde. Den har således altid advaret mod overvurdering af den omskiftelige model filosofi. Den har været en beskyttelse mod den skepticisme, der let indtræder, når filosofien har prøvet alle mulige standpunkter og følte sig til slut helt udmattet. Den var lægedom mod den pessimisme, der lammer al arbejds glæde og åndelig opdrift. Den var altid hovedmodstanderen af materialismen og ateismen og deres tomhed. Den var også en fjende af den dilettantisme, der optræder i videnskabens klædebon for at tale med i de vigtigste spørgsmål uden at være kvalificeret dertil. Samtidig har den kirkelige autoritet været en værdifuld orientering for de virkelige filosoffer, der fordybede sig i tilværelsens vanskeligste problemer.

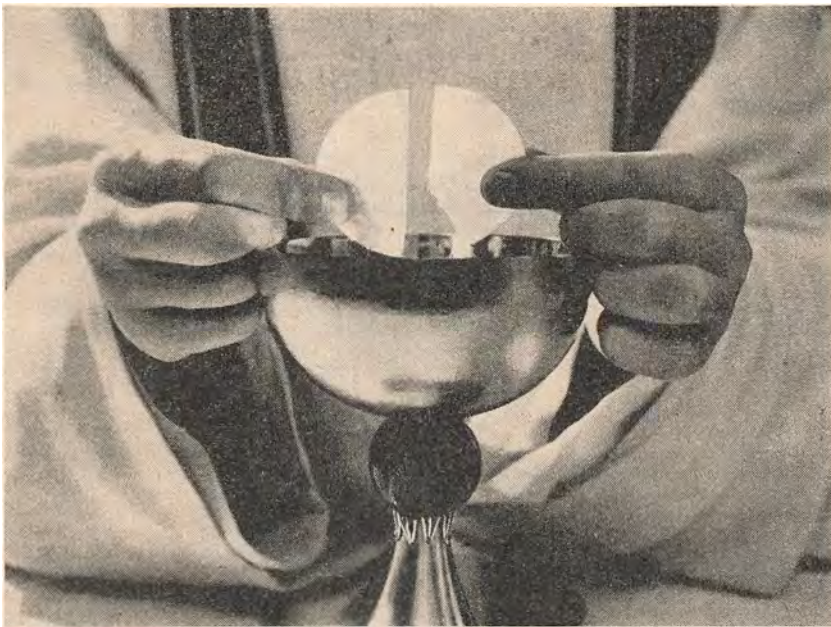
*

Indtil nu lod vi historien og sagen selv tale om problemet: autoritet og frihed. Som afslutning og bekræftelse af det, vi ad den vej kunne konstatere, skal vi endnu anføre, *hvad kirken selv og den h. skrift siger derom*.

Da Pius IX i sin tid sammenkaldte hele verdens biskopper til Vatikanerkonciliet, erklærede denne forsamling den 24.4.1870, at kirken selvfølgelig ikke forbyder, at de profane videnskaber på deres områder følger deres egne principper og benytter sig af deres gode ret. Men samtidig udtalte den, at kirken sætter sig energisk imod, at videnskaberne modsiger de af Gud åbenbarede sandheder. Og kirken vil heller ikke finde sig i, at de samme videnskaber overskrider deres enemærkers grænser og bryder ind på troens område og anretter forvirring og uoden.

Når den højeste myndighed i kirken taler således, så er den sig bevidst, at den adlyder den Herre, der før sin himmelfart har sagt til sine sendebud: »Mig er givet al magt i himmelen og på jorden. Går derfor hen og gør alle folkeslag til mine disciple ... lær dem at holde alt, hvad jeg har befaleet jer. Og se jeg er med jer alle dage indtil

(sluttes side 157)

I den nat, da den HERRE JESUS blev forrådt, tog han brødet og takkede, brød det og sagde: Tag det og spis; dette er mit legeme, som skal hengives for eder; gør dette til min ihukommelse. Ligeså og kalken efter at have holdt måltid, og han sagde: Denne kalk er den ny pagt i mit blod; gør dette, så ofte som I drikker det, til min ihukommelse. Thi så ofte, som I spiser dette brød og drikker af kalken, skal I forkynde Herrens død, indtil han kommer.

På samme måde, som KRISTUS natten før sin bitre lidelse og død brød brødet og uddelte det til apostlene, bryder apostlene og deres efterfølgere, biskopperne og præsterne, ved hver eneste messe på vor HERRES vegne den hellige hostie og mindes herved VOR HERRES voldelige død. Ved præstevielsen er denne fuldmagt givet præsten — og på 25-årsdagen for vor biskop Theodors præstevielse, 1. april, takker vi danske katolikker HERREN, fordi han gav os præsten og biskoppen Theodor Suhr, hvem vi samtidig ønsker endnu mange virksomme præsteår.

Den stille uge i Spanien

◀ Fra processionen: Scene fra Vor Herres lidelsehistorie.

dømteste Mariastatue er »Virgen del Pilar«, »Den hellige Jomfru med Søjlen«, Spaniens beskytter, som står i den vældige katedral i Zaragoza; og den smukkeste er »Macarena«, billedet af Den smertefulde Moder, i Sevilla. Ingen ved, hvem der har skabt denne skønne statue, på hvis ansigt tre tårer lyser; men hele den latinske verden kender den.

◀ Macarena-broderskabets dragt stammer fra middelalderen.

◀ »Macarena« — den smertefulde moders statue i Sevilla.

For fire dage siden rejste vi hjemmefra i slyng og søle. Nu kørte vi langs det blå Middelhav i strålende forårs-sol. I orangelundene lyste samtidig de hvide, duftende blomster og de gyldne frugter. Hist ovre dukkede palmeskovene ved Elche op, de eneste i Europa, 80.000 dadelpalmer, som maurerne havde plantet engang for århundreder siden. Man kalder byen »Det spanske Jerusalem«, fordi den forsyner hele Spanien med ægte palmegrene til palmesøndags processioner. Efter processionen sætter folk de lange palmegrene fast på husenes balkoner, og der hænger de så hele næste år.

Denne palmesøndag morgen vågnede vi i den gamle bispestad Murcia. Fra domkirken lød højtidelige klokkeslag. På gadehjørnerne spillede byorkesteret morgensange. Fra alle sider ilede folk med meterlange palmegrene til domkirken. Og så drog — mellem tætpakkede turister fra hele verden — processionen over domkirkepladsen, i hvis anlæg roserne allerede blomstrede.

Tirsdag i den stille uge nåede vi om eftermiddagen Sevilla, Andalusens hovedstad. Vi undrede os over, at gaderne var fulde af mennesker, der så ud, som om de skulle til en folkefest, men fik så at vide, at en procession nu drog igennem byen, og at hele befolkningen var på benene for at se den. Da vi kom til de venner, vi skulle bo hos, fortalte de os om det, og vi begyndte at forstå, hvad der ventede os her. Spanien er et Marialand. Næsten hver by ærer Guds moder under et eller andet særligt navn. Den be-

Dens kirke er et typisk arbejderkvarter. Da de religiøse processioner blev forbudt i republikkens tid, fik folket tvunget igen, at Macarena igen måtte blive båret gennem byens gader. Da kommunisterne kom op i flammer som så mange andre, blev de allerede fjernet og skjult; og kirken rejste sig ved bidrag fra Amerika.

Næsten alle her er medlemmer af et af de talrige Gudsmoder-broderskaber, som helligt stammer fra det 16. og 17. århundrede. Alene i Sevilla er der over 100 af dem, og et af de ældste og mest populære er naturligvis Macarenabroderskabet. Den stille uge er en tid, som medlemmerne ser hen til med stolthed og ære. Så drager de med den hellige jomfru i højtidelig procession gennem alle byens gader. Uger førvejen er man optaget af forberedelserne dertil; statuerne bliver hentet ned fra altrene, bærealtre, »pasos« bliver gjort rede og processionsdragterne taget frem. Sådan en dragt består af en lang tunika og en hætte med små slidser til øjnene, og den bæres til at ligne et medlem af KKK's Klan. Overalt i byens gader ser man mænd og drenge i sådan en dragt hver midsdag og hver nat. De drager hver procession ud fra deres kirke og går i mange ti-

mer byen rundt. En del af ruten er ens for alle; den fører forbi rådhuset til domkirken, hvor der holdes en kort andagt foran højalteret.

Hver procession medfører i regelen to altre. Det første bærer en scene fra Vor Herres lidelsehistorie, det andet gudsmoderstatuen. Disse tunge altre med statuer, et væld af blomster og et hav af kærter bliver båret af 30—40 mænd, skjulte under brokadesforhæng. De stønner under byrden og må ofte standse for at hvile lidt, og derfor kommer processionen kun langsomt frem. Kun mænd, omkring fem hundrede og ofte flere, går med i optøget; nogle bærer lange kæder, andre — broderskabets forstandere, embedsmænd og æresgæster — sølvstave. Foran processionen går trommeslagere, og efter hvert alter et musikkorps. Trommehvirvler og trompetstød lyder i den stille uge mærkeligt for os, men ikke for spaniere. I gaderne og foran rådhuset er rejst tribuner med tilskuerpladser, som folk lejer, og hvor de sidder, aften efter aften og nat efter nat og ser processionerne drage forbi. Allerstørst er tilstrømningen ved kirkerne, som processionerne går ind i og ud af.

Vi stod med vore venner foran rådhuset og oplevede den sydlandske romantiske stemning. Orangelblomsterens berusende duft blandede sig med røgelsesduften og — med luften af de i olie kogte kager, som blev solgt på gadehjørnerne. Når et alter blev båret

Gudsmoderstatuen — båret af 30—40 mænd, skjult under brokadesforhæng.

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog i sidste uge rektoren for det nordamerikanske kollegium i Rom, biskop Martin O' Connor, i audiens. På sædvanligvis velunderrettet hold i den evige stad betragter man mgr. O' Connor som 'den kommende mand' på ærkebispesestolen i Chicago, en post, der bliver vakant, når den hidtidige ærkebiskop af Chicago, kardinal Strich, efter påske tiltræder sit ny embede som pro-præfekt ved Propaganda Fide i Rom (KIPA).

To katolske præster med de kirkelige myndigheders tilladelse er ved de nylig stedfundne valg i Sudan blevet valgt ind i det sudanesiske parlament (KIPA).

Nationalforsamlingen i Portugal vil inden længe få forelagt et lovforslag om oprettelsen af et katolsk universitet i Braga (Portugal). Ved statsuniversitetet i Braga findes der allerede et filosofisk fakultet, hvis ledelse varetages af jesuitter (KNA).

Den Internationale Katolske Studerende Ungdoms 2. verdenskongres finder sted 10. juli til 10. august i år i Dakar i Vestafrika. Emnet for kongressen er: den studerende ungdom i de underudviklede lande (KNA).

Ærkebispedømmet New York fejrer påskedag 150-årsdagen for sin oprettelse. Ifølge de nyeste statistiker tæller ærkebispesæder idag 33.500.000 katolikker og 48.000 præster (KIPA).

forbi, rejste tilskuerne sig og lod det lavse passere.

Studenternes procession var en af de smukkeste. Den gik forbi i dyb stilhed, uden musik. Da vi henad midnat, efter at have spist hos vore venner, gik ud igen for at se mere, forlod den procession, som begyndte vandringen om eftermiddagen, dengang vi kom, først katedralen! Og sådan gik det nat-ten igennem.

Ved et tidligere besøg i Sevilla var jeg blevet optaget i Macarena-broderskabet, og om onsdagen fik jeg besked på at møde i dettes sal ved Macarenakirken for at prøve tunika og hætte. Her måtte jeg så skriftlig forpligte mig til at indfinde mig i kirken skærtorsdag klokken halv tolv om natten, indtage min plads og ikke forlade processionen, før den var forbi. Mens jeg var derinde, kom flere rige damer med deres smykker, som Gudsmoderbilledet skulle bære under processionen.

Til den fastsatte tid kørte min ven mig til Macarenas kirke. I hundredevis af mænd, iført tunika og hætte, afventede navneopråbet for at indtage deres plads i processionen. Foruden mig var der endnu en udlænding, en peruener, og vi fik ærespladsen foran Den hellige Jomfrus alter — og bar en sølvstav i stedet for kærte. Endelig, kl. halv to, var vi så vidt, at processionen kunne forlade kirken. Ved femtiden drog vi forbi rådhuset, og kl. seks kom vi ud af domkirken efter andagten dér. Da

solen stod op, blev hættten meget ubehagelig at have på, og mere og mere træt blev man naturligvis. Det var virkelig en bodsgang, og jeg tænkte på, at dragten stammede fra middelalderen, da de, som bar den, ville gøre bod uden at blive genkendt.

Ædelstenene på statuen strålede i morgensolen! Men oftere og oftere måtte vi gøre holdt. Bærerne var trætte, og trængselen i de snævre gader blev næsten livsfarlig. Desuden lød stedse hyppigere de korte, ofte improviserede sange til Jomfruens ære — saetas kaldes de. Snart synger en kendt sangerinde fra en balkon, snart løfter en jævn mand eller kvinde blandt tilskuerne sin røst, mens processionen standser, og alle lytter dertil.

Endelig, da var klokken over tolv, nåede vi atter Macarenas kirke. Så trætte var vi, at vi følte os som skib-

brudne, der fik land i sigte! Klokken halv ét opløstes processionen, og i broderskabets sal fik vi hver et glas cognak at styrke os på.

Påskelørdag bliver tribunerne taget ned, der ryddes op som efter en stor folkefest, og gaderne virker mærkværdig tomme.

Skal vi nøgterne nordboer nu ryste forarget på hovedet ad alt dette? Nej, for de udtryk, fromheden giver sig, er naturnødvendigt forskellige efter folkeslagernes temperament. Sognepræsten ved Macarenakirken forklarede den stille uges glade stemning med ordene fra skærtorsdags introitus: »Vi må rose os af Vor Herres Jesu Kristi kors«, og mente, at glæden i de alvorlige dage godt kunne være et udtryk for dette, og at vi havde lov til at vise vor glæde over forløsningen på denne måde. Og her i Sevilla måtte jeg i alt fald give ham ret.

K. D.

ser svigtende forståelse af, hvad egentlig den hellige messe er.

Yderligere fremhæves det rundt om i verden, hvor disse religionslærernes problemer drøftes, at lærerne ikke altid er tilstrækkeligt opmærksomme på, hvilken verden børnene lever i og som voksne vil komme til at leve i. De fleste af vore religionslærere er præster og ordensfolk, hvis daglige tilværelse er såre forskellig fra den, i hvilken deres elever skal indpasse sig. Her møder man f. eks. faren for at stille for store krav i retning af andagtsøvelser. I forhold til, hvad der er naturligt og muligt for præsten og søsteren er kravene ganske vist beskedne, men ligger de over, hvad man tør forvente, at børnene siden hen, efter skoletiden, vil kunne svare til, gør man skade ved at stille disse krav. Kan det overdimensionerede krav ikke opfyldes, bliver følgerne ofte, at heller ikke det rimelige på dette område bliver præsteret. I samme forbindelse kan det nævnes, at den forsigtighed, som enhver af os må vise for ikke at falde i fristelse, heller ikke må gives overdimensioneret form. Her er der fejlet meget i religionspædagogikken — i den bedste mening, men med tragiske resultater.

Alt dette bør gennemdrøftes grundligt og i det konkrete plan. Men i disse korte artikler kan vi ikke komme nærmere ind på de mange uhyre vigtige spørgsmål, som her dukker op. Vi vil nøjes med at pege på, at den ny katekismus' forfattere har været opmærksomme på vanskelighederne, og at deres bog virkelig kan være i det mindste nogen hjælp til at klare de farlige skær for lærerne.

Vi nævnte først den manglende religionspædagogiske oplæring af de vordende lærerkræfter. Her yder den ny katekismus den betydelige håndsrækning, at det meget varierede stof, som hver enkelt lektion indeholder, er ligesom en vejledning ved tilrettelæggelsen af undervisningen. Det er ikke overladt læreren selv at finde på, hvordan lektionens katekismussandhed skal præsenteres i enkeltheder. Her foreligger enkeltheder nok til den hele time.

Præsternes vanskelighed var også af sproglig art. Men katekismen hjælper ligeledes her. Præsterne gør vel i at læse bogen igennem ikke een, men flere gange. De bør gøre det med opmærksomheden rettet på, hvilket ordvalg, hvilke enkle sammenligninger, hvilken form for logisk sammenknytning, der er benyttet. De bør læse den og lære den for at kunne træffe den rette tone og det rette »intellektuelle« niveau. De vil måske opdage — efter som katekismen jo er et første forsøg — at intentionerne ikke altid er virkeliggjort. Men er lærerne først nået dertil, at de kan finde bedre udtryk end bogens, så børnene endnu lettere falder stoffet, så er deres pædagogiske uddannelse ved at være ved målet.

Vi nævnte respekten for bibelordet. Endnu et punkt, hvor katekismen er til hjælp. Den er, som vi i tidligere artikler ofte har haft lejlighed til at nævne, gennemsyret af bibelske tanker. Anskuelsesstoffet ved lektionernes

Den nye katekismus

Religionslærerens problemer

Vi kan her i Danmark godt undersøge, hvad der i Tyskland er sagt om, hvor svært det er at skaffe skolerne de helt rigtige religionslærere. Det er faktisk meget sværere end f. eks. at skaffe egnede regne- og skrivelærere.

Den dybeste grund hertil er naturligvis, at faget religion indtager en udpræget særstilling. Den regnelærer, som det keder inderligt at undervise årgang efter årgang af mere eller især mindre begavede elever i de samme primitive regnestykkers behandling, kan godt trods kedsomheden i kraft af sin rutine opnå særdeles gode resultater. Ideal regneundervisning bliver det ikke, men det kan godt gå an. En tilsvarende situation er utænkelig i faget religion. Her er der to førstebetingelser, som må være opfyldt, hvis der skal komme det ud af undervisningen, som den tilsigter. Læreren nu må være grebet af sit stof, virkelig gløde af iver for det, og han må holde af at bibringe netop børn dette stof. En af disse betingelser er ikke nok, de må begge være opfyldt.

Men hertil kommer mere praktiske vanskeligheder. Heller ikke i andre fag er det nok at interessere sig for opgaven. Man må lære sit fags pædagogiske metodik. Og hvad denne angår er vi — i Danmark som vel sagtens de fleste andre steder også — ret ringe stillet. Vore præsters uddannelse kan være fortræffelig på alle andre områder, men de har lært lidet eller intet om, hvordan de skal undervise børn i religion. Der findes nok visse vejledninger, men de er mest holdt i yderst bred almindelighed og er ikke rigtig egnede for den unge religionslærer, som sjældent får besked om,

hvordan han konkret skal kunne omsætte de almene råd til brug i sin klasse.

En anden vanskelighed, som man taler åbenlyst om rundt om i verden, er den modsatte grøft af den, som mange præster falder i, når de underviser børn. Mens præsterne, netop takket være deres filosofisk og teologisk solide seminarieuddannelse let kommer til at tale over hovedet på børnene med anvendelse af alt for fine gloser og i en fremstillingsform, som de meget unge slet ikke kan følge rigtigt med i, så vil mange f. eks. søstre i deres bestræbelser for at komme ned på børnenes niveau være fristet til at lægge for megen vægt på ucentrale småting. Det er f. eks. en meget vigtig regel, at Biblen må behandles som den inspirerende bog, den er. Hvis læreren tillader sig at brodere alt for meget på den bibelske fortælling, væver en mængde af sine egne udlægninger og illustrerende direkte tildigtninger ind i fortællingen, så er det til skade for børnenes forståelse af den af Gud inspirerede bog. De risikerer bl. a. at huske det, som kun er privat kommentar, og glemme, hvad der virkelig står i Biblen. Der er også fristelsen til at svælge for meget i mirakelhistorier, fordi de er spændende. Med al respekt for de underfulde tildragelser i Lourdes, må de have deres særdeles begrænsede plads i religionsundervisningen, ellers risikerer man, at børnene får et fortegnat helhedsindtryk af den katolske religion — ja, man risikerer også, at meget væsentligt stof er blevet utilstrækkeligt forstået. Man kan let møde skoleelever, som kender flere smukke historier om, hvad en undergående medalje har kunnet betyde, men som samtidig vi-

begyndelse er hentet fra Biblen og altid forbilledligt nøje knyttet til den inspirerede tekst. Lærerne skal også her blot leve sig ind i den foreliggende genfortællingsform, så vil hans fremstilling ikke blive for fri — og uinspireret.

Ligeledes gør lærerne vel i, at lade alt det fromme ekstrastof og det mere religiøst-sensations-prægede få en forholdsmæssig plads som den, der er givet det i denne særdeles grundigt gennemtænkte og komponerede bog. Er der i timen tid til overs, bør den hellere bruges til yderligere uddybelse af lektionens centrale indhold end til det måske mere »underholdende«, men også mere perifere stof.

Endelig vil vi fremhæve, at det ganske øjensynligt også har stået forfatterne for øje, i hvilket miljø, ofte meget, meget fjernt fra klostrenes heggede haver, børnene vil komme til at leve deres tilværelse. Måske vi dog på dette punkt vil møde nogle særlige vanskeligheder her i Danmark. Skønt de tyske forfattere i deres egne kom-

ST. KNUDS GILDERNE

Idet hovedkomiteen takker alle, der i 1957 trofast har ydet et bidrag til gildesagen, kan det meddeles, at der i lighed med tidligere år er stillet et beløb til rådighed til et par rejsepræmier for medlemmerne.

Veid lodtrækning er en rejse til Lourdes (alt betalt) blevet vundet på nr. 5221 og en rejse til Rom (logbillet tur/retur) på nr. 9215.

Vinderne bedes sætte sig i forbindelse med gildernes hovedkasserer, A. Strøyer, Krogbjerg 5, København, Vanløse. Damsø 11963. Det med nummer forsynede gildemærke må afleveres som dokumentation.

mentarer fremhæver, at den ny katekismus har taget vidtgående hensyn til, at det er en afkristnet verden, de skal forberede deres elever til at leve et katolsk kristenliv i, er afkristningen dog skredet væsentligt videre frem i Danmark, så vi danske ved læsningen af den tyske tekst flere steder får indtryk af, at den dog forudsætter et katolsk miljø, som vi ikke ejer det mindste sidestykke til. Men i forhold til tidligere katekismer er denne gået et langt stykke videre i retning af at fremtræde som en bog til forberedelse af et kristenliv, således som dette er muligt i verden, som denne faktisk foreligger i dag.

I en sidste artikel vil vi betragte katekismens forhold til religionsundervisningens andre »discipliner«.

Kat. patienter på offentlige sygehuse

Hvad enten indlæggelsen sker på katolsk sygehus eller på offentligt sygehus, bør patienten selv eller en af de pårørende give sognepræsten meddelelse derom.

Selv ved lette sygdomme er der selvfølgelig en vis risiko. Denne risiko vil være meget større for de ældre og det er derfor af særlig stor betydning for folk op i årene at få præsten tilkaldt. Dette gælder selvfølgelig også ved svære, livsfarlige sygdomme. Det er jo netop for sådanne tilfælde skyld, at de syges salvelses sakramente er indstiftet.

Både på katolske sygehuse og på de fleste offentlige sygehuse vil præsten være velkommen. Der er overalt en vågnende forståelse for betydningen af den religiøse omsorg. Selv på sygehusafdelinger, hvor forståelsen er mindre, er det oftest chefens bestemmelse, at patienternes ønske om at få en præst tilkaldt skal respekteres:

Skulle der vise sig vanskeligheder på sjælesorgsområdet, som hidrører fra sygehusets forhold, kan henvendelse derom rettes til Katolske Lægers Familierådgivning, St. Josephs Hospital, København.

Værelse søges

Ung katolsk mand søger møbleret el. delvis møbleret værelse, gerne i omegnen. Pension ønskeligt, men ikke betingende. Eget sengetøj. Billet mkr. 233-58 til Katolsk Ugeblad's annonceafd., Østriggade 108, 1.

Autoritet og frihed -

(sluttet fra side 153)

verdens ende.« (Mt. 28, 18—20). Alle-rede før havde Herren sagt til de samme mænd: »Den som hører jer, hører mig, og den som ringeagter jer, ringeagter mig. Men den, som ringeagter mig, ringeagter den, som udsendte mig« (Lk. 10, 16).

Guds Søns ord står ved magt indtil verdens ende. Derfor gælder også i vore dage Pauli formaning: »Enhver skal underordne sig de øvrigheder, han har over sig. Thi der er ingen øvrighed, uden at den er fra Gud, og de, som findes, er indsat af Gud, så den, som sætter sig op imod øvrigheden, står Guds ordning imod. Og de, som står den imod, vil pådrage sig selv dom« (Ro. 13, 1—2). F. K.

Den stille uges liturgi

Dansk tekst: kr. 1,50

The new office of holy week

Engelsk-latinsk tekst: kr. 3,90

Die Messfeiern der H. Woche

Tysk-latinsk tekst: kr. 2,75

Fetes Pascales

Fransk tekst: kr. 1,50

Karl Becker:

I sandhed lyksalige nat

Betragtning over påskenattens liturgi: kr. 6,75

SOMMERARRANGEMENTER FOR UNGE

For 18-35 årige:

Dansk sommerskole på Øm 6. juli-13. juli. Lejrchef er DUK's landsformand, Walter Dalland, København, og lejrens præst er pater K. Stappers, Vejle. Pris for deltagelse er 50 kr. Tilmelding finder sted hos Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brønshøj, inden den 15. juni d. å.

Nordisk skole på Sylling (i Norge — ca. 50 km fra Oslo) den 27. juli-3. august. Pris for deltagelse er 55 kr. Tilmelding finder sted hos Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brønshøj, inden den 1. juli d. å.

På begge skoler behandles emner som TROSLIV, ÆGTESKAB, KIRKEHISTORIE, KATOLSK LÆGMANDSARBEJDE, LITTERATUR, PRÆSTEOG ORDENSKALD m. m. — Desuden er der rig lejlighed til samtaler og diskussioner, frit samvær, ture, badning, sport o.s.v.

For 14-17 årige:

Juniorlejr på ØM 29. juni—5. juli. Lejrchef er DUK's landsformand, Walter Dalland, København, og lejrens præst er pater K. Stappers, Vejle. Pris for deltagelse er 50 kr. Tilmelding sker til Flemming Andersen,

Smørumvej 199, Brønshøj, inden den 15. juni d. å.

For 7-14 årige:

Børnelejr i Vejlbj på Fyn 4. juli—14. juli. Lejrchef er Marianne Munk, Bernstorffsvej 148, Hellerup, til hvem også tilmelding til lejren foregår. Pris for deltagelse er pr. barn 40 kr. Tilmelding sker inden den 1. juni d. å.

Børnelejr på Øm (ØM I) 14. juli—24. juli. Lejrchef er Børge Berg, Dronnings Margrethesvej 11, Århus, til hvem også tilmelding til lejren foregår. Pris for deltagelse pr. barn er 40 kr. Tilmelding sker inden den 15. juni d. å.

Børnelejr på Geel på Fyn 18. juli—28. juli. Lejrchef er Marianne Munk, Bernstorffsvej 148, Hellerup, til hvem også tilmelding til lejren foregår. Pris for deltagelse pr. barn er 40 kr. Tilmelding sker inden den 15. juni d. å.

Børnelejr på Øm (ØM II) 28. juli—8. august. Lejrchef er Bent Noval, Halmtovet 30, København V., til hvem tilmelding foregår. Pris for deltagelse pr. barn er 45 kr. Tilmelding foregår inden den 1. juli d. å.

JESU HJERTE KIRKE

Palmesøndag: 6, 7, 8, 30 og 9,30: Palmeproces-
sion. Levitmesse 11,30 og 20,00.

Skærtorsdag: 17: Levitmesse, prædiken, fod-
tvætning.

Langfredag: 15,00: Liturgisk gudstjeneste.

Påskelørdag: 22,30: Påskevigiliens liturgi, levit-
messe.

1. påskedag: 10,00: Levitmesse m. pr., ellers
som søndag (6, 7, 8, 30, 10, 11,30 og 20).

2. påskedag: 6,00, 7,00, 8,30, 10,00 (højmesse),
19,30: Andagt.

ST. THERESE KIRKE

Palmesøndag: 9: Palmeindvielse, procession og
højmesse.

Skærtorsdag: 17: Højmesse.

Langfredag: 15: Gudstjeneste.

Påskelørdag: 22,30: Højtidelighederne. 24: Høj-
messe.

Påskedag: 9: Højmesse. 11: Stille messe.

2. påskedag: 8: Messe.

ST. LIØBA KLOSTER

Palmesøndag: 7,45: Palmevielse, højmesse.

15,00: Vesper.

Skærtorsdag: 6,30: Tenebræ. 17,00: Højmesse.

Langfredag: 6,30: Tenebræ. 15,00: Liturgisk
gudstjeneste. Kommunion.

Påskelørdag: 5,30: Tenebræ. 22,30: Påskevigi-
liens liturgi. 24: Højmesse.

Påskedag: 8,00: Stille messe. 8,45: Højmesse.

15,00: Vesper.

2. påskedag: 7,00: Stille messe. 7,45: Højmes-
se. 15,00: Vesper.

HVIDOVRE KIRKE

Palmesøndag: 8 og 9,30 (med palmevielse).

Skærtorsdag: 17,00: Højmesse

Langfredag: 15,00: Liturgisk gudstjeneste.

Påskelørdag: 23,00: Påskevigiliens liturgi og
højmesse.

Påskedag: 8,00 og 9,30 (højmesse).

2. påskedag: 9,30: Højmesse.

SAKRAMENTS KIRKEN

Palmesøndag: 8: Recleret messe. 9: Børnemes-
se. 10: Palmevielse, procession, højmesse. 17:
Sangmesse m. prædiken.

Skærtorsdag: 18,00: Levitmesse m. prædiken.

Langfredag: 15: Langfredagsliturgi, kommu-
nion.

Påskelørdag: 22,30: Ildens, lysets og dåbsvan-
dets indvielse. Ca. 24: Levitmesse.

Påskedag: 9: Stille messe. 10: Levitmesse m.
prædiken. 17: Sangmesse m. prædiken.

2. påskedag: 8 og 9: Stille messer. 10: Høj-
messe.

ST. ANDREAS KIRKE, ORDRUP

Palmesøndag: 10: Palmevielse, procession og
højmesse.

Skærtorsdag: 7: Tenebræ. 19,30: Højtidelig
modtagelse af de olier, som bliver indviet af bi-
skoppen i domkirken om morgenen; derefter høj-
messe.

Langfredag: 7: Tenebræ. 15: Liturgien med
afsngelse af lidelseshistorien, korsets hyldning
og kommunion.

Påskelørdag: 7: Tenebræ. 22,30: Aftengudstje-
neste, påskelystets og dåbsvandets indvielse, for-
nyelse af dåbspagten, midnatmesse.

Påskedag: 10: Højmesse. 19,30: Festandagt og
komplet.

2. påskedag: 10: Højmesse.

ST. ANTONI KIRKE

Palmesøndag: 10: Palmevielse. 17: Aftenmesse.

Skærtorsdag: 20: Gudstjeneste, fælles altergang,
fodtvætning og procession med det allerhelligste.

Tilbedelse (vægtimer) til 24.

Langfredag: 15: Gudstjeneste.

Påskentat: 22,30: Gudstjeneste med påskemes-
se ved midnatstid.

Påskedag: 8: Stille messe. 10: Levitmesse.

2. påskedag: 9: Højmesse.

De herrer sognepræsters og rektorers opmærk-
somhed henledes på, at meddelelser om gudstjene-
stetider, der måtte ønskes publiceret i påskenum-
meret, må være redaktionen i hænde senest palme-
søndag (obs. søndagspost). Senere indkomne med-
delelser vil ikke kunne forventes optaget.

Aarhus*Et Hjem paa Rejsen*

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR**Høilund Carlsen**

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Gør Deres Indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER

THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

MEJERIET Vestergaard

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

Støt annoncørerne

V. Svenstrup . Telefon 21557
Aut. Elektro-Installatør . Ledestation

Hans Brogeæg. 4. Tietgenspl.
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22866

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jærgaardsgade 17-19 - Aarhus

Reserveret**Kød - flæsk - pålæg - salater**

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved**Støt annoncørerne****C. Mortensen Murermester**

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved
Kul- og Koks Kompagni
Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 14 20

Arndt Nielsen Ure og Optik
Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen
Boghandel

Telefon 2525
(2 Ledninger)

Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg
Snedker & Tømrermester

Lindebjerggårdsvej Telf. 1628 & 818
Leverandør t. de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

URBI ET ORBI

Den hellige Klara - og fjernsynet

For kort tid siden kunne vi her i bladet meddele, at Rituskongregationen havde udset den Hellige Klara fra Assisi til værnehelgen for fjernsynet. Adskillige læsere har spurgt om, hvorfor det netop var den hellige Klara, der var blevet valgt til »fjernsynshelgen«; at dette spørgsmål synes at have beskæftiget katolikker andre steder bekræfter »Osservatore Romano«, og bladet bringer samtidig den tildragelse i den store helgenindes liv, der har givet anledning til valget.

Det var i den hellige nat i året 1252 — skriver »Osservatore Romano« — den sidste julefest, som den hellige Klara tilbragte her på jorden. Hun lå ene på sit sygeleje i det lille kloster San Damiano, der ligger nedenfor Assisi. Her i San Damiano havde hun — som den hellige Frans' mest trofaste discipel — tilbragt over 40 år i bøn og bod. Og efter hans død (i 1226) fortsatte hun heltemodigt i hans fodspor: 27 lange år prøvede Herren hende med en alvorlig sygdom, som om det var hans mening, at hun skulle fortsætte den store helgens lidelser og offerlevned. Men i denne helli-

ge julenat - beretter hendes samtidige, Thomas af Celano - følte hun sig særdeles ensom og forladt - hun havde på grund af sygdom og svaghed ikke kunnet følge de andre søstre til kirke, men måtte ligge ene tilbage i San Damiano. Og i sin store længsel udbrød hun da: »Se, o Herre, jeg er blevet ladt alene af dig her på dette sted!« Men da hørte hun med eet de vidunderligste toner: hun hørte brødrene synge i den hellige Franciskus' store kirke — man var begyndt opførelsen af denne helligdom allerede i det andet år efter Frans' død, det år, da han blev helgenkåret — hun kunne følge sangernes røster, ja, hun hørte endda ganske tydeligt klangen af de enkelte instrumenter.

Kirken ligger imidlertid så langt fra San Damiano — der er omkring to kilometers afstand — at dette ikke kunne forklares ad naturlig vej — det måtte være så, at hendes helse var blevet forstærket på overmenneskelig vis. Og hertil kom yderligere det under: fra sit leje så hun ydermere Jesusbarnet i krybben, der var rejst i San Francesco. Da søstrene næste morgen kom ind til hende, sagde hun strålende af glæde: »Lovet være den Herre Jesus, fordi han ikke lod mig alene, da I var gået bort. Takket være hans nåde har jeg medoplevet alle ceremonierne, der denne nat er blevet fejret i den hellige Frans' kirke.« Umiddelbart efter Klaras død — 11. august 1253 — har to af hendes søstre i forbindelse med helgenkæringsprocessen erklæret, at de havde hørt hende berette denne oplevelse.

*

Denne vidunderlige tildragelse kan — bemærker »Osservatore Romano« — udlægges som en slags forløber for fjernsynet, for 700 år siden. Og lige siden 700-års festlighederne for den hellige Klaras død i 1953, hvor biskoppen af Assisi for første gang fremsatte anmodning herom i radioen, er der fra alle verdenshjørner kommet anmodninger til Rom om, at den hellige Klara måtte blive fjernsynets værnehelgen. Ikke mindst er disse henvendelser kommet fra mennesker, der rent erhvervmæssigt har tilknytning til fjernsynet, såsom kunstnere, forfattere, journalister og teknikere, og artiklens forfatter fortsætter ordret: Fjernsynet, dette vor tids efterhånden så udbredte og indflydelsesrige instrument, har virkelig også brug for en sådan værnehelgen, thi også denne Guds gave til menneskene kan benyttes både til ondt og godt. Den store helgeninde fra Assisi har et særdeles tidssvarende budskab til vor tids fjernsyn: at elske Gud i menneskene, med særlig forkærlighed for de uheldige og de forladte, og at skænke menneskene den frihed, skønhed og glæde, der kun kan findes fuldtud i Gud. Måtte — slutter artiklen — den store værnehelgen stå bag fjernsynsskærmen og supplere fjernsynets tekniske klarhed med nådens åndelige klarhed. K.

Anglikansk ærkebiskop indvier mindetavle over engelske martyrer

Den engelske presse har givet udtryk for sin forundring over, at den anglikanske ærkebiskop af Canterbury, dr. Fisher, der er overhovede for den engelske kirke, for nylig har indviet en mindetavle over 17 karteusermunke, der led martyrdøden under reformationen i England, fordi de holdt fast ved deres katolske tro. Mindetavlen er blevet sat op på foranledning af en engelsk hospitalsstiftelse, hvoraf også den engelske dronning er medlem. Dronningen var personlig til stede ved indvielsen af mindetavlen.

Karteusermunkene led martyrdøden i 1535, fordi de vægrede sig ved at aflægge eden til den engelske konge som kirkens overhovede. Martyrerne blev saligkåret af Pave Leo XIII. Selve karteuserklosteret i London blev i 17. århundrede købt af en privatmand, der indrettede det til en skole og et hospital, der begge består den dag idag (KNA).

Simone Martini:
Santa Chiara

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

6. APRIL 1958

NR. 14

Ikke nationalisme. men fædrelandskærlighed

Pave Pius XII om katolikkers borgerpligter

Den Hellige Fader kom sidste søndag under en audiens i Peterskirken ind på spørgsmålet om fædreland og fædrelandskærlighed. Fædrelandskærlighed bør ikke udarte sig til overdreven og skadelig nationalisme, udtalte Paven, men dette er ikke ensbetydende med, at man af den grund skal glemme sit tilhørsforhold til sit hjemland. Der er i vore dage mennesker, der ligesom er bange for at give udtryk for kærlighed til deres eget fædreland, som om dette var det samme som at vise foragt for andre lande. I talens forløb kom Paven ind på den øjeblikkelige situation i Italien og vendte sig derpå mod dem, der mener, at kristendommen fratager kejseren, hvad kejserens er. Budet om at give kejseren hvad kejserens er, er til syvende og sidst Vor Herres bud, ud-

„Den eneste virkelige nyhed“

Radio Vaticana om Krushchevs udnævnelse

Radio Vaticana betegnede i sin nyhedsudsendelse sidste fredag Krushchevs udnævnelse til ministerpræsident som måske den eneste virkelige nyhed indenfor Sovjetunionen siden Stalins død. Alt det, der er sket i det mellemliggende tidsrum — sagde Vatikannerradioen — er ikke andet end slet og ret en nødvendig følge af de forskellige situationer, og det har alt sammen været udtryk for den vanskelige vej, der har ligget for den, som forberedte sig til at skulle indtage Stalins plads.

Den omstændighed, at Stalin nu har
(sluttes på bagside)

PÅSKEMORGEN

Tintoretto's dynamiske »Opstandelsen«
(Sakristiet i San Rocco i Venezia)

PÅSKE

Hvor lå Golgatha?

Bordesholmer-Altartavlen
og Kristi forløningsværk

Apostelgraven under
St. Peter

Niels Steensens gymnasium

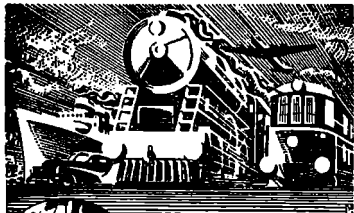
Den nye katekismus

PAVENS PÅSKEBUDSKAB

Den Hellige Fader Pave Pius XII retter som sædvanlig påskedag ved middagstid et påskebudskab til de troende over hele verden fra loggiaen over indgangen til Peterskirken og meddeler i tilslutning hertil den højtidelige velsignelse »urbi et orbi« (se iøvrigt »I korte træk« side 169).

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

K&K

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

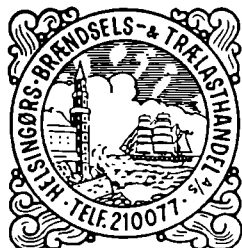
Schulstad
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)
Malerfirma
Telf. 1694 - 228
Udfører arbejdet ved de katolske Institutioner

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

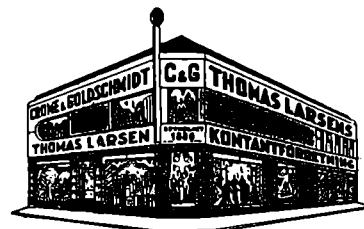
Roskilde Boghandel

Sct. Ologade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejgod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olog. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Ologgade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

Hvor lå Golgatha?

De vigtigste steder i Jerusalem er korsfæstelsesstedet og den hellige gravs plads. Middelalderens fromhed har bygget en kirke, som forener dem begge under sit tag. Mægtige jernstiltårer støtter det ældgamle forfaldne kirkeskib udefra, så at moderne teknik og indviet bygningsværk danner en helhed. Og sådan er det overalt i det gamle Jerusalem: den oversanselige verden åbenbarer sig konkret for os; der er intet imellem Jesus og os; det er, som om vi kunne møde ham her, hvad øjeblik det skulle være. Hans hverdag omgiver os, håndgribelig, malerisk, en hverdag fra farisæernes og toldernes tid.

I den hellige stad, som vi oplever den i vore dage, bliver i går til i dag, og i dag til i går.

Hvad der straks fik mig til at studse, da jeg første gang kom ind i gravkirken — og sådan går det alle besøgende — var den ejendommelige beliggenhed, man har tilskrevet Golgatha og Jesu grav. Kirken ligger nemlig midt i byens ældste del, i basargadernes jungle, der er så forvirrende, at jeg, hver gang jeg ville finde ind til den, omstændeligt måtte spørge mig frem.

Det er da underligt. Fandt korsfæstelsen ikke sted uden for byens mure? Og må der på det sted, hvor man mener, at Kalvariebjerg har ligget, ikke i alt fald findes en antydning af en høj? Men nej — pladsen ligger i hjertet af det gamle Jerusalem, og de andre, som angiver, hvor korsfæstelsen og gravlæggelsen har fundet sted, står på fuldkommen flad grund.

Derfor er der stadig dukket tvivl op angående stedernes ægthed. Særlig stor opsigt vakte det, da den engelske oberst Gordon i 1883 foretog arkæologiske undersøgelser på et sted nord for Damaskusporten, altså uden for murene, hvor der findes en høj med en nyere muhamedansk begravelsesplads, og mente at kunne fastslå, at korsfæstelsen og gravlæggelsen havde fundet sted her. Og det var i virkeligheden forbavsende, hvad der her kom for dagen: et gravanlæg, omgivet af sten og ganske svarende til Johannes- og Markusevangeliets beskrivelse. Siden da sværger Englands anglikanske kirke til ægtheden af Gordons Golgatha.

Ikke sten på sten

Jeg besøgte »Graven i Haven«. Det er ikke helt let at komme dertil, for den lille have er omgivet af mure, og porten er i almindelighed låset. Den idylliske plet var bevidst anlagt sådan, at anlægget passer til den vesterlandske opfattelse af, hvordan det mest betydningsfulde stykke jord i verden bør se ud. Bag agaverne sænker grunden sig jævnt indtil foden af klippekanten, hvor gravhulen åbner sig.

Den Hellige Gravs Kirke i Jerusalem

Der var stemningsfuldt; men på stemning kan man ikke bygge. Og da jeg nøje sammenlignede de to steder, måtte jeg indrømme, at traditionens Golgatha inde i byen bar det største sandsynlighedspræg.

Hvem kan bevise, at Jerusalems mure på Kristi tid lå nøjagtigt som nutildags? Frelserens profeti, at der ikke skulle blive sten på sten tilbage, blev til forfærdelig virkelighed, og det ikke blot én gang. Titus' ødelæggelse af byen i år 70 var kun halvgjort arbejde. Hadrian gik i 135 anderledes grundigt til værks, da han slog Bar Kochbars opstand ned og byggede legionærbyen Aelia Capitolina på en fast planeret grund. Dengang drog Israels børn, som havde mistet deres hjemstavn, ud i den vide verden; og siden da har der eksisteret et jødeproblem.

Den mur, vi nu ser, er en fæstningsmur af nyere dato, selv om dens stil vel ikke er meget anderledes end den gamles, thi Orienten er utrolig konservativ. Soliman den Prægtige byggede den, omtrent på Luthers tid, og kun om et par dele af murværket tør vi bestemt påstå, at de følger den oprindelige mur.

At der ikke er nogen høj dér, hvor gravkirken står, beviser heller ingenting. Nutidens Jerusalem ligger for en stor del tyve meter over den by, som Jesus kendte.

Kejserinde Helenas kapel

Selv om det kan blive svært nok at tvinge os selv til at tænke os til en mur, som fører midt igennem den

gamle by, og et Golgatha, som ikke hæver sig over terrænet, må de bevise, der bliver fremført til fordel for deres beliggenhed inden for gravkirken, tages for fuldgyltige.

Straks efter Frelserens korsdød opstod i Jerusalem en ret stor kristen menighed, som udviste et glimrende organiseret sammenhold overfor alle angreb. Denne menighed vendte kort efter Titus' ødelæggelse af byen tilbage dertil og eksisterede endnu, da kristendommen tre hundrede år senere blev anerkendt af kejser Konstantin og gjort til statsreligion. Kejserens moder, Helena, som dengang foretog en valfart til Palæstina, nærede ikke mindre interesse for det sted, hvor Kristus døde, end for Bethlehem, hvor han blev født. På den plet, hvor Golgatha havde ligget, lod hun bygge en kirke, en prunkløs basilika, som man den dag i dag kan rekonstruere efter grundmuren.

Da en kristen menighed havde levet og virket i Jerusalem med kun få års afbrydelse indtil opførelsen af denne kirke, kan man dårligt tro, at mindet om skuepladsen for lidelseshistorien skulle være blegnet i løbet af tre korte århundreder. Historisk tænkning i moderne forstand lå oldtidens mennesker fjern; men der findes beviser nok på sej fastholden ved mindet om steder og pladser.

Og til overflod havde en hedning ganske nøje slået fast, hvor de hellige steder fandtes. Det var kejser Hadrian, som 200 år før havde dækket Golgatha og Kristi grav med et jupiter- og venustempel. De hedenske guder troede triumferende over den tilsyneladende styrtede nye Gud, og kejserinde Helenas sagkyndige fandt derfor let stederne. I sin beretning om Konstantins liv har Eusebius omstændeligt

Interiør fra Gravkirken i Jerusalem

forklaret os, hvordan det hele gik til. Adskillige gange stod jeg i den labyrint af kapeller og katakomber, som gravkirken knejser over, foran korsfæstelsesstedet og gravens plads. Jeg så den inderlige fromhed, hvormed pilgrimme fra alle verdensdele og af alle racer kom dertil. For disse mennesker, der andægtigt kyssede Golgathas sten, spillede det ingen rolle, hvor videnskabelige spekulationer eller Gordons spade havde søgt efter det historiske Kalvariebjerg; for dem var Golgatha hér, på dette sted, som ældgamel tradition har helliget.

NOTER

Til Åsebakken for tiende gang

Den årlige valfart til Vor Frue af Åsebakken finder sted 18. maj, søndagen mellem Kristi Himmelfart og Pinsse. Det bliver en slags »jubilæumsvalfart«, idet der i år er forløbet ti år, siden den første valfart til Åsebakken afholdtes. *

En fortegnelse over forårets konfirmationer findes side 174.

Påske

6. april 1958

OPSTANDELSE TIL LIVET

Hvad er det, som hver gang griber os, når vi læser om apostlenes og andres møde med den opstandne Kristus? Om Maria Magdalena ved graven, som Han kalder ved hendes navn (Jo. 20, 11—18), om de to disciple, som Han indhenter på vejen til Emmaus (Lk. 24, 13 flg.), eller om hans overbevisende styrke og hans mildhed overfor den tvivlende Thomas (Jo. 20, 24—29), eller om dette herlige møde ved Genesareth Sø, som sluttede med et fælles morgenmåltid ved stranden (Jo. 21, 1—14)?

Disse beretninger overrasker og bevæger os hver gang. Hvorfor? Er det, fordi der hver gang påny stilles krav til os om, at vi skal tro på dem? Det er vist ikke så meget dette. Deri ligger ikke nogen vanskelighed for de fleste af os. For nogle måske; og det er også forståeligt, for det drejer sig om et under uden lige. Man kan ikke sige, at det uden videre er let at tro på opstandelsen. Jesu opstandelse er uden tvivl det mest afgørende af troens mysterier, thi det betyder, at Jesus Kristus er Gud. Han har også selv betragtet det som det største bevis på sin guddom og sandheden af sin mission. Han sagde: »Denne onde og utro slægt kræver at se tegn, men der skal ikke gives den noget andet end profeten Jonas' tegn. For som Jonas var tre dage og tre nætter i havuhyrets bug, således skal menneskesønnen være tre dage og tre nætter i jordens skød (Mt. 12, 39—40). Det er næsten et utroligt tegn. Men vi har en del menneskers vidnesbyrd. Ikke så få endda. Og disse vidnesbyrd er så ægte og ukunstlede, at et allerede kunne være tilstrækkeligt til at overbevise os. Thi alle disse mennesker holdt af Jesus, og sand kærlighed tager ikke fejl; den lader sig ikke narre af en personsforveksling eller et drømmebillede.

Men når vi virkelig tror, hvad er det så, der hver gang griber os i disse beretninger? Er det den samme sindsbevægelse som den, vi føler ved hver happy-end? Som når vi har set en film fuld af smerte, sorg og elendighed, hvor vort medfølelse og gode hjerte håber, at det vil ende godt. Så kommer slutningen, den uventede lykke. Det trøster os og rører os til tårer, fordi der nu, efter lidelsen, følger fred og hvile. Vort følsomme hjerte kan gå hjem med fortrøstning.

Er det dette, vi føler ved Kristi opstandelse til livet? Hvis vi personligt ikke havde noget videre med Kristus at gøre, så ville det omtrent være dette. Men her angår de gribende beretninger om hans død og opstandelse os på et meget dybere plan. Her er filmen virkelighed. Som når filmens personer fra det hvide lærred ville træde ind i salen og lysene blive tændt. Her er vi på det dybeste indblandet i begivenhederne, som vedkommer os personligt. Her er en iblandt os død og bagefter opstået fra de døde. Det betyder nødvendigvis, at det altså er muligt for et menneske at overvinde døden, fra døden at opstå til livet (1. Kor. 15, 12). Siden vi har set Ham opstå til livet, ved vi, at dette ligger indenfor et menneskes muligheder. Så melder straks spørgsmålet sig, hvordan dette kan opnås. Hvad skal vi gøre for at opstå til evigt liv ligesom Han? Dette er livets spørgsmål! Thi det berører muligheden af at vinde et liv uden smerte, uden lidelse, uden bekymringer og død, et liv fuld af lykke og kærlighed og klarhed og alt, alt ...

I det øjeblik, man kan stille dette spørgsmål og kan tro, at Han er opstanden og at det derfor også for mig er muligt at opstå, bliver for mig det glade budskab født, det glade budskab, som har genlydt over hele jorden og er nået til jordklodens grænser (Ps. 19, 5; Rom. 10, 18).

Det er derfor, at vi altid røres ved beretningerne om den opstandne Herre. De fortæller ikke blot om en happy-end. De er også løftet om vor fremtid (1. Kor. 15, 12—19). Sådan skal vi føle det, når der tales om opstandelsen. Men som oftest kan man heller ikke her gøre meget med ord. Man skal selv have stået ved den tomme grav, selv have følt den uendelige trøstesløshed af et liv uden håb, selv have grædt bitre tårer i denne tårernes dal, fordi man er så ensom, siden den elskede er borte. Og så, pludselig, hører man hans stemme. Han har det evige livs ord (Jo. 6, 68). Og Han siger: »Slip mig, jeg skal stige op til min Fader.« Så ved vi, at også vi skal sige: »Jeg vil bryde op og gå til min Fader« (Lk. 15, 18). Og derfor ser vi, kristne, med længsel opad, derhen, hvorfra vi ventede vor fremtid som en opgående sol, et opstigende strålende lys, påskens brændende liv ...

A. Dekkers S. J.

Jeg er opstanden og er nu stedse hos dig. Alleluja. Du har lagt din hånd på mig. Alleluja. Vidunderlig er din viden. Alleluja. Herre, du har prøvet mig og erkendt mig; du kender min hvile og min opstandelse. Alleluja.

Introitus på påskedag.

Skolens religionsundervisning

Der har været megen interesse for den serie artikler, i hvilken Ugebladet har beskæftiget sig med den nye tyske katekismus, hvīs danske oversættelse vėntes udsendt i foråret. I og for sig var der meget mer at sige om bogen og dens brug, men der skal jo også stå andre ting i vort blad, så vi afslutter i dag artiklerækken med nogle mere spredte bemærkninger i forbindelse dels med katekismen, deis med skolens religionsundervisning under eet.

Den nye katekismus' lærertype

Det står sikkert alle læsere klart, at den nye katekismus byder på et omfattende stof i en omhyggelig gennemlænkt orden, og at den derfor i den rette lærers hånd frembyder store muligheder for en effektiv undervisning. Men tænker man sig bogen brugt således som tidligere tiders »hørere« brugte lærebogen, vil man være tilbøjelig til at ønske, at den nye bog ikke blev brugt, men i stedet for en mere gammeldags type til udenadlæren. Gælder det kun om indtørpning af bestemte definitioner og dogmatiske sætninger, er den gamle katekismus at foretrække. Den svarer fortræffeligt til dette formål. Og hvis man tænker sig en lærer, der uden gennemgang af stoffet blot »giver for« derfra og dertil, så børnene selv skal læse stoffet og optage det i sig, vil den nye katekismus også i dette tilfælde vise sig uegnet. Den er alt for fyldig og mangesidig, og de uhjulpne elever vil den forekomme temmelig kaotisk.

Lad det derfor blive fastslået endnu en gang. I alle fag — også i dette! — kommer lærebogen først i anden række. Dårlige lærere holder sig slavisk til en lærebog, og eleverne kunne strengt tage lige så godt lade være med at have en lærer og blot selv læse bogen igennem med større eller mindre udbytte. Den rette lærer giver af sin egen viden. Han véd, hvad der står i lærebogen og erindrer, at det er den, ved hvis hjælp børnene repeterer, hvad han har fortalt. Men han står alligevel frit. Han fortæller mere, han konkretiserer mere, og han drager langt fler forbindelseslinier end nogen har plads til at pege på. Katekismuslæreren, der benytter den nye bog, får det antagelig noget besværligere end før. Han må sandsynligvis bruge mere tid til sin forberedelse af undervisningen. Han må samle sig et rigt ekstrastof, han må i højere grad end før gøre den enkelte time mangfoldig i stedet for at høre en kort lektie genfortalt en, to, tre eller fire gange af forskellige elever. Han er ingen kursuslærer, som på kort tid skal proppe en vis mængde eksamenssvar ind i børnenes hoveder. Hans opgave er at gøre dette fag, som burde være mere spændende og gripende end noget andet, til en virkelig indførelse i en underfuld mysterierne verden. Han skal

ikke være bundet af alt for strenge krav om et bestemt pensum og aldeles ikke af hensynet til standpunktsprøver og eksaminer. Skulle der endelig være en prøve, måtte den ikke sigte mod, at hver elev kendte de og de sætninger udenad, men mod at vise, om eleverne indenfor det i årets løb behandlede stof i fri samtale viste sig i besiddelse af katolsk tankeset, fordi hver eneste time havde sigtet mod dette.

Katekismen er ikke nok

For et halvt århundrede siden fik vor daværende meget beskedne katolske menighed et bogværk, som vi i dag savner et moderne sidestykke til. Jesuiterpatrene ved St. Andreaskollegiet udgav en dansk oversættelse af en tysk lærebog i katolsk religion, forfattet af en professor Rauschen. Den var i fem bind — en kirkehistorie, en apologetik, en trosrære, en morallære og en udvidet apologetik. Den var beregnet for de større elever fra ca. 14—18 år. Nok var den tør og typografisk set noget af en ørkenvandring. Men den var propfuld af »stof«, og det var ikke svært at finde sig tilrette i den. Den var ypperlig til at slå op i. Den gav ligefrem og tydelig besked, og det var forbavsende få gange, man gik forgyves til den med et spørgsmål.

Der er grund til at mindes »Rau-

schen« nu, da vi får vor nye katekismus. Hvor glade vi end bliver for den, og hvor mange af vore problemer den end vil vise sig at være en hjælp til at løse, blot vi bruger den rigtigt, så er der en del problemer, der endnu er uløste. Katekismen er og bliver en børnekatekismus. Den er skrevet med henblik på, lad os sige 11—14-årige elever. Under den alder er den for stor — over den alder er den for begrænset. Nu er, som vi sagde i sidste uge, vort hovedproblem måske det at holde børnene i vore skoler, til de er gamle nok til, at vi på »voksen« måde kan tale religion med dem. Og så er spørgsmålet, om den nye katekismus er egnet til lærebog, når vi får vort ønske opfyldt og har eleverne i 15--18 års alderen.

På en vis måde vil bogen kunne bruges til de ældre, selv om den egentlig slet ikke er beregnet til dem. Den vil kunne det, fordi dens system er det at vække til drøftelse. Ganske vist er dens spørgsmål ikke de spørgsmål, vi vil kunne stille f. eks. en 16-årig, uden at han eller hun generes ved at blive behandlet som et rent barn. Men hvis læreren er sin opgave voksen, kan han på basis af lektionens hovedstykke selv stille spørgsmål på det rette niveau. Det vil imidlertid sikkert kun være et fåtal af lærere, der magter dette.

Desuden er det jo sådan, at vi dårligt tør slippe vore elever, før vi har fået givet dem en vis apologetisk førstehjælp til at kunne klare de hårde angreb på enhver kristen tro og specielt da på vor, som de vil komme ud

(sluttes side 173)

Tidens problemer:

Om at bekende sin tro

Troen er den første af de såkaldte *guddommelige dyder*. Dermed menes, at Gud og hans åbenbaring er troens genstand. Det betyder også, at vi tager imod denne åbenbaring ene og alene, fordi Gud selv garanterer for rigtigheden og sandheden af det, han meddelelser os. Og endelig ligger i ordet »guddommelig dyd« dette: Ved vor dåb lægger Gud selv troen som en spire eller kim ned i vor sjæl, for at den, når skelsårene kommer, kan udvikle og udfolde sig til bevidst tro. Siden det forholder sig således, er det klart, at den kristne tro er en nådegave fra Guds side, altså noget, som vi ikke kan give os selv. Vi kan kun samvirke med denne gave.

Når et barn bliver døbt, aflægger fædderen eller gudmoderen på dets vegne den apostoliske trosbekendelse. Hvide søndag gentager barnet selv, hvad andre i dets sted har lovet ved dåben. Påskemat fornyer vi alle sammen vor dåbspagt og giver derved til kende, at vi er *fast besluttet på* ikke at lade den i dåben modtagne gave smuldre hen eller forkrøble, men at vor tro skal være rettesnoren for vore

tanker og for hele vor gøren og laden, således at vi kan sige om os selv, hvad Gud hos apostlen Paulus erklærer i Hebræerbrevet (10, 38): »Min retfærdige skal leve af tro«. Ellers gælder: »Hvis han unddrager sig, har min sjæl ikke behag i ham«.

Dette vil altså sige, at Gud forlanger af os kristne, at *vi ser og former* hele vort liv, både hverdagen og søndagen i *troens lys*, og det er vor pligt at forskafe os de nødvendige religiøse kundskaber i forhold til vor stand og stilling; i forhold til de farer og vanskeligheder, vi kan komme ud for på den post, vi indtager i samfundet; og i forhold til de muligheder, der tilbydes sig. Dertil kommer selvfølgelig endnu den pligt at bekende vor tro i vore omgivelser, når Guds ære eller vor egen eller andre sjæles frelse kræver det. Vi kender jo vor Frelses ord: »Enhver, som kendes ved mig overfor menneskene, ham vil også jeg kendes ved overfor min Fader, som er i himlen. Men den, som fornægter mig for menneskene, ham vil også jeg fornægte overfor min Fader, som er i himlen«. (Mt. 10, 32—33).

Som bekendt er det ingen steder i verden nok at starte godt. Man skal også holde ud i det gode indtil det sidste. Derfor siger Paulus: »Stå fast i troen«. (I. Kor. 16, 13), at Kristus må bo ved troen i jeres hjertes, og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed«. (Ef. 3, 17). På den måde bliver vi så også sat i stand til at være Kristi vidner i denne verden, ligesom »han selv er kommen til verden for at vidne om sandheden«. (Jo. 18, 37) og forny verden. (E. 1, 10). Det er ikke for meget forlangt, siden vi ved, at troen er en af de største værdier og den nådegave, der er begyndelsen, fundamentet og roden til retfærdiggørelsen og den evige frelse.

I vor tid, da pressen og radiocn og alle mulige talerstole til daglig fylder os med et næsten uoverskueligt virvar af anskuelser og meninger, er det en hellig samvittighedspligt at værne om sin tro og ikke at lade den overrumple og dræbe. At bevare og forsvare, at befæste og forøge vor tro og gøre den frugtbar for andre hører til vore vigtigste opgaver; ellers bliver vore tab altfor pinefulde. *Den rette sikkerhed* i de farer, som vi møder i vort milieu, består i, at vi arbejder os selv frem til den urokkelige overbevisning, at det ved den kristne tro drejer sig om vor tilværelses højeste og mest afgørende interesser. Det bør stå for os aldeles klart, at Gud, vor uadelige sjæl, Kristi første og andet komme til os og kirkens opgave her på jorden er realiteter, der står absolut fast og er afgørende for os alle i tid og evighed. Vor personlige skæbne afhænger af, hvordan vi stiller os til disse kendsgerninger. Og derfor er vi nødt til at forske og søge at arbejde for og råbe efter denne skjulte skat. Kun når vi ved nådens bistand og Helligåndens indre lys og kraft, som vi uafsladligt bør bede om, har forskaffet os denne urokkelige overbevisning og den tilsvarende viljestyrke, kan vi med tryghed i hjertet gå evigheden imøde. Andre midler hjælper ikke; heller ikke de i vore dage så yndede indre oplevelser eller vækkelser. De kan ikke give os den uovervindelige livskraft og fasthed, der trodser alle storme og afværger alle angreb fra vore fjenders side.

De problemer, der kan være tale om i denne forbindelse, er dels af intellektuel, dels af praktisk art. Et af dem skal her behandles endnu, nemlig det fænomen, som man møder meget hyppigt, og som kaldes *ligegyldigheden i troen*. Denne ligegyldighed kan vise sig som *åndelig holdning* og *i livsførelsen*. Med den første menes det standpunkt, der anser alle religioner for lige sande eller lige falske. Det kommer, som man ynder at sige, ikke an på, hvad man tror eller på troens læresætninger, men kun på en moralsk livsførelse og godhed mod menneskene. For den menneskeklasse har Gud forgæves givet sin åbenbaring for at vise vejen til den evige frelse. Den ved alting bedre og vil selv bestemme, hvad der er nødvendigt, for at sjælen kan finde vejen til lykke og fred. Naturligvis bliver forskrækkelsen forfærdelig stor, når den sidste time

KRIST

skildret 1

◀ Hans Brüggemanns vidunderlige Bordesholmeralter i domkirken i Slesvig.

kommer og den pludselig opdager, at den har været blind og taget grueligt fejl. Livet var ikke andet end spildt umage.

LigeGYldigheden i *livsførelsen* er en mangel på levende tro. Lunkenhed og dovenskab er her årsagen til, at man hverken lærer sin tro tilstrækkeligt at kende eller former sit liv ud af troens ånd og kraft. De daglige religiøse pligter og de kirkelige på helligdagene forsømmes. Uvidenheden i trossager er forbavsende stor, hvad derimod den offentlige mening tilfældigvis finder på, er man straks med til. Kirken, dens indretning og ledende mænd, er hele tiden genstand for respektløs og bedsk kritik. Er det en fader eller en moder, der således er hjemfalden til denne ligegyldighed, så slukkes troens lys også let i børnenes sjæl, og altfor tit ender det med hele familiens frafald. Hvad Gud tænker om de ligegyldige i troen, står i Johannes åbenbaring 3, 15—16: »Jeg kender dine gerninger. Du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm. Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund«.

Man kan forstå, at apostlen Paulus ved tanken om disse store farer advarende skriver til romerne: »Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren; vær glade i håbet; tålmodige i trængselen; udholdende i bøn. (12, 11—13). F.K.

Det er især i Syd-Tyskland, Østrig og i Schweiz, at man støder på den sen-gotiske billedhuggerkunst. Den kommer til udtryk i de herlige og stolte domkirker, men ikke så få rigt udskårne altertavler taler også sen-gotikkens sprog. Med ganske få undtagelser — Tillman Riemenschneider, Veit Stoss, Bernt Notke — er de mestre, der personificerer disse værker, dog ukendte, men personligheder har de været: i deres pragtfulde værker står de for eftertiden som tjener af den ene store opgave, Guds forherligelse.

Umiddelbart syd for Danmarksgrænsen finder vi imidlertid et af den sen-gotiske billedskærkunst' mest storslåede mesterværker: det såkaldte Bordesholmeralter i domkirken i Slesvig. Det er ikke så berømt som f. eks. Veit Stoss' værker i Nürnberg, men ikke desto mindre kan det i høj grad måle sig med det bedste, som sen-gotikken har præsteret.

Oprindeligt stod dette alter i augustinerklosteret i Bordesholm i Holsten, mellem Neumünster og Kiel. I 1565 blev klosteret imidlertid ophævet, og et lille hundrede år senere bragtes alteret til Slesvig domkirke, hvor man påtænkte at indrette et mausoleum for hertugerne af Slesvig-Holsten. Man betragtede alteret som et mindesmærke over den hertugelige familie, eftersom det var hertug Frederik, der havde stiftet dette alter i 1514 for at det skulle smykke hans grav i klosterkirken i Bordesholm. En latinsk indskrift på soklen siger, at det fuldendtes i

FORLØSNINGSVÆRK

Bordesholmer-alteret i Slesvig Domkirke

året 1521. Alteret er skabt af en af 16. århundredes betydeligste billedskærere, Hans Brüggemann, om hvem man iøvrigt ellers kun ved såre lidt. Bordesholmer-alteret er skåret i tiden 1514—1521, og de sen-gotiske fløjtavler gengiver i en snes grupper med i alt ca. 400 figurer faktisk hele vor frelseshistorie med Kristi korsdød som centrum, angivet af scener fra lidelseshistorien. Ovenover troner himmeldronningen med det guddommelige barn på armen, og allerøverst — foran kirkens apsisruder — Kristus som verdensdommeren omgivet af englene, Adam og Eva samt de ved hans korsdød forløste forfædre. Soklen, der bærer hele dette skønne værk, rummer et tilgittret sakramentshus, og ved siden heraf findes gengivet den hellige nadver, jødernes påskemåltid før udtoget af Ægypten samt Abraham, der modtager brød og vin af præstekongen

Alterets midterste felt gengiver Vor Herres lidelseshistorie. Øverst opses himmeldronningen med barnet på armen.

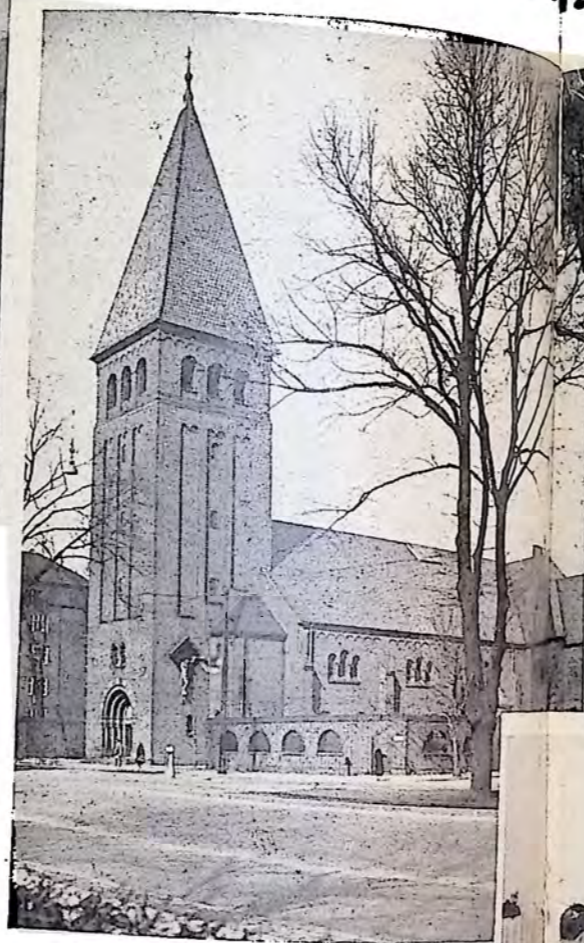
Melkisedek. Ved siden af alteret står på to høje søjler henholdsvis den romerske kejser Augustus samt den tiburtinske Sibylle, om hvem legenden beretter, at hun så himmeldronningen for sig med barnet på armen — den scene, der findes øverst oppe på alteret. I flere af scenerne på Brüggemanns alter sporer man så afgjort indflydelse fra Dürers træsnit samt nederlandsk og sydtysk påvirkning, men alt, både figurer og ornament, er gennemarbejdet med den største sirlighed og finhed, og i modsætning til samtidens almindelige træskulpturer umalet, men fremstår i egetræets naturlige tone.

Udover Bordesholmer-tavlen kender man — med sikkerhed — kun få af Brüggemanns arbejder. Men efter al sandsynlighed skyldes også den store rytterstatue af Sct. Jørgen (fra Husum), der nu står i Nationalmuseet i København, ham.

Eftersom man kun ved lidet om Brüggemann selv og hans liv, har legenden til gengæld haft travlt med ham. Da han havde fuldstændt Bordesholmer-alteret lovede han — fortælles det — domherreerne i Lübeck at skære en endnu større og smukkere tavle til dem. Men da man fik nys om dette i Bordesholm, gav man ham gift, hvorved han blindedes, og — siger legenden — han døde fattig i Husum, hvor graverne stødte med deres spader så meget til hans gravsten, at inskriptionen inden længe var slettet ud.

← Billedskærerarbejde på højre fløj af alteret: (fra oven til venstre) nedtagelsen af korset, gravlægelsen, opstandelsen og scenen med den vantro Thomas.

I Niels Steensens ånd -

* Det store klosterkompleks - med st. Augustins kirke - danner rammen om Niels Steensens gymnasium.

FOTOS:
OLE BORCH
JACOBSEN

Fleere af klostercellerne blev slået sammen og danner idag klasseværelser, der er udstyret med tip-top moderne skolemøbler.

▲ Skolemesse i kirken med Skikkilds skønne alter, kronet af Kristus Pantokrator.

► De rummelige klostergange er moderniseret.

Y En fysiktime i gymnasiet.

I korte træk -

Påskedag udsender Radio Vaticana kl. 12 Pave Pius XII's påskebudskab. Udsendelsen begynder imidlertid allerede kl. 10,15 med pontifikalmessen i Peterskirken og sendes på kortbølgerne i 19, 25, 31 og 41 meter båndel. En række europæiske og oversøiske stationer overlager udsendelsen.

Eurovisionen bringer påskedag kl. 11,45 en reportage fra Peterspladsen med tillen »Påske i den evige stad« og udsender derpå den pavelige velsignelse »urbi et orbi« (KNA).

I nærheden af den sydfranske by Turbes, 20 kilometer fra Lourdes, blev i sidste uge fire mennesker dræbt, da en turistsbil med pilgrimme på vej til Lourdes i fuld fart kørte ind i et træ (KNA).

Cum spe alumni - står der at læse på den sten, som Andreaskollegiets sidste hold elever i 1920 satte foran indgang til kirken på Ordruphøj. Det var sikkert med blodende hjerte, at de gamle jesuitterpatres så deres stolte skole lukke og label for kirken herhjemme har været uopretteligt. Tanken på og ønsket om aller at se et katolsk gymnasium igang har selvsagt sysselsat mange - ikke blot indenfor Jesu Selskab - i de forløbne årtier, men der skulle hengå et kvart århundrede inden springet vovedes: først femogtyve år efter at St. Andreaskollegiet havde lukket sine porte skulle »alumnernes håb« ske fyldest, omend det blev i en noget anden form end man havde kunnet tænke sig i 1920. Den første begyndelse skete i forbindelse med jesuitternes velanskrevne realskole i Stenogade, og først efter langvarig søgen lykkedes det i 1955 at få foden under eget bord: det blev det gamle »Tilbedelseskloster« på Jagtvejen i København, der kom til at huse det ny Niels Steensens gymnasium.

Mangt og meget har selvfølgelig måttet ændres før end det utilidsvarende klosterkompleks var egnede til at huse en moderne skole af gymnasiets format, og dermed at opfylde de krav, som det offentlige - selvom der i vidt omfang ydes tilskud til private skoler - stiller.

Niels Steensens gymnasium - der omfatter mellem-, real- og gymnasiestole - er på få år blevet til en stor, moderne skole, hvor et tidssvarende indre med held er passet ind i de gamle klostermure. Billederne på disse sider viser, hvordan det er lykkedes og giver samtidig et glimt af det dagligliv, der rører sig i den store institution, hvor små 300 unge mennesker - i gymnasiestolene af begynder og i gymnasieklasserne af gymnasiet - under kyndig vejledning føres frem til det første mål på den akademiske løbebane: den hvide hue.

168

Øverst til venstre: Der ventes på foretræde hos rektor.

I det tidligere klosterrefektorium er der nu indrettet bibliotek for de unge.

og dristigt foretagende i stilen vil være stillet overfor mange nye begyndervanskeligheder - og så har været del - men det er opgaven Selskabs fædre at vise sig opvoksen, at de er i stand til at overføre den kostelige arv af opvoksen generation til den nye generation af helstøbte kristne. Men det lykkedes skolens ledelse at vinde tilsyneladende succes. Men vanskeligheder af materiel og økonomisk art er dog udbygningens vigtigste.

lens traditioner som katolsk gymnasium i en tid, hvor det kan være svært for menneskene at finde et holdpunkt, endsiges livsanskuelse. Kan vi lære de unge, at menneskets spørgsmål: Hvorfra? Hvorhen? Hvorfor? ikke er meningsløse, går de ud i livet med en visdom, der er mere værd end alle skolekundskaber tilsammen, hedder det i gymnasiets programtale det første skoleår, og et institut, der bærer den store Niels Steensens navn og virker i hans ånd, må selvsagt kunne nå dette mål.

APOSTELFYRSTIENS GRAV

under Peterskirken

En hel døde-by har man gravet ud under Peterskirken: en af »gaderne« langs mausolæerne.

I 1939 — umiddelbart inden den anden verdenskrig brød løs — foranledigede den Hellige Fader, Pave Pius XII, at der blev iværksat systematiske arkæologiske udgravninger i »underverdenen« under Peterskirken i den hensigt at skaffe videnskabelig klarhed omkring spørgsmålet vedrørende overleveringen om den hellige Petrus' grav. Dette arbejde stod på i over ti år og gennemførtes på trods af uendelige tekniske vanskeligheder. Fire videnskabsmænd var knyttet til dette enorme arbejde, nemlig jesuitterpatrene Antonio Ferrua og Engelbert Kirschbaum SJ, arkæologen, professor Enrico Josi samt arkitekten, professor Bruno Apolloni-Ghetti. Ansvar for hele arbejdet blev overdraget direktøren for Peterskirkens forvaltning, mgr. L. Kaas.

Kort før jul — 20. december — 1951 kunne de fire videnskabsmænd præsentere den Hellige Fader for det sluttelige resultat af deres arbejde i form af et to bind stærkt værk om udgravningerne. Det første bind indeholdt 273 sider tekst, det andet 109 tavler og fotografier. Teksten var ind delt i tre afsnit, henholdsvis om de hedenske gravsteder, der var blevet fundet rundt omkring Peters grav, om apostlens grav samt om fundene, der belyser historien til den konstantinske basilika, den første kirke, der var rejst på dette sted og som blev revet ned i midten af 15. århundrede for at give plads til den ny Peterskirke.

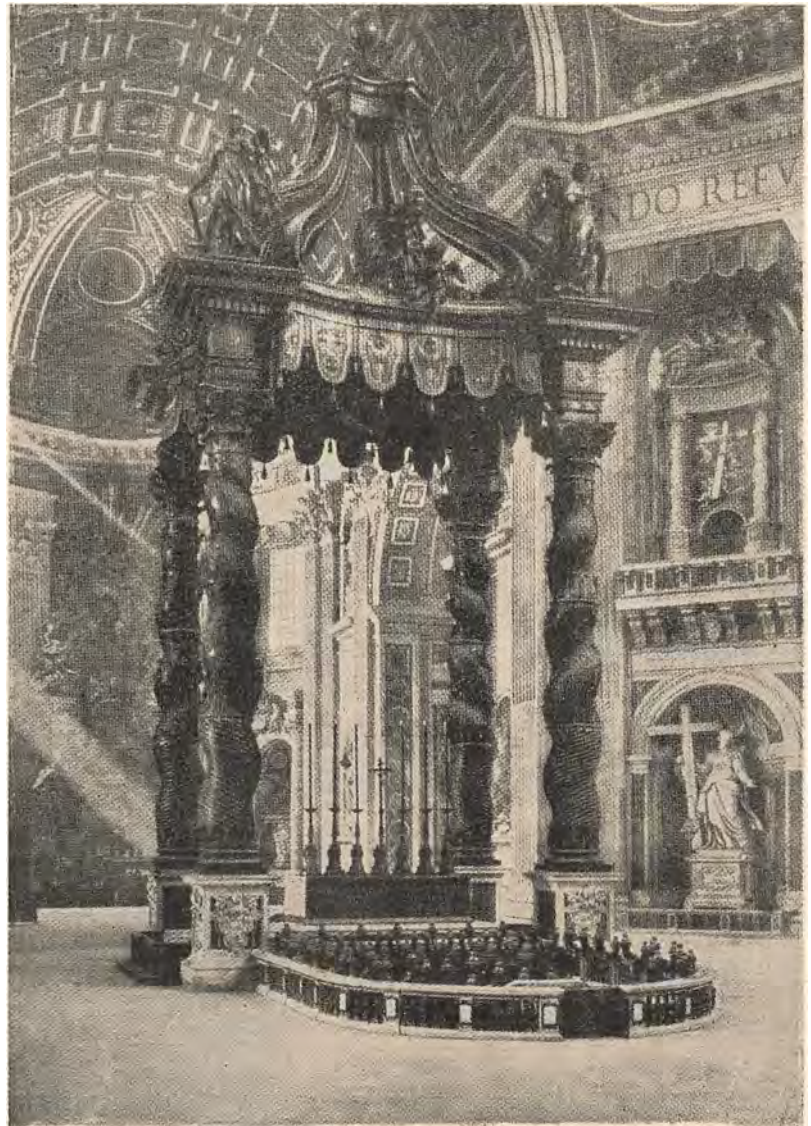
Den Hellige Fader havde imidlertid allerede i sit julebudskab i 1950 løftet en flig af sløret og publiceret enkelte resultater af forskningsarbejdet. Paven erklærede, at det var hævet over en-

Da man i 1939 skulle skaffe plads til afdøde Pave Pius XI's sarkofag under Peterskirken, åbnede der sig en ny og hidtil ukendt verden under St. Peter. Forskerne tog fat, og resultatet er kendt: man fandt apostelfyrstens grav. I et nylig udkommet værk »Die Gräber der Apostelfürsten« af Engelbert Kirschbaum SJ (Verlag Heinrich Scheffler, Frankfurt) redegør forfatteren for udgravningerne, der førte til de så betydningsfulde fund.

hver tvivl, at man havde fundet stedet, hvor Petrus var blevet begravet. Udgravningskommissionen bekræftede dette ganske ubestrideligt.

Selve apostelgraven, hvorved menes sarkofagen med de jordiske rester af apostelfyrsten, havde man imidlertid ikke fundet. Men man var nu i besiddelse af et sikkert indiciumsbevis for den kendsgerning, at den har ligget under Peterskirkens pavealter.

Hidindtil havde man fra litterære kilder haft vished for, at præsten Gajus — der iøvrigt skrev på græsk — omkring år 200 har forevist den hellige Petrus' »tropaio«. Det græske ord tropaio kender vi den dag i dag i ordet trofæ. Det betegner noget i retning af et sejrsmindesmærke over en fjen-

Nøjagtigt under alteret, hvor Paven frembærer det hellige messeoffer, ligger stedet, hvor den første pave stedtes til hvile. Over pavealteret hvælver Berninis baldakin sig under Michelangelos kuppel — et billede af eventyrlig skønhed!

de, der er blevet slået på flugt. Fra dette sejrsminde over Petri grav er det lykkedes at finde søjler, og de teglstempler, som man har fundet, viser, at det er blevet til omkring år 160. Selve »tropaio« består af en høj niche og en af to marmorsøjler båret overbygning. Det er rejst over en grav, der formentlig i sin tid har været dækket af teglplader.

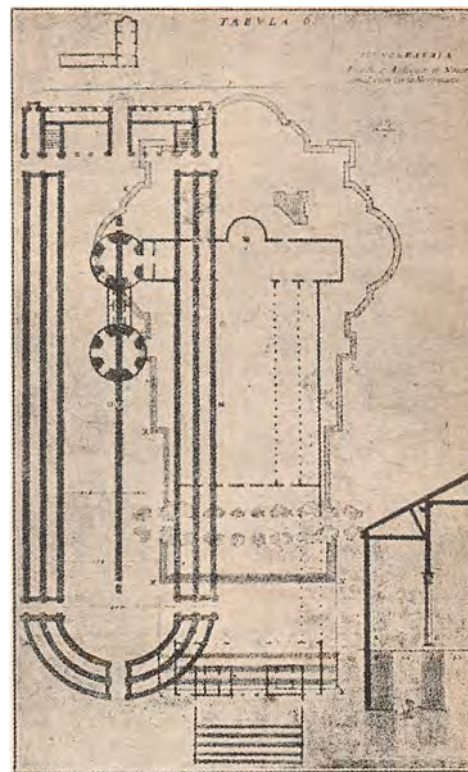
På det formodede sted og i dettes umiddelbare nabolag har man ganske vist ikke fundet nogen sarkofag, men derimod et antal menneskeknogler, der omhyggeligt er blevet samlet. Endvidere har man fundet spor af et lille antal jordgrave, hvis anlægning med sikkerhed kan fastsættes til anden halvdel af første århundrede efter Kristus. Disse gravsteder er uskadt og ved et lille mellemrum adskilt fra et stort antal hedenske gravsteder, der ligger i tre lag ovenpå hverandre. De ældste af disse kan føres tilbage til 2. århundrede efter Kristus. På den fjerde, nordlige side af den lille gravplads rejser Vatikanerhøjen sig stejlt, således at der på dette sted ikke har kunnet anlægges yderligere grave.

Hovedbeviset ligger imidlertid deri, at der ganske påfaldende har været udvist en ganske særlig pietet overfor disse simple grave, og til trods for at der senere hen er blevet anlagt talrige grave — i flere lag endda — ovenpå hinanden, har man ganske øjensynligt ladet den lille firkant med de tidlige grave ligge uberørt. På dette område var det da, at Konstantin — under de allermost ugunstige fundamenteringsforhold — rejste sin basilika. Af murresterne er man i stand til at rekonstruere planen for den gamle basilika, og man overraskes over kejserens valg af plads. Nede i dalen havde der ikke været brug for så massive mure, og opad højens skrænter havde han måttet transportere jord bort. Han havde endda måttet lade enkelte af de hedenske mausolæer sløjfe, fylde op indvendig og

derpå benyttet dem som støtter til gulvet i den ny basilika. Denne handling måde fra kejserens side er så meget des mere overraskende, når man husker på, i hvor høj grad grave efter romerretten blev betragtet så ukrænkelige. Og her på er der kun en forklaring og det er den, at kejseren overvandt alle disse materielle vanskeligheder og moralske betæneligheder, fordi det for ham udelukkende drejede sig om at bevare apostlen Peters gravplads og at rejse en kirke, således at Petri grav kom til at ligge lige i apsis, i koret, hvor alteret skulle stå.

Historien beviser, at de troendes ærbødighed og hyldest fra første færd af har været koncentreret om dette sted. Dette er bekræftet af inskriptioner på murrester, der er fundet rundt omkring stedet, men først og fremmest ved fundet af omkring 1500 mønter fra antiken og senere. Den gamle skik: at kaste mønter ned på en grav, således som det har været skik og brug ved helgengrave ned gennem tiderne, er her kommet os til gode; disse fund af mønter viser med usvigelig sikkerhed, at *dette* har været stedet, hvor pilgrimmene samledes om apostlens grav.

Selve apostelgraven synes imidlertid — efter den arkæologiske kommissions beretning — at være gået til i tidens løb. Ifølge overleveringen er apostlens jordiske resten under forfølgelsesperioden flere gange blevet bragt i sikkerhed, snart det ene og snart det andet sted. Således har man f. eks. for få år siden kunnet identifi-

Skitse over Nero's cirkus (yderst til venstre) samt den gamle og den nye Peterskirkes beliggenhed.

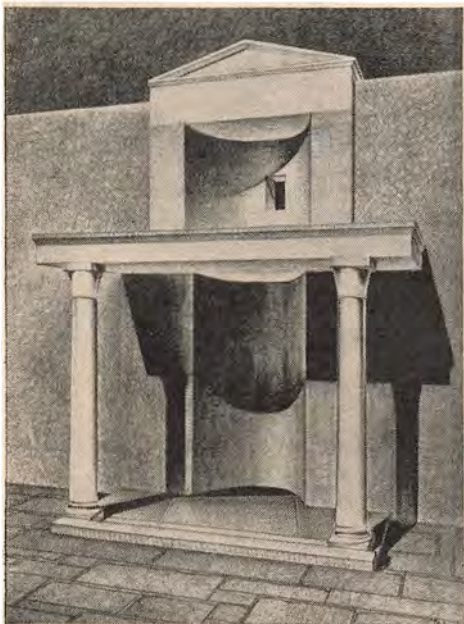
cere et af disse opbevaringssteder i San Sebastiano-katakomberne.

Resultatet af de fund, der er gjort under Peterskirken, er imidlertid følgende: apostlen er umiddelbart efter sit martyrium blevet stedt til hvile på et afsides sted i nærheden af Nero's cirkus, hvor han fandt døden. Hans grav var — efter omstændighederne — ganske simpel og upåfaldende. Rundt omkring denne grav fordeltes i de efterfølgende år adskillige andre blodvidner. Den hedenske gravplads, der lå lige i nærheden, udvidedes i årenes løb, så at dennes urnegrave efterhånden nåede hen til de kristnes gravpladser. Imidlertid blev disse sidste behandlet med al mulig veneration af hedningerne, således som det var skik og brug hos romerne, hvor der herskede en udbredt ærefrygt for døden. Og medens gravene i nabolaget i tidens løb lagdes i lag ovenpå hinanden, hvorved jordniveauet hævedes, forblev dette sted, hvor apostelfyrsten var stedt til hvile, som det var. Der blev endda lagt en slags mur omkring stedet som en slags udsmykning. Og på denne mur har de, der besøgte graven, indtegnet deres bønner og ønsker, således som det den dag i dag er skik og brug i syden, og som man kan se det, bl. a. i San Sebastian.

Konstantin gav sig derpå i lag med at rejse et gudshus over dette ærværdige sted, og de vanskeligheder, der var dikteret af terrænet, standsede ikke hans imperiale vilje. Kirken rejstes på selve stedet. Og hvad enten apostlens legeme hvilede der eller det muligvis var transporteret andet steds hen, om hans sarkofag og hans reli-

På grundlag af de søjlerester, som man har fundet (billedet ovenfor) har forskerne fremstillet en rekonstruktion af selve gravmålet (billedet til venstre). Gravmålet, der var rejst over den hellige Petrus' grav — firkanten på jorden viser selve gravens beliggenhed — har bestået af en niche og en overdel, båret af to søjler. Overdelen her på billedet er imidlertid hypotetisk.

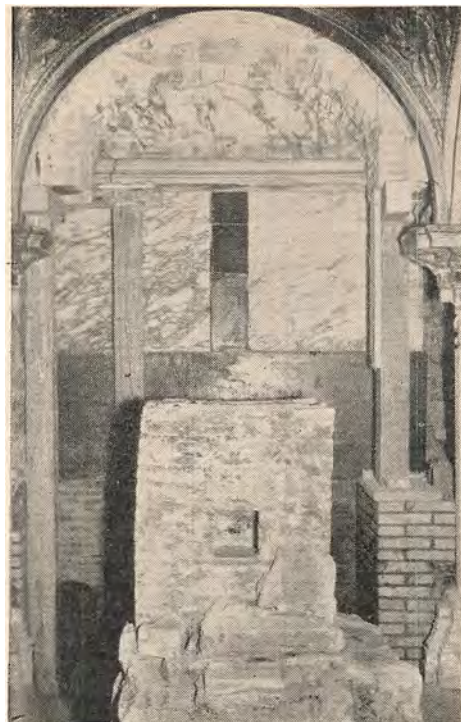

kvier allerede i forvejen eller først senere er blevet genstand for rov eller ran eller måske for pilgrimmes fromme begær, det vil til alle tider forblive en hemmelighed, også efter at man nu har fundet frem til disse sikre resultater, takket være undersøgelserne. Og langt vigtigere og afgørende er da også den kendsgerning, at udgravningerne har rammet en pæl i alle gisninger og har givet os et uomtvisteligt bevis for, at *apostelfyrsten fandt sit første hvilested netop her på dette sted.*

Den omfattende beretning om fundene, som videnskabsmændene i 1950 overrakte den Hellige Fader, omhandler kun udgravningerne under selve »confessio«en i Peterskirken, og arbejdet er så langt fra at være tilendebragt. Med det foreliggende værk om

»Die Gräber der Apostelfürsten« tager Kirschbaum sigte på at gøre resultaterne af udgravningerne tilgængelige for en større kreds af interesserede end de egentlige fagfolk og det er også lykkedes ham. Et utal af fotografier (og farvetavler) samt skitser ledsager hans interessante beretning og gør den både letlæselig og levende.

I diskussionen om apostelgraven er selvsagt også spørgsmålet om apostlens relikvier atter og atter dukket op. Udgravningsberetningen er på dette punkt bevidst meget tilbageholdende — »arkæologen beskæftiger sig med monumenter, ikke med knogler«. Men imidlertid er fundet af knoglerne i graven under St. Peter jo en realitet, og om dette beretter Kirschbaum i bogens sidste kapitel. J. B.

Bagsiden af Capella Clementina efter at det konstantinske memoria og alteret for Kalixtus II er blevet frit. I forgrunden kryptalteret fra VII. – VIII. århundrede.

WEEKENDSTÆVNET I AARHUS 19.-20. APRIL

Som tidligere omtalt vil der i dagene 19. og 20. april i Aarhus blive afholdt et weekendstævne, der henvender sig til alle danske katolikker. Under overskriften »KIRKEN I DAG OG I MORGEN« vil vi drøfte netop de problemer, som katolikker herhjemme kommer ud for til daglig, og da stævnet samtidig byder på rige muligheder for at træffe sammen med trosfæller fra hele landet, vil det bl. a. for konvertitter og afsides boende katolikker være en enestående chance for kontakt.

HANS EXCELLENCE BISKOP THEODOR SUHR, O.S.B., vil komme til stævnet og tale til os, og også af denne grund må det ventes, at så mange som muligt vil møde frem til denne weekend. — For stævnet er fastlagt følgende program:

Lørdag d. 19. april:

Fra kl. 17: Samling i festsalen i *Skt. Knuds Skole, Ryesgade 24* (2 minutters gang fra banegården og få skridt fra kirken). Spisning af medbragt madpakke — øl og sodavand kan købes i salen.

Kl. 19.30: Diskussion om »VOR SITUATION I DANMARK I DAG« med indledning ved stud. mag. *Walter Dalland*, København. Derefter kaffebord.

Kl. 22.00: Komplet i kirken. Salmebog medbringes.

Søndag d. 20. april:

Kl. 8.00: Messe med prædiken og fælleskommunion. Derefter morgenkaffebord i salen.

Kl. 10.00: Foredrag af pater *Martin Drouzy*, O.P., Ordrup.

Derefter samtale.

Kl. 12.30: Spisepause. Smørrebrød, øl og sodavand kan købes i salen.

Kl. 14.00: Foredrag af mag. art. *Elsabet Kieler*, København. Derefter samtale.

Kl. 16.00: Eftermiddagste og afslutning.

Ind imellem programmets enkelte punkter vil der blive rig lejlighed til personlig samtale, da dette jo er et hovedformål med stævnet.

Prisen for deltagelse (kaffebordene iberegnet) er 7,00 kr. (søndag alene 5,00 kr.), som betales ved stævnet. Ved tilmelding i god tid vil *hotelplads* — på missionshotellerne »Ansgar« og »Merci« — kunne skaffes; ønskes dette, bedes det anført i tilmeldelsen. Derudover vil der være enkelte muligheder for privat indkvartering.

På rejsen: Husk at benytte *weekend-billet!*

Tilmelding må ske *senest 10. april* til stud. jur. Peter Gabrielsen, Merkurvej 6, Aarhus, tlf. 4 25 91, eller til Katolsk Præstegård, Ryesgade 26, Aarhus, tlf. 2 33 68. Tilmeldelsen sker lettest ved at nedenstående tilmeldingsblanket klippes ud og sendes i en konvolut.

klip her

Undertegnede ønsker at deltage i

WEEKEND-STÆVNET Aarhus 19.—20. april:

Navn: Hr./fru/frk. ....

Adresse .....

Ønskes HOTELPLADS, sæt kryds her

Deltages kun søndag, sæt kryds her

Gommer i Tyrol

Den ideelle hvileferie holder De i år i

Gasthof-Pension »Klocker«

i Roppen (nær Innsbruck)
i Tyrols hjerte

Pensionspris (incl. service) 45 østr. Sh.
(c. 12 kr.) — Herlig beliggenhed.
Garage. Skriv efter prospekt til:

Gasthof Klocker

Roppen, Oberinntal, Tirol, Østrig

Ungarns-hjælpen

Redegørelse fra „Caritas Danmark“

En næsten uløselig opgave blev i november 1956 givet de vesteuropæiske lande i forening med de oversøiske land. Godt 175.000 mennesker flygtede fra deres fædreland, Ungarn, og kun nogle få tusinde er til dato vendt tilbage. Også Danmark har bidraget til løsning af opgaverne, og den danske presse bragte for få dage siden en redegørelse for de 14 millioner, som dels var indkommet gennem radioen, dels gennem indsamlinger til de caritative virksomheder rundt om i landet.

Som hosstående regnskab viser, har det katolske Danmark også ydet sin indsats og Ugebladets læsere skal her modtage en tak for den smukke indsats, der er udøvet gennem sognene, foreningerne og enkeltpersoner. Når Caritas Danmark har kunnet placere sig så sikkert i dette hjælpearbejde og i dag besætter næstformandens plads i Dansk Flygtningehjælp, er hovedgrunden det velorganiserede og verdensomfattende arbejde, der gøres gennem Caritas Internationalis og gennem den katolske udvandningsorganisation (ICMC) og som har bidraget ganske væsentligt til løsning af et af vore største problemer blandt de flygtninge, der kom til vort land, idet ca. 700 af de først ankomne flygtninge ønskede at slå sig ned i oversøiske

lande. En anden grund til vor placering var ganske simpelt den, at ca. 90 % af flygtningene tilhører den romersk-katolske kirke, hvilket forårsagede et meget omfattende sjælesorgsarbejde i flygtningshjemmene og i de nye hjem, som voksede frem overalt i Danmark.

Til denne sidste opgave stillede bisdommen af Eisenstadt, som har sjælesorgen for alle ungare udenfor Ungarn, en præst, pastor Istvan Galambos, til disposition, og takket være en vidt udstrakt gæstfrihed på St. Josefs hospital i København og andre kirkelige institutioner rundt om i landet, samt takket være Dansk Flygtningehjælps ordning m. h. t. løn og dækning af alle rejseudgifter, har en systematisk sjælesorg været mulig og ikke få ungare har her i landet fundet vejen til kirken og til modtagelsen af de hellige sakramenter.

Som det fremgår af regnskabet har man også kunne yde en ret god hjælp til trosfæller i Ungarn og denne hjælp, som ledes gennem meget sikre kanaler, vil også i fremtiden blive fortsat og måske endnu mere udbygget. Men vor katolske Ungarns-hjælp må fortsætte sin gerning, indtil de godt 1000 nye trosfæller er assimileret her i landet. Den ungarske sjælesorg må fortsætte, og vi må også i fremtiden kunne yde hjælp i form af ungarske katolske blade og bøger, i visse sociale

opgaver her i landet og i hjælpen i selve Ungarn.

Knud Ballin.

Indtægter:

Diverse bidrag	12.879,17
Tilskud til Caritashjem (beregnet til)	45.000,00
Gaver til børnerige familier i Østrig	8.000,00
Sct. Georgs Gilder: Julepakker 1957	4.156,00
Sct. Georgs Gilder: Julehjælp	300,00
Blindeinstituttet til julepakker for blinde	700,00
	71.035,17

Udgifterne:

Indbet. til Dansk Røde Kors	145,00
Indbet. til Dansk Flygtningehjælp	2.500,00
Udgifter ved Caritashjemmene (beregnet til)	45.000,00
Vore udgifter ved Caritas-hjemmene	3.972,91
Hjælp til herboende flygtninge	1.896,09
Købt skrivemaskine til flygtning	450,00
8 deltagere i Berlinerkonferencen	800,00
Ungarske studerende på kortere ophold	400,00
To ungarske læger på studie i Danmark	400,00
Diverse varer til spædbørns-pakker	501,17
Læsning af vogne til Østrig og Ungarn	350,00
390 pakker i 1956	8.750,00
163 pakker i 1957	5.276,00
Kontorudgifter	361,30
	70.802,47

Kassebeholdning 232,70

NB. Caritashjemmene blev betalt dels af »Gammel Skagens Grundejerforening« og dels af »Lynghy Round Table«. — I »Hjælp til herværende« indgår betaling af ungarsk litteratur og blade.

Den nye katekismus

(stttet fra side 165)

for. Vi må, for blot at nævne et enkelt spørgsmål blandt mange, ikke undlade at berøre »bibelkritikken«. Det er erfaringsmæssigt det spørgsmål, som mange står mest uforberedt overfor. Apologetikken er blevet hårdt angrebet gennem de sidste årtier. Og det er rigtig nok, at den nemt forfalder til at give »billige« svar, som den nærmere eftertanke må revidere. Men fordi en ting kan gøres dårligt, er det ikke dermed sagt, at den ikke er værd at blive gjort. Og religionslærerne må, alt mens de taknemmeligt modtager den nye katekismus og »går i træning« for at kunne udnytte dens mange muligheder på rette måde, ikke glemme vore store elever. Nu er det deres tur til at få de rigtige lærebøger og blandt disse ikke mindst et moderne sidestykke til, hvad vore fædre fik for et halvt århundrede siden i deres Rauschen, måske specielt denne lærebogs to apologetiske bind.

SCHOTT'S

BØRNEMESSEBOG

SCHOTT'S

BØRNEMESSEBOG

skrevet af munkene i Beuron, der redigerer den berømte Schott-messebog, er ment som en fortsættelse af de 5-8 åriges bønnebog: KOM TIL MIG, idet den er beregnet på 8-12 års alderen, altså tiden lige efter førstekommunionen.

Bogen, der er forsynet med farvebilleder af Wolfgang Felten på hver side, indfører barnet i messens gang og forklarer offerets betydning. Foruden messen rummer den også en lille bønnebog med let fattelige uddrag af Davids salmer.

En ideel gave til førstekommunionen.

pris kr. 5,50

SANKT ANSGARS BOGHANDEL

BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Schott's Børnemessebog

(Sankt Ansgars forlag).

Blandt de berømte Schott'ske messeboøger, der har været forbilleder for alverdens folkelige udgaver af messebogen, findes der også en for de yngste årgange: »Mejn erstes Messbuch«. Den er gennemillustreret i de dejligste lyse farver med billeder, dels af præsten under de forskellige dele af messen, dels med bibelske billeder i tråd med messens gang. Teksten er udarbejdet af munke fra benediktinerabbediet Beuron.

Denne bog er udkommet på dansk i forlagsboghandler Sven Damsholts uoversættelse. Den er trykt af Herder i Freiburg, så den fremtræder i samme ydre skikkelse som den tyske original, d.v.s. som en overordentlig nydelig lille bog, der nok skal glæde børnene, selv om børnene på billederne er noget anderledes påklædt end de selv er. Teksten er ikke søgt skrevet ned til et helt primitivt ordforråd — dette være sagt som en ros. Børnene kan derfor godt have glæde af bogen i flere år, de vokser ikke fra den næsten med det samme, som de gør det med bøgerne på rent barnesprog.

Benyt lejligheden nu ved Hvide Søndag til at glæde Deres børn eller andre børn, som De kender, med bogen som gave. Den vil sikkert blive brugt efter sit formål. Men ret lige, før børnene får bogen, et par trykfejl: S. 9, l. 3 f.n. skal det være planterne og ikke os, som vokser og blomstrer. S. 10, l. 3 f.o. skal »de« rettes til »disse«, ellers er det bierne i stedet for lysene, som brænder på alteret. Det er hurtigt rettet. K.

Luca della Robbia: Opstandelsen
(Domkirken i Firenze)

**Katolsk Ugeblad -
alle katolikkers blad!**

Ægteparret Bjørnilds lille bog om Per og Lise, hvori der på smuk og naturlig måde vises, hvordan børn kan få sund besked om forplantningens og fødselens mysterier, er blevet antaget til udgivelse i Norge af Lutherstiftelsens forlag i Oslo.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for april måned:

Prælestudernternes eukaristiske uddannelse.

Agtelse for kirken på Ceylon.

<p>Kolding</p>	<p>Støt annoncørerne</p>	<p>H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Skole</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Dølkaffeser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1281 Leverander til kat. Menighed</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTRÆPRENØRER Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402</p>

<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldamød Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>
-----------------------	---	--

<p>Nakskov</p>	<p> A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverander</p>
-----------------------	--	--

„Osservatore Romano“:

Ekskommunikationen er retsgyldig

»Osservatore Romano« lader sidste torsdag i en kommentar stilling til udtalelser, som den ekskommunicerede ungarske præst Richard Horvath, har fremsat gennem pressen, og konstaterer, at en i Acta Apostolicae Sedis offentliggjort kirkestraf har øjeblikkelig virkning. Pressemeldelser fra Budapest går ud på, at Horvath efter sin ekskommunikation vedblivende skal have læst messe og ydermere skal have erklæret, at han ikke havde modtaget nogen som helst officiel meddelelse om sin ekskommunikation og derfor ikke følte sig ramt af denne alvorlige kirkestraf. Det samme gælder de to andre ekskommunicerede gejstlige Miklos Beresztoczy og Janos Mate. »Vi aner ikke — skriver Vatikanets officieuse organ — om de erklæringer, der lægges Horvath i munden, er rigtigt gengivet og om de er udtryk for hans faktiske indstilling. Men sikkert er det imidlertid, at den ulyksalige præst må være klar over, at en kirkestraf, der er publiceret af Acta Apostolicae Sedis, har retsgyldighed.«

Konciliumskongregationen har som det vil erindres — i et dekret af 16. juli 1957 udtalt, at ungarske gejstlige ikke må indtage parlamentsposter og at de, såfremt de måtte være i besiddelse af slige poster, skal trække sig tilbage inden en nærmere fastsat frist. Da de nævnte tre gejstlige Horvath, Beresztoczy og Mate, ikke har fulgt denne ordre, erklærede Kongregationen under 25. februar i år, at de var hjemfaldne til ekskommunikation og undergivet de foreskrevne kirkestraffe (KNA).

Den eneste nyhed -

(fortsat fra forsiden)

fået en efterfølger og kommunismen dermed et nyt overhoved, er imidlertid egnet til at tvinge alle de fri nationer til at se situationen i øjnene og derpå nøje overveje deres egen stilling, udtalte Radio Vaticana. Der har i de sidst forløbne par år atter og atter været tegn, der kunne tyde på en svækkelse eller en slags krise indenfor den sovjetrussiske kommunisme, og i adskillige tilfælde var man i visse kredse faktisk tilbøjelig til at tro på en udvikling i mere human retning. »Idag har denne hypotese — der ikke var andet end slet og ret en utopi — imidlertid mistet ethvert skær af aktualitet. Kommunismen er — hvad den hele tiden har været — en trusel og den går sin ganske bestemte vej«. Dersom de enkelte godtroende og nationerne som helhed kunne gøre sig dette faktum bevidst, da ville meget være vundet og den falske sikkerhedsfølelse og de store forhåbninger ville

URBI ET ORBI

Pavehilsen til Polen

Den Hellige Fader har gennem statssekretariatet rettet en skrivelse til den polske kirkes primas, kardinal Wyszynski, som svar på og tak for de lykønskninger, hvormed de polske biskopper og troende mindedes Paven på årsdagen for hans kroning. Paven opfordrer Polen til at se fremtiden tilidsfuldt i møde. Det hedder ordret i Pavens skrivelse: »Den Hellige Fader benytter denne lejlighed til at opfordre Dem og de troende, der er betroet til Deres omsorg, til fortrøstningsfuldt og i troens ånd at se fremtiden i møde og at være bestræbt på at fortsætte deres forfædres glørrige traditioner« (KNA).

„Vi lader os ikke løsrive fra Rom“

Berlins biskop prædiker i Øst-zonen

Biskoppen af Berlin, dr. Julius Döpfner, celebrerede forrige søndag i anledning af 19-årsdagen for Pavens kroning en højtidelig pontifikalmesse i Corpus Christi Kirken i Berlins østsektor. Kirken var stuvede fyldt, da biskop Döpfner besteg prædikestolen. De forsøg, der gøres i mange egne af verden på at undertrykke kirken, tager i de allerfleste tilfælde sigte på en løsrivelse fra Rom, udtalte biskoppen. Men netop nutidens kirkehistorie viser, hvordan kirken slutter op omkring pævedømmet, og denne samling finder sit tydeligste udtryk i Pave Pius XII. »Vi ejer den sikre forvisning om, at kirken ikke vil gå til grunde. Denne forvisning indenfor den enige kirke gør stærk.« erklærede biskop Döpfner. Af den grund gives der ej heller nogen kompromisser. Det er utænkeligt, at man indadtil holder med kirken, medens man udadtil vender den ryggen, således som det f. eks. ville være, dersom man deltager i de såkaldte »ungdomsvielser«, blot for at klare adgangen til den højere skole. Det er rigtigt, at det er let nok bare at tale om dette, fortsatte biskop Döpfner, men ved fælles bøn for hverandre skal den enkelte få kraft og styrke. »Og trods alle forsøg i så henseende vil vi ikke lade os rive løs fra den Hellige Stol.« sluttede biskoppen. »Vi vil i troskab stå sammen med den Hellige Fader og i fællesskab bede for ham og hans sorg« (KNA).

svinde som dug for solen. Enhver tvivl om nødvendigheden af solidaritet mellem de fri nationer ville da være vejret bort,« slutter Radio Vaticana.

(KNA).

Lourdes, kristne nationers korsvej

I den prædiken, som biskoppen af Angers, mgr. Chapoulie, holdt ved grotten i Lourdes i anledning af afslutningen på den højtidelige kirkevælselse, betegnede den franske biskop Lourdes som en korsvej for samtlige jordens kristne nationer og racer. Jordens mægtige lider idag af en umættelig og hæmningsløs hunger efter magt og besiddelse. På bekostning af det fælles vel og det sociale fremskridt søger disse at underkvinde de svage nationer. (KNA)

„Vi synger alle med“

Fælles katolsk-protestantisk sangbog
i tyske skoler

Et interkonfessionelt arbejdsudvalg, repræsenterende de katolske bispedømmer Mainz, Limburg og Fulda og ledelsen af de evangeliske kirker i Hessen-Nassau, har udsendt en fælles sangbog til brug for katolske og protestantiske elever i fællesskolerne i Hessen. Bogen, der er udkommet samtidig i det katolske Matthias-Grünwald-forlag i Mainz og det evangeliske presseforbund Kurhessen-Waldeck i Kassel, omfatter 88 åndelige sange og kanons, der kan synges af børn af begge konfessioner i disse områder. Sangbogen bærer titlen »Vi synger alle med« (KNA).

Algiers biskopper maner til fred

De tre katolske biskopper i Algier har fra deres årlige bispemøde fremsat en fornyet appel om forsoning og fred i Algier. Biskopperne opfordrer til »uden tøven at gå igang med løsningen af stridsspørgsmålene, som ene og alene har rødt i magt og voldshandlinger«. Konflikterne vil imidlertid kun kunne bilægges, dersom man sætter sig roligt hen og drøfter forholdene med hverandre, dersom man tager fornuddent hensyn til samtlige befolkningsgruppers lige ansvar og — tro mod principperne om retfærdighed og kærlighed og fri for enhver lidenskab — helliger sig det fælles vel og giver afkald på egennyttig gevinst.

De algerske biskopper erindrer derpå om deres fælles hyrdebrev fra september 1956, i hvilket de allerede dengang — uden dermed at blande sig i den politiske diskussion — understregede nødvendigheden af, »at alle grupper af befolkningen på deres forskellige civilisationstrin må arbejde med i borgerlig medansvarlighed og i fælles interesse for den offentlige forvaltning«. Også den Hellige Fader, der atter og atter har givet udtryk for sin sorg over de lidelser, der er vældet ind over den algerske befolkning, viser hen til den samme løsning, der ene vil kunne hjælpe mennesker med god vilje til at magte denne tragiske situation (KNA).

Katolsk Ugeblad

VED
BISKOP
BREMS
DØD

106. ÅRGANG

13. APRIL 1958

NR. 15

Pavens påskebudskab:

VÆR FREDENS LYS!

I sit traditionelle påskebudskab opfordrede den Hellige Fader Pave Pius XII påskedag hele kristenheden samt alle dem, der ærligt og redeligt stræber efter fred, til at alle kræfter at virke for genoprettelsen af en retfærdig fred. Paven tilskyndede de enkelte nationer, folkeslag, stater, institutioner og grupper indenfor menneskeheden til med tillid og under opbud af at deres inelligens og klogskab samt — om fornødent — med fast beslutsomhed at gå ind for denne vanskelige og nødvendige sag. »En lutret vilje til fred, beredvillighed hos alle fornuftige mennesker til at give de afkald, som freden kræver, samt ærlighed ved behandlingen af de problemer, der opstår i forbindelse hermed, må være det, der spredte mistroens skygge.« udtalte Paven. Men dersom — hvad Gud forbyde — dette ikke skulle være tilstrækkeligt, ved man med sikkerhed, hvem det er, der bærer ansvaret for vor tids noverensslemmelser«. De kristne er forpligtet til at være lysbringere i denne mørke verden — det er påskefestens budskab til os.

Paven fremsatte sit påskebudskab til den katolske verden ved middagstid fra loggiaen over indgangen til Peterskirken, foran hvilken der på dette tidspunkt havde samlet sig henimod 400.000 pilgrimme og troende ikke blot fra Italien, men fra den ganske verden. Efter talen — der blev gengivet af radio og fjernsyn — rettede Paven hilsener til pilgrimene på en række forskellige sprog. Ceremonien sluttede med den højtidelige påskevejsignelse »urbi et orbi«, til byen og hele verden.

Paven tog sit udgangspunkt i Kristus, der efter at have overvundet mørkets magter stod op som en stjerne over hele menneskeheden i opstandelsens herlighed, og betegnede derpå påskefesten som den store lysbringer. Lige siden den første påskefest, der betød sejr for Kristus og frihed for menneskeheden, har menneskene rettet deres skridt mod Kristus, som med sin opstandelse har besejret sandheden af sine ord med et guddommeligt sejl. Og på samme måde som lyset ved skabelsen var kilden til alt liv, således er også Kristi lys det første, mest frugtbare og samtidig uundværlige element i den ny frelsesorden. Kun gennem Kristus kan mennesket nå til personlig fuldkommenhed, kun herved kan det bringe orden i sit forhold til medmenneskene. Og dersom menneskene blot ville aner-

kende ham som verdens lys, da ville liv og tilfredshed og håb vinde sejr her på jorden. »Men hvis derimod indre tragedier piner menneskene, hvis tvivl og indre tomhed hærdner så mange hjerter, hvis løgner bliver til våben i kampen, hvis hadet flammer op mellem nationerne og de enkelte samfundsklasser, hvis krig og opstand drager fra det ene land til det andet, hvis der sker forbrydelser, hvis de svage brutalt bliver undertrykt og uskyldige lagt i lænker, hvis love ikke er tilstrækkeligt til at sikre ro og orden og hvis fredens veje er ufarbare«, hvis alt dette sker på trods af det moderne, dannede og oplyste menneskes præstationer, da er det tegn på, at verden har mistet Guds lys. Opstandelsesfesten er derfor en indbydelse til alle mennesker om påny at lade Kristi lys skinne i legeme og sjæl, at lade det oplyse nationer og kulturer og at forme lovene og verdensordenen efter hans lære og vilje.

Men lysets forvalter er og bliver »staden på hjertet«, den kirke, som Kristus har betroet sit ord, fortsatte den Hellige Fader, og han opfordrede til at betragte den med lysets børns øjne, og ikke som mørkets børn at blive stående i dens skygge. »Menneskets skygge slukker ikke blot Guds lys ud, men den lader det træde klarere frem.« Paven manede derpå til agtpågivenhed indenfor Kirken med hen-

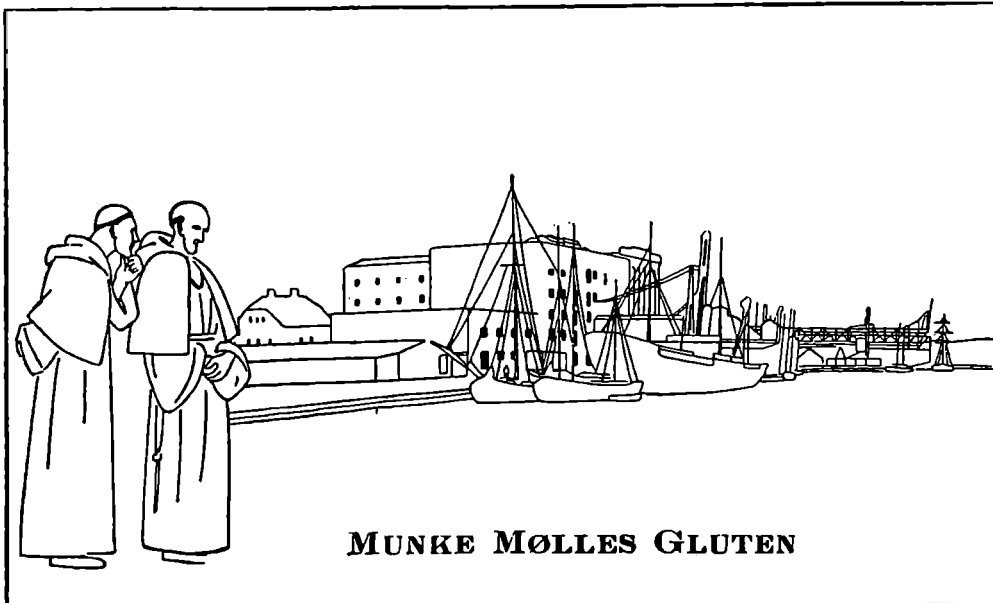
syn til læren samt til udholdenhed i dennes udbredelse, til forsigtig mådeholdenhed overfor nyheder og omvæltninger. Man spørger uvilkårligt sig selv, hvordan det ville have set ud idag for verden og kulturen, dersom kirken ikke havde ejet dette lys. Hvem andre end Kristus vil være i stand til med eet hjerteslag at forene den splittede menneskeheden i broderskabets ånd?

Den kristne ærestitel: at være verdens lys, medfører imidlertid også et stort ansvar for de kristne og deres handel og vandel. Det, som det idag gælder om for hele kristenheden, er at genoprette en retfærdig fred. Og efter at Paven så indtrængende havde lagt alle kristne og alle freldselskende mennesker dette på sinde, sluttede han: »Vær derfor fredens lys i denne dunkle verden, og Gud være med jer, hvad der så end vil ske.« (KNA).

Kun Rom udnævner biskopper

Radio Vaticana om bispevalgene i Kina

Radio Vaticana tog i den forløbne uge stilling til spørgsmålet i forbindelse med de såkaldte bispevalg i Kina, hvor præster, der ikke retter sig efter Rom, er blevet indsat som biskopper. Radio Vaticana refererede de meddelelser, der var blevet fremsat af »de kinesiske katolikkers patriotiske sammenslutning« og som gik ud på, at disse fremtidig var indstillet på selv at vælge og vie deres biskopper. De »patriotiske præster« lægger ikke skjul på, at kun sådanne præster, som yder fuld garanti for at de vil opdrage deres troende til gode »patrioter«, fremtidig kommer i betragtning ved besættelsen af bispeposter i Kommunist-Kina. Vatikanerradioen udtalte i ikke er udnævnt af Paven eller udtrykkelig anerkendt, vil kunne erholde bispevielse. Ifølge et dekret fra det Hellige Officium ekskommuniceres »eo ipso« både der, der meddeler bispevielsen til en sådan præst uden at denne er udnævnt eller anerkendt af den Hellige Stol og de præster, der — også selv om de er tvunget dertil — modtager en sådan »vielse« (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Coaster, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Sparakassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 345
Lev. til den katolske Menighed

BISKOP JOSEF BREMS

* 1870

† 1958

Memento etiam familiam

Ved Bisko

◀ Fra biskop Brems sidste besøg i Danmark 1954: biskoppen celebrerede pontifikalmessen i sct. Norberts kirke i Vejle i anledning af menighedens 50-års jubilæum.

◀ Ved afskeden med Danmark i 1939 blev biskop Brems modtaget i audiens af kong Christian X. Biskop Brems forlader Amalienborg efter audiensen.

Gammel kærlighed rustet ikke - disse ord kunne passende have stået som overskrift til de linier, der skrives her ved biskop Brems' død. De er ikke så få - danske venner, der var til stede ved hans 60 års præstebjubilæum i Averbode i 1955, vil endnu kunne høre ham sige: »En stor del af mit hjerte er stadig hos Dem i gamle Danmark. Der går ikke en aften uden at jeg i tankerne er hos de menigheder i Danmark, som jeg med så stærke bånd har været knyttet til gennem så mange år.« Og det var ikke »jubilæumsord«: det var ord, der kom fra hjertet, fra et hjerte, der bankede varmt for Danmark, landet, der var blevet hans andet fædreland og som han hang ved til det allersidste.

Med biskop Brems' død er et kapitel af den katolske kirkes historie i Danmark afsluttet og ikke det mindst frugtbare. Bisperne under ham var præget af ydre vækst: der blev bygget kirker, skoler og hospitaler, og hvad mere var: de var også præget af hans person: en fint kultiveret, vindende personlighed, indadtil helstøbt og i sit ydre fuldendt korrekt, en romersk kirkefyrste værdig.

*

Biskop Brems var født d. 7. august 1870 som ældste barn (blandt otte) i en ægte og strengt katolsk familie i det flamske Belgien. Det eneste, der kunne få forældrene til at tvivle om, hvorvidt deres Josef ville opfylde deres lønlige håb om at vie kirken sit liv, var hans levende uro og drengestregene, men til syvende og sidst gjorde det alligevel ikke fromheden nogen fortræd, snarere tværtimod.

Fra folkeskolen kom han på det store, franske kollegium St. Roch i Ardennerne og herfra tog han sin studentereksamen. På dette tidspunkt var han helt klar over, hvad han ville. Han søgte og fik optagelse i det gamle præmonstratenser-abbedi Averbode, og en måned senere, d. 10. oktober

1889, iklædtes han kannikernes hvide ordensdragt.

Halvsjette år efter, d. 9. marts 1895 stod han ved sine ønskers høje mål. Den pavelige nuntius viede ham til præst, og han læste sin første hellige messe. Straks efter sendtes han i arbejde. Der var ingen tvivl om, at den unge præst ville egne sig til sjælesorgen, og han blev ansat som kapellan i Einthout, en lille by nær klosteret.

Samme år kom der besøg fra Danmark. Den danske biskop von Euch, opsøgte Averbodes abbed, mgr. Cretz, for at bede præmonstratenserne optage en gerning i Danmark. Det kunne imidlertid ikke lade sig gøre på det tidspunkt, men mgr. Cretz gav løfter for fremtiden. Og en lille halv snes år senere var tiden moden. Den 28. juli 1903 rejste pastor Brems og en medbroder til vore strande. Først kom de til Randers, for at pastor Osterhammel kunne indvi dem i det vanskelige danske sprog. Kort før jul forelå udnævnelsen af pastor Brems til sognepræst i Vejle, og d. 1. februar 1904 kom han selv til byen.

Den lange tid fra den dag og indtil d. 21. oktober 1922 opstod Vejle katolske menighed. Da pastor Brems ankom til fjordbyen, var det efter husbesøg hos de stedlige katolikker kun muligt at samle 5-6 stykker til messe i et af de værelser, der var blevet overladt præsterne til brug af apoteker Daugaard. Men allerede inden årets udgang var tallet steget til 100, den første kirke var blevet indviet, forhandlinger indledt om søstre til at overlage skolegerningen i Vejle. Og i samme uforknyttede tempo fortsattes der. I 1905 åbner skolen og viser sig næsten straks for lille. I 1906 udvides kapellet til dobbelt størrelse. 1908 er det skolens tur til udvidelse. 1911 hidkaldes Mariasøstre fra Belgien og overtager skolen. Året efter begynder de at bygge hospital, som kan indvies det følgende år. Så mangler der kun den

Domine, hui Joseph -

Brems død

helt rigtige, store kirke. Den planlægges til rejsning i 1914-15, men så kommer der en verdenskrig på tværs, og først i 1920 kan arbejdet påbegyndes på pastor Brems store drøm, den endelige St. Norberts kirke. Midt i byggeriets travlhed, bekymringer og glæder kommer budskabet fra Rom, at sognepresten i Vejle er udset til at lede hele det danske vikariat. Mariasøstrene ser, at pastor Brems vander op og ned i sin have og græder.

Bispevielsen fandt sted i Averbodes abbedikirke d. 25. januar 1923, og d. 26. februar ankom den nyviede biskop til København. Femten år kom han til at bære bispegerningens tunge byrder, indtil han d. 11. november 1938 kunne vende hjem til sit fædreland for at nyde sit velfortjente otium.

Den nye biskop udsendte straks ef-

ter sin intronisation et hyrdebrev, hvori han lagde præster og menighed tre ting på sinde: Kærlighed til altrets sakramente, kærlighed til Guds moder og virke for et godt og enigt katolsk foreningsliv. En anden sag, der altid lå biskoppen meget stærkt på sinde, var familiernes vel. Et meget typisk udtryk var hans ønske om at komme til at læse den hellige messe for katolske sølvbrudepar. Med rette er det af hans biograf, pater Harmer, blevet fremhævet, at biskop Brems' bispeår er stærkt karakteriseret af en voksende interesse for eksercitiernes religiøse inderliggørelse. Men også ungdommen havde biskoppens hjerte. Ved tiltrædelsen udtalte han straks, at han gerne ville betragtes som ungdommens biskop. I Vejle-årene var han ikke blot den ivrige bygherre og den hjertevarme sognefader, men han gjorde en særlig og personlig indsats i netop ungdomsarbejdet.

Iøvrigt blev også bispeårene en fortsættelse af byggevirksomheden. At opregne de nye kirkebygninger, de nye sogne, nye skoler o.s.v., der blev oprettet, ville være at gennemgå det ganske vikariat. Naturligvis skyldtes dette ikke nogen enkelt; men mange gode kræfter, specielt fra ordenssamfundene, må dele æren. Men biskop Brems var ivrigt med og ønskede selv, at man ved oprettelsen af nye »stationer« muliggjorde regelmæssig kirkegang for så mange som muligt.

Iøvrigt er biskop Brems' »regeringsår« tydeligt markeret af den lange række katolske fester, lige fra Ansgar-festen i 1926. Biskop Brems så rigtigt, når han tillagde disse fester stor betydning. Langt den største var den imponerende eukaristiske kongres i 1932. I sig selv en dristig tanke at stille så stort et arrangement op i vore små og fattige forhold. Men tanken, der var biskoppens egen, blev gennemført med sans for de store linier, og der er mange katolikker, som den dag i dag »lever på« mindet om hine dage, hvor vor hovedstad var helt præget af den katolske fest. Jubelårspilgrimsen til Rom i 1925 indrømmede, at selv ikke verdenshovedstaden i katolsk fest gav samme dybe indtryk som vort eget danske København, erobret af tusinderne, der samledes til hyldest for den eukaristiske frelser. Og mon ikke vor gamle biskop blandt de mange minder fra Danmark, han altid dvælede ved, følte allerstærkest glæde ved at genopleve kongressens strålende dage?

Men hvor der virkes, står der strid, og biskoppen, hvis oprigtige ønske var at være alt for alle, fik tydeligt at mærke, at det ikke er menneskeligt muligt at gøre alle tilpas. Særlig vanskeligt er det under små forhold som vore, hvor mennesker af forskellig national herkomst med tilhørende rodfæstede traditioner skal virke sammen på snæver plads, og hvor sociale og kulturelle forskelligheder gør sig særlig føleligt gældende, fordi vort antal tvinger os til ikke at

Biskop Joseph Brems er gået bort, 88 år gammel. Han døde påskelørdag, på den dag, da hele Kirken med glædefuld forventning forbereder sig til at fejre Kristi opstandelse.

Da han for 20 år siden forlod Danmark med et nedbrudt helbred, tænkte ingen, at han skulle opnå så høj en alder. Alligevel har han været i stand til, efter en lang og brydsom, men velsignelsesrig arbejdsdag i Danmark, at videreføre sin biskoppelige gerning ved i Belgien at konfirmere talløse børn og vie hundreder af præster.

Det er således en lang og tro tjeneste, biskop Brems ydede Gud og Kirken, og vi vil alle mindes ham med stor taknemmelighed og kærlighed.

S. Ansgars kirke, påskedag 1958.

+ *Thudor Suhn*

Fra festlighederne i Averbode i anledning af 60-årsdagen for biskop Brems præstevielse 1955.

pater Scherz, som dengang redigerede bladet: »Vi skylder mgr. Brems en hjertelig tak, fordi han i femten år af sit liv fyldte den plads i vikariatet, hvor brændingen er allerstørst! Vi takker ham for de hjertelige ord, han så ofte i kirke og festsal rettede til os! ... For hele hans virke til Guds ære og vikariatets vel!«

Først tyve år efter siger vi igen vort farvel, denne gang ved hans grav. De år, der er gået, har sat hans bispegernings tid ind i det historiske perspektiv. Meget, der for samtiden forekom stort og vigtigt, er simpelthen glemt. Oversete træk tegner sig tydeligere end dengang. Men der er ingen grund til at ændre noget i de ord, som faldt ved den første afsked. Biskop Brems var til det sidste med en stor

get af sit hjerte i Danmark var sandt, at han havde været lykkelig her. Han var lykkelig ved forbindelsen med danske mennesker, og lykkelig for det gode arbejde, der knyttede ham til hans efterfølgere, hvis besøg i Belgien var Biskop Brems en stor opmuntring.

Det er også rigtigt, at i krigsårene var en brændingssygdom, der gjorde hin tid så bevæget, modnet i så mange henseender som afklaring. Men først og fremmest er det rigtigt, at biskop Brems var en som biskop var hans evige at sige de rette ord til sine menigheder, helst i glade og festlige stunder, altid med viden om, hvad der nu var

ele os op, men være sammen, f. eks. i et samme blads få spalter, i den samme lille forening o.s.v. Megen enighed, der i sidste instans skyldes, at mennesker ikke kunne se stort nok på tingene, forbitrede biskoppens sidste arbejdsår her i landet, fordi det ikke lykkedes ham at få enighed tilvejebragt. Sygdom kom til, og til sidst måtte biskoppen bede Rom om, at yrderne måtte blive taget af hans culdre.

Han vendte tilbage til sit elskede land for at tilbringe sine sidste år i ro og fred på den fædrene jord. Kri- en kom imidlertid og med den nye yrder og ængstelser, men ikke desto mindre var det dog som om vor gamle biskop i årene, der fulgte efter krigen, havde op og med utrolig energi og dholdenhed varetog de funktioner, der er knyttet til en biskops virke. Tallige er de vielser og konfirmationer, han har foretaget i de forløbne år.

I dag tager vi for anden gang afsked med biskop Brems, »mellemkrigsåres« danske biskop. Vi gjorde det første gang den efterårsdag for næsten tyve år siden, da han stillfærdigt forlod Danmark for at vende tilbage til hjemlandet: »Jeg er en gammel mand, men jeg har været lykkelig her ... meget lykkelig endda,« sagde han til en journalist, som havde bedt om et afskedsinterview. Og her i bladet skrev

▲ Fra de første år i Vejle: biskop von Euch besøger menigheden og ses her sammen med den unge pastor Brems (til venstre for biskoppen).

▲ Et af højdepunkterne i biskop Brems bispeår var den strålende eukaristiske kongres i København i 1932. Biskop Brems sammen med kardinal van Rossum og en del andre prælater foran indgangen til Jesu Hjerter kirke, og

▲ et vue ud over forsamlingen i Klosterhaven på Jagtvejen, hvor kongressen fandt sted.

▲ Biskop Brems og Johannes Jørgensen ved festen for Johannes Jørgensen i anledning af dennes 70-årsdag i 1936.

▲ Fra et af ungdomsmøderne i tyverne i biskoppens have i Valby.

▲ Et bispebesøg i Esbjerg i slutningen af tyverne.

▲ Nederst til højre: Mellem confratres i Vejle ved det sidste besøg i Danmark i 1954.

grund til at lægge hjorden på sinde. De kristne ægteskaber og ungdommens sag var hans yndlingsemner og forekom ham vigtigst af alt at sætte kræfterne ind for. Måske det netop er derfor, at de tyve år ikke har bragt ham på forglemmelsens afstand af os. Den, der opdyrker de kristne ægteskabers og ungdommens ager med sin bedste kraft, er vel den, der bringer særlig stor høst i lade.

Endnu i mange år vil der leve danske katolikker, som med taknemlighed husker den gamle biskop, først og fremmest i deres bøn. Hans egen daglige bøn for os danske ophørte ikke den påskelørdag, hans hjerte hørte op at slå i forgængelighedens verden. Den lyder nu fra samme faderlige hjerte under kår, hvor træthed ikke kendes og år ikke tæller. Han hvile og virke i Guds evige fred!

DOGMERNE

Fra tid til anden er der diskussioner om dogmer i dagbladene. Ved den slags lejligheder har jeg ikke så få gange lagt mærke til, at folk farer i flint bare ved at høre ordet: dogme. Hvor kan det være? Sagen fortjener at blive undersøgt nærmere, fordi de rigtigt forståede dogmer har ganske fundamental betydning for menneskeslægstens evige frelse.

Ordet dogme er lånt fra græsk, hvor det betyder enten mening eller en filosofisk læresætning eller en beslutning og befaling. I det nye testamente findes ordet også nogle gange og betyder der enten en kirkelig anordning eller et guddommeligt bud. Men som det plejer at gå: hos en gruppe af mennesker, der anvender ordet dogme, bliver dets betydning mere bestemt, hos en anden mere udflydende og låget.

I folkets brede lag er dogme nu for tiden en sætning eller regel, som står fast for den, der udtaler den. Men dette udelukker ikke, at man lettroende og uden kritisk undersøgelse hænger fast ved en sådan sætning eller regel, f. eks. på det politiske eller kunstneriske eller religiøse område. Samtidig viser det sig, at man ikke kan tale nogen indsigelse mod den opfattelse, man nu engang har. Der må ikke røres ved dens forudsætninger eller opstillinger. Manden med dogmerne skal altid have det sidste ord, når en sag drøftes. Det er let at forstå, at sådant et standpunkt er som en åben dør til evindelige diskussioner og stridigheder, og at ordet dogme virker irriterende på kritiske naturer og mennesker med sund sans.

Et helt andet syn frembyder sig derimod, når man spørger: hvad betyder ordet dogme i den kristne religion? Hos os, i den katolske kirke, er dogmet en sandhed, der har to egenskaber. Den må være åbenbaret af Gud på overnaturlig måde, hvad enten vi finder den i den hellige skrift eller i den mundtlige arvelære, der gennem apostle går tilbage til Kristus selv eller Helligånden. Den anden egenskab består i, at denne sandhed må være forkyndt i højtidelig form af kirken som en af Gud åbenbaret sandhed. Nægter man bevidst et sådant dogme eller afviser man det, har man gjort sig skyldig i hæresi eller kætteri.

Her skal man nu vogte sig for et fejlsyn: Summen af de således af kirken fastslåede og forkyndte dogmer er ikke lige så stor og omfattende som selve åbenbaringen. Denne er meget rigere og går langt ud over de definerede dogmers tal. Det er ikke at vente, at alt, hvad Gud har åbenbaret, engang skal blive formuleret i bestemte læresætninger eller dogmer i den lige nævnte forstand. Der er jo mange ting i Guds åbenbaring, der i sig selv er så klare, at de ikke trænger til at blive klarlagt og fastsat fra kirkens side.

Udenfor den katolske kirke, f. eks. i

Lutherdommen, herskede i den første tid en lignende opfattelse af dogmerne som hos os. Dette er ganske vist påfaldende og skulle ikke ventes i et system, hvor formalprincippet lyder således: Biblen indeholder den hele og fulde åbenbaring. Den trænger hverken til et supplement eller til en kirkelig klarlæggelse og fortolkning, siden dens guddommelige indhold under Guds Ånds vejledning forklarer sig selv for ethvert redeligt søgende menneske. At dette princip måtte føre til splittelse uden ende, som al god vilje til samling står magtesløst overfor, har kirkehistorien godtgjort til overmål. Siden Schleiermachers dage (1768—1834) har nu situationen undergået en stor forandring. Den liberale retning i teologien forsøgte at erstatte dogmerne og dogmatikken med en religionsfilosofisk fremstilling af de indre erfaringer og oplevelser, som den kristne tro kan bevirke i os. I vor egen tid er denne retning så mundet ud i den eksistensfilosofiske afmytologisering af det nye testamente. Hvor stor en fare dette sidste stadium er for kristendommen, hvis den skal være ægte, har vi for nogle uger siden talt om, da Bultmann blev præsentet her i bladet. Blandt andet går han ud på at gøre vor religion uafhængig af historiske kendsgerninger,

skønt disse er dens uundværlige forudsætninger. Når et hus bliver undermineret på den måde, styrter det sammen med et brag.

Det er vigtigt at kende dogmernes betydning med fuldkommen klarhed. Vi ved alle, at ned gennem de kristne århundreder har der været perioder med vældige åndelige kampe. Det drejede sig om den rigtige fortolkning af den guddommelige åbenbarings sandheder, som i vore troskilder, skriften og traditionen, var udtrykt således, at de blev forstået på forskellig måde, rigtigt og urigtigt. Hvor den rette vej til vor evige frelse er blevet tvivlsom, hvor vor slægts skæbne i tid og evighed står på spil, var de kirkelige myndigheder i kraft af deres embede og ansvar nødt til at give den tiltrængte højeste orientering og sikre Guds budskab mod forfalskning. Det er deres hellige pligt som hyrder over Kristi hjord. I disse kamptider blev de fleste dogmer til som *et værn om den sandhed*, Jesus Kristus har bragt os fra himlen, og som skal vise os vejen til himlen. Kun forholdsvis få dogmer er frugten af en indre rolig udvikling i kirkens skød selv, i lighed med et frøkorns stadier under væksten, indtil den modne frugt kan høstes.

Men der er meget mere endnu. Og så den katolske fromhed lever ud af troen på dogmer. Dette gælder om den *liturgiske* fromhed i den store verdenskirke. Dens fester i løbet af kirkeåret, dens offertjeneste i den hellige messe og dens sakramenter kan

FØRSTE- KOMMUNIKANTER

Fra den eukaristiske kongres i Rio de Janeiro i 1955

ikke forstås og heller ikke gribe hele vort indre, hvis ikke vi tror på de dogmer, som ligger til grund for alt dette.

Det gælder også om *den enkelte katoliks personlige fromhedsliv*. På vejen gennem sine betragtninger, i sine hjertesuk, i sin tilbedelse af den treenige Gud, i sine bønner om Guds nåde og fred får han lys og kraft gennem kirkens dogmer. Vil én synde, der har været langt borte fra sin Gud og skaber, vende tilbage til sin Fader i himlen, slutte fred og bygge op uden at rive ned igen, så kender jeg ingen bedre vejledning end kirkens dogmatiske afegørelser om retfærdiggørelsen i Tridentiner konciliet's 6. møde. Al religiøs undervisning, alle prædikener har den opgave at vise, hvorledes dogmerne er kilde til og norm for ægte kristent fromhedsliv.

Paulus og Johannes er *eksempler* på dette forhold. Galaterbrevet 2, 20 får vi lov til at se ind i Pauli sjæl og dens fromhed samt det kildevæld, han øser af. Han skriver: »Med Kristus er jeg

korsfæstet, og det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig, og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.«

— — —
Om kærligheden til Gud og vor næste, det højeste vi mennesker kan opnå i vort jordiske liv, siger Johannes i sit første brev 4, 10: »Deri består kærligheden: Ikke i, at vi har elsket Gud, men i, at han elskede os og sendte sin Søn til soning for vore synde. I elskede, når Gud således elskede os, så er også vi skyldige at elske hverandre. Aldrig har nogen skuet Gud. Hvis vi elsker hverandre, bliver Gud i os og hans kærlighed er blevet fuldkommen i os«. Vi ser her, hvorledes trossandheder, der blev til dogmer, er den åndelige grundvold, hvorpå de to mænd har bygget deres eget fromhedsliv. Hvad der har ført dem til deres livs store resultater, er også for os den rette vej til en høj plads i Guds evige rige.
F. K.

I korte træk —

Kristne fra hele verden valfartede i den stille uge og i påskedagene til de hellige steder i Jerusalem og i hele det Hellige land. I modsætning til sidste år, hvor det som følge af den spændte politiske situation var yderst vanskeligt at rejse mellem Israel og Jordanien, kunne pilgrimmene i år forholdsvis uhindret passere mellem den jordanske og israelske sektor i Jerusalem (KNA).

En efterkommer af en gammel japansk familie, Michael Tokingawa, blev umiddelbart inden påske viet til præst i den japanske by Kyoto. Den nyviedes forfædre havde været forende i den store kristenforfølgelse, der gik hen over Japan i året 1614 og som kostede 300.000 japanske kristne livet (KNA).

Erkebiskoppen af Lyon, kardinal Gerlier, meddelte i sidste uge, at der for øjeblikket forhandles med Vatikanet om oprettelsen af et nyt bispedømme i Frankrig med bispesæde i Saint-Etienne.

Kravene om øget sjælesorg i de stærkt industrialiserede områder i departementet Rhône såvel som i bjergværks- og industriområderne ved Saint-Etienne, er i de senere år blevet mere og mere aktuelle, og oprettelsen af et bispesæde i Saint-Etienne synes påkrævet (KNA).

ORIENTERING

Nærmere hinanden end man tror -

Mandag d. 31. marts holdt provst Svend Aage Nielsen et kortere radioforedrag, der formede sig som en anmeldelse af bogen »Vi blev katolikker«. Det var en så godt som udelte fornøjelse at høre provsten. Den smule kommentar, man som katolik, der er vant til ellers at skulle rette naive misforståelser, i dette tilfælde kunne være kommet med, er ikke umagen værd at ofre plads på. Det skulle da være, at provst Nielsen i visse tilfælde gjorde en katolik lidt flov ved at tillægge os større dyder, end vi kan svare til. Det lød f. eks., som om alle katolske præster var godt inde i moderne naturvidenskab og moderne filosofi (i modsætning til folkekirken's præster). Skal vi ikke nøjes med at sige, at der findes katolske præster, som er det. De fleste vil sikkert nødtigt eksamineres i højere atomfysik. Men de skulle derimod gerne allesammen vide, hvad de véd, og hvad de ikke véd, og dermed være immune overfor fristelse til at lave billig apologetik på basis af utilstrækkelig viden. Når man har de virkelige fagfolk ved hånden, er det naturligt, at man henviser til dem. Det var nok dette forhold, provsten tænkte på med glæde.

Men iøvrigt er det os, der med megen glæde noterede os adskilligt i provst Nielsens fremstilling. Han kunne f. eks. efter læsning af bogen konstatere, at det ikke er rigtigt, når nogle mener, det er trætte, rådløse og uselvstændige personer, som konverterer. Han kunne fastslå, at konvertitterne ikke konverterer til e stseyemfwy institution, men til Kristus; det er kristusgrebene mennesker, han mødte ved læsningen. Og en ting, der særligt slog ham og glædede ham, alt mens han med beklagelse måtte sige, at så vel stod det ikke til i hans kirke, var den

overordentlig store betydning, disse konvertitter tillagde nadveren. Han ville ønske, hans egne havde det på samme måde. Dette gjaldt også katolikkernes glæde ved at gøre kirken og dens gudstjeneste skøn. Det var jo da det rigtige, at det hele menneske er med i gudsdyrkelsen, ikke blot det åndelige menneske, men mennesket med legeme og sjæl.

Som folkekirke-kristen lod provst Nielsen lytterne klart forstå, at der med alt dette ikke var tale om, at han selv kunne tænke sig at konvertere. I den »lutherske arv« var der noget, som var virkeligt, og venligt bebrejdede han os, hvor vi siger, at reformationen vel i sin tid kunne forstås, men at en tilbagevenden nu må være mulig, hvor reformationens årsager er så gammel en historie uden aktuel betydning. Han mente, at det særligt reformatoriske stadig har sin værdi.

Det vil vi ikke diskutere her, så lidt som provsten selv ville diskutere. Vi vil derimod fremhæve, at han på flere punkter reducerede afstanden mellem det katolske og det ægte lutherske. Han gjorde det f. eks., da han sagde, at Hans Tavsens gudstjeneste ville virke som en katolsk gudstjeneste på en moderne folkekirke-kristen. Også det sakramentale liv i kirken var ifølge rigtig luthersk opfattelse langt nærmere katolicismen, end moderne protestanter gjorde sig klart.

Og hermed kommer vi til det punkt i provst Nielsens foredrag, som glædede os aller mest, og som vi meget gerne vil benytte lejligheden til at understrege. Det undrede taleren, at man indenfor folkekirken stillede sig så positivt forstående og samarbejdsvilligt overfor en række sekter, hvis religion er præget af ren subjektivismen, mens man betragtede katolicismen

som helt fremmed, når forholdet dog er det, at lutherdom i ret forstand ligger katolicismen med dens religiøse objektivisme og dens sakramentale liv langt nærmere, end den ligger sekterne. Forskellighederne mellem katolicismen og den lutherdom, præsten ønskede tilbage i dens renhed i folkekirken, var reelle nok, men fællesskabet var større derved, at det drejer sig om bekendelser til Kristus.

Også for os er dette sandt. Der er i folkekirken kredse, vi står meget nær. Vi ser klart nok, hvad vi ikke er enige om. Men vi ser også, at her er mennesker, der med os bekender Kristus som Guds søn, og som intet andet vil end følge ham efter. Vi synes, det er en ulykkelig historisk udvikling, der har gjort den tilsyneladende afstand mellem os større, end den faktisk er. Kom vi blot hinanden personligt nærmere (og det er jo lykkeligvis ved at ske), ville vi blive endnu mere klare over, hvor afgørende det er, der forener os. Samtidig ville nogle af forskellighederne utvivlsomt vise sig at skyldes gensidige misforståelser og dermed forsvinde. Og hvad resten angår, så tør vi vel fra begge sider tro, at den sag ordner Gud til sin tid, når vi fra vore sider har ryddet selvskeble vanskeligheder for en fuld genforening i troen bort.

Imens kan vi jo kappes om at følge Kristus efter. Ikke for at sige: »Se, vi gør det bedst!« for så gør vi det just dårligst. Men for at glæde os over, at mennesker elsker frelseren.

En skønne dag løser de sidste vanskeligheder sig da, antagelig så let, at vi begge siger — »tænk, at det har varet så længe«.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Apr.

13. S. HVIDE SØNDAG og Paaskens (hvid) Oktav (575—40); Paaskens præf. (518).

14. M. St. Justinus (874); 2. bøn: St. Tiburtius, St. Valerian og St. Maximus (875); præf. (518).

15. Ti. † Feria (575—40); med Gloria (hvid) (p. gr. af Paasketiden), men uden Credo; præf. (518).

16. O. † Feria (575—40); som Tirs- (hvid) dag.

17. T. † Feria (575—40); med Gloria, (hvid) men uden Credo; 2. bøn: St. Anicetus ([9]); præf. (518).

— Eller:
(rød) St. Anicetus (878); 2. bøn: Feria (576); præf. (518).

18. F. † Feria (575—40); som Tirs- (hvid) dag.

19. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([89]); præf. (522).

20. S. 2. Søndag e. Paaske. (hvid)

Academicum Catholicum

Mandag den 14. april kl. 20 taler P. Louis Bouyer ved et åbent hus hos civilingeniør G. Wissum, Asmussens Allé 1, om *Le Renouveau liturgique, biblique et patristique en France*.

Tirsdag den 15. april kl. 20 pr. taler han for Institut français i den franske skoles festsal, Østerbrogade 7 D, om *Religion et civilisation à l'époque du baroque*. Hertil er ACs medlemmer indbudt.

Biskop Suhr takker

Gennem »Katolsk Ugeblad« vil jeg gerne sige en hjertelig tak til de mange, som viste mig opmærksomhed i anledning af 25-årsdagen for min præstevieelse.

S. Ansgars kirke, påskedag 1958.
Theodor Suhr.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, tlf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annoncef.d.: Fru L. Wolsgaard-Ivarsen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

A. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

DØDSFALD

R. I. P.

Min kære mand, vor kære far, svigerfar og morfar, tidl. bankkasserer i Bank of Montreal, Canada,

Johan Chr. Melskens

er død den 1. april 1958.

Maria Melskens.

Irene Melskens.

Kirsten og Hans Boje, Canada.

Lille Elisabeth.

Bed for hans sjæl.

R. I. P.

Vor kære

Thorkild Noval

er afgået ved døden d. 26. marts 1958.
Familien.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

St. Mariæ kirke

Lægmandsapostolatet.

Pavens tale ved anden verdenskrigs for lægmandsapostolatet, oktober 1957, bliver gennemgået i menighedssalen, Jens Jessensvej 7, første gang tirsdag den 22. april kl. 20. Indleder: stud. mag. Jørgen Nybo Rasmussen. Alle interesserede indbydes.

Husassistent

glad for børn samt dygtig til almindelig madlavning og husgerning, søges snarest muligt. Løn ca. 300 kr.

Fru Hammershøj, Otto Mønstedsgade 1, 3., København V. Tlf. PA 1643.

KONGERIGET-DANMARK %

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

LEVERANDØR TIL KATOLSKKE HOSPITALER

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ruth Adams Knight: »Halvvejs til Himlen« (Don Bosco bøgerne).

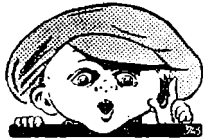
Lige til påske kom den nye— den ottende — bog i den fortræffelige Don Bosco-serie. Den er ifølge forlaget beregnet for de 10—16-årige, så en anmelder, der er en hel del mere bedaget, begynder jo at læse med en fornemmelse af, at han ikke må se på, hvad han selv synes om bogen, men prøve på at sætte sig i mellemkolebørnenes sted. Om det nu vil genere børnene at høre, ved jeg ikke, men jeg nød læsningen som en personlig fornøjelse og som en opbyggelse, man ikke altid får magen til i en opbyggelsesbog. Bogen foregår på Napoleons tid i klosteret i St. Bernhardspasset. En ung italiener bliver novice der, for Guds skyld naturligvis, men også en lille smule for de dejlige hundenes skyld oppe i sneens verden. Og fortællingen bevæger sig hele tiden i denne dobbelthet. Om kaldet kan der ikke tvivles, men heller ikke om dyrekærligheden og et par gange trækker det op til lidt af en konflikt, men den løses altid, absolut til Guds ære, men også uden tab for hundene. Man møder faktisk sjældent en bog, hvor overnaturlig og natur går så godt i spænd. Religionen får alt, hvad den skal have, men et lille blink i øjet skader ikke — såsom da der kommer »strenge ordrer« om, at ingen hvalpe mere må fødes oppe i klosteret: »Det fik Josef til at spekulere på, om man mistede sin humoristiske sans, når man gik i kloster«.

Bogen er lige til at få klosterkald på, og ligger det sådan, at det alligevel ikke lader sig gøre, er der nok andet at glæde sig over. Der er alvor, der er spænding — og et fængslende milieu. Selv er jeg kun standset to gange under læsningen. Nok ved jeg, at munkene skal hjælpe enhver, der vover sig op i sneens farlige verden, og f. eks. ikke må spørge, om deres

gæst er smugler på vej fra Svejts til Italien, eller om det er en hærfører, som vil den vej for at føre krig. Men det chokerede og noget på Richard af Menthons banner stod »Før Kristus var jeg baron«, og hvis det er rigtigt, hvad det så betød.

Men altså, mon ikke det er den bedste bog, forlaget endnu har givet os. Kære forældre, køb den til deres dreng eller pige, men vær advaret på forhånd — efter læsningen af bogen vil de have en hund (hvad der kun er godt).
H. D. T. K.

„LILLEBROR“

fortælle Dem, at han har en varm og levende kontakt med *Katolske Menighedsplejer*, vi tilføjer, at kontakten er af vital betydning for KM og til stor glæde for mange af landets katolikker, idet vi hvert år får tildelt et betydeligt beløb af Børnehjælpsdagens midler til brug for feriekolonien »Klitbørg«, hvor vi, som De jo ved, hvert år afholder sommerlejre for mødre med småbørn.

»Lillebror« ser på Dem med skælmiske øjne — han løfter pegefingeren, han siger noget. — Han beder om at blive godt modtaget hvorsomhelst De vil møde ham, men »Lillebror« sælger ikke sig selv, derfor beder han om at blive afhentet på KM's kontor af flittige og ivrige sælgere, eller om, at De vil ofre ham en time eller mere ved at sælge ham fra KM's børnehjælpsdagskiosk på Kongens Nytorv.

»Lillebror« takker og tilføjer for en ordens skyld, at afhentning af lodder sker: Katolske Menighedsplejer, Bredgade 69 A, Palæ 2323, K. Kontortid: 10—12 og 13—15, og tilmelding til salg fra kiosken sker til: J. Wiedbrecht, Dronningensgade 51, K. SU 9213.

Tak

Vi bringer Elisabethforeningens mange venner, som med gaver, besøg og virksom hjælp har støttet vor barsar, vor allerhøjeste tak.

Angela Osterhammel. Annie Scavenius.
Elisabeth Vald. Hansen.
Harriet Zimmermann.
Elisabeth Millech. Henny Scavenius.

Følgende numre blev ultrukket:
Dukke 43 - Blå kaffedug 31 - Kuffert 11 - Maleri 78 - Sølvræv 56 - Thebord m. stel 69 - Vin 19.

Amerikansk lotteri: Portrættegning 59 - Tasken 37.

Nye grammofonplader fra Benediktiner- klostret i Ligugé

Skærtorsdags-liturgien
kr. 39,50

Palmesøndags-liturgien
kr. 39,50

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 · Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

 Vesterbo

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Ny præstearrestationer

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Wien, skal der i slutningen af marts være blevet arresteret omkring et halvt hundrede personer i Tjcekoslovakiet, deriblandt et betydeligt antal katolske præster og lægfolk. Anklagen mod de arresterede lyder på, at de har støttet den tidligere regering i det uafhængige Slovakiet, der eksisterede fra 1939—1945, og at de har været meddelagtige i mordet på over 3700 personer i de sidste dage under den anden verdenskrig.

På en pressekonference i Prag skal den ungarske indenrigsminister Rudolf Barak, have givet meddelelse om, at de katolske præster har været medlemmer af den såkaldte »Hlinka-Garde«, der arbejdede sammen med nationalsocialisterne i Slovakiet. Arrestationerne har først fundet sted nu, fordi man først nu har fået tilstrækkeligt bevismateriale i hænde.

I begyndelsen af marts blev flere hundrede katolske slovakiske præster og lægfolk underkastet politiforbud, idet de påstodes at have været medlemmer af »Hlinka-garden«. Efter hvad der meddeles i Wien, har denne det kommunistiske regimes nyeste aktion givet anledning til fornyede og meget heftige angreb på den katolske kirke (KNA).

URBI ET ORBI

Spansk ærkebiskop om

Den kristne næstekærlighed

En af hovedgrundene til den henske utilfredshed blandt arbejderbefolkningen i Spanien må — udtaler ærkebiskoppen af Saragossa, Casimiro Morcillo Gonzalez, i et hyrdebrev — søges i den omstændighed, at de velhavende spaniere har forsømt at realisere den kristne næstekærlighed. De spanske godsbesiddere lever i overflod og luksus, medens deres undergivne må arbejde hårdt. Arbejdsgiverne formener arbejderne selv de allermindste lønforhøjelser, som ville være i stand til at forbedre disses kår.

»De rige går hver dag til messe og til kommunion,« hedder det ordret i hyrdebrevet, »men de realiserer ikke det bud om næstekærligheden, som kirken kræver af de troende.« Ærkebiskoppen kritiserer ligeledes de spanske bankers store udbytter og slutter med at slå fast, at der ikke er nogen i Spanien, der i de seneste tyve år har gjort noget for at råde bod på den sociale nød (KNA).

Kardinalkollegiets ældste død

Kardinalkollegiets ældste medlem, Alexander Kardinal Verde, er afgået ved døden, 93 år gammel.

*

Kardinal Verde var født i Sant' Antonio i 1865 og blev præsteviet i 1888. I 1915 blev han udnævnt til sekretær for Rituskongregationen og i 1925 kreeret til kardinal (KNA).

Skarpe angreb på kirken i Øst-Tyskland

Den katolske statslære er idag den allervigtigste ideologi, hvormed monopolisterne i Vesttyskland forsøger at splitte de arbejdende masser, erklærer det østtyske partiorgan »Neues Deutschland«. Det er den katolske statslære, der har forskaffet Adenauerregimet støtte blandt folkets store masse.

I to store, helsides-artikler rettede »Neues Deutschland« i lørdags et voldsomt angreb på den katolske kirke, den katolske sociallære, forholdet mellem videnskaben og kirke samt den katolske statslære som helhed. Bladet kritiserede endvidere den omstændighed, at kun yderst få videnskabsmænd i Østzonen hidindtil har taget disse katolske opfattelser op og at »kampen mod den politiske katolicisme udelukkende føres teoretisk i partiorganerne« (KNA).

SOMMERARRANGEMENTER FOR UNGE

For 18-35 årige:

Dansk sommerskole på Øm 6. juli—13. juli. Pris for deltagelse er 50 kr. Tilmelding finder sted hos Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brønshøj, inden den 15. juni d. å.

Nordisk skole på Sylling (i Norge — ca. 50 km fra Oslo) den 27. juli—3. august. Pris for deltagelse er 55 kr. Tilmelding finder sted hos Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brønshøj, inden den 1. juli d. å.

På begge skoler behandles emner som TROSLIV, ÆGTESKAB, KIRKEHISTORIE, KATOLSK LÆGMANDSARBEJDE, LITTERATUR, PRÆSTEOG ORDENSKALD m. m. — Desuden er der rig lejlighed til samtaler og diskussioner, frit samvær, ture, badning, sport o.s.v.

For 14-17 årige:

Juniorlejr på ØM 29. juni—5. juli. Lejrchef er DUK's landsformand, Walter Dalland, København, og lejrens præst er pater K. Stappers, Vejle. Pris for deltagelse er 50 kr. Tilmelding sker til Flemming Andersen,

Smørumvej 199, Brønshøj, inden den 15. juni d. å.

For 7-14 årige:

Børnelejr i Vejlbj på Fyn 4. juli—14. juli. Lejrchef er Marianne Munk, Bernstorffsvej 148, Hellerup, til hvem også tilmelding til lejren foregår. Pris for deltagelse er pr. barn 40 kr. Tilmelding sker inden den 15. maj d. å.

Børnelejr på Øm (ØM I) 14. juli—24. juli. Lejrchef er Børge Berg, Dronnings Margrethesvej 11, Århus, til hvem også tilmelding til lejren foregår. Pris for deltagelse pr. barn er 40 kr. Tilmelding sker inden den 15. maj d. å.

Børnelejr på Geel på Fyn 18. juli—28. juli. Lejrchef er Marianne Munk, Bernstorffsvej 148, Hellerup, til hvem også tilmelding til lejren foregår. Pris for deltagelse pr. barn er 40 kr. Tilmelding sker inden den 15. maj d. å.

Børnelejr på Øm (ØM II) 28. juli—8. august. Lejrchef er Bent Noval, Halmtorvet 30, København V., til hvem tilmelding foregår. Pris for deltagelse pr. barn er 45 kr. Tilmelding foregår inden den 15. maj d. å.

GUDSTJENESTELISTE

Stor-København
(Hvide Søndag)

St. Ansgar: 7 og 11,30: st. messe. 8: messe med børnenes førstekomunion. 10: højmesse. 17: børneandagt.

St. Annæ: 8,30: biskoppens messe med konfirmation. 10: stille messe. 11,30: gudstjeneste for de polske katolikker (prædiken efter messen). 17: andagt for konfirmanderne.

Jesu Hjerte: 8,30: børnenes førstekomunion. Ellers som søndag.

Sakraments: 9: børnenes førstekomunion.

St. Andreas: 9,15: børnenes førstekomunion. 7, 8, 11,15: reciterede messer.

St. Antoni: 8, 11,30: st. messe. 10: børnenes førstekomunion.

St. Therese: 9: børnenes førstekomunion.

St. Maria: 8, 11,30: st. messe. 9: børnenes førstekomunion. 17: andagt for børn.

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

20. APRIL 1958

NR. 16

400.000 PILGRIMME PÅ PETERSPLADSEN PÅSKEDAG

Påskesalut i østtysk presse

„Sputnik og Vor Herre“

Påskesøndag afsluttedes den første »tyske ungarbejderkongres« i Erfurt i Østtyskland. I en resolution opfordredes den vesttyske ungdom til at iværksætte »offentlige protester mod atombevæbningen«. Pressen i den tyske østzone fortsatte i sine påskeudgaver den ateistiske propaganda med fuld styrke. Bladet »Neues Deutschland« bragte en artikel af forfatteren til en netop udsendt brochure om »Sputnik og Vor Herre«. Artiklen formede sig som et voldsomt angreb på kristendommen, og det hed heri bl. a., at kristendommen har skabt et »forvrænget og uvidenskabeligt« verdensbillede. Sputnik'erne havde bragt beviset for, at der ikke er nogen grænser for den menneskelige erkendelse. Ungdomsorganet »Junge Welt« angriber kirkens sociallære, og bladet anklager kirken for, at den med sin lære dækker udplyndringen af de kristne.

KIRKEVIJELSEN I LOURDES

I slutningen af marts foretog den pavelige legat, kardinal Roncalli, indvielsen af den ny underjordiske kæmpebasilika i Lourdes. Sammen med et stort antal biskopper og henimod 20.000 pilgrimme holdt kardinalen sit indtog i den ejendommelige kirkebygning for at foretage indvielsen og celebrere den første messe. Kardinal Roncalli overbragte samtidig biskop Theas af Lourdes den Hellige Faders gave: en relikvie af den hellige Pave Pius X samt — som foræring fra byen Venezia — det brystkors, som Pius X havde båret som patriark af Venezia inden han blev valgt til pave. Vort billede er taget ved den første gudstjeneste i det nye kirkerum.

Indvielsen af den ny basilika i Lourdes

Atter i år stod Rom påskedag i de store manifestationers tegn, da Pave Pius XII rettede sit påskebudskab til den katolske verden og i forbindelse hermed meddelte den højtidelige velsignelse »urbi et orbi«. Rundt regnet 300.000 pilgrimme og turister fra den ganske verden og omkring 100.000 romere var samlet på Peterspladsen for at høre den Hellige Faders ord. Og de troendes jubel kendte ingen grænser og ville tilsyneladende ikke tage nogen ende. Pilgrimmene fra de tysktalende lande — Østrig, Tyskland og Schweiz — udgjorde en meget stor del af de tilstedeværende, hvilket man kunne konstatere, da Paven talte på tysk, henvendt til disse. Også efter at den Hellige Fader havde trukket sig tilbage til sine privatgemakker blev en større menneskemængde stående på Peterspladsen, og de fjernede sig først, efter at Paven flere gange havde vist sig i vinduet til sit arbejdsværelse.

(KNA)

DET MODERNE MENNESKE OG DOGMERNE

Biskop Brems begravelse

Skole og sexualopdragelse

Romerbrevet - 1900 år

Fra Nørrebro til Kongo

Jugoslaviske biskopper til Rom?

Meddelelse fra Jugoslavien om at tre biskopper vil få tilladelse til at rejse på „ad limina“-besøg

Det halvofficielle jugoslaviske pressebureau Jugo-Press, bragte i sidste uge en meddelelse om, at der ville blive givet tre jugoslaviske biskopper tilladelse til at foretage deres »ad limina«-besøg i Rom i indeværende år. Denne meddelelse har været genstand for megen opmærksomhed i Vatikanet, hvor det erklæres, at en sådan tilladelse ville kunne føre til en »ønskelig bedring« i relationerne mellem den katolske kirke og Jugoslavien. Der foreligger imidlertid ingen officiel meddelelse i Vatikanet om de jugoslaviske biskoppers besøg.

Meddelelsen, som Jugo-Press havde udsendt, gik ud på, at den ærkebiskoppelige koadjutor i Zagreb, Franjo Šeper, den apostoliske administrator i Ljubljana, Antonin Vovk, samt ærkebiskoppen af Belgrad, Josip Ujčić, i år (sluttes på bagside)

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON
naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jgllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287

Leverandør til kat. Menighed

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Støt annoncørerne

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramshørd 31 . Telf. 22530

Lys . Kraft . Varme
Leverandør f. Sct. Ansgars Klinik

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smøde- og Maskinværktøed, aut. Vand- og
Gasmeester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester
Sanitet - Centralvarme
Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

Mathias
Christensen
TLF.
215 56 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 3 42 33

Aalborg

Det moderne menneske og dogmerne

I sit inderste væsen er et dogme et udsagn om en af Gud åbenbaret sandhed. Samtidig forpligter det til tro. Ellers ville kirken jo ikke forkynde det. En katolik, der kender den opgave, som Kristus har givet sin kirke, har ingen vanskelighed ved at tage imod det indre lys, som et dogme er og giver. Men moderne mennesker, som er gledet bort fra kristen tankegang, føler store betænkeligheder, når de blot hører ordet: dogme. Nogle spørger: *Hvordan* skal det være muligt at udtrykke noget guddommeligt i menneskelige begrebers form? Andre siger: Er det ikke ganske utålelig tvang at ville forpligte moderne mennesker til at tro på dogmer? Hos mange bunder vanskeligheden i den vildfarelse, at de mener, religion er kun en følelsessag, og derfor er de ikke mere i stand til at tro på almengyldige religiøse sandheder.

Det første spørgsmål minder uvilkårligt om en mand, der vil benægte den kendsgerning, at der for tiden larer nogle sputnikker gennem verdensrummet, fordi han ikke kan indse, hvordan de skal konstrueres og sendes op. Det er en historisk kendsgerning, at Gud flere gange og på forskellige måde har talt til os. Spørgsmålet, *hvordan* dette er muligt, skal vor Herre nok klare, selv om det skulle være et mysterium for os. Men i virkeligheden er det jo således: Når Herren vil berige os med overnaturlige sandheder, benytter han sig af vore begreber. De er ganske vist ret ufuldkomne til dette behov og kan ikke give os et indblik i de store mysterier, Gud har åbenbaret. Men der er jo lovet os, at der kommer den dag, hvor vi skal skue Gud ansigt til ansigt. Så forsvinder den vanskelighed, som vi nu for tiden føler så stærkt. Men noget af det, der er meddelt os, kan vi da forstå, selv om det i visse tilfælde ikke skulle være mere end mysteriets eksistens. Her gælder *det*, som apostlen Paulus udtrykker med de ord: »Stykkevis erkender vi (nu); og stykkevis profeterer vi, men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forsvinde. Så længe jeg var barn, talte jeg som et barn, tænkte jeg som et barn; efter at jeg er blevet mand, har jeg aflagt det barnlige. Nu ser vi jo i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt; nu kender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, lige som jeg selv er kendt fuldt ud.« (1. or. 13, 10—13).

Med denne forklaring står vi midt imellem to uholdbare yderligheder. Den ene er den grove og naive antropomorfisme, der ser i Gud ikke stort andet end et menneske med begrænsede evner, og som fuldstændigt

glemmer den væsentlige forskel på Guds uendelige og absolutte væren og vor egen ringhed og totale afhængighed af ham. Den anden yderlighed er den åndsfattige eller blinde agnosticisme, d. v. s. den anskuelse, at en gudserkendelse er ganske umulig, og at vi derfor må give afkald på at ville erkende noget guddommeligt. Begge disse ekstreme standpunkter er uholdbare og falske. Sandheden ligger lige i midten mellem dem.

Det forholder sig her i øvrigt på samme måde som med *Guds Søns menneskevordelse*. Den anden person i den helligste Treenhed, det evige Ord, har antaget en konkret menneskelig natur på et bestemt sted i rummet og på et lige så bestemt tidspunkt i menneskenes historie. I lighed hermed antager den guddommelige åbenbarings ord eller mysteriet det menneskelige sprogs legeme og fortsætter således hin selvfordedrelse, som Paulus taler om i filipperbrevet: 2, 6—8. »Skønt han var i Guds skikkelse ... gav han afkald og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig.« Således bliver en guddommelig sandhed, der tager det menneskelige sprogs klædebon på, en videreførelse af menneskevordelsens mysterium. Så hemmelighedsfulde er Guds tanker, når han taler til os!

Spørgsmålet om *tvang* vækker endnu større forundring end det første. Er det ikke misbrug af ordene, når man kalder en hellig pligt tvang? Dogmerne i Kristi kirke giver os sandheden i et trosspørgsmål, som før har været uklart og givet anledning til langvarige diskussioner. Kan sandheden kaldes tvang eller vold mod vor natur, når vi mennesker er skabte til at erkende sandheden, og når det er vort største ønske at komme i besiddelse af den? Hvis vi absolut vil have frihed til at tage fejl og komme under vildfarelsernes herredømme, så er vi vore egne fjender og søger vor egen beskæmmelse og åndelige udplyndring, ikke vor berigelse. Om vi vil eller ikke vil, vi er nu engang skabte til at være til for bestandigt, til at erkende virkeligheden eller sandheden og til at elske det gode og rette og ikke det modsatte.

Angående dogmerne er det nu således: Gud Helligånd, *sandhedens ånd* er lovet Kristi kirke, for at han skulle vejlede den til at sandhed, indtil Herren kommer igen. Sammen med kirken skal han vidne om Kristus og hans budskab. Han er altså aktiv medvirkende, når et dogme forkyndes, og han garanterer for, at det indeholder den pure sandhed, en samtidig er han også *kærlighedens ånd*. Når han altså gennem kirken pålægger os et

dogme, så er dette aldrig en volds-gerning mod vor forstand, men et udslag af Guds godhed, der tænder et lys for os, medens vi er på det mørke sted, og som derved sikrer vor evige frelse.

Man kan også sige, at dogmer er milepæle på den lange vej, vor slægt bør gå, før den når ind til sit evige mål. De er nemlig *Guds svar på de spørgsmål, der dukker op* i bestemte situationer og på bestemte tidspunkter. Når den åndelige forvirring er blevet stor hos os, giver de os problemernes rette løsning. Dermed lægger de ny livskraft i os, giver impulser til udfoldelse af slægtens religiøse og moralske livsførelse. De dæmper op for den menneskelige åndstøjlesløshed og for følelsernes uklarhed og fåge. De beskytter os mod ringeagt for den guddommelige åbenbaring og mod den skæbne, at vi skulle miste igen, hvad Guds søn for 1900 år siden har lært os. Desuden er dogmerne nøglen, der lukker porten op til områder, som ellers er lukket for os. De gør os nemlig til medvidnere af Guds mysterier og giver vore handlinger både kraft og udholdenhed. »Det er kun de stærke dogmer, der skaber de stærke nationer.«

Endnu nogle korte bemærkninger om den tredje påstand, nemlig at religion er *en ren og skær følelsessag*, og at der derfor ikke kan være tale om almengyldige sandheder i religionen, hvad dogmerne jo vil være.

Man kan let indrømme, at følelserne spiller en stor rolle hos mange mennesker. De yder også et vigtigt bidrag til opståelsen og udviklingen af gudstroen. Men at de skulle være det hele eller spille den afgørende rolle i religionen, er ikke blot en påstand, som der ikke kan føres bevis for, men også en ligefrem vildfarelse. En følelse er jo noget i os, der nok underretter os om *vore subjektive tilstande*, men aldrig om *en genstand udenfor os*. Følelsen er overhovedet ikke noget erkendelsesorgan. Når en eller anden mener det, vil en nærmere undersøgelse altid fastslå, at erkendelsesmenter danner grundlaget for følelserne. Disse er aldrig alene, selv om de bliver meget voldsomme. De er som en orgellets sagelse til en tekst, som erkendelsen synger. Ganske vist, hvis orgelet bruser for stærkt, kan ordene næsten ikke mere høres, skønt de er der. Erkendelseselementet er i religionen det fundamentale og det, der kundgør blivende forhold for os, medens følelserne ligner en gyngende, der stadig går op og ned, og de skifter stadig. At gøre religionen til en ren og skær følelsessag er et angreb på vore evners rette orden og derfor på vor naturs værdighed. Den er jo skabt i Guds billede, d. v. s. vi har åndelig erkendelse, fri vilje, udødelighed og herredømme over den synlige verden. Af disse grunde har vi lov til at betragte følelsesreligionen som et modefænomen, der er kommet, men som også går igen, når påstandens uholdbarhed er blevet klar igen.

F. K.

Sjælemesse for biskop Brems i domkirken

Da biskop Brems' begravelse fandt sted i påskeugen, var det ikke muligt at celebrere sjælemesse i København, men kun i begravelseskirken. Det er derfor bestemt, at der synges en højtidelig sjælemesse i sct. Ansgars kirke onsdag d. 23. april kl. 17 (Nadverfaste fra kl. 14,30).

*

Pastor W. Diekmann, Fredericia 50 år

Lørdag 19. ds. runder Fredericias afholdte sognepræst, pastor P. W. Diekmann de halvtreds. Pastor Diekmann kom umiddelbart efter sin præstevieelse (i 1937) til Danmark og har i årene inden han blev sognepræst i Fredericia fungeret ved en række af vore kirker, bl. a. ved den hellige Families kapel i København og i Sønderjylland. — Til lykke!

Da Averbode tog afsked med biskop Brems

Klosterporten til Averbode

2. søndag efter påske

20. april 1958

EN ROMANTISK LEGENDE?

Den smukke lignelse om den gode hyrde er taget fra Johannesevangeliet, men Johannes, kærlighedens apostel, er blevet umoderne. Billedet af hyrden med det lille får over skuldrene forekommer idag en hel del mennesker at være en illustration til en pæn, romantisk legende. De tager det bogstaveligt og mener, at man simpelthen bliver trådt på tærne, dersom man ikke kan klare sig selv. Det ville jo selvfølgelig være rart, dersom der kom en med en knortekæp, tog sig af en og bragte en i sikkerhed. Men man er radikal nok til at anse det for udtryk for frodig fantasi: så »johannesk« går det nu engang ikke til her i verden; stoler man på denne »legende«, ja, så bliver man offer for en rå og brutal virkelighed —

Men hvad skal man da sige til de mennesker, der måske ikke direkte siger sådan, men tænker sådan og handler i overensstemmelse hermed? Og hvad skal man sige til sig selv, når man griber sig i slige tanker: at vi betragter en renteforsikring, en politisk forbindelse, en bankkonto eller ens egen »dygtighed« for at være en bedre garanti, et bedre værn mod verdens ulv? Evangeliets gode hyrde er blevet en fabel.

Man behøver imidlertid ikke at fundere længere for at blive klar over, at det ikke er evangeliet, det er galt med — men at det alene er vor tid, når det vidunderlige billede og den trøst, der ligger i dets altfavnende kærlighed, let går hen og bliver urealistisk. Det er imidlertid ikke urealistisk — det er os, der er noget galt med, det er her, at vi skal søge årsagen til, at vi er kommet på afstand af dette billede. Vi søger ikke mere Vor Herre og har derfor svært ved at forestille os, at han søger os — det, at tælle penge, er blevet mere værd end at bede, det, at en moderne mor skal ud at tjene penge, for at »vi kan tillade os lidt mere«, det er mere værd, end at hun sørger for at give sit barn en ordentlig, kristen opdragelse. Vi læser vor skæbne i den politiske udvikling, vi søger den ikke i hjertets ro eller i den rene samvittighed; vor kærlighed er baseret på en folkevogn eller en scooter, som om det var mindre kristent at lægge vægt på at tjene hverandre og ubetinget kærlighed til skaberen. Det er ikke noget under, at den hellige Johannes er ved at forsvinde bort bag en mystisk sky. Han var kærlighedens discipel, hengivenhedens, tålmodighedens og uskyldighedens mand, han var så at sige en anden Kristus, blid og mild som mesteren selv, uden skyld og uden anfægtelser. Hvad skal man vel sige til det? Det er ikke ham, der har fjernet sig fra vor larmende, selvglade og egoistiske verden, det er os selv, der er på afveje.

Man skal imidlertid ikke undervurdere kærlighedens discipel. Det er også ham, der har skrevet apokalypsen, og det er det femte og sidste akt i tragedien om dem, der ikke lader sig finde eller vil lade sig finde. De hellige bøger indeholder alt — men langt fra kun alt — det, der forekommer os solforgyldt og romantisk, men også alt det, der her i verden er grelt og grimt og som tror, at man ustraffet kan kaste vrage på kærligheden. Hemmeligheden ved det hele er, at vi skal lade os indfange af den uendelige kærlighed! At undvige denne, det er den sikre undergang, og først og fremmest for dem, der vel stormer himlen, men gør det uden at tro på den!

I nærværelse af ikke mindre end fem biskopper, flere abbeder og et større antal andre prælater celebrerede Averbodes abbed, dr. E. Gisquière, sidste torsdag formiddag requiemsmessen over vor gamle biskop, mgr. Jos. Brems, der døde påskelørdag. Den store abbedkirke var — trods formiddagstidspunktet — vel besat under den smukke højtidelighed. Den pavelige nuntius i Belgien, ærkebiskop Ejrem Forni, der oprindeligt havde tilsagt sin nærværelse, havde i sidste øjeblik måttet sende afbud, hvorimod en talstærk dansk repræsentation med biskop Th. Suhr, generalvikaren, mgr. C. Flandrup samt monsignore I. Olrik i spidsen var kommet til stede. Efter messen foretog biskop Suhr velsignelsen ved bålet, og medens Averbodes klokker lod deres malmrøster tone til afsked blev biskop Brems stedt til hvile på Averbodes gamle klosterkirkegård.

Ærkebiskop Johs. Erik Müller konfirmerede på Amager

Under biskop Suhrs fravær som følge af deltagelsen i biskop Brems begravelse i Averbode, foretoges den til søndag 13. april berammede konfirmation i sct. Annæ Kirke på Amager af hs. excellence, ærkebiskop Johs. Erik Müller, der nu — efter at have trukket sig tilbage fra bispesædet i Stockholm — har taget bopæl ved sct. Clemens Kyrka i Helsingborg.

Umiddelbart efter begravelsen i Averbode afrejste biskop Suhr til Rom. Biskoppen ventes tilbage i den kommende uge og vil celebrere requiemsmessen for biskop Brems i st. Ansgars Kirke onsdag 23. april. Meddelelse herom findes andetsteds i bladet.

Skt. Jørgen - og dragen

Få skikkelser har i tidens løb vundet i den grad folkeyndest som ridderens og senere spejdernes værnehelgen *sc. Georg* eller, som han kaldes herhjemme, *sc. Jørgen*, den ridderlige og barmhjertige helgen, symbolet på det store og ædle. I mange af vore gamle kirker har man kunnet finde hans bilde, og at hans navn knyttedes til *sc. Jørgensgården* for de spedalske, bidrog kun yderligere til at forøge hans popularitet.

Georgius var en kappadokisk krigers forfælder, der i året 306 led martyrdøden for sin tro, og den gyldne legende fra 13. århundrede føjer hertil beretningen om, at *sc. Georg* i Syrien befriede en prinsesse fra en

Træskulptur i *Sc. Jørgens* kapel i Asserbo.

drages vold. Dragen er symbolet på det onde, der strider mod det gode, og alle tider har sine drager. Han stode på Gud og hans nåde, den nåde, der tillige er styrke. Fra den Almægtiges hånd fik ridder *Georg* sin kraft til at svinge lansens og gøre det af med uhyret.

Det er meget lidt, som kan siges om ham med historisk autenticitet — men så meget des frodigere har legenden taget sig af denne helgen; det er vel sagtens især dragen, der har fristet den folkelige fantasi. I den ortodokse kirke tælles han imidlertid blandt de største helgener, men i øvrigt er hans ry næppe mindre i Vesteuropa. Pave Benedikt XIV kårede ham til Englands værnehelgen; herhjemme fik han — som nævnt — navnet *sc. Jørgen*, og de mange *sc. Jørgensgårde* vidner om hans anseelse her i middelalderen. — Det katolske kapel i Asserbo bærer hans navn.

ORIENTERING

Skole og sexualopdragelse

Onsdag d. 9. april havde de katolske lægers organisation sammen med *Academicum Catholicum* samlet en betydelig tilhørerskare til drøftelse af spørgsmålet om seksualundervisningen i skolerne. Efter indledende taler af cand. mag. Else Lüth og læge Else-Minna Lauritzen blev drøftelsen holdt vedlig til hen mod midnat af repræsentanter for adskillige af vore skoler. Vi vil ikke give et referat af de enkelte indlæg, men prøve på at samle en tilhørers indtryk af mødets resultat.

Principielt må det tilkomme hjemmene at give den nødvendige belæring. Men i betragtning af, at mange hjem ikke tager opgaven op, og det i vid udstrækning netop drejer sig om de hjem, hvor miljøet gør belæring mest påkrævet, er det naturligt, at skolen prøver på at hjælpe.

Den undervisning, vi i katolske skoler må ønske, kan ikke indskrænke sig til anatomisk-fysiologisk »oplysning«, men må have moralsk opdragende sigte. Fra en enkelt side blev det anset for en vanskelighed, at vore skoler rummer adskillige ikke-katolske elever, hvis hjem måske ikke ønsker katolske synspunkter lagt til grund for den seksuelle opdragelse. De fleste skoler syntes dog ikke at være nogen betænkelighed her, idet vort syn på seksualmoralen ikke bygger på forudsætninger, der må være fremmede for folkekirkens kristne, og idet man tør gå ud fra, at forældre, som sender deres børn i vore skoler, ønsker en kristen opdragelse af dem.

Skal opdragelsen have nogen værdi, må den komme i rette tid, og her må man erindre, at den fysiske modning nu indtræder tidligere end før. Den indenfor Københavns kommunale skolevæsen fulgte praksis tager fat allerede i 1. klasse og blev skildret indgå-

ende time for time, lige til realisterne forlader skolebænken. Undervisningen har en naturlig tilknytning til de biologiske fag, men også litteraturen og andre skolefag giver nyttige tilknytningspunkter. Af enkeltheder kan nævnes, at advarslen mod »lokkere« hører hjemme allerede hos de yngste, at man ligeledes meget tidligt må have øje for muligheden af onani (hvor der tales privat med det enkelte barn og uden drastiske skræmmemidler), at menstruationsindledelsen må være forberedt, idet man erindrer, at den for mange piger kommer allerede i 5. klasse o. s. v.

På grund af de skæve opfattelser, der er så udbredte i nutiden, må man meget tidligt lægge grunden til den i virkeligheden så indlysende erkendelse, at det er ved befrugtningen, det nye væsen bliver til, således at det befrugtede æg i al sin lidenhed er et menneske og må behandles som sådant. Hvad angår antikonceptionelle midler og metoder, er det nødvendigt at tage dette spørgsmål op. Klar oplysning om midlernes usikkerhed bør følge sammen med den moralske vurdering af dem. Der er kredse, der bærer oplæring i brug af disse midler som hovedstykket i seksualbelæringen. Endnu er det ikke blevet anerkendt af skolemyndighederne, der stadig forlanger en etisk, kristelig baggrund for undervisningen. Men i hvert fald må vore elever ikke være ringere undervist om disse ting. De skal tværtimod være bedre orienteret end deres kammerater, fordi deres viden er sat ind i en større sammenhæng.

Omfanget af undervisningen og den tidlige meddelelse af denne ligger derfor nogenlunde fast. Vore skoler viger ikke tilbage for deres opgaver i så henseende. Men man må ikke være blind for de praktiske vanskeligheder. En af disse ligger deri, at børn i samme klasse er på vidt forskelligt udviklingsstrin. Sigter man i sin belæring på de mindre modne, kan man risikere,

at de mere »fremmelige« supplerer ens undervisning på måske mindre heldig måde. Sigter man på de mest modne, får de andre næppe det helt rigtige udbytte.

En større vanskelighed er den, at mens den fysiske modning nu kommer tidligere, kommer den åndelige modenhed senere end før. Intervallet mellem disse modninger er blevet udvidet til begge sider. Det nødvendiggør en relativt sen »voksen samtale« om alt hvad der hører seksualmoralen til. Dennes enkelte principper læres ganske vist nemt allerede af børnene, men de skal tilegnes af de unge under en til deres udvikling svarende drøftelse. Og den må komme ret sent, hvorfor det for vore skoler er meget vigtigt at beholde så mange af børnene som muligt ud over den lovpligtige skolealder.

Et særligt spørgsmål er, hvem der skal give den nævnte undervisning. Naturligvis må de faglige kvalifikationer være til stede og de rette etiske begreber. Dertil kommer, at det bør være en lærer, børnene sætter pris på og har tillid til. Vedkommende må kunne behandle stoffet således, at enhver utidig sensation undgås. Børn er meget følsomme for, om de synes, læreren »behager« sig i stoffet. Han må med et roligt og fast blik kunne holde børnene fangne. Dertil kommer, at der er visse i og for sig gode lærere, der nyder børnenes tillid, men som de ligesom ikke bryder sig om at få denne specielle undervisning af. Det er muligt, at det er de mere docerende og mere autoritative lærere, som børnene har vanskeligt ved at komme med spørgsmål til, fordi de får en definitiv afgørelse i stedet for den indfølelse drøftelse, de har brug for. Af samme grund vil ikke enhver mor eller far kunne få den ønskelige drøftelse frem, hvor heldigt det end er, om netop de egnede sig til det.

Den hellige skrift selv giver ingen oplysninger om grundlæggelsen af den kristne menighed i Rom. Traditionen derimod gør apostelfyrsterne Petrus og Paulus til dens stiftere. Det er muligt, at de første begyndelser går tilbage til de proselytter, der som pilgrimme var til stede ved pinsefesten i Jerusalem år 29 (Apg. 2, 11). Nogle af dem befandt sig vistnok blandt de 3000, som blev vundet for kristendommen ved Petri prædiken og døbt (Apg. 2, 41).

I året 42 kom Petrus selv til Rom. Menigheden dér bestod til at begynde med hovedsageligt af jødekristne. I over 100 år havde der nemlig været en jødisk koloni i Romerrigets hovedstad. Den havde til huse i Trastevere, besad en synagoge og kunne uforstyrret leve efter Moselovens forskrifter. Ved forsynets styrelse kom disse jøder til at bane vej for Kristi evangelium. Deres tro på den ene sande Gud, deres rene sædelære, deres symbolske gudstjeneste og den skat af trøstefulde forjættelser om den kommende Messias, de ejede, gjorde nemlig dybt indtryk på de søgende sjæle blandt hedningerne, og mange af dem, navnlig damer af det højere selskab, sluttede sig som proselytter til den jødiske menighed. Denne holdt til stadighed forbindelsen vedlige med modernemenigheden i Jerusalem og sendte afgifter og gaver til templet. Ofte rejste pilgrimme fra Rom til festerne i den hellige stad.

For forholdet mellem jøderne og de kristne i byen Rom fik kejser Klaudius's Edikt af år 50 meget stor betydning. Alle, som var af jødisk fødsel, blev nemlig udvist. Nu var kun hedningekristne tilbage, og forbindelsen med synagogen var opløst. Den blev heller ikke genoptaget, da de landsforviste fik lov at vende tilbage igen. Det slutter man af den omstændighed, at de fornemme jøder, som i året 61 besøgte Paulus (Apg. 28, 17 ff.), ikke vidste andet om kristendommen, end

⋈
Apostlen Paulus (kalkmaleri fra Femø fra begyndelsen af 15. årh.).

⋉
»San Paolo fuori le mura« — Paulusbasilikaen udenfor Roms mure, ved Via Ostiense, grundlagt af Konstantin over apostlen Paulus' grav.

⋇
Paulusbasilikaen, set udefra. Det er denne kirke, der rummer den navnkundige billedrække af samtlige paver.

For 1900 år side skrev Paulus brevet til Romerne -

Der er nu i foråret forløbet 1900 år, siden apostlen Paulus under sit sidste ophold i Korinth skrev brevet til de kristne i Rom. Brevet var oprindeligt tænkt som en slags »præsentation«, som en slags forberedelse til hans påtænkte besøg — men han nåede aldrig Rom som en fri mand.

at den var en sekt, der modsagdes i hele verden.

Den kristne menighed i Rom levede da fra 50 sit eget liv og udviklede sig overordentlig gunstigt. Der var mange troende, og de havde deres forsamlingshuse i de forskellige bydele. De fleste af dem var nu hedningekristne, et mindre antal jødekristne. I det store og hele holdt de endrægtigt sammen uden partier eller fjendtlige modsætninger. Nogle ængstelige sjæle blandt de oprindelige jøder mente ganske vist endnu, at de var forpligtet til at overholde den jødiske ceremonilov, hvad der nok kunne give anledning til misforståelser og fejl i det gensidige forhold. Alle var ellers velunderviste i den kristne religion, og de elskede deres tro så højt, at de var

berømt derfor i hele verden. Snart skulle den blomstrende menighed få lejlighed til under kejser Neros forfølgelse at aflægge blodvidnesbyrd for Kristus.

Til denne menighed skrev Paulus i året 58 fra Korint eller havnebyen Kenkreæ det brev, som i den kronologiske orden er nr. 6, men med hensyn til indholdets rigdom, dybde og betydning nr. 1 i rækken af hans breve.

Det er tænkt som en slags forberedelse til Pauli personlige besøg. I året 58 havde han længtes efter at se denne menighed, som Petrus havde grundlagt, og på et fremstød til Spanien ville han gøre et midlertidigt ophold i Rom. Menigheden skulle da forinden gøres bekendt med Pauli person, hensigter og lære og vindes for aktiv understøttelse af hans plan om evangeliets forkyndelse i Spanien. Skrivelsen blev til et herligt vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Evangeliet er nemlig, påviser Paulus, en Guds kraft, der er i stand til at omskabe og forny hele

menneskeslægten og ved Kristi nåde her på jorden og herligheden i himlen føre alle dem til frelse, som tror på glædesbudskabet og slutter sig til det. I et roligt sprog og ved en meget indgående redegørelse giver apostlen en storslået fremstilling af den hoved- og centralidé i kristendommen, der opfyldte hele hans sjæl.

Romerbrevets praktiske tendens kommer tydeligst frem i anden del (Kap. 12—16). Paulus opmuntrer sine læsere til på fuldkommen måde at tjene Gud og ved ydmyg kærlighed og kærlig ydmyghed at bevare freden mellem hinanden indbyrdes, siden de kristne hører sammen som lemmerne på et menneskeligt legeme. Den dogmatiske begrundelse dertil giver brevets første kapitler (1—11) med de-

res påvisning af, at alle, både hedninger og jøder, er syndere, og at hverken deres naturlige evner og kræfter eller deres gerninger, ja ikke engang Moselovens overholdelse, kan give dem frelse. Alle må derfor være meget ydmyge og vente alt af Guds barmhjertighed og Kristi nåde. Ja, kun Gud er det, der virker så store ting i os uværdige skabninger, at alt andet må blegne.

Bortset fra hovedtankens udvikling indeholder Romerbrevet mange andre overordentlig vigtige trossandheder. Om vor menneskelige natur oplyser apostlen således, at vi også uden Guds åbenbaring, ved vor egen forstand, kan nå frem til erkendelsen af Gud (1, 18 ff.); endvidere at den naturlige morallov (2, 12 ff.) står skrevet i vor samvittighed (1, 32) og byder med absolut forpligtende kraft (14, 22 ff.). Men samtidig hører vi, at samvittigheden også kan tage fejl (14, 14) og derfor trænger til opdragelse. Berømt er endelig Pauli ord om arvesynden (5, 19) og dens følger: Døden (5, 12) og det indre begær i menneskehjertet (7, 13 ff.), hvorved den pinefulde indre kamp mellem godt og ondt opstår.

Med ganske særlig ærefrygt og glæde dvæler Paulus ved Jesus Kristus, Guds sande søn (8, 32: 9, 5). Han skildrer Kristus som vor nye Adam (5, 14), den gamle pagts mål og afslutning (10, 4). Kristi død er vor frelse (5, 10) og den overstrømmende store sone for vore synder (5, 15). Nu er han i himlen vor forbeder hos Gud (8, 34). Kun den levende tro på hans ord, nemlig en tro, der hengiver sig helt til Gud for at tjene ham, kan frelse mennesket. En vantro, der stoler på egne gode gerninger (som de stivnakkede jøders), nytter intet (3, 28).

Disse få antydninger er tilstrækkelige til at give en anelse om Romerbrevets rige religiøse skatte.

I korte træk —

Det japanske gesandtskab ved Vatikanet er blevet omdannet til ambassade. Den japanske regering har samtidig udnævnt den hidtidige gesandt Tsuruoka Senjin til ambassadør og befuldmægtiget minister ved den Hellige Stol. (KNA)

Den Hellige Fader har rettet en skrivelse til ærkebiskopperne i de tre nordamerikanske dioceses New York, Philadelphia og Louisville, hvori han i hjertelige og anerkendende vendinger gratulerer de tre overhyrder i anledning af 150-årsdagen for deres bispepæders beståen. (KNA)

Der er til det tyske Caritasverband i Freiburg indløbet c. 5.000 børnetegninger, der skal illustrere emnet »den barmhjertige samaritan«. Disse tegninger er resultatet af en international konkurrence, og et udvalg af disse vil blive udstillet i Vatikanets pavillon på verdensudstillingen i Bruxelles. (KNA)

To engelske munke har i Kurisumalai grundlagt det første cistercienser-abbadi i Indien. Det ny abbadi hører til den syro-malarabiske ritus. (KNA)

Den tyske katolske digter Reinhold Schneider er påskedag pludselig afgået ved døden, 55 år gammel. (KNA)

I Firenze afholdtes sidste søndag en række større religiøse festligheder i anledning af 1700-året for den hellige Laurentius' martyrium. (KNA)

Søstrene af »Det kostbare Blods kongregation« — der siden 1916 har virket i Rønne på Bornholm — åbner i nærmeste fremtid et hus i Birkerød.

Via San Paolo — den paulinske vej mellem Napoli og Pozzuoli, oldtidens Puteoli, stedet, hvor apostlen gik i land i Italien.

Den kristne lære og sygeplejen gør fælles sag; de er faktisk uadskillige. Den dag i dag beror kirkens styrke og dens fremtid på, at den tager sig af dem, der lider sjælelig og legemlig nød. Dette gælder ikke mindst i den kristne missionsgerning. Man kan indvende, at det, at foranledige læger sendt til missionslandene, må være et anliggende, der tilkommer de regeringer, hvorunder de respektive missionslande sorterer. Men bortset fra at de pågældende regeringer i mange tilfælde enten negligerer dette eller slet ikke er i stand til at løse dette problem, det være sig af økonomiske grunde eller af mangel på fornøden interesse, bør missionerne aldeles ikke slippe denne vigtige rolle.

Og læge-missionsgerningen er jo aldeles ikke noget nyt indenfor kirken. Dens guddommelige stifter har selv praktiseret dette, da han samtidig med, at han spredte det glade budskab tillige gav blinde synet tilbage, de døde deres hørelse, de lamme deres lemmers brug eller da han drev feber på flugt eller fravristede døden dens bytte. Og kirkens missionshistorie ved at fortælle om præster og læger i een person, der bragte sjæl og legeme helbredelse og dermed blev retningsvisende for senere tider. Samtidig med at de behandlede legemlig lidelse bandede de vej for sjælesorgen.

Disse bestræbelser var dog i lange tider kun sporadiske og uden system.

Fra Nørrebro til Kongo -

En ung dansk kvindelig missionær fortæller

Siden august har jeg arbejdet her i Kongo sammen med mine kære sorte venner. Afrika har brug for endnu megen, megen hjælp — og jeg fik da også straks arbejde til op over begge ører. To måneder var jeg i Kivu, hvor jeg arbejdede sammen med en anden Volontaires; men siden oktober er jeg blevet forflyttet her til Punia, hvor jeg er helt alene om det sociale arbejde med negrene. Jeg har 13 landsbyer under mig, og daglig tilbagelægger jeg 80—90 km pr. bil for at besøge landsbyerne og give undervisning. Ja, jeg har også måttet lære at køre bil — det går helt fint, men vejene her er jo skræppe — og især nu i regntiden er det en ordentlig vælling at køre rundt i. Jeg har heldigvis en sort chauffør, og til de lange ture bruger jeg ham, for det er meget trættende at køre her — og jeg skal jo møde glad og oplagt til arbejdet i landsbyerne. Jeg er faktisk meget lykkelig for mit arbejde, det er mægtigt interessant, og negerbørnene er henrivende — nøgne med små struttende maver. Jeg selv bor i Nyanga, ca. 9 km fra Punia. Der er

rigtig urskov her — det er i Afrikas hjerte — det er pragtfuldt! Jeg har et yndigt lille hus her ved missionsstationen og den skønneste tropehave — gjort af naturen selv; her findes bananer, appelsiner, citroner, ananas og en bunke andre tropiske frugter. Men med hensyn til andre varer er det fattigt; her findes ingen rigtige »forretninger«, og alt må bestilles pr. flyver, og det er rasende dyrt — men man lærer at leve »spejderliv«, og det er mægtig spændende, og hver dag bringer nye overraskelser og kendskaber. En lille, yndig hund »Riki« har jeg også, det er nødvendigt, når man bor alene — og en sød lille kat »Hildike« til at dræbe slangerne. Desværre er her mange slanger, jeg har allerede dræbt mange, og mit hus går under navnet »Slangehuset«.

De afrikanske nætter er noget af det skønneste jeg har oplevet. Når fuldmånen hæver sig over de høje, susende palmetræer, ja, da vågner hele det mystiske afrikanske liv. Her findes et hav af aber og andre eksotiske dyr — og med bål og neger-tam-tam føler man sig virkelig fast knyttet sammen med Guds herlige, endnu uberørte natur her — desværre vil dette jo ikke vare ved. Jeg ville ønske for Dem, at De også en gang måtte få lov til at opleve Afrikas mystiske stemme, det er vidunderligt. De har det vel kaldt nu; det kan jeg just ikke sige, vi har mellem 45 og 50 graders varme. Jule-sneen måtte man drømme sig til.

Mange venlige hilsener — og Afrika har brug for mange missionærer!

Sonja X.

Der var tilsyneladende ingen muligheder for at forene disse to »skald«. Men så opstod tanken om de såkaldte »missionslæge-institutioner«, der i dag findes i en række katolske lande. Begrebet missionslægen er en nyskabelse i vor tid. Han — eller hun — vinder så afgjort også lettere de indfødtes tillid end en læge, som en regering måske har udsendt, og hensigten er, at læger, mandlige såvel som kvindelige, samt sygeplejersker, børneplejersker og personer, der er uddannede i social gerning, skal virke som lægemedhjælper i nært samarbejde med kirken i missionslandene.

▲
To af landsbyens yngste — deres forældre er spedalske.

(Se løvrigt endnu et billede s. 198)

►
Bilen er idag missionærens uundværlige hjælper.

LÆGAPOSTOLATET -

Lydighed eller selvrådighed?

I oktober 1957 afholdtes som nøje omtalt i Ugebladet (1957, nr. 43, 27. oktober) i Rom en verdenskongres for lægapostolatet. Kongressens formål var at belære og inspirere de tilstedeværende, først og fremmest de aktive lægfolk, der var mødt op fra alle verdens kanter. Men før deltagerne egne diskussioner begyndte, holdt Den hellige Fader en tale, hvis betydning vi her vil overveje. Man kunne måske tro, at en sådan tale blot var en høflig gestus, udtryk for, at Paven gerne vil byde sine gæster velkommen med nogle velvalgte ord, således som også andre store møder verden over begynder med, at værten byder velkommen. Den slags taler plejer dog at være ret intetsigende, og man kunne måske tro, at det samme var tilfældet ved denne lejlighed. Men når man læser talen nøjere, bliver man straks klar over, at Paven bevidst har stræbt efter at undgå, at kongressen kun skulle opfatte den på denne overfladiske måde.

Efter indledningsordene tager Paven nemlig straks fat på at belære. Han griber to konkrete problemer, nemlig diskussionen angående forholdet mellem hierarkisk apostolat og lægapostolat og om betydningen af ordet Katolsk Aktion.

Det er denne åbenbare hensigt: at belære, som vi skal lægge mærke til. Hvad der sker, er altså, at kirkens overhovede, Kristi stedfortræder på jorden, i Hans navn vil undervise os. Ja, jeg siger: os, for selvfølgelig var

Pavens tale ikke blot rettet til deltagerne i kongressen, men til alle de lægfolk, der er opflammet af ønsket om at være med til at bringe evangeliet ud til mennesker.

I sin tale siger Paven også, at god vilje ikke er nok, for at et menneske kan blive en god lægapostol, han må også have visse evner, og vigtigt blandt disse er, at han er vel *oplyst* om troen og sin opgave. Dette bør vi mærke os. Vi, der har den gode vilje »til at gøre noget for kirken«, må altså begynde med at vise den i gerning ved selv at lade os belære. Kun ved at lade os undervise af kirken opnår vi nemlig evnen til at omsætte den måske lidt vage, gode vilje i gerning. Men måske ved vi ikke engang rigtigt, hvordan vi skal bære os ad med det, vi savner vejledning om, hvad kirken egentlig venter sig af sine lægapostle.

Som den gode hyrde, han er, lader Kristi stedfortræder os dog heller ikke her i stikken. Netop dette var jo formålet med Pavens indledningstale: at give klarere billede af, hvad lægapostolat er, hvilke opgaver, der konkret stilles det, og på hvilken måde kirken selv vil udruste sine børn til at løse dem.

Vi behøver som katolikker aldrig at være bange for at blive overladt til os selv. Kun, hvis vi er hildet i selvrådighedens ånd, der mener selv at vide alt, selv at kunne løse alle problemer, og kun at skulle arbejde for sine egne mål, vil vi komme på vildspor og gå i stå. Når vi nøjes med at bygge på os selv, vil resultatet af vore anstrengelser være dårlige, og snart vil vore hjælpemidler simpelthen slippe op. Uden vintret dør grenene snart. Men modsat afskårne grene kan vi altid genoprette forbindelsen med stammen, hvis vi er kommet bort fra den.

For lægapostolatets vedkommende sker dette ved, at vi erstatter selvrådighedens ånd med lydighedens, og derfor først og fremmest giver os til at lytte opmærksomt efter, hvad kirken har at lære os. Den bedste kilde vi kan gå til, er selve kirkens øverste hyrde, som vi må lære at få et meget dybere tillidsforhold til, end det er almindeligt herhjemme. Kristus sagde jo selv til Petrus: »Styrk dine brødre«, og det kald er også i dag Pavens, at han skal styrke os alle i kampen for at blive bedre katolikker og specielt gode lægapostle. Derfor taler han så ofte til os i disse svære tider, og derfor talte han også til alle verdens lægapostle i den tale, hvormed han indledte kongressen.

Dersom nogen af læserne skulle ønske konkret at studere denne tale sammen, vil der, som nærmere omtalt andetsteds i bladet, være anledning dertil i mødesalen ved Sct. Mariæ Kirke på Frederiksberg, hvor den vil blive gennemgået i løbet af tre møder med korte mellemrum, 1. gang tirsdag den 22. april kl. 20,00.

KRIST KONGES FEST

og Københavns katolske ungdom

I en række år har den katolske ungdom i København været indbudt til at mødes for sammen at højtidelig holde Krist Konges fest. Man har nogle gange haft det indtryk, at det kun var ret begrænsede grupper, der følte sig indbudt og det har ingenlunde været meningen. Indbydelsen har altid været rettet til alle unge, om de står i en sammenslutning eller ej. For yderligere at understrege denne indbydelses altomfattende karakter har Hertug Knuds Division, Danmarks Unge Katolikker, Mariakongregationen for unge mænd samt A.C.s studentergruppe lovet at rette henvendelse til deres medlemmer for at få alle med, de har kontakt med; men det bør gentages, at man påregner alle unge katolikkers deltagelse enten de så er tilsluttet en katolsk organisation eller ej. Enhver, der læser denne forhåndsmeddelelse, bedes derfor sætte mærke i sin kalender og få så mange som muligt til at gøre det samme.

Det kan allerede nu oplyses, at dagen fejres med levitmesse i Sct. Ansgars kirke om formiddagen kl. 10 (kirken bliver reserveret de unge), og om eftermiddagen kl. 14,30 med en mellemting mellem andagt og spil »SULT«. Førere og spejdere fra HKD på tager sig spillet. De enkelte grupper opfordres til at opretholde traditionen med at samle de unge i gæstfri hjem om aftenen og til at afslutte dagen med komplet i en række kirker, hvis navne meddeles til sin tid. I det hele taget vil enkeltheder i tide blive meddelt, så de kan indgå som led i kundgørelser og medlemsblade.

Kjeld Geertz-Hansen.

Bøger til

Konfirmation og Trosbekræftelse

Kom Helligånd (lille undervisningsbog om konfirmationen)	2,00
Messebogen, kunstdæder	11,00
» skind	28,00
(sort, rød og grøn)	
Salme- og bønnebog, shirt.	7,75
» » skind	28,00
(sort, rød og grøn)	
Oremus, kunstdæder	5,50
» skind	10,50
(ungdommens bønnebog)	

Det er katolsk aktion at virke for udbredelsen af

Katolsk Ugeblad

Studenter-valfart til Chartres

Hvert år i maj måned plejer de parisiske studenter at foretage en valfart til Chartres til fods. Den første gang (det er nu en snes år siden) var der 15 deltagere. Sidste år var der 14.000. Der er en mængde udlændinge, der slutter sig til dem, og hvert år kommer der studenter fra Belgien, Svejts, Tyskland og Holland, ja, endog fra England, for at deltage i denne valfart, som i stadig højere grad får et internationalt præg.

I år vil man også samle en gruppe fra Skandinavien. Den vil i første række komme til at bestå af de skandinaviske studenter, der for tiden opholder sig i Paris, men dertil kommer de unge, som har til hensigt at rejse til Frankrig i denne anledning. Valfarten finder sted den 10. og 11. maj, og afrejsen fra København er fastsat til torsdag den 8. maj om morgenen. Formodentlig bliver der mulighed for at lade sig indkvartere nogle dage i Paris hos franske familier.

Alle oplysninger om valfarten fås ved henvendelse til lederen af den skandinaviske gruppe, P. Drouzy, Kollegievej 2, Charlottenlund. Tlf. OR 422.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Apr.

20. S. 2. Søndag e. Paaske (580—(hvid) 41)); Paaskens præf. (518).
21. M. St. Anselm (879); præf. (hvid) (518).
22. T. † St. Soter og St. Cajus (879); (hød) præf. (518).
23. O. † St. Georg, Riddernes og Spej-
dernes Værnehelgen (880);
præf. (518).
24. T. St. Fidelis af Sigmaringen
(rød) præf. (518).
25. F. St. Markus, Evangelist (882—
(rød) 92); 2. bøn: Bededagen (595);
Apostlenes præf. (524). — —
Hvor der i dag — Den større
Bededag — holdes Bønpro-
cession, synges efter denne:
(violet) *Bededagens Messe* (594—44);
2. bøn: St. Markus (882);
Paaskens præf. (518). (Paa-
skelyset tændes ikke i denne
Messe).
26. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse
(hvid) ([89]); 2. bøn: St. Cletus og
St. Marcellinus (885); præf.
(522). — — Eller:
(rød) *St. Cletus og St. Marcellinus*
(885); 2. bøn: Gudsmoder
([90]); præf. (518).
27. S. † 3. Søndag e. Paaske.
(hvid)

Emendandum in ORDINE UNIVER-
SALI: Apr. 26., Sabb.: In Missa Ss.
Mm. dicitur Pf. Pasch. (non Comm.).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6186

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

D.K.K.F.

Tirsdag d. 22. april kl. 19,30: Fore-
drag af pater H. van Schaik SJ med
påfølgende diskussion. Emne: En apo-
stel — et levende evangelium. Kaffe-
bord pris 1,50 kr. DKKF.

PILGRIMSREJSENE 1958

Til Lourdes i maj måned, den 18.
montfortanske pilgrimsfærd med op-
hold i Lisieux, St. Laurent-sur-Sevres
og Paris. Rejsen varer fra 19. til 31.
maj og koster 820 kr. Opholdet i Lour-
des varer 8 dage.

6. skandinaviske pilgrimsrejse til
Lourdes fra 26. juni til 8. juli med de-
res Exc. biskopperne Suhr og Man-
gers. Opholdet i Lourdes varer 9 dage,
og rejsen koster 666 kr. (eller mere
efter tog- og hotelklasse).

Tryksager med flere oplysninger
kan rekvireres fra Vor Frues Sekreta-
riat, Bakken 9, Holbæk, tlf. 687.

FRA NØRREBRO TIL KONGO —

(se artiklen side 196)

Unge kristne mødre kommer til messe med deres børn.

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby,
Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk
Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Mennesket, der vil forblive menneske

Sidney Stewart: »Dagen kom sent«. (Grafisk forlag).

En amerikansk soldat, der blev taget til fange på Filippinerne af japanerne i 1941, har her givet en skildring af sine og sine kammeraters lidelser under dødsmarker, i fangelejre, sammenstuede i tusindvis i lastrum på skibe, alt mens døden i sine mest rædselsvækkende former halverer og atter og atter halverer en skare af syge, for-sultne og efterhånden knap nok menneskelige stakler. Der var øjeblikke under læsningen, hvor man ligefrem fik lyst til at lukke bogen og gå ud for at slå et par japanere ihjel. Alligevel bør bogen bemærkes og vil læses med udbytte — om ellers læsernes nerver er stærke nok. Bogens hovedpersoner viser midt i rædslerne, overfor håbløsheden, bestialskheden og selv som dødsmærkede, hvad mennesker formår, når de ikke vil bukke under, men bevare den menneskelige værdighed. En uhyre stor rolle spiller religionen i denne kamp. Disse amerikanere taler om Gud midt under tilstande, der er Helvede så nær, som man kan komme det her på jorden. En af dem motiverer på simpelthen ophøjet måde, hvorfor han nok vil bede til Gud, men ikke om at bevare sit liv. Stor og dyr teologi er det mindst af alt, men det er ædelt i sin primitive form. En hovedskikkelse er en katolsk præst, der under egne lidelser, han ikke har tid til at give agt på, går fra dødsleje til

dødsleje i håb om at kunne være til nytte med et ord, som hindrer den fuldstændige fortvivlelse. Hans død under Fadervor i det ligforpestedes lastrum er en helgens. *H. D. T. K.*

En kristen afslører racediskrimineringen

Trevor Huddleston: »Himlen bliver mørkere«. (Det danske forlag).

Forfatteren er en anglikansk munk, som i en årrække har ledet en skole for negerdrengene i Johannesburg, indtil hans orden måtte kalde ham hjem, fordi han havde vakt for megen modstand med sin uforfærdede måde at tale afrikanernes sag på mod de hvide magthavere, hvis rasediskriminering er udtryk for en politisk kortsynethed og uforstand, der uvægerligt vil føre Sydafrika i ulykke, og som tillige er en hån mod den kristendom, de selv hævder at bekende sig til. Fader Huddleston fortsætter nu hjemme sin uforfærdede kamp for de sorte, han har også i Danmark talt mod rasediskrimineringen, og hans bog, som iøvrigt er blevet til i Sydafrika, vil være velegnet til at vække verdens kristne samvittighed til protest mod den umenneskelighed, der ganske åbenlyst vises ud fra ønsket om at bevare privilegier og rigdomme på medmenneskers bekostning.

Fader Huddleston tager praktisk og ligefremt på de kristne bud og viser en evangelisk ligefremhed i afsløringen af alle de omsvøb og søforklaringer, hvormed den slette samvittighed søger at camouflere forholdene. *L. H.*

Geologi for hvermand

H. H. Swinneslen: »Jorden under os«. (Schultz).

En meget velskreven populærvidenskabelig bog, der søger at give et større læsepublikum indblik i geologiens resultater. Forfatterens største aktiv er en lykkelig evne til at finde heldige billedlige udtryk og slående sammenligninger, mens han ikke når sin berømte havforsker-kollega, Rachel Carson, hvis »Havet omkring os« antagelig har inspireret denne bog, i poetisk evne. Det bedste i Swinneslens bog er de kapitler, som omhandler den almindelige geologi, hvor han viser sig som fagmanden, der ikke vover sig ud i alt for store forviklinger for at tækkes sit brede publikum og heller ikke giver hypoteser større vægt, end de kan bære. I de senere kapitler, der drejer sig om livets udviklingshistorie, synes han dristigere, og selv den kritiker, der netop ikke er fagmand på dette sidste område, forekommer han til tider for kategorisk just her.

Det er en meget nemt læst bog, og den vil især være god læsning for dem, der i gymnasiet skal læse geologiske og biologiske lærebøger, som unægtelig er mindre direkte underholdende. Netop hans sammenlignings-evner vil adskillige steder være geologielever en kilde til pludselig klarhed over dunkle punkter.

Mange gode billeder smykker bogen.

* T. T.

Vi anmeldte i efteråret Sigrid Undsets børnebog »Sigurd og hans tapre venner«, da Jespersen & Pio udgav bogen. Nu foreligger den også i Don Bosco bøgernes udmærkede serie.

Nyt bidrag til Stensen-forskningen

Den utrættelige og flittige Stensenforsker, pater dr. G. Scherz CSSR, har påny udsendt en publikation, der ikke blot er et værdifuldt supplement til den eksisterende Stensen-litteratur, men tillige også vidner om den interesse, hvormed vor store landsmand omfattes i internationale kredse.

Opriindelig havde det kun været pater Scherz' hensigt — i led med bestræbelserne for Stensens kanonisation — at ville gøre dennes *Indice di Cose Naturali*, Stensens egen beskrivelse af hans mineralogiske og palæontologiske samling, tilgængelig for videnskaben, men efterhånden som arbejdet skred fremad knyttedes dertil fra forskellige sider et ønske om såvel en videnskabelig kommentar samt et overblik over Stensens levnedsløb

med henblik på hans naturvidenskabelige udvikling. Og resultatet blev »Vom Wege Niels Stensens«, det arbejde, der indbragte forfatteren både doktorgraden ved Københavns universitet samt megen — og velfortjent — anerkendelse langt ud over Danmarks grænser.

Det nu foreliggende værk »*Nicolaus Steno and his indice*« (Munksgaard, Copenhagen 1958) har kun selve indice't til fælles med paterens doktorafhandling. Det fører imidlertid samtidig også forskningen omkring Stensens levnedsløb op to date og indeholder tillige en del nye afhandlinger af forskellige fagfolk — såsom professor Ragnar Spärck, dr. Axel Garbo, konservator Remacle Rome OSB m. fl. —

om Stensens betydning for zoologien, palæontologien, geologien og krystallogien samt om hans stilling til hans samtidige, Descartes, filosofi. Den væsentlige del udgør dog pater Scherz' egen levnedsskildring af Niels Stensen.

Det statelige, nye værk — der ligesom paterens doktorafhandling er udkommet i serien »Acta Historica Scientiarum Naturalium et Medicinalium« — er ikke blot et værdifuldt bidrag til kendskabet til Niels Stensen, men vil — forhåbentlig da — også virke til formålet: at udbrede dyrkelsen af den helgenagtige naturforsker og biskop og dermed til fremme af bestræbelserne for hans snarlige beatifikation. *R.*

Relief fra den etruskiske sarkofag, hvori Niels Stensens jordiske rester nu hviler. I midten Kristus, der tager afsked med apostlene ved den sidste nadver, til venstre de tre ynglinge i ildovnen og til højre Jairi datters opvækelse

URBI ET ORBI

„Sanctus“ og „Benedictus“ i højmessen

Rituskongregationen tillader frit valg

Rituskongregationen har udsendt meddelelse om, at »Sanctus« og »Benedictus« under højmessen vil kunne synges i sammenhæng før forvandlingen. Som svar på forespørgsler fra en række liturgividskabsmænd udtaler Rituskongregationen, at man er fuldstændig frit stillet med hensyn til, hvorvidt man ønsker at synges begge disse dele af den samme bøn samlet før forvandlingen, eller om man ønsker at følge den gamle skik at synges »Sanctus« før og »Benedictus« efter forvandlingen. (KNA)

Colombias kardinal indbyder undersøgelseskommission

Ærkebiskoppen af Bogota i Colombia, kardinal Luque, har i det af de amerikanske jesuitter udsendte tidsskrift »America« rettet en opfordring til de protestantiske sekter i Amerika om at sende en upartisk undersøgelseskommission til Colombia med det formål at studere de virkelige årsager til de påståede »protestantforfølgelser« i Colombia.

Det er væsentligst præster fra de protestantiske sekter i Nordamerika, der retter bebrejdelsen om forfølgelse af protestanterne mod den katolske

Frankrigs biskopper fremhæver arbejdernes pligt til at organisere sig

De franske biskopper har påny fremhævet de kristne arbejderes pligt til at organisere sig. Den af den franske bispekonference nedsatte kommission for arbejderspørgsmål har ligeledes under foresæde af ærkebiskoppen af Cambrai, mgr. Guerry, understreget denne forpligtelse i en nylig udsendt publikation.

Det hedder i denne publikation, at de kristne arbejdere ved deres sammenslutning i egne organisationer kan yde et effektivt bidrag til arbejdstandens fælles vel og fremskridt. Denne sammenslutning i arbejderbevægelse står ikke i modstrid med de fordringer, som apostolatsopgaven stiller enhver kristen. Dette apostolat hindres ej heller af en indsats — baseret på kristen tro — til gavn for arbejdstandens fælles fremskridt. — Tværtimod er en sådan indsats ikke blot en forudsætning for apostolatet, men ydermere et ægte udtryk for det kristne apostolat, erklærer biskopperne. Den aktive kristne arbejder vil på denne måde langt nemmere og bedre kunne udfylde sin opgave, nemlig at være Kristi vidne og apostel. (KNA).

kirke i Colombia. Det colombianske episkopat har ikke een, men flere gange fordømt aktioner af denne art i landet, men samtidig gjort opmærksom på, at det drejer sig om følgerne af den stadig vedvarende borgerkrig, der har krævet så mange ofre blandt de katolske præster og de katolske ordensfolk. (KNA)

Østtyskland indfører kontrol med religionsundervisning og religionslærere

Det østtyske folkeuddannelsesministerium har udstedt en forordning vedrørende kontrollen med religionsundervisningen samt med de personer, der meddeler en sådan undervisning. Kontrollen skal ske gennem de stedlige skolemyndigheder. Ligeledes er der udstedt forbud mod, at der udfoldes bestræbelser for at samle elever til religionsundervisning såvel i skolen som udenfor skolen.

Forordningen, der er offentliggjort i den østtyske lovtidende, udtaler i paragraf 3, at »personer, der underviser eller opdrager elever i skolerne eller udenfor den egentlige undervisning«, er underkastet skoleledelsens kontrol. Denne skal træffe afgørelse om og udøve skøn over, hvorvidt de pågældende personer findes egnede til opgaven, samt give tilladelse til, at opgaven udføres. Tilladelsen vil blive givet for et kvartal ad gangen.

I det nyeste nummer af det katolske »Petrusblad« i Berlin hedder det i denne anledning: »Forsøget på fra statens side at hindre de af kirken uddannede lærerkræfter i at meddele religionsundervisning, eller at udøve en kontrol med religionsundervisningens form eller indhold, står i direkte modstrid med ordlyden af den østtyske forfatning.« (KNA)

840.000 katolikker i bispedømmet Osnabrück

Bispedømmet Osnabrück — vort nabobispedømme — der omfatter dele af Nedersachsen, den overvejende del af områderne Bremen og Hamburg samt Schleswig-Holstein og Mecklenburg, tæller ifølge status pr. 1. april i år rundt regnet 840.000 katolikker. Tre af bispedømmets 27 dekanater — Neutsrelitz, Rostock og Schwerin — er beliggende i den sovjetrussiske zone. 573 verdenspræster og 132 ordenspræster virker i bispedømmet. (KNA)

Til Rom?

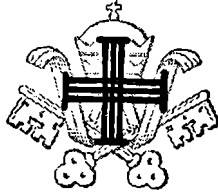
(Sluttet fra forsiden)

skulle få tilladelse til at rejse til Rom. Ærkebiskoppen af Zagreb, kardinal Stepinac, nævnes imidlertid ikke i meddelelsen. Kardinal Stepinac, hvem kommunisterne i 1946 idømte 17 års fængsel, lever til stadighed en slags interneringstilværelse i sin fødeby Krasic og er nu som før afskåret fra at udøve sine ærkebiskoppelige funktioner. (KNA)

Medens forårssolen forgyldte den evige stad ventede en tusindtallig folkeskare påskedag på Peterspladsen på at få et glimt af den Hellige Fader.

Katolsk

Ugeblad

106. ÅRGANG

27. APRIL 1958

NR. 17

ALLIGEVEL BISPEVIELSER I KINA?

To franciskanerpatres bispeviet? Ubekræftet meddelelse fra Kina

To kinesiske franciskanerpatres, Bernhardin Tung og Markus Yan, er forrige søndag — efter hvad det rødkinesiske nyhedsbureau meddeler — blevet bispeviet i den kinesiske provins Ho Pei. Biskoppen af Pu Chi (i provinsen Ho Pei), mgr. Li Too-nan, skal have konsekreret patrene. Biskop Li Tao-nan er en 56-årig kinesisk overhyrde, der i 1949 blev udnævnt til apostolisk præfekt for Pu Chi og efter at præfektet i maj 1951 blev ophøjet til bispedømme blev han viet til biskop. Meddelelsen fra det kinesiske nyhedsbureau er ikke blevet bekræftet.

I slutningen af februar indførte den rødkinesiske regering den »Patriotiske forening af kinesiske katolikker« i fem dioceses og to præfekturer i provinsen Ho Pei efter gennem flere måneder at have udøvet et hårdt pres på præster og førende lægfolk. Den patriotiske forening erklærede, at den fremtidig selv ville vælge og vie sine biskopper. Kun sådanne gejstlige ville fremtidig komme i betragtning som ledere af diocesserne, som ydede hel og fuld garanti for, at de ville opdrage deres troende til »patrioter«.

En af den patriotiske forenings første handlinger var at »udnævne« franciskanerpatrene Tung og Yan til biskopper. Disse udbad sig derpå direktiver fra ordenens centralledelse i Rom og fik i slutningen af marts svar i form af et afslag fra Rom. Derved forhindredes den »bispevielse«, der oprindeligt var berammet til at skulle finde sted til påske. En fornyet forespørgsel til Rom fra den patriotiske forening forblev resultatløs. Regeringen foranledigede derpå iværksat demonstrationer mod denne afgørelse. De to kinesiske franciskanerpatres skulle erstatte henholdsvis ærkebiskop Kowalski af Wu-chang, der opholder sig i USA.

Radio Vaticana har imidlertid allerede i slutningen af marts taget spørgsmålet om disse bispevalg i Kina op, og i den forbindelse udtalt, at ingen gejstlig vil kunne vies til biskop,

såfremt han ikke er udnævnt eller udtrykkelig anerkendt i embedet af Paven. Ifølge et dekret fra det Hellige Officium vil såvel de, der meddeler bispevielse til en gejstlig uden at den pågældende enten er udnævnt af den Hellige Stol eller udtrykkeligt anerkendt af denne, som de gejstlige, der — selv under tvang — modtager en sådan vielse, uvægerligt være hjemfalden til den ekskommunikation, som den Hellige Stol har forbeholdt sig. (KNA).

Vatikanerpavillonen åbnet

Tre dage efter åbningen af Verdensudstillingen i Bruxelles foretog den apostoliske nuntius i Belgien, ærkebiskop Forni, den højtidelige indvielse af Vatikanets pavillon. I forbindelse hermed indviede nuntius Forni kirken i »Civitas Dei« og celebrerede — assisteret af den belgiske primas, ærkebiskoppen af Malines, kardinal van Roey — den første højtidelige pontifikalmesse i den kirke, der er knyttet til udstillingen. Højtideligheden overværede af den belgiske konges broder prins Albert af Belgien, 25 biskopper samt omkring 70 belgiske og udenlandske prælater.

Vatikanets deltagelse i udstillingen — der benævnes »Civitas Dei« — omfatter foruden kirken tillige en udstillingspavillon, en kongressal og en restaurant. Kirken, der er bygget i form af et telt, kan rumme 2500 personer og er prydet med et 60 meter højt tårn. Kirkens indre er udført af tyske og franske kunstnere i fællesskab. En af udstillingens afdelinger, »Kristi Billede«, viser 90 værker af Kristus-fremstillingen fra 4. århundrede og op til vor tid. Katolikker fra i alt et halvt hundrede lande har ved deres bidrag muliggjort Vatikanets repræsentation på verdensudstillingen.

Vatikanerpavillonens kongressal åbnedes umiddelbart efter ved en modtagelse, hvori deltog bl. a. udstillingens generalkommissær Heysmans og

KAN DOGMERNE FORANDRES?

Til Aasebakken for tiende gang

Sommermødet på Magleås

Fra „Vindenes tårn“ til Castel Gandolfo

Verdensudstillingen i Bruxelles åbnet

Samarbejde kræver gensidig agtelse og respekt

Paven hilser samarbejdet mellem Europa og Afrika

Ved en audiens, der fandt sted i Vatikanets tronsal i sidste uge og i hvilken der deltog en række førende personligheder fra Afrika og Madagaskar, fremhævede den Hellige Fader i en tale betydningen af europæisk kapital og europæiske teknikere for fremme af den økonomiske udvikling i Afrika. Audiensdeltagerne befinder sig for øjeblikket på en studierejse rundt til forskellige industriområder i Europa med det formål for øje at fremme den industrielle udvikling i Afrika.

Paven fremhævede sin store glæde og tilfredshed over de kontakter, der i de senere år er blevet oprettet mellem Afrika og Europa. Den fælles udnyttelse af forekomsterne i jorden i det afrikanske kontinent samt den industrielle udvikling ville være i stand til at etablere en tilnærmelse mellem Europa og Afrika, der ville kunne virke stærkere end alle gyldne ord om venskab, udtalte Paven. Samarbejde har altid været et glimrende middel til fremme af gensidigt kendskab og gensidig agtelse. Og selv om forskellige umiddelbare interesser fra tid til anden skulle kunne skabe konflikter, så ville imidlertid vidtskuende fornuft og tillid til loyale overenskomster kunne hidføre en respekt for hver af parternes rettigheder og retmæssige krav. Den industrielle udvikling i Afrika er så meget mere påkrævet som den almene økonomiske afhængighed i den moderne verden medfører, at et underudviklet land aldrig vil kunne blive virkelig frit. Den ulige fordeling af naturens skatte og rigdomme pålægger derfor menneskene en moralsk pligt til gensidig hjælp og støtte. (KNA).

som var foranstaltet for deltagerne i den studiekongres for thomistisk filosofi, der netop har været afholdt ved universitetet i Louvain. (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN

KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg
 Amagerbrogade 212 A
 Telefon Amager 6390
 Robert Hansen
 Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER
 Murermester
 Telf. Nivå 150
 Udfører arbejde ved
 Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohshjem

Andr. Krøyer's Boghandel
 v. Chr. Henningsen
 Nørrebrogade 18 B . C. 6538
 Papir . Stort Boglager . Fyldepenne

L. F. Nielsen
 SNEDKERMESTER
 LINDHOLMSVEJ 36
 Telefon Damsø 2043
 Udlærer Arbejdet for de katolske Institutioner

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
 Nørregade 15 C. 9270

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, Tlf.: Central 799
 København K Teleg.adr.: Forskjold

G. Garth-Grüner
 Landsretssagfører
 Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Odense

Sophus Larsen & Søn
 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
 Albanigade 39 . Telefon 4895
 Lev. til Sct. Josephs Hospital

Horsens

Edvard Petersen
 Kul . koks . brændselolier
 HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
 Leverandør til de katolske institutioner

Kolding

M. Lauridsen
 Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager
 Røndebanen 8, Telefon 1287
 Leverandør til kat. Menighed

Vejle

Leverandør til
 Sct Maria Hospital
Poul
HENRIKSEN Raadhustorvet

Hvidehus Boglade
 Kai Jensen & Poul C. Thim
 Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360
 ... Bogladen med de mange Bøger

A-S **P. C. NIELSEN**
 Vejle Mineralvandsfabrik
 Telefon 121, 205
 Leverandør til de katolske Institutioner

Kan dogmer forandres?

Tænker man på dogmernes *indhold*, d. v. s. på den sandhed, de skal udtrykke, så er de aldeles uforanderlige, fordi sandheden er og forbliver altid den samme. Når Kirken på sit første almindelige kirkemøde i Nikæa 325 har erklæret, at Guds Søn er af samme væsen som Faderen, så er det umuligt, at der skulle komme den dag, da Kirken bekender og udtaler, at Sønnen ikke er af samme væsen som Faderen. Eller hvis man tager den helligste trefoldigheds præfation i søndagsmessen, så er det lige så umuligt, at Kirken en skønne dag tilbeder og lovpriser noget andet, end der er sagt i denne højtidelige bøn. Dogmet er i sit inderste væsen konstant og uforanderligt. Her iagttager man en stor forskel på filosofi og teologi. I den førstnævnte videnskab kan det ske, at læresætninger udskilles enten helt eller delvis, fordi erfaringen og fornufte har godtgjort, at noget andet er rigtigere og bedre.

Helt anderledes lyder derimod svaret på spørgsmålet, om dogmer kan forandres, hvis man tænker på *den form eller de ord*, hvori et dogme er udtrykt. For 50 år siden plejede man herhjemme at sige: den ubesmittede undfangelse; nu for tiden er der mange, der vil undgå denne betegnelse og hellere sige: den uplettede undfangelse, men de mener det samme. I oldkirken udtalte kirkelæreren Efreml (død 373) den samme sandhed med disse ord: Maria trådte ind i livet på den måde, som Eva gjorde, nemlig i nådens stand lige fra livets første øjeblik. Dogmernes sproglige klædebon kan altid erstattes af et nyt og bedre. Terminologien kan blive skarper og mere rammende, og det er noget, som kan konstateres mangfoldige gange ned gennem kirkehistorien.

Men der er endnu en anden mulighed for forandring. Dogmer er ikke blot statiske størrelser som helgenstatuer på en kirkemur, men *de er sandtidsagt også liv*. Vor Frelser har jo sammenlignet alt det, han ville bringe os, med et frø, der følger livets love, vokser, blomstrer og modnes. Det gælder både om den sandhed, han har forkyndt, om den nåde, han har forskaffet os, og om det rige, han har grundlagt. Før Guds Søn blev menneske og vor lærer, bestod denne vækst i, at Gud stadig hyppigere og tydeligere åbenbarede sig for sit folk. Men med Kristi komme var tidens fylde inde og dermed højdepunktet og afslutningen af Guds åbenbaring nået. Fra dette øjeblik af kom der og kommer der ikke mere nye sandheder, der forpligter hele slægten til tro. Private åbenbaringer er stadig mulige endnu, men de forpligter kun dem, til hvem de er givet.

Dogmernes udvikling i den kristne tid har derfor en helt anden karakter end i den gamle pagt. Den består ikke i en forøgelse af sandhedsskatten i sig

selv, men i at både Kirken som sådan og de enkelte troende *trænger dybere ind i den skal af sandheder*, hvis omfang er afsluttet med Kristus og de hellige apostle. Skal de nuværende forhold udtrykkes ganske præcist, så består dogmernes forandring i, at de enkelte trossandheder under Helligåndens ledelse opfattes skarper, og de religiøse lærdomme og begreber bliver klarere. Det går her, som det går ved et menneskes åndelige udvikling fra barndomsalderen, til den åndelige modenhed er nået. Sædvanligt er årsagen til dette fremskridt et eller andet angreb fra vranglærernes side, der tvinger Kirken til at klarlægge og præcisere de omstridte spørgsmål og give det rette og endelige svar. Den sproglige formulering og den autoritative fremlæggelse af Guds åbenbarede ord har altså gennemgået en udvikling og gjort fremskridt, når vi betragter Kirken som helhed.

Med endnu større ret kan man tale om udvikling, når det drejer sig om den *enkelte kristnes tro*, altså den subjektive tilegnelse af de åbenbarede sandheder. På den ene side er der jo ingen blandt os, der kan lodde dybden i troens lærdomme, og på den anden er vore erkendelsessevner af den art, at de stadig kan blive fuldkomnere. Af den grund kan vi tale om både en udvidelse og en uddybelse af vore religiøse kundskaber og vor teologiske viden. På den måde har der været vækst i Kirken og vil der være vækst og fremgang lige til den dag, da Vor Herre kommer igen og tager sløret bort fra alt det, han har grundlagt i sin jordiske tid, og som under dogmets svøb er blevet forkyndt af hans Kirke, der har fået fuldmagt til at forpligte menneskene til tro på det.

Imod dogmerne har man i tidens løb gjort *forskellige indvendinger*. Man har sagt, at de er fremsat i et sprog, som kun fagfolk, d. v. s. teologerne, forstår, og at dogmerne er så talrige, at kun ganske få kan kende og huske dem. — Endvidere har man spurgt: Hvorfor ville Kirken ikke nøjes med nogle let forståelige sætninger, således som vi kender dem f. eks. fra den apostoliske trosbekendelse?

Disse indvendinger og dette spørgsmål rører et *alt for snævert syn på Kirkens opgave og pligter*. Den skal jo ikke blot tilfredsstille de enkelte troendes behov og deres hjerters trang, men den skal også forsvare den af Gud åbenbarede sandhed mod alle fjender og under alle de åndelige kampe og fjendtlige strømninger, som vil gøre det af med vor kristne tro. Hvor det drejer sig om den slags forhold, er det naturligt, at dogmernes formulering hver gang bestemmes af den tilfældige vildfarelse, som skal afvises. Og da troens fjender tit fremsætter deres påstande i videnskabelig navn og i dens sprog, er Kirken nødt til at svare i videnskabelig form. Det er det,

der gør det svært for de fleste at forstå dogmerne i dette klædebon. Hvis Kirken kun havde det hver at bringe Kristi evangelium til hørn og alle dem, der ikke interesserer sig for lærdom og videnskab, så behøvede den kun at udlale sig på den måde, som anvendes f. eks. i vore katekismer. Hvad Gud har åbenbart udover det, der læses i katekismen, hvad enten det står i den hellige skrift eller er overleveret i traditionen, kunne de troende bekende sig til ved at sige: Hvad Gud har åbenbart gennem sin Kirke, uden at jeg foreløbig kan forstå det helt, tror jeg alligevel, fordi jeg ved, at Herren har meddelt os det.

Jo længere man lever og bliver vidne til Kirkens arbejde i en kristendomsfjendtlig verden, desto mere forstås man, hvorfor den tager stilling til de mange religiøse og moralske problemer, som dukker op i vor tid og diskuteres. Den åndelige forvirring er så stor, at alt for mange af Kirkens børn ville miste deres tro, hvis dens øverste hyrde ikke kom til hjælp og viste dem vejen ud af den åndelige labyrint. Men fordi problemerne er så brogede og indviklede, er det ikke underligt, at ikke alle og enhver straks kan opfatte afgørelsernes betydning og se deres rækkevidde. F. K.

TIL AASEBAKKEN

Søndag 18. maj
- for tiende gang

Så er det atter vaffartstid, og det er faktisk rigtigt, at det er 10. gang. For os, der har været med lige fra starten, er det utroligt, at der er gået så lang tid, og med glæde og taknemlighed har vi set, at vaffarten til Guds Moder er blevet en kær tradition for så mange. Det kan da ikke mangle, at

Hs. Excellence Biskoppen har udnævnt civilingeniør A. Cortes og overassistent Franz Stollefeld til menighedsforstandere i Århus efter afdøde skotøjshandler J. P. Holmboe og artillerikaptajn A. F. Beyer, der er fraflyttet byen.

vi møder op allesammen, både alle vi, der har været med fra starten og alle dem, der kun har prøvet nogle gange, for alle disse ved, hvor dejlig en valfart det er. Men også alle, der aldrig har prøvet det før, bør komme med denne gang, for i jubilæumsåret, der samtidig er jubilæumsår, ganske vist 100 år, for Lourdes, bør alle rekorder for deltagelse slås.

Men netop den store deltagelse — sidste år var vi over 2500 — kræver et omfattende arrangement, så komiteen trænger til mange hjælpere. Søstrene beder om hjælpere til lørdag

den 17. maj på Åsebakken at binde guirlander, og komiteen beder om hjælpere til opstilling af alter o.l. på Åsebakken samme lørdag, samt til salg af valfartssangbøger o.l. selve dagen. Må vi bede hjælpere i så stort tal som muligt at melde sig til H. Guldager, Ejgårdsvej 26, Charlottenlund. Tlf. Ordrup 3331.

Alle praktiske oplysninger om tidspunkter, tog o.l. vil stå her i bladet næste uge. Men lider og arrangement er som tidligere år.

Mariakongregationernes arbejdsudvalg.

og reelt, som alterbrødet forvandles til Jesus selv.

Hvis vi ønsker at vide mere om, hvad den kendsgerning, at Kristus har ophøjet ægteskabet til et sakramente, virkelig indebærer, kan vi atter søge vejledning hos Paulus, som i flere af sine breve til de første kristne menig-

Brevskolen

„Katolsk Orientering“

i halvandet år

»Katolsk Orientering«, den brevskole, der ledes af pastor Gunnar Martin Nielsen, begyndte sin virksomhed i efteråret 1956. Man har arbejdet stille og roligt, for det var meningen, at skolen langsomt skulle vokse, uden at der blev slået på stortromme for den. De pengemidler, man har rådet over, har også kun tilladt en beskeden annoncering for at gøre opmærksom på brevskolens eksistens.

Alligevel ser det ud til, at der virkelig har været behov for en sådan virksomhed. I den første vintersæson kom man i forbindelse med 123 mennesker, som ad denne vej søgte oplysning om den katolske kirke. Over halvdelen (63) var fra Storkøbenhavn, mens f. eks. Jylland bragte 36 elever. Indtil 15. marts i år er det samlede elevtal vokset til 361, og nu er det, som ringene har bredt sig mere. Stort set drejer det sig om en tredobling, dog således, at provinsens stigning er større endnu end den københavnske.

Det har været af den største betydning, at præsterne landet over har støttet arbejdet på meget virksom måde. Den største vanskelighed, fortsættelsen af arbejdet kan møde, ligger i selve arbejdets store omfang, der kræver en betydelig indsats af tid fra dem, der har taget denne gerning på sig ved siden af deres øvrige virksomhed.

Vi ønsker brevskolen held og lykke til fortsættelsen i samme rolige vækst som hidtil. Overalt i landet findes der i virkeligheden tusinder, der spørger, hvad den katolske kirke siger om de store livsspørgsmål.

*

Vi bringer her et lille uddrag af brevskolens lektion nr. 11 om ægteskabet.

Sådan som Kristus til alterets sakramente, nadveren, tog naturligt brød og vin og forvandlede det til sit legeme og blod, som han gav disciplene, for at de måtte have del i ham, sådan tager han her det naturlige ægteskab og ophøjer det til et sakramente.

Alterbrødet og altervinen beholder alle de egenskaber, som naturligt brød og vin har, men er dog andet og uendeligt meget mere. Det sakramentale ægteskab har også de egenskaber, som

pagten mellem mand og kvinde har haft fra tidens begyndelse, men dets væsen er forvandlet gennemgribende

3. søndag efter påske

„JUBL FOR GUD, AL JORDEN“

Det er den store politik og dennes problemer, der går igen i overskrifterne på avisernes forside. Her kan man læse om de bekymringer, bestræbelser og ønsker, der er knyttet til verdenspolitikken, hvor den ene søger at overgå den anden, at udnytte modpartens svage punkter for at styrke sin egen position. Den ene part hjælper disse eller hine, medens andre fører et sprog, der nærmest må udlægges som en trussel — og bag det hele står krigens frygtelige spøgelse. Lukker man avisen op, så er det den »mindre« politik, der fylder spalterne: slagsmålet om smør- og flæskepriserne, ombudsmandssager eller de seneste diskussioner parterne imellem om stabiliseringslånet.

Men hvilken rolle spiller religionen i dette store virvar, begyndende med UNO og lige ned til sognerådet i Pærekøbing? Vor tid er ligefrem stolt af sit princip: adskillelse mellem religion og politik, mellem kirke og stat. Ser man på de misbrug, der er afstedkommet i tidernes løb, så er det såre forståeligt, men det er det ikke, når man ser det under en større synsvinkel. Hvis der nemlig eksisterer en Gud — og det anerkender vi jo da — så kan staten og de politiske organer simpelthen ikke abstrahere eller lukke øjnene derfor.

Det egentlige formål med politik — det være sig den store eller den lille (smålige!) — burde være: at tjene Gud. Sådan har det været fra tidernes morgen. Grækerne, romerne, babylonerne, ægypterne, ja, selv barbarerne og naturfolkene var klare over, at det hørte med til de første og officielle pligter inden for ethvert politisk samfund at tjene Gud. Ganske vist stod der i det Hellige Romerske Rige megen strid om, hvordan man skulle skille sol og vind lige mellem den gejstlige og verdslige øvrighed, men man var aldrig i tvivl om, at begge parter skulle tjene Gud.

Enhver nation af rang har bygget sin kultur op på religionen. Og vi, vi står ved afslutningen af en udvikling, vi er stolte af, at vi begynder at adskille. Tidligere tiders statsoverhoveder lagde vægt på at erholde en »religiøs« rang. Theokratierne var ikke præstevælde, men derimod gudstjeneste — og givet er det, at præsters magtmisbrug er noget af det værste, fordi det er forkasteligt. Men af den grund bør man ikke tabe værdierne orden af syne.

Det værste ved vore moderne stater er, at de sidste rester af kristendommen er forbundet med en stærk, ny hedenskab. Den almene tendens går ud på at fjerne enhver rest af religion fra det offentlige liv. De, der idag er politikens tjenere, de står ikke længere under Vor Herre, hverken personligt eller i embeds medfør. Staten afviser at være underlagt Gud, og selv de politikere, der står Kirken nær, er i og for sig godt tilfredse med denne orden. Det begyndte med, at man oprettede kultusministerier, der er blevet til kirkeministerier, men efterhånden går man mere og mere bort fra det religiøse, og disse »ministerier« er idag blot en slags lønningkontorer. Kirkerne har fået overladt frihed — i hvert fald nogle steder — og så må de selv se til, hvordan de kommer om ved det.

Kan vi standse denne udvikling? Hvad skal vi gøre? Det er ikke nemt at svare på. Men allerede det er jo dog noget, at man er klar over, at det ikke blot er kirkerne eller det enkelte menneske, der skal tjene Gud, men også staten, lige fra den højeste instans og ned til det mindste sogneråd. Religionen er nemlig — i det lange løb — enten et fælles anliggende — eller slet ikke noget.

Og det er på denne måde, at man skal forstå ordene: »Jubl for Gud, al jorden«, som søndagens messe indledes med!

Sognepræsten.

heder behandler dette problem, bl. a. i Efeserbrevet:

»Vis Kristus det hensyn at respektere hinandens ret; således skal f. eks. kvinder rette sig efter deres mænd, som de ville have adlydt Herren selv, formanden er »hoved« for sin hustru, som Kristus ere kirkens hoved, af hvem hele legemets helse og frelse afhænger — så, ligesom kirken indordner sig under Kristus, må kvinder indordne sig under deres mænd i et og alt.

I ægtemænd; elsk jeres hustruer med en kærlighed, som den, hvormed Kristus elskede kirken og hengav sig selv for den. Han ville hellige den og rense den ved at bade den i et bad, som bekendelsen lød over, så han kunne kalde den frem for sit blik i al dens dejlighed uden plet eller rynke eller noget vansirende. Hellig skulle den være og udadledelig. Sådan er det, en ægtemand skal elske sin hustru: så højt, som var hun hans eget legeme. Når en mand elsker sin kone, elsker han strengt taget sig selv — har man nogensinde hørt om en mand, der hadede sit eget kød og blod? Nej, han nærer og hæger om det. På samme måde har Kristus handlet med kirken, med os, som er lemmer på hans kirkelegeme. (Derfor skal manden forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru — og de skal ikke længere være to, men ét legeme). Der ligger heri en dyb symbolik — jeg anvender den på Kristus og kirken — men, om I forstår det eller ej, så skal hver især af jer elske sin hustru så højt som sig selv, og hustruen på sin side skal vise sin mand ærbødighed.«

Ægteskabets formål.

Det sakramentale ægteskab er et spejlbillede af Kristus-kirke-mysteriet, og herudfra drager Paulus sine paralleller om forholdet mellem mand og kvinde. Hans ord giver ikke — som det undertiden hævdes — rum for noget mandstyranni. Kristi herredømme over kirken hviler på den kærlighed, som fik ham til at bøje sig ned til os i ægteskabets sakramente. Der er ikke pålagt den gifte kvinde fuldstændig underdanighed i forhold til manden; hun har sine ukrænkelige rettigheder. Pave Pius XI har i en rundskrivelse om ægteskabet forklaret forholdet mellem mand og kvinde med disse ord: »Hvis manden er familiens hoved, da er hustruen familiens hjerte.«

Ud fra denne tankegang om ægteskabet som et spejlbillede af Kristi forening med kirken skal vi nå til en dybere forståelse af det kristne ægteskabs egenart. Ægteskabets første (primære) formål: at sætte børn i verden, at føde og opdrage dem, er bibeholdt, men gennemtrængt af sakramentets nåde er denne opgave blevet langt større. Det er nu ikke blot målet at bevare og udvide det menneskelige samfund, kirken, når de bringer deres barn til hin anden fødsel, dåben, som er indgangen til det overnaturlige liv. De nærer og værner Guds liv i barnets sjæl gennem hele deres opdragelse, men rensel og stærkest gennem deres forbøn.

Den gensidige hjælp og støtte, som

er det naturlige ægteskabs andet (sekundære) formål, omfatter i det sakramentale ægteskab ikke blot det timelige, men også menneskets evige bestemmelse. I ægteskabet er mand og kvinde Frelserens medarbejdere, formidlere af Guds kærlighed.

Det er på baggrund af denne viden om ægteskabets inderste væsen, at den katolske kirke altid har taget afstand fra visse puritanske sekters foragt for den legemlige side af det ægteskabelige samliv. Sakramentet omfatter he-

le mennesket, sjæl og legeme, og intet der tjener sakramentets formål kan være urent.

Men kirkens tanker om ægteskabet er ikke verdens. Der er vist få områder inden for kirkens lære, som angribes så heftigt. Og det er måske egentlig ikke så mærkeligt. Ægteskabets sakramente er én af Guds meget store gaver til menneskene, men også *en meget stor opgave*. Virkeligt at leve et sakramentalt ægteskab stiller krav, kræver ofre.

TIRO IELLER LIVSANSKUELSE?

Katolsk sommermøde på Magleås højskole

28. juli — 3. august

For fjerde gang indbyder Katolsk Højskole til at deltage i et 6 dages sommermøde på Magleås højskole, der er beliggende som nabo til Vor Frue kloster på Åsebakken i en af Nordsjællands skønneste egne. Det er sommermødets formål gennem oplysende foredrag med tilsluttende samtaler og diskussioner at virke til inspiration for deltagerne og hjælpe den enkelte til fordybelse i vor kristne tro og personlig tilegnelse af væsentlige ting i vor katolske arv. De fem foredrag ligger derfor i forlængelse af hinanden, samlet under årsmødets tema: Tro eller livsanskuelse?

Hver fra sin side belyser foredragene det problem, som står i brændepunktet i diskussionen idag: Vantroen i den troendes liv og troens uro i den vantro! Der er undergangstoner og sejrstoner i begge lejre. Spørgsmålet er imidlertid ikke, hvad mennesket redder sig på, men hvad der redder mennesket og hvordan. Som det fremgår af programmet er det tredje og fjerde foredrag baseret på Per Lagerkvists bog »Barabbas«, respektiv Sigrids Undsets bøger »Gymnademía« og »Den brændende busk«. At læse disse bøger inden mødet er naturligvis en god idé, idet et nærmere kendskab til handlingsgangen i bøgerne selvsagt vil være en stor fordel for tilegnelsen af foredragene. Det er dog ingen betingelse for udbyttet at have læst disse bøger.

Dagplanen er fremdeles således, at der kun er eet foredrag pr. dag. Dette afholdes om formiddagen, hvorefter emnet bliver gjort til genstand for samtale og diskussion om eftermiddagen. Herved opnås dels mulighed for en grundigere og dermed mere tilfredsstillende behandling af de enkelte emner og de problemer, som især viser sig at have deltagerens interesse, dels at dagsplanen bliver mindre stram og derved bedre giver lejlighed til frit samvær og til at slappe lidt af i de enestående smukke omgivelser.

På grund af pladsforholdene er deltagerantallet begrænset til højst 50 personer, og arrangørerne forbeholder sig derfor ret til at standse for tilgang i tilfælde af overtegning. På

baggrund af sidste års erfaringer, hvor et stort antal tilmeldinger måtte afvises, henstilles det indtrængende til alle, der ønsker at deltage, uden tøven at bede om tilsendelse af program og tilmeldingskort. Prisen for deltagelse er fastsat til kr. 95,00 pr. deltager. Næste nummer af Katolsk Ugeblad vil indeholde flere enkeltheder vedrørende betaling, børnepasning o.s.v.

Og nu selve programmet:

Mandag d. 28.: Ankomst i løbet af eftermiddag og aftenen. Kl. 18: Aftensmad (mod forudbestilling).

Tirsdag d. 29. Emne: *Da Israels tro blev til jødedom*, ved pastor Hubert Messerschmidt. Om aftenen sang og hyggeligt samvær, hvorunder vi lærer hinanden at kende.

Onsdag d. 30. Emne: *Da kirkens tro blev til katolicisme*, ved pastor Hubert Messerschmidt. Om aftenen vil fru Paula Heide fortælle træk fra konvertitters livshistorie.

Torsdag d. 31. Emne: *Kristi efterfølgelse uden Kristus*. Cand. mag. Chr. West vil belyse emnet ud fra Lagerkvists roman »Barabbas«. Om aftenen er der spørgetime ved mødets præst, pastor Geertz-Hansen.

Freitag d. 1. Emne: *Skatten i lerkarret*. Pater H. Rieber-Mohn O.P. vil belyse troen som livsværdi ud fra Sigrid Undsets forfatterskab. Aftenen fri, f. eks. til en spadseretur til Sjælsø.

Lørdag d. 2. Emne: *Du må ikke have andre guder end mig*. Stud. mag. Walter Dalland om den levende tro som udgangspunkt for et frugtbart apostolat. Om aftenen kammeratligt samvær.

Søndag d. 3. Afslutning med messe med prædiken; derefter morgenbord.

Iøvrigt indrammes dagene af reciteret messe og sunget, dansk komplet.

Anmodning om tilsendelse af fuldstændigt program bedes sendt til: Sommermødet på Magleås, c/o pastor Kj. Geertz-Hansen, Bredgade 64, København K.

Telefoniske eller mundtlige indmeldelser frabedes.

Kjeld Geertz-Hansen.

Fra »Vindenes tårn« til Castel Gandolfo

Det gamle Vatikanerobservatorium i det »leoniske tårn«.

»Deum creatorem venite adoremus« — kom, og lad os tilbede Herren, vor skaber — sådan står der at læse på en marmortavle i Vatikanerobservatoriet i Castel Gandolfo. Det er samtidig en slags programerklæring for, hvad der egentlig er hensigten med Vatikanets observatorium: fremme af videnskaben til Guds og hans kirkes større ære!

Ved en tale til det Pavelige Videnskaberens Akademi udtalte Pave Pius XII i 1951, at astronomien — side om side med åbenbaringen og filosofien — er »et tredje redskab til erkendelse af sandheden«. Denne »Kongelige videnskab« har i århundreder været i høj kurs i Vatikanet, og dens synlige udtryk er Vatikanerobservatoriet. Dets oprindelse går tilbage til den gregorianske kalenderreform. I 1578 lod Pave Gregor XIII, der var en stor vellynder af videnskaben, opføre et tårn i Vatikanet. Det fik navnet »vindenes tårn«, og der blev indrettet en meridiansal, hvor det var muligt at følge solens årskredsløb ganske nøjagtigt og at konstatere, at solen hvert år nåede sit forårspunkt allerede ti dage før 21. marts — med andre ord: der var behov for en kalenderreform. Man skal så helt ned til slutningen af 18. århundrede, inden man påny hører noget om dette tårn. Det meddeles da, at der er opstillet en hel del instrumenter i det gamle tårn, bl. a. en god kikkert, og det meddeles endvidere, at man her har observeret formørkelser, kometer, jupiterdrabanter og en række andre fænomener. Men samtidig har også Collegium Romanum drevet astronomiske studier, især solagttagelser, og resultaterne heraf er samlet

»Palazzo Pontificio« i Castel Gandolfo med det ny observatorium.

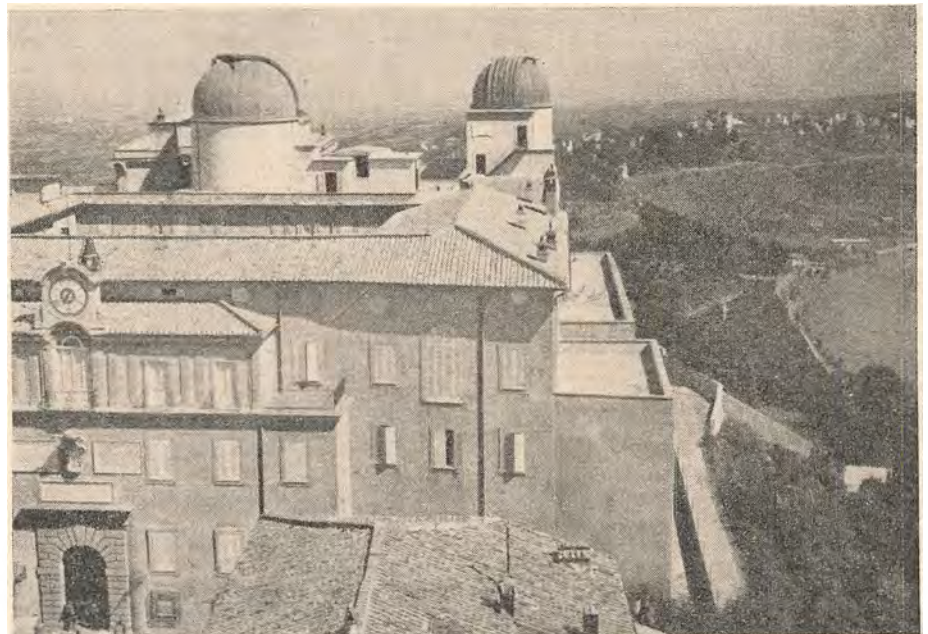
af jesuitten, pater Christoph Scheiner, der er blevet berømt for sit store videnskabelige værk — det første af sin art — om solen: »Rosa Ursina«. Kollegiets observatorium, der var installeret i et specielt opført tårn på collegiet, flyttedes i 1850 til kirken Il Gesu, men ophørte med at eksistere, da kirkestaten blev opløst i 1879, og gik over i statens eje som »Osservatorio Reale«, det kongelige observatorium.

Da dette lykkedes i 1923, gik instrumenterne over til det kongelige observatorium på Kapitolium — også dette var i sin tid oprettet på foranledning af pavestolen, af Leo XIII i 1827.

Vatikanet havde nu ikke længere noget observatorium. Men i 1888 blev det ærværdige gamle observatorium i »Vindenes tårn« imidlertid kaldt til

Den Hellige Fader »kigger stjerner«. Inden Paven afsluttede sit sommerophold i Castel Gandolfo, aflagde han besøg i observatoriet.

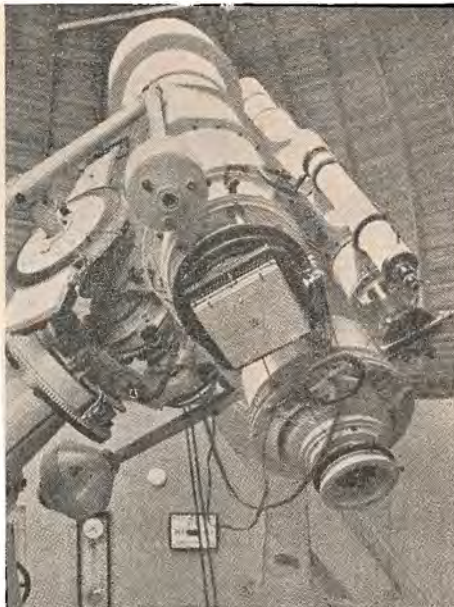
live igen, og anledningen var Pave Leo XIII's gyldne præstetjubel. En af det daværende Italiens mest fremragende meteorologer, barnebiterpateren Francesco Denza, gjorde sig ved denne lejlighed til talsmand for en indsamling, der resulterede i et antal fysiske, meteorologiske og astronomiske instrumenter — og dermed var grunden lagt til oprettelsen af et nyt observatorium. »Vindenes tårn« blev påny indrettet til et videnskabeligt institut. Og inden længe havde det pavelige observatorium vundet sig en plads i første række, nemlig gennem

sen findes endvidere et moderne udstyret spektografisk laboratorium. Et teleskop anvendes ved observation af små planeter samt dobbeltstjerner.

I sin tale til deltagerne i den internationale astronomkongres, som fandt sted i Rom i 1952, berørte den Hellige Fader spørgsmålet om, hvorvidt det ville lykkes mennesket at afsløre universets sidste gåder. »Vi står ved begyndelsen — erklærede Paven — og vi har en lang vej foran os. Men det er næppe sandsynligt, at selv den mest geniale forskerånd ville kunne erkende og løse alle universets lukkede hemmeligheder, en uendelig ånds hemmeligheder, skaber-åndens, han, som opretholder og styrer alt, hvad der består, i dag såvel som på den første skabelsesmorgen...«

Den store kikkert i Castel Gandolfo.

sit medarbejderskab i det vældige internationale projekt, der gik ud på at fremstille et fotografisk kort over hele stjernehimlen. For at skaffe plads til de fornødne instrumenter opføres der så en otte-meters kuppel på det gamle leoniske tårns 4½ meter tykke mure. Det gamle tårn havde i sin tid udgjort et led i den af Pave Leo IV i 9. århundrede opførte bybefæstning, men allerede i 1906 blev observatoriet — under jesuitten, pater Hagens ledelse — flyttet fra »Vindenes tårn« til den pavelige sommerresidens i Vatikanet, og samtidig underkastet en betydelig udvidelse. Da man nåede til 1921, var de 1054 fotografiske optagelser, som Vatikanet havde fået overdraget i det store internationale program, færdige, og det påbegyndte stjernekatalog — med 481.215 numre — udsendtes. Samtidig publiceredes pater Hagens store værk om de foranderlige stjerner samt flere andre værker af stor betydning for den nyere astronomiske forskning — altsammen resultat af en mands utrættelige arbejde gennem 24 år.

Men efterhånden som tiden gik, blev det mere og mere vanskeligt for Vatikanets observatorium at fortsætte arbejdet som følge af storbyen Roms vækst og den tiltagende natlige gadebelysning. Pave Pius XI stillede da sin sommerbolig i Castel Gandolfo til rådighed, og i 1933 drog »Specola Vaticana« ud til Albanersøen.

Ved flytningen til Castel Gandolfo moderniseredes samtidigt observatoriets indretning, og ved nyanskaffelser er instituttets videnskabelige stude vedligeholdt, således at det i dag stædes tælles blandt verdens bedste. Observatoriet disponerer over to store kupler, fem moderne kikkerters samt en dobbeltastrograf. I sommerresiden-

I korte træk —

Til efteråret vil den katolske universitetsforening i Salzburg påbegynde opførelsen af en auditoriumsbygning og dermed er det første skridt taget til realiseringen af projektet om et internationalt katolsk universitet i den østrigske festspilby. (KNA).

Omkring et hundrede delegerede fra de biskoppelige ordinariater i Tyskland, Østrig, Schweiz, Luxembourg, Danmark og Sverige har i forrige uge været samlet til den tiende kongres for de kirkelige domstole. Moderne fandt sted i collegium Albertinum i Bonn. (KNA).

Pax Romanas 24. verdenskongres afholdes i Wien i dagene fra 31. august til 6. september. (KNA).

Vore ferieborn

Det sene forår - den nære sommer

Alle Ugebladets læsere ved, hvad det drejer sig om. Vi samler her ved bladet hvert år et beløb sammen til katolske ferieborn. Vore læsere har gennem mange år sikret ferieophold i en måneds tid for en hel del børn, der ellers ikke var kommet ud i den lyse sommer. I år er vi sent på færde, men vi turde ikke starte indsamlingen, før det længe ventede forår endelig var der. Ingen ville have taget indsamlingen alvorligt, mens snebyger fulgte på snebyger. Men nu er foråret kommet med læsernes egne planer for sommeren. Nu tør vi bede, og bede om en gave så hurtigt som muligt — for sommeren er her meget snart.

Ethvert beløb er velkomment. Alle gaver bedes sendt til Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K. På forhånd mange tak!

Majdronning, lyse, skære . . .

Foråret, den årstid, hvor livet i naturen atter vågner op efter vintersøvnens dvale, har til alle tider haft en uforklarlig, fortryllende magt over menneskesindet, og da maj er den måned, hvor denne naturens opvågning især gør sig bemærket, er det kun naturligt, at menneskene altid netop i maj har givet udtryk for deres glæde over naturen på mangfoldige måder. De gamle romere fejrede således i begyndelsen af maj frugtbarhedens gudinde Floras fest i hendes tæmpel på Quirinalhøjen, og vi kender herhjemme også majstangen, om hvilken landsbyens beboere samledes til sang og dans. Begrebet majbrud er ligeledes et ikke ukendt begreb.

Det er derfor heller ikke unaturligt, at kristne mennesker netop i maj, hvor ung og gammel jubler over naturens skønhed, har ført tanken videre og med særlig forkærlighed ser op til himmeldronningen. Det var dette, der lå til grund for den pris, som kong Alfons af Kastilien i 13. år-

hundrede sang til gudsmoders ære og som f. eks. også inspirerede digteren Jacques Balde († 1668) til sine herlige Mariaviser. Vor største skjald fra den danske middelalder, Michael Nicolai, kvæder også til Marias pris i sine — kun alt for lidt kendte — Mariaviser.

Den salige Heinrich Suso smykkede Guds Moders statue i maj og den hellige Philip Neri samlede i maj børnene omkring Gudsmoders alter, som han smykkede med forårets blomsterpragt. I Elsass-Lothringen plejedes unge piger, de såkaldte »trimazettes«, at drage om fra hus til hus og samle gaver ind til Gudsmoders alter, medens de sang deres »trimazos«. Den første salmebog til Marias, majdronningens pris, skriver sig fra 1692 fra en franciskanermunk, Laurentius de Schnifis, og den første kirke, der indførte en art majandagt, var franciskanernes kirke i Napoli. Det var i året 1713 — og idag er denne skik udbredt over hele den katolske verden.

Niels Stensen i Münster

Fra Niels Stensens seneste leveår stammer hans venskab med forstanderinden i det münsterske kloster Ringe.

Klostret, som havde til huse i Ludgeristrasse, var i året 1248 oprettet som »Beguinenhaus«. I året 1491 antog dets søstre den hl. Franz af Assisis tertiærregel, og samfundet talte i slutningen af 16-seklet, altså i de år, Stensen havde tilknytning til det, fjorten nonner.

Dets forstanderinde nævnes i Niels Stensens breve intet steds ved navn.

I tiltale bruger biskoppen, som tidligere var søstrenes skriftefader, overfor hende som regel det smukke »Kind Gottes«. Kun undtagelsesvis hedder det noget andet.

I de første formelle henvendelser til Ringes Oberin tituleres hun: »Würdige Mutter« og senere ved en speciel lejlighed, da han er misfornøjet med hendes håndhævelse af klosterdisciplinen, »Vielgeehrte in Gott«. Men i samtlige andre breve (daterende sig fra november 1680 til Stensens død i 1686) hædres han hende med det navn, som man nu, da Niels Stensens levned mere og mere fremtræder i historiens afklarede lys, med rette kan bruge som fællesbetegnelse for de kvinder, som på forskellig vis skulle blive hans åndelige medhjælpere, nemlig betegnelsen »Kind Gottes«.

Straks i det første brev fra biskoppen til forstanderinden anslås den tone, som skal blive den fremherskende de to imellem. I indledningen takker han hende, fordi han af hendes skrivelse ser, at Gud bliver elsket »undt seine Ehre gesucht« i hendes kloster.

Gående ud fra, at hun besidder åndelig lydhørhed, giver han råd angående hendes og søstrenes religiøse praksis.

Han taler om selvransagelse som middel til et forbedret levned og mener til at rådføre sig med Gud, hver gang man skal træffe en afgørelse. Uden at navngive den pågældende person, nævner Stensen et eksempel på, hvorledes sligt kan gøres.

Han fortæller: »Eine vornehme Dame in Italien, eine Wittibe in voller Gescheften der weltigen Dingen eines Fürstenthums, war so weit gekommen, dass sie kein Antwohrt gab, sie hätte dann erst ihr Hertz zu Jesum erhoben, undt hätte diese Gewohnheit angenommen, mith ihre rechte Handt die linckere Seite oder ihr Hertz zu rühren, ehe sie antwohthete, undt dabey erinderte sich gleich Jesum eerst zu Rath zu nehmen —.«

Fyrstinden, hvorom her er tale, er rimeligvis enkestorhertuginde af Toscana, moder til storhertug Cosimo III. Fra andet hold ved vi, at Stensen var nært knyttet til den storhertugelige familie og satte den meget højt. Det tyder på tillid til Ringes forstanderinde, når han ikke betænker sig på

overfor hende at fremholde den fyrstelige dames eksempel og forventer, at det vil blive efterfulgt.

I samme brev går Stensen ind for den hyppigere modtagelse af den hellige kommunion. Han peger på, at just i den sidste uge af kirkeåret ser han gerne, at søstre kommunikerer i det mindste søndag, mandag og lørdag.

Det første års tid synes der at have bestået et udmærket forhold mellem biskoppen og det lille klostresamfund.

Så kommer der en kurre på tråden, og fra dette tidspunkt, efteråret 1681, stammer et brev med den stift-formelle titulatur: »Vielgeehrte in Gott!«

Det indre af domkirken i Münster, hvor Stensen virkede som sjælesørg 1680-83.

Begrundelsen for den kølige tiltale følger prompte, idet skrivelsens indledning lyder:

»Ich dörfte mihr nicht mehr trösten sie als Kinder zu begrüßen, weilem ich sehe die väterliche Sorge, so ich beynahe ein gantzess Jahr vor ihrer Seelen gehabt, diesen Tag gänztlich unter die Füße getreten. Man förchtelt die Welth mehr alss Goth, und die Gründe nach der Welth finden mehr Gehör, alss die Gründe nach Goth —.«

Dagen i forvejen har Niels Stensen skriftligt og mundtligt formænet forstanderinden til ikke at lade søstrenes mandlige pårørende blive bispist i klostrets refektorium og krævet, at disse gæsters eventuelle traktement skulle foregå i modtagelsesrummet, husesets talstue.

Priorinden havde erklæret sig indforstået hermed.

Når biskoppen har taget anledning til at tage så alvorligt på dette spørgsmål, lader hans optræden os forstå, at der må have floreret en ret udstrakt selskabelighed mellem de klostergivne damer og deres slægtninge, og Stensen har anset det som sin pligt at få dæmnet op for den.

I første omgang har forstanderinden

— trods sit løfte derom — ikke evnet at rette sig efter sin gejstlige overordnede bud; thi Stensen skriver videre:

»— Jetz aber erfahre ich, dass sie nicht alleine in das ordinarie Refektorium gespeiseth, sondern auch gleichsahm den gantzen Tag continüret, zum wenigsten noch wiederümb von Abendt gehöreth noch wiederümb Geste dort zu haben. Sehe also, dass ess besser ist sie lassen ihrer eigne Willenhenfuhr sich gewehren, undt ihren selber dergleichen Reich Vatter suchen, der sie ihm Gewissen nach ihre Gewohnheiten kan richten.«

Stensen retter endnu nogle hårde bebrejdelser mod samtlige søstre for det skete og erklærer, at han herefter vil lade en anden gejstlig høre deres skriftemål.

Den værdige moders svar på denne lordentale kendes ikke; men i et brev, som er skrevet den følgende dag, hen-

tyder Stensen til en skrivelse, hun omgående har sendt ham, og hvori hun påtager sig hele skylden for det forefaldne.

Denne reaktion giver et strejflys over hendes karakter. Man skønner tydeligt, at hun ikke har været ophav til den stedfundne uorden, og at den lethed, hvormed nogle af søstre omgås deres løfter, ikke har hendes guld-kendelse; men som den ledende føler hun sit ansvar også for de andres fejl.

Når man ved, i hvor høj grad Niels Stensen opfattede sig selv som den ansvarlige for de sjæle, der var ham betroet, forstår man, at de to i så henseende har lignet hinanden.

Mellem linjerne i det brev, hvor Stensen behandler hendes svar, kan læses, at han er klar over hendes vanskeligheder, og at hun i fremtiden kan regne med hans støtte i kampen mod dem. Disse var vel et onde, som tid og slendrian havde ført med sig. Men Stensen kunne og ville ikke tolerere dette onde blandt sine skriftebørn.

Beviset på, at »affæren« ordnedes på bedste måde, har vi imidlertid i den kendsgerning, at »die Oberin« i de følgende år viser sig som biskop-

pens tro arbejdsfælle, som han i ny og næ tildeler opgaver.

Kort tid efter den her berørte sag beder han hende således med sine søstre overtage en del af en ti-timers tilbedelse, en form for bøn, som fyrstbiskop Ferdinand just samme år havde anordnet for Münsters vedkommende. Ti-timersbønnen planlagdes på ti efter hinanden følgende fredage i forbindelse med den hl. Franz Xavers fest.

Stensen må også have indvilliget i påny at høre skriftemål hos søstrene; thi da han i det følgende forår skal være borte fra Münster i længere tid, foreslår han på venskabelig vis forstanderinden under hans fravær en anden skriftefader.

Men hvad der også synes at have udbygget og befæstet det gode forhold de to imellem, er den lærvillighed, hvormed die Oberin åbenbart beder om Stensens råd og er dem følgagtig.

Vi har ikke hendes egne breve at støtte os til ved denne antagelse; men Stensens svar på hendes spørgsmål giver os indirekte oplysning om, hvor-

ledes hun i alle ting føler sig som hans lærling.

Under hele resten af Stensens Münster-tid skønnes det, at der har bestået et nært samarbejde mellem viebiskoppen og Ringe kloster. Og da Stensen har forladt diøceset og er kommet til Hamborg, viser hans talrige breve til klostrets forstanderinde, at dets ve og vel stadig ligger ham på sinde.

Nu indledes brevene altid med »Kindt Gothess«, og de gemmer sammen med de gode råd tillige en uskræmtet glæde over og anerkendelse af den vækst, som hendes gerning udviser.

I august 1684 hedder det således: »*Ess ist mirh von Herten lieb, dass Goh ihr Haus segneth, so wol mit geistlicher Vortgang in der Einigkeith undt Liebe, alss mith ausserlig Zunehmen in ihr Gebaw, undt dass die neue Capelle fertig wirdt seyn*«.

Ved den lejlighed har forstanderinden bedt ham komme til stede for at indvie det ny kapel, hvilket Stensen ikke er i stand til, da han kun kan forlade sit embede med tilladelse fra nuntius. Der er også andre hindringer; men han vil konskrere en sten.

Efterhånden synes det åndelige fællesskab at have udviklet sig til venskab. Der kommer en ny tone ind i Stensens breve. Han er ikke længer blot den overordnede og sjælesørgeren, der tager sig hjerteligt af sit skriftebarns anliggender. Ofte udtrykker han sig som til et menneske, med hvem han står på lige fod, og til tider giver han sine egne bekymringer luft.

Et sted hedder det således: »*Kindth Gottes, mein Gebeth ist so kalth undt elendt, Gott allein weiss wie. Lasseth nicht nach, mir bey Goh Barmhertzigkeit erhalten*«.

Og i 1685 sker det, at Niels Stensen, som i efteråret 1681 havde haft anledning til at holde tordentale over den manglende eller slappe disciplin i Ringe kloster, nu kan udtrykke sin glæde over de gode forhold, som hersker samme steds.

»*Kindt Gottess!*
Goh sey ewig gebenedeyet, der seine Bitterkeiten mitt Süßigkeit ihm thutt prüffen, so wol vor ihr Person alss vor ihre geistlige undt leibliche Schwesters! Ich erkenne auch die Handt Gothess in dehm sie die montaglige Abstinenz haben wiederumb alle angenommen. Goh wolle sie weiters alle erleuchten, damit sie ihrer Regel nicht allein die Wörter mögen verstehen undt erfüllen, sondern vornehmlich den Sin ihrer aller erkennen, undt also werckstellig machen, auch wass nicht geschrieben ist«.

Åbenbart er det i de få år fra 1680 til i foråret 1685 lykkedes at forbedre ånden i Ringe kloster. Man tør næsten med sikkerhed antage, at det gode samarbejde mellem klostrets ledelse og Niels Stensen som dets biskop har bidraget stærkt til dette resultat.

Også om praktiske ting skriver Stensen til die Oberin, og han beder hende nu og da om at vise sig personlige tjenester. Da han således skal flytte til Hamborg og ikke kan medbringe sine ejendele — deriblandt de effekter,

han har arvet efter Ferdinand af Fürstenberg, beder han hende foreløbig opbevare tingene, indtil han ved lejlighed kan få dem afhentet eller eftersendt. Thi som han skriver: »*Wass die Kleider angeheth, wil ich noch ein wenig ansehen, wass Goh mitt mirh im Sinne hath*«.

Stensen har i foråret og forsommeren 1685 gennem flere uger ventet på tilladelse til at rejse til Rom. Tilladelsen lader vente på sig, og den 2. juli hentyder han til dette overfor sin veninde:

»*Nach einer Monat Abwesenheith bin ich nun wiederumb in Hamburg; wie lange ess wirdt wahren, weiss Goh allein*«.

Men så meget forstår han, at rejsen rimeligvis vil blive udskudt på ubestemt tid. »*Im übrigen lebe ich in meine gewöhnliche Ungewissheith, erwarle von Goh, wo er mich vil haben*«.

Ventetiden synes at have været Stensen til stor pine; men han tager sig i det og siger: »— *mirh geschehe nach Gothess Willen. Ich begehre nur einss von Goh, er wolle mirh bewahren vor Sünde, im übrigen mache er mith mirh, wass ihm geliebeth!*«

Kendere af Stensens historie ved, at romerreisen aldrig skulle blive til.

I stedet for kaldtes han til Schwerin, hvor han, som vi ved, måtte virke under yderst vanskelige kår.

Disse forhold er skildret andet steds — også af andre; men fra Stensens (sluttes på bagsiden).

Pater Heribert Günther CSSr Præst i 25 år

Den 19. april var det 25 år siden, pater Günther blev viet til præst i Geistingen i Rhinlandet. Han kom til Danmark i 1945 som flygtning fra Østpreussen, hvor han havde virket som folkemissionær. I tre år tog han fra Set. Annæ kirke del i sjælesorgen for de katolske flygtninge i de forskellige lejre, hvorefter han vendte tilbage til den vesttyske ordensprovins. Da han var kommet til at holde af Danmark og havde tilegnet sig det danske sprog udmærket, fik han i 1954 af sine foresatte lov til at blive tilskrevet den danske ordensprovins. Efter et kortere ophold i Næstved kom han igen til at virke ved Set. Annæ kirke i København og har i disse år ydet kirken, menigheden og præstegården værdifulde tjenester som prædikant, skriftefader og leder af kirkens sangkor, hvortil hans smukke sangstemme gør ham i høj grad egnet. Pater Günther har også den gejstlige ledelse af søstrene flere steder, og siden dette års begyndelse også af St. Frans 3. Orden.

Vi ønsker jubilaren hjertelig til lykke med, hvad han som præst gennem disse 25 år har fået lov til at virke, og vi beder Gud fortsat velsigne hans mangesidige virksomhed.

Højtideligholdelsen af dagen er henlagt til *søndag den 27. april*, hvor jubilaren vil celebrere højmessens kl. 10, assisteret af sine medbrødre.

for de 8-12 årige

Indfører barnet i messens
tanke og mening.

Kr. 5,50

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDDGADE 67 KØBENHAVN, PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

April—maj

27. S. 3. Søndag e. Paaske (583); (hvid) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Petrus Canisius ([158]); Paaskepræf. (518).

28. M. St. Paulus af Korslet (885); (hvid) 2. bøn: St. Vitalis ([12]);

29. Ti. St. Petrus Martyr (889); 2. (rød) bøn: For Biskoppen**); præf. (518).

30. O. St. Katharina af Siena (890); (hvid) præf. (518).

1. T. ST. JOSEF, Arbejdernes Forbillede***); præf. (523).

2. F. St. Athanasius (897); præf. (518).

3. L. Det h. Korskes Genfindelse (900—95); 2. bøn: St. Alexander I og Lidelsesfæller; Hellig Korskes præf. (517).

4. S. 4. Søndag e. Paaske. (hvid)

*) Kollekt for St. Ansgarius-Bonifacius-Foreningen.

**) I anledning af aarsdagen for Hs. Exc. Biskoppens udnævnelse til Biskop af København læses i dag den særlige Bøn for Biskoppen; dens ordlyd er den samme som for Paven ([122]—129), blot med følgende ændring: ... *famulum tuum Theodorum, quem pastorem ecclesie Hafniensis præesse voluisti ... din tjener Theodor, hvem du har sat til som hyrde af forestaa bispedømmet København ...*.

***) Kirkebøn: Gud, du alle tings skaber, som har givet menneskeslægten arbejdets lov, forund os i naade ved den hellige Josefs eksempel og beskyttelse at fuldføre de arbejder, du paalægger os, og at opnaa de belønninger, du lover. Ved vor Herre.

De øvrige tekster kan tages af Messen Adjutor (891—93).

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Holrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

St. Ansgars kirke

1. maj kl. 19,30: Andagt med prædiken, procession og sakramental velsignelse. På alle hverdage i maj måned afholdes andagt kl. 19,30.

Fredag d. 2. maj kl. 14 udstilles det Højhelige til tilbedelse indtil messen kl. 19,30.

St. Frans' 3. orden

Møde i Sct. Annæ kirke onsdag d. 30. april kl. 19,30.

Lejlighed søges

I anledning af min optagelse i den katolske kirke må jeg fraflytte min lejlighed i en stiftelse.

Jeg søger en 1-værelses lejlighed eller et tomt værelse med lidt køkkenadgang. Er villig til at gøre nogen husgerning. Anbefalinger haves, er 63 år.

Billet mrkt. »Haster« til redaktionen, Nørrebrogade 27 C.

Radio Vaticana

Onsdag d. 30. april kl. 21,30—21,45 sendes der fra Rom en udsendelse om Lourdes på dansk.

Der sendes nu fast på bølgelængderne: 196,2 meter på mellembølgebåndet og på 31,10 og 25,67 meter på kortbølgebåndet.

København—Firenze—Assisi

31. august til 16. september

Kr. 675,— m. liggevogn ud og sovevogn hjem.

4 dages ophold i Firenze.

1 dags bustur til Assisi via Siena.

8 dage i Assisi.

Kr. 720,— m. liggevogn ud og sovevogn hjem.

9 dages ophold i Rom.

1 dags tur til Assisi via Spoleto.

3 dage i Assisi.

Denne tur ledes af pater Gommans. Alle henvendelser til pastor d.Auchamp, Rosenkranskirken, Åkirkeby.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestrate 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Ferie på Als.

Rolige værelser med køkken for dage og uger. (1. maj—15. okt.). Dejlig beliggenhed ved skov og vand. 4,00—5,00 kr. pr. seng.

»Andersens Hus«, Kettingeskov/Als, — Over Tandslet. Tlf. 4 78 65.

UGEBLADETS BOGSIDE

KARSK OG FRIMODIG

Enoch Hjorth: »Morgendromme« (Hirschsprungs forlag).

Det er sjældent, at en digtsamling så klart og utvetydigt tegner sin forfatters portræt. Digteren lader sin hustru — som forøvrigt ikke benævnes sådan, men altid som »min elskede« — sige om Gud: »Han bor i det utilgængelige lys, men hans post-

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 87, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 59965

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

adresse er vor.« Gud skal elskes i sin skabning. Og resultatet udebliver da heller ikke. »Min datter stillede sig hen ved min stol og sagde: Min mor er blevet min veninde. Hun går med let gang på jorden. Hendes hår er ungt og levende. Hvad er der sket hende?« Sempelthen, at hun har lært kunsten at elske Gud i sine nærmeste uden der med at unddrage også naboen sit hjerte.

Digteren selv elsker også sine børn, som han besynger med Kaj Munks tonenald, men mere grebet af mysteriet end Munk. Men især er det den »elskede«, der er inspirationskilden. Og her skulle man tage meget fejl, om ikke der findes en nær forbindelseslinie til Bibelens højsang. Dagliglivet med den elskede løftes op i et billedsprog, som til forveksling lyder religiøst, og notabene, skal gøre det — for er ikke den ægteskabelige kærlighed billede på et stort religiøst mysterium?

Dagliglivet med hustru og børn er for digteren rigeligt nok. Til ham kommer hans onkel »fra de lange gader, hvor de blinde bor, de blinde, som ser og dog ikke ser«. Denne blinde vil kalde digteren »tilbage til os«

og byder ham rentefrit lån. Men digteren kalder på sin elskede, og hun kommer frem. Da holdt gæsten »hænderne for sine øjne som en, der får sit syn tilbage i middagssolen. Og han gik bedrøvet bort, thi han havde meget gods«.

Allerede nu tegner portrættet sig klart. Og læser man de rent religiøse digte, uddybes det kun. Han mener med Steno: »Lær mig: Altid at agte det, som jeg ved, højere end det, som jeg ser«. Da bliver »håndgribeligheden en beånding, der leder mig til virkelighedens verden«. Der for bliver livets »vilkår« det enkle: »Knæle på jorden og kysse Guds muld« — og ved livets afslutning: »Farvel du fagre verden og vær velsignet«.

Disse citater kunne forøges med

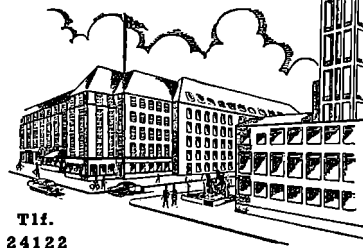
mange andre, men læserne skal selv have glæden ved at finde dem frem. Disse digte vil for mange kunne være til sundhed. Ikke uden de bedste grunde siger Frelseren selv til digteren: »Du modstår neurosens fristende nektar og forsøger depressionens dølgge kappe«. Digteren vil det sunde og det karske. Selv i sine kosmiske syner er han den ubesejrelige optimist. Karskhed og frimodighed er nøgleord til forståelse af dette forfatterskab, der virker som en opøvelse i mentalhygiejne, hvis ikke dette ord er for plat i højsangens nære selskab.

»Morgendømme« fortjener sine læsere — både medicinsk og religiøst. Disse digte vil være mange en god ledsager på vejen gennem livet.

H. D. T. K.

Aarhus

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

Gør Deres Indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

MEJRIET
Vesterbo

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

Støt annoncørerne

V. Svenstrup . Telefon 21557

Aut. Elektro-Installatør . Ladestation

Hans Brogesg. 4 . Tietgenapl.
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22868

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Reservøret

Kød- flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Støt annoncørerne

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved
Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 14 20

Arndt Nielsen Ure og Optik
Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen
Boghandel

Telefon 2525

(2 Ledninger)

Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg
Snedker & Tømrermester

Lindebjerggårdsvej Telf. 1628 & 818
Leverandør t. de kat. Institutioner

N. Juul Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Frankrig mindes pèrre Foucauld

I forbindelse med jubilæumsfestlighederne i Frankrig til minde om hundredeårsdagen for pater Charles de Foucauld's fødsel, afholdtes der sidste søndag eftermiddag en mindeandagt i St. Augustin kirken i Paris. Det var i denne kirke, at pater Foucauld's omvendelse begyndte. Ærkebiskoppen af Paris, Maurice kardinal Feltin, indviede i forbindelse med mindeandagten en mindetavle af marmor.

Charles de Faucauld — kaldet »den moderne ørkenhelgen« — var oprindeligt fransk officer og Marokko-forsker og levede senere som missionær blandt tuaregerne i Sahara. (KNA).

D.K.K.F.

Fra 10. til 16. august afholdes den første retræte og ledes af pater A. Dekkers S.J. Sengelinned, håndklæder og serviet bedes medbragt. Pris for enestuer kr. 50,—, for fællesstuer kr. 45,—.

Tillige vil der blive holdt en retræte fra lørdag aften den 16. til søndag aften den 17. august, som også ledes af pater Dekkers. Også til denne retræte bedes ovennævnte sager medbringes. Pris 15 kr.

Tilmeldelse til fru Kerckhoffs, St. Ibsvej 7, Roskilde. Tlf. Roskilde 1012 indtil 24. juni. Efter denne dato til Trørød. Tlf. Trørød 71.

Styrelsen.

Nu kommer turen til Wienerbørnene!

Da Ungarn kom i nød, mødte landet større gæstfrihed og offervilje hos sin fattige nabo Østrig end hos noget andet land. Østrig har endnu i dag lige så mange flygtninge, som det har egne indbyggere, og den overbelastede økonomi rider landet som en mare, alt imens landets egne indbyggere har en levofod, der bedst kan illustreres ved den oplysning, at indtægten er ca. halvt så stor som i Danmark i forhold til varepriserne. Alt imens går tusinder østrigske børn rundt som ofre for efterkrigstidens opløsning, undertiden i den dybeste fattigdom, undertiden hos enlige, forslidte mø-

Jesu Hjerter sogns basar

søndag den 4. maj i Skt. Knuds Skoles lokaler kl. 8—21.

Boder — tombola — restauration hele dagen — div. underholdning.

Overskuddet går til sognets ferie-hjem, der gennem fire år har været besøgt af gæster fra så godt som alle københavnske sogne og fra provinsen. Det har dannet rammen om retræter og weekender for ungdom, studenter, sygeplejersker m. fl. og vil gerne se Dem blandt sine gæster.

Støt vort arbejde!

Basarkomiteen.

dre, som ikke er i stand til at lade dem opleve et virkeligt familieliv og møde kærlighed, godhed og glæde. Jeg er fornylig vendt hjem fra Wien, hvor jeg har undersøgt forholdene på ny, besøgt mange hjem og talt med alle de forældre, der beder så inderligt om, at vi alligevel vil hjælpe børnene ved at give dem et sommerophold i danske hjem. En mængde gæstfri danske hjem kender allerede disse levende og indtagende børn fra kontakter gennem tidligere somre, og deres gavmildhed har ofte vist forbausende resultater. Det har ikke alene været muligt i årenes løb at forandre børnenes mentalitet, men hele hjem har ladet sig påvirke af den indflydelse, børnene har bragt med sig hjem. 90 % af de børn CARITAS gerne vil hjælpe fra Østrig er faderløse, og alt for meget overladt til sig selv — vi kan hjælpe dem i en utrolig grad ved at række dem hånden, og måske skal vi ikke glemme, hvilken glæde og hvilket liv de bringer med sig. Lad os hjælpe det land, der trods sin fattigdom ikke betænkte sig et øjeblik på at hjælpe langt over evne, da et broderland kom i nød. Vi har børn i alle aldre fra 6 til 16 år, deriblandt også et par ungarske børn. Transporten kommer den 17. juni til Sjælland, og den 24. juni til Jylland. Børnene bliver her i to måneder. Vil De være med til at hjælpe disse små mennesker, så ring eller skriv til CARITAS DANMARK børneforsorg v. fru Else Nerad, Grønnevej 280, Virum. Telefon 84 53 85.

Suds døtre -

(sluttet fra side 209)

egen hånd haves en beretning, som skyldes et julebrev, han den 28. december 1685 skriver til die Oberin i Ringe.

Han begynder med nogle juletanker, der røber hans sublimt opfattelse af armoden, dernæst fremsætter han inderlige ønsker for julen og det kommende år (det, der skulle blive Stensens sidste), og sluttelig kommer en fortrolig beretning om de stedlige forhold i Schwerin, om den usikre grundvold, den katolske menighed bygger på — under en hertug, der vel er katolik, men som er uden arving, og som ikke vil være i stand til at betrygge kirkens fremtid. Stensen taler også om præstemangelen på stedet. Han er uden kapellan, og den katolske menighed har ingen egen kirke.

Da brevskriveren har lettet sit hjerte, føjer han til: »Dawon wolle sie aber nicht andre reden, sondern wol mich undt alle diese örter Goth befehlen, dehm ess leicht iss und zu helffen, wan seine Barmhertzigkeith ess thun wil —«.

At det der nævnte trofaste venskab bestod, så længe Stensen levede, ses af et dokument, som findes i tillæget til »Epistolae«. Det hidrører fra Caspar Engelbert Schmael og er svar på et brev, som die Oberin fra Ringe har sendt denne til Hamburg i januar 1687.

Caspar E. Schmael takker dybt rørt

for priorindens henvendelse og for hendes og søstrenes forbøn.

Die Oberin har åbenbart spurgt sig for med hensyn til, hvad hun skulle gøre af de klæder og paramenter, som hun opbevarede for den afdøde. Endskønt Stensen en gang i året 1685 havde sendt sin ven Rautenfels til Münster for at ordne sit dør efterladte eje, synes dette alligevel ikke at være blevet flyttet, og priorinden har nu gjort opmærksom på de ting, hendes kloster stadig husede.

Biskop Niels Stensen i Münster-årene

Dette fremgår af det følgende:

»Bassjenig, welches unser goltsöltige, in Gott ruhender leibster Vater ihnes vermachtet hat, wollen sie nuhr in namen Herrn Jesu Christi mit guter Ruhe besitzen und behalten und zufriedener sei mit dem lebendigen Wort, so aus dess söhlichen, hln., getreuer Diener Gottes Munde gesprochen, aber auf kein Papier geschrieben, um sein Wort gewisslich mehr Autorität als alle Notariatstegel dieser Welt bey einer christlichen Schlen haben. Und dass er söhl. Herr das mit seinem Munde gesagt vor seinem Tode, bin ich vor Gott und allen Menschen bereit allezeit zu bezeugen.«

Det er bekendt, at Niels Stensen døde i den yderste personlige armod, den armod, som han af egen fri vilje praktiserede, for derigennem konsekvent at tjene sin Gud, hvorfor ingen heller bør fordriste sig til at beklage eller misbillige den. Han ejede intet at give bort. Men før sin død bestemte han, hvad hans kapellan »til alle tider vil bevidne«, at Ringe kloster skal beholde han biskoppelige skrud. Måske har han villet give sin trofaste ven, die Oberin, et synligt minde om den varme interesse, han fra første færd havde næret for hendes gerning, måske har det skullet være et takoffer til Gud for klostrets vækst, dette kloster, der synes at have været blandt de virksomheder, som i Stensens sidste år trivedes — ham til glæde og Gud til ære.

Karen Plougaard.

Katolsk Ugeblad

MAJANDAGT ELLER ATOMBOMBE?

Det katolske Østrig

Åsebakken kalder

Sommermødet på
Magleås

Tidens problemer

106. ÅRGANG

4. MAJ 1958

NR. 18

UNGARSK PRÆSTER TIL MOSKVA?

Ifølge det ungarske blad »Nepszava« har Sovjetunionens departement for kirkelige anliggender indbudt et antal ungarske gejstlige til at aflægge besøg i Sovjetunionen. Henimod 30 katolske og protestantiske præster vil — ifølge samme kilde — inden længe afrejse til Moskva. Til leder af den katolske delegation er udset biskoppen af Csanad, mgr. Endre Hamvas. Efter hvad »Nepszava« meddeler, har ærkebiskop Groesz anmodet de katolske gejstlige, der skal deltage i rejsen, om efter deres hjemkomst fra Moskva at aflægge rapport til ham om deres indtryk fra besøget i Sovjetunionen.

(KNA)

Plojhar „glemte“ at røbe ærkebiskop Beran's opholdssted

Rapport fra de katolske præsters „fornylsesbevægelse“ i Tjecoslovakiet

»Osservatore Romano« beskæftigede sig i den forløbne uge med en publikation, der netop er udsendt af det regeringslydige Caritas i Tjecoslovakiet i samarbejde med den slovakiske st. Adalberts forening. Publikationen indeholder bl. a. en tale af den tjekiske sundhedsminister, den ekskommunicerede gejstlige P. Plojhar, der tillige er præsident for den såkaldte fredskomité. Plojhar udtaler heri bl. a., at ansvarlige kirkelige myndigheder samt største partten af den katolske gejstlighed i Tjecoslovakiet er enig med den politik, der idag føres af den katolske kirke i Tjecoslovakiet. Plojhar kommer imidlertid ikke nærmere ind på denne politik og giver ej hel-

ler nogen oplysninger om, hvor den tjekiske katolske kirkes primas, ærkebiskop Beran, befinder sig.

»Osservatore Romano« minder i denne forbindelse om, at det er adskillige år siden, at Plojhar blev ekskommuniceret, fordi han på trods af direktiver fra kirkens ledelse havde overtaget et parlamentsmandat, samt at denne ekskommunikation stadig står ved magt. Den såkaldte katolske »fornylsesbevægelse«, som Plojhar slår på tromme for, pålægger de troende et tilsvarende ideologisk og moralsk slaveri, som kommunisterne i den øvrige kommunistiske lande hidindtil forgæves har forsøgt at påtvinge kirken. (KNA)

Christopher Dawson professor ved Harvard-universitetet

Det katolske Englands førende historiker, Christopher Dawson, er blevet udnævnt til »professor for romersk-katolske studier« ved Harvard-universitetet i de Forenede Stater. Udnævnelsen er gældende for fem år, og lærestolen for romersk-katolske studier ved »Divinity-school«, Harvard-universitetets institut for religionsvidenskab, er specielt blevet oprettet for professor Dawson.

Londoner-bladet »Daily Telegraph« henviser til den store betydning, der må tillægges denne udnævnelse, og skriver, at Harvard er »den amerikanske protestantismes akademiske højborg« og at Dawsons udnævnelse er den første af sin art inden for et ikke-katolsk universitet i USA.

Christopher Dawson, der er fyldt 68 år, påbegynder forelæsningerne ved Harvard-universitetet nu til efteråret. Den engelske religionsvidenskabsmand er også kendt herhjemme fra en række publikationer. Han er tillige med-grundlægger af institutionen »The sword of faith«. (KNA)

Biskop Theas fordømmer misbrug i Lourdes

Biskoppen af Tarbes og Lourdes, mgr. Pierre Theas, tager i en udtalelse meget skarpt til orde mod alle dem, der misbruger hundredeårsfestlighederne i Lourdes til forretningsmæssige formål. Biskoppens udtalelse er dog især møntet på dem, der enten direkte eller indirekte »handler« med vand fra Lourdesgrotten. Han fordømmer meget skarpt blandingen af Lourdesvand i rent profane artikler såsom sæbe, fyldepenneblæk o. l. samt anbringelsen af billeder af Gudsmoder fra Lourdes på souvenirs. Sluttelig fremhæver biskoppens udtalelse, at de devotionalier, der sælges i forretningerne, ikke er indviet. Henviisninger til at der forhandles »indviede« artikler er et forretningsmæssigt tiræk, der alvorligt fordømmes. Biskop Theas slår endvidere til lyd for, at der kun forhandles religiøse erindringer, der ikke kan betegnes som juks. (KNA)

DET DREJER SIG OM MENNESKELIVETS SKÆBNE

Alvorlige paveord om radioaktiviteten

I en tale til et halvt hundrede læger, som har været samlet i Rom til en kongres om måling af radioaktive strålinger inden for medicinen, fremsatte den Hellige Fader i forrige uge en indtrængende advarsel mod faren for radioaktivitet. Den Hellige Fader pegede med eftertryk på de farer, som radioaktive stråler frembyder for den levende organisme, og betegnede det som uomgængelig nødvendigt, at disse stråler og deres biologiske virkninger blev nøje målt og undersøgt.

I sin tale udtalte Pius XII bl. a.: Ingen har lov til at ignorere den fare, som de radioaktive stråler frembyder for den menneskelige organisme. Eksplerne med de radiologer, der er blevet offer for disse, samt først og fremmest de ødelæggende virkninger, der er en følge af unklarforsøgene, er i frisk erindring. Det er til syvende og sidst menneskelivets skæbne, der står på spil, og derfor er udforskningen af

(Sluttes på bagsiden)

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landeretsagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KSK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

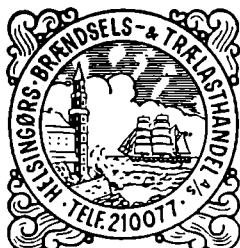
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstads
malteede

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermester- og Entreprenørfirr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDSSEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)
Malermfirma
Telf. 1694 - 228
Udlærer arbejdet ved de katolske institutioner

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

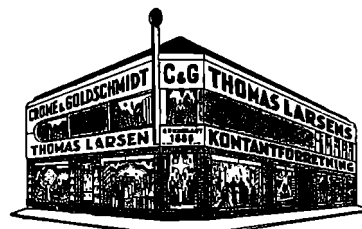
Roskilde Boghandel

Sct. Olgade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Børgerdiget Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Støttermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olgade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

Majandagt eller atombombe?

Med usvigelige sikkerhed ved vi, at hvad enten blodet flyder i strømme ud over denne vor jord og tårerne væder menneskets kind eller om der lyder forårstoner fra menneskenes hjerter, så rinder maj måned op og smykker jorden med sin blomsterpragt. Maj måned er som et glimt fra det tabte paradis, hvor roser står i flor, det er som et stykke himmel her midt i tårernes dal. Det er da i og for sig også kun ganske naturligt, at den katolske kirke har kåret Himmeldronningen til Majdronning og at kirkens børn i dennes måned smykker hendes altre med den blomsterpragt, som Skaberen har udstyret foråret så overdådigt med. År efter år vender maj måned tilbage med nyt liv og ny pragt — selv om mennesket gør alt, hvad der står i dets magt for at omdanne denne jord til et helvede.

Hvilken himmelråbende kontrast er der ikke mellem naturens »glædesmåned« — kaldte vore forfædre måske ikke maj for »Vonnemåned« — og så den horrible jammerdal, som det i løbet af vort korte liv er lykkedes os at omskabe denne verden til! Og er det stort bedre i år, i dette »Herrens år« 1958? Til trods for de allehånde sentimentale betydrelser og gyldne løfter, som lyder fra øst og vest og fylder verden med en vis optimisme, så fortsætter ikke desto mindre atomrustningens apokalyptiske kapløb, og flere og flere nationer drages ind i dens tryllekreds. Hvordan skal det dog ende, dersom det ikke lykkes de internationale overenskomster at standse dette kapløb? Det er slet ikke til at lænke på. Situationen er alt for alvorlig — dødsens alvorlig — til at vi som voksne, ansvarlige mennesker kan affinde os med denne udvikling og blot lulle os ind med de beroligende indsprøjtninger, der så rundhåndet uddeles fra højre og venstre.

Den, der idag til fulde indser situationens alvor, kan simpelthen ej heller unnlade nu i maj at trygle Guds moder om hendes mægtige forbøn: »Lad had og harme og fjendskab fly og lad snart kærlighedsfreden gry, så jorden bliver et eden.« Der var for nylig en statsmand, der udtalte, at man måtte være klar over, det ikke ville være mu-

ligt at skabe et himmerige på jord. Et himmerige på jorden! Nej, kan det blot lykkes os at forhindre, at jorden omdannes til et helvede, så må man vist være tilfreds. Og derfor må den hele kristenhed tage sin tilflugt til den kvinde, der i sin egenskab af frelsens moder tillige er vor moder, menneskeheden moder. Hun, Guds mo-

Gudsmoderstatue (Oberammergau) i Vor Frue kirke i Århus.

der, hun kan, og hun menneskenes moder, hun vil også hjælpe os i denne store nød.

Er det måske ikke på tide, at katolske kristne over den ganske verden bliver sig bevidst, at Benedikt XV, den første verdenskrigs pave, der brændemærkede krigen med så skarpe ord (»vanvid«, »forbrydelse«, »selvmord«) midt under krigens gru drog den glemte Gudsmoderstitel »regina pacis«, fredens dronning, frem af glemsel. I maj 1917 forordnede han, at påkaldelsen »Du fredens dronning, bed for os«, blev føjet til det Lauretanske litani, men allerede inden da — vi kender en tilsvarende bøn fra Tredivaarskrigen dage — har katolske kristne taget deres tilflugt til Maria som »fredens dronning«.

»Der findes ingen større modsætning end Maria og krigen«, skriver en katolsk teolog, hvis hele virke har været udført i fredsbestræbelsernes tjeneste. Det er hæbet over enhver tvivl. Og selv om man før i tiden vel kaldte Gudsmoder for »Maria de Victoria«, Sejrens Maria, og påkaldte hende for at opnå sejr mod hedningernes fremstormende skarer, så er det i vore dage ikke den om man måtte sige »materielle« sejr i krigen, som kristenheden bestemmer himmeldronningen om, men derimod sejren over den infernale krig, om sejren for fred og frihed under eet. Der burde ikke kunne blot tænkes en krig idag med de våben, som man nu disponerer over — vi har i sandhed himlens hjælp behov — regina pacis, ora pro nobis.

Det er — forhåbentlig da — de færreste katolikker, der ikke kender bønnen: »Kom ihu, o nådefulde Jomfru Maria, at man aldrig har hørt, at den, der tager sin tilflugt til dig, påkalder din hjælp og anråber om din forbøn, er blevet forladt...« Hvis forholdet er det, at vi virkelig tror herpå, så har vi ikke lov til at sige, at der ikke er noget at gøre, og at vi små mennesker intet som helst kan gøre for at afvente den truende katastrofe. Hvis »Maria de Victoria«, fredens dronning, er med os, skulle vi da intet kunne udrette for fredens sag, skulle vi da virkelig stå magtesløse over for bomber af alle alfabetets bogstaver? Det er så ganske givet forkert, om vi kun tog vor tilflugt til Maria i alle vore små private anliggender, men mente, at hun — »de kristnes hjælp« — skulle være ude af stand til i denne store og for menneskeheden så afgørende kamp at række os en hjælpende hånd.

Tænker man blot på, hvor utallige gange Maria ned gennem tiderne er blevet fremstillet som den beskyttende moder, der breder sin kappe ud over sine børn, akkurat som hønen, der samler de forskræmte kyllinger under sine vinger, ja, så vil vi nu i maj ikke forsømme at bringe hende forårets blomster, pryde hendes altre og i barnlig tillid tage vor tilflugt til hende med bøn om afrustning, nedrustning og forståelse mellem nationerne. Den gamle Churchill udtalte i en af sine sidste taler i det engelske underhus: »Når jeg tænker på fremtiden, så græder jeg ved synet af ethvert barn.« Og I mødre, der ængstes for jeres børns fremtid, husk på, at der er en moder i himlen, som tager sig af jer og jeres børn og som i trygt kan gå til med bøn om en bedre fremtid. Hun er nemlig »fuld af nåde« og »Herren er med hende« — hendes navn er fredens dronning!
S. P.

Af den fortræffelige »Don Bosco«-bog »Halvvejs til Himlen«, der fortæller om St. Bernhard-klosteret, citerer vi et par sider fra det sted, hvor abbeden fortæller om St. Bernhard, den unge adelsmand fra det 10. århundrede.

»Bernhard fyldte tyve år. Men det var ikke romantik, han tænkte på, det var alt det, benediktinerne lærte ham, at tjene mennesker og lovprise Gud — og han ville gerne lovprise Gud. Så kom der bud efter ham hjemmefra.

Hans far skrev: »Kom hjem. Det er nu på tide, at du overtager din stilling med alle dens forpligtelser.«

Der var ikke noget valg. Bernhard red hjem. På vejen hamrede spørgsmålene i hans hjerne. Hans stilling. Hvad var hans stilling? Hvad var han Bernhard af Menthon bestemt til?

Men var Bernhard i tvivl, var hans far og mor det ikke. De tog kærligt imod ham og fortalte ham nyheden. »Alt er ordnet til dit bryllup, Bernhard, et bryllup, som vil forene to af Savoie's mægtigste godser. Du og Margaret de Mollans er forlovede.«

Margaret de Mollans. Han huskede hende godt. Hun var en lille pige, da han tog af sted. Hun havde store øjne og et bedrøvet smil. De havde leget sammen. Han havde elsket hende som barn. De havde sandelig valgt ham en dejlig brud. Men pludselig ønskede han ikke at se hende igen. Han brød sig ikke om at opdage, at han måske følte noget for hende. Der var ikke plads for kærlighed og ægteskab i hans planer.

»Far, dette vil skuffe dig, men jeg må sige det. Jeg vil ikke giftes og kan ikke følge efter dig som Menthons herre.«

Hans far blev vred, hans mor forbavset.

»Bernhard, er du blevet gal? Det er dit hjem. Det er din pligt at overtage godset efter mig.«

»Jeg har en højere bestemmelse. Måske var jeg længe om at blive klar over det, men nu ved jeg, at jeg vil være munk.«

Moderen hulkede, men faderens vrede var behersket. De drøftede sagen uden at skændes.

»Du må i alt fald hilse på hende,« sagde hans far endelig. »Hendes forældre skal ikke vide noget om dette. Vi kan snakke sammen, når vi kommer tilbage.«

Josef så det hele for sig, Mollansernes slot, der lignede en hule i klippen, men som var rigt udstyret. Margarets far og mor, der var glade over datterens forlovelse med deres bedste vens søn. Margaret selv, blussende lykkelig. Maden, der blev båret ind på sølvfade, de løftede bægre, lykønskningerne.

Og så Bernhard og Margaret alene ude på et brystværn.

At elske en pige, en sød, slank og livlig pige som Margaret, hvordan var det? Josef vidste det ikke. Hvordan havde det været for Bernhard?

Der var ingen beretning om det, der

skete mellem dem, kun et par korte breve, de skrev til hinanden, gav nogle antydninger. Hvis Bernhard ikke havde viet sit liv til kirkens tjeneste, ville Margaret sikkert være blevet hans livs kærlighed, hans elskede, hans brud.

Men Gud krævede alt. Og i sit hjerte havde Bernhard allerede givet alt. Den unge mand og den unge pige læste i hinandens øjne og tog deres beslutninger.

4. søndag efter påske

4. maj 1958

SYNG HERREN EN NY SANG

Hvad skal vi dog med ny sange og salmer, når vi har de gode gamle? Hvad skal vi dog med et nyt alter, en ny korsvej el. lign. — det, vi har og kender og holder af, det er da godt nok! Hvor man dog kender denne udtalelse!

Men lad os lige engang tage det citat, hvormed søndagens messe idag indledes, op til ordret overvejelse. Er det i og for sig ikke ejendommeligt, at vi har så relativt få ny sange og salmer i kirken? I de officielle salmebøger er det stadigvæk ældre ting, der tages frem til erstatning for de sødladde ord og toner, der dukkede op i forrige århundrede. Men *ny*, dem er der kun få af. Ganske vist hører man om en fransk jesuit, der drager rundt med sin lut — som en anden Tommy Steele — og synger religiøse sange til jazz-melodier, man man kunne måske også tænke sig en lidt anden måde at modernisere religiøsiteten på. At der ligger muligheder i paterens idé, det må man vel indrømme. Man kan ikke blive stående ved den tusindårige koral eller ved middelalderens eller barokkens salmer — udviklingen lader sig ikke bremse op.

Hver tidsalder har søgt og fundet sin egen kunstneriske udtryksform for det religiøse. Vor tid bliver næppe heller sparet herfor — det kommer nok.

Der vil imidlertid altid være to retninger inden for kirken — to retninger, der supplerer hinanden og som har lige meget ret og uret: de revolutionære, der synes, at alt hvad der er nyt, er det eneste saliggørende, og de konservative, der holder fast ved det bestående, det »gamle« og som ikke vil noget nyt. De revolutionæres positive funktion er den, at de sætter udviklingen igang, bringer uro over feltet og vækker mishag med det bestående. Til gengæld er det de konservatives fortjeneste, at de søger at dæmme op for modpartens initiativer, at de søger at advare og at de holder tråden fast mod fortiden, traditionen. Sandheden, den rette vej, ligger midt imellem — det er den gamle historie om igen om den gyldne middelvej. Hvem vil vove at påstå, at alt det bestående er det helt rigtige, men det er så sandelig heller ikke rigtigt, at alt det ny er så evig dejligt!

Den kirkelige ledelse — hvad enten det nu er selve Rom eller den lokale biskoppelige myndighed — hører så bestemt ikke til de revolutionæres parti. Men ikke desto mindre: hvor store forandringer er der ikke sket i løbet af de sidste halvtreds år? Det, som man for tredivede år siden handlyste og afviste, det er idag god latin på bjerget, det er i dag måske endda noget ganske selvfølgelig. Og hvis en gammel præst i dag ville stå op af sin grav og ville overvære en liturgisk messe i en hypermoderne kirke, ja, så ville han måske — mildest talt — ryste på sit hoved og tvivle på, om det virkelige var hans kirke. Udviklingen har sat alt i skred — og hvem ved, hvad de næste hundrede år vil bringe? Hvem ved, om det måske ikke ville gå os på samme måde, dersom vi rejste os af vor grav om hundrede år?

Den forrige pave prægede ordene: Alt må fornys i Kristus! Det er på høje tid, det er vi alle enige om. Vi er blot uenige om tempoet og metoderne. Vi må prøve os frem og muligvis rette fejltrin — men der fører ingen vej tilbage.

Syng Herren en ny sang -- det vil sige, at vi skal vandre fremad. Det falder nemlig ikke blot tilbage på os selv, men på Vor Herre, dersom vi vedblivende lirer den gamle lektie af. Ordet nyt er ikke forbudt, det er ikke tabu i vor religion eller i kirken, det er tværtimod pligt. Alt, hvad der er levende, vokser — hvad der ikke vokser, det er dødt. Lad os derfor takke Vor Herre, fordi han har sendt os en ny vind, der måske hvirvler støvet op omkring os, men som til gengæld også renser luften.

Det er sandelig ikke alt, hvad der er nyt, som er godt -- det er både sikkert og vist, og det er ikke enhver af os beskåret at være ny-skabende. Vi er ikke tvunget til at rende efter alle nymodens ideer — hverken i klæde-dragt eller i liturgi; men vi må til gengæld heller ikke frakende nyskabelserne enhver mulighed. Vor Herre benytter tiden med dens udvikling til at lede os fremad mod vort evige mål. Vejene og midlerne, som han benytter sig af, er forskellige — og selv vildfarelser kan gå sandhedens ærinde!

Sognepræsten.

ikke til at få op. Han var låset inde.

Han gik hen til vinduet. Som alle slottets vinduer havde det gitter udenfor, og der var mere end seks meter til jorden. Faderen vidste nok, hvad han gjorde.

Han gik hen og ruskede i døren. En vagt svarede ham. Han var fange.

»Jeg vil tale med min far,« råbte han.

Men da faderen kom, blev døren ikke åbnet.

»Bryllupsforberedelserne er i fuld

gang,« sagde han. »Før du er vel gift, løber jeg ingen risiko. Du bliver bag lås og slå.«

»Margaret vil heller ikke dette.«

»Margaret har heller ingen ting at skulle have sagt. Tag det med ro til brylluppet, det er til dit eget bedste.«

Dag efter dag hørte Bernhard lyden af bryllupsforberedelserne. Skomagere og skræddere kom ind til ham, og han blev plaget af tusind spørgsmål om planer, han nægtede at tænke på. Han

(Sluttes på bagsiden)

Tidens problemer:

KRISTI SENDEBUD TIL OS

Guds åbenbaring i Jesus Kristus er en kendsgerning, der ligger over 1900 år tilbage i tiden. Hvad Guds Søn dengang har lært, givet og befalet dem, som var hans samtidige i Palæstina, skulle have gyldighed lige til jordens grænser og ned gennem tiderne, indtil Herren kommer igen på himlens skyer. Men hvordan kommer vi andre i besiddelse af de overnaturlige goder, som han har tiltænkt alle mennesker?

Hvis vi vil have det rigtige svar på dette spørgsmål, bør vi ikke høre på, hvad mennesker kan finde på, men ene og alene på det, som vor Frelser selv siger og bestemmer. Ifølge det nye testaments bøger vil han betro den skat, som består af sandhed og nåde, til sin kirke, og denne skal så under Helligåndens varige bistand samvittighedsfuldt bevogte og bevare hans helige lære og hans nådemidler og bud og så trofast forkynde og forklare alt for menneskene. Det er det, han mener, når han før sin himmelfart sagde til sine apostle: »Mig er givet al magt i himmelen og på jorden. Gå derfor hen og lær alle folkeslag: døb dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og lær dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er hos jer alle dage indtil verdens ende.« (Mt. 28, 20).

Den sidste sætning fortjener særlig opmærksomhed. Spørger man nemlig, hvordan Herrens varige nærværelse skal forstås, så svarer han selv (Jo. 15, 1—8): »Jeg er vintræet, I er grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt.« Frelseren forbliver altså, omend usynlig, hos dem og er på en hemmelighedsfuld måde forenet med dem samt med alle dem, der hører ham til. Og samtidigt erklærer han, at også Guds Helligånd, den anden talsmand, skal være hos hans sendebud til evig tid, han, sandhedens ånd, der skal vejlede dem til al sandhed, vidne om Kristus og minde om alt, hvad han har sagt og således forherlige ham. (Jo. 14—16). På denne måde er det to guddommelige personer, der gennem menneskelige sendebud, nemlig apostlene og deres retmæssige efterfølgere i embedet, meddeler os, hvad Kristus har lært, skænket og befalet os, da han efter menneskeordelsen forkyndte budskabet om frelse i det hellige land.

Det er altså på denne hemmelighedsfulde måde, at Kristi forløsergerning baner sig vej gennem landene og ned gennem århundrederne, til Herrens store dag frembyder. Der er altid to, der samtidigt forkynder evangeliet: Helligånden og Jesu sendebud. Til de sidstnævnte hører hun de mænd, som virkelig er sendt af Herren, men ikke mænd, som har sendt sig selv og derfor ikke kan legitimere sig som Kristi sendebud. »Da Herren var blevet optaget til himlen og havde sat sig ved Guds højre hånd, gik Kristi apostle ud og prædikede alle vegne. Og Herren virkede med dem og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.« (Mk. 16, 19—20).

Evangeliets sejrsgang gennem verden begyndte altså med den mundtlige forkyndelse af Kristi lære og religion eller ved den mundtlige tradition. Så længe bogtrykkerkunsten endnu ikke var opfundet, var den jo det nærmest-liggende middel til at bringe menneskene i de forskellige verdensdele og ned gennem tiderne de åbenbarede sandheder. Hvad apostlene havde hørt af Kristi mund eller af Helligånden, gav de videre til det følgende slægtled gennem mænd, som de ved præstelige bispevielse havde givet del i deres fuldmagt og embede. Således raketes den kristne tros skat fra hånd til hånd i uafbrudt rækkefølge og nåede således i Kristi Kirke ned til vor egen tid. Det siger sig selv, at Helligånden har magt nok til ad den vej at bevare den kristne sandhed uskadt og at forkynde den i kirken og i hele verden.

Den mundtlige forkyndelse af evangeliet, begyndt af Kristi 12 apostle og fortsat af deres efterfølgere i embedet, er i grunden vor eneste kilde til troen. Den er den eneste vej, som Herren selv har påbudt at gå, da han sagde: »Gå ud og lær. Hvem der tror bliver frelst. Jeg er hos jer indtil verdens ende«. I hvert fald er den lærende kirke, der i dag udøver den gerning, som Kristus har påbudt den at udføre, den nærmest-liggende og almenlydige norm, som alle mennesker skal rette sig efter. Det er også den letteste og for de fleste mennesker den eneste mulige måde, hvorpå de kan komme i besiddelse af Kristi evangelium.

Kirkens sendebud har imidlertid altid følt trang til også at skrive op, hvad de forkyndte med det talte ord.

Og således har vi nu en rig litteratur i vor hellige Kirke, der til stadighed viser os, hvad den har troet og lært i de forskellige århundredere. Vor tids tro bør være i overensstemmelse med vore forfædres tro. For Kristi sandhed er uforanderlig.

Ønsket om en skriftlig fremstilling af de vigtigste kendsgerninger og sandheder er noget meget naturligt hos os mennesker, og derfor finder vi dette middel anvendt allerede i en fjern fortid. Af samme grund har Gud i sin godhed også villet åbenbare sig ved det skrevne ord, idet han benyttede mennesker som redskaber ved af-fattelsen af de hellige bøger, som vi har fået. De kaldes »Skriften« og er verdenslitteraturens ypperste skat. Gud gav dem ikke direkte til den enkelte troende som dennes umiddelbare troskilde, men til kirken som sådan, for at dens læremyndighed skulle forelægge og forklare dem for kirkens børn. Hvor der er dette samarbejde mellem kirkens lærere og den enkelte troende, bliver disse hellige bøger til umådeligt stor velsignelse for alle. Egenrådig brug af den hellige skrift gennem den enkelte har derimod mangfoldige gange i historiens løb ført til ganske ensidig brug af den og derved til en krænkelse af dens natur og formål. Istedetfor at vække overnaturligt liv hidførte den nådelivets død. Meningen med de hellige bøger er udtrykt i Pauli 2. brev til Timoteus (3, 15) således: »Du kender fra barndommen af de hellige skrifter, som kan gøre dig viis til frelse ved troen på Kristus Jesus. Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at forbedre, til at opdrage i retfærdighed, så at Guds mand kan blive fuldkommen, velskikket til al god gerning.« Men uden kirkens vejledning og som følge af egenrådighed og påståelighed gik det utallige gange således, som Petrus skriver i sit 2. brev (3, 16): »Der findes ting (i Pauli breve), som er vanskelige at forstå, og som de ukyndige og ubefæstede til deres egen fortabelse fordrejer, ligesom de gør med de øvrige skrifter.« Af denne bemærkning fremgår tydeligt, at den hellige skrift ikke altid er så klar og forståelig, at alle og enhver kan opfatte den rigtigt og øse den rette tro af den. De hellige bøger skal altså læses under kirkens vejledning, fordi denne af Kristus har fået den opgave at våge over den hellige skrift og dens sande mening.

Sammenfattende kan vi nu sige, at vor Frelser har givet sin hellige kirke det hverv at fortsætte hans egen gerning, indtil han kommer igen. Som bistand lovede han sin egen nærværelse og Helligånden. Den tro, som skal forkyndes i hele verden, finder kirken i to kilder, som Guds godhed har forskaffet den: i den mundtlige overlevering, som Helligånden leder fra slægtled til slægtled, og den hellige skrift.

Her melder der sig nu en hel del problemer, som trænger til en nærmere undersøgelse og den rette løsning. Det skal så være emnet for næste gang.

F. K.

Det katolske Østrig i dag

◀ I bjergene står
krucifikset på vagt —

Når man ser de nyeste statistikker fra Østrig, vil man ikke ligefrem være tilbøjelig til at kalde landet for et *katolsk* land. Ganske vist er 90 % af befolkningen katolikker, men kun 25 % af dem praktiserer deres religion, hvilket altså vil sige, at 75 % ikke går i kirke. Og alligevel synes fremtidsudsigterne for katolicismen i Østrig at være bedre end før, hvilket beviser, at statistikkerne ikke altid har ret.

Så snart en turist kommer over den østrigske grænse, opdager han en mængde tegn på religiøs liv: kapeller og kors står langs vejene, og i krostuerner hænger altid et krucifix, som er smukt pyntet med blomster. Den kristelige overlevering har slået dybe rødder i befolkningen; lige fra fødselen lever børnene i omgivelser, hvis vaner og symboler er helt katolske. Og man siger ikke »goddag«, men »Grüss Gott«.

I århundreder var katolicismen statsreligion. Det kunne være godt, men havde også sine skyggesider. Kejseren har tillen »Apostolisk Majestæt«, og de af staten lønnede præster var for befolkningen nærmest som andre embedsmænd at regne — borgmestre eller skatteopkrævere — og ikke som Guds tjenere. Dette har naturligvis sat spor, som er vanskelige at udlette, og forklarer til en vis grad, at store dele af arbejderstanden er antiklerikale. Kardinaler og ærkebiskopper var verdslige fyrster. Visse bispedømmer og ordenssamfund besad vældige landejendomme, og Kirkens politiske ind-

flydelse var overordentlig stor. Huset Habsburgs fald gjorde med ét slag ende på denne tingenes tilstand; et mægtigt kejserrige med 51 millioner indbyggere skrumpede på én dag sammen til en lille republik med en befolkning på 7 millioner. Den overleverede politiske og sociale strukturs sammenbrud blev fulgt af anarki med hungersnød, arbejdsløshed, inflation, klassekamp og borgerkrig. Hvert parti mobiliserede sin hær; og det stærkt antiklerikale socialistiske partis førere benyttede sig af lejligheden til at luften gammel had. Midt i forvirringen blev der dannet et katolsk parti, som holdt sig oven vande i nogle år, men efterhånden blev splittet i mange grupper og gik til bunds. I disse tragiske år mistede Kirken så at sige al kontakt med befolkningen.

Omsider begyndte landet langsomt at falde til ro, og Kirken gav sig til at genopbygge og helbrede, da Hitler tog magten. Og sammenlignet med det nazistiske voldsherredømmes orkan havde det socialistiske partis fjendtlighed og alle politiske misforståelser kun været et almindeligt blæsevej. Så kom den anden verdenskrig og derefter de 10 års besættelse, indtil Østrig endelig kunne underskrive fredstraktaten.

Forarmet og næsten fortvivlende udmattet rejste Kirken sig efter de tunge tider. Et meget stort antal af dens bygninger var blevet hårdt beskadiget under krigens luftangreb. De fleste af dens præsteseminarier, sko-

^ Den unge generation
vender tilbage til kirken.

Foroven til højre:
Mariavalfartsstedet
Mariazell.

^
Bjergboernes fromhed
er mønstergyldig.

ler, hospitaler og klostre havde været beslaglagt af nazisterne og derfor efter deres fald besat af de allierede tropper. Da det alt sammen endelig blev givet tilbage, var det selvfølgelig i en forfærdelig tilstand. Hundreder af præster, ordensfolk og teologiske studenter var faldet i krigen eller blevet invalider. I mange bispedømmer blev der år igennem ikke ordineret én ny præst. Ærkebispedømmet Wien manglede stadig 500 præster. Alt dette må man huske på, når man prøver på at vurdere de katolske forhold i Østrig.

Kirken forsøger ikke længere at øve nogen som helst politisk indflydelse. Biskopperne indskrænker sig til at formane de troende til at stemme på de kandidater, som de efter dens samvittighed regner for værdige. »Folkepartiet« bliver ofte omtalt som et katolsk parti, men med urette; det står

velvilligt over for religionen, men rummer ikke udelukkende aktive katolikker.

Kommunismen har, trods de enorme summer, der er blevet anvendt i dens propaganda, ikke vundet ret mange tilhængere. Befolkningens levestandard er ganske vist meget lav, en af de laveste i Europa, og slette leveforhold plejer at være en god grund for kommunisme, men dette har ikke været tilfældet i Østrig. Man klager over den lave løn og de elendige boligforhold, men slutter sig ikke til kommunistpartiet af den grund og bryder ikke med Kirken. Kommunisternes vælgertal er stadig gået tilbage, og partiets indflydelse er lig nul.

På den anden side er mange af de andre vælgere kun katolikker af navn. De lange år under nazismens tryk er en af hovedgrundene til den religiøse

ligegyldighed. Tusinder af mænd og kvinder har aldrig sat deres ben i en kirke og ikke modtaget sakramenterne. De fleste katolikker går ganske vist til messe på de store festdage, men modtager ikke påskekommunionen. Børnene lader man nok katolsk opdrage, og man betaler sin kirkeskat, men i virkeligheden er man mere eller mindre vantro.

Den type katolikker findes naturligvis mest i storbyerne og i industriegnene. På landet er forholdene ganske anderledes. Bøndernes og bjergboernes fromhed er mønstergyldig. Ligesom generationerne før travler de mange kilometer ad landeveje og bjergstier for at komme til den hellige messe. De lever helt og holdent med og efter deres tro. Hver aften beder familien rosenkransen, og i hvert værelse findes et krucifix. Sognepræsten i et bjergsogn fortalte mig, at 500 af hans 700 sognebørn regelmæssigt går til messe; det betyder 100 % kirkegængere, for de 200 er helt små børn, syge og meget gamle. Og sådan er det overalt i bjergene. I folke- og mellem-skolen er deltagelse i religionsundervisningen en pligt. Forældrene kan ansøge om dispens, men det sker al-

I korte træk —

Ærkebiskoppen af Chicago, kardinal Stritch, der for nylig blev udnævnt til pro-præfekt for Propagandakongregationen, er ankommet til den evige stad. (KNA)

Flere tusinde gæster har allerede aflagt besøg i Vatikanets pavillon, »Civitas Dei« på verdensudstillingen i Bruxelles. (KNA)

Hierarkiet i England og Wales har i sidste uge været samlet til konferencen i London. (KIPA)

»De spedalskes apostel«, franskmænd Raoul Follereau, har som anerkendelse for sit karitative virke fået tildelt æresdokortitlen ved universitetet Sherbroche i Canada. (KNA)

Den Hellige Fader modtog i den forløbne uge — i forbindelse med onsdagsaudiensen — sammenslutningen af katolske biografteaterejere og filmproducenter i Holland. (KNA)

Vatikanets postforvaltning har i anledning af verdensudstillingen i Bruxelles udsendt en serie frimærker i værdierne 35, 60, 100 og 300 lire. Mærkerne viser den Hellige Stols pavillon på udstillingen samt den Hellige Faders billede. (KIPA)

Kapitlet i Clervaux i Luxembourg har valgt dom Henri Marcotte O.S.B. til klosterets femte abbed. Rom har i den forløbne uge stadfæstet valget. (KIPA)

Ifølge det italienske indenrigsministerium er der idag 120.000 ikke-katolikker i Italien. De tilhører 48 forskellige retninger og trossamfund, og sjælesorgen blandt disse varetages af 273 gejstlige af italiensk og 495 af ikke-italienske nationalitet. (KIPA)

drig. I de højere skoler af forskellig art gives der ingen religionsundervisning, og heraf kommer store problemer, for de allerfleste unge søger de skoler. Religiøse ordener har nogle skoler, det bliver dog ikke til mere end 10 %, og undervisningen i disse private skoler er for dyr til, at almindelige lønmodtagere kan sende deres børn derhen.

I forhold til landets størrelse findes der mange intellektuelle i Østrig, og disse er i almindelighed ivrige katolikker, f. eks. er Friedrich Funder, udgiveren af ugebladet »Die Furchen«, hvis betragtninger over internationale forhold er af virkelig betydning, præsident for Det europæiske Presseforbund; og Friedrich Heer, der ivrigt arbejder i Katolsk Aktion, er en af de mest kendte europæiske historikere.

Kirken er på vej til at vinde arbejderne tilbage ved målbevidst at slå breche efter breche i den traditions-mæssigt antiklerikale socialistiske mur. Det er en virksomhed på langt sigt, men der er gjort opmuntrende fremskridt under ledelse af biskop Jachym, som i flere år var ærkebispedømmet Wiens egentlige leder.

Den gamle socialistiske garde vil

TIL ÅSEBAKKEN SØNDAG 18. MAJ

Efter den lange, strenge vinter trænger vi til forår, og hvad kan lede tanken mere hen på forår end Maria-valfarten til Åsebakken? Guds Moder, der særligt fejres i maj, står for os alle som forårets symbol, og den smukke natur om vor valfart gør sil til, at man virkelig oplever foråret. Så nu må vi huske at reservere denne dag! Vi har altid haft godt vejr, og vi er ikke i tvivl om, at det skyldes, at så mange hvert år har bedt om, at det måtte blive godt vejr valfartsdagen. Må vi også i år bede om alles forbøn herom?

Praktiske bemærkninger:

Valfarten starter som tidligere år fra Holte station kl. 8,30 præcis. Det sidste tog, der passer hertil, afgår fra Kbh. H. (linie B) kl. 7,50. Kl. ca. 10,30 ankommer første gruppe til Åsebakken og messen bliver læst som sædvanligt kl. ca. 11,00.

Vi minder om bestemmelserne for eukaristisk faste, der muliggør, at man kan spise til kl. 8,30, så vi regner med mange kommunikanter. Sidste år var vi over 800.

Kl. 15,00 afsluttes valfarten med andagt og sakramental velsignelse samt den store, smukke procession, hvormed vi bringer Guds Moders statue tilbage til klostret.

Fra kl. 16,00 afgår lejede busser direkte fra Åsebakken til Holte station. Busserne går så længe, der er passagerer til dem, så mas ikke på, men lad ældre og svagelige få første ret. Det plejer ikke at tage meget over ½ time, før de sidste er kommet med busserne.

Som det har været bestemt i flere år, skal man, såfremt man ønsker at sælge lodsedler, blade eller andet på Åsebakken, forud indhente tilladelse hos komiteen: Tlf. OR 3331, H. Guldager, Ejgårdvej 26, Charlottenlund.

Der vil ved Holte station være vogne, der medtager bagage til Åsebak-

ken. Vognene er mærkede med plakater »Bagage« og der udleveres en bon som kvittering for den modtagne bagage. Prisen er kr. 0,50 pr. stk. Aflevér kun deres bagage til disse vogne, der har kvittering, så man undgår, at ens bagage forsvinder.

Valfartsbog eller salmebog bør medbringes. Valfartssangbogen kan dog også købes på Holte stationsplads valfartsdagen. Rosenkrans bør også medbringes. — Og så tag fanerne med, især i år, jubilæumsåret! Kommunikanter bedes række hånden i vejret ved passagen gennem klosterporten (porten ind til parken), så man kan tælle, hvormange hostier, der skal bruges.

Som sædvanligt vil man efter messen kunne købe kaffe, brød, is, sodavand, tobak, chokolade o.l. på Åsebakken. Men husk at medtage frokostpakken.

Vigtigt! Valfarten afholdes uanset vejret.

Bus- og togtider vil være at læse her i bladet i næste uge, men iøvrigt er alt som tidligere år — blot bliver deltagelsen naturligvis endnu større i jubilæumsåret — og er der noget, De er i tvivl om, så ring til OR 3331.

Mariakongregationernes
arbejdsudvalg.

Maria-vise

Mariamåned, lyse maj,
nu vågner skoven af dvale,
og alt som kan grønnes, det
skynder sig
at smykke dens høje sale.
Tag rosenkrans og salmebog,
kom, slut dig til vort valfartstog
og lad os prise Maria.

Den lune vind gør blomsten glad,
den kaster kåbe og krave,
for solen skal skinne på hvert et blad
og skænke det livets gave.
Tag o. s. v.

Barn Jesus rakte arme mod
sin barndoms sol, sin moder,
thi hun var for ham, som selv var god,
det største af alle goder.
Tag o. s. v.

Så vær, natur, et billed på
Vor Frelzers barneglæde.
Du skønneste vartid, i dig vi så
juvelen på årets kæde.
Tag o. s. v.

Mariamåned, lyse maj,
med løvet omkring din pande,
led du vore vaklende skridt på vej
imod det gode og sande.
Tag rosenkrans og salmebog,
kom, slut dig til vort valfartstog
og lad os prise Maria.

Pex Busck-Nielsen

Et glimt fra en tidligere Åsebakke-valfart.

SOMMERMØDET PÅ MAGLEÅS

De foregående Magleås-møder har vundet et ry, som sikkert vil tjene til, at der også i år vil blive fuld tilslutning. Der gives kun få lejligheder, hvor en større gruppe af katolikker kan mødes og drøfte religiøse spørgsmål, og derfor har disse dage på Magleås en særlig betydning, ikke mindst for katolikker, som til daglig bor langt fra kirken.

St. Ansgars kirke, den 20. april 1958.

+ Th. Suhn

på det tidspunkt, hvor indbetaling af legningsgebyret, kr. 25,00, er sket.

Arrangør er Katolsk Sommermøde, der er en selvstændig afdeling af institutionen Katolsk højskole. Sommermødets daglige leder er pastor Kjeld Geertz-Hansen, Bredgade 64, København K., tlf. PA 59 og PA 3762, der tillige er medlem af arbejdsudvalget, hvis formand er museumsbestyrer Poul Egede Andersen, Damstien 30, Vanløse, tlf. DA 6360.

Børnepasning: Opmærksomheden henledes på, at DUK's skoleledelse i samme tidsrum (28/7—8/8) arrangerer børnelejr i Øm for børn i alderen 7—14 år. Henvendelse til Bent Noval, Halmtorvet 30, København V. I begrænset omfang vil der blive børnepasning for børn i alderen 2—6 år på højskolen til en pris af 40 kr. pr. barn. Børnepasningen omfatter tilsyn

og pasning og i prisen er inkluderet børnenes kost og sengeplads. Børnene vil naturligvis komme til at sove hos forældrene.

Delvis deltagelse i sommermødet kan ikke arrangeres, og det er en forudsætning for deltagelse, at man tilbringer hele tiden på højskolen.

Indmeldelse sker ved omhyggelig udfyldelse af omtalte anmeldelseskort, der derefter frankeres som brevkort og indsendes til undertegnede. Telefoniske eller mundtlige indmeldelser frabedes.

Der medbringes: Serviet, håndklæder, messebog og salmebog, medens sengelinned og tæpper enten medbringes eller lejes i begrænset omfang.

Kjeld Geertz-Hansen,
Bredgade 64, Kbhvn. K.

Sidste uge kunne Katolsk Ugeblad bringe det fuldstændige program for sommermødet på Magleås højskole i dagene 28. juli til 3. august. Det er nu på sin plads at komme med rent praktiske oplysninger. Prisen for deltagelse er fastsat til kr. 95,00 pr. deltager. Betalingen sker således: Samtidig med afsendelsen af indmeldelseskortet (der rekvireres hos undertegnede) indbetales kr. 25,00 til giro 4232, Katolsk højskoles sommermøde, kasserer Johs. Samuelson, Buskager 38, Vanløse. Restbeløbet, kr. 70,00 indbetales på samme måde senest 1. juli. I tilfælde af overtegning vil allerede indbetalte beløb naturligvis blive refunderet. Ved afgørelse af, om en anmeldelse er indgået før eller efter overtegning har fundet sted, vil der blive lagt afgørende vægt

Ny bog af

Peter Schindler

Ønskerejsen i Portugal

fortæller om:

Det lyserøde Lissabon.

Havets sølv og havens guld -- og prop- per i tilgift.

Til verdens ende og retur.

Pombal, Salazar og lille Manuels fædreland.

Den hvide dame.

Poetisk Portugal.

På bare ben til Fatima.

Kr. 19,75, ib. 25,75.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Materialismen har en stærk modstander i Lourdes

»Gud kan gøre mere, end mennesker er i stand til fatte«, siger St. Thomas af Aquin. Dette er så selvfølgelig — men vi glemmer det så let. Da sker det af og til, at Gud paa overnaturlig måde minder dem, »der har øren at høre med«, om, at himmerige ikke er så langt borte, som de fleste af os er tilbøjelige til at synes. Således var det i 1858, da Bernadette Soubirous 18 gange så Guds moder i Massabiellegrotten uden for Lourdes i Øvre-

pyrenæerne. Det er ikke nødvendigt her at fortælle historien igen; gennem Franz Werfels bog »Sangen om Bernadette«, der vel at mærke er en roman, og filmen, som er bygget over romanen og er mindre korrekt end den, samt gennem et utal af artikler kender vi meget til Lourdes, og desuden er danskerne kommet pænt med, hvad pilgrimsrejser dertil angår. Jeg vil derfor heller ikke tage fat på en længere beskrivelse af, hvor vidunderligt det er at være i Lourdes, være med blandt de hundredtusinder af pilgrimme og opleve sandheden af ordene »Ved Maria til Jesus« ... det er jo, som om Vor Frue af Lourdes stille trækker sig lidt tilbage og viser pilgrimmene hen til frelseren er i tabernaklet.

Det, jeg vil pege på, er, at Gud ved åbenbaringerne ikke blot åbnede døren til evigheden en lille smule på klem, men også stadfæstede en af kirkens afgørelser, idet begivenhederne i Lourdes skete omtrent 4 år efter, at Pius IX havde erklæret Jomfru Marias uplettede Undfangelse for et dogme, og Guds moder til Bernadette sagde de for den unge pige fuldkommen uforståelige ord: »Jeg er den uplettede undfangelse«. De mest indgængende undersøgelser fra både kirke- lig og verdslig side har godtgjort, at barnet slet ikke vidste, hvad »Den smukke dames ord betød. - Lourdes-eksperten Dom Francis Izard O.S.B. fremhæver (fortsættes s. 222)

På knæ med foldede hænder i Lourdes.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Maj

4. S. 4. Søndag e. Paaske (587—(hvid) 42); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Monica (904); Paaskestens præf. (518).
5. M. St. Pius V (905); præf. (518). (hvid)
6. Ti. St. Johannes foran den latinske Port (905); uden Credo; Apostlenes præf. (524). (rød)
7. O. St. Stanislaus Martyr (907); (rød) præf. (518).
8. T. Erkeengelen St. Michaels Aabenbarelse (907); uden Credo; præf. (518). (hvid)
9. F. St. Gregor af Nazianz (908); (hvid) præf. (518).
10. L. St. Antoninus (908); 2. bøn: St. Gordian og St. Epimachus; præf. (518). (hvid)
11. S. 5. Søndag e. Paaske. — (rød) Apostlene St. Filip og St. Jakob (894—94); 2. bøn: Søndagen (591); Apostlenes præf. (524).

Da det er umuligt for os at takke hver enkelt for den overvældende store dellagelse ved vor kære søn og broder, Svend Nobdrup's død og begravelse, beder vi Dem alle på denne måde modtage vor hjerteligste tak.

Hans mor og søskende.

Vore ferie børn

På det tidspunkt, hvor disse linier skrives, er det endnu for tidligt at vente de første bidrag til vor indsamling til ferie børnene. De husker, at De læste om den i sidste uge. Måske De ikke har været med blandt dem, som i de forrige somre hjælper med et større eller mindre beløb. Må vi så ikke have lov til at fortælle Dem, at hvert eneste år gør døden sin høst blandt ferie børnenes trofaste venner. Atter i år er den trofaste kreds blevet nogle navne mindre, bl. dem, der år efter år var den første til at reagere vi skrev om »vore ferie børn«. Derfor er det så overordentlig nødvendigt, at der hvert eneste år slutter nye Ugeblads-læsere op i rækken af denne gode sags venner.

Må vi indtrængende bede Dem om støtte. Alle bidrag modtages med tak af Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 21 A, København K.

Lærerinde

søges til august ved katolsk privatskole i Storkøbenhavn.

Billet mrk. »4-5-58« til Katolsk Ugeblads annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhv. Ø.

D.K.K.F.

Fra 10. til 16. august afholdes den første retræte og ledes af pater A. Dekkers S.J. Sengelinned, håndklæder og serviet bedes medbragt. Pris for enestuer 50 kr., for fællestuer 45 kr.

Tillige vil der blive holdt en retræte fra lørdag aften den 16. til søndag aften den 17. august, som også ledes af pater Dekkers. Også til denne retræte bedes ovennævnte sager medbringes. Pris 15 kr.

Tilmeldelse til fru Kerekhoffs, St. Ibsvej 7, Roskilde. Tlf. Roskilde 1012 indtil 24. juni. Efter denne dato til Trørød. Tlf. Trørød 71.

Styrelsen.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

København—Firenze—Assisi

31. august til 16. september

Kr. 675,— m. liggevogn ud og sovevogn hjem.

4 dages ophold i Firenze.

1 dags bustur til Assisi via Siena.

8 dage i Assisi.

Kr. 720,— m. liggevogn ud og sovevogn hjem.

9 dages ophold i Rom.

1 dags tur til Assisi via Spoleto.

3 dage i Assisi.

Denne tur ledes af pater Gommans. Alle henvendelser til pastor d.Auchamp, Rosenkranskirken, Åkirkeby.

Lourdes -

(sluttet fra foreg. side)

som en anden ting af stor interesse, at åbenbaringerne fandt sted året før Darwins »Arternes oprindelse« udkom, og at Lourdes med sine mirakler og med sit krav om bød har dannet en solid barriere mod darwinismens øjeblikkelige påvirkning af sindene, en påvirkning, der resulterede i benægtelse af Guds eksistens og derved naturligtvis også af begrebet synd.

Materialismen har i Lourdes en meget stærk modstander. Mirakuløse helbredelser konstateres stadig, selv om kirken er meget varsom med at erklære en helbredelse for et mirakel. Men af større, langt større betydning er de mirakler, den overnaturlige nåde virker i hjerterne.

Enhver, der er kommet ind på livet af de syge pilgrimme i Lourdes, har

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhv. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Katolsk Ugeblad i ethvert katolsk hjem!

BALTICA FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk
Ugeblad
i ethvert
katolsk hjem

erfaret det, som Vernon Johnson (Forfatteren til »Een herre, een tro«), hvis besøg i Lourdes blev afgørende for hans konversion, siger omtrent således: Tusinder og atter Tusinder vender tilbage fra Lourdes med de samme smerter og lidelser, som de lagde frem for Guds moder med bøn om helbre-

delse eller i alt fald lindring. Men deres tilstand er alligevel ikke den samme; sindelaget er forvandlet, lidelsens store mysterium er gået op for dem; de forstår, at de er Kristus nærmere, når de lider med ham; de har lært, at lidelsens apostolat er det mægtigste af alle.

T. Fd.

Julius Hartnack: *Logik, klassisk og moderne.* (Gyldendal)

Professor Hartnacks nye lille (142 sider) lærebog i logik for de unge studerende er i flere henseender en udmærket bog. Det er rigtigt, at man ikke længere nøjes med at docere den klassiske aristoteliske logik, men ikke mindst af hensyn til det voksende antal studerende, der må vide ordentlig besked med de matematiske fags begrebsdannelse og bevisførelse, giver et ikke helt overfladisk indblik i den moderne matematiserede logik. Dette sker hos prof. Hartnack på en måde, der lægger op til selvstændig opgaveløsning i logik — hvad der er lige så nødvendigt som opgaveløsning i matematik, hvis ikke det hele kursus skal fortone sig i løbet af 14 dage efter »Filosoficum«. En anden fordel hos prof. Hartnack er det, at han giver sine opmærksomme læsere forståelse for, at sproget er mangfoldigere og langt mere nuanceret end logikken, der må anvende ordene som logiske konstanter med urokkeligt ens betydning. Logikkens »skema« bliver som det »matematiske skema« et abstrakt mønster, hvis anvendelighed på virkeligheden erfaringen må godtgøre. Der burde nok i afsnittet om moderne logik være gennemarbejdet et noget større antal eksempler — i hvert fald for dem, der læser bogen på egen hånd. Og ligeledes var det godt, om et sådant kursus i logik også omfattede induktionsbeviset og sandsynlighedsbegrebet, der spiller så afgørende en rolle i moderne videnskab.

Men som bogen er, rummer den mere, end studenter ellers får ud af deres logikstudier — og vore katolske studenter må være de første til at vide besked med den moderne logik — også af apologetiske grunde. T. T.

Der høres skriftemål under åben himmel i Lourdes. —

Jesu Hjerter sogns basar

søndag den 4. maj i Skt. Knuds Skoles lokaler kl. 8—21.

Boder — tombola — restauration hele dagen — div. underholdning.

Overskuddet går til sognets feriehjemt der gennem fire år har været besøgt af gæster fra så godt som alle

københavnske sogne og fra provinsen. Det har dannet rammen om retræter og weekender for ungdom, studenter, sygeplejersker m. fl. og vil gerne se Dem blandt sine gæster.

— — —
Støt vort arbejde!

Basarkomiteen.

<p>Kolding</p>	<p>Støt annoncørerne</p>	<p>H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Skole</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Døllkasser, Tobakker og Cigaretter Hj. af Hollændervej og Kongebrogade. Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRE Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402</p>
<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldmød Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>
<p>Nakskov</p>	<p> A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

Flugten fra brylluppet

(sluttet fra side 217)

ønskede kun at være alene. Hans indre kamp var skrækkelig, og han måtte finde en løsning på den. Han tilbragte timer i bøn om en førelse, men fik intet svar. Da aftenen før brylluppet oprandt, var han næsten vanvittig.

For hundrede gang gik han hen til vinduet og tog hårdt i gitteret. Det gav sig ikke en tomme. Var det tegnet? Spurgte han sig selv. Var det trods alt bedst at gifte sig med Margaret, der var ham så kær? Havde han virkelig kald? Og i så fald, hvordan kom han herfra?

Han kastede sig udmattet på sengen og faldt i søvn. I drømme hørte han en stemme, der talte til ham, og han vidste, det var St. Nikolaus.

Stemmen sagde: »Giv ikke op. Følg dit hjerte. Din vej går til Aosta, der skal du opsøge ærkebiskoppen.«

»Men Aosta er jo på den anden side af bjergene.«

»Vær ikke bange for alperne, du som vil klatre mod himlen. Gå straks.«

Bernhard sprang ivrigt op. Men døren var stadig låset og gitteret lige fast. Han kendte svaret, men hvad skulle han gøre?

Uden ophør ruskede han i jernstængerne. En af dem gik løs. »Velsignede St. Nikolaus hjælp mig,« hviskede han, og ruskede igen.

Han stod med stangen i hånden. Der var ikke megen plads, men han kunne klemme sig igennem. Han så ned. Faldet kunne dræbe ham, men overlevede han, var han fri.

Og St. Nikolaus ville hjælpe ham. Gå

Den internationale katolske akademiker- og studenter sammenslutning, »Pax Romana« faste repræsentant ved de Forenede Nationer, Edward Kirchner, har i en debat i UNO's kommission for menneskerettighederne taget til orde mod vurderingen af religiøs diskriminering ud fra rent kvantitativ basis. I sit indlæg kritiserede han komiteens »Diskriminering inden for religiøs ret og religionsudøvelse« og fremhævede, at religionen er ethvert menneskes positive ret, og at en indskrænkelse af den religiøse frihed hos det enkelte individ, et mindretal eller et flertal af en nation, ikke blot er et udtryk for religiøs diskriminering, men tillige en krænkelse af fundamentale menneskelige rettigheder og menneskelig frihed. Kirchner fremsatte endvidere krav om, at kommissionen skulle tage de tilfælde op, hvor en stat undertrykker en religion eller enhver form for religion som følge af en irreligiøs eller antireligiøs filosofi. (KNA)

URBI ET ORBI

Religionen er samfundets fundament

Moralloven er og bliver fundamentet for USA's livsprincip, erklærede de Forenede Staters udenrigsminister, Foster Dulles, forleden overfor de amerikanske militærgejstliges sammenslutning ved et møde i New York. Dulles advarede endvidere mod i kapløbet med Sovjetunionen at lade sig løsrive fra denne faste forankring i de åndelige principper og samtidig at mene, at det var et tilstræbelsesværdigt mål at blive den største militærmagt i verden.

På opdragelsens område — fortsatte Dulles — ville Amerika aldrig nogen sinde komme så vidt, at man ville anse naturvidenskab som højeste norm for dannelse. Den åndsvidenskabelige dannelse såvel som de åndelige værdiers udvikling er og bliver en uomgængelig nødvendighed for det humane menneskebilledes udvikling. USA har ikke blot brug for naturvidenskabsmænd, men også for dygtige teologer, idet »religionen er vort samfunds grundvold«. (KNA)

til Aosta, havde helgenen sagt. Bernhard pakkede de nødvendige ting i en skuldertaske. Så skrev han med fast hånd:

»Kære forældre, vær glade. Frelseren leder mig. Jeg går til min frelse. Vær ikke bekymrede for mig. Jeg vil ikke gifte mig eller knytte mig til jordiske ting, men vende mine tanker mod himlen.«

»Hoppede han?« hviskede Josef.

Abbeden nikkede. »Han kom uskadt fra det. Han undgik vagtposten og slap ud i skoven, som han kendte fra sin barndom. Gennem det farlige landområde over alpepassene nåede han Aosta. Der blev han optaget i Augustinerordenen.«

Paveord om radioaktivitet

(Sluttet fra forsiden)

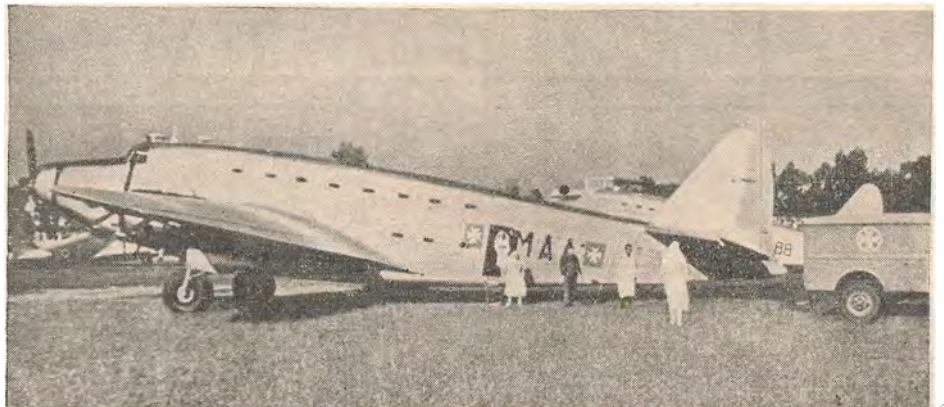
de radioaktive strålingers virkninger af så stor betydning.

Pavens advarsel er imidlertid ikke den første af denne art. For tre år siden udtalte den Hellige Fader i sit påskebudskab: »Med samme tillid og forventning følger Vi de mange undersøgelser, der tager sigte på at studere de virkninger, som de idag til rådighed stående forskellige former for strålinger udøver på plantestofferne, på deres udvikling, deres frugter samt på at gøre dem mere holdbare, og dermed bidrage til at løse ernæringsproblemerne, der er så afgørende for nationernes trivsel. Også for dem beder Vi til Gud om den omsorgsfulde bistand, uden hvilken menneskelige bestræbelser ikke har nogen som helst chance.

Med henblik på, hvad videnskaben formår at udrette på selve det levende livs område, må Vi atter engang henviser til de farer, som genetikken har at opvise, dersom den hemmelighed, der er roden til alt liv, bliver angrebet ved uforsigtige indgreb eller ved voldelige forandringer i dets eksistensbetingelser, som for eksempel på grund af kræfter, som en forhøjet radioaktivitet over for den biologiske sikkerheds endnu uudforskede tærskel. Rædslen for misfødslar, og endnu værre for skjulte beskadigelser af de nedarvede anlæg, ville blive et tegn til, at naturen vil rejse sig i protest imod sådanne voldshandlinger.«

I Malteserfly til Lourdes

I slutningen af næste måned lander en Dakota-maskine med Malteserkors på flyvepladsen Wien-Schwechat for at bringe 25 syge til Lourdes. Transporten er gratis for de pågældende og er den første af en række flyvninger, som Malteserordenen gennemfører mellem Lourdes og en række europæiske storbyer. Seks af ordenens maskiner er indsat til dette formål. Maskinerne, der til daglig er stationeret i Rom, er specielt udstyret som lazarettfly. (KIPA)

Malteser-flyverne, som bringer syge til Lourdes i jubilæumsåret.

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

11. MAJ 1958

NR. 19

INGEN SOCIAL ENDRÆGTIGHED UDEN KRISTUS

Pavetale til Italiens katolske arbejdere på 1. maj

Fortiden viser klart og tydeligt, at de kristne grundsætninger er en sikker vejledning, erklærede Pave Pius XII 1. maj i en tale til medlemmerne af de kristelige arbejdersammenslutninger i Italien. I en længere tale til de katolske arbejdere, der var samlet til en stor audiens i Peterskirken, fremhævede Paven meningen med og betydningen af festen for arbejderen St. Josef. Hvem havde vel for en menneskealder siden, da 1. maj blev erklæret for arbejderens fest, forestillet sig, at kirken ville erklære denne dag for de kristne arbejderes festdag, sagde Pa-

ven. De, der dengang følte sig kaldet til som de eneste, at træffe afgørelse om arbejderens skæbne og fremtid, de forsøgte med alle mulige midler at drage arbejderklassen bort fra Kristi lys og hans kirke, og de forhalede dermed det virkelige skridt fremad mod den virkelige retfærdighed og den sociale fred.

Paven opfordrede de katolske arbejdere til under ingen omstændigheder at låne øre til dem, der ved at kaste vrang på sandheden smæder den afgørende værdi, som det kristne bidrag til socialproblemerne udgør. Pa-

Kardinal Stritch opereret, højre underarm amputeret

Den nyudnævnte pro-præfekt for Propagandakongregationen, kardinal Stritch, der for nylig ankom til Italien fra USA, har kort efter sin ankomst til den evige stad måttet lade sig indlægge på en klinik i Rom, lidende af en alvorlig blodforgiftning. En operation viste sig nødvendig, og

operationen, hvorved den højre underarm til og med albueledet måtte amputeres, er forløbet vel. Kardinalens befindende karakteriseres efter operationen som tilfredsstillende. Ved operationen assisterede bl. a. pavens livlæge, professor Galeazzi-Lisi, samt kardinalens egen læge, amerikaneren professor John Keely, der sidste søndag ankom til Rom med flyvemaskine fra Chicago.

Den Hellige Fader havde selv tilrådt operationen, og umiddelbart inden operationen aflagde ærkebiskop Samoré, der er sekretær for kongregationen for særlige kirkelige anliggender, på den Hellige Faders vegne besøg hos patienten og overbragte pavens ønsker om et godt resultat af operationen.

Ærkebiskoppen af Chicago, Samuel Kardinal Stritch, var for kort tid siden af Pave Pius XII blevet udnævnt til pro-præfekt for kongregationen for troens udbredelse. Han er den første kirkefyrste fra de Forenede Stater, der er blevet kaldet til kurie-kardinal. Kardinalens klinikophold vil formentlig strække sig over endnu en fjortendagstid og de behandlende læger anser det for muligt, at kardinalen vil kunne få en armprotese. Patienten har imidlertid ikke endnu truffet sin afgørelse. (KNA).

Samuel Kardinal Stritch

KIRKEKAMPEN I UNGARN .

Mellemfolkeligt samarbejde
- på religiøs basis

Maria-valfarterne

Biblen som Guds ord

Alvorsord fra Aarhus

ven fremhævede de talrige forbedringer, der er sket i den sociale struktur og konstaterede, at alt dette også skyldes rettidig, ærlig og fornuftig indgriben fra katolsk side i løbet af det sidste århundrede. De mænd, der havde optrådt som lærere og apostle, de havde ladet sig lede af kirkens oplysende lære og de havde ført en modig kamp til gavn for vor tids arbejdere og deres fædre.

Som modstykke hertil fremstillede Paven derpå en anden udvikling, hvormed man tilstræber at nå social endrægtighed uden Kristus eller endda imod ham, en udvikling, der sårer enhver garanti for bevarelsen af de ægte værdier og dermed også enhver form for den sande frihed for arbejderne og for sikringen af fremtiden.

Løsninger, der beror på materialistiske principper og som lærer mere eller mindre åbenlyst ateistisk karakter, yder ingen garanti, idet man dermed lader arbejderens højeste og mest værdifulde gode ude af betragtning, nemlig hans værdighed og hans sjælelige vel, erklærede den Hellige Fader.

Paven opfordrede derpå arbejderne til at slutte nærmere op om deres bevægelser. De kristelige arbejdersammenslutninger skal først og fremmest være en skole for kristelig dannelse

(Sluttes på bagsiden)

Jesuittergeneralen aflastes

Jesu Selskabs general, pater Joh. Baptist Janssen, har udnævnt den hidtidige dekan ved det Pavelige Gregorianske universitet, pater René Arnou, til sin direkte assistent. Det er meningen, at pater Arnou skal overtage forvaltningen af forskellige videnskabelige og andre jesuiterinstitutter i Rom, der hidtil har været direkte underlagt selskabets general. Blandt disse institutioner er også Radio Vaticana og Bibelinstituttet. Hvor stor betydning, der tillægges denne gren af Jesu Selskabs arbejdsområde, fremgår deraf, at jesuiterordenens leder har tildelt pater Arnou rang af provincial. (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundsgade 1. Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10. Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 365
Lev. til den katolske Menighed

Et smil, et håndtryk - og den hårde virkelighed!

Kirkekampen i Ungarn belyst gennem den seneste udvikling

Inden Krushchev forlod Ungarn efter besøget fornylig, offentliggjorde verdenspressen et billede, der var egnet til at vække den allerstørste opmærksomhed. Det er det billede, der findes gengivet her nederst på siden og som forestiller Krushchev — den Krushchev, der i november 1956 slog den ungarske frihedsrørelse ned — sammen med ærkebiskoppen af Kolocsa, *Joseph Groesz*, der i øjeblikket er præsident for det ungarske episkopat. Ærkebiskop Groesz smilende, medens han — synlig forlegen — holder Krushchev i hånden; Krushchev smiler ligeledes.

Umiddelbart efter publiceredes gennem presse og radio en meddelelse om, at biskoppen af Csanád, dr. Endre Hanwas, der betegnes som en af ærkebiskop Groesz' nærmeste medarbejdere, inden længe agter sig til Moskva sammen med en gruppe ungarske præster. Besøget er af ganske privat karakter, men den kommunistiske presse taler hårdnakket om en »delegation« fra den katolske kirke i Ungarn.

Den intetanende læser vil — når han ser og hører dette — med al mulig god grund kunne mene, at den »fredelige sameksistens« mellem den katolske kirke i Ungarn og den gudløse bolchevisme nu endelig er en realitet. De, der har foranlediget Krushchev og den ældre ærkebiskop til at posere foran pressekameraet, og som har »indbudt« biskop Hanwas til en tur til Moskva, de har så afgjort haft til hensigt at give verdensoffentligheden et chock. Knap fjorten dage efter dette bemærkelsesværdige »shake hands« tilstillede statsminister Gyula Kállai imidlertid Ungarns katolske overhyrde en skarp reprimande: i et møde i parlamentet bebrejdede han offentligt den katolske kirke i Ungarn, at den blot »sameksisterede« og ikke »samarbejdede« med det ungarske regime.

Disse tre tildragelser må siges at være meget karakteristiske og betegnende for den kirkepolitiske situation i Ungarn idag. Kampen mod kirken har ingenlunde taget af, men derimod har forfølgelsesmetoderne ændret sig ganske tydeligt. De åbenlyse, frontale angreb har måttet vige pladsen for den snu taktik — den almindelige indkredsningstaktik, den trojanske hest om igen! Regeringen gør sig allehånde bestræbelser for at skjule den brutale virkelighed bag besnærende, vildledende meddelelser og et konventionelt, ærkebiskoppeligt smil. Der er ingen tvivl om, at det ungarske episkopat udmærket ved, hvor det bærer hen. Afskåret fra de troende og fra gejstligheden ved en række tvangsforanstaltninger og glemt af den store

verden, gør de ungarske biskopper fortvivlede forsøg på at redde, hvad reddes kan med de forhåndenværende midler og ved at søge at dæmme op mod kommunisternes planer.

Kommunisternes trojanske hest.

Baggrundene for den øjeblikkelige kirkepolitiske situation i Ungarn samt for regeringens virkelige hensigter kommer imidlertid ganske tydeligt frem, når man nøje betragter udviklingen omkring de såkaldte »fredspræster«, således som den har formet sig i det sidste halvandet års tid. »Fredspræsterne« trådte først frem for offentligheden i ungarsk kirkepolitik efter processen mod kardinal Mindszenty. I sommeren 1950 lykkedes det dem med støtte fra regeringen at opnå anerkendelse og at danne en formel organisation. Det egentlige mål, den egentlige hensigt med deres virke bestod i at splitte kirkens enhed og dens verdensanskuelsesprincipper. Ved hjælp af fordrejede skriftcitater gjorde de forsøg på ikke blot at forsvare regeringens inden- og udenrigspolitik men tillige også at retfærdiggøre den kommunistiske ideologi. Den støtte — og understøttelse — der ydes dem fra staten, beviser klart og tydeligt, at kommunisterne — trods modsatte be- dyrelser — ikke sigter mod en udso-

ning med kirken, men tværtimod stræbe efter at komme den til livs.

Da kardinal Mindszenty under revolutionen blev befriet, bestod en af hans første embedshandlinger i at suspendere de pågældende præster, af hvilke en del havde overtaget højere poster indenfor staten, og dette skridt blev hilst med almindelig glæde og tilfredshed fra de troendes side.

Uventede vanskeligheder.

Efter at folkerejsningen var blevet slået ned, kom regeringen Kádár til magten. Kirkepolitiske problemer blev der selvsagt ikke rørt ved i begyndelsen — det gjaldt i første omgang for Kádár om at sikre sin eksistens, der jo ikke havde anden støtte end de russiske maskingeværer. Først i slutningen af november 1956 publicerede regeringen sin første kirkepolitiske erklæring. Det hed deri, at regeringen var rede til en regulering af forholdet mellem stat og kirke således som den havde været gældende inden 23. oktober 1956. Dette betød, at den religionsfrihed, der var opnået ved folkerejsningen, annulleredes, og »fredspræsterne« skulle ligeledes have deres gamle positioner tilbage. Men her støttede regeringen på ny og uventede vanskeligheder. Den ungarske revolution havde nemlig en betydningfuld kirkepolitisk forandring til følge. Den 21. januar 1957 udsendte den Hellige stol et vigtigt dekret vedrørende »fredspræsterne«. Den mest forrykte af disse, den forhenværende cistercienserpater, dr. *Richard Horvath*, blev ekskommuniceret som følge af ulydighed og opsætsighed mod den kirkelige øvrighed. De øvrige »fredspræster«, der var blevet fjernet fra deres poster af kardinalen eller af de re-

Receptionen i Budapest: ærkebiskop Groesz rækker Krushchev hånden. — Sådan gør man propaganda!

spektive kirkelige myndigheder, blev med trussel om ekskommunikation opfordret til at nedlægge de kirkelige embeder, som de havde modtaget af staten og at vende tilbage til deres oprindelige dioceses; desuden blev de pågældende erklæret for uskikkede til fremtidig at varetage sognepræsteembeder eller at beklæde højere stillinger indenfor bispedømmernes eller dekanaternes ledelse.

»Fredspræsterne« — spioner.

Man spørger sig nu om årsagen til, at denne afgørelse fra Vatikanet lod vente så længe på sig. Det var en almen kendt sag, at »fredspræsterne« allerede før opstanden i oktober 1956 var blevet anset for *fjerrødere* mod kirken, men man havde til stadighed været i tvivl om, hvorvidt de handlede af fri vilje eller af frygt. Under revolutionen kom man imidlertid i besiddelse af en del materiale, hvoraf det ganske utvetydigt fremgik, at disse »fredspræster« i det store og hele dannede et regulært *spionagenet* for statens departement for kirkelige anliggender med det formål at overvåge hele det kirkelige liv. De havde fået til opgave ikke blot at udspionere deres medbrødres politiske indstilling, men endogså at udspionere disse i deres sognarbejde. Hvis det f. eks. viste sig, at der var ganske særlige resultater at spore i det kirkelige liv i et bestemt sogn som følge af den stedlige sognepræst's virke, rapporterede »fredspræsterne« dette til statens departement for kirkelige anliggender med det resultat, at den pågældende præst omgående blev forflyttet. Til efterfølger indsattes så en af de mere »lovlydige« præster, idet man håbede, at dennes tilstedeværelse ville virke tilstrækkeligt afskrækkende på menigheden. I hele dette arbejde viste Richard Horváth sig særdeles ivrig. Der er blevet fundet aktstykker, hvoraf det fremgår, at Horváth har refereret aflyttede personlige samtaler mellem disse præster til de kommunistiske myndigheder — og så vel Horváth som også andre »fredspræster« har oppebåret regulære *honorarer* for dette arbejde. I slutningen af januar 1957 faldt imidlertid den Hellige Stol's afgørelse i sagen.

— — —
Dekretet fra Rom var ensbetydende med en total lammelse af denne siden 1950 møjsommeligt opbyggede »præstelige fredsbevægelse«. »Fredspræsterne«, der var rykket op til ledende poster henholdsvis i hovedstaden eller indenfor bispedømmene, så sig nu nødsaget til at trække sig tilbage til mere beskedne poster ude omkring i landet, idet de ikke ønskede offentligt at bryde med kirken. Og det var efter dette umuligt for regimet at holde hånden over disse præster, endsize at puste liv i denne »præstelige fredsbevægelse« igen. I februar (24.) 1957 skrev »Esti Ujság« imidlertid: »Statens departement for kirkelige anliggender kommer de gejstlige, der er blevet afsat fra deres poster som følge af deres fremskridtsvenlige indstilling, til hjælp og vil drage omsorg for, at deres forhold reguleres«. Hvad me-

ningen med denne erklæring var, skulle imidlertid vise sig snart efter.

Den 24. maj 1957 blev det bekendtgjort, at det ungarske episkopat havde dannet en (rent kirkelig) organisation under navnet »Opus pacis« med det formål at overtage de ideer, der repræsenteredes af »landsfredsrådet« og at arbejde videre efter dets retningslinier. 7. juni samme år bragte pressen meddelelse om, at den »præstelige fredsbevægelse« havde tilsluttet sig »Opus pacis«. På daværende tidspunkt vakte disse begivenheder — dannelsen af »Opus pacis« og opløsningen af den »præstelige fredsbevægelse« — visse forhåbninger ikke blot i selve Ungarn men tillige også i udlandet. Det hed sig, at regeringen nu havde ladet »fredspræsterne« droppe, at »fredsarbejdet« var gået over til bisopperne, og at faren for en splittelsesorganisation nu var afværget. Man håbede endda, at der nu var udsigt til, at kirken i Ungarn skulle kunne nå

NOTER

Valfarterne

Opmærksomheden henledes på de to store valfarter: til Åsebakken og til Øm, henholdsvis 18. maj og 1. juni. Meddelelser herom findes andetsteds i bladet.

frem til en »udligning«, således som det var tilfældet i Polen.

Denne optimisme viste sig imidlertid snart at være ganske ubegrundet. Ganske vist drog regeringen omsorg for, at meddelelserne om de negative tildragelser ikke nød fremme, og et antal præster, der under revolutionen »havde foranlediget noget«, blev arresteret. En del af disse — langt flere end det blev publiceret — blev stillet for retten, en enkelt af dem blev dømt til døden og en anden til livsvarigt

5. søndag efter påske

11. maj 1958

ALLELUJA - LOVSYNG HERREN!

Hele påsketiden igennem istemmer kirken atter og atter sit frydefulde Alleluja. Dette liturgiske jubelråb stammer fra det Gamle Testamente og betyder slet og ret: lovsyng Herren. I det Ny Testamente er det gået over til at blive et udtryk for kirkens påskejubel over Herrens opstandelse. Og er der måske en større årsag til glæde end netop Vor Herres sejr over døden? Vi glæder os over, at Vor Herre er opstanden fra de døde, at han overvandt døden og at også vi engang skal opstå fra de døde. Hele vor gudstjeneste er præget af denne påske- og opstandelsesglæde.

Men — har vi da i og for sig nogensomhelst grund til at istemme denne jubelsang her i denne tårenes dal? Burde vi ikke langt snarere istemme en klagesang ved tanken om al vor udlændighed og nød? Er hele det primære i vor tro måske ikke pessimisme? Vi erkender det onde og dets indflydelse — i hele dets tragiske rækkevidde. Et blik på Kristi Kors er mere end nok. Men *uden* ham, uden hans riges åbenbaring ville vi faktisk være helt til rotterne, uden ham kunne vi godt give op. Havde han ikke frelst og forløst os, ja, da havde vi kunnet opgive ethvert håb. Men Vor Herre er opstanden og opfaren til himlen og han har sikret os en plads hos sin himmelske fader. Den salighed, der venter os, er faktisk mere end vi tør håbe på.

Og derfor er det, at vi, midt i al vor elendighed og nød, har lov til at tage lidt forskud på den hinsides glæde.

Dermed være ikke sagt, at vi skal synge Alleluja, hver gang det går skævt for os eller vi rammes af en ulykke. Vi har lov til at sørge, og vi har ret til på alle måder at søge at undgå og forebygge ulykker, Ligefrem at søge lidelse og ulykke, det er en pervers indstilling, og den kristne askese, der driver det så vidt, det er en ren og skær misforståelse.

Vi kristne burde være de største optimister. Men vi er det ikke altid. Mange af os er og bliver nogle jammerrkommoder. Den allermindste smerte, den allermindste modgang får os til at synes, at vi er de hårdest ramte på jorden, og vi er tilbøjelige til at give Vor Herre skylden, bare vi skærer os i den lille finger. I sandhed — vi burde anlægge langt videre synsvinkler.

Bevidstheden om, at vi er Guds børn, burde være os en grund til den allerstørste glæde og bevidstheden om vor forløsning endnu mere.

Vor Herre har nemlig ikke afskrevet os, han har ikke vendt os ryggen. Tværtimod — han leder os og hjælper os, vor skæbne ligger i hans faderhænder. Og selv om han ikke sparer os for enhver form for smerte, så er vi dog stedse, dag for dag, time for time, genstand for hans kærlighed. Og når vi engang står ved vejs ende, så eksisterer der ikke længere nogen smerte, så tørrer han lærerne fra vore øjne, og vi skal få del i en salighed, som intet øje endnu har skuet, intet øre har hørt og som intet menneskehjerte endnu har følt.

Og ved vor gudstjeneste får vi så at sige en lille forsmag på denne hinsides herlighed og salighed. Det er som et glimt fra himlen. Kristus kommer til os og oplyser vort livs nattemørke med sit lys. Derfor er det, at kirken synger sit Alleluja; det er en uendelig jubelsang, der opfylder al skabningen, englene forkynder denne jubel, og mennesket og hele naturen stemmer i. Det er den rette måde — sådan skal det være. Og derfor er det, at der til Alleluja knyttes et Amen. Lad os derfor synge en jubelsang for Gud, for Herren — Alleluja. Amen.

Sognepræsten.

lugthus. Biskopperne Bertalan Badalik O.P. af Veszprém og dr. Jozsef Pétery fra Vác blev sat fra bestillingen, og religionsundervisningen blev påny underkastet de selvsamme indskrænkninger og chikanerier, som tilfældet havde været under Rákosi-styret.

Ført bag lyset.

Lidt efter lidt dukkede imidlertid gammelkendte navne blandt »fredspræsterne« — såsom Miklós Beresztóczy og Belá Mag — op i »Opus pacis«'s præsidium side om side med biskopperne. Richard Horváth havde efter ekskommunikationen i januar 1957 lovet bod og bedring samt at underkaste sig den kanoniske disciplin. Det var da også årsagen til, at den respektive overhyrde blev bemyndiget til at løse ham af ekskommunikationen. Men i virkeligheden blev den Hellige Stol hermed grundigt ført bag lyset. I juni 1957 lod Richard Horváth sig nemlig påny vælge ind i det kommunistiske parlament i stedet for en delegeret, der havde nedlagt sit mandat. Der fandtes i forvejen — siden 1953 — to »fredspræster« i parlamentet, nemlig Miklós Beresztóczy og János Máté, og disse bibeholdt deres mandater, også efter opstanden, og fortsatte fremdeles deres politiske virke til fordel for det kommunistiske regime.

Ubegrundede forhåbninger.

Det kom derfor aldeles ikke som nogen overraskelse, at Vatikanet i

september 1957 udstedte endnu et dekret ifølge hvilket det blev pålagt den ungarske gejstlighed at afholde sig fra enhver som helst form for politisk virksomhed. De, der havde politiske poster, fik tilstået en frist til at frigøre sig, men efter at statens departement for kirkelige anliggender havde erklæret, at de pågældende aldeles ikke behøvede at rette sig efter den Hellige Stols anvisninger, gjorde de pågældende end ikke forsøg på at nedlægge deres mandater. Og som følge heraf var de 7. oktober 1957 hjemfaldne til ekskommunikation. Regeringen lod dem desuagtet fortsat optræde som katolske præster og lod dem afgive erklæringer på katolikkernes vegne.

Endnu tydeligere viser tildragelserne omkring »Opus pacis«, at regimet har tiltænkt »fredspræsterne« en ganske bestemt rolle i kampen mod kirken. Allerede i efteråret 1957 havde Kádár forsøgt at udlevere »Opus pacis« til »fredspræsterne«. Ærkebiskop Groesz forsøgte at sætte sig til modværge og forhindre dette forhavende, men var ikke i stand til ret længe at yde modstand mod regeringens hårde pres. 8. december 1957 måtte han udnævne »fredspræsten« Belá Mag til forretningsfører for »Opus pacis«, og dermed var det klart, at der ikke længere var noget håb at knytte til organisationen: den blev underlagt »fredspræsterne« — og til gengæld fik ærkebiskop Groesz — formentlig som trøst — tildelt en høj ungarsk orden!

Regeringen forbliver ubøjelig.

Næppe havde Belá Mag imidlertid tiltrådt sin ny post før end »Opus pacis« begyndte at arrangere møder rundt om i de enkelte bispedømmer for — som det hed — »at gøre gejstligheden fortrolig med, hvorledes fredsarbejdet fremmes«. Dette indledtes i begyndelsen af 1958. Biskopperne eller generavikarerne førte forsødet, medens foredragsholderen var — kirketro præster og »fredspræster«. De sidstnævnte udfoldede deres mest energiske anstrengelser for at være toneangivende, at tage hele initiativet samt at forvandle den af episkopatet ledede »Opus pacis«-bevægelse til en krypto-kommunistisk organisation.

Endog de tre ekskommunicerede præster kom med i »Opus pacis«. Beresztóczy arriverede i slutningen af marts 1958 ganske pludseligt ved et af bestyrelsesmøderne, og organisationens formand, ærkebiskop Groesz, måtte simpelthen acceptere, at den ekskommunicerede præst deltog i de kirkelige drøftelser.

Også »fredelig sameksistens« er for lidt!

I et af det ungarske parlaments seneste møder gav minister Gyula Kállai ganske udtrykkeligt udtryk for hvad det er, det drejer sig om for kommunisterne: »Forholdet mellem kirke og stat må bringes ind under faste principielle rammer; man må ikke standse op ved den passive »fredelige sameksistens«, men må tilstræbe et aktivt *positivt samarbejde*. Vi er af den mening, at det ungarske episkopat, der gang på gang har givet udtryk for sin loyalitet overfor regeringen, på ingen måde kan tillade sig samtidig at være loyal overfor de reaktionære præster, der står ukendt i deres bispedømmer. Det er os ligeledes ubegribeligt, at Romerkirkens ungarske ledere yder de demokratisk indstillede præster så ringe støtte!«

Det er altså på denne måde, at det gøres: først råber man på »sameksistens«. Og så snart man har nået dette mål, erklærer kommunisterne sig også utilfredse hermed. Den ny devise lyder: Vi kræver *aktivt samarbejde*. Men aktivt samarbejde med kommunisterne er det samme som at yde betingelsesløs håndlangertjeneste!

Denne rent ud sagt djævelske taktik bereder selvfølgelig episkopatet store vanskeligheder. Det kommunistiske system lukker biskopperne hermetisk ude fra omverdenen, udøvelsen af deres gerning er underkastet den strengeste kontrol, og de kan ikke foretage sig selv de allerringeste skridt uden regeringens indblanding og billigelse. Det er derfor man af god grund fra tid til anden virkelig står tvivlende overfor, hvor vidt den ene eller anden udnævnelse eller udtalelse stammer fra de ansvarlige kirkelige myndigheder eller anden er foranlediget af statens departement for kirkelige anliggender. Biskopperne, deriblandt også ærkebiskop Groesz, er for størstepartens vedkommende ældre folk, af hvilke ikke så få er meget medtagne af mange års fængselsophold. Hertil kommer, at kommunister-

(sluttes på bagside)

ORIENTERING

Mis-orientering

Vi er blevet gjort opmærksom på en større bagside-artikel i »Kristeligt Dagblad« d. 22. april. Her gengives den en samtale med valdenserpræsten Aldo Scaffi fra Genua. Samtalen drejer sig om de, ifølge avisen og pastor Scaffi, talrige katolske præster i Italien, som i de seneste år ønsker at forlade deres kirke og i den anledning søger kontakt med en af landets små protestantiske kirker.

Motiveringen for disse præsters ønske om at forlade den katolske kirke er, stadig ifølge den interviewede valdenserpræst, enten et forhold til en kvinde eller modvilje mod, at kirken er blevet en politisk magtfaktor — eller det er (og her gives endog et tal, idet det siges at dreje sig om »hundreder« af præster) samvittighedskvaler på grund af det nye mariadogme.

Som enhver læser af »Katolske Ugeblad« vil vide, er det ikke vort ønske at skjule beklagelige forhold inden for vore egne rækker. Man vil f. eks. erindre, at vi har givet særdeles fyldig besked om striden angående de såkaldte arbejderpræster. Men vi kender ikke til de forhold, som pastor Scaffi nævner. Umiddelbart forekommer de os lidet trolige. Så måske »Kristeligt Dagblad« vil have den ulejlighed at fremskaffe nøjere oplysninger angående de påståede tilstande. Vi skal da gerne se nærmere på en dokumentation. Foreløbig er vi nødt til at betragte på-

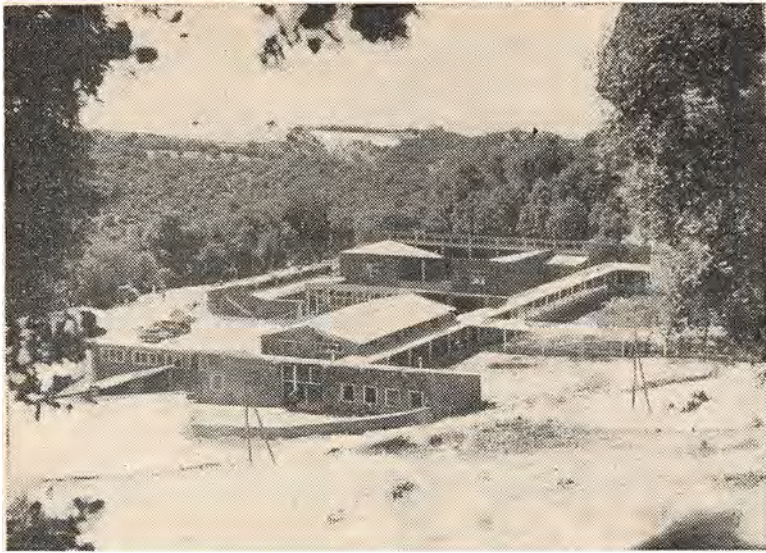
standene som i slægt med flyvende talterkener. Det vil sige som noget, visse mennesker i god tro mener at have set, men som nok er fejlfortolket.

Er det iøvrigt ikke en lidt kedelig maner, sådan at rejse ud og give en — vi tør roligt sige stærkt farvet — fremstilling af medkristne i ens hjemland? Hvad om en dansk katolsk præst i udlandet lod sig interviewe om danske protestantiske præsters utilfredshed med deres kirke, og gjorde det på en måde, som de derude nødvendigvis måtte misforstå.

Vi troede, at vi — fra begge sider — var kommet ud over den form for polemik. Men i samme nummer af K. D. ser vi også et læserbrev, hvori der klages over, at man i folkekirken gerne hører på, hvad den katolske kirke siger, mens man er »uartig og dømmende«, når man bliver vred over dette. »Herren hjælpe os! Kom snart, Herre Jesus!« slutter dette læserbrev. Er det for at trøste sådanne principfaste katolikfjender, at man bruger bagsidens fine plads til noget så antikvert som valdenserpræstens udtalelser?

Der var tider, da man kunne tro de særeste ting om fjerne folkeslag. I vore dage er der ikke større afstand mellem Danmark og Italien, end at det er klogest ikke at påstå mere om hinanden, end man kan dokumentere lige så nøjagtigt, som om det drejede sig om forholdene på Langeland.

Rent bortset fra, hvilket formål oplysningerne måtte have, selv om man satte, at de var rigtige. Det er også af interesse at få klargjort.

Omgivet af pinjer og korkegeskove ligger Benediktinerklosteret i Tuomililne ved en pasvej i Atlasbjergene.

„Mellempfolkeligt samarbejde“

- på religiøs basis!

Hos Benediktinerne i Tuomililne

Der var en del erfarne mennesker, der rystede på hovedet af den snes benediktinermunke, der i 1952 gav sig i lag med at oprette et kloster i Azrou, midt i det urolige, oprørske Marokko, hvor der hvert øjeblik kunne ventes angreb på alt, hvad der havde med fransk og kolonisme at gøre. Der var ingen tvivl om — sagde man — at tidspunktet var yderst ugunstigt valgt. Patrene var omgivet på alle sider af fjendtligt sindede marokkanere og ville højest kunne påregne støtte fra en militærmagt, som muligvis var ved at bryde sammen. Oprøret ulmede stadig blandt marokkanerne og disse ville i givet fald næppe skelne mellem kristeninstitutter og politiske organisationer. Og ligeså uforståelig forekom det dem, der kendte lidt til situationen, at benediktinerne ligeledes havde slået sig ned i det protektorat, som franciskanerne havde fået tildelt, hvor ikke blot enhver form for missionsvirksomhed men selv det: at døbe indfødte, var forbudt af lovgivningen.

Det viste sig imidlertid snart, at stedet, som ærkebiskoppen af Rabat, mgr. Le Fevre, hvem initiativet iøvrigt skyldes, havde udset, var velvagt: det var ved en af Mellempatlas' vigtigste pasveje, der passeres af nomadestammerne på deres årlige vandringer, omgivet af pinjeskove og enge skulle klosteret ligge. Her stod i forvejen en »bordj«, en halvforfalden militærpost, og det var denne, som munkene skulle omdanne til en klosterbastion — og det på et tidspunkt, hvor de franske farver ellers blev trukket tilbage overalt.

Godt naboskab mellem munkene og berberne.

Det varede imidlertid ikke længe inden det gik op for nationalisterne, at der var en himmelvid forskel mellem munkene og de materialistiske kolonister. Og en åben kontakt, båret af gensidig agtelse og tillid, rev de sidste skillemure ned. Endnu så sent som under frihedskampen har marabuen af Fez, Fquih Ben Larbi, sendt studerende fra det strejkende Karauin-universitet til munkene i Tuomililne: han betroede eleverne fra det tusindårige universitet til munkenes omsorg.

Og lidt efter lidt rejstes rundt om den gamle militærlejr et nyt og moderne kloster, hvor man tog de nyeste bygningsmaterialer og byggemåder i anvendelse. Store, luftige forsamlingsale, små moderne bygninger af natursten til celler, høje vandchaller og herlige gårde — hele byggeriet kom efterhånden til at ligne et romersk landhus. Til klosteret er der idag end-

Der hersker god forståelse mellem benediktinermunkene og de marokkanere, der arbejder med ved klosterets opførelse. De indfødte håndværkere stifter her bekendtskab med moderne byggematerialer og konstruktionsmetode.

I en pause mellem forelæsningerne i klosteret underholder en student fra Nordafrikas ældste universitet, Karauin i Fez, sig med en af benediktinermunkene i Tuomililne.

Et blandet selskab: en benediktinerpater med tre unge marokkanere, en berber, en franskmænd og en israelit.

videre knyttet et mønsterlandbrug, hvor berberne kan lære anvendelsen af de nyeste landbrugsmetoder og -redskaber og endvidere blive fortrolige med de mest rationelle og moderne metoder for kvægavl. Dette det nyeste kloster i Nordafrika bliver — ligesom tilfældet var forud med Reichenau og St. Gallen — læremester for en bondeæt, der dyrker jorden efter årtusindgamle metoder. Men også for nomaderne får Tuomliline betydning udover at være vandingssted og rastplads: her i klosteret får de ganske gratis pleje for deres sygdomme, der er læger, der tager sig af deres småbørn — de kan hente hjælp og råd hos de kristne »marabuer«.

Atlasklosteret et kulturcentrum.

Og selvom klosteret ligger fjernt fra verdens larm — midt mellem nomadernes hvilepladser, hvor sommerens hede får luften til at flimre og de røde støvskyer dækker den udtørrede jord, medens vinteren lægger sit snetæppe over det hele og gør vejene ufarbare — så udøves der her et virke, der rækker langt ud over de umiddelbare omgivelser. Det lille stykke kristne vesterledet her midt blandt de muhammedanske berbere er allerede blevet en strømpil for de åndelige strømninger i Marokko.

Allerede året efter at de første studenter fra Karauin havde opholdt sig i Tuomliline arrangerede de påny et møde, på international basis. Møderne stod under protektorat af sultan Muhammed V og åbnedes af frihedskæmperen, digteren, den nuværende udenrigsminister Allal el Fassi. I løbet af tre uger skiftedes foredragsholdere som den kendte orientalist, professor Massignon, og teologer som pæne Jean Daniélou, med skriftlærde muhammedanere og ministre fra den unge stat til at vejlede de unge. Og tilhørernes skarer var ikke mindre broget: syrere og libanesere, negere fra Madagaskar og Sudan, arabere og berbere sad side om side med unge

franskmænd og studerende ungdom fra andre egne af Europa; i pauserne underholdt man sig med klosterets beboere. Kadien fra Azrou sad side om side med franske nybyggere og Charles de Foucaulds små blå søstre ved siden af berbere. Om aftenen gik underholdningen lystigt. Negersange og studentsange afløstes af melankolske fløjte-toner og orientalske folkedanse. En jordansk præst sang arabiske hyrdesange, medens statholderen fra Rabat fortalte araberfabler under tilhørernes udelte latter, og som afslutning på hele mødet istemte alle delta-gerne et hebræisk Alleluja.

Man.

- Den Hellige Fader modtog i sidste uge professorer og studenter fra det franske akademi i Rom i en særlig audiens. I en kort tale erklærede Paven, at kirken altid havde vist sig villig og imødekomende overfor kunsten og kunstnerne. Ganske vist stiller den visse betingelser for religiøs og kirkelige kunstnerisk skaben, en historien yder bevis på, at de største kunstnere har anset dette for en slags hellig disciplin og har hentet inspiration heraf. (KNA).

Meddelelser, der har været fremme i dagspressen og som går ud på, at den polske primas, kardinal Wyszyński, inden længe påny agter sig til Rom, finder ingen bekræftelse i Vatikanet. (KNA).

Efter hvad KIPA meddeler fra Wien, er den eneste rumænske overhyrde, der endnu lever i frihed, biskoppen af Alba Julia, Aaron Marton, nu blevet sat under politiopsigt. Han har fået forbud mod at udføre religiøse handlinger udenfor sin katedrals mure.

(KNA).

Til efteråret vil benediktinerne fra Maredsous i Belgien oprette et kloster i nærheden af Astrida i Ruanda (Afrika). (KIPA)

I dagene 14.—16. maj finder den traditionelle militærvalfart til Lourdes sted. Man regner med, at der i år vil deltage omkring 35.000 soldater fra 13 nationer. Valfarten ledes af den franske militær-biskop, kardinal Feltrin. (KIPA).

Tidens problemer:

BIBLEN SOM GUDS ORD

Arvelæren lige fra apostlenes dage og den hellige skrift er de to troskilder, hvoraf Kristi Kirke endnu den dag i dag øser den af Gud åbenbarede sandhed. Det er det resultat, vi sidste gang kom til. Den fornemste af de to er skriften eller de såkaldte kanoniske bøger i det gamle og nye testamente. De er inspirerede af Gud Helligånd, og derfor må de nødvendigvis være fri for fejltagelser. De er af Gud overgivet til Kirken som sådan og ikke direkte til hver enkelt troende, og de bør forstås og fortolkes efter sunde principper og i overensstemmelse med Kirkens og de hellige kirkefædres fælles opfattelse og forklaring. Med disse ord er der antydnet en række problemer, der i tidens løb har forvoldt en del hovedbrud.

Lad os først tale om *inspirationen*. Der er næppe nogen anden trosrørdom i den katolske kirkes forkyndelse ned gennem alle århundreder, der klarere og hyppigere gentages end den,

at Gud Helligånd har benyttet biblens forskellige menneskelige forfattere således, at *han selv i virkeligheden er dens egentlige og hovedforfatter*, medens de nævnte mænd kun var redskaber i hans hånd. Men lige så klar og urokkelig Kirkens tro er på dette punkt, lige så vanskeligt er det for os mennesker at gennemskue, hvad der er sket, da Gud gjorde mennesker med forstand og fri vilje, med fantasi og følelse og et personligt særpræg til sine »sekretærer«, om jeg så må sige. Når teologer forsøgte at forklare dette hemmelighedsfulde fænomen, skete det flere gange, at de tog fejl og gav en forklaring, der enten nægtede den menneskelige faktors indflydelse eller den guddommelige, og som derfor ikke var nogen forklaring. Først forholdsvis sent blev den rette forståelse slået fast.

Herefter er »det skrevne ord« inspiration nær beslægtet med profeterens inspiration, der gjorde deres »tal-

te ord« til Guds ord. Man kan også tænke på den bistand, som Helligånden yder den lærende Kirke, for at den ikke skal tage fejl i sin forkyndelse, eller også på det indre lys og de mærkelige impulser, som Helligånden giver den enkelte troende, for at han kan undgå synden og vokse i tro og håb og kærlighed og i de kristne dyder i det hele taget. Men man må vogte sig for at mene, at de fire nævnte måder at påvirke en menneskelig sjæl på, er identiske og ensbetydende. Hver især af dem har sin egen karakter og sit eget formål. — Så meget for at bane vejen til den egentlige forklaring.

*

Inspiration er en ganske ekstraordinær, overnaturlig nådegave, hvormed Gud påvirker den menneskelige forfatter således, at han bliver hans »skrivende organ« på lignende måde, som profeten bliver Herrens »talende organ«. Det er Helligånden, der tilskynder til at skrive, og under dette arbejde bistår han sit redskab således, at det skriver alt det og kun det, som Gud selv vil, at det skal skrives. For at opnå dette hjælper Herren redskabets menneskelige erkendelse til at opfatte alt rigtigt og dets vilje til trofast at ville skrive Guds tanker ned samt på passende måde og med ufejlbarlig sandhed at give udtryk for det. Herren vil meddele os mennesker. Hvis nogle af disse momenter mangler, er det ikke Gud, der bliver skriftens ophavsmænd og egentlige forfatter.

Af denne analyse fremgår klart, af hvor mange elementer inspirationen består. Forstanden oplyses på den måde, at den opfatter henholdsvis ved forskning forskaffer sig de kundskaber, som skal blive bogens emne, og at den samordner tankerne og giver dem form. Viljen bevæges til at tage den beslutning at ville skrive den således tilrettelagte bog. De legemlige og åndelige evner, der skal føre denne beslutning ud i livet, og som bestemmer skriftets stil, emnets disposition, ordvalget o. s. v., får hjælp til, at det hele nøje gengiver det, som Gud vil meddele os mennesker.

Der er altså altid to faktorer i virksomhed, når en inspireret bog bliver til: Gud som den overordnede eller hovedårsagen, og mennesket som den underordnede eller som redskab i Guds hånd. Nu bør man aldrig glemme, at den menneskelige faktor handler som fornuftvæsen med fuldkommen herredømme over sig selv. Der er ikke tale om maniske tilstande. Den menneskelige frihed er i behold og får lov til at give udtryk for den litterære egenart, der er forskellig hos de forskellige forfattere. Der er heller ikke tale om den såkaldte »verbalinspiration«, d. v. s. en så mekanisk opfattelse af inspirationens mysterium, at den menneskelige forfatter ikke er andet end en skriver, der kun behøver at lytte til et diktat ovenfra, uden selv at bidrage noget som helst til skriftets form.

Det er altså den katolske forklaring. For dens skyld kaldes de bibelske bøger »den hellige skrift«, den store skat, som vi har ved siden af alterets hel-

lige sakramente. Kristi Efterfølgelse taler om to borde, som er opstillet i Kirkens skatkammer. Det ene er det hellige alterbord. Det andet er den guddommelige lovs bord, »som indeholder den hellige lære, underviser os om den rette tro og trygt fører os ind til det allerhelligste, skjult bag forhænget. Tak være dig, o Herre Jesus, du lys af det evige lys, for den hellige læres bord, som du har beredt os ved dine tjenere, profeterne, apostlene og andre lærere«. IV. 11, 4. Gud kunne have givet os de hellige bøger på mirakuløs vis uden menneskers mellemkomst. Men han, som har skabt os uden os, ville ikke frelse os uden os. Derfor skulle særligt udvalgte mænd gøre deres part og være medvirkende, og således bliver den hellige skrift ikke blot vor store rigdom, men også vor store ære.

*

Kaster vi nu et blik omkring os for at se, hvad der er blevet af denne Guds gave udenfor den katolske kirke, så møder vi et trist billede. I det 16. og 17. århundrede overdrev protestantiske teologer i den grad inspirationen, at deres »verbalinspiration« endte med en slags forgudelse af biblen. For blot at give et eksempel, skal der henvises til generalsuperintendenten Nitsche i Gotha (1714), der for alvor påstod, at skriften ikke var en skabning, men selve Gud. Så kom i den rationalistiske tid den uundgåelige reaktion, der førte til den anden yderlighed. Nu begyndte vistnok de fleste teologer at forkaste al inspiration. Hvis de beholdt navnet, så forstod de det således, at biblen nok er skrevet af mennesker, der var stærkt religiøst bevæget, og som derfor kunne vække lignende følelser i læseren, men Gud er ikke længere skriftens ophavsmænd, således som det fremgår af både det gamle og nye testamente, og som Kirken lige fra de ældste tider har troet og forkyndt.

*

Hvis man nu spørger, hvordan er det i vore nærmeste omgivelser, i den (stulles side 235).

Alvorsord på Weekendstævnet i Aarhus

Skt. Knuds Skole i Aarhus dannede en god ramme om stævnet den 19. og 20. april. Over 100 deltagere med *Hs. Excellence Biskop Suhr* i spidsen samledes i skolens festsal til foredrag og kaffeborde.

Emnet for stævnet var »Kirken i Danmark i dag og i morgen«, og i sit foredrag lørdag aften gik *Waller Dalland* lige løs på problemet: *Hvad er der i vejen med os katolikker herhjemme?* Dalland fremhævede, at siden 1920'erne er vort antal slet ikke gået frem; der er nok tilgang til Kirken, men frafaldsprocenten er ca. 70 for fødte katolikker, 50—60 for konvertitter. Dette viser, at det er katolikkerne selv, der har svigtet, og vi må foretage en *selvbransagelse* for at blive klar over, hvorfor Kirken ikke har fremgang i Danmark, og hvad vi kan gøre for at ændre denne stilstand.

Efter foredraget var der diskussion i grupper; det kom der ikke så meget ud af, især på grund af den knappe tid. Ved kaffebordet fortalte Biskoppen om sin nylige rejse til Averbode og Rom og kom derefter ind på Kirkens stilling i dag; her fremhævede han særligt den meget store vanskelig-

TIL ØM Søndag 1. juni

Vi beder læserne notere, at Maria-valfarten til Øm i år bliver den 1. juni. I det sædvanlige program er der sket den ændring, at pontifikalmessen er sat til kl. 11 (i stedet for 10,30). Processionen er kl. 14. Den slutter med andagt. Biskoppen vil tale i forbindelse med processionen.

Nærmere praktiske oplysninger bringes senere her i bladet.

Et glimt fra sidste års Maria-valfart i Øm.

hed, der ligger i, at de gamle kristne begreber som synd, nåde og frelse for mange moderne mennesker helt har mistet deres mening, så det er svært for Kirken at tale til disse mennesker.

Aftenen sluttede med komplet i kirken, og søndag morgen var kirken fyldt til sidste plads, da Biskop Suhr læste messe og prædikede.

I formiddagens foredrag gav Pater *Martin Drouzy, O.P.* et meget smukt billede af den hellige Terese af Lisieux og hendes »lille vej« til Gud. Tereses løsning var den at overgive sig helt i kærlighed til Gud, der ville tage imod hende og elske hende trods alle hendes små fejl. Og om eftermiddagen kunne *Elsebet Kieler* runde de tre foredrag af ved at sige, at Tereses lille vej netop var svaret på vort problem herhjemme; ved askese og unødvendige afsavn når vi jævne mennesker ikke langt, men ved større kærlighed til Gud og til hinanden kan vi nå længere, og her kan vi sætte noget ind.

Efter begge søndagens foredrag var der samlet diskussion i salen, og her kom et par vægtige indlæg frem. Der var enighed om, at de religiøse fordomme var næsten umulige at udrydde herhjemme; en deltager foreslog, at vi selv holdt os mere til det væsentlige (»troen og dåben«) og lod overflødig ballast gå overbord. Det største spørgsmål syntes rent praktisk at være, om vi skal propagandere eller virke i det stille; her var meningene delte.

Stævnet var præget af det hjertelige forhold deltagerne imellem og af iver for Kirkens fremgang. Forhåbentlig har stævnet også på denne måde været en inspiration for mange.

Peter Gabrielsen.

TIL ÅSEBAKKEN på næste søndag

Så er det allerede næste søndag, vi skal ud på den smukke, traditionsrige valfart til Åsebakken. Hvert år har deltagelse været større end det foregående år, men i år regner vi med særlig stor deltagelse, fordi det er 10. gang.

I Ugebladet for 27. april og 4. maj har vi allerede skrevet en del om valfarten, og denne gang skal vi lige atter minde om de forskellige praktiske ting. Klip dette ud, så De har det ved hånden og husker alt; det letter også arbejdet for komiteen.

Valfarten starter fra Holte St. *præcis kl. 8,30*. Det sidste tog, der passer hertil, afgår fra Kbh. H. kl. 7,50 (linie B). Kl. ca. 10,30 ankommer valfarten til Åsebakken, og umiddelbart efter læses pontifikalmessen. Prædikant bliver i år pater Lanser S.J.

Efter de nye bestemmelser for eukaristisk faste kan man spise indtil kl. 8,30, så vi regner med mange kommunikanter.

Kl. 15,00 afsluttes valfarten med en andagt ved Hans Excellence Biskoppen.

Fra kl. 16,00 afgår lejede busser direkte fra Åsebakken til Holte St. Billetten koster ca. 1,75 og kan købes fra kl. 15,45 ved et bord umiddelbart ved indgangen til klosterparken. Vær venlig at lade svagelige og ældre komme med de første busser. Der går busser, så længe der er passagerer til dem, og det plejer ikke at tage meget over en halv time, før alle har fået kørelejlighed. Desuden kan man gå ned til Kongevejen, hvor der går offentlige busser, som det fremgår af køreplanerne nedenfor.

Ved Holte St. vil der være vogne, der medtager bagage til Åsebakken for kr. 0,50 pr. stk. Vognene er mærket med et skilt »Bagage«, og der udleveres som kvittering en bon.

Valfartssangbog eller salmebog bør medbringes samt rosenkrans. Valfartssangbogen kan købes valfartsdagen på Holte stationsplads.

Husk, at salg af lodsedler, blade o. l. er forbudt på Åsebakken, hvis man ikke inden har indhentet tilladelse hos komiteen. Tlf. OR 3331, H. Guldager.

Tag faner med, så mange som muligt. Lad os vise, at det er jubilæum i år.

Straks efter ankomsten til Holte stationsplads bedes man stille op under bydelsskiltene, f. eks. »Østerbro« (Skt. Ansgar sogn), »Vesterbro« (Jesu Hjerterte sogn) o. s. f. Stil op i rækker på 4

og 4 og hold disse rækker samt de af komiteen angivne afstande mellem sognene. Det er praktisk — og letter os arbejdet.

Ved ankomsten til porten ind til klosterparken på Åsebakken bedes kommunikanter række hånden i vejret, så vi kan optælle, hvor mange hostier der skal bruges.

For dem, der ikke kan deltage i valfarten hele vejen, kan det anbefales at tage bussen (linie 184) fra København og køre med til »Bethlehem«, hvorfra man kan gå med den sidste halvdel (ca. 3 km). Kan man slet ikke gå så langt, kan samme bus benyttes til Høsterkøbvej, hvorfra der kun er ca. 20 min.'s gang til klostret. Bustider nedenfor.

Vi gør opmærksom på, at søstrene på Åsebakken igen i år har deres bod med de mange smukke keramiksager.

Kaffe og wienerbrød kan købes efter messen, ligesom sodavand, chokolade, tobak og is kan købes i parken. Men husk at medtage frokostpakken.

Må vi bede om alles forbøn for, at vejret bliver godt, så valfarten kan forløbe så strålende, som den plejer.

Motoriseringen griber mere og mere om sig, og det er naturligvis kun godt, at også ældre og svagelige kan deltage i gudstjeneste og andagt i de smukke omgivelser på Åsebakken, fordi de kan blive kørt op til Åsebakken, men det må ikke føre til, at mange tager motorkøretøjet og kører op til Åsebakken uden grund. — Lad vognen, knallerter, motorcyklen, scooteren o. l. blive hjemme den dag og gå med i valfarten. Det er kun 7 km.

De, der skal køre svagelige eller syge derop, beder vi venligst respektere parkeringsskiltene på vejene, og under ingen omstændigheder at køre ind i klosterparken, da dette øjeblikkelig medfører trafikkaos.

Bustider (linie 184):

Afg. Hans Knudsens plads, Lyngbyvej: 7,40; 8,00; 8,20; 8,40. Afg. Lyngby St.: 7,56; 8,16; 8,36; 8,56. Afg. Holte St.: 8,12; 8,32; 8,52; 9,12. Ank. Høsterkøbvej: 8,22; 8,42; 9,02; 9,22 o. s. v. hvert 20. min. indtil kl. 10,40. Disse busser holder også ved »Bethlehem«, hvor de ankommer ca. 4 min før de ankommer til Høsterkøbvej.

Med bussen kl. 7,40 fra Hans Knudsens plads kan man også nå valfartens start fra Holte.

Mariakongregationens arbejdsudvalg.

Ny grammofonplade

En Pilgrimsfærd til Lourdes

Lydbilleder fra lysprocessionen med Lourdes-hymnen »Ave...«.

Lydbilleder fra messen.

Lydbilleder fra Sakramentsprocessionen med påkaldelser på forskellige sprog om helbredelse.

Farvel ved Grotten.

33-omdr. Kr. 29,50

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Maj

11. S. *Apostlene St. Filip og St. Jakob* (894—94); 2. bøn: 5. Søndag e. Paaske (591); Apostlernes præf. (524).
12. M. *Bededag* (594—44); 2. bøn: (violet) St. Nereus, St. Achilleus, St. Domitilla og St. Pancratius (910); Paaskens præf. (518).
13. Ti. *St. Robert Bellarmino, Biskop, Bekender og Kirkelærer* ([41]); 2. bøn: Bededagen (595); præf. (518). — Hvor der holdes procession, synges efter denne: (violet) *Bededagens Messe* (594—44); 2. bøn: St. Robert Bellarmino ([42]); præf. (518).
14. O. *Vigilie til Kristi Himmelfarts Dag* (598); Gloria; 2. bøn: Bededagen (595), 3. bøn: St. Bonifacius (911); uden Credo; præf. (518). — Hvor der holdes procession, synges efter denne: (violet) *Bededagens Messe* (594—44); 2. bøn: Vigilien (591), 3. bøn: St. Bonifacius (911); præf. (518).
15. T. *) **KRISTI HIMMELFARTS DAG** (hvid) (600—45); Kristi Himmelfarts præf. (519); paabudt helligdag.
16. F. *St. Ubaldus* (912); præf. (hvid) (519).
17. L. *St. Erik, Konge af Sverige* (rød) (912—96); 2. bøn: St. Paschalis Baylon (913); præf. (519). — NB. Evangeliet *Ego sum vitis, vos palmites* findes side ([22]).
18. S. *Søndag e. Kristi Himmelfart* (hvid) (604—46).

*) Torsdag den 15. Maj, Kristi Himmelfarts Dag, slutter tiden for modtagelsen af Paaskekommunionen.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutlet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Vore ferie børn

Vi beder i dag for tredje gang læserne huske en gave til vor ferie børns indsamling. Desværre må vi vente endnu en uge med at bringe den første bidragsliste. Det går endnu meget småt, men vi har tillid til, at det — som så ofte før — blot ser lidt skuffende ud til en begyndelse. Endnu har læserne af dette blad altid klaret opgaven, så vi håber det bedste. Men husk, at vi ikke kan give endelig besker til børnene, før vi er helt sikre på pengene, så gør børnene den store tjeneste at indbetale Deres gave så hurtigt som muligt.

Alle bidrag modtages med taknemlighed af Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A. 1., København K.

Lodtrækning

Ved 1. maj-festen i »Karnappen« blev følgende numre udtrukket: 7400 — 6747 — 6666 — 4893 — 5804 — 836 — 6632 — 4904 — 8085 — 6434 — 5493 — 882 — 8478 — 1009 — 7311.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

København—Firenze—Assisi kr. 675,00

København—Rom—Assisi kr. 720,00

31. august til 16. september

Kr. 675,— m. liggevogn ud og sovevogn hjem.

4 dages ophold i Firenze.

1 dags bustur til Assisi via Siena.

8 dage i Assisi.

Kr. 720,— m. liggevogn ud og sovevogn hjem.

9 dages ophold i Rom.

1 dags tur til Assisi via Spoleto.

3 dage i Assisi.

Denne tur ledes af pater Gommans. Alle henvendelser til pastor d'Auchamp, Rosenkranskirken, Åkirkeby.

KONGERIGET DANMARK %

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

LEVERANDØR TIL KATOLSK HOSPITALER

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

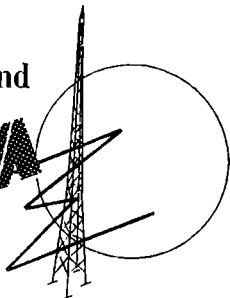
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

UINIDA

Der afholdes repræsentantskabsmøde lørdag den 17. maj d. å. kl. 20 i Radiorådets læseværelse, Radiohuset, Rosenørnsallé 22, København. Forslag, der ønskes behandlet på repræsentantskabsmødet, bedes sendt til formanden, A. Thomsen, Sejrgade 3, 1., Aarhus, senest lørdag den 10. maj.

Kredsrepræsentanter fra provinsen, som skal deltage i mødet, og som ønsker at overnatte i København natten mellem den 17. og 18. maj, bedes huse at bestille hotelplads i god tid.

Ved valget til Radiorådet viste det sig, at vort forbund som den eneste af alle radio- og fjernsynsorganisationer havde frengang i medlemstallet — en stigning på godt 25 %. Dette smukke resultat, som har været genstand for opmærksomhed inden for radiokredse, skyldes først og fremmest det store arbejde, præsterne og vore tillidsmænd har udført for forbundet.

Skandinavisk retræte i Le Saulchoir

Ligesom i 1956 og 1957 vil der også i år fra den 26. til den 28. juni blive afholdt en tre dages retræte for skan-

„St. Ansgar“

(Jahrbuch des St. Ansgarius-Werkes).

Det tyske St. Ansgarius-Werk's årbog 1958 former sig atter i år som en fortræffelig oversigt over kirkenes historie i Skandinavien i det forløbne år. Heftet — hvis redaktør er den udmærkede Skandinavien-kender, dr. Helmut Holzappel fra Würzburg — indledes i år med en hyldest til det nordiske episkopats senior, ærkebiskop, dr. Johannes Erik Müller (»Der Ansgar unserer Zeit«) i anledning af hans afgang, men det er kun et enkelt af de værdifulde bidrag. — Vi vender tilbage til publikationen. J. B.

Jesu Hjerter sogns basar

Udtrukne nr.:

Store lodseddel: 3688 — 4274 —
1685 — 89 — 2450 — 1742 — 4123 —
3345 — 4519 — 3814 — 4579 — 4637
— 747 — 813 — 2920 — 471 — 164.

Amerikansk lotteri: mørkerød 65, lyserrød N 72, gul 43, orange 81, brun 1, mørkegrøn 10, lysegrøn 49, lyseblå R 2, rødbrun 81, blå U 21.

dinaver i de franske dominikaneres studiekloster 30 km syd for Paris (Le Saulchoir, Etiolles, par Soisy-sur-Seine, S. et O.; hurtig forbindelse med elektrisk tog fra Paris). Mændene bliver indlogeret i gæstefdelingen i Le Saulchoir (750 fr. pr. dag), medens damerne og de unge piger bor hos dominikanerinderne (850 fr. pr. dag). Retrætedeltagerne kan tage del i klostrets liturgiske liv (især højmessens og komplet hver dag). Retræten vil i år blive holdt på svensk af P. Näs-mark, og i fortsættelse af den vil der søndag den 29. juni blive afholdt en fransk-skandinavisk venskabsdag, hvor 6 nordiske fratres, der studerer til præster i Le Saulchoir, vil være til stede.

Oplysninger og tilmeldelser til Kollegievej 2, Charlottenlund (OR 422).

Tidens problemer

(sluttet fra side 232)

danske folkekirke, så tror jeg nok, at det fromme kirkefolk har bevaret troen på, at skriftens ord er Guds tale til os, men tager man enkelte lærebøger, så står der f. eks. hos Albek, Undervisning i Kristendom, 6. udg. 1950, s. 22: »Skriften er ikke Guds ord i den betydning, at alt, der findes i den, er talt af Gud, men den indeholder Guds ord i det profetiske og apostoliske vidnesbyrd.« Denne sætning skal vistnok forstås i lighed med, hvad der læses i Bibelbogens tillæg, s. 1294: »Skriften er ikke det samme som Guds åbenbaring, men den er det oprindelige vidnesbyrd om denne åbenbaring.« Også uden kommentar kan alle og enhver se forskellen på denne og vor opfattelse. For os er biblen, som det skrevne Guds ord, guddommelig åbenbaring for alle, der læser det, og ikke blot et rent menneskeligt vidnesbyrd om, hvad Gud engang har sagt til profeterne og Guds Søn til apostlene.

Det siger sig selv, at der nødvendigvis bør føres hevis for, at alle biblens bøger er inspireret. Et fuldgdyldigt argument herfor findes kun i den åbenbaring, som apostlene har efterladt sig derom til Kirkens læremyndighed, der så med Helligåndens bistand forkyn-der denne kendsgerning ned gennem århundrederne til alle, som vil høre.

F. K.

Ung pige

søges som medhjælp i huset hos ung katolsk familie med 3 børn i Københavns nordlige omegn. Pænt lille værelse i moderne hus. Megen frihed. Tiltrædelse snarest. Billet mrk. 1254 til Katolsk Ugeblads annonceafd., Østersøgade 108, 1., Ø.

Ung mand

25 år, i fast stilling, søger bekendtskab for ægteskab med ung pige i samme alder.

Billet mrk. 18-5-58 til Katolsk Ugeblads annonceafd. Østersøgade 108, 1., København Ø.

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Pålæg og Hestekød
Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

MEJERIET
Vesterbo

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Krisen indenfor den franske katolske ungdom overvundet

Den franske bispekonference klarlægger situationen

Den franske bispekonference har taget energiske skridt til at få gjort ende på en krise inden for den franske katolske ungdomsbewægelse. De franske ærkebiskopper og biskopper har i de sidste par måneder nøje studeret spørgsmål vedrørende den ud-specialiserede katolske aktion såvel som problemer i forbindelse med de katolske ungdomsbewægelser, som samarbejder i ACJF (Association Catholique de la Jeunesse Française) og som for nylig havde visse uoverensstemmelser med episkopatet som følge af ensidig politisk indstilling i spørgsmålet om krigen i Algier. Spørgsmålet menes at stå umiddelbart foran løsning.

Så godt som samtlige ledere inden for ungdomsbewægelsen fra ACJF og sammenslutningen af de katolske ungdoms- og studenterforeninger i Frankrig var trådt tilbage i forbindelse med konflikten. De seneste nationalkongresser, især generalforsamlingerne hos de mandlige og kvindelige studerende (JEC og JECF) har imidlertid vist ganske tydeligt, at de ny ledere for disse organisationer er til sinds at være loyale såvel over for kirken og de dem af denne betroede hverv som over for ACJF's mål og principper.

Et af de vanskeligste punkter i den standende diskussion vedrørte begrebet de såkaldte »milieus« samt de kristne lægfolks forpligtelse til aktion inden for de forskellige samfundsgrupper og institutioner. Om dette spørgsmål har de franske biskoppers kommission for spørgsmål inden for arbejdsverdenen netop udsendt en brochure. Denne er blevet til gennem et nøje samarbejde med de læge ledere inden for den katolske arbejderbewægelse i Frankrig og er udsendt under biskoppernes ansvar og viden. Den franske bispekonferences kansler, ærkebiskoppen af Cambrai, mgr. Guerry, er formand for denne kommission. Publikationen yder et klart billede af den franske arbejders psykologiske indstilling, trækker linierne op for nogle af de problemer, der af arbejderne hyppigst rejses mod kirken, og som vedrører den katolske skole, den katolske sociallære samt ejendomsretten. Brochuren optegner endvidere grænserne og mulighederne for apostolatet og viser, at det, som den franske katolske arbejderbewægelse først og fremmest kræver af sine forkæmpere, er mere inderlighed i troslivet for dermed at yde bevis på den ægte kristne næstekærlighed. (KNA)

URBI ET ORBI

Pavens 1ste maj tale

(Sluttet fra forsiden)

og apostolat, således som det idag kræves af de på arbejdsstedet herskende åndelige forhold. Der er endnu mange, der stadig hænger ved de overleverede og kunstigt opretholdte fordomme om, at fremskridt og religion er uforenelige, at marxismen har distanceret kristendommen som ideologi eller som stadig tror på den gamle, udbredte travet: at kirken er den arbejdende klasses fjende.

Paven appellerede til de kristne arbejdere om at virke ved næstekærlighed overfor deres kolleger, der takket være den daglige propaganda om had og magt er ved at miste sansen for menneskelig pietet og begrebet om den menneskelige familie. De kristne arbejdersammenslutninger må — udtalte Pave Pius XII — virke som en fredelig og fremadskridende kraft for arbejderstanden dermed at denne kan nå frem til bedre livsbetingelser. Det må være en kristen kraft, der besjæler arbejderne, en fredens kraft, en klog mådeholdets kraft, frigjort for enhver form for anmaselse, storsindet og vidskuende og fuldstændig utilbøjelig til at benytte ikke-tilladte midler til at hidføre uovervejende afgørelser og gennemføre uretmæssige krav.

(KNA)

Niels Stensen på islandsk

Interessen for vor store landsmand Niels Stensen er stadig voksende i udlandet, og nu sidst er Island kommet med. I det nylig udkomne nummer af det meget udbredte tidsskrift »Heimilisblaðið« findes en stor artikel om Niels Stensens liv, skrevet af redaktør Sigurður Þorsteinsson, der er Niels Stensen-sagens hovedtalsmand på Island.

I øvrigt forbereder man også på Island at udgive en lille folder om Niels Stensen af samme art som dem, der allerede findes på dansk og på verdenssprogene.

Kirkekampen i Ungarn

(sluttet fra side 229)

ne disponerer over allehånde midler til at bringe biskopperne til tavshed, hvilket er ensbetydende med »modarbejde«. To af biskopperne har regeringen allerede sat ud af spillet. Biskoppen af Győr, Kálmán Papp, satte man først »under politibeskyttelse«, og for et par uger siden blev hans sekretær og et par af hans nærmeste medarbejdere arresteret.

Håndtrykket med Krushchev og smilet må altså ikke forlede os til at glemme, at kirken bag jerntæppet, og da ikke mindst i Ungarn, befinder sig i en yderst farlig situation og at kommunisterne bekæmper kirken med de mest raffinerede midler og metoder. Forskellen fra dengang, da der herskede åbenlys kamp, består i, at kirken repræsentanter idag må smile til al forsmædelser! K.

VED KLOSTERPORTEN TIL ÅSEBAKKEN
Nu er der kun 8 dage til årets store valfart.

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

18. MAJ 1958

NR. 20

„SMERTELIG SITUATION“ I KOMMUNIST-KINA

Vatikaner-note om „bispevalgene“ i Hankow og Wuchang

Vatikanet har gennem radio og presse givet udtryk for sit officielle standpunkt til de egenmægtige bispevielser, der har fundet sted i det kommunistiske Kina. Udgangspunktet for udtalelsen fra Vatikanet er baseret på den meddelelse, der er udsendt af det rødkinesiske nyhedsbureau »Det ny Kina« og ifølge hvilken biskoppen af Pu Chi skal have »viet« to kinesiske franciskanerpatres søndag d. 13. april til henholdsvis ærkebiskop af Hankow og biskop af Wuchang. Nyhedsbureauet har endvidere meddelt, at Vatikanet, der tidligere har tiltaget sig retten til at udnævne og vie kinesiske biskopper, har vægret sig ved at anerkende de to biskopper samt truet disse og den biskop, der har viet dem, med ekskommunikation. Den katolske kirke i Wuchang har ikke desto mindre besluttet sig til uden videre at skride til en vielse af de pågældende to biskop-

per, der er blevet valgt i overensstemmelse med den katolske kirkes regler og traditioner.

I sin note fastslår Vatikanet, at biskopper vælges frit og udnævnes af Paven. Disse regler gælder ikke blot for Kina, men for hele kirken, og Vatikanet trækker principperne op for fremgangsmåden ved bispevalg. Med udgangspunkt i de gældende regler har propagandakongregationen gjort de to franciskanere opmærksom på situationen, da man i Rom gennem telegrammer var blevet underrettet om »valgene«. Samtidig har kongregationen følt sig foranlediget til at minde de to ordensfolk om det Hellige Officiums dekret af 9. april 1951, ifølge hvilket en hvilken som helst biskop, der meddeler bispevielse til gejstlige, som ikke er udnævnt og ikke er anerkendt af den Hellige Stol, ipso facto er hjem-

(Sluttes på bagsiden)

BREV FRA BISKOPPEN OM VALFARTERNE

„Guds Stad“ i Bruxelles

Er Biblen ufejlbar?

Statistik og privatliv

Til Åsebakken

nu på søndag!

Atomoprustning og moral

Katolske teologer om det aktuelle emne

Syv førende vesttyske katolske moralteologer har offentliggjort en fællesudtalelse angående den for tiden så omstridte oprustning med atomvåben. De nævner, at en moderne krigs ødelæggelser er så store, at man for at bevare fred må kunne give afkald på sine utvivlsomme rettigheder. Dog er det tilladt at forsvare sig, og forsvaret kan endog være en pligt, hvis folkenes moralske eller fysiske eksistens trues af et angreb. Hvis en stat er medlem af et forsvarsforbund og opfylder alle de forpligtelser, som et lovligt forsvar nødvendiggør, derunder også den oprustning, som tilfalder den pågældende stat, i så fald opfylder staten kun sin pligt overfor dens egne borgere såvel som overfor folkeslagernes fællesskab. Anvendelsen af kampmidler, i hvilke atomkræfter indgår, strider ikke nødvendigvis mod den rette moralske orden og er ikke i ethvert tilfælde en synd. Man bør stræbe efter at få dem bandlyst gennem en overenskomst, der er bindende for alle parter og hvis overholdelse lader sig kontrollere (KNA).

Schweizergarden aflægger ed

På årsdagen for »Sacco di Roma«, 6. maj, fandt den årlige edsaflæggelse for de ny rekrutter i den Pavelige Schweizergarde sted i Belvederegården i Vatikanet. Edsaflæggelsen havde i år en ganske særlig festlig karakter, idet gardens ny kommandant, oberst dr. Robert Nünlist, aflagde ed sammen med 33 rekrutter. Oberst Nünlist var blevet udnævnt til kommandant efter den sidste år afdøde mangeårige kommandant, baron Pfyffer von Altishofen.

Edsaflæggelsen afholdes hvert år 6. maj til minde om »Sacco di Roma«, »Stormen på Rom« i året 1527, hvor Schweizergarden ved heltemodig indsats forsvarede Pave Clemens VII mod de kejserlige tropper og derved muliggjorde hans redning (KNA).

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

**absolut
ABSALON**

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 6954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Klühs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malmester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landeretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Støt annoncørerne

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramshered 31 . Telf. 22530

*Lys . Kraft . Varme
Leverandør i Sct. Ansgars Klinik*

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smøde- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Oaemester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

*Elektr. Installatør Nykøbing F.
Installationer*

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

*Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af I.*

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 5B . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

*Mathias
Christensen*
TLF.
215 56 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørførr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 3 42 33

Aalborg

ER BIBLEN UFEJLBAR?

Svaret på dette spørgsmål er forskelligt, alt eftersom man stiller det indenfor eller udenfor den katolske kirke. Hvor man mener, at de hellige bøger kun er menneskelige dokumenter og vidnesbyrd om Guds åbenbaring, vil man sige: Nej, biblen er ikke ufejlbar, fordi de mænd, som har skrevet den, kunne fejle som alle andre. Men med et afgjort »ja« svarer man der, hvor man lige fra kristendommens begyndelse har hævdet, at *biblen først og fremmest er Guds ord*, fordi de mænd, som nævnes som forfattere, kun var redskaber i Guds hånd. De skrev alt og kun det, som Gud ville, de skulle skrive. Når Gud er hovedforfatteren, han, som er sandheden selv, så kan det, han meddeler gennem sine redskaber, ikke være usandhed. Det er vigtigt at huske, at her er tale om de bibelske bøger i deres oprindelige form og tilstand, ikke om de mange afskrifter ned gennem tiderne, ej heller om oversættelserne i de forskellige sprog. Gennem afskrivning og oversættelse kan der nemlig indsnige sig mange fejl. Et slående eksempel på det er de talrige forkerte talangivelser i det gamle testamente, og også navne er blevet forvansket på vejen gennem århundrederne.

Når vi altså ser bort fra de lige nævnte fejkilder, hævder vor hellige kirke, at det, skriften påstår, må være ren og skær sandhed, da Gud ikke kan tage fejl og endnu mindre lyve. Både vor Frelser og hans apostle beråber sig gang på gang på det gamle testaments udtalelser som på ufejlbar sandhed, og det gør de ikke blot, hvor det drejer sig om spørgsmål i tros- og sædelæren, men også når det gælder rent historiske kendsgerninger. Det er der talrige eksempler på i det nye testamente. Således har det også altid været kirkens tro og forkyndelse lige til vore dage. Ja netop i vor tid har paverne, fra Leo XIII til Pius XII, stadig på ny indskærpet skriftens ufejlbarhed. Anledningen dertil var de mange angreb mod denne troslære og de bitre kampe mod vor religions fundament.

Men når nu dette er slået fast, så betyder dette ikke, at alt, hvad skriften påstår, er sandt på samme måde. Det er let at indse, at der må være forskel på det, Helligånden selv siger, og det, der refereres som andres tale. Hvad for eksempel Jobs venner i deres diskussioner med deres lidende ven fremsætter, er i det store og hele urigtigt og usandt, skønt det står i biblen.

Dog også det, som Gud selv udtaler gennem menneskes mund, er *rel forskelligt i sin sproglige form*. Der er historiske beretninger, der er profetier, der er poetiske skildringer og der er belæringer, kort sagt, der findes i den hellige skrift enhver form for fornuftig tankeudveksling, som er bruge-

lig i det menneskelige samfund. En salmes sandhed ser anderledes ud end en historisk beretning. Man behøver bare at sammenligne Davidssalmerne 104 og 105 om skabelsen og israeliternes historie med den tilsvarende beretning i Mosebøgerne, eller Jobs beskrivelse af dyr i det 39. og 40. kapitel med en videnskabelig zoologi. Når vor Herre fortæller en lignelse, så kan indholdet være et opdigtet tilfælde, medens den lære, der skal illustreres, er sand. Og når han kalder sig selv livets brød, verdens lys, vejen og vintræet, så er dette billedligt tale, der ikke skal forstås bogstaveligt.

En gang imellem lader Gud de bibelske forfattere skrive *noget, som de ved selv uden åbenbaring fra hans side*. I et sådant tilfælde kan de så tale ubestemt og tvivlende, således som den h. Paulus gør, da han ikke kan huske, hvem han har døbt i Korint. (I. Kor. 1, 16). Naturligvis betyder dette ikke, at Helligånden selv er usikker og tvivlende, men kun at han benytter sine redskaber, således som de er, og trøster og opmuntrer os alle sammen ved synet af den godhed og magt, der opnår sine hensigter også med skrøbelige kar. Af de anførte eksempler fremgår det klart, at den sandhed, der udtales i den h. skrift, ikke i alle tilfælde bør forstås på en og samme måde.

Taler biblen om *naturfænomener* som f. eks. om solens opgang og nedgang eller lignende, vil den ikke give astronomisk belæring, men bare udtrykke sig om disse ting, som vi mennesker i al almindelighed plejer at gøre, idet vi taler, som det forekommer os at være, når vi bruger vore øjne. Astronomi og dens læresætninger har jo ikke direkte med vor frelse at gøre.

Anderledes forholder det sig *med historiske kendsgerninger*. For mange af dem er nøje knyttet til den overnaturlige væreorden, såsom syndefaldet i paradiset, det israelitiske folks historie og frem for alt vor Frelseres ord og gerning. En historiker må derfor ikke berette ting som virkelige begivenheder, når de slet ikke er sket. Hvis han vil meddele opdagede ting, så bør han tilkendegive, at det drejer sig om rygter eller om noget, som han har læst i sine kilder, men for hvis rigtighed han ikke garanterer. Dette ville være et tilfælde, hvor biblen i overensstemmelse med sandheden beretter, hvad der står hos en eller anden profan forfatter, eller hvad folk kan fortælle, men rigtigheden af det meddelte bekræftes derved ikke af Helligånden, der findes på den måde skriftsteder, der udtrykkeligt anføres som citater fra et eller andet dokument. Nogle få gange kan man kun ved nøjere undersøgelse blive klar over, at det drejer sig om en ordret gengivelse af et sted i et skrift. Men det er

en ganske uholdbar opfattelse, at biblen fortæller som virkelig historie myter og eventyr med det formål derved at illustrere en religiøs sandhed.

Der er endnu nogle andre regler, der skal iagttages, hvis man ønsker at få det rette syn på biblens indhold. Men det er vist rigtigere at dvæle lidt ved, *hvad de sidste årtiers kirkehistorie har lært os i så henseende*. Leo XIII udsendte i 1893 en rundskrivelse (Providentissimus Deus), der siden da regnes for at være grundloven for de bibelske studier. Dengang befandt den katolske kirke sig i en periode, da bibelkritikken fremkom med den ene indvending efter den anden mod vore hellige bøgeres ægthed, alder, uforfalskethed og historiske pålidelighed. Det var det rene stormløb mod vor religions fundament, og mange katolikker blev bange. I mellemtiden har ikke så få af de dengang opkastede spørgsmål fået det rigtige svar på grund af de arkæologiske forskninger i de østlige lande, ved et grundigere studium af skriftens originaltekst og ved et fyldigere kendskab til de bibelske og orientalske sprog. Det lettede og tilliden til den hellige skrifts sandhed vendte tilbage.

Ganske vist dukkede *samtidig nye vanskeligheder* op, som kræver nye undersøgelser, hvis de skal ryddes af vejen. Men ingen forstandig mand eller kvinde kan undre sig over, at der stadig findes problemer, som forvolder skriftfortolkerne meget hovedbrud. Det går nemlig i videnskaben, som det går med alle andre menneskelige foretagender. Der skal tid til alt, og kun langsomt modnes frugterne. Af den grund er vi nødt til at være tålmodige. Det er også godt at huske en tanke, som allerede Augustinus har udtalt. »Med vilje har Gud, siger han, ladet vanskeligheder blive tilbage i vore hellige bøger, for at vi skal ægges til ivrig granskning og forskning, og at vi til vor egen gavn må føle vor forstands grænser og øve os i beskedenhed«. Således kan det ske, at et eller andet problem overhovedet aldrig vil blive løst tilfredsstillende. En gang imellem drejer det sig om ting, der ligger så langt tilbage i tiden, at den gåde er uløselig, lige meget om man bliver ved at granske og forske. Skriftfortolkningen er ikke ene om den slags tilfælde. Al historisk videnskab må regne med spørgsmål, som ikke kan besvares.

Resultaterne af denne redegørelse er altså dette: At der ikke findes fejltagelser og vildfarelser i biblen, er så væsentligt og nødvendigt for den, som det er væsentligt og nødvendigt for Gud, at han ikke kan være ophavsmand til dem. Således lyder kirkens gamle og urokkelige tro, som den har modtaget af vor Frelser og hans apostle. Den klippe kan ingen videnskab røkke. Vanskeligheder derimod skal vi have i vor menneskelige prøvetid, og det på alle områder, også ved bibelstudiet. Men med disse vanskeligheder forholder det sig for det meste således: de kommer og er der i nogen tid, så går de igen.

F. K.

Statistik og privatliv

For nogen tid siden foretog en amerikansk gæst, professor i sociologi Harold T. Christensen, en såkaldt sociologisk undersøgelse af godt 300 mandlige og kvindelige studentersexuelle vaner og vurderinger. De foreløbige resultater har været offentliggjort i dagspressen. Vi skal ikke trætte med enkeltheder, men blot fastslå, at studenterne er meget »liberale« i deres krav til sig selv og de friheder, de allerede har taget sig.

Hvad vurderingerne angår, er det yderst vanskeligt at tillægge dem nogen virkelig betydning udover som et udtryk for, hvad det nu er moderne at sige. Det er ikke nogen fornærmelse af de unge, når man fastslår, at de er unge -- og derfor ifølge sagens natur uden den erfaring, som leveregler må bygge på for at være noget værd. Man kunne med lignende ringe udbytte spørge rene småbørn, hvor mange bolcher, de anser det for passende at konsumere. Svarene ville være et udtryk for deres begærlighed efter slik og for, hvad de anså for rask at svare -- og i hvert fald uden fjerneste værdi for en undersøgelse af, hvilket kvantum der kan nydes uden ængstelse.

Derfor er sådanne vurderinger også inderligt inkonsekvente. Disse unge, der mener, at mænd og kvinder for ægteskabet retteligt kan have haft flere »partnere« (gennemsnitstallene er 5 for mændenes, 3 for kvindernes vedkommende), stiller samtidig for en ikke ubetydelig dels vedkommende krav om ægtefællers uberørthed (halvdelen af de mandlige studenter har et sådant ønske). Hvordan det skal kunne opfyldes på deres egne betingelser fører til uløselige ligninger. Forklaringen er jo også den simple, at man kan svare på sociologiske professorers spørgsmål uden at have tænkt sig om.

Hvor megen vægt man skal lægge på de adspurgtes redegørelse for egne handlinger er også et spørgsmål. Når det nu er tonen og moden at være yderst liberal, så er man faktisk fristet til at gøre sig så »erfaren« som muligt og eventuelt lidt til -- det er jo bare et anonymt svar, og dokumentation fordres ikke. (Den, der skriver disse linier, taler af erfaring om egne svar i unge år på lignende spørgsmål).

Derfor kan man med grund spørge, om udbyttet af den slags »undersøgelser« er den drabelige ulejlighed værd. Til syvende og sidst tør man ikke af de mange tal udlæse ret meget mere, end enhver vidste i forvejen.

En enkelt ting er det måske dog af lidt interesse at sætte fingeren på. Det statistiske materiale viste ved indledning, at både den »liberalere« vurdering og de personlige »liberalere« handlinger fandtes 1) i de højere aldersgrupper (hvoraf dog alle tilhørte den første ungdom), 2) i de lavere sociale klasser, 3) hos dem, der sjældnere gik i kirke og 4) hos dem med ulykkelige forhold i hjemmet.

Der kunne siges noget til alle fire konstateringer, men lad os nøjes med den sidste. Ulykke i et ægteskab kan have flere årsager, blandt dem også for »frit« et seksualliv før eller i ægteskabet, mens et hjemms ulykkelige forhold næppe ofte kan tilskrives en ren ungdomstid eller ægteskabelig troskab. Det er altså næppe i reaktion mod ulykker, afstedkommet af for megen moral, at børn af ulykkelige ægteskaber bliver mere løsslupne end andre. Men er det konsekvensen af et slet eksempel, så er det forståeligt og, som alle sådanne konsekvenser, bundtrist. Man kan ligefrem sige, at de unge ved disse svar selv røber, at det er en dårlig sag, de i så all for stort tal går ind for.

Søndag efter Kristi Himmelfart

18. maj 1958

VÅGN OPI!

Der gør sig i vor tid i hele den såkaldte frie vestlige verden en udbredt tilbøjelighed gældende til at gøre op med historien: det er nu gennem flere århundreder gået så skævt, at man nu ønsker bare at leve i fred og ro, at tjene penge, at gøre sig livet så behageligt som forholdene nu engang tillader det og at søge at sikre sig så vidt muligt for at kunne nyde den øjeblikkeligt herskende fred. Dette er -- menneskeligt set -- såre forståeligt, og man må til en vis grad billige disse bestræbelser, men det kan ikke undgås, at denne »gåen udenom som katten om den varme grød« trods alt smager ikke så lidt af resignation eller -- ærligt talt -- af flugt! De store historiske katastrofer er formentlig runden af denne udelagtighed i udviklingen. Kaster man i dag et blik på religionernes verdenskort, så ser man kun alt for tydeligt, at folk og lande, der engang blev vundet for kristendommen, i mange tilfælde atter er gået tabt for kristendommen, og ligeså mange steder er idag under en umiddelbar trussel fra dets antikristne part. Hertil kommer -- ligeledes i den frie verden -- et næsten uhyggeligt tilbagefald til det moderne hedenskab, hvis anskuelse trods nedarvede kristne traditioner er nøjagtig ligeså farlige som de, der søger at komme evangeliet til livs gennem en åben forfølgelse. Resultatet er: vi ønsker os en fredelig øde ø, hvor vi kan lukke øjnene for den grumme virkelighed. Langs denne ø's bredder larmer der en vældig brænding, men vi lader bare, som om vi ikke hører noget. Men inde midt på øen bryder der imidlertid underjordiske kilder frem, de oversvømmer store områder af øen, men alligevel lader de fleste som om de intet mærker -- blot vi må leve lidt i fred.

Nu er der jo imidlertid det ejendommelige ved historien, at selv om man løber fra den, så indhenter den en alligevel. Den lader sig ikke skræmme bort. Og vi har ingen grund til at tro, at den bebudelse af martyriet, som Vor Herre fremsatte omtrent i samme åndedrag, som han varslede Helligåndens komme, kun skulle have gyldighed for Nero's eller Diokletians tid. Det vil til stadighed være det samme: Helligåndens komme er efterfulgt af en hård og brutal virkelighed, der ned gennem århundrederne har vist sig uafvendelig.

Vi gør vel i at kalkulere med begge dele. Det vil sige, at vi ikke har lov til at henfalde til den absurde drøm, at vort liv skal forløbe fredeligt og roligt og uden trusler fra omverdenen. Men vi har på den anden side også lov til at håbe på »bistand« omend det ikke er i den form, som man i normale tider forestiller sig det med et velspækket cheekhefte i baghånden. Det har aldrig været Vor Herres mening, at nåden og en fejg nydelsessyge har skullet gå i spænd. Ordren: »Gå ud i alverden og lær alle folk« er en slags missionsbefaling, i hvert fald er det en opfordring til hvileløs deltagelse i forsvaret af Kristi rige. Og den så yndede søndags-kristendom er og bliver et latent forræderi mod denne opfordring. Jehovas vidners »vågn op« gælder mere end nogensinde også os kristne i dag -- kærligheden skal spredes ud over verden, sandheden skal levnedgøres, vort bekendermød stilles dag for dag, ja time for time på prøve. Gud Vor Herre venter offerberedskab af os -- og menneskene måler os efter vore gerninger. Praktisk talt er hele verden idag et stort missionsland, den frie vestlige verden ikke mindre end den knægtede og forfulgte østlige verden. Vægrer vi os mod denne missionsordre, så udfordrer vi skæbnen. Lad os derfor »vågne op«, op til død -- først da har vi gjort os fortjent til ildtungernes nåde og først da har vi lov til at håbe på dem!

Sognepræsten.

NOTER

Brev fra biskoppen om valfarterne

Andelsleds i bladet bringer vi Biskoppens brev om valfarterne til Asebakken og Øm. Biskoppens brev oplæstes i alle bispedømmets kirker og kapper søndag 11. maj i år.

Lourdes-pilgrimsfærden

18. montfortianske pilgrimsrejse til Lourdes finder sted fra 19. maj til 31. maj. Generalvikaren, mgr. C. Flandrup, ledsager pilgrimmene.

Efter at Niels Stensens gymnasium nu er en selvstændig institution og dermed kanonisk adskilt fra samhörigheden med sel. Knuds skole i Stenosgade, har jesuiternes general, den hidtidige superior og sognepræst i Århus, pater K. Pauli SJ, til rektor i Stenosgade, medens den hidtidige rektor for institutionerne i Stenosgade og på Jagtvejen, pater P. Poppe SJ, fortsætter som rektor for Niels Stensens kollegium. Pater A. Dekkers SJ, Stenosgade, er blevet udnævnt til superior i Århus.

BREV FRA BISKOPPEN

VALFARTERNE TIL

ÅSEBAKKEN OG ØM

Kære kristne!

Snart skal vi igen vandre til Åsebakken og til Øm. Det har været en glæde at se, hvordan disse valfarter har fået stadig større tilslutning fra år til år. Hver for sig samler de mange af Danmarks katolikker, og det er min overbevisning, at det er til stor gavn for vort bispedømme, og at vi har grund til at takke Gud og Jomfru Maria derfor.

I år fejrer kirken 100 års jubilæet for Jomfru Marias åbenbaring i Lourdes, og det er måske ikke uden betydning, at vi samtidig her i Danmark kan fejre 10 års dagen for vore egne beskædede valfarter. Vi kan ikke sammenligne Åsebakken eller Øm med Lourdes; vi har selv gjort Åsebakken og Øm til valfartssteder, og vi kan ikke henvise til Maria-åbenbaringer eller mirakler. Men det er dog den samme Jomfru Maria, vi henvender os til, og det sker på steder, der for mange rummer nogle af de rigeste oplevelser i deres katolske liv. Når vi fejrer dette jubilæum i år, må vi ikke glemme at takke Vorherre for den nåde, vi har fået gennem disse valfarter. Men det er ikke nok at takke i bøn, vi må også vise vor taknemlighed i gerning; det betyder, at disse valfarter skal bære frugt.

Det er bemærkelsesværdigt at se, hvordan valfarter igen har fundet plads i kirkens liv. Man valfarter til Lourdes, til Fatima og til talrige andre steder jorden over. Man er derved vendt tilbage til gammel skik. I oldkirken var det ikke ualmindeligt at få pålagt som bød en valfart til Jerusalem eller Rom. Man drog til disse hellige steder for at bede om tilgivelse for sine synder og for at give udtryk for den bodsånd, som muliggør tilgivelsen. Læg i det hele taget mærke til, at valfarterne altid er blevet knyttet til begrebet bød. En valfart er altid en bødsvandring, hvad enten den fører til Jerusalem, til Rom eller andetsteds.

Da Jomfru Maria henvendte sig til Bernadette i Lourdes, pålagde hun hende da også at gøre bød.

Når man valfartede i gamle dage, gik man oftest uden penge og måtte leve af almisser ligesom de fattige, der var henvist til deres medmenneskers næstekærlighed, hvis de ikke skulle dø af sult. Men en virkelig valfart skal også være anstrengende, for den skal være et billede på vort kristne liv. Vi har alle det samme mål: Skridt for skridt er vi alle på vej mod det forjættede land, og undervejs må vi bære korsets byrde. Bød og omvendelse, begge dele er nødvendige. Det var det, Johannes Døberen talte om, da han ved Jordan prædikede omvendelsesdåb til syndernes forladelse. Og Jesus gentog gang på gang: »Den, som ikke bærer sit kors og følger efter mig, kan ikke være min discipel«.

Vi skal omvende os fra synden, for den holder os fangne og lænkebundne langt fra Gud. Men vi lever i en verden, der har tabt sansen for syndens realitet, og det må derfor være vor opgave som kristne stadig at minde om, at menneskeheden lever i en forfærdende tilstand af synd. Og vi må være dem, der her i verden kalder på den frelser, som alene kan befri os. Vi må vise verden, at den kun kan finde håb og styrke hos ham, der døde på korset for vor skyld.

Men for at kunne bære vidnesbyrd om synden og om frelsen i Jesus Kristus må vi kristne have erkendt synden i os selv, vi må begynde med selv at omvende os fra synd til Guds rige. Derfor vandrer vi på vejen og beder Gud om tilgivelse for vore egne og for de andres synder. Derfor er vi glade for at gå, selv om det kan være anstrengende. Vi ved jo, at denne vej er et billede på vort eget liv, på vor egen vandring fra denne verden til Guds rige, vi ved, at vejen kræver stadig omvendelse og selvfornægtelse, for at vi kan åbne os for Guds uendelige

kærlighed. Sultne, fattige og tomhændede går vi mod den hellige stad, det himmelske Jerusalem. Valfarten er ligesom alle de andre sakramentalier et tegn, som åbenbarer for os, hvad vi lever i ånden.

Men glem ikke, at tegnet kun kan tale til os, hvis vi selv knytter den åndelige realitet til den synlige handling. Valfarten skal hjælpe os til at tænke på vor virkelige valfart fra denne verden til Guds rige. Den skal minde os om, at vi ustandselig skal frigøre os fra synden, der skiller os fra Gud. Derfor hører også skriftemål og valfart sammen. Før denne vor tiende valfart vil jeg gerne opfordre Dem til at tænke på valfartens naturlige tilknytning til skriftemålet. Valfarten kan blive anledning til en ny begyndelse, ja, til en ny omvendelse; men omvendelsen virkeliggøres i skriftestolen, hvor vi modtager Vorherres tilgivelse.

Skriftemålet og messen er valfartens to højdepunkter; i det første erkender vi vor syndige tilstand, og under messen modtager vi det brød, der giver os kraft til at naa vort evige maal, vor Fader, som er i himlen.

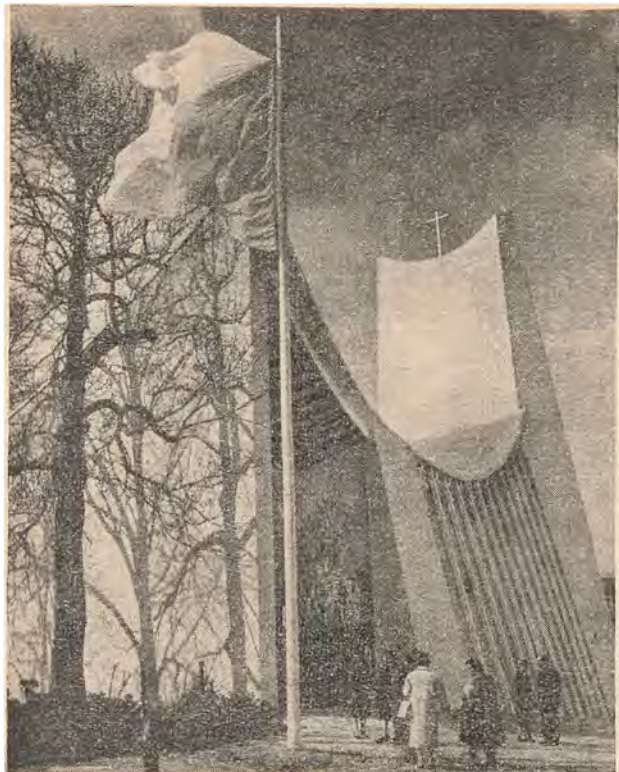
Tilbage står spørgsmålet om, hvorfor man så ofte vælger at valfarte til Maria-steder. Nogle vil måske mene, at man kun skulle valfarte til Jerusalem, til Golgatha, hvor Jesus døde på korset. Men det er kun muligt for få; og hvem kan bedre vise os vejen end Jesu moder, som stod ved korsets fod? Hele hendes liv var som en valfart mod dette kors. Hun gik som den første den vej, der også er vor. Hendes urokkelige tro viste hende vejen, og hendes renhed muliggjorde, at hun fulgte den lige til Golgatha. Derfor blev hun vor moder og kan i dag fra himlen følge os paa vor valfart og nedbede sin Søns barmhjertighed over os.

Vi har begyndt vore valfarter til Åsebakken og til Øm i bevidstheden om, at de vil gavne vor katolske kirke i Danmark. Vi er kun få, en ringe begyndelse, og vi har meget at lære. Lidt efter lidt vil vi kunne fatte valfarternes betydning og drage udbytte deraf.

— — —
Det er mit håb, at mange pilgrimme i dette år vil lade sig føre af Vor Frue til nådens kilde i bodens og altrets sakramenter.

Sankt Ansgars kirke, d. 7. maj 1958.

+ Th. Suhn

„Civitas Dei“ i Bruxelles:

„Guds Stad“

- af beton og stål

← Indgangen til kirken i
»Civitas Dei«

Et par glimt fra indvielsen: den højtidelige procession gennem udstillingsområdet og indvielses-pontifikalmessen, celebreret af den pavelege nuntius i Belgien, ærkebiskop Forni.

indbydelsen til at deltage i verdensudstillingen i Bruxelles 1958 og ydermere gav den Hellige Fader udtryk for ønsket om, at hele den katolske verden sluttede sig sammen om opgaven. 52 lande tilsluttede sig derfor den nationale komité, der --- i samarbejde med udstillingens generalkommissær, minister Heymans --- har skabt den værdige »Civitas Dei«, Guds stad, som er opstået i Bruxelles. Der blev tildelt

Døren ud mod den store katolske verden

åbner UGEBLADET for Dem hver uge gennem et afvekslende udvalg af artikler af aktuel, orienterende eller underholdende art samt gennem autentisk nyhedsstof og reportage fra Rom og verden — Urbi et Orbi.

Kort sagt:

For at være i kontakt med kirkens levende liv herhjemme og ude omkring i verden må De abonnere på

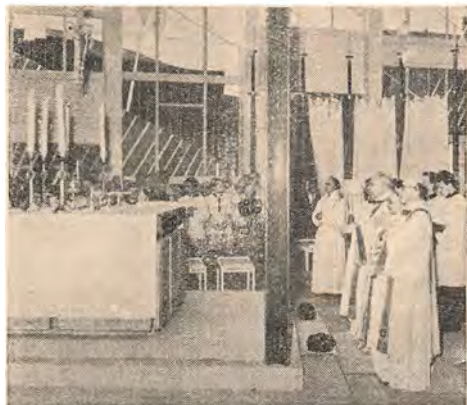
Katolsk Ugeblad

Danske katolikkers blad!

I løbet af de sidste hundrede år har der med regelmæssige mellemrum været afholdt verdensudstillinger — den forrige, i 1939, måtte lukke inden oprindeligt fastsat på grund af krigens udbrud. For kort tid siden åbnede Verdensudstillingen 1958 sine porte og i titusindvis strømmer folk fra alle verdenshjørner til Bruxelles. Det er atomtidsalderens første verdensudstilling. Vældige forandringer i det menneskelige kosmos adskiller os idag fra tiden før verdenskrigen — men det er ikke blot forandringer af rent teknisk og videnskabelig art, det er også mennesket selv, der har forandret sig!

Tanken med Verdensudstillingen 1958 i Bruxelles var da også at give et billede af mennesket og den tid, der præger og former det og som omvendt også formes af mennesket. I en programafhandling om formålet med denne udstilling skrev udstillingens belgiske generalsekretær følgende: Det vil altid være vanskeligt at give et billede af tiden. Den tid, vi lever i, er uden tvivl en af de mest ejendommelige og mest modsætningsrige, menneskeheden har oplevet, og den er vanskeligt forståelig for mennesket selv. Mennesket af idag bevæger sig i en verden, der til tider forekommer det ganske absurd. Af den grund må vi ikke sky noget besvær for at gøre vort til, at ånden til stadighed har og får det sidste ord.

Og hvem måtte vel være mere selvskreven til at deltage i løsningen af disse anstrengelser end katolske kristne, hvem Gud selv gennem sin enbårne søn har åbenbaret det sande, det virkelige verdensbillede, det billede af mennesket og den verden, der omgiver det, som vil have gyldighed indtil verdens ende. Det var også grunden til, at Vatikanet med glæde tog mod

Vatikanet et område på omkring halvanden hektar, i umiddelbar nærhed af den amerikanske, den russiske og den franske pavillon. Og her rejstes så »Guds stad«, moderne og dristig, men alligevel enkelt, som idag åbner sine porte ud mod Avenue des Nations. En 16 meter høj mur omgiver Guds stad, der omfatter en rummelig kirke samt de egentlige udstillingspavilloner. Kirken, en elegant stålkonstruktion, kronet af et tårn med et stort kors i 60 meters højde; de egentlige udstillingsbygninger er ligeledes imponerende og desuden forefindes der en restaurant med plads til ca. 2000 gæster og en kongressal med omkring 1200 siddepladser til brug for internationale katolske organisationer, der ønsker at afholde kongres her i løbet af sommeren.

I overensstemmelse med verdensudstillingens almene program har det været Vatikanerpavillonens opgave at søge at give et billede af den katolske forestilling om det af Gud skabte og forløste menneske. I den nederste etage forefindes der billeder, skulpturer og relieffer, som skal give svar på menneskets spørgsmål om »hvorfra« og »hvorhen« og om verdens skæbne: den verden, der er udgået fra Gud, som hviler i Gud og som stræber hen mod Gud. I de øvrige etager gives der på forskellig vis en fremstilling af, hvordan frelsesbudskabet udbredes samt af hvorledes dette manifesterer sig på de vigtigste områder af det kristne liv. »Civitas Dei« giver et billede af den menneskelige lykke og af meningen med livet her i verden set på baggrund af den katolske kirkes lære herom. Thi atomstidsalderens menneske, det menneske, der er i færd med at erobre verdensrummet, mennesket, der magter uanede kræfter og som til en vis grad har gjort sig til herre over naturen, dette menneske kan trods alt ikke frelse sig selv. Det er af Gud og det søger mod Gud. Trods tekniske landvindinger og fremskridt må mennesket ikke tabe Gud af syne - - at vise dette er meningen med »Civitas Dei«.

N.

En martyr fylder 60

Den jugoslaviske kirkes primas, ærkebiskoppen af Zagreb, Alois Kardinal Stepinac, fyldte 8. maj 60 år. 60-årsdagen tilbragte han i sin fødeby Krasic, hvor han har været holdt interneret af de jugoslaviske myndigheder siden 1951.

Et af de seneste billeder fra Krasic — kardinal Stepinac med to læger, som har fået tilladelse til at tilse kardinalen.

Kardinal Stepinac blev præsteviet i 1930 og allerede syv år senere blev han — som den yngste ærkebiskop i verden — placeret på ærkebispesædet Zagreb. På daværende tidspunkt talte diocæset over en million troende, og en af den unge ærkebiskops første opgaver var at opbygge den katolske aktion. Under Hitler-regimet var han en af de mest uforfærdede og mest konsekvente talsmænd for menneskelig frihed og Kristi rige i hele det sydøstlige Europa. I oktober 1946 blev han imidlertid arresteret og efter en af de traditionelle konstruerede rets-

I korte træk —

Pax Christi-bevægelsen kalder igen i år sammen til en bededag for fred søndag 18. maj (KNA).

Forrige søndag fandt det første bryllup sted i »Civitas Dei«-kirken på verdensudstillingen i Bruxelles (KNA).

Efter hvad der meddeles fra Wien skal den jugoslaviske regering have givet sin tilladelse til, at der afholdes en valfart fra Jugoslavien til Lourdes. Det bliver i så fald den første »udenlandske« pilgrimsfærd fra Jugoslavien (KNA).

Pro-præfekten for Propaganda Fide, kardinal Strich, der for nylig har fået bortamputeret sin højre underarm, er nu udskrevet fra den romerske klinik, hvor operationen fandt sted. Kardinalen vil inden længe kunne skride til sin første embedshandling: et officielt besøg hos Paven. Umiddelbart efter overlager kardinal Strich sit ny embede (KNA).

De franske katolske ungdomsorganisationer vil i sommertiden opretholde en teltlejr i Lourdes for ungdoms-pilgrimslog. Teltlejren for unge mænd vil kunne rumme 3000 og for unge piger 1000. Lejren lukker med udgangen af oktober (KNA).

sager idømt 16 års fængsel og tvangsarbejde og derpå ført til tugthuset i Lepoglawa. Under pres fra verdensopinionen så Tito sig imidlertid nødsaget til at »benåde« ham, men dog således, at han ikke fik sin frihed tilbage: han bragtes til sin fødeby Krasic, hvor han til stadighed lever uden at have mulighed for at kontakte hverken landsbyens beboere end sine ledelsen af kirken i Jugoslavien. I 1953 tilføjede Pave Pius XII ham kardinalsværdigheden.

SÅDAN GÅR DAGEN

for en ganske almindelig præst

Kort før jeg begyndte på seminariet var jeg til middag hos en af mine venner.

»Hvad skal Bernhard være?« spurgte en af min vens mindre søskende.

»Han skal være præst.«

»Hvad er det for noget?«

»Jo, du ved nok, at når vi er kirke ....« svarede hans moder lidt forlegent.

Det hænder i ny og næ, at jeg er nødt til at spise ude. Forleden var der en tjener, der underholdt sig med mig. »Det må i og for sig være en helt rar beskæftigelse at være præst — sådan

at være fri for at skændes med konen og ikke altid at skulle hænge i klokkestrengen ...«

Det er heller ikke så længe siden, at jeg var ude på et sygebesøg, og idet jeg passerede køkkenvinduet til huset, hørte jeg ganske tilfældigt et brudstykke af en samtale: »Nå, der er præsten ... ja, så har den gamle vel ikke langt tilbage ...«

Se, sådan er der en masse mennesker, der forestiller sig præstens tilværelse. Men lad os lige engang se på f. eks. min egen »køreplan«.

Idag har jeg læst messe klokken syv og bagefter bedt en del af mit brevuar. Mellem ni og ti var jeg ude med den hellige kommunion til et par syge. Klokken halv elleve havde jeg en begravelse, og i mellemtiden var der kommet en student, som sad og ventede på mig, for at komme til skrifte. Lidt i tolv sprang jeg på min scooter og forsøgte at bane mig vej gennem middagstrafikken, men ikke desto mindre kom jeg alligevel for sent til det møde, som en del af mine kolleger havde arrangeret med det formål at drøfte fælles problemer. Ved 13-tiden spiste vi til middag sammen og så fortsatte vi drøftelserne.

Henimod klokken 15 var jeg hjemme igen for at forberede en ung konvertit. Og bagefter måtte jeg så til at forberede mig til religionsundervisningen for de børn, der ikke går i katolsk skole. Men det blev ikke til ret meget,

for inden længe ringede det på døren. Det var Kristians mor. Hun var helt opløst af gråd. Nu havde han igen været på gale veje, og jeg måtte berolige hende og love hende, at jeg nok skulle se, om jeg kunne finde en anden plads til ham.

Inden jeg så mig om var klokken halv syv. Jeg måtte af sted til et ungdomsmøde, der varede til godt halv ni, og derfra kunne jeg så lige nå slutningen af et andet møde i en anden forening. Da jeg kom hjem måtte jeg så gøre min religionsundervisningsforberedelse færdig og så var der jo altså lige en stump breviar tilbage. Inden længe var det igen hen på de små timer.

Se, sådan går dagen for en ganske almindelig ung præst på godt og vel 33 år. Imorgen, torsdag, har jeg religionsundervisning hele formiddagen, om eftermiddagen skal jeg besøge et børnehjem og efter aftensmaden skal jeg til et ungdomsmøde, alt for så vidt det hele går efter slagplanen.

To dage om ugen må jeg være til disposition for vor fælles beredskabsvagt, og der er ikke en eneste aften, hvor jeg ikke har et møde eller lignende, som jeg må overvære. Hertil kommer så de obligatoriske sygebesøg og visitter hos vore gamle, som vi jo heller ikke må glemme. Endvidere må man jo også se til sine sognebørn, både de, der praktiserer, og — ikke mindst — de, der ikke praktiserer. Een formiddag om ugen må jeg reservere mig til at læse, ellers kan jeg umuligt holde mig på højde med situationen. Det bruger jeg som regel halvdelen af

(fortsættes side 247)

TIL ØM

Søndag 1. juni

Det er en ret stor del af Danmarks katolikker, som i denne tid samles til valfarterne på Åsebakken og i Øm. Det er imponerende, at der her hvert år kan samles 10—15 pct. af samtlige katolikker i landet, selvom mange har meget lang vej til valfartsstederne.

Det er også et godt tegn, at det kan lade sig gøre, for det viser, at den religiøse interesse er der og at bevidstheden om det kristne fællesskab også er levende iblandt os.

Vi håber, at der igen i år vil komme mange til Øm. Pontifikalmessen, som vor biskop celebrerer, er sat til kl. 11, altså en halv time senere end tidligere år. Processionen er som sædvanlig kl. 14.

Der sælges igen mærkater til 50 øre stk. Vi regner med, at ikke blot alle, der tager med til Øm, køber dette mærke, men også så mange som muligt derhjemme i sognene, da vi på den måde er i stand til at give flere og større tilskud til rejsen for dem, der kommer langvejs fra. Derfor sendes mærkerne ud i forvejen.

Reserver dagen og vær med til at gøre denne dag til en god og vellykket valfartsdag, til glæde og åndelig berigelse for Dem selv og andre.

Valfartskomiteen.

Åndens stormagt farer ikke frem som en stormflod. Dens vej er nærmest at ligne ved golfstrømmens, og den ukyndige lægger så at sige ikke mærke til den. Den helbefarne sømand kender den derimod og styrer sikkert gennem dens vældige vandmasser. Dens Vej er kendetegnet af en frodig vegetation helt op til det høje Nord — den er sommersonens bedste medarbejder og samtidig dens eget barn.

Religionshistorikeren kan granske en ganske lignende vidunderstrøm tilbage i tiden helt til de første kristne århundreder — en vidunderstrøm, som det uøvede øje har svært ved at konstatere, men som ikke desto mindre er til stede. Den overfladiske iagttagelse er tilbøjelig til tit at underkende dens virkninger, men enhver, som bor ved dens bredder, ved og føler, hvad denne vidunderstrøm betyder for ham.

Den katolske verdens golfstrøm hedder Mariadyrkelsen, andagten til Guds-

Dronning

moder Maria. Den yder et forberedende arbejde, den samarbejder med den kristne sommerson, verdens lys, Jesus Kristus. Tit og ofte underkendes dette intensive arbejde — og det hænder, at selv overbeviste tilhængere ikke værdsætter det i dets hele rækkevidde.

Andagten til Gudsmoder har sit udspring i hendes Gudsmoder-værdighed og den hellighed, hvormed Maria udmærker sig som alle helgens og engles dronning. For denne udmærkelses skyld viser kirken Maria en ganske særlig dyrkelse, som er vidt forskellig fra den tilbedelse, som tilkommer Gud alene, og den dyrkelse, der tilkommer enhver helgen som Guds venner. Og således går Marias forudsigelse om sig selv i opfyldelse: »Se, fra nu af skal alle slægter prise mig salig« (Lk. 1, 48).

Mariadyrkelsens — såvel som helgendyrkelsens — hovedformål er dog ikke så meget »at bede til Maria«, som »at bede i fællesskab med Maria til Gud« og at efterligne hendes eksempel, og her fremfor alt eksemplet på den kærlighed til Gud, der giver sig udslag i et praktisk kristent, katolsk liv.

Vi påkalder Maria og anmoder hende om sammen med os at bede til Gud eller gå i forbøn for os. »Kom i hu, Jomfru og Guds Moder, når du står for Herrens åsyn, at du taler godt for os, at han må vende sin vrede fra os« (Offertorium på Marias syv smerter; Jer. 18, 20).

Vi hører hende tale til os, når vi følger liturgien på rosenkransfesten eller den uplettede undfangelsesfest: »Men nu, børn, hør mig: Salige de,

TIL ÅSEBAKKEN

nu på søndag!

Så er dagen kommet for den traditionsrige valfart til Åsebakken. Har vi ikke alle noget at takke Guds Moder for, eller aller noget at bede om? Så må vi også alle komme for Hendes skyld — og ja, også for vor egen skyld, for der er ingen tvivl om, at megen nåde følger sådanne valfarter.

Glem heller ikke at bede om godt vejr. Der er ingen tvivl om, at Gud gerne giver os det gode vejr for at give os lejlighed til endnu festligere at fejre Hans Moder, men kun hvis vi beder om det.

I Ugebladet for 27. april, 4. og 11. maj står de forskellige oplysninger om valfarten. Herskal til slut kun end-

nu engang ridses de vigtigste ting op. Kl. 7,50 afgår det sidste tog fra Kbh. H. (linie B), hvormed valfarten kan nås.

Kl. 8,30 afgår valfarten præcis fra Holte stationsplads.

Kl. 10,30—10,50 ankommer valfarten til Åsebakken, hvorefter der straks læses pontifikalmesse og vi synnger »missa de angelis«.

Kl. 15,00 er der andagt med sakramental velsignelse og afsluttende procession.

Kl. 16,00 afgår lejede busser direkte fra Åsebakken til Holte st. Pris kr. 1,50 pr. person.

Valfartssangbog eller salmebog medtages. Valfartssangbogen kan også købes på Holte stationsplads valfartsdagen. Husk også rosenkrans og faner!

Frokostpakke medbringes, og der kan på Åsebakken købes kaffe med

rud
maj!

som vogter på mine veje. Hør på min kærdom og vær vise og forkast den ikke. Saligt det menneske, der hører mig, og som daglig våger ved min dør og holder vagt ved mine dørstolper. Den, som finder mig, skal finde livet, og frelsen fra Herren kan blive ham til del«. (Ordsprogenes Bog, 8, 34--35).

Det er ud fra denne tankegang og i kraft af Marias stilling som moder til Guds søn, alle nådegavers midlerinde, at enhver katolik føler sig forpligtet og tilskyndes til at ære og dyrke Maria. Alle katolske teologer er enige om, at kristen fuldkommenhed er uopnåelig uden Marias hjælp.

Dog må man skelne mellem ægte Mariadyrkelse og visse vildskud af en dyrkelse, der vokser frem af overtroiske instinkter og som kirken altid har taget skarpt afstand fra.

Marias billede gik via apostlene over til de første kristne menigheder. Ignatius af Antiokia (+ 107), Justin (+ 170), Irenæus, Tertullian, Epifanius, Gregor af Nazianz, Æfræm hin Syrer, Augustin, Johannes af Damaskus -- alle lovpriser de Maria som frelsens kilde, især i modsætning til Eva, der kaldes »Fordærvets moder«. En velbegrundet opfattelse mener, at

Gudsmoderbilledet i Priscilla-katakomberne i Rom (som ses på modsatte side) er malet i aposteltiden; muligvis skriver det sig dog fra omkring Aar 150, men det er os et utvetydigt tegn på Marias betydning. Trænger man dybere ind i middelalderens Mariadyrkelse -- dens mest fremragende fortolkere er Bernard af Clairvaux, Albert den Store, Henrik Suso, Dante m. fl. -- går vi over til vor egen tids religiøse liv (Bernadette Soubirous, Grignon de Montfort, Katharina Emmerich og den nyeste tids helgener), så kan vi konstatere en uafbrudt kæde fra evangelisten Lukas og op til vor egen tid. Og tænk på vor egen katolske middelalder, der er så rig på salmer og bønner om og til Maria, for slet ikke at tale om kalkmaleriernes enkle, omend ofte kejtede, så dog så inderlige og fromme sprog på væggene i vore gamle kirker. Både Mariasalmer, Mariafester, rosenkransen, andagten til Marias syv smerter og valfarterne til Marias nådesteder har dybe rødder i vort fædreland.

Hvert år i maj indbyder kirken de troende til majandagt. Daglig, eller i hvert fald et par gange i ugens løb holdes der i vore kirker majandagt, hvor vi ærer og henvender os til Gudsmoder.

Begyndelsen til denne andagt finder vi allerede i middelalderen, medens majandagten i sin nuværende form opstod i Italien i 18. århundrede. Derfra vandt den indpas i Frankrig og Spanien, og i begyndelsen af 19. århundrede var den nået til Belgien, Schweiz, Østrig og Tyskland. Pave Pius VII knyttede særlige afladsgunstigelser til den og idag er den en af de mest yndede andagter i hele den katolske verden. Også herhjemme er majandagten blevet en af de mest værdsatte andagtsøvelser -- og forståeligt: thi netop når naturen begynder at vise sig i al sin pragt og herlighed føler vi os tilskyndet til at hylde den skønneste, den reneste blandt alle kvinder. Under vore himmelstrøg fremtryller naturen netop i maj blomsternes mangfoldige pragt, og derfor indvier vi denne måned til Gudsmoder, vor dronning og moder. Det er som om naturen tvinger os til at »sige det med blomster«, ligesom liturgien gør det, når den på festen for Marias optagelse i himmelen sammenligner sig selv med cederen fra Libanon, cypressen fra Sions Bjerg, palmen i Cætes, rosenbusken i Jeriko, olietræet på sletterne og platanen ved vejen nær vandet (Ecl. 24, 18--20).

I maj siger vi det da med vore blomster. Men vi er ikke uvidende om, at disse vore blomster, som våren skænker os, og som vi bringer videre til Maria, skal være billede på ydmyghedens viol, renhedens lilje, kærlighedens rose, som gror i vor egen sjæl -- og som vi beder vor himmelske Moder værne om, som vi beder hende tage imod og bringe videre til sin guddommelige søn.

K. Pauli S.J.

brød, sodavand, is, chokolade, tobak m. m.

Valfarten stiller op sognsvis under bydelsskille, der er opsat i alfabetisk rækkefølge. Stil op umiddelbart efter ankomsten til Holte st.

Bagage kan afleveres til bagagevogne. Pris kr. 0,50 pr. stk. Husk at få kvittering.

Ved indgangen til klosterparken på Åsebakken skal kommunikanter række hånden i vejret, så vore hjælpere kan tælle dem.

På Åsebakken kan stole lejes for kr. 1,00.

Søstrene har aller i år deres bekendte keramikbod. Aflæg den et besøg, det kan altid betale sig.

--- og til slut en henstilling!

Vi er sikkert alle enige om, at valfarten skal være smuk og værdig. Derfor beder vi om, at man i videst mulig

omfang undlader at køre til Åsebakken med molorkøreløjer. Det er jo dog en valfart. Kun, hvis det er nødvendigt for at transportere syge eller svagelige, bør man køre derop.

Fotograferingen har også grebet alt for meget om sig. Lad os ikke glemme, at det er en gudstjeneste vi er til, så vent med at bruge apparatet til under hvilet.

Hvor der er børn, leges der. Og det skal de også, men kan vi ikke dæmpe deres leg i hvert fald så længe messe og andagt afholdes?

Iøvrigt beder vi om, at man følger komiteens anvisninger. Anvisningerne gives jo kun for helhedens skyld.

Og så på glædeligt gensyn!

Mariakongregationernes arbejdsudvalg.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nu mere i søndagsmessebogen.

Maj

18. S. Søndag e. Kristi Himmelfart (hvid) (604—46); 2. bøn (kun i St. Messer): St. Venantius (914); Kristi Himmelfarts præf. (519).

19. M. St. Petrus Cælestin (915); 2. bøn: St. Pudentiana; præf. (519).

20. Ti. St. Bernardino af Siena (hvid) (916); præf. (519).

21. O. Feria (600—45); uden Credo; præf. (519).

22. T. Feria (600—45); som Onsdag. (hvid)

23. F. Feria (600—45); som Onsdag. (hvid)

24. L. VIGILIE TIL PINSE (611—47); Profetierne, Daabsvandtets Indvielse og Litaniet bortfalder, og alle Messer begynder med indgangsverset *Cum sanctificatus fuero*, efter at trinbønnen er bedt som sædvanlig. — Helligaandens præf. (520).

25. S. 1. PINSEDAG. (rød)

St. Ansgars kirke

Pinsedag: Stille messe: 7, 8 og 11,30. Pontifikalmesse: 10.

2. pinsedag: Stille messe: 8. Højmesse: 10.

Redaktionelt

Meddelelser om gudstjenestelider på Kristi Lejers Fest (5. juni), der ønskes optaget i Ugebladet for søndag 1. juni, må være redaktionen i hænde senest lørdag 24. maj.

Vore ferie børn

Første liste over bidragydere: Merete 25, E. Frederiksen 10, Feriebørnene 10, Dybdal 50, Wulff 20, Pilgrim 25, uden nrk. 10, Agnes Petersen 100, J.Z. 10, Ulla Friedborg 10. I alt 270 kr.

Hjertelig tak. Men må vi have lov til at minde om, at der kun er en måned til sommerferiens begyndelse, kun få numre af dette blad til at tale ferie børnenes sag i. Vær venlig, gør alvor af deres forsæt, og send det bidrag. De har bestemt Dem til at yde, så hurtigt som muligt til Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K. — Tak!

Lægapostolatet

Sidste møde i gennemgangen af Pave Pius XII's tale om lægmands-apostolatet finder sted i menigheds-salen ved St. Mariæ kirke, Jens Jessensvej 7, F., tirsdag 20. maj kl. 20,00. Selvom man ikke har deltaget i eet eller flere af de forrige møder, kan man godt få udbytte af dette sidste, hvor en række praktiske eksempler på lægmandsapostolat omtales.

F. Lanser S.J.
J. Nybo Rasmussen.

Hjælp til „Klitborg“

Klitborg tilbyder sol, plantage, vand, god mad og herlig samvær til de katolikker, som vil hjælpe K.M. på lejrene. Vi har brug for frivillige hjælpere i køkkenet i tiderne 12/6—26/6, 8/7—23/8, til børnepassning i tiderne 8/7—9/8 og til at hygge om vore gamle i tiderne 12/6—26/6 og 9/8—23/8.

Vi kan love Dem et herligt ophold, hvis De kommer og lever »en familie« med os.

Har De lyst, så kom og tale med os, eller ring eller skriv til Katolske Menighedsplejer, Bredgade 69 A, København K, tlf. PA 2323.

Kirkens „ja“ til sporten

Repræsentanter fra ni lande deltog i forrige uge i den generalforsamling,

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

som den internationale sammenslutning af katolske sportsfolk — FICEP — har afholdt i Wien. FICEP repræsenterer ca. 1½ million katolske sportsfolks interesser og varelager fremfor alt de opgaver og interesser, som katolikkerne har indenfor sporten. Generalforsamlingen beskæftigede sig især med de forestående FICEP-mesterskaber, der udkæmpes henholdsvis i 1960 i Schweiz (gymnastik og håndbold) og i 1961 i Frankrig (svømning og fodbold). Den næste FICEP-kongres finder sted til næste år i Tyskland. Organisationen tæller idag medlemmer fra Belgien, Tyskland, Frankrig, Holland, Spanien, Schweiz, USA og Østrig.

Østtysk „gengældelse“

Det østtyske blad »Neue Zeit« rettede sidste tirsdag et skarpt angreb på de katolske biskopper og biskoppelige kommissærer i Østzonen som følge af det fælles hyrdebrev, der forrige søndag blev læst op i samtlige katolske kirker i Østtyskland og hvori der blev protesteret meget kraftigt mod det stadig voksende pres og de repressalier, som katolikkerne — og iøvrigt alle kristne — idag er udsat for i Østtyskland. Bladet kritiserer i særdeleshed, at biskopperne har taget spørgsmålet om børneopdragelsen op til behandling. »Hvad vi i den senere tid har skrevet for at afvise de tendenser til klerikal indblanding, som er foranlediget af de evangeliske kirkefyrster, gælder i lige så høj grad de reaktionære katolske kredse«, konstaterer bladet (KNA).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske kristne« sammenslutning med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10 Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annoncesk.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TR1a 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Amagerbanken

Hovedkontor: Amagerbrogade 25

Afdelinger: Islands Brygge, Sundby, Søndre, Tårnby, Kastrup og Dragør.

En god bankforbindelse er penge værd.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

„Lumen“

Første årgang af dominikanernes tidsskrift afsluttes med det nylig udkomne tredje hæfte. Heri er der som sædvanligt tre store artikler foruden nogle anmeldelser.

Først skriver J. Hamer om »Har lægfolk ret til at prædike?« Svaret gives efter en grundig teologisk redegø-

relse og består i en afstandtagen fra visse opfattelser, der gør lægfolk til en slags medlemmer af hierarkiet. F. R. Refoulé skriver om »Stilla veckan i gusljänst och fromhetsliv« og Th. Patfoodt om »Liturgiens liv«. Det er ikke let læsning, men ulejligheden lønner sig, og tidsskriftets formål er jo også at behandle teologiske og liturgiske emner på et højt plan.

*

„Herder-Bücherei“

Herder fortsætter udsendelsen af sine fortræffelige »Taschenbücher«, og blandt de seneste publikationer i serien må nævnes en forkortet udgave af Werner Bergengruens romerske erindringsbog, Boris Simons beretning om abbé Pierre og hans indsats, Sigrid Undsets »Fru Hjelde« samt flere andre. Det er en fortræffelig måde at forskafe sig et godt katolsk bibliotek på — og så til og med for en billig penge. G.

Peter Schindler
Ønskerejsen
i Portugal

Indeholder en fuldstændig beretning om Maria-åbenbaringen i Fatima, fortalt i et levende og inspirerende sprog.

Kr. 19,75, ib. 25,75

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Sådan går dagen -

(fortsat fra side 244)

min ugentlige fridag til — denne dag søger jeg at holde mig helt borte fra sognearbejdet, men det lykkes ikke altid.

Og så endnu eet: hvis jeg vil klare mine opgaver og mit kald, så må jeg jo ikke glemme en ting, nemlig at

bede. Jeg må jo ikke forsømme kontakten med Gud! Jeg er klar over, at dersom jeg ikke afsætter i hvert fald to timer daglig til bøn — messe, brevvar, betragtende bøn — så løber jeg en meget stor risiko for ikke at kunne opfylde de krav, som stilles til mig.

Hvordan skal jeg kunne svare arbejderen på automobilfabrikken bare nogenlunde rigtigt på hans vanskeligheder, eller arkitekten eller husassistenten eller den unge pige fra gymnasiet, eller det nygifte unge par, eller de to gamle på alderdomshjemmet, eller sporvognskonduktøren — hvis jeg ikke sørger for at holde mig selv i forbindelse med Gud? Og det: at læse messe, at meddele sakramenterne, at prædike, at høre skrifte, at docere religion, at gå på sygebesøg o.s.v., det, der gør mig til »fader«, til sjælelæge, til opdrager — hvordan i alverden skulle jeg dog kunne klare dette, hvis jeg helt forsømte — Gud?

Thi for at kunne føre mennesker til Gud, må jeg dog selv leve med Gud.

Det er det første og største, menneskene venter af mig. De vil nemlig finde Gud. Det, de føler bag denne mærkelig klædte mand, hvis tilværelse er så vidt forskellig fra deren egen, men som ikke desto mindre glider ind i billedet af deres hverdag, det, de føler, er, at han er mellemmand mellem dem og Gud!

Mine lærere på seminariet havde fået en god idé: inden vi var helt færdige (sluttes på bagsiden)

Undertegnede bestiller herved løbende abonnement på KATOLSK UGEBLAD (Navn) ..... (Adr.) .... Abonnementspris: ☐ 5,50 kr. kvartalet ☐ 11,— kr. halvårlig ☐ 22,— kr. årlig (Sverige-Norge 24 kr. - øvrige udlænd 26 kr.) Sæt kryds ved ønskede opkrævn. SKRIV TYDELIGT	Frankeres som brevkort Til „KATOLSK UGEBLAD“s ekspedition, Bredgade 67 København K
---	--

Svendborg	Ejvind Lambech KAPPE · VIN · KONSERVERS Møllergade 71 · Telefon 1044 Lev. til Sct. Maria Hospital	L. Larsen & Søn Malermestre Brogade 10 Telefon 1016 Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital
Brødrene Franke v/ Arne Jeppesen 1. KLS KØD OG PAALÆG Telefon 218 Leverandør til Sct. Maria Hospital	Støt annoncørerne	Kulkranen Frederiksgade 2 Telf. 1410 og 172

Vatikaner-note

(sluttet fra forside)

falden til ekskommunikation. Den samme kirkestraf rammer også de uretmæssige viede gejstlige, selv om disse »gennem stor angst« måtte være tvunget dertil. Såvel kongregationen som franciskanernes generalmagister har formået begge de pågældende ordensfolk til troskab mod Paven.

Der har — hedder det videre i noten fra Vatikanet — ikke været tale om nogen form for trussel, men derimod om en bestemt og indtrængende henvisning til kirkens guddommelige konstitution samt til de kirkestraffe, der skal værne om denne konstitution og som ikke er af nyere dato. Endvidere gør man i Vatikanet opmærksom på, at begge de pågældende to bispedømmers retmæssige overhyrder er blevet udvist fra Kina og de gejstlige, der herefter retmæssigt havde overtaget ledelse af bispedømmerne, er blevet arresteret. Såfremt meddelelserne fra Kina er rigtige, hedder det til slut i Vatikaner-noten, må man med sorg konstatere, at det drejer sig om et meget alvorligt anliggende, ikke blot på grund af de kirkestraffe, som de pågældende er hjemfaldne til, men fordi man heri må se et nyt og yderst smerteligt tegn på situation, som gejstligheden og katolikerne i det kommunistiske Kina idag er stedt i. (KNA).

URBI ET ORBI

Kinesiske franciskanere fængslet

Alle tegn synes at tyde på, at de kinesiske kommuniste agter at fortsætte deres bestræbelser for at oprette en fra Rom adskilt »patriotisk kirke« i Kina. Efter hvad Deres korrespondent erfarer fra Hongkong, er generalvikaren for bispedømmet Hankow, Odoricus Liu, i forrige uge blevet idømt 20 års fængsel. Samtidig er to andre franciskanerpatres, Jakobus Wu og Petrus Alcantara Cheng, hver blevet idømt fire års fængsel. De tre præster, der alle tilhører franciskanerordenen, er anklaget for »imperialistiske reaktionære forbindelser« og for »ikke at have anerkendt den patriotiske kirke«. Med samme motivering er også en katolsk lægmand, Anthony Yang, blevet idømt ti års fængsel.

Efter hvad man formoder i Hongkong, er der en sammenhæng mellem disse domfældelser og de nyligt foretagne »bispevielser« i Hankow. Det kommunistiske kinesiske nyhedsbureau meddelte for nylig, at to kinesi-

Selvstændighed for Afrika

Udtalelse af biskopperne i fransk Afrika

Efterhånden som tiden går bliver de forskellige lande og samfund i Afrika sig mere og mere bevidst, hedder det i en erklæring, der nltop er udsendt af biskopperne i Fransk-Afrika efter en konference, der har fundet sted under foresæde af ærkebiskoppen af Dakar, mgr. Lefebvre. Den afrikanske evolution er ikke blot fuld af ubekendte faktorer, men giver også anledning til håb. Katolikerne i Afrika må ikke forholde sig ligegyldige eller passive overfor denne udvikling. De seneste reformer tager mere og mere sigte på selvstændighed og dermed øget ansvar. Biskopperne giver udtryk for ønsket om, at denne udvikling må foranledige en loyal menings- og ytrings-udveksling mellem de enkelte parter (KNA).

ske franciskanere, Bernharin Tung og Markus Yuan, søndag efter påske var blevet »bispeviet«, endskønt Vatikanet ikke havde anerkendt dette »valg«, der var blevet gennemført af frafaldne præster. Man må formode, at de nu domfældte franciskanere — mod hvem anklagen lød på, at de ikke havde anerkendt den patriotiske kirke, har udtalt sig imod deres medbrødres bispevielse (KNA).

Sådan går dagen -

(sluttet fra foreg. side)

dige, arrangerede de en slags »specialkursus« for os vordende præster: de inviterede en hel del mennesker, af alle mulige stænder, til at besøge seminariet og der snakke med os om hvad det er, at de venter af præsten. Og det kom så godt som enstemmigt fra dem alle: være fromme! Jeg husker selv ganske tydeligt en arbejder, der sagde det som rene ord til os:

En præst, der selv beder rigtigt, han når som regel meget bedre resultater, end den, der kun snakker. En dag blev jeg kaldt til en syg, og til min store forbauselse fandt jeg den pågældende allerede helt forberedt. »Jeg skal sige Dem noget,« sagde den syge, — »da min mor blev begravet for et par år siden, fik jeg det indtryk, at De er en mand, der beder.« Og hvor ofte siger folk ikke til en: »Bed lidt for os!«

En præst, der ikke beder meget, men kun meddeler sakramenterne rent mekanisk, han er en hindring for udbredelsen af Guds rige. Men den præst, der bestræber sig for at være så meget forenet med Gud, at man fornemmer Gud i hans ord og handlinger, han er virkelig præst. Det er ikke nok at være et sympatisk menneske eller at kunne gerere sig ved et middagsfel-

skab. Tværtimod. Præsten er til syvende og sidst manden, der skal føre menneskene til Gud, og man kan i den stilling umuligt være bar »facade«.

Det hænder ikke så sjældent, at der er nogen som spørger mig, om jeg er lykkelig. Ærlig talt, jeg er tit tilhøjelig til at slå et sådant spørgsmål hen med et smil, men jeg kan — når jeg skal være helt ærlig — forvisse dem om, at det er jeg. Jeg er lykkelig over at være kaldet af Gud til at skulle føre mennesker til ham. Jeg er lykkelig over så at sige at stå i menneskehedens tjeneste. En af de største glæder, som jeg har haft i min præstelige tilværelse, var, da jeg en aften blev præsenteret for et nyt sognebarn. Det var en ung ingeniør, og han sagde: »Ser De, hr. pastor, jeg laver maskiner og indviklede instrumenter. Jeg har kontakt med så at sige hele verden. Men selv om jeg ved, at jeg kan mit kram, så er jeg dog også klar over, at jeg er meget uvidende med hensyn til hvad der angår Gud. Jeg er faktisk ikke kommet længere end til førstekommunionsstadiet. Kan De ikke ofre nogle aftener på mig og bibringe mig noget mere katekismusundervisning? Lad os simpelthen snakke om Vor Herre!«

Og det lykkedes mig faktisk at udsone denne mand med Gud — til største lykke for ham selv og hans familie. På omtrent samme måde gik det mig med den unge arbejder, som — da jeg

ville besøge ham og hans unge kone første gang — direkte viste mig døren. Men — jeg ved ikke hvordan — jeg kom til at fortælle ham om mit eget liv, og idag er han en virkelig god kristen.

Jeg tror, at den præst er lykkeligst, som har givet alt bort. Forstå mig ret: det betyder ikke, at man nødvendigvis må give alting fra sig. Det er menneskelig set meget svært og det lykkes faktisk kun få. Men en ting ved jeg og det er, at jeg valgte ret, da jeg i 23-års alderen opgav mit erhverv og gav mig til at læse til præst. Jeg føler mig ikke lykkeligere, end når jeg hører børnenes »fader« og ser de gamles glæde over mit besøg. Jeg er nemlig præst for alle, for børn og gamle, for mænd og kvinder, for arbejdere og arbejdsgivere, for kunstnere og forretningsfolk. Mit »fag« er lige nyttigt for dem alle og for opbygningen af en bedre verden. Min indre glæde er nok til at tilfredsstille mig og den gør det muligt for mig at bringe så at sige alle ofre. Jeg tjener så meget om måneden, at jeg kan opretholde tilværelsen, at jeg kan få klæder på kroppen og mad. Ganske vist er det ikke nogen fuldmægtiggage, det skal jeg indrømme, men hver evige eneste dag sender jeg ordene ... en glæde, som ingen kan fratage jer!

Efter »Panorama Chrétien«.

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

25. MAJ 1958

NR. 21

Italiens ministerpræsident afviser påstand om kirkelig indblanding i de forestående valg

I anledning af det forestående valg til parlamentet i Italien har den italienske bispekonference erindret den italienske gejstlighed og det italienske folk om de allerede tidligere udsendte retningslinier, hvori det pålægges katolikerne at gøre brug af deres valget og samtidigt at udøve denne valget i overensstemmelse med principperne i den katolske religion og med kirkens dekretter samt med de interesser, der er knyttet til agtelsen for kirkens rettigheder. Katolikerne bør — hedder det i udtalelsen — endvidere stå enige ved stemmeafgivningen og

Eurovision fra „Civitas Dei“ på Verdensudstillingen

Pinsesøndag sendes over Eurovisionen en pontifikalmesse, der celebreres i Vatikanerpavillonen »Civitas Dei« kirke på Verdensudstillingen i Bruxelles. Pontifikalmessen celebreres af den apostoliske nuntius i Belgien, ærkebiskop Forni, og de liturgiske sange under pontifikalmessen udføres af et kor fra Afrika. (KNA).

på denne måde søge at danne en modvægt mod de alvorlige farer, der idag truer også det kristne liv i Italien. (KNA).

*

Den italienske ministerpræsident Zoli afviste på en pressekonference i den forløbne uge de anklager, som det republikanske og det radikale parti i Italien havde fremsat i anledning af de italienske biskoppers erklæring med henblik på de forestående valg, som uberettigede og ubegrundede. De nævnte to partier havde i et memorandum opfordret den italienske regering til at protestere i Vatikanet i anledning af bispeerklæringen, idet denne efter partiernes mening måtte betragtes som indblanding i politik.

Ministerpræsident Zoli tilbageviste protesten og fremhævede, at der ikke var fremkommet et eneste konkret bevis for påstanden. Derpå henviste Zoli til de modsætninger, der var mellem selve bispeerklæringens ordlyd og de kommentarer, der var blevet erklæringen til del i visse dele af den italienske presse. Der var — erklærede Zoli — takket være disse kommentarer — opstået en forvirring, som man aldeles ikke kunne gøre biskopperne ansvarlig for. En grundig og lidenskabsløs undersøgelse af bispeerklæringen havde på ingen måde kunnet bekræfte påstanden om, at der — således som det hævdes af de to partier, der havde rejst sagen — skulle være lagt pres på katolske vælgere for at formå disse til at give deres stemme til et bestemt parti. (KNA).

SAS har — for at give de katolske gejstlige, der benytter selskabets ruter og som i forbindelse dermed har et kortere ophold i Københavns lufthavn, adgang til at læse messe her — anskaffet et komplet messeudstyr. Ms. Excellence Biskoppen har foretaget indvielsen af det transportable alter, der vil kunne opstilles i et dertil egnet lokale i lufthavnen.

PINSE

„Skriften alene“

Murillo - madonnaernes maler

Træk af kirkens historie i Finland

Et 1900-års minde

Valfarterne

Biskoppen af Osnabrück nægtet indrejsetilladelse til besøg i Østzonen

Regeringen i den tyske Sovjetzone har nægtet biskoppen af Osnabrück, dr. Helmut Wittler, indrejsetilladelse til et besøg i Mecklenburg. Ifølge en meddelelse i bispedømmets officielle organ, der blev oplæst i alle bispedømmets kirker i søndags, har biskop Wittler rettidigt anmodet om indrejsetilladelse med det formål at meddele konfirmationens sakramente samt at foretage en kirkevielse i Mecklenburg. Rejsen skulle være tiltrådt 5. maj, men to dage forinden modtog biskop Wittler meddelelse om, at hans ansøgning om indrejsetilladelse var blevet afslået. Bestræbelserne for at opnå indrejsetilladelse fortsættes imidlertid. (KNA).

PAVEN INDKALDER TIL KONSISTORIUM

Der kan ikke ventes udnævnelser af ny kardinaler

Pave Pius XII har indkaldt til et konsistorium 9. juni i år. De i Rom bosatte kardinaler og biskopper deltager i konsistoriet, som skal tage stilling til de nylig afsluttede helgenkårsprocesser for den spanske ordenssøster Joanquina y Mas og den italienske kapucinerpater Carlo da Sezze.

I kredse, der står Vatikanet nær, henleder man i denne forbindelse opmærksomheden på, at det i dette tilfælde ikke drejer sig om et konsistorium, der er indkaldt med det formål at kreere ny kardinaler. Konsistoriet består af to dele, et hemmeligt, i hvilket kun Paven, kardinalerne og biskopperne deltager, samt et offentligt konsistorium, hvori deltager såvel konsistorialadvokaterne som de øvrige dignitarer fra det Pavelige hof og den romerske kurie. (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 Robert Hansen Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER Murermester Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohshjem</p>	<p>KSBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Andr. Krøyer's Boghandel <i>v. Chr. Henningsen</i> Nørrebrogade 18 B . C. 66 38 Papir . Stort Boglager . Fyldepenne</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damse 2043 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p>FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold Amaliegade 27, Tlf.: Central 799 København K Teleg.adr.: Forskjold</p>
<p style="text-align: center;"> HANDELSBANKEN <i>- den moderne bank med de gode traditioner</i> </p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva *408</p>
<p style="text-align: center;">Odense</p>	<p style="text-align: center;">Horsens</p>	<p style="text-align: center;">Kolding</p>
<p>Sophus Larsen & Søn 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød Albanigade 39 . Telefon 4895 Lev. III Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Edvard Petersen Kul . koks . brændselsolier HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p style="text-align: center;">Støt annoncørerne</p>
<p style="text-align: center;">Vejle</p>		
<p>Poul HENRIKSEN Raadhustorvet Leverandør til Sct Maria Hospital</p>	<p>Hvidehus Boglade <i>Kai Jensen & Poul C. Thim</i> Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>A-S P. C. NIELSEN Vejle Mineralvandsfabrik Telefon 121, 205 Leverandør til de katolske Institutioner</p>

Ilden, der skal sætte verden i brand

Pinsen falder som regel på den yndigste tid af året: »Naturen fejrer pinsefest« og klæder sig i sin skønneste pragt. Men strengt taget er pinsen i sig selv slet ikke den yndige fest, som digterne har gjort den til. Den har nemlig slet ikke den sarte grønne farve over sig, som naturen har smykket foråret med — rødt, den flammende, brændende, røde farve, det er pinsens farve! Det ved vi fra kirken: præsten træder til pinse frem for Guds alter iklædt røde farver.

Jeg er godt klar over, at der idag klæber noget mistænkeligt ved den røde farve. Men vi må endelig ikke glemme, at gennem mange århundreder før rødt blev farven på socialismens og sluttelig på den bolshevistiske revolutions banner, var denne farve symbolet på den himmelske revolution på jorden, Helligåndens symbolfarver, blodvidnernes og næstekærlighedens farve. Og det er hævet over enhver tvivl, at den røde fanes røde farve aldeles ikke ville have fået en så stor magt over så mange hjerter og vundet så stor udbredelse over hele kloden, dersom pinsens røde farve var trængt dybere ind i det offentlige og det private liv — hvis den ikke var blevet holdt indenfor kirkens fire vægge!

For — ærlig talt — er der ikke også for os kristne noget uheldsvangert over det pinse-røde, netop fordi det gløder? Og er det måske grunden til, at vi til pinse hellere ser naturens lysgrønne skær end ildtungernes uheldsvarslenende skyer, de tunger, der satte Kristi disciple i brand? Men for at spore kontrasten ganske tydelig, så lad os lige læse beretningen om pinsefesten, således som den ganske kort skildres i Apostelgerningerne: Pinsefestens dag var kommet. Pludselig lød der en susen fra himlen, som om der kom en stormvind farende og fyldte hele huset, hvor de sad. Der viste sig for dem tunger som af ild ...«

Og hvad skete der så? De, som »af angst for jøderne« — som Apostelgerningerne fortæller — havde lukket dørene, de trådte nu frem som Jesu Kristi mænd for at aflægge vidnesbyrd. »Vi kan umuligt tie om det, som vi har set og hørt,« sagde Petrus og Johannes, da de stod foran det høje råd. De sidste ord, som Vor Herre

havde talt her på jorden til sine disciple, det var jo disse: »I skal få kraft til at være mine vidner i Jerusalem, i hele Judæa og Samaria og indtil den fjerneste egn af jorden«. Og de drog ud og bragte Guds riges »revolution« med sig og det i et sådant omfang, at man faktisk ikke kunne »redde sig« fra dem på anden måde end ved at spærre dem inde og slå dem ihjel — så stor var Helligåndens kraft.

De, der på kirkens første pinsefest havde modtaget Helligånden, de blev i sandhed Hans vidner, vidner i møje og lidelser, i farer, forfølgelser og pinsler, i husene, i synagogerne, til vands og til lands, i Athen og i Rom, i Indien og Ætiopien, for det høje råd og på arcopagos, i fattigdom og rigdom, foran magt og afmagt, fri og i lænker, takket og forhånet, æret og korsfæstet og foran dyrene i Arenaen. På alle hjertets og mundens mål var

de hans budbringere dermed, at forløsningens budskab, budskabet om Jesu Kristi frihed, måtte nå ud til verdens grænser.

Og hvor mange har der ikke været i tidens løb og er der ikke i dag, som har sat deres hele jeg ind for jordiske, værdiløse, falske, ja måske endda forkastelige og vanvittige mål? Der eksisterer glødende kommunister, gløden- de socialdemokrater, glødende nationalister, men hvor er de glødende kristne? De er der i det øjeblik, at de blegrøde kristne, efterkommerne af de første tiders pinsekristne, igen bliver til ægte pinsekristne. Den fest, som vi nu fejrer, det bliver først til en virkelig pinsefest i det øjeblik, at den ikke slutter med anden pinsedag. Thi pinsefesten kender ikke til nogen aften, eftersom kærligheden aldrig hører op. Hvad har menneskeheden måske idag mere behov for end netop en pinse, der påny kan få kærligheden til at flamme i de kristne, så at det bliver denne ild — og ingen anden — der igen kan sætte verden i brand!

M.

Kom
Helligånd -

„SKRIFTEN ALENE“

Svaret på dette spørgsmål lyder forskelligt, alt eftersom man står udenfor eller indenfor den katolske kirke. I concordieformlen, et luthersk bekendelseskrift fra 1577, læser man: »Vi tror, bekræfter og lærer, at det gamle og nye testamentes skrifter er *eneste regel og norm*, hvorefter alle dogmer og alle lærer skal vurderes og bedømmes.« Skønt der i mellemtiden er sket store forandringer i den protestantiske verden, har dog svaret på ovennævnte spørgsmål stadig den samme ordlyd, kun lægger man mærke til, at dets indhold opfattes og fortolkes meget forskelligt.

Hvad siger vi i den katolske kirke? Først og fremmest dette: Om der skal være en eller to troskilder, kan vi mennesker ikke bestemme selv. Det er vor Frelasers sag at afgøre dette spørgsmål. Ifølge det nye testamente er det nu således: Ved siden af den hellige skrift, der aldrig har kunnet forhindre at blive misforstået, må der også være *en levende faktor*, gennem hvilken vi kan komme i besiddelse af Kristi lære.

Alle og enhver, der vil læse i det nye testamente, kan overbevise sig om, at Guds Søn for at udbrede og bevare den åbenbaring, han havde bragt fra himlen, ikke sagde til sine apostle: Sæt jer ned ved et bord, skriv en bog og overgiv den til menneskene, for at de deraf kan lære mit glædelige budskab at kende. Men som bekendt lød hans ord således: »Gå hen og lær alle folkeslagene... Jeg er med jer alle dage lige til verdens ende.« (Mt. 28, 18.) »Gå ud i hele verden og forkynd evangeliet for al skabningen. Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, som er vantro, skal blive fordømt.« (Mk. 16, 15.) »Men apostlene gik og prædikede alle vegne. Og Herren virkede med dem og stadfæstede ordet ved de tegn, der fulgte med.« (Mk. 16, 20.) Ved denne mundtlige forkyndelse opstod der kristne menigheder eller lokale kirker, længe før det nye testamentes bøger blev til. (Apg. 5, 11, 8, 1. Kor. 11, 16, 22, 14, 12.)

Seks af vor Herres apostle skrev ingenting, de andre kun forholdsvis lidt. Men *alle prædikede* ivrigt med Helligåndens bistand, og de beskikkede andre til at fortsætte forkyndelsen efter dem. Samtidig pålagde de dem selv også at beskikke andre, for at den apostoliske prædiken aldrig skulle forstumme lige til verdens ende. Dette kan tydeligt ses af Pauli breve. Apostlen skriver til Timoteus, som han har gjort til biskop i Efesus: »Hold fast ved det, du har hørt af mig, som et mønster på helsebringende lære i tro og kærlighed i Jesus Kristus. *Bevar ved Helligånden*, som bor i os, den kostelige skat, som er dig betroet.« (11. Tim. 1, 13—14.) »Hvad Du har hørt af mig, skal du betro til pålidelige mænd, som vil være duelige til også at lære andre.« (11. Tim. 2, 2.) Biskop Titus på Kreta fik befaling om

»at indsætte ældste i alle byer, sådan som jeg (Paulus) foreskrev dig... En biskop... skal holde fast ved det troværdige ord i overensstemmelse med læren, for at han kan være dygtig til både at formane med den sunde lære og gendrive dem, som siger imod.«

Hvordan det så gik videre i den *efterapostoliske tid*, kan man læse hos de ældste kirkelige forfattere, nemlig akkurat på den måde, som Kristus havde bestemt og apostlene ført ud i livet. Vore forfædre i troen dengang var klare over, at Helligånden, som var lovet Kristi sendebud til evig tid,

1. Pinsedag

25. maj 1958

HERRENS ÅND HAR OPFYLDT JORDENS KREDS

Med disse ord indledes messen på første pinsedag. De minder os om den storslåede sætning fra begyndelsen af Genesis, hvori det hedder, at »Guds ånd svævede over vandene« dengang da jorden var øde og tom og der hvilede mørke over afgrunden. Det er Guds ånd, der skaber liv og bringer orden i alt, selv om menneskene gør alt, hvad de kan, for at bringe uorden i hele universet.

Vi kan stadig spore afglansen af den oprindelige skabelsesorden. Netop de seneste hundrede års landvindinger på naturvidenskabens område har været egnet til at vække højagtelse for den guddommelige visdom, som vi støder på overalt, i stort og i småt. Atomets opbygning såvel som stjernernes kredsløb viser os, at det er en altomfattende ånd, der har skabt og som dirigerer universet.

Vor tro siger os, at det er synden, der ødelagde den oprindelige enhed og harmoni i verdensaltet. Destructive kræfter er blevet sluppet fri og vil bringe uorden i det, som Guds ånd holder sammen på. Gennem forløsningen har Gud givet os en ny og højere orden, der skal hjælpe med at overvinde det onde og at fremme Guds rige. I åbenbaringen har vi på ganske enestående måde fået Guds ånd, og den skal leve videre i kirken indtil tidernes ende. Til pinse åbnes himlen, og Guds ånd stiger påny og mere intensivt end før ned til verden og til menneskene. Og så er det kirkens opgave at søge for at Guds ånd når ud til al skabningen. Der, hvor sakramenterne meddeles, hvor evangeliet forkyndes, der, hvor den apostoliske hyrde leder sin hjord, der er Guds rige, der er Herrens ånd.

Naturligvis vil djævelen og de, der går hans ærinde, gøre forsøg på at komme den ny orden til livs. De vil søge at bringe forvirring i kirkens rækker og sprede deres usæd. Men det vil ikke lykkes dem — til syvende og sidst vil alle deres bestræbelser vise sig at have været forgæves. Guds ånd lever nemlig ikke blot i kirken, den er fri, og den blæser, hvorhen den vil. Der, hvor godhed, skønhed, retfærdighed og kærlighed har til huse, der er Guds ånd også til stede. Men ligesom det onde kan se sit snit til at få fodfæste indenfor kirken, sådan vil der også udenfor kirken kunne findes meget smukt og godt, som i grunden burde forefindes indenfor kirken. Thi der, hvor vi sporer Guds ånd, der skal vi også følge den. Søger vi den, da vil vi støde på den overalt, og vi vil blive opfyldt af stor glæde og lykke. Jorden, verden, menneskeheden, naturen er så sandelig ikke djævelens værk og vil ej heller blive offer for hans snarer, men det er og bliver Guds værk. Det bærer stadig skaberens præg og mærke. Verden tumler ikke i blinde eller afsindigt af sted ned gennem tiden, nej, den føres og ledes af skaberånden.

Guds ånd lever i ethvert godt og ædelt menneske, og alt, hvad der er godt i os, det kommer fra ham. Han har ikke slået hånden af os ved syndefaldet, vi er stadig hans elskede børn, han har forlenet os mennesker en afglans af sin ånd og sit væsen. Og der er så sandelig forskel på, om man ser verden styret af en djævel og lever i angst og bæven, eller om man ser Guds ånd råde.

Og vi skal ikke være passive tilskuere eller snyltere — vi er tværtimod kaldede til at medvirke, så Herrens ånd kan komme til at fylde jorden. Ved den første pinsefest fyldte Helligånden apostlene, som grundlagde kirken og bragte Kristi budskab ud til jordens yderste grænser. Og os er den opgave blevet til del: at bringe den guddommelige ånd videre og drage omsorg for, at den vinder indpas i vor tid. Det er den store opgave, der er blevet betroet vor tids troende.

Sognepræsten.

Katolsk radiogudstjeneste

Radiogudstjenesten, der sædvanligvis udsendes i maj måned, er efter henstilling fra katolsk side blevet flyttet til Peter og Pauls fest d. 29. juni. Det bliver en transmission af højmesse fra St. Ansgars kirke.

nok ville minde dem om alt, hvad Kristus havde lært, at han ville vejlede dem til al sandhed og sammen med dem vidne om Kristus, således at den menneskelige svaghed og skrøbelighed hos troens forkyndere ikke kunne blive årsag til tab eller forfalskning af Kristi sandhed.

Der kan altså ikke være nogen tvivl

om, at Herren har bestemt den mundtlige forkyndelse eller *den aktive tradition* som hovedmiddel til bevarelse og udbredelse af kristendommen. Dette forhold blev ikke forandret, efter at evangelierne var blevet skrevet, således at fra dette øjeblik af alle kristne skulle være forpligtet til at læse sig til deres tro ved hjælp af det skrevne ord. Ikke med en eneste stavelse er denne fordring blevet antydet af vor Frelser; ej heller vidste og sagde apostlene eller de første kristne noget om denne nye vej til frelse. Tværtimod, de vidste alle, at Kristi sendebud havde fået befaling om mundtligt at forkynde evangeliet lige til verdens ende, og at åbenbaringen skulle bevares, udbredes og forklares ved den levende faktor, som vi nu kalder *kirkens læremyndighed*. Dens arbejde er den lige forklarede *aktive tradition*. Den er så nødvendig, at heller ikke de kirkesamfund, der hævder »skrift alene«, kan undvære den. Kun *den* er tilgængelig og effektiv under alle forhold og for alle mennesker. Ikke alle kan jo læse, men alle normale mennesker kan undervises ad mundtlig vej. Derfor forlangte apostlene af ingen, at de skulle læse bøger, men de krævede af alle »troens lydighed«, efter at de havde hørt den mundtlige forkyndelse. Paulus siger med rene ord: »Så kommer da troen af det, som høres, og det, som høres, kommer i kraft af Kristi ord.« (Ro. 10, 14. 17.) (Ro. 1, 5 Gal. 3, 2. Ef. 1, 13 o. s. v.)

Ved siden af den aktive tradition findes også *den objektive*, hvormed vi mener den sandhed, som vi gennem den aktive har modtaget. Noget lignende kan vi iagttage, når vi taler om åbenbaring: snart tænker vi på den handling, hvormed Gud har meddelt os noget, snart på de sandheder, som han har meddelt. Ved den objektive tradition gælder det nu om nøje at skelne mellem det, der *går tilbage til Kristus* eller *Helligånden*, og som apostlene har modtaget for som beskikkede *vidner* at give det videre til os, og så det, som er af *rent menneskelig oprindelse*, lige meget om det er apostlene, der ikke som vidner, men som *kirkens forstandere og organisatorer* har bestemt og indført det, eller om det er senere kirkeforstandere, der har anordnet det. Denne *menneskelige tradition* kan illustreres ved nogle eksempler: Kirkens disciplin, dens kultus og liturgi samt store dele af kirkeretten. Alt det menneskelige må gå ud, når vi her taler om tradition som troskilde. Kun må man ikke glemme, at denne menneskelige tradition forudsætter de af Gud åbenbarede sandheder, der er dens grobund. Derfor bliver den tit et klart vidnesbyrd om den tro, som den er bygget på. Tydeligst kommer dette forhold til syne i liturgien, i hvilken kirken bekender sin tro ikke mindre, end når den forkynder Kristi lære i sine prædikener.

Også den *guddommelige tradition* skal illustreres ved eksempler. Kun gennem denne, ikke gennem selve skriften, har vi sikkerhed for, hvilke bøger der er inspireret af Helligånden og hører til den hellige skrift, og hvilke ikke; endvidere at børn kan og

skal døbes; at vranglærernes dåb kan være gyldig; at vi skal helligholde søndagen og ikke sabbaten. I flere tilfælde, hvor biblen ikke taler helt tydeligt, erstatter traditionen det manglende, f. eks. at hver især har en værneengel; at der eksisterer en skærsild; hvilke fuldmagter paven har angående ægteskabets sakramente, o. s. v.

Har man altid det lige sagte for øje, er det givet, at *der ikke kan være nogen modsætning mellem de to troskilder*. Gennem begge to taler jo Gud til os. I realiteten har der da også været den dybeste fred og en nøje forbindelse mellem dem ned gennem tiderne. De støtter og supplerer hinanden

gensidigt, og først i det 16. århundrede ville man grave en kløft, der skulle adskille dem fra hinanden. Traditionen bevidner, at biblen er inspireret af Helligånden; at den ikke har undergået væsentlige forandringer i tidens løb, og at oversættelserne til de mange moderne sprog er tilforladelige. Biblen kan jo ikke selv garantere for disse tre kendsgerninger.

Omvendt er *skriften en meget værdifuld hjælp for traditionen*. Som vi allerede har set, er det det nye testamente, der aflægger vidnesbyrd om, at Guds Søn har givet sin kirke en levende læremyndighed, af hvilken
(sluttes på bagsiden)

MURILLO

Madonnaerne og Gadedrengenes Maler

Den berømte maler Bartolomé Esteban Murillo (1617—82), grundlæggeren af Sevillas Akademi for Malerkunst, voksede op i beskedne kår i Andalusens hovedstad. Han blev en fejret kunstner ved den realisme, hvorved selv hans mest idealistiske værker udmærker sig. Hans landsmænd ser stadig i hans madonnaer, Jesusbørn og helgener de jævne modeller, han havde for øje og løftede op i et overjordisk plan. Han blev en trofast fortolker af sit folks religiøse følelser, og spanierne har taget ham til deres hjerte, først og fremmest på grund af hans dejlige madonnabilleder.

I sine værker har han på en vidunderlig måde givet udtryk for den andalusiske befolknings mentalitet. Hans billeder af tidens mennesker, både fornemme og jævne, er så levende, så naturlige, at det er, som om de over århundredernes svælg taler til den, der betragter dem. Men de er også fulde af skøn poesi. Poetiske træk finder man således i fremstillingen af Christus, der omfavner Frans af Assisi, og af dronning Isabella af Aragonien, som vasker en spedalsks sår.

Både som menneske og som kunstner var Murillo en typisk sevillaner. Sin kunstneriske uddannelse fik han i sin fødeby hos den middelmådige maler Castillo. Man ved næsten intet om hans forbindelse med andre kunstnere og kun lidt om hans private liv, som hengled yderst stilfærdigt; udover kunsten var hans familie det, han levede for, og som from, ægte spansk katolik var han medlem af flere religiøse broderskaber, for hvilke han skabte pragtfulde kunstværker. Hele Sevillas befolkning var stolt af »byens egen maler«. Som grundlægger af og præsident for Akademiet for Malerkunst indlagde han sig store fortjenester, og flere store malere udgik derfra og førte hans kunstneriske arv videre.

Murillos første værker var en række billeder i franciskanerklosteret i Sevilla; og de fleste af byens kirker kan kaldes Murillo-museer. I domkirken findes hans St. Antonius, der regnes for hans kendteste maleri næst efter

det Immaculata-billede, som nu hænger i Madrids Prado Museum.

Man har fra hans hånd 25 malerier af »Den rene Undfangelse«, og de har alle været med til at fastslå hans berømmelse. Selv om de, kunstnerisk set, ikke hører til hans bedste værker, er det lykkedes ham at skildre Maria, det store mysteriums udvalgte, på særpræget vis.

Foruden de religiøse værker efterlod Murillo sig en lang række malerier, som ganske vist er mindre berømte, men hvori han viser sig som jævnbyrdig med kunstens største mestre. I disse billeder, der viser scener af trist og angstfyldt virkelighed, gi-

Murillo: Den rene Undfangelse.

ver Murillo med næsten digterisk fantasi udtryk for sin medlidenhed med samfundets stedbørn. Hans pjaltede gadedrenge og med sår bedækkede syge virker ikke frastødende på os, men kalder på vor næstekærlighed. Det er sandfærdige udsnit af Sevillas folkeliiv, vi ser på billeder som »Børn, der spiser fisk« og »Børn, der spiller terning«.

At en maler som Murillo også dyrkede portrætkunsten, siger næsten sig selv. Han studerede sine modeller meget nøje og fordybede sig i deres personlighed, således at han ikke blot gav et billede af deres ydre træk, men også af deres inderste væsen.

Murillo døde en dejlig forårsaften. Der fortælles, at kirkeklokker gav sig til at ringe, da han døde, og Guds Moder viste sig for ham i Maria Immaculatas skikkelse. Hendes navn blev den døende kunstners sidste ord.

Samtlige paver

har indset det skrevne ords betydning! Allerede apostelfyrsten Petrus — den første Pave — sendte budskaber til sine menigheder. I den nyere tid har Paverne atter og atter fremhævet betydningen af den katolske presse som et uvurderligt led i kirkens arbejde og indtrængende opfordret alle til efter evne at medvirke for dens udbredelse. I vore dage — hvor den katolske presse mere end nogensinde står som sandhedens forkæmper — gælder det om at følge Pavernes og Biskoppernes opfordring. Enhver dansk katolik bør derfor gøre sit til at

Træk af kirkens historie i Finland gennem 30 år

Da Finland opnåede selvstændighed i 1917, måtte man også finde en regulering af forholdet for katolikernes vedkommende, af hvilke de fleste var russiske eller polske soldater og som hidindtil havde hørt under det udstrakte ærkebispesæde Mohilev. Den daværende biskop af s'Hertogensbosch i Holland, mgr. Diepen, visiterede på den Hellige Stols vegne Skandinavien og Finland, og for Finlands vedkommende blev resultatet, at pater dr. M. Buckx, der på nærværende tidspunkt var provincial for Jesu-Hjerte-fædrene i Holland, men som tidligere havde virket i Finland, i marts 1921 blev udnævnt til administrator for det ny kirkelige område og to år senere, 23. maj 1923, blev udnævnt til apostolisk vikar. I august samme år — på Mariæ oplagelsesfest — blev han bispeviet af selveste kardinal van Rossum ved en stor højtidelighed i Helsinki, hvor alle de finske autoriteter var repræsenteret. Finland talte på daværende tidspunkt omkring et lille tusind katolikker, og der eksisterede faktisk kun to små kirker: en i Helsinki og en i Viipuri. Kapellet i Terijoki blev restaureret, og der oprettedes et nyt sogn i Turku. 14. november samme år blev den katolske kirke i Finland officielt anerkendt som kirkesamfund. Efter ti års møjsommeligt arbejde nedlagde biskop Buckx hyrdestaven, og den nuværende biskop, mgr. G. Cobben, udnævntes til hans efterfølger.

Det blev vanskelige år for den unge biskop som følge af den almene krise i Europa, men det var dog for intet at regne mod den situation, der indledtes, da Finland i december 1939 kom ind i vinterkrigen med Rusland. 1941 kom krigen igen med den store nabo, der endte med et smerteligt tab for den unge katolske kirke i Finland: tabet af to sogne i Karelien, nemlig Terijoki og Viipuri. De fordrevne katolikker spredtes ud over hele Finland, hvilket ikke formindskede de i forvejen yderst vanskelige sjælesorgsforhold. Der oprettedes et foreløbig centrum i Lathi, en oplømsstrende industriby, hvor en ikke uvæsentlig del af de evakuerede havde slået sig ned. I året 1949 blev dette centrum imidlertid forlagt til Jyväskylä i Mellem-Finland.

Allerede før krigen havde mgr. Cobben formået en amerikansk søsterkongregation til at optage et virke i Finland, og efter krigen oprandt der en bedre tid for dette arbejde. I 1945 åbnede de en engelsk skole i den finske hovedstad. Skolen tæller i øjeblikket over 400 elever. De hollandske Jesu-Hjerte-søstre, der har virket i Finland lige siden 1923, kunne i 1949 åbne et

moderne børnehjem i Turku. Til børnehjemmet knyttedes endvidere et hjem for studerende unge piger. I 1950 åbnede tre dominikanere et kulturinstitut »Studium Catholicum« med et stort bibliotek, bestående af teologisk og filosofisk litteratur. I 1956 påbegyndte de udgivelsen af et bilingvistisk tidsskrift »Documenta«, der henvender sig til såvel dannede katolikker som anderledes troende. Endvidere indviedes der i 1951, i Rekola, en snes kilometer fra Helsinki, et kapel for den byzantinske ritus, hvorfra to præster arbejder på at skabe kontakt med de græsk-katolske troende.

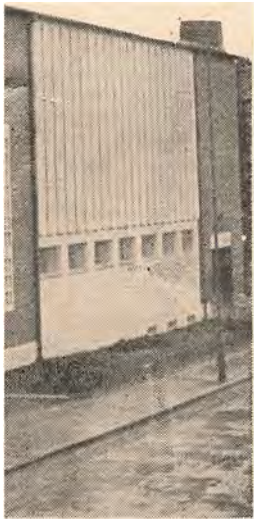
En glædesdag uden lige var for vikariatet den højtidelige indvielse af

Katolsk Ugeblad

forefindes i ethvert katolsk hjem
i Danmark

▲ Det finske bispedømmes overhovede, Hs. Excellence biskop G. Cobben ved indvielsen af »Hellig Korskirken« i Tampere i januar i år

▲ Den statelige ny Mariakirke i Helsinki, indviet i december 1954

Mariakirken i Helsinki, 6. december 1954. Denne kirke, der ligger i en af byens mest moderne kvarterer, har ikke blot gjort det lettere for de derboende katolikker at opfylde deres søndagspligt, men den er tillige takket være sit stilfulde ydre og rolige indre en værdig repræsentant for den katolske kirke i hovedstaden. Med opførelsen af denne kirke samt åbningen af den engelske skole og det moderne børnehjem i Turku kan man formentlig sige, at den katolske kirke i Finland er kommet ovenpå efter tabene i forbindelse med krigen; kirken er således overordentlig værdigt repræsenteret i de forskellige byer i landet. Det kom derfor ej heller som nogen over-

raskelse for biskop og gejstlighed, at Rom i maj 1955 ophøjede vikariatet til selvstændigt bispedømme. Hermed sattes kronen på 40 års slid og møje og samtidig måtte det betragtes som Roms officielle anerkendelse af arbejdet i denne Herrens stenede vingård og en opmuntring til trøstigt at fortsætte ad samme baner som hidindtil. Her i foråret oprettedes der et nyt sogn i Finlands tredje største by, Tampere, hvis katolske indbyggere hidindtil havde været pastoreret fra Helsinki. Nu har de fået eget kirkerum, og to amerikanske søstre har åbnet en børnehave i byen; med tiden er det tanken at udbygge den til en engelsk skole, således som den eksisterer i Helsinki.

Man kan på baggrund af den udvikling, der har fundet sted for kirkens vedkommende i Finland i de forløbne fyrretyve år siden den finske stat oprettedes, påstå, at den unge republik Finland og den katolske kirke i Finland har vandret side om side. Begge har de lidt store tab, men de har begge to også overvundet tabene og kommet sig helt igen efter slagene.

Idag tæller Finland godt 2000 katolikker med 19 præster (12 Jesu-Hjertepræster, 3 Dominikanere, 2 verdenspræster samt 2 præster af den byzantinske ritus), 5 lægbrødre, 14 hollandske søstre (fra Veldhoven), 12 amerikanske søstre (af det Kostbare Blods kongregation, O'Fallow, Missouri) og 6 af Charles de Foucauld's små søstre.

Foranstående er et uddrag af en artikel (Finland - Suomi 1917/1957) i St. Ansgarius Werk's årshefte »St. Ansgar«, som vi kortelig omtalte i sidst uge.

ÅSEBAKKIE- VALFARTEN

Vejret tegnede alt andet end godt. Det regnede temmelig alvorligt fra morgenen, og selv om det kun var en smule støvregn, da valfartskaren startede fra Holte, blev det undervejs til styrtende regnskyl. Men så fasttømret en tradition er denne valfart blevet, og så god er forståelsen for, at valfart kun er så meget des bedre, når den virkelig er forbundet med strabadser, at alle meteorologiske biting var uden betydning. Til messen samledes ialt 2450 katolikker, inklusive bl. a. gæster fra Malmö og Göteborg, og ikke færre end 1150 modtog under den reciterede messe den helige kommunion.

Ved messen talte pater Lanser om den af Guds moders mange ærestitler, som i særlig grad har talt til mennesker gennem tiderne, det Guds privilegium, der gjorde hende til både jomfru og moder. Næsten alle blev til andagten kl. 2, ved hvilken biskoppen talte om valfart og bod og takkede de mange, der gennem årene har gjort denne valfart mulig.

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog i sidste uge — under den sædvanlige ugentlige audiens i Peterskirken — flere tusinde pilgrimme, der havde lagt vejen fra Lourdes hjem over Rom. Blandt pilgrimmene det kendte »cantoria« fra Nizza, matroser fra det britiske hangarskib »Ark Royal«, en pilgrimsgruppe fra Seattle (USA) samt socialhjælperker fra Paris.

Endvidere har den Hellige Fader modtaget biskoppen af Oslo, mgr. J. Mangers, som har været på sit adlimina-besøg i Rom. (KNA).

I forbindelse med Verdensudstillingen i Bruxelles afholdes i dagene 31. august til 3. september en International Kongres for de katolske Arbejderbevægelser. (KIPA).

XII. Internationale katolske Spejderkongres finder sted i Wien i dagene 29. maj til 1. juni under protektion af Wiens ærkebiskop. Kongressens hovedemne er: Romersk-katolsk spejderarbejde og dets mulighed for at missionere. Fra Danmark deltager bl. a. divisionskapellan pastor K. Ballin og divisionschef H. Bisander.

TIL ØM

Søndag 1. juni

Nu er der kun en uge tilbage, inden valfarten i Øm finder sted. Som hvert år er der stikkert igen i år mange, der glæder sig til denne årlige valfart, hvor vi bedende og syngende vil vandre igennem det fredelige landskab, der for os katolikker rummer så mange rige minder.

Netop i år, da det er 100 år siden, at vor Frue viste sig for Bernadette i Lourdes, vil mængder af pilgrimme strømme til dette nådested for at ære vor Frue, for at bede og gøre bod og for at drage åndeligt beriget hjem. Vi kan ikke alle tage til Lourdes, men for de fleste jyder og fynboer ligger det inden for mulighederne at komme til Øm.

Som vi har forstået det af biskoppens brev om valfarterne herhjemme, er det jo fra ældgammel tid meningen med disse, at man skal gøre dem til dage, hvor vi særligt skal tænke på at bede og gøre bod. Hertil er der rigelig lejlighed — såvel under biskoppens messe som under processionen, og i år er der også for første gang opstillet to skriftestole, således at der er lejlighed til at skrifte i dagens løb.

Forøvrigt er der forskellige, praktiske ting, som vi her vil gøre opmærksom på:

Biskoppens messe er i år en halv time senere end ellers, nemlig kl. 11. Tidspunktet for kommunionen er ca. kl. 11,45, så der er mulighed for at spise indtil kl. 8,45, og også af den grund venter vi, der kommer mange til kommunionen.

(sluttes på bagsiden)

Omkring pinse er det 1900 år siden Kristi apostel, den hellige Paulus, blev pågrebet og sat i fængsel først i to år i Cæsarea, en havneby i Palæstina, og derefter i Rom indtil år 63. Apostelgængerne har en interessant beretning om denne begivenhed i bogens sidste kapitler (21—28).

Det siger sig selv, at fængslingen for Paulus betød et *vendepunkt i hans liv*. I 14 år, fra 44 til 58, havde han udfoldet en apostolisk virksomhed af ganske enestående intensitet, og nu skulle den afløses af et *monoton og ensformigt fængselsophold* og et liv uden større afveksling. Hans højeste og mest brændende ønske havde været at hjælpe med til at oprette Guds rige på jorden, og nu begyndte et liv tilsyneladende uden frugt og gavn for den store opgave. Denne tanke måtte være dobbelt pinefuld for Paulus, fordi han helt igennem var en aktivitetens mand, der aldrig sagde nej til en pligt eller en lejlighed til at fremme Guds ære. Under kæmpestore vanskeligheder havde han på tre missionsrejser grundlagt kristne menigheder på Cypern, i Lilleasien, i Makedonien og Grækenland. Samtidig havde han måttet sande de ord, som Herren havde sagt om ham til biskop Ananias i Damaskus: »Denne mand er mit redskab, som jeg har udvalgt mig til at bære mit navn frem både for hedninger og jøder og Israels børn; og jeg vil vise ham, hvor meget han skal lide for mit navns skyld. (Apg. 9, 15.) I Kristi kraft havde han vovet alt og ofret alt og lidt usigelig meget fra de vantro jøders og falske brødres side. Hvis hans indre ikke havde været helt opfyldt af denne guddommelige kraft, havde det været umuligt for ham at overvinde alle hindringer, al den modstand og det fjendskab, han mødte hele tiden. Allerede år 54/55 havde han skrevet til Galaterne: »Det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig.« (2, 20.) og året efter til Korintierne: »Ikke jeg (har arbejdet mere end alle andre), men Guds nåde, som har været med mig.« (1. Kor. 15, 10.) Arbejdstempoet på de to første missionsrejser blev ikke bestemt af ham selv, men af de fjender, der stræbte ham efter livet og tvang ham at gribe flugten og overlade resten af undervisningen i den kristne tro og

Ved et

1900-års

jubilæum

Bronzemedaille med Petrus og Paulus, fundet i Domitillakatakomberne udenfor Rom (2. århundrede)

organisationen af menighedslivet til sine medarbejdere.

Indimellem havde han fået tid til at skrive breve til menigheden i Saloniki, Galatien, Korint og Rom. De er så rige på belæring, at de endnu den dag i dag ligner kilder, der aldrig kan udtørres. Allerede Johannes Krysostomus († 407) sagde om dem, at de ligner bjergværker, der gemmer en uudtømmelig skat af de ædleste metaller, og den store systematiker i teologi, Thomas af Aquino, erklærede, at vi i disse breve kunne finde næsten hele teologien.

Med fængslingen syntes nu denne enestående indsats til fremme for Guds ære og menneskenes frelse at være brat standset, en løve lagt i lænker, munden på Kristi herold lukket

↑
Via Appia — landevejen, der fører til Rom, og ad hvilken Paulus har vandret

og pennen taget ud af hans hånd. Men i virkeligheden kom det ganske anderledes. Guds forsyn har jo tusinde veje, ad hvilke det opnår sit mål. Det første, der skete, var, at Paulus fik lejlighed til at vidne om Jesus ikke blot overfor det jødiske folk og dets førende mænd i templet i Jerusalem, men også overfor de højeste civile myndigheder, som Rom havde indsat, og som havde deres sæde i Cæsarea. Og selv om disse ikke kom til troen på Kristus, så havde de dog hørt budskabet om deres Frelser. Dette var nu nået ind i kredse, som ellers følte sig hævet over den slags.

Endvidere viste det sig, at den ufrivillige ro i fængslet var meget gavnlige for hans helbred. Efter de 14 års overmenneskelige anstrengelser kom han til kræfter igen, og også hans liv var sikret mod jødernes mordplaner. De kristne af jødisk afstamning i Palæstina havde indtil da ikke kunnet frigøre sig for den mistanke mod ham om, at han ikke længere ville respektere Moseloven. Men nu, da de så ham lide for den kristne tros skyld, blev de venligere stemt mod ham. Det var også forholdsvis let for ham at vedligeholde skriftlig forbindelse med de menigheder, som han havde grundlagt rundt omkring, fordi Cæsarea lå gunstigt ved Middelhavets kyst.

Men det største udbytte af det to-årige ophold i Cæsarea er efter al sandsynlighed dette, at der her blev gjort forarbejderne til den yndigste bog i det nye testamente, nemlig Lukasevangeliets. Pauli venner havde fulgt deres mester fra Jerusalem til kystbyen, deriblandt også Lukas. Denne læge var stærkt historisk interesseret og samlede derfor ivrig materialet til sin bog om Jesus og hans ger-

↑ Den engang så stolte havneby Cæsarea frembyder idag et ynkeligt syn: en ødemark med søjlerester og murbrokker. Ejendommeligt nok har arkæologerne aldrig helliget sig oldtidsbyen.

jødernes. Ingen anden forfatter af nytestamentlige skrifter benyttede sig så tit af Pauli ord og udtryksmåder som Lukas. Ganske som apostlen understreger han, at nu i tidens fylde er alle mennesker ligestillet, nu kommer det ikke længere an på afstamning og ydre fortrin. Hvis nogen ønsker optagelse i Guds rige, kræves der kun et oprigtigt, ydmygt og barnligt sindelag. Mest påfaldende er dog overensstemmelse mellem Paulus og Lukas *der*, hvor de beretter om indstiftelsen af alterets helligste sakramente. (Lk. 22, 19 ff. og 1. Kor. 11, 23 ff.) Forarbejderne til Lukasevangeliet fik stor betydning for hele kirken ned gennem århundrederne. Endnu den dag i dag lytter vi med den inderligste glæde til juleevangeliet og de lignelser, der illustrerer Guds godhed og barmhjertighed mod alle mennesker.

Således gjorde Guds forsyn, der styrer alle ting med stærk og blid hånd, Pauli ophold i varetagtsarrest frugtbart både for ham selv og Guds riges oprettelse og udbredelse. *Denne velsignelse fra himlen blev endnu mere tydelig*, da Paulus i efteråret 60 skulle

overføres til Rom. På grund af et skibbrud ved Maltas kyst ankom han til det romerske riges hovedstad først i februar 61. Det blev igen et toårigt, men meget mildt fangenskab. Han fik nemlig lov til selv at leje en bolig og bo for sig selv sammen med den soldat, der skulle bevogte ham. Hvem der ville, kunne besøge ham og tale med ham. Denne tilladelse udnyttede Paulus særdeles godt. »Han tog imod alle, som kom, og forkyndte Guds rige og lærte om Herren Jesus Kristus med al frimodighed, uden at nogen hindrede ham deri.« (Apg. 28, 16. 31.) Da så frigivelsens dage nærmede sig, kunne han i sit brev til Filipperne konstatere, at hans fangenskab i Rom havde tjent til fremgang for evangeliet, hvorfor han frimodigt kunne se fremtiden i møde. (Fil. 1, 12—14.)

Sammenligner man disse år med de andre i apostlens liv, bør man sige, at de hører med *til de mest frugtbare*. Kristendommen fandt nemlig stadig stærkere indpas i den romerske hær gennem prætorianerne, d.v.s. den kejserlige livvagt, og soldaterne drog jo ud i hele verden: til Rhinen, til Gallien, til Britannien og til Spanien og tog Kristi budskab med. Men det vigtigste af alt i denne tid var, at Pauli teologi og hans erkendelse af den evige Kristus og kirkes hoved modnedes og nåede sit højdepunkt. Fra Rom udsendte han nemlig brevene til Efeserne, til Filipperne, til Kolossenserne og Filemon.

Da en soldat en dag i foråret 63 trådte ind i Pauli lille stue og tog lænkerne af ham, idet han sagde: »Nu er du fri og kan gå, hvorhen du vil; myndighederne frafalder al videre undersøgelse,« da behøvede apostlen ikke at tænke sig om og tage en beslutning. Den var allerede taget fem år før, da han skrev i sit brev til den kristne menighed i Rom, at han agtede at drage til Spanien. (Ro. 15, 21.) Den plan skulle nu udføres. Noget andet derimod fyldte hele hans indre. Han så og beundrede forsynets veje og kom sikkert i tanke om, hvad han dengang også havde skrevet til Romerne: »O, dyb af rigdom og visdom hos Gud! Hvor uransagelige er ikke hans domme, og hvor usporlige hans veje.« (11, 33) og »for dem, der elsker Gud, skal alle ting samvirke til deres bedste.« (8, 28) — Som bekendt gælder disse ord endnu den dag i dag og for hver enkelt af os. F. K.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for juni måned:
Mere andagt til Jesu Hjerter som hjælp mod tidens uro.

— — —
Retfærdighed og fred i de arabiske lande.

ning. Mattæus og Markus havde allerede skrevet deres beretning. Lukas supplerede nu ved at forhøre sig også hos andre øjenvidner, medens Paulus gav ham de store ideer, der som den røde tråd går gennem det tredje evangelium. Dets hovedtanke stammer fra Paulus, nemlig, at Jesus Kristus ville være alle menneskers frelser, ikke blot

Redaktør Hans Bølling

in memoriam

I forrige uge døde, efter nogen tids sygdom, vor trosfælle, redaktør Hans Bølling i en alder af 62 år. Hans Bølling, hvis journalistiske gerning omfattede en snes år ved »Aarhus Stiftstidende« og siden en snes år ved »Dagens Nyheder«, var en bladmand af den gamle skole, på en gang en alsidig skribent og en fin kulturrepræsentant med stor kundskabsrigdom, især på historisk og politisk område og med en grundig forankring i klassisk ånd. Blandt journalister nød han megen anseelse for sin viden og hjælpsomhed, men især for sin saglighed, der aldrig fornægtede sig, selv når det drejede sig om politiske aktualiteter, hvorom bølgerne ellers gik højt. Som repræsentant i bladverdenen for den katolske kirke skabte han også megen respekt for kirken og for katolske synspunkter. Enhver forstod, hvad kirken betød for redaktør Bølling.

Trods den opslidende gerning, redaktør Bølling stod i, var han altid villig til at støtte vor katolske presse med sine gode og kloge råd. Og for tidsskriftet »Catholica« var han en dygtig redaktør og højt anskrevet medarbejder, der bl. a. i dette vort fornemme tidsskrift skvæns grundigt og velorienteret om spanske forhold.

Mange katolikker står i taknemlighedsgæld til den afdøde og vil ikke glemme ham i deres forbøn. Han hvile i fred.

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

Ny grammofonplade

En Pilgrimsfærd til Lourdes

Lydbilleder fra lysprocessionen med Lourdes-hymnen »Ave...«.

Lydbilleder fra messen.

Lydbilleder fra Sakraments-processionen med påkaldelser på forskellige sprog om helbredelse.

Farvel ved Grotten.

33-omdr. Kr. 29,50

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Maj

25. S.) 1. PINSEDAG (616—48); Hel- (rød) ligåndens præf. (520).
26. M. 2. PINSEDAG (621—49); (rød) præf. (520).
27. Ti. 3. PINSEDAG (624—50); (rød) præf. (520).
28. O. *Tamperonsdag* (627); præf. (rød) (520).
29. T. i *Oktaven* (632); præf. (520). (rød)
30. F. *Tamperfredag* (633); præf. (rød) (520).
31. L. *Tamperlørdag* (637); præf. (rød) (520).
1. S. HELLIG TREFOLDIGHEDS (hvid) FEST.

*) 1. Pinsedag afholdes i alle kirker og kapeller *Kollekt for den katolske Presse i Danmark.*

St. Ansgars kirke

Pinsedag: Stille messe: 7, 8 og 11,30.
Pontifikalmesse: 10.

2. pinsedag: Stille messe: 8. Højmesse: 10.

St. Frans' 3. orden

holder møde onsdag den 28. maj kl. 19,30 i Skt. Anna Kirke i forbindelse med majandagten.

Katolsk Ugeblad

→Nordisk Ugeblad for katolske Kristne sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 18—17, tlf. Nora 6186

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonces/d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TR1a 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Lærer, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Vore ferie børn

Det ser desværre ud til, at året 1958 ikke vil bringe det resultat af vor indsamling til ferie børnene, som vi nu ellers i så lang en årrække har kunnet opnå. Hvis ikke vi i den allernærmeste tid, i den kommende uge og den næste, bliver i stand til at notere en betydelig stigning i antallet af indbetalte bidrag, vil vi være nødt til at sige til en række børn, at vi i år ikke vil kunne hjælpe dem. Det vil i så fald være første gang, at »Ugebladet« har skuffet dem. Kære læsere, lige hjemkomne fra valfart til Åsebakken, er ferie børnene ikke med blandt Deres gode forsætter? Vi tror det. Lad os derfor næste uge kunne trykke en meget lang liste over nye og gamle bidragydere, som tilsammen bringer indsamlingen i havn.

Alle bidrag modtages med tak af Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K.

D.K.K.F.

Fra 10. til 16. august afholdes retræte i Trørød og ledes af pater Dekkers S.J. Sengelinned, håndklæder og serviet bedes medbragt. Der er ikke flere eneværelser. Pris for fællesstuer 45 kr.. Tillige vil der blive holdt en retræte fra lørdag aften den 16. august til søndag aften d. 17. august. Også til denne retræte, som ligeledes ledes af pater Dekkers, bedes ovennævnte sager medbringes. Pris 15 kr. Tilmeldelse til fru Kerckhoff, St. Ibsvej 7, Roskilde, tlf. Roskilde 1012 indtil 24. juni; efter denne dato til tlf. Trørød 71. *Styrelsen.*

Marialegionen arrangerer

Aftentur med turistbil til Kristi Legemsprocession i Farum 5. juni, kl. 18,20 startes, hjemkost ca. kl. 23,00, pro persona kr. 9,— incl. aftenkaffen. Heltagsstur 8. juni. Afg. kl. 8,00, messe og procession i Roskilde, besøg i Ledreborg slotskapel og park og hos Ci-

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

stercienrerinderne, Allerslev, tilbage til København ca. kl. 18, pro persona kr. 18,00 incl. eftermiddagskaffe. Mødested for begge ture: Hjørnet af Stockholmsg. og Østerbrog. (skråt overfor Østerport st.). Tilmeldelse PA 9393 kl. 18,30—19,30.

ITALIEN for kr.

545

Afg. hver uge indtil 23. oktober.

Togrejse fra Kbh., oph. i enkelt- eller dobbeltværelse, fuld pens. m. VIN til alle måltider, halv- og heldagssture m. bus, drager overalt, rejseleder m. m. for KUN:
Gardasøen, Riva, 10 dage ... kr. 545
Bolzano, Dolomitterne, 10 dage kr. 590
Venezia, Lido m. m., 10 dage kr. 595
Firenze, Pisa m. m., 10 dage kr. 595
Roma, Tivoli etc., 10 dage ... kr. 635
Sorrento, Capri etc., 12 dage kr. 750
Rejserne kan forlænges eller kombineres:
Bolzano-Gardasøen, 17 dage ... kr. 855
Gardasøen-Venezia, 17 dage ... kr. 864
Gardasøen-Firenze, 17 dage ... kr. 864
Bolzano-Venezia, 17 dage ..... kr. 905
Firenze-Roma, 17 dage ..... kr. 909
Firenze-Sorrento, 18 dage ..... kr. 990
Roma-Sorrento, 18 dage ..... kr. 1003
— og 40 andre kvalitetsrejser hver uge

Jørgensens Rejsbureau

Jernbanegade 7 Kbhvn. V. B., 9580

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Med Schindler til Portugal

Det ukendte Portugal.

Peter Schindler: Ønskerejsen i Portugal (De Unges Forlag).

Eventyrlysten ligger dybt forankret i Schindler — stadigvæk, selv om han formentlig idag stiller større krav til komfort end da han i sin grønne ungdom fo'r i kølvand og skinnestribe! Nu har han igen været på opdagelsestogt, på opdagelse og oplevelse i et virkeligt ny-land: Portugal, landet, der vender ryggen til Europa og som for de allerfleste hidindtil kun har været forbundet med begrebet —

sardiner. »Ønskerejsen til Portugal« vil imidlertid betyde en revolution på dette felt: Schindler kender nu Portugal, og han kender det så godt, at »Ønskerejsen« er blevet en eneste stor invitation til at tage dertil. Og går strømmen inden længe til Portugal, da har så sandelig Schindler en ikke ringe andel deri!

Og Schindler har øjne at se med og øren at høre med — og han bruger begge dele. Når så hertil kommer, at han virkelig er en fremragende fortæller, ja, så er det ikke løjligt, at »Ønskerejsen til Portugal« er blevet en glimrende bog. Med den rutine, som forfatteren har oparbejdet gennem sine storartede Italiens-bøger, skildrer han nu Portugal, fortæller — bare — om landskab og nation, fra

nord til syd, giver rids af landets historie og politiske udvikling, tegner lys og skygge og lægger farver på. Et sluttende afsnit er helliget Fatima.

Det har næppe været en kedelig tur, de to — Bartholdy og Schindler — har gjort, det kan man læse mellem linierne — og det er sandelig heller ikke så mærkeligt, om en del af bogens læsere skulle finde på at ændre rejseplaner!
G. M.

På Kristi Himmelfarts fest celeberrade biskoppen af Monaco, mgr. Gilles Barthe, en pontifikalmesse i klosterkirken på øen St. Honorat ved Cannes for deltagerne i de Internationale Filmfestspil i Cannes. (KNA).

Den 3. juni fejrer en kreds af redaktør H. D. T. Kiærulffs venner dennes 60-års fødselsdag ved en fest i »Karnappen«. Da man muligvis ikke har opnået kontakt med alle, som kunne ønske at deltage, henvises hr. Kiærulffs andre venner til at ringe til NO 8261 og høre nærmere besked.

<h1>Aarhus</h1>		<i>Et Hjem paa Rejsen</i> Tlf. 24122 MISSIONSHOTELLET ANSGAR
Høilund Carlsen Aaboulevarde 45 - Tlf. 21577 Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi Leverandør til Sct. Knuds skole	Gør Deres Indkøb hos J. Hass FRUGT - GRØNT - BLOMSTER THORVALDSENSGADE 17 Telefon 25 7 16 Leverandør til de katolske Institutioner	
AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77 Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88	 Byens førende Tlf. 28700 (4 Lin.)	
Støt annoncørerne	V. Svenstrup . Telefon 21557 Aut. Elektro-Installatør . Ladestation Hans Brogesg. 4 . Tietgenapl. Lev. til Sct. Josepha Hospital	Katolske Begravelser - Ring til 22868 H. J. Madsens Begravelsesforretning Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus
Reserveret	Kød- flæsk - pålæg - salater Erik Carlsen Sdr. Ringgade 3 Tlf. 43385 Henry Carlsen Sdr. Ringgade 61 Tlf. 43857	
Næstved	Støt annoncørerne	C. Mortensen Murermester Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed
<i>Næstved</i> Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 14 20	Arndt Nielsen Ure og Optik Jernbanegade 2 . Telf. 543 Lev. til de kat. Institutioner	K. Blum Hansen Boghandel Telefon 2525 (2 Ledninger)
Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer Claudi Hansens Eftf. Jernbanegade 3 . Tlf. 60 Leverandør til de katolske Institutioner	A. & P. G. Vintersborg Snedker & Tømrermester Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 618 Leverandør i. de kat. Institutioner	N. Juel Pedersen Glarmester Ranisherred 13 . Tlf. 158 Lev. til Sct. Ellsabeths Hospital

URBI ET ORBI

Benelux fejrer St. Willibrord

Festlighederne i anledning af 1300-årsdagen for Beneluxlandenes apostel og værnehelgen, den hellige Willibrords fødsel, indledes 24. maj ved en højtidelighed i abbedkirken i Echternach i Luxembourg.

Den hellige Willibrord grundlagde benediktinerklosteret Echternach i året 698 og gjorde det til et af støttepunkterne for missioneringen af de germanske lande. Fra Echternach stammer et ikke uanseligt antal kostbare håndskrifter og værdifulde evangeliebøger, og i forbindelse med jubilæet vil der i Echternach blive arrangeret en udstilling af de kulturhistoriske værdier, der er knyttet til klosterets historie, fremfor alt de berømte Echternacher bogmalerier fra 8. og 11. århundrede. Udstillingen er åben indtil 24. august og står under storhertuginde og biskoppen af protektorat. Postvæsenet i Luxembourg vil endvidere i anledning af 1300-året udsende en serie frimærker med tre forskellige Willibrord-motiver. (KNA).

TIL ØM -

(fortsat fra side 255)

Processionen er som sædvanlig kl. 1/4 og afsluttes med en andagt.

Faner og bannere bedes medbragt. Skolepigerne må gerne komme i hvide kjoler for at ledsage Gudsmoderstatuen.

Salmebog og rosenkrans medbringes. Valfarls-sangbogen kan købes på stedet for 75 øre.

Tørkost medbringes til hele dagen. På stedet kan købes kaffe, kager, lyst øl og sodavand m.m. Der er også en bod, hvor man kan købe katolsk lekture og religiøse genstande.

Der er parkeringsplads ved Ømborger, og de, der kommer med bus eller privatvogne, bedes benytte denne straks ved ankomsten for at aflaste den unaturligt store trafik på de meget smalle veje.

Propaganda Fide omfatter nu 17,72 millioner katolikker

I tidsrummet 1949 til 1957 er antallet af katolske kristne, der står under propagandakongregationens jurisdiktion steget med omkring 61%. Meddelelsen herom er blevet fremsat på den årlige generalforsamling som det Paveelige Kongregation for Troens udbredelse netop har afholdt i Rom. I 1949 fandtes der i de områder, der er underlagt Propaganda Fide 11,16 millioner troende; 1957 var tallet steget til 17,72 millioner. Antallet af indfødte teologer er i samme tidsrum steget fra 1247 til 1523. (KNA).

Generalforsamlingen, der har været afholdt under foresæde af sekretæren for Propaganda Fide, ærkebiskop Sigismondi, sluttede sidste søndag. Det meddeltes endvidere på generalforsamlingen, at de beløb, som var indgået til kongregationen i det forløbne år, var blevet fordelt til omkring 700 missioner over hele verden. Beløbet udgjorde godt og vel 100 millioner kroner og udviste en stigning på ca. 5 millioner i forhold til året i forvejen. Beløbene anvendes hovedsageligt til opførelse af nye kirker og skoler samt til uddannelse af den indfødte gejstlighed. (KNA).

Der er busforbindelse fra og til de vigtigste tog, som standser i Ry.

Alle — både de, der kommer til Valfarten, og de, der bliver hjemme i sognene, bedes købe støvnemærket, der sælges for 50 øre.

Af hensyn til arbejdsroen for de personer, der dagen før tager til Øm for at gøre det hele klart til valfarten, ser vi helst ikke, at de unge tager derhjem aftenen i forvejen.

Valfartskomiteen.

7000 studenter i Chartres

7000 studenter deltog i weekenden sidste uge i den traditionelle valfart til Chartres, som Pariser-studerne arrangerer hvert år og som i år fandt sted under mottoet »Tag ind til Herren, din Gud«. Henimod 60 kilometer af pilgrimsfærden blev tilbagelagt til fods. Studenterne ankom søndag aften til Chartres, hvor den apostoliske nuntius, ærkebiskop Marella, modtog studenterne og derpå celebrerede en pontifikalmesse. (KNA).

Tidens problemer

(sluttet fra side 253)

verden skal lære al åbenbaret sandhed. Hvis altså en uheldet læser fordyber sig i evangelierne og de andre nytestamentlige bøger, vil disse uvægerligt føre ham til kirken og dens ledende mænd. Han vil finde Petrus og de øvrige apostle, der har fået anvist deres store opgave, og samtidigt Herrens løfte om, at han vil blive både hos den ene og de andre alle dage indtil verdens ende. Deres opgave, fuldmagter og embede består videre, selv om enkelte personer dør. Hvis man altså ikke med vilje lukker øjnene for disse steder og lader sig lede af dem, så kan også vi katolikker sige: »Skriften alene« er nok til at vise vejen til vor evige frelse, fordi de hellige bøger ikke udelukker traditionen, men henviser til den som noget, der af Kristus er valgt til at være hovedmidlet til den kristne religions bevarelse og udbredelse.

Ud fra de samme forudsætninger kan man også sige, at »skriften alene« er tilstrækkelig i den forstand, at man ikke behøver at lede efter apokryf litteratur eller henvende sig til de forskellige filosofiske systemer, der skiller med, at de kan vise en vej til lykke og fred. Dette var nogle kirkefædres overbevisning i de første århundreder, men aldrig ville de skille skriften fra traditionen, som det er sket i det 16. århundrede. Når protestantismen dengang opstillede de tre principper: 1) Alle kanoniske bøger og kun disse er det af Gud inspirerede ord; 2) Man må ikke tro på andet end det, man har øst af disse bøger; 3) Den enkelte troende er selvskreven fortolker af skriften, så lagde de nye mænd ikke mærke til, at ikke en eneste af disse sætninger står i skriften. Man tror altså noget, som ikke er Guds ord, men menneskers mening. Således hævner sig al ensidighed i det lange løb, og der er kun een udvej, nemlig den, som Paulus viser, hvor han skriver: »Så stå fast, brødre, og hold fast ved de overleveringer, hvori I er blevet oplært af os, hvad enten det var i tale eller brev.« (2. Tes. 2, 15.) Det er det standpunkt, den katolske kirke altid har stået på, og som er sanktioneret af den hellige skrift selv.

F. K.

Et glimt fra et af de foregående års Øm-valfarter.

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

1. JUNI 1958

NR. 22

REGERINGEN MÅ GIVE UDTRYK FOR NATIONENS VILJE

„La Croix“ tager stilling til de Gaulle's presseerklæring

Umiddelbart efter general de Gaulle's med spænding imødesete pressekonference i sidste uge, bragte det katolske dagblad »La Croix« i Paris en ledende artikel, skrevet af bladets chefredaktør, pater Antoine Wenger, der heri tog stilling dels til begivenhederne og dels til generalens erklæringer. »Dersom folket ønsker — havde de Gaulle udtalt — er jeg rede til at overtage republikkens styrelse.« Det er med andre ord regeringens opgave at svare og at give udtryk for det franske folks vilje. Hvis Pfimlin efter et ministerråd, i hvilket republikkens præsidentsråd uden tvivl vil være afgørende, tager imod de Gaulle's tilbud, må man søge at finde legale veje til at overlade ham opgaven samt at fastlægge hans rolle og hans fuldmagter. Er det muligt idag at hindre en sådan afgørelse under påskud af at ville bevare det republikanske system! Er dette system mere truet af de Gaulle end af de oprørske tendenser fra højre eller de subversive planer fra yderste venstre, der forbinder enhedspartiets diktatur? Almenvellet kræver, synes det, genoptagelse af samtaler med Alger. De Gaulle er uden tvivl

den eneste kvalificerede til at klare denne opgave!

Efter at père Wenger havde fremhævet den vanskelige og komplicerede situation, hvor begivenhederne og enkeltinteresserne kappes modsætningsvis, sluttede han sin leder således: Måtte Gud vejlede dem, der idag har vort landds skæbne i deres hænder. Det forekommer os, at der idag hverken er brug for overdreven radikalisme eller et farvel til den legitime autoritet. Ønsker om at lade personlige ideer komme til udtryk må vige pladsen for det eneste fornødne i øjeblikket, nemlig almenvellet.« (KNA)

Fjernseerne vidne til helbredelse ved Gudsmodervalfartstødet i Fatima

Seerne i Portugal var sidste uge vidne til en helbredelse i Gudsmodervalfartstødet Fatima under udsendelsen af festlighederne i anledning af årsdagen for åbenbaringerne i Fatima.

Omkring 500.000 pilgrimme deltog i festlighederne, hvor hjælpeskoppen af Leiria, mgr. Joas Pereira Venancio, celebrerede en gudstjeneste for c. 800 syge foran basilikaen. Efter messen gik de tilstedeværende biskopper med monstrensen rundt blandt de syge og meddelte velsignelsen. Da den australske biskop mgr. Thomas Fox meddelte den 30-årige Maria Augusta Borges velsignelsen, rejste den syge sig pludselig fra sin bære og gik omkring; hun havde været lam både i arme og ben og havde de sidste fem år ligget på sygehuset i Coimbra og kunne ikke røre sig og kun tale med besvær. Efter velsignelsen var ethvert spor af sygdommen som blæst bort. Tildragelsen havde været ganske tydelig at se på fjernsynsskærmen. Læggekollegiet i Fatima prøver nu tilfældet om hvor det virkelig drejer sig om en mirakuløs helbredelse. (KNA)

Benediktinerpater i Overhuset?

Den engelske benediktinerpater Gilbey har efter sin moders død arvet titlen af baron af Harrowden og dermed opnået retten til et sæde i overhuset.

Pater Gilbey virker som sjælesørger ved benediktinerabbedit Warrington. Afgørelsen om hvorvidt han skal indtage sit sæde i overhuset, vil blive truffet af hans ordensforsatte. Den anglikanske kirke er i overhuset kun repræsenteret af ærkebiskopper og biskopper, men der forefindes nyere bestemmelser, der vil kunne nægte en katolsk præst hans berettigede krav om sæde i huset. Af overhusets 800 medlemmer er omkring 40 katolikker. (KNA)

SKRIFTFUNDENE

I QUMRAN —

Biblen i katolsk praksis

Kommunisterne bygger „præsteseminarier“ i Kina

Echternach fejrer den hellige Willibrord

Valfarten til Øm nu på søndag

Kardinal Stritch ramt af hjerneblødning og lammelse

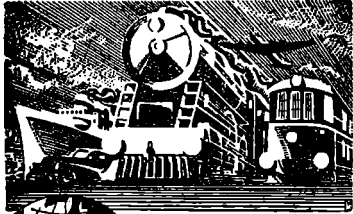
Den nyligt udnævnte pro-præfekt for Propaganda Fide, kardinal Stritch, er blevet ramt af en hjerneblødning, der har lammet højre side af ansigtet samt højre ben.

Den 70-årige kardinal var i slutningen af april ankommet til Rom for at overtage sin ny post som pro-præfekt for Propaganda-kongregationen, men måtte to dage efter ankomsten til den evige stad underkaste sig en operation som følge af en blodforgiftning med det resultat at hans højre underarm måtte amputeres. Kardinalen var imidlertid i bedring efter operationen, men hans tilstand giver i øjeblikket anledning til bekymring. (KNA)

Ungarns „partifæller“ går for meget i kirke!

Kommunistorgan besværer sig over kirkens indflydelse

Det ungarske kommunistiske blad »Somogyi Neplap« beklager sig for nylig i en artikel over den store indflydelse, som gejstligheden i Ungarn idag udøver over partimedlemmerne. Bladet besværer sig over, at partiet har alt for ringe indflydelse på partimedlemmerne og deres privatliv. Man lægger først mærke hertil, når man får at vide, »at den ene eller anden partifælle går i kirke, at hans børn går til religionsundervisning, at de bliver konfirmeret, at den ene eller anden går hen og gifter sig kirkeligt. Bladet skriver endvidere, at præsten — fra sit standpunkt — er en langt bedre opdrager end »partifællen«. Han går ikke af vejen for endog at besøge de kommunistiske familier, at give sig i snak med dem, at gøre sin indflydelse gældende og endda at kalde dem for »gudsforrædere«. Det har resulteret i, at mange har svigtet deres kommunistiske overbevisning — hvor længe skal man dog tolerere dette? (KNA)

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

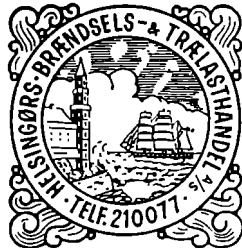
Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermeester- og Entreprenørfirr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN
Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Edvard A. Petersen
(A. P. Jensen)
Malerfirma
Telf. 1694 - 226
Udfører arbejdet ved de katolske institutioner

Skolebøger - Skolerekvialtter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.
Roskilde Boghandel
Sct. Olgade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri
Borgerdigtet Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejgod Jørgensen Slagtermester
Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olgade
Bedste indkøbsted i Roskilde

De berømte skriftruller, som man fandt i hulerne ved det Døde Hav for snart en halv snes år siden, giver stadig anledning til lidenskabelige diskussioner — ikke blot i videnskabelige kredse indenfor orientalsk arkæologi og hebræisk litteratur, men også i langt videre kredse, takket være den publicity, hvormed pressen har omgærdet hele sagen. Efter al sandsynlighed vil disse diskussioner også være ved endnu en årrække, eftersom de tekster, som man har fundet, kun er delvis dechiffret; hertil kommer yderligere, at det er forbundet med det allerstørste besvær at læse og med endnu større besvær at udlægge dem — og disse sidste to ting giver plads for alle mulige og umulige gisninger og hypoteser.

og forfattere, der har beskæftiget sig med lydningen af de fundne manuskripter, rejser spørgsmålet om den »Retfærdighedens Lærer« ikke har været en skikkelse som Kristus, blot tidligere end denne, og som har haft samme skæbne som Kristus, og som endda har lidt døden på korset ligesom han. Med andre ord: Står vi ikke her overfor en slags »For-Messias«, en slags »første Kristus«?

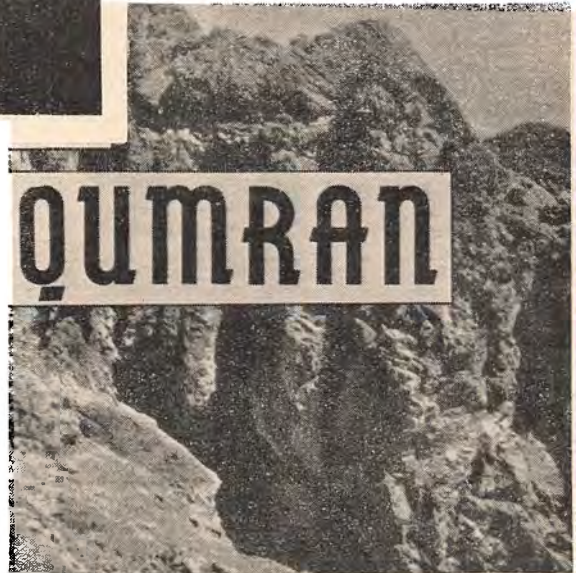
Denne tese opstillede professor Dupont-Sommer i 1950 i sine »Forelø-

SKRIFTFUNDENE I

og

„Retfærdighedens

Lærer“

Lederen af Yale-universitetets afdeling for sprog og litteratur for det nære østen, professor Millar Burrows, som leder det amerikanske institut for orientalsk forskning i Jerusalem, har offentliggjort et meget interessant arbejde om »Skriftrullerne fra det Døde Hav«, og han lægger heri aldeles ikke skjul på, at teksterne — i den form, de nu forefindes — er fulde af hentydninger af fortvivlet unøjagtighed, samt at man under forsøgene på at udlægge disse tekster med hensyn til identificering af enkelte personligheder eller større grupper er stødt på vanskeligheder af enhver tænkelig art. Og sluttelig minder det arbejde, som arkæologerne og historikerne for øjeblikket udfører, mest af alt om løsningsen på en kryds- og tværsopgave.

hersker det Døde Hav, er rester af et kloster, hvor medlemmerne af denne sekt har haft til huse. Man har haft kendskab til Essenerne, bl. a. af forskellige steder hos forfatteren Plinius samt fra Flavius Josephus, men man har hidindtil ikke været i stand til at identificere dem helt nøjagtigt, end-sige føre dem tilbage til deres oprindelse. Ifølge de håndskrifter, der blev fundet for en halv snes år siden, skal Essenermunkene havde stået under ledelse af en »Retfærdighedens Lærer«, en skriftlær og profet af anseligt format. Og da er det, at en del forskere

▲ Hulerne i Quamran, hvor skriftrullerne er fundet

Øverst:

Et af de fragmenter, der blev fundet i hulerne ved det Døde Hav, og som formentlig skriver sig fra år 225–200 før Kristus. Teksten er fra første Samuels bog

◀

En af skriftrullerne — i den tilstand, hvori den blev fundet

bigge bemærkninger til håndskrifterne fra det Døde Hav«. Imidlertid afsvækkede professoren dristigheden i disse sine tidligere påstande ganske betydeligt i sine »Ny Kommentarer«, der udkom tre år senere. Imidlertid var der en journalist ved navn Bory, der var knyttet til bladet »Express«, der ikke kendte noget til professor Dupont-Sommers publikation fra 1953, og som tog denne tese op, simplificerede den og kastede den ud i den polemiske diskussion. Pere Daniélou svarede ham imidlertid i samme blad i et »Svar i 27 punkter« i februar 1957, og dette svar var både vel underbygget og meget beviskraftigt.

Et endnu heftigere felttog iværksattes imidlertid i begyndelsen af 1956 af en ung professor fra Manchester, J. M. Allegro, som i en udsendelse i BBC ikke blot omtalte »Retfærdighedens Lærer«, men ydermere omtalte dennes nedtagelse fra korset, hans gravlæggelse og hans disciples

Disse udtalelser af en anset og berømt videnskabsmand er egnet til at mane til forsigtighed — en dyd, som man ikke just kan sige, at de lidt forhastede kommentatorer — især de, der har været præget af ganske bestemte hensigter — har ladet sig lede af.

Diskussionen har i den seneste tid i alt væsentligt drejet sig om den såkaldte »Retfærdighedens Lærer«. Men lad os lige engang se på, hvad det er og hvem det er, som det drejer sig om. Man er idag som helhed enige om, at de håndskrifter, som man har fundet i klippehulerne i nærheden af det Døde Hav syd for Jeriko, stammer fra en jødisk sekt, kaldet Essenerne, og at de ruiner, der er beliggende på et højedrag Khirbet Qumran, der be-

vågen over liget. Dette vakte imidlertid stor protest i England og Amerika med det resultat, at fem ansete videnskabsmænd tog til orde mod professor Allegro i et brev til »Times«. De fem videnskabsmænd var: pater de Vaux, der er leder af bibelskolen i Jerusalem, mgr. Skehan, der på daværende tidspunkt var chef for det amerikanske institut for orientalsk forskning, M. Strugneli fra universitetet i Oxford samt præsterne Milik og Starcky. Kort efter at dette svar var offentliggjort, indrømmede Allegro, at hans erklæring var bygget på alt for løse forudsætninger og indeholdt alt for mange gisninger.

Og sandheden er imidlertid den, at alle de, der hidindtil mener at have set en forløber for Kristus, en slags »For-Kristus«, i denne såkaldte »Retfærdighedens Lærer« og derfor fremstiller ham som sådan, i virkeligheden er gået ud fra ganske fiktive antagelser — og har mishrugt disse. Spørgsmålstejn og afsvækkelser ændrer intet i dette forhold. Når Bory f. eks. skriver: »Var Jesus måske ikke bare en elev af denne »Retfærdighedens Lærer«, og var det måske ikke et rent og skært tilfælde, at hans budskab så blev begunstiget med et så stort held, at kristendommen kom til at træde i stedet for Essenerdommen?«, ja, så nærmer denne spørgesætning sig i høj grad en meget dristig påstand, der imidlertid hviler på alt andet end alvorlige kendsgerninger. Og når han påstår, at vi kender denne »Retfærdighedens Lærer« meget bedre end Jesus, hvem vi »kun kender gennem hans disciple og hans apostle, medens »Retfærdighedens Lærer« må anses for at være forfatter til en af de takkesalmer, der findes på de fundne skriftruller« (!), har man både ret og lov til at henvise til, at dette »må anses« gør hele påstanden illusorisk.

Men er det nu muligt at besvare spørgsmålet om, hvorvidt »Retfærdighedens Lærer« var en første Kristus med et ja på grundlag af, hvad man hidtil har fundet på skriftrullerne? Under ingen omstændigheder. Det må imidlertid betragtes som sikkert, at en »Retfærdighedens Lærer« har ligget i strid med en »ond« præst, er blevet besejret, domfældt og korsfæstet efter dennes ordre. Det synes at være mere end sandsynligt ifølge de skrifter, som man hidtil har fundet, man må ikke overse, at man aldeles ikke er istand til med sikkerhed at fastsætte tidspunktet for dette drama, som man mener må have fundet sted omkring 65—160 år før Kristus. Den omstændighed, at en hellig person, der var overhovede for Essenersekten, har kunnet blive korsfæstet, akkurat ligesom 800 farisæere blev korsfæstet af Alexander Parmaeus, hvem de havde sat sig op imod, det har intet at gøre med, at Kristus, den menneskevordne Gud blev til Messias og forløser, der hengav sit liv for at forløse menneskene og derpå opstod fra de døde.

A. Vincent har i sin bog »De hebraiske håndskrifter fra Judæa's ørken« klarlagt de væsentlige forskelle, der skiller sekten fra Khirbet Qum-

ran — hvem håndskrifterne vedrører — fra kirken og erklærer, hvorfor man ikke kan betegne kristendommen som en »Essenerdom«, der har haft heldet med sig. På samme måde kan man konstatere de forskelle, der adskiller Jesus Kristus fra »Retfærdighedens Lærer«. Oprindeligt fremstilles denne »Retfærdighedens Lærer« som en mand af præstelig stand, altså med andre ord ikke som efterkommer af David, således som man betegnede tømmermandens søn fra Nazareth. Og
(sluttes på bagsiden)

NOTER

Ny sognepræst i Århus

Hs. Excellence Biskoppen har udnævnt pater L. A. Dorn S.J., Århus, til sognepræst ved Vor Frue Kirke i Århus. Pater Dorn afløser pater K. Pauli S.J., der har virket på denne post siden 1954, men som af Jesuitternes general er blevet udnævnt til rektor for sct. Knuds Stiftelse i Stenosgade i København.

Den hellige Treenigheds Fest

1. juni 1958

HVILE I MYSTERIET

(Sct. Matth. Evg. 28, 18—20).

Det er udgangen af Sct. Matthæus evangelium, vi hører på Trinitatis søndag, den hellige Treenigheds fest, og nogen vældigere afslutning end denne kan en historie ikke have. Det hele drejede sig om en person, der levede sit liv i en uendelig ydnyghed og selvudslettende kærlighed, der vel stod op fra de døde, men mere syntes at skjule end at åbenbare denne triumf, idet han kun viste sig for de »forud beskikkede vidner«. Men nu står han på bjerget i Galilæa og ser ud over alle verdens riger og deres herlighed, og almagtsbevidst, vældigt bydende og krævende lyder hans ord: Mig er givet al magt i himlen og på jorden! Gå derfor ud og lær alle folkeslag, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og lær dem at holde alt, hvad jeg har befaleet eder! Og se, jeg er med eder alle dage indtil verdens ende!

Det er Kristus, der forkynder sin almagt og sit riges altomfattende karakter. Alle folkeslag, alle sjæle er hans i dag, fordi den verden, han ser ud over, er forløst, løskøbt af djævelens herredømme ved hans dyrebare blod. Nu har han ejendomsretten, fordi han sagde nej, da djævelen fra fristelsens bjerg viste ham den verden, som endnu tilhørte mørkets fyrste. Han forsagede fristerens tilbud for efter Faderens vilje og under Helligåndens medvirkning ved sin død at skænke verden livet! Derfor skal der nu døbes i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.

Det var Ham, der sonede ved lidelse og død for os alle, så han blev *Vor Herre*, men forløsningen var dog *den treenige Guds værk*. Den skabende, den frelsende og den helliggørende Gud virker altid det samme. De, som er tre i person, er ét i guddommeligt væsen. Det er det Troens mysterium, som vi alene kender, fordi Jesus Kristus har åbenbaret os det. Troen på den ene sande Gud har vi fælles med andre religioner og med alle mennesker, som blot vil følge deres forstands lys, men troen på en treenig Gud er alene de kristnes tro.

Mange vil smile og ryste på hovedet, når vi taler om den ene Gud, der er tre i person, og vi kan egentlig intet forklare. Det skulle da lige være at rette et par misforståelser: Vi tror hverken på ét guddommeligt væsen, der samtidig er tre væsener, og ej heller på tre personer, der dog er én person, for det er umuligheder. Vor tro er: én i væsen, men tre i person! Vi kan hverken forstå eller forklare dette mysterium, kun tro det på hans autoritet, som forkyndte det på bjerget i Galilæa. Og *i mysteriet finder vi hvile*, netop fordi vi ikke kan komme længere. Kunne mennesket forstå og forklare den evige Guds væsen, så ville menneskeånden blot søge endnu videre og ikke finde sin hvile i Gud.

Med messens introitus er festens hensigt givet: Priset være den hellige Trefoldighed og udelte enhed; ham vil vi bekende, thi han har øvet barmhjertighed imod os! Det er altså en trosbekendelses-fest i egentligste forstand. Vi vil lovprise og takke ham, som vi skylder *all*, ham, som både er vor Skaber, vor Frelser og vor Helliggører. Det var i hans navn, der ved dåben blev givet os barneret hos Gud og indgang i hans rige. Al god gave, som vi siden modtog, alt, hvad hver eneste dag giver, er af hans kærligheds rigdom. Intet tør vi selv begynde eller fuldende uden i det samme hellige Guds navn, som vi nævner ved korsets hellige tegn. Og det er vort håb, at vi engang, når timen er inde, må høre de ord talt til os: Så drag da bort, du kristne sjæl fra denne verden i Gud Faders, den Almægtiges navn, han, som har skabt dig; i Jesu Kristi, den levende Guds Søns navn, han, som har lidt for dig; i Helligåndens navn, han, som er udgydt over dig!

Den Almægtige og Treenige har ingen set, og han bor i et lys, som ingen kan komme nær (1. Tim. 6, 16), men hans herlighed og magt er os åbenbaret i hans søn Jesus Kristus. Alt, hvad han giver, og alt, hvad han kræver, er os forkyndt ved ham, også alt, hvad han vil den enkelte sjæl.

»Af ham og ved ham og i ham er alle ting! Ham være ære i evighed! Amen.« (Rom. 11, 36).

N. R. M. Oppermann.

Biblen i katolsk praksis

Det er indlysende, at den enkeltes forhold til biblen bliver forskelligt, alt eftersom man hylder princippet »Skrift alene« eller »Skrift og den guddommelige tradition«. I det første tilfælde bliver skriftlæsning for *den enkelte kristne* en absolut nødvendighed, da man jo selv skal finde og afgøre, hvad man skal tro for at kunne frelse sin sjæl. I det andet tilfælde består en nødvendighed kun for Kirken som helhed eller nærmere præciseret for *den lærende Kirke*, men ikke for hver enkelt, der jo gennem Kirkens forkyndelse og undervisning får meddelt, hvad skriften lærer om vejen til Gud. Men naturligvis kan det være gavnligt for hver den, der har de fornødne forudsætninger, at læse i de hellige bøger og navnlig i det nye testamente. Til disse forudsætninger hører også, at han lader sig vejlede af Kirken der, hvor skriften er dunkel og derfor så tit er blevet misforstået.

En historisk redegørelse for, hvad biblen har været i Kirkens liv lige fra begyndelsen, er meget interessant og kan give stærke impulser.

Selvsagt har det altid været Kirkens tro og lære, at skriften er en af Gud Helligånd inspireret bog. Den beretter ikke blot (fra tid til anden) om Guds ord, d. v. s. hvad Gud lejlighedsvis har sagt til profeterne i den gamle pagt og til apostlene i den nye, men den er også helt igennem Guds tale til os mennesker. På den måde er den den righoldigste og værdifuldeste kilde, af hvilken vi øser Guds åbenbaring. Gennem den er Kirken for sine børn den livgivende moder, indtil Herren kommer igen. Det forstår sig derfor også af sig selv, at den vogter med den største omhu denne dyrebare skat og forsvarer den mod alle angreb, lige meget om disse kommer fra hedningers eller de vrangtroendes side. I de ældste tider hævdede Kirken således de bibelske beretningers *sandhed* overfor *gnostikerne*, d. v. s. repræsentanter for sygeligt grubleri over det ondes opståen og overvindelse (de minder om nutidens teosofere og antroposofere) og overfor *montanisterne*, oldtidens rigorister og sværmere til lige, der følte sig som Helligåndens sendebud. Det gamle testaments *guddommelige* oprindelse måtte Kirken forsvare overfor *marcionitterne*, og den gjorde det med den samme klarhed og styrke som i vore dage overfor det nye hedenskab.

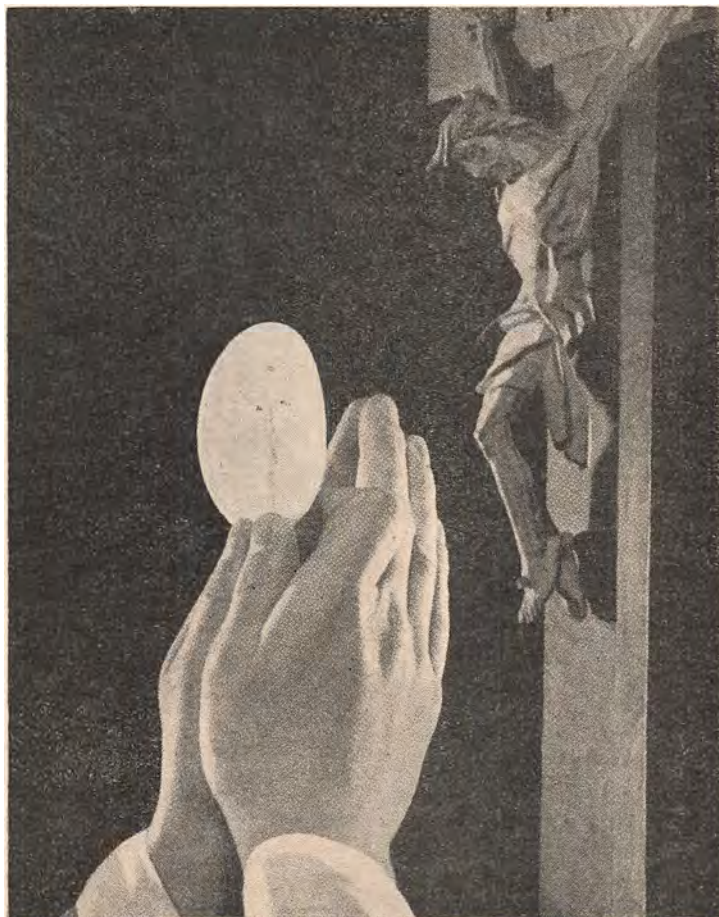
Læser man i de bøger, som *Kirkens mænd* har skrevet lige fra det første århundrede, opdager man, at de gang på gang citerer skriftsteder og således vidner om både deres kendskab til de hellige bøger og deres ærefrygt for dem. Allerede i det 2. århundrede begyndte det videnskabelige arbejde med biblen, og i det 3. gjorde Origenes en beundringsværdig indsats på det bibelkritiske, eksegetiske og homiletiske område, d. v. s. han ville finde

den oprindelige tekst af den hellige skrift; skrev kommentarer til den og udmøntede den til forkyndelse for det kristne folk.

De tidligste *oversættelser* af biblen findes på latin, syrisk og koptisk. Hvis vi kunne overvære en gudstjeneste i oldkirken, ville vi straks opdage, at skriftlæsning indtog en fremtrædende plads i den. Ikke blot enkelte perioder som nu, men hele bøger blev fortløbende læst op og forklaret. Origenes f. eks. gjorde dette i årevis og en tid lang dagligt. Således blev de kristne fortrolige med biblens indhold og tekst. Velhavende medlemmer af menighederne lod gennem slaver lave afskrivninger til deres private

brug. På den måde blev også hjemmelæsning muliggjort, omend kun i ringe omfang. Navnlige genlød både de kristnes huse og marker af davidsalmer. Stiger man ned i Roms katekomber, så fortæller de mange malerier os, at vore forfædres forestillingsverden var præget af biblens beretninger.

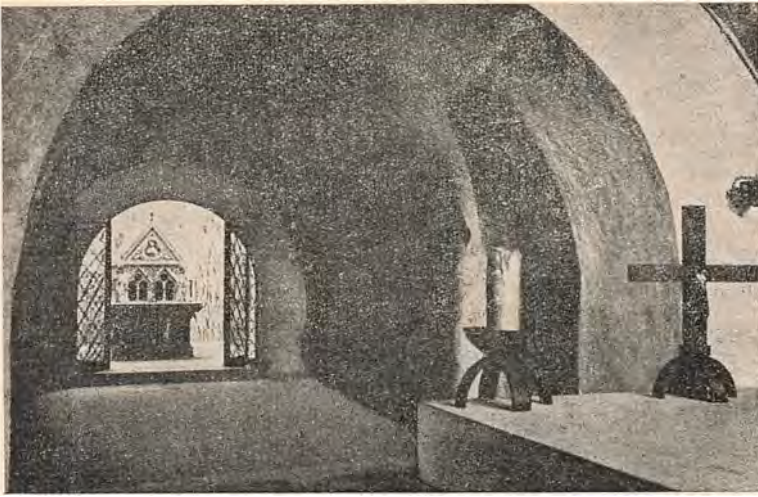
Det kunne ikke undgås, at *den hedenske stat* lagde mærke til den store betydning, biblen havde for de kristnes religion, og at det var en hjertenssag for Kirken at eje denne. Derfor forsøgte den i sin kamp mod kristendommen i første række at beslaglægge de hellige bøger og at tilintetgøre dem. I året 303 udstedte derfor kejser Diokletian et dekret, hvorefter alle de hellige skrifter under dødsstraf skulle udleveres og brændes. Modigt svarede biskop Felix i Tibiura: »Det er bedre, at jeg bliver brændt end vore guddommelige skrifter«. Mange kristne
(sluttes side 268)

*Højt i dag det brød vi hylde,
som i sig har livets fylde
og for os er livsens brød,
det, som vi med tro bekender,
at de tolv af Jesu hænder
ved den sidste nadver nød.*

»LAUDA SION« af Thomas Aquin
på dansk ved H. Kejser

Echternach fejrer den hellige Willibrord

Den lille luxembourgiske grænseby Echternach fejrer i år et jubilæum, der vil drage tusinder af fremmede indenfor dens mure: 1300-årsdagen for den hellige Willibrords — Beneluxlandenes værnehelgens — fødsel. Det var den hellige Willibrord, der grundlagde benediktinerklosteret i Echternach i året 698 og gjorde det til en af hjørnestenene for missionsgerningen i de germanske lande.

Luxembourg — Europas perle — spiller ikke længere nogen verdenshistorisk rolle, men de herlige, naturskønne Ardenneskove har dog historie bag sig. De har oplevet keltere, romere og frankere, de har set skiftende tiders morgenrøde stige op over deres kroner.

1200 år er gået, siden den hellige Willibrord døde og stedtes til hvile i det af ham selv grundlagte abbedi. Ved en gammel bro over floden Sauer er Echternach forbundet med den lille by Echternachbrück på tysk side, og endnu står den middelalderlige bymur med sine tunge tårne mod syd som tavse vidner om svundne århundrederes magt og storhed.

Echternachs egentlige storhedsperiode oprandt imidlertid umiddelbart efter Willibrords tid, hvor abbediet var et af den irsk-angelsaksiske kulturs vigtigste arnesteder. I århundreder kappedes Echternach med de daværende store tyske kulturcentre Trier, Prüm og Köln, og endnu den dag i dag vidner de kunstsatte, der ligger rundt om i Europas museer, om det liv, der rørte sig bag det gamle klostets mure.

Krypten, i hvilken den hellige Willibrord hviler, skriver sig fra året 988. Over den hvælver sig i dag en statelig basilika, rejst i 1031 på samme sted,

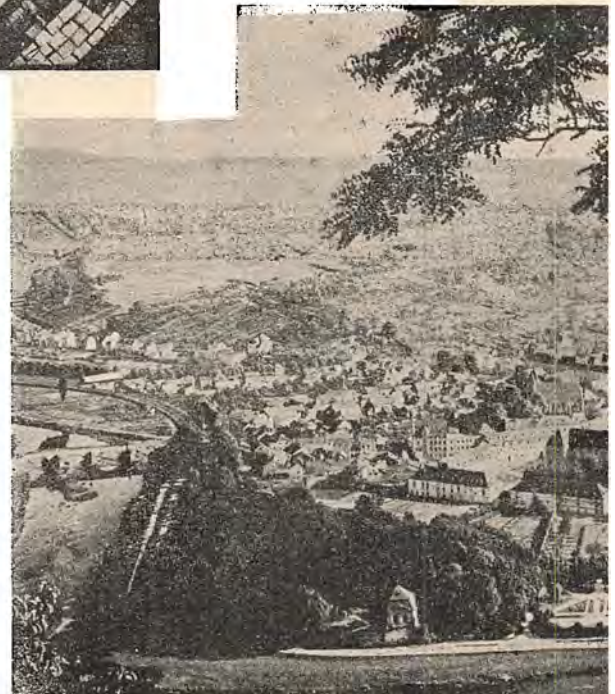

Øverst til venstre:
Krypten, hvor Benelux'
værnehelgen hviler

←
Mosaik af sct. Willibrord
i krypten under abbedi-
kirken

→
Gruppe af deltagere i
»Springerprocessionen«

Udsigt over Echternach
— midt i billedet benediktiner-
abbediet med
den hellige Willibrords
grav

TEKST
OG
FOTOS:
ACADEMIA

som den gamle kirke, der nedbrændte i 1017. Basilikaens indre præges af den rytmiske vekslen mellem søjler og piller, der kendetegner sin tids stolteste arkitekturer. I århundredernes løb trængte gotikken og renæssancen ind under basilikaens hvælvinger, der i slutningen af forrige århundrede endog blev smykket med malerier. Krypten med helgenens grav er på et senere tidspunkt blevet omdannet til en monumental confessio, prydet med herlige mosaikker og glasmalerier.

Festlighederne i anledning af 1300-årsdagen for den hellige Willibrords fødsel indledtes pinselørdag ved en

højtidelighed i abbedikirken i Echternach — og tirsdag efter pinse fandt den berømte årlige »springerprocession« sted i Echternach. Oprindelsen til den ejendommelige skik — hvor store menneskeskarer »danser« over Saucbroen og til kirken, idet de stadig tager tre skridt frem og to tilbage — er uvis, men man antager, at den er opstået som en slags mindefest for set. Veitsdansens ophør, efter at denne sygdom havde raset slemt her på egnen i 14. århundrede.

Kommunisterne bygger præsteseminarier i Kina

Samtale med kardinal Tien.

Den 68-årige næsten blinde ærkebiskop af Peiping, Thomas Kardinal Tien, opholder sig i øjeblikket i Vest-Tyskland — tildels for at appellere til de tyske katolikker om støtte til hans bestræbelser for at oprette et præsteseminarium på Formosa — og »Osnabrücker-Kirchenbote« har benyttet lejligheden til at interviewe kardinalen om situationen i Kina.

*

Kardinalen udtaler til bladet bl. a.: Formosa er idag den eneste fri del af Kina og med andre ord det eneste område, hvor ægte kinesisk kultur og kinesisk tankegang kan komme til udtryk. For de undertrykte kinesere på fastlandet er det tillige et symbol på friheden. Denne ø, hvortil den kinesiske nationalregering har trukket sig tilbage, danner i dag en bastion mod kommunismen i det fjerne østen. Jeg har netop besøgt Formosa, udtalte kardinalen på et amerikansk accentueret engelsk, for at træffe forberedelser til oprettelsen af et eksil-seminarium for kinesiske præster. Det er en beslutning, som jeg har truffet efter mange og lange overvejelser. For ikke så længe siden havde jeg lejlighed til at besøge et mexikansk eksil-seminarium i Nordamerika. Fra dette seminarium alene er der indtil 1956 udgået i alt ca. 1000 præster, der nu alle arbejder i Mexiko. Havde dette seminarium ikke eksisteret, ville præstemanglen i Mexiko have været endnu mere følelig og landet været ude i et religiøst kaos.

*

Hvad er grunden til, at Deres Eminence anser det for så nødvendigt at oprette et seminarium på Formosa?

Ser De, der er ingen, der ved noget omhelst om, hvor længe kommunismen beholder herredømmet over Kina. Vedvarer det endnu en ti, tyve år, så er alle de gamle præster døde, og de, der nu er unge, blevet gamle. Det samme gælder også de fordrevne missionærer. Skulle Kina engang igen blive frit, da mangler der den fornødne præstelige assistance. Man vil ej heller kunne oprette et seminarium i Kina igen i det øjeblik, hvor landet

I korte træk —

Den Hellige Fader fik i sidste uge overrakt det første eksemplar af en ny bog: »Pius XII. taler til Tavshedens Kirke«. — Bogen indeholder — i kronologisk rækkefølge — udtalelser af Paven vedrørende Tavshedens Kirke, såsom fem encyklikaer og apostoliske breve, taler, radiobudskaber og hilser. I indledningen til bogen gives der en kort oversigt over kirkeforfølgelsens historie siden 1945. (KNA)

Det franske episkopat har — med den Hellige Faders billigelse — udnævnt hjælpebiskoppen af Versailles, mgr. Jacques Menager, til generalsekretær for den katolske aktion i Frankrig. Mgr. Menager afløser den hidtidige generalsekretær, biskop Stanislaus Courbe, Paris, der har beklædt posten siden 1930 og som har trukket sig tilbage af helbredsmæssige grunde. (KNA)

Den tyske bispekonference har overdraget biskoppen af Osnabrück, dr. Helmut Wittler, hvervet som det tyske episkopats repræsentant i presse- og tryksagsanliggender. Meddelelsen herom blev givet på den tyske katolske presses årsmøde, der netop har været afholdt i Hamburg og hvori — for første gang — deltog repræsentanter for den katolske kirkepresse i Danmark, Norge og Sverige. (KNA)

atter bliver frit, thi den ungdom, som det drejer sig om, den er idag indpodet de kommunistiske vildfarelser.

Ærkebiskoppen af Peiping, Thomas Kardinal Tien

Det vil da blive svært at vinde folk for sandheden og endnu sværere at vinde den for præstedømmet. Vi følger allerede nu den kolossale mangel på præster. Der findes idag henimod 100 dioceses, som står uden overhyrde, og i 37 af disse er der ikke een eneste præst.

Kardinalen standser et øjeblik, men så fortsætter han: En anden væsentlig grund er den, at kommunisterne så småt er begyndt selv at etablere seminarier for deres såkaldte patriotiske »præster«, for dermed at gøre forsøg på at fuldende bruddet med Rom. Det er ydermere et meget stort problem for katolikkerne, eftersom de troende ikke længere er i stand til at skelne forskellen mellem præsterne. Kommunisterne har sået farlig klinte i hveden, men til daglig ruger de kommunistiske »præster« sig ind i sjælesorgen og påvirker katolikkerne eensidigt. Og vi vil aldrig kunne klare den vildfarelse, dersom vi ikke disponerer over en skare kirketro præster, som vi i så fald kan sætte ind i et frit Kina.

Er der virkelig håb om, at man på Formosa skulle kunne uddanne en indfødt gejstlighed, som så senere ville kunne sættes ind på fastlandet?

Kristendommen står i sit fagreste flor på Formosa, omend den endnu befinder sig på begyndelsesstadiet, og katolikernes antal i de fem bispedømmer på Formosa er i stadig vækst. Alene i løbet af de sidste to år er det steget fra 20.000 til 40.000, altså med andre ord fordoblet. Tilstrømningen til kirken varer ved, ikke mindst fra intellektuelle kredse, men selvfølgelig gør flytningstrømmen sig gældende. Desværre mangler man også de fornødne skoler for at kunne bibringe den katolske ungdom den rette undervisning, og ligeledes mangler man systematisk opdragelse af børnene. Jeg er imidlertid overbevist om, at oprettelsen af et særskilt seminarium, der til at begynde med er tænkt for gymnasiaster, men så senere skal omformes til et egentligt præsteseminarium, vil bevirke, at der vil melde sig

en hel del unge til arbejdet i Herrens vingård for senere engang at kunne overtage arbejdet i deres nu undertrykte fædreland.

Har Deres Eminence allerede konkrete planer for det påtænkte seminarium på Formosa?

Seminarieret må oprettes i nærheden af de allerede eksisterende højere skoler. Seminaristerne vil da kunne følge undervisningen i denne af staten anerkendte skole. Vi havde jo allerede et sådant seminarium i Peiping — Thomas af Aquin-seminariet — og jeg tror bestemt ikke, at det skal blive vanskeligt at opnå tilladelse til at genoprette dette seminarium på Formosa.

Vore ferie børn

Vi er meget glade for at kunne bringe en fortsættelse af vor indsamlingsliste. Siden sidst har vi yderligere modtaget: B. 10; M. L. 100; E. G. 50; U. A. A. 50; Axel Brøndal 250; Farbror Ejnar 13,15; Margr. Poulsen 10; P. A. A. 50; Axel Brøndal 250; Far-Fire piger 40; M. K. 500; Angela og Alice 20; Inger i Århus 10; Familien Naqueszewska 50; A. Byvoet 30. Med det tidligere indkomne ialt 1498,15 kr., fordelt på 27 bidrag.

Det er virkelig et godt stykke, vi er nået frem. Vi har rundt regnet fået samlet halvdelen af, hvad Ugebladets læsere plejer at støtte feriebornenes sag med. Må vi have lov til at håbe, at de næste par uger — og mere er der jo ikke til feriens begyndelse — vil bringe restbeløbet i havn? Vi tror det. 27 bidrag er jo så få af Ugebladets tusinder af trofaste læsere, at der må være mange endnu, som gerne vil støtte en god sag.

Vi kommer igen med næste indsamlingsliste om en uge. Lad den blive lang!

Alle bidrag modtages med tak af Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K.

deres arbejde for biblen. Det var den hellige Hieronymus, ham, som vi skylder størstedelen af den latinske bibeloversættelse, som Kirken har autoriseret og benytter som officiel bibeltekst. Dens sædvanlige navn er »Vulgata«.

Hvor højt anset biblen var i de første århundreder ses bedst af nogle konkrete træk. Da biskopperne i 381 samledes til det andet almindelige kirkenøde i Konstantinopel, blev biblen lagt på tronen i mødesalen som tegn på, at det var Guds ord i denne bog, der ligesom præsiderede i denne forsamling. Året før havde kejser Theodosius bestemt, at den hellige skrift skulle ligge fremme i enhver retssal i det store romerske rige. I det samme 4. århundrede havde man i kirkerne to afdelinger i tabernaklerne, en til opbevarelse af den hellige eukaristi og en til opbevarelse af de hellige bøger. Som vi ved, har vi endnu den dag i dag den skik at bede »Confiteor« før den hellige kommunion, og før præsten læser evangeliet i messen, beder han: »Rens mit hjerte og mine læber, almægtige Gud« o. s. v. Og i en levitmesse sker der endnu mere: to lys tændes og røgelse brændes, før diakonen skal synge evangeliet for den samlede menighed.

I Kirkens hånd var biblen et af de vigtigste opdragelsesmidler, da Kristi evangelium var nået til de germanske og slaviske folk. Hurtigt og grundigt tilegnede de sig denne bogs indhold og forarbejdede det selvstændigt, hvad der viste sig i deres nationale litteratur. Middelalderens konger og kejsere gik ikke af vejen for noget offer, når det gjaldt om at lade fremstille kostbare bibeludgaver.

Henimod året 1450 var skriften oversat til 24 sprog. Skønt priserne for håndskrevne bøger dengang måtte være meget høje, fandtes biblen dog også i privatmænds eje, og selv på afsides liggende steder hører vi, at folk samledes til fælles skriftlæsning. De, som ikke kunne skrive eller læse, fik deres kendskab til Guds ord gennem prædikenen, læsningen under gudstjenesten og bibelske billedbøger. Når man studerer en middelalderlig teologs værker, er man forbavset over det sikre kendskab til den hellige skrift. Man behøver bare at gøre et forsøg på den hellige Thomas af Aquino.

I midten af det 15. århundrede blev bogtrykkunsten opfundet. — Dermed muliggjordes udbredelsen af den hellige skrift ganske anderledes stærkt, end det havde været tilfældet indtil da. Det er betegnende for tidens ånd, at den geniale opfinder Gutenberg straks tog fat på at trykke biblen (1453—56). Så fulgte i de forskellige lande det ene oplag efter det andet. Vi kender således fra slutningen af det 15. århundrede over 100 bibeludgaver. Det fortjener at bemærkes, at kort tid efter 1500 lod biskoppen i Beaux gratis uddele det nye testamente i sit stift.

Hvordan det er gået biblen i det 16. århundrede og så fremdeles, kræver særlig opmærksomhed fra vor side. Men dette skal der gøres rede for næste gang. F. K.

Tidens problemer

(sluttet fra side 265)

navnlig biskopper og præster, led dengang martyrdøden, fordi de skjulte bøgerne i stedet for at aflevere dem. Det blod, der således flød, gjorde biblen bare endnu mere dyrebar, end den i forvejen havde været.

Efter at kejser Konstantin i 313 havde givet Kirken fred, blev skriftens betydning for den religiøse opdragelse af romerrigets befolkning stadig større. I 331 bestilte den lige nævnte hersker 50 håndskrevne bibler hos biskop Eusebius i Cæsarea for kirken i Konstantinopel, og hans søn gjorde det samme hos den store biskop Athanasius i Alexandria i Ægypten. Denne gang var det kirkerne i Rom, der skulle få den kostbare gave.

Tiden gik, og så kom den periode, da det frem for alt blev klostrene, der med stor udholdenhed tog sig af den

kunst med det bedste materiale at mangfoldiggøre både det gamle og nye testamente i deres skrivestuer. Med stor flid og kærlighed gjorde munkene deres arbejde. Fra kirkehistoriens første fem hundrede år er der endnu bevaret ca. 100 håndskrifter af det gamle testamente og ca. 150 af det nye. De fortæller endnu den dag i dag om den ærefrygt, som Kirkens børn følte for Guds ord. Indtil året 600 kom der til de alt nævnte oversættelser seks nye til, hovedsageligt i orienten: den gotiske, armenske, georgiske, soghdiske, nubiske og ætiopiske. Med glæde konstaterer man, at den første bog, der udkom på et germansk sprog, var biblen, og det var de tapre Goter, der har æren af det. Disse oversættelser fik en overordentlig stor indflydelse på de forskellige nationers sprog og deres litteraturs udvikling. Fra 347 til 420 levede også den mand, som Kirken ærer som den største blandt de lærere, der har gjort sig fortjent ved

**Kirken i en politisk
brydningstid**

*Den danske kirkes historie
VII. bind (Gyldendal).*

Af det fornemme værk er nu næstsidste bind udkommet. Forfatteren er professor P. G. Lindhardt og det omhandlede tidsrum årene fra junigrundloven til systemskiftet (1849—1901). Desværre er teksten resultatet af flere omarbejdelser og forkortelser af et manuskript, der i første omgang blev alt for langt. Det mærkes adskillige steder derpå, at Lindhardts stil bliver afsnuppet, hvad der er beklageligt, når talen er om så udmærket en stilist.

Perioden kender Lindhardt ud og ind, og det er derfor en overvældende mængde stof, som her præsenteres, ofte så meget, at overblikket bliver vanskeligt. Dertil kommer en så fyldig mængde politisk stof, at der stilles ret betydelige krav til læseren i retning af kendskab til små detaljer i periodens politiske liv. Visse afsnit bliver for den, der ikke er faghistoriker, mere egnet til opslagsværk end til sammenhængende læsning. Et yderligere særtræk er Lindhardts forkærlighed for de personlige brydninger mellem de ophædrede kirkes mænd, hvorved f. eks. Kierkegårds angreb på kirken og reaktionen på dette i nogen

grad kommer til at ligne visse krigshistoriske skildringer af et berømt slag, hvor slaget selv bliver borte under skildringen af de enkelte regiments oplevelser under det. I det hele taget savnes adskillige steder et mere teologisk overblik.

Til gengæld er det stort set den vel-funderede historiker, der fører pennen og ikke låner den ud til den sprælske drillepind af samme navn som professoren. Det forhindrer ikke, at sympatier og antipatier kommer tydeligt frem, måske allermost i skildringen af Grundtvig. Og som sagt er det bogens største — og meget store — fortrin, at den bringer et stort og delvis ikke ret kendt stof frem i handy form.

I skildringen af kirken ved århundredets slutning nævner Lindhardt, at katolicismen omkring 1892 fik »en slags højkonjunktur« — Johannes Jørgensens konversion, van Euchts bispevielse, pére Langes prædikener og prinsesse Mariés personlighed. Professorenen mener, at det hele dog kun »fik ringe betydning«, hvad han naturligvis har ret i, hvis han tæller konversionernes antal. Men der havde været god grund til at nævne, at just denne »højkonjunktur« satte særdeles varige spor i danske kulturkredsens bedømmelse af kristendommen i katolsk og i folkekirkelig skikkelse. Den situation, vi oplever i vore dage, både hvad angår katolikkens og folkekirke-kristnes indbyrdes forhold og den kirkefremmede befolkningsdels vurdering af de forskellige former for kri-

stendom, står i gæld til 90'erne. Her skete i virkeligheden noget afgørende for den senere udvikling.

Professor Lindhardts bog indgår som et værdifuldt led i den store kirkehistorie, hvor vi endnu mangler bindene om den senere middelalder, reformationen, det lærde tidsrum og sidste bind om vort eget århundrede.
T. T.

DON BOSCO-BØGERNE

Indsendelsesfristen forlængel.

Sammen med sidste sending DON BOSCO BØGER modtog abonnenterne lige før påske et SPØRGESKEMA, hvorpå det ønskedes oplyst, hvilken bog man hidtil havde syntes *bedst* om og *mindst* om, samt hvilken slags bøger man ville foretrække udsendt fremtidig? Alle indsendere ville få tilsendt en bogpræmie, og desuden ville der blive trukket lod om 2 boggavekort à 10 kr., ligesom der lovedes 25 kr. kontant for den bedste idé til nye udgivelser. DON BOSCO BØGERNE har haft megen glæde af de hidtil indkomne svar (alle har fået bogpræmien tilsendt), men man vil gerne høre endnu flere meninger, da det vil kunne være af betydning for redaktionsarbejdet. Fristen for indsendelse af spørgeskemaer er derfor udsat til den 15. juni, og de tre hovedpræmier vil blive uddelt inden 1. juli. — Hvis spørgeskemaet er blevet væk, vil det kunne rekvireres påny gennem kassereren, civilingeniør Henning Heine-meier, Markskellet 5, 2., Vanløse.

Enoch Hjorth

**Morgen-
drømme**

»Enoch Hjorths digte ytrer sig på så overbevisende måde i muntre lignelser, af hvilke de fineste tindrer, snart som forklarede af en stråle fra en Giotto'sk glorie, snart som i et genskin af glæden i Salomos højsang.«

»Bookman« i Politiken.

»Oplysende er især det indledende stykke »In Principio«, som i et præcist og koncentreret sprog placerer den trefoldige Gud i det tomme rum bag vor videnskabs systemer. Et lærerigt stykke logisk teologi.«

»O. A.« i Socialdemokraten.

kr. 7,50

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 KØBENHAVN PALÆ 4777

**SOMMERARRANGEMENTER
FOR UNGE**

For 18-35 årige:

Dansk sommerskole på Øm 6. juli—13. juli. Pris for deltagelse er 50 kr. Tilmelding finder sted hos Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brønshøj, inden den 15. juni d. å.

Nordisk skole på Sylling (i Norge — ca. 50 km fra Oslo) den 27. juli—3. august. Pris for deltagelse er 55 kr. Tilmelding finder sted hos Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brønshøj, inden den 1. juli d. å.

På begge skoler behandles emner som TROSLIV, ÆGTESKAB, KIRKEHISTORIE, KATOLSK LÆGMANDSARBEJDE, LITTERATUR, PRÆSTEOG ORDENSKALD m. m. — Desuden er der rig lejlighed til samtaler og diskussioner, frit samvær, ture, badning, sport o.s.v.

For 14-17 årige:

Juniorlejr på Øm 29. juni—5. juli. Lejrchef er DUK's landsformand, Walter Dalland, København, og lejrns præst er pater K. Stappers, Vejle. Pris for deltagelse er 50 kr. Tilmelding

sker til Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brønshøj.

For 7-14 årige:

Børnelejr i Vejlbj på Fyn 4. juli—14. juli. Lejrchef er Marianne Munk, Bernstorffsvej 148, Hellerup, til hvem også tilmelding til lejren foregår. Pris for deltagelse er pr. barn 40 kr.

Børnelejr på Øm (ØM I) 14. juli—24. juli. Lejrchef er Børge Berg, Dronnings Margrethesvej 11, Århus, til hvem også tilmelding til lejren foregår. Pris for deltagelse pr. barn er 40 kr.

Børnelejr på Geel på Fyn 18. juli—28. juli. Lejrchef er Marianne Munk, Bernstorffsvej 148, Hellerup, til hvem også tilmelding til lejren foregår. Pris for deltagelse er pr. barn 40 kr.

Børnelejr på Øm (ØM II) 28. juli—8. august. Lejrchef er Bent Noval, Halmtorvet 30, København V., til hvem tilmelding foregår. Pris for deltagelse pr. barn er 45 kr.

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første side-tal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Juni

1. S. HELDIG TREFOLDIGHEDS (hvid) FEST (644—51); 2. bøn: 1. Søndag e. Pinse (645); præf. (521); som sidste evangelium læses ikke Søndagens, men det sædvanlige slutnings-evangelium.
2. M.* Jomfru Maria, vor Dronning (hvid) ([90]), med kirkebøn og evang. som nedenfor**); 2. bøn: St. Marcellinus, St. Petrus og St. Erasmus (927); præf. (522) ... Et te in Festivitate (... Jomfru Marias Fest).
3. Ti. † Feria (649); uden Gloria og (grøn) Credo; almindelig præfation (525).
4. O. St. Frans Caracciolo (928); (hvid) alm. præf. (525).
5. T. KRISTI LEGEMS FEST (652 (hvid) —52); alm. præf. (525). — Påbudt helligdag.
6. F. St. Norbert (933); alm. præf. (525).
7. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([90]); præf. (522).
8. S. 2. Søndag e. Pinse (658—53). (grøn)

* Mandag den 2. Juni — St. Eugenius' dag — er vor Hellige Fader Pave PIUS XII's navnedag. — St. Eugenius I var Pave fra 10. August 654 til 2. Juni 657.

** Kirkebøn. Forund os, beder vi dig, Herre, at vi, som fejrer festen for den salige Jomfru Maria, vor Dronning, ved hendes beskyttelse maa blive værdige til at opnaa fred her og herlighed hieset. — *Evangelium* side ([84]): Missus est ... *indtil non erit finis.* (... paa hans rige).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIERULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, tlf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Academicum Catholicum

afholder sin årlige sommerlejr på Klithøj i tiden 28. juni til 7. august. Emnet for lejren er: Den moderne verden mellem Gud og Satan, og lejrens præst bliver pater H. Roos. Tilmelding til sekretæren.

D.K.K.F.

Der er endnu enkelte pladser ledige til retræten for damer på Dalum kloster fra søndag aften den 10. august til fredag morgen den 15. august. Retræten ledes af pater Irenæus Capellen, O. F. Min. Conv, Sønderborg. For deltagelse betales kr. 40 for delte værelser. Alle eneværelser forudbestilt. Tilmeldelse modtages af fru Anna C. Rasmussen, I. L. Heibergsvej 59, Odense, telefon 6915.

Lejlighed søges

Studerende nygift par søger til 1. august 1958 en 2 værelses lejlighed for mindst 6 måneder i eller ved København. Næsten alt har vor interesse. Henv.: Georg A. Pers, Herluf Trollesgade 25, Kbhvn. K. Tlf. PA 8136 v. eft. kl. 18.

Tysk pige

21 år med slægtninge i Danmark og kendskab til dansk ønsker at korrespondere på tysk med ung dansker. Billet mrk. 25-5-58 til Katolsk Ugeblads annonceafd., Østersøgade 108, 1., København Ø.

Bortlodning

Katolsk menighedsforening,
Horsens.

En dukke: nr. 711.

SALZBURG

Schloss Emsburg, 2 km fra byen ved Hellbrunner Allé, kun 10 minutters spadseretur til det berømte vandslot Hellbrunn. Moderne 1- og 2-sengs værelser, k. og v. vand, bad, stor park, bilparkering.

Prisen i sæsonen (31/5—28/8): østr. sch. 25—35 pr. seng.

Henvendelse til: Mutterhaus Emsburg, Salzburg — Morzg, Hellbrunner Allé 52. Tlf. 81-4-22. Eller: P. Karl Harmer, Præstøvej 29, Næstved.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestrate 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

GUDSTJENESTELISTE

KRISTI LEGEMS FEST

Sct. Ansgar: 7 og 8: st. messe. 20: pontifikalmesse og procession. (Fredag 6. juni kl. 14 udstilles det Højhelige til tilbedelse indtil messen kl. 19,30. Under alle messer på Kristi Legems Fest optages en særlig kollekt til fordel for det ny, midlertidige orgel).

Sct. Antoni: 7 og 9: st. messe. 19,30: levtmesse med procession.

Immaculata: 7: st. messe. 9: højmesse. 16: procession i klosterets have.

Skt. Therese kirke: kl. 6,30 og 8: stille messe — kl. 19,30: højmesse efterfulgt af procession i parken.

St. Knud Lavard kirke: Stille messer kl. 7,30, 9, 10. Højmesse med procession kl. 20.

Østrigske ferie børn

Der er endnu nogle østrigske drenge, som vi meget gerne skal skaffe et dansk feriehjem til, bl. a. en dreng fra et hjem med døvstumme forældre, og en fra et hjem, hvor det tiende barn ventes. Ialt 6 drenge. Hvem vil hjælpe? Børnene kommer snart, så det hæster. Henvendelse til fru Nerad, Grønnevej 280, Virum, tlf. 84 53 85.

Pigespejderjubilæum

Lørdag den 31. maj fejrer de katolske pigespejdere 40-års jubilæum og Jeanne d'Arc-troppen 25-års fødselsdag. Den dobbelte fest fejres kl. 17,30 med messe i St. Thereses Kirke og efterfølgende parade og lejrbaal.

Gamle pigespejdere kan få jubilæumsnummeret af pigespejderbladet ved at sende et kort med ønske derom til H. Frederiksen, Fortunvej 86, Chl.

BALTICA

FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk
Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Sommermarkedet i Brønshøj

I år afholdes det store sommermarked med havefest til fordel for Sankt Antoni sogn *søndag d. 15. juni kl. 16-24*. Sæt kryds i kalenderen, så De husker dagen. Der er noget for enhver smag: Restauration med servering ved små borde under de grønne træer. Optræden, salgshoder, tombolaer og spændende hancospil -- og så er der bal bagefter.

Men det er også nødvendigt, at der sker noget -- vor kirke med plads til knap 100 mennesker er alt for lille til den tættest befolkede bydel i København, og der er mange unge, børnerige familier i sognet.

Vil De hjælpe os med at bygge en større kirke, så kom den 15. juni, køb vore lodsedler med mange fine gevinster eller send et bidrag til girokonto 20245, Skt. Antoni kirke, Frederikssundsvej 225, Brh.

På forhånd tak.

Komiteen.

Valfarten til Åsebakken

Fremlysninger

- 1 plastikfrakke, grøn, svær.
  - 1 plastikfrakke, grå, let.
  - 1 velum.
  - 1 hvid, strikket handske (venstre).
  - 1 grå stofhandske (højre).
  - 1 chiffonhalstørklæde, rødt med blå blomster.
  - 1 strikket hue, blå med rød kvast.
  - 1 brunt læderbælte.
  - 1 sammenfoldelig plastik-regnhætte.
  - 1 rosenkrans, røde glasperler.
  - 1 rosenkrans, hvide perler.
  - 1 plastikkam, orange.
  - 1 grå kuglepen.
  - 1 barne-armbånd, hvide perler.
- Henvendelse til H. Guldager, Eigårdsvej 26, Chr., tlf. OR 3331.

Sommermødet på Magleås

Tilmeldingerne til sommermødet er kommet hurtigere end nogensinde, så man kan kun råde eventuelle interesserede til at melde sig omgående.

Programmet har åbenbart vakt stor interesse, så stor, at man har skrevet til ledelsen for at bede den yderligere forklare meningen med et par af titlerne. Ledelsen kan imidlertid kun bede læserne af programmet om at sammenholde de enkelte titler med sommermødets programtitel »Tro eller livsanskuelse«; mere ønsker man ikke at sige for ikke at lage en vis legitim spænding af arrangementet.

Under de tidligere sommermøder har der været lejlighed til at høre mange forskellige »indledere«: Ordensfolk, sognegeistlige og lægfolk. Man har bevidst lagt vægt på at gøre indledergruppen så »broget« som muligt, selv om man de senere år -- belært af erfaringen -- har haft færre indledere. Fælles for alle har været, at de frit kunne fremsætte deres synspunkter også når de var helt personlige og særprægede; der bliver kun mulighed for drøftelse, når man kommer ud over almindelighederne.

Fælles for dem alle har det også været, at de kom fra bispedømmet. I år er det endelig lykkedes at få en nordmand, dominikaneren pater H. Rieber-Mohn herved. Han vil belyse troen som livsværdi ud fra Sigrild Undsets forfatterskab. Pater Rieber-Mohn er født i Hamar i 1922. Han er konvertit. I otte år studerede han i noviciatet »Le Saulchoir« ved Paris og på en af-

sluttende afhandling om Den religiøse Tolerance blev han lektor i teologi.

Dette er jo ikke sjældent for en dominikaner. Når sommermødets ledelse har bedt ham tale over omtalte emne, skyldes det, at pateren sammen med et par andre, norske dominikanere har ledet og talt i »Katolsk Forum« i Oslo, hvor især kulturelle spørgsmål og emner behandles i lyset af katolsk tro; netop denne form har fået mange interesserede ikke-katolikker til at komme. Hvor godt han mestrer denne form kan man se ved læsningen af hans lille bog om den franske digter Paul Claudel, hvor det lykkes ham at gøre denne betydelige men ofte vanskeligt forståelige forfatter levende for skandinaver, selv om de ikke har læst en stavelse af Claudel (næsten intet er jo oversat til nordiske sprog). Pateren er også en meget brugt kronikforfatter til Oslo-pressen og adskillige artikler til Catholica er af hans hånd. Det norske sprog kan ikke være os en vanskelighed, siden folkehøjskolen ved Snoghøj har indbudt ham til i år at tale om »Den katolske kirke og Europas enhed« efter at han sidste år talte om »Augustin og den katolske universalisme«. I det galleri af indledere, som sommermødet har kunnet præsentere for deltagerne, vil han indtage en fremtrædende plads. Hvis man skynder sig, kan man som sagt, endnu nå at komme med. Man bedes blot skrive til undertegnede.

Kjeld Geertz-Hansen,
Bredgade 64, København K.

Kolding	Støt annoncererne	H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Skole
V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Dalkakesser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogede . Telefon 698	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed	Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Esbjerg	K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.	Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital
----------------	---	--

Nakskov	 A/s Nakskov Kullimport Telefon Nr. 17	Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør
----------------	--	--

URBI ET ORBI

Ingen katolsk filmspris i Cannes i år

Jury'en for den Internationale katolske Filmkommission - OCIC - har i år ikke uddelt nogen pris. Komiteen konstaterer med beklagelse, at ingen af de ved International Filmsfestspil i Cannes foreviste film fandtes at svare til de krav, som OCIC har opstillet. Jury'en erkender, at enkelte film, så som den italienske film »L'onomo di paglia« (Stråmanden) samt det engelske bidrag til filmsfestivalen, »Orders to kill«, af Anthony Assuith, fremhævede familiens og det menneskelige liv morcerke værdier på positiv måde, men man mente ikke, at kvaliteten af de foreviste film var egnet til at afholde den vanlige pris. (KNA)

være stille inde i bygningerne og bag disse, så længe messen varer og lige før og ved slutningen af processionen, og vi vil gerne være fri for at have passive tilskuere, som burde være aktivt med.

Valfartskomiteen.

QUMRAN -

(sluttet fra side 264)

begges holdning overfor den jødiske lov er vidt forskellig: »Retfærdighedens Lærer« holder sig ifølge samtlige Esseneretekster, som vi hidtil kender — strengt til den mosaiske lovgivnings linier. Kristi udtalelser, som f. eks. denne, at »bogstaven ihjelslår, men ånden gør levende«, står i modstrid med denne tænke måde. Retfærdighedens lærer tilhører øjensynligt en lovlydig strømning indenfor den extreme farisæisme, medens Kristus fuldhjyrdet en forening af hele den jødiske forventnings åndelige indhold i en eneste og absolut sandhed.

Men frem for alt stiller »Retfærdighedens Lærer« aldeles ikke sig selv op som Messias og endnu mindre som forløseren. »Der er ingen af de hidtil fundne tekster — skriver père Daniélou — der berettiger os til at påstå, at »Retfærdighedens Lærer« har betragtet sig selv som Messias«. Og p. Delorme bemærker hertil meget rigtigt, at hans holdning langt mere minder om den hellige Paulus', nemlig som en mand, der ser sig selv som dykket ned i synden — som der siges i salmen, som man tilskriver ham, og som »ikke tilhører retfærdighed«, men alene har tillid til Gud for at denne skal redde ham fra afgrundens dyb.

Således som forholdene ligger hid-

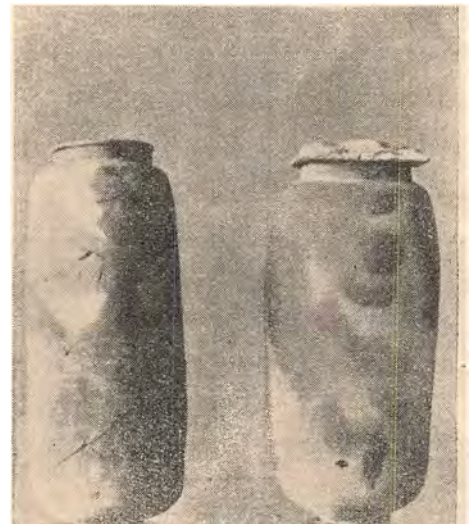
Grebet om Kinas katolikker skærpes stadig

Det er lykkedes de kinesiske kommunister at tvinge samtlige præster i ærkebispedømmet Kanton på to nær ind i den såkaldte »Patriotiske sammenslutning af kinesiske katolikker«. Samtidig har alle præsterne måttet indvillige i at deltage i et »omskolingskursus«. Kun to præster, der er syge, har kunnet slippe for deltagelse. Så længe det omtalte kursus står på, må kun sognepræsterne fra bysognene vende hjem om søndagen til gudstjenesterne, medens landsbypræsterne må forblive på kursus.

Det meddeles endvidere fra Hongkong, at kommunisterne inden længe vil »konsekreere« en af Rom uafhængig biskop til ærkebispedømmet Kanton, i lighed med hvad tilfældet har været for Hankows vedkommende, hvor to franciskanere efter kommunistisk ordre er blevet »bispeviet«. (KNA)

indtil er det eneste, som man kan sige i øjeblikket, at det er mere end dristigt — og tillige ikke ærligt — at ville hævde, at »Retfærdighedens Lærer« må være en »tidligere« Kristus, og at Jesus skulle være en elev eller en efterkommer af retfærdighedens lærer. Det er imidlertid klart, at fundene ved det Døde Hav kun kan bidrage til at berige vor viden om kristendommens oprindelse og således give os en fremstilling af visse principielle sider af jødisk tænkning på et tidspunkt, hvorom biblen inlet fortæller, og som gik umiddelbart forud for Kristi komme.

Men det tjener ikke til videnskabens ros, om den opstiller påstande, der ikke finder nogen støtte i selve teksten. E.

Krukkerne, hvori skrifferullerne var gemt.

Kommunistisk „dåb“ i Berlin

I forbindelse med den »Internationale Børnedag« afholdes i Øst-Berlin 1. juni den første højtidelige »Navngivnings-fest«. Kommunisternes hensigt med indførelsen af denne »ceremoni« er at fortrænge og erstatte den kristne dåb, og festligheden vil blive »pyntet« med korsange og orkestermusik. Det meddeles, at den »socialistiske dåb« ikke er forbeholdt kommunistiske partimedlemmers børn, men at nyfødte børn kan indskrives, uanset hvilken konfession de tilhører. »Fadderne« må ved denne lejlighed love, at de vil opdrage børnene i »fredens, frihedens og socialismens idé«. (KNA)

TIL ØM

Søndag 1. juni

Nu, da dagen for vor valfart er kommet, vil vi kun rette en sidste opfordring til jyderne og fynboerne om så mange som muligt at komme og deltage i denne årlige færd.

Lad os tage de vanskeligheder, som nu engang er forbundet med rejsen, den lange afstand, personlige ofre, vejrlig, at indordne sig under fællesskabel o. s. v. som en væsentlig ting i valfarten i bodens ånd og forøvrigt søge for, at det ikke blot bliver en hyggelig skovtur, men en dag, hvor vi sammen nedkalder Guds nåde og Hans hellige Moders beskyttelse over os alle.

I korthed skal lige sammenfattes, hvad der har stået i bladet i de sidste numre.

Biskoppens messe er kl. 11 i år.

Processionen er kl. 14.

Der er brug for rosenkransen og en salmebog. Valfarts-sangbogen kan købes på stedet à 75 øre.

Der er sat to skriftestole op, hvor det er muligt at skrifte i dagens løb.

Faner og bannere bedes medbragt. Skolepigerne må gerne komme i hvide kjoler for at ledsage Maria-statuen.

På stedet kan der kun købes kaffe og kager, lyst øl, sodavand, is m. m., så en madpakke skal man have med hjemmefra.

Øg så lige til slut en venlig henstilling til alle om at gøre dagen så værdig som mulig, især skulle der gerne

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

8. JUNI 1958

NR. 23

KUN ENIGHED KAN REDDE ITALIEN FREMEFTER

„Radio Vaticana“ efter valget: den kommunistiske fare langt fra bortvejret

I en kommentar til udfaldet af det italienske valg erklærede Radio Vaticana i den forløbne uge, at det tjener de italienske katolikker til ære og at man bør være dem taknemmelige for, at de tog sig deres overhrydes henstilling ad notam. Italiens katolikker har dermed påny bevist, at de er klare over, hvad det drejer sig om, nemlig at slutte op bag traditionen for Italiens kristne og humanitære kultur og dennes fri institutioner. Den italienske bispekonferences erklæring forud for valget har vist sig at være velanbragt; den var formuleret ud fra rent moralske og religiøse principper og var helt på linie med en positiv vurdering af den politiske situation i Italien. Biskopperne var som bekendt på grund af deres henvendelse af antiklerikale kredse og disses presse blevet beskyldt for utilladelig kirkelig indblanding i indre-italienske forhold.

Vatikanerradioen understreger imidlertid, at den kommunistiske fare i Italien langt fra er bortvejret. Man må ikke overse de resultater, som kommunisterne har opnået og må endelig gribe fremtidige aktioner rigtigt an. Resultatet af valget bekræfter påny, at man bør stå enig og samlet overfor den fælles fare. Den polemik, der har været ført fra forskellig side og som gik ud på, at kirken er en fjende af Italien og derfor må bekæmpes, har ikke fænget blandt italienerne. Den offentlige mening står tværtimod i modstrid til disse opfattelser (KNA).

Libanesisk forsøg på at få Paven til at mægle?

Repræsentanter for oppositionen i Libanon har tilstillet Pave Pius XII et budskab. I budskabet giver de udtryk for viljen til at bevare Libanons suverænitet samt at ville bevare landet som fælles hjem for de forskellige religioner i tolerancens, broderskabets og den gensidige tillids ånd. Budska-

Episoder ved oplæsning af belgisk hyrdebrev om valget

I forbindelse med oplæsningen af et hyrdebrev, som biskop af Bruges, mgr. De Smedt, havde udsendt i anledning af valgene i Belgien, kom det pinsedag til episoder, der foranledigede politiet til at gribe ind. Biskop Smedt havde i sit hyrdebrev gjort opmærksom på betydningen af det forestående valg og indtrængende henstillet til de troende at gøre deres pligt som vælgere. Biskoppen understregede i hyrdebrevet, at kirken ikke på nogen måde identificerede sig med noget af de politiske partier, men fremsatte imidlertid udtalelser, der kunne betragtes som en fordømmelse af venstre-regeringen. De kristelige-socialer - udtalte biskop Smedt - var selvfølgelig uafhængige og modtog ikke direktiver af nogen art fra hierarkiet, men det måtte dog fastslås, at de i det nuværende belgiske parlament var de eneste, der forsvarede borgerens og da især katolikernes frihed og rettigheder. (KNA).

„Veni creator“ fra syv katedraler

Pinsesøndag aften lod »Veni creator spiritus« atter ud i æteren, idet ikke mindre end syv europæiske katedraler deltog i årets fælles pinseudsendelse. I »Civitas Dei«-kirken på verdensudstillingen i Bruxelles, i Stephansdom i Wien, i katedralerne i

bet er underskrevet af tre tidligere muhammedanske ministerpræsidenter samt fem kristelige oppositionspolitikere. I politiske kredse i den italienske hovedstad betragtes budskabet som et forsøg på at fornå Paven til at mægle i den libanesiske konflikt. Over halvdelen af indbyggerne i Libanon er kristne. (KNA).

BIBELLÆSNING I DEN KATOLSKE KIRKE

Også kirkebyggeriet søger nye veje

Kirken i Algier

Kardinalkollegiet - Pavens „højre hånd“

Sommerens arrangementer for de unge

Hidtil største valfart til Øm

Jugoslaviske biskopper til Rom for første gang efter ti års forløb

Mgr. Seper, der er ærkebiskop-coadjutor i Zagreb, er ankommet til Rom på ad limina-besøg. Ærkebiskop af Zagreb er kardinal Stepinac, der opholder sig som interneret i sin fødeby Krasic og i øjeblikket er alvorligt syg. Det er for første gang i løbet af det sidste tiår, at en jugoslavisk biskop har kunnet opfylde sin ad limina-pligt. Meddelelsen om mgr. Sepers Rom-rejse udsendtes i begyndelsen af april måned, og det ventes, at yderligere to jugoslaviske biskopper inden længe vil komme til Rom. (KNA)

Filmskameraer ved audiens i Peterskirken

Med særlig tilladelse fra Paven blev den store offentlige audiens i Peterskirken, onsdag d. 28. maj, optaget på film. Optagelsen skete i forbindelse med filmatiseringen af Franz Werfel's roman »Der veruntreute Himmel«, der for øjeblikket drejes af et filmselskab i München. 200 lyskastere med en kapacitet på 1.800.000 watt oplyste Peterskirken, som var det højlyds dag, da den Hellige Fader holdt sit indtog i kirken, talte til pilgrimene og meddelte den apostoliske velsignelse. 21 særligt udvalgte kameramænd fra Tyskland, Italien, Østrig, England og Tsekoslovakiet optog audiensen med syv moderne lydløse kameraer, og blandt audiensdeltagerne var — foruden filmens regissør Ernst Marischka — filmens hovedpersoner samt mgr. Anton Kochs, der er leder af den katolske kirkes kommission for filmsarbejdet i Tyskland. (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundsgade 1 . Telf. 138

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

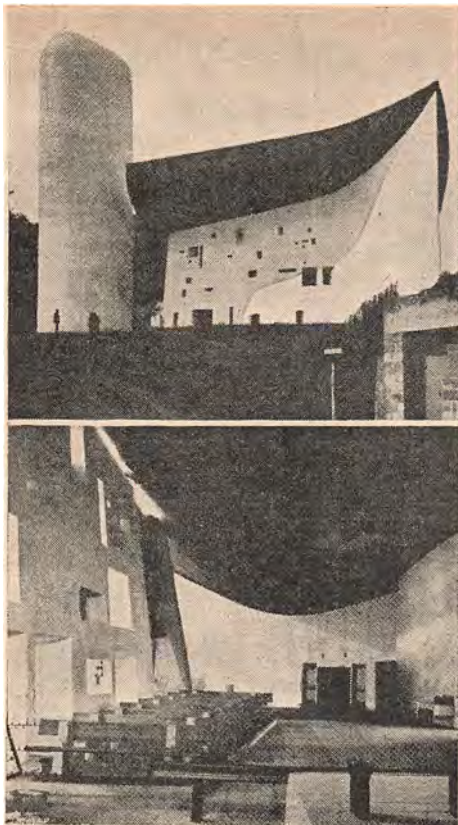
Elektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 345
Lev. til den katolske Menighed

Kirke- byggeriet søger også ny veje!

dog af den grund ikke sin værdi — tværtimod; men middelalderens og barokkens store kunstværker var også udtryk for deres tidsånd.

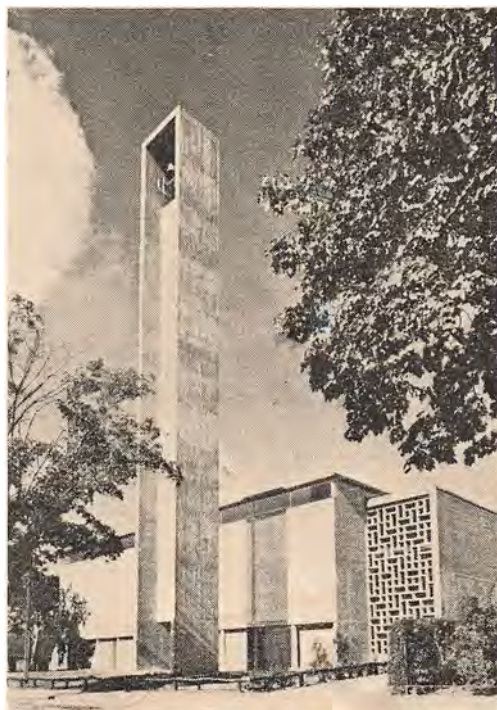
Et af de væsentligste punkter, hvori det moderne kirkebyggeri adskiller sig fra tidligere tiders, er de store, lyse kirkerum. Tidligere tiders mystiske, hemmelighedsfulde halvmørke er blevet afløst af de store, lyse — nogle vil kalde dem »tomme« — rum, hvor dagslyset strømmer ind og afslører de mindste enkeltheder. Men også selve formen er blevet strengere, mere »saglig« — og heri ligger netop opgaven: at løse dette problem uden at Gudshusets sakrale karakter lider nogen brist derved.

Om smagen kan der altid diskuteres — og ikke alt, hvad der er nyt er godt. De ny kirker er ligesom alle andre

Vi lever i en brydningstid — der giver sig udslag på allehånde måder, også indenfor kirkebyggeriet. Den moderne arkitektur — med sin strenge og nøgterne saglighed — er ikke gået af vejen for også at give sig i kast med det sakrale byggeri. Ganske vist er det ikke ualmindeligt, at man — når der skal bygges en ny kirke — søger tilbage til de gamle, traditionelle stilarter, men ikke desto mindre har vor tids arkitekter og kunstnere slået en breche også i denne retning. Og hvorfor ikke også? Der er jo sådan set ikke noget, der taler imod, at det sakrale byggeri ikke skulle være præget af vor tids levevis og i sit ydre svare til vor tids ansigt. Arkitekter, hvis ideer og fremragende kunnen har forskaffet dem verdensry — Le Corbusier, for blot at nævne et enkelt navn — har givet sig i kast med denne ingeniørlige lette opgave og søgt at løse spørgsmålet: hvordan skal vor tids menneskers kirke se ud?

Og selv om der stadig vil være mennesker, som med hænder og fødder vil sætte sig imod disse »nymodens« kirker og hellere vil se Guds hus opført i den hævdvundne, den traditionelle stil, så vil de dog ikke være i stand til at standse udviklingen, de vil ikke kunne forhindre det ny i at trænge igennem før eller senere. Det går med kirkebyggeriet, som det går med kunsten i sin helhed: også her kæmper arkitekter og kunstnere for at finde frem til netop »vor« tids stilart, nogle med større eller mindre held. Og de må tage kampen op mod modvilje og uforståenhed, når de søger at give udtryk for hvad det er, der bevæger dem. Den hævdvundne stil, den »klassiske« kirkebygningstil mister

bygninger og kunstværker fra 20. århundrede et udtryk for vor egen tid, for den moderne levevis. Kunsten — og derunder også arkitekturen — har til enhver tid været udtryk for menneskets åndelige og religiøse standpunkt, og vor tid er præget af en dybtgående religiøs fornyelse. Det er den, der søges veje til at give udtryk for — uden at man dermed kaster vrang på, hvad fortiden har skabt. N.

Øverst t. h.:

Le Corbusiers meget omdiskuterede »Notre Dame du Haut« i Ronchamp (1954).

I midten:

Moderne katolsk sognekirke i den tyske diaspora: Hellig Kors-kirken i Detmold (1951).

Og endelig vor egen ny st. Knud Lavards kirke i Kongens Lyngby (1957): sydfacaden med campanilen og det store vindue til koret.

Bibellæsning i den katolske kirke

25 års præstebjubilæum

Sognepræsten ved st. Knuds kirke i Ringsled, pater J. van den Hoek SMM, kan 10. juni fejre 25-årsdagen for sin præstevielse. Hjertelig tillykke.

Til alle tider var biblen den bog, som blev læst mest. Det gælder om kirkefædrenes tid. Af bøgernes bog øste jo disse mænd deres store visdom. Det gælder om middelalderen. Både de håndskrevne og trykte udgaver af den godtgør det. De mange oversættelser og billedbibler vidner om det samme. Ingen virkelig historiker i vore dage tør længere påstå, at indtil det 16. århundrede var skriften skjult under en bænk og skulle først trækkes frem, for at man endelig kunne læse den.

Men noget andet er iøjnefaldende, når man betragter de sidste 400 år, nemlig at Kirken blev nødt til at opstille *indskrænkende regler for bibellæsning på modersmålet*. Grund og anledning dertil var de misbrug af skriften i stor stil, der førte til den sørgelige splittelse i kristenheden, som vi alle er vidne til. Hvem kan tælle de sekter, der alle beråber sig på den hellige skrift, og som med deres private fortolkning af den begyndte at pulverisere den kristne religion? Enkeltmands meninger og bibelsyn sættes i højsædet og Kirkens skriftforståelse og forklaring forkastes, skønt det nye testamente selv bevidner, at Herren har betroet sin sandheds og nådes skat til Kirken og lovet den Helligåndens bistand lige til verdens ende, medens den fortsætter Kristi egen gerning her på jorden.

Det er dybt beklageligt hos os mennesker, at vi kan *misbruge det helligste* og gøre det, som af Gud er tænkt som et frelsesmiddel for os, til en anstødssten, der knuser os.

Sådan var det med *vor Frelsers person*. Vi husker jo, at allerede om Jesusbarnet måtte oldingen Simeon spå: »Se, dette barn er sat til fald og oprejnsning for mange i Israel og til et tegn, som skal modsiges« (Lk. 2, 34). En menneskealder senere stadfæstede vor Frelser selv denne spådom overfor ypperstepræsterne og farisæerne med disse ord: »Den sten, bygmestrene vragede, er blevet en hovedhjørnesten, (hvormed han mente sig selv), og den, der falder på denne sten, slår sig fordærvet, men den, som stenen falder på, ham skal den knuse« (Mt. 21, 42 f. I. Pet. 2, 8).

Sådan er det med *vor Frelsers mest guddommelige gave, altrets hellige sakramente*. Det skulle bevirke den inderligste forening med vor Frelser. Men om denne velgernings misbrug, om den uværdige kommunion, skrev allerede Paulus, at »den, som spiser og drikker uden at ænse, at det er Herrens legeme, spiser og drikker sig selv dommen til« (I. Kor. 11, 25).

Sådan er det nu også *med den hellige skrift*. Hvad meningen er med den, siger Paulus til sin discipel, biskop Timoteus: nemlig at den i *bi-*

skoppens hånd er »gavnlig til belæring, til gendrivelse, irettesættelse og opdragelse til retfærdigheden« (II.

Tim. 3, 15). I romerbrevet udtaler han, hvad skriften skulle være for os

2. søndag efter pinse

8. juni 1958

Ruineret ved egen dygtighed!

(Sct. Lucas Evgl. 14, 16-24).

Når man hører eller læser denne lignelse, gribes man straks og umiddelbart af dens frygtelige slutning: »Jeg siger jer, at ingen af de mænd, som var budne, skal smage min nadver!« De kom ikke med! Og det hele var endda arrangeret netop for dem!

Hvad havde de da gjort, når straffen blev så afgørende og uigenkaldelig hård? Det mærkelige er, at de egentlig intet ulovligt havde gjort. De levede deres borgerlige liv, og de har vel netop været dygtige mennesker, for de udvidede jo deres besiddelser, hver på sit område, og en af dem koncentrerede sig helt om sit lovlige familieliv, idet han førte sin brud hjem og så lod alt andet være. Det var altsammen fuldkommen lovligt og for så vidt godt, men desværre var de så optaget deraf, det vil sige af *sig selv* og *deres eget*, at de overhørte den gode indbydelse. Og så fik de altså lov til at fortsætte *deres eget* — i al evighed!

Det var nu så sørgeligt, men heldigvis indeholder lignelsen (da også noget andet, og det er netop det væsentlige. Den fortæller os nemlig om *Guds* uendeligt kærlige og gæstfri sindelag overfor mennesker.

Hvem af os ville mon blive ved med at indbyde, når vore venner, som vi havde glædet os til at se i vort hus, alle havde undskyldt sig? Havde vi så indbudt andre, eller havde vi ikke snarere følt os så berettiget krænkede, at vi havde ladet al gæstfrihed falde? Men for denne mand var det blot om at få huset fuldt, selvom så gæsterne skulle nødes til at gå ind, og selskabet altså blev et helt andet end det, der var tænkt!

Lignelsen skal forklare os, at sådan er Gud overfor os, og så inderligt ønsker han at få fat i enhver af os, hvor langt ude på vejene og ved gærderne, vi så end er! Den talemåde, at »Gud bryder sig nok ikke om mig!« eller »vil nok ikke kendes ved mig, sådan som jeg er!« bliver altså afgørende slået i stykker. Han indbyder hvert eneste menneske, og det ikke blot til en evig fest engang i det hinsides, men til allerede her at være, hvor han er, og det vil sige, hvor der er liv og glæde selv i dødens og sorgens verden. I sin hellige kirke indbyder han os på mangfoldige måder, men nu da vi lige har fejret Kristi Legemsfest, ligger det lige for bare at tænke på indbydelsen til nadveren i Guds hus, messeofferet og den hellige kommunion, som netop er delagtiggørelsen i hans eget liv. Gennem sogn og menighed indbyder han os også til at komme og være med der, hvor man samles om ham og dermed om livets åndelige rigdomme.

Tænker vi lidt over denne Guds kærlighed i hans indbydelser, så må vi glædes og takke ham af hele vort hjerte, at han har fortalt os, at han er sådan; men vi må ikke glemme at overveje alvorligt, om Guds indbydelse nu også virkelig er *nr. 1 af alt* for os. Passende kunne vi hver morgen rette det spørgsmål til os selv: Hvortil indbyder Gud i dag mig? Og vil jeg følge hans kærlige kald, eller lader jeg det komme i anden række og alle mine »lovlige« beskæftigelser og pligter i erhverv og familieliv i første?

Glem i hvert fald ikke, at det er så at sige det eneste uoprettelige, hvis du gør det. For tilgivelsens nåde overfor dine syndige handlinger sætter Gud ikke grænser, men hvis du lader hans indbydelse stå i anden række, er *alle* chancer forspildte, thi »Gud lader sig ikke spotte!« (Gal. 6, 7).

De budne kom ikke med! De var dygtige mennesker, der udvidede deres besiddelser, og dog førte det til den bundløse ruin. De kom ud i det uoprettelige ved at have undskyldt sig, da indbydelsen nåede dem! Det var altså ikke, hvad man i almindelighed forstår ved synder, men deres borgerlige dygtighed og omsorg, der førte dem til den evige fortabelse!

Intet steds kommer alvoren i Guds henvendelse til ethvert menneske os nærmere ind på livet end ved overvejelsen af denne lignelse; for Gud har jo rørt ved enhver af os, og mener vi ikke også at være gode borgere og dygtige mennesker? Det sidste betyder *intel*, men vor reaktion på Guds henvendelse betyder *alt!*

»Salig er den, som holder måltid i Guds rige!« (S. Luc. 14, 15).

Gud give os at gøre det hver eneste dag, medens vi er her; så skal vi få lov at fortsætte ved den evige livets fest i det himmelske Gudsrige! Amen.

N. R. M. Oppermann

alle, idet han bruger et ord, som allerede findes i det gamle testamente, nemlig at den skulle være »vor trøst, der opretholder vort håb« under livets kampe og genvordigheder (Ro. 15, 5 og I. Makk. 12, 9). Men Petrus, Kirkens øverste hyrde i Kristi sted, måtte allerede gøre opmærksom på, at der i Pauli breve »findes ting, som er vanskelige at forstå, og som de ukyndige og ubefæstede til deres egen fortabelse fordrejer, ligesom de gør med de øvrige skrifter« (II. Pet. 3, 16). Og henimod slutningen af det første århundrede advarede den alderstegne apostel Johannes menighederne i Lilleasien mod de mange falske profeter, der var draget ud i verden, med de ord: »I elskede, tro ikke enhver ånd, men prøv ånderne, om de er af Gud.« Ifølge ham kendes sandhedens ånd og vildfarelsens ånd på, at de, som er af sandheden, hører på apostlenes mundtlige forklaring, som lever videre lige til verdens ende i Kirkens læremyndighed, og de andre på, at de ikke hører på Kirken (I. Jo. 4, 1—6).

Kirken ville have svigtet sin hellige opgave og pligt, hvis den ikke havde truffet sine forholdsregler, når der var fare på færde på grund af skriftens misbrug. I 12 hundrede år havde der ikke været anledning til en indskrænkning af bibellæsning på modersmålet. Først i året 1229 udstedte en synode i Toulouse og 1234 en anden i Tarragona et forbud. Det drejede sig kun om en lokal foranstaltning, der ikke berørte hele Kirken, og årsagen var sekternes agitation og propaganda. Andre dekret, som på et kirkemøde i Oxford 1408 var fremkaldt ved Wiclifs forfalskede bibeloversættelse, eller ved at en bogtrykker ville gå udenom det kirkelige tilsyn, da en bibel skulle trykkes. Dette skete i Mainz 1485. Her drejede det sig ikke om bibellæsning, men om en censurbestemmelse ved udgivelse af teologiske værker.

Det var først den store kirkelige omvæltning i det 16. århundrede, der tvang Kirken til at afværge den fare, der truede katolikernes nedarvede tro. Næsten som en oversømmelse gik Luthers bibeloversættelse hen over de tysktalende lande. Dens sproglige fremskridt i forhold til de tidligere tyske oversættelser var meget store, og derfor blev bogens sejrsgang også overvældende. Men angående dens videnskabelige værdi eller *troskab mod originalteksten* blev der navnlig i det sidste århundrede rejst meget alvorlige indvendinger. Protestantiske lærde har opstillet lange kataloger over afvigelserne fra, hvad der virkelig står i biblen. En af dem talte om 3000 steder, der skulle rettes. Luther tillod sig nemlig at forandre teksten på flere steder, f. eks. i Romerbrevet for at kunne støtte sin nye lære ved hjælp af disse forandringer. I fortalen til de enkelte bøger og i forklaringerne polemiserede han mod den katolske lære og forvanskede den. Dertil kommer den egenrådige måde, hvorpå han bedømte skriftens enkelte bøger. I Hebræerbrevet mente han, var »træ og halm og hø blandet mellem hinanden«.

Jakobs brev kaldte han »et rigtigt stråepistel, fordi det ikke havde nogen evangelisk art ved sig«. Grunden var, som bekendt, den omstændighed, at apostlen Jakob forlanger ikke »tro alene«, men tro og gerninger. Meget smerteligt måtte det være for katolikerne at se de billeder, hvormed den i 1534 fuldendte bibeloversættelse blev forsynet: den babyloniske horkvinde og dragen (fra Johannes' åbenbaring) bærer som krone på deres hoveder pavens tiara! I udgaven af 1541 viser titelbladet, hvorledes den gamle Kirke driver sjælene i helvede, medens den nye lære alene fører til Kristus.

Disse og andre punkter af principiel karakter gør det sikkert indlysende for enhver, at Kirken måtte dæmme op for den fare, som den jævne mand var kommet ud for med hensyn til sin katolske tro. Tre paver gav derfor lovbestemmelser, hvorefter det var den enkelte forbudt at læse oversættelser, der ikke var godkendt af den Apostoliske Stol, og hvortil der ikke var blevet givet tilladelse. Desuden skulle oversættelserne være forsynet med forklaringer fra kirkefædre og katolske teologer.

Det ville være for vidtløftigt at følge denne lovgivning gennem de 400 år, der er gået siden da. Snart blev den mildnet, snart skærpet, alt eftersom der igen var fare for troens renhed. Af almen interesse er derimod, hvad der står i kirkelovbogens canon 1391 og derfor gælder nu for tiden: »Oversættelser af den hellige skrift til de moderne sprog må ikke trykkes, hvis de ikke er godkendt af den Hellige Stol, eller hvis de ikke bliver udgivet under biskoppernes tilsyn og ikke er forsynet med forklaringer, der hovedsageligt er taget fra de hellige kirkefædre og katolske lærde.« Om teologistuderende gælder særlige regler.

Situationen er i vore dage betydeligt afklaret og forbedret. Mange af de indvendinger, der tidligere måtte gøres, gælder ikke mere. Men helt godt

er det derfor alligevel ikke. Dog, hvordan står det til i vore egne rækker?

Biblens brug og indflydelse i det katolske kirkeliv af i dag er *et glædeligt syn*. Da nemlig Leo XIII i 1893 udsendte sin rundskrivelse om bibelstudiet, gav han i virkeligheden stødet til, at der i de følgende årtier med hans efterfølgeres støtte begyndte en værdifuld både for det videnskabelige arbejde med den h. skrift og for en hel række nye oversættelser, der fik en stor udbredelse i de forskellige lande, samt for en intensiv bibellæsning.

Leos umiddelbare efterfølger Pius X skrev i 1907: »Fra det øjeblik af, da Vi foresatte Os at forny alt i Jesus Kristus, kunne Vi ikke have noget højere ønske, end at de troende venede sig til ikke blot hyppig, men daglig læsning af evangelierne.« Den næste pave Benedikt XV talte endnu mere indtrængende, idet han i 1920 skrev: »Uafsladeligt vil Vi, så vidt det står til Os, opmuntre alle troende kristne til ved daglig læsning at gennemgå frem for alt evangelierne, apostelgængerne og apostlenes breve, så deres indhold bliver til kød og blod i dem.« Vor nuværende pave Pius XII opfordrede i 1943 hele verdens biskopper til at udbrede de hellige bøger blandt de troende og fremme den daglige skriftlæsning i familierne.

Det er en kendsgerning, at vi for tiden har noget i vor hellige Kirke, der hedder *bibelbevægelse*, der går side om side med den liturgiske og eukaristiske bevægelse, og som også støttes af den voksende andagt til den hellige Jomfru. Det er jo således, at kærligheden til Maria fører til Jesus, vor højeste lærer og ypperstepræst.

Det kan være et spørgsmål, om vi herhjemme er kommet rigtigt med, hvad interesse for den hellige skrift angår og fælles skriftlæsning i familierne. Noget har vi jo, men måske ikke ret meget. Det kunne derfor være godt at overveje engang, hvor store værdier der er skjult i regelmæssig skriftlæsning. F. K.

APROPÓS

Kirken i Algier

På den hellige Augustinus tid talte kirken i Nordafrika 470 bispesæder. I 7. århundrede fuldendte arianerne det ødelæggelsesværk, som vandalerne havde indledt, og en række missionsforsøg, som blev foretaget af franciskanerne — både den hellige Francisus og den hellige Antonius af Padova var jo personligt store missionærer — slog helt fejl. Først med de europæiske kolonister i 19. århundrede fik kirken atter fodfæste i Nordafrika.

Algier omfatter idag et ærkebispedømme og tre bispedømmer — Algier, Oran, Constantine og Laghouat. Det sidstnævnte hører dog til territoriet Ghardaia i Sahara, hvilket område ikke er underlagt ministeriet for Algier. Det er derfor også et uafhængigt bispesæde, der ikke sorterer under kirkeprovinzen Algier. Bispedømmernes

sjælesorg varetages af verdenspræster og omfatter omkring en million katolikker, eller næsten 10 % af den samlede befolkning. I hele Nordafrika lever der idag omkring to millioner katolikker.

Allerede i 1830 havde Frankrig fået fodfæste i Algier, men først i 1867 opnåede katolikerne religionsfrihed. Af denne grund havde et missionsforsøg, der i 1854 blev gjort af korherrene fra st. Maurice, også måttet indstilles, og det lykkedes først den energiske og ubøjelige kardinal Lavignerie at gennemtrumfe religionsfriheden i 1868.

Det siger sig selv, at sjælesorgen blandt indvandrerne måtte lide under disse for kirken så tornerige forhold. Den kirkelige organisation kom kun langsomt igang, og hertil kom den omstændighed, at kolonisternes ustandselige kommen og gåen vanskeliggør dannelsen af menigheder. Først i de aller-seneste år har man kunnet udvikle en selvstændig kirke af den fluktuerende kolonikristendom, og idag er der også

blandt gejstligheden adskillige, der er født i Afrika.

Imidlertid har kirken indtil dato så godt som ikke kunnet få fodfæste blandt de ikke-europæiske befolkningsdele. Ganske vist kan missions-sammenslutningen »De hvide Fædre«, som kardinal Lavignerie grundlagde specielt med henblik på virke i Afrika, samt forskellige andre missions-selskaber — med udgangspunkt på middelhavskysten — gjort adskillige fremskud mod det indre af Afrika og med held, men i selve Nordafrika kan man til stadighed kun opvise meget beskedne resultater. Ikke desto mindre har missionærernes indsats på det karitative, sociale og kulturelle område langt fra været uden betydning for forberedelsen af jordbunden.

De europæiske kristne menigheder lider ligeledes under allehånde vanskelige problemer. Katolicismen i Nordafrika er nemlig et konglomerat af de mest forskelligartede folkegrupper, som har slået sig ned her — udover franskmænd er det hovedsageligt italienere og maltesere. Og hver af disse grupper lever mere eller mindre for sig selv, også på det religiøse område, således som man også kender det fra den amerikanske katolicismes allerførste tid. Først lidt efter lidt udvikler der sig et tilløb til en katolsk enhed.

Skole-, presse- og foreningsvæsen såvel som de sociale og karitative institutioner og organer er ligeledes behæftet med alle mindre børnesygdomme
(sluttes på bagside)

Kardinal Stritch død efter hjerneblødning

Amerikaner-kardinalen, der blev udnævnt til chef for Propaganda Fide, men som aldrig nåede at overtage posten

Umiddelbart efter sin ankomst til Italien blev den amerikanske kardinal Stritch ramt af en blodforgiftning, der medførte amputation af højre underarm. Hosstående billede viser kardinalen på den første tur efter operationen — det blev tillige hans sidste tur: samme aften rantes han af en hjerneblødning, der medførte døden.

Natten til tirsdag i den forløbne uge døde Propaganda-Kongregationens pro-præfekt, Samuel Kardinal Stritch. Kardinalen var som meddelt i sidste uge blevet ramt af en hjerneblødning, der havde medført lammelse, og man var i løbet af få dage klar over hvor det bar hen.

Begravelsen fandt sted i st. Ignatius-kirken i Rom, hvor requiemsmessen blev celebreret af rektoren for det nordamerikanske kollegium i Rom, biskop Martin O'Connor. Umiddelbart efter højlideligheden blev kardinalens kiste ad luftvejen ført til Chicago, hvor bisættelsen har fundet Sted (KNA).

Samuel Kardinal Stritch var født 17. august 1887 i Nashville, Tennessee i USA som nr. syv i en børneflokk på otte. Hans fader, Garrett Stritch, var søn af en lærer og var udvandret fra England, medens moderen, Catherine Malley Stritch, var født i Amerika, men stammede fra irske forældre. 14 år gammel kom Samuel Stritch til st. Gregory's »preparatory seminary« i Cincinnati, og da han hurtigt viste sig at være ualmindelig velbegavet, sendte daværende biskop Byrne af Nashville ham — kun 17 år gammel — til Rom

ORIENTERING

Christian family movement (CFM)

Andet steds i bladet fortælles der om et møde i Lyngby, hvor et katolsk ægtepar fra Amerika fortæller om »Familiegruppebevægelsen i USA«, som de har tilhørt i over ti år.

Det begyndte i Chicago. Otte katolske mænd mødtes i 1942 for at diskutere, om ikke der var noget praktisk, de kunne gøre inden for deres sogn og dets apostoliske arbejde. Ikke sådan at forstå, at der ikke allerede blev arbejdet godt, men var der noget specielt som netop de kunne gøre? De var meget forskellige med højst forskelligt erhvervsarbejde. Jo, der var noget, de var fælles om. De var familiefædre. Her var det fællesskab, som kunne forene dem. Og så planlagde de en meget enkel form for deres arbejde. De ville holde møder i hinandens hjem. Her skulle de i fællesskab sætte sig lidt bedre ind i evangeliet og liturgien. Bagefter skulle de drøfte en eller anden social situation og drøftelsen skulle munde ud i aktivitet.

Næste skridt var, at også deres koner dannede gruppe. Så blev de klare over, at familieproblemer ikke skal drøftes af mænd for sig og kvinder for sig, men netop i familie-fællesskab. Og de blev klare over, at sognet var den naturlige ramme. De skulle organisere sig sognevis og hver gruppe

føle sig særligt forpligtet overfor sit sogn.

I 1947 var forsøgsårene tilendebragt og »Christian Family Movement« kom officielt til verden. Bevægelsen spredte sig hurtigt over USA, og få år efter var den etableret i Afrika, Argentina, Australien, Canada, Columbia, England, Indien, Japan, New Zealand Philippinerne og Uruguay.

En gruppe består af op til 5—6 ægtepar i samme sogn. De mødes hver anden uge på skift i hinandens hjem. Grupperne er små nok til, at ethvert medlems ord kan få vægt. Og det, de taler om, er spørgsmål, som angår deres egne og andres familier i forholdet til kirken og til sognet.

Det første, umiddelbare udbytte er selve kontakten og den gensidige inspiration. Der kan dukke så mange problemer op for en familie, problemer, der antager helt forkerte dimensioner, når man ene skal tumle med dem, men som får den rette og overkommelige størrelsesorden, når man snakker ud med gode venner, der lever under lignende kår.

Møderne begynder som sagt med en drøftelse af nogle linier fra evangeliet eller liturgien. Karakteristisk siger en lille piece, som CFM har udgivet, at denne drøftelse skal give en »down-to-earth« forståelse af, hvad Kristi lære betyder i vort daglige liv. Ikke videnskabelig teologi og religiøst sværmeri, men almindelig menneskers

praktisk anvendelige forståelse af troen.

Møderne kender ikke til foredrag og taler. Den nævnte piece siger også noget godt her. »CFM«, siger den, »mener, at en person er for betydningsfuld til blot at bruges som passiv lytter til andres ideer og planer.« Man samtaler — enhver har noget, der er værd at lytte til.

Og der kommer praktiske ting ud af de »sociale« drøftelser bagefter. Det er ikke »sogne-sladder«, der er emnet, ikke præstens person, ikke andre grupper i sognet. Synspunktet for disse drøftelser er alene, om der skulle være noget, som netop sognets familier kan hjælpe hinanden med. Og det er der altid — under sygdom og andre vanskeligheder, små håndsrækninger og store.

En enkelt ting fortjener særskilt omtale. Grupperne danner tilsammen et stort net, bredt ud over det store amerikanske kontinent. Et net af indbyrdes forbundne småceller, besjælet af hjælpsomhed. En ung mand eller kvinde, der får arbejde fjernet fra hjemmet i en helt ukendt egn, kan ved ankomsten møde familier, der åbner sig for ham og som igen sørger for, at nye hjem åbner deres døre, hvis arbejdet igen en gang fører ham et nyt sted hen.

CFM er et typisk barn af Amerika. Men bevægelsen er håret af en ånd, som vi kun har grund til at efterligne.

for at han kunne begynde det teologiske studium ved det nordamerikanske kollegium. Med særlig dispens blev han kun 23 år gammel præsteviet i maj 1910, og derefter vendte han hjem til Amerika, hvor han først kom til at virke i sjælesorgen, men kort efter blev sekretær for biskop Byrne og to år senere biskoppelig kansler. I maj 1921 udnævnte Pave Benedikt XV ham til husprælát og 10. august samme år til biskop af Toledo (under ærkebispesædet Cincinnati). I november 1921 blev han bispeviet og var dermed med sine 34 år det yngste medlem af det amerikanske hierarki. Det faldt i hans lod at bygge en ny katedral og en ny højskole og i 1930 blev den da 43-årige mgr. Stritch udnævnt til ærkebiskoppen af Milwaukee, mgr. Messners efterfølger. Den berømte kardinal Mundelein, der var ærkebiskop af Chicago og som var kendt som en ivrig modstander af Hitler og den tyske nazisme, introniserede ham i Milwaukee, og da kardinal Mundelein døde i 1939 blev Stritch hans efterfølger i Chicago. I Milwaukee-tiden havde mgr. Stritch især gjort en stor indsats på det karitative område, og han fremmede nu især Vincentsforeningerne og Catholic Social Welfare Bureau samtidig med, at han bragte gang i det katolske ungdomsarbejde. De første år af hans virke i Chicago var selsagt opfyldt af problemer i forbindelse med krigen, og i denne forbindelse meldte sig en række problemer om oplragelse og uddannelse af den unge

generation. Roms anerkendelse af hans indsats skete ved, at Paven i 1945 — ved den store kardinalsudnævnelse kort før jul 1945, hvor 32 ny kirkefyrster fik tildelt purpuren — udnævnte Stritch til kardinal, og heri lå ikke blot en anerkendelse af hans personlige indsats, men også en påskønnelse til gejstligheden og de troende i hans virkeområde.

I marts i år kom så den sensationelle meddelelse om, at Rom havde udnævnt kardinal Stritch til pro-præfekt for Propaganda Fide. Da denne kongregations præfekt, kardinal Fumasoni-Biondi, er næsten helt blind, meldte problemet sig om en ny leder, idet Propaganda Fide er en af den romerske kirkes vigtigste kongregationer — man plejer i folkemunde at kalde den kardinal, der leder propagandaen, for »den røde pave«. Ydermere var det en sensation, at en amerikaner for første gang fik overladt ledelsen af en af kuriens vigtigste organer, og man satte de største forhåbninger til hans virke. Fuldt af forventning afventede man hans komme til Rom, og det var med bekymring, at man ved hans ankomst erfarede, at hans helbred ikke var det bedste. Derefter kom meddelelsen om, at man som følge af en blodforgiftning måtte skride til amputation af hans højre underarm, og netop som man mente, at han var på vej til bedring, rantes han af en hjerneblødning, som han ikke var istand til at overleve. Han nåede aldrig at tiltræde posten ved Propaganda Fide.

I korte træk —

Over 10.000 personer deltog i sidste uge i den vanlige onsdagsaudiens i Peterskirken. Blandt audiensdeltagerne var der også en gruppe australiere under ledelse af ærkebiskoppen af Sidney, kardinal Gilroy (KNA). — I en specialaudiens modtog den Hellige Fader i den forløbne uge endvidere en gruppe amerikanske rock'n roll-sangere. I en lille tale til de unge amerikanere gjorde Paven opmærksom på de ansvar, som de havde, idet slagtersangere meget ofte samler et stort publikum og derigennem danner skole blandt ungdommen. (KIPA).

Den Hellige Fader har tildelt skoleinspektør, redaktør H. D. T. Kiærulff, København, udmærkelser »pro ecclesia et pontifice« som en anerkendelse af hans store indsats for den katolske kirkes sag i Danmark.

Det katolske fakultet ved universitetet i Innsbruck fejrede i den forløbne uge 100-årsdagen for sin oprettelse. (KNA).

Ikke mindre end 16 kardinaler, over 30 ærkebiskopper og biskopper samt en meget talrig repræsentation for corps diplomatique og en særlig udsending fra den italienske præsident deltog i requiemsmessen for kardinal Stritch i Il Gesu-kirken i Rom. (KNA).

Kardinalkollegiet -

Ethvert nyt dødsfald indenfor kardinalkollegiet giver altid anledning til gisninger om nyudnævnelser. Med kardinal Stritch's død er medlemsantallet i kollegiet faldet til 56 fra det normale antal på 70. Af disse 56 er de 18 italienere, medens 38 tilhører andre nationer.

Det er Paven alene, der vælger kardinalerne. Kirkeretten kræver, at de, der skal være kardinaler, i hvert fald er præsteviede og at de udmærker sig ved lærdom og fromhed. Der eksisterer imidlertid endnu nogle kirkeretslige hindringer, deriblandt slægtskab indtil andet led med en levende kardinal, men som tilfældet er med alle spørgsmål af rent kirkelovgivningsmæssig art, kan Paven dog dispensere. Således dispenserede f. eks. Pave Pius XI i sin tid kardinal Henrik Gasparri, hvis onkel, kardinal Peter Gasparri, (den nuværende paves forgænger som statssekretær), allerede var kardinal på daværende tidspunkt. Paven er også — om han måtte anse det for formålstjenligt — i stand til at ændre antallet af det hellige kollegiums medlemmer. Dette antal blev løvrigt fastsat i året 1570 og som en efterligning af Moses, der valgte 70 »ældste«, som skulle bistå ham ved ledelsen af det udvalgte folk. Paven ville strengt taget også være i stand til helt at afskaffe kar-

Paverne „højre hånd“

dinalkollegiet og fastsætte andre betingelser for valget af sin efterfølger. Thi selv om kardinalatet er kirkens højeste værdighed næste efter Paven, er det dog ikke indstiftet af Kristus. Men derimod vil Paven aldrig kunne afskaffe bispeembedet, eftersom det er indstiftet af Kristus selv.

I praksis har Paverne dog stedse i udstrakt grad benyttet sig af det hellige kollegiums bistand ved kirkens forvaltning og kun yderst sjældent handlet uden »vore brødre«s hjælp. Men det har ikke altid været kardinalerne, som har valgt Paven. Det er først fra og med midten af 11. århundrede, at det væsentligst var kardinalerne, der valgte Paven og i året 1179 indrømmede Pave Alexander den udelukkende ret til pavevalg med to trediedels flertal. Henimod slutningen af 16. århundrede fandt Pave Pius V det formålstjenligt, at indskrænke brugen af titlen kardinal til det hellige kol-

legiums medlemmer — hidindtil havde betegnelsen været anvendt omtrent af enhver, der beklædte et af de vigtigste bispeæder, såsom Konstantinopel, Milano, Köln m. v.

Konsistoriet, eller den højtidelige forsamling af kardinaler, der trådte sammen for at støtte Paven, var hele middelalderen igennem midtpunktet for det kirkelige virke. Imidlertid var denne store forsamling ret vanskelig at arbejde med, eftersom kardinalernes antal var så stort. Der skete da en del gruppedannelser, udvalg, som skulle tage sig af forskellige grene indenfor den kirkelige forvaltning. Hermed opstod navnet »kongregationer«, pavelige »ministerier«, der som bekendt den dag i dag bærer hovedbyrden af den romerske kuries opgaver. De vigtigste af disse kongregationer er Paven selv chef for, som f. eks. kongregationen for troens udbredelse og konsistorialkongregationen for overvågelse af bispedømmerne. Det hænder dog også, at enkelte af kongregationerne får tildelt kardinaler udenfor den romerske kurie og ærkebiskopper, der endda bor fjernet fra Rom, til overhovede.

Ordet kardinal kommer af latin »cardo«, som betyder den tap, hvorom en dør drejer sig. Det blev oprindeligt — som allerede nævnt — anvendt for alle de biskopper, præster og diakoner, der som dørtapper var knyttet til ganske bestemte kirker, i modsætning til den del af gejstligheden, der vandrede fra en kirke til en

anden. Udviklingen førte med sig, at navnet »kardinal« efterhånden mere og mere gik over til at betegne indehaverne af vigtigere kirkelige embeder, med andre ord kirkens egentlige spidser.

Det hænder fra tid til anden, at en Pave forkynnder udvælgelsen af en kardinal, men beholder navn hemmeligt »in pectore«, i sit bryst. End ikke den ny kardinal selv ved noget om, at han er blevet valgt, og han erholder da også først de med værdigheden forbundne rettigheder, når Paven meddeler hans navn. Går en pave hen og dør, førend han har meddelt navnet, ja, så bliver udnævnelsen ikke til noget, men når navnet offentliggøres, så daterer den pågældendes rettigheder sig fra den dato, hvor valget »in pectore« fandt sted.

Der eksisterer en særlig protokol for kardinalerne i deres egenskab af kirkefyrster. Deres anciennitet retter sig efter den dag, hvor den pågældende er blevet ærkebiskop, og der findes kardinaldiakoner, kardinalpræster og kardinalbiskopper.

I 3. århundrede inddelte Pave Fabian Rom i syv distrikter for derved at lette og organisere omsorgen for de fattige og overdrog ledelsen til syv diakoner. Det embede, som disse syv diakoner varetog, er forløberen for vor

Paven sætter den røde hat på hovedet af den ny-udnævnte kardinal.

Et glimt fra kardinalkreeringen i 1946: forrest står kardinalerne Spellman, New York, og Stritch, Chicago.

tids caritasorganisationer. Den hellige Petrus og de øvrige apostle havde oprindeligt udset — og viet — disse diakoner til at tage sig af de opgaver, der var knyttet til den kristne næstekærlighed, for at de dermed kunne frigøre sig selv til »bøn og arbejde med at prædike«, som det hedder i apostelgerningerne. Antallet af de diakoner, som Pave Fabian havde oprettet, steg efterhånden til 14, og den diakon, der varetog distriktet, blev almindeligvis benævnt kardinaldiakon. Vor tids 14

kardinaldiakoner er altså disse første diakoners efterfølgere. Hver af dem har idag fået tildelt et af de gamle diakonater, hvilket imidlertid ikke mere er andet end en titel, idet caritasopgaverne idag varetages af helt andre instanser.

Kardinaldiakonerne er kuriekardinaler, d.v.s., der er knyttet til kurien og arbejder i kirkens centralforvaltning og har deres faste bopæl i Rom. De bliver som regel ikke bispeviet, men vedbliver blot at være præster.

Således var f. eks. Pave Pius IX's berømmelige statssekretær, kardinal Antonelli, ikke engang præst, men vedblev at være diakon, selv efter at han var kaldet til det hellige kollegium.

Langt de fleste medlemmer af kollegiet tilhører kardinalpræsternes rang. De er de oprindelige gamle romerske sognepræsters efterfølgere, kendt under betegnelsen »tituli«. Der var oprindeligt 25 sådanne »tituli«, men antallet steg til 53, men disse poster er ikke alle besat, idet antallet af kardinalpræster i det hellige kollegium er fastsat til 50. Kardinalpræsterne er som regel residerende ærkebiskopper, som har bopæl over den ganske verden.

Den højeste kardinalsrang — kardinalbiskoppen — er den yngste. Efterhånden som biskoppen af Rom — der fra begyndelsen har været anerkendt som kirkens overhovede — fik flere og flere administrative opgaver, alt eftersom kirken voksede, hidkaldte Paven nabobiskopperne til assistance. Det var derfor en ganske naturlig sag, at disse kom i rang over kardinalpræsterne og kardinaldiakonerne. Idag er kardinalbiskopperne også kuriekardinaler, ligesom kardinaldiakonerne. De er bosat i Rom og assisterer Paven i den romerske kurie, d.v.s. i kirkens centralforvaltning. En af disse beklæder imidlertid altid posten som Pavens generalvikar for dioceseset Rom — endskønt dette i sig selv ikke er noget kuriearbejde, idet det gælder et enkelt bispedømme og ikke hele kirken.

Dør en Pave, så er det ikke det hellige kollegium, der overtager hans embede. Kardinalerne er forpligtet til hurtigst muligt at skride til valget af en ny Pave; dette valg skal ske med to trediedels majoritet — plus en stemme. Denne tilføjelse »plus en stemme« er indført af den nuværende Pave, som dermed har ændret den 800 år gamle praksis. Det er ikke overladt til kardinalerne om de vil deltage i pavevalget eller ej — uden gyldig grund (som f. eks. sygdom, der umuliggør deltagelse) er de forpligtet til at deltage i konklavet. Kommer de for sent, da skal de alligevel have adgang med mindre, at Paven allerede er valgt. Endvidere er de kardinaler, der deltager i konklavet under ekskommunikation forpligtet til at efterkomme opfordringen til at afgive deres stemme.

Spørgsmålet »Hvad er en kardinal?« har man ofte besvaret i spøg med, at »Det er et af Pavens luner«, og for så vidt er der noget rigtigt i det, eftersom Paven i fuld udstrækning og ganske uafhængigt kan benytte sig af den ham alene tilkommende ret til at udnævne kardinaler. Men han følger ikke »luner« — der går meget samvittighedsfulde og alvorlige overvejelser forud. Kirkens tarv kræver — idag mere end nogensinde før — at det er virkeligt egnede mænd, der samles omkring Paven og danner kirkens højeste senat.

U.

Familiegrupperne

Lørdag den 14. juni kl. 20 pr. afholdes i sct. Knud Lavard skole, Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby, et møde for alle, der er interesserede i familiegupper. På mødet taler Pat og Patty Crowley, som i mere end 10 år har arbejdet for familiegroupebevægelsen i U.S.A., om »The Christian Family Movement«. Efter foredraget præsenteres det nye danske program for en familiegroupe's første sæson, og der bliver lejlighed til at stille spørgsmål og udveksle synspunkter. Mødet afsluttes med en andagt med prædiken af pastor Gunnar Martin Nielsen. Tilmelding er ønskelig og bedes foretaget til fru Marianne Smidt, tlf. 87 50 19.

Academicum Catholicum

»Den moderne verden mellem Gud og Salan« er emnet for AC's 18. sommerlejr, der afholdes på Klitborg i tiden 28. juni til den 7. juli. I tilknyt-

»Klitborg« — rammen om A. C.'s sommerlejr.

ning til dette emne vil lejrens præst, pater H. Roos, ved morgenmessen holde en prædikenrække med titlen: »Kampen mellem livet og døden i Kristus og den kristne«. Tilmeldelse er nødvendig og sker til sekretæren.

Sommerens muligheder for unge katolikker i Skandinavien

1958 er at betragte som en lille milepæl i det nordiske katolske ungdomsarbejde. Det er i år 10 år siden, man

startede med det store ungdomsstævne på Dalum Kloster ved Odense — det stævne, der senere fra 1949 gik over til at blive sommerskolerne på ØM.

På det materielle område har mange præster, søstre og lægfolk været ungdomsarbejde behjælpelige med at fremskaffe det nødvendige, på det undervisningsmæssige område har en række af præster og lægfolk givet deres værdifulde bidrag til det vigtige arbejde, der må gøres med den intensive religiøse skoling af den opvoksede generation. Vi er mange, der skylder både venner af arbejdet og undervisere meget.

Kredsen af medarbejdere stiger år for år — Norge og Danmark har nu begge deres skolearbejde, der arbejder på grundlag af de samme traditioner. Sammen med Sveriges ungdomsarbejde arrangeres der i fortsættelse af Dalum I i 1948 nordiske skoler på skift i de nordiske lande. Sidste år havde den nordiske skole 50 deltagere og foregik på ØM. I år skal den nordiske skole finde sted på SYLLING i Norge — ca. 50 km fra Oslo.

Skolearbejdet har gjort det klart, at vi måtte udvide ungdomsarbejdet til aldersgrupperne under 18 år. I Danmark har vi allerede flere år haft juniorlejr og børnelejr — i år starter også Norge med en juniorlejr på SYLLING.

Foruden de nordiske skoler, som må betragtes som den fornemste ungdomsaktivitet i vort arbejde, fordi den dækker flere lande, er også de nationale skoler, NORSK SOMMER-SKOLE på SYLLING og DANSK SOMMER-SKOLE på ØM, en fast tradition i vort arbejde.

Undervisningen på disse nationale skoler og på NORDISK SKOLE har fået TROSLIV som centrum. Alle an-

dre fag i undervisningen søger at belyse deres område ud fra dette »At indlemme alt i Kristus«, var pave Pius X's motto — vi kunne gøre dette motto til ungdomsarbejdets program.

Det er meget vigtigt idag, at vort ungdomsarbejde netop her i Skandinavien sætter ind på det punkt, hvor vore unge har et rimeligt krav at få opfyldt: at deres tro bliver noget eksistentielt for dem. Det kræver meget idag af de enkelte unge at leve som kristne i verden. Ungdomsarbejdet har opfattet det som sin opgave i samarbejde med biskop og præster at give kirken tilbud videre til de unge. Ungdomsarbejdet har opfattet det som sin opgave her at være med til at skabe katolsk milieu, at være med til at hjælpe de unge til en dybere forståelse og tilegnelse af deres tro, og være med til i den udstrækning, evnerne og kræfterne slår til, at gøre de unge deres ansvar bevidst i en sådan grad, at de drager konsekvenserne heraf i lægmandsapostolatets tjeneste. Milieuet og undervisningen gives i det omfang, hvori det er praktisk muligt idag, gennem børnelejr, juniorlejr og skoler. Det sidste led i kæden: ungdomsarbejdet som et effektivt led i lægmandsapostolatet herhjemme i Skandinavien, er det svageste led. Vi håber, at dette led i årene fremover må blive styrket.

Det danske ungdomsarbejde havde sidste sommer på skoler og lejre små 400 unge og børn som deltagere — sommeren 1958 tegner til lignende deltagerantal. Den norske juniorlejr og sommerskole får ca. 100 deltagere.

Arbejdet i de 10 år har vist os, at det nytter noget. Der har været mange vanskeligheder indadtil og udadtil i de første år — og nogle er der vel endnu — og ofte skyldtes de ungdomsarbejdets egen umodenhed. Her kan vi kun håbe på, at arbejdet må blive endnu mere voksent. Der skal sluttes med en tak til de mange, der mellem årene har støttet vort arbejde på den ene eller anden måde.

JUNIORLEJR på ØM: Den 29/—5/7. Lejrchef Walter Dalland, København. Lejrpræst: pater K. Stappers, Vejle. Henvendelse til Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brh.

DANSK SKOLE på ØM: Den 6/7—13/7. Deltagelse i skolen koster 50,— kr. Tilmelding til Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brh.

NORSK SKOLE på SYLLING: Den 6/7—13/7. Deltagelse i skolen koster 60,— n. kr. Tilmelding sker til Akersveien 5, Oslo. (Norsk katolsk ungdomsforbunds adresse). Man har fra Norge meddelt, at danskere var velkomne som deltagere i skolen i det omfang, pladsforholdene tillader det.

NORDISK SKOLE på SYLLING: Den 27/7—3/8. Deltagelse i skolen koster 55,— kr. Tilmelding sker til Flemming Andersen, Smørumvej 199, Brh. Betingelse for deltagelse er normalt, at man har deltaget i det nationale skolearbejde.

Walter Dalland.

Enoch Hjorth

Morgen- drømme

»Enoch Hjorths digte ytrer sig på så overbevisende måde i muntre lignelser, af hvilke de fineste tindrer, snart som forklarede af en stråle fra en Giotto'sk glorie, snart som i et genskin af gløden i Salomos højsang.«

»Bookman« i Politiken.

»Oplysende er især det indledende stykke »In Principio«, som i et præcist og koncentreret sprog placerer den trefoldige Gud i det tomme rum bag vor videnskabs systemer. Et lærerigt stykke logisk teologi.«

»O. A.« i Socialdemokraten.

kr. 7,50

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Juni

8. S. 2. Søndag e. Pinse (658-53); Hellig Trefoldigheds præf. (521).
9. M. † FERIA (658-53); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Primus og St. Felician (934); alm. præf. (525). -- Eller:
(rød) St. Primus og St. Felician (934); 2. bøn: FERIA (659); alm. præf. (525).
10. Ti. † St. Margrethe, Dronning af Skotland (936); alm. præf. (525).
11. O. St. Barnabas, Apostel (936); (rød) præf. (524).
12. T. St. Johannes af St. Facundo (940); 2. bøn: St. Basilides, St. Cyrinus, St. Nabor og St. Nazarius (940); alm. præf. (525).
13. F. JESU HJERTES FEST; Søndagsmessebog nr. 54 samlet særtryk; Jesu Hjertes præfation.
14. L. St. Basilius den Store (942); (hvid) alm. præf. (525).
15. S. 3. Søndag e. Pinse. (grøn)

Sommerens gudstjenesteliste

Ugebladet bringer i sit sidste nummer i denne og i næste måned den sædvanlige oversigt over sommerens søndags-gudstjenestetider. Af hensyn til den betydning, som må tillægges en sådan publikation, anmodes de herrer sognepræster og rektorer landet over indtrængende om snarest belejlighet -- og senest 20. juni -- at meddele redaktionen tidspunkterne for søndagsgudstjenesterne i juli og august måned, således at fortegnelsen kan blive så fuldstændig som muligt.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16-17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9-10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8-10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Hølrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Vore ferie børn

Sidste uge kunne vi fortælle, at vi var halvvejs mod vort årlige mål. Siden da er der endnu kommet enkelte bidrag, men så få, at vi hellere venter en uge med at offentliggøre dem. Når vi kommer igen i næste uge, er vi midt i juni, og der er kun endnu en uge til, at ferien begynder, så børnene skal af sted. Tør vi håbe på, at Deres bidrag er med i den næste liste? Alle vil jo gerne hjælpe, og alle kan hjælpe med et større eller mindre beløb. Det er bare om at huske det. Så husk det endnu i dag.

Alle bidrag modtages med taknemmelighed af Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K.

„Familia“ lånefond

Familia's låne-fond »Dage i Rom« yder rentefri lån til katolske ægtepar til rejse til Rom. Henvendelse til Pre-

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9-16 . Lørdag lukket

ben G. Frandsen, Løvgårdsvej 53, Virum.

Konfirmation

Biskoppen meddeler søndag 8. juni konfirmationens sakramente i St. The-reses kirke i Hellerup.

St. Knud Lavards kirke i Lyngby

har ladet fremstille en serie fremragende postkort af den ny kirke. Kortene -- af hvilke vi gengiver et på side 275 -- kan købes ved kirken og i Set. Ansgars boghandel i Bredgade.

KONGERIGET-DANMARK %

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

LEVERANDØR TIL KATOLSKKE HOSPITALER

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Margrethe af Skotland

Det var en aften i året 1080.

Et lystigt bål flammede på arnen i den store hal på Edinburghs slot, hvor Kong Malcolm spiste og drak med sine mænd, mens de talte om jagt og krig.

Malcolm var en tapper kriger, som havde tæmmet de skotske klansmænd, der nu hyldede ham som deres mægtige herre.

Han var en heftig og voldsom karakter; men hans vildskab og hans rå vaner blev efterhånden dæmpet under indflydelse af hans dybe kærlighed til sin hustru, Margrethe. Margrethe var datter af Edvard, den forjagne engelske tronarving, og var født omkring 1045. Da hendes broders krav på at blive hersker i England var blevet afvist, ville han, hans moder og søstre sejle til fastlandet for at bosætte sig i Ungarn. Men en storm førte skibet ud af kurs, til Skotland, hvor Kong Malcolm tog venligt mod den forladte fyrstefamilie. Snart blev han så betaget af Margrethes skønhed og godhed, at han friede til hende, og efter nogen tøven gav hun ham sit ja, og brylluppet fandt sted. Den nye dronning begyndte straks på alle de reformer, som gjorde hende æret og elsket i hele landet. Særlig tog hun sig af forladte og ulykkelige mennesker, og først og fremmest af de fanger, som hendes mand tog i krig; dem løskøbte hun, somme tider med

penge, som hun tog fra kongen selv. Hun bragte en vis grad af forfinelse til det lidet civiliserede skotske hof, styrkede kongens stilling som landets øverste herre på alle områder, sørgede for ordentlige embedsmænd, fik landets love forbedret og drog stærkt til felts mod al umoralitet. Hun sørgede også for, at der til de skotske kirker blev valgt præster, hvis dyder og lærdom var fremragende. Som tegn på ydmyghed vaskede hun hver morgen seks fattige mænds fødder og serverede selv et måltid for dem.

Malcolm elskede sin hustru over alt i verden; men han beundrede også hendes klogskab og retsind og gjorde hende til sin fortrolige rådgiver, hvis samtykke var nødvendigt til alt, hvad han udrettede.

Da skete det en dag, at en af kongens hofmænd bad om en fortrolig samtale og stammende spurgte, om kongen vidste noget om dronningens stadige besøg i skoven ved Dunfermline.

»Dunfermline?« spurgte kongen med rynket pande.

»Ja,« svarede hofmanden, »man ser hende stadig gå ind i skoven. Mc. Duff har sagt —«

Han tav, som om han betænkte sig på at komme med en afsløring.

»Men så tal dog ud!« brølede kongen.

Hofmanden trak på skuldrene. »Mc. Duff siger, at han har set hende gå ind i en hule, der er så godt skjult, at den knapt nok kan ses fra stien, som går lige forbi.« Han gjorde en pause for at give sine ord større virkning og vedblev så: »Om hun møder nogen der, skal jeg ikke kunne sige.«

Malcolm sagde ikke et ord, men et frygteligt raseri begyndte at fylde hans sind. Margrethe gik ud til et hemmeligt skjulested? Og hvem mødte hun der?

I flere dage rugede han over sin

mistanke og iagttagt stjalent alle dronningens handlinger. Til sidst kunne han ikke holde det ud længere, og en dag, da hun begav sig ud på sin sædvanlige spadseretur i skoven, fulgte han efter hende, ind på en fjern sti gennem tykningen og så hende forsvinde ind i en klippehule, hvis smalle indgang lå en del højere end stien. Forsigtigt klatrede han op til det sted, hvor hun var forsvundet. Da hørte han en stemme. — Ja, det var hendes! Hun talte derinde, — altså måtte der være endnu en person inde i hulen.

Kongen trak sit sværd, og med hånden fast knuget om hæftet begyndte han at liste ind ad den smalle indgang; det var, som om hans raseri skulle kvæle ham.

Men pludselig gik han et skridt tilbage, og grebet om sværdet løsnedes; inde fra hulen lød Margrethes stemme: »Kære Gud, bevar min husbond for alle syndepletter, gør ham til en god og kærlig søn af vor hellige Moder, kirken, så at han må frelse sin sjæl — —«.

Med et tav hun og vendte sig rædselsslagen om, — der kom en ind i hulen, som hun havde gjort til sit bedekammer for at kunne bede ganske uforstyrret! Det var kongen; tårerne løb ham ned over hans kinder, og han kastede sig på knæ foran hende og udbød: »Tilgiv mig! Gud tilgive mig!«

Malcolm og Margrethe herskede lykkeligt i Skotland en række år endnu. Margrethe drog stadig særlig omsorg for religionen. Hun opnåede, at der blev holdt en synode, hvorpå der blev truffet forskellige bestemmelser til fordel for den skotske kirke, og hun byggede flere kirker og grundlagde Dunfermline Abbediet, i hvis kirke hendes grav findes. Hun døde i 1093 og blev erklæret for helgen af Pave Innocens IV. Det er hendes fest, kirken fejrer den 10. juni.

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 · Telefon 4895
· Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

MEJERIE
Desterbeo

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

„Veni creator“ (sluttet fra forside)

Edinburgh og Herzogenbosch, i domkirken i Strassbourg, samt i domkirken i Firenze og i Paderborn holdt de respektive biskopper — hver på sit sprog — en ganske kort pinseprædiken, og i tilslutning hertil sang de pågældende katedralers domkor og menigheder så hver sit vers af den gamle pinsehymne. Udsendelsen transmitteredes af den hollandske, belgiske og franske radio. (KNA).

AFRIKA-PROBLEMET

Det amerikanske katolske ugeskrift »America« stammer nedenstående oplysninger fra. De viser til fulde de problemer, som rejser sig i forbindelse hermed for Amerikas vedkommende — problemerne er imidlertid ikke mindre aktuelle for Europas vedkommende.

*

Ifølge de nyeste oplysninger lever der idag på det afrikanske kontinent op imod 211 millioner mennesker, hvoraf ca. 17 millioner er katolikker, 13 millioner protestanter, 8 millioner medlemmer af østlige-kristne riter, 86 millioner muhammedanere og 87 millioner hedninger. Dette talmæssige forhold forskydes imidlertid totalt, når man ser på hvilken religion de 710 afrikanske studerende tilhører, som i øjeblikket studerer ved amerikanske universiteter: af disse er kun 40 katolikker, medens 375 er protestanter, 85 medlemmer af østlige-kristne riter og 210 muhammedanere.

Kun en ganske ringe brøkdelen af disse studenter studerer ved katolske lærestalter — der forefindes som bekendt flere både ansatte og anerkendte universiteter i USA. Næsten alle disse studenter lever af stipendier, som er tilstået dem af forskellige private organisationer. Der er ikke en eneste katolsk organisation i Amerika — lige så lidt som i de øvrige lande i »vesten«, som beskæftiger sig med dette problem, der imidlertid udgør en opfordring og en mulighed for vesten, og da fremfor alt for katolikkerne.

Som eksempel på et målbevidst fremadstræbende land må nævnes Tanganyika, der formentlig vil nå frem til at forvalte sig selv i løbet af få år. Af Tanganyikas otte millioner indbyggere er en million katolikker. Af de 46 studerende fra Tanganyika, der i øjeblikket opholder sig på studiecophold i udlandet, er kun 12 katolikker.

Afrika er ved at vågne af sin årtusindlange slummer, og Afrika ser kun med sine unge studerendes øjne. Indfødte akademikere er normalt i høj kurs blandt deres ikke uddannede landsmænd — de er selvsikrede til at overtage landets ledelse efterhånden som udviklingen går i den retning.

URBI ET ORBI

Mange nationer er sig disse forhold bevidst: Sovjetunionen viser for eksempel den allerstørste interesse for uddannelsen af indfødte afrikanske studerende, og Moskva yder betydeligere stipendier end USA. Der er ikke så få af disse afrikanske studerende, der gennem ubehagelige erfaringer har mistet tilliden til kristendommen og som derfor har vendt sig til materialismen og måske endda til kommunismen. Disse kendsgerninger beviser hvor påtrængende det er at søge klarung på dette problem.

En øget tildeling af stipendier til unge afrikanere til uddannelse ved katolske institutioner ville selvfølgelig være omgående forholdsregel, som man burde se i øjnene. Men principielt ville det velsagtens være mere formålstjenligt at søge oprettet en organisation, der kunne koordinere hjælp af den art og drage omsorg for mulighederne derfor. Dette ville også være i samklang med den meget indtrængende appel, som Pave Pius XII har fremsat i sin encyklika »fidei donum« og fremfor alt i sin tale ved den sidste verdenskongres for lægmandsapotlatet i Rom sidste år i oktober.

Algier -

(sluttet fra side 278)

me, og præstemanglen gør sig selvfølgelig yderst følelig. Efter 1945 er der imidlertid groet en målbevidst og systematisk arbejdende katolsk aktion frem, og der ligger noget meget tragisk i den omstændighed, at netop de unge og ubefæstede kristenmenigheder i Algier gennem de seneste års politiske begivenheder er blevet hvirvlet ud i splittelse og splid. Akkurat ligesom i selve Frankrig går den politiske splittelse nemlig lige tværs igennem den kristne befolkningsdel. Af den grund har såvel episkopatet som den officielle katolske aktion atter og atter fremhævet, at der måtte findes en politisk løsning, der svarer til kristendommens ånd og således tager hensyn til begge befolkningsgrupper. Det er ikke så forfærdelig længe siden, at den katolske aktion i Algier sluttede sit program med ordene: »Algier må blive en nation, der på den ene side afviser enhver form for kolonialisme, men på den anden side også afviser enhver form for nationalisme, der vil kunne krænke de kristne algerers rettigheder. Vi vil for enhver pris skabe et folkefællesskab, hvor europæere og muhammedanere står i gensidig forståelse, og kan agte og respektere hverandre.« (KNA).

Hidtil største pilgrimsfærd til Øm

Når vi nu tænker tilbage på valfarten, er det først og fremmest en følelse af glæde og taknemmelighed, der gør sig gældende — dels på grund af den store religiøse oplevelse, som den igen var, og dels fordi vi havde årets hidtil skønneste og varmeste søndagsvejr, der sikkert også var medvirkende til, at der i år var mange flere deltagere end i fjor, nemlig henved 2000, hvoraf mange kom fra de fjernestliggende menigheder såvel i Jylland som på Fyn, og på initiativ af en Odense-gruppe var ca. 40 unge allerede begyndt valfarten med at gå den lange vej fra Skanderborg til Øm bærende et kors, som de selv havde skåret af grene og smykket med løv.

I sin tale under messen kom biskoppen bl. a. ind på, at det er glædeligt at konstatere, hvorledes kærligheden til Guds Moder stadig vokser herhjemme, og det er således også hende, der denne dag har ført os på vejen til Øm og derved først og fremmest har ført os til sin søns offer, messeofferet, som jo for os er den højeste form, hvorunder vi kommer i berøring med — og tilegner os frelsens mysterier. Bl. a. herudfra kan vi se den stilling, som

Guds Moder nu engang indtager i sin søns frelserværk.

Dagens store overraskelse var biskoppens foræring til os: en smuk, gammel statue — måske helt fra vor katolske middelalder — som første gang i år blev båret rundt i processionen, og herefter kan vi endelig prise os lykkelige over at have en værdig »Vor Frue af Øm«.

Statuen stammer fra St. Ansgars kirke i København, og det er interessant at tænke på, at den statue, som er blevet »Vor Frue af Åsebakken«, stammer fra samme kirke, således at statuerne på begge vore største valfartssteder er udgået fra vor hjemlige moderkirke.

I sin tale umiddelbart før processionen kom biskoppen ind på den alvorlige verdenssituation og sagde bl. a., at det kunne se ud til, at verden gik sin undergang i møde, hvis ikke der blev gjort noget effektivt for at nedkalde Guds nåde og barmhjertighed over menneskene, og han pålagde os derfor at gøre vor valfart til en virkelig bøn-procession og bodsgang.

Valfartskomiteen.

Katolsk

Ugeblad

106. ÅRGANG

15. JUNI 1958

NR. 24

INGEN MÆGLING MELLEMSKVA OG VATI-KANET

Østrigsk afvisning af påstand om „indflydelsesrige østrigske kredses mæglerrolle“

Det østrigske katolske pressebureau, »Kathpress«, erklærede i mandags, at man i Wien er mere end forbyttet over en artikel, der er udsendt af SPD-presse-tjeneste i Bonn og som beskæftiger sig med en påstået udtalelse i det katolske ugeblad »Furche«, der er Østrigs førende katolske blad, og ifølge hvilket der i øjeblikket skulle være forhandlinger i gang om kontakt mellem Moskva og Vatikanet.

»Die Furche« har, erklærer »Kathpress«, gennem nogen tid bragt en artikelserie med emnet »Kirken, Kreml og Kontakt«, skrevet af Nikolaus Basseches, der før anden verdenskrig var Wienerbladet »Neue Freie Presse«s korrespondent i Moskva. Basseches beskæftigede sig i denne artikelserie med de religiøse og kirkelige forhold i Sovjetunionen. Forfatteren, der nu er free-lance og bor i Schaffhausen, har i den sjette og sidste artikel i serien, der udkom i »Furche«s nr. 20 for 17. maj i år, i alt væsentligt beskæftiget sig med de kombinationer, der allerede flere år har verseret i verdenspressen, om påståede eller faktiske forsøg fra russisk side på at komme på talefod med Vatikanet. De kommentarer, som forfatteren knytter til disse kombinationer, beror udelukkende på formodninger, som han anstiller ud fra sit kendskab til indre-russiske forhold.

Det er imidlertid helt absurd — hævder man i Wien — at ville gøre disse forfatterens rent private meninger til en officiel stillingtagen til sagen fra »Furche«s side, ydermere da forfatteren aldeles ingen tilknytning har til Østrig. Lige så misvisende er den formodning, at »Furche« skulle være en af de kanaler, gennem hvilke Moskva søger at afføle muligheden for om hvorvidt der skulle være udsigt til resultat af et officielt skridt fra Kreml. Der er ingen i Østrig, der i Basseches artikler har ment at kunne se en formidlerrolle for katolske kredse i Østrig i forholdet mellem Moskva og Vatikanet.

Den pågældende artikel i SPD's pressetjeneste havde til overskrift: »Moskva ude med føler til Vatikanet« og meddelte bl. a. med Wien som påstået kilde: »Katolske kredse i Østrig, som har opnået betydelig anseelse for at være repræsentanter for en vidtskuende katolicisme, er i disse dage trådt frem for offentligheden med en redegørelse, som må tillægges betydning af allerstørste format, og som sætter den daglige politik aldeles i baggrunden. Personligheder, der må betragtes som »Katolsk avantgarde«, men som trods deres afgjort anti-kommunistiske indstilling alligevel går ind for en tilnærmelse mellem øst og vest indenfor det rimeliges grænser, har i deres talerør, »Furche«, fremsat udtalelser om de bestræbelser, som Kreml udfolder for at opnå kontakt med Vatikanet. Der må tillægges disse fremstillinger så meget des større betydning som der netop tillægges disse kredse en vis mæglerrolle.« (KNA)

Agtelse for alles rettigheder

Ærkebiskoppen af Algier svarer på appel fra velfærdsudvalget

Ærkebiskoppen af Algier, mgr. Leon Duval, har i den forløbne uge besvaret en henvendelse, som den i Algier oprettede såkaldte »velfærdskomité«, under ledelse af general Massu, havde rettet til ham. Velfærdsudvalget havde givet udtryk for ønsket om, at ærkebiskoppen ville give sit minde til den store bevægelse for »alle hjerters endrægtighed«; den ville — hed det i henvendelsen — sikre den religiøse frihed og enigheden mellem alle åndelige kræfter.

Alverden er klar over — svarede ærkebiskop Duval — at han i de sidste 11 år uophørligt har appelleret til alle mennesker med god vilje om gensidig forståelse og agtelse for alles rettigheder. Siden november 1954 har

SKRIFTEMÅLET -

samvittighedsransagelse og selverkendelse

Hvad sker der nu i Frankrig?

Æresdoktor-grad til Stensen-forskeren pater G. Scherz

På besøg hos Vor Herre Kirken og sporten

Apostolisk konstitution om det Pavelige Pastoralinstitut

Under den sædvanlige generalaudiens i sidste uge behandlede Pave Pius XII en nær forestående publicering af en Apostolisk Konstitution om det Pavelige Pastoralinstitut.

Med offentliggørelsen af denne konstitution bliver instituttet officielt oprettet og godkendt. Institutionen blev oprettet efter den Hellige Faders ønske og skulle tjene verdens- og ordensgejstliges uddannelse i moderne sjælesorg samt uddannelsen af særlige docenter i pastoralteologi til lærerstalterne. Forelæsningerne påbegyndtes for et år siden, og instituttets leder er pater Raimondo Spiazzi O.P.

Paven henvendte sig ved audiensen i en kort tale direkte til lederen af og de studerende fra det Pavelige Pastoralinstitut. Iøvrigt deltog i alt omkring 10.000 pilgrimme fra alle verdenshjørner i audiensen, deriblandt hundredevis af små romerske førstekommu-nikanter, der alle stod med hvide liljer i hånden i nærheden af den pavelige trone. (KNA)

Berlins biskop må heller ikke besøge sine menigheder i Øst-zonen

Myndighederne i Øst-Berlin har — efter hvad det biskoppelige ordinariat i Berlin meddeler — nægtet biskoppen af Berlin, dr. Julius Döpfner, indrejsetilladelse til at besøge de sogne, der ligger i de dele af bispedømmet Berlin, som ligger i sovjetzonen. Biskop Döpfner havde ansøgt flere gange og skulle på henholdsvis konfirmationsrejse og visitats. (KNA)

han gang på gang opfordret til besindighed og forsoning. »Jeg kan kun glæde mig over alt, som indebærer tegn på forsoning og som er det,« erklærede ærkebiskoppen. (KNA)

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

K&K

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landeretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1267
Leverandør til kat. Menighed

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRER OG ENTREPRENØRER

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Støt annoncerne

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramshæred 31 . Telf. 22530

Lys . Kraft . Varme
Leverandør t. Sct. Ansgars Kirke

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smede- og Maskinværktøjs, aut. Vand- og
Gassmester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af I.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester
Sanitet - Centralvarme
Algade 5B . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester
Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

Mathias
Christensen
TLF. 215 56
ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6
Telefon 3 42 33
Aalborg

Skriftemålet -

samvittighedsransagelse og selverkendelse

Skriftemålet har altid hørt til katolsk praksis.

Ansgar, der bragte kristendommen til Danmark, forkyndte samme lære om skriftemålet, som alle katolske præster gør den dag i dag.

Luther selv fremhævede skriftemålets nødvendighed i sin lille katekismus. Lige efter hans død bad stadsrådet i Nürnberg Karl V om at genindføre det katolske skriftemål ved kejserligt edikt.

Den berømte filosof Leibnitz siger: »Det kan ikke nægtes, at skriftemålet er guddommelig visdom.« Og Goethe: »Man skulle aldrig have taget privat-skriftemålet fra folket.«

Mange andre ikke-katolikker har vist forståelse for skriftemålets værdi. I 1877 erklærede 800 præster i den engelske statskirke, at de gerne ville indføre skriftemålet i deres sogne. I 1920 sluttede 150 tyske evangeliske præster sig til en lignende erklæring. Herhjemme er forståelsen for skriftemålets betydning ved at brede sig.

Alligevel bliver skriftemålet ofte angrebet. Man påstår, at det er umandigt, nedværdigende, en tilskyndelse til synd; at det svækker karakteren eller at det bare betyder, at man betaler en bøde for straks at synde påny, o. s. v.

Sådanne påstande viser kun vedkommendes uvidenhed om skriftemålets væsen og om dets plads i enhver katoliks liv.

Ganske vist bliver enhver synder tilgivet, der af kærlighed til Gud angreder sin synd, men hvis han ved, at Kristus byder ham at skrifte alle alvorlige overtrædelser, er han dog forpligtet til at adlyde Kristi bud. Forsåvidt er skriftemålet nødvendigt for at opnå syndsforladelse.

Vi har alle en dybtliggende tilbøjelighed til at gøre det, vi har lyst til. Men, hvad vi har lyst til, er undertiden forkert — og det ved vi meget vel! Dersom vi alligevel gør det, så gør vi bevidst noget forkert: vi begår synd. Kristus kom ned på jorden, levede, prædikede og døde for vor skyld, så at Gud måtte tilgive os på grund af hans offer og vor anger. Denne tilgivelse skulle dog ikke være automatisk.

Før en katolik går til skrifte, må

han angre alle alvorlige synder, han har gjort sig skyldig i. Han må derfor ransage sin samvittighed for at blive klar over, hvor han har fejlet. Han må fortryde, at han har syndet, fordi han derved har krænket Guds majestæt og »korsfæstet Jesus Kristus påny«; eller i det mindste må han vende sig bort fra sine synder, fordi han frygter den syndestraf, som Gud har åbenbaret. Der kan selvsagt ikke være tale om ægte anger, medmindre man også fatter et alvorligt forsæt om i fremtiden med Guds hjælp at undgå disse synder. Først når alle disse betingelser er til stede, er man rede til at opsøge præsten som sin sjæls læge.

En præst har ligesom en læge studeret i årevis for at erhverve sig de kundskaber, han har brug for, for at kunne stille en rigtig diagnose og finde frem til den bedste kur for den syge sjæl. Ingen præst får lov at virke som skriftefader, hvis han ikke har bestået en særlig eksamen og modtaget den stedlige biskops udtrykkelige bemyndigelse.

En læge er bedst i stand til at hjælpe, når patienten kan gøre rede for, hvordan han befinder sig. For en præst gælder det i endnu højere grad, at han må regne med skriftebarnets åbenhjertige bekendelse. Når præsten er overbevist om, at den skriftende er oprigtig i sin anger og besluttet på at forbedre sig, tilgiver han ham i Guds navn, idet han gør brug af den fuldmagt, han har modtaget af Kristus. Så er skriftebarnet *sikker* på, at han er helbredt. Han har gjort sin part og til gengæld fået Guds forsikring om tilgivelse gennem en af Kristus beskikket præst. Ingen trøst er større end visheden om igen at stå i venskabsforhold til Gud.

Det er i korte træk den katolske opfattelse af skriftemålet. Enhver anden opfattelse er forkert.

At præster skulle forlange betaling for skriftemål er bare uvidende eller ondsindet snak. Kirken lærer, at selv det at tage imod penge, som frivilligt bliver tilbudt for et skriftemål, ville være en meget alvorlig synd (simoni).

Mange hævder, at en katolik tager det lettere med at synde, fordi han ved, at han så nemt kan få syndsfor-

ladelse. Det er så afgjort forkert. Findes der ikke ofte mennesker, der over det onde, fordi »ingen nogensinde vil få det at vide«, medens de ville betænke sig, hvis de vidste, de måtte skrifte det bagefter? Hvis en eller anden katolik virkelig var mere rede til at begå en synd ud fra den tanke, at det er så nemt at gå til skrifte, så ville vedkommende vise en frygtelig misforståelse af meningen ved skriftemålet. Dette består nemlig ikke i en blot og bar opremsning af synder; det medfører foruden syndsbeholdelse (og fremfor alt) ægte anger og et virkeligt forsæt med alle kræfter at kæmpe mod fristelsen, hvis denne igen viser sig.

Skriftemålet er faktisk et udmærket middel til at styrke viljen i dens højeste stræben. Selve den kendsgerning, at man skal bekende sine svagheder for et medmenneske, får en til at se disse resolut i øjnene — der levnes meget mindre plads til selvbedrag og dydig selvtilfredshed. Det er heller ikke noget umandigt eller nedværdigende ved at skrifte — tværtimod! Åbent og ærligt at vedgå sine fejl kræver netop ikke så lidt mod og højsind.

Det påstås undertiden, at skriftemålet giver præsterne for megen magt og lader dem udfritte vore private anliggender. Men en præst må aldrig røbe noget, han har fået kendskab til i sin egenskab som skriftefader, ikke engang for at redde sit eget eller en andens liv. Han må kun benytte sig af sådan viden for at vejlede samme person, og det kun under skriftemålet. (Pønitenten selv kan naturligvis give præsten lov til at bruge denne viden, f. eks. når han spørger ham til råds udenfor skriftemålet.) Denne tavshedspligt kaldes »skriftemålets segl«, hvorved præsten i endnu højere grad end juristen og lægen bindes til tavshed angående betroede hemmeligheder. Hvis en skriftefader overhovedet stiller et spørgsmål, så er det kun for bedre at kunne dømme og hjælpe. Hvis skriftemålet altså giver præsterne nogen magt, er det magten til at fremme Guds rige på jorden ved at helbrede syge sjæle og skænke dem »vederkvælgelse«, som Kristus lovede dem, der er »bekymrede og besværede«.

Skriftemålet er Guds egen højere domstol på jorden, til hvilken synderen kan appellere mod den dom, som ifølge sagens natur fældes mod ham i det øjeblik, han synder. Præsten har den fulde magt til at fungere ikke kun som en sjælens læge, men også som dommer, for Kristus sagde: »Modtag Helligånden! Dem, I tilgiver deres synder, er de tilgivne, og dem, I beholder deres synder, er de beholdne.« (Joh. 20, 21—23).

Skriftlæsningens frugt

Nutiden frembyder et mærkeligt syn, når man tænker på bibelfortolkning og bibellæsning. Kaster man nemlig et blik på det arbejde, moderne skriftfortolkere har gjort og stadig gør, opdager man kommentarer til biblen, der kun giver oplysninger om ting, der hører hjemme i profanhistorie, i arkæologien, i filologien og lignende videnskaber. Det religiøse indhold tages der så godt som intet hensyn til. Den slags hjælpemidler bliver for den almindelige læser en stor skuffelse. Med rette klager man over, at den slags skriftfortolkning virker udtørrende, ja dræbende på hans sjæl, den løfter ikke ånden op til Gud og giver denne heller ikke den ventede næring og fremmer derfor ikke det indre liv. Men således går det, når videnskabsmændene bliver ensidige og fuldstændigt glemmer, at biblen er Guds ord, og at det er deres opgave at klarlægge de religiøse skatte, som de hellige bøger gemmer, nemlig hvad de betyder for vor kristne tro og den kristne livsførelse. Da Gud i sin tid talte til os gennem patriarker og profeter og til sidst gennem sin Søn, var det hans agt at vise os, hvordan vi med hans hjælp kan komme ud af syndens tilstand, hvori hele slægten befandt sig; hvordan vi, der er skabt i Guds billede, mere og mere kan blive ligedannede med Guds Søns billede, siden dette jo er alles kald; hvordan alle de, som ved dåben er blevet Guds børn og arvinger, kan føle trost i håbet på Guds magt og godhed og troskab og gøre sig rede til den lovede plads i hans evige rige, når den jordiske prøvetid er endt. Hvis skriftfortolkerne ville huske, at de skulle vise og forklare disse værdier i de hellige bøger, så ville de troende ved deres hjælp i biblen finde et strålende lys, en stadig opmuntring til det gode og en inderlig glæde i Gud.

Er det beklageligt, at moderne eksegeter er så ensidige og glemmer hovedsagen, så er det ligefrem trist, ja modbydeligt at se, hvorledes *Jehovas vidner*, disse »seriøse« bibelforskere, ligefrem mishandler de hellige bøger. De håner kristendommens dybeste mysterium, den helligste treenighed; de nægter sjælens naturlige udødelighed; med had og bagvaskelse kæmper de mod Kristi kirke; de fordrejer læren om de sidste ting og i stedet for kærlighed opelsker de snarere hadets ånd og fanatisme. Denne sekt er et af kristendommens sørgeligste vrængebilleder og en alarmerende illustration til, hvad skriftlæsning uden kirkens vejledning kan føre til.

Heldigvis er der endnu en anden måde at bruge biblen på. St. Hieronymus, hvis hele liv var viet arbejdet med denne bog, udtalte som sit lange livs erfaring: at fordybe sig i de hellige bøger, at holde betragtning over deres sandheder, kun at kende dem og ikke noget andet, det var for ham

at bo i himlen, medens han endnu levede her på denne jord. Fra ham stammer også det ord: »Ikke at kende den hellige skrift er det samme som ikke at kende Kristus«. For den i den gamle pagt lovede Messias var årsagen til det israelitiske folks eksistens og historie. Han var dets tro og håb,

Teologisk æresdoktor-grad
til pater Scherz

Universitetet i Münster har tildelt dr. phil., pater G. Scherz CSSR den teologiske æresdoktorgrad. — Vi henviser til omtale andetsteds i bladet.

dets storhed og herlighed. Som Abrahams og Davids efterkommer skulle hele verdens frelser træde ud i livet.

3. søndag efter pinse

15. juni 1958

DET BRÆNDENDE HJERTE!

(Sct. Lucas evgl. 15, 1—10).

Vi taler så ofte om verdens elendighed og om menneskenes syndighed, og begge dele er uomstødelige, sørgelige kendsgerninger. Men vi må nødtigt begå den fejl at mene, at vi ligesom betragter disse kendsgerninger udefra. Her bliver der nemlig for en gangs skyld virkelig tale om at se sagen indefra, for vi er selv en del af elendigheden og syndigheden, medmindre nogen af os skulle indtage den sjældne særstilling at være helgen!

På denne baggrund fortæller evangeliet os noget forunderligt, nemlig dét, at midt i elendigheden står Jesus Kristus! Han hader synden i menneskenes hjerner og alle syndens følger af ondskab i verden, men han elsker synderne, på samme måde som en god og kærlig læge hader al sygdom, men elsker de mennesker, der er bukket under for sygdommens magt. »De raske har ikke brug for læge, men de syge!« siger han, og »jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse.« (S. Luc. 5, 31—32). Og han illustrerer sin kærlighed ved lignelserne om det vildfarne får og den tabte drakme. Sådant er syndernes ven og han er den evige, almægtige Gud! Så lykkeligt er »toldere og syndere« stillet, og vi er enige om, at vi alle hører til i deres flok. I dag kan vi virkelig sige, at vi er omtalt i evangeliet. Vi er selv kommet med på billedet! Og vi plejer jo så gerne at ville se os selv.

Kan vi så udfra en sådan betragtning af Frelserens kærlighed lade alt stå til og slå os til ro med, at vi er og bliver syndere og Jesus Kristus den nådige, tilgivende frelser? Ingenlunde! Det ville være en uhyggelig fordrejelse af sagen. Vi skal lægge mærke til to ting: For det første, at evangeliets toldere og syndere samledes om Jesus for at høre ham, og for det andet, at Jesus i de to lignelser taler om himlens glæde over den synder, som gør bod!

Derfor bliver spørgsmålet, vi skal gøre os selv i dag, om vi midt i vor syndighed søger Jesus Kristus som den behagelige, stadige tilgivelse, der garanterer os at kunne fortsætte i vore synder, eller som den, hvis ord vi vil høre og tage som grundlov for et helt nyt liv, i hvilket vi omvender os og gør bod. Og omvendelse må vi ikke forstå som en letkøbt følelse, men et stadig fortsat, alvorligt forsøg på at rette alle vore tanker og hensigter mod Gud som sidste og evige mål for vore handlinger. Det er han og hans ord og hans kærlighed, der for os skal overstråle alt andet, så vi ikke mere lever for os selv, endsiige for vore synder, ej heller for vore lyster eller for vore venner, men for ham, *Vennen over alle venner*, i hvem vi finder alt og alle!

*

Nu er vi i juni måned. I vore kirker brænder der lys ved Jesu Hjertestatuen eller -billedet, og vi søger hen til ham, der viser os sit brændende, gennemborede hjerte. Lad os så ikke gøre *Jesu Hjerte-andagten* til en vanskelighed i vort trosliv ved at hengive os til spekulationer af teologisk art. Enhver kan forstå Jesu Hjerte-billedets jævne og enfoldige tale: Frelseren siger til os, at vi skal se hans hjertes store kærlighed til den evige fader, hvis gerning han var kommet til verden for at gøre, og til synderne, for hvem han ofrede sig helt for at lære dem at elske Gud og at finde al deres lykke i forsøget på at gøre dét, som er Guds hellige vilje! Vi fatter ved vor andagt lidt af frelserhertets lidelse, og vi søger at forene os med det for at være med i dets sone og bod. Vor bøn er om kærlighed fra hans hjertes flammer og tænker inderligt på, at de brænder for synderne, for de lige-gyldige, for de frafaldne fra troen, for de vrangtroende, for de åndeligt døde, for de fordærvede, for de onde og måske især for alle dem, vi ikke synes om! Det giver os noget at tænke over, når vi skal søge at fatte et nyt sindelag, dét, som var i Kristus Jesus!

*

Gud er kærlighed! siger sct. Johannes (1. br. 4, 16), og den guddommelige kærlighed er så ubegrænset, så altomfattende, at den også omfatter enhver af os! Dét er ikke til at forstå, hvis vi da har et gran af selverkendelse! Derfor beder vi ydmygt: *Jesu allerhelligste hjerte, forbarm dig over os!* Amen.

N. R. M. Oppermann.

Ved Moseloven skulle menneskene opdrages og forberedes til Kristus.

I det nye testamente skildres Kristus som den, der »er blevet os visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning«. (I. Kor. 1, 30). Evangelierne åbenbarer ham som retfærdighedens, kærlighedens og barmhjertighedens højeste og mest fuldkomne ideal. I al modgang og ulykke skænker han sand trøst og guddommelig kraft til at bære livets kors og holde ud, indtil prøven er bestået og sejren vundet. Og det mest hemmelighedsfulde, som evangeliet

fortæller om ham, er, at han er vin-stokken, der bærer alle dem, som tilhører ham, som grene, og de får liv og frugtbarhed af ham.

Det er ganske sikkert, at bibellæsning bliver til stor velsignelse for den, hvis hjerte er forberedt på den rette måde, og som lader sig lede af en kyndig lærer. Den er en fromheds-øvelse, der modner den kristne personlighed. St. Augustin kaldte den »et sakramente for øret«. Dermed ville han sige, at Gud selv på en særlig måde bliver nærværende og handlen- de under denne læsning. Vi møder i

den Gud og hans nåde, som renser vore sjæle. (Jo. 15, 3). Vi møder også Guds dom. »Thi Guds ord er levende og virkende og skarpere end noget tvægget sværd og trænger så dybt ind, at det sonderdeler sjæl og ånd, marv og ben og er dommer over hjer- ternes tanker og meninger.« (Heb. 4, 12). Det er store ting, der her tillæg- ges Guds ord. »Levende« træder det frem af den levende Guds mund og vækker og øger nyt og overnaturligt liv. Vor Frelser siger jo: »Det ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv«. (Jo. 6, 63). Guds ord er »et tvægget sværd« eller »åndens sværd«, som vi uafbrudt og fast skal føre både i hånden og i hjertet og i munden. (Ef. 6, 13—17). Med dette skarpe sværd har vor Frelser selv overvun- det fristeren i ørkenen. Også vi skal forsvare os med dette våben mod Sa- tans angreb, hakke lidenskabernes lænker itu, bane os en vej gennem denne verden og tilkæmpe os paradiset. Dette sværd »trænger dybt ind« og tvinger os til en adskillelse og af- gørelse. Vi skal træffe et valg, enten for eller imod Kristus. »Dommer« er ordet, d. v. s. en retsindig og upartisk voldgiftsmand i vor samvittighed. Guds ord er højesteret for hele vor moralske livsførelse.

Af egen erfaring ved vi, at, når vi læser de hellige bøger, får vor tro stadig nye impulser gennem åbenbar- ingens grundsandheder, og vi und- går den fare, at vor tro svinder ind eller kommer på afveje. Den hellige tekst giver stadig nyt lys og ny kraft både til sjælens lutring og opdrift. Et bibelord i det rette øjeblik og på det rette sted kaster tvivlstanker over ende og giver sjælen styrke i tunge ti- mer og sikrer mod fortvivlelse. I Au- gustinus' bekendelser læser vi, at et skriftsted (Rom. 13, 11—14) blev af- gørende for hele hans liv. Og for Frans af Assisi viste et andet vejen til den evangeliske fattigdom. (Luk. 10, 3 f.).

Foruden Hebræerbrevet viser også andre af Pauli breve, hvor stor en ån- delig berigelse læsningen af den hel- lige skrift kan forskaffe os. Han taler om den *belæring*, det gamle testamen- te giver. (Det nye testamente var den- gang endnu ikke blevet til, men var på vej). Endnu den dag i dag konsta- terer vi en række meget vigtige sand- heder i det: frem for alt den funda- mentale troslære om den ene sande Guds eksistens og væsen. Hvad der el- lers eksisterer, er uden undtagelse skabt af ham. Beretningen om synde- faldet forklarer os den gådefulde til- stand, hvori vor slægt befinder sig. Spådommene om den lovede Messias godtgør, at Kristus er sendt af Gud og skal være hele verdens Frelser, ikke blot jødernes. Hvor lidt vidste dengang hedningsfolkene i forhold til jøderne!

Paulus taler også om *skriftens trøst*, der tillige med tålmodighedens dyd skal opretholde vort håb. Vi ser jo i disse gamle bøger herlige skikkelser, som kan være vore forbilleder, mænd og kvinder, opfyldt af tro, bønnens ånd og heroisk kraft til lidelse og ofre.

På besøg hos Vor Herre

2

(Sct. Augustins kirke,
København).

En af de ting, man glæder sig mest over, når man kommer til et katolsk land, er det overvældende indtryk af, i hvor høj grad kirken indtager en central stilling i samfundet. Ikke blot plejer gudstjenesterne at være godt besøgt. Men der er mange mennesker i kirken på alle tider af dagen. Det er for hine mennesker en såre selvfølge- lig ting, at man ikke går forbi en kirke, når man har tid til at gå der- ind. Gud er vor far og gode ven. Intet er mere velgørende end at dvæle i hans bolig. Derfor benytter man en- hver god lejlighed til at søge ind un- der kirkens buer og friske sindet op ved en hjertelig bøn.

Mange af vore katolikker gør det samme herhjemme. Men de har ikke den opmuntring, der ligger deri, at lige meget, hvornår man kommer, er der altid mange i kirken.

Dette skrives netop for at opfordre dem, der ikke har denne gode vane, til ofte at gå på besøg hos Vorherre, medmindre de bor så langt fra kirken, at det kun sjældent kan lade sig gøre.

Alle ved jo, at det ikke kommer så

meget an på, hvad man siger til Gud som det, at man siger noget. Eller man gøres som bondemanden i Ars, der nøjedes med at »se på Vorherre«, og følte, at Vorherre så på ham.

Du har haft en eller anden fortræ- delighed, en af disse små eller store skuffelser eller ærgrelser, som man så let kommer ud for. Så går du ind i kirken og ser dig selv og dit liv i Guds lys. Det varer ikke længe, før du opdager, at du igen har taget dig selv for højtideligt eller har lagt for me- gen vægt på småting. Det er ikke altid let at komme ud af det med menne- sker, men Gud er altid den samme, og hans kærlighed til os er uforandret. Det er så godt at rette blikket opad en stund i stedet for at lade sig besætte af de jordiske ting. Du kommer ud af kirken forfrisket og i bedre lune, end da du gik derind.

Men forudsætningen er, at du føler dig hjemme i Guds hus, og at du for- står, at du ikke behøver at sætte dine ord på skruer, fordi du taler til Gud.

(»Katolsk Sogneblad«)

(Sluttes s. 295).

Af forsigtighedsgrunde var vi gået udenom Paris i de urolige dage nu sidst i maj — med det resultat, at vi kom til at »fejre Jeanne d'Arc« i Reims. Og her fik vi påny syn for sagn om, at næppe nogen anden helgen nyder så stor en popularitet i Frankrig som Jeanne d'Arc. Lige siden hine bevægede dage, der rev en jævn fårevogterske ud af landlivets fred, drog hende ind i krigens virvar og skabte Jomfruen af Orleans, lige siden da har menneskene gransket og forherliget denne hemmelighedsfulde kraft og dens betydning. Historieskribere og digtere, malere og billedhuggere har til alle tider og i alle lande beskæftiget sig med hendes person. Hvem kender ikke hendes skikkelse fra Claudel, Schillers eller Bernard Shaws værker? Hvem har ikke engang set en af de mangfoldige fremstillinger af hende f. eks. i gengivelser af monumenter rundt om i Frankrig eller i historiske lærebøger? Et halvt årtusind efter at hun blev brændt på bålet i Rouen har kirken helgenkåret hende og dermed anerkendt hendes guddommelige sendelse.

Jeanne d'Arc står for os i dag mindre som den stolte kriger, der opildner sine tropper til nye sejre under vajende faner. Hendes skikkelse vækker langt snarere i os erindringen om den jævne bondepige, der — født i Domremy og udelukkende følgende en indre guddommelig indskydelse — forlod sit bondeland og frelste fædrelandet.

Til trods for alt det, der i tidernes løb er talt og skrevet om hende, er det vanskeligt for os mennesker af i dag at trænge ind i den tids ånd, der skabte en så mægtig skikkelse. Allige-

vel kommer den os lyslevende i møde i de gotiske katedraler, som endnu den dag i dag danner midtpunktet i mange franske byer og landsbyer. Her åbenbares den troens magt, der var i stand til at rejse disse mesterværker. Et særligt vidne om hin tids religiøse blomstring i Frankrig er den vidunderlige katedral i Reims, der også får en særlig betydning i Jeanne d'Arcs liv. Den fører os tilbage til de dage, da et helt folk samledes om opførelsen af et så herligt gudshus, da man ikke skyede nogensomhelst møje eller besvær for at rejse disse mesterværker. Allerede i 1211 var grundstenen

Katedralen i Reims med Jeanne d'Arc's statue foran.

lagt til den kirke, hvis opførelse fordrede to århundreders religiøs opførelse. Først i begyndelsen af det 15. århundrede — på det tidspunkt, da Jeanne d'Arc trådte frem — blev de øvre gallerier færdige, og facaden fik dermed det udseende, den har i dag. Adskillige kunstværker erindrer om den unge helgeninde. På pladsen foran kirken, hvor hun stolt over opfyldelsen af sit høje kald kunne føre den

(Sluttes s. 295).

Hvad sker der

Efter de ualmindeligt bevægede dage i Frankrig er general de Gaulle altså kommet til magten. Pierre Pflimlin, en af den franske republikks mest betydelige personligheder, havde fået ministerpræsidentens tøjler i hænde et år for sent til at han virkelig var i stand til at udrette noget — da han kom til, var alle muligheder udelukket, al energi og al god vilje måtte vige pladsen for følelsesbetonede momenter — og da han sluttelig måtte overrække præsident Coty sit kabinets dimissionsbegæring, ja, da var der faktisk sat punktum for et kapitel af Frankrigs historie.

Men lad os lige i korthed repetere begivenhedernes gang. Til at begynde med syntes det, som om Pflimlin havde hånd i hanke med situationen, omend det forekom umuligt at få de rebellerende kræfter i Alger og Korsika under kontrol igen. Da så tre uafhængige ministre af hans kabinet trådte tilbage, var der intet andet for ham at gøre end at dimissionere, endskønt han stadig havde nationalforsamlingens store flertal i ryggen. Præsident Coty truer nu med at gå, dersom parlamentet ikke ville gå ind for, at de Gaulle dannede regering, og Coty overtog derpå selv forhandlingerne med de enkelte partier, efter at generalen havde afslået at forhandle med disse og blot sat sig hen og afventede på sit lothringske landsæde. Det var socialisternes holdning, der blev afgørende, men efter en heftig debat gik de dog med en lille majoritet ind for, at man overlod magten til de Gaulle. Generalen har været klog nok til at optage en række republikanske ministre — deriblandt forgængeren Pflimlin og socialistførereren Guy Mollet — i sit kabinet, han opnåede dermed parlamentets godkendelse med 329 stemmer mod 224. Med et nogenlunde tilsvarende stemmetal bevilligede nationalforsamlingen så de særfuldmagter, som de Gaulle krævede for at løse Alger-problemet og finansmisæren, og efter at generalen endnu en gang havde sat forsamlingen stolen for døren — ved at true med at gå — fik han endelig ja til sin plan om en forfatningsreform, og så gav nationalforsamlingen sig selv »ferie« i et halvt år.

Og så rejser spørgsmålet sig: Hvad sker der nu? Det vil ganske afgjort være slut med de ørkesløse partidebatter, som har rystet Frankrig i så

Niels Steensens Gymnasium bliver „voksen“

Ved begyndelsen af det kommende skoleår er gymnasiet fuldt udbygget

»Niels Steensen gymnasium er en fuldstændig højere almenskole med fire mellemkoleklasser, realklasse, klassisksproglig, nysproglig og matematisk-naturvidenskabelig gymnasie-linie.

Skolen er udgået fra den katolske realskole i Stenosgade, Sankt Knuds

skole, hvis eksamensafdeling i 1950 overgik til gymnasiet.«

Disse linier — fra »Niels Steensens gymnasiums årsberetning 1957-58« — betyder kort og godt, at skolen i det gamle kloster på Jagtvejen nu er et »fuldbåret« gymnasium! Da Andreas-kollegiet i 1920 lukkede sine porte, syntes mulighederne for påny at skulle få et katolsk gymnasium at ligge i det helt uvisse, og mange planer har i årenes løb måttet skrinlægges. I 1950 tog jesuitterne imidlertid atter mod til sig og lagde ud, ganske vist under svære kår; de gamle skolebygninger i Stenosgade måtte yde husly til både underskole, mellemkole, realskole og et begyndende gymnasium — en situation, der i længden var uholdbar (og uudholdelig), og først efter lang tids søgen lykkedes det i 1954 gymnasiet at finde husly. Eksamensskolen fra Stenosgade flyttede til det tidligere klosterkompleks på Jagtvejen, og i årene siden da er dette — skridt for skridt — blevet omdannet og moderniseret, så bygningerne idag opfylder samtlige de krav, der stilles til en stor, moderne institution af denne art.

Når Niels Steensens gymnasium efter sommerferien åbner sine porte, er det et fuldt udbygget gymnasium — med alle tre retninger — og dets elevantal vil da være steget til omkring 350, medens lærerpersonalet tæller næsten 30, heraf 7 medlemmer af Jesu Selskab.

Årene siden 1954 har været præget af udviklingen. Hvert år har bragt både undervisnings- og bygningsmæssige udvidelser; i det sidst forløbne

I korte træk —

Det nyeste hefte af »Acta Apostolicae Sedis« indeholder bl. a. et brev, hvori præfekten for studiekongregationen, kardinal Pizzardi, indtrængende henstiller til episkopatet over hele verden at gøre alt for at intensivere latin-undervisningen. Latin er Kirkens officielle sprog, og det er uomgængelig nødvendigt, at ikke mindst præstekandidaterne er i stand til at beherske dette sprog og derved bedre at kunne sætte sig ind i kirkefædrenes skrifter, konciliernes definitioner samt de paavelige dokumenter. (KNA)

Biskoppen af Roermond, mgr., dr. J. M. Hanssen, er alvorligt syg og har modtaget de syges salvelse. (KNA)

I ugen 8.—15. juni afholdes i Wien den østrigske katolikkongres. Emnet for kongressen er »I er alle brødre«, og i forbindelse med kongressen afholdes en række møder og udstillinger. Kongressens kulmination bliver festmessen på Wiener-Stadion søndag den 15. juni. (KNA)

u i Frankrig?

lang tid — men Algier-problemet er ikke løst dermed. Nu skal han vise, hvad han egentlig vil og kan. Vil hans legendære skikkelse virkelig kunne redde det franske folk ud af den faretruende situation? Eller er det, der nu er sket i Frankrig, kun begyndelsen til enden for demokratiet i Frankrig? Man trækker uvægerligt paralleller med magtovertagelsen i Tyskland i 1933. Den nærmeste fremtid vil imidlertid vise, om de Gaulle, der iøvrigt er en god og praktiserende katolik, skal blive republikkens redningsmand — eller om han vil blive overgangsleddet til et nyt diktatur?

Teologisk æres-doktorgrad til pater Scherz

Meddelelsen om, at det katolsk-teologiske fakultet ved det Westfalske Wilhelms-universitet i Münster har tildelt dr. phil., pater G. Scherz

CSSR den teologiske æres-doktorgrad — som en påskønnelse og anerkendelse af paterens store indsats ved offentliggørelsen af Niels Steensens teologiske arbejder — vil ikke blot vække udelt glæde blandt danske

katolikker, men er tillige et nyt bevis på den interesse, hvormed vore tyske trosfæller omfatter Stensen-sagen.

I slutningen af 1957 kom meddelelsen om, at den ny biskop af Osnabrück, dr. Helmut Hermann Wittler, som en af sine første embedshandlinger havde taget skridt til at åbne diocesanprocessen for vor store landsmunds beatifikation.

Tildelingen af æresdoktorgraden til pater Scherz finder sted ved en højtidelighed i universitetets aula i Münster 26. juli, og emnet for promotionsforelæsningsen er: »Niels Stensen og Ferdinand v. Fürstenberg«.

Højtideligheden i Münster overværes bl. a. af biskopperne af Münster, Osnabrück og København.

omdannet til en førsteklases legeplads; der er her skabt et friluftsområde, som med årene — når de grønne områder vokser til — vil danne en ret usædvanlig legeplads for en storby-skole. Ved anlæggelsen er der taget hensyn til det sportslige, idet fliser er erstattet af asfalt, samtidig med at der er indrettet baner for håndbold og basketball.

De tilsyneladende uoverskuelige vanskeligheder af materiel art, som tårnede sig op i 1950, har man på et forbløffende kort åremål overvundet, og dermed skulle der være den for-

Den store klosterhave er nu omdannet til en prima legeplads for gymnasiet elever.

skoleår fortsattes udbygningen af faglokaler, samlinger og bibliotek, og man håber i det kommende år at kunne fortsætte ad samme baner for derved igennem at kunne gøre undervisningen så varieret og objektiv som mulig. Den store, gamle klosterhave er blevet

nødne basis for, at skolen kan opfylde sin mission, »at give alle sine elever, katolikker som ikke-katolikker, solide religiøse kundskaber og en fornuftig vejledning til kristen praksis og livsførelse«. Bedre muligheder kan man i hvert fald dårligt forestille sig! X.

Ja, jeg sværger

EN LEGENDE

Don Pedro Ruiz de Almarcon var i hine tider kongelig statholder i Toledo. Han var berømt lige så meget for sin retfærdighed som for sin tap- perhed. I en række år havde han kæmpet for sit fædreland, og disse krige havde kostet ham den ene arm, men hans hjerte havde intet lidt.

Nu leder han med stor anstand som præsident Toledos høje ret. I en bred lænestol sidder han under den høje trønhimmel omgivet af alvorsfulde dommere. Tålmodig lytter han til den enstonige oplæsning af protokollen. Bisidderne gaber under denne søvndyssende mumlen, nogle piller af bare kedsomhed ved folderne i deres vide kapper. Skriverne lader solen tørre deres papirer, medens retsbetjentene bevogter dørene, og købernes og sælger- nernes højroastede tingen lyder nede fra torvet.

Pludselig kommer en høj kvinde- skikkelse til syne på tærskelen til sa- len. Det er en ung, skøn pige. Hendes ydre røber stor ophidselse: Hun er ude af sig selv, øjnene røde og opsvul- mede af gråd, håret løst og uordnet. Kåben har hun svøbt skødesløst om sig. Hun kaster sig for præsidentens fod og udbryder: »Jeg kræver retfær- dighed, dommere, en retskendelse, høje herre!« Ridderligt rejser Don Pedro de Almarcon hende op, holder med en bydende håndbevægelse mængden, der trænger sig frem, til- bage og spørger:

»Hvem er du kvinde?«
»Inez de Vegas er mit navn!«
»Hvad ønsker du?«
»Jeg kræver min ret!«
»For hvad?«
»For et brudt løfte!«
»Hvilket løfte?«
»Et ægteskabsløfte!«
»Har man givet dig det?«
»Ja!«
»Og ikke holdt det?«
»Nej!«
»Har du vidner?«
»Ingen!«
»Og løftet?«
»Ja, ved Gud, han svor mig troskab, da han forlod Toledo!«
»Hvad hedder han?«
»Diego Martinez!«
»Er han adelsbåren?«
»Ja, og han er officer, høje herre!«
»Før officeren her hen! Han må holde sin ed, hvis han har givet den.«

Der hersker stilhed i salen, medens der går bud efter ham. Snart lyder faste trin og sporeklirren i forhallen. En tjener slår forhænget til side og melder: »Kaptajn Don Diego!« Don Diego træder raskt og fortørnet ind. Don Pedro spørger: »Er I kaptajn Don Diego?«

Denne svarer stolt:
»Ja, det er mig!«
»Kender I denne kvinde?«
»Hvis jeg ikke tager fejl, har jeg kendt hende for 3 år siden.«

»Har I svoret at tage hende til ægte?«

»Nej!«
»Kan I bekræfte med ed, at I ikke har lovet hende ægteskab?«

»Ja, jeg kan aflægge ed på det!«
»Han lyver,« råbte Inez grædende af skam og harme.

»Kvinde, betænk hvad du siger!«
»Jeg gentager: Han lyver. Han har tilsvoret mig det!«

»Har du vidner derpå?«
»Nej!«

»I så fald, kaptajn, gå med Gud og forlad mig, at jeg tvivlede på eders ære!«

Tilfreds vender Martinez sig mod udgangen, men Inez tager en rask be- slutning og råber:

»Kald ham tilbage, thi jeg har et vidne, kald ham tilbage, høje herre!«

Don Diego træder atter frem for ret- ten. Dommerne tager plads igen, og Inez tager ordet:

»Jeg har et vidne, der hverken mangler indsigt eller sandhedskærlig- hed!«

»Hvem?«
»En mand, der i afstand hørte på vor samtale og så ned på os!«

»Stod han på en balkon?«
»Nej, han hang på pinslens pæl, hvor han forlængst havde udåndet!«

»Han er altså død?«
»Nej, han lever!«

»Ved Gud, du snakker over dig, kvinde! Hvem var det?«

»Det var »Christus de la Vega«, for hvis fod Diego svor falsk!«

Ved Christi navn rejser alle dom- mere sig ærbødigt op med forskræk- kede miner. Don Diego slår forvirret og skamfuld øjnene ned.

Don Pedro forhandler sagte med dommerne og bekendtgør derpå høj- tideligt: »Loven er lov for alle; dit vidne, Inez, er vel det bedste, men et sådant vidne egner sig kun for en Gudsdom! — Vi skal gøre, hvad vi kan. Ved solnedgang skal vidneførslen finde sted ved »Christus de la Vega.«

En skøn aften lægger sig over To- ledo. Solen farver himlen purpurrød i vest; blomsterduften vugges sødt på aftenbrisens blide bølger; i dalen bru- ser flodens vande, og ved dens bred- der kvirrer fuglene deres aftensang.

På byens torv samles nu en gruppe folk. I spidsen for alle skrider den ædle Don Pedro de Almarcon, ham føl- ger Ibon de Vegas, Inez' fader, med sin datter, så kommer dommere, rets- skrivere, vagt- og tjenerskab, også munke, riddere, fruer, børn og bor- gere i mængde. En stor mængde nys- gerrige venter allerede i la Vega, en landsby ved floden. Der står også Mar- tinez i en iøjnefaldende dragt, en vid kappe med hvide kniplinger på krave og opslag. Huen rigt prydet med sølv- spænder, med gyldne sporer på fød- derne og hånden stolt hvilende på kårdeknappen. Folk skotter hemmeligt

Kirken og sporten

Eventyrene om den »mørke« mid- delalder, der var fjendtlig overfor en- hver form for legemspleje, spørger endnu i vor tid, og man støder til og ofte, når dette emne kommer på bane — på den bemærkning, at mange store hellige munke kun sjældent, ja, endog i flere tilfælde aldrig har vasket sig. Her drejer det sig afgjort om fromme overdrivelser fra disses biografer, el- ler også — især når det drejer sig om syriske eller ægyptiske munke — om visse manikæiske indflydelser. Mani- kæismen, der betragtede materien som det ondes princip og anså legemet for sjælens fængsel, blev imidlertid, som det vil erindres, forkastet af kirken som vranglære. Det fremgår tvært- imod af mange gamle biografier, at legemspleje, da især badning, allerede var anset for en selvfølge i den krist- ne oldtid og i middelalderen og da blev betragtet som en af livets be- kvemmeligheder. Afholdenhed fra at bade er derfor til tider til og med også blevet anvendt som tillæg til kir- kebod eller også — i fastetiden — som en slags personligt offer.

Den hellige Benedikt taler i sin

hen til ham, børnene beundrer hans prægtige uniform, pigerne hans trod- sig-stolte åsyn. Så snart dommerne er ankomne til stedet, betræder alle klo- stergården, der ligger mellem indgan- gen til klosteret og kirken. Foran det hellige krucifiks tændes fire kærter og en lampe. Så beder man en stille bøn, Christus de la Vega er anbragt således, at fødderne knap er en alen fra jor- den. En notar nærmer sig nu Chri- stus; hans ansigt er lige i højde med den korsfæstedes hellige bryst. På den ene side står Martinez, på den an- den Inez de Vegas, længere tilbage statholderen med dommerne og vag- ten. Efter at notaren tvende gange har oplæst anklageskriftet, hæver han sin røst og tilspørger Kristus:

»Jesus, Mariæ søn! Du er indkaldt af Inez de Vegas som vidne. Vil du af- lægge ed på, at Diego Martinez for din fod engang højtideligt har givet hende løfte om at tage hende til sin ægte- viv?«

Og se blot! En stivnet arm løser sig fra korsbjælken, en gennemstungen hånd lægger sig til ed på klageskrif- tens blade, og en overjordisk stemme runger lydeligt gennem stilheden:

»Si, juro!« — Ja, jeg sværger.
Den forfærdede mængde stirrer på den hellige skikkelse, hvis læber har åbnet sig, og hvis arm peger ned fra korset.

Efter denne tildragelse gik Diego Martinez i sig selv. Han forsagede ven- den. Også Inez gik i kloster. Dommer- ne bevidnede denne begivenhed, end- nu mens de var dybt grebet af unde- ret. Der blev opført et kapel med et alter, hvor Don Pedro stiftede en årlig mindemesse. Og endnu den dag i dag får folk een gang om året adgang til at se det hellige krucifiks, hvis ene arm er løsnat fra korset.

før og nu!

ordensregel særskilt om badning, som han tillod brødrene, endog de syge. Langt de fleste af middelalderens klostre har haft deres egne badstuer, som var til at opvarme, og der foreligger adskillige oplysninger om munkes og klosterskolers badning og svømning. Endog nonner har — under behørig anstand — badet under åben himmel; dette vides f. eks. med sikkerhed (1470) om Cistercienserinderne fra Rathhausen (i Schweiz), der badede i floden Reuss og i Rothsee.

Det er rigtigt, at kirken i de første århundreder viser stor tilbageholdenhed overfor visse sportsforanstaltninger (konkurrencer) og Tertullian (omkring år 200 e. K.) betegner visse sportskonkurrencer som direkte djævelens værk. Men dette var imidlertid ikke udfra det synspunkt at ville afvise legemsøvelser som sådanne, men det havde andre og gode grunde. Bortset fra, at alle sportskampe i oldtiden udkæmpedes nøgne, så røber statuer af Amor og Cupido, de sanselige lidenskaber guder, der var opstillet på mange af hin tids sportspladser, under hvilke former og i hvilken hensigt den antike sport blev drevet. Nævekampe og fægtning udartede hyppigt til blodig råhed, og gladiatorkampene, hvor det gik på liv og død, var ikke andet end slet og ret mord. Og når man således ser, at sportspladserne kun blev en slags scene for usædelighed og voldsdåd, forstår man bedre kirkens betænkelighed.

Men trods alt anbefaler Klemens af Alexandria hin tids kristne at dyrke legemsøvelser: »Mændene bør kæmpe

Italienske franciskanermunke spiller fodbold.

med afklædt krop, bør spille bold og da navnlig plenindaspillet (en slags langbold). Brydning skal man ikke dyrke udelukkende for kampens skyld, men for at bringe legemet til at svede og forskaaffe hænder, hals og hofter bevægelse«. Disse øvelser er ikke blot til gavn for sundheden, men sætter en tillige i godt humør. Denne forfatter fra den første kristne tid bringer her en næsten moderne hyldelse til sporten. Og så er der de bekendte ord af den hellige Paulus, hvor han sammenligner de kristnes liv med kampen på stadion, og som giver kirkefædrene, og da især den hellige Johannes Chrysostomus, anledning til gang på gang at tale indgående og billigende om legemsøvelser.

Hele middelalderen igennem dyrker de unge germanske folkeslag de mest forskelligartede legemsøvelser og spil. De unge adeliges opdragelse, som hovedsagelig bestod af legemlige øvelser såsom ridning, bueskydning og svømning, fandt deres afslutning med ridderslaget. Skydesporten, som var menigmands lyst, dyrkedes i skydeborderselskaberne og støttedes af kirken. Også i domkirke- og klosterskolerne indså kirken nødvendigheden af at dyrke legemlige øvelser, og man indførte særlige sports- og vandredage for ungdommen. Den hellige Meinrad sejlede f. eks. ofte med sine peblinge fra klosteret Bollingen over Züricherseen og vandrede med dem lange ture. Biskop Helmann fra Münster (+ 1042) indførte også vandring for sine studenter. Munken Ekkehard beretter udførligt om livet i klosterskolen i St. Gallen således:

»På sportspladsen prøver de større drenge — under de mindres bifald — deres kræfter i at kaste med byrder. Andre forsøger at vinde de udsatte

præmier i væddeløb, atter andre anstrenger sig for at vinde over modstanderne i brydning; nøgne står de overfor hverandre, deres hænder er indgnedet i olie«. Tit og ofte varede dysten til faklernes skær ud på aftenen. Ej heller piger var i middelalderen udelukket fra sport og rekreation. Således fortælles det for eksempel om den hellige Lidwina, at hun som femtenårig brækkede et ribben under skøjteløb, hvorefter hun var uhelelidelig lammet resten af livet.

Allerede i ældre tider var bisperne meget velvilligt indstillet overfor sporten. Den fromme Prager-ærkebiskop Johann von Jenzenstein fremhæves for eksempel som en stor ven af idræt og boldspil. I 17. århundrede opførte en ærkebiskop i Salzburg et boldhus »på over 500 skridts længde«, i hvilket der på søn- og helligdage fandt offentlige boldkampe sted. Aeneas Silvio Piccolomini, den senere Pave Pius II, priste byen Basel, fordi man havde anlagt så mange enge og pladser med grønne træer og græs, hvor der så blev afholdt væddeløb, boldspil, bueskydning, hestevæddeløb, diskoskastning m. v. Og om en renæssancepave berettes der, at han selv som ung havde været en ivrig fodboldspiller.

En ganske særlig interesse for legemsøvelser lagde imidlertid den sidste katolske ærkebiskop i Uppsala, Olaus Magnus, for dagen. I sit værk »Om de nordiske Folkeslag« beretter han indgående og med synlig glæde over det glade spil om de mange forskellige arter af sport, som drives i hans hjemland, om væddeløb og hestevæddeløb, om armbrøstskydning og svømning, og hos ham finder man for første gang en nøjagtig skildring af skiløb og slædekørsel. Foruden den (Sluttes s. 295).

Køb

DERES
BØGER

i

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Juni**
15. S. 3. Søndag e. Pinse (662—55); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Vitus, St. Modestus og St. Crescentia (943); Hellig Trefoldigheds præf. (521).
16. M. † Feria (662—55); uden Gloria og Credo; alm. præf. (525).
17. Ti. † Feria (662—55); som Mandag. (grøn)
18. O. St. Efræm Syrer (945); 2. bøn: St. Marcus og St. Marcellianus (946); alm. præf. (525).
19. T. St. Juliane af Falconeri (hvid) (947); 2. bøn: St. Gervasius og St. Protasius ([31]); alm. præf. (525).
20. F. † Feria (662—55); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Silverius ([5]); alm. præf. (525). — Eller: (rød) St. Silverius (947); 2. bøn: Feria (662); alm. præf. (525).
21. L. St. Aloysius af Gonzaga (hvid) (948); alm. præf. (525).
22. S. 4. Søndag e. Pinse. (grøn)

D.K.K.F.

Da pater Dekkers på grund af forflyttelse til Århus ikke kan lede retræterne i Trørød, har pater van Schaik løvet at lede, først week-end retræten den 16.—17. august og dernæst en retræte fra 17. til 23. august (en uge senere end ellers beregnet). Damerne, som har reserveret værelser, vil få skriftlig meddelelse.

PS. Søndag den 15. juni på indvielsesdagen for Vor Frues kapel i Trørød læses en messe kl. 9. Det ville glæde os om mange fandt vej derop. Madpakke kan medbringes. Kaffe og the kan fås på stedet. *Styrelsen.*

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom»
Udgiver: »KATOLSK PRESSE»

Redaktion: H. D. T. KIERULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6186

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRIA 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

25 års præstjubilæum

Den 10. juni fejrede sognepræst ved st. Knuds kirke i Ringsted, pater J. van den Hoek SMM 25-års præstjubilæum.

Pastoren kom til Danmark i 1933 fra Holland, og efter at have været hjælpepræst i forskellige byer blev pastoren i 1948 kaldet til Ringsted som sognepræst for en menighed på ca. 500 medlemmer. Pastoren er en nidkær og from præst, som ved sine bønner og gode eksempel søger at drage sjælene til Gud og hans rige, og kirken bliver da også besøgt flittigt.

Også andre interesser har pastoren. Han er kolonnechef for de gule spejdere og går med liv og interesse op i arbejdet for St. Georgs Gilderne, idet pastoren gerne vil være med til at føre de unge frem til de idealer, han selv har som gammel spejder.

Vi, hans menighed, takker pastoren, for vi ved, han ejer troen på, at det gode ikke kan dø, og vi ønsker ham Guds rige velsignelse over fremtiden.

2 Italiensrejser under katolsk ledelse

31. august—16. september

Kbh.—Rom—Assisi, kr. 720,—
(Leder: pater Gommans, Hørsholm)

og

Kbh.—Firenze—Assisi, kr. 670,—
(Leder: pastor d'Auchamp, Åkirkeby)

Prisen indbefatter for begge grupper: Togrejse i ligge- og sovevogn, kost (undtagen i togene) og logi.

Om ønskeligt kan deltagerne bo i eget hotel.

Forespørgsler og tilmelding
rettes venligst til
Paul d'Auchamp
Åkirkeby (telf. 462).

St. Augustins kirke

Messen for den italienske menighed (søndag kl. 11) bortfalder i tiden 15. juni til 15. august.

Stor havefest og sommermarked

søndag d. 15. juni kl. 16—24

St. Antoni,

Frederikssundsvej 225, Brh.

til fordel for den nye kirke.

Stor restauration i det grønne.

Underholdning hver time.

Salgsboder. - Bancospil.

Dans til kl. 24.

Linie 5 og 11 til døren.

Tag venner og bekendte med!

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestrase 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

SALZBURG

Schloss Emsburg, 2 km fra byen ved Hellbrunner Allé, kun 10 minutters spadseretur til det berømte vandslot Hellbrunn. Moderne 1- og 2-sengs værelser, k. og v. vand, bad, stor park, bilparkering.

Prisen i sæsonen (31/5—28/8): østr. sch. 25—35 pr. seng.

Henvendelse til: Mutterhaus Emsburg, Salzburg — Morzg, Hellbrunner Allé 52. Tlf. 81-4-22. Eller: P. Karl Harmer, Præstøvej 29, Næstved.

Vore ferie børn

Siden sidste offentliggjorte bidragsliste har vi yderligere modtaget følgende bidrag: E. S. 25; lektor Knud Nordbo 10; K. Stenmann 100; Moster Vida 10; G. Frimund 15; Erik Stubkjær 5; Egehuset, Vedbæk, 100; Frk. A. Jensen 10; Karen Rasmussen 10; Arn. Byvoet 50; H. M. 20; T. P. og Maria 25; Sch. 5; E. A. 10; R. S. 10; S. L. 5; G. og H. 14,50; E. Jensen 10; Fruens Bøge 40; C. Silcowitz Hansen 15; J. D. 10; Greve Oberbech Clausen 100; M. O. 50; Konvertit 10; M. S. K. 10; C. L. U. 10; J. H. 100; O. J. 10. — Med det forud indkomne ialt 2287,65 kr., fordelt på 55 bidrag.

Det er et meget glædeligt resultat af de to sidst forløbne uger. Nu har vi tre fjerdedele af det beløb, vi plejer at kunne indsamle, og skulle det ikke kunne lykkes? Strengt taget var det bedst, om vi kunne nå et lille skridt videre, for priserne på feriebornenes fornødheder ligger jo ikke fast fra år til år, men har en ubehagelig tilbøjelighed til at følge pristallet op og opad. Vi håber som sagt det bedste. Der må være mange flere end 55 af vore læsere, som gerne vil være med.

Alle bidrag modtages med taknemlighed af Katolsk Centralkoles kassererkontor, Amaliegade 31, 1., København K.

Jesu Hjerter kirke

På Jesu Hjerter fest, fredag d. 13. juni, tilbedelse kl. 17—20. Levitmesse med prædiken kl. 20.

St. Frans' 3. orden

Onsdag d. 18. juni kl. 19,30 møde i sct. Annæ kirke.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Tidens problemer -

(Sluttet fra side 289).

Vi beundrer de store førerskikkelser, som findes, og de herlige mønstre på hengivenhed for deres familie, deres folk og deres land.

Men ikke blot trøst og belæring giver det gamle testamente, men også *våben til forsvar og gendrivelse* af indvendinger mod kristendommen. Og det har en *morallære*, der står højt over det, der ellers gjaldt i verden dengang, og en *pædagogik*, der viser vejen til retskaffenhed og hellighed.

Intet under derfor, at det *israelitiske folk*, når det på højtidene var samlet i templet i Jerusalem, *jublende berømmede sin hellige bøger* med de ord: »Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen, gør enfoldige viis, glæder hjertet, giver øjet glans; at holde den lønner sig«. (18. Davidssalme). Endnu inderligere er glæden over at eje den hellige skrift hos digteren af den 118. salme, den længste i hele bogen.

Indtil verdens ende vil man gøre den erfaring, at hver den, der med et troende hjerte, med ydmyghed og ærefrygt og med et fromt sindelag under kirkens vejledning læser de hellige skrifter og navnlig det nye testamente, finder i Guds ord det lys og den sandhed, som viser vejen gennem tårernes dal til Guds helligdom på de høje bjerge eller til det sted, hvor Gud bor og venter på os, og hvor vor Frelser har lovet at ville berede os et sted, så at også vi kan være og leve der, hvor han selv er. F. K.

INTERMEZZO I REIMS

(sluttet fra midtersider)

unge regent frem til kroningen, har kunstneren forherliget hende højt til hest med sværdet i hånd. Hendes mod himlen oprakte hoved symboliserer den guddommelige forbundethed, hvorfra hun øste kraft og styrke. Den guddommelige sendelse får dog stærkest udtryk i den statue, der står inde

Kirken og sporten -

(Sluttet fra side 293).

rent militære dygtiggørelse af ungdommen, som sporten er medvirkende til at fremme, så fremhæver ærkebiskoppen fremfor alt sportens rent moralske betydning, idet den bevarer den opvoksende ungdom for ødelæggende lediggang og fremmer udholdenheden hos de unge.

Med jesuiterordenen begynder der et helt nyt kapitel i pædagogikens historie, et afsnit, der så at sige bygger på helt moderne principper. I deres undervisning kunne der selvsagt ikke mangle sport. Alle jesuiterkollegier ejede — alt efter deres muligheder — en sportsplads eller en have udenfor byen: Der spillede man håndbold, kastede diskos og alle mulige andre dakenkte grene af sport, og allerede på et tidligt tidspunkt af ordens historie blev det skik og brug at holde een dag fri om ugen og at benytte denne fridag til vandringer og sportsdyrkelse.

Det er kun nogle enkelte beviser for den velvilje, som kirken nærer for spil og sport. Og når

nutidens paver udtaler sig anerkendende om sporten, er det altså resultatet af en århundredelang tradition.

H. H.

i katedralen ved siden af højaltret. Iført den rustning, som hun vel har båret ved kroningen, står hun støttet til sværdet, ligesom hensunken i bøn. Her står den simple, jævne hondepige, som det guddommelige forsyn satte på en så betydningsfuld plads, og som i kraft af sin dybe tro blev sit fædrelands fører og befrier og derved kom til at indtage en så betydningsfuld plads i de helliges rækker.

Magleås-komiteén

melder nu »alt optaget« til sommermødet.

Academicum Catholicum

»Den moderne verden mellem Gud og Satan« er emnet for AC's 18. sommerlejr, der afholdes på Klitborg i tiden 28. juni til den 7. juli. I tilknytning til dette emne vil lejrens præst, pater H. Roos, ved morgenmessen holde en prædikenrække med titlen: »Kampen mellem livet og døden i Kristus og den kristne«. Tilmeldelse er nødvendig og sker til sekretæren.

Katolsk studenterkor i København

Det katolske universitet i Paris »Institut Catholique« har et studenterkor La Faluche (navnet på den franske studenterhue), der kommer til København den 15. august for at synge i set. Ansgars kirke til messen kl. 20. Koret rejser videre til de andre skandinaviske lande den 17. om morgenen. For overhovedet at gøre en sådan rejse økonomisk overkommelig har korets leder spurgt, om det er muligt, at danske katolikker vil huse og delvis bespise korets medlemmer under opholdet i København. Interesserede bedes derfor ringe til brandinspektør Bolt-Jørgensen, der har lovet at ordne sagen. Adr.: Classensgade 15, Ø. Tlf. ØB 8768.

Kjeld Geertz-Hansen.

Ridderfest.

RETRÆTEN FOR HERRER

PÅ DALUM

ledes i år af sognepræst Georg Bertling, Kolding, og finder sted fra mandag aften den 18. august til fredag morgen den 22. august. Prisen for deltagelse er 35 kr. Eneværelse 40 kr., alt indbefattet.

Tilmeldelse bedes snarest sendt til Henry Schultz, Tøndervej 15, Kolding, telefon 1552.

Svendborg	Ejvind Lambech KAPPE · VIN · KONSERVES Møllergade 71 · Telefon 1044 Lev. til Sct. Maria Hospital	L. Larsen & Søn Malermestre Brogade 10 Telefon 1016 Udlærer Arbejdet ved Sct. Maria Hospital
Brødrene Franke v/ Arne Jeppesen 1. Kl.s KØD OG PAALÆG Telefon 218 Leverandør til Sct. Maria Hospital	Støt annoncørerne	Kulkranen Frederiksgade 2 Tlf. 1410 og 172

Valget i Belgien gav atter de kristelig-socialt flertallet

Ved valget i Belgien forrige søndag opnåede det Kristelig-Sociale Parti — PSC — en ganske anselig fremgang til trods for, at den socialistiske regering van Acker lige siden 1954 har fulgt en afgjort højkonjunkturpolitik. Det belgiske katolske presseagentur CIP i Bruxelles har med anledning af valgets resultat udsendt en artikel, og det hedder heri, at PSC nu har genvundet den position, som partiet havde indtil 1954. Belgien har siden 1954 været regeret af en socialistisk-liberal koalition (med 111 mandater, hvoraf 25 liberale). PSC (med 96 mandater) mistede på daværende tidspunkt efter en otte-årig regeringsperiode det absolutte flertal i begge det belgiske parlaments kamre, men efter det nu opnåede valgresultat har PSC påny absolut flertal i senatet og endvidere opnået ligevægt i deputeretkammeret.

Det katolske nyhedsbureau konstaterer endvidere, at det er partiets skolepolitik, der har haft den afgørende indflydelse på valgsejren. Hovedårsagen til valgsejren for det katolske parti i provinsen Limbourg menes så afgjort at være den hidtidige socialistisk-liberale koalitions agrarpolitik, der har stødt på den stærkeste modstand hos befolkningen i disse egne.

Tilvæksten for PSC har endvidere været overraskende stor i Vallonien. Der indrømmer de socialistiske forbund selv, at fremgangen skyldes »de

URBI ET ORBI

kristelige fagforbunds fremragende indsats».

Umiddelbart efter valget erklærede præsidenten for det kristelig-socialt parti, Theo Lefèvre, at PSC trods nederlaget i 1954 stadig er Belgiens største parti. Vælgerne krævede derfor, at partiet skal deltage i regeringen. PSC vil imidlertid fremefter ikke lade sig lede af »gengældelsens ånd«, men vil kræve lige chancer for alle. »Vi vil gå ind i regeringen med det samme program og de samme mål, som vi har benyttet i valgkampagnen. Vi kræver lige rettigheder for alle børn.«

Den første og vanskeligste opgave efter valget vil utvivlsomt blive dannelsen af en ny regering. Det katolske pressebureau konstaterer, at det vil vise sig umuligt at danne en regering uden deltagelse fra det kristelig-socialt parti. En fortsættelse af den siddende regering vil med det nu opnåede flertal for det kristelig-socialt parti kun medføre en periode af kriser. I fagforeningskredse gisner man om muligheden af et kabinet med socialister og kristelig-socialt, og man ved — erklærer bureauet — at der fra socialistisk side udfoldes ihærdige anstrengelser i denne retning, trods modstridende erklæringer fra førende kredse indenfor venstreretningen.

(KNA)

Biskop død foran grotten i Lourdes

Hjælpebiskoppen af Lyon, mgr. Bornet, døde sidste onsdag ganske pludseligt ved grotten Lourdes, hvortil han var kommet sammen med sin biskop, kardinal Gerlier, og et pilgrimstog på ca. 10.000 katolikker.

Mgr. Bornet var 76 år gammel og havde i en årrække på den franske bispekonferences vegne beskæftiget sig med skolespørgsmål. (KNA)

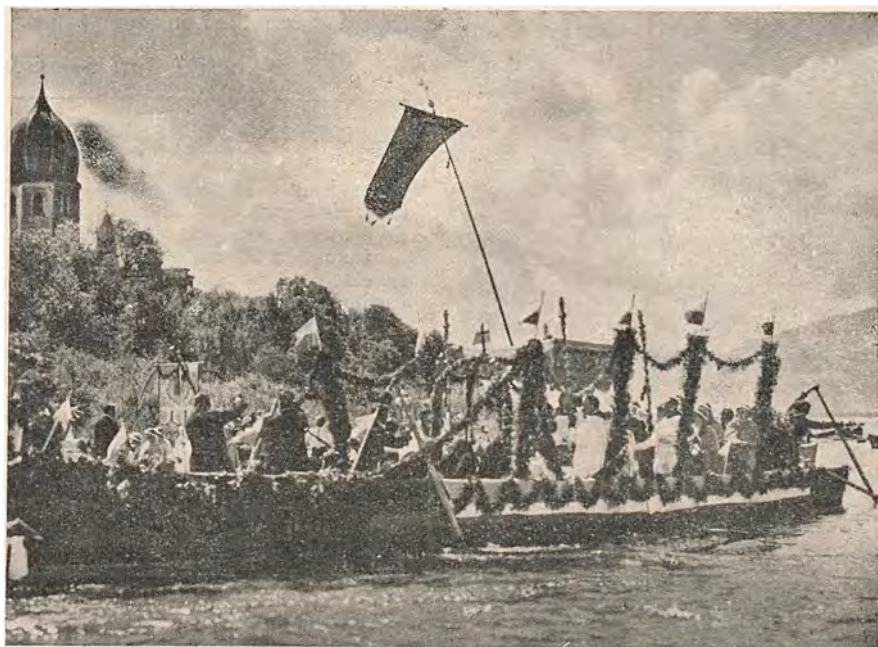
Pax-Christi arrangerer bedeuge for Frankrig

Pax-Christi-bevægelsen har arrangeret en bedeuge for Frankrig; den afholdes i dagene 13.—20. juni i samtlige franske dioceses, og den skal i første række gælde den broderlige forbundethed og forsoningsånden. Bedeugen gælder især Alger. I Paris åbnes bedeugen om aftenen 12. juni med en tale af ærkebiskoppen af Paris, Maurice Kardinal Feltin, og i Lyon finder åbningen sted ved en tale af kardinal Gerlier.

I et communiqué opfordrer kardinal Gerlier forsamlingerne til især at tænke på de opgaver, der under de nuværende forhold stilles til de troende. Genoprettelsen af ægte broderlig forståelse mellem alle franskmænd må være bedeugens første frugt, fremhævede kardinalen. Enhver franskmænd må allerførst indeslutte Frankrigs nød og opgave i sin daglige bøn, erklærer kardinal Feltin. Det er hver enkelts pligt at bede om, at den indre fred og den nationale enighed i Frankrig må bibevares. (KNA)

Kirken fejrede Kristi Legems fest

Overalt i den katolske verden fejredes i sidste uge Kristi Legems Fest med gudstjenester og processionser. I Vesttyskland — hvor festen i flere af forbundslandene er officiel helligdag — formede processionserne sig, i særdeleshed i de byer, hvor der er en residerende biskop, til store religiøse manifestationer. I Köln og i München deltog kardinalerne i processionserne sammen med titusinder af troende, i Bonn deltog repræsentanter for forbundsregeringen samt for corps diplomatique, og i Bayern fandt de traditionelle søprocessionser sted på søerne Chiemsee og Staffelsee. Hundreder af blomstersmykkede både ledsagede sakramentsskibet. Også fra den sovjet-russiske zone meldes der om afholdelse af gudstjenester og processionser med stor deltagelse. I München deltog omkring 40.000 mennesker i processionsen gennem byen. (KNA)

I Bayern affoldes hvert år de traditionelle »søprocessionser«. Skibet med sakramentet passerer her det gamle benediktinerindekloster Frauenchiemsee.

Katolsk Ugeblad

ASKOV HESTEN

ET PORTRÆT AF EN TÆNKER

Kardinal Newman
saligkåres

Lübeck i fortid og nutid

Knud Lavards
skrinlæggelse

Familiegruppernes start

Frankrig beder
for fred

106. ÅRGANG

22. JUNI 1958

NR. 25

FEMTEN KARDINALER TIL KONSISTORIET

Sidste mandag afholdtes i konsistorialsalen i Vatikanet de to konsistorier, som Pave Pius XII havde indkaldt til. 15 kardinaler deltog i det hemmelige konsistorium og over 30 ærkebiskopper og biskopper tog del i det offentlige konsistorium. Der blev hverken kreeret ny kardinaler eller udnævnt ny biskopper. Kardinalerne gav deres tilslutning til helgenkåringen af den spanske ordenssøster Joachina Vedruna y Mas og den italienske kapucinerpater Carlo da Sezza. Pave Pius XII overdrog det Hellige Kollegiums dekan, Eugen Kardinal Tisserant, embedet som camerlengo for det Hellige Kollegium, og endvidere tildelte Paven den hidtidige ærkebiskop i Napoli, kardinal Mimmi det suburikariske diocese Sabina og Poggio Mirteto og den romerske kirkes kansler, kardinal Costantini presbyterialtittlen San Lorenzo in Damaso. Inden fastsættelsen af datoen for helgenkåringen afholdtes der den 16. endnu et halvoffentligt konsistorium.

Under det hemmelige konsistorium

Frankrig beder for fred

Sidste torsdag indledte ærkebispedømmet Paris bedeugen for fred og fordragelighed i Frankrig og Algier ved en gudstjeneste om aftenen i basilikoen Sacré Coeur på Montmartre. I en tale fremhævede ærkebiskoppen af Paris, Maurice Kardinal Feltrin, at fornyelse og fred ikke er mulig uden Gud og menneskene. Freden afhænger af Gud og Gud har brug for menneskene. Kardinalen kaldte sammen til bøn for Frankrig og Algier samt for alle de mennesker, der stræber efter fred. Især gælder denne bøn statsmændene, dermed at Gud må vejlede og give dem styrke til at arbejde for fredens opretholdelse. En tung byrde hviler på deres skuldre. »Ansaret vil imidlertid falde på os — erklærede kardinalen — hvis vi kæmper mod de anstrengelser, der udfoldes for at ind-

(sluttes på bagsiden)

oplæst Pave Pius XII navnene på de ærkebiskopper og biskopper, der er blevet udnævnt siden det sidste konsistorium, der fandt sted den 20. maj 1954. Det drejede sig om 1 patriark, 120 ærkebiskopper, 645 biskopper, 9 fri prælater og en abbed. Endvidere bekræftede han de kanoniske valg af 10 ærkebiskopper og biskopper af den orientalske rillus. Det hemmelige konsistorium sluttede med indvielsen af

Benno-kirken i Warszawa genindviet

Den polske primas, Stefan Kardinal Wyszynski, indvier 22. juni den genopbyggede St. Benno-kirke i Warszawa, stedet, hvor den helgenkårede redemptoristmissionær Klemens Maria Hofbauer i sin tid virkede.

Benno-kirken, der efter krigen tjente som knivfabrik, er blevet generhvervet af redemptoristerne med støtte af de polske myndigheder, og arbejdet med genopførelsen af et lille kloster i forbindelse med kirken står umiddelbart foran sin afslutning. — Fremtidig vil provincialen for den polske redemptoristprovins få sit sæde her.

Iøvrigt udfolder de polske redemptorister i øjeblikket et intensivt virke i sognene og i missionsarbejdet ved oprettelse af kirker og institutter. Den polske ordensprovins er for øjeblikket i gang med at opføre kirken i Gdingen, Thoron — hvor ordenen leder et gymnasium — samt en sognekirke mellem Warszawa og Krakow. Redemptoristerne kan glæde sig over stor tilgang, som uddannes i ordenens seminarium i Tuchow. (KNA)

ST. JOHANNES DØBEREN

Vægmaleri fra 13. årh. i Mariekirken i Lübeck. (Se artikel om Lübeck inde i bladet).

de pallier, der skal uddeles til de respektive ærkebiskopper og biskopper. (KNA).

End ikke fred i fængslerne!

Kampen mod kirke og religion i den tyske sovjetzone udstrækker sig nu også til fængslerne. Efter hvad arresteranter, der er blevet løsladt og kommet til Vest-Berlin, meddeler, afholdes der i de østtyske straffeanstalter biografopstillinger og andre obligatoriske foranstaltninger på de tidspunkter, hvor der også er gudstjenester. I adskillige tilfælde bliver det slet ikke bragt til fangerens kendskab, når der afholdes gudstjenester. Arresterede gejstlige holdes strengt afsondrede fra de øvrige arresteranter, og ønsker en arrestant at kommunikere, bliver det omhyggeligt noteret i sagens akter. Samtalerne mellem fangerne og fængselspræsten bliver altid overvåget af en fangevogter. (KNA)

MUNKE MØLLES GLUTEN

KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg
 Amagerbrogade 212 A
 Telefon Amager 6390
 Robert Hansen
 Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER
 Murermester
 Telf. Nivå 150
 Udfører arbejde ved
 Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiøns hjem

Andr. Krøyer's Boghandel
 v. Chr. Henningsen
 Nørrebrogade 18 B . C. 6538
 Papir . Stort Boglager . Fyldepenne

L. F. Nielsen
 SNEDKERMESTER
 LINDHOLMSVEJ 36
 Telefon Damsø 2043
 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
 Nørregade 15 C. 9270

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27,
 København K

Tlf.: Central 799
 Teleg.adr.: Forskjold

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

G. Garth-Grüner
 Landsretssagfører
 Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Odense

Horsens

Sophus Larsen & Søn
 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
 Albanigade 39 . Telefon 4895
 Lev. til Sct. Josephs Hospital

Edvard Petersen
 Kul . koks . brændselsolier
 HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
 Leverandør til de katolske institutioner

Støt annoncørerne

Vejle

Leverandør til
 Sct Maria Hospital
Poul HENRIKSEN Raadhustorvet

Hvidehus Boglade
 Kai Jensen & Poul C. Thim
 Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360
 ... Bogladen med de mange Bøger

A-S **P. C. NIELSEN**
 Vejle Mineralvandsfabrik
 Telefon 121, 205
 Leverandør til de katolske Institutioner

Et portræt af en tænker

Har man brugt en god del af sit liv til at interessere sine medmennesker for at læse St. Thomas af Aquin og for at lade sig inspirere af denne katolicismens theolog frem for nogen, kan man godt af og til fristes til en smule mismod, når resultaterne skal gøres op. Inderligt overbevist om, at de beskedne resultater umuligt kan skyldes, at St. Thomas ikke er i stand til at vække og fastholde sine læseseres interesse, ser man sig om efter andre forklaringer. Og mon ikke en af disse skulle være den, at andre Thomasdyrkere gør ham for vanskelig?

I så fald er han ikke ene om sin skæbne. Der er andre, som det er gået på lignende måde. Vor danske Søren Kirkegaard bliver af visse, især udenlandske, moderne forfattere skildret således, at det synes utænkeligt, nogen bagefter skulle få lyst til et nærmere bekendtskab med så ovenud indviklet en skribent. I dette tilfælde må man tilstå, at Kirkegaard jo unægtelig ikke er sådan at løbe til, men på den anden side findes der jo dele af hans forfatterskab, der er såre tilgængelige, og som ingenlunde er biting i hans samlede værk.

Det er værd at bemærke, hvor stor en forskel der er mellem at læse en god litteraturhistorikers skildring af S. K. og så en af vor tids filosofiske Kirkegaard-tilhængere. Og det lader sig næppe benægte, at om S. K. læste dem begge, ville han i mange tilfælde have yderligt svært ved at genfinde sig selv hos en moderne filosof. Litteraturhistorikeren får et portræt frem, som ligner mere eller mindre godt, medens filosofen kun, hvis han selv er historiker, opnår dette og ellers indfører Kirkegaard i problemstillinger, som hører en helt anden tid til med det resultat, at man får sine uendelige tvivl om, hvor meget mon Kirkegaard ville kunne kontrassegnere.

Det samme gælder St. Thomas. Når man så ofte i vor tid stiller St. Thomas

frem som en skribent med betydning også for os, der lever 700 år efter hans tid og i en verden så forskellig fra hans, bør man allerførst gøre sig rede for, hvori en sådan betydning kan bestå.

Nogle mener, at vi skal gå til løsningen af de problemer, som er vore (også når de er ganske forskellige fra hans), idet vi anvender principper fra hans tankeverden. Det lader sig gøre på ganske bestemte felter og i begrænset omfang. Ellers er metoden uanvendelig og på samme måde, som det ikke lader sig gøre at spekulere over, hvad mon Newton ville sige til Einstein og Bohr.

St. Thomas var, som enhver af os, et barn af sin tid og sit milieu. Han må tages som han var. Han har betydning ud over sin tid i samme grad, som hans person og hans tankeverden repræsenterer tidløse værdier og sandheder. Når kirken så indtrængende lægger os på sinde at studere hans værk og spejle os i hans eksempel, ligger deri en overbevisning om rigdommen af dette tidløse. Der ligger derimod ikke i kirkens opfordring en urealistisk tro på, at St. Thomas kan besvare sådanne spørgsmål, som overhovedet ikke blev stillet af hans tid eller som lå uden for, hvad der villterligt interesserede ham.

De par artikler, som påbegyndes her og — efter en pause i ferietiden — afsluttes i august måned, henvender sig til ganske almindelige mennesker med en opfordring til at læse St. Thomas, som ingenlunde er for de lærde alene. Vi begynder i dag med et kort omrids af hans liv og fortsætter med et lige så kort rids af, hvad han har skrevet. Derpå kommer vi ind på grundtemaerne hos ham og den centrale stilling de indtager just i vor tid som et indtryk for den bundsolide katolske tankegangs ligevægtighed, der nok er det, vor tid trænger mest af alt til.

St. Thomas' person

For at forstå St. Thomas, må man vide, at han praktisk talt var i kloster hele sit liv. Han var yngste søn i en meget højadelig familie, der i det 13. århundrede boede midtvejs mellem Rom og Neapel. Den tænksomme lille dreng blev i børnehævealder sat i skole hos de nærboende benediktinere på Monte Cassino. Det bekom ham godt.

Men en af de tallose små krige var årsag til, at han måtte bort fra klostrets kolen og fortsætte studierne i Neapel. Ved det unge universitet der, lærte han den ganske nye dominikanerorden at kende. Han søgte optagelse, men blev holdt hen, for hvad ville den fornemme familie sige til, at sønnen, som de ventede en dag at se som Monte Cassinos højt anskrevne abbed,

gik hen og blev tiggermunk? Ventetiden ændrede dog ikke hans beslutning. Og dominikanerne tog så imod ham.

Vi ved ikke meget om, hvorfor Thomas fik dette ønske og holdt så fast ved det. Oftest ser vi ham i den grad som de lærde studiers, i bøgerne begravede, verdensfjerne professortype. Og vel lagde disse unge dominikanere megen vægt på den teologiske lærdom, men benediktinerklostre byder jo dog også gode vilkår for boglige sysler. Der må have været mere end lærdomstrang hos Thomas. Den særlige ånd, hvoraf tiggerordenene udsprang, idealet at virkeliggøre en mere asketisk Kristi efterfølgelse, må have grebet et ungt sind. Også Thomas har været ung.

Et intermezzo, i hvilket vi har van-

skeligt ved at rede historisk sandhed og legendedannelse ud fra hinanden, fulgte på hans indtræden hos dominikanerne. Hans fader var død ontrent samtidig med sønnens optagelse i ordenen, og moderen handlede på en opbragt familie vægne. Thomas måtte forlade Neapel-klosteret, men blev af sine militæriske brødre opsnappet og bragt hjem, hvor man anvendte samtlige overtalelsesmidler. Vel havde man drømt om at få en søn som benediktiner-abbet, men ville han ikke det, så hellere give afkald på en gejstlig løbebane og lade ham realisere det mere almene. Men Thomas var munk næsten siden sin fødsel, og kvinden, der ingen plads havde i hans fremtidsdrømme, blev kun endnu mindre atråværdig ved at optræde i fristerindens skikkelse. Det endte med hans

Thomas af Aquin (Botticelli).

sejr og tilbagevenden til medbrødrene. Det kostede måske, at han for resten af sit liv blev fjern og nærmest fjendtlig mod det andet køn.

Resten af hans liv er studier, først som Albertus Magnus' elev, siden som lærer selv, en lærer, der fik europæisk berømmelse og blev et af lærdomshistoriens mærkeligste stormcentre, det uforstyrrelige midtpunkt, hvorom stormene rasede.

Vi kommer siden tilbage til, hvad det var, disse lærdomsstorme drejede sig om. Her, i skildringen af hans person, er det nok at sige, at de skyldtes hans ånds åbenhed. Et væld af klassisk oldtidstænkning var netop vendt tilbage til Europa efter mange århundreders forglemmelse. Det var svært at passe dette ind i tilvante tankebaner. Ville det ikke virke opløsende på traditionel kristen tankegang, hedensk som det var af oprindelse? På den ene side stod konservatismen med sin afvisning af det. På den anden side fængede meget af det i unge sind, som til enhver tid gerne vil følge det nye og drive det ud i oppositionens yderkant. Thomas er i sit hele værk den åbne

(sluttes på bagsiden)

FAMILIEGRUPPERNES DANSKE START

Nu skal familiegruppe-lanken også realiseres i Danmark. Begyndelsen blev gjort ved et velbesøgt møde foret i Lyngby, hvor det amerikanske ægtepar Pat og Patty Crowley — sagens rejsende ambassadører — fortalte om familiegruppens baggrund og ideelle formål. I 1943 så den første gruppe dagens lys i Chicago. I dag er der omkring 30.000 grupper i USA, og forlængst har katolikker i en række lande verden over indset, at amerikanerne her har fået en idé, som udmærket lader sig kopiere.

Som allerede kort fortalt i Katolsk Ugeblad opbygges en familiegruppe af fem-seks ægtepar hjemmehørende i samme sogn og fælles i et ønske om at leve deres katolske tro ud i dagligdagen. Man mødes to gange månedlig på skift i hinandens hjem og taler i et par timer om spørgsmål, der vedrører en selv og gerne kan have relation til andre og til kirken. Formålet er ikke nabosnak og sogneprat, men samtale om emner med ligestillede, der ud fra ægteskabets og troens fællesskab ved, hvor skoen kan trykke.

Amerikanerne indså straks, at familiegrupperne ikke kan virke som ønskeligt, medmindre der er et vist system i møderne. Uden en passende grad af fasthed og organisation vil formålet let fordunkles, og følgelig blev der udarbejdet en slags familiegruppe-grundbog til at give fornåden vejledning. I løbet af sommeren vil en sådan grundbog foreligge på dansk og i sin opbygning tage rimeligt hensyn til, at problemerne for katolikker i Naskov og Chicago ikke givetvis er identiske.

På Lyngby-mødet blev forelagt et uddrag af den kommende grundbog, og heri hedder det om familiegruppernes opgave bl. a.:

Familiegrupperne kommer sammen for at finde ud af, hvordan vi i hverdagen kan leve et kristent familieliv. Denne opgave løses bedst af ægtepar. De har en særlig erfaring i dette spørgsmål. En af familiegruppernes opgaver er at klargøre, hvad der er mandens og hustruens særlige kald indenfor familien. Vi stræber efter mål, som er opnåelige for de fleste. Vi drager nytte af mange menneskers erfaring, fordi alle giver deres indlæg i debatten. Møderne må ledes på en venlig og uformel måde, så alle føler sig hjemme.

I et skitseret forslag til en familiegruppens første møde er der afsat et kvarter til samtale om et evangelieafsnit og ligeledes et kvarter til drøftelse af liturgi. Til samtale om medmenneskelige spørgsmål er beregnet tre kvarter, og det vil sikkert vise sig, at man har rigeligt at tale med hinanden om. Som vejledende i dette emne må sættes de tre B'er: Betragt, Bedøm, Beslut, idet det forudsættes, at gruppens betragtninger og bedømmelser leder

frem til en praktisk og enkel beslutning om at udvikle familielivet.

Hr. Crowley meddelte som sin erfaring, at det som regel var gruppens mænd, der snakkede sig frem til en beslutning om at gøre dette eller hint, (sluttes side 307)

NOTER

SOMMERENS
GUDSTJENESTELISTE

bringes her i bladet i næste uge.

4. søndag efter pinse

22. juni 1958

HVAD HAR DU FORLADT?

(Sct. Lucas Evgl. 5, 1—11).

Hvis vi i det Nye Testamente gennemgår alt, hvad der findes om menneskers reaktion på Guds henvendelse til dem, mon vi så finder noget mere gribende end afslutningen på denne søndags evangelium: *De forlod alt og fulgte ham!* For det var jo ikke en falleret forretning, de forlod, men hele deres hidtidige liv. De måtte sige farvel til den blå sø, som havde båret dem under deres arbejde nætter og dage, i storm og i stille, så de har nok trukket bådene langsomt på land, og så kom der jo bagefter afskeden derhjemme med hustru og børn og alt, hvad der havde hørt dem til og fyldt deres liv. Men udenfor stod én og ventede med en så dragende magt, at der ikke var andet at gøre end altså at forlade *alt* og følge ham.

*

Der er mange katolikker, som på et eller andet tidspunkt i deres liv, måske i konversionens dage eller ved en anden afgørende livsændring, har overvejet, om de havde »et højere kald«, det være sig til præste- eller ordensstand; men det gælder sikkert de fleste af dem, at de ligesom åndede lettet op efter en overstået frygt, når deres overvejelser kunne besvares med et ærligt nej! Bortset derfra er der dog ingen af os, der kan komme udenom det spørgsmål, som læsningen af dette evangelium fremkalder, og som kan formuleres sådan: *Hvad har jeg forladt for Jesu skyld?*

Bliver svaret kun negativt, så er der noget galt i vor kristendom, det vil sige i vor efterfølgelse af Jesus Kristus. Hans liv skal gentage sig i os, og han *forlod alt*, om nogen har gjort det. Han forlod den herlighed, han havde hos den evige Fader, for at fornedre sig til vor natur. Deri kan vi ikke efterligne ham; men lad os betragte ham i det menneskeliv, der skal være eksemplet for os. Hvad havde han tilbage som sit eget, da han hang på korset, eller da hans afsjælede legeme blev lagt i en anden mands grav? End ikke døden gav ham det stykke jord, som vi ellers plejer at sige, at vi alle er sikre på engang at få i øje.

Enhver skal give svar overfor Gud alene, for det er individuelt, hvad der af hver enkelt blev krævet af afkald og forsagelse; men et krav er fælles for os alle: vi skal forlade os *selv*, for at ændres i vort inderste og blive helt nye personligheder, blive det, som Gud vil gøre os til! Det var, hvad de apostle, vi hører om i dag, først og fremmest gjorde. Da de drog ud i verden som Jesu Kristi sendebud og forkyndere af hans nåde og sandhed og blev »menneskefiskere«, som han ville det, da var de helt andre mennesker end i deres ungdom, dengang de fiskede på Genezareth sø! Ser vi på helgenerne og deres liv, så er det fælles for dem alle og netop den inderste hemmelighed i deres udvikling, at de *forlod sig selv!* Ingen af dem var til sidst det, de engang havde været. De var blevet nye mennesker, fordi de havde forladt sig selv og deres eget jeg!

Nu vil måske nogen sige, at han har så lidt af besiddelse, hverken ejendom eller personlighed, at det eneste, han har som sit eget, er hans *synder*, og at de bliver ladet tilbage, hver gang han går bort fra skriftestolen! Og dog, kære kristen, er det ikke nok! Du må ikke bare efterlade dine synder i bodens sakramentes herlige dyb, men der skal hver eneste gang efterlades noget af *dig selv!*

Lad os i dette lys tænke lidt over, hvorledes vor stilling er; og det bliver altså ikke en overvejelse af, hvad vi »fik ud af« at være katolsk kristen, men af hvad vi *mistede* ved det, for det kræves af enhver, som vil følge Jesus Kristus efter, at han skal miste sit liv for Jesu skyld for at bjærge det! (Matth. 16, 25).

*

Han, der ved Genezareth søbred kaldte på apostlene med sin uimodståeligt dragende magt, kalder også på os. Det er forskelligt for hver enkelt af os, hvad han vil, at vi skal forlade; men det drejer sig i alle tilfælde *mere* om at skulle forlade sig selv end om at forlade andre. Vi må ikke skyde hans kald fra os, lige så lidt som vi må lade det være os uvedkommende, at hine fiskere trak bådene på land, forlod *alt* og fulgte ham!

Vi erkender, at vi er syndige mennesker, netop fordi vi trods den kærligt kaldende røst så lidt har forladt os selv og vort eget, men dette skal i dag være vor inderlige bøn: Herre, tal det så indtrængende ved Helligånden til os, at vi fatter sandheden af dine ord, at »den, som elsker sit liv, skal miste det; men den, som hader sit liv i denne verden, skal bevare det til *evigt liv!*« (Johs. 12, 25). Amen.

N. R. M. Oppermann.

Biblens mening og forståelse

I Prædikerens bog står de ord: »Kommer der noget, om hvilket man siger: »Se, her er noget nyt«, så har det dog for længst været til i tiderne forud for os« (1, 10). Den bemærkning kommer man i tanke om, når man iagttager ikke blot modens skiftende rytme, men også de *anskuelser i bibelvidenskaben, der kommer og går*. Som en gyngende går op og ned, således veksler forklaringerne af vanskelige steder i den hellige skrift. Her skal der nu i korte træk gives en oversigt over de forsøg, der er blevet gjort i den senere tid.

Hvem der kender lidt til det kirkelige liv i de sidste årtier, ved, at både kirkemødet i Vatikanet 1869—70 og paverne siden den tid har rettet deres opmærksomhed og omsorg mod den fare, at skriftfortolkerne gav sådanne forklaringer af dunkle tekster i biblen, at de derved samtidig *nægtede skriftens ufejlbarhed*. I hevdigheden om sit ansvar og tro mod den af Gud den pålagte opgave har Kirkens læremyndighed aldrig godkendt denne udvej, når det gjaldt om at få bugt med gåderne i biblen.

I 1950 skrev Pius XII: »Åbent eller skjult fremsættes meninger, som er i strid med den kendsgerning, at *Gud er skriftens ophavsmand*. På ny udtaler man den allerede flere gange underkendte og afviste påstand, at biblens ufejlbarhed kun gælder, når den udtaler sig om Gud og om religiøse og moralske spørgsmål. Ganske med urette taler man om en menneskelig mening i den hellige skrift, i hvilken Guds mening og tanke er skjult, og kun denne er ufejlbar sandhed, ikke den menneskelige.«

Andre måder at slippe fra vanskeligheder på, er at *nægte inspiration i katolsk forstand* og erstatte den med en digters eller anden kunstners inspiration eller betragte den som ensbetydende med »menighedens ånd« og mentalitet. Allerede tidligere hørte vi om det standpunkt, der anerkender Guds åbenbaring, men som samtidigt hævder, at biblen kun er et *menneskeligt dokument og vidnesbyrd* om denne åbenbaring (i lighed med f. eks. vore katekismer), uden selv at være Guds ord til os. Det nyeste forsøg, der er blevet gjort, kalder sig *spiritualistisk eksegesis*. Den skelner mellem den nærmest liggende, rent menneskelige og derfor fejlbare mening i de hellige bøger, og den dybere liggende, guddommelige og derfor ufejlbare mening, der skjuler sig under den menneskelige. Det er denne, det kommer an på. Her er imidlertid overset, at den guddommelige tanke ikke skjuler sig i et hylster, men har givet sig selv udtryk i de bibelske forfatters menneskelige ord. Det er altså umuligt at

konstruere denne modsætning mellem hovedforfatteren Gud og hans menneskelige redskaber og organer.

Denne nyeste retning trænger til en lidt udførligere omtale. Da den dukkede op i Italien, blev den afvist af den Apostoliske Stol, fordi den arbejdede med en aldeles *subjektiv og allegorisk* (sindbilledlig) skriftfortolkning, der ene er baseret på den enkeltes personlige inspiration eller rettere sagt på en mere eller mindre livlig og frodig fantasi. I Frankrig ville man genindføre, hvad Origenes 1700 år før havde været inde på i Ægypten. Den nye fortolkning ville gøre det gamle testamente mere frugtbart for det kristne liv. Til trods for denne gode hensigt blev forsøget en *fare for den sunde og sobre tydning* af de hellige bøger. Man erklærede nemlig, at den ligefremme, ordrette og historiske forståelse af det gamle testamente var ufrugtbart. Derfor skulle denne udlægning erstattes med en symbolsk eller åndelig. Samtidig erklærede systemets repræsentanter, at man på den måde også kunne blive fri for de mange angreb fra den verdslige videnskabs side, og at alle vanskeligheder, som den gamle skriftfortolkning ikke kunne få bugt med, ville forsvinde af sig selv. De eksisterer ikke længere.

Som det er blevet bemærket i begyndelsen af denne artikel, gælder også her de ord: »Intet nyt under solen.« Derfor kunne bibelkommissionen, som er pavernes organ i spørgsmål angående den hellige skrift, under ét karakterisere den symbolske og åndelige skriftfortolkning både i det 3. og 20. århundrede med de ord, at det var et fantastisk foretagende med tungtvejende konsekvenser fra Origenes' og hans skoles side alle vegne i skriften at ville finde symbolsk betydning på bekostning af den ordrette og historiske forståelse af teksterne.

Med dette som baggrund forstår man bedre *de regler*, som Kirken selv opstiller, for at man kan finde den rigtige mening, når man fordyber sig i skriftlæsning. Den første og vigtigste opgave, som en skriftfortolker skal løse, er at bestemme *en skriftteksts bogstavelige betydning*, eller med andre ord det, som den talende eller skrivende vil udtrykke med sine ord. Det er lige meget, om det drejer sig om den gængse eller den billedlige måde at sige noget på. Som bekendt har biblen både billedlige udtryk, lignelser og allegorier. Når det i vanskelige tilfælde skal fastslås, hvad der i virkeligheden skal siges eller er sagt, bør en ekseget benytte alle de midler, som man bruger ved klarlæggelsen af skrifter i den profane litteratur.

Men hvis en lærer i bibelvidenskaben kun vil være *filolog*, bliver han

uvægerligt hængende ved overfladen og når aldrig ind til sagens kerne. Han bør absolut også være *teolog*, der ved, at han har at gøre med Guds ord, som er betroet til Kirkens omsorg, beskyttelse og forkyndelse. Derfor er det hans pligt også at påvise, hvad en tekst indeholder i retning af tros- og sædelære. Kun på den måde yder han både præster og de troende praktisk hjælp til forståelse af åbenbaringen og til kristelig livsførelse.

Denne nærmest liggende eller historiske skriftforståelse er ikke den eneste. Der findes desuden *en højere eller åndelige*, som forudsætter den første. I det gamle testamente læser vi om udtalelser og begivenheder, som Gud i sin visdom og magt har anordnet og indrettet således, at det, der skete dengang, på åndelig vis skulle behøve, hvad der skulle ske i den nye pagt, i nådens tid. Også denne åndelige betydning af visse tekster skal en skriftfortolker kunne finde og forklare, hvis bare det er sikkert, at Gud har villet lægge denne tanke i begivenhederne. Kun den kan kende denne højere mening og åbenbare den. I evangelierne belærer vor Frelser os om den. (Den ophøjede slange i ørkenen. Manna. Jonas i havets dyb). Apostlene fulgte deres mesters eksempel og forkyndte det samme både i tale og skrift. Og hvis vi tænker på Kirkens liturgi, er det klart, at den åndelige forståelse hører til dennes aldrig afbrudte tradition.

Men hvor en lærer i bibelvidenskab ikke har denne hjemmel for, at det er Gud, der har lagt den højere betydning i ting og begivenheder, bør han samvittighedsfuldt vogte sig for at fremsætte en sindbilledlig forklaring som skriftens virkelige mening. Den slags udvidet anvendelse af et skriftord er *tilladelig*, når en prædikant vil illustrere og anbefale et eller andet punkt i tros- og sædelæren, men det bør altid ske indenfor de rette grænser og uden at krænke skriftens helighed. Aldrig må man glemme, at den slags ikke betyder, at Guds ord bliver lagt ud, men at det er noget, der udefra bliver lagt i det. Et smukt eksempel på den rette friere anvendelse af biblens ord har vi i den h. Bernhard. Hans taler kan virke på læseren som et væv af lutter skriftsteder.

Men man kan også fuldstændig *fordreje en bibeltteksts mening* som i følgende eksempel. I 17. davidssalme (27) belærer salmisten israelitterne om, at Gud behandler menneskene i overensstemmelse med gengældelsesloven efter deres gerninger og livsførelse. I den latinske tekst udtrykkes dette med de ord: »Cum sancto sanctus eri, cum perverso perverteris.« Ifølge den hebraiske tekst er meningen den: »Mod en ren viser du (o Gud) som den rene, mod en svigefuld viser du dig klogt beregnende.« Men en eller anden prædikant tog sætningen ud af sammenhængen, forstod den om mennesker og oversatte: »Med den hellige bliver du hellig, og med den vrang bliver du vrang.« Med disse ord ville han så opfordre sine tilhørere til at opsøge godt selskab for selv

(sluttes side 306)

Foran saligkåring af kardinal Newman

I den forløbne uge indledte ærkebiskoppen af Birmingham, mgr. Francis Grimshaw, den biskoppelige proces, som skal bane vej for en saligkåring af kardinal Newman. John Henry Kardinal Newman levede i adskillige år som anglikansk gejstlig i Birmingham, grundlagde efter sin konversion det såkaldte Birmingham Oratorium, hvor han døde i 1890.

*

Når engang kirkehistorien skal give et billede af det 19. århundredes kirke, er der kun ganske få skikkelser, vi kan være sikre på, vil blive husket. En af disse er kardinal Newman, eller måske bedre John Henry Newman, for det var i hans levnedsløb blot en mindre væsentlig detalje, at han — 78 år gammel — modtog kardinalshatten af Leo XIII. Han var almindelig præst, da dette skete, og det er præsten, ikke kardinalen, som hører kirkehistorien til.

Newman fødtes d. 21. februar 1801 i London og døde i 1890, et halvt år før sin 90. fødselsdag. Næsten nøjagtig på midten af denne lange løbebane, d. 10. oktober 1845, trådte han fra den anglikanske kirke over til den katolske. For begge trossamfund er han en førerskikkelse, hvis gerning ikke er endt, men øver sin indflydelse den dag i dag.

Newman var kun 16 år, da han kom til Oxford, som dengang kun var en skygge af sig selv. Ingen stærke åndens magter rørte vandene. Støvet på bøgerne og de fredeligt trissende lærde lå fredeligt og urørt. Så kom Newman og Fioude og de unge, som flokkedes om dem. Og da Newman, Pusey og Keble i 1833 begyndte udsendelsen af deres beskedne »Tracts for the times« er det med rette sagt, at resultatet for den intellektuelle og teologiske verden kunne sammenlignes med guldfundene i Kalifornien og den store folkevandring de afstedkom.

Disse mænd tog den anglikanske kirke med storm. Alle vågne sjæle i kirken blev revet med. Og retningen var mod den katolske kirke. Længe troede Newman, at anglikanismen var den gyldne middelvej mellem reformationens kirker og katolicismen. Han hængte sig i folkelige udslag af katolsk tro som vidnesbyrd om, at reformationen ikke helt havde haft uret. I England selv var den katolske kirke ikke andet end »den italienske mission« og med det 19. århundredes englænders opfattelse af »the foreigner« betød dette, at kirken var håbløst uengelsk, intet sted at være for en gentleman, endsige en Oxfordlærer.

Sandheden blev imidlertid den stærkeste. Efter en forberedelse, der i bønnens alvor står som det uefterlignelige mønster for alle søgende sjæle, sluttede en lang kamp med en søvnløs nat og et sidste farvel til en menighed, der gennem mange år havde lyttet til den anglikanske kirkes største prædikant. Så gik der bud efter en italiensk præst, fader Dominique,

der ikke vidste, hvortil han blev kaldt. Og d. 10. oktober 1845 blev indskrevet i engelsk kirkehistorie som den mest betydningsfulde dag i det århundrede, måske i flere end det.

*

Medens Newman i den første halvdel af sit liv havde været den fejrede åndelige vækker i sin kirke, beundret og hyldet, kom hans katolske år til at forme sig på ganske anden måde. Den katolske kirke i England mødte

Portræt af den gamle kardinal i oratoriet i Birmingham.

ham med ængstelse. Den gode, rare biskop Ullathorne støttede ham ganske vist efter evne, men for den anden af kirkens store engelske navne, kardinal Manning var Newman en farlig mand, »den farligste mand i England«, sagde Manning. Mannings højre hånd, mgr. Talbot, der var meget velskrevet i Rom, dristede sig endda til at sige om Newman, at han »ikke var nogen rettroende katolik«; de anså nemlig begge deres konservative retning for den eneste rigtige. De havde samme tro, de havde samme teologi, men deres sprog var så forskelligt som deres skole, og for Manning var og blev Newman mistænkelig liberal.

Næsten alt, hvad Newman rørte ved, blev ikke til det, det skulle. Sådan med oversættelsen af den Hellige Skrift, sådan med det katolske universitet. Modstanden rejste sig, og det blev kun til forsøg, som ikke førte resultater med sig. For ikke at misforstå dette, må det dog tilføjes, at Newman vel kunne vække og ansøre, men næppe ejede en førers egenskaber. Han var tankens, ikke handlingens mand og også heri Mannings modsætning. Først med Leo XIII indtrådte omsvinget til fordel for Newman, og det var også ham, der i 1879 kaldte den gamle præst til kardinalkollegiet. Fra Leo XIII menes også be-

tegnelse om Newman »Nutidens kirkefader« at stamme.

*

Var han da en skuffet mand? Er Newmans liv en konversions-tragedie? Han har selv svaret, så det ikke er til at tage fejl af. Han fortrød aldrig et øjeblik. Det var for sandhedens skyld, han blev katolik, og sandheden skænkede ham lykke og velsignelse nok.

Også til at bære tabet af alt det, han mistede ved at blive katolik på en tid, hvor dette for hans gamle verden betød defald fra alt, hvad der var ånd og kultur, alt hvad der var tegnet på, at man hørte England til. Et lavt og tarveligt angreb fra for-

Hansestaden Lübeck er en af de få byer, der ned gennem århundrederne — trods krig og ufred — har bibeholdt sit middelalderlige arkitektoniske særpræg lige op til dato. Lübeck er et klenodie indenfor tysk bygningskunst, og selv om den sidste krig var hård ved den gamle hansestad, så sætter kirkerne i deres gotiske pragt og de rigt udskårne patricierhuse fra hansetiden den dag i dag deres præg på byen. Mangt og meget vil den, der kommer til Lübeck for første gang efter krigen vel savne, og de to store kirkerum — Dom og Marienkirche — lader en tilbage i tavs tankefuldhed over forgangen pragt. Meget medtaget er domkirken, og i Marienkirche er man idag igang med restaureringen indendørs, medens de to store gotiske tårne har fået deres hjelm tilbage. Blandt de værdifulde historiske ting, der gik til grunde i Marienkirche under bombardementerne i anden verdenskrig, var også det store gamle Dannebrog, hvis hele art og udstyr viste tilbage til unionstiden.

Selve Lübecks historie går godt og vel otte hundrede år tilbage i tiden. Efter allerede i 1226 at være blevet en rigsstad, stod byen i 14. århundrede på sin magts tinde. Velstand og kulturens blomstring vekslede med krise- og katastrofetider — derfor var Lübecks ansigt op til anden verdenskrig netop så mangesidigt og interessant.

Det er idag mange ny islæt i billedet af Lübeck, men endnu står det gamle rådhus, dette middelalderlige klenodie og maleriske gyder og gårde er der stadig at finde i den gamle del af byen. »Katharinenkirche« — den gamle franciskanerkirke, der idag tjener som simultankirke for ikke mindre end tre konfessioner, deriblandt også katolikker — står også tilbage,

fatteren Charles Kingsley på Newmanns personlige hæderlighed skænkede engelsk litteratur et af dens mesterværker, »Apologia pro Vita sua«, så ædelt et forsvarsskrift i så blændende et sprog og så fornem en ånd, at det i dag hører med til en englænders almindelige dannelse at kende det.

Dybest af hans værker er »A grammar of Assent«, en filosofisk bog, der på sin vis står udenfor alle filosofiske skoler og med en praktisk sans, som er hans folks særkende, på en gang med geometrisk enkelthed og med et væld af detaljer og eksempler og ofte sublime overvejelser gør rede for den religiøse erkendelse og dens vishedsgrund. På sin tid var den for ny og udtrykte sig for forskelligt

fra gængse lærebøgers stil til helt at blive forstået. I vore dage har den en stor gerning at øve på sin vis større end nogen anden moderne tænkners værk.

Men først og fremmest er Newman for vor tid som for sin egen det vidunderlige instrument for Guds ord. I hans enkleste og jævreste ord (og han hadede alt opstøltet, al svulst og uklarehed), der var hinanden jævnbyrdige, et af kirkehistoriens stærkeste vidnesbyrd om, hvori sand religion består.

John Henry Newman indvarslede for kirken i England »the second spring«. Når kirken står så stærkt i vore dages anglesaksiske verden, er det dette andet forårs værk.

I korte træk —

Det latin-amerikanske præsteseminarium i Rom har nu eksisteret i hundrede år. I anledning af jubilæet afholdes der en kongres, hvori rektorerne fra ialt 260 præsteseminarier i alle de latin-amerikanske lande deltager. (KNA).

Academie Française har tilkendt den franske gejstlige Edouard Loutil en pris som påskønnelse for hans litterære virke. Père Loutil — bedre kendt under pseudonymet Père L'Ermitte — er fyldt 95 år og har i de sidste 60 år skrevet for det franske katolske dagblad »La Croix«. Père Loutil virker stadig som sjælesørger ved Saint François de Sales-kirken i Paris. (KNA).

Den katolske kirkes indflydelse i Østrig er i stadig stigende vækst, udtaler 4/4 procent af de forespurgte som deres mening i en gallup-undersøgelse, som er foretaget af det »Østrigske Gallup-Institut«. (KNA).

Den ny borgmester i Manchester, James Filzsimons, er katolik. Manchester er en af Englands fem største byer. (KNA).

Festlighederne i anledning af byen Münchens 800-års jubilæum indledtes i søndags med en højtidelig pontifikalmesse på Marienplatz foran Münchens rådhus. (KNA).

Heilig-Geist-hospital« ligeså — og der er stadig mange minder, som knytter Lübeck nær til vort lands historie.

M.

◀ Det gamle Danebroge, der opbevaredes i Marienkirche, men gik tabt under krigen 1940—45.

◀ Det herlige gamle rådhus med den hollandske renæssancefacade.

Udsigt over Lübeck — forrest (i billedets nederste venstre hjørne) den katolske Jesu Hjerter kirke, i hvis krypt de tre martyrpæster hviler, som ofrede livet under nazismen.

Y

Lübeck -

hvor fortids historie lever videre trods modgang og krig

„Hvor herlig er en helgens død“

Kirken mindes den hellige Knud Lavard ikke mindre end to gange om året: 7. januar, dagen for hans drab og 25. juni, den dag, da hans skrinlæggelse fandt sted i Ringsted for snart 800 år siden.

Mordet på Knud vakte afsky og rædsel i vide kredse, men naturligvis mest blandt hans nærmeste. Hans plejebrodre, Skjalm Hvides sønner, og flere andre ilede til Haraldsted, hvor den første pligt naturligvis var at vise den afdøde den sidste ære. Efter nogle overvejelser blev man enige om, at intet sømmede sig mere end at begrave blodvidnet i den berømte St. Lucius kirke i Roskilde, hvor martyrpaven Lucius's hovede*) hvilede. Men da man forebragte Kong Niels dette, satte han sig bestemt imod det; en højtidelig begravelse i Sjællands fornemste kirke, hvor allerede så mange af rigets stormænd var stedt til hvile, ville nemlig vække altfor stor opsigt og let blive den stærkeste anklage mod morderen, hans egen søn Magnus.

Knuds venner måtte derfor opgive tanken herom og førte hans lig til Ringsted, hvor begravelsen foregik under betydelig mindre højtidelighed, end de oprindelig havde tænkt og ønsket sig. Dog fortæller Saxo, at jordefærden allerede af Gud udmærkedes ved et vidunder, idet der et sted hvor ligbærerne satte båren ned for at hvile sig, udsprang en kilde. Der var således nu to hellige kilder, der afgav et tydeligt vidnesbyrd om den myrdede hertugs hellighed.

Dog var Knuds venner og slægtninge, af disse især hans broder Erik, ikke tilfredse med at have skaffet Knud en hæderfuld jordefærd, nej, forbrydelsen skulle hævnnes og den kongelige morder have sin velfortjente straf. Med Knuds sønderflængede, blodige klædning drog de om på Sjælland, og overalt vakte der harme mod Magnus og vrede og sorg over mordet på Knud.

Afgørelsen fandt sted i Ringsted, hvor der ikke længe efter holdtes møde på Tinghøjen. Kong Niels var ganske rådvild og tyede til den gamle ærkebiskop Asser om hjælp. Denne foreslog Niels, at han skulle give møde på tinge, men lade Magnus blive tilbage i Roskilde, at ikke synet af ham skulle ophidse forsamlingen. Sikker et fornuftigt råd, thi Magnus havde efter mordet været så fuld af overmodig pral over sin forbrydelse, at hans personlige nærværelse vistnok ville have fremkaldt endnu større tumult, end der fremkom.

Kong Niels vovede, da det kom til stykket, ikke at komme ud til tingmændene, men blev forskrækket siddende inde. Da dette spurgtes på tinget, opløstes forsamlingen, og en opbudt skare, med Knuds vilde broder Erik i spidsen, ilede afsted for at dræbe kong Niels. På vejen trådte den gamle ærkebiskop skaren i møde, greb Eriks hest ved tøjlen og opnåede ved indtrængende formaninger, at alle vendte tilbage til tinget, på betingelse af, at kong Niels ville komme til stede. Denne vovede sig da endelig derhen, men stod med forsigtighed for sig selv på den ene side af tingpladsen. Han måtte nu gå ind på, at Magnus til straf for sin udåd blev forvist fra Danmark. Straks efter dommen rejste Magnus til Sverige, hvor han allerede i adskillige år havde håret kongenavn i Vestergøtland.

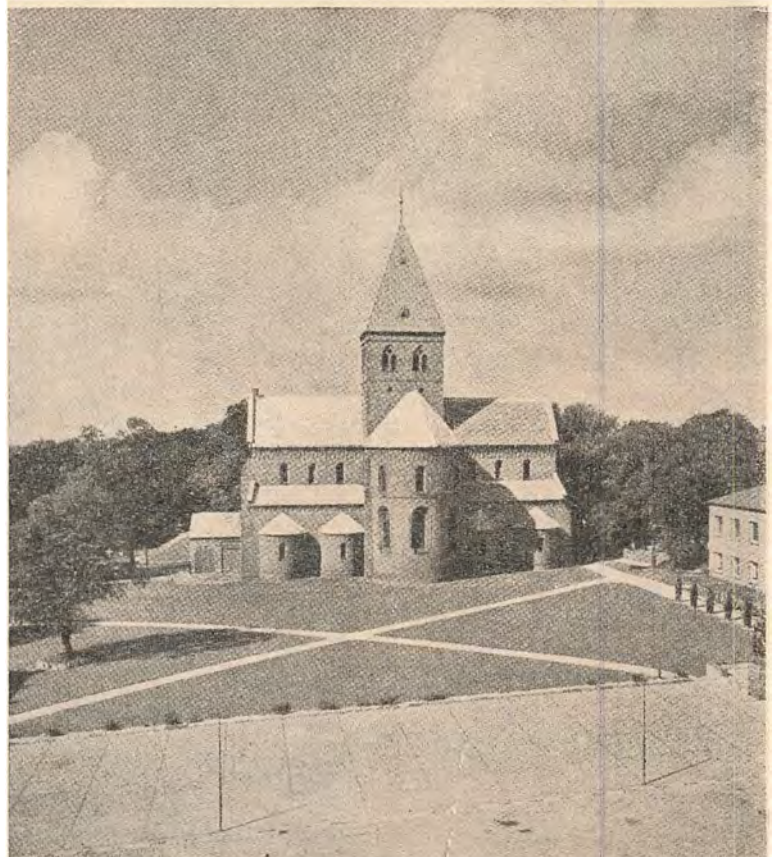
Men længe blev Magnus ikke i landflygtighed. Den vankelmødige Niels lod ham snart komme tilbage, ja tilsidesatte i den grad alle sømmelige hensyn, at han antog morderen Magnus til medregent. Nu var der for Knuds venner ikke andet at gøre end med våben i hånd at bekæmpe de usle mænd, der med kongenavn kastede sådan skam over land og folk. Erik lod sig ikke længe efter af sine tilhængere udråde til konge, og tre års borgerkrig hærgede Danmarks forskellige provinser. Det var ikke ædle mænd, der kæmpede mod hinanden,

fra begge sider fortælles der om talrige eksempler på voldsdåd, troløshed og skammelig færd.

Under alle disse kampe voksede troen på Knud Lavards helgenry mere og mere. Nogle har ment, at det egentlig var med urette, Knud Lavard blev helgen, at det var de politiske forhold, der bar ham frem som helgen. Nægte kan man naturligvis ikke, at politiske forhold, der så ofte spiller en stor rolle, også her har haft og har måttet have deres betydning. Derimod må man afgjort nægte, at det er de politiske forhold, der har haft den afgørende betydning. De har måske bevirket, at Knud Lavards helgenerklæring med held blev ført til afslutning; men de har aldrig — heller ikke her — gjort en mand til helgen, der ikke var den store hæder værdig.

Pave var den gang Alexander III, en af de betydeligste paver, berømt for sin store strid med den tyske kejser Frederik Barbarossa, der endog havde ladet sine biskopper vælge en modpave imod Alexander. Den 8. november 1169 udstedte han i Benevent følgende skrivelse, der i sin helhed fortjener at kendes af danske kristne.

»Alexander, biskop, Guds tjeneres tjener, sender sine ærværdige brødre, Eskil, ærkebiskop af Lund og det apostoliske sædes legat, og biskopperne, samt sine elskede sønner, abbederne, priorerne og de andre menighedernes forstandere, ansatte i Danmark, hilsen og apostolisk velsignelse. Af et brev fra vor kære søn i Kristus, Valdemar, danskernes berømte konge, og af

Sct. Bendts kirke i Ringsted, der idag hvælver sig over stedet, hvor Knud Lavard skrinlættedes.

*) Dette har efter reformationen længe været opbevaret på et museum i København, indtil det fik en værdigere hvileplads i St. Ansgars kirke samme steds.

eders skrivelser så vel som af en omhyggelig beretning fra vor broder Stefan, ærkebiskop i Uppsala, og fra dem, som er kommet sammen med ham, har vi erfaret, hvorledes Knud, af mindeværdig ihukommelse, engang danskernes hertug og fader til den allerede nævnte konge, endnu mens han levede, var en mand af et hæderligt og rosværdigt liv og en dydig vandel, og hvorledes der også efter hans død ved siden af hans grav er sprudlet en kilde frem, hvor en blind har fået synet, og hvor den almægtige og barmhjertige herre har værdigedes at virke mange andre kraftige undergøinger, således som nysnævnte ærkebiskop og hans ledsagere var rede til, om vi måtte ønske det, at bekræfte det under edens hellighed. Så er det da således, at vi efter at have modtaget før nævnte konges og eders anmodning om at erklære ham for helgen nu, i tillid til Christi barmhjertighed og de salige apostle Petrus' og Paulus' fortjenester, i overensstemmelse med vore brøders (3: kardinalernes) råd har anset det for rigtigt at indskrive ham i helgenernes fortegnelse, idet vi med apostolisk myndighed fastsætter, at I skal fejre hans fødselsfest den 25. juni. Thi vi har efter eders bøn og ønske bestemt, at denne helgens legeme skal æres og hædres således med de skyldige lovprisninger på jorden, som den almægtige og barmhjertige herre har æret ham ved sin nåde i himmelen, at han nemlig for fremtiden skal tælles blandt de hellige, han, som ved tegn og kraftige gerninger har fortjent at opnå selve dette hos Gud, som det er blevet os bekendt af vidnesbyrd fra eder og ovennævnte ærkebiskop med ledsage-

re så vel som fra mange andre. Fordi det altså sømmer sig for eders oprigtigheds visdom at ære ham med inderlig fromhed og al iver, så sandt I jo alle har fordret ham hædret ved apostolisk myndighed, beder, formaner og opmuntrer vi i Herren ved denne apostoliske skrivelse eders fromhed til i fremtiden således at kappes om at vise ham de tilbørlige hædersbevisninger og ære ham med den skyldige lydighed, at I hos ham, der gengælder alt godt, derved kan modtage mangfoldig løn og ved hans fortjenester og forbønner på mange måder hjælpes hos den højeste.»

Efter at have modtaget denne skrivelse kunne Absalon og Valdemar holde fest. De stævnede derfor hele folket til Ringsted, hvor den berømte forsamling holdtes den 25. juni 1170, dagen efter Johannes Døberens fest. Rigets bedste mænd gav møde, deriblandt de otte biskopper samt biskoppen af Oslo og ærkebiskoppen af Uppsala, og naturligvis »en talløs almue«.

Selve skrinlæggelsen af Knud Lavards ben foregik med stor højtidelighed. Den hellige handling foretoges af ærkebiskop Eskil, assisteret af biskop Absalon, hvis stift jo var skuepladsen for den store begivenhed. Ifølge Sjællandskrøniken udbrød den store tilstedeværende mængde i det enstemmige, begejstrede råb: »Lovet være den Herre Jesus Kristus, som gjorde den hellige Knud til Sjællands værnehelgen!«

Siden blev Knud Lavard mindet to gange om året i de danske kirker, ikke alene den 25. juni, hans skrinlæggelsesdag, men også den 7. januar, morddagen. Man har endnu opbevaret messer og andre bønner og læsestykker til de to hellige dage. Adskillige af de gamle liturgiske stykker er af stor skønhed. Det hedder således i en sekvents på skrinlæggelsesdagen: »Supra petram solidati non sunt morte separati a matre ecclesia, d. e., de, som er grundfæstede på klippen, bliver ikke ved døden adskilt fra vor moder kirken«, det samme, Grundtvig så smukt mange hundrede år efter ud-

trykte i sin bekendte salme på følgende måde: »Helgen her og helgen hisset er i samme menighed«.

Kirken og det hosliggende kloster i Ringsted blev naturligvis siden en af de navnkundigste helligdomme i Danmark. I kirken begravedes de fleste medlemmer af Knud Lavards efterkommere, og den er af denne grund blevet et nationalt mindesmærke, der i intet står tilbage for Roskilde domkirke. Hele middelalderen igennem vedblev man at valfarte til den minderrige, ærværdige kirke, der som de fleste andre af vore gamle kirker på reformationstiden gik ind i en forfaldsperiode, fra hvilken den først i vore dage er ved at rejse sig.

Hvad Knud Lavards hellige levninger angår, ved man ikke, hvor de nu findes, ja ikke engang, om de mere er til. Den sidste katolske biskop i Slesvig, Gotskalk Ahlefeldt, lod på gennemrejse fra København til sit stift Knud Lavards skrin åbne og medtog en del af relikvierne. Efter reformationen havde man endnu nogen tid Knud Lavards hoved i klosteret, men senere skal det være kommet til St. Denis i Frankrig. Resten af Knuds legeme blev formodentlig jordet i den grav, hvor det tidligere havde hvilet, før det blev lagt i helgenskrinet og opstillet på alteret. Da Frederik VII i 1855 lod kongegravene i Ringsted åbne, fandt man ingen rester af Knud Lavards legeme. Hans helgenskrin blev plyndret, da reformationen indførtes, og man ved ikke, hvad der senere er blevet af det.

Efter Niels Hansen:
»Vore Helgener«.

Katolsk Ugeblad i ethvert katolsk hjem!

De unges valfart til Haraldsted

Alle unge katolikker i Storkøbenhavn indbydes herved til at deltage i valfarten til sct. Knud Lavards ære, som de senere år med held har været gennemført. Den er fastlagt til at finde sted i week end'en 23.—24. august. Afrejsen sker fra Københavns hovedbanegård lørdag kl. 16,10 med ankomst til Hvalsø kl. 17,13. Efter valfarten tager man atter toget i Hvalsø om søndagen kl. 16,15 med ankomst til hovedbanen kl. 17,05.

Som sædvanlig må det bemærkes, at deltagelse i valfarten kræver en vis fysisk udholdenhed. Detailleret meddelelse vil fremkomme straks efter ferietidens ophør, men Københavns unge indbyrdes til allerede nu at sætte kryds i kalenderen.

Grammofon- plader

- Nr.
159 Mit meinem Gott geh ich zur Ruh.
Der Mond ist aufgegangen.
- 160 Mein Gott, wie schön ist deine Welt.
Nun Brüder, sind wir frohgemut.
- 161 Maria uns tröst.
In Pace.
- 162 Das Salve Regina. Marienspruch.
Es blüh'n drei Rosen auf einem Zweig.
Die Schönste von allen.

Sungt af Singgemeinde Düsseldorf
under ledelse af Adolf Lohmann.

78 omdrejninger. kr. 12 pr. stk.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Meddelelse fra DUK's skoleledelse:

Der er endnu pladser på Nordisk Skole på Sylling (27/7—3/8) og på Dansk Sommerskole på Øm (6/7—13/7).

DUKs landsledelse meddeler:

Juniorlejren på Øm er overtegnet.

DUKs børnelejre

er begge overtegnede, men der er stadig plads på de fynske børnelejre og henvendelse herom sker til frk. Marianne Munk, p. t. Adelgade 16, Kolding.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Juni:
22. S. 4. Søndag e. Pinse (666—56); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Paulinus (951); præf. (521).
23. M. Vigilie til St. Johannes Døbers Fødsel (953); alm. præf. (525). — (De i Messebogen angivne 2. og 3. sæt bøner bortfalder).
24. Ti. ST. JOHANNES DØBERS FØDSEL (957—97); Credo; alm. præf. (525). — (Den i Søndagsmessebogen i indledningen til festen foretagne henvisning til Matthæus-Evangeliet skal ikke være 1, 9—11, men 11, 9—11).
25. O. St. Vilhelm (960); alm. præf. (525). — (Ihukommelsen af St. Johannes Døbers Oklav bortfalder saavel i dag som de følgende dage).
26. T. St. Johannes og St. Paulus (961); alm. præf. (525).
27. F. † Feria (666—56); uden Gloria og Credo; alm. præf. 525.
28. L. St. Irenæus (964); 2. bøn: Vigilien til St. Petrus og St. Paulus (968); alm. præf. (525); som sidste evangelium læses det sædvanlige Johannes-evangelium og ikke Vigiliens. — Eller: Vigilie til St. Petrus og St. Paulus (968); 2. bøn: St. Irenæus (964); alm. præf. (525).
29. S.*) APOSTLENE ST. PETRUS (rød) OG ST. PAULUS (971—98).

*) Søndag den 29. Juni afholdes *Kollegt af Peterspenge*.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10 Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonce/d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Hølrup 3385 og 7842, Ørdrup 1178

Academicum Catholicum

I tiden 28. juni til 7. juli afholder AC sommerlejr på Klitborg. Emnet for lejren er »Den moderne verden mellem Gud og Satans«, der drøftes på grundlag af Anton Böhm's bog »Epoche des Teufels«. Pater H. Roos, der er lejrens præst, holder i tilknytning hertil en prædikenrække med titlen »Kampen mellem livet og døden i Kristus og den kristne«. Tilmelding — senest den 20. juni — sker til sekretæren.

Tidens problemer -

(sluttet fra side 301)

at blive gode, og advare mod slet selskab for ikke selv at blive slette. Det er klart, at en sådan brug river sætningen ud af den naturlige sammenhæng, og giver den en betydning, som den oprindeligt slet ikke har.

Fra tid til anden støder man på den slags, navnlig i ældre litteratur, men man kan ikke billige det. De hellige bøger er i sig selv rige nok på ægte og heldbringende mening. Med den kraft, som Gud Helligånd har lagt i skriftens ord, er disse stærke nok til at overvinde sjælens modstand mod det gode og vinde den for Gud. Udstyret med himmelsk skønhed lyser og stråler de af sig selv, hvis bare de

*****
 †
 †
 †
 †
 †
 *****
DØDSFALD
 †
 †
 †
 †
 †
 †
 *****

R. I. P.

Hermed meddeles, at pastor

Franz Xaver Joseph Brinkmann

søndag den 8. juni 1958 er afgået ved døden, 87 år gammel.

Begravelsen fandt sted fra klosterkirken i Dalum torsdag den 12. juni kl. 10. *Kancelliet*.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
 Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

bliver udlagt rigtigt og nøjagtigt, så at visdommens og kundskabens skatte, som de gemmer på, kan komme for dagens lys. *F. K.*

2 Italiensrejser under katolsk ledelse

31. august—16. september

Kbh.—Rom—Assisi, kr. 720,—

(Leder: pater Gommans, Hørsholm)

og

Kbh.—Firenze—Assisi, kr. 670,—

(Leder: pastor d'Auchamp, Åkirkeby)

Prisen indbefatter for begge grupper: Togrejse i ligge- og sovevogn, kost (undtagen i togene) og logi.

Om ønskeligt kan deltagerne bo i eget hotel.

Forespørgsler og tilmelding

rettes venligst til

Paul d'Auchamp

Åkirkeby (telf. 462).

Niels Steensens bibliotek

er lukket i juli og august måned.

RETRÆTEN FOR HERRER

PÅ DALUM

ledes i år af sognepræst Georg Bertling, Kolding, og finder sted fra mandag aften den 18. august til fredag morgen den 22. august. Prisen for deltagelse er 35 kr. Eneværelse 40 kr., alt indbefattet.

Tilmeldelse bedes snarest sendt til Henry Schultz, Tøndervej 15, Kolding, telefon 1552.

FERIEBØRNENE

Indtil mandag 16. ds. har vi yderligere modtaget: Farbror Ejner 13,15; T. Møller 50; Lipka Hansen 10; John C. Madsen 68,60; C. S. 25; R.-P. 10; Kirstine Jensen 200; Dagmar Ebbe 50; K. H. 10; B. og C. Homå 50; X 20; Blom Holm 10; K. Th. Jensen 5; Hopp 5; Gerda og Harald 25; G. W. 50; C. H. 10; K. N. T. 20; E. M. S. 50; P. og E. 100; K. P. S. 15. Med det forud indkomne i alt 3109,40 kr. Hjertelig tak.

Det gode resultat er opnået gennem tilsammen 76 bidrag. Både dette antal og det samlede beløb svarer godt til, hvad vort blads læsere plejer at støtte feriebornenes sag med. Og vi har lov til at håbe, at de første dage af den nu begyndende ferie endnu vil bringe nogle af den 11. te times bidrag, således at indsamlingen i år oven i købet har holdt trit med prisstigningerne.

Men i hvert fald — hjertelig tak! Vore læsere har atter en gang aktivt vist deres forståelse for denne gode sag. Og de sidste bidrag sendes ligesom de andre til Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K.

Familiegrupperne

(sluttet fra side 300)

men at det oftest blev hustruerne, der virkeliggjorde beslutningerne. Man tør spå, at den samme iagttagelse vil kunne gøres i Danmark.

Overalt, hvor familiegrupperne er slået an, i USA, i England, Japan, Indien og mange andre lande, har grupperne formået sig ved knopskydning, og ad samme organiske vej vil det forhåbentlig kunne gøres i Danmark. I første omgang vil mødet i Lyngby give stødet til gruppedannelser i det storkøbenhavnske område, og det er så håbet, at aktiviteten vil brede sig som ringe i vandet. Overalt vil den

stedlige sognepræst sikkert om nogen tid være i stand til at hjælpe interesserede med at få kontakt til allerede arbejdende grupper, hvis medlemmer naturligvis må være rede til at yde bistand og vejledning ved start af nye familiegrupper.

Og så venter vi på grundbogen.

d—

Sommermarkedet i Brønshøj

Lodsedlen: 1. Atlas køleskab 8989, 2. Oliekamin 381, 3. Vinkurv 8599, 4. Husmoderkurv 4371, 5. Rulleskøjter 975.

Tak til alle, der har støttet sommermarkedet.

<h1>Aarhus</h1>		<p><i>Et Hjem paa Rejsen</i></p> <p>Tlf. 24122</p> <p>MISSIONSHOTELLET ANSGAR</p>
<p>Høilund Carlsen Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577 Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi Leverandør til Sct. Knuds skole</p>	<p>Gør Deres Indkøb hos J. Hass FRUGT - GRØNT - BLOMSTER THORVALDSENSGADE 17 Telefon 25718 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	
<p>AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77 Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88</p>		 <p>Byens førende Tlf. 28700 (4 Lin.)</p>
<p>Støt annoncørerne</p>	<p>V. Svenstrup . Telefon 21557 Aut. Elektro-Installatør . Ladestation Hans Brogesg. 4 . Tietgenspl. Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Katolske Begravelser - Ring til 22880 H. J. Madsens Begravelsesforretning Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus</p>
<p>Reserveret</p>	<p>Kød- flæsk - pålæg - salater</p> <p>Erik Carlsen Sdr. Ringgade 3 Tlf. 43385</p> <p>Henry Carlsen Sdr. Ringgade 61 Tlf. 43867</p>	
<p>Næstved</p>	<p>Støt annoncørerne</p>	<p>C. Mortensen Murermester Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed</p>
<p>Næstved Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 1420</p>	<p>Arndt Nielsen Ure og Optik Jernbanegade 2 . Telf. 543 Lev. til de kat. Institutioner</p>	<p>K. Blum Hansen Boghandel Telefon 2525 (2 Ledninger)</p>
<p>Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer Claudi Hansens Eftf. Jernbanegade 3 . Tlf. 60 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>A. & P. G. Vintersborg Snedker & Tømrermester Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818 Leverandør t. de kat. Institutioner</p>	<p>N. Juøl Pedersen Glarmester Ramsherred 13 . Tlf. 158 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>

Skærpet kurs i Kina

Kirkefølgelsen i Kina skærpes dag for dag. Efter hvad det til Propaganda Fides knyttede efterretningsbureau »Fides« meddeler fra Hongkong, foregår der i øjeblikket en veritabel jagt på katolikker over hele Kina. De bliver stedt for såkaldte folkeforsamlinger, anklaget for allehånde forbrydelser og underkastet de største ydmygelser og pinsler.

Samtidig er der startet et propagandafelttog for børnebegrensning og en tilsvarende propaganda benytter sig af allehånde tænkelige metoder: massemøder, oplysningsaftener i mindre grupper samt husbesøg og en hærskaare af »flyveskrifter« er led i aktionen. (KNA).

Samtlige paver

har indset det skrevne ords betydning! Allerede apostelfyrsten Petrus — den første Pave — sendte budskaber til sine menigheder. I den nyere tid har Paverne atter og atter fremhævet betydningen af den katolske presse som et uvurderligt led i kirkens arbejde og indtrængende opfordret alle til efter evne at medvirke for dens udbredelse. I vore dage — hvor den katolske presse mere end nogensinde står som sandhedens forkæmper — gælder det om at følge Pavernes og Biskoppernes opfordring. Enhver dansk katolik bør derfor gøre sig til at

Katolsk Ugeblad

forefindes i ethvert katolsk hjem
i Danmark

URBI ET ORBI

Forstærket ateistisk radioaktivitet

Sidste søndag indledte det sovjetzonal »Deutschlandsender« en ateistisk udsendelsesserie under titlen »Verdensaltet, jorden, mennesket«. I første afdeling beskæftiger udsenderne sig med den borgerlig-idealistiske filosofis ideer, der er nært knyttet til religionen; de står imidlertid i modstrid med videnskaben og negliger naturens hensigtsmæssighed.

De ateistiske udsendelser vil fremtidig blive rundkastet regelmæssigt søndag formiddag på samme tidspunkt som de vesttyske radiostationer udsender gudstjenester. (KNA)

Et portræt af en tænker -

(sluttet fra side 299)

ånd, for hvem dette nye ikke kunne afvises, blot fordi det var uvant, og han er den ordningens og ordenens fuldendte mester, som i et kort liv — for han blev ikke fuldt 50 år — ikke blot påbegyndte, men selv fuldførte en syntese mellem gammelt og nyt, som intet satte til af det gamle, men kun lod dette fremhæve ved mere sammensvejet og ordnet fra de største træk til de mindste. Han er i tænkningens historie ene om et sådant værk, som ellers en kæde af tænkere gennem lange år får fra hånden. Han udvidede en gammel ortodoksi uden at sætte noget til, kun gøre den rigere og mere omfattende.

Og til dette, der er lærdomssiden af hans gerning blot et par ord om hans religiøse liv. Var det andet end at ljene Gud med sin tanke? Vi ville ikke vide noget om det, hvis ikke det var, at han af Paven fik pålagt at forfatte officiet til Kristi Legemsfesten, der blev til på hans tid. Enhver katolik kender disse bønner og hymner. Overfladisk set er også de at læse som teologisk fagsprog. Og dog er de i al deres tanketyngde så umiddelbart religiøst grebne, som få i alle tiders salmedigtning. Fra dem går den lige linie til Thomas' sidste dage, da han på rejse til et koncil, hvortil Paven havde kaldt ham, blev indhentet af døden og i et fremmed kloster på dødsengen talte om højsangen og om Altents sakramente som det centrum, hans liv havde kredset om i stort og småt.

Dette er Thomas — ynglingen, der vidste hvad han ville — klostersonnen gennem hele sit liv — lærdommens dyrker med det vidtåbne sind og den uforstyrrelige ro — den underligt fromme, hvis dybeste inspiration ikke lå på lærdommens højder, men i troens enfold. (Fortsættes)

Emmaus-bevægelse vil afhjælpe bolignød i Argentina

Bolignøden i Argentina udvikler sig mere og mere til at blive et af landets mest brændende sociale problemer. Grundlæggeren og lederen af den argentinske Emmaus-bevægelse, pater José Ballista S.J., har af den grund begivet sig ud på en studierejse til Vesteuropa for at studere de metoder, der her bringes i anvendelse for at bekæmpe bolignøden. Han vil også træffe sammen med Abbé Pierre.

Ifølge de nyeste statistikker fra Argentina mangler man idag rundt regnet to millioner boliger. Men i Buenos Aires lever der ifølge det argentinske boligministerium over 300.000 familier under ganske umenneskelige boligforhold.

P. Ballista har hidindtil måttet indskrænke sin Emmaus-bevægelse i Argentina til at omfatte de allerdårligst stillede med folkekøkkener, ambulatorier og børnehaver. Takket være et initiativ fra katolske lægfolk i sognene i ærkebispedømmet Buenos Aires har man nu kunnet starte en aktion til fremme af almenyttigt boligbyggeri. Også de kristelig-demokratiske medlemmer af parlamentet har sat afhjælpningen af bolignøden som et af de første punkter på deres dagsorden. (KNA).

Frankrig beder - (sluttet fra forsiden)

føre enighed og forsoning eller hvis vi modarbejder de kræfter, der råder for vor fremtid. Kardinalen understregede, at Frankrig altid har været et kristent land. Der påhviler i dag de kristne så store opgaver i en verden, hvor viljen til universalitet vinder mere og mere frem, men hvor der samtidig også søges efter enhed.

I tilslutning til kardinalens tale celebrerede Paris' hjælpebiskop, mgr. Vil- lot, en midnatsmesse, og hele natten igennem blev der læst messe i basilikaen. (KNA).

Polsk kapel i grotterne under Peterskirken

Peterskirkens ærkepræst, kardinal Fedeschini, indviede sidste søndag alteret i det nyoprettede polske kapel i grotterne under Peterskirken. Alterbilledet er en naturtro mosaik efter ligning af nådebilledet den Sorte Gudsmoder i Czenstochowa. Ved siden af alterbilledet står statuer af den hellige Adalbert og den hellige Stanislaus. I højtideligheden deltog bl. a. den polske ambassadør ved den Helige Stol, Casimir Papée, exilpolakernes ordinarius, ærkebiskop Gawlina, samt en talrig repræsentation for den polske koloni i Rom. Initiativet til oprettelsen af kapellet skyldes en polskfødt amerikansk præst. (KNA)

Katolsk Ugeblad

106. ARGANG

29. JUNI 1958

NR. 26

Tro ikke for meget på situationen i Polen!

Vatikanets officøse organ, »Osservatore Romano« vendte sig i sidste uge i en leder meget energisk mod, hvad bladet kaldte en »falsk udlægning af situationen, som den tegner sig for den katolske kirke i Polen i dag«. Kirken i Polen er i dag faktisk mindre statsbundet end i de øvrige folkedemokratiske lande, konstaterer bladet. Det har imidlertid sin grund deri, at kommunisterne ikke har kunnet komme de polske katolikkers tro til livs hverken ved overgreb eller med justitsterror. Situationen i Polen i dag giver imidlertid *ikke* lov til at slutte, at den socialistiske opfattelse og katolicismen ikke blot ganske udmærket kan gå i spænd sammen og endda samarbejde.

»Osservatore« erindrer derpå om den blodige religionsforfølgelse, der raser i mange af de kommunistiske lande. Forskellen består blot deri, at man i det kommunistiske Kina søger at tvinge katolikkerne til skisma på alle tænkelige mulige måder, medens det i Polen er tilfældet, at et i bund og grund katolsk folks standhaftighed

Med Malteser-fly til Lourdes. Den suveræne Malteserorden har — som tidligere meddelt — i år bragt en hel del syge bl. a. fra Østrig til Lourdes.

i hvert fald forbigående har påtvunget forløjerne en vis pause. (KNA)

ARMENIER CHEF FOR „PROPAGANDAEN“

Kardinal Agagianian bliver Stritch's efterfølger som pro-præfekt for »Propaganda Fide«.

Den Hellige Fader, Pave Pius XII, har udnævnt kardinal Gregor Peter Agagianian til pro-præfekt for »Propaganda Fide«, kongregationen for troens udbredelse i missionsområderne.

Kardinal Agagianian stammer fra den del af Armenien, der nu hører ind under Rusland. Han er født i Akhaltzikh i Kaukasus i 1895 og blev præsteviet i 1917, hvor han fejrede sin første hellige messe i den armenske nationalkirke i Rom. I 1919 vendte han tilbage til sin hjemstavn og helligede sig sjælesorgen i Tiflis. Allerede to år senere blev han imidlertid kaldt til Rom som vice-reaktor for det armenske kollegium og som professor ved »Propaganda Fide«s universitet, hvor han docerede kosmologi og sakramentaldogmatik. I 1935 blev han bispeviet og i 1937 valgte biskopperne af den armensk-katolske ritus ham til

(sluttes på bagsiden)

ET PORTRÆT AF EN TÆNKER

Søndagens helligholdelse

Peterspladsen ved dag og nat

Blodet, som er livet -

Caritas Danmark

Pater F. Jaworski død

40.000 katolske soldater valfartede til Lourdes

Budskab fra General de Gaulle

Sidste lørdag aften indledtes den store internationale soldatervalfart til Lourdes med en højtidelighed foran mindesmærket for de afdøde og ved en natlig tilbedelse foran Maria-helligdommen. Omkring 40.000 katolske soldater fra alle egne af den frie verden deltog i pilgrimsfærd. Søndag morgen celebrerede den pavelige legat, mgr. Ferreto, der er assessor ved konsistorialkongregationen, under hvilken militærsjælesorgen sorterer, en pontifikalmesse på pladsen foran Rosenkransbasilikaen. En række personer deltog i denne gudstjeneste, deriblandt kardinalerne Feltrin, Paris, og Wendel, München, den franske minister Michelet som repræsentant for general de Gaulle, marskal Juin samt talrige militærgestjellige og officerer. I sin festtale opfordrede kardinal Feltrin indtrængende valfartsdeltagerne til at bede for deres respektive fædrelande, og de franske soldater anbefalede han især soldaterne i Alger. I tilslutning til sin tale oplæste kardinalen et budskab fra den Hellige Fader. Paven gav heri udtryk for sit håb om, »at denne fælles valfart, der har samlet så mange soldater af alle mulige nationer, må tjene som et eksempel på den internationale fredsindstilling hos dem, der er kaldet til at værne om deres fædrelands beskyttelse«. Og Paven fortsatte: »Er dette ikke et tegn på, at freddens sag vokser i menneskenes hjerter trods alle vanskeligheder?« Paven opfordrede derpå soldaterne til tro at tjene deres fædreland og efter evne overalt søge at undgå brodervist og strid. Forbundet med Kristus og hans kirke i troen gælder det om at gå ind for en statsordning, der bygger på retfærdighed og adles af den kristne næstekærlighed.

I et personligt budskab til biskoppen af Lourdes, mgr. Théas, havde general de Gaulle givet udtryk for sin forbundethed med Lourdes og med de

(sluttes på bagsiden)

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

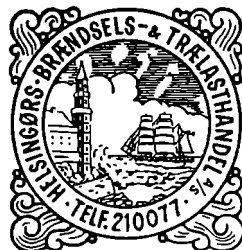
Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Set. Elizabeths Hospital

Schulstad
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermeister- og Entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Edvard A. Petersen
(A. P. Jensen)

Malerfirma
Telf. 1694 - 226
Udfører arbejdet ved de katolske institutioner

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skenlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel
Set. Olsagade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdigtet Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Set. Olag. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olsgade
Bedste Indkøbested i Roskilde

Et portræt af en tænker

Under Thomas' lærestol

Vi er i færd med at opfordre læserne, d. v. s. ganske almindelige katolikker, til at læse St. Thomas af Aquin. Det er lidt tidligt, vil man formodentlig indvende, i betragtning af, at vi ikke på dansk har nogen oversættelse af Thomas ud over af hans bønner. Nå ja, dels findes der forskellige oversættelser til hovedsprogene, og de læses i Frankrig og England af tusinder uden for teologernes kredse. Dels er det desværre også nødvendigt, at der er en interesse og en forventning i forvejen, før man tør begynde at binde an med en udgivelse af et eller flere af Thomas' skrifter. Et ganske lille bidrag til at skabe denne interesse er disse artikler.

Det meste af, hvad Thomas skrev, står i nær forbindelse med hans universitetsvirksomhed. Det kan lyde skræmmende, men vi har jo dog i vor tid i institutioner som »Folkeuniversitetet« eksempler på, at et møde mellem videnskabsmændene og menigmand kan være frugtbar. Hvad de lærde er nået til af resultater inden for en mere snæver kreds, lader sig fremstille for en større kreds uden at sætte noget til. Og selve Thomas' hovedværk »Summa theologica« er netop blevet til ud fra et sådant ønske om at nå uden for fagfolkenes kredse. Lad så også være, at de høj lærde — Thomas inclusive — ikke altid er helt klar over, hvor lærde de er, og hvor uvidende vi andre er i forhold til dem. Hensigten er i hvert fald til stede, og den udtrykker Thomas i værkets allerførste ord med en sådan klarhed, at det må citeres, som det står.

»Den, der er lærer i den katolske sandhed, skal ikke blot belære de lærde, men også instruere begynderne i overensstemmelse med apostlens ord: »Som til spæde børn i Kristus gav jeg eder mælk at drikke, ikke fast føde« (1. Kor, 3, 1—2). I dette værk er det derfor vor agt at fremstille alt, hvad der angår den kristne religion på en sådan måde, som er bedst egnet til begynderundervisning.

Vi har nemlig iagttaget, at novicer, som benytter de foreliggende bøger om disse emner, møder adskillige vanskeligheder. Dels på grund af den overflødige mængde af opstillede spørgsmål, underafdelinger og beviser, dels fordi det, de bør vide, ikke behandles i et velordnet hele, men som kommentarer til benyttede bøger eller efter en diskussions tilfældige forløb. I begge tilfælde kommer der hyppige gentagelser, som afstedkommer forvirring og kedsomhed.

Idet vi søger at undgå disse og andre lignende ulemper, vil vi i tillid til Guds hjælp forsøge at fremstille den hellige lære så kort og klart som emnet tillader det.

Når man i tillid til så indbydende ord prøver på at læse videre, er der en ting, som mere end nogen anden

tager modet fra en. Det er simpelthen den fremmedartede opbygning af værkets enkelte dele. Der er jo gået over 700 år, siden »Summa« blev til, og den gamle fremstillingsform er afløst af andre, selv om det ingenlunde er givet, at disse gør en gennemsigtig klar forståelse mere mulig. I hvert fald er det slet ikke så vanskeligt, som det ser ud til, at sætte sig ind i den gamle form. Nedenfor præsenterer vi en »artikel« fra Summa, så læserne selv kan dømme. Men et par ord om en vis tidligere undervisningsform gør det hele mere enkelt.

Læreren fastsatte i forvejen de spørgsmål, som på de og de dage skulle behandles. F. eks. spørgsmålet: »Formindskes troens fortjenstlighed af grunde til støtte for det, vi tror?« De studerende fik så lejlighed til, under en lærerassistents forsæde at fremføre alle de bevisgrunde for og imod, som de kunne finde på. Naturligvis var det en broget mængde af højst forskellig værdi. Assistenten søgte at bringe lidt orden til veje, men først i en senere time kom læreren selv og gav sin besvarelse af spørgsmålet og derudfra også svar på de grunde, der var blevet fremført tidligere.

Forskellige af Thomas' arbejder er nærmest som nøjagtige referater af denne diskussion. Det fører bl. a. med sig, at de opnoterede indvendinger, læreren skal svare på, ikke alle er lige værdifulde, og deres mængde virker

forvirrende. Det var det, Thomas var klar over, da han skrev »Summa«. Og resultatet blev en opbygning, som vel lignede diskussionerne, som de fandt sted, men som samtidig var forenklet til kun at dreje sig om hovedindvendingerne og disse formuleringer af Thomas selv så enkelt og klart som muligt.

En »artikel« har da 4 bestanddele. Først modgrundene, ikke mange, men væsentlige. Derefter et eller flere argumenter, oftest bibelske, i modsat retning. Og for det tredje derpå artiklens hovedstykke, lærerens egen begrundede opfattelse. Når den er fastslået, giver det sidste stykke af artiklen svar på de først fremførte indvendinger en for en.

Det lyder mere besværligt end det er. Og som et eksempel tager vi det ovenfor stillede spørgsmål. Vi vælger med vilje ikke et af de helt enkle spørgsmål. Kan læseren få udbytte af oversættelsen, som vi bruger den, er der intet til hinder for, at han kan læse Thomas' værk i dets helhed med benyttelse af rimeligt få kommentarer.

Formindskes troens fortjenstlighed af grunde til støtte for det, vi tror?

Det kunne se ud til, at grunde, som støtter det, vi tror, gør troens fortjenstlighed mindre.

1. Gregorius siger, at »der ikke er nogen fortjeneste i at tro det, fornuften viser os«. Hvis derfor menneskelige fornuftsgrunde yder tilstrækkeligt bevis, forsvinder troens fortjenstlighed helt. Det ser derfor ud til, at enhver form for menneskeligt ræsonne-

Sassetta: Den hellige Thomas' vision (Vatikanerpinakoteket).

ment til støtte for en trossætning formindsker fortjenstligheden ved troen.

2. Desuden er det således, at det, der gør dyden mindre, mindsker fortjenstligheden, eftersom »lykken er dydens belønning«, som Aristoteles siger. Nu synes menneskelige fornuftsgrunde at formindske troens dyd, eftersom det er væsentligt for troen, at den angår det usynlige. Men jo mere noget støttes af menneskelige fornuftsgrunde, des mindre er det usynligt. Derfor formindskes troens fortjenstlighed af menneskelige fornuftsgrunde til støtte for troen.

3. Yderligere er det således, at modsatte ting har modsatte årsager. Nu vil en tilskyndelse, der går imod troen, forøge denne tros fortjenstlighed — hvad enten det gælder forfølgelse, iværksat af en, som søger at tvinge et menneske til at fornægte sin tro, eller det gælder et argument, som vil overtale ham til at gøre det. Derfor må grunde, som støtter troen, formindske troens fortjenstlighed.

På den anden side står der skrevet: »Altid rede til at tilfredsstillende enhver, som kræver eder til regnskab for den tro og det håb, som er i eder (1. Pet. 3, 15). Men apostolen ville ikke give dette råd, hvis det medførte en formindskelse af troens fortjenstlighed. Derfor formindsker fornuftsgrunde ikke troens fortjenstlighed.

Jeg svarer: Som tidligere sagt kan trosakten være fortjenstlig, for så vidt den angår viljen, ikke blot i henseende til brugen, men også til samtykket.

De menneskelige fornuftsgrunde til støtte for det, vi tror, kan stå i en dobbelt forbindelse med den troendes vilje. For det første idet de går forud for viljesakten, som f. eks. når et menneske enten ikke har vilje eller ikke beredvillig vilje til at tro, med mindre han tilskyndes dertil af menneskelige fornuftsgrunde. Og i den henseende formindsker menneskelige fornuftsgrunde troens fortjenstlighed. Det er tidligere blevet sagt, at i de moralske dyder vil en følelse, der går forud for valget, gøre dydsakten mindre fortjenstfuld. Ligesom et menneske bør udføre de moralske dyders akter på grund af sin fornufts afgørelse og ikke på grund af sin følelse, således bør han tro, ikke på basis af menneskelig fornuft, men på basis af den guddommelige autoritet.

Men for det andet kan de menneskelige fornuftsgrunde efterfølge den troendes villen. For når et menneskes vilje er rede til at tro, så elsker han den sandhed, han tror på. Han udtænker og lægger sig på sinde alle de grunde, han kan finde til støtte for sin tro. Og i denne henseende udelukker menneskelige fornuftsgrunde ikke troens fortjenstlighed, men er et tegn på en større fortjenstfuldhed. I de moralske dyder er en efterfølgende følelse et tegn på en mere beredvillig vilje. Vi har et udtryk for dette i samaritanernes ord til den kvinde, der er et symbol på den menneskelige fornuft: »Vi tror nu ikke for din taleskyld« (Joh. 4, 42).

Svar på indvendingerne: 1. Gregorius hentyder til det tilfælde, at et menneske ikke har vilje til at tro, hvad

der hører troen til, med mindre han tilskyndes af fornuftsgrunde. Men har et menneske viljen til at tro, hvad der hører troen til, alene på Guds autoritet, så mistes eller formindskes troens fortjenstlighed ikke, om end han kan have grunde til bevis for nogle trossætninger, f. eks. om Guds eksistens.

2: De grunde, der fremføres til støt-

te for troens autoritet, er ikke beviser, der kan bringe forstanden en intellektuel vision; derfor hører de ikke op med at være usynlige. Men de fjerner hindringer for troen ved at vise, at det troen fremholder, ikke er umuligt. Derfor formindsker sådanne grunde ikke troen eller dens fortjenstlighed.

På den anden side kan fyldestgø-

5. søndag efter pinse

29. juni 1958

DEN UBEHAGELIGE PÅMINDELSE

(Sct. Matth. Evgl. 5, 20—24).

Vi kan ikke læse Jesu bjergprædiken, uden at forskrækkes over de overordentlig strenge krav, Jesus Kristus dér stiller til os alle. Kravene er så svære, at den vranglærdom ikke har manglet, at Vor Herre blot vil vise mennesket dets totale afmagt og fallit i forholdet til hans bud. Som katolske kristne ved vi, at en sådan tanke er i modstrid med sandheden. Vel er bjergprædikens krav svære, men i stedet for at græde og forskrækkes derover, må vi dog først og fremmest glæde os over, at Gud forlanger noget af os! Intet kunne tænkes mere nedværdigende for mennesket, end om Skaberen simpelt hen »lod os være«, fordi vi slet intet var værd!

Vi glæder os over at tro på det nådens store under, at vi trods al vor skrøbelighed og svaghed dog kan prøve på at gøre Guds vilje!

*

I det lille afsnit, vi læser eller hører på denne søndag, er det næstekærligheden, det drejer sig om, og det er et højt ubehageligt punkt for os alle. Mon vi ikke næsten allesammen hver eneste dag gør os skyldige i noget af det, for hvilket Vor Herre truer med Helvedes evige ild? Det 5. Guds bud fra Mose lov, at man ikke må slå sin næste ihjel, får den forfærdende udvidelse, at man end ikke må vredes på sin broder eller tale et hårdt ord imod ham! Og Vor Herre mener jo, hvad han siger, og sådan som han siger det!

»Nu må vi altså til at udvide vores kærlighed og elske alle mennesker!«, vil nogen måske tænke, men desværre er det ikke klart så let! Det er nemlig meget let at elske alle mennesker, negere og indianere og selv de fjernest boende »vilde« inclusive! Men hvor er det svært at elske alle indenfor ens egen lille snævre kreds, altid at elske den, som er ens broder i snævrere forstand! Og det er det sidste, der har betydning, medens det egentligt er ret ligegyldigt, om jeg elsker de racer og nationer, som jeg aldrig møder på min vej! »Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, at I har kærlighed til hverandre!«, siger Frelseren (Jhs. 13, 35), så her ligger vort store ansvar. Vi klager over, at denne verdens »store« ikke kan holde fred; men har vi nogen som helst ret til at vente fred i verden, hvis vi lever i daglig kiv og strid i vor egen lille verden? Andre af Guds bud betegnes ofte som »de svære«, og dog kan der siges så meget til undskyldning, når mennesket kommer i konflikt med dem; men hvormed vil jeg forsvare, at jeg bærer had og nag i mit indre til min broder og som regel blot fordi han ikke er sådan, som jeg synes, han skulle være? Har han ikke ret til at være sådan, som han er, eller har jeg lov til at forlange ham omdannet efter mit billede, og endda medens jeg ganske glemmer at forsøge at omdanne mig selv efter Guds billede?

Strengheden i Jesu Kristi ord får os til at tage et godt forsæt om en ændring. Vi må stryge alt det i os, som hedder had og nag, antipati og uvilje, og det kan jo heller slet ikke betale sig at gemme på noget sådant, som gør livet surt både for de andre og os selv! Og så glæder vi os alter som børn af den nye pagt, fordi vi ikke kun har lovens strenge ord på tavler af sten at stirre på, men ser det hele i en kærlighedens fuldkomne opfyldelse i Jesu Kristi person!

*

Det er atter søndag, og i Herrens hus er det alene ham og ikke mig selv, jeg skal tænke på. På alteret er det intet af min gerning, men helt og alene hans herlige gerning, der sker, og det er jo søndagens og min kirkegangs lykke ... og så river han mig alligevel selv ud af den fred, jeg var ved at finde, for i evangeliet hører jeg ham sige: »Når du bringer din gave til alteret og dér kommer ihu, at din broder har noget imod dig ...« Det vil sige, at selv her, hvor det er Jesu Kristi offer, der fremhæves, kan jeg ikke løbe fra min ufred med min broder! Hvis jeg vil holde på den, så kan jeg lige så godt tage mine bøger og gå hjem igen, bort fra min Herres glæde og til min egen kiv og strid. Vil jeg derimod have andel i Jesu Kristi ofrede legeme og blod, så må jeg skifte sindelag og hensigter og bede ham tænde kærlighedens ild i mit hjerte. For hvis jeg ikke går fra kirke med lidt mere kærlighed, end jeg gik derhen, så får jeg ingen til at tro på, at jeg har stået ansigt til ansigt med kærlighedens Gud!

Måtte Guds nåde virke det under i os, at vi prøver på at elske Herren, vor Gud, af hjerte, sjæl og sind, og vor næste som os selv!

Amen.

N. R. M. Oppermann.

rende bevisgrunde for troens forudsætninger (ikke for selve trossætningerne) formindske målet af tro, eftersom de gør den troede ting synlig.

NOTER

Biskoppen til Lourdes

Hs. Excellence Biskoppen er rejst til Lourdes, hvor han vil støde til 6. skandinaviske pilgrimsrejs.

60 år

Lederen af Bønnens Apostolat og Kristi Legems Korstog her i landet, pater Robert Groteclæus SJ, runder 29. juni de tres. — Til daglig er pateren knyttet til sognearbejdet i scl. Mariæ sogn i København, men er ellers kendt over hele Skandinavien fra arbejdet i forbindelse med organiseringen af de nævnte to verdensomspændende katolske sammenslutninger. Til lykke!

Ved indgangen til San Pietro troner apostelfyrsten Peters kæmpestatue.

Men de formindsker ikke målet af den kærlighed, som gør viljen rede til at tro dem, selv om de var usynlige. Og derfor formindskes målet af fortjenstlighed ikke.

3. Hvad der strider mod troen, hvad enten det består i et menneskes tanker eller i ydre forfølgelse, forøger troens fortjenstlighed, idet viljen viser sig mere beredvillig og fast i troen. Derfor havde martyrerne en større troens fortjenstlighed ved ikke at fornægte troen for forfølgelsens skyld. Og de vise har en større troens fortjenstlig-

hed ved ikke at fornægte deres tro på grund af de argumenter, filosoffer eller kættere fører frem imod troen.

Men på den anden side vil ting, som er gunstige for troen, ikke altid formindske viljens beredvillighed til at tro, og derfor formindsker de ikke altid troens fortjenstlighed.

*

Dette var en prøve på »Summa«s form og på Thomas' argumentation. I et par følgende artikler kommer vi nærmere ind på denne sidste.

Kom ihu, at du helligholder søndagen

Er det i og for sig ikke ejendommeligt at tænke sig: til trods for, at den moderne teknik stadig opfinder ny midler og metoder, der kan lette mennesket arbejdet og formindske dagliglivets byrder, til trods for, at udviklingen indenfor det sociale område skaffer stadig kortere arbejdstid og mere frihed og talrige industrigrene og organisationer som aldrig før er indstillet på at efterkomme det menneskelige behov for afspænding og rekreation, så bliver vor tids mennesker stadig mere og mere utilfredse, stadig mere nervøse og sygelige og har langt mindre tid tilovers.

Der er ikke nogen dag i ugen, hvor dette kommer frem på en mere grell måde end netop på søndagen. Søndagen er efterhånden blevet til lige netop det stik modsatte af, hvad der oprindeligt var skaberens hensigt med denne dag: i stedet for, at det skulle være en hviledag, en dag, hvor man kunne spænde fra efter ugens slid og møje, ja, så er det blevet til en larmende og jagende dag, hvor alt står på den anden ende.

Men hvad er da egentligt gennemsnitsmenneskets søndagsideal? Den tid er forbi, da en vogn var en luksusgenstand, som kun de mere velhavende kunne tillade sig at have. I dag har snart sagt enhver skomagerdreng sin egen vogn, eller »kabine« eller knallert. Det er der sådan set slet ikke noget at indvende imod, ej heller at man om søndagen tager ud i det grønne (eller ud i det blå pr. scooter!). Men de mennesker, der vil flygte fra byens tunge luft og trange gader, de kommer jo faktisk fra asken og lige i ilden! Gader og veje er fyldt til trængsel med titusinder af mennesker, der alle vil af sted på deres respektive køretøj, og udflugtsstederne er overfyldte. Der opstår kilometer lange køer ved overfartssteder, og på landevejen kører man i endeløse rækker kilometervis uden at have nogen muligheder for at »slippe fri«. Larmen og osen — og ærgrelserne over ens »hensynsløse« medmennesker — som man kan »nyde« i Guds fri natur, er nøjagtigt ligeså usund og u-søndagsagtig som storstadens kvalme luft. Ganske vist har det at kunne køre også sine behageligheder, men er det virkelig nødvendigt, at man søndag efter søndag jager af sted, kilometer efter kilome-

ter, som om selve fanden var i hælene på en? De timer — eller måske blot minutter, der bliver tilovers til virkelig afslapning og hvile, de står slet ikke i forhold til besværlighederne.

Et slemt misbrug af søndagen er den udbredte tendens til at henlægge såkaldte kongresser og møder netop til denne dag. Der går jo næppe en søndag, uden at der er »noget« af denne art. Den jævne mand generer dette ikke meget, men for en meget stor kategori af mennesker — politikere, journalister, videnskabsmænd o.s.v. hører det faktisk til det sædvanlige, og er vi katolikker ikke stort bedre: mangt og meget henlægges vi også til søndagen, hvor vi i mange tilfælde kunne vælge en hvilken som helst anden dag. Andre grene af menneskeheden elsker også pengene mere end søndagen, idet væddeløbet om en højere levestandard har nødvendiggjort, at de har måttet inddrage søndagen i den almene arbejdsplan.

Den egentlige mening med søndagen synes at være trængt helt i baggrunden: søndagens fremfor alt åndelige, religiøse betydning. Samling, gudstjeneste og bøn kræver nu engang en atmosfære af indre ro og stilhed. Af den grund må man holde »Herrens dag« fri for larm og jag. Men søndagen har også som rekreations- og afspændingsdag, som familiens dag en rent menneskelig og naturlig betydning. Det ved de kommunistiske magthavere i øst — det er derfor, at de benytter søn- og helligdage til arbejde og partitjeneste; de rammer dermed den menneskelige personlighed i dens religiøse og naturlige kerne.

En af de dybestliggende årsager til de moderne menneskers uro, ustadighed — og neuroser, er så ganske givet tabet af søndagen. Adskillige steder er man ved at blive klar over det og søger at dæmme op mod yderligere skred. Men dermed er ikke alt gjort. Man kan ikke vinde den tabte søndag tilbage, uden at hver enkelt gør sit til det. Det er ikke nok med lukkede butikker — og ikke eet eneste ond ord om de mange scootere, knallerter og hvad det ellers er for uhyrer, der raser af sted. Men lad os ikke glemme Vor Herre — lad os »redde« søndagen, og vi vil blive mere lykkelige og tilfredse, så vil vi blive mennesker igen!

M.

Et af de mange brudepar, der har sluttet livets pagt i S. Pietro, træd på den store plads.

Døgnet rundt på

Øverst til venstre:
Hver dag ved
middagstid med-
deler den Hellige
Fader velsignel-
sen fra sit vindue
til de mange, der
står og venter på
Peterspladsen.

←
Formiddagssol på
Peterspladsen.

Endnu er der virkelige pilgrimme til.

Sommeren hviler allerede tungt og trykkende over den evige stad, og allerede tidligt på formiddagen er det noget af en overvindelse at vove sig tværs over Peterspladsen, medens solen stråler ubarmhertigt fra en klar og skyfri himmel. Ikke desto mindre mødes mennesker af alle folkeslag og tungemål på dette sted, og hver middag samles et utal af mennesker nedenfor den Hellige Faders vinduer — i håb om at få bare et glimt af ham. Og når klokkerne fra S. Pietro har forkyndt middagstimen og »eviva«-råbene har lagt sig, så viser Paven sig i vinduet til sit arbejdsværelse, vel-signer skarerne nede på pladsen — og så går alle glade hver til sit.

Piazza S. Pietro er et stykke le-

En siesta — med »Osservatore Romano«.

▲ Et af Peterspladsens store øjeblikke: Den Hellige Fader meddeler påskevelsnelsen fra loggiaen over indgangen til S. Pietro.

◀ En usædvanlig parkeringsplads!

▲ Når natten falder på, bliver der øde på Peterspladsen —

◀ og indtil ud på de små timer brænder der en enlig lampe i Pavens værelse.

Peterspladsen

vende historie. Generation efter generation har passeret denne skønne plads på vej til Apostelfyrstens grav, og på de store højtider er pladsen fyldt til trængsel. Berninis kolonnader synes at fæve alverden og drage dem til sit hjerte: St. Peter.

Men når aftenen falder på, bliver der stille og tomt. Når solen er gået ned, kommer der sjældent et menneske — fontænerne fortsætter deres brusen og indtil ud på de små timer brænder der en enlig lampe i den Hellige Faders arbejdsværelse.

Vi har yderligere modtaget: M. Fun-
der 10; B. I. K. 15; (21.10) 50; Skip-

perhuset 50; K. V. 25; W. N. 10; Claes
Flach 15; I. M. 10; B. S. 35. Med det
forud indkomne ialt 3329,40 kr. Hjer-
telig tak! Skulle der endnu være nogle,

som vil støtte indsamlingen, bedes be-
løb sendt til Katolsk Centralskoles kas-
sererkontor, Amaliegade 31 A, Køben-
havn K.

Men blodet, som er livet -

Det er en kendsgerning, at smagen af blod bringer en vis vildskab eller galskab med sig. Vi læser om dyr, der er opvokset i fangenskab og har været ganske tamme og medgørlige, så de tilsyneladende har mistet al deres naturs vildskab, indtil de en dag tilfældigt kommer til at smage blod. Øjeblikkelig hører de »vildmarkens kald«; og deres forfædres utæmmede kræfter, som så længe har været bundne, bryder ud i vildt raseri.

Også menneskene synes under kamp at vende tilbage til et tidligere stadium i deres udvikling. Civilisationens århundreder glider fra dem, og de er atter tilbage i en verden af »tænder og kløer«. Den lange selvkontrol med de vilde instinkter er pludselig tabt, og de primitive lidenskaber, de så langsomt har fået undertrykt på vej mod friheden, tager atter styret. De grusomheder under krig, som alle nationer er blevet beskyldt for, er det nødvendige resultat af at vække ønsket om at ihjelslå. Og hvad der gælder en disciplineret hær, passer endnu bedre om en tilfældig hob: den kan gøre de forfærdeligste ting, angribe de mest forsvarsløse mennesker, når dens eget blod er kommet i kog ved synet af blod.

Disse dyriske instinkter, som det enkelte menneske næppe ved, at det ejer, får i et sådant øjeblik en styrke og en bydende magt, der bringer samvittigheden til tavshed og holder vilje og fornuft i lænker. Historien har mangfoldige vidnesbyrd om det forfærdelige raseri, som smagen af blod kan opvække.

Denne erfaring er så almen, at mange folkeslag har forbudt nydelsen af kød, som blodet ikke var løbet fra. Det gælder især i varme klimaer, og i den gamle pagt gav Gud selv det bud, som jøderne stadig adlyder: »Men blodet, som er livet, må I ikke spise.« Det var en gammel overtro, at sjælen fandtes i blodet, og hvis nogen nød blodet, gik dyrets sjæl over i ham og tog straks herredømmet over hans vilje og forstand. Det er næsten, som om Gud godkendte denne forestilling, at al sjælens kraft gemte sig i blodet. I hvert fald er der så intimt et forhold mellem sjæl og legeme, at de indvirker så stærkt på hinanden, at den føde og drikke vi nyder, indirekte må påvirke vore tanker og begæringer. Gud ville fjerne alle sådanne hæftige påvirkninger fra sit udvalgte folk og fik det derfor til at forsage nydelsen af blod. Det var netop for vildskabens skyld, at det blev forbudt.

Men så kommer der et nyt bud, som ophævede det gamle og sagde lige det stik modsatte. »Blodet, som er livet, må I ikke spise« er nu blevet til »Hvis ikke I spiser Menneskesønnens kød

og drikker hans blod, skal I ikke eje livet«. Det ene forbyder, hvad det andet befaler. Begge bud bærer tilsyneladende vidnesbyrd om, at livet er i blodet; men det ene kræver, at livet ikke må få indpas, mens det andet forlanger, at det var værdigt og ærbødigt bliver modtaget. Modsætningen er fuldstændig. »Du må ikke« og »du skal« — og motivet til begge befallinger er det samme, for blodets levende kraft bærer sit bud op til hjernen og fylder sindet med tanker.

Den gamle lov var frygtens, den nye lov er kærlighedens herredømme. Den gamle lov forbød alt sådant, der kunne vække sjælens lidenskaber, den nye lov forlanger deres aktive medarbejde. Den gamle lov var en skolemester, den nye lov er en ven. På den ene side stentavlerne, på den anden side Kristi fuldkomne skikkelse. Derfor er budene modsatte, men motivet er stadig det samme. Blodet var forbudt, for det opflammede lidenskaberne; og fordi det opflammer lidenskaberne, er det nu påbudt at nyde det; thi dyrenes blod forvilder sindet, men Guds blod beruser sjælen.

Når vi nærmer os kommuniionsbordet og får del i dette blod, er det netop, for at det må gribe og fange vor kærlighed, strømme gennem hele vort væsen og rive sjælen med sig, bort fra at samle sig om andre ting, og forene den med det guddommelige. »Men blodet, som er livet, skal I drikke«, lyder det nye bud. Drikker vi det ikke, har vi ikke livet — og han kom jo, for at vi skulle have livet og have det i overflod.

Det er ganske vist rigtigt, at kirken har ment af gode grunde at måtte forbyde lægfolket at modtage kommunionen under begge skikkelser, og det er måske det dristigste, den nogensinde har gjort, for det synes ved det første øjekast at være i absolut modstrid med Vor Herres udtrykkelige befaling. Men det er imidlertid klart, at der ikke ligger noget dogmatisk spørgsmål heri, for et levende menneskes legeme og blod kan ikke skilles fra hinanden, og selv om der i messen er en dobbelt konsekration for at udtrykke Kristi mystiske død, er Kristus dog fuldt og helt, hvor Kristus er.

Når vi modtager den hellige kommunion, må vi derfor gøre os klart, at vi modtager blodet såvel som legemet og med blodet selve Kristi liv.

O. P.

AGNUS DEI
— symbolet
på Kristi dyre-
bare blod
(kalkmaleri i
Nyker, Born-
holm, c. 1300)

CARITAS DANMARK

Børn, flygtninge og meget andet

Medens alle tænker på sommerferie og ofrer store penge på ferieophold, rejser og oplevelser i det fremmede, har Caritas Danmark sit hovedbrud med at finde en økonomisk løsning for sine mange problemer blandt flygtninge i den store verden.

Ugebladets læsere er velkendte med *børneaktionerne* og det kan siges, at mange katolske hjem her i landet beredvilligt har lukket deres døre op for de meget fattige børn fra Wien, den af Europas storbyer, som vel har været hårdest ramt af krigen og efterkrigsårenes begivenheder. Den 17/6 ankom 140 børn til København og yderligere 100 kommer en uge efter til Jylland. — Snart ankommer også polske børn — i et antal af 100 — her til landet. — Endnu mange hjem kunne sikkert have haft lyst til at åbne sig, men mange grunde har hindret dem deri. Men måske kan sådanne hjem afse et større eller mindre beløb til administrationen af disse børnetransporter. Alt arbejde gøres gratis; men der er noget, som hedder besøgsrejser til hjemmene for at sikre, at alle hjem er gode og at man kan forsvare at anbringe børnene der; der er telefon-, telegram- og portoudgifter. Der er så mange større og mindre beløb, som må dækkes i forbindelse med sådanne aktioner, og der trænger vi til økonomisk hjælp.

Caritas Danmark har takket være mange af Ugebladets læsere været i stand til at skabe hjem og fremtid for

et halvt hundrede *ungarske flygtninge*. Det var store ofre, der blev bragt dengang. Men netop den katolske aktion overfor flygtningene er stadig vort hovedbrud. *Dansk Flygtningshjælp* har evnet i stort omfang at sørge for ungarernes materielle fornødenheder, men der er andre behov her i livet end mad, drikke og klæder. Vigtigst for os er sjælesorgen, som indtil 1. august betales af Dansk Flygtningehjælp, men som så må overgå til bispedømmets slunkne kasse. Der er problemer angående katolsk læsestof — bøger, tidsskrifter — en uundværlig hjælp for vore trosfæller, som ikke har penge tilovers til selv at dække sådanne udgifter, og som for manges vedkommende er for unge til at forstå betydningen af det skrevne ord. Vi trænger til midler for at forsyne vore ungarske trosfæller her i landet med katolsk litteratur og blade.

Som det er mange af Ugebladets læsere bekendt fortsætter aktionen for strandede flygtninge stadig med den *brevhjælp*, som pater Pire O.P. engang har startet her i landet og som har været til så stor velsignelse for mange ulykkelige i lejre eller på anden vis anbragte syge og gamle flygtninge. Også denne administration koster penge og her og der må et hul stoppes hos nødlidende flygtninge, når det er altfor galt.

Danmark har siden krigen været repræsenteret i *den internationale katolske Caritassammenslutning* og har derved også kunnet yde en indsats til mange af de store katolske opgaver udover i den store verden. Men Caritas Danmark har ikke været i stand til at udrede selv et ganske minimalt bidrag til disse internationale opgaver. Den, der har forståelse herfor, vil sikkert støtte vore opgaver med større eller mindre bidrag.

Caritas Danmark er i øjeblikket den betydeligste organisation her i landet til hjælp for herværende flygtninge i deres bestræbelser for udvandring. Adskillige hundrede flygtninge henvender sig til Caritas Danmark for at få sikret arbejde og bolig i oversøiske lande og således få skabt grundlaget for en udvandring. Også her mangler nødvendige midler. Visse udgifter betales af amerikanske organisationer, men det dækker langt fra de udgifter, vi må regne med for denne vigtige opgave, som yderligere sikrer vore trosfællers udvandring i forbindelse med katolske kredse her i landet såvel som i modtagerlandet. Det er altså en betydelig sjælesorgsopgave, som her bør løses af danske katolikker i fællesskab.

Endelig har Caritas Danmark stadig henvendelser om *levnedsmiddelpakker, medikamenter, brugt tøj* etc. etc. I mange tilfælde kan internationale kilder afhjælpe disse anmodninger, men dels går der jo også megen porto til disse opgaver og dels bør man jo også fra vor side yde de internationale centraler et tilskud i form af varer eller penge for at få del i uddeelingen af de langt større midler, end vi alene kan bringe sammen.

Mon der ikke skulle være en kreds af katolikker her i landet, som månedlig kan give et bidrag til vore aktioner.

SALZBURG

Schloss Emsburg, 2 km fra byen ved Hellbrunner Allé, kun 10 minutters spadseretur til det berømte vandslot Hellbrunn. Moderne 1- og 2-sengs værelser, k. og v. vand, bad, stor park, bilparkering.

Prisen i sæsonen (31/5—28/8): østr. sch. 25—35 pr. seng.

Henvendelse til: Mutterhaus Emsburg, Salzburg — Morzg, Hellbrunner Allé 52. Tlf. 81-4-22. Eller: P. Karl Harmer, Præstøvej 29, Næstved.

*****
* DØDSFALD *
*****

R. I. P.

Ellen Elvira Gottlieb
f. Nielsen.

Sandvådet, Nakskov.

f. 8/11 1894 d. 18/6 1958

Bed for hendes sjæl.

Begravelsen har fundet sted.

Når man hidtil har hørt så lidt om vore arbejdsområder, skyldes det ene og alene den overvældende byrde af arbejde, som ikke har tilladt os at kaste os ud i en presseaktion for vore opgaver. Men det skal siges, at der er allerede nogle få venner, som regelmæssigt hjælper os, og det skal der her lyde en hjertelig tak for.

For nu at komme til et positivt resultat af vore bestræbelser, opretter Caritas Danmark en kreds af hjælpere kaldet *Caritasvenner* og håber, at denne kreds vil stå fast om vore mange opgaver og forpligtelser og være med til at sprede lys i mange svære forhold her i landet såvel som i udlandet.

Pengebeløb store og små kan indbetales på giro 439 79 eller sendes på checks.

Knud Ballin,
Formand for Caritas Danmark,
Frederikssundsvej 225,
København, Bdr., Bella 1700.

Meddelelse fra DUK's skoleledelse:

Der er endnu pladser på Nordisk Skole på Sylling (27/7—3/8). Dansk Sommerskole på Øm (6/7—13/7) er overtegnet.

DUK's landsledelse meddeler:

Juniorlejren på Øm er overtegnet.

DUK's børnelejre

er begge overtegnede, men der er stadig plads på de fynske børnelejre og henvendelse herom sker til frk. Marianne Munk, p. t. Adelgade 16, Kolding.

Grammofon- plader

- Nr.
159 Mit meinem Gott geh ich zur Ruh.
Der Mond ist aufgegangen.
160 Mein Gott, wie schön ist deine Welt.
Nun Brüder, sind wir frohgemut.
161 Maria uns tröst.
In Pace.
162 Das Salve Regina. Marienspruch.
Es blüh'n drei Rosen auf einem Zweig.
Die Schönste von allen.

Sunget af Singgemeinde Düsseldorf
under ledelse af Adolf Lohmann.

78 omdrejninger. kr. 12 pr. stk.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Juni—juli:

29. S. *) APOSTLENE ST. PETRUS (rød) OG ST. PAULUS (971—98); 2. bøn (i alle Messer): 5. Søndag e. Pinse (670); Apostlenes præf. (524).
30. M. St. Pauli Ihukommelse (976); (rød) 2. bøn: St. Petrus (789); uden Credo; præf. (524).
1. Ti. VOR HERRS JESU KRISTI DYREBARE BLOD (978—99); Hellig Korsens præf. (517).
2. O. Jomfru Mariæ Besøgelse (980—100); 2. bøn: St. Processus og St. Martinian (982); præf. (522).
3. T. † St. Leo II (983); uden Credo; (hvid) alm. præf. (525). — (Ihukommelsen af Apostlenes oktav bortfalder saavel i dag som de følgende dage).
4. F. † FERIA (670—57); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).
5. L. St. Antonius Maria Zaccaria (hvid) (984); uden Credo; alm. præf. (525).
6. S. 6. Søndag e. Pinse. (grøn)
- *) Søndag den 29. Juni afholdes i alle Kirker og Kapeller Kollekt af Peterspenge.

Bortlodning

Jesu Hjerter menighed, Randers:
1 støvsuger 222 — 1 sølvbakke 2615
— 1 løber 1807 — 1 el-strygejern 1125
— 1 skål 2202 — 1 kaffestel 1699 —
1 håndmalet fad 1717 — 1 pude 2 —
1 købmandsbutik 2456 — 1 natkjole
1576 — 1 sølvske 408.

Niels Steensens bibliotek

er lukket i juli og august måned.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 8166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.
Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TR1a 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Academioum Catholicum

afholder sin årlige sommerlejr på Klitborg i tiden 28. juni—7. juli. Lejrens emne »Den moderne verden mellem Gud og Satan« drøftes på grundlag af Anton Böhlms bog: »Epoche des Teufels«. I tilknytning til dette emne holder lejrens præst, pater H. Roos, en prædikenrække: »Kampen mellem livet og døden i Kristus og den kristne«. Der er endnu mulighed for at tilmelde sig til den sidste week-end, man kan evt. tilmelde sig til lejren, adresse: Klitborg, Klitborgvej pr. Nykøbing Sj.

Fire DON BOSCO-vindere

Blandt det lille hundrede indsendte besvarelser af DON BOSCO BØGERNES spørgeskema er der nu trukket lod om de 3 boggavekort à 10 kr. De heldige vindere blev:

1. Peter Møgelvang Nielsen, Gl. Hellebæksvej 61, Helsingør.
2. Birgitte Patrzalek, Kralundsgade 2, Kolding.
3. Fritz Sølling, Hakonsvej 50, Bagsværd.

De 25 kroner kontant for den bedste idé til nye udgivelser tilfaldt Lone Zieler (12 år), Kongensgade 23, Horsens.

Redaktionen af DON BOSCO BØGERNE siger alle indsendere tak for de gode svar, der vil kunne hjælpe til at gøre DBB endnu bedre!

2 Italiensrejser under katolsk ledelse

31. august—16. september

Kbh.—Rom—Assisi, kr. 720,—
(Leder: pater Gommans, Hørsholm)
og

Kbh.—Firenze—Assisi, kr. 670,—
(Leder: pastor d'Auchamp, Åkirkeby)

Prisen indbefatter for begge grupper:
Togrejse i ligge- og sovevogn, kost
(undtagen i togene) og logi.

Om ønskeligt kan deltagerne bo i eget hotel.

Forespørgsler og tilmelding
rettes venligst til
Paul d'Auchamp
Åkirkeby (telf. 462).

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuadiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Dragør

Søndagsgudstjenesten i Dragør, Øresundsallé 48, holdes i fremtiden kl. 9 i stedet for kl. 10.

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUF OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. Central 1325 — Byen 9432

BALTICA FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Skoleinspektør H. D. T. Kiærulff's

60-års fødselsdag

Den 3. juni fejrede en kreds af skoleinspektør, redaktør H. D. T. Kiærulffs venner dennes 60-års fødselsdag ved en lille aftenfest. Fødselsdagen er imidlertid først 3. juli, og der har fra flere sider været fremsat ønske om at måtte deltage i den jubilæums-gave, som overrækkes fødselaren. Interessererede kan endnu nå det, og det sker ved henvendelse til bogtrykker Paul Ullenthal, Øverrødvej 19, Holte (tlf. HO 1304), hos hvem yderligere oplysninger vil kunne fås.

Det franske studenterkor »La Faluche« kommer til Helsingør d. 27. juli for at synge i Sct. Vincents kirke til højmesse kl. 10,00.

SOMMERSØNDAGENES GUDSTJENESTELISTE

København:

Sct. Ansgar (Bredgade 64): 7; 8; 10; 11,30.

Jesu Hjerte (Stenosgade): 6; 7; 8,30; 10; 11,30; 20.

Sakraments (Nørrebrogade 27): 8; 10; 17.

Sct. Andreas (Ordrup): 7; 8; 10.

Sct. Annæ (Amager): 8,30; 10; 11,30.

Sct. Antoni (Frederikssundsvej 225): 7; 8; 10.

Sct. Terese (Bernstorffsvej 54): 7,30; 9; 11.

Sct. Nikolaj (Strøbyvej 2—4, Hvidovre): 8; 9,30.

Sct. Mariæ (Jens Jessens Vej 7 — ved KB-Hallen): 8; 10; 11,30.

Immaculata (Strandvej 91): 7, 10.

Sct. Augustin (Jagtvej 183): 8; 9.
Sct. Joseph (Griffenfeldtsgade 44).
Den h. Familie (Valby Langg. 117 A).
Dragør (Øresunds Allé 48): 9.
Søborg: 9.

Nordsjælland:

Kgs. Lyngby (Lyngbygårdsvej 1): 8; 9; 10; 11,30.

Aasebakken (Vor Frue Kloster): 8,30.

Farum (Gl. Farumgård): 7, 9,30.

Asserbo (Skovbovej): 17.

Fredensborg (Bournonvillesvej 2):

Spørg tlf. Fredensborg 70.

Frederikssund (Hotel »Frederikssund«)

Helsingør (Nygade 8): 8; 10.

Hillerød (Godthåbsvej 24): 10.

Hørsholm (Marievej): 8,30.

Mikkelborg (Strandvejen, ved 27 kinstenen): 8.

Trørød (Vor Frue Kapel).

Øvrige Sjælland:

Allerslev (Allerslev Kloster pr. Lejre): 6,30.

Glostrup (Mellemvej 4) 2. og 4. søndag: 10.

Holbæk (Bakken 11): 7,30; 9,45.

Kalundborg (Lundemarken 15).

Klitborg (Nykøbing S.).

Korsør (Halskov-skolen).

Køge (Bjerggade 22): 8,30; 10.

Ledreborg (Slotskirken, Lejre): 9,30.

Næstved (Præstøvej 29): 8; 10.

Ringsled (Sct. Knudsgade 19): 8; 10.

Roskilde (Frederiksborgvej 11): 8; 10.

Slagelse (Frederiksgade 7): 8; 10.

Taastrup (Køgevej): 2. og 4. søndag:

8,30; andre søndage: 7,30; 10.

Vordingborg (Chr. Winthersvej 4): 2.

og 4. søndag i md.: 8; 10.

Lolland-Falster:

Maribo (Ny Østergade 4): 9; 11,30.

Nakskov (Bredgade 47): 9; 10,30.

Nykøbing Falster (Bispegade 12): 7; 9,45; 11,15.

Bornholm:

Aakirkeby (Gregersgade 20): 9,30.

Rønne (Østergade 59): 8; 9,45.

Fyn:

Assens (Nørregade 3) 1. og 3. søndag: 10.

Dalum Kloster (Fruens Bøge).

Nyborg (Vindingevej 9): 7,30; 10.

Odense (Adelgade 1): 8; 10.

Svendborg (Havnegade 1): 7,30; 10.

Rudkøbing (Brogade).

Jylland:

Aabenraa (Søndertorv): 6; 10.

Aalborg (Kastetvej 1): 6; 8; 10.

Aarhus (Ryesgade 26): 7; 8; 10.

Ebeltoft (Villa Pax).

Esbjerg (Nørregade 61): 7; 10.

Fredericia (Sjællandsgade 50): 7; 9,30.

Grenaa (Afholdshotellet): 20/7: 10.

Haderslev (Mariegade 8): 8; 10.

Horsens (Nørregade 19): 7,30; 9,30.

Kolding (Kraulundsgade): 7,30; 9,30.

Odder (Holsteinsgade 25): 6/7 og 20/7: 10.

Pindstrup (Ringsø): 13/7 og 27/7: 9,30.

Randers (Thorsgade 22): 8; 10.

Silkeborg (Hostrupsgade 16): 8; 10.

Sønderborg (Ringridervej 35): 9.

Tønder (Statsseminariet).

Ulstrup Mark (pr. Stenvad).

Vejle (Blegbanken): 7,30; 10.

Viborg (Sct. Leonisgade 12): 8; 10.

Øm (Ømborgen, Emborg pr. Alken): 8.

Sydsverige:

Malmö (Kanalgatan 2): 8; 10.

Hälsingborg (Munkavangen): 9; 11.

Lund (Råbygatan): 8; 10.

*

Spørg på stedet, hvornår der er gudstjeneste, hvis tidspunktet ikke står anført i ovenstående liste.

Kolding	Støt annoncørerne	H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Kirke
V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Deltiketter, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade. Telefon 698	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed	Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Søst. Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Esbjerg	K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82. Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.	Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldmøder Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital
----------------	--	---

Nakskov	 A/S Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17	Chr. Steffensen Herreekviperings Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør
----------------	---	---

Pius XII:

Hav tillid til publikums sunde reaktion!

I en skrivelse, som Paven gennem understatssekretæren i det Pavelige statssekretariat, mgr. Dell'Acqua, har tilstillet deltagerne i den internationale filmkongres, der netop har været afholdt i Paris på foranledning af det Internationale Katolske Filmbureau — OCIC — opfordrer den Hellige Fader filmsproducenterne over hele verden til at have tillid til publikums sunde reaktion. Fjernsynets kolossale udvikling og opsving, der truer med at fremkalde en alvorlig krise indenfor filmen, tvinger filmen til stadig at søge ny veje og til at bevare det store publikums tillid. Filmsindustrien må derfor ikke udelukkende tage hensyn til markedets efterspørgsel alene og den overfladiske og tit og ofte uanstændige reklame.

Filmene må slå ind på nye veje. Men den må derved respektere morallovene, gribe tilbage til kunstens kilder og søge at udnytte menneskehedens virkelige rigdomme, erklærede Paven. »Alle filmsproducenter må have tillid til det store publikums sunde reaktion, som er rede til — mere end man tror — at skænke sin gunst til hver den film, der i skønhed og fremstilling søger at udøve en virkelig opdragende indflydelse,« konstaterede Paven. Og muligheden for velvillig modtagelse af gode film må forberedes gennem en kritisk opdragelse af tilskuerne.

Paven omtalte endvidere den katolske filmkontrol samt den betydning, der må tillægges denne instans. I kongressen i Paris deltog omkring 160 delegerede fra 27 forskellige lande. (KNA).

40.000 katolske soldater -

(sluttet fra forsiden)

soldater, der var samlet her i bøn om fred.

Den internationale soldatervalfahrt til Lourdes skulle endvidere tjene udbygningen af det internationale venskabelige kendskab soldaterne imellem. Under valfarten har ialt 21.000 soldater været placeret i den store lejr Milhas, en kilometers vej fra Lourdes. Den amerikanske deltagergruppe, som tæller 2.000 soldater, samledes på flyvepladsen ved Tarbes. De amerikanske soldater kommer hovedsageligt fra Marokko, Italien, England og Tyskland. Endvidere var der blandt deltagerne en temmelig stor gruppe hollandske soldater samt et kontingent soldater fra Spanien (KNA).

URBI ET ORBI

Storstilet afslutning på Wiens katolikkongres

Bemærkelsesværdig tale af
forbundskansler Raab

Wiener-katolikkernes kongres sluttede sidste søndag med et kæmpemøde i Wiener-Stadion, hvor over 50.000 personer havde givet møde. Under festgudstjenesten, der blev celebreret af Wiens ærkebiskop, dr. König, holdt Wiens hjælpebiskop, dr. Jachym, en prædiken over kongressens tema: »I er alle brødre«. Slutningsmødet overværedes af en række repræsentanter for regeringen, deriblandt forbundskansler Raab, nationalrådspræsident Hurdus, ministre Drimmel, Bock og Figl. Ved et møde for de katolske foreninger aftenen i forvejen på Ballhausplatz i Wien var forbundskansler Raab i en tale kommet ind på spørgsmålet om katolikkernes og deres politiske ansvar og politiske pligter. Man må — udtalte forbundskansleren — afgjort hilse kirkens standpunkt: at holde sig udenfor dagens politik, med glæde. Men det må imidlertid ikke medføre, at den enkelte katolik slet ikke bekymrer sig om politik. Katolikkernes medvirken i det offentlige liv er ikke blot en ubetinget nødvendighed i Østrig, men i hele verden. Man må en skønne dag nå så vidt, at de vældige kræfter, der hviler i troen, også må kunne samles i en »de kristnes Internationale« (KNA).

Armenier - (Sluttet fra forsiden)

patriark af armensk-Cilicien og i 1946 kårede Pave Pius XII ham til kardinal.

Kardinal Agagianian efterfølger den nylig afdøde amerikanske kardinal Stritch, der afgik ved døden umiddelbart efter sit komme til den evige stad. Den ny pro-præfekt taler ikke mindre end seks sprog, nemlig latin, armenisk, italiensk, fransk, engelsk og russisk.

Præster på vejarbejde i Kina

I det kommunistiske Kina er den antikatolske kurs blevet skærpet kendetiligt i den allerseneste tid. Efter hvad det romerske nyhedsagentur »Fides« meddeler, er der påny arrangeret omskolingskurser, hvor gejstlige, ordensfolk og katolske lægfolk tvangsindlægges.

»Fides« bringer endvidere meddelelse om de ny metoder, som de kommunistiske kinesere bringer i anvendelse for at tvinge ordens- og verdenspræster til legemligt arbejde. Præsterne bliver fortrinsvis indsat ved hårdt

Pater Pire har hidintil formidlet 16.000 fadderskaber

Den hjælpeaktion til fordel for hjemløse udlændinge, der blev organiseret efter krigen af den belgiske dominikanerpater Pire, har hidintil formidlet ialt ca. 16.000 fadderskaber. Meddelelsen herom fremsatte pater Pire for nylig ved en pressekonference, hvor han samtidig oplyste, at fire af de af organisationen oprettede og ledede alderdomshjem for hjemløse udlændinge ligger i Belgien, og man foruden de tre såkaldte »Europa-landsbyer« i Aachen, Bregenz og Augsburg i øjeblikket har planer om endnu tre, der skal benævnes henholdsvis »Albert Schweizer«, »Fridtjof Nansen« og »Anne Frank«.

Omsorgen for de hjemløse udlændinge strækker sig imidlertid videre end til at skaffe disse tag over hovedet og udstyr i form af tøj og møbler. Man vil også ind på at skaffe disse mennesker arbejde, at søge for uddannelse til den opvoksende generation og eventuelt skaffe ferieophold. Pater Pire vil søge at fremme den ægte hjælp fra menneske til menneske og således virkeliggøre en slags »Hjertets Europa«. (KNA)

„Ikke indblanding i regeringsdannelsen“

Italienske præster opfordres til passivitet

Den italienske gejstligheds blad har i en artikel henstillet til alle katolske præster i Italien at afholde sig fra enhver form for partitagen, så længe forhandlingerne om dannelsen af en ny regering står på. Denne afgørelse må overlades til politikerne — uden at man derfor dog behøver at give afkald på sin egen personlige mening. »Vi gjorde vælgerne opmærksomme på deres valgpligt, men intrigen, drive studehandel eller blande sig op i noget, som man meget let kunne komme til at brænde sig på, det må vi overlade til de andre.« Gejstligheden har imidlertid ret til at protestere mod antiklerikalisme, konstaterer bladet, men de må ikke fremme klerikalismen. »Vi har gjort vor pligt som gejstlige, nu er det lægfolkens tur. Vi skal imidlertid stå dem bi med vor bøn.« (KNA).

vejarbejde. På denne måde udmattes præsterne så meget, at de i de fleste tilfælde slet ikke kan klare sjælesorgsarbejdet. (KNA).

SIDSTE

PATER FR. JAWORSKI DØD

Mandag d. 23. juni om morgenen døde pater Fr. Jaworski CSSR, næsten 80 år gammel, efter længere tids sygdom. R.I.P.

Katolsk Ugeblad

106. ARGANG

6. JULI 1958

NR. 27

KADAR TVINGER „FREDSPRÆSTER“ IND PÅ VIGTIGE POSTER I BUDAPEST'S SJÆLESORG

Tre prominente medlemmer af „Opus Pacis“ sognepræster i Budapest

Tre prominente ungarske fredspræster er af Vatikanets special-delegat for ærkedioecet Esztergom, biskop dr. Michael Endrey, blevet indsat som sognepræster i et par af de største og kendteste sogne i Budapest's centrum. Direktøren for »Opus Pacis«, den meget omdiskuterede fredsorganisation for de ungarske præster, titulær-abbed Bela Magn, er blevet sognepræst i Budapest-Theresienstadt. Titular-provst György Vitanyi, er blevet sognepræst ved St. Emmerich og titulær-abbed György Halacz sognepræst i Budapest centrum. Kardinal Mindszenty afsatte i de få dages frihed under oktoberopstanden de nævnte tre præster. Hidindtil har de pågældende fungeret som såkaldte »kirkeledere«, praktisk talt uden aktiv tjeneste.

Efter hvad der forlyder i velunderrettede kredse i Wien tyder genindsættelsen af disse tre fredspræster på så vigtige poster i den ungarske hovedstad på et stadigt voksende pres fra Kadar-regimet.

Amerikansk ordenssøster forsvundet på rejse gennem Tjcekoslovakiet

En amerikansk ordenssøster er sporløst forsvundet i Tjcekoslovakiet på rejse fra Wien til Polen. Den pågældende, 72-årige ordenssøster forlod Wien 15. juni og er indtil dato ikke nået sit bestemmelsessted Czestochova, hvor hun skulle grundlægge et hjem for vanskelige børn. Den amerikanske ambassade i Prag har indledt en eftersøgning af den forsvundne ordenssøster, men har hidindtil intet resultat opnået af eftersøgningsaktionen. (KNA).

I forrige uge afholdt fredspræsterne i Budapest en kongres, i hvilken bl. a. deltog ærkebiskoppen af Kalocsa, mgr. Grösz. Ved denne lejlighed valgtes den delegation, der skal repræsentere Ungarn på den forestående verdensfredskongres i Stockholm. Lederen af »Opus Pacis«, den nyudnævnte sognepræst i Budapest-Theresienstadt, er blevet indvalgt som medlem af delegationen. (KNA).

General de Gaulle sender budskab til Paven

General de Gaulle har sendt et budskab til Pave Pius XII. Budskabet blev overrakt i Vatikanet af den hidtidige ambassaderåd ved Frankrigs Vatikanambassade, René Brouillet, der er blevet hentet til Paris som generalsekretær for rådet for algeriske anliggender og som benyttede lejligheden til at aflægge Paven en afskedsvisit.

»Jeg har påny fået betroet hvervet at skulle lede Frankrig i en vanskelig periode af landets historie«, hedder det i budskabet. »Ved overtagelsen af dette alvorlige ansvar vender jeg mig i dyb ærbødighed til Deres Hellighed og jeg beder om Deres åndelige støtte for mit arbejde samt om Deres velsignelse for Frankrig.«

Den Hellige Fader har sendt den franske regeringschef følgende svar: »Dybt bevæget over Deres ærbødige budskab beder Vi Gud stå Dem bi i Deres betydningsfulde og ansvarfulde opgave og Vi beder Ham skænke Deres land, som står vort hjerte så nær, en fremtid i fred og velstand. Med største glæde meddeler Vi Dem Vår faderlige Apostoliske velsignelse. (NKA).

Nogle er kommet langvejs fra

Sur le pont d' Avignon, Pavernes gamle residens

Pater Fr. Jaworski in memoriam

Pater Scherz' promotion i Münster

„Slet og ret: mord“!

De internationale kristelige fagforbund udsender erklæring om dødsdommene i Ungarn.

Den internationale sammenslutning af kristelige fagforbund har udsendt en erklæring, hvori det hedder, at henrettelsen af Imre Nagy, Pal Maleter, Sziladyis og Gimes ikke kan betragtes som andet end slet og ret mord. Overfor denne uhyrlige krænkelse af ret og frihed må de kristelige fagforbund nedlægge protest overfor de Internationale Organisationer, hvis opgave det er at varetage retten og frihedens sag.

De kristelige fagforbund retter endvidere en henstilling til alle mennesker med god vilje om — uanset hvilken politisk eller religiøs anskuelse, de tilhører — »at fordømme ophavs-mændene til disse forbrydelser samt at lyse disse i band i allehånde internationale henseender«. (KNA).

Rekvievmesse i Stephansdom i Wien

Flere tusinde ungarere samledes sidste torsdag aften i Stephansdom i

(sluttes på bagsiden)

Biskop Hanssen, Roermond, død

Onsdag i sidste uge døde biskoppen af Roermond, mgr. J. M. J. A. Hanssen på Universitetskliniken i Nymegen.

Biskop Hanssen var kun 51 år gammel og beklædt siden 1. januar 1958 posten som biskop i Roermond, hvor han havde været hjælpebiskop fra 1947.

Biskop Hanssen deltog som det vil erindres i pinsestævnet 1953 i København og besøgte senere — i sommeren 1956 — de nordiske lande i genskab af Apostolisk Visitor.

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
Vester 3826 (over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundegade 1. Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedaplade 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 363
Lev. til den katolske Menighed

I en vis betydning kan vi sige, at menneskets frelse — d. v. s. opnåelsen af den bestemmelse, som forløsningen har fortjent os — kommer an på vore bestræbelser. Vel kan vi intet udrette uden nåden, uden Guds initiativ i vore anliggender, men på den anden side kan forløsningen slet ikke gavne os, hvis ikke vor frie vilje samtykker i at tage imod, samarbejde med og bruge dette initiativ. Mennesket kan ikke frelses på trods af sig selv. Det kan ikke frelses uden egen indsats.

Vi kan sige det således, at mennesket må lægge beslag på forløsningens virkninger og i egne bestræbelser anvende dem på sin sjæl. Og alle disse bestræbelser må selv være frembragt af nåden for at kunne have nogen overnaturlig værdi. Vi kan ikke udrette blot det mindste for vor frelse, uden at Guds nåde har bevæget os dertil. Sådan forbigående guddommelig tilskyndelse og hjælp, der sætter os i stand til at udføre overnaturlige bestræbelser, kaldes i teologien »understøttende nåde«. Ved den understøttende nåde oplyses et menneskes tanke om de overnaturlige sandheder og dets vilje får bistand til at udføre, hvad der hjælper med til dets frelse.

Den understøttende nådes virkefelt er lige så udstrakt som menneskets eget. Den vækker fromme ønsker, genopliver minder om goder fra tidligere dage, om svundne nådegaver og gamle synder. Den virker gennem fantasien og følelserne. Den kommer gennem de bejlige prædikener, som vi hører, gennem åndelig læsning, vore venners gode råd og alle livets mangfoldige tildragelser. Det er alt sammen kanaler, hvorigennem Gud bistår os med understøttende nåde. Uden sådan understøttende nåde kan vi ikke udføre de sjælsakter, der forbereder os til udsoningen med Gud og modtagelsen af det nye liv i vore sjæle. Og når vi har modtaget dette liv, kan vi heller ikke uden understøttende nåde holde ud i nådens stund, og da slet ikke holde ud til det sidste. Desuden vil næsten alle teologer hævde, at selv om vi er retfærdiggjort (d. v. s. forsonet med Gud og opfyldt af helliggørende nåde), kan vi ikke med vore nyerhvervede overnaturlige evner frembringe nogen overnaturlig akt, med mindre vi modtager en understøttende nåde dertil. Understøttende nåde bliver altid givet dem, der i den helliggørende nådes stand, når som helst de står overfor pligten til at opfylde et eller andet bud eller overfor en fristelse til synd.

Ved sine egne bestræbelser samarbejder mennesket således under nådens indflydelse på sin egen frelse; og ved at udføre visse bestemte guddommelige årsagsrækker, hvis resultat er sjælens genfødsel i helliggørende nåde.

Disse bestemte handlinger, som der knyttes så overvældende konsekvenser til, besidder denne evne, fordi Gud har fastsat, at de skal have det. I sig selv er det almindelige menneskelige gerninger, hentet fra det mest al-

mindelige menneskeliv, hvori hverdagens kendteste ting bliver anvendt: Vand, olie, brød, vin, anger og gode forsætter samt ægteskabets indgåelse. Men når disse handlinger udføres på en vis af Gud foreskrevet måde og af visse personer, han har udpeget dertil, så har han knyttet en betydning og virkning til dem, der går ud over, hvad der er naturligt for dem, således at selve handlingen frembringer en overnaturlig virkning, når den udfø-

6. søndag efter pinse

6. juli 1958

NOGLE ER KOMMET LANGVEJS FRA

Disse ord fra søndagens evangelium gælder de mennesker, der var fulgt efter Vor Herre ud i ørkenen for at høre ham. Men vi vil idag bruge dem i overført betydning, nemlig på de mennesker, der ikke altid har kendt kirken — den levende Kristus — og ikke har elsket den fra deres tidligste år, men som først er stødt til den på et mere fremskredent tidspunkt i livet. De være sig konvertiter eller revertiter, altså enten sådanne, som har omvendt sig og er kommet fra en anden tro, eller katolikker, der hidindtil har levet en religiøst set overfladisk tilværelse — de såkaldte »dåbsattest-katolikker« — men som så senere hen i livet er kommet på bedre tanker.

Er denne bevægelse i kirken periferi overhovedet af det gode eller bringer den blot uro ind i kirken, spørger mange sig uvilkårligt. For så vidt det drejer sig om en ægte bevægelse hen mod kirken, så må man afgjort hilse den velkommen, thi så er det Vor Herre selv, der har en finger med i spillet. Han har »vakt« disse mennesker, han har kaldet dem, og vi bør glæde os over det og med dem.

Kirken ejer nemlig både guddommelige og menneskelige træk. Set fra den menneskelige side er den udsat for allehånde onde anslag, og det er ikke alle afsnit af kirkehistorien, der kan opvise den samme, høje, religiøse standard. Der har været — og vil komme — nedgangsperioder. Kirkens børn kan være overfladiske og trætte — de kan vide sig sikre over at eje sandheden og bevidstheden om deres frelse og derfor i deres magelighed vende verden ryggen. Stilheden kan da aller mest af alt minde om en slags kirkegårdsstilhed. Så er det, at der med eet dukker store ånder op, ildånder, der bringer en frelsende uro med sig i følge. Var måske ikke alle de store helgener en slags kon- eller revertiter i ordets egentlige forstand? Tænk bare på Paulus, på Augustin, ja, på Frans af Assisi og den hellige Ignatius, eller hvad de nu ellers hedder. Og tænk vi på de store navne indenfor kirken i vor tid, så er der også mange »ny« imellem — Claudel, Sigrud Undset, Johannes Jørgensen, for blot at nævne et par stykker.

Vi må ikke slå os til ro i bevidstheden om, at vi ejer sandheden, blot fordi vi muligvis er vokset op i den katolske tradition. Sandhedens fylde er så stor, at intet enkelt menneske kan fatte den, og selv for en hel generation viser den sig som regel kun fra en bestemt side. Enhver berigelse, ethvert nyt synspunkt er derfor aldeles ikke at foragte, tværtimod.

De, der kommer »udefra«, bringer ofte en indre glød med, som tit mangler hos de andre. Den fortabte sind bragte en erfaring med, som broderen ikke kendte. Det er ikke enhver vildfarelse, der behøver at have været forgæves. Har et menneske måttet tilbagelægge en lang vej for at nå til målet, så betyder den måske mere for ham end for en anden, der blev sparet for denne omvej.

Man må derfor tage sig vel i vare for at være som den ældste broder, der misundelige så ned på den hjemvendte. Og selv om mange konvertiter kan forekomme — og faktisk virker — meget »overdrevne« i deres religiøse iver, så må man ikke le ad den, men tværtimod række dem hånden, så at de føler sig hjemme i faderhuset og på den måde akklimatiserer sig.

Det gælder for os om — idag mere end nogensinde — at tage imod så mange som overhovedet muligt af dem, der er beredt til omvendelse — eller hjemkomst. Gud forbyde, at vi, der står i kirken, er til hinder for sådanne skridt, det være sig ved kulde, eksempel — eller mangel på eksempel!

Vi kan i vor tid ikke regne med nogen massebevægelse — men derfor er enhver enkelt pilgrim så meget des mere velkommen. Lad os byde dem, der kommer, velkommen, lad os gøre vort til, at de hurtigt »falder til« i kirkens gamle traditioner. Lad os holde fanen højt — så er der ikke så stor sandsynlighed for vagtskifte — og hvem ved, om der måske ikke blandt dem, der finder vejen til os, skulle være en Paulus eller en Augustinus, der vil kunne samle og bringe ny impulser til alle?

Sognepræsten.

stemmelse med deres natur. Ligesom han tager hensyn til vor frie vilje, når han skænker os nåden, gør han det også, når han knytter nåden til synlige tegn, således at de virkelig frembringer nåde. Gud tager hensyn til den måde, vore erkendelsesevner virker på. Mennesket er ikke et rent intellektuelt væsen. Hvad vi ved, ved

vi først og fremmest, fordi vi har legemlige sanser. Før vi har set, hørt, smagt, lugtet eller følt den ydre verden, kan vi intet vide om denne. Da selve nåden er en rent åndelig realitet, kan vi aldrig blive os den direkte bevidst gennem vor fantasi og vore følelser. Det er ikke den slags virkelig-
(sluttes side 327)

NOTER

Ugebladet i forletiden

Ugebladets redaktionskontor er lukket de fem torsdage i juli måned. Post kan imidlertid sendes til bladet på ganske normal vis.

Frankrigsturens højdepunkt var faktisk hverken Rivieraen eller Middelhavet, og når jeg skal være helt ærlig ej heller Paris, men derimod den gamle pavestad Avignon. Jeg havde ikke været der siden før krigen, men kendte byen godt. Den gamle, legendariske St. Bénézetbro stod imidlertid stadig spøgelsesagtigt midt ude i Rhône og i de middelalderlige gyder legede og sloges de forsultne, vilde katte akkurat som før. På Rue de la République promenerede hver aften de graciøse provencalske piger — der var faktisk ikke meget forandret, når bortses fra, at jazz og slagere lød ud fra alle de nymodens café'er og bar'er, der er skudt op som en tribut til turisterne.

»Pavedømmet påtrykker alt, hvad det kommer i berøring med, evigheds stempel«, har en berømt fransk skribent engang sagt — og denne følelse af det evige bemægtiger en fuldstændig, når man står ansigt til ansigt med pavernes gamle palads.

Det er fremfor alt dette bygningsværks vældige udstrækning, der fremkalder dette indtryk, idet denne »stenkolos« dækker et fladerum på 6400 kvadratmeter. Dens høje stærke mure, der er rejst på klippegrund, har trods set århundreder. Man har i tidens løb ofte sammenlignet pavepaladset i Avignon med Pyramiderne, måske har man dermed ment, at paladset er lige så urokeligt som disse. Heri ligger imidlertid ikke bygningens virkelige

Sur le pont d'Avignon -

Det gamle Pavepalads

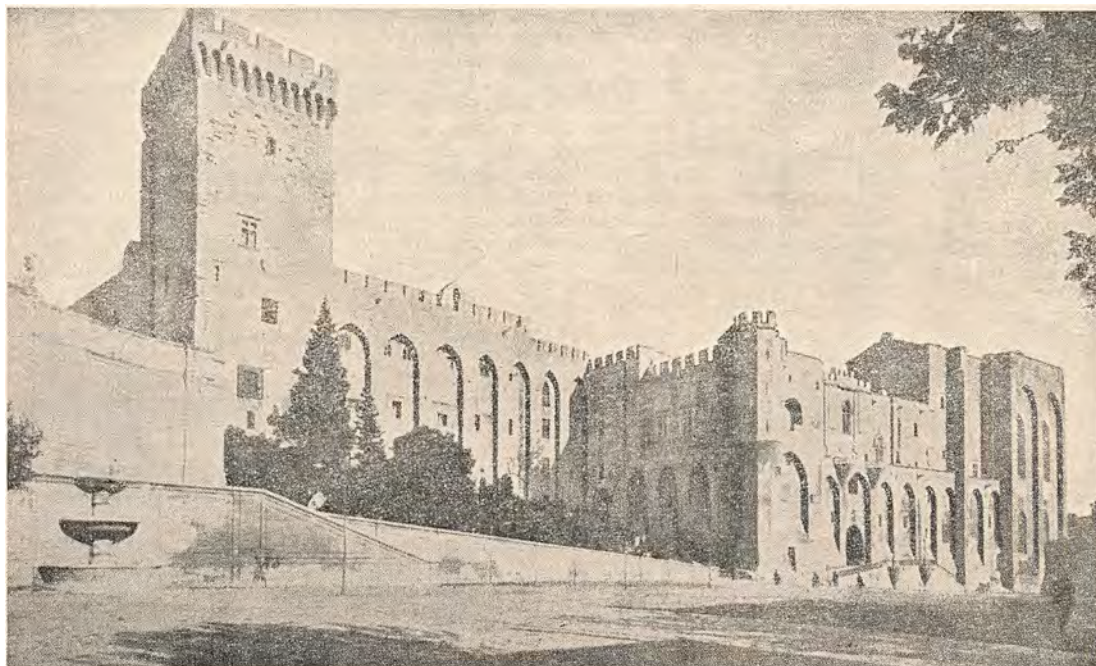
storhed. Omend det første indtryk man får ved synet af det vældige palads, er så overvældende, så trænger den tanke sig dog snart ind på en, at disse bygninger i halvfjerds år har huset og beskyttet verdens største åndelige magt.

Avignon er i historiens løb adskillige gange blevet smykket med navnet »det andet Rom«, altera Roma, og byen har måske også noget af Roms storhed og ophøjethed over sig. Og denne storhed og ophøjethed — som ikke nærmere kan bestemmes, men som f. eks. også Ludvig XIV har erkendt, skylder Avignon åbenbart pavernes ophold og disses storslåede fremme af kunst og kultur.

To paver har rejst dette kolossale bygningsværk: Benedikt XII og Clemens VI, to hinanden så modsatte na-

turer som overhovedet tænkeligt. Benedikt XII var først og fremmest en streng munk. Han udfyldte sin mission ved at sørge for, at kirkens lære holdtes ren og uforfalsket. Han måtte

Paladsets vestside — til-lukket og utilnærmelig som en fæstning.

For oven:
Det indre af Benedikt VII's kapel, der nu tjener som provinsarkiv.

Den mægtige portal, der danner indgangen til pavepaladset.

imidlertid have et fristed for at kunne udøve sin magt frit og uhindret, og hans landsmand Pierre Poisson de Mirepoix påtog sig derfor at rejse den vældige fæstning, som Paven forlangte.

Overalt i det gamle palads' rum hviler der en klosterlig enkelthed og strengthed, thi Benedikt — en tro søn af den hellige Bernhard — nærede mistillid til kunsten, som han anså for al fordærvelses ophav.

I Clemens VI møder vi derimod en af renaissancens ægte paveskikkelser. Hvis prægtige ceremonier og strålende pragt kunne bidrage til at højne hans høje embedes anseelse — og det anså han for hævet over enhver tvivl — ofrede han gerne store summer for at udvide og udsmykke sin residens. Hans arkitekt gjorde sit bedste for at tilfredsstille sin herre, og den bygning, der rejstes ved siden af Benedikts fæstning, blev et sandt palads. Billedhuggerarbejder fik indpas, og de talrige vægmalerier, der smykker alle dele af paladset, stammer uden undtagelse fra Clemens VI's tid.

I de århundreder, der fulgte efter at paverne var vendt tilbage til Rom, undergik bygningerne imidlertid forandringer; to modpaver benyttede paladset, uden dog at foretage synderlige ændringer. Efter at Avignon i 1791 gik over på franske hænder, stod bygningerne i mange år tomme, indtil man besluttede sig til at tage størstedelen af paladset i brug til kaserne, medens resten — således som iøvrigt havde været tilfældet under de franske konger — tjente som fængsel. I midten af forrige århundrede blev den franske regering imidlertid klar over, hvilken skændsel det var, og fra nu af tog man fat på at genoprette den skete skade. Adskillige fremragende viden-

skabsmænd og lærde, deriblandt den tidligere præfekt for vaterkanerbiblioteket, kardinal Franz Ehrle, har bidraget til at føre de historisk interessante bygninger tilbage til deres oprindelige stand. Paladset anvendes nu til arkiv.

Promotionen i Münster

Universitetet i Münster har — som tidligere meddelt — tilkendt pater, dr. phil. G. Scherz CSsR, æresdoktorgraden som en anerkendelse af hans indsats ved offentliggørelsen af Niels Stensens videnskabelige og teologiske værker. Den højtidelige ærespromotion fandt sted på universitetet i Münster torsdag i sidste uge og i festakademiet deltog foruden en talrig repræsentation for tysk Stensen-forskning tillige biskopperne af København, mgr. Th. Suhr, og Osnabrück, dr. Helmut Wittler, samt den nyudnævnte hjælpebiskop af Münster, Heintr. Tenhumberg.

I korte træk —

Sognerådet i Oberammergau har på apostelfyrsternes fest, 29. juni, truffet definitiv og officiel beslutning om at genopføre passionsspillene i året 1960. Der vil blive nedsat en komité til at varetage forarbejderne. (KNA).

Kardinal Gregor Peter Agagianian, der forrige uge blev udnævnt til pro-præfekt for »Propaganda Fide«, overtog sidste uge officielt sin ny post. Overtagelsen skele i forbindelse med et plenarmøde i kongregationen, hvor præfekten, kardinal Fumasoni Biondi, personligt forestillede den ny pro-præfekt for kongregationens øverste ledelse. (KNA).

Pave Pius XII har udnævnt ærkeenglen Mikael til værnehelgen for de italienske bankfolk. (KNA).

PATER FRANZ JAWORSKI CSsR.

in memoriam

Den gode pater Jaworski er død. Det kom som et chok for os alle. Vel havde han skrantet de sidste par år; men han klagede sig aldrig og passede sine pligter — der grundet på det svigtende helbred var blevet færre — til det sidste: Der lå et udkast til det næste nummer af sognebladet på hans skrivebord. Ligeledes et par undervisningsbøger i latin. (Han havde med stor iver givet to realistiske latintimer). Menigheden hørte ham fra prædikestolen for nylig og så ham på hans hyppige gang til skriftestolen. Han gav jævnlig konferencer for søstrenes kommuniteter i Odense og på Dalum.

Pater Jaworski blev født af polske forældre den 2. september 1888 i Löbtau i Sachsen og kom som barn med sin familie til Danmark. Faderen arbejdede på glasværket i Kastrup og børnene gik i katolsk skole på Amager. Her lærte den begavede Franz redemptoristpræsterne at kende og kom på deres gymnasieskole i Katzelsdorf i Østrig. I 1907 indtrådte han i ordenen og aflagde den 15. august 1908 sine første løfter. (Den 15. august i år ville han have fejret sit 50 års ordensjubilæum). Den 27. juli 1914 blev han præsteviet i Mautern i Steiermark. Han tiltrådte sin gerning som præst, da den første verdenskrig udbrød. De første 16 år af hans virke gjaldt sogne- og skolearbejdet på Amager. Han var en elsket lærer og yndet prædikant.

Skriveren af dette har haft ham som lærer i 1923—24. Han havde et vældigt godt tag på os drenge. Hans timer: dansk, historie, geografi og tysk var ikke kedelige. Han var den fødte fortæller. Vi hang ved ham og kappedes om at komme først om morgenen, mange gange mere end en time for skoletid, for vi vidste, at han snart efter sin tidlige messe ville dukke op i den store drengeklasse, og så passierede

han så hyggeligt med os. Jo, han kunne også være streng, men han var retfærdig. Spanskrøret var et retfærdighedens symbol i hans hånd.

Pater Jaworski var en dygtig prædikant. Endnu den dag i dag går der frasagn på Amager om hans prædikener om kirkefædrene. Kirkehistorien havde hans store kærlighed, og denne varme interesse havde han bibeholdt til stadighed. Den fandt f. eks. udtryk i de mange meddelelser og skildringer fra den store katolske verden i hans sogneblad.

Menigheden i Odense har kendt P. Jaworski som præses for mariakongregationerne; men i hans yngre år havde han ligefrem en karismatisk begavelse på dette område. Ca. 200 mænd i Skt. Annæ sogn sluttede op omkring deres præses. Mariakongregationen var ham et hjerteanliggende, det var hans hjertensbarn.

Under første verdenskrig var han med til at grundlægge KUF (Katolsk Ungdoms Forening), som den gang fik sin store betydning for København. Den iværksatte mange store møder og stævner. Ungdomsstævnerne i Herthadalen ved Ledreborg udgik fra denne forening. Pater Jaworski var også spejderkapellan. De, der dengang kendte ham, vidste, at han holdt meget af at trave.

Som tegn på en vis alsidighed skal der netop her i bladet nævnes, at pater Jaworski engang i en nødsituation måtte springe ind i redaktionen for »Nordisk Ugeblad«. Det må have været sidst i tyverne, da den daværende redaktør, pastor Bernhard Jensen fik lungebetændelse og måtte på et rekreationsophold til Nyborg.

I 1930 blev pater Jaworski forflyttet til Næstved. Det var givetvis vanskeligt for ham at forlade et københavnsk sogn til fordel for dette min-

(sluttes på bagsiden)

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Juli:

- 6. S. 6. Søndag e. Pinse (673—58); (grøn) præf. (521).
- 7. M. St. Cyrillus og St. Methodius (hvid) (990); alm. præf. (525).
- 8. Ti. † St. Elisabeth, Dronning af Portugal (992); alm. præf. (525).
- 9. O. † Feria (673—58); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).
- 10. T. † Syv hellige Brødre samt St. (rød) St. Rufina og St. Secunda (993); alm. præf. (525).
- 11. F. † Feria (673—58); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Pius I ([5]); alm. præf. (525). — Eller:
(rød) St. Pius I (994); 2. bøn: Feria (673); alm. præf. (525).
- 12. L. St. Johannes Gualbertus (hvid) (994); 2. bøn: St. Nabor og St. Felix (995); alm. præf. (525).
- 13. S. 7. Søndag efter Pinse. (grøn)

DØDSFALD

R. I. P.

Hermed meddeles, at pater

Franz Jaworski CSsR.

mandag den 23. juni 1958 er afgået ved døden, 69 år gammel.

Begravelsen fandt sted fra Sct. Albani kirke torsdag den 26. juni, klokken 10.

Præsterne ved Sct. Albani kirke, Odense.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K. Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10 Palz 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58865

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Lærer, Svanemøllevej 116, Tlf. Hølrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Katedralen i Southwark genindviet

Årets katolske begivenhed i England var genåbningen af Katedralen i Southwark (London), der fandt sted 4. juli. I festlighederne deltog et stort antal kirkelige dignitarere, deriblandt kardinalerne Gilroy (Sidney) og D'Alton, Irlands primas, den apostolske delegat for Storbritannien, ærkebiskop O'Hara samt adskillige engelske og amerikanske biskopper.

Samtidig med genåbningen fejrede Londons katolikker 100-årsdagen for Katedralens konsekration. Det var den første katolske katedral, der blev rejst i England efter reformationen, og den blev totalt ødelagt under et luftangreb i 1941. Genopbygningsarbejdet har været uhyre vanskeligt og meget bekosteligt og har faktisk kun været muligt takket være en enestående generøsitet fra diocæsens egne katolikker samt fra amerikansk side. Også den engelske kongefamilie har ydet et stort bidrag til katedralens genopførelse. (KNA).

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestergade 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for juli 1958:

Kamp mod falske ideer om kyskheden.

Løsning af ernærings- og boligproblemet i Afrikas store byer.

KONGERIGET-DANMARK

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

LEVERANDØR TIL KATOLSKES HOSPITALER

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Klicheer i fineste Udførelse

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

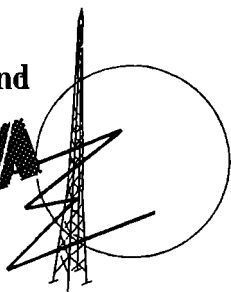
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

**Katolsk Radio-
og
Fjernsynsforbund**

UNDA

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund afholdt repræsentantskabsmøde i Radiohuset i København den 17. maj og udsender i disse dage beretning om mødet til kredsrepræsentanterne og tillidsmændene. Af formandens beretning kan nævnes: Formanden, næstformanden og biskoppens repræsentant deltog i det årlige møde i studie 2, hvor Statsradiofonien havde indbudt repræsentanter fra lytterorganisationerne samt fra forskellige kulturelle organisationer. Radiofoniens fjernsyns-, foredrags- og underholdningschefer redegjorde for deres programplaner for den kommende sæson. Mødedeltagerne havde lejlighed til at fremkomme med kritik og ønsker. Det oplystes, at der i radioens aftenhøjskole var planlagt en serie foredrag om verdensreligionerne.

UNDA (den internationale katolske lytter- og fjernsynssammenslutning) havde sidste efterår kongres i Genève; næste år afholdes kongres i Buenos Aires. Imidlertid bliver det for dyrt at sende en repræsentant fra vort forbund til disse kongresser. Vi modtager dog regelmæssigt nyheder fra UNDA. Formanden videregiver disse nyhedsbulletiner til Katolsk Ugeblad og Jesu Hjerter Budbringer.

I det forløbne år var der etableret

et snævert samarbejde med Katolsk Ugeblad, hvilket havde givet sig udslag i, at dette blad hyppigt bragte meddelelser om forbundets arbejde og andet radiostof.

Vort forbund var repræsenteret ved indvielsen af de nye fjernsynssendere ved Ålborg og Holstebro, ligesom det havde været repræsenteret ved Statsradiofoniens landsdelsmøder.

Formanden og næstformanden deltog i et møde med andre katolske landsorganisationer, ved hvilket der udarbejdedes et spørgeskema som forberedelse til det store landsmøde for alle disse ca. 50 organisationer.

I fortsættelse af formandens beretning redegjorde biskoppens radiokonsulent for de fire årlige gudstjenestedyndelser.

Ved afstemningerne genvalgte hovedbestyrelsen, som består af:

Hr. A. Thomsen, Sejrgade 3, Århus, formand.

Administrator, cand. jur. Arne Kaae, Strandvej 231 A, Charlottenlund, tlf. HE 5178 x, næstformand.

Hr. F. Næstholdt, Badstuestræde 12, Horsens, kasserer.

Pater C. Lønskov S.J., Ryesgade 26, Århus, tlf. 2 33 68, sekretær.

Skoieinspektør, redaktør H. D. T. Kiærulff, Nørrebrogade 27 C, København N., tlf. NO 1514.

Redaktør, frk. Bene Larsen, Farumgård, Farum, tlf. Farum 345.

Forbundets programmæssige interesser overfor Statsradiofonien varcettes som hidtil af biskoppens radiokonsulent, skoleinspektør John S. Lundorf, H. C. Ørstedesvej 39 A, København V., tlf. NO 8261.

Det franske episkopats stående udvalg trådte sammen til møde i den forløbne uge. Under foresæde af ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltin, drøftedes en række aktuelle problemer, deriblandt spørgsmål i forbindelse med arbejdersjælesorgen samt sociale spørgsmål. (KNA).

*

Den hidtidige rektor for det ærkebiskopelige seminarium i Karachi, Joseph Cordeiro, er blevet udnævnt til ærkebiskop af Karachi. Det er den første indfødte biskop i Pakistan. (KNA).

Sakramenterne

(sluttes fra s. 324)

hed, som kan nås gennem sanserne. Men de hovedkanaler, hvorigenem Gud har bestemt, at nåden skal komme til os, er delvis tilgængelige for sanserne. De syv riter, der meddeler nåden, kan ses, høres, føles. Alt efter vort temperament kan de også påvirke vor fantasi, vække og tilfredsstillende følelser.

I ethvert sakramente er der disse to bestanddele: den naturlige handling, som sanserne kan fornemme, og den usynlige, overnaturlige forandring, som samtidig frembringes i sjælen. Den sjælelige forandring symboliseres af handlingen og bevirkes ved den rette udførelse af denne. De to bestanddele kaldes teologerne sakramentets *ydre tegn* og *dets indre nåde*.

Når vi analyserer det ydre tegn er der atter her to bestanddele. Der er en *handling* og desuden er der for at udtrykke dennes betydning, formulere dens sakramentale natur, lillige nogle ord. Handlingen kaldes vi sakramentets »stof« eller »element«, og de ord, der adskiller handlingen fra beslægtede, ikke sakramentale handlinger, kaldes vi sakramentets »form« eller »formel«. Da det er det ydre tegn, som frembringer den indre nåde, er det af største betydning, at stoffet og den form, der ligesom giver stoffet liv til at frembringe ikke just den naturlige, men den overnaturlige virkning, begge kendes ganske nøjagtigt og pinlig nøjagtigt bliver overholdt angående enten stof eller form hindrer simpelt hen sakramentet. Ingen menneskelig magt kan give rent naturlige genstande en evne til at frembringe overnaturlige virkninger. Sakramenternes stof og form er af guddommelig indstiftelse.

Vore ferieborn

Yderligere indkommet: Astrid 12; E. H. 5; G. H. 5; L. G. 5; E. J. 10; B. Hansen 45.

Hermed indkommet i alt 3411,40 kr. Hjertelig tak.

Vejle
A-S P. C. NIELSEN Vejle Mineralvandfabrik Telefon 121, 205 Leverandør til de katolske Institutioner
Odense

Sophus Larsen & Søn 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød Albanigade 39 . Telefon 4895 Lev. til Sct. Josephs Hospital
---

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT ODENSE Dejlige mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser Fritz Kapper
--

Aarhus	
Kød- flæsk - pålæg - salater	
Erik Carlsen Sdr. Ringgade 3 Tlf. 43385	Henry Carlsen Sdr. Ringgade 61 Tlf. 43867
	Byens lærende Tlf. 28700 (4 Lin.)

Rekviemsmesse i Wien

(sluttet fra forsiden)

Wien for at mindes de nyligt henrettede ungarske revolutionsførere Inre Nagy og Pal Maleter ved en højtidelig sjælemesse.

I domkirkens midterskib var der opstillet en sort-tilhyllet katafalk, og adskillige af dem, der overværede gudstjenesten, bar sørgeflor. Messen blev celebreret af en ungarsk flygtningepreest. Den pågældende præst rettede en indtrængende henstilling på tysk og på ungarsk til de tilstedeværende om at undgå enhver form for demonstration.

Omkring 400 Wiener-politibetjente var mødt op for at hindre eventuelle tilløb til demonstrationer. Deltagerne i sørgegudstjenesten forlod bagefter kirken i fuldkommen ro. (KNA).

PATER JAWORSKI -

(sluttet fra side 325)

dre arbejdsområde. Men det var en fordel for Næstved! Sagnet vandt en dygtig præst, der tilmed kunne tale polsk, og skolen fik en ypperlig lærer. Snart kørte han rundt i en splinterny HGF (Ford Sedan) og besøgte de mange katolske hjem på landet, og han oplevede det ny skolebyggeri i Næstved, som han fulgte med levende interesse. (Han kunne lide at slå en sludder af med håndværkerne!)

I 1939 kom pater Jaworski til Odense. Skriveren af dette blev hans afløser i Næstved. Det var ikke let efter ham. Da jeg første gang kom ind i den store klasse, var der en pige, der udbrodt: »Uh! Vi vil meget heller ha' pater Jaworski!« Fra 1940—46 var pater Jaworski sognepreest i Odense. Han var meget afholdt. Det var ikke altid lige let for ham at være sognepreest og hedde Jaworski i besættelsesårene. Ængstelig kunne han nok være, men ikke bange. Også uden for menighedens kreds er han kendt for den lille streg, han spillede tyskerne: Under en militærappel på Set. Albani torv lod han de tonende klokker (byens smukke) falde i slag, da kaptajnen begyndte sin appel med »Kameraden ...« og denne ikke kom videre, da han ikke kunne skaffe sig ørenlyd på grund af de gungrende klokker — og afbrød appellen! (Dagen efter modtog pater Jaworski en smuk blomsterhilsen fra en ukendt. På kortet stod blot: Tak for de smukke klokker!)

I 1946 rejste pater Jaworski til Nykøbing, hvor han efter pater Th. Fritz overtog posten som sognepreest (1947—50). I 1950 kom han atter tilbage til Odense, som skulle blive hans sidste virkested. Som sagt gik det ikke så godt med hans helbred i de senere år, men da han søndag den 22. juni

URBI ET ORBI

Statut for „Apostolatus Maris“

Vatikanets officielle organ, »Acta Apostolicae Sedis«, offentliggør i sit nyeste nummer statuter for det katolske sømandsapostolat, »Apostolatus Maris«. Det bestemmes i statuterne, at der i alle nationer skal nedsættes en biskoppelig kommission til varetagelse af ledelsen af sømandsapostolatet og hvor dette ikke er muligt, skal en biskop overtage opgaven. (KNA).

Husk søndagspligten

- også i ferietiden!

blev kørt til Næstved for at blive indlagt på Skt. Elisabeths hospital, var der ingen — end ikke lægen — der mente, at der var overhængende fare. Han udåndede om morgenen den 23. juni.

Begravelsen fandt sted torsdag den 26. juni kl. 10 fra Set. Albani kirke. Kirken var fyldt. Der var 20 præster tilstede med hans broder, monsignore C. Flandrup i spidsen. Efter requiem-messen og libera, som holdtes af hans mangeårige medbroder, sognepreest pater R. Freitag, formerede følget sig som en flere hundrede meter lang procession. Det var et smukt syn at skue: Præsterne i de hvide rochets, der flagerede for sommervinden; monsignore i lilla; de mangeartede søsterdragter — Set. Joseph søstrene, Set. Hedvigssøstrene, Set. Elisabethssøstrene, Set. Mariasøstrene — de hvidklædte piger og et hundredetal af menighedens mænd og kvinder. Et værdigt optog, der viste pater Jaworski den sidste ære.

Hvis den engelske præstetitel »father« havde slået an i dansk sprogbrug, havde den passet særdeles godt til pater Jaworski. Han frem for alt faderlig — den beskedne, venlige, hjælpsomme pater Jaworski.

Jeg tillader mig at kalde denne afdøde redemptorist en kristen humanist. Fin og ædel var hans tankegang. Han var en fredens mand. Ikke kun tolerant i almindelig forstand; han ville hellere selv tåle og lide, og tålte ikke, at andre led. Han skabte ikke blæst og uro omkring sig. Hans tale var behersket, hans holdning under messen forbilledlig, rolig og afbalance-ret af væsen, som han var. Vel på grund af disse egenskaber var der mange, der tyede til ham som skriftefader. Her fandt de faderen, her fandt de balancen, roen, freden. Vi er mange, der vil savne ham! R.I.P.

L. B.

Ny hjælpebiskop i Münster

Den Hellige Fader har udnævnt den hidtidige domkapitular i Münster Heinrich Tenhumberg til titularbiskop af Tuburnica og hjælpebiskop i Münster. Biskop Tenhumberg er født 1915 som ældste søn i en bondefamilie med seks børn i Lünten i Westfalen og blev præsteviet af biskop von Galen i domkirken i Münster i 1939. Efter et treårigt virke som kapellan blev han i 1942 indkaldt til den tyske krigsmarine og kom efter krigen i krigsfangenskab. En tid lang under krigen opholdt pastor Tenhumberg sig her i landet, hvor han takket være sit ligefremme væsen vandt sig en hel del venner. I 1949 udnævnte biskop Keller ham til domvikar i Münster, hvor han fik til opgave at koordinere lægmandsapostolatet samt at organisere opbygningen af bevægelsen blandt landbougdommen. I oktober fulgte så udnævnelsen til domkapitular. (KNA).

Den højtidelige konsekration af den ny hjælpebiskop finder sted om eftermiddagen 20. juli og foretages af biskoppen af Münster, dr. Michael Keller, assisteret af biskop, dr. Fr. Hengsbach, Essen, og hjælpebiskop H. Baaken, Münster.

»La Croix« meddeler, at det Hellige Officiums Kongregation har placeret flere værker af den franske præst Henry Dumery på Index, kirkens fortegnelse over forbudte bøger. I en kommentar, som »Osservatore Romano« har bragt og som »La Croix« ligeledes gengiver, bemærkes det, at forfatteren er modernistisk i den betydning, som Pius X sigtede mod med sin encyklika »Pascendi« mod modernismen. Troen og dogmerne bliver gennem ham fuldstændigt berøvet deres indre, dybe substans.

Henry Dumery, der er født i 1920 og blev præsteviet i 1944, er bosat i Paris, hvor han er medarbejder ved Videnskabernes Nationalinstitut. Af hans værker er bl. a. bøgerne »Religionsfilosofi«, »Religionskritik« og »Gudsproblemet i religionsfilosofien« blevet sat på Index. (KNA).

Over 500 sangerdrengene mødes i dagene 4.—7. juli i Lourdes i anledning af valfartsstedets jubilæum.

De katolske drengekor blev efter anden verdenskrig sluttet sammen i et internationalt katolsk forbund af sangerdrengene, »Pueri Cantores«, der i 1950 blev officielt anerkendt af den Hellige Stol. I øjeblikket omfatter sammenslutningen rundt regnet 200.000 drenge fra 80 forskellige lande. Der har tidligere været afholdt kongresser i Paris, Rom og Köln, og mødet nu i Lourdes, der finder sted under foresæde af Paris' ærkebiskop, kardinal Feltin, deltager repræsentanter for Belgien, Holland, Australien, Tyskland, Sydamerika og USA. (KNA).

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

13. JULI 1958

NR. 28

Pius XII:

INGEN STAT KAN GIVE AFKALD PÅ ET FORSVAR

»Kirken afviser den opfattelse, hvorefter magt er det eneste grundlag for mellemstatslige relationer. En krig yder intetsomhelst bidrag til civilisationens fremskridt,« erklærede Pave Pius XII for ganske nylig. Med denne konstatering udelukker Paven imidlertid ikke muligheden af en retfærdig forsvarskrig, thi — udtalte han — det er højst sandsynligt, »at mennesker misbruger deres frihed til at slippe en uretfærdig krig løs og at andre da må forsvere sig og gribe til våben«. Pius XII kom derpå ind på det, der er karakteristisk for den

moderne krigsførelse, nemlig »at krig nutildags ikke er begrænset til slagmarken, men omfatter hele statsområdet«, og af den grund rejser der sig så mange problemer i forbindelse med et lands forsvar. Og i denne forbindelse erklærede Paven: »Ingen stat, der vil værne sine grænser — hvad den ikke blot har ret, men også pligt til — kan give afkald på en til den passende hær, der er udrustet med alt hvad der er behov for til et dristigt og hurtigt forsvar i tilfælde af et uretfærdigt angreb.«

(KIPA).

Hjem fra Kina

To amerikanske missionærer, pater Cyrill Wagner og pater McCormack er blevet løsladt af de kommunistiske myndigheder efter at have siddet arresteret i længere tid og er nu på vej til Hongkong.

Efter hvad biskop James E. Walsh, der bor i Shanghai og tidligere har været chef for Maryknollmissionærerne samt direktør for det katolske centralbureau i Shanghai, meddeler, »så

begge missionærerne forholdsvis godt ud, omend kendetligt ældet«. Biskop Walsh afhentede patrene i fængslet ved løsladelsen og indskibede dem til Hongkong.

Den 41-årige missionær, pater Wagner fra Chicago, kom til Kina i 1935, arbejdede i flere år i provinsen Shantung og beklædte indtil arrestationen i 1955 posten som prokurator hos Franciskanerne i Shanghai. Pater McCormack, der er fyldt 65 år, begyndte sin missionsgerning i Fushun i Manchuriet i 1925. Han blev arresteret i 1952.

Siden indeværende års begyndelse har fem udenlandske missionærer forladt det kommunistiske Kina.

Berlins protestanter rækker katolikkerne hånden

Den evangeliske biskop af Berlin-Brandenburg, dr. Otto Dibelius, har rettet en opfordring til medlemmerne af den evangeliske kirke i Berlin om at åbne deres hjem for deltagerne i den forestående 79. tyske katolikkongres og stille kvarter til rådighed for katolikkerne. »Vi mindes den store gæstfrihed, der vist os fra vore katolske medbrøders side ved vor kirkedag i 1951,« udtaler biskop Dibelius.

Den 79. tyske »Katholikentag« finder som bekendt sted i Berlin i dagene 13.—17. august i år. (KNA)

Fælles-valfart til Lourdes

Under ledelse af jesuitpateren Rouet de Journal har der fundet en fællesvalfart sted til Lourdes med deltagelse fra henholdsvis katolsk og ortodoks russisk side. Ved valfartens slutning fremhævede rektoren for den ortodoks kirke i det sydvestlige Frankrig, ærkepræst Alexander Rehbinder, i en skrivelse til biskoppen af Tarbes og Lourdes, mgr. Pierre Marie Théas, at pilgrimmene i Lourdes havde repræsenteret den hellige, ulykkelige russiske kirke og samtidig havde bedt for

BED - OG I SKAL FÅ!

I klippehulen på Patmos

Lidt verdenshistorie:
Fra Pius I til Pius XII

Nyhedsstof

Noveller

„40 års forfølgelse“

»Osservatore Romano« har under titlen »40 års forfølgelse i URSS« offentliggjort et studie over den religiøse situation i Sovjetunionen siden 1917. Artiklen må ses som et svar til de udtalelser, som er fremsat af en ungarsk prælat efter hjemkomst fra en tur til Moskva og ifølge hvilke de nuværende relationer mellem kirke og stat kan danne »grundlaget for en lykkelig udvikling indenfor det kirkelige liv«. (KIPA).

Fordrevne kinesiske biskopper i Tyskland

En række biskopper, der tilhører Steyler missionssammenslutningen, og som er fordrevet fra Kina, har for nogen tid siden været samlet til en konference i Steyl (i Rhinlandet) og ved denne lejlighed har de pågældende på det mest indtrængende advaret mod al for kritisk overtagelse af de meddelelser og efterretninger om den katolske kirke i Kina, der udsendes af det kommunistiske agentur »Det nye Kina« og som ikke svarer til de faktiske forhold, erklærer biskopperne, og de udtaler samtidig deres beklagelse af, at pressen i den vestlige verden tit og ofte beretter om Kina i en meget utilstrækkelig form og på denne måde ikke skaber nogen modvægt mod den ensidige kommunistiske efterretningsformidling.

I møderne i Steyl deltog bl. a. ærkebiskoppen af Peiping, kardinal Thomas Tien samt biskopperne af Lauchow, Tsingtau, Ichowfu, Sinkiang, Tsaohowfu m. fl. (KNA).

hele den hellige ortodoks kirke. Biskoppen af Lourdes' tilladelse til afholdelse af denne valfart måtte ses som udtryk for et hjerteønske fra alle sider om kirkernes forening, og rækkevidden af dette skridt kunne ikke overskues. »I hvert fald i vore hjerter er det skel, der adskiller os fra den romerske kirke blevet mindre,« erklærede pastor Rehbinder. (KNA)

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON
naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldgade 38 . C. 6854 . NO 6954
vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Efft.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landeretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Støt annoncererne

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramshørd 31 . Telf. 22530

Lys . Kraft . Varme
Leverandør f. Sct. Ansgars Klinik

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

*Smede- og Maskinværktøjd, aut. Vand- og
Ogsmester, Specialitet: Centralvarme*

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

*Elektr. Installatør Nykøbing F.
Installationer*

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

*Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af I.*

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømremester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

Mathias
Christensen
TLF.
2 15 56 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 3 42 33

Aalborg

BED, OG I SKAL FÅ!

(Pavetale til medlemmerne af »Bønnens Apostolat«)

Alt for ofte har verden en meget ufuldkommen forestilling om bønnens kraft og om selve det at bede. Man anser bønnerne for kun at være en fredelig, fromladet eller ængstelig, beskymret eller en poetisk, højstemt beskæftigelse for sjæle, der har vendt sig bort fra denne verden og det fælles sociale liv. Sådanne sjæle kalder man »mystikere« uden at fatte dette ords skønhed, storhed og dybe betydning.

Men var den store mystiker St. Teresa af Avila, bortvendt fra verden og uinteressert i den? Hendes gerning blev ledet af bestræbelserne for at redde katolske landsdele fra den vildfarelse, som var ved at brede sig og sønderrive kirken. En af fritænkeriets førere i forrige århundrede har selv givet et kraftigt svar til uvidende menneskers ringeagtende opfattelse: »Teresa var en af reformationens store modstandere. Hun grundlagde en orden for at overvinde reformationen med bøn, tårer og kærlighed. Siden korsdøden på Golgata har man aldrig kendt sådanne hjertesukke«.

Bøn, tårer og kærlighed er meget store ting. Det er gaver, som I hver morgen rækker Jesu Hjerter gennem Guds Moders rene hjerte ved eders daglige bøn som medlemmer af »Bønnens Apostolat«. Det er eders hjerters gaver til Jesu Hjerter, for at han må styrke eder og hele verden i dette jordelivs møje og trængsler. I bringer dem i forening med det offer, som Jesus selv bestandig frembærer på alteret. Forenet med ham skal også eders bøn stige op til den himmelske Fader fra denne jord, hvis anliggender I gør til eders.

Man kan i virkeligheden ikke fuldt ud forstå kirken og dens livskraft eller retteligt vurdere de velgerninger, den øver, hvis man ikke tager bønnerne og det offer, de troende bringer på denne måde, med i sin betragtning og værdsætter det på særlig måde. Den historiske forskning plejer at stille sig den vanskelige opgave at efterprøve og bestemme, hvor langt og i hvilken grad det er lykkedes kirken at opfylde sin betroede opgave i de forskellige historiske perioder. Vi vil ikke her komme ind på de vanskeligheder af almen natur, der møder en sådan vurdering, og ser også bort fra, at det forekommer næsten umuligt at spænde kirkens daglige liv og virksomhed ind i de historiske formuleringers ramme. Men på eet punkt svigter en sådan historisk forklaring dog ganske nødvendigt. Det egentlige formål for kirkens virksomhed er overnaturligt. Derfor vil det først i den anden verden vise sig med lysende klarhed, hvilke umådelige velgerninger den bringer menneskene, hvor mange sjæle den ved bønnerne og ved Kristi og de troendes offer har

forenet med Ham og ført til deres evige lykke.

Men I kan besidde den glade og sikre bevidsthed om, at I hører med blandt dem, der ved daglige ofre og bønner sammen med Kristus har arbejdet, arbejder og vil arbejde med på at opnå hint i sandhed høje mål.

De kristnes sande bøn, som Jesus lærte alle, men som i særlig grad er eders, er apostolatets bøn. Den omfatter helligelsen af Guds navn, hans riges komme og udbredelse, den barnlige lydighed mod hans kærlige forsyns bestemmelser og mod hans vilje som frelser og saliggør — desuden alle menneskers materielle og sjælelige interesser, det daglige brød, syndernes forladelse, den broderlige endrægtighed, som ikke kender til had eller hævn, hjælp i fristelser for ikke at ligge under for dem, og frelse fra alt ondt. Kan en sådan mængde nå-

degaver stamme fra anden kilde end fra Guds skatkammer, hin Gud, der værtdiges at give os dem på vor bøn? Se, derfor er det, at vi i menneskeslægtens umådelig store ulykker og kriser sætter vor lid til hjælpen gennem eders bøn.

Kirkens store gerninger er altid blevet muliggjort ved de troendes bøn og ofre. Den kirkelige restauration i det 11. århundrede blev forberedt ved bevægelsen fra Cluny, som allerede 100 år i forvejen havde påbegyndt en bevægelse hen mod et indre liv, mod bøn og renere og strengere sæder. Dette beredte jordbunden for de store kirkemænds arbejde med Gregor VII i spidsen.

Kast et blik på det 16. århundrede, der var så tungt for katolicismen. I dets første årtier lød overalt højlydt klage over moralsk forfald, men ved århundredets slutning blomstrer kirken op med ungdomskraft til en hellighed, som man kun har oplevet i de gunstigste og lykkeligste tider. Hvad var det, som hidførte så vidunderlig en vending? Historien tilskriver den til den kirkelige reforms kraftige arbejde, især til Tridentinerkonciliet dekretet. Men hvad havde alle planer

7. søndag efter pinsen

13. juli 1958

KØDETS SKRØBELIGHED

Dersom man vil formå et menneske til at føre et moralsk levned, til at opbyde alle sine moralske kræfter, så må man ikke fremhæve kødets skrøbelighed. Man må gå den anden vej og sige, at Gud har givet mennesket vilje og frihed, at innesket er både skikket og bestemt til at opfylde Guds vilje og dermed nå til fuldkommenhed. Man skal stadig sige: Guds bud er ikke så svære. Man skal sige til den pågældende, at mennesket er foranderligt, det vil sige, at det stadig kan vende sig til det gode og at det ikke er fortabt, selv om det er hildet i de største synder, og at der stadig fører en direkte vej til den himmelske faders hjerte, således som man ser det med den fortabte søn. Helgenerne yder os bevis herpå.

Men hvad er da meningen med, at den Hellige Skrift — og til og med Paulus — atter og atter taler om menneskets dårlige tilbøjeligheder, kødets skrøbelighed og dets hang til det onde? Står det måske ikke i modstrid med disse udtalelser?

Nu er forholdet jo det, at kødets skrøbelighed ikke lader sig bortforklare. Det må vi gøre os klart og vi må tage kampen op mod det.

Men der ligger dog alligevel en meget stor trøst i, at Vor Herre selv har sagt: ånden er vel reddebon, men kødet skrøbeligt. Og Paulus taler om de to love, som han følte i sit indre, den ene, som han kalder åndens lov, medens den anden, den modsatte, er det onde begær, menneskets afmagt.

Vi har ingen anelse om, hvor mange synder der er store, fordi de begås af ren og skær ondskab, men man kunne forestille sig, at langt de fleste synder begås af svaghed og ligesom med blødende hjerte. Der er mange mennesker, som elsker Gud og som alligevel synder. Det er en trist spaltning, men ej heller den lader sig hortforklare eller fornægte. Vi behøver f. eks. blot at se på Graham Greenes figurer. Tag majoren, der modtager den hellige kommunion og så tager sig af dage, fordi han ikke ser nogen udvej fra sit hjertes splittelse. Det er ikke tænkt som nogen »recept«, tværtimod, det er kun et billede på menneskets svaghed. Og en af brødrene Karamasov giver udtryk for Dostojevskis egen frygtelige erfaring med ordene: madonnaidealet og det sodomitiske ideal er det samme for mig.

Det er umenneskeligt, dyrisk, at vælte sig i snavset og så at give svagheden skylden, men der hører en englelig styrke til, når et menneske idag bevarer sig rent gennem dagliglivets tusindvis af fristelser. Himmel og Helvede ligger side om side i vort hjerte — her falder afgørelsen for evigheden.

Gud har ikke givet os loven for at vi skal pines unødigt dermed. Der er en vis mening med hans bud — men vi må ej heller selv dømmes. Vi ved ikke, hvordan Guds barmhjertighed og hans retfærdighed arbejder sammen. Vi skal leve og stræbe som om der kun eksisterede en Guds retfærdighed, men vi har lov at håbe på og bede til, at han, når tidens fylder er inde, vil dømme verden efter sin barmhjertigheds alen.

Sognepræsten.

NOTER

Ugebladet i sommertiden

For at imødekomme det behov, der normalt er for forøget plads i Ugebladets spalter hen på eftersommeren, udsendes i sommertiden — i lighed med foregående år — et par af Ugebladets numre med mindre sideantal end normalt.

Et tilsvarende antal numre af bladet vil til gengæld blive udsendt med forøget sideantal på et senere tidspunkt.

omvæltninger, som følge af hvilke Islam satte sig fast på de steder, hvor tidligere det ortodokse Østen eller det katolske og latinske Vesten (repræsenteret ved Genova og Venezia) havde haft til huse.

Klosteret har adskillige gange bekendt sig til den katolske tro og har i tidernes løb nydt godt af såvel kejseres som pavers velvilje. De østerlandske herskere, der i århundredernes løb ejede øen, Johannitterne fra Rodos, Europas mægtige, vojewoderne, ja endog enkelte sultaner har alle anerkendt — og hvad mere er, respekteret — Klosterets selvstændighed og derved muliggjort, at det — på een gang fæstning og helligdom — blev i stand til at overleve middelalderen og senere århundreders stormfulde perioder og derved redde troens og kunstens skatte over i vor tid trods besættelse og plyndring. Klosteret er rejst på et lille højedrag på den kløftede ø, som venezianerne kaldte Palmosa, et nøgent og gråt klippeland; kun på skrænterne nedenfor klosteret findes en sparsom plantevækst.

Halvvejs oppe på klipperne, midtvejs mellem den lille havn og byen, ligger der en hvidkalket bygning, et anneks til klosterbygningerne. Denne

I klippehule på Patmos

hvor evangelisten Johan
havde visionerne til
Apokalypsen

bygning er rejst over den klippehule, i hvilken evangelisten havde sin vældige, apokalyptiske vision. Selve klosteret med det tindekronede murværk frembyder et typisk billede på et byzantinsk kloster. De uregelmæssige bygninger vidner om klosterets planløse vækst. Brede terrasser og haveanlæg veksler med kupler og klokketårne, hvor der hænger russiske og venetianske klokker. Mellem bygningerne findes skyggefulde gårde, hemmelighedsfulde gange, trapper og ramper, for den fremmede en ufattelig labyrint.

I den lille kirkes mystiske halvmørke svæver duften af røgelse og myrra omkring de farverige, skinnende ikoner eller stiger op imod hvælvingerne, der er smykket med helgenskikkelser i mosaik, billeder fra biblen eller symboliske fremstillinger. Over alt troner »altherskeren« Kristus — Pantokrator. I den kostelige, gyldne ikonostasis, den freskoprydede forhål slår munkene symandronen for at kalde brødrene og de troende til bøn. Præsternes be-

og reformbeslutninger nyttet uden den forberedelse, det medarbejde og den bøn, der skyldtes de store helgener, som hint århundrede var så rigt på som få i kirkehistorien. Man spørger sig selv, hvorledes det katolske Frankrig kunne overleve den store revolutions storme, der syntes at have ødelagt ethvert spor af kirkeligt liv. Den historiske forskning har givet det svar, at hovedfortjenesten må tilskrives den katolske kvindes fromhed og uforfærdede tro.

Men dette er kun nogle få eksempler blandt tusinder. — Når kirken i dag ser sig stillet overfor uhyre pligter og mangfoldige opgaver, arbejdet for fredden, næstekærlighedens gerninger og hjælpen til de lidende, missionsarbejde, arbejde for at vinde de frafaldne tilbage til troen, de adskilte brødre til troens enhed, den moderne kultur til ærbødighed for de kristne sæder — hvor kunne den da håbe at kunne gennemføre et så uhyre arbejde uden at cje en falanks af bedende og bodsøvende, uden den sonebøn og de ofre, der dagligt stiger op imod Gud?

I denne hærskere er I optaget med eders løfte om troskab mod den guddommelige Frelsers hjerte. »Bed, og I skal få«.

Øen Patmos med det berømte kloster ligger ved en af det østlige Middelhavs mest trafikerede handelsveje, og alligevel er verdenshistorien »gået uden om« den. To begivenheder har dog imidlertid været tilstrækkelige til at gøre navnet Patmos berømt: Apostlen Johannes' fordrivelse — her på Patmos havde han visionen til apokalypsen — og et årtusind senere grundlæggelsen af klosteret, der kom til at bære hans navn. Oprindelig var klosteret en askesens højborg, men mildnede i tidens løb sin regel. I læ af klosteret levede flygtninge fra Konstantinopel og Kreta efter de store

Lys og skygge mellem Johannesklosterets hvide mure og mørke tage.

TEKST OG FOTOS:
AKADEMIA

Klippehulen på Patmos — nu omdannet til kapel — hvor evangelisten Johannes havde synerne til Apokalypsen.

I korte træk —

St. Josephs College i Philadelphia har tildelt den ungarske primas, Joseph Kardinal Mindszenty, en æresdoktorgrad. Den højtidelige promotion fandt sted for nylig i forbindelse med en akademisk højtidelighed, og i kardinalens fravær holdt formanden for den ungarske komité i USA, mgr. Bela Varga, festtalen, ligesom han på kardinalens vegne tog imod udmærkelsen.

I anledning af 1400-året for oprettelsen af det berømte benediktinerkloster Saint Germain des Prés i Paris åbnedes for nyligt i hotel de Rohan i nærværelse af Paris' ærkebiskop, Maurice Kardinal Felin, og den apostoliske nuntius i Frankrig, ærkebiskop Paolo Marella, en storstilet udstilling, der ikke blot giver et overblik over det berømte klostrets historie, men tillige også omfatter en samling af klosterets værdifuldeste bogmalerier fra 11. og 13. århundrede.

I det Katolske Institut i Paris afholdtes i samme anledning en festakt, der var viet mindet om klosteret og dets betydningsfulde stilling i vesterledens historie fra dets oprettelse og lige indtil den franske revolution. (KNA).

I anledning af det forestående landdagsvalg i Tyskland har det biskoppelege generalvikariat Münster opfordret samtlige diocesesets sogne til bøn for et godt udfald af valget. Bønnen indeholder forbøn om en »retfærdighed og varig fred«, om »frihed og enhed« for den tyske nation, om »kløgt og styrke« for regeringen, om værn mod »forblindede og samvittighedsløse ledere« samt mod »politisk blændværk og kirkefjendtligt had«.

Klosterkirkens forhal, smykket med vægmalerier, fremstillinger af den hellige Johannes evangelist.

vægelse foran alteret er de samme som for tusind år siden — her i kirken har man et tro billede på en fortid, hvis hierarkiske, mystiske pragt er uovertruffen og endnu i dag formår at drage menneskene ind under sin hemmelighedsfulde fortryllelse.

Under den natlige gudstjeneste forsvinder hvælvingerne i det røgelsesmættede, tunge mørke. — Munkenes asketiske skikkelser står som statuer i de gamle munkestole, der er prydet med perlemor og elfenben, som er mørknet af ælde. De synger deres liturgi efter ældgamle melodier, stadig i samme ensformige rytme. Gudstjenesten varer til morgengry og er tilgængelig for uindviede, der opholder sig i stum ærbødighed i forgården eller forhallen. Af samme grund er enhver form for fotografering udelukket, og kun en ganske særlig gunst har man at takke for hosstående billeder.

Patmos er det østlige Middelhavs religiøse midtpunkt. — Befolkningen ærer evangelisten Johannes som øens skytshelgen, hvem de anråber i alle livets forhold. Selve klosteret rummer mange og værdifulde historiske minder; alene sakristiet og biblioteket gemmer de herligste og værdifuldeste minder om klosterets glansperiode.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Juli

13. S. 7. Søndag e. Pinse (677—59); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Anacletus ([9]); præf. (521).
 14. M. St. Bonaventura (996); alm. (hvid) præf. (525).
 15. Ti. † St. Henrik, tysk-romersk Kejser (996); alm. præf. (525).
 16. O. Vor Frue af Bjerget Karmel (hvid) (997); præf. (522).
 17. T. † St. Alexius (1000); alm. præf. (hvid) (525).
 18. F. St. Kamillus af Lellis (1001); (hvid) 2. bøn: St. Symforosa og hendes syv sønner ([28]); alm. præf. (525).
 19. L. St. Vincens af Paul (1002); (hvid) alm. præf. (525).
 20. S. 8. Søndag e. Pinse. (grøn)

Værelse

2 kursussøgende unge piger fra provinsen, som gerne vil bo sammen, kan få et møbleret værelse og kost lidt uden for København. Billet mrk. »Værelse« modtager redaktionen.

SOMMERSØNDAGENES GUDSTJENESTELISTE

Sydslesvig:

Flensburg (Heiligengeistgang): 7,30; 9; 10,30.
 (Franziskus-Hospital, Dorotheenstr. 36): 6; 8,15.
 Mørby (Sct. Ansgarstr.): 7,30; 10.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, tlf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
 Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
 Norge og Sverige 24 kr. om året.
 Øvrige udland 26 kr. om året.
 Abonnement tegnes på eksped.

Annoncef.d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

A. C.'s sommerlejr

I løbet af sidste week-end samledes 32 AC'ere, heraf 7 russer, i Klithøjlejren ved Nykøbing Sjælland.

Det vil sige, at så mange katolske akademikere, som lejren kan rumme, i denne uge glæder sig over i katolsk milieu at kunne nyde vort lands sommer i fuldeste udfoldelse.

De lidt ældre glæder sig især over de 7 russers tilstedeværelse, landets sognepræster har kun kunnet skaffe 13 nye katolske studenters navne og adresser.

Lejren, der uden overdivelse er blevet udtryk for et ægte katolsk fællesskab, samler i den tidlige morgen deltagerne om det hellige messeoffer, der i det enkle, hvidkalkede kapel fejres med næsten oldkirkelig intimitet. Lejrens præst, pater, dr. phil. Heinrich Roos, S.J., læser messen vendt mod AC'erne, der her får en enestående mulighed for at følge handlingen på nærmeste hold, så at sige i egentlig forstand circumstantes, som messens canon siger.

Efter morgenmåltidet og det praktiske arbejde, der må udføres, før man med god samvittighed kan overgive sig til solen, tilbringes dagen ved stranden og i de øvrige pragtfulde omgivelser. Der bades, lees og diskuteres. Stemmningen er mættet med glæde.

Men hermed er ikke alt sagt. Aftenene tilbringes med et godt tilrettelagt, solidt stykke intellektuelt arbejde.

Med udgangspunkt i den tyske nationaløkonom og redaktør Anton Böhm's tidsanalyse »Epoche des Teufels« forsøges en belysning af vor tidsalders placering mellem Gud og Satan og vor rolle i den vældige kamp.

Med komplet slutter de katolske akademikere deres arbejds- og feriedage.
 O. H.

En novelle

Søndagsolen

For mange år siden holdt en rig godsejer ferie i bjergene.

Straks den første søndag ville han foretage en bjergbestigning. Spejden- de til alle sider vandrede han gennem den lille landsby, og omsider gik han ind i et værtshus. Det var ganske tidligt, og værtens unge kone stirrede så forbavset på ham, at han blev irriteret derover.

»Kan jeg få en bjergfører?« spurgte han.

»Ja, men ikke i dag,« svarede hun.
 »Hvorfor ikke?«

»Fordi det er søndag.«

»Hvor bor der sådan en fører?«

»Ja, se, Haselfranz er nok den bedste, og han bor lige derovre; men jeg forsikrer Dem, han går ingen steder i dag.«

»Det skal vi nok få at se,« sagde godsejeren, kastede et pengestykke på disken og gik over i det lille hus på den anden side af vejen.

Ret mange øjeblikke varede det ikke, før han kom ud igen; forgæves havde han tilbudt dobbelt førerløn. Så gik han til det næste hus og videre igen til et tredje og fjerde. Alle vegne blev han afvist.

Ærgerlig gik han tilbage gennem landsbygaden. Hjemme var der fuldt

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Svøndborg

Ejvind Lambech

KAPPE . VIN . KONSERVBES

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1018

Udlærer Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl. KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

Støt annoncørerne

FRA PIUS I TIL PIUS XII

Navnet Pius har en interessant historie i pavedømmets annaler. Den gennemsnitlige regeringstid for de paver, som har valgt dette navn, er 13 år. Pius I styrede kirken fra 140 til 155 (?) og var St. Peters 10. efterfølger. Under hans regering uddøde det jødiske slægtled, der, mens de endnu var børn, var blevet ført i fangenskab af Titus, dengang han ødelagde Jerusalem. Marcus Aurelius sad på Cæsars trone, og Rom var verdens herskerinde.

op af tjenestefolk, som vartede ham op og udførte hans befalinger; kom han til byen, sprang tjenerne på restaurationserne for ham, og i forretningerne bukkede man for ham — og hans penge; men her nyttede de ham ingenting. Han ville ind i værtshuse; men døren var låset. Folkene var i kirke. Endnu mere ærgerlig gik han videre for at vende tilbage til sin pension. Da hørte han orgelspil, og af lutter kedsomhed gik han hen til den lille kirke, som lå lidt fra vejen.

Katolik var han; men det var længe siden, han havde bekympet sig om kirkenes bud — og da allermindst om det: Du skal på alle søn- og festdage med andagt overvære den hellige messe.

Nu lyttede han lidt til sangen, og endelig gik han indenfor.

En ung præst stod foran alteret og talte jævnt og naturligt over dagens evangelium. Alles øjne var rettet imod ham; hele menigheden lyttede andægtigt; men også den fremmede følte sig greben, og da prædikenen var forbi, og messen fortsattes, blev han i kirken.

Solen skinnede ind gennem vinduerne, og fuglene sang udenfor. Præsten ofrede brødet og vinen, og menigheden fulgte nøje med. Da man nærmede sig forvandlingen, blev der så stille; det var, som om man var i himlen. Alle knælede nu; kun den fremmede blev stående; men pludselig syntes han, at nogen trak i ham, og han kom også ned på knæ — —.

Forvandlingen var sket, og nu begyndte menigheden at synge: »Jeg er ej værdig, Herre, at nærme mig dit bord — —« Da var gudsejers hoved dybt bøjet, og med foldede hænder bad han — bad for første gang i lange, lange tider.

Gudstjenesten var forbi, og menigheden havde forladt kirken. Kun to blev tilbage: den unge præst, som knælede lige foran alteret, og gudsejeren, der lå på knæ allerbagest i kirken. Lidt efter så landsbyfolkene, som snakkede udenfor, de to mænd komme ud samtidig, blive stående og tale sammen og endelig gå ind i kirken igen.

Den rige gudsejer kom ikke på bjergbestigning den dag; men han blev — et nyt menneske.

(Ved T. Fd.)

Så ventede verden i 13 århundreder, før den hyldede en ny Pius. Pius II, St. Peters 213. efterfølger, styrede kirken fra 1458 til 1464. Da han besteg pavetronen, var Columbus en lille dreng og tyrkerne havde nylig erobret Konstantinopel. Der kom franske gæster til Rom, som havde været vidner til, at Jeanne d'Arc blev brændt på bålet. Ludvig XI af Frankrig udvidede sit rige på adelens bekostning og Kristian I af de nordiske riger lå i strid med svenskerne.

Pave Pius IX — hvis pontifikat blev det hidtil længste og mest begivenhedsrige.

Da Pius III besteg St. Peters Stol i 1503, var Martin Luther 20 år gammel. Columbus sejlede ud på sin fjerde og sidste rejse til den nye verden. Cortes drømte om erobringer, og Rafael var på vej mod berømmelsens tinde. Herhjemme var Kong Hans' krig med svenskerne ved at stilne af.

Under Pius IV's regering 1559—65 virkede st. Filip Neri, Tridentinerconciliet nærmede sig sin afslutning, Michelangelo døde, og i det nu protestantiske Norden førte Frederik II og Erik XIV deres Syvårskrig.

Under Pius V's pontifikat (1566—72) skabte Ivan den Skrækkelige historie i Rusland. Venedig stod på sin magts tinde. »Pilgrimsfædrene« blev født, og dronning Elisabeth holdt den skotske dronning Maria som sin fange. I Danmark affattede Frederik II »Fremmedartiklerne«, som krævede luthersk lære af enhver udlænding, der ville betræde dansk jord.

Efter Pius V forløb over to århundreder, før en ny pave antog navnet Pius. Det var Pius VI (1775—99). Under ham vandt de amerikanske kolonier deres frihedskrig. De første

Den hellige Pave Pius X.

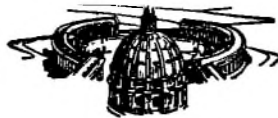
dampbåde gik på prøvesejlads. Det franske kongedømme gik under i revolutionens røde storm. Navnet Napoleon begyndte at blive nævnt. Robespierre endte sin løbebane under guillotinen. I London var der »Ingen-Papisme« opstande. Australien blev koloniseret, og bønderne blev frigjort herhjemme.

Pius VII blev valgt til Kristi stedfortræder, da det 19. århundrede gryede. Under hans pontifikat (1800—23) steg og faldt Napoleons stjerne. Monroedoktrinen blev til. Stetoskopet kom i brug, og Danmark mistede Norge og gik bankerot.

Pius VIII's pontifikat varede kun 20 måneder (1829—30). Samtidig fik (sluttes på bagsiden)

Pave Pius XI — mellemkrigsårenes store reformpave.

Regeringen i Ungarn fordrer slet og ret „kadaverlydighed“

Regimet i Ungarn forlanger intet mindre og slet og ret af de biskopper, der ønsker at være loyale overfor stater, at de afbryder enhver forbindelse med de præster, som staten ikke synes om. Dette resultat kommer »Osservatore Romano« til i en længere kommentar til den ungarske statsminister Kallai's tale for nylig om relationerne mellem stat og kirke i Ungarn. Det ungarske regime og alle de andre folkedemokratier — skriver »Osservatore« — arbejder på at gøre kirken til en veldisciplineret og kontrolleret gren på den kommunistiske organisation. Den ungarske statsminister henviste til, at forholdet mellem stat og kirke ikke udelukkende måtte hvile på en fredelig sameksistens, men at der måtte eksistere et aktivt samarbejde, hvis omfang og indhold udelukkende må være bestemt af den socialistiske opbygnings krav.

Men da kommunismen og religionen ifølge den marxistiske doktrin er uforenelige, er kommunisterne i de folkedemokratiske stater ikke interesserede i kirkens indre anliggender, konstaterer »Osservatore Romano«. Efter de kommunistiske magthaveres opfattelse har kirken kun at lyste. »Friheden« for kirken i Ungarn betyder slet og ret underkastelse under gudløs nationalisme, der er parret med en ubøjelig totalitarisme.

Udtalelser, der tilskrives ungarske gejstlige må derfor — hævder Vatika-

URBI ET ORBI

nerbladet — for så vidt de overhovedet er autentiske, enten betragtes som forløjede eller som udtryk for den bitre tribut, som moralsk fangne og strengt bevogtede mennesker må yde den uhyrligste overmagt, der nogensinde har været lagt på menneskenes samvittighedsfrihed og værdighed (KNA).

Kirken vil ikke kæmpe for at vinde tabt gods tilbage

Biskop Boleslaw Kominek, der forvalter en del af de områder i det vestlige Polen, som tidligere hørte ind under Tyskland, beskæftigede sig for nylig i en tale med de opgaver, der især påhviler kirken i disse egne. Tidligere ejede kirken netop i disse egne ganske anseelige landejendomme, som imidlertid blev nationaliseret, da kommunisterne kom til magten. Mgr. Kominek erklærede bl. a., at kirken idag har betydelig vigtigere opgaver for sig end at tage kampen op for at få det tabte land tilbage. Kirken er idag også klar over, at det ville koste den uhyre mange arbejdere og småbønder, såfremt den skulle opretholde en så stor landbesiddelse under de nuværende politiske forhold.

Kirke og storpolitik

Spørgsmålet om kirkens adgang til at afgøre politiske spørgsmål — og kravet om den skal tage stilling til sådanne problemer — dukker atter og atter op, og i øjeblikket er det aktuelt i Tyskland, hvor mange mener, at kirken skal tage stilling til spørgsmålet om oprustning og om atomforsvaret, og i denne anledning skriver chefredaktør mgr. Lorenz Freiberger i »Münchener katholische Kirchenzeitung« bl. a.: »Kirken kan fortolke de evige love således som de forekommer i forbindelse med naturens orden og åbenbaringen, men det er ikke kirkens opgave at fratage statens retmæssige organer afgørelsen om, hvad der skal ske her og der. Kirken og teologerne skal ikke træffe afgørelse om, under hvilke former den vesttyske stat skal tilrettelægge sit forsvar. Kirken fratager ikke den enkelte statsborger retten til at træffe den slags afgørelser efter egen samvittighedsanskuelse. Den enkelte katolik må idag selv — ud fra sit eget kendskab til sagerne — vælge sin personlige stillingtagen til de nuværende politiske problemer. Og da de enkelte menneskers åndelige indsigt er højest forskellig, vil katolikernes standpunkter også være det. Det er derfor klart, at katolikkerne vil findes i forskellige lejre — men de burde af den grund ikke fordømme hinanden.«

Pius -

(sluttet fra foregående side)

mormonerne fodfæste i New York, og den første jernbane åbnedes i England. Under Pius IX's 32-årige regering (1846—78) besejrede Prøjsen Danmark, Østrig og Frankrig. Den første transatlantiske kabel blev lagt. I Australien fandtes der guld og i Pennsylvania olie. Suezkanalen blev åbnet, og menneskelig opfindersnille fremstillede stål og dynamit, symaskinen, skrivemaskinen, telefonen samt levende billeder. Pavestolen mistede sin verdslige regeringsmagt.

Den hellige Pius X regerede fra 1903 til 1914 i et bevæget tiår med revolutioner og attentater, krig mellem Rusland og Japan og på Balkan, og med Titanics undergang. Opfindelsernes mængde omfattede bl. a. aeroplanet, dieselmotoren og radioen. Kodificeringen af den kanoniske ret påbegyndtes, modernismen blev fordømt, og den eukaristiske bevægelse tog et stort skridt fremad.

Pius XI regerede i 17 år fra 1922 til 39. Han gennemlevede i utrætteligt arbejde de stormfulde år, som prægede hans pontifikat. Han oplevede at se Europakortet ændret, en kri-

se ramme hele verden med arbejdsløshed og fattigdom, ateisme og kommunisme feje hen over landene, og flyverne på fart hen over oceanerne. Han arbejdede for Katolsk Aktion, Hedningsmissionen og verdensfreden. Han løste det romerske spørgsmål og pavestaten blev genoprettet.

Hans Hellighed Pius XII besteg fiskekens trone få måneder før den anden verdenskrig.

Hans pontifikat er vor egen tid, præget af efterkrigstidens store problemer, af uvished og usikkerhed og af længsel efter fred. Eftertiden vil formentlig vide at betragte Pius XII — »pastor angelicus« — som en af historiens allerstørste skikkelser, hvis stræben efter fred mellem nationerne og kamp mod den fremadskridende materialisme — kommunismen — blev anerkendt og respekteret i alle kredse. En række af de allermost værdifulde publikationer, som kirkehistorien kan opvise, stammer fra Pius XII's hånd, og en række epokegørende ændringer indenfor kirken — liturgien og ordensvæsenet — i den hensigt at følge med tidens krav uden derved at ændre kirkens ældgamle struktur, har været resultatet af denne paves egen personlige og verdenshistoriske indsats.

Pave Pius XII — »pastor angelicus« — i en for ham så karakteristisk stilling.

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

20. JULI 1958

NR. 29

Forlystelsesskat på kirkerne i Litauen

»Osservatore Romano« dementerer en artikel, der er udsendt af et af de yderliggående venstreblade og hvori der fremsættes en beretning om den religiøse situation i Litauen. Artiklen skyldes oplysninger, som skal være fremsat af »en gruppe katolske og protestantiske præster«, der har været på besøg i Litauen.

Blandt de nævnte præster er der også et par frafaldne katolske præster, skriver Vatikanets blad. Det skal derfor gentages, at de religiøse friheder, som katolikkerne har i Litauen, er meget begrænsede. Katolikker har ganske rigtigt lov til at gå i kirke, vel at mærke når de svarer den derfor fastsatte luksusskat. Kirkerne i Litauen er nemlig underkastet samme skatter som forlystelsesetablissemen-

„I denne tyranniske ramme“

„Osservatore Romano“ om kirken bag jerntæppet

I en helsidesartikel beskæftiger »Osservatore Romano« sig med religionsforfølgelsen i de folke demokratiske stater. Artiklen beskæftiger sig med forholdene i Albanien, Bulgarien, Østtyskland, Tjecoslovakiet og Ungarn og konstaterer, at i disse lande er langt de fleste biskopper enten bag lås og slå eller døde, og de få, der endnu er på fri fod, er forhindret i at udføre deres funktioner. Der udøves pres på gejstligheden for at formå denne til at tilslutte sig de patriotiske organisationer, og den katolske presse undertrykkes og religionsundervisningen besværliggøres eller forbydes. »I den tyranniske ramme — slutter »Osservatore Romano« ordret — må man se billedet af de ungarske gejstlige, der er rejst til Rusland, og det smilende håndtryk, som Nikita Krushchew — til glæde for fotografen — vekslede med ærkebiskoppen af Kalocza, mgr. Josef Groesz.

terne. Således må f. eks. katedralen i Kaunas årligt udrede 46.000 rubler for entré, og dersom katolikkerne ikke tilvejebringer dette beløb, bliver kirken simpelthen lukket. Således gik det opstandelseskirken i Kaunas; den blev derefter omdannet til lagerbygning og senere til biograf. Ægtevielser, begravelser og processioner er ligeledes belagt med skat og religionsundervisning i skolerne er forbudt. Og døende katolikker må kun få besøg af en præst, dersom de indgiver skriftlig ansøgning herom. Det siger sig selv — slutter »Osservatore« — at der under sådanne forhold formentlig næppe kan være tale om religionsfrihed.

„Hvad er der i vejen i England?“

I Westminster katedral afholdtes der for nylig et stort møde, der var arrangeret for katolikkerne af den katolske fagsammenslutning, den katolske forældreforening og den katolske vælgerforening. Ved mødet drøftedes bl. a. den senere tids mange strejker, de inflatoriske tendenser og den almene politiske apati.

P. Paul Crane S. J., henviste i sin tale til en artikel i »Catholic Herald«, som under overskriften »Hvad er der egentlig i vejen med England?« gav et overblik over årsagerne til den engelske »malaise«. Og han kom til følgende resultat: 1. Materialismen har berøvet den engelske nation sansen for familieliv som grundlag for det sociale liv. Familien erstattes lidt efter lidt med samfundet og staten. Tanken om velfærdsstaten er hoveddrivkedren i det økonomiske liv idag. 2. Familiefædrene bliver uforholdsmæssigt hårdt beskattet. 3. Regeringen overtager mere og mere kontrollen med alt økonomisk initiativ. Folk er idag hverken glade eller oplagt til arbejde, endsigse interesseret i samarbejde. Materialismen har bevirket, at regeringen har laget subsidiære funktioner op og beskæftiger sig med opgaver, der ligesom helt udenfor dens egentlige domæne.

Enhver form for socialfilosofi må have sin rod i familien som samfun-

LIV OG LITURGI

Bornholm rummer rige minder fra den katolske tid

Taifun-sikret kirke på Guam

„Hvad er der i vejen med England?“

Forlænger Østrig den skolepligtige alder?

Den østrigske undervisningsminister, dr. Drimmel, har for nylig på en pressekonference erklæret, at man i Østrig muligvis vil gå over til at udstrække skolepligten til ti år for på denne måde at holde de mest udsatte årgange — de 15- og 16-årige — fast i skolen og dermed forebygge de farlige påvirkninger fra omgivelserne.

Atter angreb på Wyszynski

For første gang siden oktoberrevolutionen i 1956 er den polske primas, kardinal Wyszynski, for nylig blevet angrebet offentligt i et polsk blad. »Zolnierz Wolnosci«, der er talerør for det polske ministerium for nationalt forsvar, bebrejder kardinalen, at han intet foretager sig for at bremse op for den religiøse fanatisme blandt folket, endskønt denne frembyder en åbenlys fare for landet. Derpå erindres om en artikel, som kardinalen selv har offentliggjort i det katolske ugeblad »Tygodnik Powstaniec« og hvori kardinalen havde betegnet religionen som bindeleddet mellem folket. Dermed rammer kardinalen imidlertid kun den religiøse fanatisme, der i Polen bærer på erindringen om den polske kirke i fortiden, slutter forsvarsministeriet sin artikel. (KNA).

dets grundcelle. Enhver fornuftig regering overlader derfor familien både uafhængighed og selvansvar. Det er blot dens opgave at støtte familien, hvor denne ikke selv er i stand til at udfylde sin opgave. Der må under ingen omstændigheder være tale om, at staten dominerer familien. Og pater Crane stillede følgende punkter op for en sund social orden: i det sociale liv må frivillighedens princip være det fremherskende; den moderne velfærdsstat i dens nuværende

(sluttes side 341)

MUNKE MØLLES GLUTEN

KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg
 Amagerbrogade 212 A
 Telefon Amager 6390
 Robert Hansen
 Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER
 Murermester
 Telf. Nivå 150
 Udfører arbejde ved
 Sct. Joseph Søstrenes Rekreativshjem

KBK

Aktieselskabet
 Københavns Brændsels Kompagni
 Nørregade 15 C. 9270

Reserveret

L. F. Nielsen
 SNEDKERMESTER
 LINDHOLMSVEJ 36
 Telefon Dansø 20-13
 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, Tlf.: Central 799
 København K Teleg.adr.: Forskjold

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

G. Garth-Grüner
 Landretssagfører
 Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Odense

Sophus Larsen & Søn
 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
 Albanigade 39 . Telefon 4895
 Lev. til Sct. Josephs Hospital

Horsens

Edvard Petersen
 Kul . koks . brændselolier
 HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
 Leverandør til de katolske institutioner

Støt annoncørerne

Vejle

Poul HENRIKSEN Raadhustorvet
 Leverandør til
 Sct Maria Hospital

Hvidehus Boglade
 Kai Jensen & Poul C. Thim
 Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360
 ... Bogladen med de mange Bøger

A-S P. C. NIELSEN
 Vejle Mineralvandsfabrik
 Telefon 121, 205
 Leverandør til de katolske Institutioner

Liv og liturgi

Taler man om katolsk liv og liturgi, siger man egentlig den samme ting to gange, for rigtig forstået er liturgi det samme som katolsk liv. Men det er ikke alle katolikker, der fatter denne sandhed. For de fleste mennesker betyder »liturgi« noget, som kun angår præsterne samt sådanne fromme folk, der ikke har andet at bestille.

Hvor forkert dette synspunkt er, viser selve ordet »liturgi«, hvis vi gør os den ulejlighed at spørge, hvad der ligger i det. »Liturgi« kommer af et græsk ord — »leitourgia« — som betyder »offentlig tjeneste«.

Ordet første del står i forbindelse med »laos«, der betyder »folket«, og anden del kommer af »ergon«, der betyder »gerning«. Vi kan altså definere liturgien som »folkets gerning eller tjeneste«.

*

Efter omstyrelsen af katolsk tro og katolsk praksis her i landet ved reformationen, og kirkens langsomme genrejsning under fattige kår siden grundlovens givelse, er liturgiens virkelige natur blevet delvis tilsløret og misforstået. Det er af væsentlig betydning for det katolske livs fylde og for fuldstændigheden af den gerning, som skal øves af Kristi mystiske legeme, at alle dette legemes lemmer forstår liturgiens betydning og fatter dens praktiske nytte for deres eget åndelige liv så vel som dens indre skønhed og historiske interesse.

Et gammelt ord siger: »lex orandi, lex credendi — bønnens regel er troens regel«. Det betyder, at Guds kirke i sin officielle bøn bekender den tro, som er betroet i dens varetægt.

Liturgien er ikke blot i ord, men også i handling et udtryk for den tro, der fra vor Herre selv, gennem apostlene og deres efterfølgere i kirkens hierarki, er overdraget alle slægter.

Hele liturgien samles i hint store offer, som Vor Herre antciperede ved den sidste nadver, fuldbragte på kors, og som efter hans befaling — »Gør dette til min ihukommelse« — gennem alle tider frembæres af hans kirke i den hellige messe.

Ud fra denne højeste handling, som stadig udføres af vor Herre selv gennem hans præster, strømmer al den katolske liturgis mangfoldige virksomhed i sakramenter, officium og sakramentaler, og det er gennem dette vidunderlige system af overnaturlig aktivitet, at Kristus selv er i daglig kontakt, ja i kontakt hver time i døgn, med lemmerne på hans mystiske legeme, den katolske kirke.

Liturgien er ikke blot en række symbolske ceremonier til minde om noget, som fandt sted for længe siden, — som når mennesker ved et krigsmindesmærke samler sig i tanken på dem, der engang faldt for fædrelandet. Liturgien er levende og aktuel i den mest reelle forstand, fordi den først og fremmest er Kristi egen virksomhed — han »som altid lever for at gå i forbøn for os« (Hebr. 7, 25).

Skolekatekismen lærer os, at Gud har skabt os, for at vi skal kende ham, elske ham og tjene ham her på jorden og derved efter døden være lykkelige sammen med ham i himlen. Vi er alle klare over, at det ikke er nok at kende Gud — selv ikke, når vi har en fast tro på hans tilværelse og på hans lære, der forkyndes os af kirken. Vi må også elske Gud, idet vi erkender hans godhed og gavmildhed mod os og hans onestående krav på at blive foretrukket frem for alt andet i hele verden og udenfor den.

Men kærligheden viser sig mere i gerning end i ord. Troen på Gud og sand kærlighed til ham medfører Guds-tjeneste.

Ordet »tjeneste« bruges meget i vor tid, men mere i forbindelse med menneskeheden, folket eller kulturen end i forbindelse med Gud. Når der foreligger en tanke om at »tjene« Gud, betragtes denne tjeneste som opfyldt ved at tjene menneskene og overholde moralloven. Dette er til en vis grad rigtigt. Vor Herre sagde til sine disciple: »Hvis I elsker mig, så hold mine bud«, og blandt disse er budet om at elske hinanden, således som han har elsket os. Men vi skylder også (og

i første række) Gud en direkte dyrkelse: Tilbedelse, søne for synden, bøn for hvad vi har behov, taksigelse for modtagne gaver. Og denne umiddelbare tjeneste skyldes Gud, ikke blot af hvert enkeltmenneske, han har skabt, men også af det menneskelige samfund som helhed, da han også er dette samfunds skaber.

Dette forhold er grundlaget for liturgien, som er Kristi ene kirkes fælles gudsdyrkelse. Ligesom den katolske kirke er den sande religion for hele menneskeheden, således er dens liturgi den eneste sande form for hele menneskehedens fællesdyrkelse af Gud.

Mennesket må dyrke sin Gud, ikke blot med sind og hjerte — i sjælens indre — men også med munden og hele sit legeme (og det er især tilfældet, hvad angår den offentlige og fælles gudsdyrkelse), fordi religionen på een gang er noget menneskeligt og noget guddommeligt. Mennesket skylder Gud sine legemlige evner såvel som sine sjælelige evner og har pligt til at udtrykke sin erkendelse heraf. Da vi består af sjæl og legeme, lever i en materiel verden og trænger til materielle ting, kan vi kun nærme os den usynlige og immaterielle Gud ved hjælp af synlige, materielle ting. Derfor er det, at vi har behov for mundtlig bøn, ceremonier, symboler o. s. v.

8. søndag efter pinse

20. juli 1958

VI KAN IKKE VÆRE TIL UDEN DIG!

Skal disse ord for søndagens kirkebøn kun opfattes rent moralsk, eller gælder de også i eksistentiel betydning?

Den kristne filosofi lærer os, at Gud omfatter al vor væren, og at vor tilværelse kun er en del af ham. Med andre ord vil vi ikke kunne leve et sekund uden ham. Hele verden ville være et stort »intet« uden ham. Vi er i et og alt forbundet med ham, alt har vi af ham og fra ham, også vor frihed og selvstændighed.

Så meget des mere grund er der da også til, at vi gør denne sætning til vor. Hvad ville vi nemlig være uden ham? Hvor tom og ussel ville hele tilværelsen ikke være? Hvad skulle vi stille op, hvis vi ikke havde ham? Hvordan skulle vi kunne holde det ud her i verden uden ham? Det er ikke til at forstå, hvordan de gudløse kan holde det ud — men der er iøvrigt ikke ret mange af denne race: de fleste, der kalder sig sådan eller giver udtryk af at være sådan, de er det kun på overfladen.

Måske er ordene: jeg kan ikke leve uden dig! den smukkeste omskrivning for: jeg elsker dig. Men siger vi dermed ikke for meget, en hel del ting, der står i modstrid med vor gøren og laden?

Det er rigtigt, at vi er syndere, og at vi krænker Gud uafsladligt. Men netop derfor kan vi jo ikke klare os uden ham. Vi vender tilbage til ham, atter og atter. Kærligheden til ham bryder frem i os igen og igen, og vi er så glade og lykkelige over at eje ham. Og vi siger: du er vort et og alt — det, at du ser på os, at du ikke dropper os, fordi vi gør dig imod, men at du tålmodigt venter på, at vi skal komme på bedre tanker igen — det gør, at vi slet »ikke kan være til uden dig«.

Havde vi ikke dig, da kunne vi slet ikke bede. Og hvem i alverden skulle vi da tage vor tilflugt til i vor elendighed og nød? Havde vi ikke Gud, ja, så havde vi ej heller hans søn Jesus Kristus. Evangeliet ville da blot være en samling eventyr — og vi ville stå med tomme hænder. Hvorledes skulle vi kunne leve uden Kristi ord, således som vi kender dem fra evangeliet?

Så ville vi heller ikke have hverken kirke eller sakramente og ingen trøst i liturgien. Og hvordan skulle vi klare det indbyrdes, dersom vi ikke havde den fælles fader? Ville vi måske så ikke falde over hinanden som glubske ulve?

Nej, det er vor store, store lykke, at han er der og holder alt i sin hånd. Og vi vil slet ikke være uden ham — vi hænger ved ham som børn og slipper ham ikke. Vi elsker ham over alt og over alle og uden ophør. Herre, vi kan virkelig ikke være til uden dig!

Sognepræsten.

Den kristne religion er i sit væsen »sakramental«.

Selve menneskevoudelsen er »sakramental«, for det er ved Jesu Kristi, den menneskevoudne Guds, menneskelige natur, liv og gerning, at den ellers uerkendelige og utilnærmelige Gud blev kendt og nærværende for hans skabninger, der således også er hans børn.

Den katolske kirke, dens offer og sakramenter er den logiske følge af menneskevoudelsen ... ja, dennes fortsættelse her på jorden. Den usynlige Kristus, som er steget op til sin fader og sidder i himlen ved hans højre hånd, er synlig og virksom her på jorden gennem sin kirke; gennem dens hierarki, hvis medlemmer sidder i hans sted og udøver hans autoritet; gennem den hellige eukaristi, hvori han er virkelig nærværende som præst, offer og aldrig fraværende ven; gennem alle de andre sakramenter, ved hjælp af hvilke fortjenesten af hans dyrebare blod, der blev udgydt på korset og stedse ofres i messen, kommer alle de sjæle til del, som benytter disse sakramenter; gennem det hellige officium, der er den uophørlige lovprisningens højsang, som Guds menneskevoudne ord udtaler ved sin kirke; og gennem kirkeåret, som minder os om hans liv og død og viser os det eksempel, han selv og hans hellige moder og alle helgenerne har vist os.

Kirken er faktisk Kristus, der stadig lever her på jorden. Den er hans »mystiske legeme«, på hvilket vi alle er lemmer. Dette er ingen bløt og bar tålemåde, men åndelig virkelighed.

Den »mystiske Kristus« har imidlertid alle sine lemmers samarbejde behov i udførelsen af sin guddommelige mission. Vi ved, at kirken aldrig kan *svigte* sin sendelse, for dens hoved har lovet at være med den »alle dage indtil verdens ende« og lovet, at »helvedes porte ikke skal få overhånd over den«. Men dens gerningsudstrækning og intensitet kan mindskes og indsnævres, hvis dens børn ikke samarbejder med den på rette måde.

Nu består kirkens første og vigtigste gerning i at gøre Gud kendt, elsket og tilbedt hele verden over.

Enhver af dens børn kan hjælpe den med at nå dette mål ved selv at tage så hel og aktiv en del som muligt i kirkens gudsdyrkelse — i den hellige liturgi. Og de, der af en eller anden grund ikke formår at gøre mere end det minimum, som kirkens strenge bud kræver af dem, kan i det mindste stræbe efter at værdsætte liturgien og lade sig lede af den liturgiske ånd.

Bornholm har andet og mere end naturskønhed

Rige minder fra den katolske fortid

Klippeøen i Østersøen — ferieparadiset par excellence — drager i sommertiden tusinder og atter tusinder over til sig. Og Bornholm har mere end en vidunderlig naturskønhed: den ejer en historie, der vel er værd at lytte til. Ikke mindst for os katolikker. Overalt på øen kan man spore

< Ols kirke — en af de ejendommelige og typiske bornholmske »kirkeborge«, hvis lige man forgæves har søgt ude omkring i verden.

> Det indre af sct. Margrethes kapel i Hammershus nordlige fløj. Der står velbevarede ruiner, som tydeligt lader kirkerummet træde frem. Ved udgravninger i halvfemserne fandt man endda kalkpuds med spor af farvede dekorationer på den østlige endevæg.

I korte træk —

I dagene 25. til 31. juli i år afholdes den 27. internationale katolske esperanto-kongres i Wien (KNA).
Konciliumskongregationen har oprettet et »Katekismus-bibliotek«.
(KIPA).

Messe i Hornbæk

Daglig messe i Hornbæk i tiden fra 5. til 25. august, Trouvillevej 2. Nærmere om tidspunktet for messen kan fra 2. august oplyses på tlf. Hornbæk 238.

„Hvad er der i vejen“ . . .

(sluttet fra forsiden)

form må afvises. Skattebyrderne må lettes; der må skænkes privatejendommen mere opmærksomhed; det henstilles til regeringen at fremme den fri beskæftigelse mest muligt.
(KIPA).

▲
Interiør fra Østerlars. Midt i kirkerummet den massive støttepille med de interessante kalkmalerier.

<
Ruinerne af Salomons kapel, opført på et af de mest øde steder på øen.

Øverst til venstre:

Et af de idag mest iøjnefaldende minder fra den katolske tid er de herlige kalkmalerier i Østerlars rundkirke. Det her gengivne er Kristi fødsel — hvor jomfru Maria ses i halvt siddende og halvt liggende stilling.

I ensom majestæt troner Hammershus på Hammerknuden: den centrale del af det mægtige rum med Mandeltårnet og yderst til højre resterne af sct. Margrethes kapel.

gamle katolske minder, og runestene med kristne påkaldelser vidner om, at kristendommen har været kendt herovre allerede før 1050.

Først i 12. århundrede under Valdemar den Store tog udviklingen imidlertid rigtig fart: de gamle trækirker forsvandt og afløstes af stenbygninger, hvoraf de fleste endnu er delvis bevarede, og man regner med at Hammershus er opført i denne periode. Det var i korstogenes tid, og under Valdemars togter til Østersølandene synes Bornholm at have store udviklingsmuligheder. Ifølge en gammel beretning har øen på daværende tidspunkt haft ikke mindre end 12 byer og 14 kirker. I kirkelig henseende stod Bornholm under ærkebiskoppen af Lund. Efter borgerkrigen 1146–57 måtte Svend Grathe afstå øen til biskop Eskild, og i de efterfølgende århundreder var den atter og atter et stridens æble mellem bisp og konge. Hammershus' strategiske beliggenhed — som ærkebiskopperne af Lund ikke var længe om at opdage — var nøglestillingen til øen — deraf striden om stedet, men fra 1326 og til 1522 var ærkebiskoppen af Lund så godt som uafhængig herre over øen. Kirkerne — af hvilke ikke så få står den dag i dag, deriblandt de fæstningsagtige rundkirker — indviedes til helgener med folkeyndest, såsom Jomfru Maria (Vester og Øster Marie), Klemens, skippernes helgen (Klemensker), Laurentius (Østerlars), Olav (Ols) o. s. v. og i adskillige af disse findes endnu kalkmalerier og inskriptioner fra tiden omkring år 1325. Foruden kirkerne fandtes der i middelalderen en række små kapeller rundt om på øen; et af de ejendommeligste af disse er Salomons kapel, der står endnu idag, ganske vist som en ruin, yderst på Hammerknudens nordligste spids, og som efter al sandsynlighed har tjent som valfartskapel, muligvis i forbindelse med en undergørende kilde.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Juli
20. S. 8. Søndag e. Pinse (680—60); (grøn) 2. bøn (kun i st. Messer): St. Hieronymus Æmiliani (1003); præf. (521).
21. M. † Feria (680—60); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Praxedes ([67]); alm. præf. (525). — Eller:
- (hvid) St. Praxedes (1007); 2. bøn: Feria (680); alm. præf. (525).
22. Ti. St. Maria Magdalene (1008); (hvid) uden Credo; alm. præf. (525).
23. O. St. Apollinaris (1011); 2. bøn: (rød) St. Liborius ([34]); alm. præf. (525).
24. T. † Feria (680—60); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Christine ([61]); alm. præf. (525). — Eller:
- (rød) St. Christine ([60]); 2. bøn: Feria (680); alm. præf. (525).
25. F. St. Jacob den Ældre, Apostel (1014—101); 2. bøn: St. Christoffer ([12]); Apostlernes præf. (524).
26. L. St. Anna, Jomfru Mariæ Moder (hvid) (1017—102); alm. præf. (525).
27. S. 9. Søndag e. Pinse. (grøn)

D. K. K. F.

Til retræten i Trørød 17.—23. august er der endnu plads på sovesalen. Ligeledes kan man endnu få plads til week-end-retræten 16.—17. august, for den sidste er prisen kr. 15,00, men for den store retræte kr. 45,00.

Tilmeldelse til Pr. Margrethes Feriehjem, Trørød pr. Vedbæk, tlf. Trørød 71.

Passende tid at ankomme på er tog fra København til Holte kl. 16.50, som har forbindelse med bussen 17.28 til Trørød. (Gælder begge retræter).

Styrelsen.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammenslutlet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 103, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Lærer, Svanemøllevej 116, Tlf. Hølrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Pastor Franz Brinkmann

Så stille og næsten ubemærket, som han levede, så ubemærket var hans død. Det var ikke mange præster eller lægfolk, som kendte noget til denne eneboer i Dalum kloster. Men vovede man sig ind i »løvens gab«, kunne man træffe en mand med megen sans for humor, megen interesse for teologi og med en vågen og kritisk holdning over for så meget i vort arbejde. Det var ofte, man gik fra ham med nye impulser og med et mindre blåøjet syn på visse vanskelige problemer. Selvom pastor Brinkmann ikke var den, der optrådte offentligt, var han i sine gode dage den stille bønnens mand og den erfarne mand, som havde mødt menneskeskæbner og vidste noget om, hvad der stak bag mangen en ydre udfoldelse. Der er mennesker, hvis navn indskrives i historien, fordi de har haft held til at være håndlangere i et eller andet ydre værk, som reddede sin eksistens udover deres eget livs grænser; der findes andre mennesker, som ganske i det stille bygger op, lægger sten på sten i den fælles bygning og gennem pligtosfyldende gerning giver den rette baggrund for vor fælles tilværelse. Og spørgsmålet er, om ikke netop disse mennesker er dem, der fremfor alle har retten til en hyldelse, og at deres navne er sværere at udlette fra samfundets og kirkens liv og historie. Men endnu et træk må tilføjes, for at give et ærligt billede af pastor Brinkmann og hans præstegerning. Præstens vigtigste opgave er at være offerets tjener, og mangen gang kalder Gud en præst til at være ham nærmere end andre. Sygdom, lidelser og rørelser er tegnene på den, som står offerpræsten, Kristus, nærmest. Pastor Brinkmann har gennem mange og lange år fået denne opgave i sin præstegerning, og den vil skaffe vore menigheder megen velsignelse og ham selv vejen til den fred og salighed, han længtes efter.

Knud Ballin.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

D.U.K.'s
landsledelse
meddeler

Fra dags dato og frem til 15. januar 1959 er Johannes Dudzinski, Benediktsgården, Odense, konstitueret som landsformand for Danmarks Unge Katolikker.

Alle henvendelser til DUK's landsledelse bedes i denne periode rettet til Johannes Dudzinski, idet det dog skal bemærkes, at henvendelser vedr. børnelejrarbejdet og Øm fortsat skal rettes til DUK's næstformand, Finn Sørensen, Ndr. Ringgade 134, Århus. Ligeledes fortsætter Knud J. Christensen, C. V. E. Knuthsvej 30, Hellerup, som kasserer. *Walter Dalland.*

Kapelindvielse

Søndag den 3. august foretager biskop Suhrl indvielse af et kapel på Voergaard slot. Kapellet kommer til at bære Johannes Døberens navn. Det er slottets ejer, greve Oberbech-Clausen, der har ladet kapellet, som kan rumme 40 personer, indrette for Malleserordenen.

22-årig pige, konvertit, søger venskab for evt. ægteskab med ung katolsk mand, som bor i København eller omegn. Billet mrk. 20-7-58 til annonceafd., Ø. Søgade 108, 1., Kbh. Ø.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Fødselsdag i Ålborg

Lægbroder ved Kamillianerklinikken i Ålborg Otto Hanisch fylder 75 år den 25. juli. — Hjertelig til lykke!

Præst for stedse -

Pater Hildebrand stod ved rælingen og så ud over havet. Bølgerne gik så roligt, ikke et skib var at se. Luften var mild, og den unge præst trak vejret dybt og regelmæssigt, således som lægen havde sagt, han skulle gøre. For kun tre dage siden havde han prædikeret i en londonsk kirke, som var overfyldt, fordi han blev regnet for en af Englands bedste prædikanter; og nu stod han her på en damper, der var på vej til Australien med en stor ladning og nogle få passagerer, for hvem det gjaldt om at gøre rejsen så billigt som muligt.

Pater Hildebrand skulle have fuldkommen hvile og ro og opholde sig en tid i et klima, der var gunstigere for svage lunger end det engelske. Lægen mente, at den lange sørejse ville gøre ham godt, og han syntes allerede, han befandt sig en smule bedre. Han var den eneste katolik om bord og følte sig til at begynde med lidt ensom. Men både skibets officerer, de få passagerer — mænd, der vendte tilbage

til deres arbejde i Australien, eller mænd, som rejste derover for at få noget at bestille — og besætningen var venlige og flinke imod ham. Og så sad han dag efter dag i en lun krog på dækket og blev hver dag bedre venner med dem allesammen. Der var dog een, som pater Hildebrand ikke kunne vinde; det var Brown, skibets hovmester. Han var høflig og pligtopfyldende, men det var tydeligt, at han helst undgik præsten, som ikke kunne lade være med at tænke på, hvad denne tavse, indesluttede mand mente med sin optræden. Han havde just anbragt præsten godt i læ og bragt ham et tæppe; han var omsorgsfuld, men bestandig på den underlige, afvisende måde. Pater Hildebrand var vis på, at det var gået tilbage for Brown i livet,

og han tænkte på ved lejlighed at spørge kaptajnen, om han kendte noget til hovmesterens fortid.

»Nå, hvordan går det, hr. pastor?« lød i det samme kaptajnens stemme. »Vi må jo se at få Dem rask, før vi afleverer Dem i Sydney.«

»De er også begyndt rigtig godt,« lo præsten. »Jeg er i alt fald allerede holdt op med at tabe i vægt.«

»Så må Brown sørge for, at De begynder at vinde.«

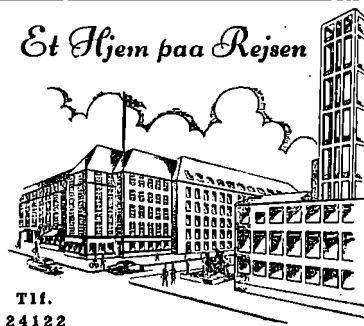
Pater Hildebrand benyttede lejligheden, da Browns navn var nævnet, til at få lidt at vide om denne mand, som han følte sådan en underlig interesse for.

»Sig mig engang, kaptajn, ved De noget som helst om Brown? Jeg synes, der er noget mystisk ved ham.«

sluttet på bagsiden

Aarhus

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577
Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi
Leverandør til Sct. Knuds skole

Gør Deres Indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 18

Leverandør til de katolske Institutioner

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77
Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

MEJERIET
Vesterbo

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Støt annoncørerne

V. Svenstrup . Telefon 21557
Aut. Elektro-Installatør . Ladestation

Hans Brogesg. 4 . Tietgenspl.
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22860

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Reserveret

Kød- flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Støt annoncørerne

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 1420

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen Boghandel

Telefon 2525
(2 Ledninger)

Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg

Snedker & Tømrermester

Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

URBI ET ORBI

Taifun-sikret kirke på Guam

I Agana på den lille pacifikø Guam indviedes for nylig en ny katedral med titlen »Dulce Nombre de Maria«. Den er opført i stedet for den kirkebygning, der blev ødelagt af japanerne i 1944 ved øens tilbageerobring. Den ny bygning er af en ganske særlig jernbetonkonstruktion og siges at være »taifunsikker«. Adskillige kirker er nemlig i årenes løb blevet ødelagt af disse hvirvelstorme. Af Guams ca. 52.000 indbyggere er de 50.000 katolikker.

Præst for stedse -

(sluttet fra foregående side)

»Ved Brown? Nej, ved De hvad! Han har nu gjort en halv snes rejser med os, og jeg håber bare, at han vil blive her. Der er aldrig vrøvl med ham, han har altid orden i sine regnskaber, og han holder altid mund.«

»Ja, det gør han,« svarede præsten. »Hvorfor spørger De for resten om ham? Han holder sig altid for sig selv.«

»Ja, det er netop det,« sagde pater Hildebrand. »Alle de andre folk er parate til at snakke løs om deres egne sager, kun ikke Brown. Han er fuldkommen høflig, men jeg gad vidst, om han ikke har noget imod mig.«

»Vist ikke nej, sådan er han overfor alle mennesker,« sagde kaptajnen; og så talte de om andre ting, til han måtte op på broen, og pater Hildebrand tog sit beniar.

En uges tid senere fik kaptajnen grund til at mindes denne samtale. Pater Hildebrand var ikke blevet raskere — tværtimod. Han havde forkølet sig, havde fået en uhyggelig hoste, og nu fik han en voldsom blodstyrtning, der bragte ham ganske nær til dødens port. Der var ingen læge om bord, men kaptajnen havde efterhånden en del erfaring med hensyn til sygdom, og han kunne se, at der intet som helst var at gøre, og kaptajnen var enig med præsten i, at han skulle have lov til blot at ligge i fred. »Hvis der bare havde været en katolik om bord, ville jeg have bedt ham om at bede — når jeg ikke selv kan mere,« hviskede den døende. Da vendte Brown, som var inde for at hjælpe ham, sig til kaptajnen, fuldkommen hvid i ansigtet: »Jeg er katolik, hr. kaptajn. Hvis han ønsker det, skal jeg nok blive her og bede de bønner.«

»Er De katolik, Brown? Men kender De da de bønner, han mener?«

Brown nikkede, og da kaptajnen havde forladt kahytten, lagde han sig på knæ ved siden af køjen.

»Kan De høre, hvad jeg siger, pater? Den døende åbnede øjnene, og det var tydeligt, at han var fuldkommen klar. Hovmesteren knugede sine hænder så fast om køjekanten, at knoerne blev

hvide, og der stod store svedperler på hans pande, da han talte igen.

»De vidste jo ikke, at jeg var katolik, vel pater? Men De så, hvordan jeg undgik Dem og afviste Deres venlighed. Måske har De også gættet, at jeg ikke altid har været det, jeg nu er. Åh, min Gud — hvordan skal jeg få det sagt — jeg er katolik — og jeg er — jeg var engang præst.«

Der gik et glimt af liv over pater Hildebrands ansigt, og hans stemme fik en lille smule af sin klang tilbage.

»Præst! Åh, barmhjertige Gud, så har du hørt min bøn! Så skal jeg alligevel ikke dø alene! De kan give mig absolution — den sidste velsignelse — —.«

»Nej — nej, De forstår mig ikke — jeg er jo ikke præst mere — jeg har ikke magt til — Åh, jeg har været lige ved at gå til helvede —.«

»Præst for stedse,« hviskede den døende. »De må høre mit skriftemål.«

Den anden krøb sammen på kahytens gulv.

»De forstår jo ikke — Gud kan end ikke tilgive mig, så jeg kan bede med Dem.«

»Præst for stedse,« gentog pater Hildebrand. »Hør dog — —.«

»Jeg kan ikke — åh Gud — jeg kan ikke!«

Men pater Hildebrand vidste, at den ulykkelige mand ved hans side ikke kunne blive ved med at nægte at bruge den præstelige myndighed, som han stadig besad og havde ret til at bruge i et tilfælde som dette.

»Velsign mig, Fader, jeg har syndet,« hviskede den dødsyge præst. Og den mand, der om bord hed hovmester Brown, løftede sin skælvende hånd. Et øjeblik samlede han al sin kraft og udtalte de længe glemte ord: »Absolve!«

Pater Hildebrands liv var ved at ebbe ud; men han var stadig ved fuld bevidsthed, og efter en kort bøn åbnede han øjnene og sagde: »Jeg skulle til det sted, som står på sedlen — på min kuffert. Vil De tage derhen — og fortælle pater prior — lov mig det!«

»Ja, jeg lover det,« sagde Brown hæst. Pater Hildebrand smilede, og med det smil forlod han dette liv. I sin død i den mørke, snævre kahyt havde han ved Guds nåde frelst en anden præst, der, som han selv havde sagt, havde været lige ved helvedes afgrund.

Det var hovmesteren, som had de sidste bønner, da pater Hildebrands lig næste dag blev sænket i bølgerne. »Nå, så De er også katolik,« var det eneste kaptajnen havde at bemærke. »Der må jo være noget ved den religion, som kan gøre, at sådan en ung fyr som han ikke er bange for at dø.«

Nærmere og nærmere kom dampe-

ren til sit bestemmelsessted — og til det dominikanerkloster, hvor pater Hildebrand var ventet.

Da skibet var i havn, kom en ung mand om bord for at hente pater Hildebrand. Bedrøvet hørte han kaptajnens beretning om hans død, og da han fik at vide, at Brown havde været hos ham i hans sidste stund, udspurgte han ham nøje for at kunne skrive derom til England.

Men Brown havde jo lovet mere end at fortælle om pater Hildebrands død og udlevere hans kuffert. Derfor meddelte han kaptajnen, at han ikke tog med tilbage til England; derved forskærtsede han sin løn, men det generede ham ikke mere end de ukvemsord, hvormed kaptajn og styrmand trakterede ham.

Måske håbede den ligblege mand, som med et fuldstændig udtryksløst ansigt ringede på dominikanerklosterets dørklokke næste dag, at prioren ville vise sig at være en mild, gammel, hvidhåret mand. I så fald blev han skuffet, da han så den unge, raske, energiske prior.

Han var lige ved at tabe modet, men så begyndte han at fortælle om pater Hildebrand, og priorens udtryk blev så mildt, mens han lyttede til hans ord. Man vidste jo, at den unge Munk, der skulle have genvundet sit helbred i hans kloster, hørte til ordenens bedste mænd, og hans pludselige død havde gjort et dybt indtryk på ham.

»Der var altså ingen anden præst om bord? Måske ikke engang nogen anden katolik?« spurgte prioren. Og dette spørgsmål jævnedes vejen for det, som måtte og skulle siges.

I klosteret fik man ikke andet at vide, end at en katolsk sømand var kommet for at fortælle pater prior om pater Hildebrand, og at han bagefter havde været til skrifte hos prioren. I skriftestolen havde han fået Guds tilgivelse, så vidt prioren kunne meddele den; men der er tilfælde, hvor kun en biskop kan løse syndens lænke helt, og derfor blev Brown i klosteret, indtil biskoppen gav ham tilladelse til at udføre den plan, som prioren havde hjulpet ham til at udforme. Han søgte slet ikke at få den myndighed igen, som han selv havde kastet fra sig; han bad kun om en plads, den ringeste plads, i et eller andet kloster, hvor han kunne gøre bod hele sit liv. Pater prior fandt omsider til ham, hvad han søgte. Et sted, fjernt fra verdens larm, ligger et kloster, hvis munke lever et liv i tavshed og hårdt arbejde. Blandt dem, som udfører det groveste arbejde, er en broder Hildebrand, der kun lever i og for Gud, som tilgav ham hans store skyld.

Måske kommer den dag, da hans anger og bod har rensat hans sjæl således, at hans overordnede vil byde ham tage den vidunderlige byrde op, som han havde sluppet. Og da bliver broder Hildebrand også i menneskers øjne det, som han er i Guds: præst for stedse.

(Efter det engelske ved T. Fd.)

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

27. JULI 1958

NR. 30

DRONNING ELISABETH PÅ BESØG I VATIKANET?

Inden den italienske statspræsident forlod England efter statsbesøget i Storbritannien, indbød han dronning Elisabeth og prins Philip til næste år at gæste Italien. Det regnes afgjort, at denne indbydelse vil blive akcepteret, og da er det også ret sandsynligt, at dronningen og hendes gemal vil aflægge Paven et besøg. Der har i de seneste år ikke været officielle statsbesøg i Rom uden at de pågældende

statsoverhoveder også har gæstet Vatikanet. Det vil i så fald ikke være første gang, at Elisabeth og hendes gemal besøger Pius XII. De besøgte Paven i april 1951, og prinsesse Margareth var i audiens hos Paven i 1949. Det er godt og vel et halvt århundrede siden, at dronning Elisabeths oldefader, kong Edward VIII — som den første britiske konge efter reformationen — var i audiens i Vatikanet; det var kort efter hans tronbestigelse og umiddelbart inden Leo XIII døde.

Stoler kommunisterne i Kina ikke på de „regimetro“ præster?

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Hongkong, er det nu lykkedes den kommunistiske regering i provinsen Kanton at tvinge samtlige ærkebispedømmets præster på to nær ind i den såkaldte »Kinesiske katolikkers patriotiske sammenslutning«. Alle præsterne må gennemgå omskolingskurser; de præster, der har et bysogn at varetage, får tilladelse til underkursus at tage hjem til deres sogn om søndagen, medens landsbypræsterne ikke får lov til at forlade kursus. De fleste diskussioner på disse kurser vedrører spørgsmålet om, hvordan der vil kunne indsættes en af Rom uafhængig biskop i Kanton, således som det allerede er sket i Hankow.

I velinformerede kredse i Hongkong er man forbavsset over, at der endnu ikke er sendt præster fra Hankow til Kanton for at forberede jordbunden for dette bispevalg. Man formoder imidlertid, at det skyldes den omstændighed, at regeringen trods alt endnu ikke stoler fuldt ud på de »patriotiske« præsters regimetroskab.

Den apostoliske administrator i Kanton, biskop Dominik Tang S.J., har som tidligere meddelt siddet arresteret siden i foråret. Fem af diøcesets 34 præster blev dømt samtidig med ham, og omtrent samtidig blev en snes katolske lægfolk dømt til længere eller kortere ophold i tvangsarbejdslejre. (KIPA).

Samarbejdet på missionsmarken

Spiltelsen indenfor kristenheden føles vist næppe nogetsteds så smerteligt som i de missionslande, hvor forskellige kristne konfessioner optræder som konkurrenter. Desværre kommer det ofte til tvistigheder og stridigheder, der er kristennavnet ganske uværdigt og som virker frastødende på de indfødte. Er det virkelig også nødvendigt? Gud være lovet: nej. Der breder sig heldigvis i begge lejre en erkendelse af, at man i den anden konfessions missionærer ikke bør se en fjende, men derimod en brøder i Kristus, at man ikke skal rive ned eller se skævt til, hvad den anden har bygget op, men tværtimod anerkende det uden misundelse. Men ligesom det er tilfældet i Europa, således lader den kristne spiltethed sig ejheller i missionerne rydde af vejen på kort tid. En virkelig kristen må lide derunder, og kun ved at bære i fællesskab vil man kunne komme denne spiltelse til livs. Hvor langt man imidlertid kan nå ad forståelsens vej på dette område, fremgår af »Katolsk Missionsår bog for Schweiz 1958«. Bogens redaktør, pater, dr. Walbert Bühman O.F.M., der er docent i missionsvidenskab ved universitetet i Fribourg, har i år valgt som emne for årbogen: »De adskilte brødre på missionsmarken«, og det tjener ham til megen ære, at han har gjort det. Løsningen af den lidt pe-

SKOLASTIK OG MYSTIK

Olav den Hellige

„Negro spirituals“

Samarbejdet på missionsmarken

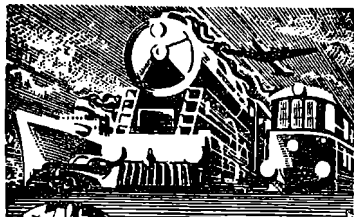
Kommer benediktinerpateren i Underhuset?

10 millioner skole-bibler!

10 millioner eksemplarer af den anerkendte og fortræffelige katolske Ecker'ske skolebibelhistorie er blevet uddelt fra forlaget siden bogen for 50 år siden blev indført som autoriseret skolebog i bispedømmet Trier i Tyskland. I anledning af 50 års jubilæet har forlaget, Patmosforlaget i Düsseldorf, udsendt et festskrift, og det fremgår heraf, at professor Jakob Eckers skolebibel ikke blot benyttes i adskillige tyske bispedømmer, men også er oversat til ti europæiske sprog og har fundet udbredelse langt ud over Europas grænser. Det samlede oplag af bogen, der for nylig er udsendt i nybearbejdede, løber op til 10 millioner eksemplarer, hvoraf de 8 millioner er trykt på tysk.

Den Ecker'ske skolebibel er ikke en »bibelsk genfortælling«, men gengiver den Hellige Skrifs ordlyd i en for skolebarnet egnet form, oversættelse og udvalg. Dette princip er blevet realiseret mere og mere konsekvent ved hvert ny-oplag. Jubilæumskriftet giver endvidere et overblik over de bibelkateketiske problemer i første halvdel af indeværende århundrede samt et indblik i de drøftelser, der ligger til grund for ny-udgaven af Ecker's bibel. (KNA).

nible opgave er lykkedes ham fortræffeligt, og uden at der sker noget som helst »brud« på trossandhederne, er det lykkedes medarbejdere fra begge konfessioner at komme hinanden imøde i agtelsens og tillidens ånd. Her fortjener først og fremmest at nævnes de bidrag, der skriver sig fra den protestantiske missionsteolog, professor, dr. H. Dürr, der skriver om »Protestantisk missionsvirksomhed i fortid og nutid«, den kendte katolske missionsvidenskabsmand, professor, dr. Johannes Beckmann SMB, der skriver om »Missionsvidenskabens indflydelse på relationerne mellem de kristne konfessioner«, samt årbogens redaktør, der behandler emnet »Samarbejdet mellem katolikker og protestanter«. — Altså: det kan gøres!

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane

Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6486
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158

Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

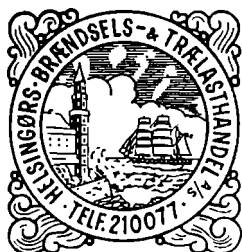
M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørfirr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 34233 & 34337

Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375

Byens største Specialforretning i

URE & OPTIK

Lev. til de katolske Institutioner

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telf. 1694 - 229

Udfører arbejdet ved de katolske institutioner

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olagade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdigtet Telefon 349

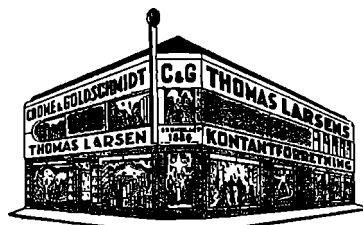
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejgod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg

Sct. Olag. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algae og Olagade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

SKOLASTIK OG MYSTIK

Skolastikken har i tiden fra det 11. til det 15. århundrede æren af den kirkelige læres systematiske udbygning. Skolastik (= skolevidenskab) er teologiens og filosofiens skolemæssige behandling. Hovedforrådet var beviset for, at trossætningerne er højst fornulftsmæssige, og at der ikke kan være nogen modsætning mellem tro og viden. Skolastikken nåede sit højdepunkt med Sankt Thomas af Aquin.

Den skolastiske metode er forstandsmæssig, skarpt analyserende; den opkaster indvendinger og gendriver dem. Skolastikken og dens store værker, de såkaldte summa'er er den dag i dag blevet ved at være i høj anseelse i kirken, skønt nutidens teologi ikke glemmer, at skolastikken trænger til at suppleres med historisk viden i alle dennes forgreninger, og ej heller kan forbigå naturforskningen.

Et bevis på, at den klare formulering af dogmerne ikke behøver at fryse den religiøse følelse, har vi deri, at mystikken blomstrede i kirken ved siden af skolastikken.

Mens skolastikken søgte at nærme

sig Gud ad den granskende forstands veje, bestræbte mystikken sig på at komme ham nær ved hjælp af det elskende hjerte.

Skolastik og mystik forholder sig til hinanden som hjernen og hjertet. Uden den mystiske islæt risikerer skolastikken at kvæles i de rene begrebers højder; og dersom mystikken måtte undvære skolastikkens støtte, ville den være udsat for at drukne i svermerier, der munder ud i panteisme.

Det er en kendsgerning, at de store skolastikere samtidig var store mystikere og omvendt, som til eksempel »skolastikkens fyrster«: den hellige Thomas af Aquin og den hellige Bonaventura. Medens skolastikken indlader sig på at undersøge, hvordan man skal forestille sig den saliggørende beskuelse (»visio beatifica«), holder mystikken betragtning foran Herrens åsyn på korset og hilser det: »O tornekrønet hoved ...« Mystikken har indført højsangens toner i kristendommens levende fromhed. Den havde sin største repræsentant i Bernhard af Clairvaux, den mest elskelige i Frans af Assisi, den mest populære i »Kristi Efterfølgelse«s forfatter, som almindeligvis anses for at være Thomas af Kempis.

Bl. a. i Tyskland oplevede mystikken stor opløsmstring. Den forudsætter også her skolastikkens udvikling og er dennes mest sarte og inderlige udfoldelse. Mystikken har næppe andre steder haft så dybtgående indflydelse på folkets fromhedsliv og sjælesorg som netop her. Den holder sig til hovedemnerne: Gud og sjælen. Blandt de mest navnkundige repræsentanter findes de to Franciskanere, David af Augsburg og Berthold af Regensburg og af Dominikanerordenen fremgik frem for alt Mester Eckehart, som er fører for dominikanerskolen, samt Johannes Tauler og Heinrich Seuse. Augustinermunkene repræsenteres ved korherren Jan van Ruysbroek. Den tyske Mystiks sidste toner oplyses hos Friedrich von Spee og Angelus Silesius.

Iøvrigt er mystikken aldrig uddøden for kirken. I Spanien satte den de herligste frugter i Sankt Peter af Alcantara, i den hellige Teresa af Avila og Sankt Johannes af korset. Den blev fremmet af den hellige Frans af Sales. Og i romantikken lå den som dug på poesiens blå blomst. Mystikken lever den dag i dag; ja, der er meget, der tyder på, at der forestår et nyt forår for mystikken, som bliver befrugtet ved kampen om den kristelige tros grundsandheder.

Thomas af Aquin
(Fresko af Fra Angelico i Vatikanet)

9. søndag efter påske

27. juli 1958

HAN KOM TIL AT GRÆDE -

Da Vor Herre en dag kort før sin død var på vej ned ad Oliebjergets skrån timer og så den hellige stad Jerusalem liggende foran sig, kom han til at græde og brød ud i klage over at byen ikke havde erkendt, hvad der tjente den til frelse, med andre ord: at den ikke havde taget imod forløseren. Kort tid i forvejen havde Vor Herre også grædt, da han stod ved sin ven Lazarus' grav.

Men — spørger man sig da uvilkårligt — hvorfor græd Vor Herre dog i det hele taget? Følte han sig virkelig så nært knyttet til denne verden og dens mennesker og deres skæbne, at det i den grad gik ham til hjertet? Ja, Vor Herre græd virkelig, fordi han elskede verden. Havde han ikke holdt af Lazarus og dennes søskende, havde han næppe grædt ved vennens grav. Og havde han ikke holdt af Jerusalem, ja, da havde han næppe fældet tårer ved tanken om, at byen ikke havde erkendt besøgens tid.

Og hvor er vi Vor Herre taknemmelig for disse tårer. Thi havde han ikke grædt og ved disse sine tårer gjort et så dybt indtryk på sine samtidige, at de havde optegnet dette og dermed ydet os et bevis på, at Vor Herre ikke vandrede om her iblandt os uden følelse for vor jordelivstilværelse, at han ikke bare »svævede over vandene« uden at bekymre sig om os — nej, han var så sandelig mere end en profet, han var Gud-mennesket, hvis kærlighed var større end alt andet, han elskede menneskene over alt.

Hvad ville Vor Herre monstro sige, dersom han idag så ud over en af vore verdensbyer — mon han da ikke også ville fælde en tåre? Desværre tænker vi alt for lidt over, hvor højt han har elsket og stadig elsker os, at han er rede til at gå efter hver enkelt af os og gøre forsøg på at hente os hjem. Hver enkelt skæbne ligger ham på sinde.

Tænk bare på dig selv — hvor tit er du ikke faldet og har rejst dig igen og er atter faldet? Hvor tit har du ikke stået Jesu hjerte nær og er atter gledet — håbløst — langt bort igen? Og det allerværste er: at du i selv samme åndedrag både elsker ham og gør ham imod! Atter og atter lover vi ham bod og bedring — derfor er det, at han følger os med sine kærlige øjne, at han græder, når vi vender ham ryggen. Sig derfor til ham endnu idag, lov ham, at du vil elske ham, selv om du til tider syndet — sig til ham, at du aldrig vil vende ham ryggen!

Sognepræsten.

Norges fonge til evig tid

Norden kan ikke opvise mange helige kvinder og mænd, men de helgener, som nordens riger har fostret, mindes vi med stolthed og tak til Gud, fordi de netop var så sande og fuldblods repræsentanter for de nordiske folk -- med alle de karakteregenskaber, der kendetegner nordboerne.

Som Danmark har sin helgenkonge: Knud, således har også Norge sin, nemlig Olav, hvem eftertiden gav det tilnavn, som vor store konge fik: den Hellige. Man kan ikke lade være at drage en sammenligning mellem disse to fyrster: begge var de ægte nordboere; mandighed, viljestyrke og retfærdighedssans kendetegnede dem, og begge var de besjælede af en glødende iver for kirkens sag. Trods modstandernes lumske anslag fejrede de alligevel til sidst den største triumf; deres martyrium blev indledning til en grotid for Kristi kirke.

Olav fødtes i året 995. Skønt hans ret til Norges kongetrone var uomtvistelig, havde de politiske forviklinger medført, at han ikke havde større ud-sigt til opnåelse af kongeværdigheden. Efter at de norske søstridskræfter under kong Olav Trygvason var blevet tilintetgørende besejret af en allieret dansk-svensk flåde i det berømte søslag ved Svold ca. år 1000, var lan-

det blevet delt mellem kong Svend Tveskæg af Danmark og kong Olof af Sverige. Hakon Jarls sønner var sat til at styre landet. --

Da Olav var 12 år gammel, forlod han derfor Norge for at drage på vikingefærd. Han kom langt omkring i Europa, således besøgte han bl. a.

^

Olav den Hellige, Norges værnehelgen. (Detail af en middelalderlig træskulptur af ukendt herkomst).

^
Valfartskapellet i Stiklestad -- stedet, hvor Norges heltekonge faldt i 1030 og hvortil norske katolikker valfarter hvert år på Olavs-festen, 29. juli.

Skolepligten

Hvert år tilmeldes et antal 7-årige katolske børn rigeligt sent til skolegang i vore katolske skoler. -- De pågældende børns forældre bedes indhente det forsømte i de allernærmeste dage.

England, Frankrig og Spanien. En overgang tænkte han på at drage på pilgrimsfærd til det hellige land, hvoraf det fremgår, at han på dette tidspunkt var blevet kristen. -- Sagnet fortæller, at han i et drømmesyn så en mand stå foran sig. Manden sagde til ham: »Drag tilbage til dit land, thi du skal blive konge over Norge til evig tid!«

Olav drog tilbage til Norge, og Gud var med ham, thi han overvandt hurtigt den ringe modstand, der blev ydet. Som helhed lod det norske folk godt imod ham.

Han begyndte nu et kolossalt opbygningsarbejde. Hans store mål var at skabe et stærkt og enigt Norge, uadtal som indadtil, og dette Norge skulle være kristent. Derfor satte han straks ind der, hvor der trængtes hårdt: hedenskaben skulle udryddes. Arbejdet med virkeliggørelsen af disse planer blev ham imidlertid såre bryd-somt. Han gik frem med stor streng-hed, og talte ingen kompromis'er. Antallet af hans modstandere voksede da også ret hurtigt, specielt var bønderne harmfulde mod ham. Kongens embedsmænd rundt om i landet var for en stor del hedninger og var ikke tilbøjelige til at rette sig efter ham.

Da den danske konge, Knud den Store, tilmed fandt tiden inde til at intervenere i denne strid ved med garantier og løfter at hidse den del af befolkningen op, som var fjendtligt stemt overfor kong Olav, blev det denne for meget af det gode. I året 1029 forlod han Norge, ved hvis kyster stærke danske flådeafdelinger allerede krydsede.

Han tog ophold i Rusland, men modtog allerede år 1030 en deputation af Nordmænd, der bad ham vende tilbage. Efter store anstrengelser lykkedes det dem at overtale ham, og han fulgte dem da hjem. Ved ankomsten til Norge begyndte han straks at hverve soldater, men da han som betingelse for indtræden i hæren stillede, at man skulle modtage undervisning i troen og lade sig døbe, svandt hans hær ind til 500 mand. Med disse ringe styrker ville kongen tilbageerobre Norge. Den fjendtlige hær stod ved Trondhjem.

Om morgenen den 29. juli 1030 fik hærene føling med hinanden ved Stiklestad, og kongen blev hurtigt klar over, at fjendens hær var langt overlegen, men han ville for ingen pris høre tale om flugt eller overgivelse. Under feltråbet: »Frem kristmænd, korsmænd, kongsmænd!« åbnede kongens styrker en heftig offensiv, der dog hurtigt blev standset. Den ene ef-

(sluttes side 350)

„Negro Spirituals“

Det var en sommerdag i Sylacauga, en by i Alabama, den stat i USA, som stadig har den største negerbefolkning. »Hvornår er der messe i den katolske kirke?« spurgte jeg den sorte portier i hotellet. »Klokken ti, sir,« svarede manden og tilføjede stolt: »Med sang!«

Jeg undrede mig over, at sangen skulle fremhæves som noget særligt; for hvad jeg havde hørt af sang rundt omkring i USA's katolske kirker, havde ikke just forekommet mig belagende.

Men jeg blev rigtignok overrasket! Af de 200 mennesker, som deltog i messen i Sylacaugas lille trækirke, var de 180 negre, deriblandt præst, messetjener og korets medlemmer. Og dette kirkekor sang udelukkende de såkaldte »spirituals«. Men sangene var ikke uden forbindelse med den liturgiske handling ved alteret. I tværtimod. Teksterne passede til messens hoveddele, til Credo, til Fader Vor, og menigheden levede med i sangen. Jeg kunne ikke lade være med at sammenligne denne sorte menigheds tagen del i messen med, hvordan søndagsmessen hjemme i mit sogn fejredes af de troende — og jeg skammede mig.

Bagefter havde jeg en lang samtale med præsten om kirkesangen, og jeg forstod, at negersangene bestandig er nye og friske og så »moderne« som

nogen sinde. Der opstår stadig nye »spirituals« i Georgia, i Mississippi, i Louisiana — de vokser frem i en befolkning på 16 millioner: USA's negre.

Neger-slaverne havde rytme og melodier til de senere »spirituals« i blodet, da de kom til Amerika. Men de manglede ord, som de kunne slynge rytmen om, tekster, som kunne tale til deres fantasi.

Så fik de først fat på de råb, hvormed plantagernes ejere og arbejdsformændene opildnede de sorte under bomuldshøsten. Disse vilde råb blev indfanget og overført til bomuldsplukningens arbejdstakt. Melodien blev næsten helt trængt ud; disse første sange, spirerne til de senere åndelige sange, var egentlig kun rytmer, den rytme, hvori hænderne rev bomulden af, og de nøgne fødder trådte i det hede sand.

I det 18. århundrede dukkede en ny slags sange op. Sorgen over det tabte afrikanske hjem, de hvide herrers ufattelige grusomhed fandt nu udtryk i sangen. Og det viste sig da, at de sorte i Sydstaterne havde skabt deres egen dialekt, uden hvilken sangenes rytme slet ikke kan opfattes, men en dialekt, som er meget vanskelig at oversætte. Og det er vel derfor, at de fleste oversættelser af »spirituals« kun er banale ord, uden indholdets oprindelige kraft.

Til længselen og sorgen kom så den allervigtigste impuls: Biblen. Præster kravlede ind i slavernes elendige hytter og underviste dem i ABC og i bibelhistorie; og nu fik negrene endelig det vældige stof, der var som skabt til at udtrykkes i deres sange. Særlig malende steder i Skriften, navnlig i Det gamle Testamente, bad de atter og atter om at få fortalt og forklaret. På den tid opstod den pragtfulde »Knoglesymfoni«, der er bygget op over temaet »Den yderste Dag«. Det hinsiddige, hvor alle plagerier og alle grusomheder og alle lidelser og savn skal høre op, blev nu det, hvori næsten alle det 19. århundredes »spirituals« mandede ud. Da slaverne hørte, at på den yderste dag vil de enkelte knogler på ny samles, udmaledede de i sang, hvordan overarmsknoglen igen blev forbundet med skulderen, hovedskallen med halshvirvlen o. s. v. »Knoglesymfonien«, som der nu er otte forskellige udgaver af i USA, er en af de smukkeste »spirituals«.

I næsten hundrede år beherskede de bibelske billeder negersangen. Jordan, Jerichos trompeter, Kain og Abel var temaer, som kom igen i tusind variationer. Men da borgerkrigen gav slaverne håb om at opnå frihed også her på Jorden, begyndte humoren og en smuk og barnlig livsglæde at vise sig i negersangen. Og da slaveriet så virkelig blev ophævet, kendte jubelen ingen grænser.

Nu, da det blev muligt for negre at

I korte træk —

I følge det seneste regnskab har det kostet godt og vel to milliarder franske francs at opføre den ny underjordiske basilika i Lourdes. (KIPA).

I slutningen af august afholder medlemmerne af den hellige Dominikus tredje orden en verdenskongres i Rom. Emnet for kongressen er først og fremmest ordenens koordinering med den katolske aktion for derved at styrke ordenens indsats i lægspostolatet. Kongressen repræsenterer over 30 provinser med ialt op mod 75.000 terlitularer (KIPA).

købe en gitar eller en banjo, blev instrumentet en vigtig faktor, som viste, at den musikalske følelse og indleven ikke var bundet til ord. Og ved århundredskiftet var der i Amerika ingen, som brugte gitar, banjo og trompet mere virtuøsmæssigt end negrene. — Jazzen opstod og optog elementer i sig fra de åndelige sange uden dog at forstyrre disses videre udvikling. Thi negersangenes højdepunkt var endnu ikke overskredet.

Efter en kort tids håb om en lysere fremtid begyndte for negrene i Sydstatene en stærk deklassering. De måtte ikke benytte de samme kupéer som de hvide, ikke gå til de samme frisører, ikke bo i samme gader, og det var svært at søge arbejde på lige fod med hvide. De farvede måtte bo i de elendigste kvarterer; på den måde opstod Harlem i New York, og alle andre store byer fik også hver sit smudsige negerkvarter.

Alt dette gav de gamle »spirituals« nyt liv; og nye opstod og blev ved med at opstå; og jeg mødte dem i kirken i Sylacauga i Alabama.

Mærkeligt har negersangenes triumftog til de europæiske lande fornet sig. De var en gave, som Amerikas negre, der efter invasionen sad på panservognene, dødtætte og snavsede, bragte med til os; vel bar de gevær, men banjoen var også uadskillelig fra dem. Mange her i Europa hørte for første gang de ejendommelige sange ved lejr-bålene i de provisoriske fangelejre. Senere kom de til os gennem radioen; vi lyttede til dem, de udfyldte en tomhed i os; de trøstede os. Og i alle befolkningslag vinder »Negro Spirituals« stadig større yndest.

Måske kan alt dette tydes som et glædeligt tegn. Midt i en hvirvelstrøm af pseudoromantiske eller fuldkommen idiotiske »schlagere«, hawaii- og cowboysange og calypso-melodier står modtageligheden for de ægte spirituals fast, og det vil sige meget i en verden, som er mættet med underlødige optiske og akustiske pirringmidler. Og så er der én ting til: hvor Negro Spirituals lyder, hører racehadet op; hvor en neger musicerer eller reciterer, er de hvide taknemmelige tilhørere, og ingen vil påstå, at den sorte race er blottet for »kultur«, som visse fanatikere prøver at få os andre til at tro.

M. M.

»Negro Spirituals«

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Juli-Aug.
27. S. 9. Søndag e. Pinse (684 (grøn) 61); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Pantaleon ([15]); præf. (521).
28. M. † St. Nazarius, St. Celsus, St. Victor I og St. Innocens I (rød) (1018); alm. præf. (525).
29. Ti. St. Olav, Konge af Norge (rød) (1021—103); 2. bøn: St. Martha ([67]), 3. bøn: St. Felix II, St. Simplicius, St. Faustinus og St. Beatrix (1020); alm. præf. (525).
30. O. † Feria (684—61); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Abdon og St. Sennen (1021); alm. præf. (525). — Eller: (rød) St. Abdon og St. Sennen (1021); 2. bøn: Feria (684); alm. præf. (525).
31. T. St. Ignatius af Loyola (1022); (hvid) alm. præf. (525).
1. F. St. Petri Lænker (1024); 2. (hvid) bøn: St. Paulus (976), 3. bøn: De hellige machabæiske brødre (1024); uden Credo; Apostlenes præf. (524).
2. L. St. Alfons Maria Liguori (hvid) (1026); 2. bøn: St. Stefan I ([9]); alm. præf. (525).
3. S. 10. Søndag e. Pinse. (grøn)

OLAV DEN HELLIGE

(sluttet fra side 348)

ter den anden af kongens mænd faldt; selv blev han hårdt såret af et spyd. Han lænede sig til en sten og bad Gud om hjælp. Da tilføjede en kriger ham et hug i halsen med sin økse og kongen segnede om. Således led kong Olav martyrdøden d. 29. juli 1030. Stemningen i folket slog pludselig

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for august 1958:

Erkendelse af marxismens usandhed og farlighed.

Sandt kristenliv i Nigeria.

om. Der skete en række undere ved kongens lig, og de, der havde været hans bitreste modstandere, blev nu hans ivrigste tilhængere.

På en stor forsamling under for-

LEXIKON FÜR THEOLOGIE UND KIRCHE

2. bearbejdede og udvidede udgave. Dette store opslagsværk tæller en medarbejderstab på 2000 faglærte teologer og behandler alle spørgsmål, der er forbundet med det kirkelige liv. Det omfatter 10 bind, hvoraf det første er udkommet, og koster i subscriptionspris DM 69.— i lærred og DM 77.— i vb. Subskription kan tegnes til denne pris indtil

10. AUGUST

Herefter koster værket DM 77.— i lærred og DM 86.— i vb.

SANKT ANSGARS BOGHANDL
BREDEGADE 67 KØBENHAVN · PALÆ 4777

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestergade 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

sæde af biskop Grimkel kongens trofaste hjælper i missionsarbejdet blev Olav erklæret for helgen. Siden har de troende i århundredernes løb

VARMEANLÆG
SANITÆRE ANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUF OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22
København K.
Tlf. Central 1325 — Byen 9432

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BALTICA FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

valfartet til Stiklestad, og således blev han »Norges konge til evig tid«. Hans død betød kristendommens yderligere befestelse i Norge. I døden vandt han den største sejr. Men reformationens uvejrstorme har siden hærget også i Norge. I dag er det kun en lille skare nordmænd, der bekender sig til kong Olavs tro, men de ved, at de i Norges værnehelgen har en mægtig forbeder, der histoppe våger over det land, for hvis folks fremtid og lykke i den sande tro han gav sit liv.

Pierre l' Ermite:

Når det gælder om at vælge!

En ung, frisk pige kommer op til sin skriftefader for at spørge ham til råds angående sit ægteskab.

Den unge mand, der har friet til hende, er af god familie, intelligent, ser godt ud, er velhavende, men han er irreligiøs.

Kan hun gifte sig med ham? Kan hun blive lykkelig med ham?

Hendes forældre ønsker meget, at dette giftermål kommer i stand. De gentager atter og atter for hende, at man altid må finde sig i at gøre nogle indrømmelser. Men den unge pige vil ikke gå med til indrømmelser på det religiøse område.

Det er et frygteligt samvittigheds-spørgsmål for en attenårs pige -- og et frygteligt samvittighedsspørgsmål for præsten, der skal råde hende, skal lægge sit lod i hendes livs vægtskål.

Den unge pige bestemmer sig imidlertid til at sige ja. Bryllupsrejsen er

ublandet lykke. Men knap er det unge par kommet hjem, før manden pludselig og brutalt siger: »Når man elsker så højt, som jeg elsker dig, er man altid en smule skinsyg. Og jeg er altså skinsyg.«

»Skinsyg? På hvem? — På hvad?«

»Jeg er skinsyg på din religion, på din sognekirke, på den kærlighed, du har til, hvad der foregår der, på de mennesker, du har med at gøre i den forbindelse.«

»Men det er jo kun så få timer månedlen igennem, at jeg er optaget af alt dette.«

»Det par timer betyder ikke noget; det er dit hjerte, som ikke tilhører mig helt ...!«

»Men det gør det da.«

»Nej, hvis man ikke giver alt til den, man elsker, giver man intet.«

Sådanne samtaler forekommer atter og atter. Til sidst bliver de så pinlige for den unge kone, at hun fortvivlet udbryder: »Hvad vil du da have, at jeg skal gøre?«

»Hvad jeg vil? -- Nu skal du få ren besked! Du kan godt gå til messe om søndagen -- det skal endda være mig en fornøjelse at ledsage dig. Men alt det andet må du lade være med -- først og fremmest skriftemålet. Jeg skal meget have mig frabedt, at en præst -- under et påskud, der får være, hvad det vil -- trænger sig ind på et gebet, hvor der kun er tale om dig og mig. Sådan en sortkjole har ikke noget med vore hemmeligheder at gøre, og jeg skal ikke have noget af, at en præst står mellem os to.«

Hun svarer ikke, og han spørger: »Har jeg udtrykt mig tydeligt?«

»Ja, meget tydeligt.«

»Og vil du tænke roligt over det?«

»Ja, det skal jeg nok.«

Skilt fra menighedens liv kunne hun ikke længere få den kraft, hun behøvede for at holde stand mod sin vantro ægtefælle i mangfoldige tilfælde. Han var klog i sine angreb, og hun kunne dårligere og dårligere tage kampen op; hun kunne ingen vejledning søge, og hun var efterhånden kun en visnen kvist på kirkens træ. Manden havde fuldført en djævelsk gerning.

Man kan forestille sig denne unge kvindes liv, forestille sig hendes tanker: »Jeg er bundet til denne mand. Jeg kan aldrig overbevise ham. Stadig vil der være kamp mellem os. Åh, havde jeg dog blot anet alt dette!«

I en gammel bog, som for nylig er blevet trykt op igen, står der: »Sognemenigheden er det stærkeste holdpunkt og den sammenslutning, som har mest magt i vor bevægede tid. Den hjælper utallige af vore unge imod at knytte deres liv alt for stærkt til verdens forængelighed.«

Hver kristen har to hjem: sit eget, håndgribelige, mellem fire vægge, og det overnaturlige, menigheden, der altid er rede til at modtage ham som sit barn, også om det skulle ske, at det første lukkede sig for ham.

Hvordan mon det for fremtiden vil gå den unge kvinde, vi har talt om?

Hun giver til sidst helt og holdent op -- »for fredens skyld«. Hun prøver slet ikke mere på at sige ham imod. Hun går ikke længere til messe. Han har sejret.

Dette er et trist eksempel på de ægteskaber, som nutildags slutes mellem troende og vantro, mellem »fromme« og ligegyldige. For tit er de fromme kun fromme, så længe de ingen fristelser møder. Når de skal gennem den åndelige ildprøve -- når det gælder om at vælge -- så svigter de.

Kolding	Støt annoncørerne	H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Kirke
V. FALTHE Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogede . Telefon 698	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed	Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTRÆPRENØRER Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Esbjerg	K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.	Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldamød Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital
----------------	---	--

Nakskov	 A/s Nakskov Kullimport Telefon Nr. 17	Chr. Steffensen Herrekuipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør
----------------	--	---

Verdens nordligste kirke indvies

På næste søndag, d. 3. august vil Biskop Johs. Wember indvie den nye kirke, St. Michaels kirke i Hammerfest. Det bliver den nordligste af alle verdens katolske kirker. Der har før været en kirke i Hammerfest; den blev indviet allerede i 1885, men ødelagdes under krigshandlingerne i 1944, da Hammerfest og en stor del af Finnmarken blev brændt. Den nye kirke er rejst ved gaver fra Tyskland, efter at den nuværende sognepræst, pater Spitz satte en stor aktion i gang dernede. Vi håber at kunne bringe referat med billede fra indvielsen.

URBI ET ORBI

Kommer benediktinerpateren i Overhuset?

For kort tid siden døde lady Vaux of Harroden, en af de få indehavere af en arvelig pairs-værdighed, nemlig baroniet Vaux of Harroden, på sit stamsæde i Harroden, Northampton. Engelske »peerage«, der går i arv til den kvindelige linie er yderst sjældne, men i dette tilfælde arves pairsværdigheden af en mindst ligeså usædvanlig kandidat: lady Vaux' søn, som arver fideikommis, godser, lordstitel og et sæde i Overhuset, Peter Hubert Gordon Gilbey, er identisk med benediktinerpateren Gabriel Gilbey.

Der er endnu ikke truffet nogen afgørelse om, hvorvidt lord Vaux of Harroden O.S.B. kan og vil gøre brug af sin ny værdighed. Da der i England stadig eksisterer de »bundne godssers« institution, hvorved forstås et ved fideikommis bundet majorat, vil han sandsynligvis ikke sådan uden videre kunne videregive sine majoratsejen-

domme. I middelalderen, hvor arvespørgsmål var underkastet gejstlig ret og retsforfølgelse, kendtes dette problem ikke, idet et kanonisk fattigdomsløfte udelukkede enhver form for civil ejendomsret og fideikommis'et simpelthen overgik til den nærmeste arving. For ikke så lang tid siden løstes et lignende problem med et majorat — ganske vist uden adelsværdighed — ved en delvis dispens. Den forhenværende abbed af Downside, pater Sigbert Trafford O.S.B., blev dispenseret fra sit fattigdomsløfte i det omfang som det var nødvendigt for at kunne opretholde og forvalte familiegodserne. Muligvis træffes der en lignende ordning for pater Gabriel Gilbey, nu lord Vaux of Harroden vedkommende: skulle han indtage sit sæde i Overhuset — simpelthen af den grund, at der derved kom endnu et katolsk medlem i parlamentet — så vil han dermed blive den første benediktiner i Overhuset i de sidste 400 år. Indtil reformationen havde de biskopelige abbeder stemmeret i »House of Lords«, og det ville faktisk være interessant efter så lang afbrydelse igen engang at have en ordensmand i Overhuset. I Underhuset må der som bekendt ikke sidde gejstlige, hverken katolske eller anglikanske (K.).

Retræte for herrer på Dalum

fra mandag aften d. 18. august til fredag morgen d. 22. august ledes i år af sognepræst Georg Bertling, Kolding. Prisen for deltagelse er 35 kr.; eneværelse 40 kr. Der er endnu ledige pladser. Tilmeld Dem snarest — det bliver en oplevelse for Dem! Tilmeldelse bedes venligst sendt til Henry Schultz, Tøndervej 15, Kolding.

SOMMERSØNDAGENS GUDSTJENESTELISTE

København:

Scit. Ansgar (Bredgade 64): 7; 8; 10; 11,30.

Jesu Hjerter (Stenosgade): 6; 7; 8,30; 10; 11,30; 20.

Sakraments (Nørrebrogade 27): 8; 10; 17.

Scit. Andreas (Ordrup): 7; 8; 10.

Scit. Annæ (Amager): 8,30; 10; 11,30.

Scit. Antoni (Frederikssundsvej 225): 7; 8; 10.

Scit. Terese (Bernstorffsvej 54): 7,30; 9; 11.

Scit. Nikolaj (Strøbyvej 2—4, Hvidovre): 8; 9,30.

Scit. Mariæ (Jens Jessens Vej 7 — ved KB-Hallen): 8; 10; 11,30.

Immaculata (Strandvej 91): 7, 10.

Scit. Augustin (Jagtvej 183): 8; 9.

Scit. Joseph (Griffenfeldtsvej 44).

Den h. Familie (Valby Lægg. 117 A).

Dragør (Øresunds Allé 48): 9.

Søborg: 9.

Nordsjælland:

Kgs. Lyngby (Lyngbygårdsvej 1): 8; 9; 10; 11,30.

Aasebakken (Vor Frue Kloster): 8,30.

Farum (Gl. Farumgård): 7, 9,30.

Asserbo (Skovbovej): 17.

(til og med 3/8).

Fredensborg (Bournonvillesvej 2):

Spørg til Fredensborg 70.

Frederikssund (Hotel »Frederikssund«)

Helsingør (Nygade 8): 8; 10.

Hillerød (Godthåbsvej 24): 10.

Hørsholm (Marievej): 8,30.

Mikkelborg (Strandvejen, ved 27 km-stenen): 8.

Trørød (Vor Frue Kapel).

Øvrige Sjælland:

Allerslev (Allerslev Kloster pr. Lejre): 6,30.

Glostrup (Mellemvej 4) 2. og 4. søndag: 10.

Holbæk (Bakken 11): 7,30; 9,45.

Kalundborg (Lundemarken 15).

Klitborg (Nykøbing S.).

Korsør (Halskov-skolen).

Køge (Bjerggade 22): 8,30; 10.

Ledreborg (Slotskirken, Lejre): 9,30.

Næstved (Præstøvej 29): 8; 10.

Ringsted (Sct. Knudsgade 19): 8; 10.

Roskilde (Frederiksborgvej 11): 8; 10.

Slagelse (Frederiksgade 7): 8; 10.

Taastrup (Køgevej): 2. og 4. søndag: 8,30; andre søndage: 7,30; 10.

Vordingborg (Chr. Winthersvej 4): 2. og 4. søndag i md.: 8; 10.

Lolland-Falster:

Maribo (Ny Østergade 4): 9; 11,30.

Nakskov (Bredgade 47): 9; 10,30.

Nykøbing Falster (Bispegade 12): 7; 9,45; 11,15.

Bornholm:

Aakirkeby (Gregersgade 20): 9,30.

Rønne (Østergade 59): 8; 9,45.

Fyn:

Assens (Nørregade 3) 1. og 3. søndag: 10.

Dalum Kloster (Fruens Bøge).

Nyborg (Vindingevej 9): 7,30; 10.

Odense (Adelgade 1): 8; 10.

Svendborg (Havnegade 1): 7,30; 10.

Rudkøbing (Brogade).

Jylland:

Aabenraa (Søndertorv): 6; 10.

Aalborg (Kastetvej 1): 6; 8; 10.

Aarhus (Rymsgade 26): 7; 8; 10.

Ebeltoft (Villa Pax).

Esbjerg (Nørregade 61): 7; 10.

Fredericia (Sjællandsgade 50): 7; 9,30.

Haderslev (Mariegade 8): 8; 10.

Horsens (Nørregade 19): 7,30; 9,30.

Kolding (Kraulundsgade): 7,30; 9,30.

Randers (Thorsgade 22): 8; 10.

Silkeborg (Hostrupsgade 16): 8; 10.

Sønderborg (Ringridervej 35): 9.

Tønder (Statsseminariet).

Ulstrup Mark (pr. Stenvad).

Vejle (Blegbanken): 7,30; 10.

Viborg (Sct. Leonisgade 12): 8; 10.

Øm (Ømborgen, Emborg pr. Alken): 8.

Sydslesvig:

Flensburg (Heiligengeistgang): 7,30; 9; 10,30.

(Franziskus-Hospital, Dorotheenstr. 36): 6; 8,15.

Mórvig (Sct. Ansgarstr.): 7,30; 10.

Sydsverige:

Malmö (Kanalgatan 2): 8; 10.

Hälsingborg (Munkavangen): 9; 11.

Lund (Råbygatan): 8; 10.

*

Spørg på stedet, hvornår der er gudstjeneste, hvis tidspunktet ikke står anført i ovenstående liste.

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

3. AUGUST 1958

NR. 31

Maribo kloster
et kulturcentrum
i Norden

Malteser-ordenen
på Voergård slot

Messe i Manegen

Midtvejs i livet

Det skønne renaissance-slot sydvest for Sæby i Østsvendsyssel blev opført i 1591 af fru Ingeborg Skeel.

Det skal nu være skandinavisk hovedsæde for den gamle Malteser-orden.

Ejeren af slot og gods, grev Oberbeck-Clausen, overtog det for to år siden og gik straks i gang med en meget kostbar restaurering ude og inde. Voergård slot er af sin nye ejer blevet tilført umådelige kunstskatte, forst og fremmest mangfoldige malerier af klassiske mestre og spulpturer, møbler, porcelæn og værdifulde arkivalier vedrørende fransk historie og kultur flere hundrede år tilbage i tiden.

Malta-ordenen blev stiftet i 1113 af pave Pascel II under navnet »St. Johannes af Jerusalems Hospitals orden«, dens formål var at drive hospital og herberge for kristne pilgrimme i Jerusalem. Ordens-regeringen har sæde i Rom, og den har diplomatisk forbindelse med en række lande. Malta-ordenen har fire medlemmer i Danmark, grev Valdemar af Roskilde, lensbaron Holger Rosenkrantz, cand. jur. Per von Holstein og greve Oberbeck-Clausen, der blev udnævnt ifjor. Greven har iøvrigt skænket Malta-ordenen slottets nordfløj, der foruden kapellet og tilhørende sakristi kommer til at rumme bibliotek, en festsal og andre værelser beregnet for Malta-riddere fra hele verden, når de besøger det skandinaviske hovedsæde.

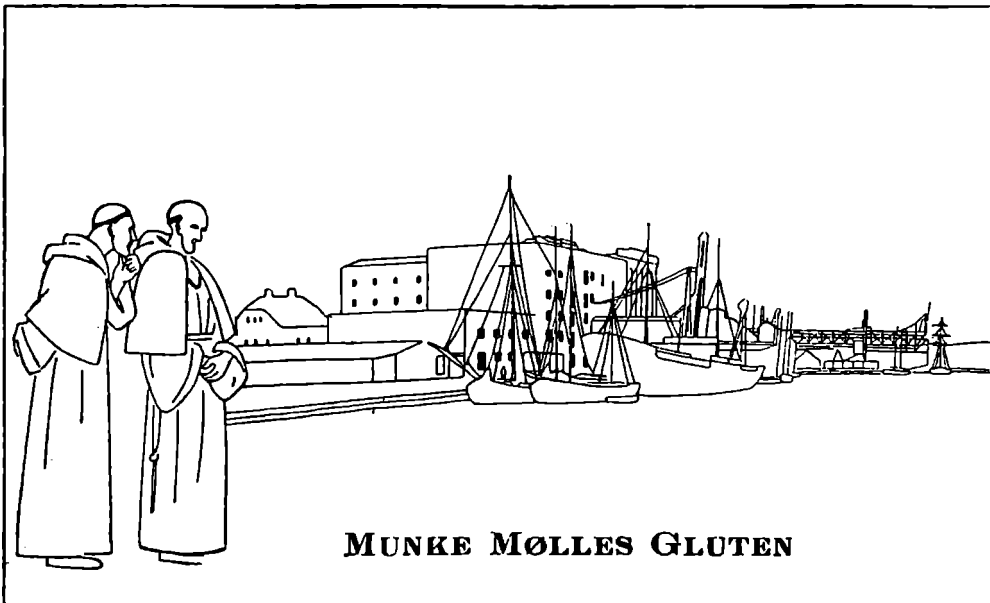
Grev Oberbeck-Clausen oplyser, at Malta-ordenen er den eneste kirkelige organisation under pavedømmet, der har verdslig magt. Der findes nogle tusinde medlemmer af ordenen verden over, og ordenen ejer store godser og besiddelser mange steder i verden. Den har, siden den blev indstiftet i 1113, humanitære og sanitære opgaver; den yder hjælp ved opførelse af hospitaler og poliklinikker og hjælper ved naturkatastrofer og under krige f. eks. i Korea, hvortil der blev sendt lægelig hjælp. Den yder pleje bl. a. til 40.000 spedalske rundt om i verden. »Det er mit håb, at det vil lykkes i Skandinavien at genoprette Malta-ordenen, om ikke i samme omfang som før reformationen, så dog i noget større udstrækning end i øjeblikket,« slutter greven med at sige.

N. K. B.

Malteser-ordenen på Voergård slot

Hovedalteret i det nye kapel med en fransk gobelin, der viser Kristus, som overrækker St. Peter himlens nøgler.

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Voksllys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
Vester 3826

(over Sparakassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft

Algade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

Midtvejs i livet -

Hvem holder af at tilstå, han er blevet midaldrende? I spøg kan vi godt lide at kalde os gamle, og kokettere med vore begyndende skrøbeligheder. Det er så øjensynligt, at vi ikke mener noget med det. Der er dog også dem, der helst bliver ved at betragte sig som unge. De kom i en ung alder ud blandt andre, som var meget ældre. De blev kaldt de unge og er blevet ved at forestille sig at være unge. Af og til minder noget os imidlertid om, at vi ikke kan gøre arbejdet så let som før; af og til forstår vi, at visse glæder ikke længere er glæder. Men vi klynger os fortvivlede til ungdommen - et sikkert bevis på, at den er ved at forlade os. Vi synes, det er så ubarmhjerterigt en dom over os, at vi ikke er unge, men midaldrende.

Barndommens ynde er blevet besunget. Ungdommens friskhed og tiltrækning fylder hvert eneste slægtleds meste litteratur. Alderdommen har sine kunstnere, som afmalte dens ærværdige træk og blide smil i dæmpede farvetoner og et mildt halvllys. Men hvem har turdet fortælle om det midterste slægtled undtagen med spot over dem, der gerne vil synes yngre end de er? Og dog skal vi igennem den tid, måske har vi nået den. Skulle vi så ikke bevidst tage os den for øje, dette frygtede »midtvejs«.

Lad os gøre os klar, at vi er vokset fra ungdommen. Der kommer så meget, som får os til at gentage: »Det kommer jeg aldrig mere til.« Mange interesser må ofres, de interesserer os heller ikke som før, for vi har ikke længere den samme energi og lyst. Det betyder kun, at ungdommen er ovre. Vi er nået midtvejs i livet, hvor vort legeme har nået en vis fysisk udvikling. Det er blevet fastere og roligere, har ikke længere den spændtste kraft og trang til at udfolde kræfterne, som det engang besad. Det er blevet lettere påvirkeligt af vind og vejr, og det er blevet ligesom grovere i vævene.

Er alt dette et helt dårligt billede på den tilsvarende virkning, som de midaldrende år har haft på min sjæl? Også den er blevet roligere, mere fæstnet, mere hærdet, mindre og mindre egnet til at tilpasse sig, mindre rede til at tage imod nye skikke, nye metoder og nye idealer. Den mindes fortiden, men har mindre og mindre sympati med de bevægelser og idealer, som rejser sig omkring den. Vi ser nu på fortiden og nutiden, som var det menneskeheds endelige arbejdsresultat. Vel er vi vokset fra vor fædres stade, men vi er endnu ikke klar over, at det slægtled, vi selv repræsenterer, også er begyndt at sakke bagud. Vi kan ikke få os selv til at anerkende noget nyt, der fremstår, som en rimelig udvikling af ting, vi selv kæmpede for. Vor tålsomhed overfor andre synes at være borte. Vi oplager, at vi måler

tingene efter deres værdi i penge, at vi er skeptiske overfor begejstring og uden tro på idealer.

Da Dante vågnede op midtvejs i livet, befandt han sig i en mørk skov. For os betyder det også mørke, når vi pludselig forstår, hvor langt vi er nået hen. De midterste år er den farligste alder af alle. En dreng og en ung mand har af selve deres unge år så meget godt, at vi bør håbe på deres sejr. Men hvad kan vi sige om de midaldrende med al deres skepsis, ulyst til begejstring og uvilje overfor det usædvanlige eller ubegrænsede? Det er slet ikke svært for den skepsis, vi møder andres forhåbninger med, at få fastest hold i vore egne håb. Vi tør ikke vente, at vi bestandig kan neddæmpe andres iver og dog kunne opvække vor egen. Kun vanskeligt og med megen selvfornægtelse vil vi kunne tale synet af os selv, trængt i bag-

grunden af yngre aspiranter til heldet. Måske vore lidenskaber er blevet roligere, men er så egenkærligheden ikke i vækst? Ser det ikke sommetider ud, som om tabet af lidenskaberne også betød tabet af højsind? Både lidenskab og højsind er så ofte impulsernes resultat.

— — —
Vi må holde øje med vor tro, vort håb og vor kærlighed. Dem vil vi trænge særlig meget til midtvejs i livet - en klar, urøkkelig tro, bygget på det overnaturlige, usynlige, et håb, som klynger sig til Gud trods vore fejl og dårskeer, og en kærlighed, som tager offeret, offeret af os selv som grundtonen i livets harmonier. Vore bønner må være omhyggeligt gennemtænkt, for nu trænger vi til højsind. Lad os gøre dette til vor daglige bestræbelse, finde lejligheder til daglig at øve det, studere det i Kristi liv. Farerne midtvejs i livet er forfærdelige. Det er ikke det hede blods farer eller det svigten de helbrede, men det er egoismens fortærende magt og tabet af alle idealer.

O. P.

10. søndag efter pinse

3. august 1958

FORSKELLIGE NÅDEGAVER

Kirken lever af Herrens nåde. Hans kærlighed opfylder den og er virksom i hvert eneste af dens lemmer. Vi bærer - takket være barmhertigheden hos ham og hans forløsning - hans præg og kaldelse, hver og en. Han har skænket os alle i hvert fald et talent.

Det kan se ud, som om en af de vigtigste nådegaver, kirken forvalter, er de vielser, der meddeles klerikeren. Men det må ikke misforstås eller overdrives - klerikeren er til for folket og ikke omvendt. Gejstligheden har sine egne talenter, som den må vogte og forøge, men hver enkelt kan kun leve og virke med disse takket være Guds hjælp.

Gud fordeler sin nådegaver på de mest forskellige måder. Der er først og fremmest sakramenternes vej - men det er ikke den eneste. Gud er uransagelig, og han tildeler hvert menneske sine gaver, som han selv vil.

Og hvor er disse nådegaver forskelligt fordelt! Hvor mange muligheder har Vor Herre ikke givet os mennesker, uden undtagelse. Hvert eneste menneske er så at sige et spejlbillede af Guds uendelige rigdom. Enhver af os er kaldet til at leve livet og arbejde med disse nådegaver.

Og hvor mange nådegaver giver Vor Herre dog ikke den enkelte! Han giver faderen og moderen nåde til at udøve hvervet som forældre - og hvor megen guddommelig kærlighed har han dog ikke nedlagt i ethvert moderherte? Hvor megen tålmodighed og offersind? Og tænk på de syge! Hvad har han ikke skænket netop dem af tålmodighed og hengivenhed i Guds vilje!

Der er imidlertid ingen tvivl om, at Paulus - i søndagens epistel - først og fremmest tænker på de nådegaver, der har betydning for det kirkelige samfund. Side om side med den hierarkiske orden i kirken gives der en profetisk, som ikke er knyttet til noget sakramentalt hverv.

Frans af Assisi var ligeså vel profet som Savonarola eller Jomfruen af Orleans. De havde hver især deres opgaver og deres særlige nådegaver. Og idag gør benådede lægfolks stemme sig mere og inere hørt indenfor kirken. Dem må vi ikke tvinge til tavshed, dersom vi tror på nådegavernes realitet. Man må ikke bandlyse enhver, der forkynder en ubehagelig eller måske foruroligende sandhed, blot fordi det er lettere. Vi skal glæde os over friheden i modsætning til diktaturet. Vi skal ikke leve i angst, men i tillid - i tillid til, at Gud holder alt i sin hånd, og at det tilkommer ham - og ikke os - at dømme alt og alle.

Nådegaver kan udfolde sig og virke - og de kan kvæles. Derfor formaner Paulus:

Men ånden er virksom i alle nådegaver. Der er bare forskel på, om vi anerkender og fremmer den enkeltes virkninger eller om vi skyder den til side som noget ubehageligt. Jo friere disse nådegaver får lov til at udfolde sig, desto rigere bliver livet for alle. Men det er den samme ånd, der virker i dem alle!

Sognepræsten.

Birgittinerklosteret i Maribo -- som Maribo by skylder sin oprindelse -- rejstes af Erik af Pommern efter et besøg, som kongen i året 1413 aflagde i ordenens moderkloster i Vadstena. Fem år senere forelå den pavelige bekræftelse på oprettelsen af klosteret, »in Skemminge Ottoninsis diocesis«, i landsbyen Skemminge i Odense stift, mellem de to små søer.

Allerede ved århundredets begyndelse havde dronning Margrethe imidlertid taget det første skridt til denne klostergrundlæggelse, idet hun i 1408 havde skænket Grimstrupgård til ordenen.

Klosteret voksede sig hurtigt stort og udbyggedes til et fuldstændigt Birgittinerkloster, og efterhånden erhvervede det takket være kongers og privates gunst -- et betydeligt jordtiliggende. Klosteret blev moderkloster for andre, deriblandt Gnadenberg i Bayern, og i de hundrede år, der blev forundt det at eksistere inden reformationen, udviklede der sig et rigt kloster- og kulturliv.

Ejendommelig nok kom klosteret til at overleve reformationen, velsagtens dog mest, fordi adelen på daværende tidspunkt ønskede at bevare det som hjemsted for adelsfrøkener, men i 1621 blev det dog definitivt nedlagt, og bygninger og gods skænket til Sorø akademi. Klosterbygningerne forsvandt med undtagelse af den store kirke. Skemminge blev til Maribo.

*

Den hellige Birgittas orden blev her i Norden et kulturelt centrum for senmiddelalderen og udøvede sin indflydelse på høj og lav, på læg og lærd. En af dem, der blev mest greben af denne bevægelse, var dronning Margrethe, der lige fra sin tidligste barndom blev fyldt med beundring for Birgitta. Det var også hende, der flere gange havde henvendt sig til Rom for at opnå Birgittas kanonisation, som Bonifacius IX udtrykkelig fremhæver.

Maribo kloster

*Et kulturcentrum
i Norden*

▲ Ruinerne af fløjen, der var fælles for gamle og ny kloster. I baggrunden kirken.

← Ruinerne -- set mod søen.

Gentagne gange valfartede hun til Vadstena, hvor hun i 1403 blev optaget som oblat søster. Ved denne lejlighed kyssede hun i al ærbødighed brødrenes og søstrenes hænder. Hun fortalte også, hvorledes Birgitta havde vist sig for hende i drømme og opfordret hende til at være god mod klostret. Her søgte hun hos brødre og søstre mod og kraft til sin gerning.

Det indre af den nuværende Maribo domkirke - i sin tid klosterkirke for Birgittinerklosteret i Skemminge. Et af de skønneste kirkeinteriører i hele Norden.

Her kunne hun tale med broder Ivan, der sammen med den hellige Birgitta havde været i Rom, men nu var ramt af et slagtilfælde, og med broder Andreas, der havde døjet så meget i Saracenernes fangenskab, og med den blinde broder Bent. Og at se og at høre den 110 år gamle, men åndsfriske søster Ramborg var ligefrem en oplevelse.

Døden havde forhindret Margrethe i at omplante ordenen til Danmark. Men da Erik af Pommern i maj 1413 var i Vadstena, lovede han at udføre denne plan. For at skaffe midlerne opfordrede han derfor 4 år senere sammen med ærkebiskoppen alle i riget, der var over 16 år gamle, til et bidrag af een penning, og dermed blev Maribo kloster stiftet.

Også i kulturel henseende blev Maribo påvirket af Vadstena. Den vigtigste rolle i alle birgittinerklostrene spillede nok Sankt Brigittas visioner. Det ville blive for vidtløftigt her at fortælle om ordningen og redaktionen af disse åbenbaringer, som hendes skriftefader Alfonsus af Jaen og andre var foretaget.

Også turde det være af interesse at vide, at man har et par blade af disse åbenbaringer, som Birgitta egenhændigt har skrevet. Hvor udbredte disse skrifter var, viser de mange bogforegørelser og Paulus Heliæ offentlige rensning til hendes spådom om Christiern II. Vi ved, at broder Joannis af Vadstena beskæftigede sig ned Birgittas åbenbaringer, og Kalnar-manuskriptet og Codex Falkenbergensis stammer måske også fra dette kloster.

Også i Maribo afskrev og oversatte man Sankt Birgittas åbenbaringer. Ivorledes skulle det ellers forklares, t en lollandsk præst, hr. Peder Relesen, havde kunnet foretage de overrettelser, der findes i Codex 949 fra

Karen Brahes bibliotek? Hvis han ikke havde haft en original, havde han ikke kunnet gøre det. Og hvor skulle originalen på Lolland komme fra, hvis ikke fra Maribo?

Til et regulært klosterliv hører der også fællesbønner. Mangler disse, er der ikke mere noget klosterliv. Og disse var i brug hos birgittinerne, så længe en broder og søster endnu var i live. Således var det i Sverige, således også i Danmark. Også efter reformationens indførelse. For Sveriges vedkommende er det let at forstå. Sverige havde dengang en katolsk dronning og en konge, der viste sympati for gemalindens religion, så at Paven endog sendte et legat, Antonio Possentino, til ham i håb om at vinde ham for kirken. Kongeparret sendte oftere gaver til Vadstena og Nådendal, og i brevet fra 1775 opfordrede Katarina søstre til fællesbøn og sang. Og skønt der i Danmark på dette tidspunkt næppe herskede en katolskvenlig ånd, kunne reformationen alligevel ikke få bugt med Sankt Brigittas børn. Endnu i 1563 klagede biskop Niels Jespersen over, at søstrene i Maribo holdt fast ved den katolske kirkes afguderier, havde ugudelige, d. v. s. papistiske, bønnebøger og bad til helgener, navnlig Jomfru Maria. Til dette brug måtte der afskrives bøger. Også heri gav Vadstena det bedste eksempel. Danskeren Thydekinus skrev der sit »Hymnarium«. Thoricus et »Speculum historiale« og Erik et »Missale« og et »Antiphonarium«. Også fra Maribo ejer vi endnu et par sådanne bøger. En har tilhørt abbedissen Anna Brahe, der i 1497 har ladet den afskrive. Efter hendes død fik søsteren Birgitta den, som atter testamenterede den til en tredje søster Elisabeth. Det er en Codex på 214 pergamentblade og 6 papirblade. Af indholdet skal her

Birgitta-tavlen i Maribo domkirke. anses for at være det ældste lærredsmaleri i Norden.

I korte træk —

Flere kendte franske katolikker har modtaget æresbevisninger. Monsignore Edouard Loutil, der har skrevet i »La Croix« regelmæssigt siden 1889 under pseudonymet »Pierre l'Ermite«, og som nu er 95 år gammel, har modtaget en prisbelønning af det Franske Akademi. Han er sognepræst ved Saint-François-de-Sales kirken i Paris. Professor Jacques Maritain, som stadig bor i USA, har fået æreslegionens kors. Det samme gælder Abbé Brevil, den verdenskendte specialist i forhistoriske hule-malerier.

I 1960 vil den 37. internationale eukaristiske kongres blive afholdt i München, anlagtligt fra 31. juli og en uge ind i august. Hjelpebiskoppen i München, Mgr. Johannes Neuhaeusler står i spidsen for forberedelserne. Det bliver den tredje internationale eukaristiske kongres, som finder sted i Tyskland. Den første var i 1907 i Metz, som dengang var tysk, den anden i 1909 i Köln.

Den indiske præsident, Rajendra Prasad, har nedlagt veto mod loven om nationalisering af de private skoler i den kommunistisk styrede stat Kerala. Statens undervisningsminister hævder, at den blot er tilbagesendt for at undergå enkelte rettelser, men faktisk vil den ikke blive godkendt af præsidenten, for den er totalt ændret.

Biskoppen af Angers i Frankrig har ligesom tidligere ærkebiskoppen af Toulouse - forordnet, at der ikke længere må gøres forskel på rige og fattige ved begravelser. »En kristen begravelse,« siger biskoppen, »er ikke en social ritus, men en ceremoni, som kræver en atmosfære af oprigtig fromhed.«

Den 10. juli blev kardinal Stepinak opereret i højre ben for en blodsygdom. Operationen, der vel ikke var stor, men dog giver anledning til nogen angstelse, fandt sted i dagligstuen i det lille hus, hvor kardinalen bor i sin fødeby Krastik.

kun anføres en slutningsbøn til ære for Marias 7 glæder:

»For denne glæde beder jeg dig, bed dit allerkæreste barn for mig. Det han mig frelser ud af min nød, og glæder mig udi min hårde død«.

Også Marine Ifsdatters bønnebog og temmelig sikkert to andre af den Arn. Magn. samling stammer fra Maribo.

Når der her skrives om Maribo kloster som kulturhistorisk centrum, kan den bog ikke forbigås, der betegnes som det 17. århundredes ypperste danske prosaværk og delvis blev redigeret og omarbejdet på dette sted, og det så meget des mere, som Leonora Christina havde givet sin yngste søn Leo Ulfeld, der jo var katolik, »Jammersminde« til opbevaring. Fra hans efterkommere har nationalhistorisk museum på Frederiksborg 1921 erhvervet denne kostbare skal.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

August:

3. S. 10. Søndag e. Pinse (687-62); 2. bøn (kun i st. Messer): Genfindelsen af St. Stefans relikvier (1029); præf. (521).
4. M. St. Dominicus (1029); alm. (hvid) præf. (525).
5. Ti. Jomfru Maria i Sne (1030); (hvid) præf. (522).
6. O. Vor Herres Jesu Kristi Forklarelse (1030-104); 2. bøn: St. Xystus II, St. Felicissimus og St. Agapitus ([28]); alm. præf. (52g).
7. T. St. Cajetan (1033); 2. bøn: St. Donat; alm. præf. (525).
8. F. † St. Cyriacus, St. Largus og (rød) St. Smaragdus (1034); alm. præf. (525).
9. L. St. Johannes Maria Vianney, (hvid) »Sognepræsten fra Ars« ([46]); 2. bøn: Vigilien til St. Laurentius (1037), 3. bøn: St. Romanus (1037); alm. præf. (525). -- Eller:
- (violet) Vigille til St. Laurentius (1036); 2. bøn: St. Johannes M. Vianney ([47]), 3. bøn: St. Romanus (1037); alm. præf. (525).
10. S. St. Laurentius, Diakon (1038 (rød) --105).

NB. Særtryk (latinsk-dansk) af Messen den 15. Aug. (der ikke findes i nogen af messebøgerne) faas i St. Ansgars Boghandel og i Katholsk Boghandel (pris 40 øre).

Huslærer

Myndig, ung katolsk mand, der kan læse med en dreng (4. mellems pensum) samt læse lektier med to mindre drenge, søges til ca. 15. august.

Godsejer E. v. Folsach,
Storskoven pr. Dronninglund.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16-17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9-10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Announce/d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 103, 1., Kbhvn. Ø., Tlf. TRia 5394, kl. 8-10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Halrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Det kniber med La Faluche

Til levitmassen i st. Ansgars kirke på Mariæ optagelse den 15. august kl. 20 synger det katolske studenterkor fra Paris, La Faluche, og aftenen efter synger det ved en koncert i universitetets festsal. Det er altså ikke korets sang, det kniber med; det er indkvarteringen! Indtil nu har ganske få værter meldt sig, og det drejer sig kun om tiden fra d. 15. om aftenen til d. 17. om morgenen. I tillid til tidligere vellykket indkvartering af koret håber jeg, at det kun er ferien, der har spillet ind. Eventuelle værter, der kan tage en eller flere studenter eller studiner, bedes henvende sig til brandinspektør Bolt-Jørgensen, Classensgade 15, Ø. Tlf. ØB 8768, der ordner den praktiske side af sagen.

Kjeld Geertz-Hansen.

*

Ny tværføj til Sct. Hedvigs klinik

Sct. Hedvigs klinik i Kolding er nu i stand til at gennemføre den længe projekterede hospitalsmæssige udvidelse og modernisering til ialt ca. 700.000 kr., efter at der nu er modtaget materialebevilling til byggeriet. Det vil blive igangsat med det samme.

Udvidelsen omfatter en 5-etagers tværføj ind i haven ud for hovedindgangen. Med mellemfløj til det bestående komplekx bliver nybygningen 27 meter lang, og den kommer bl. a. til at rumme en øjen-operationssstue, et ortopædisk øvelsesrum, 15 sengepladser, forskellige skyllerum og baderum m. m. og til søstrenes eget brug et nyt kapel samt visse behøvsrum.

Den ny hospitalsfløj er tegnet af arkitektfirmaet P. E. Petersen & K. Bramsen, Kolding, og den rådgivende ingeniør for byggeriet er J. Ingemann Gregersen.

Udvidelsen og moderniseringen ventes afsluttet om et årstid.

KONGERIGET-DANMARK %

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse
LEVERANDØR TIL KATOLSKKE HOSPITALER

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benson

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Støtte til gode films

Det Internationale Katolske Filmbureau - OCIC - har udsendt en opfordring til alle troende om at bidrage til en virkelig indsats for den værdifulde film. Ved møderne, der afholdes i forbindelse med den nyligt stedfunde OCIC-kongres i Paris, drøftedes problemerne omkring den værdifulde film og i en resolution rettedes en henvendelse til katolikerne om en positiv indstilling til sagen. De troende bør tilkendegive deres indstilling ved at se værdifulde film og på denne måde støtte de producenter og biografere, der er villige til at fremme den gode films sag. Filmproducenterne opfordredes samtidigt til at fremstille film, overfor hvilke der ikke kan være noget at indvende og som taler til filmspublikummets sunde følelser. Efter en henvisning til de enkelte filmproducenter, der bevidst misbruger filmen, rettede OCIC en henstilling til den offentlige myndighed, til filmproducenterne, filmudlejerne og pressen om at tage hensyn til det brede publikums moralske og kulturelle behov og på denne måde lette filmstærenes opgaven. I henstillingen til pres-

sen krævede OCIC sluttelig, at man ikke vender op og ned på værdierne rækkefølge, men i filmkritiken søger at lægge vægten på filmens moralske indhold; fremfor alt måtte man drage omsorg for, at filmen tjener menneskets værdighed.

I kongressen deltog ialt henved 160 OCIC-delegerede fra 27 forskellige lande samt ærkebiskoppen af Paris. Maurice Kardinal Feltin samt hjælpebiskopperne Le Cordier (Paris) og Ménager (Versailles), hvilken sidste tillige er generalsekretær for Katolsk Aktion i Frankrig. Den Hellige Stol var repræsenteret af mgr. Albino Gallitto fra den Pavelige Kommission for film, radio og fjernsyn. I tilslutning til kongressen drøftede OCIC's generalsekretær aktuelle filmsproblemer. (KNA).

Den 13. Internationale Katolske Spejderkongres

afholdtes i Wien i dagene d. 28/5--1/6 og indledtes med en messe i Schönbrunn slotskapel, læst af kongressens protektor, Wiens ærkebiskop dr. Franz König.

Hovedemnet for kongressen var den missionerende kirke og det katolske spejderarbejdes plads i denne. Professor P. Lambert Koch SVD indledte med to referater, hvori han for det første redegjorde for menneskeheden's nuværende situation, den store tilvækst af mennesker, de mange der lider nød, skønt naturen er rig og menneskenes opfindsomhed stor. Et samarbejde mellem alle mennesker er nødvendigt, det er en kæmpeopgave at få dette samarbejde igang. Dette vedrører os alle, det er ikke nok, at vi arbejder på vor egen helliggørelse, at vi bliver »flaskekristne«, d. v. s. lukker os selv inde med Kristus som i en flaske. Gud og næstekærlighed hører sammen, det er kristendom. Vi må være kirke, det er tidens krav, og vi må stille vor viden til kirkens rådighed. Professor Koch nævnte de særligt lave tal på praktiserende katolikker i de forskellige katolske lande. For at være missionærer er det ikke nødvendigt at rejse til andre verdensdele, der er en stor arbejdsmark i Europa.

Den franske spejderchef Michel Rigal talte om de muligheder, vi har til gennem vort spejderarbejde at missionere og nævnte, at det var i spejderarbejdet, at man fandt den virkelige broderskabsånd; hvor let det var at komme i kontakt med spejdere i alle lande og af alle konfessioner.

I kongressen deltog 17 nationer. Der blev også lejlighed til at høre lidt om missionsarbejde i Sydamerika og spejderarbejde i Israel.

Det, der vel nok gjorde størst indtryk på os, var et besøg ved »jerntræppet«. Først besøgte vi den østrigske flygtningebiskop, dr. Laszlo i Eisenstadt og tog derfra til Schattendorf, hvor vi stod ved pigtrådshegnet og så på ungarske bevogtningstårne og et dødt ingenmandsland, hvor det eneste liv var vagtsoldaterne. Her fortalte landesrat Lentsch lidt om, hvad det vil sige at leve på den anden side af pigtråden. Hans referat fulgtes af tre korte andagter på henholdsvis tysk, engelsk og fransk. Det var et gripende øjeblik, da trosbekendelsen på tysk lød her, bedt i fællesskab med børnene fra den lille by, der havde set meget nysgerrigt på os og havde foræret os små blomsterbuketter.

Der var arrangeret flere interessante besøg for os, ligesom vi var budeskanser Ludvig Figl's gæster ved en middag på Kahlenberg, men det bedste var dog dette, atter i nogle dage at være sammen med gode venner fra forskellige lande og med dem drøfte det, der er hovedinteressen for os alle - vort katolske spejderarbejde.

L. Fausbøll.

Ferielukning

Katolske menighedsplejer er lukket hele august måned.

Messe i Hornbæk

I tiden fra 4.--25. august, muligvis til 1. september, vil der hver dag blive læst messe på Trouvillevej 2. Tidspunktet kan oplyses ved telefonisk henvendelse til Lili Howitz, tlf. Hornbæk 238, bedst kl. 12,30.

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandefabrik
Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 · Telefon 4895
Lev. tlf. Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

MEIERIET *Vesterbo*

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Messe i manegen

Overalt hvor den slanke unge pater viser sig ved indgangen til cirkusteltene bliver han modtaget med åbne arme. Teltfolkene er nemlig klar over, at her er en mand, der har forståelse for dem og som har hjertet på rette sted. Men denne glæde er ikke altid helt fri for en smule egoisme — pater Begemann fungerer nemlig tit og ofte også som postbud mellem flere cirkus, og denne hans virksomhed er ingenlunde uden betydning. Tit og ofte er der nemlig tilfælde, hvor manden arbejder i et cirkus og konen i et andet, og da der kan gå længe imellem, at ægtefællerne ser noget til hinanden, så fungerer pateren som post og formidler brevvekslingen mellem dem.

For nylig havde pater Begemann — for blot at nævne et eksempel — lige været i Belgien, og herfra bragte han et brev med fra en løvetæmmerske i et cirkus Williams — til manden, der også omgikkes løver, men blot i et andet cirkus, hvor pateren kom hen samme aften. Og så kunne han samtidig ventilere muligheden for, at de to »løvetæmmere« måske trods travlheden alligevel kunne mødes en dag inden alt for længe.

Det var nu imidlertid ingen helt let sag for den unge præst at finde indpas i disse cirkuskredse. Teltets folk har deres egen »jargon« og er som regel meget reserveret overfor fremmede. Men det rørte ham ikke — han gav ikke op, og så snart hans foresatte havde givet deres samtykke til hans arbejdsfelt, blev han »cirkuspater«. Det egentlige initiativ til dette lidt ejendommelige arbejdsområde kom ved et møde i Østrig mellem pater Begemann, den kendte tyske folkeprædikant pater Leppich og en kendt cirkusdirektør. Pater Begemann blev straks grebet af opgaven og begyndte sine »tilnærmelsesforsøg«. Inden længe fik han da også foden indenfor — »jeg skal sige Dem noget, det er nemlig noget helt andet, når man spiser sin mad sammen med en linedanser eller når man er klar over, at kloven fører et forbilledligt familieliv og at hans »foryrykte« partner bag masken er en alvorlig og belæst mand. Og når jeg kan se, at denne eller hin sabelslugerske er en god moder for sine børn, ja, så får man en helt anden indstilling til arbejdet.«

Men man skal først og fremmest være klar over, at det og det arbejde, der ser så legende let ud i manegen, i virkeligheden er meget farligt og krævende og er resultatet af lang tids umådelige flid og hård træning. Og så må man være klar over, at teltets folk ikke kan leve som almindelige borgere, men må tage mange ubehageligheder med i købet sammen med det hårde arbejde.

Og det lykkedes pater Begemann at bane sig vej. Resultatet af hans »første-optræden« i manegen — han holder nemlig sine gudstjenester der,

Med „cirkus-pateren“ gennem Europa

hvor artisten arbejder dag for dag — var nemlig uventet stort: tre kineserbørn blev døbt, en del 13—14-årige gik til deres første hellige kommunion og et enkelt par blev lykkeligt smedet i hymens lænker. Pater Begemann blev »akcepteret«, og inden han nåede det næste cirkus, var man der klar over, at han var helt »allright«.

Tit og ofte ankommer han i en lys cottoncoat og med en stribet skjorte, men han er ligeså godt kendt, som hvis han arriverede i sin sorte kjole. Det kommer ikke an på tøjet, og slet ikke i en cirkus.

Pater Begemann ville imidlertid næppe været kommet så godt til rette med det færende folk, dersom disse ikke ret hurtigt var blevet klar over, at han tog sig sit job alvorligt og at han bag enhver spøg ikke tabte sit mål af syne.

Idag er den unge jesuit kendt af så godt som alle færende folk i Europa. Snart dukker han op blandt dem på cykel, snart med fly, snart i Holland, snart i Sverige — for få timer senere at være hos et andet cirkus i Tyskland.

Selvfølge var der vanskeligheder i starten. Man mente, at den stedlige præst også kunne sørge for de færen-

de folk, men selv om denne — med den allerbedste vilje — søgte at komme disse imøde, så havde de sikkert brudt deres teltpæle op inden det lykkedes ham at komme på talefod med dem. Men nu er det stadig det samme præsteansigt, der dukker op, og pater Begemann hører til cirkus ligeså vel som klovn X eller artist Y.

En lille ting, der er meget betegnende for paterens hele indstilling, er den omstændighed, at han har anskaffet sig et par gummistøvler til den regnfulde tid. Da direktøren for cirkus Williams en dag spurgte: »Hvor er vores pater henne?«, så pegede manden ved kassen bare bag ud med tommelfingeren: »Han er ude bagved« — og der stod den lange lyshårede pater — med gummistøvler på — og hjalp til med at ramme teltpløkke ned.

Og pater Begemann henvender sig ikke blot til katolikkerne blandt de færende folk — han har også et ord til anderledestroende. Enhver kan komme til ham og er lige velkommen, og han er altid rede med råd og dåd. Det er hans store ønske, at han måtte kunne nå så vidt, at alle artisterne uden undtagelse må få tillid til ham.

Det egentlige initiativ til denne »cirkussjælesorg« udgik fra den amerikanske pater Sullivan, der har virket med held på dette område nu i adskillige år.

Gudstjenesten i manegen er selvsagt denne sjælesorgs store øjeblikke, og cirkusfolkene respekterer og samles om denne. Et ord i rette tid og på rette sted er helt i sin orden, og teltet, der ellers giver genlyd af børnenes jubel og tilskuernes bifald, bliver da for en stund til et sakralt rum, hvor gudstjenesten bliver en indtrængende og uforglemmelig oplevelse.

Højdepunktet er messen i manegen.

Katolsk

Ugeblad

106. ÅRGANG

10. AUGUST 1958

NR. 32

SKÆRPES SITUATIONEN FOR KIRKEN I POLEN PÅNY?

Tegn på at regeringen fortryder indrømmelserne efter oktoberrevolutionen i 1956

Den polske kirkes primas, ærkebiskoppen af Warszawa, kardinal Wyszynski, opholder sig for øjeblikket i det polske Mariavalfartssted Czenstochowa, hvor det polske politi i slutningen af juli ganske overraskende foretog en vældig razzia i det berømte Jasna Gora-kloster. Kardinalens tilstedeværelse i Czenstochowa har bidraget til at berolige stemningen blandt befolkningen, der var meget spændt som følge af statsovergrebet mod klosteret.

„Osservatore Romano“:

Fouroligende tegn

I en kommentar til begivenhederne i Czenstochowa skriver Vatikanets blad, »Osservatore Romano«, at tildragelsen i Czenstochowa utvivlsomt må betragtes som et foruroligende tegn på en ændret holdning overfor den katolske kirke indenfor den polske regering.

Selv om man bedømmer de foreliggende meddelelser meget forsigtigt, synes politiaktioner mod klosteret på Jasna Gora så afgjort at have haft en demonstrativ karakter. Efter disse tildragelser og de beskyldninger, der siden da er fremkommet mod den katolske kirke i de polske kommunisters centralorgan, er der grund til at befrygte, at katolikkerne i Polen påny går hårdere tider i møde. Kommunisterne synes nu at være indstillet på at inddrage de friheder, som de efter oktoberrevolutionen i 1956 tilstod kirken i den hensigt at berolige den offentlige mening.

*

Ministeren for kirkelige anliggender i Polen, Sztachelski, har imidlertid foranlediget nedsat en »blandet kommission«, der skal søge at bilægge tildragelser på Jasna Gora og det dermed opståede spændte forhold mellem kirke og stat i Polen. Der foreligger imidlertid stadig ingen resultater fra kommissionen, og i sædvanligvis velunderrettede kredse i den polske hovedstad er man af den mening,

at den omstændighed, at der intet kommunique er udsendt om kommissionens arbejde, må betragtes som et tegn på, at der ingen enighed er opnået.

Imidlertid synes det, at alle de hidtil indløbne meddelelser fra Polen at tyde på, at det drejer sig om rent saglige modsætninger, der ikke tyder på nogen direkte kirkefjendtlig indstilling hos regeringen Gomulka. Det tyder langt snarere på, at Gomulka nærer frygt for, at den katolske kirke i Polen skal blive for stærk og få al for stor selvstændighed. Hans bestræbelser går derfor formentlig ud på, at dæmme op for kirkens virksomhed og indflydelse. (KNA).

Frankrig valfarter til Lourdes

Det katolske Frankrig foranstalter i dagene 18.—22. august en stor pilgrimsfærd til Lourdes under ledelse af ærkebiskoppen af Lyon, kardinal Gerlier, der deltager omkring 50.000 franskmænd i valfarten, hvor de — som kardinal Gerlier fremhæver — vil bede for Frankrig og for verdensfreden.

I denne valfart deltager et betydeligt antal katolske politikere med præsidenten for Europa-parlamentet, Robert Schuman, i spidsen. En række af regeringen de Gaulle's medlemmer er blandt deltagerne, såsom ministre Pierre Pflimlin, Robert Bursu og Edmont Michelet. (KNA).

Ikke til Moskva!

I modsætning til hvad der har været meddelt i dagspressen vil ingen af de jesuitterpatres, der er knyttet til det pavelige observatorium i Castel Gandolfo, deltage i den forestående Internationale Astronomkongres i Moskva.

Det erklæres på velinformeret hold

PAVE PIUS XII KALDER TIL BØN OM FRED

60.000 piger
på Peterspladsen

Malta-ordenen på
Voergaard

Kristendom og kirke

Religiøsitet i USA

Oblatpatrene til Grønland

Ungarns episkopat hos Ferencz Münnich

Drøftelser mellem stat og kirke „under
venskabelige former“
erklærer kommunistisk pressebureau

Det officielle ungarske pressebureau MTI meddeler, at den ungarske ministerpræsident Ferencz Münnich sidste uge har modtaget det ungarske episkopat til en drøftelse. Biskopperne var mødt op med ærkebiskop Groesz af Kalosca i spidsen. Ved mødet fremsattes der en »venskabelig meningsudveksling om aktuelle spørgsmål i relationerne mellem stat og kirke«, meddeler MTI. Fra den ungarske regering var endvidere mødt statsminister Kallai, undervisningsministerens stedfortræder Aczel samt souschefen i departementet for kirkelige anliggender, Miklos.

I anledning af denne meddelelse udtaler man på kompetent sted i Wien, at det af meddelelsen hverken fremgår om samtlige medlemmer af det ungarske episkopat deltog i mødet eller hvilke spørgsmål der er blevet drøftet. Ved vurderingen af meddelelsen må man imidlertid erindre den yderst vanskelige situation, som den katolske kirke befinder sig i i Ungarn idag. Den senere tids udvikling viser

(sluttes på bagsiden)

i Vatikanet, at indbydelsen til deltagelse i kongressen har måttet afvises af forskellige grunde.

*

Derimod agter den nordamerikanske Steyler-pater, dr. Johannes Koster, der er knyttet som astronom til universitetet i Legon ved Akkra i Ghana (Afrika) sig til Moskva for at deltage i kongressen, der afholdes der i anledning af det geofysiske år. Pater Koster er blevet kendt i videnskabelige kredse på grund af sine resultatrige observationer af de russiske og amerikanske jorddrabarter, der har været ganske særligt gunstige at observere ved Ækvator på grund af de astrofysiske forhold der. (KNA).

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON
naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 6954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

*Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed*

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Støt annoncørerne

Andersen og Meyers Eft

Otto Larsen . Ramsherred 31 . Telf. 22530

*Lys . Kraft . Varme
Leverandør f. Sct. Ansvars Klinik*

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

*Smede- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Gasmester, Specialitet: Centralvarme*

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen
Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade: Tlf. 85 03 00

*Leverandør til
de katolske Institutioner*

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

*Indt. A. Brostrøm
Ing. M. af l.*

*Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester
Sanitet - Centralvarme
Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433*

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tomrermester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

Mathias
Christensen
TLF.
215 56 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 3 42 33

Aalborg

Religiøsitetten i Amerika

Resultatet af et rundspørge

Det amerikanske »Catholic Digest« foranstaltede for nogen tid siden et rundspørge i samtlige amerikanske stater og konstaterede derigennem, at 99 % af staternes indbyggere tror på Gud. Dersom disse 99 % ville bevise deres tro ved regelmæssigt at gå i kirke, da ville det stå vel til for religionens sag. Men hvor mange går virkelig i kirke? For at få svar også på dette spørgsmål, har »Catholic Digest« foranstaltet et nyt rundspørge. Der blev forelagt følgende spørgsmål: »Har De i sidste kvartal overværet gudstjeneste om søndagen eller på sabbaten? I bekræftende fald da hvor mange gange?«

Svarene på disse spørgsmål opdelt i det store og hele den amerikanske befolkning i tre grupper: Af de voksne (personer over 18 år) går 35 millioner ikke i kirke, 38 millioner går nu og da, og 35 millioner går hver søndag i kirke. Gradueringen indenfor den kategori, der søger kirke, er følgende: 11 % en gang om måneden eller mindre, 12 % to gange om måneden og 13 % tre gange om måneden. Man kan altså konstatere, at i al almindelighed går omkring 6 af 10 amerikanere i kirke om måneden. Overfor disse svar må man imidlertid fastslå, at det at gå i kirke for amerikanerne er ensbetydende med aktiv deltagelse i liturgi eller religiøse ceremonier, hvormed de giver udtryk for gudsdyrkelse. Kirken er det sted, hvor menneskene samles til dette formål. At gå i kirke er derfor et udtryk for deres tro. Gudstjenestens former har mange navne, lige fra katolikernes »hellige messeoffer« til andre konfessioners »høn-gudstjeneste«, »nadværgudstjeneste«, »bedetimer« eller slet og ret »gudstjeneste«.

Kirkerne i USA modtager ingen direkte støtte fra regeringen. De modtager kun en indirekte hjælp for så vidt som kirkerne er fritaget for grundskat. De er fri institutioner, der underholder sig selv. Hvad angår kirkebygningerne, så er det snart murstens- eller betonbygninger, snart trækirker eller for visse trossamfunds vedkommende — slet og ret telte. En statistik fra »De amerikanske kirkers årbog« viser, at der i USA findes i alt 284.592 kirker, synagoger og missionsstationer. Men alle disse kirker er langt fra overfyldte, adskillige af dem tværtimod. Ganske vist findes der en masse mennesker, der på grund af deres tro egentlig burde gå i kirke,

men den over hele Amerika så udbredte propaganda »Gå i kirke om søndagen« eller »tag din ven med i kirke« har — efter hvad de mange tomme bænkerader viser — kun ført til meget små resultater.

Sammenligner man de tre største religiøse grupper, protestanter, katolikker og jøder, viser der sig en bemærkelsesværdig forskel i kirkebesøgene: det viser sig, at af dem, der betegner sig selv som Katolikker, går 18 % overhovedet ikke i kirke, medens 62 % går i kirke hver søndag. Da katolikkerne jo har pligt til at gå i kirke om søndagen, kan man heraf drage den slutning, at de 18 % væsentligt sammensættes af dem, der tidligere var aktive i troen, men i dag ikke længere er det, omend de stadig betegner sig som katolikker. Og blandt katolikkerne er tallet på dem, der regelmæssigt går i kirke, også meget talende: 6 %

kommer en gang om måneden, 6 % to gange om måneden og 8 % tre gange om måneden. Man har lov til at antage, at de, der kun kommer en eller to gange om måneden, for det meste er undskyldte, eftersom der i mange egne kun læses messe en å to gange om måneden. Sygdom, dårligt vejr, små børn og andre årsager er også undskyldningsgrunde. Man kan derfor roligt regne med, at ca. 82 % af Amerikas katolikker opfylder deres søndagspligt.

Hos protestanter af alle retninger, d. v. s. de øvrige kristne, ikke-katolske religionssamfund, konstaterer rundspørgen et langt større uregelmæssighed i kirkebesøgene. Her er tallet på dem, der ikke går i kirke, langt større, nemlig 32 %, 25 % går i kirke hver søndag, 14 % en gang om måneden, 13 % to gange om måneden og 16 % tre gange om måneden. Dette giver et samlet tal på 75 %, hvilket vil sige, at 6 af 8 personer ikke praktiserer deres tro. De 43 %, som kommer regelmæssigt, er naturligvis ofte forhindret i regelmæssigt kirkebesøg af lignende grunde som katolikkerne. Her spiller

(sluttes på bagsiden)

Mariae Optagelse i Himlen

(Borgognone, † 1523).

Hør, min datter, og giv agt og bøj dit øre; og kongen vil finde behag i din skønhed. I al sin pragt holder kongedatteren sit indtog; guldindvirket er hendes klædebon.

Gradualevers på
Mariae Optagelses fest.

Pave Pius XII kalder hele verden til bøn om fred

NOTER

Pastor M. A. Cornelissen O. Praem død

Mandag den 28. juli afgik rektor ved Hedvigssøstrenes klinik i Kolding, pastor M. A. Cornelissen O. Praem, ved døden ganske pludseligt.

Pastor Cornelissen var født i Belgien i 1878 og blev præsteviet i 1903. I 1924 kom han til Danmark og virkede i en årrække som sognepræst ved Skt. Nikolaj kirke i Esbjerg. Siden 1930 havde pastor Cornelissen været knyttet til Skt. Hedvigs klinik i Kolding. R. I. P.

af de fornødne midler og livsfornødenheder, vil kunne nå frem til værdigere livsbetingelser ved en lykkelig bilæggelse af de sociale stridigheder.«

Den Hellige Faders store bekymringer

Der er to ting, der fylder den Hellige Fader med ganske særlig ængstelse og bekymring: »På den ene side

Mandag d. 14. juli — umiddelbart inden krisen i nær-østkonglikten satte ind og brutalt mindede os alle om, hvor uhyggeligt nær verden faktisk står ved en ny verdenskrig — udsendte den Hellige Fader en bemærkelsesværdig verdensrundskrivelse, hvori han ganske klart trækker linierne op for den dødsensalvorlige situation og årsagerne dertil og samtidig opfordrer til bøn og til kristen livsfornøelse for derigennem at fjerne farerne og bane vej for fredelige tider for kirken og hele menneskeheden. Vi bringer i det følgende de væsentlige tanker i rundskrivelsen.

Årsagerne til den farlige verdenssituation

Til indledning udtalte den Hellige Fader: »Til trods for at verdenskrigens brand er slukket, hersker der dog stadig ikke nogen virkelig fred i verden. Den broderlige forståelse mellem menneskene har til stadighed ikke slået rødder. I det skjulte trives tve- dragtens kim og fra tid til anden bryder den ud og holder menneskene i spændt ængstelse og det så meget des mere som de skrækkeligste af de våben, som menneskeånden endnu har udpønsket, rummer en så uhyre magt, at de ikke blot vil kunne drage de besejrede men også sejrherrene og hele menneskeheden med sig ud i den totale undergang.«

Den Hellige Fader betegnede derpå ringeagtning for Guds og kristendommens autoritet som den egentlige årsag til den nuværende spændte verdenssituation og udtalte derefter:

»Enhver bygning, der ikke rejses på et fast og sikkert fundament, er dømt til at skulle styrte sammen. Enhver ånd, der ikke er gennemtrængt af Guds lys, skiller sig selv ud fra sandhedens ophav. Dersom folkeslagene og nationerne ikke er besjælet af brodersind, bryder der ganske uvilkårlig tve- dragt løs, og den vil brede sig mere og mere.

Det er kun den kristne religion, der lærer den fuldkomne sandhed, den fuldkomne retfærdighed og den guddommelige kærlighed, som er i stand til at overvinde had og fjendskab. Denne religion alene har fået denne sandhed betroet af den guddommelige forløser, der er vejen, sandheden og livet. Den alene er i stand til at realisere disse kræfter. Det er hævet over enhver tvivl, at alle de, der bevidst negliger den kristne religion, den katolske kirke, ringeagter den eller undertrykker den eller sætter noget andet i stedet for den, er med til at underminere samfundets grundlag, idet de erstatninger, som de hylder på, ikke er i stand til at bære menneskeheden bygning, dens frihed og ve og vel.

Intet ordnet statsamfund uden religion

Man må på et eller andet tidspunkt nå frem til erkendelsen af, at et ordnet statsvæsen ikke kan eksistere uden religion. Menneskets opdragelse til retfærdighed, brodersind og agtelse og

respekt for lovene står og falder med religionen, thi den alene fordømmer og handlyser lasterne. Den kalder menneskene til stræben efter den dyd, der ene er i stand til at lede og ordne hele den offentlige og private livsførelse. Den lærer endvidere, at den rette fordeling af goderne ikke kan opnås gennem magtanvendelse og revolutioner, men udelukkende på basis af retfærdige love, og ligeledes at proletariatet, der endnu ikke er i besiddelse

11. søndag efter påske

10. august 1958

AT ANTAGE DET FORKYNDTE EVANGELIUM

»Det er ikke det, som vi tror, men det *at* vi tror, der er det afgørende!«

Denne fejlagtige mening hylder adskillige mennesker, for hvem åndens frihed går forud for alt andet. Men findes der virkelig en åndens frihed fra sandheden? Den fantasi, der skaller og valter frit, har intetsomhelst at gøre med tro og erkendelse. Der findes mennesker, der ynder en formel, fritsvævende tro — som de siger — fordi en tro, der har sine fast afgrænsede linier føles som en uudholdelig, ja, uværdig berøvelse af deres »religiøse frihed«. Dogmer, d. v. s. utvetydigt formulerede religiøse sandheder, står de ligegyldige, for ikke at sige fjendtlige, overfor. Dogmer får det til at løbe koldt ned ad ryggen — sådan noget primitivt, gammeldags og fjollet noget, nej, må man være fri for en dogmetro!

Og så må man ikke desto mindre gøre sig klart, at netop en så almen anerkendt kristen som den hellige Paulus, var helt igennem dogmetro! Tag blot dagens epistel. »Jeg har fremfor alt overantvortet eder, hvad også jeg har modtaget.« Og er løvrigt ikke langt den største part af den sandhed, som vi erfarer livet igennem, overtaget sandhed? Et menneskeliv er alt for kort og menneskets åndskraft alt for ringe til, at enhver kan begynde forfra og skabe sin egen sandhed. I virkeligheden er troen da ikke blot det logiske resultat af beviser, men bestemmes også af viljens beredskab. Den bør dog ikke anmasse sig og udsøge objekterne for sin tro — dens opgave er at yde troen lydighed, »at antage det forkyndte evangelium og at holde fast ved det,« siger den hellige Paulus.

Det er altså ikke ligegyldigt, hvad vi tror — *det* er netop det brændende spørgsmål.

I dagens epistel minder Paulus os om, at Kristus er død for vore synder. Så alvorlige må disse med andre ord være, siden de kræver et så stort offer! Kristus er død og opstanden for os. Menneskets overmagt, dødens overmagt er overvundet — et nyt og herligt, evigt liv er tilskikret os alle. Hans ord, hans løfter til os, er blevet bekræftet. Han viste sig for ikke forudindtaget, ja, modstræbende vidner, af hvilke de fleste endnu levede på den tid, da Paulus skrev dagens epistel. Deres øjenvidneudsagn garanterer os, at Kristus lever. Dengang, idag og i al evighed! Og deres række slutter den hellige Paulus, den omvendte kristenforfølger sig til — han har virkelig set Kristus! Hans vidneudsagn er tilstrækkeligt! Har vi virkelig ret til at kræve, at Kristus skal åbenbare sig både for hr. Dit og hr. Dat — for at vi skal bekvemme os til at tro? Hvad Guds nåde virkede i Paulus, må være os bevis nok! Af »det utidige foster«, som Paulus kaldte sig selv, blev der en mand, en kristen — et bevis på historiske kendsgerninger og autentiske sandheder, ikke ukontrollerede udslag af religiøse følelser!

Tro betyder at vide mere end menneskers visdom. Tro er erkendelse af sagens virkelige sammenhæng, blot tilegnet på anden måde, ikke fra bogen til hjernen, men fra vidne til vidne fører den kristne overbevisnings vej.

Sognepræsten.

må Vi konstatere, at den kristne lære og den katolske religion i ikke så få lande ikke finder tilstrækkelig opmærksomhed. Utallige mennesker, ikke mindst blandt dem, der tilhører de mindre dannede kredse, bliver alt for let forført af udbredte vildfarelser, der tit og ofte fremtræder under sandhedens maske. Lastefulde og ophidsende tillokkelser, der forvirrer menneskene gennem dårlige påvirkninger fra publikationer af enhver art, films- eller fjernsynsforestillinger er medvirkende til at ødelægge først og fremmest den opvoksende og uerfarne generation. Der er desværre mange, som ikke skriver eller publicerer deres værker for dermed at tjene sandhedens og dydens sag eller for at bibringe deres læsere en god underholdning, men derimod spekulerer i ren

og skær gevinst, idet de trækker alt, hvad der er helligt, ædelt og skønt ned i snavset ved hjælp af løgn, bedrageri og svineri. Hvor tit sker det ikke, at sandheden forvrænges og at umoralitet udbasunereres offentligt. Der er ingen, der idag kan nægte de ulykker og skader, som på denne måde er blevet tilføjet det menneskelige samfund og kirken.

På den anden side konstaterer Vi med den allerstørste sorg, at den katolske kirke — såvel af den latinske som af den orientalske ritus — i adskillige lande hemsøges af forfølgelser af allersværeste art. Både de troende og gejstligheden bliver — om ikke direkte med ord, så dog i virkeligheden — stillet overfor det valg: enten at give afkald på offentlig bety-
(fortsættes side 368)

tit i århundredernes løb har været store vildfarelser. Af den grund følger han sig ikke fristet til at slutte sig til nogen af disse mange selvmodsigende meninger, men hører på sin kirke, der efter Kristi bud og befaling og med Helligåndens vejledning og hjælp forkynder den uforfalskede kristne lære. Derfor binder han sin samvittighed til kirkens ord og forkalinger. Hvem der ikke kan se således på den sag, er ikke katolik længere. Det strider derfor mod sandheden, hvis man siger, at vi katolikker ikke lever efter vor samvittighed, men kun kender den pligt at adlyde kirken, hvorved samvittighed og samvittighedsfuldhed sløves og dræbes. I virkeligheden er det således, at kirken opdrager sine børn til samvittighedsfuldhed, selv om den får en stor del af verden imod sig. Med egne øjne og øren har vi kunnet konstatere, hvad den siger om fosterdrab, om antikonceptionelle midler og andre synder mod det 6. Guds bud. Den lader sig ikke rukke ved, at de såkaldte »moderne« mennesker kalder den gammeldags eller en fordummelsesinstitution, som tiden er løbet fra.

Kirkens forhold til den enkeltes samvittighed belyses bedst ved nogle linier fra en lærebog i den katolske religion: »En sikker, uden betænkning dømmende samvittighed, som byder eller forbyder en handling, skal altid følges, selv med fare for, at den tager fejl. Samvittigheden er nemlig den nærmeste rettesnor for vor handlen; man har aldrig lov til at handle samvittighedsløst, d. v. s. imod sin samvittighed.« (Rauschen, Sædelære, s. 30).

3. Endnu en kortfattet bemærkning om kirken og den menneskelige frihed. De to er ikke modsætninger. Det er jo kirkens opgave og ønske at føre os til Guds børns frihed, d. v. s. til den sande moralske frihed. Ved den sandhed og nåde, som den på Kristi vegne meddeler, befrier kirken menneskene fra fordomme, vildfarelser og lidenskaber. Ganske vist er den nødt til at indskrænke vor valgfrihed noget i henhold til de umådelig høje goder, som Gud har tiltænkt os. Men derved går den sande frihed ikke tabt, hvis bare vi med lyst og kærlighed vælger det sande og gode og ophøjede. Så længe mennesket derimod, blændet af sine lidenskaber eller forført af dårlige mennesker, vælger vildfarelser og synd, er det slave og ikke nogen fri mand eller kvinde.

Det er vist ikke af vejen med få ord at gøre rede for, hvad det nye testamente mener, når det taler om frihed. Guds børns frihed er et væsentligt kendetegn på den nye pagt. Kristi religion skal gøre os fri for syndens og det onde begærs tyranni. Den vil tage det tunge åg fra os, som israelitterne i sin tid sukkede under. (Apg. 15, 10). Den vil holde os fri for hedningernes vildfarelser og laster. Men ifølge 2. Pet. 2, 19 vil den ikke give frihed til at begå synder, således som vranglærerne dengang lovede deres tilhængere.

I øvrigt dukker der mange flere problemer op, når vi taler om kirken, men dem skal vi imidlertid se på en anden gang. F. K.

Tidens problemer:

Kristendom og kirke

Det er en kendsgerning, at Kristus, vor religions ophavsmand og fuldender, har stiftet en kirke for gennem den at fortsætte sin frelsergerning på jorden og føre alle mennesker til helighed og derved til den evige herlighed og salighed. I dette øjemed har han udstyret sine sendebud med alle fornødne fuldmagter og lovet og sendt dem Helligånden som bistand. Siden sagen forholder sig således, bliver det en uundgåelig konsekvens, at frafald fra den ene kirke, som Kristus har stiftet til hele verdens frelse, er frafald fra den sande og fulde kristendom.

En kristendom uden kirke har aldrig eksisteret. Kristus selv har jo udvalgt 12 apostle og overdraget dem sin egen opgave og fuldmagt og gjort Petrus til sin stedfortræder og derved til kirkens overhoved. Både Petri primat og apostelembetet hører til kristendommens væsen. Opgiver man disse væsensdele, bliver resultatet ikke en højere udvikling af kristendommen, som nogle har ment og udtalt. Det bliver heller ikke en tilbagevenden til den kristne kirkes oprindelige form, men en opgivelse af Kristi tanke og frelsesplan.

Kristus er ikke blot stifter af kirken, men også en ganske væsentlig del af den. »Jeg er vintærtræet,« sagde han den sidste aften til sine disciple, »I er grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi skilt fra mig kan I slet intet gøre.« (Jo. 15, 5). Eller som Paulus siger: Kristus er kirkens hoved; kirken selv er hans mystiske legeme, og vi er lemmer på dette legeme. (Ef. 5, 23 ff) og modtager det overnaturlige liv af ham. Den synlige kirke eksisterer altså ikke for sin egen skyld, men er i Frelserens hånd det middel, hvormed vor slægt gennem ham skal føres til Gud.

Husker man dette, indser man uden videre, hvor uholdbar den påstand er, der hævder, at kirken stiller sig hin-

drende og adskillende mellem Kristus og sjælen. Det er rigtigt nok, at kirken står mellem de to, men det er således, fordi Kristus selv har anvist den denne plads. Den adskiller dog ikke, men tværtimod bringer den sjælen Kristi sandhed og nåde og vejleder den til livet i Gud og i Kristus. Lige så lidt som en moder med sin opdragelse og belæring stiller sig hindrende mellem sit barn og dets fremtid, lige så lidt virker kirken med sin gerning adskillende og hæmmende. Når en præst døber et barn, knytter han det ikke til sig selv, men forener det med Kristus og Gud.

Når den kendsgerning er slået fast, at kirken med sine indretninger kun er et middel i Guds hånd til frelse for vore sjæle, er det ikke vanskeligt derfor at drage nogle vigtige følgeslutninger.

1. At ville tilhøre kirken uden personlig kristendom giver ingen garanti for, at man opnår det evige liv. Dåbsattesten er ikke noget adgangskort til himlen for dårlige katolikker. Det er derfor bagvaskelse, når man siger, at kirken stiltiende giver sine børn lov til at tilfredsstille deres syndige drifter og tilbøjeligheder, og at den med sine fortjenester og nådemidler vil eller kan tildække al synd. Stadig på ny minder den tværtimod de troende om Herrens ord: »Hvis nogen vil gå i mit spor (Kristus er på vejen til himlen), skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig. (Lk. 9, 24).

2. Kirken fritager heller ikke nogen for at følge sin samvittigheds stemme, men sammen med den hellige Paulus indskræmper den, at alt hvad der ikke udspringer af en fast overbevisning og sikker samvittighed, er synd. Ro. 14, 23. Forskellen på en katolik og en ikke-katolik er i så henseende kun den, at den førstnævnte ved, at private meninger om de højeste spørgsmål angående vor frelse altfor

60.000 piger på Peterspladsen

Den hellige Fader modtog for nylig 60.000 medlemmer af den kvindelige gren af Katolsk Aktion i Italien i en særlig audiens på Peterspladsen. Audiensen dannede afslutningen på en række festligheder i anledning af organisationens 40-års jubilæum.

Med stormende begejstring modtog den tusindtallige skare den Hellige Fader, da han på »sedia gestatoria« blev båret ind på Peterspladsen. Det var et farvestrålende og imponerende skue, da den store skare piger tiljubede Paven og viftede med deres huer og tørklæder.

Forud for audiensen på Peterspladsen havde de unge piger fornyet deres indvielse til Gudsmoder ved en gudstjeneste i Sta. Maria Maggiorekirken, og ved et aftenmøde i Colosseum mindedes kongresdeltagerne martyrerne hinsides jerntæppet ved at bede den bøn, som Pius XII selv har forfattet for »Tavshedens kirke«.

▲ Et blik ud over den store forsamling

▲ Pius XII på »sedia gestatoria«.

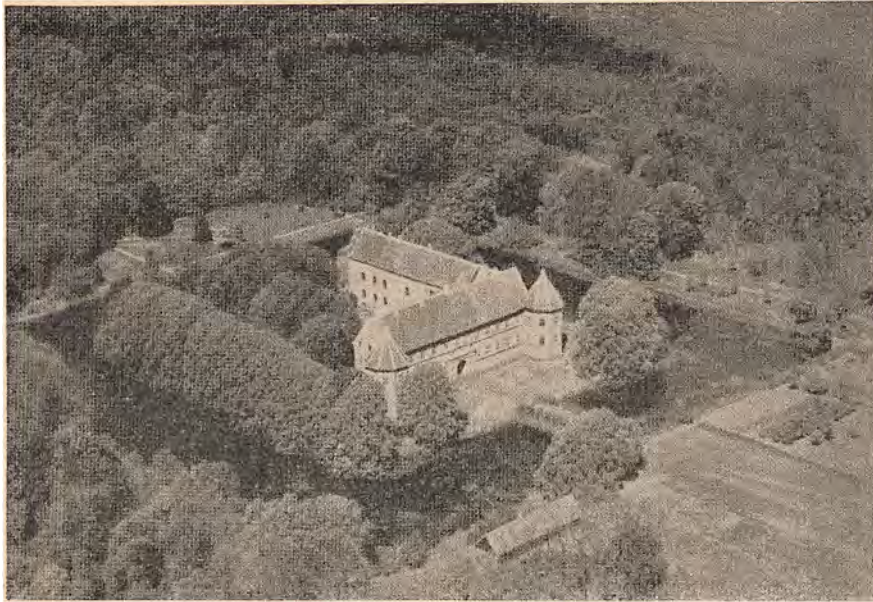
← Der vinkes til den Hellige Fader

OBLATPATRENE TIL DANMARK

Kongregationen overtager missionsprojekt, hvis mål er Grønland

Centralledelsen for Oblatpatrenes Kongregation — »Missionarii Oblati Beatae Mariae Virginis Immaculatae« — meddeler, at Kongregationen for Troens Udbredelse efter anmodning fra biskop Th. Suhr, København, har overdraget Oblaterne et missionsprojekt, hvis mål er Grønland.

Da Voergaard blev Malta-ordenens scede i Norden

I Søndags foretog Hs. Excellence biskoppen indvielsen af det kapel, som er blevet indrettet på Voergaard i Vendsyssel. Ejeren af Voergaard, greve Ejnar Oberbech-Clauen, har — som tidligere meddelt — omdannet nordfløjen af sit slot til domicil for Malta-ordenen i Skandinavien.

Kapellet, der er beliggende i Voergaards nordfløj og meget smukt udstyret, kan rumme godt et halvt hundrede personer. Ved indvielsen søndags var den suveræne Malta-orden repræsenteret foruden af ordenens befuldmægtigede i Skandinavien, cand. jur. og polit. Per von Tolstein, af en række udenlandske æstet, deriblandt sekretæren for Malta-ordenen i England, lord Furness og præsidenten for ordenens hollandske afdeling, baron Rulph von Twickel.

Kongregationens general, pater Leo Dechâtelets OMI, har overdraget opgaven til den amerikanske provins, som har udsat pater John Taylor OMI, der hidtil har været superior for kongregationens seminarium i Pine Hills (Miss), til den første chef for den dansk-grønlandske mission. Pater Taylor ventes i løbet af kort tid til Danmark sammen med to andre medbrødre for her at sætte sig ind i forholdene samt i sproget.

Oblatpaterens kongregation blev stiftet i 1816 i Provence af den senere biskop af Marseille, Eugène de Mazenod. Idag tæller kongregationen over 7000 medlemmer af hvilke størstedelen virker i missionerne.

▲ Bag Voergaards hovedfløj — opført i 1580'erne af Ingeborg Skeel — ses den middelalderlige fløj fra Børglum-bispenes tid.

→ Højalteret i det ny kapel på Voergaard, indviet til Johannes Døberen, Malta-ordenens skytshelgen.

I korte træk —

Den Hellige Fader gav i den forløbne uge den første offentlige audiens i Castel Gandolfo. Både gården inde i sommerresidensen og pladsen foran indgangen var fyldt til trængsel. (KNA).

Samtlige tyske biskopper samt en række udenlandske biskopper har anmeldt deres deltagelse i 78. tyske katolikkongres, som finder sted i Berlin i dagene 13. til 17. august. Den apostoliske nuntius i Tyskland, ærkebiskop, dr. Aloysius Muench, repræsenterer den Hellige Fader ved kongressen. (KNA).

Sidste søndag åbnedes årets »Salzburger Hochschulwochen« ved en højtidelig pontifikalmesse i domkirken i Salzburg. Højskolen varer til 17. august og emnet i år er »Das Welt- und Menschenbild der christlichen Rechts- und Gesellschaftsordnung«. (KNA).

En maskine fra det libanesiske luftfartsselskab landede i sidste uge på den ny flyveplads i nærheden af Lourdes, medbringende 40 syge fra Beirut, som deltagere i de libanesiske katolikkers valfart til det franske Maria-valfartssted. Pilgrimsfærden afholdes trods de uroligheder, der i øjeblikket hersker i det nære østen. (KNA).

Pave Pius XII kalder til bøn -

(fortsat fra s. 365)

kendelse og på udbredelse af den kristne tro eller at tage følgerne eller de alvorligste ulemper på sig. Adskillige biskopper er blevet jaget bort fra deres bispesæder, forhindret i den fri udøvelse af de dem pålagte embeder, arresteret eller drevet i exil. Her er i sandhed skriftens ord gået i opfyldelse: »Jeg vil slå hyrden og hjordens får vil blive adspredt«. Desuden er katolske blade, aviser og andre publikationer bragt næsten til tavshed, som om kun de, der har magten, ejer sandheden og disponerer over den, som om religion, videnskab og kunst ikke har ret til frit at udfolde sig til bedste for det offentlige og almene vel.

De katolske skoler er forbudt eller lukket. De bliver erstattet med skoler, der tier Gud og religionen ihjel og som kun docerer den dødbringende marxismes lære.

Missionærerne, som har forladt deres fædrene hjem og fædreland og har påtaget sig store lidelser og besværligheder for at bringe andre evangeliets lys og kraft, er adskillige steder blevet drevet bort som skadedyr og misdædere. De præster, der er blevet tilbage og som aldeles ikke rækker til til de områder, som de har fået overdraget og som ofte hjemses af had og forfølgelse, er ude af stand til at magte de sjælesorgsmæssige opgaver. Og med sorg konstaterer Vi, hvorledes kirkens rettigheder trædes under fode, bl. a. udnævnelse og vielse af biskopper til retmæssigt at lede de troende, en ret, der udelukkende tilkommer den Hellige Stol.

En stor trøst

Men til trods for den store sorg, som disse tilstande bereder Os, er der dog eet, der bereder Vort faderlige hjerte megen trøst. Vi ved nemlig, at størsteparten af de troende såvel af den latinske som af den orientalske ritus forsvarer og holder fast ved deres nedarvede tro af al magt endskønt de må give afkald på den bistand, som deres retmæssige overhyrder ville have kunnet yde dem, dersom de ikke havde været forhindret deri. Måtte de kunne fortsætte dermed og fortsat sætte deres lid til Ham, der kender tårerne og lidelserne hos dem, »som lider forfølgelse for retfærdigheds skyld« og som »ikke løver med sin forjættelse«, men engang vil trøste sine sønner med det retfærdige løn.

Formaning til enhed

Vor opmuntring og formaning gælder imidlertid især alle de ærværdige brødre og højtelskede sønner, som på så mange måder, ja endog på de mest underfundige måder, bliver tvunget til at slippe den faste, sikre og konstante enhed indenfor kirken og den faste tilknytning til den Apostoliske Stol, uden hvilken denne enhed ikke kan hvile på et fast fundament. Alle og enhver ved, at denne enhed på mange

steder trues i de mest bedrageriske hensigter og ved anvendelse af allehånde kneb samt angribes på alle tænkelige måder. Måtte menneskene imidlertid huske på, at Jesu Kristi mystiske legeme, der danner kirken, nødvendigvis »sammenføjes og forbindes med ethvert tjenende led ifølge den virksomhed, der er tilmålt hver enkelt legemsdel«. (Efeserbrevet 4, 16), »indtil vi alle når til enhed i troen og i erkendelsen af Guds søn, til fuldendt manddom, til det mål af vækst, der får hele fylden af Kristi gaver« (s. st. 4, 13), hvis statholder på jorden er Paven som Petri efterfølger efter den guddommelige anvisning. Måtte de erindre sig den hellige biskop og martyr Cyprians ord, som siger: »Herren taler til Petrus: og jeg siger dig, således taler han, du er Petrus, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke ...«. Denne enhed må vi bevare frem for alt og forsvare, især vi biskopper, der er kaldede til at lede kirken ... Der er een kirke, som — i tiltagende frugtbarhed — breder sig over menneskene, på selv samme vis, som solstrålerne er mange, men lyskilden kun er een; ligesom træernes grene er mange, men der kun er een stamme, der har fast fæste på jorden; og akkurat ligesom der skiller sig mange strømme ud fra den ene kilded og dermed danner en mangfoldig flod, så har de dog fælles udspring. Tag en enkelt stråle bort fra solsystemet, så svækkes dog lysets enhed ikke derved. Bryd en enkelt gren af træet, den afrevne kvist vil ikke kunne leve. Skil en bæk fra dens udspring og den tørrer ud. Således spreder også kirken, opfyldt af Guds lys, sine stråler ud over den ganske jord, men der er kun eet lys, der spredes ud over alt, og legemets enhed er ikke spaltet. Den breder derimod med umådelig righoldighed sine grene ud over den ganske jord, udgyder uopholdelig sine rige strømme over alt og alle; men dens hoved er eet som dens udspring ... Den, der ikke har kirken til moder, kan ikke have Gud til fader ... den, der ikke holder fast ved denne enhed, fatter ikke Guds lov, ejer ikke faderens og sønnens tro og opnår ikke livet og frelsen«.

Disse den hellige martyr og biskops ord må især tjene til trøst og opmuntring og styrke for dem, der enten slet ikke eller kun under allerstørste vanskeligheder kan opretholde forbindelse med den Hellige Stol og derfor er i stor fare og må overvinde mange forhindringer og stå mange prøvelser igennem. De må have tillid til Guds hjælp og ikke forsømme at bede indtrængende om denne hjælp. De må stadig huske på, at århundredernes historie vidner om, at alle de, der har forfulgt kirken, er svundet bort som skygger, men at den guddommelige sandheds sol aldrig er gået ned, eftersom »Herrens ord består i evighed« (1. Petr. Brev 1, 25). Det af Kristus grundlagte samfund vil vel blive bekæmpet, men det vil aldrig blive overvundet, da dets styrke ikke er af denne verden, men derimod kommer fra Gud. Og selv om dette samfund også ned gennem århundrederne har

måttet udstå forfølgelse og nød, således som dets guddommelige grundlægger selv ifølge skriftens ord har udtalt: »Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer«, så er det ligeså sikkert, at det til sin tid vil stå sejrrigt frem akkurat ligesom vor frelser Kristus stod frem som triumfator. Vær derfor tillidsfulde — vær stærke og standhaftige i ånden.

Opfordring til bøn

Når de kristne i den apostoliske tid var udsat for alvorlige forfølgelser, stod deres medkristne — forenede med dem i broderkærlighed — dem bi med indtrængende bøn til Gud, al barmhjertigheds fader. På samme måde ønsker Vi også nu, at alle de, der på grund af deres fortvivlede og ulykkelige situation er hårdt trængt i det østlige Europa og i Asien, ej heller må fattes deres medkristnes bøn om guddommelig hjælp og guddommelig trøst.

Og da Vi har så stor en tillid til den jomfruelige gudsmoder Marias forbøn, så er det Vort hjertes ønske, at der overalt i verden, hvor der er mennesker, som bekender sig til den katolske tro, i den novene, der går forud for den tilstundende Mariæ Himmelfarts fest, må stige offentlige bønner op til him-

Døren ud mod den store katolske verden

åbner UGEBLADET for Dem hver uge gennem et afvekslende udvalg af artikler af aktuel, orienterende eller underholdende art samt gennem autentisk nyhedsstof og reportage fra Rom og verden — Urbi et Orbi.

Kort sagt:

For at være i kontakt med kirkens levende liv herbjemme og ude omkring i verden må De abonnere på

Katolsk Ugeblad

Danske katolikkers blad!

len for kirken, som lider nød og forfølgelse i mange lande. Måtte alle troende samles i endrægtig bøn om at der overalt må tilstås kirken den frihed, som der tilkommer den og som den ikke blot har behov for at kunne opnå menneskene den evige frelse, men også for at der kan skabes sikkerhed for de retfærdige love i overensstemmelse med samvittighedens krav og således etableres et fundament for det borgerlige samfund. Især bør der bedes om, at de hyrder, der er blevet skilt fra deres hjord eller er blevet forhindret i den fri udøvelse af deres embede, snarest muligt må få deres tidligere rettigheder tilbage, således som det tilkommer dem; at alle de troende, der er blevet vildledt af vildfarelser eller adskillelse, må blive ført tilbage til sandhedens fulde lys og til endrægtighed og broderkærlighed; at alle de, der er blevet vaklende i tvivl og svage, må blive styrket af den guddommelige nåde, så at de er rede og i stand til hellere at udholde alt, end at falde fra den kristne tro og den katolske enhed. Måtte de forskellige bispedømmer snart få deres retmæssige overhoveder tilbage; måtte den kristne lære snart igen kunne forkyndes frit i alle egne og blandt alle befolkningsgrupper; måtte ungdommen i skolerne og på universiteterne, i byerne og på landet ikke blive fanget ind af materialismens, ateismens og begærlighedens ideer, der lammer åndens vinger og bryder dydens kraft. Måtte de blive oplyst af evangeliets guddommelige visdoms lys, som ansporer, opmuntrer og fører til alt, hvad der er godt. Måtte sandhedens dør overalt åbnes på vid gab og ingen stænge den uretmæssigt. Måtte dog alle erkende, at der ikke må dæmmes op for sandheden og kærligheden.

Og måtte sluttelig også evangeliets budbringere igen snarest muligt kunne vende tilbage til de nationer, som de med apostolisk iver og i møjsommeligt slid har søgt at vinde for Kristus og som de så indtrængende ønsker at bibringe den kristne kultur og den menneskelige civilisation selv på bekostning af egne lidelser og trængsler.

Måtte alt dette være de kristnes bøn til Gudsmoder, men måtte de samtidig ikke glemme, også at bede indtrængende om nåde for dem, der forfølger den kristne religion, besjælet af den kærlighed, som folkeapostlen ikke tøver med at give udtryk for: »Velsign dem, der forfølger jer.« Ej heller bør det forsømmes at bede om guddommelig nåde og himmelsk lys for dem, der alene formår at sprede vildfarelsens mørke og at ordne og lede samvittigheden på rette vis.

Bønnen uden livsfornyelse

er tomme ord

Men disse offentlige bønner må være ledsaget af viljen til en fornyelse af det kristne liv, uden hvilken alle bønner blot er tomme ord, der ikke kan behage Gud. Med den store og glødende kærlighed, som alle kristne bør være til den katolske kirke, bør de ikke blot bestorme himlen med fromme bønner, men også med bodfærdigt sindelag frembære alle deres sorger og bekymringer, alle deres møjsommeligheder og besværligheder, som de ikke blot er tvunget til at bære her på jorden, men som vi også frivilligt og stor-sindet tager på os.

De kristne - verdens sjæl

Ved denne fornyelse af deres liv i forbindelse med indtrængende bøn skal de ikke stemme Gud nådig blot for deres egen person men også for kirken, hvilken de bør slutte i deres hjerte som en elsket moder. Dette er så smukt skildret i brevet til Diognet, hvor det hedder: »De kristne ... er i kødet, men de lever ikke efter kødet. De lever på jorden, men har deres egentlige hjem i himlen. De adlyder de udfærdigede love, men de står i deres livsførelse højt hævet over lovene. De elsker alle, men alle forfølger dem. De bliver miskendt og ringeagtet; man ombringer dem, men de lever dog ... — De bliver overøst med skam og modtager deres ære i forsmædelse. Deres gode ry og rygte bliver berøvet dem ... når de forholder sig som retskafne, bliver de straffet som ugudelige; de glæder sig, medens de lider straf, som om de derved blev lutret og fornyet ... Og for at sammenfatte det hele: de kristne er i verden, hvad sjælen er i legemet.«

Dersom det kristne liv påny vinder styrke, således som det var tilfældet på apostlernes og martyrernes tid, da har vi lov til tillidsfuldt at håbe på, at den allersaligste jomfru Maria, der med moderligt hjerte ser hen til, at alle hendes børn må bevare deres dyd, nådigt vil bønføre os og at hun — bevovret af så mange bedende sjæle —

Valfart til Den hellige Knud Lavard

Unge katolikker i Stor-København indbydes herved til at deltage i en valfart til Haraldsted. Valfartens motto bliver: Gud kalder. Valfartens formål er derfor at vandre i st. Knud Lavards fodspor og fejre messe i ruinen af hans kapel ved Haraldsted. Valfarten finder sted lørdag/søndag d. 23./24. august og er tilrettelagt således:

LØRDAG:

Afgang fra København H. med Kalundborgtoget kl. 16,10. Man mødes i forhallen kl. 15,50, idet messesagerne fordeles til samtlige deltagere. Ankomst til Hvalsø station kl. 17,13. Valfarten begynder ved skovbrynet og går gennem store skove, ad oldtidsvej, forbi herregården Valsølle og ind i Haraldsted skov. Midtvejs holdes hvil.

Kl. ca. 20,15 ankomst til gårdene Store Egtved og Lille Egtved, hvor henholdsvis de unge mænd og de unge piger indkvarteres i laden. Aftensmad, hvil og lejlighed til skriftemål.

Kl. 22: Aftenbøn. Ro.

SØNDAG:

Kl. 7,00: Morgentoilette.

Kl. 8,00: Valfarten fortsætter til Haraldsted.

Kl. 9,00: Messe i ruinen.

Kl. 10,00: Frokost, hvil på Espemosegård. Der serveres the. Mulighed for besøg i Haraldsted kirke, der er ansejlig.

Kl. 12,00: Valfarten går tilbage til Hvalsø. Hvil undervejs.

Kl. 16,15: Afgang fra Hvalsø station.

Kl. 17,05: Ankomst til Kbhvn. H.

Valfarten strækker sig over ca. 16 km i hver retning og er tilrettelagt som en rigtig bodsvandring. Den finder sted uanset vejret, da man i tilfælde af regnvej kan hvile midtvejs i en staklade og om søndagen læse messe i Espemosegårds port. Der medbringes tørkost til hele døgn et samt sukker til frokostthe; ellers serveres intet varmt. En rummelig taske eller rygsæk medbringes af hensyn til messesagerne, men ellers medbringes det mindst mulige. Sovepose skulle være overflødig, da man sover i halmen. Husk messebog, valfartssangbog, rosenkrans og krus samt togpenge: ca. 7,— kroner.

Sørg for solidt fodtøj og tykke strømper samt en trøje, da det er koldt morgen og aften.

Tilmelding er *nodvendig* og *bindende*, da man kører på fællesbillet. Sker til fru Ruth Meyer, Septembervej 223, Herlev. Telefon 94 33 66 fra 18. til 20. august kl. 17—19.

Kjeld Geertz-Hansen,
Valfartsleder.

snart må opnå os fredeligere og lykkelige tider for sin enbårne søns kirke og for hele det menneskelige samfund.

Køb

DERES
BØGER

i

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

August:

10. S. *St. Laurentius, Diakon* (1038 (rød) —105); 2. bøn (i alle Messer): 11. Søndag e. Pinse (691); Credo; alm. præf. (525).
11. M. † *Feria* (691—63); uden Gloria og Credo; 2. bøn: *St. Tiburtius og St. Susanne* (1041); alm. præf. (525). — Eller: *St. Tiburtius og St. Susanne* (1041); 2. bøn: *Feria* (691); Evangelium (962); alm. præf. (525).
12. Ti. *St. Clara* (1042); alm. præf. (525).
13. O. † *Feria* (691—63); uden Gloria og Credo. 2. bøn: *St. Hippolyt og St. Cassian* (1042); alm. præf. (525). — Eller: *St. Hippolyt og St. Cassian* (1042); 2. bøn: *Feria* (691); Evangelium (962); alm. præf. (525).
14. T. *Vigilie til Jomfru Mariæ Oplagelse* (1043); 2. bøn: *St. Eusebius* ([47]); alm. præf. (525).
15. F. * *JOMFRU MARIÆ OPTAGELSE I HIMLEN***; præf. (522).
16. L. *St. Joachim, Jomfru Mariæ Fader* (1047—107); uden Credo; alm. præf. (525).
17. S. 12. Søndag e. Pinse. — I dag højtideligholdes:
(hvid) *Jomfru Mariæ Oplagelse i Himlen.*

*) Fredag den 15. Aug. bortfalder *Abstinenspligten* (jfr. Fastemandatet 1958).

***) Særtryk (latinskdansk) af Messen den 15. Aug. (der ikke findes i nogen af messebøgerne) faas i *St. Ansgars Boghandel* og i *Katolsk Boghandel* (pris 40 øre).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KILÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6186

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Gevinster

udtrukne ved *St. Vincents Søstrenes* basar: 1) 4629 - 2) 4885 - 3) 3924 - 4) 1217 - 5) 5047 - 6) 3158 - 7) 82 - 8) 4654 - 9) 4946 - 10) 2737 - 11) 2257 - 12) 2270 - 13) 721 - 14) 980 - 15) 1586 - 16) 1369 - 17) 367 - 18) 5131 - 19) 2619 - 20) 3447.

Amerikansk lotteri: Tedug (lille brun seddel) 38 - Dukke i dåbskjole (lille gul) 76 - Kabaretskåle (lille rød) 31 - Dukkedreng »Dan« (lille lysegrøn) 13 - Alsaciennedukke (stor hvid) 64.

Særskille nr.: Dukke »Henrik« (stor gul seddel) 14 - Dukkevogn (stor grøn) 68 - Blomsterbord (stor orange) 16.

Til alle, der ved gaver og bidrag eller på anden måde har hjulpet til at støtte vor basar, bringer vi vor bedste og hjerteligste tak.

St. Vincents Søstrene,
Nygade 8, Helsingør.

Lille Valfart til Øm . . .

Den 22. august er det ti år siden den første messe blev læst under Ømborgens tag. Bag de mange »hændelser«, der gjorde det muligt at opføre Danmarks unge katolikkers ungdomsborg, var det så tydeligt at lokalisere velgørerinden, at en kreds af de unge, der var med ved begyndelsen, mødes fredag morgen i *Maria rene Hjertes kapel* i Øm for hendes hjælp hidtil og bede om hendes fortsatte beskyttelse.

Pastor Vick vil læse messen kl. 8,00 i kapellet. Alle er velkomne. S. D.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Bekendtskab

for ægteskab søges med en pige, ca. 28 år. Billet mrk. 9-8-58 til annonceafdelingen Østersøgade 108, 1., Ø.

D.K.K.F.

Ang. week-end retræten 16.—17. august må afrejse fra København til Holte finde sted kl. 13,50 og med bus fra Holte til Trørød kl. 14,28 og ikke som opgivet her i bladet d. 20. juli.

P.S. Den store retræte er fra 17.-8.—23.-8. Der er endnu nogle pladser på sovesalen. Tilmeldelse skriftligt til Prinsesse Margrethes Feriehjem, Trørød pr. Vedbæk. *Styrelsen.*

D.U.K.'s
landsledelse
meddeler

Fra 20. juli d. å. og frem til 15. januar 1959 er *Johannes Dudzinski*, Odense, konstitueret som landsformand for Danmarks Unge Katolikker.

Alle henvendelser til DUK's landsledelse bedes i denne periode rettet til *Johannes Dudzinski*, Langelinie 8, Odense, tlf. 11 42 68 (i arbejdstid tlf. 11 32 68), idet det dog skal bemærkes, at henvendelser vedr. børnelejrarbejdet og Øm fortsat rettes til DUK's næstformand, F. Sørensen, Nordre Ringgade 134, Århus. — Ligeledes fortsætter *Knud J. Christensen*, C. V. E. Knuthsvej 30, Hellerup, som kasserer.

Svendborg

Ejvind Lambech

KAPPE . VIN KONSERVEN

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl. S KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

Støt annoncørerne

Toget stønner endnu engang — og så standser det. Jeg kikker i bogen om den »sølvende due«s levned, samler i hast mine pakkenelliker sammen og forlader den trange, fyldte kupé for at træde ud i den lyse og friske eftermiddag. Til at begynde med smerter øjnene næsten under det skarpe lys. Luften står og sitrer over jernbaneskinneerne, medens lokomotivet stamper utålmodigt som om det venter på at komme af sted igen. Få sekunder efter er det allerede på vej, medens dets dampskyer opløser sig mod den blå himmel.

Himlen over Assisi er vidunderlig skøn — som en kæmpchvælvning spænder den sin bue over den solgyldne stad. Dens blå farve er langt den fremherskende i billedet — alle andre farvenuancer er mere tilbageholdende — husenes brune farve på baggrund af Monte Subasio, oliventræernes letstøvede grønne farve, cypreserne står som mørke streger, som slanke tårne i landskabsbilledet — kun de røde farver i blomsterne rundt om synes at kunne hamle op med alt det blå.

Mine første skridt er rettet mod S. Maria degli Angeli-basilikaen, som idag gemmer Portiunkula-kapellet, der på den hellige Frans' tid lå ensomt midt i en skov. Her ved Mindrebødrenes Ordens vugge, ved stedet, hvor den store fattigdommens discipel drog sit sidste suk, vil jeg også begynde valfarten til den hellige Klara, »Santa Chiara«, »il poverello«s åndelige søster og ledsagerske, hvem biografen kalder den »sølvende Due«.

Hun var nitten år gammel, da hun flygtede fra det rige, fædrene hus i Assisi, for at bytte sine fornemme klæder med en grov dragt, for at efterleve Mindrebødrenes fattigdoms ideal og

Santa Chiara -

helt vic sig til sin herre og mester. Natten til palmesøndag i året 1212 knælede hun ned her i Portiunkulakapellet. Den hellige Frans klippede egenhændigt hendes lyse lokker af og ledsagede hende til et nærliggende benediktinerindekloster.

Fra Santa Maria degli Angeli fører der idag en lige, bred vej op til Assisi. De fleste pilgrimme tager med omnibussen op til byen — men strengt taget burde man drage til fods. Jo nærmere man kommer den »serafiske stad«, desto tydeligere tegner omridsene af huse, kirker og tårne sig mod Monte Subasios brune massiv, der øverst oppe kåres af den flotte Rocca Maggiore.

Ethvert besøg i Assisi bør man indlede med en visit i San Francesco, den franciskanske stads største helighed. Man kunne bruge utallige timer blot for at få et flygtigt kendskab til den tredobbelte kirke — men turen gælder denne gang Santa Chiasras spor, og jeg søger da straks til helgenens billede, som Simon Martini — den store mystiker blandt malerne — skabte, og længe står jeg foran »klarissernes sorg« i Franciskus-cyklus'en i overkirken: den hellige bøjer sig over den døde ordensstifter, medens hendes søster, den hellige Agnes, ærbødigt kysser hans hånd.

Lidt efter er jeg atter ude i dagsly-

set og ad Via S. Francesco stiler jeg mod byens midte. Skæve gamle huse afbrydes af de små maleriske trapper, der danner forbindelsen med de henholdsvis højere og lavere liggende gader. På forskellige huse ser man endnu de såkaldte »dødeporte«; gennem hvilke Assisis beboere i gammel tid ifølge overleveringen skal have ført deres afdøde ud af husene. Det fortælles også, at den hellige Klara hin nat til palmesøndag 1212 flygtede fra sit fædrene hjem gennem dets »dødeporte«. Over torvet med det klassiske skønne Minervatempel når jeg til den hellige Rufinus' — Assisi's første biskops — basilika. Kvarteret omkring domkirken var den unge Klaras hjem — et eller andet sted i nærheden har hendes fædrene hjem stået. I Rufinus domnen har både hun og den hellige Frans modtaget dåbens vande — den gamle font står der endnu — og her i den mægtige treskibede basilika hørte den syttenårige den hellige Frans' mægende prædikener — her vågnede i hende tanken om at følge ham i armod og ydmyghed. Og på denne måde blev hun — som hun selv udtrykker sig i sin regel — »den hellige Franciskus' lille plante«.

Fra Rufinus-domen er der ikke langt til den hellige Klaras kirke. Bygningen påbegyndtes to år efter helgenkæringen i 1255 i forbindelse med et kloster for klarisser og fuldendtes få år senere. Den af Giottos elever, »mestere fra Santa Chiara«, har malet billederne af helgenindens liv i højre tværskib — deriblandt fremstillingen: den hellige Klaras indvielse i Portiunkulakapellet. Forældrene gør endnu et sidste forsøg på at hente deres datter tilbage, men hun klamrer sig til alteret. I det lille relikviekapel kan man endnu se hendes dragt og hendes omhyggeligt opbevarede blonde lokker. Men nede i krypten hviler hun, den store helgeninde, medens hendes døtre — klarisserne — evigt våger over hendes jordiske rester.

Gennem Porta Nuova forlader jeg byen og begiver mig ud ad den »lille vej til San Damiano, hvor den hellige Klara levede og bad i fyrretyve år. De simple rum i San Damiano er som et symbol på den franciskanske fattigdom. I den hellige Klaras kor står den dag i dag de groft sammontømrede umagelige stole. Her knælede helgeninden og hendes søstre. Ad en lille trappe kunne de herfra — når de var trætte af den anstrengende kortjeneste — nå op i den lille have for at indånde den rene luft og favnes af solens stråler — her var det, at den hellige Frans skrev sin solsang.

Men jeg vender tilbage til basilikaens halvmørke og standser op foran vinduet i Apsis, hvor igennem klarisserne modtog den hellige kommunion og den hellige Klara og hendes døtre for sidste gang, så deres hensovede fader. Det var 4. oktober 1226. Brødrene løftede den hellige Frans' afsjælede legeme op mod gittervinduet og søstrene tog afsked med deres lærer, med den mand, der ikke blot havde anvist dem og efterverdenen en ny

(sluttes på bagsiden).

— »hendes omhyggeligt opbevarede blonde lokker«

Paven i Castel Gandolfo

Den Hellige Fader — som havde udsat sin sædvanlige afrejse til Castel Gandolfo på grund af den spændte verdenssituation — forlod i den sidste uge af juli den evige stad. Opholdet i Castel Gandolfo ventes at ville vare til 22. september, idet Paven 23. september skal deltage i en højtidelig helgenkåring i Peterskirken.

Hele vejen fra Rom til Castel Gandolfo blev Paven hilst med jubel og begejstring fra den italienske befolkning og fra pilgrimme. Pavens sorte vogn var ledsaget af tre andre vogne, og i Pavens følge befandt sig bl. a. fyrst Carlo Pacelli fra Vatikanstatens styrelse, grev Galeazzi fra Vatikanstatens forvaltning samt kommandøren for det pavelige gendarmeri, oberst Francesco Xaverio Bernardo. Vognkollen var eskorteret af det italienske politi.

Ved indgangen til Castel Gandolfo blev Paven modtaget af landsbyens borgmester og sognepræst, medens beboerne som sædvanlig var samlet på pladsen foran den pavelige sommerresidens for at hyde den høje sommergæst velkommen. Umiddelbart efter ankomsten viste Paven sig på balkonen og lakkede for velkomsten samt meddelte sin velsignelse. (KNA).

Religiøsitet i Amerika

(sluttet fra side 363)

Imidlertid det forhold indl, at protestanterne ikke — således som tilfældet er med katolikkerne — er forpligtet til at overvære gudstjenesten om søndagen.

De største modsætninger konstateres hos jøderne. Kun 12 % besøger de ugentlige sabbatgudstjenester, og 56 % kommer overhovedet ikke. 11 % går en gang om måneden, 17 % to gange om måneden og 4 % rundt regnet tre gange om måneden.

For kønnenes vedkommende viser der sig en klar forskel i kirkebesøgene. Det er almindelig kendt, at kirkerne søges af flere kvinder end mænd. Det kommer særlig tydeligt frem i lallene fra de ugentlige gudstjeneste-besøg: 9 % af mændene, men 33 % af kvinderne går hver søndag til gudstjeneste. Rundt regnet 5 af 10 mænd går to gange om måneden, medens det tilsvarende tal for kvindernes vedkommende er 6 og 10.

Rundspørgt viser tillige en opmuntrende procentats for de religiøst aktive blandt ungdommen. Aldersgruppen fra 18—24 år udviser den største procentats kirkegængere, nemlig 34 %. De ældste alderstrin udviser kun små afvigelser indtil 65 år, hvor man får et tal — der selvfølgelig er betinget af sygdom og legemlig uegnet-
hed — på 42 %, som ikke længere kommer i kirke.

Hvad opdragelsen angår, så viser undersøgelsen et interessant forhold.

URBI ET ORBI

4 jesuitter arresteret

Det østtyske folkepoliti har arresteret fire tyske jesuitterpatres i Berlin-Biesdorf uden at angive nogensomhelst årsag til arrestationen. To af præsterne bor i Biesdorf i det derværende ekscercitiehuis, medens de to andre har deres bopæl andetsteds i Sovjetzonen. Den første af patrene blev arresteret af en udrykningskolonne fra folkepolitiet, og da politiet foretog en seks timer lang gennemsøgning af den arresteredes bopæl, traf man yderligere tre patres, som politiet så ligeledes tog med sig og førte til et ukendt sted. (KNA).

US-marine beder for fred

Katolske officerer, kadetter samt mandskab indenfor samtlige amerikanske flådeenheder vil i ugen fra 6. til 14. august hver dag i fællesskab bede for verdensfreden. Denne fællesbøn er et svar på den Hellige Faders opfordring i rundskrivelsen af 14. juli til bøn for freden i verden og frihed for kirken.

Man regner med at omkring 35 % af mandskabet i den amerikanske flåde er katolikker. Iøvrigt har der i fem år indenfor 2. flådeafdeling været afholdt regelmæssig fælles rosenkransbøn. (KNA).

I modsætning til hvad man almindeligvis plejer at antage, så er det personer med højere uddannelse, der har den højeste procentats med hensyn til kirkebesøg, nemlig 36 %, der ugentlig går til gudstjeneste, og 25 %, som ikke kommer. Hvad angår arten af profession er der ingen særlig forskel, akademikere og embedsmænd udviser i almindelighed en større tilbøjelighed til at søge kirken; de akademiske professioner ligger imidlertid i spidsen.

Det kan ikke bestrides, at i mange egne af USA er kirkerne mindre talrige end i andre. Men dette forhold skønnes ikke at have nogen større indflydelse, eftersom der i almindelighed ikke er nogen større forskel mellem by og land. De bedre samfærdselsforhold i den moderne trafik muliggør naturligvis også større kirkebesøg end før i tiden. I byer med over en million indbyggere går 30 % hver søndag i kirke, henholdsvis på sabbaten i synagogen, medens tallet på landet kun er 4 % mindre. I de store byer er der en skarp forskel mellem de to yderpunkter for de ugentlige kirkebesøg. Kun 29 % går uregelmæssigt i kirke om søndagen.

Sammenfatter man nu resultaterne fra »Catholic Digest«s to rundspørger,

Ungarns episkopat hos Ferencz Münnich

(Sluttet fra forsiden)

klart, at ærkebiskop Groesz i sin egenkab af formand for den ungarske bispekonference efter bedste evne bestræber sig for at skabe de nødvendige forudsætninger for sjælesorgen i Ungarn og for at muliggøre denne for enhver pris ved at imødekomme regeringens på alle områder, der ikke direkte berører kirkens lære. Når der derfor i meddelelsen fra MTI er tale om »god forståelse«, må man — udtales det i Wien — dermed ikke forestille sig en fri drøftelse mellem stat og kirke, således som det er tilfældet i den vestlige verden. (KNA).

Santa Chiara

(sluttet fra foreg. side)

levevis, men selv havde levet den indtil selvopofrelse.

Efter den hellige Frans' død blev der endnu beskåret hans trofaste ledsagerske 27 lange år. San Damianos mure er de tavse og dog levende vidner om hendes heltmodige opofrelse, hendes kærlighed til Gud, hendes konsekvente spøgelse, der fortærede hendes svagelige legeme for — som hendes biograf udtrykker sig — »at kirken skulle fyldest med duften af hendes sjæl«. Og her gav hun om morgenen 11. august 1253 sin sjæl tilbage i skaberens hånd.

Men endnu lever hendes ånd — og vil vedblive at leve. Skarer af hendes åndelige døtre forvalter hendes arv og følger hendes regel over den ganske verden. Og aldrig hører det op med at bringe den moderne verden det budskab, som den hellige Frans i sin tid forkyndte fra prædikestolen i San Rufino — »søg først Guds rige og alt andet skal blive jer givet«.

så må man sige følgende: de viser et langt mindre opmuntrende billede, end man med den så udbredte tro på Gud skulle have ment. Troen på Gud kommer derved ikke så intensivt til udtryk, og en pessimist ville være tilbøjelig til at drage følgende slutning: 18 % af katolikkerne, 32 % af protestanterne og 56 % af jøderne kommer aldrig til gudstjeneste. Det står altså sløjt til med religionens fremtid. Optimisten vil imidlertid bedømme situationen på følgende måde: 82 % af katolikkerne overholder deres forpligtelser, det samme gælder 68 % af protestanterne og 44 % af jøderne. Og på denne baggrund står det ikke så sløjt til med religionen.

Øg så ligger den rigtige slutning sandsynligvis midt imellem disse to synspunkter. C. D.

Katolsk Ugeblad

106. ARGANG

17. AUGUST 1958

NR. 33

KØDETS OPSTANDELSE OG DET EVIGE LIV

Om at læse katolsk
filosofi

En læge spørger

Guds rige og kirken

Katolikkerne og
omvæltningen i Frankrig

Horvath fortaler sig om de „venskabelige“ forbindelser mellem stat og kirke i Ungarn

Lederen af det ungarske departement for kirkelige anliggender, Janos Horvath, har i en længere artikel i Budapester-tidsskriftet »Belpolitikai Szemle« taget stilling til forholdet mellem stat og kirke i Ungarn. Af hans redegørelse kan man ganske tydeligt se baggrunden for den såkaldte »venskabelige« drøftelser mellem den kommunistiske regering i Ungarn og det katolske episkopat.

Horvath skriver således bl. a., at der før oktoberrevolutionen i 1956 indenfor den katolske klerus i Ungarn fandtes tre grupper, nemlig de fremskridtsvenlige præster, de, der stod udenfor samarbejdet og de aktivt reaktionære. De reaktionære var hurtige til at tage affære efter oktober 1956; en følge af deres indsats var det f. eks., at skolebørnenes deltagelse i religionsundervisningen steg fra 30 % før oktober til mellem 80 og 100 % efter revolutionen. Forhandlingerne mellem stat og kirke er imidlertid den bedste måde til at isolere disse klerikale reaktionære på. Relationerne mellem stat og kirke vil ikke kunne blive gode og gnidningsløse, dersom regeringen ikke går energisk til værks sammen med »de loyale repræsentanter for kirken« mod denne klerikale reaktion.

De »fremskridtsvenlige kræfter indenfor kirken« — skriver Horvath videre — er villige til at yde regeringen vidtgående statslig og social støtte. Men mod den klerikale reaktion må der føres en skarp politisk kamp: »Vi agter i denne retning at foretage os alt, hvad der tjener vort folks og statens interesse.« Det politiske samarbejde med kirken er dog ikke ensbetydende med indrømmelser på det ideologiske område. »Vi kan ikke acceptere den religiøse verdensanskuelse, det er ganske klart. Vi vil kæmpe mod den religiøse verdensanskuelse med ideologiske midler,« hedder det til slut i artiklen (KNA).

EN IS PÅ PETERSPLADSEN. Mens regn og gråvejr minder os om, at sommeren går på hæld herhjemme, melder Rom regelmæssigt en sommertemperatur på mellem 30 og 35° varme.

Vatikanet afviser prisbelønnet film som blasfemi

Egnet til at svække filmfestivalens anseelse

»Osservatore Romano« tager i sidste uge meget kraftigt afstand fra den cze-kiske film »Verdens skabelse«, som netop har fået tilkendt en udmærkelse på filmfestivalen i Venezia. Filmen er — skriver bladet — en eneste parodi af den fremstilling, som vi kender fra de første sider i biblen, og bladet kalder filmen en »blasfemisk parodi«, der kun er egnet til at tjene ateismens udbredelse. Endvidere skriver bladet, at katolikkerne i Tjenukiet er berøvet enhver mulighed for at protestere mod en sådan offentlig forhånelse af Gud og den hellige skrilt, og man må derfor undre sig så meget des mere over, at festivalens jury har kunnet nedværdige sig til at svække selve institutionens anseelse ved at prisbelønne en sådan gudløshedspaganda (KIPA).

Stadig ingen resultater fra drøftelserne i Warszawa

Efter hvad deres korrespondent erfarer fra Warszawa, fortsætter den såkaldte »blandede kommission« stadig sine forhandlinger til afklaring af forholdet mellem stat og kirke i Polen. I denne kommission sidder der repræsentanter såvel for den polske regering som for det katolske episkopat i Polen. Den polske primas sekretær, biskop Choromanski, har imidlertid udsendt meddelelse til respektive kirkelige instanser om, at alle duplikatorer og mangfoldiggørelsesapparater skal fjernes fra klostre og kirkelige bygninger.

Mangfoldiggørelse og distribuering af kirkelige meddelelser i klostrene var som bekendt anledningen til den herskende spændte situation mellem stat og kirke i Polen. 21. juli foretog det polske politi en razzia i Jasna Go-

(sluttes på bagside)

MUNKE MØLLES GLUTEN

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 Robert Hansen Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER Murermester Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiohshjem</p>	<p>KBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>	
<p>Reserveret</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damsø 2043 Udlører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p>FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold Amaliegade 27, Tlf.: Central 799 København K Teleg.adr.: Forskjold</p>	
<p style="text-align: center;"> HANDELSBANKEN <i>- den moderne bank med de gode traditioner</i> </p>			<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Mlnerva*408</p>
<p>Odense</p>	<p>Horsens</p>		
<p>Sophus Larsen & Søn 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød Albanigade 39 . Telefon 4895 Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Edvard Petersen Kul . koks . brændselolier HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>Støt annoncørerne</p>	
<p style="text-align: center;">Vejle</p>			
<p>Poul HENRIKSEN Raadhustorvet Leverandør til Sct Maria Hospital</p>	<p>Hvidehus Boglade Kai Jensen & Poul C. Thim Nørregade 8 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>A-S P. C. NIELSEN Vejle Mineralvandsfabrik Telefon 121, 205 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	

KØDETS OPSTANDELSE OG DET EVIGE LIV

Vi fejrer i vore kirker på søndag Marias Himmelfart, den største af alle årets mange Maria-fester. Sådan blev hendes udgang af det timelige: en indgang til den fuldendte forløsning, med legeme og sjæl optages hun til Guds herlighed og krones som alle engles og helgens dronning. Hendes plads er ved Kristi side på den himmelske trone, og i forholdet til os, som endnu er på pilgrimsvejen, er hun forbederinden og midlerinden til Guds frelsende nåde. Vi ser opad mod herligheden, og synger med hele kristenheden vort Ave: vær hilset og lovpriset du himmeldronning, vor ære, vor glæde, vort håb og vor fryd!

*

Men så kommer måske det gamle spørgsmål frem i os, som så ofte melder sig: hvorledes kan et menneske få en så central plads i vor tro og dermed i hele vor kristne gudsdyrkelse? Er det ikke mennesketanker, der har hævel støvet til en guddommelig plads? Vi spørger ikke, fordi der er kristne udenfor Guds hellige kirke, der ikke kan følge os og fornægter al Maria-dyrkelse, for vranglærdom er ikke den ære værd, at man tager den op til diskussion. Vi spørger blot efter en begrundelse for den hyldest til Guds moder, der så spontant udspringer af vor hele og uafkorlede kristne tro.

Teologiske begrundelse lader vi ligge; de hører ikke hjemme her. Lad os blot tænke på den jordiske, menneskelige moders plads i Gudssønnens jordiske liv. Hvor Jesus var, dér var også Maria. Hun tog ham i favn i Bethlehém, han sad på hendes skød, da han blev tilbedt af Østerlands konger, hun har været hans glæde og lykke i hjemmet i Nazareth. Hvor han talte og virkede Guds gerning, fulgte hun med og gik i forbøn, så han åbenbarede sin herlighed. Hun kunne ydmygt slå ved døren og bede om at måtte få lov at tale med sin søn. Hun fulgte ham i lidelsen og blev under korsel i smerte alle synderes frelsende moder.

Vi tror på Jesu Kristi fortsatte liv iblandt os. Det liv, »som var fra begyndelsen og blev åbenbaret for os«, kan ikke atter svinde hen. Hans liv må fortsætte, og vi er alle med i det. Kirkens liv er Jesu Kristi fortsatte liv. Kan dette tænkes og troes, uden at moderen får en plads deri?

Spørger vi sådan, er det kendsgerninger, der svarer: Se udover kristenhedens helhed og betragt tillige den enkelte troende kristnes liv. Begge steder møder vi moderen, akkurat som vi mødte hende i Jesu Kristi menneskelige liv. På kristenhedens store Maria-valfartssteder søger de tusinder og atter tusinder af pilgrimme hen til Jesus Kristus, sjælernes frelser, men det er hende, som viser dem Jesus, hendes livs velsignede frugt. Det er hende, som er forbederinden. Det er med hende, man tilbeder ordet, som »blev kød og tog bolig iblandt os«, og det er ved hendes hånd, synderen, som fandt nåde, får kraft og mod til at drage videre fremad på den jordiske pilgrimsfærd. Og i den enkelte kristnes

liv får moderen den samme plads. Ingen katolsk kristen kan knæle ved Jesu krybbe uden at se moderen, som fødte livet og frelsen, og ingen kan knæle ved korsets fod og bede om nåde uden at sætte sin lid til forbøn af hende, som han fra korsel bad os alle om at se og kalde vor moder!

Marias plads i kristenhedens og i den enkelte kristnes liv er fremdeles den samme som i sønnens jordelivs dage. Han er livet, og hun er livets moder og derfor vor glæde og lykke, vor fryd og vort håb!

*

I dag ser vi opad mod det himmelske og ser hende på den plads, Gud gav hende: den fuldendte forløsning! Med dens gamle navn kalder vi festen for Marias Himmelfart, og dermed er udtrykt, hvad kirken lærer os, at Maria med legeme og sjæl er i Guds her-

(sluttes på bagsiden)

Marias kroning

Kalkmaleri i Ørsløv, ca. 1350

Kirken og den græske tænkning

Før sommerferien bragte vi et par artikler om menigmands læsning af St. Thomas. Vi vil ved feriens afslutning genoptage emnet og uddybe det lidt mere. Men denne gang vil vi bringe et længere citat fra den berømte dominikanerpater Vincent Mc Nabbs lille bog fra 1927 »The Catholic Church and Philosophy«. Mc Nabb har i denne bog til en begyndelse defineret filosofien som »organiseret common sense«. I det næste afsnit om den unge kirke behandler han oldkirkens stilling til den græske filosofi. Vi vil citere de sider, han skriver om de græske filosofiske ideer, som kirken assimilerede.

Formålet med dette citat er først og fremmest at lokke læsere til studiet af St. Thomas, den af alle kirkens tænkere, som kommer idealet, den organiserede sunde fornuft nærmest. Dernæst må man jo tilstå, at også vi kender til strømninger, som populært sagt går ud på at gøre det enkle indviklet og det forståelige overdybsindigt. Man har endogså kendt retninger, der i filosofisk omstændelighed tilmed ville gøre Thomas selv til f. eks. et eksistentialistisk mørkekammerfænomen, mens han er alle tiders mønster på den enkle klarhed. Det kommer vi yderligere tilbage til. Men giver nu ordet til pater Mc Nabb:

»En blot og bar opregning af de græske filosofiske doktriner, som den ældste kirke assimilerede, vil omfatte næsten alle de fundamentale tankens og handlingens principper, der accepteres af hin fortreffelige dommer, den jævne mand eller den jævne kvinde, manden-på-gaden eller kvinden-i-hjemmet.

1. *Eksistensen af en ydre verden.* Denne lære blev truet af kættere, som sagde, at Jesu Christi legeme så virkeligt ud, men ikke var det.

2. *Gyldigheden af vore ydre sanser, som opfatter den ydre verden.* Disse sanser blev ikke betragtet som alvidende, men som ufejlbare. Deres rækkevidde var begrænset, men inden for denne rækkevidde var de ufejlbare. De så ikke alt eller altid, men de så rigtigt.

3. *Gyldigheden af vore forstandsmæssige processer.* Ud over og op over vore legemlige sanser er der åndelige evner til at erkende, veje, vurdere og udvikle det stof, sanserne fremlægger. Mennesket er ikke blot et levende væsen, der ser, hører, smager og føler, men også et væsen, der tænker, dommer, ræsonnerer, gør fejltagelser og elsker sandheden. Disse (2, 3) to store filosofiske principper fra græsk tænkning blev implicit fornægtet af de kættere, som nægtede de andre (1, 2).

4. *Årsags-sættningen.* Den blev implicit fornægtet af kætterne, som nægtede, at verden havde en intelligent skaber, og endnu mere subtilt af dem, der sagde, at der var to skabere - skaberen af det gode og skaberen af det onde.

Kirkens fastholden ved godheden af Jesu kød og blod overvandt disse vildfarelser.

5. *Den frie vilje.* Dette princip, der er så nødvendigt for den rette forståelse af (4), blev truet på utallige måder og blev derfor støttet af utallige afgørelser. Hele læren om menneskevordelsen som forløsning var et uovervindeligt forsvar for læren om menneskets syndighed og derfor om menneskets frihed.

6. *Eksistensen af åndelige, ulegelige væsner.* Dette var kun en nødvendig fornuftsslutning, som lånte fra de foregående principper og gav dem vægt. På disse principper hvilede —

7. *Læren om personligheden.* Er der nogen doktrin, der kan betragtes som et europæisk og græsk filosofisk princip, så er det læren om personligheden. Alle de større kættere, som den katolske kirke overvandt, hvilede på en eller anden vildfarelse om personligheden. Men den sunde græske tænkning om dette psykologiske problem blev benyttet af kirken uden videre. På fænomener i kulturens historie er mere betydningsfulde, ja mere mystiske end den rolle det græske sprog har spillet i udtrykkene for kirkens tro på treenigheden og på menneskevordelsen.

Disse to fundamentale doktriner, udtrykt i enkle græske ord, der betyder »af samme substans« og »gud-fødelde«, kan ikke blot opfattes af enhver uden at fattes i deres dybde, men endogså den grammatiske formulering var på et græsk, som for længst er blevet et dødt sprog. Intet andet sprog, måske med undtagelse af skolastisk latin, var så egnet til at formulere sandheder, så de ikke lod sig misforstå. Havde en sandhed først fået sin formulering i det eksakte videnskabelige sprog fra Platons »Staten« og Aristot-

NOTER

Den ny katekismus

Til efteråret vil den ny og så længe ventede katekismus foreligge. Meddelelsen herom vil vække udelte glæde i alle kredse, ikke mindst i vore skoler. Andetsteds i bladet bringer vi en meddelelse fra »Religionspædagogisk Arbejdsudvalg«, som indbyder alle religionslærere og katolske forældre til en serie foredrag i slutningen af oktober, til hvilket tidspunkt bogen vil foreligge trykt.

Katolsk radiogudstjeneste

Nu på søndag, 17. august, sender statsradiofonien kl. 8,05 en gudstjeneste fra Katolsk Vor Frue kirke i Århus. Messen celebreres af pater A. Dekkers S.J. og prædikanten er pater Chr. Lønskov S.J.

teles' »Etik«, kunne der nok være fortsat diskussion om sandhedens natur og egenskaber, men ingen fortsat diskussion om meningen med den græske formulering.

Det er derfor noget, vi må undres og glædes over, at den katolske kirkes fundamentale læresætninger, de om treenigheden og om menneskevordelsen, er blevet udtrykt på Grækenlands umisforståelige sprog. Det har ikke været nogen ringe vinding for kirken, da forsynet drog omsorg for, at de første otte almindelige konciler, der har skænket alle senere tider disse fundamentale læresætninger, i det væsentlige var græske i deltagere og i sprog.

Ikke mindre forsynsbestemt ser det ud til at være, at dette græske snart blev et dødt sprog. Et levende folks levende sprog er ikke et egnet redskab til at viderebringe eksakte formuleringer. Det er intet paradoks at sige, at hvis eksakte formuleringer af de højeste sandheder skal holdes levende, må de betros, ikke til et levende, men til et dødt sprog.

8. Princippet om substans og aksi-

Filippo Lippi: Den hellige Thomas modtager — af den korsfæstede frelser — bekræftelsen på sine doktriner (Fresko i S. Maria sopra Minerva i Rom)

dens. Selv om det kan lyde sært nok, var det personligheds-princippet, som kirken fastholdt så stærkt mod ariane-re, nestorianere m. fl., der førte til bekræftelsen af den almindeligt antagne skelnen mellem substans og akciden-ser.

Personlighed i fuld mening var selv-bevidst permanent enhed. Men denne sig selv bevidste permanente enhed var sig bevidst at have forbigående egenskaber, som tænkerne kaldte akciden-sener. Den siddende Johannes var ikke substantielt forskellig fra den stå-ende Johannes. Et kendt mundheld talte endog om at »appellere fra den drukne Johannes til den ædru Johan-nes«. I begge tilfælde forblev personen eller substansen den samme, kun en af Johannes akciden-sener var forandret. Denne dybt enkle lære kunne selv den ædru Johannes forstå.

Store dogmer såsom det menneske-lige væsens udødelighed og den euka-ristiske forvandling af brød og vin til Jesu Kristi legeme og blod, bekræfte-de dette princip om substansen og akciden-senerne. Og desuden kunne disse doktriner let forstås af jævne folk af den grund, at filosofien bag doktrin-erne kun var sublimeret sund sans.

9. *Princippet om de materielle tings, ja alle tings godhed.* Dette var måske et af de mere subtile og mindst explicite principper, som den sun-de sans hos almindelige mennesker

kendte. Ikke så få pessimistiske og sensualistiske filosofier havde tendens til at skyde skylden for det moralske onde over på den ydre verdens mate-rielle onde. Endnu har vi ikke helt loddet virkningen af den sakramentale lære i retning af at overvinde denne vildfarelse om en ond materiel verden. Ikke blot betragtede alle sakramenter fra dåben til den sidste salvelse det menneskelige legeme som noget så nat-URLigt godt, at det kunne helliges over-naturligt, men endog de naturlige ele-menter og livets lavere former blev anvendt som kanaler for overnaturligt liv. En liste over disse simple mate-rielle ting, der helligedes af kirkens sakramentale system, vil være så vel-kendt som en fortegnelse over husge-råd — brød, vin, vand, salt, olie, hal-sam, røgelse, lys, linned, sølv, guld, en ring. Byernes fattige, landets ulæ-ede bonde kunne lære af Alma Mater Ecclesia — af den kære moder, kir-ken — at naturens elementer og kræf-ter ikke i sig selv var onde eller skabt af et ondt princip. Vel kunne de br-uges på ond måde. Men de kunne let-tere bruges godt, og ved sin guddom-melige søns fortjeneste havde Gud for-lenet dem med magt til at overdrage et guddommeligt livs godhed. Således kunne et menneske misbruge vinen og blive som et dyr. Men det kunne også bruge vinen og blive som Gud.

10. *Til sidst princippet om menne-*

skenes broderskab og lighed. »Alle mennesker er af naturen lige« (St. Thomas II, II, q. 104, art. 5).

Dette princip, der endnu ikke har nået fuld anvendelse og måske aldrig vil opnå det her på jorden, kan godt betragtes som det kristne komplement til den højeste græske sociale filosofi. Hvad Platon og Aristoteles havde set som en idé, proklamerede den katol-ske kirke som en realitet. Ikke sådan at forstå, at det i udtrykkelig form blev forkyndt for en tidsalder, hvis sociale opbygning hvilede på slaver. Men implicit og med eftertryk blev det forkyndt i næsten hvert eneste dogme og hver en disciplinær regel kirken fastsatte. Læren om menneske-vordelsen, specielt i dens egenskab af forløsning, var faktisk den første pro-klamation af menneskenes lige rettig-heder, fordi det var en proklamation af menneskenes lige syndighed.

Dette er nogle, skønt klart nok også kun nogle af de filosofiske prin-cipper, der blev budt velkommen, ja velkommen hjem, af den katolske kir-ke. Hvert af dem ville have været vi-talt nok til at avle en sekt eller et kætteri. Men kirken hød ikke blot et af dem velkommen, men dem alle. Det var, som om Guds Søn, før han blev født i Bethlehem, havde sendt forløbe-re forud for at berede en filosofi, ja et filosofisk sprog til at udtrykke hans

(Sluttes på bagsiden)

ORIENTERING

En læge spørger -

På »Berlingske Tidende«s kirkeside i søndags læste man under ovenstående titel en interessant artikel af dr. phil. Axel Garboe. Vi tillader os at af-trykke nogle dele af artiklen. Om ka-tolikkers stillingtagen til det berørte problem er der ingen tvivl.

*

Overlæge G. Wad, Vodskov, som har haft en livslang gerning iblandt — og for — mennesker, hvis livsskæbne må forekomme tung og tragisk, sætter af og til pen til papiret for at drøfte proble-merne, og han er værd at lytte til, især da det, overlægen har at sige, munder ud i etiske — eller lad os sige i kristelige — problemer af afgørende betydning.

For et par år siden — i 1955 — skrev overlæge Wad en lille artikel i tidsskriftet Medicinsk Forum om sam-fundets syn på de åndssvage — om uforstand og selvgodhed og latterlig-gørelse. »Det er om søndagen ikke al-tid noget rart syn at se folk stå oven på hinanden for at komme til at se vore asylbørn på legepladserne. Det er ikke medlidenhed, der er det domine-rende i ansigtsudtrykkene, men des-værre langt oftere nysgerrighed, væm-melse og allermost desværre: *munter-hed.*«

Nu er åndssvageproblemet ikke en småting, der kan skydes til side. To procent af landets befolkning antages at være åndssvage, fortsætter overlæge Wad. »Her er derfor tale om et pro-

blem af en størrelsesorden, som ikke muliggør det for alle at nøjes med at sørge eller more sig, hverken i tale eller skrift og endnu mindre i tavshed. Nogle må også handle.«

Her rejser sig problemet: Kunne disse livstragedier være forhindret? Ja, bør de forhindres? Dette fører ind i omfattende og vanskelige problemer af arvebiologisk, social og etisk art, som mødes ikke blot af læger, men også f. eks. af præster eller forsorgs-folk, der kommer livets realiteter nær ind på livet.

Sådanne folk kender hele slægter, hvori defekterne gives videre fra ge-neration til generation og uvilkårligt får det spørgsmål til at vågne: Hvor-dan forhindres dette? I en række uni-versitetsforelæsninger, der for snart mange år siden blev holdt for socialt interesserede forsorgsfolk, gav jeg en oversigt over disse spørgsmål, og selv om arvelighed og social forsorg (1930) naturligvis har mærket tidens tand, er de problemer, der behandles i den lille bog, dog aktuelle den dag i dag. Deriblandt indgrebene i slægternes liv.

Overlæge Wad peger her på et meget vigtigt problem: helhedsresultatet af slægternes liv og værdien af de enkelte, der hver for sig taget kan synes negative, men for en videre betrag-ning kommer til at stå i et helt andet lys.

Problemet er der og kan knuge et menneske til jorden. Bør ulykkerne forhindres, hvor det er menneskeligt muligt, i slægternes gang? Noget af dette kommer overlæge Wad ind på i sin sidste afhandling: Sterilisations-

etik og praktik (Nordisk Tidsskrift for Aandssvageforsorg 1958).

Han begynder med at fortælle en unglomsoplevelse. Ved en kongres traf den unge læge Wad en gammel læge, østriger og katolik. Med ham drøftede han spørgsmålet: sterilisation af ånds-svage. »Jeg var ung og meget optaget af, hvor herligt langt vi havde bragt det og fandt det storartet, at man så-ledes havde muligheder for at for-mindske antallet af åndssvage.«

Gamle professor Reichelt — fortsæt-ter Wad — hørte opmærksomt og høf-ligt på mig og sagde så: »De må være klar over, at der går en stige med føl-gende trin: fødselsbegrænsning — ste-tilisation — abort — eutanasi (med-lidenhedsdrab). De står på andet trin og har foden på tredje. Hvornår når De toppen af stigen?«

Naturligvis hævdede dr. Wad kraf-tigt, at han under ingen omstændig-heder ville tage trinene op til toppen af stigen. Og dengang kunne ingen »lugte osen fra gaskamrene« i Hitlers Tyskland. Men siden er disse proble-mer, som den gamle katolske læge pe-gede på, ikke blevet mindre, og man forstår, at det er en tung byrde for en læges etik. »Det kunne tænkes at blive så tyngende, at vi ikke ville lege med mere.«

— — —
Jeg er en gammel practicus, og har intet særligt mandat til at tale om etik og de højere ting. Er der ingen med større forudsætninger i de dele, der vil sige noget? spørger overlægen — et spørgsmål til kirken. Godt at disse problemer bliver holdt under debat.

GUDS RIGE OG KIRKEN

Kaster man et blik på den teologiske litteratur i vore dage, er det påfaldende, at spørgsmålet om kirken igen står i forgrunden. Ganske vist er de forskellige bøger om dette emne ikke alle lige nyttige, fordi deres forfattere lader sig lede af tvivlsomme eller ligefrem uholdbare forudsætninger. Derfor kunne det ske, at den kendte teologiske professor K. Barth, Barthianismens fader, lidt spydigt opfordrede sine skrivende kollegaer til hellere at studere spørgsmålet i det nye testamente end først og fremmest at forvise sig om, hvad Martin Luther har sagt om kirken. Således stod der i hvert fald at læse i pressen.

Vi vil følge dette gode råd og søge vor viden om kirken i vore hellige bøger, navnlig da i det nye testamente. Her støder vi nu lige fra starten på det problem: *Hvordan forholder Guds rige eller himmerige sig til kirken?* Jesus selv har lagt alt, hvad han ville forkynde eller foretage sig her på jorden i det ene ord: »Gud rige«. Han åbner sin offentlige virksomhed med en prædiken over emnet: »Tiden er inde, og Guds rige er kommet nær. Omvend jer (gør bød) og tro på evangeliet.« (Mk. I, 15). I de 40 dage mellem opstandelsen og himmelfart taler Jesus om, hvad der hører Guds rige til. Han slutter altså på samme måde, som han har begyndt. Om mellemtiden beretter vore evangelier, at Herren talte både for folket og sine disciple om »riget«; at han udsendte sine apostle for at forkynde det og opfordrede dem til i fadervort at bede: »til os komme dit rige«. Dette rige må altså være hans kongstanke. I bjergprædikenen hører vi syv gange om det, og der står også de berømte ord: »Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.« (Mt. 6, 33).

Vor højeste lærer har imidlertid også to gange talt om sin »kirke«, som han ville bygge på en klippe. Det skete, efter at han i to år havde forsøgt at få de store folkeskarer, der hørte hans prædikener, til at opgave deres verdslige og nationale forhåbninger og tage imod hans tilbud om frelse fra synd og straf og om højere og åndelige goder. De ville ikke. Så kom det til et brud den dag, da vor Herre lovede at ville give sit kød som åndelig føde og sit blod som åndelig drik. »Af den grund,« siger Johannes, »trak mange af hans disciple sig tilbage og vandrede ikke mere med ham. Jesus sagde da til de tolv: Vil I også gå bort? Simon Petrus svarede ham: Herre, til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord.« (Jo. 6, 66 ff.). Det vil vise sig, at den kirke, som Herren lovede, træder i synagogens sted, det vil sige i det synlige jødiske trossamfunds sted.

Er nu den kirke en del af Guds rige, eller har de to begreber slet ikke noget med hinanden at gøre? Det er det

spørgsmål, der i vor tid har været under debat og er blevet besvaret på ret forskellige måde. En gruppe af protestantiske teologer holdt på, at Jesus fejlagtigt mente, at verdens ende var nær forestående og derfor forkyndte et rige, der opstår efter verdens undergang, og hvori han selv skulle være den ledende mand. En anden gruppe, talsmændene for oplevelsesreligion, anerkender kun et indre, åndeligt rige, som kundgør sig selv ved den enkelte sjæls religiøse og moralske liv. En tredje klasse ville give begrebet kirke et politisk eller kommunistisk indhold. Man har også fremsat den opfattelse, at Jesus kun har tænkt på et nationalt rige for jøderne, ikke på et religiøst rige for hele verden. De to sidste forklaringer indeholder kun et ganske lille gran sandhed. De to første er sandheden nærmere, men de er ikke udtømmende, fordi de er for ensidige og lukker øjnene for helheden, som er et ret sammensat fænomen.

Det er nemlig ganske sikkert, at Jesus også har tænkt på *et jordisk og synligt rige*, hvis borgere er forpligtet til at bekende deres tro offentligt, og som derfor vil blive forfulgt. Man kommer ind i dette rige ved dåbens sakramente, som er et synligt tegn. De ledende mænd får en særlig uddannelse af Frelseren selv. Med rene ord taler han om Guds riges synlige karakter i sine lignelser om sædemanden og sædens vækst; om sennepskornet og surdejen; om klinten blandt hveden og garnet med de gode og dårlige fisk. Dertil kommer en hel række andre steder i det nye testamente, der bekræfter det sagte.

Hvis vi nu ganske kort skal sammenfatte, hvad skriften har om vort spørgsmål, så er der at sige: Det nye testamente taler gang på gang om *Guds herredømme og rige i messias-tiden*. Således er det forudsagt af profeterne. Hos dem er det et rige, der udgår fra Sion og Jerusalem, og som viser sin åndelige karakter ved, at det er guds-erkendelse, syndsforladelse, fred og retfærdighed. Jøderne ventede længselsfuldt på det. Johannes Døber bebudede det som nær forestående, Jesus og hans apostle forkyndte det. Ordet »rige« udtrykker en sjælelig tilstand hos den enkelte eller i hele verden, hvori Gud ulindret kan udøve sit herredømme over sindene. Det kaldes snart Kristi rige eller Kristi og Guds rige eller også Davids rige. Men det kan også betegne hin kongelige magt og værdighed, hvormed Kristus engang i fremtiden vil vise sig, når han kommer igen på dommedag.

Det væsentlige ved dette rige består altså i, at vi mennesker gennem Jesus Kristus, den lovede Messias, og gennem hans kirke efter hans bortgang kan opnå evigt liv i himlens herlighed.

og at Jesus Kristus i sin guddomsmagt vender tilbage fra himlen for at gøre dem, som er værdige dertil, delagtige i sin egen herlighed og kongelige værdighed. Guds rige er, som man kan forstå, et ret sammensat begreb, og man er nødt til at være opmærksom på, hvilket element der i hvert enkelt tilfælde står i forgrunden: himlens herlighed, eller Kristi genkomst eller kirken på jorden.

De tre elementer hører i øvrigt nøje sammen. Kirken, det åndelige riges synlige organisme, har den opgave at oprette og sikre Guds herredømme i de enkelte sjæle og derved forskaffe dem adgang til Guds evige rige i det hinsides. Som vor Frelser i sine jordiske dage trådte frem i tjenerskikkelse, således har også kirken på jorden *en tjeners funktion*. Denne er noget foreløbigt, noget, som forsvinder igen, når malet er nået og vor slægts prøvetid er endt. Sandhed og nåde og barneret, som vi kommer i besiddelse af allerede på denne side af graven, skal blive i al evighed. Men ved overgangen til rigets endelige tilstandsform foregår en stor forandring i måden at besidde disse guddommelige goder på.

Når vi derfor beder vort fadervort og udtaler de ord: »til os komme dit rige«, skulle vi forsøge at huske de store ting, som ordet »rige« giver udtryk for. Alt, hvad der hører til dette rige, er himmelsk: himmelsk er den konge, der hersker i det; himmelsk er den lov og den ånd og den nåde, gennem hvilke Gud udøver sit herredømme over vor forstand og vilje og hjerte; himmelsk skulle også den livsførelse være, hvorved rigets borgere med Guds hjælp forbereder sig til den evige sejrsvest i himlens kongesal.

F. K.

Fra indvielsen på Voergaard

Et stort tegn viste sig på himlen: en kvinde, klædt i solen, og med månen under sine fødder og en krans af tolv stjerner på hovedet. Syng Herren en ny lovsang; thi han har gjort vidunderlige ting.

Indgangsvers på festen for Mariæ Himmelfart.

Et glimt fra festdagen på Voergård. I forreste række fra venstre Hs. Excellence Biskoppen, lord Furness, greve Oberbech-Clausen, lensbaron Holger Rosenkrantz, Rosenholm, og baron Rudolf von Twickel, Münster, Tyskland. I bageste række, ligeledes fra venstre: Baron von Hobe-Gelling, Sydslesvig, fuldmægtig, cand. jur. og polit. Per von Holstein, København, og landsretssagfører Bernt Wass, København.

Billedet for oven er fra indvielsen af kapellet.

I korte træk —

Igen i denne uge var tilstrømningen til den offentlige audiens i Pavens sommerresidens i Castel Gandolfo så stor, at de besøgende ikke kunne rummes i den lille gård indeni residensen; mange af de audienssøgende måtte blive stående udenfor på pladsen foran bygningen, hvor de imidlertid takket være højtaleranlægget kunne følge med i audiensen (KIPA).

På Mariæ Himmelfartsfest bragte Eurovisionen en transmission af den højtidelige pontifikalmesse i den ny underjordiske Pius X-basilika i Lourdes (KIPA).

For nylig blev pater Adolf Martin Bormann MCS — der er søn af Hillers berygtede stedfortræder Bormann — præsteviel sammen med 2½ andre diakoner i Innsbruck. Efter afsluttende studier rejser pater Bormann som missionær til Belgisk-Kongo (KNA).

Biskoppen af Berlin, dr. Jul. Döpfner, har givet samtlige de præster, der deltagere i den forestående store katolikkongres i Berlin, tilladelse til at høre skrifte under kongressen, såfremt de blot har deres respektive biskoppers tilladelse dertil (KNA).

I slutningen af august valfarter ca. 6000 zigeunere til Lourdes. Biskoppen af Lourdes, mgr. Theas, tager sig personligt af pilgrimmene, af hvilke en hel del vil blive henholdsvis døbt og konfirmeret under opholdet i Lourdes (KNA).

Statuerne på Bernini's kolonnade sikres

I anledning af, at der for nylig er faldet en temmelig stor marmorblok ned fra en af figurerne på kolonnaden omkring Peterspladsen i Rom, har man fra Vatikanets side truffet foranstaltninger til en omfattende undersøgelse af hele Bernini's berømte kolonnade. Ikke blot de 140 figurer på de berømte søjler rundt om Peterspladsen men også de retten store figurer over hovedindgangen til Peterskirken vil nu blive grundigt undersøgt. Der skete ingen skade ved marmorblokkens nedstyrtning (KNA).

140 kæmpestore figurer pryder Bernini's berømte kolonnader samt portalen til St. Peter. — Ordenssøstrene, der fra balustraden over indgangen til St. Peter ved siden af Kristusstatuen nyder udsigten over det evige Rom — giver et lille begreb om statuerne kolossale størrelse.

Katolikkerne og omvæltningen i Frankrig

Søndag d. 1. juni i år indsatte den franske nationalforsamling general Charles de Gaulle som ministerpræsident og overdrog ham med 329 mod 224 stemmer samtlige lovgivnings- og regeringsfuldmagter, foreløbig dog for en periode på 6 måneder. Dagen efter fik regeringen de Gaulle — med 350 stemmer mod 121 — overdraget opgaven, uden parlamentets medvirken at udarbejde forslag til en ny forfatning, der så skal anerkendes ved et referendum i begyndelsen af oktober.

Dermed indledtes i Frankrig, hvad man kunne kalde »eksperimentet de Gaulle«, hvis følger idag slet ikke lader sig overskue og hvis chancer for succes — eller det modsatte — overhovedet ikke er til at bedømme. Men kaster man imidlertid et blik tilbage på den staskrise, der i hvert fald foreløbig er bragt til ophør med de Gaulles overtagelse af magten, kan man i hvert fald slutte følgende: Til trods for regeringsændringens formelle »republikanske legalitet« og trods det, at man pinligt nøje har overholdt visse protokolceremonier og de fastlagte matematiske regler for flertal ved regeringsændring, så har forsøget på at løse den moderne verdens vældige strøm af inden- og udenrigspolitiske problemer gennem et demokratisk system, der er bygget op på parti- og parlamentsvælde, lidt definitivt skibbrud i Frankrig. Det ny regime i Frankrig betyder i praksis et styre ved hjælp af en enkelt person, hvis politiske kapital er hans moralske prestige, og som — eftersom han er kommet til magten ved et revolutionært pres fra hærens side — først må søge at forskaffe sin magt den fornødne institutionelle styrke.

De Gaulle blev manden, der skal forvalte konkursboet efter IV. Franske Republik, der havde vist sig uegnet til blot tilnærmelsesvis at kunne realisere de simpleste forudsætninger for et effektivt demokrati. Det var ikke lykkedes republikken at vinde jordbund for de sociale og politiske behov i befolkningen, idet man manglede de fornødne pædagogiske og integrerende kræfter på det politiske område. Systemet med valg af magtindehavere for bestemte funktioner for et bestemt tidsrum svigtede helt. Folkerepræsentationen — Nationalforsamlingen — hvorfra den politiske vilje til at skabe og forme på alle områder indenfor det offentlige liv — var til tider en hel farce, og enkelte intelligente og betydelige repræsentanter for folket blev simpelthen tvunget til politisk afmagt som følge af det herskende parlamentariske systems uegnehed. Alene slutningsoptrinet i den dramatiske forestilling, der førte til opløsningen af IV. Republik, afslører ganske klart det franske efterkrigsdemokratis fra første færd af mislykkede struktur. Udgiveren af bladet »Le Monde«, Hu-

bert Beuve-Mery, beskriver denne døds-kamp således: »Uegnet til at leve anstændigt, kunne IV. Republik ej heller afgå ved døden i skønhed«.

Udviklingen i korte træk

Til trods for, at en del af grundene og baggrundene for det franske efterkrigsdemokratis sammenbrud først vil kunne forklares og forstås, når historiens udvikling kan knytte sine kommentarer dertil, kan man dog imidlertid allerede på nuværende tidspunkt konstatere følgende fakta:

13. maj 1958: Efter en 28-dages regeringskrise — med alt hvad dertil hører — havde den kristelig-demokratiske Elsass'er Pierre Pflimlin dannet 24. franske efterkrigsregering og forberedte sig til hen under aften at søge sit kabinet godkendt i nationalforsamlingen. Pressen kritiserede med de efterhånden tilvante reserverede toner de forskellige nye parlamentsgrupper som følge af diverse mangler således at katolikken Pflimlin — hvis ubestikkelighed, tapperhed og klarhed var nærmest frygtet af en række politikere — aldeles ikke var sikker på at komme til magten. Ikke så meget som et eneste pust af de store og tungtvejende problemer, der hængte så trængende over Frankrig, formåede at trænge ind i nationalforsamlingens diskussion om regeringsdannelsen.

Lige siden november 1954 havde den franske hær i Alger været draget ind i en skånselsløs guerillakrig, der efter militærets egen formening ikke ville kunne vindes militært, eftersom regeringen i Paris ikke bevilligede de fornødne midler og soldater. 450.000 franske soldater stod her overfor omkring 30.000 arabiske guerillakrigere, som det var næsten umuligt at komme om ved. Intelligente franske politikere var af den (private) mening, at denne konflikt kun kunne bringes til ophør ved en »liberal« politisk løsning — ikke mindst på grund af de politiske virkninger, som en alternativ løsning, som ved et totalt ødelæggelsesfelttog mod den algeriske befrielsesfront ville have på de arabisk-asiatiske folk. Men enkelte parlamentsmedlemmers private meninger og samvittighedsoverbevisninger havde ikke kunnet bevirke en politisk effektiv flertalsvilje i parlamentet. Emnet kom ikke engang på tale under de lange regeringskriser. Og Pflimlins tragik bestod i, at han ved enkelte lejligheder luftede disse sine anskuelser ganske forsigtigt. Det var den ydre anledning til begivenhederne i Alger, der førte til statskrisen.

Den ene million franskmænd, der lever i Alger blandt 9 millioner muhammedanere under trykket af en stadig panisk rædsel, havde i dette forvirrede og uklare klima skabt et utal af net og organisationer til for-

svar for deres interesser; ingen af disse organisationer beskæftigede sig dog for alvor med en fremsynet løsning af det algeriske problem, men alle havde blot slagordet: »Alger er og bliver fransk« på dagsordenen som deres politiske problem. Der havde imidlertid været enighed om til 13. maj at kalde sammen til en kæmpemæssig demonstration på torvet i Alger — som protest mod Pflimlins tiltræden og likvideringen af »Fransk Alger«. Den herskende begrebsforvirring kommer måske klarest frem af det indbydelses-flyveblad, som de »patriotiske katolikker« havde udsendt, og hvori det bl. a. hed: »Franskmænd, I ved, at hver og en af os er soldat for Kristus og for Frankrig. Vil I vedblive tolerere provokation fra de kredse, der slår til lyd for forrædderi helt ind i kirken og det endda under dække af kristendommen? Skriv endnu idag til jeres præster, biskopper

Samtlige paver

har indset det skrevne ords betydning! Allerede apostelfyrsten Petrus — den første Pave — sendte budskaber til sine menigheder. I den nyere tid har Paverne atter og atter fremhævet betydningen af den katolske presse som et uvurderligt led i kirkens arbejde og indtrængende opfordret alle til efter evne at medvirke for dens udbredelse. I vore dage — hvor den katolske presse mere end nogensinde står som sandhedens forkæmper — gælder det om at følge Pavernes og Biskoppernes opfordring. Enhver dansk katolik bør derfor gøre sit til at

Katolsk Ugeblad

forefindes i ethvert katolsk hjem
i Danmark

eller andre religiøse autoriteter, der ene med resultat kan modsætte sig den skandale, som Frankrigs forræderi er under religionens maske.

Og et andet tegn på, hvordan den politiske katolicismes og laicismens motiver dybest inde har været medvirkende til den opløsning, som resulterede i den franske statskrise fremkommer, når man omhyggeligt analyserer de foreliggende beretninger: den fungerende Alger-minister Lacosta, en aktiv antiklerikal socialist, gav manifestationerne mod Pflimlin løbepas og forsøgte efter evne at udnytte disse til fordel for en socialistisk regeringsdannelse i Paris, da socialisterne kun nødtig ville se, at en katolsk Elsass'er skulle opnå politiske resultater. Han gav derfor fri bane for ophavsmændene til kup'et og tiltrådte samtidigt en flugtlignende tilbagerejse til Paris.

Den politiske splittelse indenfor den franske katolicisme og den hårdnakkede ideologiske spænding mellem klerikale og antiklerikale interesser indenfor fransk politik blev ved lige til republikkens dødsdøds kamp. Endnu så sent som i aftentimerne 13. maj lød råbet fra folkemasserne: »Ned med Pflimlin« foran parlamentet. Politiet holdt ikke demonstranterne tilbage, og hæren sluttede sig til dem. Faldskærmsjægergeneral Massu telegraferede til statspræsident Coty: »Jeg, general Massu, melder til Dem, at der er dannet et militært og civilt velfærdsudvalg. Dette udvalg gør krav på dannelse af en regering i Paris«. Dermed havde den væbnede magt gjort fælles sag med de ophidsede gadedemonstranter mod den legale statsmagt,

(fortsættes på bagside)

„JOMFRU MARIÆ UPLETTEDE HJERTE“

22. august fejrer kirken festen for »Jomfru Marias uplettede hjerte«. På denne dag er det ti år siden, at den første messe fejredes under Øm-borgens lag, i det kapel, der er viet til Marias uplettede hjerte. Vi bringer nedenfor nogle tanker til festen gengivet efter Fecke: »So feiert dich die Kirche«.

*

Adskillige af kirkeårets fester skyldes deres tilblivelse en personlig indsats eller interesse fra en eller anden, det være sig en senere kanoniseret helgen eller ej.

Det er noget lignende med det enkelte menneskes andagt til en bestemt helgen eller helgeninde — af en eller anden bestem grund har vedkommende ganske særlig tillid til netop denne helgen.

Noget lignende er tilfældet ved denne fest. Den skyldes den hellige Johannes Eudes, hvis fest kirken iøvrigt fejrer 19. august. Han grundlagde et ordenssamfund: Jesu og Marias selskab.

I over tre hundrede år har man nu fejret festen til ære for Marias uplettede hjerte. En del franske biskopper indførte denne fest i deres bispedømmer, men allerede i 1688 var festen meget udbredt, og to ordenssamfund — Franciskanerne og Jesuitterne — var meget ivrige for at udbrede kendskabet til den. Pave Pius VII godkendte derpå festen for hele kirken, og under Pius IX fik den et særligt messeformular samt tidebønner. Datoen var imidlertid forskellig for de forskellige lande. Som følge af den blomstrende Jesu Hjerter andagt valgte man nogle

steder lørdagen efter Jesu Hjertes fest, men dette blev forandret af Pius XII, som i 1942 lagde festen fast på ottendedagen efter Marias Himmelfart.

Med Fatima budskabet skete der et vældigt opsving for dyrkelsen af Marias hjerte. I dette budskab hedder det nemlig: »Til sidst vil mit uplettede hjerte triumfere«.

Når fromhedslivet nævner ordet »hjerter« er mange tilbøjelig til at tænke på noget sødligt og sentimentalt, med det resultat, at man stejler og stritter imod, og aldeles ikke med urette. Det religiøse ligger imidlertid på et alt for højt plan til, at det må synke ned i uklarhed og forfladigelse. Hvis nogen skulle mene sligt, så overser den pågældende ganske kirkens indstilling. Kirken ville aldrig være gået med til at gøre Marias hjerte til midtpunkt for en liturgisk fest, dersom dette hjerte ikke var værdigt dertil. Når kirken taler om hjertet, så er der tale om personlighedens væsen, hvis symbol netop er det menneskelige hjerte. Kirken tænker dermed på det, der er drivkraften for alle handlinger og for menneskets hele indstilling. Marias Hjerter dyrkelse ærer den, der — ifølge Pius IX's ord — ved samme guddommelige beslutning er ophav til Gudmenneskets, Jesu Kristi og Marias tilværelse. Ingen vil nogensinde kunne nå til bunds i dette mysterium. Alt, hvad årtusinder har sunget om det mest benådede menneskebarn, den helligste skabning, den skønneste blandt alle kvinder, sammenfattes her ligesom i eet vældigt strålebundt. Hun er Vor Herres moder. Hun er typen på det frelste menneskebarn — Maria er Kristi hjælperske i hans frelsgering. Hun er Himmeldronningen og Nåde gavernes midlerinde.

Ser man på dyrkelsen af Jomfru Marias Hjerter på denne måde, da er den et uanet dyb af rigdom. Hjertet er symbolet på kærlighed. Maria måtte takke Guds ugrundelige kærlighed for tilværelsen og alle gaverne — men hendes væsen karakteriseres også ved kærlighed. Vi kalder hende Moder af den skønne kærlighed — barmhjertighedens dronning — hendes moderhjertes kærlighed kender ingen grænser.

✠

Og så må vi endelig tænke på den særstilling, som Marias hjerte indtager i en syndefuld verden: hendes snehvide renhed. Derfor kalder vi hende jomfru — og når vi nævner hendes hjerte, kan vi slet ikke lade være at tilføje: det rene, uplettede hjerte. Så lysér idealet op for os, det ideale, som ethvert Gudsbarn bør stræbe efter — og som ethvert somhelst uførdarvet hjerte længes efter: renhedens ideal.

(Efter Fecke:

»So feiert dich die Kirche«)

Religionspædagogisk Arbejdsudvalg

har herved den glæde at kunne indbyde alle religionslærere og katolske forældre til KATEKETSTÆVNE,

som vil finde sted på Sct. Joseph Søstrenes skole, Østerbrogade 7 D, København Ø, tirsdag 21. oktober, onsdag 22. oktober, torsdag 23. oktober 1958.

Deltagerne bedes tilmelde sig senest den 20. september til Religionspædagogisk Arbejdsudvalg, Østerbrogade 7 D, København Ø. — Udenbys deltagere bedes selv sørge for ophold. Deltagerne fra Danmark betaler 15 kr. til stævnets afholdelse.

Foredragene og diskussionerne vil hovedsageligt forme sig som indførelse i den nye katekismus, som til den tid vil foreligge trykt.

P. a. v.
med venlig hilsen
J. Wolfisberg S. J.,
fmd.

Køb

DERES
BØGER

i

KATOLSK AFTENSKOLES EFTERÅRSSEMESTER

Kristne i Danmark tænker ikke på, at Østens religioner interesserer ret mange landsmænd, men det gør de, og ikke så sjældent stilles man overfor tanker, der er hentet derfra. Både for at give indblik i denne visdom for kendskabets egen skyld og for at være forberedt, når andre foretrækker Østens religioner (eller blot nogle overfladisk erhvervede slagord) for kristendom gennemgår dr. theol., pastor Bjørn Højbo i 8 foredrag *Buddhismen*. Man begynder fredag d. 10. oktober kl. 20 og fortsætter de følgende fredage.

Cand. polit. Tove Rasmussen foretager en »Gennemgang af Apostlenes Gerninger«, der strækker sig over 10 onsdagsaftener; første gang den 1. oktober. Tove Rasmussen har i flere år ledet bibelkredse i st. Ansgars sogn og har gjort det med så stor faglig indsigt og en sådan pædagogisk dygtig-

hed, at de samme mennesker er blevet ved år efter år. Nu gives der en mulighed for, at en større kreds kan nyde godt deraf. Begge de to nævnte serier giver st. Josefsøstrene husly i deres gæstfri skole, Østerbrogade 7 D. Der begyndes altid kl. 20 præcis og gebyret, der er på 10 kr. for såvel ægtepar som enlige, betales ved 1. forelæsning.

Disse oplysninger må meddeles nu, fordi eventuelt interesserede gerne skal kunne disponere i tide og fordi en 3. serie begynder ret snart. Den »Gennemgang af katolsk tros lære, især beregnet for ikke-katolikker«, som har fundet sted i st. Ansgars kirke de to sidste år, har samlet så mange, trofaste tilhørere, at stoffet også bør gennemgås i år. Der vil som de tidligere

år blive tale om en kateketisk fremstilling af den apostoliske trosbenedelse, af sakramenterne og af de katolske synspunkter i moralen, der er ukendte eller dårligt kendte.

Foredragene holdes i st. Ansgars kirke, således at interesserede ikke-katolikker kan forblive anonyme, om de ønsker det. Slægtninge og venner kunne sikkert få lyst til at finde derhen, om katolikkerne tænkte på at omtale denne serie. Der begyndes tirsdag den 2. september kl. 20 præcis og fortsættes til lidt ind i juni måned næste år. Deltagelsen er gratis.

Kjeld Geertz-Hansen.

<h2>Aarhus</h2>		<i>Et Hjem paa Rejsen</i> Tlf. 24122 MISSIONSHOTELLET ANSGAR
Høilund Carlsen Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577 Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi Leverandør til Sct. Kruds skole	Gør Deres Indkøb hos J. Hass FRUGT - GRØNT - BLOMSTER THORVALDSENSGADE 17 Telefon 25 7 18 Leverandør til de katolske Institutioner	
AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77 Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88	 Byens førende Tlf. 28700 (4 Lin.)	
Støt annoncørerne	V. Svenstrup . Telefon 21557 Aut. Elektro-Installatør . Ladestation Hans Brogesg. 4 . Tietgenspl. Lev. til Sct. Josephs Hospital	Katolske Begravelser - Ring til 22866 H. J. Madsens Begravelsesforretning Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus
Reserveret	Kød- flæsk - pålæg - salater Erik Carlsen Sdr. Ringgade 3 Tlf. 43385	Henry Carlsen Sdr. Ringgade 61 Tlf. 43857
Næstved	Støt annoncørerne	C. Mortensen Murermester Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed
Næstved Kul- og Koks Kompagni Aktieselskab Ny Havn . Telefon 1420	Arndt Nielsen Ure og Optik Jernbanegade 2 . Telf. 543 Lev. til de kat. Institutioner	K. Blum Hansen Boghandel Telefon 2525 (2 Ledninger)
Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer Claudi Hansens Eftf. Jernbanegade 3 . Tlf. 60 Leverandør til de katolske Institutioner	A. & P. G. Vintersborg Snedker & Tømrermester Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818 Leverandør til de kat. Institutioner	N. Juul Pedersen Glarmester Ramsherred 13 . Tlf. 158 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Om at læse katolsk filosofi -

(sluttet fra side 377)

lære. Da den lære blev gjort bekendt, viste det sig, at den gjorde al sand kosmologi, metafysik, psykologi og etik til sin egen, til mere end filosofi.

Den brugte alt det sande og bedste i filosofien som en suveræn kunne bruge sine undersøgtter. Her rører vi ved et subtilt og dybt princip, som St. Thomas har udtrykt — at et menneske har autoritet over frie mænd, ikke ved at lede dem til sit eget brug, men »ved at lede dem enten mod deres eget velfærd eller mod det fælles vel« (I, q. 96, art. 4).

Den brug, som den katolske kirkes teologi har gjort af filosofien, har været ikke blot filosofiens liv, men dens forædling. Servire Deo regnare est — at tjene Gud er at herske. Filosofien kom først til sin egen ret, da den kom ind i den katolske kirke.

Ikke blot i Øst -

Radio Vaticana henviste i en af sine udsendelser i den forløbne uge til de farer, der truer kirken også i det fri vesten. I en betragtning, der knyttedes til den hellige pave Sixtus II's martyrium og religionsforfølgelsen under Valerian for 1700 år siden, erklærede senderen, at man idag skelner mellem en »Tavshedens kirke«, en kirke i nød og en kirke, der lever i frihed. Det kan meget let føre til den opfattelse, at kirken kun forfølges i landene hinsides jerntæppet, medens den ikke har noget at beklage sig over andetsteds. Men sandheden er den, at den ateistiske ideologi, således som den propageres i de totalitære stater, i virkeligheden også har slået dybe rødder hos os i den fri verden, sluttede Radio Vaticana (KNA).

Salmebog på Esperanto

Den tyske katolske Esperanto-central i München har med kirkelig tryk-tilladelse udsendt en salmebog med 27 tyske salmer oversat til Esperanto (KNA).

Warszawa -

(sluttet fra forside)

ra-klosteret i Czenstochowa og beslaglagde ved denne lejlighed samtlige forfundne mangfoldiggjorte informationer. Den polske statsadvokat har rettet anklage mod kirken for at have publiceret tryksager uden om statens censur. Kirken påberåber sig imidlertid en overenskomst med staten, hvorefter den har ret til at fremstille og distribuere meddelelser til internt brug.

Udover dette foreligger der til stadighed ingen meddelelser om afklaring i situationen (KNA).

URBI ET ORBI

Katolikkerne og (sluttet f. s. 380) omvæltningen i Frankrig

grebet ind i den politiske udvikling og taget tøjlerne i hænde.

14. maj: De demokratiske partier i Paris søger stadig at forsvare sig. Hen på morgenen får Pflimlin godkendelse som ministerpræsident, men allerede om formiddagen kommer splittelsen i hans parlamentariske flertal tydeligt til syne — den splittelse, der skulle gennemryste hele IV. Republik og bringe den til fald. Den omstændighed, at kommunisterne, der med jernhånd havde holdt arbejdernes stemmer i skak i efterkrigstidens Frankrig, havde afholdt sig fra at stemme, var det eneste, der havde skaffet Pflimlin flertal, alt medens nej-stemmerne bredte sig selv blandt de grupper, der kaldte sig demokratiske. Selv i dette kritiske øjeblik var de demokratiske partier vildt uenige i forsvar for demokratiets sag mod de yderliggående højre- og venstregrupper, således som de også viste sig hos de højre-stående »afhængige«, der havde samlet mange katolske stemmer. Pflimlin havde med andre ord i den alvorlige kamp mod militærrevolten kun et meget usikkert

flertal — uden partiorganisationer i baggrunden — samt sin forfatningsmæssige legalitet at støtte sig til. Som eneste truende masseorganisation stod kun det kommunistisk styrede fagforbund tilbage og en vellykket strejkeindsats herfra til forsvar for demokratiet mod militæroprøret i Algier ville uvægerligt have ført til en folkefront med alle deraf følgende muligheder for en kommunistisk magtovertagelse. Kommunisterne vægren ved at stemme og strejkefristen fra organisationerne skulle bane den vej, som Pflimlin ikke ville betræde. De følgende dage tilbragte Pflimlin med at føle sig for og sondere sine muligheder og han kunne da konstatere, at ej heller hæren i selve Frankrig stod bag ham. Han måtte afsætte generalstabschef Paul Ely. De revolutionerende kræfter i Algier udbyggede imidlertid stadig deres positioner og gik åbenlyst og højlydt ind for general de Gaulle som regeringsschef.

15. maj: General de Gaulle erklærer: »Idag, i denne prøvelsens stund for vort land, skal dette vide, at jeg er beredt til at overtage magten i republikken«. Dermed havde opstandsbevægelsen i Algier fundet politisk støtte i moderlandet. Gennem flere år havde hæren i Frankrig stået bag de Gaulle. Ganske vist havde alt, hvad der revolterede såvel offentligt som i det skjulte, intet konkret politisk program, men derimod et rent, konkret politisk mål: general de Gaulles overtagelse af magten. (Fortsættelse følger)

KØDETS OPSTANDELSE -

(sluttet fra side 375)

lighed. Man har undertiden sagt »Marias optagelse« for at udtrykke den teologiske forskel mellem Assumptio og Ascensio (Kristi opstigen til himlen ved egen kraft). »Optagelse« kan imidlertid betyde så meget forskelligt, medens der med ordet Himmelfart klart er sagt, at vi tror noget ganske særligt om Marias udgang af denne verden.

Kan det så ikke være svært at tro, at Maria også legemligt skulle være i himlen allerede nu? Vi må aller svare: ikke hvis vor kristne tro er hel og uafkortet! Vi siger dog i trosbekendelsens sidste led, at vi tror på »kødets opstandelse og det evige liv«! Kan vi tro, at vi alle skal oprejses til uforkrænkelighed, at alle grave engang skal åbne sig, og at vore syndige legemer i strålende herlighed skal drage ind i Guds himmel, så kan det ikke være vanskeligt at tro, at Maria ikke er udelukket fra forherligelsen. Og at Gud allerede har ikklædt hende den nu, kan

slet ikke danne nogen trosvanskelighed, når vi betænker, at for ham er en dag som tusind år og tusind år som en dag, og at Gud kun har den ene synsvinkel: Evigheden! Hun, som på jord fik lov at være livets moder, hun har nu modtaget livets uforgængelige herlighed!

I vore gamle kirker ser vi så ofte billedet af Maria, der krones af sønnen, omgivet af englernes jublende skarer. Det billede udtrykker hele vor tro på forløsningens mysterium: det er forløsningen fuldkommen trådt i kraft. Den er ikke blot en forhåbning, men en fuldbyrdet kendsgerning. Og med slægterne gennem årtusinder siger vi af hele vort hjerte: Ja, vi tror på Guds frelse, på ham som frelst, og på hende, som er fuldkommen frelst!

O himmeldronning, vor glæde og fryd! Giv os styrke og mod, bed om nåde for os syndere, at også vor pilgrimsvej må ende i livets evige herlighed! Amen.

N. R. M. Oppermann.

Katolsk Ugeblad

06. ÅRGANG

24. AUGUST 1958

NR. 34

VERDENSKIRKE ELLER NATIONALKIRKER?

Katolsk filosofi

Maria har ikke glemt os -

Det er aldrig for sent!

Katolikkerne og
omvæltningen i Frankrig

Kirken gør ingen
undtagelser!

Radio Vaticana:

„Optimist - trods alt“

Kommentar i anledning af UNO's
generalforsamling

»Trods alt må og skal man være optimist,« erklærer Vatikanets radio sidste tirsdag i en kommentar med anledning af åbningen af de Forenede Nationers generalforsamling. Der eksisterer nemlig foruden kommunismens onde logik, hvis ubønhørlige dialektik (Krushchew praktiserer efter at have takt falske forhåbninger, endnu en anden vej: den menneskelige fornufts onde logik, den sunde menneskefornuft. Enhver, der er medansvarlig for verdens gang, ejer denne fornuft, der ikke er andet end slet og ret en gnist fra den guddommelige intelligens, og enhver har den, selv om pågældende ikke anerkender Guds eksistens. Og let er denne sunde sans -- erklærede Radio Vaticana -- der skal lede os på redens vej. Den kan ikke bringes ud af ligevægt og kan ikke undertrykkes, selv om der er mange, der gør sig illethånde bestræbelser herfor. På denne sunde fornuft bygger nationernes håb -- den alene kan føre ud af den ruende krigsfare (KNA).

15.000 katolske arbejdere i Lourdes

15.000 katolske arbejdere fra hele verden sendte i sidste uge en hilsen til Pius XII fra Lourdes. I hilsenden gav de udtryk for deres taknemmelighed overfor den Hellige Fader som følge af hans indsats for de sociale spørgsmål samt for hans forslag til en ny socialordning, der er baseret på principperne om retfærdighed og broderligt samarbejde. Arbejderne bad indvidere Paven om fortsat at virke for en forbedring af leveforholdene og om anerkendelse af menneskeværdigheden samt for bevarelse af freden (KNA).

NAUTILUS - ANLEDNING TIL AT BETRAGTE PROBLEMERNE I DET NÆRE ØSTEN MED FORNUFT

»Osservatore Romano« om betydningen af undervandsfærden i forholdet mellem Øst og Vest

»Osservatore Romano« bragte i sidste uge en kommentar til »Nautilus« undervandsfærd under nordpolen. Vatikanets blad skriver i den forbindelse, at atomspaltningen ikke blot kan anvendes til at sejle under den evige polaris -- og måske endda at gøre det mere sikkert end at omsejle polen eller overflyve den -- men den kan også benyttes til at lægge hele byen i ruin og aske. Imidlertid havde vi meget gerne set -- skriver bladet -- at den amerikanske præsidents ædle udtalelser, som mandede ud i, at denne viden-

skabens nyeste præstation stod i det menneskelige samlivs tjeneste, ikke straks var blevet fulgt op af en ensidig fremhævelse af den betydning, der må tillægges nyvindingen set fra politiske og militære synspunkter. De, der skubber slige synspunkter i forgrunden, det er nemlig dem, der i videnskab og teknik ikke så meget ser et middel i fredens tjeneste, men derimod i krigens, og en politik af den art står i modstrid med opfattelsen af menneskefamilien og dens interesser. (sluttes på bagsiden)

Nu ni skismatiske biskopper i Kommunist-Kina

Meddelelsen om de skismatiske biskopper
bekræftet i Hongkong

De meddelelser, der for nogen tid siden var nået til Hongkong og som gik ud på, at yderligere otte kinesiske præster i det kommunistiske Kina var blevet bispeviet, er nu blevet bekræftet. Tallet på disse skismatiske biskopper er dermed steget til to.

Det kommunistiske blad »Hopes Jih Pao« meddelte, at fire kinesiske præster Wang Suhou-chien, Pan Shao-ch'ing, Chang Shouyi og Lan Pai-Lu 20. april i år er blevet viet til biskopper i katedralen i Shiensien for bispedømmerne Fungnien, Hsuanhua, Hsinwangtsu og Yunkpine. Bispevielsen af disse fire præster, der var blevet »valgt« i forvejen, foretoges af biskop Chao Cheng-sheng S.J. Ifølge avisens referat overværedes bispevielsen af omkring et halvhundrede præster fra 14 forskellige dioceses. »I overensstemmelse med den konsekurationsritus, der følges i den katolske kirke,«

skriver bladet ordret, »lagde biskop Chao-Chen-sheng først biblen på skuldrene af de fire ny biskopper, salvede derpå deres hovede og overrakte slutelig hver af de nyviede bisper kors og ring«. Efter valget skal der være afholdt en festlighed til ære for de ny biskopper; festligheden var foranstaltet af de kinesiske katolikkers patriotiske sammenslutning i provinsen Hopei. Ved denne lejlighed optrådte der talekor, som krævede »afbrydelse af enhver forbindelse med vaticanet« og »uafhængighed og selvstændighed for den katolske kirke« i det kommunistiske Kina.

Forskellige missionsinstitutioner i Hongkong har ligeledes modtaget tilfældelige meddelelser om, at den bispevielse, der er blevet foretaget i Mukden af ærkebiskop Pi og ved hvilken lejlighed der blev viet fire ny biskopper, stemmer overens med fakta. Ærkebiskop Pi, der ligeledes foretog bispevielserne i Hankow, viede præsterne Li og Teng Uen Lung til biskopper for diocesserne Tsaotchowfu og Tsinan. Navnene på de to andre ny biskopper har der hidindtil ikke været muligt at konstatere. (KNA).

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

K&B&K

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158

Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

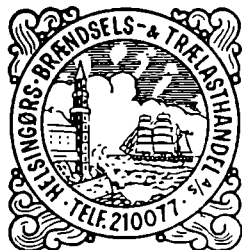
Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørfør.

Kong Christians Allé 6
Telefon 34293 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i

URE & OPTIK

Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olgade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

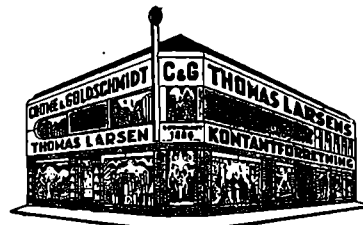
Bergerglædet Telefon 349

Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjemmet af Algade og Olgade
Bedste Indkøbested i Roskilde

Vatikanerkonciliet forsvarer fornuften

Endnu et uddrag af Vincent Mc Nabbs bog om kirken og filosofien. Artikelserien slutter i næste uge.

*

Den moderne kirkes forsvar for filosofien nåede sit højdepunkt i Vatikanerkonciliet, der samledes i Rom fra 8.12. 1869 til 18.7. 1870. Fremmødet af over 540 biskopper fra alle verdensdele og folkeslag var en begivenhed uden sidestykke i verdenshistorien. Selv det kejserlige Rom havde ikke været vidne til en sådan samling af menneskehedens førere. Ikke blot var de nye folkeslag hinsides Atlanten til stede i antal og indflydelse, men også Europas gamle nationer, der dengang som nu var de intellektuelle kræfters slagmark, sendte mænd med enestående erfaring og dygtighed, der kunne gøre nøjagtigt rede for de intellektuelle kampe.

Efter 137 dages overvejelser og 41 komitémøder for samtlige stemmeafgivende, fremlagde disse mænd et dokument på ca. 3500 ord. Dette korte dokument behandlede spørgsmål, som en så repræsentativ forsamling aldrig før havde behandlet. Det inddelte sit enestående budskab til menneskehedens intelligens i fire afsnit: I. Om Gud, alle tings skaber. II. Om åbenbaringen. III. Om troen. IV. Om troen og fornuften.

Sandsynligvis var de lærdomme, som dette menneskehedens øverste parlament formulerede, i hovedsagen inden for den naturlige fornufts rækkevidde. En af de læresætninger, konciliet formulerede, var næsten ord for ord taget fra St. Thomas: »Det må tilskrives denne guddommelige åbenbaring, at sådanne sætninger om guddommelige ting, der i sig selv ikke er over den menneskelige fornufts rækkevidde, selv i menneskehedens nuværende tilstand kan erkendes 1. af alle med lethed, 2. med fast sikkerhed og 3. uden iblanding af vildfarelse.« Denne fundamentale erklæring, der næsten ordret var taget fra St. Thomas, var igen i hovedsagen taget fra den jødiske filosof Moses Maimonides. Et typisk eksempel på kirkenes katolske kraft og assimilations-ønske.

Men kirken har altid vist sig så ivrig efter at assimilere alle fundamentale sandheder i videnskaber og specielt i filosofien, at dens almindelige koncils dekretter meget vel kan betragtes som den mest videnskabelige lærebog i studiet af den menneskelige tænkning. De 3500 ord, som de 440 biskopper nedskrev om troen og fornuften efter fire måneders nøje overvejelser, er sandsynligvis den vigtigste og utvivlsomt den mest autoritative kommentar, der endnu er givet

til mennesketankens bevægelse i de sidste tre århundreder.

Vi sagde *vigtigste*, fordi disse mænd var repræsentative, som ingen andre kunne være det. Ved deres officielle stilling ejede de en kulturel tradition og en menneskelig erfaring uden sidestykke. Ingen andre mennesker ejer den katolske biskops erfaring om hvad der rummes i og sker i mennesker. Da disse mænd fra alle verdens kanter mødtes for at træffe visse fundamentele afgørelser om sandheden, var deres tanker ledet ikke blot af sandhedens kategori, men også af livets. Deres velovervejede domme var, også menneskelig talt, de mest betydningsfulde, der kunne skænkes deres medmennesker.

Vi sagde også *autoritative*, for disse mænd talte med autoritetens ret og bevidstheden derom. De tilhøede ikke deres samtidige blotte meninger som salve til slagne sår. De skænkede dem en afgørelse, et dogme. Når de talte, var noget blevet afgjort. Ikke at krigen var sluttet, men en ny kamplinie var trukket op.

Hvor helhjertet kirken autoritative afgørelser var på den sunde sans' side, kan ses af disse afgørelser, som vi vil citere et par enkelte af:

Om nogen fornægter den Ene sande Gud, alle synlige og usynlige tings skaber og herre — Anathema Sit.

[Det var en stor afgørelse, at tingenes enhed fremgik af intelligens og derfor var en intellektuel enhed].

Om nogen ikke skammer sig for at hævde, at der intet eksisterer ud over stoffet — Anathema Sit.

[Ren materialisme er en forhånelse af intelligente væsner. Gennemsnitsmennesket var aldrig materialistisk].

Om nogen siger, at Guds og alle tings substans og væsen er et og samme — Anathema Sit.

[Alle former for panteisme, materialistiske og idealistiske er intellektuel imbecilitet].

Om nogen siger, at de begrænsede ting, både legemlige og åndelige, eller i hvert fald de åndelige, er udgået fra den guddommelige substans; eller at det guddommelige væsen ved sin egen åbenbaring og udvikling bliver til alle ting; eller endelig, at Gud er del universelle, ubestemte væsen, som ved at bestemme sig selv bliver til tingenes helhed, delt efter arter, slægter og individer — Anathema Sit.

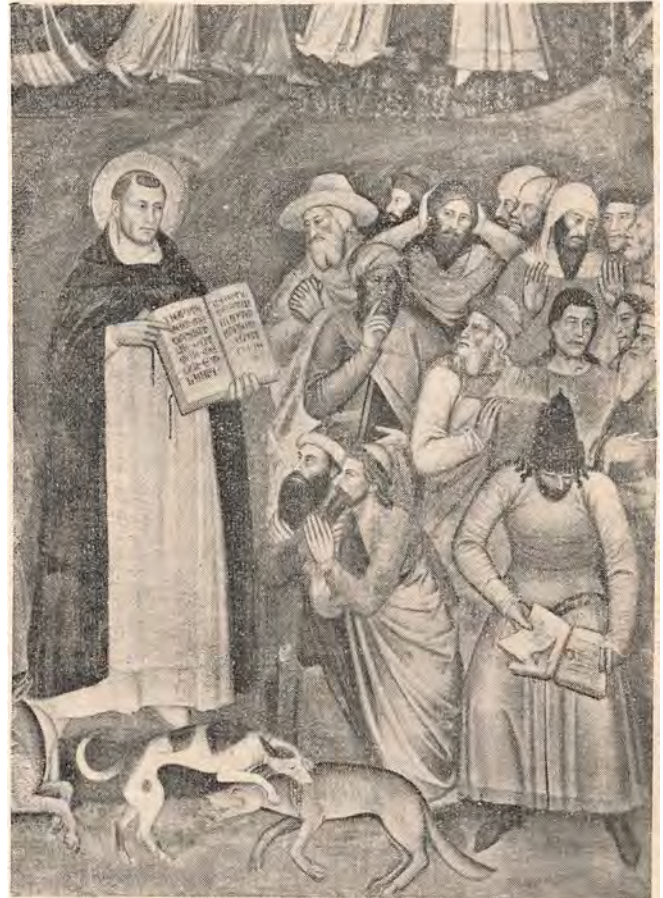
[Det almindelige menneskes faste overbevisning om, at han er sig selv, og at han hverken er Gud eller nogen som helst anden, bliver bestyrket].

Om nogen siger, at den ene sande Gud, vor skaber og herre, ikke med

At »Thomas er steget ned fra den høje stol og nu på åben plads overbeviser en flok hedninger i østerlandske dragter ved hjælp af sin »summa contra gentiles« (det store teologiske værk mod muhammedanerne), at hans skolastiske argumenter er virksomme, kan vi se: de falder ham tilfode og river deres vantro lærebøger itu, men dog er der dem, der holder sig for ørerne eller blot står og ser skeptiske ud.

*

Peter Schindlers beskrivelse i »Dage i Mellem-Italien« af Andrea di Firenze's freske »Den stridende og den triumferende kirke« i Spaniolerkapellet i Santa Maria Novella i Firenze.

sikkerhed kan erkendes gennem de skabte ting ved den menneskelige fornufts naturlige lys — *Anathema Sit.*

[Den franske revolution søgte at op-høje den menneskelige fornuft ved at iklæde en skøge en symbolsk klæde-dragt og sætte hende frem til tilbedelse på højalteret i Notre Dame. Det var et borgerligt forsøg på at udtrykke en halv-sandhed. Men den hele sandhed og fornufts virkelige apoteose var, da 540 biskopper forlømte enhver, som ville benægte, at fornuften ejede indsigt og vidsyn nok til at erkende Gud. Aldrig i verdenshistorien har fornuften modtaget sådan hæder.

Ved at sige, at fornuften med sikkerhed kan erkende Gud gennem de skabte ting, fik Humes ungdommelige skeptisisme om kausaliteten sit afgørende Nej til svar. Virkninger er tegn på årsager; skabningen fører menneskets tanker til Skaberens, om blot menneskeljhertet elsker sandheden ret.

Og endelig — da disse biskopper med trusel om fordømmelse vendte sig mod dem, der lægger morderisk hånd på fornuft og kausalitet, forsvarerede de også videnskaben, som er det stof fornuften væver af akcepteret kausalitet. Således står både eksperten og gennemsnitsmennesket i gæld til Vatikanerkonciliet].

Om nogen siger, at mennesket ikke ved guddommeligt kraft kan hæves til en mere end naturlig viden og fuldendelse, men at det ved en fortsat proces til sidst selv kan og bør nå til besiddelse af alt sandt og godt — Anathema Sit.

[Dette er et klart forsvar for den sunde sans, der hævder, at intelligens kan kommunikere med intelligens].

Om nogen siger, at mirakler er umulige, og at derfor alle beretninger om dem, endogså dem, der findes i den Hellige Skrift, må forkastes som fabler og myter; eller at mirakler aldrig kan erkendes med sikkerhed, og at kristendommens guddommelige oprindelse ikke retteligt bevises af dem — Anathema Sit.

[Endnu et klart forsvar for den sunde sans, som hævder, at intelligens kan bruge ydre midler til at kommunikere med intelligens; ligesom mennesket, der kan defineres som et levende væsen, der kan bruge redskaber til at udtrykke sine tanker og følelser, bruger en pen eller en harpe til at meddele andre, hvad han tænker og føler. Den uendelige intelligens ville være afmægtig, hvis den ikke kunne bruge ydre ting, den selv havde skabt, til at kommunikere med intelligens, den selv havde skabt.

Vi beder læserne takke for denne autentiske erklæring om mirakler. Det har taget nær ved to tusind år at nå til dens nuværende form af en selv-følgelighed. Men den rummer stof for tanken. I sin nuværende sammen-trængte form er den velegnet for dem, som nu er deltagere i sandhedens verdenskrig].

Da Vatikanerkonciliet havde fremsat disse jævne og klare erklæring, disse fornægtelser af fornægtelser, begyndte filosofien at trække vejret frit. Havde de doktriner, konciliet imødegik, vundet sejr, ville det have været ude med filosofiens kraft, ja, med mu-

ligheden for filosofi. Men den fuld-tonende hævde af fornuftsens ret til at tænke og til at belæres af en højere fornuft, gav nyt liv og håb til mennesker, som var heroiske nok til at vove at tænke.

Interessant belgisk/katolsk forsøg på at skabe forståelse mellem racerne i Afrika

Til september åbnes der i hovedstaden i Belgisk Kongo Leopoldville, en katolsk folkeskole for piger af alle racer. Projektet til skolen er blevet godkendt af den belgiske koloniminister, dr. Léon A.M. Pétilion. I det første skoleår bliver den ny skole tilsluttet de allerede eksisterende klasser i Sacré-Cocur-søstrenes skole, men senere vil skolen få fuld selvstændighed. Der kræves adgangseksamen til den nye skole, med den adgangsksamen indehaves allerede af en del indfødte piger. I øjeblikket forbereder et større antal indfødte piger sig til denne eksamen.

*

Befolkningen i Belgisk Kongo tæller idag omkring 12,6 millioner indfødte indbyggere (overvejende Bantunegre)

13. søndag efter pinse

24. august 1958

OM AT SIGE VOR HERRE TAK

I to uger i træk har søndagens messe været fortrængt af en større fest — i sidste uge var det festen for Maria Himmelfart og i denne uge den hellige Bartholomæus' fest. Der er imidlertid al mulig god grund til lige at kaste et kort blik på de to evangelier, der på denne måde er »gledet ud« af kirkeåret. I begge disse to evangelier er der tale om en samaritaner. I lignelsen sidste søndag var den eneste af de tre, der ikke lod den sårede og udplyndrede vandringsmand ligge, men tværtimod tog sig harmhøjt af ham, en mand fra Samaria. Og det, som Vor Herre sidste søndag blot fortalte i form af en lignelse, det oplever vi idag som virkelighed: af de ti mænd, som han rensede for spedalskhed, vendte kun een tilbage for at prise og takke Gud — og det var påny en mand fra Samaria. Indbyggerne i Samaria blev altid betragtet med nogen foragt af de rettroende og »racerene« jøder. Og når evangeliet derfor fremstiller en samaritaner den ene gang som eksempel på næstekærlighed og idag som forbilledet på kærlighed til Gud, så er det forståeligt, at det virkede som en torn i øjet på jøderne. Gud havde jo dog i sin tid sluttet pagt med dem, Abrahams efterkommere, og ikke med de foragtede samaritanere.

Og dog: Gud kender ikke til forskel på jøde og hedning, på fattig eller rig. Han henter sine troende fra alle nationer og racer og hyder dem alle den selvsamme nåde, den samme helbredelse fra spedalskhedens synd i genfødelsens bad, den hellige dåb. Ganske vist viser ikke alle sig lige værdige til denne nåde, men her gælder ingen pukken på ens afstamning. I sin tid mente jøderne at skulle indtage en slags særstilling, fordi de var Abrahams børn, og idag er vi ofte tilbøjelige til at tale om det kristne vesterledet og rynker en smule på næsen af de omvendte kristne i Afrika eller Asien.

Men for Gud eksisterer der intet foretrukket folk — her er det afgørende kun, om vi »vender tilbage til ham og giver ham æren«. Og se: det udvalgte folk svigtede ham, og kun den foragtede fremmede fra Samaria bestod prøven for Gud: »Gå bort, din tro har frelst dig!«

Og er det ikke tit og ofte således, at vi tager mod Guds gaver og velgøringer med en alt for stor selvfølgelighed og uden at sige ham ordentlig tak? Både når det gælder helbred og det daglige brød eller så meget andet? Tværtimod er vi måske utilfredse og møder op med stadig nye krav om flere gaver, eller finder vi måske stunder til at sige ham tak for hans store godhed mod os? Og selv om du måske kun har en lille aldersrente eller måske endog er plaget af sygdom, så har du dog stedse den kostelige Guds gave, der hedder den helliggørende nåde — og havde derfor faktisk endnu mere grund end evangeliets samaritaner til at sige ham tak, fordi han har fjernet spedalskheden — arvesynden — fra din sjæl. Og det er *det*, Vor Herre lader samaritaneren sige til os!

Sognepræsten.

NOTER

Valfarten til Haraldsted

Det er nu førstkommande lørdag-søndag (23./24. august), at de unges valfart til Haraldsted afholdes. Vi erindrings om meddelelserne desangående her i bladet sidste og foregående uge.

samt 91.200 europæere, af hvilke to trediedele er belgiere. Koloniens forvaltning er underlagt koloniministeriet i Bruxelles, der har et indfødt råd til konsultorer. Den nuværende koloniminister dr. Pétilion, som er gået kraftigt ind for de katolske skole-søstres bestræbelser, har tidligere været generalguvernør i Belgisk Kongo.

Den katolske kirkes bestræbelser for at skabe forståelse mellem de forskellige racer og folkestammer i Afrika gennem oprettelse af sådanne skoler, må først og fremmest ses på baggrund af situationen i Sydafrika, hvor biskopperne ved flere lejligheder har udtalt en skarp fordømmelse af lovene om raceadskillelsen. For kort tid siden blev der således i Sydafrika lukket to katolske skoler efter ordre fra regeringen, eftersom skolerne underviste farvede sammen med europæere.

VERDENSKIRKE ELLER NATIONALKIRKER?

I januar 1954 så jeg en statistik, hvori UNO opgav jordens befolkning med disse tal: 2 milliarder og 400 millioner i det hele. Deraf er 422 millioner katolikker; 161 millioner østerlandske kristne; 152 millioner protestanter; 50 millioner anglikanere; 1675 millioner ikke-kristne.

Katolikkerne danner en enhed i kraft af deres fælles tro, fælles nådemidler (messeofret og sakramenterne) og fælles ledelse. Den protestantiske verden er splittet; man tæller vist nok over 400 større eller mindre samfund. Kirken i østen er heller ikke nogen enhed, men er delt i ca. 20 forskellige grupper. Fra tid til anden hører man klageråb fra missionsmarken i hedningelandene, fordi kristenhedens splittelse er en stor hindring for troens udbredelse. Det siger sig selv, at der her foreligger et problem.

Først og fremmest melder det spørgsmål sig: *Er disse forhold i overensstemmelse med Guds vilje*, således som denne fremgår af vore hellige bøger. Det svar, som skriften giver på dette spørgsmål, lyder således: Guds rige i sin jordiske skikkelse, eller Kristi kirke, skal være een for alle jordens lande og for alle mennesker ned gennem tiderne, lige til Herren kommer igen. Da Kristi kirke er den religion, som skal bringe frelse fra arvesynden til alle mennesker, bør den også omfatte alle mennesker (Ro. 5, 12—19). Med rene ord udtaler den opstandne Frelser dette overfor sine apostle: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Drag derfor ud og gør alle folkeslagene til mine disciple: døb dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og lær dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Mt. 28, 18—20). På sin hjemfartsdag tog Herren afsked med sine disciple, idet han sagde til dem: »I skal få kraft af Helligånden, som kommer over jer, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens grænser (App. 1, 8).

Det var også den hellige Paulus urokkelige overbevisning, at han af Jesus Kristus vor Herre havde fået apostelembedets nåde, for, hans navn til ære, at virke troslydighed *iblandt alle hedningefolkene* (Ro. 1, 5. sl. Ef. 2, 11—22), og gennem mindst 1600 år har de kristne i øst og vest bekendt deres tro med de ord: »Jeg tror (på) een hellig, katolsk og apostolisk kirke« (Messens Credo).

Ordet den »katolske«, på dansk den almindelige eller verdenskirke, dukker i litteraturen for første gang op hos biskop Ignatius fra Antiokien. På

sin rejse til Rom, hvor han omkring 110 e. Kr. led martyrdøden, skrev han syv breve til kristne menigheder. Heri begrundet han også brugen af dette navn ved at sige: Fordi Kristus er kommet til os som hele slægtens Frelser, derfor er også *hans kirke*, som er hans (mystiske) legeme, *efter hele sit væsen bestemt for hele menneskeheden*. Naturligvis har Kristus kun eet legeme, ikke flere.

De få steder fra skriften, som hidtil er anført om spørgsmålet: verdenskirke eller nationalkirke, åbenbarer tydeligt nok Guds tanke og vilje. Men een ting er, hvordan det skulle være, og en anden, hvordan det i *virkeligheden* er. Derom kan man ikke sige andet end, at det syn, som verden i religiøs henseende frembyder, virker forskrækkende. Her råder jo mange steder ikke Guds vilje, men menneskers vilje og lidenskab.

Ganske vist kan man på forhånd slå fast, at *verden aldrig vil blive helt igennem kristen*, fordi Gud tvinger ingen med vold ind i sit evige rige. Han indbyder og påbyder at tage mod sit tilbud og at gøre, hvad der er nødvendigt for at kunne frelse sin sjæl. Han respekterer vor frie vilje, der kan vælge mellem lydighed og ulydighed. I denne situation er resultatet blevet dette: I de over 1900 år, der er gået, siden Guds Søn byggede sin kirke på en klippe, har mange ikke forstået Guds plan og svigtet hans vilje; der er stadig mange endnu, der gør det samme, og således vil det også være i fremtiden. Derfor kan der ikke være tale om en verdenserobring for Kristus og Gud i *fysisk forstand*, men *kun i moralsk forstand*. Dette vil sige, at Kristi kirke ned gennem tiderne vil finde tilhængere i alle lande og hos alle folk, således at den ved sine medlemmers antal overgår alle andre kristne religionssamfund. Det drejer sig altså her med andre ord om en relativ, ikke om en absolut overlegenhed. Hvordan de konkrete forhold er, fremgår af de i begyndelsen opgivne tal.

I året 1857 blev der dannet en forening i London med det formål at arbejde for de splittede kristne kirkers forening. Den opstillede den teori: *Kristi kirke består af tre store grene eller søsterkirker*, den romersk-katolske, den græsk-skismatiske og den anglikanske. Så velment hensigten end var, teorien led af en skæbnsvanger fejl. For den, som ville slutte sig til denne opfattelse af kirkens struktur, var nødt til at kassere det kirkebegreb, som vor Frelser ifølge det nye testamente havde givet udtryk for, og måtte erstatte det med noget helt andet.

Vi ved alle, at Kristus, den gode hyrde, for at bære omsorg for sin hjord, når han ikke mer synlig levede midt iblandt os, *betroede alle sin får og lam til Simon Peters kærlighed* (Jo. 21, 15—17). Derved gjorde han ham til sin stedfortræder, til rigsforstander i kongens fravær. Han lovede ham, ligesom de andre apostle, at ville være hos ham alle dage indtil verdens ende (Mt. 28, 18—20). I lidelsesnatten havde han allerede påbudt ham, at styrke sine brødre i troen (Lk. 22, 32). Omtrent et år før havde Herren forklaret ham ved hjælp af tre billeder, hvad han ville bruge ham til. Hvad et fundament er for en bygning, det skulle Petrus være for kirken. Han skulle få himmerigets nøgle og magt til at binde og løse på jorden således, at det har gyldighed i himlen. Det er det, der står i det berømte sted hos Mattæus 16, 13—20.

Det er klart, at der ikke kan være tale om Kristi kirke der, hvor *Jesu højtidelige afgørelser og bestemmelser angående Petrus*, der lever videre i sin efterfølger i embedet, *ikke anerkendes og respekteres*. Der mangler jo noget ganske væsentligt og fundamentalt. Og selv om man i øvrigt hylder Kristus som Herre, men ikke gør Guds vilje, så vil Herren på sin store dag ikke vedkende sig en sådan (Mt. 7, 21—23).

Stort er de mænds ansvar, der er skyld i kristenhedens splittelse. *Stor er også den opgave*, som Herren pålægger hvert slægtled på ny, idet han lærer os at bede: »Lad dit rige komme.« Alle og enhver skal hjælpe med til, at Guds højeste herredømme anerkendes af alle mennesker på jorden i hans kirke. Ved at overholde Kristi lov og ved at bevare og øge i os den overnaturlige nådes liv, giver vi det gode eksempel, der virker stærkere på vore omgivelser, end ord kunne gøre det. »Jeres lys skal skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres fader, som er i himlen« (Mt. 5, 15). Vi skal endvidere ved vor bøn og vort arbejde understøtte kirkens arbejde for sjælenes frelse. Hvad kirken i et og alt går ud på, er dette: Den vil bringe den enkeltes liv, og livet i hjemmet og i det store samfund i overensstemmelse med Guds lov. Den vil føre alle vildfarende tilbage til den af Gud ønskede enhed i troen og gudsyndelsen og i ledelsen. Den vil bringe evangeliets lys til de folkeslag, som endnu sidder i mørke og i dødens land og skygge. Kun når vi alle står sammen, kan Herrens spådom hurtigere gå i opfyldelse: »Det siger jeg jer, at der skal komme mange fra øst og vest og sidde til bords med Abraham, Isak og Jakob i himmerige« (Mt. 8, 11), eller hvad der står hos den sidste af det gamle testaments profeter: »Fra solens opgang til dens nedgang er mit navn stort blandt hedningefolkene, og alle vegne bringes der mit navn røgoffer og et rent madoffer. Thi stort er mit navn iblandt hedningefolkene,« siger hærskarernes Herre« (Mal. 1, 11). F. K.

Til trods for den forudgående dags anstrengende rejse vågner jeg den første morgen i Lourdes meget tidligt, alt for tidligt — hvad enten det nu skyldes den dæmpede støj i hotellet og ude på gaden eller det er en vis uro og den spænding, som præger enhver Lourdespilgrin.

Den solfyldte, årlige morgen trænger frisk ind gennem den halvåbne balkonør og tegner gyldne streger på det lyse tapet. Nede på gaden bliver der netop trukket nogle sygevoogne forbi hotellet. De er sikkert på vej til en tidlig messe. De hjælpeløse stakler i sygevoognene dernede og deres plejere, der fører vognene, beder rosenkransen i fællesskab, og deres bøn virker som et gripende hørebillede af ægte menneskelighed! Noget tilsvarende har jeg aldrig nogensinde før oplevet, og dette mit første indtryk varer ved og uddybes mere og mere for hver dag, jeg tilbringer i Lourdes. Og dog — var jeg ikke vidne til et noget lignende billede ved et af de østrigske badsteder umiddelbart inden første verdenskrig? Der var der blot ingen, der bad rosenkrans, i hvert fald ikke højlydt og offentligt.

Over de mennesker, der beder nedenfor mine vinduer her i Lourdes, hviler der imidlertid et skær af fortrøstning. Og med eet går det op for mig, hvorfor der lå et slør af resignation over de mennesker, jeg i sin tid mødte i Østrig. De bad ikke, og de andre, der passede dem, de så blot med medlidenhed på disse stakler, der var kommet til kort med tilværelsen og ikke mere havde noget at vente sig af tilværelsen. I Lourdes er det imidlertid helt anderledes: her kan enhver så at sige føle, at de syge er Vor Herres særligt udvalgte børn og at Maria omgærdler dem med en ganske særlig kærlighed. Maria fører dem så at sige ind i lidelsens mysterium. Hun fortæller dem om Vor Herre, der har påtaget sig alle denne vor syndige jords lidelser og forvandlet lidelsen til den kosteligste nåde, så at de også indser og fatter de ord, som Bernadette hørte ved grotten i Lourdes: »Jeg kan ikke love at gøre dig lykkelig i denne verden, men derimod i det hinsides.« Og som en slags bekræftelse på dette gentages evangeliets mirakel her i Lourdes: Blinde ser, lamme går, spedalske renses, døve hører, (døde opstår) og det glade budskab forkyndes for de fattige; salig den, der ikke forarges over mig.«

Med eet dukker der et tosset spørgsmål op i mig: mon Vor Herre egentlig har virket flere undergøinger i Kapharnaum end i Lourdes? Hidindtil har kirken kun anerkendt ialt 59 underere i Lourdes. Sagen er den: Kirken har ikke brug for underere. Den er selv — som Kristi mystiske legeme — et levende under for alle dem, »der har øjne at se med og øren at høre med«. Men den glæder sig ikke desto mindre som en moder over de tusindvis af underere, som Gud lader ske her — og hvem kender vel det nøjagtige tal?

Det er snart mange år siden, at jeg hørte beretningen om en gammel, hjertensfrom mand, der blev helbredt for kræft i maven i Lourdes. Han var

Maria har ikke glemt os -

i forvejen blevet undersøgt af to meget kendte professorer og de havde begge enstemmig erklæret ham for uhelbredelig. Han tabte mere og mere i vægt og kunne slet ikke mere tage føde til sig. For sine sidste penge og under et opbud af energi begav han sig da til Lourdes. Tre dage i træk bad han på sine knæ foran grotten i Lourdes. Han var selv bagefter slet ikke klar over, hvordan han i det hele taget havde kunnet få kræfter til det, men på den tredje dag fik han pludselig appetit, han spiste og — var helbredt. En efterfølgende undersøgelse gav til resultat, at han var rask, og lægen, der undersøgte ham, kunne blot ryste på hovedet og bekræfte helbredelsen.

Et enkelt »officielt« under af de mange! Men det største under, der sker i Lourdes er dog det, at menneskene lærer at forstå lidelsen — og drager hjem som om de har fundet himlens nåde.

Lourdes er i første række et »kursted for sjæle«. Den undergørende kilde, som på den Ubesmittedes ord sprudlede frem mellem Bernadettes barnehænder, viser hen til livets og frelsens kilde, der springer frem af forløserens hjerte. Den store kurlæge i Lourdes er den bedste læge i verden. »Den bedste læge er Jesus Kristus, hvem ingen hidindtil er død mellem hænderne på,« siger man i folkemunde, og tolker dermed Kristi ord. Hans »Kurhus« midt i den herlige park er de tre kirker, der er bygget ovenover hinanden. Grotten er hans »venteværelse« og Maria hans »sekretær«, ja, hun er endnu mere, hun er hans eneste »assistent«. Herrens tjenerinde fra det afsides Nazareth havde ingen uddannelse i medicin eller psykologi, men ikke desto mindre behersker hun de medicinske discipliners hele klaviatur. Hendes speciale — om man tør sige sligt — er psykoterapien. Hun ser straks, hvor det er skoen trykker, hun er straks i stand til at stille diagnosen — i hendes pletfri sjæls spejllære krystalø spejler Guds umålelige lys sig, og i skåret af dette lys ser hun skarpere end de mest moderne røntgenapparater. Og når så hertil kommer, at Maria trods denne kolossale praksis aldrig går over gevind — så forstår man bedre, at patienterne stadig strømmer til fra nær og fjern. Allerede for hundrede år siden indbød hun dem til at komme. Med en uimodståelig moderkærlighed smiler hun dem allesammen i møde: de syge, synderne, de fortvivlede, de hårdtprøvede — alle »Evas landflygtige børn«.

Og smilet er jo det første, det allerførste forståelige tegn mellem mor og barn! »Hun smiler til alle,« erklærede Bernadette glædestrålende til menneskeskæarerne omkring hende. Hendes

smil er som en himlens åbenbaring, der smelter selv de hårdeste hjerter. Hun smiler til alle dem, der venter, og derpå sender hun dem videre ind til sin guddommelige søn, i hvis tjeneste hun står.

Men en mor kan ikke smile ustandseligt. Hun har også sine sorger og bekymringer. Jo flere børn hun har, desto flere sorger og bekymringer har hun også. Og jo større de farer er, som truer hendes børn, desto større er sorgerne. Den rigtige mor vejrer imidlertid de farer, der truer hendes børn. »Mødrene er verdens hjerte«, og alle mødres hjerte banker i Maria. Mange af hendes børn svæver i den allerstørste fare, og Maria aner ikke ulykken, hun ser den klart. Menneskeheden, der lever på afstand af Gud, er som et hårdt såret væsen. Den vakler fra ulykke til ulykke, fra afgrund til afgrund. Det er med menneskeheden som med Jerusalem — den ved ikke, hvad der tjener den til frelse. Da er det, at Maria ikke kan sidde og se til, at det går hendes børn ilde. Og hun stiger ned til jorden. Hendes alvorlige ansigt og hendes sørgmodige stemme får tårerne frem i Bernadettes uskyldige barnøjne, og hulkende vender Bernadette sig om mod de tilstedeværende og gentager, hvad den »smukke dame«

har sagt til hende: »Bed for synderne! Bod, bod, bod!«

»Tro - bed - gør bod« -- det er den grundakkord fra evangeliet, som Marias budskab fra Lourdes og fra Fatima er afstemt efter, og salig hver den, som hører dette og agter vel derpå!«

Vækkeurets grelle skingren river mig skånselsløst ud af min tankeverden, og med et rask greb bringer jeg urostifteren til tavshed. Da jeg lidt senere træder ud af hotellets dør, slår klokken seks, og fra marmorbasilikans tårn jubler klokkerne den skønneste morgenhilsen, der endnu er hørt herneden. Og medens jeg ganske ubevidst glider ind i rækken af de pilgrimme, der alle søger mod grotten, knytter det tidløse »Ave« et nyt led i den kæde, der forbinder himmel og jord, og som er os et bevis på Vor Herre og Maria ikke har glemt os mennesker hernede i tårernes dal --

O.M.I.

Søndagsfornøjelsen - fodbold

Antallet af de mennesker, der tilbringer størstedelen af deres søndag på fodboldbanen, løber op i hundreder tusinder. Om det nu er en stadig tilhøvedende »søndagsfornøjelse« for disse mennesker, det får stå hen -- Spørgsmålet er i denne forbindelse blot, om spillerne selv opfatter det som en søndagsfornøjelse.

Den kendte fodboldspiller Fritz Walter svarer på dette spørgsmål i en meget interessant artikel i det tyske fodboldtidsskrift »Der Kicker«. Han er blevet spurgt om hvorvidt han helst spiller lørdag eller søndag. »Uden forbehold vil jeg svare, at jeg langt hellere spiller om lørdagen end om søndagen.« Og som motivering for dette svar fremfører han, at han betragter lørdag som en almindelig arbejdsdag, medens hele livsførelsen, hele tilværelsen, faktisk lider under, at søndagen inddrages til fodboldspil -- ikke blot for ham personligt, som spiller på grund af hans personlige indstilling og følelser, men også for hans pårørende. »Kan søndagen blive til en slags hvilepause, frem for alt for familien, hvis spillet henlægges til lørdag, så er det efter min mening langt den bedste måde at slutte ugen på: at fejre en dejlig søndag i fred og ro.« Walter anser det iøvrigt for nødvendigt, at hele dette spørgsmål tages op til nøje behandling.

Der rejses normalt den indvending mod fodboldspil om lørdagen, at det ikke kan samle så mange tilskuere og dermed ikke give så mange penge i kassen, som hvis der spilles om søndagen. Fritz Walter peger dog i den forbindelse på England, hvor alt fodboldspil finder sted om lørdagen og hvor fodboldstadionerne er bedre besøgt end på kontinentet.

Det kunne vel også tænkes, at andre fodboldspillere også hellere ville have søndagen fri. Og for tilskuerne ville det formentlig også være bedre med lørdag -- thi »søndagsfornøjelsen«: at gå til fodbold, ødelægger sikkert forholdene i mange hjem!

Det er aldrig for sent!

Han står på perronen og venter, han bare venter. Han er den eneste, der er blevet stående tilbage af de mange, der for få øjeblikke siden fyldte hele perronen med larmende liv. De er allesammen steget ind i toget, der skal til at køre, i det tog, som de mente, var det rigtige. De har allerede hygget sig til rette i kupeen og hengivet sig til den beroligende følelse, at de nu ganske automatisk er på vej til det ønskede mål.

Men nu han, der står alene tilbage på perronen? Blev han i sidste øjeblik klar over, at det måske ikke var det rigtige tog, eller fortrød han rejseplanen, eller hvad er der i vejen med ham? Har han glemt noget vigtigt, eller venter han måske på nogen, der skulle rejse med ham og som ikke er nået frem i rette tid? Det er ikke godt at vide.

Denne enkle scene rummer imidlertid en symbolik på det menneskelige liv. Det samme hænder nu og da for os alle, for dig og mig. Det, at vi vil eller skal nå frem til et bestemt mål, men at vi ikke kan finde det helt rigtige tog eller at vi ikke kan bekvemme os til at bryde op. Ja, hvor mange er der ikke, som i en sådan situation bliver tungsindigt stående

I korte træk --

Mariæ Himmelfartsfest er overalt i den katolske verden blevet fejret med stor højtidelighed. Den Hellige Fader bad Angelus i radio og de italienske sendere transmitterede udsendelsen. I Lourdes samledes ca. 15.000 arbejdere fra en række europæiske og oversøiske lande. I Mariavalfarthsstedet Einsiedeln i Schweiz celebrerede Milanos ærkebiskop en højtidelig pontifikalmesse under deltagelse af titusindvis af pilgrimme. Ved det belgiske Mariavalfarthssted Banneux fejrede den landflygtige apostoliske administrator fra Minsk, biskop Boleslav Sloskans, festdagen sammen med mange pilgrimme. Og i Bruxelles afholdtes en International Katolsk Kongres, hvor den pavelige legat, kardinal Siri, celebrerede pontifikalmesse og samtidig overbragte de tilstedeværende et budskab fra den Hellige Fader (KNA).

Den landflygtige kinesiske kardinal Thomas Tien, der for øjeblikket opholder sig i Tyskland, har været ude for et alvorligt ulykkeligt, hvor kardinalen og hans ledsagere blev hårdt såret. Den 68-årige kardinal er imidlertid udenfor livsfare, men der venter ham et længere hospitalsophold (KNA).

»på perronen« og ikke kan blive enige med sig selv om, hvad for et tog de skal tage -- blot fordi alt måske formede sig anderledes for dem, end de havde regnet med.

Vi er alt for let tilbøjelige til at glemme, at hver dag kun er en slags overgang, en slags perron, som man benytter for at stige om, og som aldrig er selve målet. Og af den grund er vi tit måske skuffede, bare fordi vi havde stillet større forventninger til vor »daglige rejse« gennem tilværelsen. Vi er ikke tilstrækkeligt opmærksomme, at vort livs spor er ledsaget af skiftende signaler. At de skæbnesvangre sving, »kurverne«, kan stille os overfor helt ny og uventede ting, kan lede os ind i ny landskaber, stille os ansigt til ansigt med helt ny oplevelser, helt andre mennesker, noget ganske uventet. Vi går af vejen for de store lokomotiver, at vi ikke skal blive kørt over, men suget i toget, trækken kan også bevirke uanet indflydelse på os.

Nu gives imidlertid tog, som afgår og som fører os ad den rette vej, »efter køreplanen«, men der ankommer også tog til samme perron. Det er dem, der kører i pendulkørsel! Vi må imidlertid bare vente, vente til det rigtige tog kører ind på vor perron. Måske er det tog, som vi skal med, forsinket. Vi må se nøje efter, om det nu er det rigtige. Ikke blot i køreplanen, men også på de skilte, der angiver dets mål og kørselsretning. Det er på selvsamme måde med vort liv her på jorden -- der vinker bag dette jordeliv et større, og langt lykkeligere mål. Og det er aldrig for sent at bryde op for at nå derhen. Vor Herre venter.

E. P.

Katolikkerne og omvæltningen i Frankrig (II)

Den foregående artikel — der fandtes her i bladet i sidste uge — tegnede baggrunden for den udvikling, der førte til IV. Republiks sammenbrud. I denne uge bringer vi en kort omtale af »det kristelige demokrati« i Frankrig, og i en afsluttende artikel — i næste uge — en kort oversigt over udviklingen fra MRP til de Gaulle.

24. maj fulgte så dannelsen af et velfærdsudvalg på Korsika, forberedt fra Alger. Præfekten blev fordrevet medens forvaltningen forblev og stillede sig til de ny magthaveres disposition. Politiet ydede ej heller modstand, og de politistyrker, der var sendt til forstærkning fra Frankrig, lod sig afvæbne uden modstand. Dette var tegnet til, at opstanden førtes over til selve Frankrig og til, at forvaltningen ikke længere adlød regeringen. Det kom imidlertid endnu til nogle få spagfærdige forsøg på at forsvare republikken fra politikerne i de mellemste partier, men de overhørtes totalt. De demokratiske partier fandt ingen ørenlyd længere og den såkaldte »demokratiske midte« var sprængt. Til gengæld blev råbet på de Gaulle kraftigere og kraftigere fra højre. Selv fra Pflimlins parti — MRP, »Mouvement Republicain Populaire« — brød de første medlemmer ud. Og nu forsøgte kommunisterne deres store chance: generalstrejken. Den blev dog en jammerlig fiasko, idet kun 5—15 % af de arbejdere, der var opfordret til at deltage i strejken, lystrede parolen. Den franske arbejderstand lod sig ikke lokke ud i en politisk strejke — de var tilsyneladende også blevet trætte.

Et par dage senere — 27. maj — meddelte den sidste regering under IV. republik — under Pierre Pflimlin — at den trådte tilbage. Dagen efter proklamerede general de Gaulle, at han havde taget de fornødne lovlige skridt til dannelsen af en republikansk regering. Pressen fyldtes med sensationelle meddelelser om hemmelige møder mellem de Gaulle og de demokratiske politikere. Hvorom alting var: vejen var fri for de Gaulle, men han krævede, at parlamentets fratræden skulle ske gennem parlamentet selv, ved en flertalsbeslutning og forberedelsen til dette skridt skete i de natlige forhandlinger. Det trak ud og til sidst måtte republikens præsident selv tage sagen i hånden for at formå partiernes ledere og nationalforsamlingens medlemmer til at gå ind for de Gaulle og give afkald på deres egne beføjelser — alt imens Paris stadig ængsteligt ventede på, at de rebellerende faldskærmsjægere fra Alger skulle dale ned og med deres maskinpistoler bringe de Gaulle til magten. Til sidst lykkedes præsident Coty's bestræbelser, og de Gaulle kom til magten med en udadt til bevaret »legalitet«.

Udviklingen, som her i det foregående har været skildret i korte træk, lader imidlertid tydeligt skinne igenem, at forfatningen var og blev en

fiktion. De politiske partier var ikke de politiske problemer voksne, hverken på politisk plan eller som repræsentant for folkets brede masser. Helt andre kræfter, dannet i årenes løb, havde vundet overtaget og tilliden, først og fremmest hæren. Og selv om der — som det så ofte har været fremhævet — fandtes en »politisk katolicisme« i Frankrig, så viste det sig nu med al ønskelig tydelighed, at den ikke havde været nogen stabiliserende faktor i det demokratiske liv.

Det ville imidlertid føre alt for vidt at komme ind på de vidtforgreneede forhold, der beherskede det økonomiske liv i Frankrig under IV. Republik og forårsagede de forhøjede produktionsomkostninger og den snigende inflation og som alt i alt sluttelig førte til sammenbrudet. Det står dog fast, at der ikke eksisterede nogensomhelst samlende politisk kraft, som kunne sættes op mod de mange særinteresser. Den vigtigste gruppe var dog uden tvivl hæren i samarbejde med koloniforvaltningen. Allerede i 1953 havde Robert Schuman offentliggjort en slags bankeroterklæring: »Generalresidenterne i vore oversøiske områder interpreterer ordrene fra Paris og bestemmer, hvordan de skal effektueres ... Man er imidlertid her i Paris ofte tilbøjelig til at overse, at vi kun har så nogenlunde hånd i hanke med situationen og med de mænd, der skal repræsentere os.« I disse provinser, der styredes af næsten egenmægtige prokonsuler, var hæren lige fra 1940 udviklet i stadige og hårde kampe med de rebellerende (forhenværende) kolonifolk og mistede bastion efter bastion: Indokina, Marokko. Tunis. Politiske løsninger på problemerne slog fejl som følge af parlamentets uegnethed, og tilbage blev kun de stadige nederlag, der forbitrede stemningen blandt officererne mod det politiske regime. Situationen strammedes mere og mere eftersom manglen på politisk føring blev tydeligere og tydeligere og bragte hæren mere og mere i forgrunden. Det er dog også noget af et spørgsmål, om det under de Gaulles tidsbegrænsede diktatur vil lykkes at omforme de politiske partier, således at de bliver i stand til at samle. Thi alle muligheder har faktisk været forsøgt under IV. Republik.

Det kristelige demokrati

Det fremgår af det foregående, at katolicismen i Frankrig udgør en politisk faktor uden at det dog er lykkedes den — som tilfældet f. eks. er i Tyskland — at nå frem til en effektiv

organisationsform. Efter krigen blev forsøget gjort i form af det kristelige demokrati.

Den franske katolicisme betragtede sig stort set siden den store revolution som fjende af de betonedede laicistiske og antiklerikale republik og blev under III. Republik af de herskende kræfter bevidst drevet ud i en slags indre emigration, i hvis tomrum »Action Française«s politiske indflydelse skabtes. Det var kun en ganske lille og modlig intellektuel kreds, der i førkrigstiden søgte at bane vej til den herskende republikansk-demokratiske fraktion og gjorde forsøg på at sætte sig igennem med det kristelige demokratiske tanker. Det er her værd at minde om den linie, der danner udviklingen fra Marc Sangniers »Sillon« og til Georges Bidaults »Aube«. Men endnu i dag savnes en almen anerkendt principiel politisk tradition indenfor fransk katolicisme. De katolske samslutninger og organisationer, som i andre lande er medvirkende til at give de kristelige partier den fornødne stemmemagt, har en helt anden struktur i Frankrig: de udgør ikke nogen masseorganisation og finder kun under det største besvær og megen larm vej til politik, medens fransk katolicisme til gengæld er i stand til at opvise det helt store i den teoretiske analyse af de socialpolitiske problemer samt i apostolatsarbejder. Der eksisterer med andre ord ingen krystalliseringspunkter for konkret politisk vilje og ingen virksomme, enigt virkende repræsentanter for en politisk samling.

Den franske gejstlighed og det franske episkopat finder ikke den ønskede (og fornødne) genklang i politik. Der- som gejstligheden tager stilling til et eller andet problem — det være sig også rent moralteologisk standpunkt — tager til dagens problemer — løber de den risiko, at udløse en slags revolte hos de katolske lægfolk, der betragter det som et indgreb i deres frihed til selv at træffe afgørelse. Under hensyn til det psykologiske klima kunne episkopetet under de stadigt tilbagevendende kriser under IV. Republik sim-

Mod nat -

*Sommeraften — hinlen luer
purpurrod i vest bag skoven.
Dagen dør, men et for et
tændes stjernenes foroven,*

*tændes lys i hus og hytte,
som små himmelblus på jorden,
og med stjerner højt i masten
stævner både hjem fra fjorden.*

*— — —
Snart er dagens pragt forsvunden,
livets glød og livets lykke,
og i skumring skal vi vandre
livets vej, det sidste stykke.*

*Skin da, stjerner over støvet,
for vor askehvite sti,
thi vor båd er nu i havnen —
er der fiskedræt deri?*

Per Busck-Nielsen.

pelthen ikke gøre andet ved de sidste parlamentsvalg (i januar 1956) end udsende en »Erklæring fra Frankrigs kardinaler og ærkebiskopper«, hvori det bl. a. hed, »at enhver troende i sin samvittighed er forpligtet til at afgive sin stemme samt bør holde sig orienteret om de forskellige partiers programmer og derpå efter bedste overbevisning stemme på de kandidater, der bedst opfylder de kristne krav.«

Denne politiske tilbageholdenhed har imidlertid en meget skarpt præget politisk baggrund og er en direkte følge af de hårde politiske uoverensstemmelser lige siden den store revolution. Hele 19. århundrede gik for kirken i Frankrig med arbejdet på at genopbygge de ituslåede organisationer og man håbede hele tiden på mulighed af at genvinde den tidligere position ved hjælp af de vekslende politiske magtkonstellationer. Disse forsøg gav imidlertid det ene bagslag efter det andet, indtil de laicistisk-republikanske kræfter endelig løb af med sejren i 1879, hvor den franske katolicisme ikke vidste at tilpasse sig de ændrede sociologiske forhold inden for det politiske, økonomiske og sociale liv, men gjorde fælles sag med de kortfristede restaurative magtgrupper. Under de påfølgende kampe — der blev ført med meget skarpe politiske midler — såvel indenfor selve katolicismen som med modstanderne ebbede de åndelige kræfter lidt efter lidt ud og ledelsen gled langsomt, men sikkert — såvel på det videnskabelige som det kulturelle område — over til de laicistiske kræfter. Masserne tabte simpelthen forbindelsen med kirken. Den kulturelle isolering bragtes først til ophør med Charles Péguy i begyndelsen af dette århundrede. Man søgte

til stadighed at dække over afkristingens fakta, og det var først abbe Godins modige allarmråb i 1943: »Er Frankrig et missionsland?«, der førte til den store selvbesindelse, som så igen udløste den politiske uvirksomheds modbevægelse. Denne selvbesindelse var utvivlsomt en af de direkte årsager til den åndelige fornyelsesbevægelse. Men samtidig må man ikke overse de dermed følgende ulemper: Katolicismen gled ud som åndelig kraft til at forme det ny franske demokrati som en levedygtig og effektiv faktor.

(Afsluttende artikel følger i næste uge)

DEN KATOLSKE LATINSKOLE

Da »Niels Stensens Gymnasium« i den forløbne uge åbnede sine porte for det ny skoleår, kunne man samtidigt byde det første hold elever velkommen i den nyoprettede klassisksproglige linie, den egentlige humanistiske retning. Dermed er gymnasiets en »komplet latinskole«, og det er i den forbindelse værd at nævne, at »kompletteringen« sker i en slags jubilæumsår, idet der netop i år er forløbet et halvt århundrede siden gymnasiets forgænger, den gamle latinskole på højen i Ordrup, opnåede dimissionsret til studentereksamen. Vi kan altså nu glæde os over påny at have en latinskole med katolsk ledelse — måtte det ikke vare mange år, inden vi også har den katolske kostskole i forbindelse med gymnasiets.

Endnu et rundt tal er værd at nævnes i denne forbindelse: det er i år hundrede år siden, at en af de pionerer, hvis livsgerning kom til at ligge i Skt. Andreas Kollegiet i Ordrup, fødtes, nemlig pater Joseph Droste S.J., der beklædte posten som rektor der-

Som et sidste minde om fortiden står Sct. Andreas Kirke derude på højen i Ordrup

ude på højen i to perioder (1893—1905 og 1911—1917). En del katolikker af den ældre generation vil endnu mindes denne store præsteskkikelse, der ved sin personlighed — fornem og storladet i hele sin færden — var med til at præge den udvikling, der formede sig så lyst, men som brat afbrødes i 1920. De sidste år — indtil sin død i 1924 — tilbragte pater Droste i Stenosgade. Ex.

Køb

DERES
BØGER

i

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Kirken gør ingen undtagelser!

Hvorfor er De egentlig blevet katolik?

Skuespilleren — en kendt skikkelse fra et af storbyens førende teatre og et trofast medlem af den hellige Frans' tredje orden — tøved et øjeblik inden han svarer. Men så siger han: »Jeg kommer fra en stor protestantisk familie og var gift med en protestant — undskyld (han afbryder sig selv smilende og korrigerer): jeg er gift med en protestant. Jeg havde dengang engagement i X og der forelskede jeg mig omgående i en ung sangerinde. Min kone var indforstået med, at vi skulle skilles og datoen for det ny bryllup var allerede berammet. Men så viste der sig pludselig en vanskelighed.

Ser De, man gør scenens folk uret, når man er tilbøjelig til at anse dem alle for letsindige over een kam. Den unge sangerinde kom fra en god ka-

tolsk familie og hun lyttede til sine forældre. De insisterede på kirkeligt bryllup, og så gik vi altså begge to til den katolske præst. Jeg var på forhånd indforstået med alle betingelserne, katolsk barnedåb og katolsk børneopdragelse o.s.v. — for min part.

Jeg var ikke så lidt pikeret, da den katolske præst — efter at vi havde klarlagt vore forhold — kort og klart erklærede, at jeg overhovedet ikke kunne indgå et nyt ægteskab, så længe min fraskilte hustru var i live. Mit første ægteskab var til stadighed gyldigt. Thi som protestant var vi jo døbt kristne og et ægteskab mellem døbt kristne er et sakramente og uopløseligt også selv om det er to protestanter, der ikke er viet i kirken.

Jeg skal tilstå, at jeg ærgrede mig kolossalt over denne »snæversynet« (sluttes side 395)

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Aug.
24. S. St. Bartolomæus, Apostel (1053—108); 2. bøn (i alle Messer): 13. Søndag e. Pinse (699); Apostlenes præf. (524) (rød)
25. M. † St. Ludvig, Konge af Frankrig (hvid) (1056); alm. præf. (525).
26. Ti. † Feria (699—65); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Zefyrinus (1099); alm. præf. (525). — Eller: (rød) St. Zefyrinus (1059); 2. bøn: Feria (699); alm. præf. (525)
27. O. St. Josef af Calasanz (1059); (hvid) alm. præf.
28. T. St. Augustin (1060); 2. bøn: (hvid) St. Hermes (1061); alm. præf. (525).
29. F. St. Johannes Døbers Hals- (rød) huggelse (1062); 2. bøn: St. Sabina; alm. præf. (525).
30. L. St. Rosa af Lima (1066); 2. (hvid) bøn: St. Felix og St. Adaeus; alm. præf. (525).
31. S. 14. Søndag e. Pinse. (grøn)

Katolsk Aftenskole

indbyder til:

Gennemgang af katolsk troslære — især beregnet for ikke-katolikker ved pastor Kjeld Gertz-Hansen i st. Ans-gars kirke, Bredgade 64, hver tirsdag kl. 20, første gang 2. september. En-hver interesseret har gratis adgang.

8 foredrag om *Buddhisme* af dr. theol. pastor Bjørn Højbo fredagene 10. oktober til 28. november kl. 20 på skolen, Østerbrogade 7 D. Gebyr: kr. 10 for ægtepar og enkeltpersoner.

Gennemgang af Apostlenes Gerninger ved Tove Rasmussen. 10 onsdags-aftener kl. 20, 1. gang 1. oktober på skolen, Østerbrogade 7 D. Gebyr: kr. 10 for ægtepar og enkeltpersoner.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Religionspædagogisk Arbejdsudvalg

har herved den glæde at kunne indbyde alle religionslærere og katolske forældre til KATEKETSTÆVNE, som vil finde sted på *Sct. Joseph Søstrenes skole, Østerbrogade 7 D, København Ø*, tirsdag 21. oktober, onsdag 22. oktober, torsdag 23. oktober 1958.

Deltagerne bedes tilmelde sig senest den 20. september til Religionspædagogisk Arbejdsudvalg, Østerbrogade 7 D, København Ø. — Udenbys deltagere fra Danmark betaler 15 kr. til stævnets afholdelse.

Foredragene og diskussionerne vil hovedsageligt forme sig som indførelse i den nye katekismus, som til den tid vil foreligge trykt.

P. a. v.
med venlig hilsen
J. Wolfisberg S. J.,
fmd.

Wilhelm de Vries S.J.

Moskva patriarkatets økumeniske offensiv

24 sider — kr. 3,00

Emnerne kristendom og politik samt kirkepolitik er en såre indviklet sag. Et blik til puslespillet er nu erholdeligt på dansk. De tørre historiske facts viser, hvorledes Moskva-patriarkatet bruges både til kold-krigs-politik og tilnærmelsesmanøvrer.

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

Frimærkesamling til salg

kirkestaten, til salg. Pris 350 kr. Billet mrk. 24-8-58 til Katolsk Ugeblads annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., Ø.

BALTICA FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUF T OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. A/S

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

Enlig dame

41 år, stalsansat, søger snarest lille lejlighed eller værelse i katolsk hjem. Billet mrk. 25-8-58 modt. Katolsk Ugeblads annonceafdeling, Østersøgade 108, Ø.

Kirken gør ingen undtagelser!

(sluttet fra side 393).

hed« og raste over den katolske kirkes »middelalderlighed«. Men — efter at jeg havde fået raset ud, så vaktes der ganske ubevidst en (nysgerrig) interesse hos mig efter at vide, hvordan i alverden højt fornuftige mennesker af idag kunne hylde så umoderne anskuelser, ja, kunne lade deres »livslykke« hindre af sligt. Og jeg gav mig til at læse en katolsk bog om kirkenes væsen.

Og jo mere jeg beskæftigede mig med kirken, desto klarere kom det mig for, at kirken i virkeligheden var så konsekvent. Og jeg skal tilstå, at det imponerede mig. Hvis en f. eks. er viet til præst i den katolske kirke, så bibeholder han myndighed til at konsekre for stedsse, også selv om han falder fra eller går hen og bliver en forbryder. Han må ganske vist ikke udøve sin magt, men der er ikke nogen, der kan fratage ham den.

Ligeledes kender skrifteseglet ej heller til undtagelse, end ikke om så skriftefaderens tavshed skulle have de frygteligste følger for ham.

Den katolske kirke er faktisk vidunderlig konsekvent — man kan tage den på ordet og man kan stole på den. Jeg var vant til at høre: Syndernes mængde dækker kærligheden, eller: Gud forstår os, han vil også tilgive os. Men her var endelig en, der havde det uhørte mod at turde sige: Dine synder er dig forladt. Og jeg indrømmer ærligt, jeg havde brug for en, der kunne sige til mig: jeg tilgiver dig dine synder.

Og det samme gælder Alterets sakramente. Her var der ikke tale om den ene eller den anden udlægning eller fortolkning, her var det slet og ret Herrens ord: »Det er mit legeme« —

her er ingen diskussion, men kun underkastelse!

Og ligeså bogstaveligt tager kirken altså også Herrens ord: Hvad Gud har sammenføjet, skal mennesket ikke adskille. Og den holder fast ved dette standpunkt omend en konge, som f. eks. Henrik VIII, bliver fjende af kirken og drager et helt land med sig i frafald. Den hverken kan eller vil gøre undtagelser! Ganske vist hævdes det atter og atter, at kirken nok gør undtagelser, når det gælder ansete personer eller hvis der blot bliver betalt for det. Men, De må tro mig om De vil, jeg har i egen interesse nøje undersøgt alle disse mulige forhold, det være sig den berømte italiener Marconi eller den amerikanske skuespiller Powers. Kirken er aldrig gået med til at »skille« et gyldigt ægteskab, medens man i enkelte tilfælde har konstateret, at et indgået ægteskab ikke har været gyldigt.

Men som sagt: denne den katolske kirkes helt usandsynlige konsekvens gjorde det allerdybeste indtryk på mig — og jeg kan tilføje: den katolske unge piges holdning ligeså. Jeg sagde

til mig selv: sandheden kan ikke føje sig efter menneskene, men menneskene må rette sig efter sandheden. Og så blev jeg altså selv katolik — i konsekvensen heraf!

(Efter »Catholic Digest«).

Godt og vel 900 ordenssøstre deltog i forrige uge som delegerede fra 14 amerikanske og to indiske ordenskongregationer i en trafik-opdragelseskongres for katolske skoler i Notre Dame i USA. Den amerikanske komité for større færdselssikkerhed rettede en indtrængende henstilling til ordenssøstrene om at opdrage deres elever til ansvarsfølelse i trafikken.

Katolik får hørespil opført i radioen

»Kamæleon« — nyt hørespil af Jan Locher — bliver udsendt fredag den 5. september.

Hørespillet handler om den unge general Napoleon Bonaparte i hans første regeringsår som Frankrigs førstestekonsul og hans politiminister Joseph Fouché. Hovedrollen som Fouché spilles af Henrik Bentzon.

Ung mand (rejsemontør) søges

Til uddannelse som rejsemontør søges en ung mand over 18 år. Teknisk interesse nødvendig, men tidligere uddannelse på dette område ikke nødvendig. Det er en fordel, at vedkommende har været beskæftiget med elektricitet eller i gas- og vandmesterbranchen, men dette er ikke nogen betingelse.

Gode arbejdsforhold og gode fremtidsmuligheder for den rette mand, da firmaet arbejder internationalt.

I læretiden betales ca. kr. 400,— månedligt eller efter kvalifikationer eller efter særlig aftale efter omstændighederne.

Skriftlig henvendelse snarest evt. med lønkrav og i hvert fald referencer eller oplysninger om egne forhold til

GULDAGER ELECTROLYSE A/S,

Ejgårdsvej 26, Charlottenlund.

Kolding	Støt annoncererne	H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Kirke
V. FALThER Alt i Kolonial, Vin, Dalkkasser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade. Telefon 698	M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed	Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402
Esbjerg	K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82. Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.	Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital
Nakskov	 A/S Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17	Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør

Præsteproblemer til drøftelse i Wien

I dagene 10.—12. oktober afholdes der i Wien en international enquête om europæiske præsteproblemer. Religionssociologer, fagfolk og praktikere, der beskæftiger sig med præsteproblemer, vil fremfor alt behandle de strukturelle forandringer indenfor sjælesorg og seminarieuddannelsens tilrettelæggelse. En videnskabelig analyse skal give en oversigt over status samt præstebehov i de forskellige lande. Det er formålet med enquêteen at etablere en drøftelse på internationalt plan samt at udveksle planer. I denne forbindelse er det hensigten at udarbejde en europæisk plan til gensidig hjælp gennem udveksling af erfaringer og personer. Enquêteens præsident er ærkebiskop-coadjutor dr. Franz Jachym, Wien, og organisationen er overtaget af det Katolske Institut for kirkelig socialforskning i Wien (KNA).

„Nautilus“ -

(Sluttet fra forsiden)

Den tjener simpelthen slagordet: øst mod vest. Medens denne undervandsbåd tværtimod åbner en ny vej og nye muligheder for at bringe øst og vest hinanden nærmere. I øst har man da også omgående bemærket denne form for propaganda. Ganske vist har man dermed også talt sig selv imod. Man behøver blot at huske på ordene og udtalelserne i forbindelse med de første verdensrum-forsøg. Og »Osservatore Romano« fortsætter så med at sige, at i den nære orient kredser all omkring det »sorte guld«, olien. Nautilus' vel-

URBI ET ORBI

Skærpet racesituation i Syd-Afrika

De katolske biskopper i Sydafrika har påny følt sig foranlediget til at fremsætte en protest i anledning af undertrykkelsen af de katolske skoler i den sydafrikanske Union samt som følge af, at der lægges kirken hindringer i vejen for at fejre den hellige messe i de såkaldte »reservationer« for de indfødte. Biskoppen af Johannesburg, mgr. Hugh Boyle, erklærer, at katolikkerne må søge nye veje og metoder til at undervise den afrikanske ungdom i religion, eftersom man i foruroligende grad tvinges til at opgive skolerne. Biskoppen nævner, at man inden årets udgang må lukke yderligere fire skoler.

Den sydafrikanske regering forbyder som bekendt på grund af raceadskillelsen, at der fortsat forefindes skoler for de indfødte i de områder, der er reserveret de hvide, og samtidigt indskrænker den gennem forskellige forholdsregler opførelsen af ny skoler. Forbudet rammer imidlertid ikke blot de katolske kirker og skoler, men også Kalvinisterne (KNA).

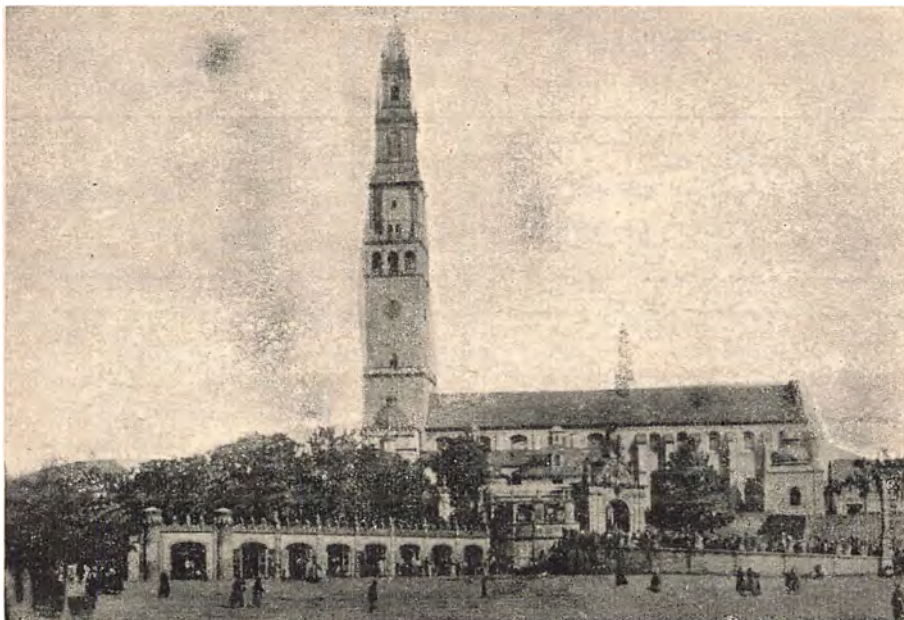
lykkede færd viser imidlertid med al ønskelig tydelighed, at det aldeles ikke tjener noget formål at slippe en krig løs i det mellemste østen blot for oliens skyld, især ikke nu, da der er

80.000 ordenssøstre i de kontemplative klostre

Den Hellige Faders omtalte radiotale til ordenssøstre i de kontemplative klostre har rejst spørgsmålet: hvor mange nonner er der idag i disse klausur-klostre? Man regner i Rom med, at den Hellige Faders tre radiotaler har henvendt sig til omkring 3200 klostre, fordelt over hele verden, med rundt regnet 80.000 ordenssøstre. Over halvdelen af disse klostre — 2523 med omkring 63.000 søstre — ligger i Europa. Til disse 80.000 nonner kommer så den trekvart million ordenssøstre, som de aktive ordener — d.v.s. de søstre, der virker udenfor deres respektive klostre — tæller. De 80.000 kontemplative nonner er fordelt på 23 ordener og kongregationer, blandt disse tæller karmeliterinderne over 15.000 søstre i 813 klostre og er langt de talrigeste.

Det er interessant at bemærke, at det overvejende protestantiske England indtager fjerdepladsen i Europa med hensyn til de kontemplative nonner. Kun Spanien, Italien og Frankrig ligger højere end England med sine 2457 kontemplative ordenssøstre i 136 klostre. Ikke mindre glædeligt er det, at der stadig findes ofte strenge, kontemplative klostre i Ungarn og i Tjecoslovakiet (KIPA).

nået så kæmpemæssige fremskridt på atomenergiens område og udnyttelsen heraf. Dette giver anledning til at betragte problemerne i det nære østen med større sindsro og fornuft (KIPA).

Soneandagter i Polen

Den polske primas, kardinal Wyszyński, har forordnet, at der i samtlige polske kirker og kapeller fra og med 15. august og måneden ud afholdes daglige soneandagter. Med andagt og bøn skal — efter kardinalens ordre — sones de smædeartikler, som den polske presse har bragt, og hvorved »Polens dronning, Vor Frue af Jasna Góra« er blevet så skændigt krænknet.

Presseangrebene på kirken og i særdeleshed på kardinalens person er ydermere blevet skærpet i den forløbne uge, og udgangspunktet for polemiken er stadig tildragelsen på Jasna Góra for en månedstid siden (KNA).

Det berømte valfartskloster på Jasna Góra i Czestochowa

Katolsk Ugeblad

EFTER BERLIN -

Om katolsk filosofi
Kirkevielsen i Hammerfest
Frimærkerne fortæller
om Stephan -
alle ungarers konge
Kirkens enhed
Børnestævne i Trørød

106. ÅRGANG

31. AUGUST 1958

NR. 35

Maria-Kongressen i Lourdes - jubilæumsårets kulmination

Den internationale marianske kongres, der finder sted i Lourdes i dagene 10.—17. september, kommer til at danne kulminationen på jubilæumsfestlighederne i hundredeåret for åbenbaringerne ved Lourdesgrotten.

Der ventes et hidtil uanet antal pilgrimme til Lourdes i denne anledning fra alle egne af verden. Fra Skandinavien kommer montfortanernes pilgrimstog under ledelse af J. Mesters S.M.M.; pilgrimmene fra Danmark ledsages af generalvikaren, monsignore C. Flandrup.

Den Hellige Fader sender endvidere kardinal Tisserant som pavelig legat til Lourdes og der ventes i kongresdagene 12 kardinaler og et par hundrede biskopper til valfartsbyen i Pyrenæerne.

STATEN SKAL IKKE BESTEMME BØRNEENS ANTAL!

Tysklands familieminister om befolkningspolitik og børnebegrænsning

I en radiotale over emnet »Befolkningspolitik og Børnebegrænsning« erklærede den vesttyske forbundsstats familieminister, dr. Wuermeling, at ingen stat har ret til at være medbestemmende i spørgsmålet om, hvor mange børn folk skal have. Staten har ikke lov til at blande sig i forældrenes personlige samvittighedsanliggender; den bør hverken kræve forhøjelse eller nedsættelse af børneantallet. Af retfærdige grunde må staten ej heller nægte familier med børn de livsbetingelser, der gør det muligt for forældrene at opdrage deres børn under forhold, der er til at bære. Efter dr. Wuermelings mening er der ikke tale om noget overbefolkningsproblem i Tyskland. Fødselstallet svarer biologisk set ikke længere til opretholdelsen af nationens tal. Ministeren min-

dede i den forbindelse om den kendsgerning, at kun en del af de forhåndenværende lærerpladser er optaget i Tyskland i dag.

Med henblik på de bekymrede udtalelser, der fra tid til anden fremsættes om en overbefolkning af jorden, udtalte dr. Wuermeling videre i sin radiotale, at der idag er talrige videnskabsmænd, der betragter disse bekymringer som ganske ubegrundede. Menneskeheden må fremefter mobilisere alle åndelige kræfter for gennem en mere intensiv opdyrkning af store og stadig uudnyttede områder af jorden samt ved en forhøjelse af produktiviteten at sikre den fornødne ernæring. Dr. Wuermeling nævnte i forbindelse hermed, at der idag lever næsten en trediedel flere mennesker i den tyske forbundsrepublik end for tyve år siden uden at der er indtrådt den af mange så frygtede arbejdsløshed og nød. Årsagen til, at der stadig i mange nationer findes så kolossalt mange underernærede mennesker ligger ikke i befolkningsantallet, men må derimod søges i den ulige fordeling af jordens produkter. Og derfor bør den politiske parole for nationerne ikke hedde statslig fødselskontrol, men derimod støtte til udviklingslandene for at høde på deres livsfornödenheder (KNA).

„TROSFRIHEDEN FAST FORANKRET I POLSK FORFATNING“

Hyrdebrev fra kardinal Wyszynski om børnenes religiøse opdragelse i skolerne

I samtlige polske kirker er der blevet publiceret et hyrdebrev fra den polske kirkes primas, kardinal Wyszynski. I hyrdebrevet opfordrer kardinalen de polske forældre til nu ved begyndelsen af det ny skoleår at kræve religionsundervisning i skolerne for de katolske børn, der udgør størstedelen af samtlige skolepligtige børn. Trosfriheden er fast forankret i den polske forfatning, konstaterer kardinalen. Derfor kæmper forældrene — når de rejser krav om religionsundervisning til deres skolepligtige børn — kun for deres forfatningsmæssigt sikrede rettigheder. Kardinalen opfordrede endvidere forældrene til at være på vagt, idet »Selskabet for verdslige skoler« arbejder energisk for at få religionsundervisningen fjernet fra skolernes læseplan.

Allerede for et par uger siden havde de polske biskopper rettet et fælles

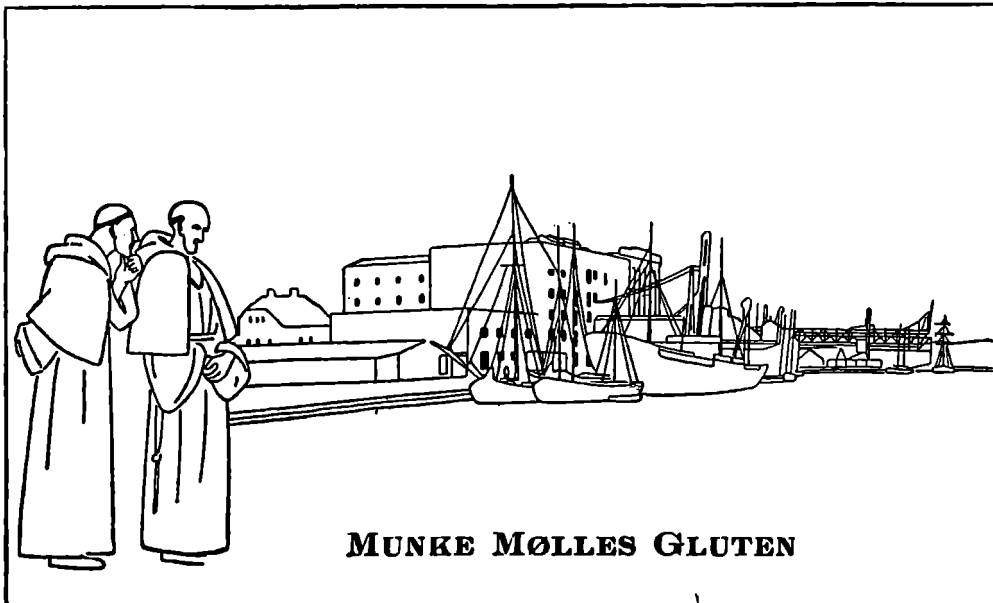
hyrdebrev til de polske forældre. Det hed heri bl. a.: »Nu skal jeres børn skrives ind i folke- eller mellem-skolerne. Vi benytter derfor lejligheden til at minde jer forældre om jeres pligt til kun at betro jeres børn til de skoler, der også yder børnene en religiøs undervisning. Da der hersker samvittighedsfrihed i Polen, så sender vi kun vore børn i sådanne skoler, hvor der er sikret børnene religionsundervisning.«

Lægfolk som religionslærere

I samtlige polske bispedømmer afholdes der i øjeblikket for lærere og lærerinder samt læge lærere religionskurser for begyndere og viderekomne med henblik på undervisning i religion i skolerne. Det hævdes fra kirkelig side i Polen, at disse kurser vil kunne råde bod på den følelige mangel på religionslærere (KNA).

Birgittinerordenen har fået ny generalabbedisse

Birgittinerordenen har afholdt generalkapitel i ordenens moderhus på Piazza Farnese i Rom. I generalkapitlet deltog repræsentanter for ordenens klostre i Italien, Sverige, Schweiz, England, Indien og USA. Efter en tre-dages retræte skred søstrene til valg af efterfølger for den afdøde generalabbedisse, moder Elisabeth Hesselblad, der døde i april sidste år og som
(sluttes på bagside)

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Voksllys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbras Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith

EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smødelundegade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedplads 10 . Telefon 239

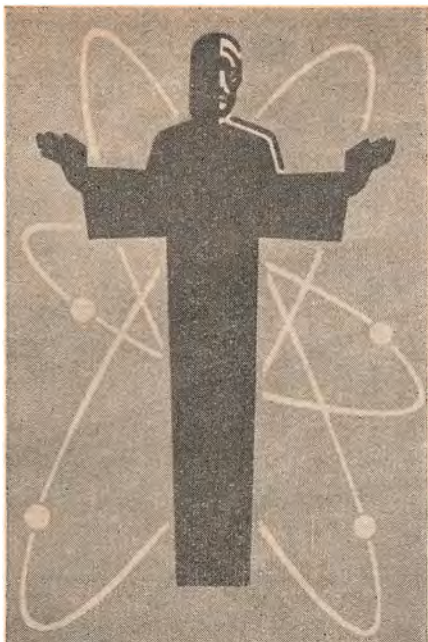
Jensen & Olsen

statteaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft

Algade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

Efter BERLIN

grunden til den videre socialpolitiske udvikling i Tyskland.

Derefter fulgte katolikkongressen i Altötting og Passau, der på en så stor-slået vis blev en bønnens og den indre besindelses kongres, præget af mottoet: »Først Guds rige«. Guds rige er nemlig hverken kirkens jordiske form eller et kristent vesterleden og ej heller et socialistisk Europa. To år senere — det var i 1952 i Berlin — samledes strømningerne fra Bochum og Passau ved 75. tyske »Katholikentag« under mottoet: »Gud lever!« Gud lever, det var svaret til materialismen i øst og vest, det var opmuntringen og tilråbet til alle dem, der følte sig knyttet sammen i troen på den levende Gud, hvad enten de nu boede på den ene eller den anden side af den ulykkelige grænse, der spalter dagens Tyskland. Og denne indstilling fulgtes op i 1954 i Fulda under mottoet: »I skal være mine vidner!« Også Fulda var et møde præget af dyb, religiøs følelse og stemning, med den ærværdige gamle domkirke og den hellige Bonifatius' grav som centrum. Det var et stor-slået udtryk for mødet og besindelsen i den fælles tro og den fælles vilje til indsats.

De tyske katolikker har afsluttet den 78. tyske katolikkongres i Berlin — et af disse storstilede udtryk for hvordan tysk katolicisme ved at tage stilling til og besvare tidens brændende problemer. Disse regelmæssigt tilbagevendende »Katholikentage« har siden krigens slutning i stigende grad været en slags »stadier på selvbesindelsens vej« for vore trosfæller i vort sydlige naboland. Så meget des mere misforstået er da også den betegnelse, som ikke katolske kredse har hæftet på disse store møder, når de betegner dem som »katholicismens mønstring« (»Heerschau des Katholizismus«). Intet er mere forkert — disse store møder har en langt mere dybtgående betydning og virkning.

Det er rigtigt, at de første »Katholikentage« var — om man tør sige det — »udladvendt«, men så meget des mere er de i de senere år gået over til at være blevet egentlige kirkelige, religiøse foranstaltninger. I 1948 afholdt de tyske katolikker deres første årskongres efter krigen og samtidigt fejrede de hundredåret for den første store »generalforsamling« i revolutionsåret 1848, der ligeledes fandt sted i Mainz. Måske kan man sige, at Mainz til en vis grad var en slags »mønstring«, en oversigt over, hvad der var sket under den lange undertrykkelse samt hvad der havde udviklet sig i de første trange år efter krigen. »Ikke klage — men handle«, var mottoet for dette store møde mellem de tyske katolikker, og kongressen greb dermed lige ind i de opgaver, som Tysklands indre og ydre genrejsning af ruinerne stillede til hver eneste tysk katolik uden undtagelse. At dette råb ikke havde lydt forgæves, det fremgik helt klart af 72. tyske katolikkongres, som fandt sted midt i Ruhrområdet, i Bochum, i 1949, under mottoet: »Retfærdighed skaber fred«. Den føjede sig aktivt ind i diskussionen omkring de sociale spørgsmål og lagde dermed

I 1956 husede Köln 77. tyske katolikkongres. Mottoet var denne gang: »Kirken — Guds tegn blandt folkeslagene«, og ved denne lejlighed kom man op på hidtil uanede tal: 800.000 katolikker fyldte kirkerne og de store møder. Bagefter var der skeptikere, som mente, at dette enorme tal var tegnet til, at det nu var slut med ideerne ved disse møder og at de fremtidigt ville blive en slags rene og skære masseforanstaltninger. Men disse sortseere fik uret. De, der var vidne til de titusinde af andægtigt bedende mennesker, som under kongresdagene i Köln fyldte den gamle domkirke, som ved dag og ved nat dvælede i bøn i byens øvrige kirke, som var vidne til, hvorledes den religiøse oplevelse genspejledes i alle disse menneskers ansigter, de kan bevidne, at der her ikke var tale om en sjæleløs, tom masseforanstaltning, om en upersonlig menneskehob, men at det var menneskesjæle, det drejede sig om.

Og så kom turen altså til Berlin igen. For anden gang i løbet af seks år vendte man tilbage til den skæbnetsunge stad mellem øst og vest. Det skal indrømmes, at det af mange — også i »inderkredsen« — blev betragtet som et stort eksperiment, et dristigt vove-stykke at henlægge denne store foranstaltning til Berlin påny. Men det blev den store oplevelse, som betyder styrkelse. Netop her i Berlin ser og føler man jo tydeligt, hvordan den ulyksalige grænse, der skiller Tyskland i to dele, bevæger og smerter det katolske folk på begge sider af skillelinien. Men

Øverst: samlingsmærket for årets tyske katolikkongres: Kristus og atomtegn.

Til højre: en af de store friluftsmæssige manifestationer, pontifikalmessen om søndagen i Olympia-Stadion med over 140.000 mennesker. — Samme dags eftermiddag samledes i alt 170.000 katolikker til det afsluttende møde.

Konfirmationer

Hs. Excellence Biskoppen meddeler i efteråret konfirmationens sakramente søndag 12. oktober i Nykøbing Falster og søndag 19. oktober i Århus.

Præsteekscercitier

I de første to uger af september afholdes på Dalum kloster to ekscercitiekurser for præster. Begge kurserne ledes af pater Raulin O. P.

Børnestævne i Trørød

Søndag 7. september afholdes der et katolsk børnestævne i Trørød. — Vi henviser til nærmere meddelelse herom på side 407.

-- man fornemmer her til gengæld og så hvordan fællesskabet i troen overvinder alle grænser og knytter sammen tværs over disse grænser. Dage i Berlin blev påny — akkurat som i 1952 — til et strålende møde mellem brødre og søstre i samme kirke, uanset om de nu kom fra øst eller fra vest. Det blev — som biskop Döpfner havde udtrykt sig forinden — til den store »oplevelse for den af pinse-ånden opfyldte skare«, til mødet med menighederne, familierne og deres hele omverden.

Det lader sig simpelthen ikke gøre at resumere indholdet af disse begivenhedsrige dage — det har danske læsere næppe heller meget udbytte af. Enkelte af tankerne, der blev fremsat under kongressen, kan vi komme tilbage til senere. Det var alt i alt den helt store »valfart til Berlin«: pontifikalgudstjenesterne i Olympiastadion, i Waldbühne og i Deutschlandhalle, aftenmøderne i Olympiastadion og i Plötzensee, tilbedelsestimerne i de forskellige Berliner-kirker, de store »folke-katekeser« i messchallerne, de mange religiøse udstillinger — og sidst men ikke mindst: det personlige møde med Gud i skriftestolen og i sakramentskapellet, det var alt sammen »højdepunkter«.

Pius XII i Castel Gandolfo

Det er nu en lille månedstid siden, at Pave Pius XII tog ud til sommerresidensen i Castel Gandolfo — det svarer for ham til, hvad andre kalder for at »tage på ferie«. Der er kun små 30 kilometer fra Rom og herud, og det er ikke noget at regne med, så gode som vejene i Roms onegn er blevet efterhånden. Herude ved Albanersøen er varmen langt mindre trykkende end inde i Vatikanet — men opholdt herude er dog langt fra ensbetydende med, at Paven »købler« af fra dagliglivet. Han er tværtimod i stadig kontakt med situationen, statssekretariatet holder ikke sommerferie, men holder hele tiden den Hellige Fader a jour med, hvad der sker. Og desuden læser den Hellige Fader stadig sine aviser og hører radio — i hans værelse er der både radio og fjernsyn.

Og den internationale situation genspejler sig også ganske tydeligt i Pavens taler. Det, at han opholder sig herude, er ikke heller ensbetydende med nogen »dolce far niente«-tilværelse. Tværtimod står Paven i reglen tidligere op herude end han gør inde i Rom. Tidligt om morgenen nyder den 82-årige Pave udsigten ud over det vidunderlige landskab, ud over Albanersøen eller til den anden side i retningen Rom eller havet. Fra 9 til 11 tager han derpå mod de forskellige kirkelige embedsmænd eller kirkefyrester, og når dette er overstået, tager han sig en spadseretur, som regel med den pavillon som mål, der er bygget specielt til ham, og hvor han kan sidde og arbejde i fred og ro, uanset vej-

(sluttes side 407)

Berlin 1958 var påny et håndgribeligt bevis på, at de, der betegner disse katolikkongresser som politiske foranstaltninger, de er helt på vildspor. De kender ikke meningen med og betydningen af denne store religiøse oplevelse. Vi ved alle herhjemme, at pinsestævnet i 1953 betød styrkelse og sammenhold for os, og ingen kan ej heller fortænke de tyske katolikker i, at de drog hjem fra Berlin styrket i tanken på deres fædrelands enhed. Men de troendes stille bøn for vor tids store anliggender og bekendelsen til den fælles tro, det var dog det bærende i Berlin — og det betyder mere end al politisk diskussion. Og er politik — i sin ideal-form — omsorg for mennesket, så ydede de tyske katolikker i Berlin beviset for, at 78. tyske katolikkongres' motto: »Herren er vor frelse«, er et nødvendigt og uomgængeligt supplement hertil. B.

14. søndag efter pinse

31. august 1958

MÅDEHOLD - EN HOVEDDYD

I søndagens epistel fremsætter apostlen Paulus en liste over de laster, som vi skal undgå, og som modstykke hertil nævner han de dyder, som han samtidigt anbefaler os at øve. Blandt disse sidste nævner han også mådehold. Ejendommeligt nok finder vi ikke dette udtryk i evangelierne. Vor Herre bruger det ikke. I den græske verden var dette ord en af grundpillerne i den filosofiske moral, og i den kristne moral kommer begrebet mådehold til at indtage en fremragende plads og gælder den dag i dag som en af de fire hoveddyder.

Men hvad er egentlig meningen med ordet mådehold, hvad dækker det? Det græske ord, som Paulus anvender, betyder magt, det herredømme, som enhver har over sig selv. Og meningen er den: har jeg magt, herredømme over mig selv, så er jeg en fri mand.

Lad os være ærlige: ordet mådehold har idag en noget forslidt klang i vore øren, og det svarer ikke mere til den betydning, i hvilken Paulus og grækerne anvendte det. Når vi siger ordet mådehold, så tænker vi ganske uvilkårligt på en, der ængstelig holder sig tilbage fra mad og drikke, af angst for sin egen umådeholdenhed.

Lad os gå ud fra selve sagen. Vil vi ikke allesammen gerne have magt? Men virkelig magt forudsætter en indre styrke. Fortaber jeg mig i det ene eller andet, så har jeg ingen magt. Har jeg derimod hånd i hanke med mig selv, så vokser min koncentration og dermed min personlighed. En veg person, der hverken kan sige nej til sig selv eller til andre, han er ved at blive en klud, han er ingen personlighed.

Men hvordan skal vi da holde måde? Vi skal simpelthen finde det rigtige forhold mellem åndens fornødenheder, åndens behov og legemets dito. Det er nemlig vigtigere, at jeg bevarer mit menneskelige, mit kristne ansigt end at have penge og andre fordele. Lad os derfor ikke sælge vor sjæl. I dag, hvor man kan få alt, hvad hjertet begærer, vil enhver gerne have alt. Hus og vogn, tøj og mad og alt, hvad den moderne civilisation fører med sig — og hvad ens næste har. Mådehold betyder da at vi gør os klart — een gang for alle — at vi ikke kan få alting. Og — lad os så bekymre os om de sjælelige, de kulturelle goder i samme omfang som de mere jordiske prægede.

Kærlighed, tålmodighed, ydmyghed koster ikke andet end en smule overvindelse og er faktisk mere værd end både et køleskab og et fjernsyn. Hvilken rigdom er ikke — for blot at nævne et eksempel — en virkelig god bog og hvor lidt ofrer vi derpå. Jeg har kendt en mand, der i sine studieår gang på gang gav afkald på middagsmad bare for at kunne købe bøger. Og han lever stadig i bedste velgående midt iblandt os. Og er der måske nogen i dag, der sparer på mad eller benzin for at kunne erhverve en god bog — næppe mange.

Og hvad bliver der ikke givet ud til øl og tobak? Jeg vil dermed ikke sige, at enhver der drikker sig en øl — vel at mærke til husbehov — eller som ryger sig en cigaret med fornuft, er en »vindranker og en fråser«. Nej, det er ikke det, men en vis form for mådehold er nu engang på sin plads. Tænk engang på hvordan man levede for et halvt eller et helt århundrede siden — og dengang var man ikke mindre lykkelige og sunde end man er i dag.

Vi lever i en nydelsessygens tidsalder og der vil ganske sikkert oprinde en mere aksetisk tid efter denne, hvor menneskene atter besinder sig mere på »det indre«. Og vi kristne burde være de første til at vandre ad den vej!

Sognepræsten.

Katolsk filosofi er principielt for menigmand

Igennem en række artikler før og efter sommerferien har vi i usystematisk form beskæftiget os med visse træk ved katolsk filosofi, specielt i den form, St. Thomas Aquin har givet den.

Det, der har været den røde tråd gennem artiklerne, har den opmærksomme læser forlængst opdaget. Mens store dele af det, der ellers gennem siderne har været doceret som filosofi, har været præget af ophavsmændenes særegenheder og trang til at gå egne, ofte sære veje, så har vi i mange forskellige forbindelser og på mange forskellige tidspunkter kunnet betragte den katolske filosofi som den videnskabelige formulering og systematisering af det almindelige menneskes naturlige tænkning.

Den østrigske forfatter og dramatiker Arthur Schnitzler udtalte engang i en slags programerklæring, at sygdom var interessantere stof for en forfatter end sundhed, eftersom sygdommene er mange, men sundheden kun een. Megen filosofering forekommer at være tilbageværet efter samme recept. Sundheden, den sunde sans og de tanker, som falder gennemsnitsmennesket naturligt angående universet, livet og årsagerne bag disse, forkastes som alt for selvfølgelige og banale. En filosof må hæve sig over disse banaliteter. Han føler sig ikke som filosofisk undtagelsesmenneske, før han kan sige, at det, menigmand er tilfreds med, er helt forkert. Jo mere filosofien fjerner sig fra almindelige menneskers tænkning og vurderer, des fornemmere føler den sig.

Heroverfor står den ægte katolske filosofi i en helt anden stilling. Central er dens hævde af gudsbevisernes gyldighed. Guds eksistens er tilgængelig for menneskelig tænkning. Altid har mennesker ment, at de ved betragtning af den skabte verden kunne finde gyldigt bevis for Guds tilværelse. Bevares, ikke alle beviser, men i tidernes løb har forsøgt sig med, har været lige gode, lige tvingende. Men den katolske filosofi har aldrig over en bank villet forkaste dem alle. Det har andre religioner, såsom de senere århundreders protestantisme, ment at kunne gøre. Resultatet har været et skisma mellem filosofien og religionen. Den svage stilling, nutidig protestantisme indtager, er vel nok dybest set en følge af dette skisma. Religionen har brudt broerne af mellem sig og mennesketanken. Den er blevet en enklave helt for sig, uden naturlig kontakt med den almindelige erkendelse. Hvis det, der religiøst er sandt, kan være filosofisk usandt, er vejen åbnet for alt, indtil det pureste nonsens, som religion. Eksempler kender enhver.

Den katolske filosofi, der på fundamental vis bekræfter, begrunder og nærmere udformer den naturlige menneskefornufts erkendelse, knytter filosofi og religion sammen. Den åbenbarede religion hæver sig vel ud over

alt, hvad der er opkommet i menneskers hjerter, men ikke ved at gøre al naturlig religion til usandhed. Derved bliver den kristne kultur ikke en verden for sig, men besjæler den hele kultur. Den katolske religion er ganske vist først og fremmest beskærmet mod vildfarelser gennem læreembedets guddommelige løfte om ufejlbarhed. Men den nyder også en vis og særdeles effektiv beskyttelse mod at fare vild, ved sin tilknytning til den øvrige kultur, først og fremmest til den stedsevarende, for mennesker naturlige filosofi.

Vel er det sandt, at åbenbaringen ikke tilsigter at lære mennesker f. eks. fysik og astronomi. Den hellige skrift og kirkens gamle forfattere har om sådanne emner kunnet udtrykke sig i overensstemmelse med synsmaåder, vi senere har måttet forlade som følge af dybere videnskabelige studier med bedre instrumenters hjælp. Men det er forkert deraf at drage den slutning, at religionen og disse naturvidenskaber intet har med hinanden at skaffe. De hører begge med til vor tilværelsesforståelse, til vort liv som kulturvæsen og kræver, alt efter vor fatteevnes rækkevidde, at formes til sammenhængende enhed. Men hvis religionen afskæres fra den naturlige filosofiske erkendelse, er ingen kulturel enhed mulig og ingen personlighedens enhed som kulturvæsen.

Det er også værd at notere sig, at den katolske religion er den samme for videnskabsmanden, mystikeren og kontorbudet og den naive gamle på alderdomshjemmet. Andre religioner har kendt til hemmelig lærdom for en inderkreds, men det har vor religion

ikke. Fastholder vi dette, hvad vi gør med megen energi, at lige så lidt som vi vil vide af en dobbeltmoral (f. eks. en for klosterfolk og en anden for os andre), vil vi kendes ved to katolicismer, en for »åndsmennesker« og en anden for menigmand — fastholder vi dette, står to muligheder åbne. Enten kan vi, som protestanterne, fjerne religionen helt fra kulturlivet iøvrigt, og så kan vi boltre os i de vildeste filosofiske særmener (og som ovenfor sagt også i de vildeste religiøse fantasier) — eller vi kan, hvad vi foretrækker, fastholde en katolsk filosofi som bekræftelse af og organiseringen af den stedsevarende, naturlige filosofi.

Vi lever i en verden, hvor tanker som ovenstående sjældent høres. Vi er derfor ofte fristede til at lade os smitte af moderetninger indenfor filosofien. Gang på gang må derfor vore kirkelige vejledere mildt og bestemt føre os tilbage til de gamle tankebaner. En ypperlig hjælp, som vi selv kan administrere, er at gøre os bekendt, så vidt den enkelte formår, med katolsk tænkning.

Og den bedste vejleder i dette stykke er St. Thomas. Han, der selv levede i en uhyre bevæget kulturrepøke, hvor ny erkendelse skyldte ind over Vesteuropa og afstedkom både strid og ængstelig forvirring. Han forblev i alle kampe det urokkelige eksempel på sindets ro, der ikke lod sig forlede til yderligheder og selv i sine subtileste argumenter aldrig blev en filosofisk klikes talsmand. At han lod sit hovedværk, den modnede frugt af et livs tænkning, henvende sig til »novicer« og principielt være en »Teologi for Millioner« har en lære til os alle.

Filippo Lippi: Den hellige Thomas anbefaler kardinal Caraffa til Gudsmoder. (Fresko i Sta. Maria sopra Minerva i Rom).

Under selvsamme overskrift bragte vi for et par år siden en artikel, der gav et lille billede af kirken i det nordligste Norge, og hvori vi samtidig kunne meddele, at man var i begreb med at rejse en ny kirke. Idag står den ny kirke deroppe »ved verdens ende«: Sct. Mikael's kirke i Hammerfest.

Som bekendt blev den gamle Sct. Mikael's kirke — der var rejst i 1885 — fuldstændigt ødelagt under krigen. Den blev liggende i grus og aske i adskillige år — indtil man havde udsigt til at kunne rejse en ny og større kirke. Sognepræsten heroppe under midnattsolen, den energiske pater Joh. Spitz henvendte sig da — opmuntret af overhyrden for det nordligste kirkedistrikt i verden biskop Johs. Wember — til de tyske katolikker og bad om deres hjælp. Hans indsamling i Tyskland blev overalt mødt med sympati og gav til resultat, at man i sommeren 1955 kunne se sig om efter en arkitekt. Planen til det ny kirkebyggeri blev lagt af en schweizisk arkitekt, L. F. Lothenbach, der dengang netop var på besøg deroppe.

Højt og frit ligger nu den ny Sct. Mikael's kirke op ad klippeskrænten med den travle havn for sine fødder. Efter fagfolks udtalelser er det en arkitektonisk perle. Nedenfor giver en norsk medarbejder en skildring af de begivenhedsrige dage her i begyndelsen af august måned.

Lørdag 2. aug. og søndag 3. aug. var betydningsfulde dage for St. Michaels menighed i Hammerfest, verdens nordligste by. Efter 14 års ventetid havde vi atter fått vår egen kirke.

I oktober 1946 blev den første hellige messe efter frigjøringen lest av daværende prefekt Wember, der kom for å besøke de få katolikker, som da var vendt tilbake til en nedbrent by. Samtidig satte han igang bygningen av en barakke, som foreløbig skulde tjene som kirke og prestebolig. Før påske 1947 kom p. Gørres hit. Barakken var ikke ferdig, men den hellige messe blev lest hver dag hjemme hos en av våre trosfeller, til juni da man kunde flytte inn i barakken. Om høsten året efter, kom St. Elisabeth søstrene tilbake og begynde sin gjerning. 2 rum i barakken blev innrettet til »hospitalet«. Søstrene kom imidlertid snart igang med gjenopbygning av sit hospital og til jul 1953 kunde de flytte inn i eget hus. Søstrenes kapel blev nu kirke for menigheten.

I januar 1954 kom P. Spitz hit som sogneprest. Han begynde straks å arbeide for å få kirken gjenreist, og satte igang en stor aksjon i sitt hjemland Tyskland, for å få trosfeller der til å bygge opp den kirke, som Hitlers soldater hadde brendt. Aksjonen lykkedes over all forventning, »byggestener« strømmet inn i form av pengegaver og utstyr til kirken.

3. aug. 1957 blev grundstenen nedlagt, en sten som var kommet fra St. Peters grav i Rom, og nøiaktig et år efter kunde kirken innvies.

Lørdag 2. aug. om eftermiddagen blev alteret innviet av Hans Høiærv. Biskop Wember med assistance av 8 prester. Kirken var fyldt til siste plass av vore tyske gjester og St. Michaels menighet.

Høitideligheten begynde med at »Lover den Herre« blev sunget. Relikvierne av den hellige Kong Olav

Udsigt over Hammerfest — fornedet omtrent midt i billedet ligger den ny kirke (der dog ikke kan ses på billedet).

og den hellige Laetus, som hadde vært opbevaret i sidekapellet blev i høitidelig prosesjon ført til hovedalteret og nedlagt. Derefter blev alteret konsekret og altergjenstandene og kirkeinventaret viet, og alteret pyntet for første gang.

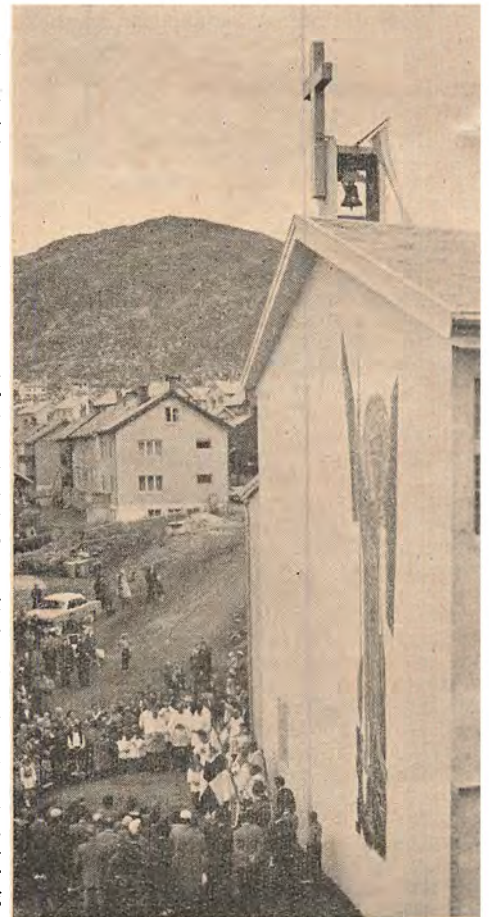
Over alteret henger et »soningskors« laget av tyske soldater i interneringsleir i Norge efter frigjøringen.

Biskopen kom i sin tale inn på det som hendte i 1944, og sa bl. a. at vi skulde ikke bære nag, men si »Ja« til det, som var skjedd, og ta det som Guds forsyn at det gikk som det gikk dengang. Da det var flere nasjoner tilstede her nu, skulde vi gi uttrykk for vår enhet ved å be »Fader vår« og »Hil dig Maria« på kirkens språk.

Søndag morgen kl. 10 begynde høitideligheten med prosesjon fra St. Elisabeth Institut. Først kom prosesjonskorset, Så fulgte de tyske gjester, St. Michaels menighet, gikk bak sin nye kirkefane, også en gave fra en tysk trosfelle. Så fulgte søstrene og tilslut biskopen med presteskabet. Langs den korte flaggsmykede ruten hadde der samlet sig en hel del tilskuere. Langsamt og verdig beveget prosesjonen sig frem til kirken under klangen fra de gamle kirkeklokker fra den nedbrendte kirken. Utenfor kirken holdt Hans Høiærværdighet Biskopen en kort tale og foretok derefter innvielsen av kirken utvendig. Med biskopen og presteskabet i spissen gikk man så inn i kirken, hvor Alle Helgens Litani blev sunget og biskopen velsignet kirkens indre. Under pontifikalmessen sang St. Elisabethsøstre fra Hammerfest og Tromsø. Byens honorasjoner, som var inubudd,

Hammerfest

LIGGER „KIRKEN V

Fra indvielsen af kirken: biskoppen og præsterne foran facaden med det store mosaikrelief og mindetavlen.

VERDENS ENDE“

adde fåt plass i første benk. Også de v. byens befolkning som hadde åpnet sine hjem for de tyske gjester var innudt.

Det høitideligste øieblikk var da p. pitz efter forvandlingen tendte den vige lampe, da viste vi at ventetiden ar forbi, nu hadde vi atter vår egen irke. I felleskommunionen deltok også de fleste av den store forsamling.

I sin tale sa biskopen bl. a. at alteret som blev innviet igår er symbol på Jesus Kristus, hjørnesteinen, hvor alt må bygges på. Kirken er Guds hus i bokstavlig forstand, fordi Kristus bor her under brødets og vinnens skikkelser. For å holde oss til tradisjonen er kirken blitt innviet til ære for erkeengelen Michael. Erkeengelen Michael kjempet mot det onde, han drepte dragen. Han opfylde det kald Gud hadde gitt ham. Det skal mane oss til å opfylde vårt kald, hvor vi enn står. Vi skal henvende oss til Gud i bønn og samvittighetsfullt gjøre alt vi må gjøre. Biskopen sluttet sin tale med å be oss takke Gud for den hjelp. Han had-

I korte træk —

Pave Pius XII modtog i sidste uge kong Charles Mulara af Ruanda (Central-Afrika) i privataudiens i Castel Gandolfo (KNA).

I samtlige kirker i erkebispedømmet Wien er der sidste søndag blevet samlet ind til fordel for uvejrskatastrofens ofre i Steiermark (KNA).

Det erkebiskoppelige ordinariat i München meddeler, at det »er en selvfølge, at Münchens katolikker åbner

↑
Biskop Wember ved indvielsen foran mindetavlen, der fortæller: »Lapis ex sepulcro Sancti Petri — PRIMA VICE AEDIFICATA MDCCCLXXXV — DESTRUCTA MCMLIV — REAEDIFICATA MCMVII (Sten fra den hellige Petrus' grav — Første gang bygget 1885, ødelagt 1944, genopført 1957).

deres hjem og yder de protestanter, der næste år samles i Bayerns hovedstad til den evangeliske kirkedag, husly, for dermed at gengælde den organisatoriske støtte, som er blevet katolikkerne til del under den nyligt afholdte katolikkongres i Berlin« (KNS).

Peter Gabriel OSB — alias lord Vaux of Harowden — har nu fået sine overordnede tilladelse til at indtage den ham ifølge engelsk lov gældende plads i det engelske overhus (KNA).

I dagene 10.—14. september afholdes i Rom en verdenskongres for katolsk skolevæsen. Kongressen vil bl. a. drøfte emnerne »Den katolske skoles væsen og opgaver«, »Den katolske skole i den moderne verden« og »Den katolske skoles forpligtelser« (KIPA).

De pavelige feriekolonier i Italien huser i år henimod 11.000 fattige italienerbørn (KIPA).

de gitt oss, og om Guds velsignelse over dem som har hjulpet oss til å reise denne kirke igjen. Tilslut nedbad han Guds velsignelse over St. Michaels menighet, Hammerfest by og hele Norge.

Det nye kirkebygg er på 2 etasjer med en sidefløi, som inneholder presteboligen. I første etasje er foreningslokale med kjøkkenavdeling, 2 etasje inneholder selve kirken med et lite sidekapell. Her er tilsammen 120 sitteplasser. Alterets forside er et meget vakker utført mosaikkarbeide. På hver side av alteret er der treskulpturer av den hellige Jomfru og St. Josef. Fasaden mot Strandgaten med det gigantiske og dekorative mosaikkbillede av St. Michael i kamp mot dragen sammen med det smekre tårnet med det

lysende korset på toppen er blitt et nytt markant trekk i bybilledet.

Mosaikkarbeidet er utført av en tysk kunstner Karl Manninger. Hovedutkastene til kirken er laget av den sveitsiske arkitekt L. F. Lothenbach. S. N.

←
Den første hellige messe i Sct. Mikael's kirke.

STEPHAN - alle ungarers konge

Dersom man vil forsøge på at danne sig et klart billede af den hellige Stephans betydning og virke, må man gå tilbage til hans forfædre. I flere århundreder havde magyarernes nomadestammer levet i området mellem Don, Dnjepr og Dneestr, men da de blev fortrængt fra deres hjemstavn, faldt de i 894 ind i Bulgarien, uden dog at kunne finde rigtigt fodfæste der. Hidindtil havde de forskellige stammer levet uden tilknytning til hverandre, men i de år, der nu fulgte, tog syv af de ungarske stammer, under anførsel af hertug Arpad, der var søn af stamfaderen Almos, det nuværende Ungarn, i besiddelse. I 907 døde Arpad og blev bisat i Pest. I det efterfølgende århundrede hærgede og plyndrede ungarerne de vestlige naaboområder, indtil et alvorligt nederlag i 955 tvang dem til at trække sig tilbage til den pannoniske slette, hvor de derefter fæstede rod.

Under hertug Taksony, der nedstammede fra Arpad, var der imidlertid en af stammefyrsterne ved navn Gyula, der havde lært kristendommen at kende som gidsel i Konstantinopel, der lod sig døbe med den hellige martyr Stephans navn og som lod sine børn opdrage i den kristne lære. Han giftede sin datter Sarolta med hertug Geisa eller Geza, der var en søn af Taksony, som regerede fra 972. Denne indskrænkede stammehøvdingenes magt og banede bevidst vej for kristendommen. Og i 973 bad han kejser Otto I sende missionærer til landet.

Medens Sarolta ventede sin nedkomst skal hun have haft et syn, i hvilket den hellige Stephan viste sig for hende. Hun skulle — sagde helgenen — inden længe føde et drengbarn, der skulle komme til at bære Ungarns krone. Han skulle blive en konge, hvis lige aldrig før var set, og til sidst skulle han blive regnet blandt helgenernes skare. I 969 fødtes barnet, og han fik navnet Vajk. Barnet blev imidlertid først døbt seks år senere, og i dåben fik han bedstefaderens kristennavn, Stephan. Der hersker uenighed om hans døbsdato, idet nogle er af den mening, at han først blev døbt i 996. Så sent som i 1947 mindedes det czekiske postvæsen ham i anledning af 950-året for hans død med udsendelse af et frimærke med hans billede. Omkring 995 menes hans bryllup med Gisla — der var datter af hertug Henrik II af Bayern og søster til kejser Henrik II — at have fundet sted. Og samtidig med sit ægteskab menes Stephan at have overtaget styret i sit

fædreland, omend hans fader endnu var i live på dette tidspunkt.

Stephan var såvel i sin livsvandel som i sin regering et forbillede på en apostolisk hersker. Han bragte Ungarn i nøje kontakt med vesterledens kirke og kultur, tilendebragte kristianiseringen af landet og skaffede sit fædreland almindelig anseelse i vesten uden dermed at gøre landet til en vasalstat. I nært samarbejde med den Hellige Stol etablerede han landets kirkelige organisation ved at grundlægge ærkebispedømmerne Gran og Kalocza samt otte andre bispedømmer. I året 1000 (eller 1001) sendte han den czekiske abbed Anastasius Ashericus (Astriek) til Italien, og denne vendte tilbage, medbringende den Hellige Stols bifaldelse af, at Ungarns kirke udskiltes fra den tyske kirke og blev selvstændig. Endvidere bragte Astriek Stephan den kongekrone, som kejser Otto III havde foræret, og som skulle være et symbol på, at både pave og kejser var indforstået med, at han overbragte Stephan kongetitlen. Det øjeblik, hvor

abbed Astriek modtager kronen af Pave Sylvester II's hånd, har kunstneren fremstillet på et af de ungarske frimærker fra 1938 (billede nr. 3).

I julen år 1000 (eller muligvis år 1001) blev Stephan så kronet til konge af Ungarn; højtideligheden fandt sted i hans residensby Esztergom (Gran) og kroningen skete med den krone, der senere — efter ham — skulle få navnet Stephanskronen (billede nr. 4). Denne krone har iøvrigt sin egen omtumlede historie. For ungarerne er denne krone uløseligt knyttet til landets historie, og den er blevet til symbolet på landets nationale selvstændighed og tillige på indbegrebet af al statsmagt. Stephanskronen — således som vi kender den idag — består egentlig af to kroner: den første af en latinsk hjelm, med to korslagte bøjler; det er den krone, som Stephan fik af Pave Sylvester; det karakteristiske skæve kors er af langt senere dato. Den anden krone, et diadem med spidse takker på forsiden er en gave af senere dato, nemlig fra den byzantinske kejser Michael Ducas i 1074. Stephanskronen er gengivet på adskillige ungarske frimærker, smukkest velsagtns på et jubilæumsmærke fra 1938 (billede nr. 5) og sammen med kroningskirken i Budapest på et mærke fra 1939 (nr. 6). Efter 1945

Den bebudede tredje — og sidste — artikel i rækken: Katolikkerne og omvæltningen i Frankrig, må på grund af pladmangel udgå i denne uge. Vi bringer den omtalte artikel i næste uge — og beder læserne undskyldte overskridelsen. Redl.

blev Stephanskronen bragt i sikkerhed af de allierede — men det er en historie for sig.

Stephan fortsatte utrætteligt bestræbelserne for at udbrede den kristne kirke i sit land. Han oprettede en række klostre, bl. a. Martinsberg samt basilikaen i Pees. I Stuhlweissenburg byggede han en kirke til minde om Mariæ Himmelfart. På et erindringsmærke fra 1938 er han fremstillet som den store kirkebygger (billede nr. 7).

Stephan regerede retfærdigt og klogt, var mild mod de fattige og streng overfor ugerningsmænd. Han erstattede den gamle forfatning med en ny efter franskisk forbillede. En række frimærker (fra 1930) viser ham på tronen (billede nr. 8), medens han på et andet (nr. 9) holder hof og på et tredje sidder til doms.

Han blev imidlertid ikke sparet for at måtte gribe til våben. I 997 havde han besejret den vestungarske stammefyrste Koppány ved Veszprem. I 1002 kom det til strid med kejser Konrad II om egnene ved Fische, Leitha og Marc. Konrads forsøg på at betvinge Stephan med våbenmagt mislykkedes dog. I sidste del af sin regeringstid besejrede Stephan den tyrkiske fyrst Ajtomy i Syd-Ungarn, således at han med rette kunne kalde sig »alle ungarers konge«. Et frimærke fra 1937 viser ham som den »sejrrige«.

Med stor energi helligede han sig opdragelsen af sønnen Emmericus (Imre) og støttedes heri af sin hustru og biskop Gerhard af Csanad (billede nr. 10). Emmerich førte en helgens levned og omkom i 1031 ved en ulykke.

Stephan døde på Mariæ Himmelfartsfest i 1038 og blev begravet i den af ham opførte kirke i Stuhlweissenburg.

Stephan blev senere helgenkåret af Pave Gregor VII. Hans fest fejres 2. september, men blev i Ungarn lige indtil 1948 fejret med store højtideligheder overalt i landet på hans dødsdag.

Niels Steensen

Tak for hjælp ud af indviklede vanskeligheder. M.

Køb

DERES

BØGER

i

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Tidens problemer -

Kirkens enhed

Kristi kirke er en verdenskirke. Det så vi sidste gang. Men man kan ikke tale om dens universalitet uden samtidigt at tænke på dens enhed. De to egenskaber hører uløseligt sammen. Derfor kunne det ikke undgås allerede i den forrige artikel at nævne denne egenskab. Men nu skal den klarlægges lidt mere og dens betydning anskueliggøres ved skriftens lære. Her kan Johannes evangelisten være vor fører.

Han meddeler nemlig i sit evangelium (kap. 17) et ord fra vor Herres egen mund, der åbner uadmelige perspektiver. I sin ypperstepræstelige bøn henvender Jesus sig til sin himmelske Fader og beder ham om, at alle de, som ved apostlenes forkyndelse kommer til troen på Guds Søn, måtte være en enhed, ligesom Faderen er i Sønnen og Sønnen i Faderen. Alle de troende skal være eet i Faderen og Sønnen, så verden må tro, at Gud har sendt sin Søn Jesus. Af samme grund og i samme øjemed har Guds Søn givet de troende Guds børns værdighed og herlighed (= den helligørende nåde), for at de skal være en enhed, ligesom Faderen og Sønnen er en enhed.

Kristi tanker løfter sig her så højt op over alle jordiske billeder, som han ellers så gerne bruger i sine taler til os. Her søger han i guddommens dyb både forbilledet og kilden til den enhed, der skal herske blandt dem, der tror på Kristus, og som ved den helligørende nåde er en levende gren på den levende vinstok, d.v.s. ham selv. Ved denne enhed er altså ikke blot de kristne knyttet sammen mellem hinanden indbyrdes, men også med Kristus selv, og deres enhed skal genspejle enheden i Trefoldighedens dyb. Dette åndelige bånd, som holder sjælene sammen i deres inderste, giver sig et så stærkt og synligt udslag, at verden omkring den kristne kirke på dette tegn kan erkende, at Kristus må være Guds Søn og hans gerning Guds gerning.

Denne tanke, udtalt af vor højeste lærer i den ypperstepræstelige bøn, virker overvældende. Den viser, at kirkens enhed ikke blot er en nødvendighed og hellig pligt, som vi skal opfylde, fordi den er Guds vilje, men også et herligt syn for menneskene, der føres til troen derved. Kun med Guds hjælp er denne enhed mulig og er et stedsevarende mirakel. At ødelægge den er derfor et angreb på Gud og vor Frelser selv og et forsøg på at berøve Faderen og Sønnen deres ære og herlighed på jorden.

I evighedens dyb ligger således enhedens fundament og rod, og i det, der kommer i fremtiden, på Herrens store dag og så fremdeles, deri ser vi enhedens krone og ideelle skikkelse. I sin landflygtighed på øen Patmos fik Johannes lov til at skue i et syn, hvorledes Kristi og apostlenes værk gennem århundrederne udvikler sig og fuldendes omkring Guds trone i det

nye Jerusalem. En uoverskuelig skare, som han ikke kunne tælle, sammensat af udvalgte fra alle stammer og nationer og tungemål, drager syngende ind gennem byens porte, der står åbne både dag og nat. De flokkes omkring lammet og deler med Kristus hans arv for evigt og altid. Her bliver så det ideal til fuldkommen virkelighed, som er udtænkt af Kristus, hævdet af Petrus og dybt følt og lovprist af Paulus: den ene og enige nuværende kirke, som tillyder alle mennesker den samme barneret og arveret her på jorden og den samme herlighed og salighed i evighedens rige.

Det var nu de to yderpunkter: begyndelsen og enden. Men hvordan skal enheden opnås og bevares i tiden mellem de to? Jo, alle de, der tilhører den ene kirke, som Kristus byggede på en klippe; alle de, som efter Simon Peters eksempel og under hans hyrdestav bekendte Jesus, Marias Søn, som den af Gud lovede Messias og som den levende Guds Søn, de skal være »brødre« og danne ene stor familie. Gennem den genfødelse, som dåben bevirker, er de blevet ophøjet til Guds børns værdighed. Overfor denne udmærkelse blegner og forsvinder al social ulighed og alle tidligere religiøse forskelle. Gærdet mellem israelitter og hedninger er faldet, og med de stærkeste bånd knytter Gud dem sammen til en overnaturlig enhed.

Der er for det første den samme tro. Alle tror på Faderen i himlen, som har adopteret dem. Alle tror på Guds Søn, som med sit blod har løskøbt dem og undervist dem med sin munds ord. Alle tror på Helligånden, der bor i dem og gør dem rige med sine nådegaver. Alle holder fast ved hver sætning i den apostoliske forkyndelse, lige meget om den er givet videre ved skriftlig eller mundtlig tradition.

Der er for det andet den samme gudsdyrkelse og de samme sakramenter, frem for alt dåben og eukaristien. Den første åbner porten til Guds rige een gang for alle. Den anden gentager sig uafbrudt, dag for dag, som offer og offergave eller offermåltid og fornyer og styrker broderforholdet blandt de troende og deres brodersind.

Der er også lovens enhed. I overensstemmelse med evangelierne indskræper alle apostlenes breve og skrifter i Herrens navn de samme bud; de prædiker den samme moral; de anbefaler de samme dyder, blandt hvilke kærligheden til Gud og næsten indtager den første plads; de opfordrer til et eksemplarisk liv alle dem, der bærer kristennavnet, for at de derved i en hedensk eller nyhedensk verden måtte være Guds ejendomsfolk.

Der er også organisations enhed ved lydighed mod biskopperne og deres hjælpere under ledelse af en højeste autoritet i kirken, nemlig paven i Rom, han, som efter Kristi vilje er

(sluttes side 407)

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Aug.-Sept.

31. S. 14. Søndag e. Pinse (702—(grøn) 66); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Raymund Nonnatus (1067); præf. (521).

1. M. † Feria (702—66); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Ægidius ([53]); 3. bøn: 12 hellige brødre (1024); alm. præf. (525). — Eller:

(hvid) St. Ægidius ([53]); 2. bøn: Fera (703), 3. bøn: 12 hellige brødre (1024); alm. præf. (525).

2. Ti. † St. Stefan, Konge af Ungarn (hvid) (1068); alm. præf. (525).

3. O. St. Pius X ([34]); alm. præf. (hvid) (525).

4. T. † Fera (102—66); uden Gloria (hvid) og Credo; alm. præf. (525).

5. F. † St. Laurentius Justiniani (hvid) (1069); alm. præf. (525).

6. L. † Gudsmoders Lørdagsmesse (hvid) ([90]); præf. (522).

7. S. DOMKIRKENS KONSEKRATION ([77]—113).

Niels Steensens bibliotek

er fra 2. september atter åbent tirsdag og fredag kl. 16—19 og lørdag kl. 13—15.

St. Ansgars kirke

Tirsdag den 2. september kl. 20: »Gennemgang af katolsk troslære, især beregnet for ikke-katolikker« ved pastor Kjeld Geertz-Hansen.

Onsdag den 3. september kl. 9,30: Mødremesse. Mødremesse afholdes hver 1. og 3. onsdag i måneden kl. 9,30.

Fredag den 5. september kl. 14: Udstilling af det Højhelige Sakramente indtil den reciterede messe kl. 19,30.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG (Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telef. Nora 6166)

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

annoncefd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TR1a 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Lærer, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

La Faluche i st. Ansgars kirke

Takket være Katolsk Ugeblads læsere kom det ikke til at knibe med indkvartering af de franske studentersangere, og det blev til glæde for alle parter.

Under levitmassen i st. Ansgars kirke på Mariæ Optagelse sang koret en messe af Josquin du Pré, en flamsk komponist, der er forløberen for Palæstrina. Selv om koret består af amatører, imponerede det ved sin præcision i satserne, ved sin klare udredning af stemmernes sammenflettede gang og ved de enkelte stemmegruppers sammensmeltning; det var især bemærkelsesværdigt, hvor sjældent godt kvindestemmerne klædte kompositionen. Kirkens eget kor sang messens bevægelige dele i gregoriansk koral, og de to kor klædte hinanden så godt, og var så jævnyrdige, at det musikalsk set blev en stor aften. Men det blev aldeles ikke til religiøs kon-

cert: dertil sporedes for tydeligt sangerens forståelse af tekstens mening.

Kjeld Geertz-Hansen.

Tak for Ferien

Jeg var en af 8 store drenge, som var med på en tur til Tyskland, Belgien og Holland, en tur, der varede en måned. Vi tog med toget til Köln og cyklede derfra til Belgien, Holland og tilbage til Köln og på turen sov vi på klostre og kollegier, og vi besøgte også mange kirker, hvor vi blev så smukt behandlet, så det vil stå fast i min erindring fremover, for alle patres, fratres og munke vidste ikke, hvor gode de skulle være mod os. Men det store forarbejde skylder vi pater van Schaik vor tak, han havde tilrettelagt turen, så vi kunne nå alt efter programmet, og det vil jeg gerne (ja, jeg tror også for mine kammerater) sige ham tak for den dejlige tur.

G. B. H.

KONGERIGET-DANMARK %

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

LEVERANDØR TIL KATOLSKKE HOSPITALER

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K.

Klicheer i fineste Udførelse

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Tidens problemer

alles fælles fader og hyrde. I Kristi statholder på jorden, i rigsforstanderen under vor konges fravær, bliver ordet om een hyrde og een hjord (Jo. 10, 10) til en håndgribelig sandhed. Hvad paven betyder i kirken, navnlig i farens stund, fik man en levende fornemmelse af, da nazismen ville knuse kirken i Tyskland og andre steder. Dengang sagde den kendte kardinal Faulhaber i München: »Gud ske lov, at vi har en pave; hvis vi ikke havde ham, var vi nødte til at bede Gud om at give os en.« Han har jo fået Herrens store løfter og var genstand for Herrens specielle bøn.

Det var nu de faktorer, der er virksomme i kirken, denne enestående realitet i menneskenes historie, som Paulus karakteriserer med de ord: »Eet legeme og een ånd, eet håb, een Herre, een tro, een dåb, een Gud, alles Fader, som er over alle, gennem alle og i alle« (Ef. 4, 4).

Kirkens enhed er en umådelig stor velgerning fra Guds godhed. Men den er også en opgave for hver enkelt af os. Denne opgave har både en negativ og positiv side, d.v.s. ingen af os må gøre noget, der kunne løsne eller svække de åndelige bånd, som vi lige har hørt om. Tværtimod skulle vi ved vor personlige indsats styrke dem, så vidt det står i vor magt.

I vore dage er det også en vigtig opgave ved bøn, det gode eksempel og et klogt og kærligt ord i det rette øjeblik *at fremme de bestræbelser*, som i den sidste menneskealder er blevet udfoldet for at opnå *den splittede kirkens genforening*.

Lad os da bede Gud Helligånd om

at fremskynde den dag, da alle ser og forstår Guds tanke og ønske angående enheden, og at de modstræbende menneskehjarter bøjer sig under Guds vilje. Det drejer sig jo om de højeste værdier, vi kender, og om ting, der afgør vor skæbne i tid og evighed: Kristi kirke er den frelse, som Gud har lovet lige fra paradisetts dage. Den er den nye pagt, der skal formidle forløsningens frugt. Den er den absolutte og fuldkomne religion, bestemt af Gud selv og derfor nødvendig til vore sjæles frelse. F. K.

(sluttet fra side) 400

Pius XII i Castel Gandolfo

ret. Ved ca. halvtotiden vender han tilbage til huset, hvor han indtager en let middag. Efter middag under han sig en smule ro, og derefter går han igen lidt i luften. Om eftermiddagen aflægger Paven tit besøg i det mønsterlandbrug, der drives herude, og hvor der bl. a. også findes dansk kvæg. Henimod klokken fem vender han som regel tilbage og begiver sig derpå til sit arbejdsværelse eller til biblioteket. Og så arbejder han uafbrudt, ofte lige til midnat.

Hvert år ved denne tid hedder det sig altid, at Paven arbejder på vigtige dokumenter. Og hvem er vel i stand til at bekræfte eller dementere dette, »hedder det sig?« Paven arbejder dag for dag. Hver onsdag fyldes den indre gård i sommerresidensen med pilgrimme fra alle verdenshjørner. Paven viser sig på balkonen, hilser, vinker, smiler og taler til de tilstedeværende på de respektive sprog til alle dem, der er kommet for at se ham, lytte til hans ord og få hans velsignelse. Det er en regulær folkevandring herud til Castel Gandolfo til disse offentlige audienser — — —

Pius XII i Castel Gandolfo: »Ferie«, »Sommerferie«, »Arbejdsterapi«, man kan kalde det, hvad man vil, en kendsgerning er det imidlertid, at den Hellige Fader tilbringer en smule af året herude, i friere omgivelser end i Vatikanet, fri for det stive ceremoniel og den trykkende hede i den evige stad, men ikke fri for pligterne.

Academicum Catholicum:

Lørdag den 20. september kl. 20 pr. Rusmodtagelse i Munkekælderen, Universitetet. Tilmelding til sekretæren Nina Scocozza, Helgolandsgade 8, København V., må ske senest den 14. september.

Mandag den 22. september kl. 20 pr. i Newmanstuen, Sct. Kjeldsgade 3. Studiekredsens Interpretatio. Grundbog: H. Schiller: Mächte und Gewalte im Neuen Testament. Questiones disputatae nr. 3. Herder, Freiburg.

Eukaristisk forening

genoptager førstefredagstilbedelsen d. 5. sept. i St. Ansgars, St. Andreas, St. Mariæ og hl. Knud Lavards kirke på de sædvanlige tider. Formålet er særligt at bede om Guds velsignelse for kirke og hjem og om omvendelsens nåde for alle syndere.

Guldbryllup

Et agtet og afholdt ægtepar, fhv. lærer og organist ved katolsk kirke i Horsens, lærer Karl Poulsen og hustru, Thorsvang pr. Horsens, har den 11. august 1958 fejret guldbryllup.

Katolsk børnestævne i Trørød

søndag d. 7. sept. for børn fra de katolske skolars 4. og 5. klasser. S-tog fra København til Holte kl. 8,50, bus fra Holte kl. 9,28.

Program: Kl. 10: Messe, kl. 11,30: Frokost. Efter frokost leg i skoven. Kl. 13,30: Konkurrence. Kl. 14,30: Biskoppen ankommer. Derefter spisepause. Kl. 16: Procession. Afrejse fra Trørød kl. 17,25, fra Holte kl. 17,58.

Tilmeldelse gennem skolerne.

Komiteen.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for august 1958:

Anerkendelse af Guds navn og Guds lov i de internationale råd.

Mere kendskab til Kristus hos de studerende i Asien og Afrika.

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 · Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

HØVEDBANEGAARDENS RESTAURANT

ODENSE

Dejlig mad og kaffe, elskværdig betjening og rimelige priser

Fritz Kapper

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Westerbech

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Radio Vaticana:

„Ærligt samarbejde den eneste sikre vej til fred“

Radio Vaticana beskæftigede sig i sidste uge i en »Kommentar til hverdagen« med fredsproblemerne. Speakeren kom ind på spørgsmålet om de mellemstatslige relationer og understregede i den forbindelse, at der kun ville kunne opnås en varig fred i verden, dersom nationerne ville være indstillet på et ærligt samvirke. Dette samarbejde måtte nødvendigvis også etableres på det økonomiske område. Der tales atter og atter om de underudviklede nationer i forholdet til den øvrige verden. Levestandard og jordens rigdomme samt andre former for naturlige rigdomme er for manges vedkommende ensbetydende med udviklingsgraden; på den anden side eksisterer der så andre, der ganske vist er i besiddelse af slige værdier, men som ikke er i stand til selv at udnytte disse, således at de enten kommer til at ligge brak eller tjener andre til gode. Der bør ikke være monopol på sådanne naturlige værdier. Vatikanerradiosens speaker citerede derpå en række afsnit fra den Hellige Fader, Pave Pius XII's taler, hvori der tydeligt er redegjort for disse problemer og deres løsning (KIPA).

Ingen særskilt moral for St. Pauli -

udtaler Hamburgs landsret

Der eksisterer ingen særskilt moral for St. Pauli — det berømte og berygtede forlystelseskvarter i Hamburg havn — erklærer Hamburgs landsret i en kendelse. Landsretspræsident dr. Ziegler udtaler i forbindelse hermed, at det ganske særegne milieu i St. Pauli ikke ville kunne anvendes som målestok for afgørelse om, hvorvidt de film og illustrationer, der var årsag til, at retten beskæftigede sig med sagen, kunne betegnes som umoralske. Afgørende for en vurdering måtte være flertallets sunde fornuft, også selvom opfattelse af disse ting er undergået forandringer hos en del mennesker (KNA).

Birgittinerordenen -

(sluttet fra forside)

var den, der havde kaldt Birgittinerordenen til live igen og under hvem ordenen iøvrigt havde kunnet vende tilbage til den hellige Birgittas hus på Piazza Farnese.

Valget faldt enstemmigt på moder Riccarda Beauchamp-Hambrough, der gennem adskillige år har beklædt posten som generalassistent.

URBI ET ORBI

Betydelig bedring i kardinal Stepinacs tilstand

Ærkebiskoppen af Zagreb, kardinal Stepinac, har nu overstået krisen i den alvorlige sygdom, erklærer den jugoslaviske læge, der behandler kardinalen, og tilføjer, at kardinalens tilstand er tilfredsstillende.

Kardinal Stepinac måtte som tidligere meddelt midt i juli måned lade sig underkaste en operation i forbindelse med en alvorlig blodprop i venstre ben. Operationen blev ifølge meddelelser til Italien foretaget under yderst primitive forhold i kardinalens fødehjem i Krasic, hvor han efter ordre fra Tito holdes i tvangsarrest.

Den jugoslaviske læge fremhæver, at indsprøjtninger med radioaktivt fosfor, som er blevet stillet til rådighed for kardinalen af en tysk specialist, dr. Ludwig Heilmayer i Freiburg, har bidraget ganske væsentligt til, at kardinalens tilstand er bedret så hurtigt. Professor Heilmayer, der iøvrigt har behandlet kardinalen et par gange før, har påny ansøgt om visum for at kunne besøge den jugoslaviske ærkebiskop (KNA).

Skoleproblemet også aktuelt i Australien

En femtedel af samtlige australske børn frekventerer idag de katolske folkeskoler i Australien. Disse skolers administrationsomkostninger ligger omkring tyve procent lavere end de offentlige skolers. Disse tal oplyser ærkebiskoppen af Sidney, kardinal Gilroy, under et ophold i Los Angeles på vejen hjem fra en pilgrimsfærd til Lourdes.

Australiens befolkning er efterhånden vokset til ti millioner, erklærede kardinalen. Dette betyder en tilvækst på omkring 25 % siden sidste verdenskrig. Over tyve procent af befolkningen er katolikker. »Trods store økonomiske vanskeligheder er vi dog fast besluttet på at arbejde så energisk videre i skolesagen, at alle katolske børn efterhånden kan komme i katolske folkeskoler,« erklærer kardinalen, og han skønner, at omtrent firs procent af de katolske børn går i katolske skoler. Tidligere havde hvert eneste katolske sogn i Australien sin egen folkeskole, men dette kan ikke realiseres idag, da de mange nyoprettede sogne ikke disponerer over fornødne midler til at bygge ny skoler. Skolespørgsmålet i Australien er nøjagtigt ligeså aktuelt som i Europa og i Amerika, idet også de australske skoler er overfyldt (KNA).

Benedikt af Nursia -

vesterledens beskytter

Den Hellige Fader har sendt et budskab til deltagerne i Benediktusfestlighederne, der fandt sted i Nursia (i Perugia-egnen) i anledning af, at den hellige Benedikt er blevet Europas fader og den vestlige verdens beskytter. I bullen — der indeholder denne meddelelse — fremhæver den Hellige Fader hvorledes den hellige Benedikt i en tid, hvor barbarerne hærgede og plyndrede, takket være sin kløgt og sit vidtskuende blik reddede den klassiske periodes største skatte fra ødelæggelse; det var den hellige Benedikts klostre i Italien og i hele Europa, der reddede skrifter og bogruller gennem folkevandrings stormfulde tider. Det er også årsagen til, at Paven har kåret den hellige Benedikt til vesterledens fader. I festlighederne i Nursia deltog bl. a. den italienske arbejdsminister Giuseppe Togni, Benediktinerordenens abbed-primas, dr. Bernhard Kaelin, samt et betydeligt antal kirkelige og civile gæster (KIPA).

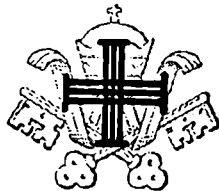
„Fader Vor“ under Nordpolen

Kommandanten på atom-båden »Nautilus«, William Anderson, udtaler, at besætningen iagttag et minuts tavshed og bad en bøn, da undervandsbåden passerede under nordpolen (KIPA).

Den ny generalabbedisse er iøvrigt vel kendt med forholdene i den hellige Birgittas hjemland, idet hun adskillige gange har gæstet Sverige, hvis sprog og kultur hun kender.

Katolsk Ugeblad

106. ARGANG

7. SEPTEMBER 1958

NR. 36

»MAN VIL ALDRIG KUNNE SKILLE POLEN FRA KIRKEN«

Kardinal Wyszynski i Czestochowa - Hundredetusinder af pilgrimme på Jasna Gora

Den polske nation vil aldrig nogen sinde kunne skilles fra den katolske kirke, erklærede den polske kirkes primas, kardinal Wyszynski, i sidste uge i en tale til 100.000 pilgrimme, der var kommet til Gudsmoderhelligdommen Jasna Gora for dér at fejre festen for vor Frue af Czestochowa, Polens beskytterinde. Dersom nogen angriber Gudsmoder fra Czestochowa, fortsatte kardinalen, tager vi vor tilflugt til bønnen og til indre samling. Kirken ejer en uhyre evne til at bære lidelser, og Gud har rejst den på en klippe, som bølgerne forgæves løber storm imod. Guds hus er inidertid ikke opført med sten alene, men også med sine troendes styrke. Man kan hade Gud, men man kan ikke slå ham ihjel. »Polen er bygget op på den kristne traditions hårde møje gennem et årtusind,« sluttede kardinal Wyszynski, »og Polen vil — forbundet med kirken — fortsætte sin vej mod evigheden.«

I festlighederne i Czestochowa til ære for Polens beskytterinde deltog foruden den polske primas samtlige polske biskopper og hundredtusinder af troende. (KNA)

To trediedele af Polens studenter tror på Gud

Det polske undervisningsministerium har — efter hvad der nu bekendtgøres i Warszawa — i studieåret 1957-58 foretaget et rundspørge blandt de polske studenter. Blandt de omkring halvandet hundrede spørgsmål, der var stillet til studenterne, behandlede flere også den religiøse og verdensanskuelsesmæssige indstilling hos studenterne.

Af besvarelsenerne fra ialt 725 studenter fremgår det, at 60 % betegner sig selv som religiøst-troende og praktiserer deres tro mere eller mindre intensivt. 12 % udtalte ikke deres mening. Medens 22 % betegnede sig som ikke-troende, var der kun 12,5 %, der gav udtryk for en direkte anti-religiøse indstilling. På spørgsmålet om, hvorvidt de gerne så hele verden mere eller mindre socialistisk, svarede 70 % be-

kræftende, 19 % gav intet svar, 11 % afviste udbredelsen af socialismen under enhver form.

Resultatet af dette rundspørge er så meget des mere bemærkelsesværdigt som det i dette tilfælde drejer sig om en generation, der næppe kan erindre sig en ikke-kommunistisk opdragelse. (KNA)

Budapest sætter exkommuniceret præst på ledende post

Fredsbevægelsen får eget organ

Ifølge meddelelse i Radio Budapest er den katolske præst og parlamentsmedlem, dr. Miklos Beresztoczy på et møde i »Katolsk Afdeling« af det ungariske fredsråd blevet valgt til generalsekretær for afdelingen.

Beresztoczy er — som det vil erindres — en af de tre katolske præster i Ungarn, som i begyndelsen af indeværende år blev exkommuniceret af Vatikanet, eftersom de ikke havde efterfulgt Roms forordning, ifølge hvilken katolske gejstlige i Ungarn ikke må være medlem af parlamentet.

På det nævnte møde blev der endvidere truffet bestemmelse om at starte udgivelsen af et blad for den katolske fredsbevægelse. Bladet skal udkomme under titlen »Katolikus Szó« (Det katolske ord). I en resolution blev der samtidig udtalt en fordommelse af de amerikanske og britiske troppers tilstedeværelse i Det nære Østen. Mødet afholdtes under foresæde af titulrabbed Bela Mag, der i december 1957 var blevet valgt til leder af den af kirken understøttede fredsaktion »Opus pacis«.

Efter hvad der yderligere meddeles i Wien, er den nævnte katolske afdeling af det ungariske fredsråd meget ivrig for at oprette lokale afdelinger i alle større byer i Ungarn. Til ledere af de respektive afdelinger udtages fortrinsvis katolske præster, der på denne måde tvinges ind i rollen som »aktivister«. (KNA)

DEN APOSTOLISKE SUCCESSION

Kunsten, som vi endnu ikke har opfundet —

„Kirkenes Verdensråd“ og den katolske Kirke

Audiensen hos den store fortid

Katolikkerne og omvæltningen i Frankrig

Manende appel fra Fulda:

GENOPRET TYSKLANDS ENHED!

Fælles hyrdebrev fra det tyske episkopat med opfordring til bøn og kristen dåd

I et fælles hyrdebrev, der i søndags blev læst op i samtlige katolske kirker i Tyskland, retter det tyske episkopat en fornyet og indtrængende appel til alle ansvarlige statsmænd verden over om gennem genoprettelse af Tysklands enhed at yde et væsentligt bidrag til verdensfreden. Vanskelighederne er indtil dato snarere tiltaget end aftaget, og bekymringen for vort eget folk er ikke et isoleret problem, men derimod uadskilleligt forbundet med den spænding, der holder hele verden i ånde. »Der hersker ingen virkelig fred (Sluttes på bagsiden)«

Lammet 30-årig franskmand genvindersinførlighed i Lourdes

Ingen officiel kirkelig anerkendelse endnu

Den 58-årige Alphons Lorber fra St. Marie-aux-Mines (Haut Rhin), der i fire år havde været lammet i begge ben, er vendt helbredt hjem fra en pilgrimsfærd til Lourdes. Lorber var ankommet til den hellige Bernadettes by i rullestol. Uden hjælp kunne han stå af toget, da han kom hjem, og det sidste stykke vej til sit hjem tilbagelagde han til fods, skubbende sin rullestol foran sig. Han forklarer, at han havde følt bedring umiddelbart efter badet i piscinerne i Lourdes. — En kirkelig stillingtagen følger som bekendt først efter nøje og indgående undersøgelser af tilfældet.

I forbindelse med et andet tilfælde, hvor der er konstateret en sundhedsmæssig bedring, erklærer lederen af det medicinske bureau i Lourdes, dr. Pelissier, at man her kun har konstateret et rent menneskeligt fænomen, som bureauet ikke befatter sig med. Dr. Pelissier understregede, at den bedring, der var at konstatere hos den tre-årige lammede Jacques Charbonnier, ikke måtte tillægges overnaturlig karakter. (KNA)

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON
naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

K&K

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

*Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed*

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Støt annoncørerne

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramsherred 31 . Telf. 22580

*Lys . Kraft . Varme
Leverandør f. Sct. Ansgars Klinik*

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

*Smede- og Maskinværktøed, aut. Vand- og
Oaamester, Specialitet: Centralvarme*

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen
Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

*Leverandør til
de katolske Institutioner*

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

*Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.*

*Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester
Sanitet - Centralvarme
Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433*

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

Mathias
Christensen
TLF. 215 56 ABSALONGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

*Kong Christians Allé 6
Telefon 3 42 33
Aalborg*

Kunsten, som vi endnu ikke har opfundet -

Den allerseneste udvikling i det nære Østen har påny aktualiseret spørgsmålet om, hvorvidt Vesten faktisk er tilstrækkeligt udrustet til i givet fald at kunne handle raskt og effektivt. Der hersker i og for sig ikke så megen tvivl om, hvorvidt USA er for lidet eller for stærkt *bevæbnet*, men tværtimod om Amerika ikke er for stærkt *rustet*. *Amerikanerne* vil velsagtens med lethed kunne besætte *Libanon* og *Englænderne* formentlig være i stand til uden større besvær at flyve ind over israelsk område i *Jordanien* — men er de også i stand til at holde den engang vundne position? Den sjette flåde — middelhavsflådens *atom-bevæbning* skræmmer afgjort *Sovjet*, der uden tvivl næppe vil risikere en atomkrig, men man kan nu engang ikke føre krig mod *araberne* med atombomber og endnu mindre kan man bekæmpe *oprørere* med en sverstrustet hær. Det viser sig nemlig, at man ikke bør glemme de konventionelle våben af bare glæde over atomvåbnene; der dukker hermed et helt *nyt moment* op, som Vesten hidtil ikke rigtigt har villet se i øjnene, idet en sådan krigsførelse er demokratierne fuldstændig fremmed.

Det er for nyligt blevet sagt, at det ville være at foretrække, om stormagterne forsøgsvis prøvede deres styrke i borgerkrige fremfor at styrte sig ud i verdenskrige. Endvidere er der en tilvished grænsende sandsynlighed for, at de store krige epoke vil blive afløst af en revolutionær epoke. Storkrigen, og dermed fremfor alt atomkrigen, er — lad os da håbe det — blevet umuliggjort indefra — den er nemlig ensbetydende med selvmord. Historiens dynamik tillader ikke, at de eksisterende statsmæssige og samfundsmæssige forhold fryser inde og erholder en uændret status. Tidens strøm fører med sig, at den samfundsmæssige struktur ændres og at de ydre forhold dermed automatisk må tilpasse sig de ændrede forhold. Men da der endnu ikke på det internationale område er udviklet en virksom fredelig metode til at hidføre sådanne ændringer, tager man stadig tilflugten til ultima ratio, og da muligheden for en storkrig er glippet, tager man tilflugten til små krige eller borgerkrig. Tidligere førte man krig folk og folk imellem, stat mod stat. Idag går krigen tværs igennem den enkelte nation.

Hvor finder man idag den virkelige, den egentlige fjende? Landsforræderi kan blive årsag til politisk kamp, såfremt ens egen regering bliver til en forbryderbande. Atter og atter har man i de senere år fået erfaring for, hvilke samvittighedskonflikter borgerne kan blive styrtet ud i. Ideologiske fronter er nemlig idag langt mere betydningsfulde end landegrænser, og

derfor får borgerkrigen en langt større aktualitet end en krig mellem to nationer. Den spanske borgerkrig viste dette ganske tydeligt, og selv den anden verdenskrig var jo strengt taget egentlig mere en ideologisk krig end en kamp mellem to statsmagt-grupper.

Men en sådan krig kræver helt andre kampmetoder. Det er nemlig en partisanekrig. Tito har allerede under sidste verdenskrig bevist, at en god hær aldeles ikke kan hamle op med partisaner. De samme erfaringer har franskmændene gjort både i Indokina og i Alger. Den fjerde republik måtte give op overfor en lille gruppe faldskærmsjægeres beslutsomhed. Og i baggrunden står ikke den militære, men derimod den psykologiske krigsføring. Thi partisanerne er også blot en lille prisgivet skare, dersom det ikke lykkes dem at sætte et lands befolkning i skræk og rædsel gennem propaganda og terror, så at hele nationen faktisk »lvinges til at gå frivilligt med« — og så kan selv den mest legale regering og den stærkeste besættelsesmagt intet som helst udrette.

Man må i denne forbindelse ikke glemme, at en sådan kampform er opstået af verdensanskuelsesmæssige grunde. Det er aldeles ikke nogen tilfældighed, at det var kommunisterne, der først tog den i brug; andre har taget ved lære af dem. Det er revolutionens kampform. Her er ethvert middel til hensigtens opnåelse tilladt. Mord, rov, brand, grusomhed, snuheit, list, løgn — alt er muligt og alt er til-

APROPOS

»Kirkernes Verdensråd«

I sidste halvdel af august måned samlede et betydeligt antal delegerede fra 170 forskellige kirkesamfund til »Kirkernes Verdensråd«s årlige generalforsamling, der i år fandt sted på »Nyborg Strand«. Det største kontingent delegerede til disse årlige møder stiller de reformerede, lutheranerne, metodisterne og anglikanerne, medens de ortodokse og baptisterne er repræsenteret ved talmæssige mindre delegerationer. Der mangler repræsentanter for den russisk-ortodokse kirke, når undtages nogle enkelte udsendinge fra Tjekkioslovakiet og Ungarn.

Det var vort århundredes enorme omvæltninger, den kæmpende gudløshed i Øst og de fælles erfaringer om elendighed, foranlediget af to verdenskrige, der var årsagen til, at man indenfor protestantiske kredse fik øjnene op for det låbelige i splittetheden blandt de kristne kirkesamfund. I løbet af mindre end en generation har næsten alle kristne trossamfund, der står udenfor den romersk-katolske kirke eller er undergivet patriarken af

ladt, blot det tjener formålet. Det er forbryderverdenens arsenal, der er blevet til politisk våben. Underverdenen er undergrundsbevægelsens nærmeste nabo.

Og den demokratiske retsstat — endnu mindre den kristne statsmand og den kristne soldat — kan slet ikke sympatisere med denne kampform. Men der gives ikke desto mindre både *legale* og *moralisk uanfægtelige kampmidler*, for at sætte sig til modværge eller hindre en revolution. — Det er imidlertid ikke den slags midler, som Vesten råder over i dag. Små, men hurtige, måske endda primitivt udrustede, men i hvert fald veluddannede og egnede kampgrupper må sættes ind, formationer, der har afluret de revolutionære deres kamptaktik uden samtidig at tilegne sig deres forbrydelser. Hvor vanskeligt det er at trække de rette grænser her, det ved franskmændene fra deres erfaringer i Alger. Og om regulære kamptropper eller lejetropper er mest skikkede til denne opgave, det få være usagt, men der er næppe nogen tvivl om, at der skal *frivillige* til, som af en vis idealisme tager sig den opgave på at værne om friheden og tjene retfærdigheden. Men fremfor alt må *propagandaen* sættes rigtigt ind. Radio og aviser er i dag vigtigere end panserskibe og atombomber. Men til syvende og sidst er det dog så afgjort *den større retfærdighed, den større sandhed og den større kærlighed*, der er det afgørende — det hersker der vel næppe nogen tvivl om. Hverken løgn eller terror vil vinde endelig sejr, lige så lidt som forældede samfundssystemer og korrumperede statssystemer vil kunne vedblive at bestå — de være sig nok så legale. At forbinde *ret* og *retfærdighed* — det er den kunst, som vi endnu ikke har opfundet. K.

Moskvas indflydelse, sluttet sig sammen i en synlig organisation, kaldet »Kirkernes Verdensråd«. De har foretaget denne sammenslutning i en klart formuleret bevidsthed om, at dette råd hverken skal være en »overkirke« eller »Una Sancta« eller »en hellig katolsk kirke«, men derimod blot »stedet« eller »redskabet« til at finde frem til den Ene Kristi Kirke, som de alle tror på.

Det fælles fundament for størsteparten af disse 170 kirker — ud fra hvilket de trods udtalte uoverensstemmelser på afgørende punkter alligevel finder sammen i frelsesbudskabet — er troen på Jesus Kristus som Gud og Frelser og troen på hans genkomst som dommer og forløser.

Det økumeniske verdensråds første generalforsamling fandt sted i 1948 i Amsterdam, og siden da har der hvert år været afholdt en plenarforsamling på forskellige steder rundt om i verden.

Spørgsmålet om, hvorfor den katolske kirke holder sig udenfor dette fællesskab dukker også regelmæssigt op, og i den forbindelse er det værd at erindre om, hvad afdøde kardinal Stritch udtalte i et hyrdebrev, som (*Sluttes på bagside*)

DEN APOSTOLISKE SUCCESSION

Rev. Fr. K pferle S. J. 75  r

En dag i *tyverne* bragte aviserne den efterretning, at de svenske biskopper havde henvendt sig til de danske og spurgt dem, om de ikke ville være med til at forny den apostoliske succession i de nordiske lande. Det er en sag af vidtrækkende betydning, i hvert fald set med katolske  jne. Det svar, der blev givet fra dansk side, gik ud på dette: I Danmark var man ikke interesseret i at få successionen igen. Den havde ingen betydning for folkekirken herhjemme.

Hvordan opfattelsen er i vore dage, kan man se af en artikel i »Illustreret Religionsleksikon«, der slutter med de ord: »Fra tid til anden har man overvejet — blandt andet da Martensen i sin tid indviedes til biskop — at forny den apostoliske succession her i Danmark, men inden det kan ske, må der foretages en grundig revision i opfattelsen af, hvad apostolisk succession er. I den romerske form er den helt uantagelig for en evangelisk kirke«.

Andrledes er forholdet i *det sydlige udland*. Der vokser til stadighed antallet af de protestantiske teologer, som er stærkt optaget af dette spørgsmål, og de hælder til at sige »ja« til det apostoliske embedes nødvendighed. De begrunder deres standpunkt således: Hvis ordets forkyndelse skal være en legitim fortsættelse af den apostoliske tradition, h r den være afhængig af et embede, som er indstiftet af Kristus selv. Ej heller er nadvertjenesten i kirken tænkelig uden en bærer af et sådant regulært embede.

Det er også velkendt, hvad der er sket i de sidste årtier. *Nogle kirke-mænd forskaffede sig den apostoliske succession* ved at henvende sig til orientalske biskopper eller til jansenistiske i Holland, der lod sig overtale til at bispevis dem.

Her står vi også overfor et moderne problem, som øjensynligt piner en del mennesker. Et tydeligt bevis på det er de modsætninger og den usikkerhed, der findes desangående i »Kirkernes verdensråd«. Både af den grund og i sig selv fortjener dette problem al vor opmærksomhed.

Den apostoliske succession betyder, at kirkens forstandere, paven og biskopperne, er og b r være retmæssige efterfølgere af apostlene eller med andre ord: *den uafbrudte rækkefølge i indvielsen af bisper g r og b r gå tilbage til apostlene*. Derfor er de arvtagere af det embede og den fuldmagt, som Kristus selv har betroet til sine første sendebud. Også om dem gælder også de ord: »Ligesom Faderen har sendt mig, således sender jeg jer«. (Jo. 20, 21), fordi Jesus jo lovede at ville blive hos sine udsendinge lige til verdens ende. (Mt. 28, 18—20), d. v. s. ikke blot hos de tolv, men også hos deres retmæssige efterfølgere i embeder.

Ganske vist beretter det nye testamente ikke noget om, med hvilke ord Herren har foreskrevet måden, hvorpå apostlenes tredobbelte myndighed skulle gives videre til det kommende slægtled. Som bekendt skulle de være lærere, præster og hyrder. Men her gælder, hvad Johannes bemærker (21, 25), nemlig at der er så meget, som Jesus har gjort, uden at det dog er nedskrevet i enkelthederne. Den slags kan også gå videre ved mundtlig tradition. Derimod ser man på flere steder både i apostelgerningerne og i brevene, hvorledes apostlene faktisk ved håndspålæggelse giver deres egen fuldmagt til mænd, som er kvalificeret dertil, og pålægger disse at gøre det samme hos andre, der efter dem skal fortsætte Kristi gerning.

Utvivlsomt vil en strøm af varme lykønskninger fra n r og fjern 9. september finde vejen til St. Therese Kirke i Hellerup, hvor p ter Fr. K pferle S.J. for tiden fungerer og på denne dag runder de femoghalvfjerds. — Det katolske Danmark står i en så stor skyldighed til denne retlinede og fromme pr steskikkelse, og ethvert forsøg på at ville formulere en tak i form af en lykønskning i dagens anledning vil vise sig kun at være fattige ord. Men lad lyk nskningen være en tak til Gud for et usædvanlig rigt præstelig virke og en bøn om endnu mange års fortsat gerning iblandt os!

Kun de mænd er også apostlenes retmæssige efterfølgere, som ved bispeviselse, foretaget af andre retmæssige

15. søndag efter pinse

7. september 1958

VÆR IKKE MISUNDELIGE!

Misundelse er »noget«, der ligger forankret dybt inde i mennesket, og der er kun ganske, ganske få mennesker — Vor Herres særligt udvalgte — der kan sige sig helt fri for at lide af misundelse; alle andre har mere eller mindre en snert deraf. Det er vist ganske overflødigt at nævne, at misundelse er noget helt meningsløst; det kommer fra en ganske irrationel dybde, og det er kun medvirkende til at forstyrre det gode forhold mand og mand imellem, til at vi  rger os og vi bliver aldeles ikke rigere derved.

Misundelse er det mismod, den følelse, der besjæler os, n r en anden har noget smukt og godt. Det er ikke engang nødvendigt, at han har noget, som vi ikke har — man kan godt være misundelig over, at ens medmennesker har det samme som en selv. Lad os tage et eksempel: der er mange mennesker, der lider af misundelse — som er helt grønne af  rgrelse — over, at en af deres bekendte har den samme vogn, som de selv har.

Men den »anden grad« af misundelsen: hvorfor skal andre have noget, der er bedre og smukkere end det, som jeg har? Der er f. eks. en, der har arvet hus og penge og som sådan set kan nyde frugten af andres indsats. Eller tag en, der er dygtigere og måske har mere held med sig end du selv har. Jeg vil indrømme, at det kan være svært at indrømme, men man kan opdrage sig til det, træne sig op til det. Det er jo dog ikke enhver forretningsmand, der er en fup-mager og en svindler. Ikke enhver kunstner, der har erhvervet sig et navn, er nået dertil ved bluf eller held. Det er ikke alle forfattere, der har lige stor succes og tjener lige store penge ved deres skrivelser. Det kan være svært at skulle anerkende en andens overlegenhed og flid, og det demokratiske princip forleder meget nemt til, at man nægter at anerkende andres præstationer. Ganske vist er vi alle lige for Vor Herre, men herudover er vi meget forskellige. Der er mange, der lever fra hånden og i munden, som ikke bekymrer sig om morgendagen eller om at gøre en indsats — og alligevel føler de en gr nsl s misundelse mod alle dem, der adskiller sig fra dem.

Og s  er der dem, der kan »komme til noget«, uden at de har rørt så meget som en finger for det! Tag f. eks. en, der vinder den store gevinst i lotteriet eller f r en tolv! Det er Vor Herre, der billiger, at slikt sker — italienerne kalder det meget sigende »il destino«, skæbnen, forsynet. Vi kristne har ikke lov til at være misundelige på dem, der f. eks. er kommet let til deres penge. Lad os huske, at der i grunden ikke er nogen, der f r noget forærende uden at de må betale for det på en eller anden måde. Hvad der i vore øjne anses for at være en stor lykke, det er måske i virkeligheden ikke andet end en stor fristelse. Tror vi på Vor Herre, da må vi også akceptere hans tilskikkelser, og dem, der tror, har ikke lov til at være misundelige, ikke spor.

Men hvad skal man da så gøre, når disse misundelsesf lelser dukker op i en? Man skal først og fremmest ikke lade andre m rke noget. Man skal modarbejde slige følelser. Tænk på alle dem, der har det ringere end du selv, som er ulykkeligere eller dårligere stillet. G r dig umage for stadig at blive bedre og bedre og  v dig i mådehold!

G r dig umage for ikke blot ikke at være misundelig, men tværtimod også at glæde dig over andres lykke! På den måde bliver du til en af de sjældne få, der gl der sig, når det g r andre godt.

Sognepræsten.

biskopper, er blevet et led i den uafbrudte rækkefølge, der begynder med apostlene og Kristus. I de kirkesamfund, hvor denne rækkefølge er blevet brudt, dengang de brød med moderkirken og oprettede en anden, en rent menneskelig kirkebestyrelse, mangler den apostoliske succession og derfor noget, som er ganske væsentligt for Kristi religion. Det nytter ikke noget at have bevaret titlen biskop eller at have genindført den, hvis den realitet er gået tabt, som skulle betegnes ved dette navn.

For os katolikker har den apostoliske succession stor og glædevækkende betydning i tre retninger. Den er for det første et uafbrudt minde om, at *vor hellige kirkes oprindelse er apostolisk*. Den er jo stiftet af vor Frelser selv, der gjorde sine apostle, navnlig da Petrus, til dens grundvold. I sit brev til menigheden i Efesus skrev Paulus disse ord: »I er Guds husfæller, opbygget på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus som hovedhjørnesten. I ham sammenføjes hele bygningen og vokser til et helligt tempel i Herren. I ham bliver også I sammen med os opbygget til en Guds bolig i ånden.« Ef. 2, 20. En lige linje fører fra os tilbage til apostlene og Herren. Intet andet kirkesamfund som sådant når med sin begyndelse så langt tilbage. Den østerlandske kirke har revet sig løs i det 11. århundrede. Anglikanerne og protestanterne så sent som i det 16., og siden da er fremadskridende splittelse deres skæbne.

Den apostoliske succession er for det andet grunden til, at *den katolske kirkes lære og gudsdyrkelse er apostolisk*.

lisk. Kun apostlene og deres retmæssige efterfølgere i det biskoppelige embede har af vor Herre fået løfte om, at Helligånden skal være med dem evindeligt og minde dem om alt, hvad Jesus havde lært dem; at Helligånden skulle vejlede den til al sandhed og sammen med dem være Kristi vidner i verden. Alt væsentligt i kirkens lære og gudsdyrkelse er identisk med apostlenes forkyndelse. Hvad Guds Søn eller Helligånden har lært disse, er afsluttet med den sidste apostels død. Denne troens skat må ikke forandres og kan ikke forøges. Men som vor Frelser selv har forklaret det, ligner alt, hvad der berører Guds rige på jorden, et sennepskorn, der har en vidunderlig livskraft i sig og bliver til et stort træ. Eller det ligner et frø, som træ, der udvikler sig til en plante, som blomstrer og bærer frugt. To faktorer er virksomme ved denne udfoldelse, *Helligånden indefra og kirkens læremyndighed udefra*. Denne organiske udvikling åbenbarer stadig mere Guds ords dybde og indre rigdom og forskaffer kirkens børn en dybere og klarere forståelse af den oprindelige apostoliske forkyndelse og dens kraft.

Tanken på den apostoliske succession er for det tredje også en stor trøst for os, fordi den kan minde os om den kendsgerning, at *vores forfædre i oldkirken tænkte og følte og talte akkurat som vi*. Hver gang en vranglærer ville sætte splid i de troendes række med sine private påstande, spurgte man straks, som biskop Irenæus, den betydeligste teolog i det 2. århundrede, beretter: »Hvad lærer apostlenes kirker om spørgsmålet? Thi

i dem er under Helligåndens bistand den apostoliske prædiken bevaret ren og uforfalsket. Man skal adlyde de præster i kirken, som har den apostoliske succession. De har med det biskoppelige embede modtaget af Gud Fader sandhedens tilforladelige nådegave«. Men, siger Irenæus også, man behøver ikke engang gå denne omstændelige vej. Man spørger bare: Hvad lærer Rom? Thi med denne kirke bør alle jordens kirker være i overensstemmelse. Her er den rette apostoliske lære.

Når man sammenligner dette standpunkt med det, der blev gjort gældende i det 16. århundrede, føler man den dybe kløft, der adskiller. Calvin f. eks. udnævnte sig selv til indehaver af de apostoliske fuldmagter og udnævnte i denne sin egenskab en konsistorium. Der var en tid, da Luther gerne ville have bibeholdt biskopperne, men vel at mærke, hvis de havde været rigtige biskopper, d. v. s. sådanne, der havde fået hans nye lære. Da dette ikke var tilfældet, erklæredes landet for at være i en nødsituation, så der måtte findes noget andet. Den apostoliske succession »mekanisme« blev så afskaffet og de kirkelige embeder overdraget menighederne.

Ved synet af denne egenrådige forandring gribes sjælen af vemodighed, og man spørger sig selv: Hvem kan lukke denne kløft? Hvornår får Guds vilje lov til at bestemme, hvordan kirken skal bygges op? Hvornår vil menneskene bøje sig under Kristi anordninger? Hvornår får det nye testamente lov til at vise vejen i kirkespørgsmålet? F. K.

ORIENTERING

Maltaordenen og dens mål

Ved højtideligheden på Voergård 3. august i år, hvor Maltaordenen påny fik sæde her i Skandinavien, holdt ordenens befuldmægtigede i Skandinavien, Per von Holstein, en tale, hvorfra vi her gengiver hovedtræk.

Man har vænnet sig til at tænke på Ordenen fortrinsvis som en organisation for materiel hjælp, da den altid har forstået at udnytte den nyeste teknik til bedst muligt at nå sit uforanderlige mål: at bringe hjælp til Næsten. Det er imidlertid ganske overensstemmende med Ordenens ånd, at dennes første institution i Norden er et kapel. Som det står skrevet i Ordenens forfatning, har denne til formål at fremme Guds ære ved helliggørelsen af sine medlemmer, ved tjeneste for Troen og den Hellige Stol og ved hjælp til Næsten i overensstemmelse med dens nedarvede traditioner.

Skandinavien i middelalderen frembød naturligvis helt andre problemer af teknisk art end Skandinavien i vore dage. Når man dengang ville oprette hospitaler med en afstand af en dagsrejse til fods, ville man nu snarere transportere syge og sårede hundreder af kilometre med ambulanceflyvema-

skiner for at sikre dem den mest virksomhedsfulde behandling. Men den åndelige og moralske basis for Ordenens virksomhed er uforandret. Der findes altid et moralsk behov for at hjælpe Næsten i nød, og der er altid nødstedte, der har behov for materiel og åndelig hjælp. Ordenen har altid ydet hjælp til alle i nød uanset deres religion, race, nationalitet eller klasse.

Derfor har det været naturligt for Ordenen at samarbejde med alle organisationer, nationale eller internationale, religiøse eller læge, der kan acceptere de samme principper. Og det er os en glæde, at vi har et godt samarbejde med Verdenssundhedsorganisationen, Røde Kors og andre internationale institutioner, såvel som det bedste forhold til de protestantiske Johanitterordener i Tyskland og Sverige og til alle de stater, der har villet give gode vilkår for vor virksomhed.

Vor Orden har overvundet alle skiftende tiders genvordigheder takket være sin karakter som ridderlig og international.

Kendemærket på et aristokrati værdigt til dette navn har altid været den ridderlige ånd, modig og from, stolt over for de mægtige, men ydmyg over for de fattige og nødstedte, med den gode vilje til at tjene uden modydelse. Uden denne ånd havde Ordenen aldrig kunnet overleve. Og dens karakter

at være international — som Kirken selv — har frelst den fra at gå til grunde trods alle de tab, som dens nationale associationer har lidt under materialistiske og anti-kristelige revolutioner.

Da vi imidlertid, i alt fald i Europa, er inde i en periode, hvor den overdrevne nationalisme synes at vige for en fornyet forståelse af enheden mellem alle, der tror på Gud og den menneskelige værdighed, skulle Ordenens åndelige tradition netop nu have en særlig vægt.

Jeg udtrykker ønsket om, at Maltaordenen, i Skandinavien som andetsteds, må medvirke til udviklingen af internationalt samarbejde og forståelse på sandt kristeligt grundlag.

BØNNENSAPOSTLAT

Intentionerne for september 1958:

Anerkendelse af Guds navn og Guds lov i de internationale råd.

Mere kendskab til Kristus hos de studerende i Asien og Afrika.

Jeg sidder og drømmer uden for en kafé, en kafé, som er mine drømme værdig, for den ligger ved bredden af Det Ægæiske Hav, mellem Olympos, de gamle grækernes gudebjerg, og Athos, den østerlandske kristne kirkes hellige bjerg.

En let brise stryger over Salonikibugten. Skønt det er sent på året, varmer solen stadig dejligt. Der er livligt på kajen. Saloniki, Apostelgerningernes Thessalonika, er nu eksporthavn for den berømte tobak fra Makedonien. Omkring de skibe og både, der ligger ved kajen, vrimer det med matroser, lastdragere, fiskere, appelsinsælgere og gadedrenge, og alle vegne ser man beskedne, rørende fredelige og søde små æsler. Imellem alle de travle mænd driver andre omkring uden at foretage sig andet end det at være der. Alle disse mænd, sande eksistentialister, som er elendig klædt, men bærer deres pjalter med værdighed, kan rose sig af, at de i Bibelen er blevet sammenlignet med liljerne på marken. På reden ligger, omgivet af en mængde små både, en elegant hvid passagerdamper, der om en times tid afgår herfra til Konstantinopel, og en flyvemaskine brummer hen over bugten.

Bag dette billede af menneskers ivrige virksomhed og glade dovenskab rager i sydvest det gamle snedækte Olympos næsten tre tusind meter op mod den dyblå himmel. På den anden side, i sydvest, strækker Chalkidikes grønne høje sig ned mod Salonikibugten. På den yderste spids af den østligste af de tre halvøer, Chalkidike sender ud i Det Ægæiske Hav, ligger det hellige bjerg Athos.

Fromheden har altid valgt Jordens dejligste landskaber at virke i. Thi selv om mennesker i fromhed vil vende sig bort fra Verden, behøver de ikke at vende sig fra alt skabt; de behøver ikke at give afkald på at være i overensstemmelse med naturen, fordi deres vilje skal være i overensstemmelse med Guds. Mellem den gudskabte naturs skønhed og menneskers fromhed kan der være en harmoni som den, man kan opleve på Athos.

Lad os forlade kaféen på kajen i Saloniki og begive os til det tiende århundrede efter Kristi fødsel; det lever endnu kun 100 mil fra den store handelsby.

Min rejsefælle, Alexander hedder han meget passende, taler udmærket græsk. Det første stykke af rejsen kører vi ad den berømte Via Egnatia, som romerne, lige efter erobringen af Makedonien, anlagde gennem hele Balkan, fra Dyrhahium, der nu hedder Durazzo, til Byzanz, det nuværende Istanbul.

Store feltherrer, rige købmænd fra alverdens lande, embedsmænd på vej til og fra Romerrigets fjerne provinser, soldater, eventyrere og vagabonder har redet, kørt og vandret ad denne vej, og ingen af dem har efterladt sig noget spor. Kun de vandringer, som en mand, der ikke havde hjemme i denne verden, foretog, huskes bestandig.

Da solen var stået op, svævede det gamle, hellige bjerg, som indhyllet i en purpurkappe, over det glitrende hav. — I det hellige bjergs klippefulde skove har den ortodoxe kirkes munke haft deres hjem i over et årtusinde.

I Pauli fodspor -

Audiensen hos den store fortid

Vi bringer her den første af tre artikler fra Grækenland, årets store nyopdagede rejseland. Vore »rejsedeskrivelser« går imidlertid lidt ud over, hvad turisterne ellers møder, idet »rejserne« her er lagt i apostlen Pauli fodspor. Den første artikel fører os til Athos. De efterfølgende artikler følger med en uges mellemrum.

Ad denne vej drog apostlen Paulus fra øst til vest for i Thessalonika, over for gudernes bjerg, Olympos, at grundlægge den første kristne menighed på europæisk jord. Derfor nærmede Paulus altid stor kærlighed til Thessalonika, og hans breve til menigheden dér viser det tydeligt.

Det er ikke ligefrem let at få lov til at besøge Athos. Da man er så lykkelig ikke længere at være i besiddelse af en maskinpistol, må man have en tilladelse fra det græske indenrigsministerium og helst også, når man ikke kommer som pilgrim, en anbefalingskrivelse fra Athens ærkebiskop til den hellige synode i Karyæs, munkerepublikens lille hovedstad.

Kort før solnedgang kørte vi ud af Saloniki, og da vi havde kørt ca. 20 kilometer, nåede vi Cholmonbjergene, som strækker sig tværs over halvøen

Chalkidike og kørte så op og ned ad bjergvejen med de hundreder af hårnålesving. Et sted lå en stor klippeblok midt på vejen. Vi standsede for at prøve på at rydde den til side for dem, der ville komme efter os, men opdagede, at vi ikke ville have gjort dem nogen tjeneste dermed, thi fem meter bag blokken var en bro styrtet sammen; afgrunden var vel 80 m dyb. Vi gjorde en lille pause. Fra de tætte skove hørte vi en mærkelig hæs, hyllende gøen. Ulve!

Ved midnatstid kom vi til et ensomt hus, åbenbart et værtshus. Vi gik ind i det store rum, hvor der sad en halv snes mænd omkring en rødglødende ovn. Ned fra loftet hang en sørgmodig osende petroleumslampe. Mændene svarede knap nok, da vi hilste. Det var skovarbejdere, dårligt klædte; op ad væggen stod deres økser og nogle geværer. De havde sikkert været partisaner i borgerkrigen.

Alexander så på mig. I en sådan situation må man ikke begå nogen fejl, det er let nok, når man kender reglerne, men hvordan var de?

Vi tændte hver en cigaret, men bød de straks mændene nogen; det gør vi ikke i dette land, for det bliver altet som påtrængende; først efter længere samtale kan man gøre det at vise, at man sympatiserer med dem, man taler med.

Vi bestilte vi en uso, den skarpe græske anissnaps, og en ung pige, dej som Homers Nausikaa, bragte os to smukke store glas. Vi lod, som om vi rhovedet ikke så pigen. Alexander ledte sin snaps og skævede imens, og antydningen af et smil, til sin re, skæggede nabo. Da denne smilede, var spillet vundet. Nu udviklede vi talen sig livligt, og der var intet i

↑
Evzonen tilbereder den fremmede en velkomstdrik, bestående af kaffe, syltetøj og et lille glas uso.

←
De omkring tyve klostre er spredt over hele Athos. Her ses det på et stejlt klippefremspring beliggende Dionysiou-kloster.

cukalyptus-, figen- og morbærtræer og under træerne et vildnis af buske af alle arter. Dette landskab har ikke forandret sig siden antikken.

I dalen og langt ud over havet lå en tæt morgentåge. Men i det fjerne steg, som på skabelsens femte dag, Atlas op af lågen, og da solen var stået op, svævede det gamle hellige bjerg, som indhyllet i en purpurkappe, over det glitrende hav.

En halv time senere bremsede Alexander op lige før en lille landsby i dalen. Ved vejen stod et skilt med navnet »Stagero«. Vi så på hinanden — navne forekom os bekendt, men vi kunne ikke finde ud af hvorfor. Så holdt vi ved den lille kro, bestilte kaffe og spurgte værten, som stolt svarede: »I denne landsby er Aristoteles født; han var en meget klog mand.« Der var det! I litteraturen bliver den store græske filosof ofte kaldt »stageriten«.

I sin ungdom må Aristoteles ofte have betragtet solopgangen over Athos. Allerede for antikkens grækere var Athos et helligt bjerg. Fra dets top, fra det sted, hvor der nu står et lille kapel, så i oldtiden den tragiske Jupiters mægtige statue ud over havet. Måske har synet af en solopgang over det hellige bjerg været kimen til det aristoliske verdensbillede som naturvidenskaben i vore dage atter vender blikket imod.

Aristoteles var skyld i, at vi kom for sent til den damper, vi skulle have

I korte træk —

Den Hellige Fader Pave Pius XII havde i anledning af den Internationale Katolske Bibelkongres — der har været afholdt i Bruxelles sidst i august, og som havde samlet omkring 500 videnskabsmænd indenfor bibelviden fra alle egne af verden — tilsendt den belgiske primas, kardinal van Roey, en håndskrivelse, hvori Paven under henvisning til encyklikaen »Divino Afflante Spiritu« minder om sine gentagne opfordringer til at fordybe sig i bibelforskningen og studiet af den Hellige Skrift. (KNA)

Omkring 20.000 troende deltog sidste søndag i den traditionelle »Havets indvielse«, der hvert år finder sted i Dinard på Bretagnes kyst. Erkebiskoppen af Rennes, kardinal Roques, foretog indvielsen ombord på en hurtigbåd, og over 300 skibe passerede kardinalens båd. (KNA)

Biskoppen af Münster, dr. Michael Keller, der for et par uger siden måtte underkaste sig en blindtarmsoperation, har nu atter kunnet udskrives fra hospitalet. Biskop Keller er 62 år gammel. (KNA)

Den katolske teolog og filosof, professor dr. Romano Guardini, er af ordenskapillet for ordenen »pour le mérite«s fredsklasse blevet valgt til medlem af ordenen. (KNA)

En alvorlig brand har hjemsøgt det i 772 grundlagte benediktinerindeabbedi Frauenchiemsee i Bayern. En stor del af klosteret er blevet lagt i aske. Man har endnu ikke kunnet finde frem til brandens årsag. (KNA)

Biskop Fullon Sheen, New York, der er kendt på grund af sine radio- og fjernsynsprædikener, har under et ophold i Belgien rakt den belgiske prinsesse Marie-Christine den første hellige kommunion. Biskop Sheen er under besøget i Belgien gæst hos den kongelige familie. (KIPA)

En gruppe på 30 pilgrimme deltager i den første Lourdesfærd, der nu i september kommer til valfartsbyen i Pyrenæerne fra Hongkong. Såfremt den politiske situation i Det nære Østen tillader det, vil pilgrimmene gøre ophold både i Jerusalem og i Rom. (KNA)

Det internationale katolske filmbureau — OCIC — har tildelt John Sturges filmatisering af Hemingway's »Den gamle mand og havet« årets OCIC-pris. — Denne udmærkelse tildeles ifølge institutionens statutter kun film, der »yder et virkeligt bidrag til fremme af åndelige og menneskelige værdier«. (KIPA)

været med. Den går kun to gange om ugen fra Jerissos, en velhavende fiskerby på østkysten. Vi stillede derfor bilen ved Jerissos' politistation og

(sluttes side 419)

storpolitiken, som disse tidligere partisaner ikke udtalte deres mening om. I ti år havde de ført krig, legal og illegal. Grækerne er et ældgammelt folk; de har i deres historie oplevet meget, alt for meget; den skæggede gamle mand mente, at det var klogt at forstå at glemme.

Nu fik vi lov at traktere med nogle glas uso, og vi kunne også tillade os at fortælle Nausikaa, hvor smuk hun var. Skovarbejderne lånte os de fåreskind, de brugte som kapper, og vi sov et par timer mellem økserne og geværerne. Da vi brød op ved daggry, stimlede mændene sammen om bilen; de trakterede os med kaffe og uso, før vi kørte, thi fordi man er fattig, kan man godt optræde korrekt.

I den tidlige morgenrøde nåede vi Cholmonbjergets vigtigste pas og så ud over bjergskovene med deres cyprer, stenege, kæmpemæssige gamle nøddetræer, kastanier og plataner,

Katolikkerne og omvæltningen i Frankrig (III)

Vi bringer her den sidste af de bebudede tre artikler om katolikernes stilling i Frankrig inden, under og efter omvæltningen. De foregående to artikler fandtes her i bladet for henholdsvis 17. og 24. august.

En ung student fra Lyon, Gilbert Dru, meldte sig i 1941 til den franske modstandsbevægelse. I et manifest: »Ungdommen ser på politik«, skrev han: »Der må skabes en ny politisk form, det kristelige demokrati, og på dette må Frankrigs uundgåelige åndelige og strukturelle revolution bygges op... Vi vil skabe noget nyt, noget sundere, noget mere fornuftigt, vi vil forsones katolicismen med republikken.« Dru blev imidlertid skudt, men et betydeligt antal unge, hovedsageligt rekrutteret fra den Katolske Aktionsrækker, fulgte hans idé op, og på den måde grundlagdes »Mouvement Républicain Populaire«. De mødte med god vilje, men uden politiske erfaringer af nogen art og uden økonomisk indsigt.

Efter Frankrigs befrielse blev MRP det stærkeste parti, og i juni 1946 opnåede partiet 5,6 millioner stemmer, det største antal stemmer, som et fransk parti nogen sinde har opnået. Men der mangler som nævnt de fornødne åndelige integrationskræfter, der var nødvendige for at forme og bevare denne enhed og dermed muligheden for at kunne gøre fransk demokrati levedygtigt. Ganske vist betragtede de katolikker, der var formet af »Action Française«, på dette tidspunkt MRP som det eneste værn mod det stærke marxistiske højre, men ventede samtidig kun på den første den bedste anledning til påny at frigøre sig fra dette »venstreparti«, som de kaldte MRP, og derpå at tone den politik, hvis toner genlød i de algeriske »patriotiske katolikker«s tidligere nævnte manifest. Da faren for kommunistisk magtovertagelse var øvre og general de Gaulle i november 1947 havde grundlagt sin samlingsbevægelse, satte nedbrydningsprocessen da også omgående ind.

Men den åndelige splittelse havde allerede været i gang i nogen tid. Den ny generation af ledere indenfor Katolsk Aktion — fremfor alt den katolske ungdom — mente under alle omstændigheder at se deres egen profit og for at måtte ophøre den selvfølge nødvendige forskel på åndeligt og verdsligt område til adskillelsesdogma. De anså det for mere kristent funderet og for at være klogere at afholde sig fra konkret politisk medvirken i eet bestemt parti. Gejstligheden og episkopatet måtte under hensyn til lægfolks uhørte ømfindlighed følge trop i denne politiske retræte, og dermed var

det kristelige demokratis politiske kraft brudt indefra, eftersom nødvendigheden af enhed blandt katolikkerne atter og atter blev bittert bestridt.

De kristelige demokrater og socialisterne.

Den vanskeligste opgave, nemlig at bringe katolikkerne i kontakt med republikken, umuliggjordes for MRP af de øvrige demokratiske kræfter og selvfølgelig fremfor alt af socialisterne, og det varede ikke længe, inden MRP oplevede sit første skibbrud i forsoningspolitikken. Endnu mens de tyske tropper stod på fransk jord ville man gennemføre den store forsoningsgestus overfor socialisterne ved at rømme op i det besværlige skole-spørgsmål. I september 1944 forelagde François Moch på socialisternes første partikongres flg. resolution: »Mange socialister ved fra den fælles modstandsbevægelse, at man udmærket kan være en troende kristen og samtidig en god republikaner. De håber på, at der af kampens kammeratskab imod fjenden må opstå en republik, der kan skrive den sociale retfærdighed på sin fane... i hvilken ingen

stræber efter at fratage naboen hans samvittighedsfrihed...«

Resolutionen blev vedtaget af såvel ledelse som generalforsamling. Men samtidig gav Moch meddelelse om en ganske vist endnu hemmelig beslutning fra den provisoriske regering om at ændre republikkens traditionelle laicistiske lovgivning og tilstå de katolske skoler statstilskud. Derved krydsede han regeringens taktiske hensigt om først efter den egentlige udsoning at gribe fat i det så bitre spørgsmål om skolefrihed og forældreret. Der var da også øjeblikkeligt delgerede, der fremhævede, at »en sådan ændring var i strid med det republikanske princip om adskillelse mellem stat og kirke, og at en nationalisering af undervisningen var en nødvendig forudsætning for den republikanske enhed.«

Disse udtalelser blev modtaget med rasende bifald. Chancen for forsoning mellem de næste to partier med et politisk program var forspildt. Skolekonflikten, den endeløse kamp om »lex Barrangé« skulle forgifte hele atmosfæren i IV. republik og blive en af dens dødsxim. Endnu så sent som under statskrisen nu sidst i maj så en af de betydeligste socialistiske grupper, forældrerådenes kongres, sig foranlediget til at tilstille den næsten slagne regering Pflimlin følgende resolution: »Vi fremhæver vor ubrødeligt troskab mod republikken, som har skænket Frankrig enhedens store lov ved oprettelsen af den laicistiske skole og

MALTAORDENEN

En redegørelse fra Den Suveræne Maltaordens befuldmægtigede i skandinavien.

I en artikel om *Maltaordenen*, offentliggjort i Ugebladet den 12. januar 1958, omtalte jeg, at der foruden de autentiske ikke-katolske Sankt Johannes-Ordener jævnlig forekommer såkaldte »Maltaordner«, der er blotlet for ethvert reelt grundlag, samt at den offentlige anklagemyndighed var anmodet om at rejse tiltale mod lederne af to sådanne i Danmark forekommende »Ordener«.

Imidlertid havde statsadvokaten for København den 11. december 1957 besluttet ikke at foretage videre i sagen, og denne afgørelse er den 8. februar 1958 tiltrådt af Rigsadvokaten.

Herefter har en af de af mig anmeldte personer over for Ugebladet givet udtryk for ønsket om fremkomsten af en berigtigelse.

Jeg skal i denne anledning udtale, at Rigsadvokatens afgørelse, der iøvrigt fremdeles kan omgøres af Justitsministeren, alene forudsætter, at en straffesag mod de pågældende ikke anses gennemførlig til straf af disse. Herved bemærkes, at der til at dømme en person til straf for bedrageri kræves, at det med alt overvejende sikkerhed kan anses for bevist, at den pågældende for vindings skyld hos en anden har fremkaldt, bestyrket eller på uretmæssig måde udnyttet en vild-

farelse, og at dette har givet anledning til et økonomisk tab, mens der til dokumentfalsk kræves, at vedkommende med lige så stor sikkerhed i retsforhold findes at have benyttet sig af et falsk dokument i den hensigt at bedrage.

Jeg skal tillige oplyse, at jeg med hensyn til en anden af de af mig anmeldte over for Foreningsregisteret havde fremsat protest mod en af denne foranlediget registrering af Maltaordenen sammen med en lang række andre ordener, heriblandt også den Hellige Gravs Orden og Sankt Knuds Gilderne, men at Foreningsregisteret ikke har set sig i stand til at foretage videre i sagen, da denne efter Registerets opfattelse alene henhører under domstolens afgørelse, hvorved bemærkes, at det er oplyst, at Registeret aldrig mod den registrerendes protest har foretaget en sleltelse uden forudgående afgørelse ved civilt søgsmål.

Engen af de to afgørelser berører således på nogen måde spørgsmålet om de pågældende »Ordener«s ægthed, til støtte for hvilken intet ses fremkommet.

Sagen kan formentlig uden skade hero herved. Det tilføjes dog, at den Suveræne Maltaorden selvfølge forbeholder sig ethvert yderligere retsskridt, som i denne forbindelse måtte anses fornødent.

Per von Holstein,

Den Suveræne Maltaordens befuldmægtigede i Skandinavien.

tilkendegiver vor beslutsomme vilje til at støtte den laicistiske, demokratiske og sociale franske republikks uforgængelighed.»

Disse årelange ideologiske kampe gav naturligvis »højrekatolicismen« — der ikke blot var præget af »Action Française«s tanker, men også fandtes hovedsageligt i den økonomisk forkalkede middelstand — den ønskede lejlighed til at frigøre sig fra et parti med et ensartet politisk mål, eftersom en forsoning med denne »venstrerepu-

blik« simpelthen ikke var mulig. Den henvendte sig til grupper og medlemmer, der var mere lydør overfor den fremfor alt økonomiske sær-ønsker i de »uafhængige«. Allerede ved parlamentsvalgene i juni 1951 var MRP faldet til 12,8 % af de afgivne stemmer. En del af disse stemmer var utvivlsomt allerede da blevet samlet af den gaullistiske bølge, og i januar 1956 gik de næsten alle over til de uafhængige eller muligvis endda til de fascistiske poujadister med MRP kun opnåede 10,6 %. Den politiske venstrekatolicisme fremkaldte ganske vist en del intellektuel bevægelse og spildte megen tryksvæerte, men den formåede dog ikke at vinde nogen indflydelse på de katolske vælgere.

De »uafhængige« delegerede forsvarede ganske vist subventionerne til de katolske skoler, men havde ellers kun forsvaret af visse særinteresser (bønder, småhandlende, brændevinsbrændere og visse mellemstore industrielle) på deres program. Da det katolske borgerskab i al almindelighed er uden politisk indsigt, var disse delegeredes forsvar for deres velerhvervede, forældede rettigheder dem særdeles velkommen. Støtten til de fri skoler havde jo virket beroligende på deres samvittighed, og det var netop disse kredse, der spillede på begge strenge, som det lykkedes at spille staten ud i særinteresser, og det betyder enden på ethvert demokrati.

Det var simpelthen umuligt at gennemføre en sund økonomisk politik. Løsningen af de virkelige politiske problemer blev trængt i baggrunden for særinteresserne, og lige fra Indo-

kinakrigen og til Algerierkrigen har mægtige, anonymt organiserede grupper ved hjælp af et par »kostbare« nationalforsamlingsdelegerede fra første færd af hindret enhver rask og fornuftig løsning. Det er endvidere rigtigt, at ansvaret for dette fortaber sig i det uvisse. Det franske parlament frembød takket være sit komplicerede ceremoniel de allerbedste tilsløringsmuligheder. Og da det så under statskrisen nu i maj viste sig komplet umuligt at opnå løsninger af nogen art ved hjælp af IV. Republikks traditionelle metoder, ville de hovedansvarlige for denne situation, de partimæssigt »uafhængige«, ikke tage ansvaret for følgerne af deres handlinger; de var de første, der råbte på de Gaulle som redningsmand, som trak sig ud af regeringen Pflimlin og nægtede den deres parlamentariske støtte. Den »providentielle fører« arriverede og overtog ansvaret. Og nu er det altså hans opgave at se, hvordan han kan få sit skeptiske og politisk uinteresserede folk bragt på bedre tanker, samt hvem der skal gennemføre nationens politiske nydannelse.

Bidaults ny forslag.

Hans ven, den tidligere præsident for MRP, Georges Bidault, mener imidlertid, at der nu er ny chancer for det kristelige demokrati i Frankrig som for dets opgaver i de fri nationers fællesskab. 15. juni publicerede han et *communiqué*, hvori det bl. a. hedder:

»Lynet fra Alger splintrede en politisk skin-verden, i hvilken man — trods dens legale oprindelse — kun fandt stadigt voksende misbrug og en stadig og mere og mere åbenlys mangel på stabilitet og autoritet. General de Gaulles indgriben og hans dobbelte problem: hverken at benytte hæren som skjold og desavouere nationens ære eller at gøre noget for det offentlige vel udenom den forfatningsmæssige orden, var årsagen til, at det i sidste øjeblik lykkedes at redde staten, freden og den republikanske tradition.

For at forsvare og senere hen at støtte fortsættelsen af dette påbegyndte værk, må alle de, der ønsker dette værk held og varighed, søge at finde sammen i tankegang og i tro på, at der senere vil kunne dannes en fri sammensætning af homogene kræfter indenfor vort samfund, hvilket er en nødvendighed for at kunne se den nærmeste fremtid i møde. Og for nationens vel samt for at redde grundretighederne har denne bevægelse brug for organisk støtte fra alle åndelige og politiske grupper, som er villige til at sætte en stopper for de frivole stridigheder og misbruget indenfor parlamentets virkefelt. Jeg opfordrer derfor i dag alle de mennesker, der føler sig forpligtet af Frankrigs dybeste traditioner, dets frihedselkende ånd og dets vilje til social retfærdighed, der altid besjælede de bedste kristne, til at danne en kristelig-demokratisk bevægelse, der ikke udelukker nogen, hverken fordi han nu eller fordi han tidligere har fejlet, men som virkelig vil, hvad der før var min tanke, og hvad der har kunnet realiseres i andre lande.

Et glimt fra årets »Magleås«

Den første foredragsholder, pastor H. Messerschmidt sammen med mødelederen, pastor Geertz-Hansen.

Valfarten til Haraldsted

fra K. Hvalsø gennemførtes planmæssigt den 23.—24. august. Under mottoet »Gud kalder« overvejede vi vort almindelige kald som kristne og hver enkelt særlige kald. Der blev bedt for de forfulgte kirker, for familierne, for kirken og om bedre høstvejr. Turen gik 16 km gennem en af landets skønneste egne. Lørdagens regn og brede, mørke skylag tog hyggen og idyllen af landskabet og lod det beholde en barskhed, der passede til turens formål, og søndagens solstrejf gav messen i ruinen og tilbageturen gennem skovene en festlighed, som de ømme fødder nok kunne trænge til.

Vi var nogle og tyve, og vi blev modtaget med venlighed og hjertelighed på de to gårde, hvor vi var indkvarteret for natten. Efter messen drak vi te på Espemosegård og besøgte Haraldsted kirke.

Denne valfart kan i høj grad anbefales til enhver, der ikke ængstes for dens længde. At blive revet ud af sin daglige hygge, ud i regn og blæst og mørke og legemlig træthed er en god baggrund for en styrkelse af troen på Guds forsyn og for mere frigjort at kunne leve Guds liv.

Pastor Geertz-Hansen fortjener vor taknemmelighed for de gode tanker, han gav os, og for den omhyggelige og rutinerede ledelse.

Ove Leerbeck.

(sluttes næste side)

Køb

DERES
BØGER

i

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Sept. 7. S. DOMKIRKENS KONSEKRATION ([77]—113); 2. bøn (i alle Messer): 15. Søndag e. Pinsé (706); alm. præf. (525). — Hvad der i stillebønnen staar i parentes, siges kun i selve Domkirken. — Denne aarlige fest til minde om *Domkirkens Konsekration* (8. Sept. 1865) fejres i alle kirker og kapeller som duplex af 1. klasse (ogsaa i ordenskirker og -kapeller).
- 8. M. *Jomfru Mariæ Fødsel* (1069—109); 2. bøn: St. Adrian ([12]); præf. (522).
- 9. Ti. † *Feria* (706—67); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Gorgonius (1072); alm. præf. (525). — Eller: St. Gorgonius (1072); 2. bøn: *Feria* (706); Evang. (962); alm. præf. (525).
- 10. O. *St. Nicolaus af Tolentino* (1073); alm. præf. (525).
- 11. T. † *Feria* (706—67); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Protus og St. Hyacinthus (1073); alm. præf. (525). — Eller: St. Protus og St. Hyacinthus (1073); 2. bøn: *Feria* (706); Evang. (962); alm. præf. (525).
- 12. F. *Jomfru Mariæ hellige Navn* (1074); præf. (522).
- 13. L. † *Gudsmoders Lørdagsmesse* ([90]); præf. (522).
- 14. S. *Det hellige Korsens Ophøjelse* (1074—110).

Studerende ung pige

kan få godt værelse med centralvarme, koldt og varmt vand i villa i Ryvangen mod 3 timers dagligt morgenarbejde med pasning af børn.

Billet mrk. 7-9-58 til K.U.'s annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., Ø.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10 Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementpris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58905

»KATOLSK AFTENSKOLE«

ændrer program

Da cand. polit. Tove Rasmussen som meddelt forelæser over Apostlenes Gerninger, har man fundet det mere naturligt at bede pastor Bjørn Højbo i år forelæse over de såkaldte »Apostolske fædre«. Denne betegnelse benyttes om de mænd, der tilhører den første efter-apostoliske tid og vi ved fra deres skrifter, at de personligt har kendt apostlene. Hvad de derfor har skrevet, er af den største betydning, hvor det gælder at have det mest mulige komplette kendskab til apostlenes forkyndelse. Man kan også sige, at de er de første vidner om det vi i katolsk teori kalder »Traditionen«. I Danmark er vi i den heldige situation, at pastor Peter Schindler har oversat og kommenteret disse skrifter og dette store, men desværre af mange upåagtede arbejde, kan nu gøres tilgængeligt for de mange, der ikke har turdet give sig i kast dermed på egen hånd. De to forelæsningsrækker vil på heldig måde supplere hinanden. Pastor Bjørn Højbos foredragsrække om Buddhismen er derfor udsat til en senere lejlighed.

Kjeld Geertz-Hansen.

P.s. En liden rettelse: I referatet af La Faluches sang omtalte jeg korets præcision i »sætserne«. Det skulle naturligvis være »indsætserne«.

FRANKRIG —

(Stullet fra foregående side)

Af de væsentlige opgaver, af hvis fortsatte eksistens den fri verden er afhængig, er der først og fremmest to, der kræver et stærkt og enigt Frankrig, nemlig genopbygningen af et forenet Europa, som vi er i stand til at

Viggo Høgsgaard
Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

vise vejen, og styrkelse af det atlantiske fællesskab, hvor vi må sørge for at gøre vor røst bedre gældende.»

I et møde for MRP's nationalkomité 16. juni blev denne Bidaults resolution taget op med store forbehold. Det er imidlertid uklart, hvorvidt det vil lykkes MRP at støde frem til ny politisk låd. Skulle det imidlertid lykkes at vække kræfterne i Frankrig til indsats med ægte politisk indsatsvilje, som vil følge det ægte demokratis retningslinier og undgå alle fortidens fejl og misgreb, så ville der være vundet en stor sejr for den fri verden i dens afværgekamp mod de totalitære magter.

Telegramudvekslingen mellem General de Gaulle og Pave Pius XII.

General de Gaulle har selv været ude om at søge kirkens støtte til sin overgangsordning og sendte få dage efter sin regeringsiltrædelse følgende budskab til den Hellige Fader: »Hellige Fader! Påny har jeg fået overdraget det hverv at skulle stå i spidsen for Frankrig i en vanskelig periode af landets historie. Ved overtagelsen af dette tunge ansvar henvender jeg mig i dybeste højagtelse til Deres Hellighed, og i største ærbødhighed beder jeg om Deres åndelige støtte til min gerning og om Deres velsignelse for Frankrig.«

Og Pave Pius XII sendte den franske regeringschef følgende svar: »Dybt rørt over deres ærbødige budskab beder Vi Gud om, at han vil stå Dem bi i Deres betydningsfulde og vanskelige opgave, og Vi beder om, at der må op-

rinde en fremtid med fred og velstand for Deres land, som er Os så dyrebart. Med glæde formidler Vi Dem Vor faderlige Apostoliske velsignelse.«

Man må blot håbe, at general de Gaulle har gjort sig klart, at en appel til Pius XII også forudsætter anerkendelse af visse hindende hensyn. H. K.

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Benzon Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Svendborg

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

Støt annoncørerne

Audiensen hos den store fortid —

(sluttet fra midtersider)

lejede en »kaiki«, et lille ti tons skib med en kraftig dieselmotor. Den halve by fulgte os om bord med latter og munter snak.

Syd for fiskerbyen kan man endnu se resterne af en kanal, som perserkongen Xerxes lod grave år 483 f. Kr. Ti år tidligere var Dareios' flåde under anfærsel af Mardonios gået under ved Athos' klipper, hvor storme ofte bryder løs uden mindste varsel. Xerxes' flåde kom velholden gennem kanalen til Attika, men den vendte aldrig tilbage. I slaget ved Salamis 480 blev den tilintetgjort af grækerne. Det var første gang, Vesten blev reddet fra at blive erobret af en østlig stormagt.

Vi sad på dækket og drak Rezina, den græske vin, som har en tilsætning af harpiks; de små bølger klukkede, og to springende delfiner ledsagede båden, som sejlede tæt langs kysten. Efter en times forløb dukkede det første kloster op, en fæstning bygget på en klippe ved bredden. Murene rejste sig 40 meter over klippen; små skrøbelige altaner hang som svalereder højt, højt oppe.

Så kom de to klostre Pantokrator og Stavronikita, og endelig, efter tre timers sejlads, gik vi i land i klosteret Iwiron's lille havn og var nu i den tusindårige klosterrepublik.

Nicardos Lavriotes, abbeden i det »store Lavra«, det ældste kloster på Athos, lederen af den hellige synode i Karvæs, trådte ind i det beskedne værelse, hvor republikkens gæster blev modtaget. Han var en statelig, rank olding — vel nok firsindstyve år — med afmålte bevægelser, et klart, skarpt og roligt blik og langt hvidt skæg. Han var iført en sort kutte og bar som tegn på sin værdighed et kostbart kors og en ædelstensbesat medaljon med Guds Moders billede i en sølvkæde. Det snehvide hår var dækket af den høje, sorte baret, de byzantinske munke bærer. Vi bukkede dybt for den imponerende skikkelse.

Abbedens ledsager, en ældre munk, opfordrede os til at tage plads. Vi ville vente, til abbeden havde sat sig, men i Orienten er gæsten højt æret, og det var abbeden, der ventede. Vi overrakte nu den anbefalingsskrivelse, vi havde med fra ærkebiskoppen af Athen,

og munken læste den højt, mens abbeden iagttog os. Hans blik var venligt, men syntes at se én helt ind i sjælen, så man følte sig skamfulde over dens verdslighed.

Disse ærværdige munke, som, længe før man selv blev født, havde forladt Verden og vendt sig mod Himlen, var præget af visdom og uskyld.

Vi forklarede abbeden, at vi ønskede at fortælle Vestens kristenhed om Athos, hvor Østens kristenhed var blevet så trofast bevaret århundrederne igennem. Han nikkede velvilligt og sagde, at det sikkert ville være gavnligt, da den yderste dag ikke mere var så forfærdelig langt borte. Han talte om den yderste dag med den naturlige selvfølgelighed, hvormed man taler om en dato i den nærmeste fremtid. Og den kendsgerning, at en eller anden vanvittig atomfysiker måske i morgen vil være i stand til at tilintetgøre jorden, gav den stilfærdige bemærkning en vis aktualitet.

En evzon bragte os et glas koldt vand og lidt lifligt syltetøj og derefter en kop mokka med et lille glas urso. Evzonerne er ikke munke, men synodens »politi«; imidlertid består deres tjeneste nu sjældent i andet end opvartning af gæster. De bærer endnu den maleriske græske nationaldragt, som man ser på gamle billeder fra den tid, da lord Byron deltog i grækernes frihedskamp mod tyrkerne.

Da abbeden spurgte os lidt om forholdene i vort land, kunne vi fortælle

ham, at der stadig fandtes kristne hos os, og så gik samtalen over til verdenspolitikken.

Rusland, som i zartiden var den lille klosterrepublikks mægtige beskytter, er nu troens og Kirkens farligste fjende. Abbeden ville gerne høre noget om, hvad den bolschevistiske revolution i Kina betød, og da Alexander var særlig kyndig på det område, kunne han give god besked.

Også Athos-republikken sporer virkningerne af den internationale politik. I sin ungdom var abbed Nicardos tyrkisk undersøgt. I dette århundredes krig har de engang så rige klostre mistet størstedelen af deres ejendomme i Rusland, Rumænien, Bulgarien og i selve Grækenland. Men det er ikke de verdslige traditioner, munkene på Athos søger at bevare. Det er overleveringen af den tro, som har været dem betroet siden den sidste byzantinske kejser, Konstantin den Ellevtes, dage. For fem hundrede år siden erobrede tyrkerne Byzanz, men på Athos har dens fromhed overlevet det tyrkiske verdensrige.

Vi fik en skrivelse fra den hellige synode til de forskellige klostre, som blev opfordret til at vise os gæstevenskab som brødre i Kristus; skrivelserne var forsynet med det gamle stempel, som bærer billedet af Panagia, Guds Moder. Da abbeden forlod os, løftede han den højre hånd til velsignelse. Og så fulgte munken os til klosterporten. Audiensen hos den store fortid var forbi.

To unge piger søger husplads

Som obligatorisk forberedelse til St. Josefs Sygeplejeskole søger en fransk (20-årig) og en finsk (22-årig) ung pige plads i et hjem, helst med børn, i eller nær København senest til 1. oktober. De er katolikker, taler svensk og skal lære dansk. Skolen forlanger 3 aftener ugentlig i aftenskole. Almindelig pigeløn og bolig ønskes. Henvendelse til pater O. J. Ballin, nu: Valby Langgade 117, København Valby. Telf. 30 11 55.

Academicum Catholicum:

Lørdag d. 20. september kl. 20 pr. Rusmodtagelse i Munkekælderen, Universitetet. Tilmelding til sekretæren Nina Scocozza, Helgolandsgade 8, Kbhvn. V, må ske senest den 14. september.

Mandag den 22. september kl. 20 pr. i Newmanstuen, Sct. Kjeldsgade 3. — Studiekredsen Interpretatio. Grundbog: H. Schlier: Mächte und Gewalte im Neuen Testament. Questiones disputatae nr. 3. Herder, Freiburg.

En ærværdig gamling fra Athos.

Katolsk Aftenskole

»DEN BLÅ MANDAGSKLUB«

starter mandag den 15. september med et kursus i BARNEPLEJE, strækkende sig over ca. 10 dobbelttimer + hyggeaftener. Kursus vil blive ledet af skolesundhedsplejerske Gudrun Spang-Thomsen og finde sted på centralskolen, Nørrebrogade 27 C, i lærerværelset mandage fra kl. 19—21. — Første gang mandag den 15. september kl. 19.

Enhver ung pige mellem 16 og 20 år er velkommen!

Nærmere oplysninger hos fru Plate Petersen på telefon FAsan 2718, bedst mellem kl. 9 og 12 — eller kom blot!

Tyskland —

(Sluttet fra forsiden)

i verden.« fremhæver de tyske biskopper. »Atter og atter jages menneskeligheden op af angsten for en ny krigsrædsler.« Kirken vil derfor ikke høre op med at vække nationernes og deres ansvarlige lederes samvittighed, så at de sætter al kraft ind på at skabe en »varig, holdbar international fredsordning«. Katolikernes ubrødelige enhed i det splittede Tyskland betegner de tyske biskopper som en af de største oplevelser, som deltagerne i den nylig afholdte 78. katolikkongres i Berlin tog med sig hjem.

Hyrdebrevet kommer derpå ind på farerne ved den dialektiske materialisme og dens principielle nægtelse af Gud samt på den praktiske materialisme. »I store dele af vort fædreland praktiseres den dialektiske materialisme og den dermed forbundne tiltagende ateisme målbevidst som den fremherskende form i stats- og samfundslivet. De troende kristne befinder sig i den allerstørste samvittighedsnød og må på grund af deres tro ofte påtage sig de allerstørste trængsler.« Men også den af mange troendes praktiske materialisme er i direkte modstrid med Guds orden.

Biskopperne retter en indtrængende opfordring til de troende om at bede om, »at kirken i alle lande verden over må få frihed til frit at opfylde sin mission, at modsætningerne nationerne imellem må mildnes, at Gud må forskåne verden for en tredje verdenskrig og i sin godhed stå den splittede tyske nation bi. Den bedende tillid til Guds forsyn må dog ikke være en slags sovepude for vor træghed, hvor vi slår os til ro, men derimod en anledning til, at vi vågner op og handler i overensstemmelse med Guds vilje. Bøn på rette vis nøder til kristen dåd!« (KNA)

KATOLSK BØRNESTÆVNE I TRØRØD

Søndag 7. september

for børn fra de katolske skolars 4. og 5. klasser. — S-tog fra København til Holte kl. 8,50, bus fra Holte kl. 9,28.

Program: Kl. 10: Messe. Kl. 11,30: Frokost. Efter frokost leg i skoven. Kl. 13,30: Konkurrence. Kl. 14,30: Biskoppen ankommer. Derefter spisepause. Kl. 16: Procession. Afrejse fra Trørød kl. 17,25, fra Holte kl. 17,58.

Tilmeldelse gennem skolerne.

Komiteen.

URBI ET ORBI

»Kirken forbyder ikke videnskabelig forskning«

»Osservatore della Domenica« om
fundene i Grosseto

Kirkens lærerembede forbyder ingenlunde, at spørgsmålet om menneskets udvikling bliver genstand for forskning og diskussion i overensstemmelse med udviklingen indenfor videnskab og teologi. Den katolske tro forpligter os kun til at holde fast ved, at menneskesjælen er skabt af Gud. Exegesen har iøvrigt aldrig nogen sinde lært, at mennesket er blevet skabt for 6000 eller 7000 år siden. Med disse ord og med henvisninger til og kommentarer fra de pavelige encyklikaer besvarer det ikke-officielle Vatikanerugeblad »Osservatore della Domenica« i sidste uge en henvendelse fra en læser, der med anledning af de seneste og for tiden af videnskaben meget om diskuterede fund af et skelet til et såkaldt »fortidsmenneske« i Grosseto (i Italien) hævder, at det i overensstemmelse med hidtidig religiøs anskuelse er umuligt, at der har levet mennesker på jorden for over 6000 år siden. »Osservatore della Domenica« hævder i den forbindelse, at de første kapitler i Genesis er affattet i et meget enkelt, billedrigt sprog og ikke må betragtes som historiske. De dér anførte tal har i århundredernes løb gentagne gange måttet korrigeres. Allerede pave Leo XIII har i sin encyklika »Providentissimus Deus« af 1893 overladt til videnskabsmændene at løse spørgsmålet om det menneskelige legemes udvikling. Også Pave Pius XII har først og fremmest i encyklikaen »Humani generis« taget direkte og indgående stilling hertil. Kirkens lære har ikke ændret sig i forhold til fortiden, men er derimod blevet mere fuldkommen og forbedret. Behandlingen af udviklingslæren — for så vidt det drejer sig om oprindelsen til det menneskelige legeme, der kan være fremkommet af en i forvejen bestående materie — må imidlertid behandles med den fornødne alvor og det nødvendige mådehold, og de grunde, der taler for eller imod denne lære, må vejes omhyggeligt. (KNA)

Blind bliver viet til præst

Den første blinde præst i Amerika — den tredje i hele verden — er for kort tid siden blevet viet i Uruguayana i staten Rio Grande del Sul. Luciano Brod er 32 år gammel. Han mistede det ene øje allerede som barn, det andet under de teologiske studier. Efter at have lært blindeskrift anmodede han Rom om tilladelse til at fortsætte de teologiske studier, hvad Paven gav ham lov til. (KIPA)

Første jugoslaviske pilgrimstog til udlandet efter krigen

200 jugoslaviske pilgrimme ankom sidste uge til Lourdes. Det er det første jugoslaviske pilgrimstog til udlandet efter krigen. (KNA)

Flertal i Østrig imod lettere adgang til skilsmisse

Flertallet af østrigere er imod en letelse i adgangen til skilsmisse! Dette er resultatet af et rundspørge, der er foretaget af det østrigske Gallup-institut blandt et repræsentativt tværsnit af Østrigs befolkning. Resultatet af rundspørgen er imidlertid — når man tager alle de principielle forbehold, som altid er knyttet til slige rundspørger, i betragtning — særdeles bemærkelsesværdigt. Kun 13 af 100 forespurgte gik ind for lettere adgang til skilsmisse, 25 procent var tværtimod imod lettere adgang, og 15 procent var af den mening, at skilsmisse slet ikke burde være tilladt. De øvrige gik ind for bibeholdelse af de gældende bestemmelser, med undtagelse af 2 procent, der »ikke havde nogen mening«.

Opdelingen af de afgivne stemmer mellem mænd og kvinder giver kun relativt små udslag fra de nævnte gennemsnitstal. For mændenes vedkommende gik 22 % ind for strammelse af adgangen til skilsmisse og 12 % for forbud, medens 15 % var for lettere adgang. Af de forespurgte kvinder udtalte 28 % sig for at stramme adgangen til skilsmisse, medens 18 % gik ind for principielt forbud mod skilsmisse og kun 11 % udtalte sig for lettere adgang. Også opdelingen i aldersgrupper gav nogenlunde tilsvarende slutresultat. (KNA)

APROPOS

(Sluttet fra side 411)

han udsendte i 1954 i anledning af, at »Kirkernes Verdensråd« holdt deres årlige generalforsamling i Evanston, en forstad til Chicago, hvor kardinal Stritch dengang residerede. Kardinalen gav i sit hyrdebrev udtryk for det katolske standpunkt overfor »Kirkernes Verdensråd« og udtalte bl. a., at den enhed, som Kristus har skænket sin kirke, står urokkelig fast, og det er derfor, at kirken ikke kan tillade sine børn at deltage i konferencer og diskussionen, der går ud fra den forkerte antagelse, at katolikkerne også stadig søger efter Kristi sandhed. Den romersk-katolske kirke vil aldrig kunne billige, at man blot betragter den som en af de mange mulige former for Kristi sande kirke; den er og bliver nemlig, hvad den altid har været, Kristi eneste og sande brud.

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

14. SEPTEMBER 1958

NR. 37

ATOMET - OGSÅ ET MORALSK PROBLEM

Videnskaben skal og må tjene fredens sag

»De Forenede Nationers II. Internationale Konference for fredelig Udnyttelse af Atomenergien« i Geneve vil kunne få allerstørste betydning for løsningen også af menneskehedens åndelige og moralske problemer«, udtalte den Hellige Stols delegerede i Geneve, professor, pater Theodore M. Hesburgh CSC, i et interview med Deres korrespondent. Professor Hesburgh, der er rektor for det katolske Notre-Dame-Universitet i South Bend (Indiana) og som tillige er medlem af videnskaberens råd i USA og det Internationale Atom-bureau i Wien, udtaler endvidere, at konferencen i Geneve ganske vist udelukkende behandler videnskabelige spørgsmål og problemer i forbindelse med den tekniske udnyttelse af atomenergien, men da den fredelige anvendelse af atomspaltningen og fusion er det vigtigste og det mest brændende problem for menneskeheden idag, har drøftelserne i Geneve også den største betydning for moralsk og åndeligt fremskridt. Det er et eminent moralsk spørgsmål, om hvorvidt fremskridt på atomforskningens område og atomudnyttelsen vil føre til menneskehedens vel eller til dens ruin og ødelæggelse.

Den Hellige Stols delegerede kom derpå ind på spørgsmålet om misforholdet mellem den lille kreds af atomfysikere og teknikere — disse specialister, i hvis hånd den praktiske afgørelse først og fremmest ligger — på den ene side og den brede offentlighed på den anden side, der idag ikke forstår hverken de videnskabelige problemer og ej heller eksperternes fagsprog og af den grund er opfyldt af den allerstørste mistillid overfor atomet. Det er stadig — erklærer prof. Hesburgh — en relativ lille kreds indenfor videnskaben, der har gjort opdagelserne og som har ført an i udviklingen. Men denne lille gruppe indenfor atomforskningen drøfter idag i Geneve den fredelige udnyttelse af atomenergien til bedste for menneskeheden. Atomeksperterne drøfter

fredsproblemer, derfor kan de øvrige mennesker ganske roligt skænke den deres tillid.

Pave Pius XII har atter og atter i tale og skrift indtrængende krævet denne fredelige udnyttelse af atomenergien, sluttede pater Hesburgh. Han har udtrykkeligt fremhævet forpligtelser til at udnytte atomspaltningens energikilde til menneskehedens vel. Det er derfor både ret og rimeligt, at den Hellige Stol er repræsenteret på konferencen i Geneve ved en delegation og ikke blot ved observatører. De kristne og vor hellige kirke er i stand til — ud fra den medansvarlighed, som de er i besiddelse af med hensyn til at forme verden — at yde et ganske afgørende bidrag også på dette område. (KNA).

(Se iøvrigt artiklen: *Atomenergi mod sult og nød* inde i bladet).

PAVELIG ENCYKLIKA TIL KINA

Det forlyder i begyndelsen af indeværende uge på sædvanligvis velunderrettet hold i Rom, at der en af de nærmeste dage kan ventes udsendt en pavelig encyklika til biskopper og troende i Kina. Encyklikaen er dateret apostelfyrsternes fest (29. juni) og skal være omkring 2500 ord.

I denne forbindelse udtaler ledende (Stulles på bagsiden)

Kayser og Lewkovitch ved musikfestspillene i Oslo

Ved de skandinaviske musikfestspill, der indledtes i Oslo 10. september, opføres bl. a. værker af Leif Kayser og Bernhard Lewkovitch. Pastor Kayser er repræsenteret med en orgelkomposition »Meditation over Dies Irae«, medens organist Lewkovitch får ur-opført en »Messe for blandet kor og elleve instrumenter«.

ATOMENERGI MOD SULT OG NØD

Kirkens autoritet

Med præsteflip i Moskva

Cypern - en krudttønde

Korsets Ophøjelse

Aftenskole for religion og kultur

Overnaturlig helbredelse i Lourdes bekræftes

Det medicinske bureau i Lourdes har udsendt meddelelse om, at helbredelsen af Lydia Brosse efter en pilgrimsfærd til Lourdes i oktober 1930 må tilskrives overnaturlig karakter og at den er blevet bekræftet af biskoppen af Coutances, mgr. Louis Guyot.

Lydia Brosse fra departementet Var i Sydfrankrig havde i oktober 1930 deltaget i en rosenkransvalfart til Lourdes. Hun var dengang 41 år gammel, led af åben tuberkulose i de indre organer samt i knoglerne og havde hyppige blødninger. De senest atten måneder inden pilgrimsfærdens havde hun kun kunnet ligge på maven, var yderst følsom for smerter og vejede kun 78 pund. På vejen til Lourdes havde lægerne endda næret stor bekymring for, om hvor vidt hun overhovedet ville være i stand til at nå målet. I Lourdes bestændede man den syge med vand fra piscinerne, men nogen umiddelbar bedring havde der aldeles ikke været tale om. Først efter at have passeret Toulouse på tilbagevejen begyndte den syge at føle sig bedre. Ved ankomsten til Carcasson var de åbne sår næsten lægt, i Narbonne kunne Lydia Brosse spadserer rundt i toget og spiste nu med god appetit. I Saint-Raphael steg hun af toget og kunne nu gå uden besvær. I løbet af de følgende uger tog hun så 26 pund på.

I året efter kunne lægerne ved det medicinske bureau i Lourdes konstatere fuldstændig helbredelse. I januar 1947 flyttede Lydia Brosse til Coutances, hvor hun stadig arbejder som sygeplejerske.

*

I 1955 foretog hun en takkevalfart til Lourdes i anledning af 25-året for sin helbredelse. 13 læger konstaterede 5. oktober 1955, at hendes helbredelse var uforklarlig fra medicinsk synspunkt, og nu, 6. august 1958, har biskoppen af Coutances erklæret, at det drejer sig om en overnaturlig helbredelse. (KNA).

MUNKE MØLLES GLUTEN

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 <i>Robert Hansen</i> Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER Murermester Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiønshjem</p>	<p>KBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Reserveret</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damso 2043 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p>FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold Amaliegade 27, Tlf.: Central 799 København K Teleg.adr.: Forskjold</p>
<p style="text-align: center;"> HANDELSBANKEN <i>- den moderne bank med de gode traditioner</i> </p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva *408</p>
<p>Odense</p>	<p>Horsens</p>	
<p>Sophus Larsen & Søn 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød Albanigade 39 . Telefon 4895 Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Edvard Petersen Kul . koks . brændselolier HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>Støt annoncørerne</p>
<p style="text-align: center;">Vejle</p>		
<p> Leverandør til Sct Maria Hospital <i>Raadhusstorvet</i></p>	<p>Hvidehus Boglade Kai Jensen & Poul C. Thim Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>A-S P. C. NIELSEN Vejle Mineralvandsfabrik Telefon 121, 205 Leverandør til de katolske Institutioner</p>

ATOMENERGI MOD SULT OG NØD

Atomenergien — eller måske rettere sagt: frygten for, at atomenergien skal blive misbrugt — er til stadighed det stående samtaleemne i den offentlige diskussion. Det er, som om menneskeheden er blevet stillet ansigt til ansigt med et frygteligt spøgelse, med en fremtid, der er ladet med skræk og rædsel. Ja, det er endnu værre; menneskeheden opdager pludselig, at den praktisk talt befinder sig midt i en »kold atomkrig«. Der er ganske vist endnu ikke kastet atombomber ned over vore byer og der er ikke bragt atomskylt i stilling mod fjerne fjendtlige mål — så vidt vi da ved. Men i dagspressen kan man aller og aller finde omtaler og beregninger af, hvilken rækkevidde dette frygtede våben disponerer over. I øst og vest eksperimenterer man fortsat med denne ødelæggelsesenergi, og forsøgsekspllosionerne synes efterhånden at udarte sig til en slags taktiske våben, hvormed man søger at indgyde modstanderen ny skræk og ny angst med de seneste fremskridt på dette område. Og hvad er det så for et »fremskridt«, der lager sigte på at nå en større og større grad af ødelæggende kraft!

De Fornede Staters og Storbritanniens samtidige bebudelse af, at de vil opgve atomhemmelighederne samt den gode vilje, som Sovjetunionen tilsyneladende viser i samme retning, lader håbet spire frem om, at II. Internationale Konference i Geneve for fredelig anvendelse af atomenergien, må føre til det resultat, som det desværre ikke lykkedes I. Konference at nå til i 1955, erklærede Radio Vaticana ved konferencens åbning nu i sidste uge.

Atomenergien giver menneskeheden grund både til håb og frygt. Menneskeheden kæmper derfor idag med alle til rådighed stående midler for at afværge den dødelige fare, som atomanvendelsen til krigeriske formål indebærer og til gengæld ønsker man at udnytte de uhyre muligheder, som atomkraften rummer til fredelige formål, først og fremmest med henblik på bekæmpelsen af sult og nød i verden. Lykkes det ikke nu at komme til en fredelig forståelse mellem nationerne, så vil atomenergien vedvarende stå som en trussel, med en janusansigt, der på den ene side lyser af velsignelse, medens den modsatte side maler rædselen frem.

Allerede under krigen — det var i egyndelsen af året 1943 — henledte or Hellige Fader, Pave Pius XII, al-tenhedens opmærksomhed på, at tomspaltningen — for så vidt den kulle udvikle sig i form af en eksplo- ion — »ikke blot vil fremkalde en derst farlig katastrofe på selve det ted, hvor den sker, men også for den anske verden«. Ikke desto mindre ka- tededes to år senere den første atom- ombe over den japanske by Hiroshi- ra og krævede ifølge japanske kilder enved 260.000 ofre i menneskeliv. Og Pave Pius XII er ikke hørt op med fter krigen at advare mod misbrug f denne atomenergi. I talrige radio- udskaber til mennesker over hele loden, i taler og henvendelser til vi- enskabsmænd af alle nationer og ra- er, til organisationer og sammenslut- inger af enhver art, har han aller og fter fremsat de mest indtrængende dvarsler. I februar 1948 udtalte han, t en moderne krig, der tager tekni- ens enorme fremskridt med i øde- æggelsens tjeneste, vil og må blive lige mere frygtelig end nogensom- elst tidligere krig. I december 1950 remhævde han i en encyklica, at de noderne våben — der er udtænkt til ilt andre formål — ikke blot vil øde- ægge selve de krigsførende tropper, nen tillige også rive civilbefolkning-

gen, kvinder, børn, gamle og syge med sig i døden, og han opfordrede påny menneskeheden til at »standse tve- dragt, bilægge uoverensstemmelser og genoprette den sande fred«.

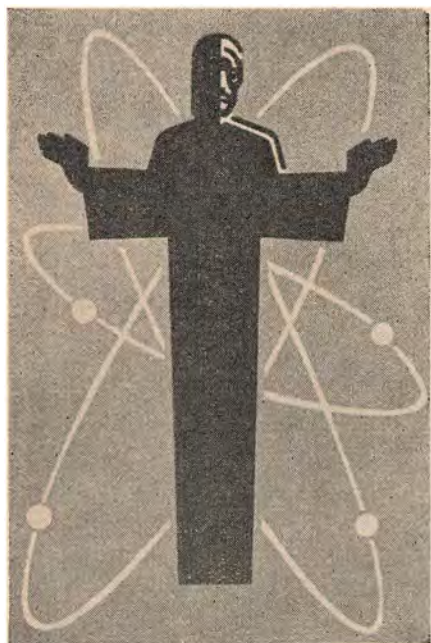
I sit julebudskab 1951 besvor Pave Pius XII påny menneskeheden til at drage omsorg for, at de moderne vå- ben med deres »uhyrlige grusomhed« aldrig må komme til anvendelse og at nationerne måtte nå frem til enig- hed om en almindelig afrustning, der — såfremt den skulle være af varig betydning — måtte være ledsaget af afskaffelsen af had, begærlighed og umådeholden trang til at gøre sig gældende. »Hvornår vil det dog ske?« spurgte Pave Pius XII i sit påskebud- skab 1954 — »at verdens vise stiller de beundringsværdige opdagelser, der er skænket os af materiens hemmeli- ge kræfter, udelukkende i fredens tjene- ste, for derved at skænke menne- skene kraftkilder til rimelig pris og dermed formindskede nøden og udjævne den ulige fordeling af råstofferne og arbejdsmulighederne og dermed åbne nye muligheder?« Han advarede mod de katastrofale følger af radioaktive udstrålinger, mod forpestelsen af lan- de og have, mod de uoverskuelige bio- logiske konsekvenser, der vil kunne indtræde, enten på grund af mutatio- ner i kimene eller mikroorganismernes

eller ved den uberegnelige virkning, som en vedvarende radioaktiv indfly- delse kan forårsage på større organ- ismer, menneskene indbefattede og på deres afkom. Han rejste krav om, at »atomkrigen, den biologiske og kemi- ske krig må blive forhindret gennem internationale overenskomster«. Og i sit påskebudskab 1955 beskæftigede Paven sig påny med den stigende fare for radioaktiv forpestelse af hele atmosfæren. Han rettede en indtræn- gende appel til statsmænd over hele verden, at de ansvarlige på begge klodens halvdele »med ærlig beredvillig- hed må slutte overenskomster til frem- me af varig forståelse, som kan sikre freden, indlede en afrustning og såle- des skåne menneskeheden for en ny krigs ødelæggelsesværk.« Og endelig anviste Pave Pius XII i sit julebudskab samme år de praktiske skridt, der er nødvendige for opnåelse af dette mål. Han krævede, at alle jordens stater indstillede deres eksperimenteren med atomvåbnene, gav afkald på anvendel- se af disse våben og underkastede sig en almen kontrol med rustningerne. »Vi tøver ikke med at hævde,« udtalte Paven, »at det må være en samvittig- hedspligt for nationerne og deres re- geringer at gøre disse tre punkter til genstand for en international over- enskomst.« Han understregede, at der ved eksperimenterne med atomeksplo- sioner allerede var skabt »en højst farlig situation for mange væseners fortsatte eksistens« og mindede om, at der i en atomkrig ikke ville blive nogen sejrherre, »men kun en utrøste- lig menneskehed, der i fortvivlelse vil skue ud over den katastrofe, som den har sit eget vanvid at takke for«. Op- fyldelsen af de nævnte tre fordringer vil derimod betyde lige sikkerhed for alle nationer. I sit påskebudskab 1956 kaldte han kaprustningen hos begge parter for »et kapløb hen imod afgrunden« og »en mord- og selv- mordsbetonet dårskab«. I sit julebud- skab gjorde han sig til talsmand for en styrkelse af de Fornede Nationers autoritet, som ene vil være i stand til at opnå de enkelte nationers forplig- telse til afrustning samt til at give af- kald på fremstilling og anvendelse af atomvåben og at forlene denne for- pligtelse international retslydighed. Overholdelsen af sådanne overens- komster må sikres ved et stående kon- trolsystem, udtalte Paven. Og enhver nation kunne bevidne »sin oprigtige vilje til fred« ved at underkaste sig denne kontrol.

»I stedet for den unyttige forødel- se af videnskabeligt arbejde og produktion samt af materielle midler til forberedelse af en sådan katastrofe, hvis umiddelbare og uhyre skader og ukendte biologiske eftervirkninger for alle levende væsener ingen er i stand til at forudsige, i stedet for dette frygtelige og kostbare kapløb, burde alle nationers ansvarsbevidste ledere føle sig moralsk forpligtet til at forfølge det ædle mål at stille denne energi i menneskeheden til tjeneste,« erklærede Pave Pius XII i sin tale til påske 1957, og samme år, til jul, erklærede Paven i forbindelse med spørgsmålet om atomenergien, at det synes, som om

fremskridtet ligesom lokker nationerne til ganske blindt at negligere åbenlyse farer og ikke at gå af vejen for anselige tab. »Det er, som om man slet ikke bemærker, hvorledes udviklingen og anvendelsen af mange ny opfindelser til rent militære formål medfører langt større ulemper eller skader end fordele, det være sig også af rent politisk natur.« Paven beklagede, at så mange værdier, så megen arbejdskraft og kapital blev unddraget anvendelse til gavn for menneskeheden. »Dømmer man realistisk, så har den nuværende kappestrid mellem nationerne i den hensigt at vise deres respektive formåen på rustningsfremskridtets område, ganske givet frembragt visse nye »tegn på himmelen«, men tegn, der dog snarere er udtryk for hovmod og stolthed, og som åbner ny afgrunde på jorden og kun frembringer næring til had og forbereder ulykker«.

Det har med andre ord ingenlunde skortet på advarsler, formaninger og forslag. De er allesammen gennem radio og presse blevet publiceret ud til de fjerneste afkroge af verden. Men alle forsøg på at komme til enighed i afrustningsspørgsmålet er hidindtil strandet på et »njet« fra øst. Pave Pius XII har så sent som i april sidste år endnu engang henstillet til videnskabens mænd, de ansvarlige indenfor industri og politik om »med deres hele magt at støtte alle anstrengelser, der tager sigte på at udnytte denne energi til gavn for menneskehedens behov.« Men samtidig må der også gøres alt, hvad der gøres kan, for at nå frem til en afspænding i forholdet mellem øst og vest og dermed bortjage det truende atomspøgelse. Pave Pius XII har i sit

Kristus og Atomtegnet — det var også samlingstegnet for deltagerne i den nyligt afholdte katolikkongres i Berlin.

julebudskab 1955 udtrykkeligt henvist til, at bestræbelserne for freden ikke udelukkende bør bestå i, at man alt efter omstændighederne træffer foranstaltninger til at indskrænke mulighederne for en krig, men at det er langt vigtigere, at man medens tid endnu er søger at udlævne alle modsætningsforhold, der består mellem nationerne og som vil kunne fremkalde en katastrofe. »Statsmændene bør med ganske særlig opmærksomhed hellige sig disse forebyggende bestræbelser, gennemtrængt af en upartisk retfærdigheds ånd og i højmodighed og indenfor den sunde realismes grænser«.

C. D.

16. søndag efter pinse

14. september 1951

TRÆNG DIG IKKE FREM!

Og det er jo lige netop det, som de fleste af os gerne vil: spille første violin og være i første række og sidde på de røde stole!

Men hvorfor er det da nu engang sådan, at nogle sidder foran og andre må nøjes med de billige pladser bagtil? Hvorfor er der nogen, som tjener 80.000 om året, medens andre må nøjes med betydeligt mindre? Hvorfor kan den ene køre rundt i en flot Limousine, medens jeg stadig må trampe rundt på en almindelig dødelig cykel? Og hvorfor er ikke enhver ung pige en hel Lollobrigida?

Lad os imidlertid lige gøre os klart, at det: at sidde foran ikke altid er så ligetil og ej heller altid så rart. En statsminister behøver nu engang ikke at være den lykkeligste mand i verden, fordi han medsam sin familie kan rejse ned og besøge Tito — mon der ikke tit og ofte er fremtrædende personer, der ville ønske, at de kunne smide det hele og få lov at leve i fred og ro? Det er ikke alle dem, der sidder på de røde stole, som har nået deres position blot ved at bruge albuerne, og det er jo nu engang ikke sådan, at en mand, der har mange penge, nødvendigvis behøver at være noget af en svindler. Vor Herre elsker at udstyre menneskene med forskellige gaver. Den ene har en millionær til far, medens den anden kommer til verden i ganske, ganske små kår. Livets start er forskellig for os alle. Den store musiker har som regel noget medfødt, noget, som andre ikke er i stand til at opnå selv ved et helt, langt livs intensiv trænen. Men til gengæld er der så også mange, der når uendelig langt frem ved intensivt arbejde og myreflid.

Lad os derfor være enige om, at ikke enhver kan sidde på første række, og at det ikke altid er lutter lagkage at sidde på første række. Den jævne mand har større udsigt til at ende sit liv i en seng blandt sine egne end diktatoren. Og et liv i fred og ro er dog også noget værd. Men ejer du en indre trang efter storhed, magt og hæder, så søg dog at komme frem ved at præstere noget! Hvad havde Schubert, Mozart og van Gogh ud af deres »storhed« i levende live? Var de måske ikke atter og atter ved at dø af sult? Ville du have styrke til et langt liv igennem at leve på livets skyggeside og dog ikke opgive arbejdet for belønningen? Der er i vore dage alt for mange, der lider af misundelse, og for få, der virkelig kan og vil noget.

Men — til gengæld ville det også være helt galt, om vi i tillid til Vor Herres ord — af ren og skær beregning altid ville opsøge den bageste plads — for bare at virke påfaldende og høste anerkendelse for ydmyghed. Øver man ydmyghed, ja, da skal det være ægte og ikke på beregning. Blandt kristne mennesker kan man atter og atter støde på denne form for skolet hykleri — men et menneske, der bevidst hykler ydmyghed, han vil så sandelig ikke blive ophøjet, når tidens fylde er inde.

Så er der de mennesker, der kaldes til de røde stole. Kan de afslå at indtage de poster, som de kaldes til, kan de afslå det af ydmyghed, fordi de måske skyer arbejde og ansvar? Den, der tager troen på Gud og hans rige alvorligt, han må indtage den første plads, som han kaldes til, ikke for ærens skyld, men for ansvarets. Dette gælder både indenfor Vor Herres kirke og ude i samfundet. Der skal jo nu engang nogen til at være biskopper og statsministre — og de skal bare ganske rolig sætte sig i de rigtige stole og så gøre det dermed forbundne arbejde. Et menneske kan nemlig ganske udmærket være en fremtrædende person og alligevel bevare sin naturlige beskedenhed. Magt kan fordærve et menneske, men den kan også forædle det.

Lad os derfor ganske roligt tage plads på de stole, der bydes os, i den rette rangorden — blot vi gør det i bevidstheden om, at Guds øjne hviler på os. Hvad er nemlig denne verdens store i hans øjne? I hans rige er det kun godhed, kærlighed, ydmyghed, retfærdighed og hellighed, der tæller — og denne vej står jo os alle åben!

Sognepræsten.

KIRKENS AUTORITET

Denne autoritet er fra Guds side tænkt som den gode hjælp i nødens time. Mennesket af idag frembyder jo mange steder et *gådefuldt syn*. I den materielle verden er vi nok de højeste væsener, udstyret med en forskende forstand, der afslører naturens hemmeligheder med forbausende held; udstyret også med en fornøft, der drager sine slutninger ud fra spinkle forudsætninger og når derved til tingenes skjulte årsager, lige meget om de nu findes indenfor eller udenfor den verden, som vi er en del af. Dertil kommer så endnu en så rodfæstet ansvarsbevidsthed, at vi ikke kan løbe fra den.

Men til trods for disse store udmærkelser, der skulle være årsag til lykke og fred, er der tusinder og atter tusinder, for hvem deres eget jeg er blevet en pinefuld gåde. De taler om livets meningsløshed og går i stadig angst, idet de har en fornemmelse, som om de skulle kvæles. For at befri sig for dette kvælertag forsøger de at tilfredsstille deres lykketrang i materialisme og hedonisme eller sanselige nydelser uden dog at finde, hvad de søger.

Hvor ligger årsagerne til denne tragiske tilstand? Jo, grunden er, fordi disse stakler har fuldstændig glemt, at de ved siden af den naturlige opgave, de har her i livet, endnu *har en anden, en overnaturlig*, der er knyttet til den guddommelige nådes liv, og som skal føre til en salighed ved Guds beskuelse, der overgår al naturlig erkendelse. Men ikke blot glemt er det vigtigste af alt, men også ligefrem tabt er den nødvendige forudsætning for den lykke, som vi oprindeligt er blevet skabt for. Fordi det guddommelige liv i os er sat over styr, søger både de højere og lavere kræfter i os hver især sit eget mål uden hensyn til de andre, uden orden og mådehold. Lær for alt gør sanseligheden oprør mod ånden (Gal. 5, 17.). Dette er den dybeste årsag til al den usikkerhed, al den rodløshed og al den angst, der fylder og behersker så mange menneskers sind.

Umådelig trist er denne situation. *Dens mørke viger kun for den ene, som kalder sig selv »verdens lys«*; kun for ham, som i sin afskedstid har sagt: »Jeg er vejen, sandheden og livet« (Jo. 14, 6.); kun for ham, der af profeterne var hebudet som »vor fred«: Jesus Kristus, Guds Søn og Marias Søn. For over 1900 år siden var han synlig her på denne jord for at fuldbyrde sin frelsergerning ved at være vor lærer, vor ypperstepræst og vort offerlam og vor gode hyrde. For han forlod os igen, *overgav han til den kirke*, som han havde bygget på Petrus og de andre apostle, *sin egen opgave og sine fuldmagter*. Med fuldkommen sikkerhed skulle kirken kunne belære os om, hvad der var i vejen med os, hvordan vi egentlig er, og hvorfor vi er blevet så uheldige. Kirken skulle

vide os den vej, der fører ud af den håbløse tilstand, og uafsladelig minde os om det mål, som vi er kaldede til, og som vi skal leve og arbejde for, vel vidende, at »intet øje har set, intet øre har hørt og intet hjerte har fattet, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham« og går hans vej.

Således står kirken med sin autoritet endnu den dag i dag i verden. Den skal bevare, hvad vor slægts Frelser har bragt, og forkynde det i alle lande. Og for at de senere slægtsled ikke skulle være mindre heldigt stillede end de, som havde hørt budskabet om frelse af Jesu egen mund, derfor *gjorde han sin kirke til »sandhedens søjle og grundvold«* (1. Tim. 3, 15.) og udstyrede den med ufejlbarlighedens nådegave. Den strækker sig så langt, som kirkens opgave rækker. Kirken skal bevare og forkynde og forklare Kristi sandhed med iver og trofasthed og uforfærdet forsvare den mod fjenders angreb. Ud over det går ufejlbarligheden ikke.

Ingen af dem, til hvem Herren be troede denne opgave, har svigtet. — *Apostlene* stod frem som Kristi heroldder og fortolkere af hans lære. De forkyndte evangeliet og afviste med styrke alle dem, der ville forfalske Guds ord. Hvor kunne den hellige Paulus

blive skarp mod vranglærere! Den hi stand, der var lovet dem af Herren gennem Gud Helligånd, gav dem en vidunderlig sikkerhed og en urokkelig overbevisning. Efter apostlenes død fortsatte kirken deres gerning, og den har indtil nu altid gjort den erfaring, at Kristus indfrie sine løfter. Han havde jo forudsagt, at helvedes port ikke skulle kunne overvælde den. Det ville have været en umådelig stor triumf for satan, løgnens fader, hvis kirken havde forkyndt en vildfarelse eller noget syndigt som Guds Søns lære. Hvis dette var muligt, var det ord gjort til skamme, som Herren havde udtalt sammen med sendelsen: »*Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og lær. Jeg er hos jer alle dage indtil verdens ende.*« En vildfarelse fra kirkens side ved forkyndelsen af Kristi evangelium er ensbetydende med, at Kristus mangler den magt i himlen og på jorden, som han så højtideligt havde gjort gældende i det øjeblik, han udsendte de tolv.

Da Paulus følte, at hans sidste time nærmede sig, skrev han til Timoteus: »Jeg er vis på, at han (vor Frelser) har magt til at *bevare den skal*, som var blevet betroet mig, indtil dommedag,« Herrens store dag. (11. Tim. 1., 12.). Derfor er også kirken selv sig sin ufejlbarhed bevidst. Lige fra starten overtog den hin kendte formel, som apostelmødet i Jerusalem brugte: »Helligånden og vi har besluttet.« (Apg. 15, 28.). Den gentager disse ord, hver gang den skal afgøre et strids-

„Lønner det sig at bede?“

Tjener det noget som helst formål at gøre en nations skæbne til genstand for forbøn, at bede for en nations ve og vel? Formes nationens skæbne måske af menneskenes fri vilje til selv at træffe de efter deres mening fornødne afgørelser? Er det måske ikke situationen og de mange samspillende faktorer, der skaber og bestemmer dens historie? Det er altsammen ganske rigtigt, men ikke desto mindre ved enhver kristen, at Gud er og bliver den, der er herre over historien! Al menneskets gøren og laden, alle naturens kræfter, er nu engang underlagt hans forsyn. Og om Gud den Almægtige, han, som har skænket menneskene den fri vilje, gælder skriftens ord: Kongens hjerte er som bække i Herrens hånd — han leder det hen, hvor han vil (Ordsprogenes Bog 21, 1.). Selv de mennesker, hvis virke er til ulykke for nationerne, er til syvende og sidst kun redskaber i Guds hånd og må tjene hans planer.

Og da dette er sandt, så lønner det sig også at bede i øjeblikkets trængsler. I bønnen giver vi udtryk for vor tro på historiens herre samt for vor tillid til ham, der holder nationenes skæbne i sin hånd. Det er Vor Herres ønske, at vi medvirker til verdens gang ikke blot ved vor indsats, men også ved vor bøn. De store skikkelser i den gamle pagt frembar på gribende vis i bønnen deres folks anliggender for Gud, og den hellige Paulus siger — opfyldt af Kristi ånd — disse manende ord til os: »Der bør holdes bønner, påkaldelser, forbønner, taksigelser for alle mennesker, for regenter og alle øvrighedspersoner, så at vi må føre et roligt og fredeligt liv i al Guds frygt og ædel tugt.« (1. Tim. 2, 1—2).

Så er spørgsmålet, om vi også realiserer dette vor tros synspunkt. Hvem af os beder vel dagligt om, at kirken må få frihed til overalt i verden frit at kunne opfylde sin guddommelige mission? Hvem af os beder indtrængende om, at modsætningerne mellem nationerne må svinde og at Gud Herren må forskåne os for en tredje verdenskrig . . .

De tyske biskoppers seneste hyrdebrev (Fulda, august 1958).

spørgsmål i tros- eller sædelæren og vil forpligte de troende dertil.

Ufejlbarhedens nådegave, skænket kirken af Gud, giver altså de troende en absolut sikkerhed i livets vigtigste og dybeste spørgsmål. Hverken den menneskelige forstand og fornuft eller læsningen af skriften alene kan yde denne sikkerhed. Til alle tider har filosoffer forsøgt at være vejledere for deres medmennesker, men filosofiens historie er for en beskæmmende stor del de menneskelige fejltagelsers historie. Og ligeledes vidner kirkehistorien om, at fri bibelforskning har ført til den kristne sandheds opløsning.

Dog ikke blot for vor erkendelse skal kirken være en fejlfri lærer i trossager, men den skal også lede vor vilje til vort overnaturlige mål. Dertil har Kristus udstyret sine apostle og derved kirken med en tredobbel myndighed, nemlig myndighed til at lede og styre, til at give love og til at dømme og straffe. Det er en delagtiggørelse i vor Frelasers kongelige myndighed. Derfor optrådte apostlene i menighederne både som lærere og styre, der ordnede alle kirkelige forhold autoritativt. Det er den fuldmagt til at binde og løse, som Herren havde talt om. Dens omfang og rækkevidde er bestemt af hans erklæring: »Som Faderen har sendt mig, således sender jeg jer.« (Jo. 20, 21.). Når kirken altså bruger sin tredobbelte myndighed, optræder og handler den i Jesu navn og på hans vegne.

Nogle eksempler kan vise, hvorledes apostlene forstod deres mester. Uden tøven og vaklen træffer de de forholdsregler, som de skønnede at være nødvendige til menighedernes vel. De pålagde de kristne, der var kommet fra hedenskabet, det kirkebud, at de skulle »afholde sig fra afgudsofferkød og fra blod af kvalte dyr«. (Apg. 15, 29 og 16, 14.). I Pauli breve findes en hel række tilfælde, der viser ham som menighedernes øverste lærer og lovgiver og dommer, der straffer. Han gør det i sin egenskab af Kristi sendebud. Fra Herren kommer hans myndighed, ikke fra menighederne. Og disse adlyder ham, som om det var Herren selv, der havde givet befalingerne.

At disse fuldmagter ikke dør med apostlenes død, men går som en nødvendighed videre i kirkelivet, er en selvfølge. Hvis de skulle holde op, havde Vor Herre nok sagt det. Lige til verdens ende skal Kristi sendebud lære alle folkeslag at holde alt, hvad han havde befaleet apostlene. Hvad gode forældres vejledning og befalinger er for børnenes fremtid og lykke, det samme er kirkens anordninger for de troende på deres vej til det evige mål, nemlig en stor velgerning, en beskyttelse mod fejltagelser og en faktor, der bevirker fremgang og lykke.

Hvis man til fuldkommenhed vil forstå Guds tanke med kirken og dens autoritet, bør man være klar over de vilkår, vi lever under i vor prøvetid her på jorden. Nok er det således, at Gud er den første årsag til alt, hvad vi oplever og møder i livet. Alt kommer fra ham og alt munder ud i hans evige triumf. Det er Guds barmhjertighed

Med præsteflip i Moskva

En slank, sportsstrænet skikkelse, naturlig og fri i sin væremåde — sådan som amerikanere i al almindelighed er — det var det indtryk, som pater John Koster SVD gjorde på mig, da jeg stod overfor ham i »Missionshaus St. Gabriel« i Wien, hvor han gjorde ophold på tilbagevejen fra Moskva, hvor han som den eneste gejstlige havde deltaget i en kongres i anledning af det geofysiske år. Hjemreisen var foretaget via Kiew og Budapest, og nu sad han altså her i Wien hos sine medbrødre, inden han skulle fortsætte hjem til Ghana i Afrika.

Jeg benyttede lejligheden til at få en passiar med denne præst, hvis navn har vandret verdenspressen rundt som følge af hans vellykkede satellit-observationer. Både sputnik'erne og de amerikanske explorer har han observeret, og hans observationer har været genstand for den allerstørste interesse i videnskabelige kredse både i Washington og i Moskva.

Pater John Koster var blevet sendt til Moskva af det geofysiske års nationalkongres i Ghana. Pateren — der tilhører Steyler-konkrekation — arbejder til daglig som professor i fysik ved universitetet i den for et par år siden oprettede afrikanske stat, og samtidig er han studentersjælesøger for de katolske studerende. I Moskva havde han deltaget i den kongresgruppe, hvis emne var radioastronomi, og ikke specielt beskæftiget sig med raketter og jorddrabanter.

Pater Koster har betragtet det som

og retfærdighed, der får det sidste ord i denne verdens gang. Men samtidigt iagttager vi noget for os meget skæbnesvangert: På den ene side gør skabningerne oprør mod deres skaber og højeste Herre. Det er både satan og de mennesker, som han forfører til selvfordulelse. På den anden side danner Gud gennem »Lammets, der blev slået,« og alle dem, der er Lammets brødre, efterfølgere og vidner, en modfront, der skal vinde sejren over det onde i verden. En forbitret kamp udfolder sig på vor jord. Den trækker ud, og den går op og ned. Snart er det den ene part, snart den anden, der bognører en sejr eller et nederlag. Imidlertid er dette kun mellemakt. Den endelige og fuldkomne sejr tilfalder Guds Ord, den evige Faders evige Søn. Af den grund kan allerede nu alle de saligprisede, der dør som Kristi kampfæller og vidner.

I denne meget udviklede og farlige situation er Kristi kirke med hans sandhed og nåde og vejledning den eneste sikre fører, man kan stole på, fordi den er af Gud selv udpeget og autoriseret til at vise vejen til de helige bjerge og Guds evige høliger, hvor den store sejrsfest skal fejres.

F. K.

en selvfølge, at han under hele opholdet i Moskva har optrådt som præst, altså med præsteflip. I den »uniform« har han også deltaget i møderne samt selv holdt en forelæsning om »Radio-stjernernes Szintillation og de magnetiske forstyrrelser ved Ækvator«. I alt havde han tilbragt ni dage i Sovjetunionen. Under opholdet i Moskva havde han hver dag kunnet læse messe i den derværende katolske st. Lud-

wigs kirke, men i Tiflis havde han ikke haft lejlighed til at læse messe, da der ikke fandtes nogen katolsk kirke der. Pateren havde ligeledes deltaget i de forskellige selskabelige sammenkomster, og i øvrigt var han fuld af lovord om kongressen, der efter hans mening virkelig havde ydet en positiv videnskabelig indsats, i hvert fald indenfor den gruppe, som han havde været deltager i. Så vidt han kunne skønne, havde den gruppe, der havde beskæftiget sig med raketter og satelliter, imidlertid tilsyneladende ikke opnået nogen positive resultater, men han mente, at det formentlig skyldtes den omstændighed, at man hverken fra østlig eller vestlig side var interesseret i at fremsætte resultater eller udveksle erfaringer på dette område.

Der var ikke blevet talt politik ved kongressen, tværtimod. Pater Koster havde det indtryk, at man bevidst havde tilstræbt at holde enhver form for politiseren udenfor kongressen. Af samme årsag havde der heller ikke været afholdt de ellers traditionelle modtagelser hos magthaverne i Kreml. Udflugter og ekskursioner fulgte iøvrigt programmet ud. De russiske laboratorier og observatorier, som de havde besøgt, var i og for sig ikke dårligt indrettet, men det havde aldeles ikke været det helt sensationelle. En oplevelse havde de imidlertid haft i nærheden af Tiflis. Her var der planlagt et besøg i et observatorium, der beskæftiger sig med ionosfære-observationer, men da man kom ud til observatoriet — det lå en cirka 70 kilometer fra Tiflis — så blev deltagerne pludselig nægtet adgang, og selv interven-

tion fra præsidenten for det russiske videnskabernes akademi hjælp intet. Pater Koster er af den anskuelse, at der her formentlig foregår rent militære observationer, og at det drejer sig om sputnik-observationer, som man ikke ønsker at delagtiggøre fagfolk i.

På spørgsmålet om, hvordan det kan være, at netop Ghana er et så velegnet sted for satellit-observationer, udtaler pater Koster, at dette i første række skyldes universitetets gunstige geografiske beliggenhed. Det ligger lige ved Ækvator og samtlige satellitter må nødvendigvis krydse Ækvator under deres kredsen omkring jorden. Pater Koster havde som bekendt allerede registreret den første sputnik inden den russiske meddelelse om dens start. Det samme gælder de amerikanske explorerer. Når de starter i Cap Canaveral, ved pater Koster, om satellitten er nået ind i sin bane, inden amerikanerne selv kan konstatere det; thi in-

den man kan observere explorer'en i Californien, har den allerede krydset Ækvator i Afrika.

Det bør i den forbindelse nævnes, at en del af de instrumenter, som pater Koster benytter ved observationen af de kunstige måner, har pateren selv fremstillet — »den slags apparater kan man jo ikke få færdige idag,« erklærer han. Hans universitetslaboratorium er ligeledes ifølge hans eget udsagn særdeles godt udstyret, idet den unge afrikanske stat beredvilligt har stillet større beløb til rådighed for videnskabelige arbejder.

Pater Koster forelæser fire gange om ugen ved universitetet, og den øvrige del af tiden helliger han sig så det videnskabelige arbejde ved udforskning af ionosfæren — egentlig er hans satellit-observationer en slags »bi-erhverv« — samt sine egne afrikaners åndelige ve og vel — for han er jo i første række missionær! M.R.

I korte træk —

Den Hellige Fader modtog i den forløbne uge dellagerne i 7. internationale kongres for klassisk arkæologi. (KNA).

Passionsspilkomiteen i Oberammergau, som varetager tilrettelæggelsen af Passionsspillene 1960, træder i slutningen af september sammen til sit første orienterende møde. (KNA).

Grundlæggeren af JOC — den internationale katolske arbejderungdoms sammenslutning — mgr. Joseph Cardijn, er i øjeblikket på rejse gennem det fjerne østen, hvor han vil informere sig om situationen for den der værende katolske arbejderungdom. (KIPA).

CYPERN -

en krudttønde

Det ulmer stadig under overfladen på Cypern. Fra tid til anden blusser ilden op og kaster sine ildevarslende skyer ud over Middelhavsområdet. Englands fordrivelse af ærkebiskop Makarios af Cypern er overalt i den nære Orient blevet opfattet som en udfordring til den samlede ortodoksi og har fremkaldt en eenstemmig protest.

Den 43-årige ærkebiskop Makarios forener nemlig i sin person ikke blot de funktioner, men også de kvalifikationer, der følger et kirkeoverhovede og tillige en national førerskikkelse, den græske befolknings »Etnark« på Cypern. Ortodoksien i den nære Orient har nemlig indtil dato endnu ikke formået at overvinde den tradition af nær forbindelse mellem kirke og nation, der hviler på det gamle tyrkiske riges forvaltningsprincipper, og englænderne har på Cypern hidindtil gjort alt for at opretholde denne tilstand. Men eftersom øen hidtil ikke har haft et virkeligt indre selvstyre, eksisterer der ej heller et særskilt af de demokratiske partier båret politisk liv — og den græske befolknings eneste talsmand er den græske biskop og etnark af Cypern. Englænderne bebrejder Makarios, at han ikke har søgt at hindre voldshandlingerne mod det britiske styre på øen. Og i virkeligheden var ærkebiskoppen også den eneste personlighed, der ved sin autoritet ville have kunnet gøre ende på terroren, men — siger man i ortodokse kredse på Cypern — en appel fra ham ville kun kunne have givet resultat efter at der var etableret enighed med englænderne. Med hans deportering synes imidlertid enhver mulighed for at komme på talefod samt enhver

form for overenskomst for udelukket.

På Kirkernes Verdensråds møde i Nyborg sidst i august dukkede spørgsmålet om ærkebiskop Makarios's tilbagevenden til Cypern også op, idet plenarforsamlingen havde spørgsmålet om den cypriotiske frihedskamps overhovede på dagsordenen. Fra engelsk side blev der imidlertid ved denne lejlighed rejst indvendinger imod at såvel den græske kirke som nu også verdensrådet beskæftigede sig med denne sag, der efter engelsk mening mere var et politisk end et religiøst anliggende. Professor Alivisatos fra Athen gjorde imidlertid gældende, at kirke og folk danner en enhed i Grækenland og at det var den græske befolknings bestemteste ønske, at den ansatte kirkefyrste fik lov til at vende

tilbage til sin post. Samtidig har også den tyrkiske regering — for at »yde bevis på sin gode vilje« — besluttet at medvirke ved den britiske plan om at pacificere Cypern. Meddelelsen herom blev givet den britiske ambassadør i Ankara af den tyrkiske ministerpræsident Mederes for ganske nylig. Dette betyder dog ikke, at man har opgivet princippet om en deling af den omstridte ø i en tyrkisk og en græsk zone. Men samtidig har ærkebiskop Makarios — fra sit exil i Athen — rettet en opfordring til sine landsmænd på Cypern om »under alle ofre« at bekæmpe den britiske Cypern-plan, som allerede er blevet afvist af Grækenland. Ærkebiskoppen appellerede samtidigt til de Forenede Nationer om at intervenere i konflikten.

Spørgsmålet er således stadig uløst — under gløderne ulmer det stadig på Cypern — og ilden kan blusse op hvad øjeblik det skal være. M.

Nicosia — hovedstaden på Cypern.

KORSETS OPHØJELSE

I året 615 nåede de første opskræmmede efterretninger fra det Hellige Land til Europa: Perserne havde året forud erobret Jerusalem, de havde stukket ild på de herlige kirker, som Konstantin og Helena i sin tid havde rejst, utallige kristne med patriarken Zacharias i spidsen var blevet taget til fange og ført bort, og titusinder var blevet bortsjakret til jøderne som slaver. Det hellige kors — kristenhedens dyrebareste klenodie — var blevet bragt til Persien. Således fortalte efterretningerne fra det Hellige Land.

Og ny jobsbudskaber fulgte efter. Perserkongen Chosroës II erobrede hele Ægypten, lige fra Nilens delta og til katarakterne. Hans hær oversvømmede Kyrene, og han plantede sine sejrssymboler foran Tripolis. En anden hær truede Konstantinopel, og den persiske rigsfane — et skødskind, besæet med adelstene — vajede allerede foran byens mure. Kejser Heraklios bad forgæves om fred, men perserkongen svarede ham blot hånligt: »Ingen sammenligning mellem mig og den romerske kejser, så længe han og hans folk tilbeder en korsfæstet og ikke bøjer knæ for Persiens store guddom, solen!«

I sin fortvivlelse overvejede Heraklios at opgive kejserstaden og gøre Karthago til residensstad, til og med

da Konstantinopel netop hjemsoget af hunger og pest. Men da trådte byens patriark frem for ham, afæskede ham foran alteret i Sofia kirken den ed: at ville leve og dø sammen med det folk, hvem Gud den Almægtige havde sat ham til at vogte. Og så rustede Heraklios sig til den sidste fortvivlede kamp. Efter at have modtaget den hellige nadver påskedag 622 begav han sig til sin flåde, lod Kristi banner gå til tops på det største skibs mast, og drog ud med sin hær mod fjenden. Med unge, uøvede soldater, der imidlertid brændte af hellig iver efter at kæmpe for Kristi sag, gik han til angreb og slog den mægtige perserkonge. Imidlertid belejrede en anden perserhær under anførsel af Sharbaz — der havde slået følge med avarerne, bulgarerne, slaverne og russerne — Konstantinopel, men de formåede ikke at trænge ind i byen. Den samme begejstringens glød, som oplammede hær og flåde, besjælede Konstantinopels forsvarere, og de lod sig ikke betvinge. Og medens fjenden i bølger løb storm på byen, så forsvarerne på murene Pan-Hagia, den hellige Gudsmoder, der værnede om sine børn. Og inden længe måtte resten af angriberne tage

flugten. Kejserens hær trængte videre frem i retning af Mesopotamien, nåede til Tigris, leverede perserne et aldeles ødelæggende slag ved Ninive og forfulgte den flygtende konge ind til hans hovedstad. Rigets stormænd gjorde oprør og satte Chosroës søn på tronen, hvorpå denne lod sin fader tage til fange og sulte ihjel i fængsel.

14. september 628 drog Heraklios så som sejrherre gennem den gyldne port ind i Konstantinopel. Med palmegrene og brændende kærter kom senatorerne og præsterne ham imøde og ledsagede ham ad blomstersmykkede gader til paladset. Næste år drog han med det hellige kors, som han havde fravristet perserne, til Palæstina. Foran Jerusalems mure kom patriarken Zacharias ham imøde, men da kejseren ville til egenhændigt at bringe korset ind i staden, standsede patriarken ham med disse ord: Herre kejser! Din påse kronet af et diadem, medens forlørens bar en tornekronet. Du bærer kostbare sko, men han gik på bare fødder.« Da aflagde Heraklios sine kostbare klæder, tog sin krone og sine sko af og bar således korset, på hvilket Frelseren døde, op til Kalvariaberget. Og siden da fejrer vesterleden med særlig glæde og tak til Herren festen for korsets ophøjelse. *Histor.*

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem!

Ugebladets novelle

De umyndiges røst

»Du ved meget godt, at jeg ikke vil have noget at gøre med skilsmisssager, principielt ikke,« sagde den gamle sagfører. »Men når det er dig, der kommer, Erik, så må jeg vel høre på dig; dine afdøde forældre var jo dog mine bedste venner.«

Og så nikkede han opmuntrende til den unge mand, der sad overfor ham på den anden side af skrivebordet. »I er altså — du og din kone, mener jeg — I er altså fast besluttet på at ville gå fra hinanden efter at i nu er blevet klar over, at I ikke passer sammen. Nå, ja, efter syv års ægteskab skulle man vel sådan set også efterhånden være blevet klar over det. Sådant set er det ejendommeligt, for jeg har altid gået i den tro, at I var så lykkelige!«

»Det har vi også været, onkel, men i den senere tid — —«

»— har I altså været oppe at skændes. Ja, sådan går det jo. Der kan jo altid komme noget i vejen.«

»Hos mine forældre gik det dog altid fredeligt for sig!«

»Ja, så afgjort. De levede faktisk godt sammen. Men det kan jo ikke være solskin hele livet igennem. Sommetider kommer der jo også regnvejre og storm, ja, måske endda skybrud og orkaner — —« Så afbrød han sig selv.

»Men jeg kommer væk fra sagen. Hvad har I egentligt tænkt jer med barnet? Eva bliver snart seks, ikke sandt?«

Den unge mand bøjede forlegent hovedet. »Jeg ville selvfølgelig gerne have Eva, men Bente — —«

»Ja, hun vil vel også have barnet, kan jeg tænke mig. Og nu vil du altså have, at jeg skal hjælpe dig ved gennem et eller andet juridisk kneb at overliste min kollega, som repræsenterer Bente i skilsmisssagen. Ellers agter du at opføre dig pænt: Bente skal beholde lejligheden og møblerne og så videre og så videre. Ja, du er af naturen en large ung mand, fornuftig og ærlig, ikke sandt?«

»Nu må du ikke være ironisk, onkel,« udbrød den unge mand ærgeligt. »Jeg ønsker heller ikke, at du skal lave nogen juridiske tricks. Jeg vil bare have ...«

»— at moderen skal aflevere barnet til dig, ikke sandt?«

»Jamen, hvis Bente beholder barnet, så har det jo ingen far!«

»Og hvis du får det, så har det ingen mor. Og det er da ligeså slemt!« Denne gang talte den gamle sagfører uden ironi i stemmen, tværtimod var han meget alvorlig. »Sig mig engang, Erik, hvad mener du om vi lod Eva selv træffe afgørelsen, om man spurgte hende om, hvem hun helst ville være hos, dig eller sin mor?«

»Er det dit alvor? Det er da noget sludder. Hun er jo alt for lille til at kunne træffe en sådan afgørelse.«

»Fuldstændig rigtigt,« nikkede den

gamle sagfører. »Man skal ikke besvære børn med den slags problemer. Og alligevel er det tit og ofte sådan, at barnet giver et langt klogere svar end forældrene. Jeg har engang tidligere haft et lignende tilfælde som dit, min ven. Det er en årrække siden, nøjagtigere tredive år siden. Men tilfældet er ikke mindre aktuelt. Den historie skal du lige høre! Det er min betingelse for at tage mig af sagen.«

»Jamen, onkel, jeg vil — —«

Den gamle sagfører bragte ham til tavshed med en sigende gestus. »Den gang var det ganske vist moderen, der opsøgte mig, og barnet, som det drejede sig om, var en dreng. Han hed iøvrigt det samme som din broder. Niels hed han, og han var otte år gammel, med andre ord lidt ældre end din Eva. Moderen hævdede, at ægteskabet var uudholdelig og at der ikke var nogen anden udvej end skilsmisse. Hun havde endda drengen med — det var med faderens vidende og vilje — han sad ude i venteværelset, medens hun talte med mig. Jeg husker endnu ord til andet hvad det var, hun betroede mig:»

»Min mand og jeg vi er ingen børn mere, vi er fornuftige mennesker, og vi er sådan set enige i alt med hensyn til skilsmissten. Det er bare drengen, det drejer sig om. Niels holder af os begge to, og vi holder selvfølgelig også begge to af ham. Men naturligvis vil jeg ubetinget have drengen, han er jo lille endnu og det er naturligt, at han er hos sin moder. Jeg er rede til at lade hans fader få ham engang

Det angår os alle-

Stigende kollekt betyder stigende styrke i fælles sag! Og KATOLSKE MENIGHEDSPLEJER er danske katolikkers fælles sag! K.M.s kontor i København har arbejdsfelter over hele landet.

Som stenen ikke kan slibe uden vand, kan K.M. ikke arbejde uden penge — ethvert brev, enhver telefonopringning koster penge, og ofte må der mange breve og mange telefonforhandlinger til i en enkelt sag.

Men ikke kun telefon og porto koster penge; papir, kuverter, vedligeholdelse af de for arbejdet nødvendige kontormaskiner — rammen om arbejdet, kontoret, d. v. s. husleje, lys og varme — alt dette er nødvendigt for at K.M.s arbejde kan udføres til gavn for landets katolikker. Her kunne man også tale om arbejds løn, selv om den kun udgør en forholdsvis lille post, idet kun knap en tiendedel af K.M.s arbejdskraft er lønnet.

At K.M.s arbejde stadig er nødvendigt viser det stadigt stigende antal henvendelser, som tvinger til fortsat glædelig forøgelse af K.M.s daglige arbejde, men del betyder også øgede udgifter.

Tør man regne med landets katolikkers øgede interesse? Kan man regne med forhøjelse af den årlige kollekt, som er et af fundamentene for arbejdet?

At dette arbejde har Hans Excellen-

ce Biskoppens interesse og velvilje har bl. a. givet sig udtryk i tilladelse til afholdelse af KOLLEKT TIL FORDEL FOR KATOLSKE MENIGHEDSPLEJERS ARBEJDE i alle landets kirker søndag den 14. september 1958. Kollektens størrelse vil give svar på disse spørgsmål!

AFTENSKOLE FOR RELIGION OG KULTUR

Forelæsningsrække til supplerung
af de københavnske aftenskoler

I håb om at få en større kreds i tale er initiativ blevet taget til oprettelse af en »Skole for religion og kultur«. Blandt sine lærere tæller den dr. phil. pater H. Roos og dr. theol. pastor Bjørn Højbo, og det er da også disse to doktorer, der i oktober måned begynder forelæsningsrækkerne. — Pastor Bjørn Højbo forelæser over »Religionshistorie«, der gennem en række år har været genstand for hans indgående studier, og pater H. Roos forelæser over et emne, som næppe nogen i Danmark har så stort kendskab til: »Træk af middelalderens liv og tænkning«. Pastor Bjørn Højbo begynder tirsdag den 7. oktober kl. 20, og pater H. Roos begynder mandag den 6. oktober kl. 19. Forelæsningerne former sig som dobbelttimer og varer ved indtil sidst i marts 1959, og de holdes på

Academicum Catholicum

Lørdag den 20. september kl. 20 præ.: Rusmodtagelse i Munkekælderen, Universitetet. Tilmelding til sekretæren Nina Scocozza, Helgolandsgade 8, Kbh. V., må ske senest den 14. september.

Mandag den 22. september kl. 20 præ. i Newmanstuen, Sct. Kjeldsgade 3: Studiekredsen Interpretatio. Grundbog: H. Schlier: Mächte und Gewalten im Neuen Testament. Questiones disputatae nr. 3. Herder, Freiburg.

skolen, Østerbrogade 7 D. Deltagelse i den ene eller i begge rækker kræver tilmelding, og det sker ved, at man enten henvender sig hos skolens portnersøster og beder om et skema eller ringer til ØB 2856 (kl. 8-9 og 18-19). Tilmeldingen må ske inden 30. sept. og er bindende. Hvis skolen opnår anerkendelse i henhold til aftenskoleloven, vil deltagelse kun koste kr. 10 i indtegningsgebyr; ellers betales kr. 5 pr. måned pr. deltager og intet indtegningsgebyr.

Skolen henvender sig ikke alene til katolikker, så det ville være ønskeligt, om man gjorde ikke-katolske bekendte opmærksomme på disse forelæsninger, der på væsentlige punkter vil supplere, hvad der på Københavns mange aftenskoler siges om disse emner.

om ugen, eller endda oftere, dersom han ønsker det. Men min mand mener, at han har ligeså stor ret til Niels. Og det er jo egentlig også rigtigt. Vi har snakket længe frem og tilbage om sagen, og vi er blevet enige om at lade drengen selv træffe afgørelsen. Niels skal selv sige hvem af os, der skal sørge for ham og opdrage ham. Han skal vælge hvem han holder mest af.

Det er vi enige om. Men dette spørgsmål vil vi ikke stille ham, han skal ikke påvirkes af nogen af os. En neutral person skal gøre det.»

Kort sagt, jeg, sagføreren og familiens ven, skulle være denne neutrale person. Moderen opfordrede mig til at kalde drengen ind, og hun gik så selv ud af værelset. Det var det selvsamme værelse, som vi to nu sidder i her. Ganske vist var møblerne dengang flunkende nye. Jeg var lige begyndt at praktisere og var selv en ung og uerfaren mand. Ja, så underholdt jeg mig lidt med drengen, sådan som forældrene havde ønsket det.

Erik så interesseret på den gamle og udbød så: »Hvad sagde drengen?»

»Ja, ser du, det samme spørgsmål stillede moderen også mig, da hun lidt senere igen kom herind, tydeligt nervøs og usikker. Hun spurgte også: »Hvordan tog han det? Græd han?»

»Næ, måtte jeg svare hende. Og så stillede jeg hende et spørgsmål: »Min kære, har De og Deres mand nogensinde forklaret drengen, at det er Vor Herre, der har skænket ham livet?» Hun så forvirret på mig. »Hvorfor spørger De om det? Og så forklarede jeg hende, at drengen ganske alvorligt havde sagt, at enten så ville han beholde sine forældre, dem begge to, for han holdt lige meget af dem begge, eller også ville han sendes tilbage til sin fader i himlen, til Vor Herre.»

Erik begyndte febrilsk at rode efter en cigaret i sin lomme. Og så efter tændstikker. Den gamle sagfører rakte

ham imidlertid begge dele tværs over skrivebordet, og sagde så: »Hør nu, Erik! Den historie skal du gå hjem og fortælle Bente. Eller rettere sagt endnu mere, for historien er nemlig ikke forbi endnu. Jeg må ikke glemme at fortælle, at drengens forældre havde en meget, meget lang samtale med hinanden den aften, og næste dag kome de begge to herop til mig — med hinanden i hånden. De ville ikke skilles. Og de var endda skamfulde over, at de overhovedet havde fået den tanke. Drengen havde nemlig bragt dem i tanker om, hvad de selv helt havde glemt over alle deres dumme skænderier og hvad der nu ellers havde været i vejen. Han, den lille fyr, han havde bragt dem tilbage til fornuftens vej. — Altså, Erik, hovedet op og hjem med dig.»

Den unge mand rejste sig. »Tak, onkel. Tak for historien. Jeg skal snakke med Bente; og — — — Forlegent rakte han den gamle sagfører hånden.

»Og du kan være sikker på, at du ikke får brug for mig mere, i hvert fald ikke i min egenskab af sagfører, vel?» Den gamle mand lagde venkabeligt hånden på den unges skulder og tilføjede så: »De to, som jeg lige har fortalt dig om, de fik næste år igen en lille, og det var igen en dreng. Og han var en slags bekræftelse på, at livet virkelig var værd at leve sammen. Og han — det kan sikkert mere dig at vide det — han blev døbt — Erik. (På dansk ved E. M.)

Køb

DERES
BØGER

i

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

September

14. S. *Det hellige Korsens Ophøjelse* (rød) (1074—110); 2. bøn (i alle Messer): 16. Søndag e. Pinse (710); Hellig Korsens præf. (517).
15. M. *Jomfru Mariæ syv Smertes* (hvid) (1077—111); 2. bøn: St. Nicomedes; præf. (522).
16. Ti. † *St. Cornelius og St. Cyprian* (rød) (1078); 2. bøn: St. Eufemia, St. Lucia og St. Geminianus; alm. præf. (525).
17. O. *St. Frans af Assisis Saarmærker* (hvid) (1079); 2. bøn: Tamperonsdag (717); alm. præf. (525). — Eller:
- (violet) *Tamperonsdag* (717); 2. bøn: St. Frans af Assisis Saarmærker (1079); alm. præf. (525).
18. T. *St. Josef af Cupertino* (1080); (hvid) alm. præf. (525).
19. F. *St. Januarius og Lidelsesfæller* (rød) (1081); 2. bøn: Tamperfredag (723); alm. præf. (525). — Eller:
- (violet) *Tamperfredag* (722); 2. bøn: St. Januarius og Lidelsesfæller ([31]); alm. præf. (525).
20. L. *St. Eustachius og Lidelsesfæller* (rød) (1082); 2. bøn: Tamperlørdag (725); alm. præf. (525). (Ihukommelsen af Vigilien udgaar). — Eller:
- (violet) *Tamperlørdag* (725); 2. bøn: St. Eustachius og Lidelsesfæller ([28]); alm. præf. (525).
21. S. *St. Matthæus, Apostel og Evangelist* (1083—112).

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:
Bredgade 67, København K.
Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.
Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Batersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Holrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Klaverundervisning

Børn — voksne — begyndere — viderekomne — ved pianisten Erik Fogh, statsprøvet musikpædagog, uddannet ved kgl. musikkonservatorium og Georg Vasarhelyi, Strandgade 10. Tlf. AM 180.

UGEBLADETS BOGSIDE

Rejsefører gennem Europas kunstskatte

Wolfgang Stadler: *Führer durch die europäische Kunst* (Herder, 22,80 D-mark).

Trods billedstorme og krige ejer Europa — Gud være lovet — stadig en overdådighed af kunstværker, og i det store Europa-museum er det meget påkrævet, at man har en kyndig og erfaren fører med. En sådan rejseledsager dukker nu op med Wolfgang Stadler: *Führer durch die europäische Kunst*. Og så har det foreliggende værk ydermere et særdeles lungtvejende fortrin frem for hidtil foreliggende bøger af denne art: det er overkommeligt i pris! Et ypperligt billedmateriale — små femhundrede afbildninger, hvoraf over hundrede farvetryk — giver et udmærket tvær-snit af gammel og moderne kunst, og teksten, der ledsager billederne, giver tillige et omhyggeligt og velafvejet overblik over den europæiske kunsts epoker, fra oldtiden og op til vore dage. Bogen kan benyttes med held og udbytte af ung og gammel, af gymnasieeleven såvel som af kunstkenderen. Den er letlæselig og interessant og rummer en sand mangfoldighed af

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestryde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

vigtige enkeltheder. En kunstnerbiografi med 300 navne afslutter bogen. J. B.

Barnas Bønnebog

Barnas Bønnebog (St. Josephs Institut, Oslo).

St. Josefsøstre i Oslo vil sikkert få glæde af den både nydelige og velkomponerede bønnebog, de for nylig har skænket norske børn. I et forord siger biskop Mangers bl. a., at også de voksne vil få megen glæde og nytte af bønnebogen, og det var just, hvad vi selv havde tænkt ved gennemlæsningen, før vi så forordet igennem. Bogen er nemlig skrevet i et dejligt enkelt sprog, men uden at skele til et særligt barnesprog, som børnene jo også selv meget hurtigt vokser fra, og det er meget få bønner, en voksen ikke med glæde gør til sine. Bogens udarbejder har heller ikke været ængstelige for at lægge f. eks. en del af messens kirkebønner i munden på børnene. Skal man endelig kritisere, så må det være de bønner, der er formet som små vers uden at have nogen poetisk værdi. Til gengæld må man tilstå, at de ikke er til at misforstå, hvad mange af de små aftensalmer og lignende, vi gerne lærer vore børn, unægtelig ofte er. (se øverst næste side)

Maskinmester-assistent

med gode fagkondskaber og kørekort søges. Lejlighed kan anvises for ægtepar. Løn efter kvalifikation. Henvendelse efter telefonisk aftale. St. Elisabeths Hospital, København. Central 13.514.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

Sproget er så tæt op ad vort, at meget få danske børn ikke hurtigt vil kunne vænne sig til det, så bogen kan ganske udmærket bruges også her.

Vi lykønsker Norge til den fortræffelige bog og noter med glæde, at også en stormessebog nu er på træpærne hos vort broderfolk. L. H.

KONTAKT-
WEEKENDEN
PÅ ØM
23.-24. aug.

Til denne weekend var der samlet ca. 60 unge fra forskellige hyer i Jylland og på Fyn. Dog fortrinsvis fra Århus og Vejle.

Stævnets formål var i første omgang af kontaktværende karakter, og dernæst for sammen med DUK's landsledelse at fastsætte skoleweekends for den kommende sæson.

Efter spisning af den medbragte mad, var der lørdag aften hyggelig

pejseaften, hvor Knud Aage Nielsen som sædvanlig viste sig fra den ustyrligt morsomme side. — Aftnen afsluttedes efter tebordet i kapellet.

Søndag morgen kl. 8,00 var der efter den reciterede messe med prædiken af pater Dekkers S.J., Århus, morgenmåltid og fritid indtil kl. 10,30, hvor vi under ledelse af pater Dekkers tog emnet »Bønnen plads i vort liv« op til bearbejdning og gennemdrøftelse. Formen at gennemdrøfte tingene i samtale er utvivlsomt god, selvom der sikkert vil blive større udbytte og mere plan, såfremt samtaleformen er tilrettelagt i mindre grupper. Sikkert nok blev de væsentlige problemer om bønnen helyst klart og konkret, ligesom pater Dekkers' tanker og konklusion gav rig anledning og inspiration

til os om at tage vort forhold her op til revision.

Efter middagen var der sportskampe og lebor, og weekenden sluttede med andagt i kapellet. Århus KUK, der har haft det store arbejde med at arrangere — fortjener ros for den fine afvikling. På et møde med repræsentanter for landsledelsen, hvor bl. a. pater Stappers, Vejle, pater Dekkers S.J., Århus, og pater Linde S.J. var tilstede, blev der besluttet i samarbejde med landsledelsen at søge afholdt 3 skoleweekends i Jylland. Nemlig een i Vejle d. 11.—12. oktober. Een i Århus i slutningen af januar 1959 og endelig igen i Vejle i marts 1959. På Fyn vil der ligeledes i løbet af vinteren i Odense blive afholdt 3 skoleweekends.

Aarhus

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

Gør Deres indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

Høilund Carlsen

Aaboulevarde 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

MEIERIET *Vesterbo*

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

Støt annoncørerne

V. Svenstrup . Telefon 21557
Aut. Elektro-Instalatør . Ladestation

Hans Brogesg. 4 . Tletgenspl.
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser

Ring til 22866

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Reserveret

Kød- flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Støt annoncørerne

G. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Næstved

Kul- og Koks Kompagni

Aktieselskab

Ny Havn . Telefon 14 20

Arndt Nielsen Ure og Optik

Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen

Boghandel

Telefon 2525

(2 Ledninger)

Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg

Snedker & Tømrermester

Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818
Leverandør t. de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Videnskaben har genopdaget mysteriet

Omkring 1000 delegerede fra 41 forskellige lande har deltaget i verdenssammenslutningen af katolske studenter og akademikere »Pax Romana« 24. verdenskongres, der netop har været afholdt i Wien. I et budskab til kongressen — oplæst ved åbningen af den apostoliske nuntius i Østrig, ærkebiskop Dellapiane — betegnede Pave Pius XII det som en af denne organisations hovedopgaver netop i vor tid at skulle forsvare de almenmenneskelige anliggende frihed og berettigelse samt at værne frihedens ånd mod misbrug, det være sig af politisk, social eller filosofisk karakter. Ved at opfylde denne opgave viser den internationale »Pax Romana«-sammenslutning, at kirken går den kristne tænkningens fremskridts ærinde, idet den aflægger vidnesbyrd om sandheden. »Jeres handlemåde har den allerstørste indflydelse på samfundet«, hedder det ordret i pavebudskabet, »og jeres kristelige tænkemåde vil være i stand til at gennemsyre samfundet«. Enhver bør gøre sig sit åndelige, sociale og apostoliske ansvar bevidst.

Den sande tro bør vide, at sandhed gør fri og at enhver konflikt mellem videnskab og tro beror på en forbigående misforståelse, udtalte professor Rogier fra universitetet i Nymwegen ved et af kongressens møder i sin forelæsning »Sandheden og frihedens begrundelse«, og tilføjede, at videnskabens klima er undergået en afgørende forandring siden positivismens blomstringsperiode. Videnskaben har i vor tid genopdaget mysteriet, men desværre synes den kristne verden endnu ikke at have erkendt denne genfødsel tilstrækkeligt tydeligt, så at hverken fideismen eller den kortsynede materialisme er forsvundet helt fra os og videnskaben endnu stadig figurerer som religionens arvefjende i den »fromme« litteratur. (KNA).

Katolsk arbejderkongres i Bruxelles

I Vatikanerpavillonens kongressal på Verdensudstillingen i Bruxelles åbnede forrige søndag den Internationale sammenslutning af den katolske arbejderbevægelse sin fjerde kongres, hvori deltog 350 delegerede fra 13 forskellige lande. Den belgiske trafikminister Segers udtalte i sin åbningstale over emnet »Den demokratiske stat og arbejderne« bl. a., at det hører til det sande demokratis væsen, at de underudviklede nationer bliver delagtiggjort i andre landes økonomiske velstand. Arbejderne må beskæftige sig med politik, da ellers politiken sætter sig på arbejderne. (KNA).

URBI ET ORBI

Amerikas katolikker til aktion mod racestriden

Den katolske kirke er ikke til sinds at ville slå sig til ro med den principielle erklæring om alle racers ligeberettigelse for Gud, erklærede jesuitterpateren John la Farge på 1. Katolske Kongres for Raceretfærdighed, der for tiden finder sted i Chicago. Netop i vor tid påhviler det de troende, at medvirke aktivt til udryddelse af alle raceskillende elementer og ikke længere at tolerere forskelsbehandling. Pater la Farge, der er stifter af det amerikanske katolske centrum for raceproblemer, udtalte videre, at den nuværende racesituation aldrig ville være opstået, dersom man blot for tyve år siden havde indledt en aktion mod de da herskende racetendenser. Kirken står midt mellem racerne og har den store opgave med Guds hjælp at forsøge på at rydde alle hindringer af vejen for at gøre ende på den nu rasende racekonflikt. I kongressen deltog omkring 300 videnskabsmænd, der alle har specialiseret sig på racerettens område. (KNA).

35,8 millioner katolikker i USA

Antallet af katolikker i de Fornede Stater i Nordamerika beløber sig nu til 35,8 millioner. Ifølge den nyeste årbog fra det nordamerikanske Kirkernes Nationalråd bekender rundt regnet 104 millioner af USA's 170,5 millioner sig til en eller anden kirke eller et eller andet religiøst samfund, og af disse 104 millioner er ca. en trediedel katolikker.

Den protestantiske kirke tæller i Nordamerika 58,8 millioner medlemmer, den katolske 35,8, den jødiske 5,5 og den ortodokse 2,5 millioner. Omkring en halv million amerikanere tilhører andre religiøse samfund. I det sidste forløbne år er det første gang siden 1945, at tilvæksten for dem, der tilhører et kirkesamfund, ikke har holdt trit med den samlede befolkningstilvækst. (KNA).

KINA (Sluttet fra forsiden)

personligheder i Vatikanet, at situationen for den katolske kirke i Kina må betegnes som yderst kritisk. Det er i løbet af de seneste ti år lykkedes de kinesiske kommunister at skabe en bevægelse, der stadig griber mere og mere om sig. Med tilfredshed peger man imidlertid på, at der foreligger mange

Forsøm ikke det indre liv!

I en tale til deltagerne i den hellige Dominikus' Tredje Ordens internationale kongres, der netop har fundet sted i Rom, fremhævede den Hellige Fader under en audiens for kongresdeltagerne i Castelgandolfo, at det indre liv ikke må forsømmes, men tværtimod også dyrkes netop i vor tid, hvor teknik og organisation synes at være det eneste saliggørende. Bøn og bod er uomgængeligt knyttet til troslevets pleje, så at de troende kan sejre over verden og ikke blive overvundet af den.

Den Hellige Fader — der modtog de ca. 2000 Tredje Ordensmedlemmer i en særlig audiens i Castel Gandolfo — talte på fransk og fremhævede bl. a., at den hellige Dominikus' regler udmærker sig derved, at de med en sand iver går ind for forsvaret for troens renhed. Det samme kræver og venter kirken også i dag af medlemmerne af Tredje Orden. Og med henblik på kongressens emne: »Den hellige Dominikus' Tredje Orden og Katolsk Aktion, udtalte paven, at disse to må arbejde hånd i hånd. Dette gælder især i besvarelsen af råbet efter troen fra nationerne i Afrika, Asien og Sydamerika. Netop Tredje Orden vil kunne yde et uvurderligt bidrag til den katolske aktion: unge menneskers levende styrke og de voksnes erfaringer fra selve livet. (KNA).

Osservatore Romano:

Vær ikke for optimistisk!

»Osservatore Romano« betegner de forslag, der er blevet fremsat på UNO's generalforsamling og som tager sigte på oprettelse af en UNO-politistyrke, som overordentlig værdifulde såvel i politisk som i juridisk henseende. »Politisk bemærkelsesværdig — skriver bladet — er disse forslag, fordi en intervention af en sådan styrke vil være hævet over enhver tvivl og mistanke. Set fra et juridisk standpunkt er forslagene endvidere bemærkelsesværdige, efterdi folkeretten ved en sådan institution sidestilles med indre-statslig offentlig ret. »Osservatore Romano« advarer imidlertid mod uovervejede optimisme i denne sag, eftersom der næppe vil kunne opnås fuld enighed om sagen i UNO — det er jo en af organisationens store mangler — men under alle omstændigheder er forslaget dog et nyt skridt fremad! (KIPA).

bevise for, at flertallet af de katolske biskopper og de troende i det kommunistiske Kina trods alle trusler og tiltrods for, at de tvinges ind i en obligatorisk verdensanskuelsesundersøgning alligevel holder ud i troskab mod den Hellige Stol. (KNA).

Katolsk Ugeblad

106. ÅRGANG

21. SEPTEMBER 1958

NR. 38

INTET MODSÆTNINGSFORHOLD MELLEM DEN KRISTNE RELIGIONS FORSKRIFTER OG FÆDRELANDETS SANDE INTERESSER

Kristenforfølgelsen i Kina står ikke tilbage for de første kristne århundreder
Pave-encyklikaen om kirkens situation i dagens Kina

De biskopper, der hverken er udnævnt eller anerkendt af den Hellige Stol og som måske endda er valgt eller viet i det kommunistiske Kina på trods af en udtrykkelig forordning fra Vatikanet, er hverken i besiddelse af læremyndighed eller jurisdiktionsret. Dette fastslås i den ny encyklika, hvor Pave Pius XII tager stilling til den katolske kirkes situation i Kina. Encyklikaen, der er dateret Apostelfyrsternes fest, 29. juni, i år, og som indledes med ordene »Ad apostolorum principis«, offentliggjordes i Vatikanet forrige mandag. Med anledning af meddelelserne fra det kommunistiske Kina i den senere tid om bispevalg og bispevielse, fastslår encyklikaen, at ingen enkeltpersoner eller grupper af præster eller lægfolk kan tiltage sig autoritet til at vælge og vie biskopper. Denne autoritet tilkommer alene Paven i dennes egenskab af efterfølgeren på apostelfyrsten Peters stol. En vielse, der er foretaget uden den Hellige Stols anerkendelse eller bekræftelse er og bliver en alvorlig forbrydelse mod kirkens enhed. Derfor er den også på ganske særlig måde forbundet med den ekskommunikation, der er forbeholdt den Apostoliske Stol og som rammer enhver, der egenmægtigt tager imod en vielse på slige vilkår eller som meddeler en sådan vielse.

Den Hellige Fader vender sig derpå meget skarpt imod den såkaldte »patriotiske sammenslutning« af kinesiske katolikker, som under påskud af fædrelandskærlighed gør forsøg på at skille de troende fra hierarkiet og som har til formål, at omvende de kinesiske katolikker til den gudløse materialisme. Ikke blot præster og biskopper, men også den Hellige Stol beskyldes for at dyrke imperialistiske planer og tendenser og at udnytte det kinesiske folk. Den »patriotiske forening« forsøger under påskud af for-

svar for den religiøse frihed, at underlægge kirken den verdslige myndighed helt og holdent. Og i bestræbelserne herfor — hedder det i encyklikaen — viger den ikke tilbage for voldsmetoder og terrormidler. Og da disse forbrydelser begås i patriotismens navn, henviser Paven til, at kirken altid har indprentet sine børn den praksis, at man skal give kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er. Der eksisterer intet modsætningsforhold mellem den kristne religions forskrifter og fædrelandets sande interesse. Men dersom de verdslige magthavere pålægger borgerne lydighed i forhold, der alene vedkommer Gud, og til og med hindrer dem i den retmæssige udøvelse af deres religiøse pligter, må de kristne vælge at følge

(sluttes på bagsiden)

Også i Rom

er det »ny skoleår« ved at tage sin begyndelse. Så småt begynder de unge præstestuderende at indfinde sig ved de forskellige studieanstalter og kollegier, og inden længe begynder den daglige vandring til de højere kirkelige læreanstalter. Billedet her viser unge teologer foran »Pontificia Università Gregoriana«.

MENNESKESLÆGTENS ALDER

Kirkestyret

Kan vi opgive „atom-
ængstelsen“?

Der filmes i Vatikanet

I Pauli fodspor -

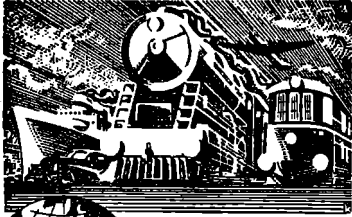
Frihed frem for alt!

Narkotika tilladt, men euthanasi forbudt

Pavetale til farmakologer

I en tale under en audiens for deltagerne i den kongres, som det internationale Collegium Neuro-Psychopharmacologicum netop har afholdt i Rom, udtalte Pave Pius XII i sidste uge, at der principielt intet er at indvende imod brugen af beroligende og smertestillende midler for syge, hvorimod anvendelse af midler, der afskærer bevidstheden, kræver en nøje overvejelse af grunde og følger. Ifald der ikke er noget, som krænker den religiøse og moralske pligt og alvorlige grunde taler for anvendelsen, vil sådanne midler også kunne gives døde, dersom disse er indforstået dermed. Paven fordømte påny meget energisk enhver form for euthanasi, men understregede samtidigt, at en mådeholdende anvendelse af smertestillende narkotika er tilladt, såfremt den syge er indforstået dermed, også selv om døden dermed måtte indtræde

(sluttes på bagsiden)

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

K&K

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
vis à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstads
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermester- og Entreprenørforr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK

Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvissitter
Løsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Ologade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Bergediget Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olog. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Ologade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

Menneskeslægtens alder

Omtrent samtidig har man rundt om i verden fejret 100-året for udgivelsen af Darwins berømte bog »Arternes oprindelse« og fordybet sig i nyhederne om, at en schweizisk palæontolog, dr. Hürzeler i Baccinello ved Grosseto har fundet et fossilt menneskeligt skelet, som efter stedet, hvor det fandtes — et jordlag fra tertiærtiden — anslås til at være 10—12 millioner år gammelt. Det vil i denne sammenhæng være af interesse, også for dette blads læsere, et øjeblik at se på, hvad moderne videnskab siger om menneskeslægtens afstamning og alder.

Endnu for 100 år siden troede man, at det ud fra Biblen lod sig beregne, at jorden — og mennesket — var ca. 5000 år gammel. Det tal kommer man nemlig til, hvis man tager de talangivelser, der står i det Gamle Testamente, bogstaveligt. Allerede St. Augustin havde faktisk advaret mod dette og henvist til, at skabelsesberetningens »dage« nok ikke var egentlige dage, men langt større tidsrum. Men hvad skulle man gøre? Man havde jo dengang ikke andre holdpunkter, som kunne give oplysning om menneskeslægtens alder.

Først i forrige århundrede kunne de historiske og naturvidenskabelige undersøgelser give mere bestemte og sikrere oplysninger om vor jords og dens beboeres historie. Man fastslog, at der for 5000 år siden allerede fandtes højtstående kulturer i Ægypten og Indien, at der for 10.000 år og mere siden i istiden allerede havde levet mennesker, at der i flere hundrede millioner år har været levende væsner på jorden, og at jorden selv er mellem 3 og 4,5 milliarder år gammel.

Var altså Biblens tale dermed påvist som usand? Ingenlunde, videnskaben havde kun fastslået, hvad Augustin næsten 1600 år i forvejen havde sagt: at man ikke må betragte den Hellige Skrift som en naturvidenskabelig lærebog, fordi den jo beskæftiger sig med menneskenes frelseshistorie, ikke med deres fysiske historie.

Men hvordan forholdt det sig så nu med mennesket? For 100 år siden skrev Darwin sin bog om »Arternes oprindelse«. Hans hypotese (d.v.s. antagelse, formodning — og dette er den endnu dag dag i dag) går ud på, at mennesket legemligt set har udviklet sig af dyriske forfædre. I hvirveldyrenes mange årmillioner lange udvikling blev for ca. 20 millioner år siden »urmeneskeaben« til. Forholdsvis tidligt udskilte orangutan og gorilla sig fra denne stamme, mens det først var for 10 millioner år siden, at chimpansen udviklede sig af en anden gren på det stamtræ, der begyndte med urmeneskeaben. Af resten af denne gren udviklede sig så sidenhen mennesket. For godt en million år siden finder man »sydaben« (australopithecus), som legemligt allerede virker temme-

lig menneskelig. Men da sikre spor af kultur mangler (brugen af ild og redskaber, kunst o.s.v.), og da disse spor til syvende og sidst må til, for at vi har et virkelig bevis for, at det drejer sig om mennesker, så ved man ikke rigtigt, om »sydaben« endnu var et dyr eller allerede et menneske. Man formodede dog, at den egentlige »mennesketilblivelse« havde fundet sted på et eller andet punkt af denne udviklingsgren. Her så det nemlig ud til, at en entydig, klart tegnet linie førte til det nutidige menneske. Over »urmenesket« (pithecanthropus), som levede for ¼ million år siden førte linien til istidens Neandertaler og videre til det nutidige menneske (homo sapiens), der hører efter-istiden til.

Alt forekom klart og enkelt og beviset. Men videnskaben gik sin gang videre frein og omstødte disse forhastede spekulationer.

I 1872 fandt man i Toscana kraniedelev, som man først tilskrev et abeagtigt væsen fra ældgammel tid. Og da »pithecus« betyder abe, kaldte man det »oreopithecus«. En af schweizeren Hürzeler siden 1949 gennemført mere eksakt nybearbejdelse af disse fund har imidlertid ført til det overraskende resultat, at oreopithecus unu- ligt kan have været en forfader til menneskeaberne (pongiderne). Dertil er dens tandstilling alt for »menneskelig«. Den må derfor føjes ind i rækken af menneskeagtige væsner (hominider). De nyeste fund i Grosseto, som pressen for et par måneder siden beskæftigede sig med, har også bragt et sådant »oreopithecus«-skelet frem for dagen.

Disse opdagelser er så sensationelle, fordi Oreopithecus har den betydelige alder af 10 millioner år. Det er altså ikke »sydaben« fra for 1—2 millioner år siden, der er det første væsen, som bærer menneskeagtige træk. Meget, meget før, for 10 millioner år siden gaves der sådanne væsner. Mennesket må altså i langt længere tid, end man før har troet, have vandret sin egen vej *ved siden* af menneskeaberne.

Videnskaben er altså nu af den formening, at adskillelsen mellem menneske og menneskeabe allerede har fundet sted på »urmeneskeabens« tidlige stadium, omkring 20 millioner år før vor tid. I hele dette ufatteligt lange tidsrum har »mennesket« altså gået sin egen vej, hvor den ikke havde fællesskab med andre nulevende væsner.

Det er absolut et interessant faktum, som tvinger til eftertanke, at videnskaben har set sig nødsaget til stadig at skyde »afgreningspunktet« for den menneskelige udvikling længere tilbage. Det er også et bemærkelsesværdigt faktum, at vi i dag ikke mere tror på, at vi i de fundne hjerneskaller af Oreopithecus, sydaberne (australopithecus), urmeneskene (pithecanthropi- nerne m. fl.) og Neandertaleren ejer

virkelige »aner« til det nutidige menneske (homo sapiens). Alle disse ældre former er snarere repræsentanter for uddøde sidelinier til den gren, som fører til mennesket. Hvordan disse forskellige grene hænger sammen, og om de overhovedet gør det, er endnu et uløst spørgsmål. Forskningen må i hvert fald affinde sig med, at vi fra den menneskelige udviklings ældste tid nok kender en hel række »fætre«, men ingen virkelige »aner«.

Men ændrer alt dette, ændrer menneskets lange »egne vej« noget ved muligheden af, at mennesket dog — legemligt betraget — har udviklet sig fra dyreriget? (Og det er jo dog dette, i Darwins hypotese, der har betydning for verdensanskuelsen, ikke tidspunktet for mennesketilblivelsen). Nej, det ændrer intet i, at vi stadig med mange gode grunde kan tiltræde den anskuelse (ja, rettere sagt, må gøre det, eftersom vi ikke har nogen bedre hypotese), at mennesket legemligt set sandsynligvis (sandsynligvis, ikke med vished) har udviklet sig fra dyreriget. For såvidt kan Darwin altså stadig have ret. Men den viden, vi nu besidder, forandrer den gamle, så indlysende enkle afstammingslære på afgørende vis, eftersom vi ikke mere drister os til at udgive enkle, sammenhængende »menneskelige stamtræer« som videnskabeligt sikre. De fleste forskere tror ganske vist — og med gode grunde — stadig fast på, at menneskets legeme har udviklet sig fra dyreriget, men alligevel er det et faktum, at den moderne videnskab *ikke ved*, hvordan, hvor og hvornår mennesket er opstået, som G. Heberer, der er en fordomsfri, fuldt kompetent fagmand og repræsentant for afstammingslæren, har sagt.

Denne tilståelse af ikke-viden er ingen skam. Den røber tværtimod et højere videnskabeligt niveau end påstande om, at alle problemer foreligger løst.

Hvad ved vi altså om menneskeslægtens alder og opståen? Trods oreopithecus ikke meget mere, end at den egentlige mennesketilblivelse formodentlig har tildraget sig for ca. 1 million år siden på »sydabernes« tid, selv om også den legemlige udvikling af mennesket igennem måske 20 millioner år har gået sin egen vej. Menneskets »dyriske forfædre« må man naturligvis endnu ikke kalde »mennesker«, heller ikke på et tidspunkt, hvor de udgjorde en fra de øvrige dyr adskilt gruppe og — legemligt set — må anses for menneskelige. Først hvis man kunne påvise, at ældre væsner — f. eks. vor oreopithecus — havde udviklet en kulturel virksomhed, turde man sige, at der allerede tidligere, for 10 millioner år siden, har været virkelige »mennesker«. Selve mennesketilblivelsen gæde ville dog dermed ikke være løst (hverken i afstammingslærens ånd eller i strid med denne), den ville kun være skudt længere tilbage i fortiden.

At naturvidenskaben (endnu) siger os så lidt om dette brændende spørgsmål kan anses for beklageligt. Men mærkeligt er det ikke. Denne »mennesketilblivelse« er jo nemlig mere end

en blot og har biologisk tildragelse. (Ingen kan bevise, at man automatisk fik mennesker, når man opdrættede aber med helt menneskeligt udseende. Tværtimod taler alvorlige grunde for, at det til syvende og sidst slet ikke kommer an på det legemlige udseende, om et væsen er »menneske« eller ej. Nøjagtigere udtrykt kan visse legemlige egenskaber nok være *nødvendige* betingelser for det menneskelige, men *tilstrækkelige* betingelser er de afgjort ikke).

Det, som naturvidenskaben udforsker, menneskelegemets opstående, er blot en — endnu i dag ikke helt fastslået — kommentar til bibelordet »Gud skabte menneskets legeme af jordens støv«. Men et virkeligt menneske — »Adam« — blev dette væsen først, da Gud »indblæste det sin ånd«. Og dette er jo et andet og større problem, som biologien ikke mestrer. Lad os sætte, at den urhistoriske forskning eller psykologien engang vil kunne sige noget mere om dette skabelsesaktens an-

det kapitel. Selv da vil vi ikke vide tilstrækkeligt gennem videnskabens resultater. Vi vil engang vide meget, måske alt væsentligt om menneskenes naturhistorie. Men det, der er meget vigtigere for os end spørgsmålet, hvorledes mennesket skal indordnes i *naturen*, nemlig spørgsmålet om, hvorledes det forholder sig til det overnaturlige, til Gud — om denne menneskets *frelsehistorie* kan »naturens bog« ikke, men kun den Hellige Skrift give os besked.

— — —
Ateisternes fortvivlede forsøg på at »modbevise« åbenbaringens bog med naturens bog er allerede af denne grund fordømt til at mislykkes. Forsøget er dobbelt håbløst, fordi begge bøger har samme forfatter og derfor ikke kan modsige hinanden. At den moderne videnskab stadig klarere ser dette faktum er den store bekymring for vor tids »videnskabelige« ateistiske propagandister.

H. S.

Ugebladets novelle

Den evige jæger

I Roms centrum ligger der en gammel kirke, som ikke tælles blandt de særlig kendte, omend den er meget gammel. Renæssancen og baroktiden har sat sit præg på dens indre, og man kan kun beklage, at der er gået så meget af dens oprindelige skikkelse tabt under forgyldne og pynt — men trods alt har den bevaret sin egen charme, som de, der kender den, holder af.

I denne kirke fandtes der på det tidspunkt, da denne historie foregår — det var i trediveerne — flere helligdomme, som var i høj yndest hos Roms indbyggere. Der var bl. a. en Pietà med et overmåde livagtigt ansigtsudtryk samt en legemsstor Sankt Antonius. Især den sidste var ganske særlig afholdt af de fattige i Rom, og der flammede altid et utal af kærter foran hans statue, der sås altid blomster i massevis foran hans fødder, og der var næppe et tidspunkt på dagen, hvor der ikke knælede en hel del mennesker foran ham for at søge hjælp og trøst.

Tæt ved denne strengt taget ikke særlig smukke, men dog alligevel andagtsvækkende figur stod der da også en offerbøsse, og det var de færreste af dem, der besøgte »il Santo«, som undlod at lægge blot et par soldi i bøs-

sen. Til kirken var der også knyttet et ganske lille seminarium, hvis rektor tillige var sognepræst ved kirken, og han hang med stor kærlighed ved det gamle kirkerum og gjorde, hvad der stod i hans magt, for at gudstjenesten skulle forme sig så smukt som muligt, og at kirken altid skulle være ren og pæn.

En skønne aften efter at rosenkransen var bedt, og tantum ergo var

sunget, fandt man imidlertid offerbøssen brudt op og tomt, og det så snildeligt, at man næppe kunne se det. Alle hans egne undersøgelser og efterforskninger forblev — som det

(fortsættes side 441)

17. søndag efter pinse

21. september 1958

MODERNE SKIFTER

Farisæerne skelnede mellem små og store bud, mellem de vigtige og de mindre vigtige. Og de var som regel vildt uenige om, hvilke af budene der hørte til den ene og hvilke, der hørte til den anden kategori. De kunne strides om dette i dagevis og med skarpsindighed forfægte deres egne meninger og gendrive modpartens. Det var et område, hvor de rigtigt følte sig »på hjemmebane« og hvor de vidste at boltre sig. Og så er det, at de vil lokke Vor Herre på glatis. »Mester, hvilket er det største bud i loven?« Spændt lurer de på, hvad han vil svare dem, parat til at falde over ham.

Men han nævner intet af de mange bud. Derimod citerer han Mose lov, som enhver jøde er kendt med. »Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit hjerte, af hele dit sind og af alle dine kræfter«. Og Moses tilføjer: »Du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig og når du står op, du skal binde dem som et tegn om din hånd, de skal være som et erindringsmærke på din pande, og du skal skrive dem på dørstolperne til dit hus og på dine porte«. (5. Mosebog, 6, 7).

Og dermed var farisæerne afvæbnet. I stedet for strid havde de fået den simple guddommelige sandhed præsenteret. De kunne intet svare — gik de måske ikke selv netop med pergamentstrimler om håndleddet og på panden, som loven byder? Vor Herre havde afsløret deres hykleri — de vidste nemlig meget godt, hvilket der er det største bud.

Er det i og for sig ikke ejendommeligt, at man også i vore dage netop hos meget ivrige kristne kan støde på den selvsamme stridslyst? Den sædvanlige, den jævne kristen lever slet og ret efter sin tro, over kærlighed og bærer sit kors. Men der er andre, åndeligt velaflagte mennesker, der finder lyst i at føre åndrig tale. De fortæber sig i spiritualitet, de drukner i ord, og når andre, jævne mennesker så vover at have en anden mening, ja, så anser de dem for fortabte. Der eksisterer netop i vor tid så store meningsforskelligheder — nyt står overfor gammel — men kristendommen er og bliver dog til syvende og sidst den samme, hvadenten den er tolket med jævne, forståelige ord eller den udlægges i højtravende, spirituelle vendinger. Det er kun klædedragten — og om denne klædedragt er det så at striden står. Det er såre forståeligt, det må endda være så, men man må blot passe på, at det væsentligste og det egentlige ikke går i glemme — det væsentlige er og bliver kærligheden. Kærligheden kan optræde i hvilken dragt, det så end skal være. Moderne skifter, det er rigtigt, men indholdet er vedblivende det samme: Du skal elske Herren, din Gud, og din næste som dig selv!

Sognepræsten.

NOTER

Mariakongregationernes årlige fællesandagt i Storkøbenhavn

afholdes i år søndag 12. oktober kl. 19,30 i Sct. Annæ kirke på Amager. Prædikant pater K. Harmer C.S.s.R.

DEN MARIANSKE VERDENSKONGRES I LOURDES ÅBNET

Jubilæumsårets kulmination

Med en højtidelig gudstjeneste ved grotten i det franske Maria-valfartssted Lourdes og en pontifikalmesse på pladsen foran Rosenkransbasilikaen, celebreret af den afrikanske biskop Joseph Kiwanuka (Uganda), åbnedes i søndags den store Marianske Verdenskongres, der danner kulminationen på jubileumsfestlighederne i Lourdes. Over 50.000 pilgrimme fra alle egne af den katolske verden er kommet til Lourdes i anledning af kongressen.

I et åbningsbudskab til verdenskongressen bad den pavelige legat, kardinal Tisserant, de forsamlede katolikker om fortsat at bede for enhed mellem de kristne og for verdensfreden. Den Franske statspræsident Coty havde sendt kardinalen en velkomsthilsen. (KNA).

KIRKESTYRET

Intet menneskeligt samfund kan undvære en autoritet, hvis det vil bevare sin eksistens. Derfor har også de forskellige religiøse samfund ledende mænd, der holder sammen på det hele. Spørgsmålet er kun, *hvor kommer de overordnede fuldmagt fra?* Skriften svarer: »Der er ingen øvrighed, uden at den er fra Gud, og de som findes er indsat af Gud, så den, som sætter sig op mod øvrigheden, står Guds anordning imod, og de, som står den imod, vil pådrage sig selv dom.« (Ro. 13, 1—2).

Kilden til samfundsmagten er altså Gud selv. Men han er på to måder årsag til autoriteten. Han kan lægge den som en nødvendighed i vor natur, idet han skaber os ikke blot som individer, men også som sociale væsener, og så indsætter menneskene ganske af sig selv i kraft af denne naturlov en øvrighed i deres sammenslutninger. Men Gud kan også gøre noget andet og har faktisk gjort noget andet. I sin åbenbaring har han ved *mundtlige befalinger* bestemt, hvem der skal være bærer af styrelsesmagten i det religiøse samfund, som han selv i sin godhed og kærlighed har grundlagt til menneskenes frelse. Sådan var det i den gamle pagt, hvor både konger og præster og profeter fik deres autoritet af ham gennem de anordninger, der findes som Guds åbenbaring i det gamle testamente. Endnu mere er dette tilfældet i det nye. Man måtte være helt blind, hvis man ikke kunne se i evangelierne, at *Kristus overdrager sin egen myndighed til sine apostle*, både med hensyn til den læres forkyndelse, som han havde bragt fra sin himmelske Fader, og med hensyn til sakramenternes forvaltning og den hyrde-magt, der skulle lede de troende på frelsens vej. (Jo. 20, 21 og 17, 18). At apostlene var fuldkommen klare over dette forhold, fremgår af Pauli ord: »Enhver skal se i os Kristi tjenere og husholdere over Guds hemmeligheder. Af husholdere kræves nu i øvrigt, at de skal findes tro.« 1. Kor. 4, 1—2). Denne opfattelse er ganske i overensstemmelse med, hvad Kristus selv havde sagt til sine sendebud: »Den, som hører jer, hører mig, og den som ringeagter jer, ringeagter mig. Men den, som ringeagter mig, ringeagter den, som har udsendt mig.« (Luk. 10, 16).

Den autoritet, som Kristus således udstyrer sine apostle med, har kun det ene formål at forskaffe alle mennesker i alle lande og ned gennem alle århundreder Kristi frelse. Dermed er den religiøse autoritets omfang og grænser fastlagt. Bærerne af Kristi fuldmagt danner *det såkaldte hierarki* eller den hellige styrelse. At denne ordning ikke skulle forsvinde med apostlenes død, men bestå videre indtil verdens ende, er udtalt med Herrens ord: »Jeg er hos jer alle dage indtil verdens ende.« (Mt. 28, 20). Han

vil altså, at embedet bliver, skønt dets indehavere dør.

Her står vi nu igen ved et punkt, *der sætter skel* mellem den katolske kirke og alle andre. Skønt disse på en del punkter har den samme tro som vi, så havde de dog fra begyndelsen en anden opfattelse af kirken. Hvis vi stiller de forskellige meninger overfor hinanden, får vi et ret broget billede.

I overensstemmelse med det nye testamente lærer *den katolske kirke*, at Vor Herre og Frelser Jesus Kristus har givet sin kirke en monarkisk-aristokratisk forfatning, idet han gjorde Petrus til øverste hyrde eller rigsforsender i sit eget sted, og ved siden af ham, men under hans ledelse, de andre apostle og deres retmæssige efterfølgere til lærere, præster og hyrder. Hvad Gud således har bestemt, må mennesker ikke forandre. Men ved siden af monarki og aristokrati findes i den katolske kirke også *demokrati*, fordi også de mindste i samfundet kan opnå de højeste embeder. Desuden skal biskopperne ved undersøgelsen af vordende præsters kvalifikationer forhøre sig hos de troendes menighed. På den måde kan kirken glæde sig ved alle de fordele, som de tre systemer har, uden at lide under de skavanker, som et enkelt system plejer at medføre, så længe de ikke afbalanceres af de andres modvægt. Gud selv har bestemt, at der skal være en øverste lærer i kirken og biskopper. Meget andet er af kirkelig oprindelse.

De *orientalske* (eller skismatiske) kirker, der i det 11. århundrede har skilt sig fra den katolske, og den anglikanske, der brød med Rom i det 16. hævder, at kirken er en aristokratisk institution med biskopper. Paven har kun en højere titel, nyder større ære, men har ikke større myndighed end biskopperne. Det rigtige i dette system er, at der må være biskopper, og at de må have deres myndighed af Kristus. Det er også rigtigt, at Paven er biskop som de andre og har ikke nogen større *præstelig* fuldmagt end de andre, men han har større *hyrdemagt* eller jurisdiktion, som man siger. I øvrigt er der at bemærke, at medens de orientalske biskopper har bevaret den apostoliske succession, er den i den anglikanske kirke blevet afbrudt i det 16. århundrede.

I *den kalvinske verden* mener man, at Kristus har givet al myndighed til folket. Hvor dette står i det nye testamente, har jeg aldrig kunnet opdage. Kun det har jeg set, at al myndighed er givet apostlene til fordel og gavt for folket. I dette ensidig demokratiske system vælger og opstiller menighederne deres embedsmænd: pastorer til lærens forkyndelse og sakramenternes forvaltning, ældste til opretholdelse af disciplinen i kirken; diakoner til varetagelse af fattigvæsenet. Om dette system er der at sige, at det ville være det naturligste, hvis Herren hav-

de overladt kirkens organisation til os mennesker. Men siden han som den gode hyrde selv har bestemt, hvem der skulle få del i hyrdeembedet og vogte hans får, så er det en grotesk tanke, at fårene skulle udpege hyrderne og udstyre dem med en fuldmagt, som de selv slet ikke har.

Spørger man endvidere, hvordan *Luther* havde tænkt sig sine tilhængeres organisation, så finder man i hans skrifter som så tit uklarheder og selvmodsigelser, men til syvende og sidst bør man vistnok sige, at ifølge ham har Kristus ikke stiftet nogen synlig kirke, kun en usynlig, der omfatter alle dem, der har den af Luther forkyndte fiducialtro. Hvis de troende slutter sig sammen, så sker dette ganske frit og til gensidig opbyggelse. Den synlige kirke er altså menneskers værk, ikke Guds værk. Til at begynde med svævede Luthers usynlige kirke hjælpeløst i luften. Men i 1526 kom frelsen, idet den borgerlige myndighed overtog kirkestyret. På den måde kom der fasthed i foretagendet. Men denne fasthed blev købt for en dyr pris: friheden var tabt. I vor egen tid er man f. eks. i Tyskland gået over til den demokratisk-kalvinske opfattelse. I Luthers system er det påfaldende, at det slet ikke er baseret på evangelierne, men kun på et misforstået sted hos Paulus. I sin kendte ensidighed sætter Luther troen højere end kærligheden, skønt Paulus udtrykkeligt siger: »Havde jeg end al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da er jeg intet.« 1. Kor. 13, 2. Af de tre: tro, håb og kærlighed »er kærligheden størst«. (13, 13).

I vore dage er der ikke så få, *der vil være religiøse, men uden kirke*. De vil dyrke Gud i lønkammeret, i skoven, på bjergene eller ved det bruisende hav og ved at løfte øjnene op mod stjernehimlen. Det er den rene naturreligion uden åbenbaring fra Guds side og den tilsvarende tro fra menneskenes side. Om dem siger vor Frelser: »Den, som tror på Guds Søn, skal have evigt liv. Og den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne Søns navn.« (Jo. 3, 16—18). Hos Mattæus 17, 17, erklærer Herren, at »den, som ikke hører kirken, skal være for dig som en hedning«. Disse strenge ord gælder om alle dem, som af egen skyld befinder sig i deres vildfarelse.

Hvor er det dog trist at se dette virvar af religiøse standpunkter i vore dage.

F. K.

Brødre! Jeg formaner eder, jeg den fangne i Herren, at I vandrer det kald værdigt, hvormed I er kaldet, med al ydmyghed og sagtmodighed, med tålmodighed, så I fordrager hverandre i kærlighed, og beflitter eder på at bevare Åndens enhed i fredens bånd.

Epistel på 17. søndag efter pinse.

Pauli brev til Efeserne.

Kan vi opgive „atom-ængstelsen“?

Løfter om resultater af Atom-konferencen i Geneve

Hele menneskeheden nærer et brændende ønske om at det må lykkes at befri *atomet* for den spøgelsesagtige angst, der klæber ved det — at atomspaltningen må kunne udnyttes til samfundsnyttige formål og derigennem anvendes til gavn for menneskeheden i det økonomiske og sociale fremskridts tjeneste. Og dette ønske synes at få mere fast grund under fødderne, når man her i Geneve ser de mange alvorlige videnskabsmænd stående og diskutere omkring modellen til en atomreaktor, tilsyneladende alle som medlemmer af een stor familie — kun de små emblemer på deres jakkeopslag tilkendegiver, at den ene repræsenterer de Forenede Stater og den anden måske Sovjetunionen.

Og det er ikke for ingenting, at hele verden knytter håb og interesse til »De Forenede Nationers 2. Internationale Conference for fredelig udnyttelse af Atomenergien« — verdens ve og vel er afhængig af dens udfald. Det er den hidtil største videnskabelige kongres, der har fundet sted her i Geneve, og et par tal kan belyse dens omfang: omkring 6000 førende atomfysikere og -teknikere, embedsmænd og videnskabsmænd fra over 66 nationer deltager i konferencen. At Paven og den katolske kirke tillægger denne kongres en stor betydning fremgår deraf, at den Hellige Stol har sendt en særskilt delegation til kongressen, nemlig pater de Riedmatten O.P., der er gejstlig leder af O.T.C.'s repræsentation ved F.N. i Geneve, samt rektoren for Notre-Dame-universitetet i staten Indiana (USA), pater Theodore M. Herburgh C.S.C., der tillige er medlem af forskningsrådet i USA og den Hellige Stols repræsentant ved det Internationale Atomureau i Wien.

Atomkonferencen i Geneve har haft en helt igennem upolitisk karakter. Den tjener videnskaben, fremfor alt udvekslingen af videnskabelige erfaringer og resultater samt disses teknisk-praktiske anvendelse. Men den har også politiske aspekter — danner ekspertforhandlingerne, der sluttede sidst i august efter at have været et par måneder, om kontrollen med atomeksploderne måske ikke en opmuntrende baggrund?

I sin åbningsstale fremhævede FN's generalsekretær, Dag Hammarskjöld, også disse gode udsigter for selve konferencen og ikke blot for dens videnskabelige udbytte, og den verdensomspændende interesse, hvorved konferencen omfattes, tyder ligeledes på de store forhåbninger om tiden, hvor spørgsmålene i forbindelse med atomenergien var undergivet militær hemmeligholdelse nu må være definitivt forbi. Den første Geneve-konference for tre år siden lagde grunden — om end konferencen dengang endte uden resultater, skabtes der dog ved denne lejlighed en slags »omslag i vejret«. Menneskeheden vil formentlig miste noget af frygten for denne ny og ukendte energikilde, når forskningsresultaterne gives fri og bliver almen tilgængelige for offentligheden. Når videnskaben — sådan som tilfældet var her i Geneve, rykker ud med alt det, som man hidindtil har gået og be-

holdt som en slags »hemmelighedskræmmeri« og lader de opnåede resultater glide ind i den økonomiske konkurrencekamp, sådan som det er skik og brug på alle andre områder inden for samfundslivet, så er det optakten til at atomets fredelige anvendelse bliver noget ganske dagligdags, og så vil mennesket også ganske af sig selv blive fortroligt med det og derved miste angsten for det store ukendte.

Men også på andre punkter har konferencen i Geneve stået under gunstige auspicer. De store atommagter havde forinden lagt deres trumfer på bordet: de Forenede Stater deres atomdrevne u-båd og Sovjet den atomdrevne isbryder, der tilsyneladende også benytter den ved atomspaltningen udvundne varme til at smelte islækket med. Ganske vist drejer det sig i begge tilfælde om krigsfartøj eller skibe, der tjener krigsmæssige formål, men deres motor vil også kunne anvendes i handelskibe, f.eks. i de store tankbåde, der tjener verdens forsyning med olie.

De deltagende nationer fra øst og vest havde til konferencen i Geneve indsendt omkring 2300 videnskabelige beretninger, hvoraf imidlertid kun 650 kunne lages op i de fjorten dage, som conference varede. Den store fremtidsmusik er atomsmeltningen. Den vil kunne bidrage til at løse problemet vedrørende energimanglen, som er det, der idag virker hemmende på de økonomiske og sociale fremskridt og da især for de underudviklede landes vedkommende. Hvad der eventuelt foregår — ukontrolleret — i atombomben, atomfusionen, ved hvilken energien bliver frigjort, hvordan sol og stjerner udstråles, det må blive til realitet i laboratorierne ved plasmaforskningen og senere i praktisk anvendelse ved energiuudvidelsen. Edward Teller, den amerikanske forsker, der er »fader til brintbomben«, udtalte i Geneve, at den fusion, som man bakser med i laboratorierne i USA, England og Sovjetunionen, formentlig vil kunne udnyttes med held endnu i indleværende århundrede. Vi vil da være i besiddelse af en enorm ny energikilde. Thi medens man regner med allerede fra 1965 at være i beknebt med brændstof til atomspaltning, så er dette til stede i fusionen, nemlig i brinten, i ubegrænset omfang.

I Geneve udvekslede atomfysikerne, teknikerne og de øvrige videnskabsmænd endvidere deres erfaringer med hensyn til fremskridtet vedrørende den tekniske og forretningsmæssige udnyttelse af atomspaltningen. De stu-

derede priserne på atomkraftværker og derigennem den mere rationelle udnyttelse af energien. De sammenlignede deres præstationer i isotoptekniken, denne gren af atomvidenskaben, der allerede har fundet udstrakt anvendelse indenfor medicin, landbrug og industri. Isotoper lader sig idag fremstille for snart sagt ethvert kemisk element og finder anvendelse i stråletekniken.

Og mon vi ikke inden længe vil være ude over det stadium, hvor vi er bange for atomtekniken — vi er jo dog forlængst ude over vore bedsteforældres angst for »damphesten«! Der som de kristne skal forme verden på basis af menneskenes naturgivne retigheder, så må det også være den fælles både politiske og sociale opgave — at føje eksperternes — disse »atomets troldmænd«s arbejde ind i den rette sammenhæng.

*

I søndags sluttede så atomkonferencen. Mange af de delegerede klagede over, at den havde været for stor og uoverskuelig, men langt de fleste var dog enige om, at den havde været en succes. Der er så ganske afgjort blevet gjort store fremskridt på det internationale samarbejdes område, og man har al mulig grund til at fæste tillid til de gensidige løfter om fortsat internationalt samarbejde. Og dermed skulle jo skridtet til at kunne opgive frygten for det store ukendte, »atom-ængstelsen«, være gjort. Det er så tydeligt, at videnskabsmændene nu forventer, at regeringerne løser spørgsmålet om, hvordan det videre samarbejde skal fastlægges.

På hin tid så Jesus en mand sidde i toldboden ved navn Matthæus. Og han sagde til ham: følg mig! Og han rejste sig op og fulgte ham. Og det skete, da han satte sig til bords i hans hus, se, da kom toldere og syndere og satte sig til bords med Jesus og hans disciple. Da farisæerne så det, sagde de til hans disciple: hvorfor spiser eders mester med toldere og syndere? Men da Jesus hørte det, sagde han: de sunde har ikke nogen læge behov, men de, som er syge. Men gå hen og lær, hvad det vil sige: jeg vil barmhjertig og ikke offer; thi jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men syndere.

Evangeliet på apostlen Matthæus' fest.

Med særlig tilladelse fra den Hellige Fader blev den store offentlige audiens i Peterskirken, onsdag den 28. maj i år, optaget på film. Det var første gang i Vatikanets historie, at filmsfolk fik lov til at »tage« en audiens i Peterskirken i Pavens nærværelse.

Optagelserne skete i forbindelse med filmatiseringen af Franz Werfels erdensberømte roman »Der verurte Himmels«, om kvinden Teta Linek, der ville købe sig adgang til himlen. Filmen optoges af det tyske thombus-Film under Ernst Marischka's regie. 200 lyskastere med en kapacitet på 1.800.000 watt oplyste Peterskirken, da den Hellige Fader holdt sit indtog i kirken, talte til pilgrimene og meddelte den apostoliske velgørelse.

Adskillige af filmens scener er rejst i Rom, og ganske vist havde mange døre åbnet sig i Vatikanet for denne film. Der var blevet filmet ved de ærværdige pilgrimsstationer, i Sta. Maria Maggiore, i Callistus-katakomberne, i selveste Sala Regia i Vatikanet og i Sala Ducale, man havde givet lov til at schweizergarden, palatinerarden og en hel del gejstlige medvirkede, men højdepunktet var så afgjort audiensen i Peterskirken. Et lille hundrede filmsfolk arbejdede i tre dage og nætter i kristenhedens største kirke, 8000 meter kabler blev lagt ud, 100 store lyskastere og otte store kameraer blev — tildels på høje stillader — stillet op langs den rute, som Pavens tilbagelægger — alt sammen på

Der filmes i Vatikanet

Blandt 25.000 andre pilgrime stod den 70-årige Annie Rosar — der spiller rollen som Teta Linek —

Lyskasterne er stillet op i Sala Regia, den berømte audienssal i Vatikanet, som dermed for første gang i Vatikanets historie blev benyttet som filmstudie.

I korte træk —

47 stater er i øjeblikket repræsenteret ved den Hellige Stol enten ved en ambassadør eller en gesandt (KNA).

Præsident Eisenhower har bestemt, at 1. oktober skal fejres som fælles bededag i USA og han har opfordret befolkningen i staterne til på denne dag at lade »for en retfærdig og varig fred« (KNA).

Den belgiske konge aflagde i sidste uge et længere besøg i Vatikanets pavillon, »Civitas Dei«, på verdensudstillingen i Bruxelles (KNA).

en sådan måde, at alt ville kunne »tages«, uden at støde nogen.

Så oprandt den 28. maj. Klokkerne elleve om formiddagen tonede Sct. Peters klokker ud over den evige stad. 25.000 pilgrime fra alle verdenshjørner trængtes i Peterskirken — alle ventede de blot på, at det tunge forhæng dernede bag i kirken skulle blive draget til side og den Hellige Fader kommer til syne på Sedia gestatoria. Også kameraerne ventede, og da forhængene gled til side, blev der givet starttegn. Ingen regissør, ingen regieleder var til stede. Kameraerne snurrede, og aldrig har Peterskirken vel været så skøn: de to hundrede lyskastere gjorde det store rum til et sandt juvelskrin, et strålende lyshav.

*

Under Pavens tale og medens han hilste på de forskellige pilgrimsgrupper måtte kameraerne imidlertid tie — det var en af betingelserne. Men i første række — bag kardinalerne og biskopperne — umiddelbart foran pavealteret, stod den 70-årige Annie Rosar, der spiller rollen som Teta Linek i filmen. Hun er usminket, og som en pilgrim blandt de mange andre modtager hun den Hellige Faders velgørelse. Da er det pludselig ikke længer nogen filmsoptagelse, da er det virkelighed, større realitet end nogen film.

På det tidspunkt, da Paulus — den netop omvendte rabbi Saulus, den romerske jøde af Benjamins stamme — begyndte at forkynde for alverden, hvad der var hændt ham foran Damaskus' porte, lå hele den dakendte verden åben for ham. Ingen toldere spærrede ham vejen, intet pas, intet visum havde han behov indenfor grænserne af det kæmperige, hvor hans familie havde borgerret. Vil man derimod idag drage i hans fodspor, må man møjsommeligt samle stempler i sit pas til følgende stater: Tyrkiet — her ligger Paulus' hjemstavnby Tarsus, og senere hen på sine fire rejser, kom han atter tilbage hertil — Syrien — hvis hovedstad Damaskus er nært forbundet med den mest betydningsfulde tildragelse i hans liv — Israel og Jordanien — som idag deler Jerusalem mellem sig — Grækenland, hvor han først satte foden på Europas jord — Italien, selvfølgelig — måske også Spanien (ganske vist ved man ikke med sikkerhed, om han har været der, men enkelte steder i brevene kunne tyde på det) og sluttelig England, under hvem Cypern og Malta jo sorterer.

Men noget helt andet er: hvem disponerer idag over så megen tid og så mange penge, at han kan besøge alle disse steder? De færreste formentlig. En Grækenlands-tur alene kan imidlertid også fortælle en meget om den store apostel — dersom man blot viger af fra turisternes gængse veje og vandrer ad ensomme, ofte møjsommelige stier. Thi de steder, der nævnes i Apostelgængerne og som vi kender fra Pauli breve — Philippi, Korinth, Saloniki og Tessaloniki — de har den store fordel endnu at være blevet forskånet for den moderne turisme, som ellers er ved at »opdage« Grækenland.

Kommer man til Grækenland fra Jugoslavien, må man straks efter at have sat foden på græsk jord søge mod øst, helt over i retningen Tyrkiet, til det sted, hvor rabbi'en af Gamaliels skole, Jesu Kristi apostel, Paulus for første gang forkyndte det glade budskab i Europa. Det skete i året 49 i den by, der dengang kaldtes Neapolis, men som på vort Grækenlandskort benævnes Kavala. Den ligger i det område af Grækenland, der kiler sig ind imod Tyrkiet og som derved afskærer bulgarerne adgangen til Middelhavet.

I året 49 kaldtes denne strimmel land — som den dag i dag Makedonien, og dets beboere havde trods det, at de på daværende tidspunkt allerede i et par århundreder havde været under romersk overhøjhed, al mulig grund til at være stolte af deres herkomst: deres folk havde skænket den daværende verden den hidtil største statsmand og den hidtil største vismand: Alexander og Aristoteles.

Apostelgængerne beretter om, hvordan Helligånden havde afholdt Paulus fra at forkynde Herrens ord i Asien. Men så var det, at Paulus en nat havde et syn. Der stod en makedonier for ham og bad ham: Kom over til Makedonien og hjælp os.« Efter

I Pauli fodspor (II)

På apostlenes heste gennem Makedonien

dette syn søgte de at komme af sted — sammen med Silas, ledsageren fra Antiokia, med Timotheus, den unge mand fra Lystra og med Lukas, lægen og forfatteren til Apostelgængerne, satte Paulus da over til Europa. Og de kom til Neapolis, vore dages Kavala.

Der er ingen togforbindelse til Kavala — men når dertil enten med skib (og det er slet ingen ubetydelig havn; herfra udskibes f. eks. den berømte tobak til hele verden) eller ad landevejen fra Saloniki. Det var den vej, vi ankom. Turen går gennem det gamle Pangæus, en bjergegn, der i sin tid var meget berømt på grund af sine sølvminer. Man har her på turen rig lejlighed til at stifte bekendtskab med det græske landskab. En knaldende sol får sveden til at perle ned ad kroppen på en. Højdedragene er bevokset med et blomsterflor uden lige og tung af duft og summen af bier — azalier, tamarisker, oleander og hvad de nu ellers hedder, når op til en højde af omkring et par tusind meter. Endnu en sidste bjergkam må forceres inden Kavala — men så afløres til gengæld også et kongeligt blik for en, et fortryllende blik ud over hav og bjerge. Langt derude i tågen dæmrer øen Thaso, og langt dernede for vore fødder, bag de mange serpentinerveje, ligger Kavala som i et fugleperspektiv med sin havn og sit virvar af hustage.

Apostelgængerne beretter intet om Pauli ophold i denne by — der nævnes blot dens navn. Og derfor må man så holde sig til, hvad overleveringen ved at fortælle herom. Opad fra byen fører den gamle romervej, Via Egnatio, der endnu den dag idag er forholdsvis velbevaret omend den kun er farbar for geder og æsler. Vi gik til fods — men måtte sande, hvad apostlen selv i sin tid skrev til Makedonien (i brevet til Filipperne 2, 16) »... jeg har ikke vandret forgæves«.

Skønheden er ubeskrivelig. Og heroppe findes en lille kuppelkirke af nyere dato, viet til Hagios Silas, apostlens rejseledsager, og egnens befolkning bedyrer, at den er rejst på det sted, hvor de to missionærer første gang overnattede på Europas jord. En solstegt mur omgiver kirken, alt synes uddød, kun en påflugl spankulerer rundt herinde. Langt om længe lykkes det os dog at opspore en venlig, hvildt håret pope, med den traditionelle sti-

Kun lidet minder storbyen Saloniki idag om den store fortid. Her ses Konstantinsbuer

ve, sorte tophat og håret sirlig vunde til en knude i nakken. Med synlig glæde foreviser han den lille kirke med billedet af apostlen og hans rejseledsager ved indgangen. Alt ånder frej og idel lykke ...

Ovenfor Kavala ligger den lille byzantinske kirke, der er indviet til apostlen Paulus' rejsefælle, Silas. Her siges apostlen at have overnattet for første gang på europæisk jord.

næsten altid går i slige tilfælde — resultatløse, og enden blev, at man måtte ulejlige politiet.

Præsten henvendte sig da til politiet, og politikommissæren, som personlig mødte op og undersøgte sagen, udtalte: »Det har været en ualmindelig smart fyr. Se bare, han har klemt låget på en sådan måde, at det ser ud, som om det er helt. De skal passe på, han kommer afgjort igen! Jeg sender en mand herhen — og De skal se, i løbet af et par dage så har vi fyren.«

Nu eksisterer der i Rom en smuk tradition, som kaldes »Quarant'ore«, »de fyrretyve timer«. Den består i, at det allerhelligste er udstillet uafbrudt i forskellige kirker, år ud og år ind, dag og nat, fyrretyve timer hvert sted, hvor der så læses højtidelig messe, holdes prædiken og sakramentsandagter, og folk strømmer til. Nætterne er forbeholdt mændene, og kirkerne er faktisk aldrig tomme.

Nu var timen til denne lille kirke imidlertid umiddelbart forestående, og præsten var meget ked af, at kirken skulle besøges af en tyv. Men hvad skulle han gøre? Han aftalte med politikommissæren, at der skulle komme en mand og forsøge lykken.

Og politimanden kom, en pæn, ældre mand i civil, beså lokaliteterne og indrettede sig med opgaven for øje. »Mig vil Deres gudstjeneste ikke genere,« mente han, »jeg har ikke noget principielt mod kirken, jeg synes blot, det er noget vrøvl det hele!«

»Jamen, er De da ikke katolik,« spurgte præsten helt bestyrtet.

»Det er jeg vel nok,« svarede manden. »Jeg er døbt, men i de sidste fyrretyve år har jeg ikke haft noget med kirken at gøre.«

»Du godeste Gud,« tænkte præsten, »og sådan en har de sendt mig, netop nu i disse dage.«

Han var imidlertid en irer med et

stort hjerte, og den tanke, at man kunne være vantro, var ham aldeles fremmed, han følte det næsten som en legemlig smerte. Her kunne man jo faktisk kun bede og håbe.

Den smukke sakramentsandagt tog så sin begyndelse, kirken var festligt smykket, mennesker strømmede til, folk af enhver art, rige og fattige. Der var fremmede, turister, nysgerrige, kvinder fra nabolaget, med et sort slør eller måske blot et lommetørklæde over hovedet, der var gamle, syge, tiggere, børn, kort sagt: hele Rom var repræsenteret. Adskillige bragte blomster og lys — der var en uafsladelig kommen og gåen i de fyrretyve timer.

På højalteret strålede den store montrans — og nede ved indgangen stod politimanden, time efter time, ubevægelig og påpasselig. Alt, hvad der foregik rundt om ham i kirken, løb uden om ham som vandet i en bæk løber uden om en sten. Han så alvorlige mennesker, som andægtigt bad efter deres bønnebøger, andre med rosenkranse i hånden, andre igen, som kom og gik, som følte de sig mere end hjemme, en hel del kom tilsyneladende blot for at sige »Goddag« — enhver gjorde det på sin vis.

Sydsveriges-valfart

Søndag d. 24. august holdtes en ny sydsvestvensk valfart for første gang. Busser bragte deltagere fra Malmö, Lund, Landskrona, Hälsingborg, Göteborg og Borås til Spånstad nord for Halmstad. Fra Danmark deltog en gruppe Helsingørskatolikker: tre præster og tre søstre. I alt var der mellem to og trehundredede deltagere.

Trods voldsom regn vandrede de fleste deltagere syngende og bedende rosenkransen fra Spånstad til valfartens mål *Mariakirken i Oskarström*. Ældre, svagelige og børn kørte dertil i busserne.

Valfartsskaren var ordnet efter nationaliteter: svenske, italienske, polske, ungarske og danske pilgrimme. Man sang og bad på de forskellige sprog.

Vejret forhindrede den planlagte friluftsmesse. Men deltagerne kunne klemmes ind i den lille kirke. Alle sang højmessens. Pater Näsmark O.P. (Lund) prædikede.

Efter en spisepause var der en ungarsk dåb i kirken, andagt og derpå procession.

Den hele valfart var en stor smuk oplevelse af katolsk broderskab over folkegrænserne i kærlighed til Gud, Gudsmoder og Guds kirke.

På hjemvejen besøgte de sydlige grupper det meget smukke Trefoltighetskapel i Halmstad, som kunstneren Ohlsson har dekoreret. Vi kender ham fra Lyngby. Det er et festligt, skønt gudshus.

Til næste år bliver valfarten 23. august. Man håber på større dansk deltagelse. Via Hälsingborg kan det gøres på een dag uden store udgifter.

O. J. Ballin.

Sådan gik seje dagen. Præsten skævede nu og da ned til »sin betjente, aflagde ham et par småbesøg og smigrede ham lidt for at opmuntre ham. Han fandt ham hele tiden påpasselig, til trods for at han utilsløret indrømmede, at han var ked af at være der.

Hen under aften blev han afløst, men næste morgen var han der igen. Og den dag skete der noget. Han bemærkede på et tidspunkt en person, der tydeligt — man kunne fristes til at sige — bestræbte sig på at gøre sig usynlig. Så forsigtigt bevægede han sig omkring. Først stod han blot midt i trængslen, så gik han et par skridt frem, og se, så styrede han målbevidst mod bossen. Betjenten lod som ingenting, indtil manden var i gang med sit beskidte job — han var så ivrig, at han slet ikke mærkede, at han blev forfulgt. Han blev taget på fersk gerning og indrømmede straks, at han havde været her for nylig, han rystede af skræk og gik godvilligt med på stationen.

Betjenten syntes tilfreds med sit hverv, og præsten sagde ham tak. Han mente da også, at manden ville være glad for at være færdig med sin opgave og hurtigt muligt skynde sig af sted — men nej. Han blev stående, efter at præsten havde takket ham, som om han søgte efter ord, ligesom om han ville sige noget, som han ikke kunne få frem.

»Kan jeg gøre noget for Dem?«, spurgte præsten derpå venligt. »Har De måske et eller andet ønske! Det ville glæde mig!«

»Ja, padre,« svarede betjenten og lovede derpå igen.

»Padre — jeg ville gerne skrifte.«

Præsten troede, at han havde hørt forkert. Var det muligt? »Skrifte?« gentog han. »Ja, selvfølgelig. Kom De blot!« Og han gik foran hen imod skriftestolen — og politimanden fulgte virkelig efter, lidt forlegen, men dog beslutsomt. Og »efter i fyrretyve år at have betragtet kirken som noget sludder,« græd han nu af glæde som et barn, da han var færdig, og sakramentets fred havde sænket sig i hans hjerte.

Ved afskeden spurgte så præsten — der endnu var helt benøvet over det, der var sket: »Sig mig nu engang, hvad var det dog, der fik Dem til at føle hjemve efter kirken?«

Betjenten tog sig åbenbart sammen og svarede: »Padre, man kan ikke stå en hel dag ansigt til ansigt med Vor Herre, uden at Han taler med en ... Jeg har hørt ham, og hvad skulle jeg gøre? Han kaldte på mig — og jeg måtte komme.«

Og præsten så efter ham, da han endelig gik.

*

»O, du evige jæger,« tænkte han, »det er nu din måde at fange sjæle på! Her kommer der en for at fange en tyv, og så fanger du ham! Du er dog stadig den samme: som fører de vildfarne hjem igen.« Og han smilte — de »fyrretyve timer« havde altså båret frugt.

Køb
DERES
BØGER

i

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Sept.

21. S. *St. Maltheus, Apostel og Evangelist* (1083—112); 2. bøn (i alle Messer): 17. Søndag e. Pinse (714); Apostlenes Præf. (524).
22. M. *St. Thomas af Villanova* (1085); 2. bøn: St. Mauritius og lidelsesfæller; alm. præf. (525).
23. Ti. † *St. Linus* (1086); 2. bøn: St. Thecla; alm. præf. (525).
24. O. *Jomfru Maria, de fangnes Befrielse* (1087); præf. (522).
25. T. † *Feria* (714—69); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).
26. F. I ikke konsekrede Kirker: (grøn) † *Feria* (714—69); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Cyprian og St. Justina (1087); alm. præf. (525). — Eller:
- (rød) *St. Cyprian og St. Justina* (1087); 2. bøn: *Feria* (714); alm. præf. (525).
I konsekrede Kirker (undtagen Domkirken):
- (hvid) **KIRKEVIELSESFEST** ([77]—113); alm. præf. (525).
27. L. † *Gudsmoders Lørdagsmesse* (hvid) ([90]); 2. bøn: St. Cosmas og St. Damian (1088); præf. (522). — Eller:
- (rød) *St. Cosmas og St. Damian* (1088); 2. bøn: Gudsmoder ([90]); alm. præf. (525).
28. S. *18. Søndag e. Pinse.*
(grøn) I konsekrede Kirker (undtagen Domkirken) højtidelig holdes:
- (hvid) *Kirkevielsesfest.*

St. Frans' 3. orden

Møde i St. Annæ kirke onsdag den 24. september kl. 19,30.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K.

Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10
Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.
Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1. Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

Academicum Catholicum

Lørdag den 20. september kl. 20 præ.: Rusmodtagelse i Munkekælderen, Universitetet.

Mandag den 22. september kl. 20 præ. i Newman-stuen, Sct. Kjeldsgade 3. Studiekredsens Interpretario. — Grundbog: H. Schlier: Mächte und Gewalten im Neuen Testament. Quaestiones Disputatae, nr. 3. Herder, Freiburg.

Onsdag den 1. oktober kl. 20 præ. i Stenosgade 4 A. Pater Drouzy taler om den hellige Therese af Lisieux og illustrerer sit foredrag med lysbilleder.

Søndag den 5. oktober: Den månedlige messe i Klosterkirken på Jagtvejen.

Endelig henledes opmærksomheden på studiekredsen over J. Wolfisberg: Veje til virkeligheden. Studiekredsen ledes af pater Roos, og den er tænkt som et supplement til Universitetets filosofiundervisning. Tilmelding kan evt. ske ved rusmodtagelsen.

Skolen for religion og kultur

indbyder til kursus på Den franske skole, Østerbrogade 7 D:

RELIGIONSHISTORIE

ved dr. theol. Bjørn Højbo tirsdag kl. 20—21,50; første gang 7. okt.

TRÆK AF MIDDELALDERENS LIV OG TÆNKNING

ved universitetslektor, dr. phil. H. Roos mandag kl. 19—20; første gang 6. okt.

Afslutning i marts 1959.

Klaverundervisning

Børn — voksne — begyndere — viderekomne — ved pianisten Erik Fogh, statsprøvet musikpædagog, uddannet ved kgl. musikkonservatorium og Georg Vasarhelyi, Strandgade og Lyngby. Tlf. AM 180.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUF OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. %

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. *Minerva 2314

Maskinmester-assistent (2den mester)

med gode fagkundskaber og kørekort søges. Lejlighed kan anvises for søgtepar. Løn efter kvalifikation. Henvendelse efter telefonisk aftale. St. Elisabeths Hospital, København. Central 13.514.

BALTICA FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Lægers livsanskuelse

7 lægers debat (Credo).

I tidsskriftet »Yngre læger« opstod for et par år siden en diskussion om lægegerning og livsanskuelse. I forventning om, at diskussionen kan interessere uden for de yngre lægers egen kreds, er indlæggene nu med et par supplerende kapitler udgivet som bog. Man bemærker med glæde katolikken, læge Flemming Kielers særdeles klare fremstilling af katolske principper, ligesom læge Claus Bangs kronik, der startede diskussionen, er meget velskrevet og uhyre veloplagt. Den standhaftige hedning i diskussionen, læge Svend G. Johnsen, virker i sine første indlæg meget naiv, men forlader efterhånden med flyvende faner sine positioner og afslører sig som et meget mere sympatisk menneske, end man først troede. En interessant lille bog.

L. H.

Bønner for søgende

Sursum Corda, et udvalg af tekster til bøn og betragtning.

»Katolsk Orientering« har udgivet et duplikeret hefte med fundamentale bønner og betragtningstekster. Det henvender sig hovedsageligt til det publikum, der søger katolsk orientering og er et nødvendigt sidestykke til den undervisning, de på brevscolevis modtager, og som vil være af ringe værdi, hvis den ikke modtages af bedende mennesker. Hftet indeholder bl. a. salmer, bibelsalmer og klassiske katolske bønner. Også mange katolikker vil med glæde kunne benytte hftet.

L. H.

Catholica

Det nyudkomne hefte indeholder bl. a. en artikel om »Broder Søren Jacobsen«, en dansk martyr fra reformationstiden, velskrevet af Jørgen Nybo Rasmussen, en oversættelse af moralteologen Johs. B. Hirschmann S.J.'s

EFTERÅRSSKOLE
på ØM
19. - 25. okt.
1958

DUK indbyder hermed alle unge katolikker mellem 17 og 35 år til denne lejr. Lejrpræst bliver pastor W. Heinrichsen, Brønshøj. Skolen begynder med messen på Ømborgen 19. oktober kl. 9,00 og slutter lørdag 25. oktober aften. Lejrkontingent kr. 50,-.

Tilmeldelse snarest muligt, senest 5. oktober, til Ulla Traczyk, Sct. Jørgensgade 70, Odense. Tlf. 12 12 12, hvorefter udførlig orientering vil blive tilsendt.

DUK's skoleledelse meddeler:

Der holdes skoleweekend for fynske unge katolikker i Odense 4.-5. oktober og for unge jyske katolikker i Vejle 11.-12. oktober. Tilmeldelse til Ulla Traczyk, Sct. Jørgensgade 70, Odense, tlf. 12 12 12.

Emnet i Odense er: Katolikker på arbejdspladsen, og i Vejle: Vi og vor verden (om kirkens kamp for evangeliets udbredelse). Alle unge mellem 15 og 35 år er velkommen til begge arrangementer. Pris Odense: kr. 7,50, Vejle: kr. 4,00.

Johs. Dudzinski.

»Krig, forsvar og atomvåben«, det i Tyskland så heftigt diskuterede spørgsmål samt af pater Wolfisberg S.J. en redegørelse for Anton Böhms »Epoche des Teufels«, der siger ubyggeligt sande ting om vor tid. Iøvrigt er der adskilligt andet læseværdigt stof i det udmærkede tidsskrift, som fortjener langt flere læsere.

Herder's „pocket-books“

Dette katolske mini-bibliotek synes at have fået succes! Emnerne, som disse prisbillige småbøger har taget op, spænder også lige fra videnskab og til det helt populære og underholdende, fra videnskabelige udredninger omkring rumfarten og til »skandale omkring pater Brown«. Hftet med »Hvad der skete i Ungarn« — indeholdende UN's undersøgelseskommissions beretning, er allerede udsolgt, og formentlig vil flere af de andre følge samme vej. En række større og virkelig fine værker er her blevet »kondenseret« i en heldig form — her skal blot nævnes Bergengruens fortræffelige romerske erindringsbog, og der er næppe nogen tvivl om, at en lille bog som Herders filosofiske ordbog også vil finde et velvilligt publikum. For dem, der klarer tysk, er det en fortræffelig måde at få et all-round lille katolsk bibliotek!

G. M.

Tak

Alle de mange, der 9. ds. har glædet mig meget ved deres lykønskninger, forbøn og gaver, siger jeg hjertelig tak, og jeg lover at ville gøre gengæld på min måde. Gud lønne alt. Tak.

København V., 11-9-58.

Fr. Kùpferle S. J.

<p>Kolding</p>	<p>Støt annoncørerne</p>	<p>H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Kirke</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongehøgade . Telefon 698.</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 6, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402</p>

<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>Viggo Chrstensen Urmager, Optiker, Guldmød Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>
-----------------------	---	--

<p>Nakskov</p>	<p> A/S Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreeknipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>
-----------------------	--	--

KINA -

(Stullet fra forsiden)

den lov, der siger: man må adlyde Gud mere end menneskene.

Og når medlemmerne af den »patriotiske forening« atter og atter taler om fred, så — hedder det videre i encyklikaen — må man slå fast, at fred ikke beror på ord alene, men derimod på grundsætningen om retfærdighed og kærlighed. Kirken tilstræber en varig og upartisk fred, som alene kan baseres på en retfærdig verdensorden. Og da kirken har fået til opgave at lede mennesket frem ad vejen til dets overnaturlige mål, kan kirken ikke udelukkende holde sig til rent religiøse forhold. Den har fået til opgave at varetage omsorgen for den moralske og åndelige orden på alle livets områder.

Pave Pius XII har allerede i 1952 — gennem et Apostolisk Brev »Cupimus imprimis« — og i 1954 — med encyklikaen »Ad Sinarum gentem« — taget stilling til kirkens situation i Kina (KNA).

Kristenforfølgelsens metoder i Kina Kommentar fra Radio Vaticana

Vatikanets radio bragte umiddelbart efter publiceringen af den ny encyklika en sammenfattende oversigt over den udvikling, der har ført til den for den katolske kirke i Kina så alvorlige situation. Det første akt i forfølgelsen udgjorde udvisningen af de udenlandske missionærer eller ikke-kinesiske ærkebiskopper, biskopper og apostoliske præfekter samt af den pavelige internuntius. Det skete under påskud af patriotisme. Det næste skridt var forkyndelsen af den såkaldte »tredebelte autonomi«, der stillede krav om, at alle væsentlige poster indenfor den katolske kirke i Kina skulle besættes med kinesere, om økonomisk selvstændighed og uafhængighed af udlandet, og da selvfølgelig først og fremmest af Vatikanet samt endelig, at apostolatets udøvere skulle være kinesiske præster.

Et afgørende skridt — hedder det i Vatikanens kommentar — i denne retning var oprettelsen af den såkaldte patriotiske sammenslutning af kinesiske katolikker. På denne kongres var det blevet slået fast, at det socialistiske system står i modstrid med retfærdighedens ånd og kristendommens brodersind samt at alle katolikker burde medvirke aktivt til socialismens opbygning. Samtidigt blev der bebudet alvorlige forholdsregler overfor alle dem, der benyttede religion som udgangspunkt for kontrarevolutionær sabotage. Det alvorligste skridt var imidlertid løsrivelsen fra lydigheden mod Rom i alle henseender undtagen på det rent religiøse område.

På denne måde — erklærede Radio

URBI ET ORBI

Frihed fremfor alt!

»Pax Romana«s verdenskongres i Wien
afsluttet

Ved afslutningen af »Pax Romana«s verdenskongres i Wien fremsattes en række resolutioner, deriblandt en skarp protest mod de overgreb på den akademiske frihed, hvorunder så mange universiteter lider i vor tid. De katolske studenter og akademikers verdenssammenslutning — hvis kongres emne var »Universitetet og friheden idag« — vendte sig især mod overgrebene på den religiøse frihed samt mod ethvert forsøg på at diskriminere forskellige racer. Kongressen rettede en indtrængende henstilling til alle akademikere om at medvirke effektivt ved indførelse af virkelig frihed ved universiteterne, således som det blev formuleret under selve kongressen.

Kravet om uindskrænket akademisk frihed dannede det centrale i de resolutioner, som blev formuleret af de enkelte arbejdskredse. Ikke blot sandhedsforskningen, men tillige også udbredelsen af sandheden kræver frihed. Frihed er imidlertid også altid knyttet sammen med et vist moralsk ansvar. Den kristne videnskabsmand må mere end nogen anden vide at værdsætte og elske friheden på alle områder. Han erkender i enhver enkelt sandhed den værdighed, som den

Vaticana — afviser man den Hellige Stols anvisninger i påståede religiøse og politiske anordninger og anklager Vatikanet for at stå på imperialismens parti samt for at udbytte den kinesiske nation. Alle disse bebrejdelser har Paven taget stilling til i den ny encyklika og afviser dem pure.

Også Vatikanets officieøse organ, »Osservatore Romano«, kom i den forløbne uge i en leder ind på de kinesiske kommunisters bestræbelser for at isolere katolikkerne i Kina fra den øvrige del af kirken. Man ved, at det ikke er så ligetil at udrydde den religiøse følelse. Derfor tolererer man nok de troende, men gør alle tænkelige forsøg på at »omskole« dem ved propaganda og kurser. De i den forbindelse anvendte terrormetoder er langt skrækkeligere end forfølgelserne i de første kristne tider.

Kommunisterne gør imidlertid alt hvad de kan for ikke at skabe martyrer, men blot »forbrydere«, skriver Vatikanets blad. Der foreligger imidlertid tilstrækkelige beviser på, at der idag i det kommunistiske Kina eksisterer et martyrium, der fuldt ud kan komme på højde med de først kristne tider (KNA).

erholder fra den absolutte sandhed. Han betragter det derfor som sin pligt overalt at deltage i arbejdet på at få sandheden frem. Der kan ikke gennem troen sættes nogen grænse for forskningsfriheden — den kristne tro har ikke noget at frygte fra videnskaben og dennes resultater (KNA).

»Civita Cattolica«:

Ingen forandring i kirkens stilling til frimureriet

Kirkens stilling til det internationale frimureri er ikke undergået nogen som helst forandring, udtaler det i en artikel i det nyeste nummer af jesuiternes anerkendte tidsskrift »Civita Cattolica«. Artiklens forfatter beskæftiger sig med de hidtidige pavelige udtalelser om frimureriet og undersøger derpå de i de senere år opdagede påstande om, at kirkens stilling til frimureriet skulle være ændret, eftersom de seneste to paver, Pius XI og Pius XII, ikke har beskæftiget sig officielt med dette spørgsmål. »Der er dog ingen grund til — skriver »Civita Cattolica« — at falde i trance over, at de højeste kirkelige autoriteter ikke har truffet ny standpunkter til dette spørgsmål indenfor et tidsrum, hvor det internationale frimurervæsen ikke selv har ændret struktur«. Kirken holder stedse armene og hjertet åben for de fejlende, men den kan dog ikke i sin egenskab af sandhedens forsvarende kommer dem i møde på halvvejen i denne sag, eftersom der kun gives een sandhed (KNA).

„Den katolske skole i dag“

Den Internationale Katolske Opdragelseskommission (OIEG) behandlede på sin første kongres, der netop har været afholdt i Rom, en række aktuelle spørgsmål indenfor skole- og opdragelsesvæsenet, og da med specielt henblik på de katolske skoler. To omfattende arbejder om »Den katolske skoles formål og opgaver« samt »Den katolske skole i den moderne verden« dannede grundlaget for drøftelserne på mødet. Ved en modtagelse på Capitolium i Rom talte den tidligere italienske undervisningsminister Guido Gonella om »Den katolske skoles ansvar idag« (KNA).

Narkotika - (stullet fra forsiden)

hurtigere. I et sådant tilfælde er døden ikke bevidst tilstræbt, men uundgåelig. Paven vendte sig derpå imod det misbrug af narkotiske midler, som er meget udbredt, og mindede om den lægelige etik, der burde regulere slige misbrug (KNA).

Katolsk Ugeblad

PAVETALE TIL LÆGER

Kirkens kampe og sejre
Mont Saint-Michel
Magleås 1958
Birgittinere i Assisi
Mariakongregationernes
fællesandagt i København

106. ARGANG

28. SEPTEMBER 1958

NR. 39

Forbindelsen med Quemoy afbrudt

Ingen efterretninger fra øens 400 katolikker

Det romerske missionsnyhedsbureau »Fides« meddeler, at man for øjeblikket er uden efterretninger fra kapucinerpateren Bernard Druetto, der varetager sjælesorgen blandt de omkring 400 kinesiske katolikker på øen Quemoy, som i den seneste tid har ligget under konstant artilleribeskydning fra fastlandsbatterierne i det kommunistiske Kina. Pater Druetto har inden fordrivelsen fra Kina tilbragt otte måneder i kommunistiske fængsler (KNA).

Encyklikaen nået til Kina

Hongkong melder om flere bispevielser
i Kina

Efter hvad man har erfaret i Rom er den Hellige Faders seneste encyklika »Ad Apostolorum Principis Sepulchrum« om situationen i det kommunistiske Kina nu nået frem til Kina. Da rundskrivelsen er dateret 29. juni, men først blev offentliggjort 8. september, er man tilbøjelig til at mene, at offentliggørelsen af encyklikaen har ventet af denne årsag, så meget des mere som det kort før offentliggørelsen forlød, at der ventedes en ny encyklika, men at den internationale situation havde forhalet udsendelsen.

Medens der endnu ikke foreligger nogen officiel kinesisk stillingtagen til den ny pave-encyklika om forfølgelserne i Kina, melder den kinesiske presse imidlertid, at yderligere fire kinesiske præster er blevet bispeviet. Antallet af de biskopper, der i år er blevet viet uden Roms billigelse, er dermed steget til fjorten (KNA).

Pave Pius XII har som bekendt i sin ny encyklika henvist til, at såvel de, der modtager bispevielsen uden den Hellige Stols billigelse, som de, der meddeler sådan vielse eo ipso, er hjemfaldne til ekskommunikation.

(KNA).

MARIA - AL NÅDES MIDLERINDE

De store verdenskongresser i Lourdes - Foran et nyt Maria-dogme?

Med hele to internationale kongresser oplevede Lourdes i dagene 10.—17. september ikke blot kulminationen på jubilæumsåret 1958, men formentlig tillige også det hidtidige højdepunkt i Maria-valfartsstedets hundredårige tilværelse. Over 400 ansete teologer fra alle egne af verden deltog i dagene 10.—14. september i den Mariologiske Verdenskongres, og talrige kardinaler, over 100 ærkebiskopper og biskopper samt hundredetusinder af pilgrimme oplevede den store Marianske Verdenskongres, der fulgte efter i dagene 14.—17. september. Og medens teologiske drøftelser stod på dagsordenen og dannede midtpunktet for den videnskabelige Mariologiske Kongres, så var det de store offentlige festligheder og de talrige processionser, der prægede den Marianske Verdenskongres. At der har været tillagt denne kongres en ganske særlig betydning, fremgår af, Pave Pius XII havde udsendt selveste kardinalkollegiets dekan, Eugen Kardinal Tisserant, som pavelig legat til Lourdes i anledning af festlighederne.

I sin åbningstale til den Mariologiske Kongres — der iøvrigt var helliget emnet Marias stilling i kirken, hendes tilsynskomst på jorden, de under og nådegaver, som hun henholdsvis har bevirket og formidlet, Maria i kunsten samt de troendes Maria-lyr (stattes på bagsiden)

Lysprocessionen dannede afslutningen på de storstilede højtideligheder i Lourdes.

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith's Eff. v. Niels Hansen
EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedlundsgade 1. Telf. 136
Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen
Muremester
Markedsplads 10. Telefon 239

Jensen & Olsen
statsaut. Installationsforretning
Elektrisk Lys og Kraft
Algade, Telefon 365
Lev. til den katolske Menighed

Om arvelige sygdomme og børnefødsler

Pavetale til læger

Mandag 15. september holdt pave Pius XII en tale til deltagerne i den 7. internationale kongres for hermatologer (blodsygdomsforskere). Paven beskæftigede sig først med spørgsmålene om kunstig befrugtning, sterilisation og adoption, og sluttede med at besvare nogle af kongresdeltageres stillede specielle spørgsmål.

Om den kunstige befrugtning udtalte paven sig med megen skarphed. Han henviste til sine egne tidligere udtalelser fra 1949 og 1956 og understregede, at kunstig befrugtning må afvises, »fordi den ikke er noget, som omfattes af ægtefællernes rettigheder, og fordi den strider såvel mod naturretten som mod den katolske moral.«

Hvad sterilisation angår skelnede paven mellem »direkte« og »indirekte« sterilisation. Den direkte sterilisation er en handling, hvis mål eller middel er befrugtningens umuliggørelse. Men den omfatter ikke enhver handling, der rent faktisk umuliggør undfangelse. Mennesker har ikke altid til hensigt det, der fremgår som resultat af en handling, end ikke i alle tilfælde, hvor resultatet forudses. En operation på syge æggestokke f. eks. har altid med nødvendighed til følge, at befrugtning umuliggøres. Denne operation er tilladt, når hensigten med den er at helbrede sygdomme. Men befrugtningens umuliggørelse må ikke være handlingens hensigt, hverken som handlingens mål eller som et middel. Og de samme principper må anvendes overfor operation på andre kønsorganer.

På lignende måde kan man løse et andet spørgsmål, der diskuteres meget i medicineres og moralisters kreds. Er det tilladt at hindre ægdannelse ved hjælp af visse medikamenter, der

tages mod overdrevne reaktioner af uterus, selv om disse medikamenter ved at hindre ægdannelse også umuliggør befrugtning? Og er det tilladt en gift kvinde at have samleje med sin ægtefælle trods en forbigående ufrugtbarhed? Svaret afhænger af pågældende persons hensigt. Hvis kvinden ikke tager medikamenter for at hindre en befrugtning, men for at efterkomme en læges anvisning, der foreskriver medikamentets brug som nødvendig medicin mod en sygdom i livmoderen eller andet steds i organismen, så er der her tale om en indirekte sterilisation, der er tilladt ifølge princippet om handlinger med dobbelt virkning. Derimod begår man en direkte og forbudt sterilisation, hvis man standser ægdannelsen for at skåne livmoderen og organismen for følgerne af et svangerskab. Visse moralister har ment, at medikamenternes brug er tilladt også i sådanne tilfælde, hvor svangerska-

bet alligevel ikke kunne gennemføres, men det er urigtigt. Ligeledes må man tilbagevise den opfattelse hos forskellige læger og moralister, at den direkte sterilisation er tilladt, når en medicinsk indikation gør en nærførelse af befrugtning uønskelig. Den direkte sterilisation er ikke tilladelig.

Hos dem, der her er gået for vidt, citerer man ofte et moralprincip, der i sig selv er rigtigt, men som her fortolkes forkert. Man siger: »Licet corrigere defectus naturae« (det er tilladt at bøde på en fejl ved naturen). Og så skynder man sig med at påstå, at der her foreligger en naturens fejl, idet man i praksis for at anvende princippet kan nøjes med en fornuftig sandsynlighed. Havde princippet absolut gyldighed, kunne eugenikere uden tøven anvende den medikamentelle metode for at hindre overdragelse af uheldige arvelige egenskaber. Men man må også se på, hvilke midler man anvender for at bøde på en fejl. Og man må lægge vægt på, at man ikke tilsidesætter andre moralske grundsætninger.

Hvad angår anvendelsen af præservativer såvel som af den Ogino-Knaus'ke metode, er der specialister i eugenik, som vel går imod disse midler, når det drejer sig om at give lidenskab frit løb, men som samtidig anser metoderne for tilladelige, når der fore-

Den
hellige
Frans

Jeg forlader kirken og stiger ad de kendte, mørke trapper ned til graven — famler mig frem med prøvende fod og søgende hånd — og finder i kryplens mørke gitteret omkring den store helgens sidste hvilested. Bag smedjernslængerne flakker de mange lamper om graven, halvt nedbrændte. Og jeg synker stille hen i dette hellige steds dybe fred og dybe tavshed — kun de evige lampers små, urolige luer bag de rubinrøde glas knitrer og knistrer nu og da... Også her er all som i gamle dage, men her brister uvirkelighedens stør. Jeg er virkelig i Assisi, jeg er virkelig kommen tilbage til denne mine længsels og mine minders stad; derinde bag det kolde gitter, hvor lamperne brænder, hviler virkelig den hellige Franciscus, den lille Guds Fattige, broder Frans...

Johannes Jørgensen i hans udødelige mesterværk: Pilgrimsbogen.

ligger alvorlige hygiejniske indikationer. De betragter metoderne som et mindre onde i sammenligning med at avle børn, som vil tage skade. Selv om adskillige deler denne mening, har kristendommen fulgt den anden tradition og vil vedblive dermed. Anvendelsen af præservativer er en krænkelse af naturens lov. En handling, der ifølge sin natur skal frembringe nyt liv, bliver hindret i dette af menneskelig vilje.

Derimod tilsidesætter den Ogino-Knaus'ke metode, d.v.s. benyttelsen af den periodiske sterilitet, ingenlunde naturens orden. Anvendes denne metode ud fra alvorlige motiver (og eugeniske indikationer kan være meget alvorlige), er den moralsk tilladelig.

Om adoptioner sagde paven, at der fra moralsk synspunkt intet er at indvende mod den. Man må blot drage omsorg for, at katolske børn kun adopteres af katolske forældre.

I besvarelsen af enkelte spørgsmål sagde paven, at det af eugeniske grunde er udmærket med en racehygiejnisk undersøgelse før ægteskabsindgåelse, men han fastslog tillige, at hvis undersøgelsen giver et dårligt resultat, kan man fraråde indgåelse af ægteskab, men ikke forbyde det. Ægteskabet er en af den menneskelige persons fundamentale rettigheder og må ikke tilsidesættes. Og ægtefæller, der først efter ægteskabets indgåelse erfarer, at de lider af en arvelig sygdom, kan ligeledes frarådes at sætte børn i verden, men det må ikke forbydes dem. Et spørgsmål, om ægteskabet i et sådant tilfælde kan erklæres for ugyldigt, besvarede paven med et ubetinget nej.

NOTER

Mariakongregationernes årlige fællesandagt i Storkøbenhavn

afholdes i år søndag 12. oktober kl. 19,30 i Sct. Annæ kirke på Amager. — Vi henviser til udførligere meddelelse på side 453.

Katolsk Ugeblad i ethvert katolsk hjem!

18. søndag efter pinse

28. september 1958

PENGE ER IKKE ALT!

Vi længes allesammen mere eller mindre efter rigdom, der for os er ensbetydende med lykke. Rigdom betyder sikkerhed i tilværelsen og adgang til at komme i besiddelse af, hvad vi anser for »livets goder«. Sundhed er også et af disse goder, men rigdom danner dog grundlaget for mangt og meget af det, som vi attrår. Herrens ord gør dog rigdommen noget problematisk og er faktisk ved at berøve en glæden derover. Han udtaler et så afgjort »ve« over de rige og siger endda, at det er næsten umuligt for en rig at komme i himlen.

Men hvad mener Vor Herre egentlig dermed? Skulle det da ikke være muligt, at man ganske vist ejede denne verdens goder og så alligevel satte det andet, det, som Vor Herre sigter til, højere? Vor Herre ved, hvorfor han sætter denne sag på spidsen. Han siger, at man ikke kan tjene to herrer, nemlig rigdom og Gud.

Når der er tale om »de rige«, så er der aldrig nogen af os, som føler os truffet. Vi tænker hele tiden på dem, der har mere end vi. Men er det måske ikke en form for rigdom alt det, som vi anser for selvfølgeligheder? For bare at nævne et par eksempler: radio, fjernsyn, køleskab, bad og varmt vand — for så slet ikke at tale om en vogn? Det er da faktisk en rigdom, som end ikke de rigeste havde bare for hundrede år siden. Men skal man da kaste vrang på alle disse ting? Nej, vist ikke, vi skal bare ikke betegne os som fattige.

Det er ikke så længe siden, at jeg besøgte et ungt, nygift par. De var så afgjort meget trykket af deres »stramme budget«, de sad faktisk lidt hårdt i det på grund af etablering og husleje o. s. v. Men — hvem kunne blot for få år siden tillade sig at bosætte sig »komplet«, med alt moderne tilbehør, uden i forvejen at have sparet op til dette formål? Det gør man derimod i dag — vel at mærke på afbetaling. Nu ville disse to også gerne have både vogn og fjernsyn, og de var selvfølgelig bundfortvivlede over, at der endda var familieførogelse i sigte. Rigdom er et fantom, som alle jager efter.

Vi kristne burde være de første til at vise et vist mådehold i denne vilde jagt efter stigende levestandard. Mennesket kan i det lange løb ikke leve af disse jordiske ting — det har behov for en rigdom, der er varig.

Paulus udtaler i søndagens læsning, at Herren er hele vor rigdom. Men jeg gad nok se den kristensjæl, der i dag med rolig samvittighed tør påstå, at han virkelig føler sig rig i troen på Kristus. Vi lever måske for meget i nu'et, hænger for meget ved øjeblikket. Og Paulus tænker med den rigdom, som Kristus betyder, frem for alt på fremtiden, på vort endemål. Så vil nemlig denne verdens form, dens goder forgå, og Kristus Vor Herre vil være det eneste, der er noget værd og har nogen betydning — hverken fjernsyn eller køleskab eller en lille Renault har da nogen som helst værdi eller betydning. Jo mere vi her på jorden knytter vort liv til Vor Herre, desto nærmere er vi evighedsens løn.

Jeg mente engang, at det var forkyndelsen, der var noget galt med og som havde sin skyld i disse forhold. Det tror jeg ikke mere — alt for mange levende og vægtige ord — i prædiken og skrift — går i dag hen over menneskenes hoveder, ekko'et af det bedste af, hvad der skrives og tales i dag, er beskæmmende ringe. Der er ingen åndelig atmosfære mere — men måske er det prisen for vor civilisation? Måske skal Vor Herre først slå alt dette brogede legetøj ud af hænderne på os, førend vi får øjnene op for, hvad der er den sande rigdom. Penge er nemlig ikke alt!

Sognepræsten.

»Det er velkendt, hvor højt Kirken sætter den menneskelige fornuft, når det drejer sig om det sikre bevis for existensen af en personlig Gud såvel som den uigendrivelige bevisførelse for den kristne tros grundlag ved guddommelige tegn; ligeledes når det drejer sig om på tilbørlig måde at formulere den lov, som Skaberen har nedlagt i menneskehjertene, og når der er tale om at opnå en ganske vist begrænset, men overordentlig frugtbar forståelse af (tros-) mysterierne. Denne opgave kan fornuften dog kun løse på egned og sikker måde, når den er behørig uddannet, d. v. s. gennemtrængt af den sunde filosofi, der som en arv fra fædrene, overleveret fra tidligere kristne århundreder, allerede længe har eksisteret, og som er i besiddelse af en autoritet af højere rang, fordi Kirkens læremyndighed selv har sat dens principper og vigtigste teser, der langsomt er blevet opdaget og udformet af højbegavede mænd, i forbindelse med den guddommelige åbenbaring.«

Pave Pius XII i »*Humani Generis*«.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for oktober 1958:

Hotel- og restaurationspersonaltets åndelige vel.

Mere hjælp til det pavelige Petrusarbejde.

KIRKENS KAMPE OG SEJRE

Det var i kulturkampens tid, da Bismarck med love og straffe ville den katolske kirke i Tyskland til livs. En dag tog en præst fra landet sulten og træt ind på en restaurant i Karlsruhe. Han satte sig ved et af de mange små borde for at være alene. Men ved et andet bord, ikke langt fra ham, sad to mænd. Da disse opdagede den nye gæst, gav de sig til at drille ham. Blandt andet sagde den ene af de to til den anden meget højt: »Nå, nu synger den katolske kirke sit sidste vers, den er jo nået til Mattæus det sidste.« Præsten skulle høre det, og han hørte det også, og med det samme råbte han til de to: »Mine herrer, det er også min egen mening og overbevisning. Men ved De, hvad der står i Mattæus det sidste?« »Næ, det vidste de ikke,« erklærede de intet anende. »Så beder jeg tjeneren om at skaffe os det ny testamente,« svarede præsten. Og bogen blev hentet og bragt og slået op. Nu skulle de selv læse. Næppe havde de fået begyndt, før grinet på deres ansigter forsvandt. For Mattæusevangeliet slutter med de ord: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden ... Se, jeg er med jer alle dage indtil tidernes ende.« Det er Herren, der taler således. »Forstår De nu,« bemærkede præsten, »hvorfor jeg sagde, at jeg mener akkurat det samme som De?« I synlig forlegenhed svarede de to drillepinde: »Man skulle aldrig indlade sig i diskussion med en katolsk præst.« Dybere kunne de ikke se.

De øjnede ikke den hemmelighedsfulde, men velkendte kendsgerning, som både skriften og kirkehistorien går i borgen for, nemlig at kirken, så længe den befinder sig i prøvetiden, er *genstand for de voldsomste angreb*, men at den også er *uforgængelig og uovervindelig* i denne kamp. Gang på gang høster den en uventet sejr, og således skal den blive ved, indtil Herren gør ende på kampens tid og fører sin kirke til den evige sejrsfest. Med rene ord siger jo vor Frelser til Petrus: »Du er Petrus (= Klippen) og på denne klippe vil jeg bygge min kirke. Og helvedes porte skal ikke overvinde den« (Mt. 16, 18). Her er der altså tale om kamp, om forbitret kamp, fordi helvedes porte opbyder

hele deres raseri og al deres magt. Det bliver en langvarig kamp, fordi den holder ikke op, før Herren ved verdens ende kommer igen. Men det er en for kirken ærefuld kamp, fordi den aldrig kan besejres, og fordi slutresultatet bliver en evig triumf.

I så henseende ligner kirken til fuldkommenhed sin stifter. Da han som barn blev fremstillet i templet, spåede oldingen Simeon ham: »Det barn er sat til fald og oprejsning for mange i Israel og til tegn, som skal modsiges« (Lk. 2, 34). Alle evangelister beretter om, hvordan denne spådom er gået i opfyldelse under Herrens offentlige virksomhed. I Galilæa måtte han høre sine fjender bagvaske ham med de ord: »Se, hvilken frådser og dranker, ven med toldere og syndere« (Mt. 11, 19). Og på hans jordiske livs sidste dag råbte folket i Jerusalem: »Korsfæst ham, korsfæst ham.« Men netop døden på korset blev vejen og porten til den store herlighed på opstandelsens og himmelfartens dag.

I nadversalen, aftenen før Herrens lidelse og død på korset, fik apostlene at vide, hvad der ventede dem: »I denne verden vil I have trængsler, men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Jo. 16, 33). Og til folkeskarerne havde han sagt: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig« (Mt. 16, 24). Grunden er jo ikke vanskelig at indse: »En tjener er ikke større end sin herre. Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer« (Jo. 15, 20). Hvis himlens herlighed skal være en sejrsfest for alle dem, der får del i den, så må der have været lejlighed til at vinde en sejr forinden, eller med andre ord, der må have været kampe, der muliggjorde, at man kunne vende hjem til Gud som sejrherre.

Apostlene skulle meget hurtigt lære de trængsler at kende, som Herren havde talt om. I Jerusalem blev de sat i fængsel og pisket. Diakonen Stefan og apostlen Jakob var de første, der led martyrdøden. I sine breve beretter den hellige Paulus, hvad han har måttet døje for Kristi skyld og apostelgerningerne giver konkrete skildringer af det. Da evangelisten Johannes var blevet landsforvist til øen Patmos

og der havde sine syner om kirkens fremtid, kunne han i sin åbenbaring fortælle om forfølgelser og hjem søgelser, der tvang mange kristne til at aflægge blodvidnesbyrdet for deres tro. Han bebuder splittelser og vranglære samt forførelse, som skyldes de onde ånder og sekternes bedrag. Helvedet raser og gør alt for at knuse Kristi kirke. Det er den ene side. På den anden ved han også, at der kommer fred og glæde. Og i himlen lyder takkesalmer og hymner, der forkynder Guds og kirkens sejr og triumf. Med andre ord: også Johannes kan garantere for kirkens uforgængelighed og uovervindelig trods svære kampe og hadefulde angreb fra flere sider.

Når altså forfølgelser og kampe er forudsagt af Herren selv, så beviser de ikke noget mod kirken, som ikke så få mener, men tværtimod er de et sikkert bevis på, at kirken virkelig er den korsfæstedes brud. En dag var et romersk kollegium indbudt til audiens hos Pius X. Paven stillede ved denne lejlighed dette spørgsmål til en seminaristerne: »Hvor mange kendetegn har Kristi sande kirke?« »Fire,« svarede denne, »kirken er enig, hellig, katolsk og apostolsk.« »Kun disse fire?« — »Romersk,« tilføjede den tiltalte. »Ganske rigtigt,« svarede paven, »men hvilket er det klareste kendetegn?« Alle tav. »Så vil jeg selv sige det:« forfulgt. I evangeliet står: Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer« (Jo. 15, 20). Forfølgelser er for os katolikker det daglige brød. Det er tegnet på, at vi er Jesu Kristi ægte disciple.

Da Pius X sagde disse ord, tænkte han sikkert ikke blot på de angreb, som han selv personlig var genstand for, men også på det, som alle perioder i kirkens historie aflægger vidnesbyrd om. I romerriget har vi de blodige forfølgelser fra kejser Nero (64) til Diokletian (305). I goternes rige finder vi dem i det 4. til det 6. århundrede. I Persien i det 4. og 5. I Sydarabien i 6. århundrede. Muhammedanerne begyndte deres stormløb i det 7. og blev ved i flere hundrede år, husiterne i det 15. England, Skotland og Irland hjem søges af disse kampe i det 16. århundrede og så fremdeles; Kina i det 18.; Annam og Cochinchina i det 18. og 19. århundrede. Hvad der er sket i vor egen tid, både i Rusland, Mexiko og Spanien, har de ældre blandt os vist ikke glemt, men husker det endnu.

Mangfoldige gange har kirkens fjender regnet med og spået om dens nærførestående undergang. Men hver gang blev det konstateret, at det var falske profeter, der talte. De kendte ikke de løfter, som Herren havde givet sin kirke, og de ænsede ikke de våben, hvorved den altid har vundet sine sejre: nemlig Guds ord, troen, bønner og tålmodigheden. Sådan var det hidtil, sådan vil det også gå i fremtiden. Derfor er der ingen grund til ængstelse angående vor moders, den hellige kirkes, skæbne i de år, der kommer. Men det er nyttigt at kende fjenderne og deres metoder lidt nøjere. At oplyse derom skal så være emnet næste gang.

F. K.

Det fortælles -

Den senere helgenkårede sognepræst fra Ars måtte i lighed med alle andre præstekandidater ved en afsluttende eksamen aflægge bevis på sine teologiske kundskaber. Han havde imidlertid aldrig stået på særligt god fod med videnskaben og blev derfor ved eksamen svar skyldig på så godt som alle de spørgsmål, der blev stillet ham. Man fortæller da, at den eksaminerende

de professor, der var synlig rystet over slig en uvidenhed, skal have sagt til den senere så store helgen: »Jamen, hr. Vianney, De er jo fuldkommen blank. Hvad skal man dog stille op med sligt et æsel?«

»Deres højværdighed, når det lykkes Samson at slå 3000 filistiner, omend han kun var bevæbnet med en Æselskæbe, hvad vil Vor Herre så ikke kunne udrette med et helt æsel,« lød svaret.

Mont Saint-Michel

Borgen i havet

▲
Fra det gamle refektorium
fører en stor portal ud til
den lyse korsgang.

I kanalen ud for den franske kyst dukker en klippeø frem af disen. Ebbe og flod skiftevis forbinder og adskiller øen fra fastlandet. Landkortene kalder den *Mont Saint-Michel*, men den udgør kun en ganske lille prik i den kileformede, kæmpemæssige golf mellem Bretagnes og Normandiets kyst. Kommer man fra Avranches, ser man klippeøen dukke frem af tågen som en stor, af et lårn kronet kegle, på hvis øverste tinde de himmelske hærskarers anfører ved hjælp af sit sejrige glavind holder den besejrede, men stadig årvågne drage i ave. Længe før man når ud til kysten, ser man klippeborgens silhuet hæve sig mod sky. Skøn og fantastisk står den ude i havet som et fatamorgana. Husene, der klynger sig til borgens fod, danner en lille by med en eneste snæver gade — der i dag kun består af butikker og hoteller.

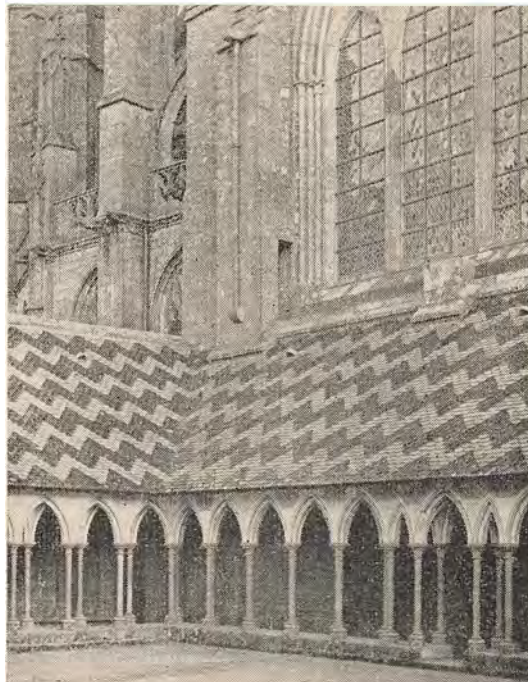
Traditionen fortæller, at den hellige Authbert i året 708 tre gange havde en drøm, at ærkeenglen Mikael bød ham bygge en kirke på den lille klippeø i bugten mellem Normandiet og Bretagne. Kirken, der blev indviet til sankt Mikael, blev snart et søgt valfartssted, men efter som tiderne gik, måtte kirken og klosteret døje mange genvordigheder. Flere gange ødelagdes den fuldstændigt af krig og brand. I 1202 påbegyndte hertug Richard af Normandiet opførelsen af en kirke, som danner grunden til det Mont Saint-Michel, som vi ser for os i dag. Indflydelsesrige abbeder føjede lidt efter lidt nye og mere storslåede bygninger til kernen, indtil abbediet Mont Saint-Michel med rette kunne nævnes som Frankrigs mest imponerende klosterborg, der gennem hele middelalderen var et af Europas mest søgte valfartssteder, og hvert år på sankt Mikael's

fest — 29. september — drager pilgrimsskarer ud til Mont Saint-Michel.

Efter en besværlig stigning — ad uendelige trapper — står man ved indgangen til det gamle abbedi, en fæstningsagtig port, hvor man møder endnu en trappe, der synes at føre lige lukt ind i et mørkt svælg, men snart træder man atter ud i lyset, ud i »la salle des gardes«. Under disse mægtige hvælvinger færdedes forlums benediktinerne — på en gang munke og krigere, der såvel kunne stå i løbe-

▲ Som et fata-morgana ligger Mont Saint-Michel.

▲ Klostergården — en perle i hele bygningsværket

- la M
de l'Oc

gange som i koret og som øvede relfærdighed efter middelalderens ret. Abbediets hele klosterlige og krigeriske struktur fortæller dets historie. Men det er dog velsagtens først og fremmest kirken, den ældste i Normandiet, med de vældige proportioner og den titaniske kraft, der virker på den besøgende. Den skønne apsis er et mesterværk af flamsk arkitektur, og af de tilbygninger, som lidt efter lidt rejste sig omkring kirken, er »la Merveille«, som med rette bærer sit navn, den mest imponerende. Fra riddersalen kommer man gennem en uendelighed af haller, hvor pragtfulde hvælvinger tegner deres dristige buer over kolossale piller. Her findes bog- og manuskriptsalen, gæstesalen, refektoriet o. s. v. Men klostergården er dog perlen i hele bygningsværket. Det er

»Le grand degré«.

eille
ent

St. Mikael's statue pryder abbediets højeste tinde.

en sølegård med 134 piller af mørkerød, poleret granit, som bærer de med de herligste bladforsiringer prydede buer, danner gallerierne om den åbne gård.

*

Efter 1790 er mange relikvier og en stor del manuskripter blevet splittet for alle vinde. Abbediet, der da var blevet omdannet til fængsel for gen-

I korte træk —

Vatikanets forlagsanstalt har netop udsendt det 40. bind med kendelser fra den pavelige domstol *Sacra Romana Rota* (KNA).

Kardinal Frings har overfor de efterladte fra ofrene ved ulykken på landhjulspanen på Drachenfels givet udtryk for sin deltagelse (KNA).

Under restaureringsarbejder ved domkirken i Pecs i Ungarn er man stødt på spor fra den tidlige kristne tid. Blandt fundene er især at bemærke en romansk gravsten samt en katalombe (KNA).

Der arbejdes i øjeblikket med planer om at oprette et ukrainsk kloster i Wien. Basilikanerordenens ledelse anser Wien for at være et egnet sted for det åndelige møde mellem øst og vest (KNA).

Ifølge meddelelser i den ungarske presse er antallet af skilsmisser steget enormt siden marts i år. Antallet af skilsmisser er idag tre gange så højt som i 1950 og ventes at blive endnu højere, efter at afgiften for skilsmisser nu er bortfaldet (KNA).

De nye konstitutioner for den hellige Frans' 3. orden tæller idag omkring 2 millioner medlemmer over hele kloden. (KNA).

stridige præster, beholdt sit udsende. Det blev tugthus under Napoleon, fæstningsarrest under juli-monarkiet, fængsel under det andet kejserdømme, indtil det i 1863 blev tilbagegivet til religiøse formål. Fra 1886 til 1922 var kirken ganske vist lukket for gudstjenester og er i dette tidsrum henvist til den lille sognekirke ved klippens fod. Fra 1922 er basilikaen imidlertid atter åben for pilgrimmene, som kommer fra nær og fjern, på de forskellige helgenfestdage. Under den anden verdenskrig indrettede tyskerne klosterborgen til observationspost, men heldigvis undgik den på ganske mirakuløs måde ødelæggelsen.

*

En storslået udsigt har man deroppefra. Det er ebbe. Rundt om en sandstøtte af den sarteste gråhvide farve, et fløjlstæppe udbredt for sankt Mikael's fod. På den anden side bugten Normandiets grønne skrænter, til venstre ude i horisonten bølgerne hvide skumbremme, dybt nede et virvar af huse og haver, som hængende udfra klippen, og på en udløbende pynt det lille klippekapel »Saint Autbert«, som munkene byggede i taknemmelighed over sankt Autberts klare kilde, der var klosterets eneste vandforsyning. Endnu længere ude ligger en mindre klippe »Tombelaine« i form som en løve, der har lagt sig fladt ned med hovedet på poterne, sky for sin mægtige nabo. Vender man blikket opad, da ser man den kolossale St. Mikael's-statue, der pryder abbediets højeste spir — verdensfjern og i ensom majestæt.

Birgittinerinderne åbner kloster i Assisi

For få uger siden åbnedes det til det nye Birgittinerkloster i Assisi knyttede gæstehjem, og de allerførste gæster var en lille gruppe danske. De første birgittinerinder slog sig ned i Assisi den 8. maj i år og havde snart til eget brug indrettet et par værelser i det store hus, Palazzo Locatelli, som ordenen lige havde købt. I sommermånederne har de dels overvåget arbejdet med at ombygge og renovere dette »Palazzo«, som er bygget i det syttende århundrede, dels været flittigt optagne af med egne hænder at indrette det til et birgittinsk kloster med gæstehjem. Helt færdig med renoveringsarbejdet regner man dog først med at blive i oktober.

Birgittinerordenen (Ordo Sanctissimi Salvatoris) er en hovedsageligt kontemplativ orden, som stiftedes af den hellige Birgitta af Sverige omkring midten af det fjortende århundrede. Den er hidtil den eneste orden, som har haft sin oprindelse i Norden, og selv om den naturligvis er international og står åben for katolikker af alle racer og tungemål, har den altid været nordisk præget. Som sikkert mange læsere vil vide, har birgittinerne også i Danmark haft to store klostre, Mariibo og Mariager, som begge blev ophævet ved reformationen.

Birgittinerne daglige liv er præget af den delvis sungne, delvis reciterede korbøn, af betragtning, tilbedelse og arbejde af forskellige arter, både praktisk, intellektuelt og kunstnerisk. Den nyeste gren af ordenen har desuden til sine klostre knyttet gæstehuse, hvor man tager imod mennesker, som ønsker at tilbringe en tid i den fred, man venter at finde i et kloster. De birgittinske gæstehuse er overalt blevet til små skandinaviske centre, eftersom skandinaverne dér kan finde mennesker, som beder for dem, som forstår dem, og som har kendskab til deres kultur, deres historie og deres sag. Birgittinerklostre med sådanne gæste-

SOMMERMØDET PÅ MAGLEÅS 1958

Om det katolske Sommermøde på Magleås, der afholdtes i dagene 27. juli til 3. august, har ugebladet fra stævnekomiteen modtaget nedenstående referat, som afsluttes næste uge.

Under betydelig tilslutning og stor interesse afholdtes det 4. katolske sommermøde på Magleås højskole i dagene 27. juli til 3. august. Mødets tema var »Tro eller livsanskuelse«. Denne problemstilling blev behandlet i to teologiske og to litterære foredrag og derefter afrundet i den sidste dags foredrag om, hvad vi nu kunne gøre hver for sig og i samarbejde. I det følgende vil vi forsøge at give et ind-

tryk af temaets behandling i foredragene, men må af pladshensyn afstå fra at referere de lange og udbytterige diskussioner om eftermiddagen, som foredragene gav anledning til.

Da Israels tro blev til jødedom.

Pastor Messerschmidt formulerede på mødets første dag nøgleordet til dette foredrag: *Udvælgelse*. Som teologisk begreb optræder det for første

hjem findes nu i Rom (2), i Assisi, i Lugano (Schweiz), Iver Heath (England), Calcutta (Indien), Darien (Connecticut, USA), Djursholm og Vadstena (Sverige). Flere af søstrene i de forskellige klostre er selv skandinaver, og i samtlige huse (dog med undtagelse af det i Indien) er der søstre, som taler svensk eller dansk.

I alle gæstehjemmene søger man at holde en standard som den, de nordiske gæster er vant til, og det nye kloster i Assisi er ikke nogen undtagelse fra denne regel. Dets nuværende priorinde har under mange år forestået klosteret i Vadstena og er forøvrigt en varm ven af Danmark, som hun har lært at kende dels gennem danske søstre, dels gennem mange danske gæster. — Palazzo Locatelli har med sine store sale og med sin skønne beliggenhed været et virkeligt fund, og ved renoveringen søger man at bevare det i den oprindelige stil. I den nederste etage bliver der foruden kapel, kor og sakristi også indrettet en sal for møder og foredrag, 2 taleværelser og tilmed en garage. Det egentlige gæstehus

får spisesal, salon og ca. 20 gæsteværelser. Samtlige værelser har rinden de vand, og der bliver flere badeværelser i hver etage. I hele huset bliver der indlagt centralvarme, så at nordiske gæster også kan få mulighed for at holde vinterferie i Assisi. De store sale tillader også klosteret at modtage større grupper, f. eks. af ungdom, som ønsker at rejse meget billigt.

Fra gæstehusets vinduer og fra der store have, som er anlagt på en bjergterrasse, har man en herlig udsigt over Assisi og Spoleto dalen. Huset ligger meget højt, og terrænet oven for det er fredet, så at man ikke kan bygge noget mere dér. Fra haven kan man gennem en dør i muren komme op på en lille sti, som fører direkte op til den gamle borgruin, »La Rocca« hvortil der er ca. 10 minutters gang fra klosteret. Til byens centrale Piazza har man ikke mere end 3 minutters gang, men der er ingen bustrafik direkte gennem Via San Paolo, hvor klosteret ligger, så man bliver ikke for styrtet af motorkøreløjerne larm. Fra Piazzaen kan man imidlertid altid le få en bus eller en mindre bil ud til de mange berømte steder, som vi ken der gennem Johannes Jørgensens dejlige skildringer: San Damiano, Sant' Maria degli Angeli, Eremito delle Carceri etc. Og for at se det hus, hvor professor Jørgensen selv tilbragte så mange år, behøver man bare at gå nogle få skridt fra birgittinerne nye gæstehjem.

Assisi hører uden tvivl til Italien's smukkeste byer — i alle henseender. Den dag i dag hviler den hellige Francis ånd over dette sted, den ånd som fik den hellige Birgitta til at slutte sig til den franciskanske tredje orden, og som i århundredernes løb har draget utallige andre nordboere til den Herre, som Franciscus tjente af hjerter. Måtte det nye birgittinerkloster hjælpe mange skandinaver at finde vejen til Assisi og dér at lytte til, hvad Sankt Frans, Sankta Clara og Sankta Birgitta har at sige os.

O.Ss.S., Vadstena.

»Convento di S. Brigida«, Via San Paolo 32 i Assisi

gang o. 700 f. Chr. Begrebet indebærer juds suveræne handling, hans kald, som sker i kraft af hans uforskyldte nåde. Blandt oldtidens folk var udvælgelsen i denne betydning noget ganske nyt. Man troede på et mystisk *naturælesskab* mellem de enkelte folk og lets guddom — her overfor står udvælgelsen som Guds suveræne handling, hans tilbud om en pagt.

Efter at have vist, hvad udvælgelsen betød for Israel, og hvorledes begrebet blev udviklet over femte Mosebog til Jesajas (Israel er bestemt til at blive redskab for *menneskehedens* frelse og kan derfor ikke gå endelig til grunde — således udvikledes begrebet under kongeriget i Babylon), fortalte pastor Messerschmidt om den forvanskning, der indsneget sig i udvælgelsesbegrebet efter Israels tilbagevendelse fra Babylon. Efter profeten Zacharias underbetoner Israel jødernes universelle opgave og lægger for meget vægt på Israels kommende herlighed. Hermed erstattes udvælgelsen med forestillingen om »vi udvalgte«. Dette blev skæbnesvangert: Den, der forstår begrebet udvælgelse rigtigt, vil stedse holde sig den, til disposition for den, der suverænt har udvalgt ham. Han vil være lahves tjener. Den, der regner sig til »vi udvalgte«, lukker af for Guds viljere planer for at holde fast ved det givne: Han fikseres til den givne lov,

det genopbyggede tempel, den genopvakte kult og lukker sig for Guds skjulte råd, der skal åbenbares i tidens fylde.

Efter en historisk gennemgang af tiden op til Kristi komme, hvorunder de afgørende og skæbnesvangre linier i det frafaldne Israel blev påvist, sluttede pastor Messerschmidt med at påvise, hvorledes den moderne jødedom vedkender sig denne forestilling iflg. overrabbiner Melchior's bog »Jødedommen i vor tid«: Allerede Hillel, den store jødiske lærde 1. årh. e. Chr., vovede at hævde, at Israels messiasforventning var forgæves, og efter ham har jødedommen omdannet messiasbegrebet til en ren religiøs moralforordning, et krav om fuldkommenhed. I samme grad menneskene ved egen hjælp tager sig sammen til at forbedre sig moralsk, i samme grad indfries messiasforjættelsen. At dette er den uundgåelige konsekvens af forvanskningen af udvælgelsesbegrebet for over 2000 år siden, blev nærmere uddybet.

Da kirkens tro blev til katolicisme.

På den 10. internationale historikerkongres i Rom 1955 sagde Pius XII: Man betragter uden tvivl kirken også som et ideologisk system, når man bruger udtrykket »katolicisme«, hvilket imidlertid hverken er sædvanligt eller fuldstændig dækkende. Den er mere end et rent ideologisk system, den er en realitet som den synlige natur, som folket eller som staten. Den er en levende organisme med sin bestemmelse, sit livsprincip ...

Med udgangspunkt i disse paveord gennemgik pastor Messerschmidt på sommermødets anden dag det centrale problem: tro eller livsanskuelse. Han viste først, hvorledes »katolicismen« ikke dækker kirken. »Katolicisme« er et helhedssyn, som mennesker har dannet, og som bruges som en selvfølgelighed af mange. — Kirken bruger det aldrig.

Hvad er det, der gør, at man kan tale om at ende i »katolicisme«?

Kirken er livsfællesskabet med Gud — Kristusmysteriet, der fører til kirkemysteriet — Kristi mystiske legeme. Apostlen Johannes fremhæver i sit brev, at Kristusmysteriet i kirken er et menneskeligt vidnesbyrd fra Gud og om Gud. Peter svarer på egne og apostlernes vegne Jesus, at de har troet og erkendt, at Han har livets ord — hvad skal de ty til, hvis de ikke kan stole på dette personens vidnesbyrd? Kristus er hovedet og Helligånden er sjælen i det mystiske legeme, hvori ånden bor og lever. Kirken er derfor ikke et samfund af rent social eller juridisk natur. Paven siger i encyklikaen »Kristi mystiske Legeme« om kirken det samme, som Johannes siger om Kristus. Således som legemet er vor formidlingsmåde, er kirken Kristi. Man kan sige, at Kristus-kirkemysteriet er den nye pagts udvælgelse. Vort livssamfund med Fader og Søn muliggøres alene ved, at kirkemysteriet nu og til tidernes ende er iblandt os og Kristusmysteriet er i det.

Derfor er det alene Helligånden, der er levendegørende, og som kan bevare kirken. Han må herske i alle kirkens

lemmer, for at Kristus til stadighed kan være ophav til frelse for alle. Sker dette ikke, vil der uvægerligt indtræffe følgende to ting: man søger gennem en intellektuel præstation at holde sammen på det, som alene Helligånden kan holde sammen på, og kærligheden afløses af lovsloveri — men ved således at sikre livsfællesskabet udefra, går det netop tabt.

Pastor Messerschmidt sluttede sit foredrag med at behandle det andet hovedspørgsmål: hvordan det går til, når vi lægger mere vægt på *rettroendhed end tro*.

(fortsættes på sidste side)

Academicum Catholicum

Onsdag den 1. oktober kl. 20 prc.: P. M. Drouzy O.P. taler om *Den hellige Therese af Lisieux*, ved ordinært møde i Stenosgade 4.

For ikke-medlemmer kan der løses gæstekort à 1 kr. ved indgangen.

Søndag den 5. oktober kl. 9: AC-messe i klosterkirken på Jagtvejen.

Efter messen er der lejlighed til at spise medbragt morgenmad i Newman-stuen.

Arbejde søges

Jeg er 58 år, men er rask, stor og kraftig, kan pakke, passe lager og centralfyrr, har førerbevis til lille og stor vogn, søger arbejde ved hvad som helst, bliver ledig den 3. oktober, grundet på forandring i firmaet, jeg er ved. Gode referencer og anbefalinger gives.

Billet mrk. 28-9-58 til Katolsk Ugeblads annonceanfd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

MARIKONGREGATIONERNE I STORKØBENHAVN

afholder deres årlige fællesandagt søndag den 12. oktober kl. 19.30 i *Sct. Annæ kirke, Dr. Elisabeths Allé, Kbhvn. S.* Prædikant: *Pater K. Harmer, C.S.S.R. fra Næstved.*

Faner og bannere bedes medbragt, ligeledes både kongregationsbog og salmebog. Man bedes bære medaljer o. lign.

Lad os alle møde op, så det virkelig bliver en fællesandagt.

Mariakongregationernes arbejdsudvalg.

*****
* DØDSFALD *
*****

R. I. P.
Vor kære medsøster
Maria Majosa Aust
døde den 21. september 1958
efter 60 års trofast ordensliv.
Sct. Elisabethsøstrene,
Kastanievej 6.
Bed for hendes sjæl.

Gerhard Fittkau Mit 33. år

252 s., kr. 14.50.

Forfatteren, en katolsk præst, blev indsat som sognepræst i Østpreussen samme år, som russerne rykkede ind i Tyskland. Han hører til de tusinder, der blev deporteret til sibiriske koncentrationslejre, og hvoraf kun 25 % vendte tilbage. Præsten skildrer de umenneskelige lidelser uden had — lidelserne, hævder han, må vi kristne bære som sone for vore landsmænds forbrydelser. En rystende skildring — en ophøjet åndelig bog.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BRØDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Sept.-Okt.

28. S. 18. Søndag e. Pinse (734—70); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Wenceslaus (1089); præf. (521).
I konsekreerede Kirker (undtagen Domkirken) højtideligholdes:
(hvid) Kirkevielsesfest ([77]—113); 2. bøn (i alle Messer): Søndagen (734); alm. præf. (525).
29. M. ÆRKEENGELEN ST. MICHAEL (1089—114); alm. præf. (525).
30. Ti. St. Hieronymus (1091); alm. præf. (525).
1. O; † Feria (734—70); uden Gloria og Credo; 2. bøn: St. Remigius ([34]); alm. præf. (525). — Eller:
(hvid) St. Remigius (1092); 2. bøn: Feria (734); alm. præf. (525).
2. T. De hellige Værneengle (1093); uden Credo; alm. præf. (525).
3. F. ST. THERESE AF JESUS-BARNET, Værnehelgen for alle Missionslande ([194]—115); Credo; alm. præf. (525).
4. L. St. Frans af Assisi (1096); (hvid) alm. præf. (525).
5. S. 19. Søndag e. Pinse. — I dag højtideligholdes:
(hvid) Rosenkransfest (1099—116).

Gymnasiastundervisning

Religionsundervisning for gymnasiaster og realister, der går på ikke-katolske skoler, begynder igen tirsdag den 30. september kl. 15,15, Nørrebrogade 27, 4.

Pastor Højbo.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor: Bredgade 67, København K. Tlf. tirsdag og torsdag kl. 9—10 Palæ 4777.

Post-Giro nr. 57042

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året. Abonnement tegnes på eksped.

Annoncesd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRIA 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Monterossi Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Hølrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

St. Ansgars kirke

Rosenkransandagt afholdes på alle hverdage i oktober kl. 19,30.

Fredag 3. okt.: Kl. 14 udstilles det højhellige sakramente til tilbedelse indtil messen kl. 19,30.

1. og 3. onsdag i måneden kl. 9,30: Mødremesse. Småbørn kan i forvejen afleveres til sognesøsteren i salen, Bredgade 67 A, 2. sal.

Fra 5. oktober til 29. marts (begge dage inclusive) bortfalder 7-messen om søndagen.

Katolsk aftenskole

Gennemgang af Apostlenes Gerninger ved Tove Rasmussen begynder onsdag den 1. oktober kl. 20 på skolen, Østerbrogade 7 D. Tilmelding ikke nødvendig.

Skolen for religion og kultur minder om, at tilmelding er nødvendig inden den 30. september, enten pr. telefon ØB 2856 eller ved henvendelse til portnersøsteren på skolen, Østerbrogade 7 D.

CATHOLICA

nr. 3 har et indhold, der nok kan give stof til lang eftertanke:

Å vokse inn i bibelen - Broder Søren Jakobsen: En dansk martyr fra reformationstiden - Krig, forsvar og atomvåben - Djæveln og hans gerninger - Steno Stenonis Stensen Steensen - Mislykket journalistik - Barnet i moders liv - Haman - en ukendt tænker - samt en mængde bog-annmeldelser.

Abonnement på tidsskriftet kan tegnes i enhver boghandel.

4 nr. à 48 sider årligt. Kr. 15.00.

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

KONGERIGET-DANMARK

Amaliegade 31

C. 10093 København K. Giro 2107

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

LEVERANDØR TIL KATOLSKE HOSPITALER

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Klicheer i fineste Udførelse

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

St. Antoni kirke, Brønshøj

Søndagsgudstjenesterne omlægges til og med 5. oktober til kl. 7,30 og 11 stil messe og kl. 9 hø messe.

Søborg: stadigvæk søndag kl. 9.

Ballerup: 1. søndag i måneden kl. 10,30

MØDE- MEDDELELSER

U.K.'s EFTERÅRSSKOLE Å ØMBORGEN

Skolen afholdes i efterårsferien, omlig fra 19. til 25. oktober 1958.

Skolen begynder søndag morgen ved messen kl. 9,00 og slutter lørdag eftermiddag.

Du skulle benytte denne lejlighed i en interessant og sjov efterårsferie i et interessant og sjov efterårsferie landt katolske kammerater.

Lærerkrafterne er i år:
Pastor W. Hinrichsen, Brønshøj (lejrpræst).

Dr. phil. Jens Kruuse, Århus.
Elsebet Kieler, København.
Lilian Jespersen, København.
Jørgen Rudfeld, København.
Preben Hahn Thomsen, Nyborg.
Prisen for deltagelse er kr. 50,00. — el eller halv friplads kan evt. gives. Alle unge katolikker mellem 17 og 5 år er velkomne.

Tilmeldelse snarest muligt til Ulla Traczyk, Sct. Jørgensgade 70, Odense, tlf. 12 12 12, hvorefter detaljeret program vil blive tilsendt.

U.K.'s KRIST KONGES FEST.

I henhold til en tidligere truffet afde om at lade D.U.K.'s Krist Konges fest cirkulere mellem København, Århus og Odense afholdes festen i år i Odense. Hans Excellence Biskop Th. Ehr vil komme til stede.

PROGRAMMET:

Lørdag den 25. oktober 1958:

Ankomst i løbet af eftermiddagen.
kl. 18,00: Spisning af medbragt aftensmad på skolen.
kl. 20,00: Fest i anledning af kirkens 50-årsjubelæum. Festen afholdes i Tietgenskolens moderne festsal ved byens centrum. Sct. Albani kor medvirker. Festtale ved pater Harmer C.S.s.R. og underholdning.

Søndag den 26. oktober 1958:

kl. 9,00: Pontifikalmesse. Prædiken v. Hans Excellence Biskop Th. Suhr.
kl. ca. 10,30: Morgen/frokost måltid. — Derefter Krist Konges tale ved pater Martin Drouzy O.P., Ordrup.
kl. 13,30: »La Strada« forev. i Odenses nyeste biograf, »Grand-teatret«. Pater Martin Drouzy indleder.
kl. 16,00: Tebord.
Alle unge fra hele landet — uanset evt. medlemsskab i D.U.K. eller nogen

lokal ungdomsforening — er velkomne. Der vil blive etableret privat indkvartering lørdag nat. Prisen for deltagelse er kr. 9,00.

Tilmeldelse snarest muligt — senest 10. oktober 1958 — til Birthe Rask Hansen, Vissenbjergvej 16, Odense, tlf. 11 00 83, hvorefter detaljeret program med diverse praktiske oplysninger vil blive tilsendt.

SKOLEWEEKEND I VEJLE DEN 11. OG 12. OKTOBER 1958.

Alle unge fra hele Jylland indbydes til denne weekend. Emnet er: »Vi og vor verden« (om kirkens kamp for evangeliets udbredelse). — Deltagere skal være mellem 15 og 35 år. Prisen for deltagelse kr. 4,00. Tilmelding inden 3. oktober 1958 til Hanne Wegener, Enghavevej 24, Vejle.

PROGRAMMET:

Lørdag:

Vi mødes i løbet af lørdag eftermiddag. Der serveres te til den medbragte aftensmad. Underholdningen begynder kl. 19,30, og aftenen sluttes med en kort andagt i kirken.

Søndag:

Kl. 8,30: Reciteret messe med prædiken.
Kl. 9,30: Morgenkaffe.
Kl. 10,45: Orientering ved Flemming Kieler.
Kl. 11,45: Den hellige Frans Xaver, missionernes skytshelgen, ved pater Dekkers S.J., Århus.
Kl. 12,30: Middag.
Kl. 15,00: Den hellige Terese af Jesusbarnet, også skytshelgen for missionerne, ved pater M. Drouzy O.P., Ordrup.
Kl. 16,00: Andagt og derefter tebord. Medbring sovepose og toiletsager — samt messe- og salmebog.

SKOLEWEEKEND I ODENSE DEN 4. OG 5. OKTOBER 1958.

Emnet for denne weekend er »Katolikken på arbejdspladsen«. Lærerkrafter er pater L. Bruncardi C.S.s.R. og Preben Hahn Thomsen, Nyborg. Alle unge katolikker fra Fyn er vel-

komne. Prisen for deltagelse er kr. 7,50.

Løvrigt er tidspunkterne som for skoleweekenden i Vejle. Blot er messen søndag morgen kl. 8,00.

Tilmelding snarest muligt til Ulla Traczyk, Sct. Jørgensgade 70, Odense, tlf. 12 12 12.

Johannes Dudzinski.

ADRESSELISTE FOR D.U.K.'s LANDSLEDELSE.

Kst. landsformand: Johannes Dudzinski, Langelinie 8, Odense, telefon 12 52 68 eller 11 42 68.
Næstformand: Finn Sørensen, Nordre Ringgade 134, Århus, tlf. 6 87 33.
Kasserer: Knud J. Christensen, C. V. E. Knuthsvej 30, Hellerup.
Formand for repræsentanskabet: Per Meyer, Septembervej 223, Hørløv.

PÅ VEJEN

MÅNEDSBLAD FOR SKOLEUNGDOM (6. årgang)

Aldersklasse: 11—15 år.

Årsabonnement (ti numre: september — juni): gennem skoler og lignende: kr. 4,00 — sendt pr. post til private adresser: kr. 6,00.

Redaktion: pater L. O. Dorn S.J.
Ekspedition: C. F. Ridsvej 96, København F. Tlf. FAsan 7152 - Giro nr. 107307.

Prøveeksemplarer kan rekvireres gratis fra ekspeditionen.

Odense

TIL BYEN
FRA BYEN
- i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested . . .
— et godt madsted
— hyggelige lokaler og elskværdig betjening, men først og fremmest den gode mad og REN kaffe til rimelige priser.

Vejle

A/S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 . Telefon 4896
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

LOURDES .

(fortsat fra forside)

kelse — udtalte biskoppen af Lourdes, mgr. Theas: »Denne Mariologiske Kongres danner et af de mest betydningsfulde vendepunkter i vor tids kirkelige liv. De teologiske diskussioner og fordybelser i forholdet mellem Maria og kirken skal ikke blot tilfredsstille en legitim religiøs nysgerrighed, men tillige også hjælpe de troende til bedre at erkende Guds forløsningsplan og at medvirke til hans frelsesværk ved deres bøn og apostoliske virke.« En ganske særlig interesse påkaldte undersøgelse af de undere, der tilskrives Gudsmoder. Rituskongregationens præfekt, kardinal Cicognani, fremhævede overfor de tilstedeværende teologer og medicinere, at kirken — for sandhedens skyld — måtte anlægge en streng målestok overfor anerkendelsen af Maria-åbenbaringer og mirakler.

Ved afslutningen af den videnskabelige kongres behøvede kardinal Tisserant, at samtlige akter fra drøftelserne i Lourdes ville blive offentliggjort af det Internationale Marianske Akademi i Rom. Om muligheden af et nyt Mariadogme ville han ikke udtale sig, men han gav udtryk for ønsket om, at teologernes omfattende arbejder

MAGLEÅS 1958

(sluttet fra side 453)

Han skildrede den indre linie i fradaldet, der begyndte i det 13. årh. — hjerternes splittelse, striden, kærligheden, der begyndte at kølnes og de nye lærdomme, der begyndte at undergrave troen. Reaktionen herimod: Kirken, der bliver rettroenhedens vogter, de teologiske skoler, der skulle modarbejde forfaldet, men som epigonerne benyttede til sikring af livsfællesskabet. Reformen i det 16. årh. kom for sent til at hindre bruddet, selvom kirken her gjorde, hvad den skulle: definere læren påny og reformere på hoved og lemmer. Man tog imidlertid den dogmatiske belægning for et helhedsudtryk for kirkens væsen og overså, at den kun *skable muligheden* for fornyelsen indefra og ikke selv var fornyelsen. Heraf opstod den apologetiske holdning og forsøgene på at sikre livssamfundet gennem et moralsk-asketisk liv.

Pastor Messerschmidt viste, hvorledes kampen for at sikre livsfællesskabet har præget problemstillingen op til begyndelsen af dette århundrede. Dette førte med sig, at kirkens tro i den almindelige bevidsthed inden for og uden for kirken var blevet til »katholicisme«, d.v.s. det katolske helheds-syn.

Generationen i begyndelsen af vort århundrede er blevet klar over, at troen er en vished, der ikke hviler på

URBI ET ORBI

vedrørende Gudsmoders betydning som den universelle nådeformidlerinde engang måtte føre til definitionen af et nyt dogme.

Den store Marianske Verdenskongres åbnedes søndag 14. august med en højtidelig gudstjeneste ved grotten og en pontifikalmesse på esplanaden foran Rosenkransbasilikaen. I et budskab til kongressen opfordrede kardinal Tisserant de troende til at bede om enhed i troen og om fred i hele verden, og kardinal Ottaviani fremhævede i en tale, at menneskeheden af idag råber på Maria i kampen mod den kristne kulturs fjender.

På kongressens sidste dag afholdtes en højtidelig procession, i hvilken nådebilledet Notre Dame de Lourdes blev båret gennem byens gader og over 100.000 troende, deriblandt tusinder af syge i rullestole og på bærer, påhørte om eftermiddagen den Hellige Faders budskab til kongressen. I en kritisk time for menneskeheden — udtalte Pave Pius XII — er det Gudsmoder, der erindrer de vildledte mennesker om den virkelige mening med livet (KNA).

intellektuelle ræsonnementer, men på erkendelsen af den person, der åbenbarer sig for os. Herved bliver troen det, den skal være: et livsfællesskab. Der er ikke tale om irrationalisme, som man kunne høre det hævdet for en menneskealder siden, fordi vi nu ved, at den menneskelige forstand erkender en person igennem andre kanaler end den ræsonnerende fornuft.

Den hellige pave Pius X satte over det 20. århundrede mottoet: at genoprette alt i Kristus. *Ikke* i et filosofisk-religiøst system — *ikke* i »katholicisme« — men i *Kristus*.

Encyklikaen »Kristi mystiske lege« er en milepæl i kirkens historie. Nu skal vi, kirkens børn, gøre op med os selv, om vi vil fortsætte med selv at skabe *udefra* eller lade Gud nyskabe *i os*.

Kristi efterfølgelse uden Kristus.

Chr. West belyste troens uro i den vantrø i Per Lagerkvists bog »Barabbas«. Den psykologiske forudsætning for at forstå denne skikkelse fandt West i Per Lagerkvists egen barndom og hans miljø: de pietistisk indelukede kredse i Sverige, som nærrede mistro og mistillid overfor andre.

Barabbas var det i moderliv hadede og uønskede barn, og konsekvensen af hans ulykkelige barndom blev hans vanskelighed ved at komme i et personsforhold til Gud eller til nogen person i det hele taget for den sags skyld. De bibelske skikkelser i bogen bar umiskendeligt præg af at være

Den katolske kirke i Frankrig står bag de Gaulle

De franske kardinaler har i sidst uge taget stilling til den forestående folkeafstemning om det af general de Gaulle fremsatte forfatningsprojekt. Kardinalen foreholder de katolske kristne deres pligt til ikke at stå passive i dette for den franske nation fremtid så afgørende spørgsmål, men derimod at afgive deres stemme. Trod enkelte mangler i den foreslåede forfatning er der — efter kardinalerne formening — ingen grund til at stemme mod forfatningen eller at afholde sig fra at stemme.

Hverken den omstændighed, at de mangler enhver relation til Gud eller anvendelsen af ordet »laicistisk« burde være til hinder for, at katolikkerne kan gå ind for forfatningens tekst hedder det i kommuniquet. Ganske vist er det meget smerteligt, at de mangler tilknytning til Gud i en forfatning, selv for katolikkerne i et land, der verdensanskueligt er splittet, men i den foreliggende forfatningstekst er udtrykket »laicistisk« så dan formuleret, at alle trosbekendelse vil blive lige respekteret. Forfatningsteksten må ses i sin helhed og på baggrund af den situation, hvori Frankrig befinder sig i øjeblikket, og hvor all må stille sig i det fælles vels tjeneste. I slutningen af erklæringen opfordre kardinalerne de troende i Frankrig til at tage sig deres afstemningspligt alvorligt, men tillige også at bede for at Guds navn snart igen må blive nævnet i den franske forfatning.

Kommuniquet er undertegnet af kardinalerne Lienart (Lille), Gerlie (Lyon), Roques (Rennes), Feltin (Paris) og Grente (Le Mans). Kort før udtalelsens fremkomst havde formanden for den franske bispekonference kardinal Feltin, haft en drøftelse med general de Gaulle (KNA).

formet over en svensk, sekterisk pietisme, som det følgelig var umuligt for den meget beskadigede Barabbas at komme i nogen virkelig forbindelse med. Han forblev derfor den ensomme, håde som røver og som romers slave. Kun i det negative kunne han opnå kontakt med medmennesker, vis sine inderste følelser: Da han stak de jødiske rådsmedlem ned, da han myrdede yppersteprestens folk og sids men især: da han troede at tjene Kristi sag ved at forsøge at stikke Rom brand.

Barabbas, der siden hin første langfredag følte sig draget mod den, de blev korsfæstet i hans sted, eller mod det mysterium, der lå bag stedfortrædelsen, kastede således lys over problemet: den ideologiske holdning som et middel til at holde sig personer Kristus fra livet.

(sluttes næste uge)

Katolsk

Ugeblad

106. ÅRGANG

5. OKTOBER 1958

NR. 40

Konverterer Montgomery?

Londoner-ugebladet »Sunday Dispatch« har i en artikel sidste søndag udtalt formodningen om, at den engelske feltmarskal Viscount Montgomery står i begreb med at konvertere. Formodningen bestyrkes derved, at Montgomery, der netop har taget sin afsked fra militæret, inden længe påny rejser til Rom for der at blive modtaget i privat audiens af Paven. Montgomery var for kort tid siden i audiens hos Pius XII, nemlig i forbindelse med sin afskedstagen som stedfortræder for den øverstbefalende over NATO. Også under sine tidligere besøg i Rom har Montgomery hver gang været hos Paven.

I Rom holder rygterne om Montgomerys konversion sig hårdnakket, skriver »Sunday Dispatch«. Ganske vist har han selv tidligere dementeret disse rygter, men det hævdes endda, at konversionen har fundet sted (KNA)

I CASTELGANDOLFO

modtog den Hellige Fader i forrige uge kongen af Ruanda, Charles Matura, (Centralafrika) i privataudiens. Kong Matura er — ligesom en stor del af Ruandas befolkning — katolik. Kongen har på sin Europa-rejse bl. a. også for nylig besøgt Danmark.

RACEHAD - FORRÆDERI MOD KRISTENDOMMEN

Pavellig stillingtagen til racespørgsmålet? Rom venter udnævnelse af kardinal fra det sorte kontinent

Med henblik på Little Rock-striden kom Radio Vaticana i den forløbne uge i en af sine halvofficielle kommentarer ind på problemet racefordomme og eksistensen af et teoretisk og doktrinært underbygget racehad. »Der tilkommer alle folkeslag og alle mennesker, uanset race og hudfarve, lige ret til at medvirke til menneskehedens fælles vel,« erklærer Vatikanerradioen. Til lige pligter svarer lige rettigheder. Umodenhet hos en del nationer hverken kan eller må føre til den letkøbte undskyldning for at holde dem nede på lavere menneskeligt og socialt stade samt at nægte dem midler

til og muligheder for et legitimt fremskridt. »Den menneskelige lighed og solidaritet, den kristne næstekærlighed kræver, at et individs eller en bestemt folkegruppes lavere kulturelle og borgerlige niveau overalt, hvor det forefindes, forvandles til en ansvarlig, et moralsk imperativ, en samvittighedspligt for dem, der er begunstiget af historien, til at række de andre hånden og hjælpe dem, så at fremskridtet kan lette og fremme deres menneskelige og sociale udvikling, og at de således kan få andel i de samme politiske, sociale, pædagogiske, erhvervsmæssige og kulturelle fordele.« Marxisternes klasseløse samfund er og bliver en utopi, erklærer Radio Vaticana. Men klassificering af personer og hele nationer på grund af hudfarve er en krænkelse af den menneskelige

SKT. JOSEFS KIRKE i Horsens

opført i 1896/97. Sognet — et af de ældste katolske sogne i Jylland — oprettedes allerede i 1872.

(sluttes på bagsiden)

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester **W. Plichta**

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landeretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRE

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Stat annoncørerne

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramaherred 31 . Telf. 22530

Lys . Kraft . Varme
Leverandør i. Sct. Ansgars Klinik

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smede- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Oaemester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebro'n Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tomrermester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

Mathias
Christensen
TLF.
2 15 56 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørfirr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 3 42 33

Aalborg

Assumptions- søstrene 1908-1958

Der er nu i oktober forløbet et halvt århundrede, siden de første Assumptionssøstre - på foranledning af afdøde biskop von Euch - kom her til landet. De fandt deres første hjem hos Josephsøstrene på Strandvejen, men al-

lerede en lille måneds tid efter deres komme kunne de sætte foden under eget bord i en af de gamle, store villæer på Amalievej på Frederiksberg. Her oprettede de sprogkursus og modtog kostelever, og inden længe blev forholdene for trange. Købet af endnu et par store nabo-villæer hjalp kun lidt, og under forrige verdenskrig var tilstrømningen til søstrenes skole så stor, at man ikke var i stand til at huse alle, men måtte anmode de i nærheden boende Elisabethssøstre om husly. Da Sct. Andreaskollegiet ude på højen i Ordrup i 1920 lukkede sine porte, flyttede søstrene derud. Her var både plads og et stort, rummeligt kapel, men ikke desto mindre blev opholdet her også kun af kortere varighed. Allerede i 1930 overtog Assumptionssøstrene grev J. H. Bernstorffs gamle herresæde »Rygaard« på Bernstorffsvej — dengang for blot små tredive år siden en landlig idyl med en præsentabel hovedbygning, to strå-lækte længer ud mod vejen og en vidunderlig stor park bagtil.

Da biskop von Euch hidkaldte »la Congregation de l'Assomption«, var det udfra ønsket om, at Danmark igen skulle få et ordenssamfund med fælles sakramente. Allerede samme dag som søstrene rykkede ind i villaen på Amalievej begyndte de tilbedelsen — men de begyndte også den undervisningsgerning, der idag omfatter en skole med omkring godt og vel trehundrede elever og en såkaldt »polyglot-skole« med udenlandske børn — hovedsageligt af herboende udenlandske diplomater.

Da søstrene overtog »Rygaard«, var det endnu halvvejs på landet. Hovedstaden havde endnu ikke strakt sine arme så langt ud, Gentofte kommune var en forstadskommune, men efterhånden som Rygaards jorder blev be-

Øverst ses — i fugleperspektiv — »Rygaard« med den store park bagtil. Billedet er taget inden nedrivningen af den søndre strå-lækte længe påbegyndtes — idag rejser der sig på det sted en flunkende ny skolebygning, der ses på det indfældede lille billede. Yderst til venstre i luftfoto ses Sct. Therese kirke.

➤

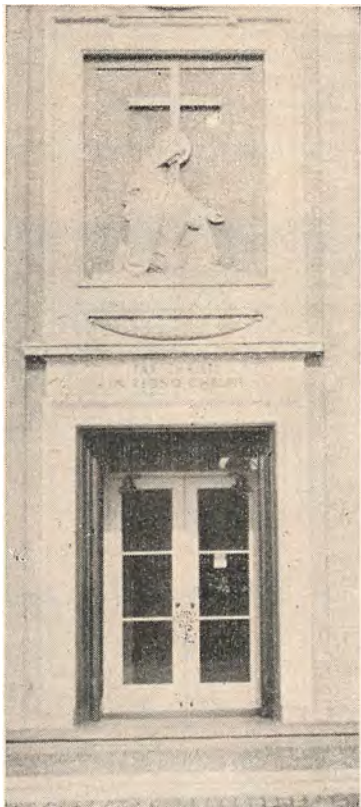
Ved rejsegildet på den ny skolebygning for nylig fandt der en lille højtidelighed sted på »Rygaard« for børnene og for håndværkerne. På vort billede ses Assumptionssøstrenes priorinde, mere Anne Madeleine, i færd med at dele godter ud til nogle af de mindste.

bygget, fulgte storbyen med. Bernstorffsvej »moderniseredes« og søstrene fulgte med. Den ene af de gamle, stråtekte længer på »Rygaard« måtte vige pladsen for en kirke, en renæssancekirke, den eneste i Skandinavien, indviet i 1935 til den lille hellige Therese af Jesusbarnet, og nu for et lille års tid siden forsvandt den anden stråtekte længe for at give plads til et skolebyggeri i den store stil. Kirken, hvis facade ud mod Bernstorffsvej er holdt i rene, lige linier, modsvares nu af den skolebygning i samme stil, begge dele opført af arkitekt Alfr. Cock-Clausen. De ny skolebygninger, der allerede er under tag, ventes at ville være klar til indflytning næste skoleår og rummer såvel skolelokaler som gymnastiksal, specialklasser, bolig for kostelever m. v.

I de år, hvor Assumptionssøstrene har virket her i byen, har de gennem deres opdragergerning vundet sig et godt navn, og den myldrende skare, der til daglig tumler sig i parken bag »Rygaard«s hovedbygning, tyder også på, at søstrene har håndlag for opdragelse af børn. Hvor der er hjertelum, er der også husrum, siger man, og det gælder idag mere end noget sted skolen på »Rygaard«. Med største forventning imødeser søstrene og børnene, at de kan flytte over i de nye skolelokaler, bort fra de lidt trange forhold i den gamle hovedbygning. Og frygten for, at der ved overflytning til andre forhold skulle gå noget af det intime, det hyggelige tabt, den er sikkert ganske overflødig — det sørger søstrene for.

Indgangen til Sct. Therese kirke med det store relief af Sct. Therese med korset over portalen.

NOTER

50-års ordensjubelæum

Rektor ved Sct. Josefs Kirke i København, pater Jos. Wolfisberg S.J., fejrede 1. oktober sit 50-års jubilæum som jesuit. (Se side 467.)

Katolsk Ugeblads ekspedition flytter

Katolsk Ugeblads ekspedition er fra 1. oktober d. å. overgået til medlem af Katolsk Presse's administration, hr. A. Prüser, St. Annæ Plads nr. 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9-16 lørdag dog kun kl. 9-12).

Første oktober-søndag

5. oktober 1951

ROSENKRANSFEST

(Sct. Lucas evgl. 1, 26—38)

Da Herrens engel bragte Maria det glade budskab, var det Guds vældige magt og vilje til at frelse, der brød ind i menneskeslægten liv, og det skete i en stille stue, hvor en Herrens tjenerinde helt hengav sig til Gud i bøn. Det er sikkert ikke bare de store kunstners billeder, der fremstiller scenen således, men sådan må det have været. Hos hende, der var i nådens og bønnens forening med Gud, skete det største af alt, der har tildraget sig i verdens liv: ordet blev kød og tog bolig iblandt os! Guds kærlighed til den bedende, fuldkomment rene Israels datter og til hele den syndige menneskeslægt blev til sejr over sjælenes fjende.

*

På oktober måneds første søndag fejrer kristenheden »Rosenkransfesten«, og vi ved alle, at den ikke er en fest for en religiøs brugsgenstand, men for den bedende kvinde, som bad i stuen i Nazareth og nu står i bestandig tilbødelighed og bøn for den eviges trone, og som slægterne har kaldt for »Den hellige Rosenkranses Dronning«. Festen er tillige en kirkens opfordring til os alle til at bede!

Den historiske baggrund er søslaget ved Lepanto i 1571, da den lille kristne flåde vandt en overlegen sejr over tyrkerne, medens den hellige Pave Pius den V med alle de troende i Rom bad Rosenkransen. Kampen mellem kristenheden og dens fjende, tyrkernes magt, havde været flere århundreder, men først da sværdenes korstog blev til bønnens, blev sejren vundet. Kristenheden havde sejret ved Maria!

»Tyrkernes magt« og tyrkerkrige står nu for os kun som historisk fænomen, men troens fjender har ikke givet op. Endnu en tid er der tilstået den besejrede til kamp, og han udnytter den. Feltråbet er ikke mere: »Der er kun én Gud, Allah, og Muhammed er hans profet!«, men det langt frygteligere: »Non est Deus!«, der er slet ikke nogen Gud! Og som Guds kærlige frelsesvilje omfatter alle, kæmper sjælefjenden for at vinde hver enkelt sjæl for gudsfornægtelsen og dermed for en livets formørkelse og fortabelsens gru.

*

»Vor tro er den sejr, som har overvundet verden!« siger vi med Sct. Johannes (1. br. 5, 4) i tillid til Guds magt og i sejrbevidsthed. Men tro uden bøn er en umulighed. Kristenheden må fortsætte sit bønnens vældige korstog, og vi skal alle være med. Vi tager i oktober måned Rosenkransen i vor hånd, for så er hun vor forbederinde, ved hvem menneskeslægten modtog Guds nåde og fik del i Jesu Kristi sejr!

Rosenkransen skaber enhed, fordi den er en bøn, i hvilken vi alle kan være med. De vise, de enfoldige, de store, de små, de kan alle gentage den hilsen, de ord, som først har været udtalt i himlen af Guds egen mund, da han bød sit sendebud gå til Nazareth og træde frem for den rene jomfru og sige: Hil dig, Maria!

Tror vi på Guds søns menneskevordelse, så tror vi også, at de begivenheder, vi mindes i Rosenkransen, har fundet sted, og at de virkede vor frelse. Vi møder i dem Guds frelsende magt, men også mennesker, som aldeles hengav sig til Gud efter hans kald og i hans tjeneste. Det er dem, vi skal efterligne for at opnå, hvad der forjættes: glæde og fred, nåde og sejr og evig herlighed. Alt er omskifteligt i verden, men Rosenkransens mysterier kan vi kalde *evige begivenheder*. Lad os fordybe os i dem, i hjem eller kirke, og medens perlerne glider gennem vor hånd kommer også til os glæden og freden, nåden og sejren og synet af Guds herlighed og Gudsmøden og alle engle og helgen i den.

I en af sine taler mod vor tids politiske hedenskab sagde den store kardinal Faulhaber i 1934 de skønne ord: »Når jeg om aftenen, træet efter dagens mangfoldige arbejder, går ind i mit huskapel for med min husstand at bede Rosenkransen og beder de 10 gange og atter 10 gange, ialt 5 gange 10 gange, det samme »Ave« med udsyn til vor forløsnings gamle og evigt nye mysterier, da er det mig en åndens udhvilen efter dagens jag og møje; da er det, som om Gudsmøder lægger sin hånd på mit trætte hoved og stryger al træthed bort! — Bønnen er den livets kunst, som forbliver skjult for den vantro!«

Måtte Rosenkransdronningen i oktober måned lære os lidt mere af denne livets kunst! Vi giver os hende i vold, for hun beder bestandig og for hver enkelt sjæl om nåden og livet og sejren fra Jesus Kristus! Amen.

N. R. M. Oppermann.

HVORFOR JEG GIK HEN OG BLEV PRÆST

Skulle det ske, at nogen ville spørge Dem om, hvorfor De er blevet præst, så gør De bedst i at svare, at De ikke er i stand til at besvare spørgsmålet, og så lade det være godt ved det. For en præst er det måske netop det aller-væreste i verden at fatte, hvorfor han egentlig er præst. Ser han, hvor mange gode og dygtige mennesker, der er i verden, så spørger han sikkert sig selv, hvorfor Gud netop har valgt ham.

Min allerførste erfaring om præstelømmet var afgjort ikke nogen succes. Da jeg var fire år gammel, tog min mor mig en dag med i kirke. Jeg vidste nok, at Vor Herre og sognepræsten boede der. Mor havde tegnet et billede af dem begge for mig, så at jeg — ærlig talt — ikke var helt klar over, hvem af dem jeg skulle beundre mest.

Først talte vi et øjeblik med Vor Herre i tabernaklet, og det gik fint. Så kom præsten ind — og så blev jeg sange. Så lille jeg var, havde jeg dog en anelse om, hvilken stor mand han

var. Jeg blev forskrækket, da han ariverede i sin lange, sorte dragt. Men han var dog meget flink. Han snakkede med mig og mor på en meget til-lidvækkende måde.

Men så fik mor den ulyksalige idé, at jeg skulle fremsige et par småbønner, som jeg havde lært. Jeg blev godt ked af det, da jeg gik i stå i Fadervor, og mor blev skuffet. Og da vi kom udenfor, spurgte hun mig, hvad der dog var i vejen med mig. Præsten havde sagt: »Nå, du lille mand, hvem ved, om du ikke en skønne dag bliver præst.« Det var første gang i mit liv, at jeg blev klar over, at en almindelig dødelig kunne nå en så stor værdighed. Tanken slog rod i mig, og den forlod mig ikke, selv om jeg nok var klar over, at jeg måtte friske mine bønner en smule op, hvis jeg havde sådanne planer for.

Men der var imidlertid også helt andre ting, der fik præstedømmet til at stå for mig som noget aldeles vid-

underligt. Min far nærede meget stor ærbødhed for præstedømmet, og han og jeg gennemgik tit og ofte de stillinger, som en mand kunne opnå, men præstedømmet stod altid øverst. Han tilføjede så altid, at han selv også kunne være nået højere, dersom han var blevet præst. Af og til gik vi os en spadseretur og så på de villaveje, hvor der boede velhavende folk. Vi gjorde det, fordi vi begge kunne lide at se noget smukt. Men vi var aldrig misundelige og ønskede aldrig, at vi selv havde været rige. Jeg tror imidlertid, at både far og mor bad meget om, at jeg måtte blive præst.

Den næste, der hjalp mig på vej mod præstedømmet, var selveste vor sognepræst. Han kunne sikkert fra tid til anden være lidt skrap overfor de voksne, men overfor os børn var han kærligheden selv. Det var almen kendt, at han var meget gavmild overfor sognets fattige, og så længe man er lille, har man også et stort hjerte for de fattige. Og så ønskede jeg, at jeg engang måtte blive en sådan velgører som han.

Som alle børn havde jeg også en rig fantasi. Ofte bildte jeg mig ind, at jeg var cowboy, omend min hest var et elendigt kosteskaft. Mine forældre og lærere appellerede til min fantasi og sagde, at en præst kunne gøre ting, der var meget større, end hvad vi kan forestille os. Han kan sige over et

(Slattes side 471)

APROPOS

Katekismernes kirkehistorie

Der var engang, da man inddelte kirkehistoriebøgerne efter kongerækken. Det gør man næppe mere i videre ud-trækning. Så meget har jo konger sjældent betydet, at deres regerings-ids historiske og kulturelle indhold præges af deres person. Så er der i vore dage mere tilbøjelighed til at in-dele efter vekslende økonomiske for-hold, som den såkaldte historiske ma-terialisme ønsker det. Men sandheden er nok den, at inddelingsgrundene må skifte, at det den ene gang er økono-miske ændringer, der sætter et skel, andre gange er kulturel landvinding, og atter andre gange en personlighed.

Ser man på kirkehistorien, ligger det på lignende måde. Der har været tider, hvis regeringstid har haft så afgjort en betydning, at den nødven-digtvis må betragtes som et kirkehisto-risk kapitel for sig. Men det lader sig ornufftigvis ikke gøre med samtlige tider. Det er ikke umuligt at inddele kir-kens historie efter en række helgen-kikkelser, bl. a. de store ordensstif-ere. Bedst bliver det imidlertid også at bruge vekslende inddelings-grunde — også kætterne f. eks. beteg-ner kirkehistoriske epoker.

Men det, vi vil pege på i disse linier, er, at også kirkelig litteratur kan be-nyttes til at karakterisere vekslende perioder, så sandt som adskillige af dem bærer præg af en bestemt bog el-ler type af bøger. Til en vis grad så-

danne bøger, som læstes af et fåtal, men indirekte fik videregående virk-ninger. I særlig grad dog bøger, som opnåede en folkelig udbredelse. Og blandt dem naturligvis de egentlige lærebøger i religionen. De kom til at sætte deres særpræg på generationer af børn, hvis opfattelse livet igennem de fik afgørende betydning for.

Ser vi på vor egen beskedne danske katolske kirkehistorie siden grundlo-ven, vil de fleste vel nok umiddelbart dele dette hundredår op efter vore vekslende overhyrder, præfekt Grüder, biskop von Euch, biskop Brems og bi-skop Suhr. Men det vil i hvert fald kaste et værdifuldt lys over tidens gang i vore menigheder, om man for-søger at dele perioden ind efter vore lærebøger, først og fremmest efter ka-tekismen.

Det skal ikke gøres her, da det kræver langt grundigere forarbejder, end vi har kunnet foretage. Men sik-kert og vist er det, at f. eks. den kate-kismus fra 30'ernes begyndelse, hvis afløser vi venter i disse dage, den dan-ske bearbejdelse af den tyske »enheds-katekismus«, har sat sit meget stærke præg på et kvart århundredes katolske skolebørn. Ganske vist kom den på et tidspunkt, hvor der var begyndt en kritik mod netop de principper, som lå til grund for den. Dens formelle, lo-giske opbygning, dens udprægede hen-vendelse til elevernes forstand og sans for sammenhæng og overblik, blev kri-tiseret for ensidighed og utvivlsomt med nogen ret. Religionen vil altid være en større verden end den, vi kan presse ind på en bogs blade. Og utvivl-

somt var den gamle katekismus bedst egnet for en vis type elever, mens den vanskeligt opfyldte sin mission over for andre typer. Men trods al kritik og trods dennes berettigelse var det alligevel katekismen, som den nu var, der prægede sit kvarte århundrede. Ingen, der drøfter religiøse emner med disse årganges nu voksne elever, kan undgå at få et indtryk af, hvorledes de ra-sionerer om religionens sager på de-res gamle katekismus' vis.

Vi har her i bladet for nogle måneder siden i en række artikler forbe-redt modtagelsen af den ny katekis-mus. Også den er jo en dansk udgave af en tysk bog, og vi har kunnet gøre ret nøje rede for de bestræbelser, der ligger til grund for det værk, tyske katolikker nu har frembragt. Vi vil komme tilbage til bogen, når den fore-ligger for danske læsere. Den vil læg-ge mindre vægt på systematisk og in-tellektuelt overblik og mere på frem-tidslivets direkte behov. Den vil meget stærkt knytte katekismus og bibel sam-men. Hvad vi idag vil sige, er da dette, at 1958 efter al sandsynlighed vil få en sådan betydning for os i dansk ka-tolicisme, at årene fra nu af bliver et kapitel for sig. Også den nye katekis-mus vil have sine fordele og sine mangler. Men den vil præge sin tid, og den vil gøre det des mere og des stær-kere, jo bedre vi går ind på dens tan-kegang og efterlever dens formål.

En katekismus er — uden overdri-velse sagt — en kirkehistorisk begi-venhed af ikke ringe betydning.

KIRKEN I ILDPRØVEN

1. Kun een af de fire fjender, som i tidens løb har rejst sig mod Kristi rige på jorden, blev nævnt i den sidste artikel. Det var *statsmagten*. I og for sig skulle der bestå et fredeligt samarbejde mellem de borgerlige og kirkelige myndigheder, fordi begge to har den opgave at fremme menneskenes vel, staten det timelige vel, kirken det evige. At et samarbejde er muligt, er forudsætningen for de retningslinier, som vor Frelser har givet sine disciple: »Giv kejseren, og Gud, hvad Guds er.« (Mt. 22, 21). Det samme gælder om den venlige indstilling til romerstaten, som Paulus giver udtryk for i romerbrevets 13. kapitel. Er der harmoni mellem staten og kirken, så styres det borgerlige samfund med held og kirken blomstrer og bærer frugt. Er der strid mellem dem, så kan de små ting ikke trives og de store går jammerligt til grund. Derfor sagde også den senere franske præsident Thiers 1865 i parlamentet de ord: »Både som statsmand og statsborger har jeg altid konstateret, at en uklogt fremkaldt strid med den katolske kirke er en stor ulykke.«

Men siden kejser Neros dage har forfølgelser fra det borgerlige samfunds side *aldrig hørt op*. Varig frihed og fred er idealer, som først bliver til virkelighed i den himmelske kirke. Her på jorden bliver kirken stadig på ny nødt til at tilkæmpe sig disse hellige goder. Vi har haft 261 paver. 171 gange blev de stødt fra deres trone, fordrevet, fængslet og myrdet. Men 171 gange vendte de tilbage til deres sæde, eller en ny pave trådte i den myrdedes sted. Og hvad både kardinaler, biskopper, præster og trofaste katolikker i vore dage må lide og hvilke metoder, der anvendes fra kommunismens side, er velkendt.

Spørger man så, *hvorfor* den slags er et led i forsynets plan, så bliver svaret det, som står 1. Kor. 11, 19: »for at det kan blive åbenbart, hvem blandt os, der er ægte«. Troen og dyden, navnlig da tilliden til Gud, lålmodigheden og udholdenheden skal stå deres prøve. Dertil kommer som anden grund, at ligesom Jesus måtte lide forfølgelser, således skal også kirken, hans mystiske legeme, tage del i denne sonebod. »Vi bør lide med ham, så vi også kan herliggøres med ham«. (Ro. 8, 17). Under alle disse forfølgelser har kirken gjort den erfaring, at Tertullians ord: »Martyrernes blod blev sæd til nye kristne«, har beholdt sin gyldighed ned gennem tiderne.

2. Meget tidligt begyndte også *vranglærere deres stormløb mod Kristi kirke*. Allerede apostlene måtte tage kampen op mod dem. Siden den tid har hæresi været den sande tros

fjende i verden. Den sønderriver den kirkelige enheds bånd under påskud af at ville reformere kirken. Men *al sand reformation i kirken er en forbedring af sædne*, ikke en reform af troen. For at forsvare og besmykke deres frafald fra troen, har vranglærerne altid forsøgt at påvise, at kirken havde uret. I fællesskab med de andre fjender, som kirken har, har de til skadet dens ydre position meget, men de har aldrig kunnet ramme dens indre liv. Tværtimod de blev anledning til, at dette indre liv udfoldede sig med større kraft og frugtbarhed.

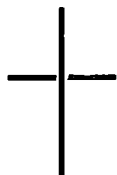
I århundredernes løb er der indtrådt en *forskydning i de åndelige kampe*. Medens kirken tidligere så sig nødsaget til at klarlægge og forsvare den overnaturlige åbenbarings sandheder, er det i vore dage dens opgave at *sikre troens naturlige forudsætninger*. Den må føre en sejr kamp for anerkendelse af menneskets værdighed, for

bevarelse af samvittighedens lov og bud, for sikringen af det menneskelige liv, både det ufødte og det andel af ægteskabets hellighed overfor nyhedenske vanhelligelsestendenser, af foreldrenes ret til opdragelse af deres børn. Kirken er nødt til at afvise den vranglære, at magt er kilde til al ret og til at advare mod frihedens og magtens misbrug.

Indtil dags dato har det været således: børn har forladt deres fædrehus. Men *derfor er delle ikke styrket sammen* eller begyndt at forfalde. Det har jo løfte fra Gud om, at end ikke helvedes porte skal kunne overvinde det. Derimod er de mange hæresier i de tidligere århundreder, som kirkehistorien beretter om, sunket i graven og er fuldstændigt glemt. Deres lære viste sig som gold og ufrugtbar, medens den sæd, som Kristus gennem sin kirke har udstrøet, stadig spirer og vokser og bærer frugt.

3. Som den tredje modstander har *den vantro eller falske videnskab* taget kampen op mod kirken, vel at mærke den vantro videnskab, ikke den ægte. Aldrig har kirken hindret den ægte videnskabs arbejde, men i 1900 år udgivet store pengesummer for at maliggøre eller fremme det. Den bestrider heller aldrig, hvad videnska-

Vor Frues Rosen- krans

er Herrens store, hellige billedbog forklaret af hans moder / Den hemmelighedsfulde ledning, der slutter stromkredsen mellem jord og himmel / Den himmelske styrelse for jorden på dens rasende fart gennem verdensaltet / Klokkestrengen, ved hjælp af hvilken vi i nød og fare kan hidkalde himlen / Ringen på menneskets finger, hvormed dette barnligt banker på Guds dør / Gjorden, hvortil de belyngede og besværede klynger sig / Redningsrebet ved afgrundens rand / Støtten, hvorved selv den allerringeste kan føje sig ind i himlens liturgi / Perlediademet, hvormed Marias kroning atter og atter gentages / Båndet, der knytter de arme sjæle og de store syndere sammen med de salige i de evige højder / Den røde snor, der leder enhver dødelig gennem Guds hemmeligheders nudgrundelige labyrint / Den blomstrende rosenbusk, hvorfra mennesket kan tale ind i den brændende tornebusk / Tråden med de godtkøbs perler, hvormed man kan tilkøbe sig den kostbareste perle / Den lænke, som den kristne slynger om sin egenkærlighed og begærlighed, når han vil tøjle djævelen / Knuderebet, hvormed vi kan drive det vanhellige ud af vor sjæl / Slyngen, hvori selv den mindste David blot kan lægge sit troende, ydmyge hjerte, dersom han vil den med alle mørkets brynjere ndstyrede Goliath til livs / Den i sandhed velegnede barnesele, hvori vor moder fører os, hvis hun vil have, at vi skal blive hendes børn / Rosenbusken, der blomstrer selv midt i den kolde vinter / De syges ur / Ankerkæden for dem, der er på vej over til den anden bred / Tovet, hvormed man fastgør sig i den evige hjemstavnens havn / Den aldrig visnende krans i de dødes hænder.

Tekst: Fr. J. Weinrich.

Foto: Rosenkransmadonnaen.
Murillo (Pradomuseet, Madrid).

ben har fastslået med sikkerhed, eller forlanger, at en katolik skal antage som rigtigt, hvad der ad videnskabelig vej er godtgjort som urigtigt. Da både den naturlige og overnaturlige sandhed har sin kilde og sit udspring i Gud, er det umuligt, at der opstår uøselige modsætninger mellem de to erkendelsesområder. Hvis der fra tid til anden konstateres et sammenstød mellem de to parter, så er grunden den, at enten blev en videnskabelig hypotese udbasuneret som sikkert videnskabeligt resultat, eller at en kirkelig lære er blevet misforstået af nogle teologer. Den originale tænker Roger Bacon udtalte allerede i det 13. århundrede: »En overfladisk nippen til videnskaben fører måske til vantro, men et grundigt studium af den fører tilbage til Gud«.

I ledtog med kirkens øvrige fjender forfulgte den falske videnskab det mål *at gøre Kristi værk foragteligt*. De ledende mænd i kirken fremstilles som bedragere og tyranner. Dens lære kaldes for dummelse, dens helliggørende virksomhed betegnes som immoralitetens pest. Der har været tider, da disse fjender ikke veg tilbage for at bruge de usleste midler. I så henseende er Voltaire vistnok alle andres overmand. »Mine venner,« således

skriver han, *lyv som djævelen, lyv; selv om ikke alt bliver hængende, så dog altid noget.*« Gejstligheden, påstår han, begunstiger uvidenheden, og så var det netop gejstligheden, der har civiliseret Europa. Den hånede gejstlighed har enten alene eller sammen med de borgerlige myndigheder grundlagt universiteter, mellem- og folkeskoler. Det kristne Rom var den havn, hvor al kunst og videnskab blev reddet efter det skibbrud, som oldtidens kultur led i folkevandringens tid.

For ca. 100 år siden bemærkede den meget fortjenstfulde forsker, historikeren Jo. Fr. Bohmer, til, hvad der foregik i hans tid: »Hver ugudelig betragter sig selv som den stærke ånd og vil slå sig til ridder på den katolske kirke, ligesom de bøddler, der slog den lænkebundne Frelser i ansigtet«. Således talte en ædel protestant dengang. Naturligvis siger det sig selv, at smædeord er ikke det middel, hvormed man kan komme kirken til livs, lige så lidt som brændingen kan få bugt med en stor klippe i havet. Den smædede kirke har altid overlevet alle sine angribere og vil også i fremtiden gøre det.

4. Den værste fjende, som kirken har, er *de børn, der ikke er, som de skulle være, og som derfor giver for-*

argelse. Det kan både være de styrende og de, som Gud har betroet til deres omsorg. Blandt apostlene var en Judas. Kirkens historie beretter om både paver og biskopper og præster, hvis livsførelse ikke svarede til deres hellige embede og troens lære. Vor Frelser vidste, at det ville gå således. For han illustrerede denne side af sagen i sine lignelser. Hans rige er som en tærskleplads, hvorpå der ligger både det gode korn og mange avner. Han taler om gode og dårlige fisk i sit garn, om hvede og klinte på sin mark og om de kløge og uforstandige brudejomfruer.

Samtidig belærer han også om, *hvorfor det er således*. Ingen bliver tvunget til at blive kristen og at virkeliggøre det ideal, som han forkyn-der og opfordrer vor frie vilje til at stræbe efter. Meget forskellig er også den jord, som Guds ords sædekorn falder på. Noget falder på vejen og opædes af fuglene, andet på stengrund, hvor det visner, fordi det mangler rodl, igen andet falder iblandt tidsler og bliver kvalt af dem. Og selv om der også er jord, der giver god afgrøde, så kan forskellen være stor nok alligevel: noget giver 100, andet 60 og igen andet 30 fold frugt. Det er altså menneskene, der svigter, efter at de har modtaget Guds gave og ikke arbejder sammen med hans nåde.

Det er derfor *uretfærdigt* at ville tilskrive kirken, der tilbyder Kristi sandhed og nåde, de sørgelige forhold hos kirkens børn. Denne bebrejdelse er også uretfærdig af den grund, at den er så ensidig. For ved siden af klinten på Herrens mark står der også hvede, d. v. s. de mange gode og trofaste sjæle i kirken, og navnlig de hellige, som viser, hvad kirken kan opnå ved sin opdragende virksomhed. Det er altså en stor fejltagelse, når man ud fra katolikernes synder vil slutte, at Gud ikke virker i deres kirke. Tværtimod skulle man netop se det største mirakel deri, at hverken dårlige børn eller dårlige forstandere har kunnet ødelægge den. Jo svagere og uslere vi mennesker er, desto tydeligere viser Guds kraft sig.

Som kirken har overlevet alle angreb udefra, således har den også altid med Helligåndens bistand *reformeret sig selv indefra* og udskilt giften af sin organisme. Når vor åndelige moder, den hellige kirke, står de hårdeste prøvelser igennem, er dette det sikreste tegn på, at guddommelige kræfter er virksomme i den. For alle de mænd og kvinder, der kan se dybere, er den derfor genstand for den største beundring. Midt i alle de omskiftelser, som verdenshistorien beretter om, står kirken som den udødelige vogter af Guds sandhed og nåde, og den troende katolik kan ikke anderledes end at gøre Augustinus' ord til sit eget: »Fjendernes had skal være målestokken for min kærlighed til kirken. Den kan angribes, men den kan ikke overvindes og gå til grunde«.

F. K.

I Pauli fodspor (III)

Athen og Korinth

»Og fra Neapolis drog vi så til kolonien Filippi, som er den første by i den del af Makedonien«, beretter Lukas. Her spirede den første kristne menighed frem på Europas jord, og Paulus bevarede til sin død filippinerne i venlig erindring. »Thi jeg har sluttet jer i mit hjerte«, skrev han etsteds.

I dag kan man køre fra Kavalla til Filippi med en rutebil for en kroners penge. Der er næppe en, der stiger ud ved ruinerne. Til højre for vejen rejser klipperne sig, øde og nøgne, kronet af gamle borgruiner. Midt på vejen, midt mellem søjleresterne, ligger der et lille hus, hvor man kan købe en limonade. Lige i nærheden står der resterne af en slags hvælving, halvt hugget ind i klippen — her siges Paulus og Silas at have siddet fængslet efter at de var blevet pryglet. Paulus og Silas bad og sang lovsange til Gud ved midnatstid — beretter Lukas — med det resultat, at der indtraf et jordskælv, så fængslets murerystedes, alle døre sprang op og alles lænker faldt af. På den anden side af vejen fører nu en sti direkte ned til ruinerne af byen Filippi. I dag græsser gederne mellem de tilgroede korintiske søjlekapitæler. Imponerende ruiner af en byzantinsk basilika fanger uvilkårligt ens blik. Bagved strækker sig marker og enge, oversået med skår i tusindvis af brændte lergenstande. Græshopperne filer og lærkerne slår i den hede eftermiddagsluft, mens græsstråene svajer for de varme vindpust mellem landevejen og Via Egnatia. Grønne forben smutter rundt i buskadset, og klapper man i hænderne, kan man være forvisset om, at der letter en stor skare alliker, som hidtil har siddet skjult i buskadset...

Tessalonikerne havde man i sin tid ikke meget tilovers for — det påstodes, at de var både lelfærdige og upålide-

Øverst til venstre: Ad denne bro-lægning har den hellige Paulus vandret. Det er, hvad der er tilbage af den gamle romervej, Via Egnatia.

←
Karyatiderne på Erechtheion på Akropolis. Umiddelbart bagved findes ruinerne af det gamle torv, hvor Paulus prædikede.

→
Ved foden af denne kolos har Paulus' Korinth ligget.

Idag græsser gederne mellem de tilgroede korintiske søjlekapitæler — resterne af det engang så blomstrende Filippi.

→

ige, at de ikke var særligt flittige og at det også var så som så med ærligheden. Og gadedrengene har næppe forandret sig særlig meget fra Tessaoniki til Saloniki, som byen hedder dag — der rasler næppe en af de gamle, vakleborne sporvogne ned gennem Egnatia-gaden uden at der sidder mindst to på bufferne. Kun en gang i år jeg observeret en sporvognskonluktør, som stak en af disse små sort-rårede fyre et par på kassen ...

Det tjener intet formål at give sig il at søge efter spor af apostlen her i denne storby — der findes ingen. Blot angit udenfor byen, bag det store kommunale sygehus, ligger der et lille kapel, der er viet til apostlen; man siger,

mænd, som sluttede sig til ham og troede.»

Men til trods for, at Arcopagos og Agora, disse to navnkundige steder, ligger klods op ad Akropolis, så har de hidindtil lykkeligt undgået den voksende turisme. Ganske vist er Agora i de senere år blevet rekonstrueret — under opbud af dollars, af amerikanske arkæologer, men alligevel er der kun få fremmede, der finder vej til denne kæmpemæssige, solglitrende og græsbevoksede ruinmark. Og hvis ikke det netop var, at Grækenlandslitteraturen som oftest henviser til Theseion, dette det bedst bevarede doriske tempel, så var der sikkert endnu færre, som fandt vej hertil.

t her på dette sted har han — efter at være fordrevet fra Tessaloniki — lænet ned og i skuffelse og træthed lædt bitterligt, så bitter, at der skal være sprunget en kilde frem på stedet.

I min rejsefører kommer man meget let over det med apostlen Paulus. Under stikordet Athen findes der også en kort omtale af Arcopagos, den stejle forhøjning, som ligger lige overfor Akropolis. »Her blev Ørestes dømt af rinyerne. Omkring år 53 holdt postlen Paulus prædiken her. Bortset fra at det nu var i året 51, at det overladske og stolte Athen for første gang ørte det glade budskab, finder man ikke et ord om den brændende kærlighed, hvormed den magre, gråskæggede øde fra Tarsus, med de buskede øjenryn og den mægtige ørnene — sådan skildres han som bekendt i overleveringen — gav sig i kast med Atheniensernes sofistrier og diskuterede ned dem. Ikke et ord om missionærens skuffelse, da han til slut blev fbrudt med ordene: nok for i dag. Og således skiltes Paulus fra deres reds. Men der var imidlertid nogle

Så finder »Theseion« på den anden side af Akropolis betydeligt lettere sin besøgende. Ganske vist er det ikke stilistisk så sikkert sammenføjet, men det har ganske andre attraktioner at byde på. Mens jeg var her, gik der »Over Nizza's tage« i technicolor og vistavision, en film af Alfred Hitchcock og Paramount, med Cary Grant og Grace Kelly ...

Der er omkring 85 kilometer imellem Athen og Korinth, og det er en vidunderskøn vej. Man har hele tiden det herlige blå hav på venstre hånd, og det gør en så vel efter at man har maset rundt på fastlandet og næsten har tabt pusten af den trykkende varme. Korinth ligger som enhver ved på landtangen til Peloponnes og denne blev i firserne skåret igennem, for dermed at spare søfarten for en lang omvej. Dengang da Paulus besøgte staden første gang, i året 51, havde man vidst at hjælpe sig på en anden måde. Man havde anlagt en slags slidske, på hvilken man simpelthen halede skibene over landtangen. Men allerede på det tidspunkt var Korinth forlængst en velhavende (og fordærvet) by, hvor handelen blomstrede. Det var den by

I korte træk —

Kejseren af Iran, Shah Reza Pahlevi, gæster for øjeblikket Italien og vil under opholdet i den evige stad blive modtaget af Pave Pius XII i dennes sommerresidens i Castelgandolfo.

(KNA)

I den langvarige diskussion om skolespørgsmålet i Argentinia kom det i den forløbne uge til uroligheder og håndgribeligheder mellem de to stridende parter, katolikkerne og de venstreliberale. Studenter fra Reformistabevægelsen havde arrangeret en demonstration og besat universitetet i Cordoba, og beredent politi, der ville splitte demonstranterne og rydde universitetet, blev mødt med stenkast. Ved rømningen af universitetet måtte politiet anvende brandslanger og tåregas (KNA).

Den Hellige Fader har tildelt den franske statsminister Pierre Pflimlin Piusordenens storkors. — Piusordenen er den næsthøjeste udmærkelse, som Paven kan tildele (KNA).

Den Internationale Katolske Film-bureaus jury — OCIC — har på et møde i Bruxelles vedtaget at tildele den amerikanske film »Den gamle mand og havet« OCIC's store filmpris 1958, den gyldne katakombelampe. Filmen er drejet af Warner-Brothers over nobelpristageren Hemingway's novelle af samme navn (KNA).

i Grækenland, der havde den største udstrækning — dens beskyttende mure var i alt 21 kilometer. Endnu i dag handles der i Korinth: den berømte græske vin udføres hovedsageligt herfra, og midt mellem udtørrede og magre marker finder man atter og atter de yndigste vinhaver ...

Det, man først ser af det gamle Korinth — det ligger nogle få kilometer bag den lille by, der idag bærer det stolte navn — det er imidlertid ikke den berømte kanal, denne ejendommelige slugt mellem de høje klipper. Nej, det er »bjerget«, en klippeformation af uragtig karakter, som et kæmpemæssigt fortidslevn. Og ved foden af denne kolos, der har Paulus' Korinth ligget.

På en gammel søjlerest, under et ejendommeligt figentræ, slår jeg mig ned — og tænker tilbage i tiden. Og jeg lader i ånden fortiden stå op for mit blik: lader byen træde frem for mit indre øje, torvet, forretningsgaden, Apollotemplet, badeanstalterne — her må man simpelthen stå op i Ny Testamente (Rosenørn-Lehn har været min trofaste ledsager hele vejen) og læse Apostelgængerne og Korintherbrevene. Man kan simpelthen ikke lade være. Her bliver ordene nemlig levende — kærlighedens højsang. Og apostlens selvportræt træder her lyslevende frem for en:

»Antaget for at være bedragere, men dog sanddru; anset for ubekendt, men dog velkendt; døden nær, men dog levende; afstraffede, men ikke slået ihjel; bedrøvede, men dog altid glade; fattige, men som gør mange rige — intet ejende og dog i besiddelse af alt!«

En lille hilsen fra en gammel ven

Kære venner!

Er det de lange aftener — de første briketter brænder i kakkellovnen —, der får mine tanker til stik imod trækfuglene på denne årslid at drage nordpå? Nu er det jo også tiden, hvor man efter sommerferien plejer at genoptage kontakt med sine venner for at udveksle sommerens oplevelser. Når jeg for en gangs skyld tvinger mig selv til at holde mig indendørs, så er det fordi jeg hørte, at gode, gamle venner, der forgæves har efterlyst mig siden min forsvinden fra Salzburg ifjor, begyndte at blive ængstelige. De var nemlig ikke vant til, at jeg legede skjul med dem.

Tør jeg så bede K. U. om at indrømme en gammel medarbejder en smule husly til en passiar af privat karakter?

Når jeg har forholdt mig så tavs, så var det simpelthen, fordi overgangen fra Salzburg her til Marienheide for mig har betydet en styrkeprøve, der lagde beslag på alle mine kræfter.

Da jeg for ti år siden stillede over for den opgave at forlade København for at indtage min afdøde brors plads i Salzburg, var det allerede dengang et samvittighedsspørgsmål for mig, om nogen med et halvt århundrede på ryggen ville være elastisk nok for at tilpasse sig så helt andre forhold end jeg hidtil havde levet under. Da jeg i sommeren 1957 helt uventet blev opfordret til at overtage et stort landsogn på de nordøstlige kanter af ærkebispedømmet Köln, var det meget værre. Men ordensøvrigheden forstår som bekendt at bortvejre de mest alvorlige indvendinger, når den har sat sig i hovedet, at sådan skal det være.

Det drejede sig — som jeg hurtigt blev klar over — om et udstrakt diaspora-sogn, som jeg fra mine erfaringer i Danmark mentes at have visse forudsætninger for. I grunden var det vel mest, fordi der ikke var et større udvalg af tysk-talende Montfortanerpatres, der samtidig havde erfaring med sognarbejdet.

Marienheide bød på et dominikanerkloster fra det 15. århundrede, var udset til at blive hovedsædet for de tyske medbrødre, der er ved at afslutte deres teologiske uddannelse i Holland.

Her hjalp ingen kære mor, men det var endog for en flyvende hollænder et lovlig stort hop; for med årene lærer vi jo alle at sagtné farten.

Jeg kom altså, jeg så — og jeg følte mig alt andet end sejrssikker. Det skal — navnlig nu, efter at jeg er kommet på ret køl igen — ikke være usagt, at det til at begynde med tog pipet fra mig. Aldrig i mit liv havde jeg som præst stået over for en sådan vågen og levende menighed. Disse fire tusinde sjæle, spredt over et areal af ikke mindre end 80 kvadratkilometer og blandet med lige så mange ikke-katolikker, var næppe tjent med nogen, der nærmer sig pensionsalderen. Her eksisterede der god gammel tradition, grundlagt af dominikanerne igennem

Børnestævnet i Trørød

I strålende solskin mødtes søndag den 7. september ca. 200 elever fra de katolske skoler 4. og 5. klasser til et vellykket stævne i Trørød.

Det katolske kvindesforbund, der stod som indbyder og gæstfri vært, havde tilrettelagt dagen på en måde, der røbede hånd- og hjertelag. Børnene følte sig velkomne i feriehjemmets have, hvor de samledes til morgengudstjeneste. Frejdigt og frit steg sang og bøn mod lærernes kroner og den blå himmel. Efter frokostpausen arrangerede de medfølgende lærere og lærerinder konkurrencer og lege, der rystede hele flokken sammen i muntert lag. I pausen tryllede Jørgen Hviid for børnene, og underholdningen afsluttedes med Mester Jakel, der gjorde stor lykke. Kl. 15 ankom Biskoppen, der blev budt velkommen af en lille elev fra Centralskolen. I procession gik børnene syngende til andagel i kapellet, hvor Biskoppen efter sakramentalvelsignelsen talte.

Det var svært at rive sig løs fra de dejlige omgivelser, men da man omsider brød op, var alle enige om, at Trørødstævnet som tradition bør fortsættes. Som det hedder i romanen: Det var en dejlig dag!

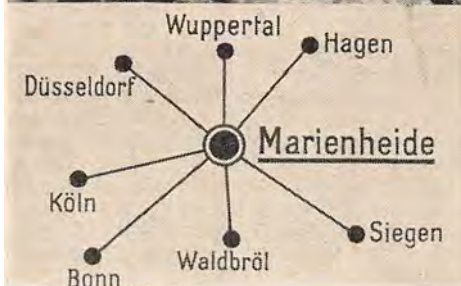
Ved Carl Brisson's død

I mandags førtes den vidt bekendte sanger til sit sidste hvilested. Ved hans død samledes hans store vennekreds og uhyre store publikum i mindet om et menneske, hvis hjertelighed og barnlige glæde ved livet og venskaberne forgyldte hans liv endnu mere end succes'ernes lange kæde. Hans hustru og søn har altid været katolikker, og til hans dødsleje var det en katolsk præst, der blev tilkaldt, og som gik fra den døende kunstner med et stærkt indtryk af, at for ham og hans nærmeste betød religionen det afgørende. Inden han for sidste gang lukkede sine øjne, var han efter sit sidste ønske blevet optaget i den katolske kirke, og det var fra St. Ansgars kirke, at han blev begravet.

Et inderligt godt menneske, der levede af sin glæde og for at glæde, blev på sit dødsleje sine nærmestes og vor trostøtte. Vi vil erindre ham i vore bønner med tak for hans trofasthed mod sin hjemstavn og mod alle, der kom ham nær.

Blomstrer, i blomster, som liljen, og spred
vellugt og grønnes herligt.

KOMMUNIONSVERS PÅ ROSENKRANSFESTEN

fire hundrede år, og som siden sækularisationen (begyndelsen af det 19. århundrede) var blevet videreført af en række udmærkede verdenspræster. Her ventede man sig fra de nye patres et opsving af såvel menighedslivet som også en oplevelse af valfartsbevægelsen.

Her stod jeg altså og havde endelig det, jeg hele livet havde ønsket mig: en smule mere arbejde, end jeg kunne magte — og nu syntes jeg, det var for meget af det gode.

Se, kære venner, det var grunden til, at jeg pludselig blev så tavs; jeg trængte til at samle alle mine kræfter, for at løfte en opgave, der sikkert skulle være mit livs sidste.

Gudskelov er det første år nu gået godt. Et par dygtige kapellaner, et par nye folkevogne og mange aktive lægfolk skylder jeg, at det lykkedes mig at tage det skarpe sving.

Skulle der så blive nogen tid tilovers i fremtiden, skal jeg gerne ved lejlighed fortælle K. U.s læsere lidt mere om Marienheide. Kirken her rummer et værdifuldt inventar. Klosteret har en interessant historie og som valfartssted er Marienheide et begreb for katolikkerne i en vid omkreds.

For denne gang tak for interessen.

Deres hengivne
P. Stephan Wevers, S.M.M.

*

Nådebilledet i Marienheide — samt stedets beliggenhed.

Torsdag den 2. ds. kunne generalikaren, mgr. Flandrup, indvie de første klasser i den nye skolebygning på Amager, som det store, levende sogn å længe har trængt til og med flid og åpenorende sammenhold sparet sammen til. Selv om pater Scherz ikke enger har ledelsen af de to skoler, St. Anne og Vor Frue skole, er det først g fremmest på hans initiativ og takket være hans målbevidsthed, at det store, glædelige resultat er opnået, og vkonksningerne rettes derfor specielt il ham, men også til hans konfratres g til den menighed, hvis børns skoleang nu får så smuk en ramme.

Sideantallet i nærværende nummer af Ugebladet er forøget med fire sider. For at imødekomme det herskende behov for forøget spalteplads, vil hvert første nummer i de følgende vintermåneder ligeledes være på 16 sider — forhåbentlig som overgang til, at vi hver uge kan udsende et blad af samme omfang. Redaktionen.

Pater Jos. Wolfisberg S.J. har for et par dage siden fejret sit 50-års ordensjubilæum. Så mange år har denne udmærkede ordensmand foreløbig skænket os danske katolikker, som blandt meget andet har ham at takke for mange års ledelse af det katolske ungdomsarbejde, to rektorater i Stenosgade, hvis fagligt uhyre interesserede faglærere i fysik han har været for flere generationer, et par solide, små filosofiske bøger, der stadig er i brug i studiekredse, samt i de senere år ledelsen af religionslærernes sammenslutning, af hvis bestræbelser bl. a. den nye katekismus er fremgået. Dette, der kun er et lille uddrag, viser, hvor mange vi er, der står i stor taknemligheds- og tilfældet i mange år.

Tro og trængsler

Gerhard Fittkau: »Mit 33. år«.
(De unges forlag).

Pastor Fittkau var lige blevet sognepræst i Süßenberg i Østpreussen, da den anden verdenskrig i sine sidste måneder nåede denne egn. Han fortæller i sin bog om, hvad der skete i de sidste frygtelige måneder, og om sit fangenskab hos russerne. Det er forfærdelige ting, han har at berette, men han fortæller ikke om dem for at ryste os. Formålet er ganske øjensynligt det positive at vise menneskets uanede muligheder i lidelsen. Forfærdedes man over, hvad mennesker kan gøre mod hinanden, opvejes det dog rigeligt af vidnesbyrdet om, hvad troen kan styrke mennesker til. Det er samtidig en bog, der forklarer mangt og meget i den tilnærmelse, der i Tyskland er sket mellem konfessionerne.

Ugebladets novelle

Det allermindste æsel kommer hjem igen

Vi præsenterer i denne uge med velvillig tilladelse fra forlaget — et uddrag af Ruth Sawyers dejlige fortælling »Det mindste æsel« — om mexikanerdrengen Paco og hans elskede æsel — som »Don Bosco-Bøgerne« starter 3. årgang med at udsende. Oversættelsen er foretaget af Ebba Friis-Hansen.

*

Ved middagstid var landsbyen stopfuld af mennesker og dyr. Ad alle veje om de, fra bjergene og fra fjerntliggende landsbyer, mænd, kvinder og ørn strømmede ind på torvet med deres dyr. Luften dirrede af brølen og kryden, af gøen og miaven og brænen. Engang imellem blev der pludselig stille, og så kunne man høre en enkelt fugls stemme. »Det lyder som røglet, der bruser, og en høj stemme er begynder på Magnificat,« tænkte Paco, »det er måske alle dyrene, der riser den hellige Frans.« Men det kar ham i hjertet, at dér stod det allermindste æsel ved siden af ham g kunne ikke sige en lyd. Hvis han lot ikke havde været stum og af træ, vor ville han så have skrydet højtf glæde i dette øjeblik!

Paco fulgte processionen med øjne, da den ganske langsomt bevægede sig gennem gitterporten ind i domkirkehaven. Han kunne se sølvmedens øn, der bår på sin ækle hund, der ar helt skaldet og ikke større end en

rotte. Efter ham kom Potosi-brødrene fra gården i dalen på den anden side med en ung tyr, som var smykket med en krans af lyserøde kamelia-blomster. Og dér kom også Doña Berta med sine to undulater i et bur, der var pyntet med lange lyserøde silkebånd. Der kom hele familien Ferreira, den ene efter den anden — først Juan med et lam på armen, så Pilar, hans kone, med en fin ung hane, og til sidst børnene to og to med en gris, en ged, en kalv og et æsel, som var blindt på det ene øje. Den familie ville da få en mængde velsignelse med hjem, men de trængte såmænd også til det, for de var ikke videre gode mod deres dyr.

Pacos ven, Jesus Gonzales og hans søster kom med et hjemmelavet bur med en vild finke af den slags, der synger smukkere end englene. Den lille, dunede fugl sang af fuld hals, og hver tone klang som den fineste klokke. »Syng, syng!« råbte Paco, så højt han kunne, »måske den hellige Frans vil velsigne os alle på grund af din sang!«

Og bagefter kom der en fremmed dreng med en lille abe, der klamrede sig til hans skjorte. Og Adelina, sandalmagerens yngste datter kom med papegøjen fra Yucatan, der sad stolt på sin pind og råbte til turisterne på engelsk: »Kom nu her!« Og Paco lo med de andre; det var dejligt blot for et øjeblik at glemme, hvor vigtig denne dag — netop denne time — var.

Præcis klokken fem begyndte alle klokkerne i lårnet at kime. Idag lød det for Paco, som om de kaldte: »Kom—kom—kom!« og han svarede dem med sagte stemme: »Vi kommer. Helt bestemt. Men vi kommer aller-

sidst.« Men han glemte ikke sit løfte til Pedro og råbte til de forskellige, som drog forbi: »Hej, du Juan! Vent efter velsignelsen, så skal du have et billede af dig og din kalv.« Eller »Hallo, Tomasino! du må have et minde om

dagen. Grisen, du går med, vil se vældig fin ud på et billede.«

Nu nærmede processionen sig domkirkens port. Stemmerne tav, og selv dyrene blev stille. De sidstankomne masede ind i haven og spredte sig for at vente på, at det skulle blive deres tur. Sikke en masse mennesker, sikke en fest!

Paco var så optaget af det hele, at han en kort tid glemte alt andet, også det allermindste æsel og sig selv. Kirkens store porte var slået op på vid gab, og pater Anselmo kom frem i sin fineste korkåbe. To messedrenge fulgte ham, den ene med vievand, den anden med røgelseskarret. Paco kravlede op på en bænk for bedre at kunne se. Den skarpe røgelsesduft krydrede allerede luften. Præsten messede velsignelsesordene, og vievandsdråberne funkede i solen. Paco kunne se præstens hænder, der hurtigt bevægede sig, efterhånden som han berørte dyrene.

Hvert eneste levende dyr! Paco sukede dybt. Nu da han med sine egne øjne så det ske, så velsignelsen blive uddelt, nu forstod han pludselig, hvor umuligt det var at håbe på det, som han havde bedt om. At komme med det trææsel, som alle havde set på torvet i et halvt år, og bede om at få det velsignet? Aldrig! Præsten ville skælde ham ud, og de andre ville gøre nar. Ingen af dem ville forstå, hvor vigtigt det var, at det allermindste æsel fik sin velsignelse, sin eneste chance for igen at blive til et levende dyr! Ingen ville forstå det løfte, han havde givet Chiquitico, og som Gudsmoder havde lovet at bringe videre til den hellige Frans.

Paco kravlede ned af bænken og begravede ansigtet i sit lille æsels sadel. Han hulkede, som skulle hans hjerte briste. Hvor længe vidste han ikke, men da han så op igen, var hans øjne slørede af tårer, og i en tåge så han, at dagslyset var ved at svinde, men at processionen stadig fyldte he-

Fælles skæbne har knyttet meget stærke bånd.

Bogen skal ikke læses som en roman, for den er ingen roman, men virkelighedsskildring. Forfatteren har øjensynligt også set bort fra litterære ambitioner. Den skal læses til trøst for alle, som finder tiden, vi lever i, umenneskelig og uden håb. Troen mestrer også vor tids trængsler.

Pastor Fittkaus bog bærer en smuk dedikation til pastor Knud Ballin »og alle, som hjælper ham ved at »overvinde det onde med det gode«.

L. H.

Atmosfæren på godt og ondt

Theo Löbsack: »Luften vi lever i«. (Schultz' forlag).

Dr. Löbsack er bl. a. kendt for sin udmærkede fremstilling af naturvidenskabelige emner i det store Hamburger-billedblad »Kristall«. Han hører til de journalister, der magter dette stof, fordi de selv har en solid faglig uddannelse. Her fortæller han i små ka-

pitler alt om det lufthav, på hvis bund vi lever, og som ikke blot bestemmer vor klimatiske skæbne og kan være hård mod os, men som først og fremmest beskytter os mod det egentlige verdensrums farer. Naturligvis er der lagt vægt på det mere spændende og farverige stof, f. eks. et udmærket kapitel om luftspejlinger, og nogle steder dominerer de nyeste teorier over den mere prøvede erkendelse, dog næppe mere end naturligt er, når man vil holde et bredere publikum a jour. Hovedindtrykket af læsningen er en betaget følelse af, på hvor mange og afgørende måder vor tilværelse er bestemt af »luften vi lever i«.

Der er et stort og særdeles velvalgt billedstof, delvis i farver. Og når man har studeret dette sammen med teksten, har man fået en god og nyttig interesse mere.

H. K.

Katolsk Ugeblad i ethvert katolsk hjem!

Oluf Bang - og Firenze!

Oluf Bang: »Florentinsk Mosaik« (Hirschsprung).

Der er formentlig en hel del mennesker, de vil gribe efter Oluf Bang's »Florentinsk Mosaik«, dels ud fra en almen interesse for kærlighed til Arnostaden, dels udfra det synspunkt, at Statsradiofoniens mangeårige og udmærkede instruktørs navn måtte borge for en virkelig god roman. Men mon ikke de aller fleste vil blive skuffet, når de har stiftet bekendtskab med bogen? Det er en kendt sag at mange kvinder tager deres tilflugt til stærke farver, når årene begynder at virke tyngende, ofte med det stik modsatte resultat en tilsigtet er. O. B. spiller i sin roman med farver, stærke, varme farver og en dynamisk dramatik, hed er luften i hans Firenze (hvad de formentlig også var på renaissanceens tid). Ja den der vil, kan få noget ud af renaissance i medicinerens by — det kunne Burekhardt og så, sans comparaison. Hørespillenes fremragende instruktør mærkes levende mellem i nerne — men ej, hvilken fantasi. Omslagstegningen er som selve bogen i stærke kuløre

G. M.

le haven. Det ville nok blive helt mørkt, før de var færdige. Pedro kunne ikke tage flere billeder i dag, og når de sidste dyr nåede frem til kirke-døren, mon det så ikke var blevet så mørkt, at den gamle præst ikke længer kunne se, om æslet var levende eller af træ; om det gik på sine fire ben eller blev trukket på hjul? Var det alligevel ikke umagen værd at vente, nu da mørket var ved at falde på?

Paco lagde armen om halsen på det allermindste æsel og trak af sted med ham, mens han sagte hviskede i hans øre: »Chiquitico, nu går vi derhen, og hvis du har en bøn inden i dig, selv om du er af træ — så bed den nu!«

Skridt for skridt arbejdede han sig frem med sit æsel. Alles øjne var rettet mod processionen, som langsomt bevægede sig fremad. Paco lo pludselig af glæde. Han kunne gå bagom dem allesammen, så ville ingen opdage ham. Tomme for tomme gik det, og til sidst kom han til den mægtige bougainvillabusk. Hans øjne, der febrilsk søgte efter et skjulested, fandt til sidst en smal åbning mellem to nedhængende grene. Derinde tæt ved stammen ville der sikkert være plads til dem begge to, indtil processionen var ved at være forbi, og det var blevet helt mørkt. Så ville han forsøge at trække Chiquitico hen til kirken. Den gamle præst så ikke så godt, og messedrengene måtte være blevet trætte.

Pludselig var der en lille hund, der gav hals, og bag bougainvillan dukkede en skikkelse op. Det var sølvmedens søn med sin lille skaldede hund. Han var lige ved at falde over Paco.

»Nå, så du er ved at stjæle Pedros æsel!«

»Stjæle! Jeg! Jeg stjæler ikke noget!«

»Du lyver! Du vil løbe bort med æslet, nu mens alle mennesker er til festen.«

»Jeg løber ikke bort med noget, jeg passer bare på Pedros æsel, mens han

får sin hund velsignet — og den er meget bedre end din!«

Sølvmedens søn dansede rundt af raseri. »Sig det igen, hvis du tør. Sig det igen!«

»Du kan tro, jeg skal sige det igen, og det med disse to hænder. Lige fra vi var små, har jeg længtes efter at klø dig. Her har du en på næsen, og her en på hagen, og her en i maven — og det koster ingen verdens ting!« Paco slog til, ikke for hårdt, men hårdt nok. »Meget bedre end din — meget bedre end din — meget bedre end din!«

For sent forstod han, hvad han havde gjort. Sølvmedens søn rendte bort, hylende og skrigende: »Jeg siger det til min far, til præsten, til alle mennesker, at du er en tyv.«

Paco var selv lammet over, hvad han havde gjort. Hvad skulle han nu gøre? Gå tilbage til torvet med sit æsel og sætte det på plads, eller skjule sig? Ville det hjælpe? Nej, alt andet end at gå tilbage med det. Han kravlede længere ind under de nedhængende ranker og opdagede, at der var mere plads, end han havde troet. Både æslet og han var helt skjult derinde. Han ordnede grenene, så ingen kunne opdage dem, og mens hans hjerte slog som tyve hamre, lagde han sig med hovedet på det allermindste æsels bræt og pustede ud. »Her kan vi da trække vejret, selv om vi ingenting kan se.«

Lidt efter begyndte han at blive mere rolig. Hvem skulle kunne finde dem her? Endnu havde han ikke opgivet alt håb. Mellem alle de mennesker kunne Ignazio ikke løbe ret hurtigt, og på sådan en festdag, hvem gad så interessere sig for, om fotografens æsel var blevet stjålet? Måske han endnu kunne nå at komme med i processionen til allersidst og få det allermindste æsel velsignet, før nogen opdagede dem. Hvor er håbet dog en mærkelig ting! Det bliver svagere og svagere, som en ild, der er ved at gå ud, men blusser op

igen, så snart man puster til gløderne

Han havde ikke sovet ret meget over natten, og nu var han søvngig. Han gæbede, vendte sig om og stak hovedet ud under grenene. Nu var der kommet to messedrengene til ved siden af de andre. De bar hver et lys. Blege stjerper viste sig allerede på himlen, og processionen bevægede sig langsom fremad.

»Der må mindst være halvtreds til bage. Jeg kan lukke øjnene lidt og tælle til halvtreds, og så vil jeg kigge ud igen.« Paco trak hovedet ind igen talte til tyve — og faldt i søvn.

Han sov, mens præsten velsignede de sidste dyr, mens domkirkens port blev lukket, mens klokkerne ringede, mens alle leende og råbende drog bort igen, mens jorden under ham rystede af de mange fødder trampen.

Da han endelig vågnede, følte han det, som om han havde været langt borte, som om han havde drømt sig ud af sin krop, som om han havde været vidne til et mirakel.

Han syntes så bestemt, at han havde trukket det allermindste æsel op til domkirkens port, og at den var låst. Pater Anselmo var gået, messedrengene med lys og vievand og røgels var gået. Der var ikke en levende sjæl tilbage, og himlen hang over ham som en mørkelblå kappe.

Han drømte, at mens han stod dér helt sønderknust, og ikke vidste, hvad han skulle gøre, var der en stemme der talte til ham oppe fra stenrelieffet over døren. Stemmen var blød og varm som sommervinden: »Paco ven! Jeg vil velsigne dit æsel for dig. Du har husket mig, og bedt så længe.

Og ned fra mørket dalede den hele lige Frans, lidt medtaget, men med et smil om sin mund. Om han kom fra himlen eller fra relieffet, kunne Paco ikke sige. Det var også nok, at ha kom, og at hans hånd nu hvilede på det allermindste æsels hoved. Ah, hvilken drøm! — — —

SOMMERMØDET PÅ MAGLEÅS 1958

Vi bringer nedenfor anden halvdel af stævnekomiteens referat af sommermødet på Magleås 1958.

Skatten i lerkarret

På mødets 4. dag talte pater Rieber-John, Oslo, om troen som livsværdi uelyst ud fra Sigrind Undsets forfatterkab.

Gennembruddet til et personligt gudsforhold kan ifølge B. Newman psykologisk forme sig efter to typer: enfølte og tvefølte kristne. De enfølte er sådanne, hvis livsanskuelse ører frem til trosoplevelsen, de tvefølte derimod er dem, hvis trosoplevelse udbygges med en livsanskuelse. Begge typer har deres plads i kirkehistorien. Hos S. U. er de tidligt et stærkt indslag af livsanskuelse, virkelighedsforklaring, i troen, men hun blev ikke stående der. Hendes to nu-idsromaner, *Gymnadenia* og *Den Brennende Busk*, der er skrevet lige efter hendes konversion, gør rede for hendes egen vej til troen både som overbevisning og holdning.

Hun stillede kirken en række spørgsmål, hun vidste var væsentlige. Og kirkens svar stemte med virkeligheden, således som hun kendte den. Hendes hovedperson, Paul Selmer, er en gennemført repræsentant for gennemsnittet fra hendes egen ungdoms (Kristiania-)miljø bortset fra den udviklede virkeligheds troskab, hun udstyret ham med. Han vokser gennem livs-

anskuelsen ind i troen. Hun vil vise, at Gud angår vor tids mennesker, fordi kærligheden angår os, så længe vi er mennesker. Vejen går for Selmer over den menneskelige kærligheds utilstrækkelighed til oplevelsen af gudskærligheden. Hvorfor lider den menneskelige kærlighed altid skibbrud til sidst, spørger Sigrind Undset kirken — et augustinsk spørgsmål, stillet af et tomistisk temperament: Fordi menneskets hjerte er skabt til Gud og derfor ikke finder hvile i mindre end ham.

Paul Selmer søger virkeligheden og opdager, at den hviler i Gud. Poul Selmers vækst fra troen som livsforklaring til troen som liv er et vidnesbyrd om troskab. Han oplever den opslidende kamp mellem det bedste og næstbedste i ham selv: troskaben mod Gud og kærligheden til et menneske. Det er i denne prøvelse han beder denne bøn: »Gud, Gud, der er intet andet igen af min tro end en vrangvillig overbevisning om, at det er sandt, og jeg ville ønske, at det ikke var det. Det gør djævelen også: tror uden kærlighed, uden glæde. Således som jeg tror nu skal alle dine fjender tro en dag.«

Og det hedder videre: »Du kræver, at vi skal fornægte os selv, fordi vi er uvirkelige, og nu vil jeg fornægte dig, fordi du er virkelig, hvis jeg kunne gøre det.« For Poul Selmer består troskaben altså i at vælge virkeligheden.

Al kærlighed peger tilbage til et guddommeligt forbillede, der viser, at den ikke er krav, men gave og offer. Men mennesket flygter fra sin indre viden om, at det er skabt til at lade sig overstrømme af den guddommelige kærlighed og tilbagegive den ene dråbe, det kan opfange deraf: det frygter en så ulige kærlighedskamp og vælger at elske det skabte, fremfor skaberen, om ikke andre, så sig selv, for at be-

vare illusionen om, at det opfylder sin bestemmelse: kærligheden. Det er ved løsningen af kærlighedens gåde, at troen legitimerer sig som en virkelighedsforklaring: dette er afgørende for Sigrind Undset.

En mægtig bevægelse i europæisk åndsliv, hvori Sigrind Undset bare er eet navn blandt mange, har banet vejen for den erkendelse, at de mennesker, som stærkest og sandest lever deres egen tid, er de, som fører de uundværlige menneskelige værdier videre fra fortid over nutid til fremtid ved simpelthen at leve dem. Her ligger det katolske livs storhed og ansvar: det er livet selv, som bekræfter troen.

Helvare virkelighed er underlagt een eneste bestemmelse, som er beskrevet således i den enkle bøn, som Poul Selmer beder på tærsklen mellem troens viden og troens valg:

»Min Gud, jeg ved ikke engang selv, hvad jeg har gjort, ikke mod dig, ikke mod mig selv, ikke mod alle de mennesker, jeg færdes iblandt, da jeg valg-

(Sluttes side 471)

DET SANDE ANSIGT

»En Sjæls Historie« af Therese af Lisieux har gennem årene været en meget efterspurgt bog. Den første danske udgave blev hurtigt solgt, og forlaget besluttede sig i 1945 til at udsende 2. opl., da det kom frem, at den hidtil kendte udgave var forvansket ved, at tre forskellige personer havde rettet i den lille Thereses manuskripter. Man har nu rekonstrueret helgenens egne manuskripter, og i løbet af efteråret udsender forlaget en oversættelse med noter og indførelse af pater M. Drouzy OP.

klip her

Ny spændende årgang begynder...

Det tyder på, at 3. årgang af DON BOSCO BØGERNE — børnenes og unges egen bogsamling — vil blive endnu bedre end de første årgange. Det betaler sig derfor at blive abonnent nu; — så kommer der 2 spændende indbundne bøger med posten i november og 2 i marts. Prisen ligger 10 kroner under bøgernes samlede pris efter 15. oktober — det vil sige en besparelse på næsten 40 %!

Den nye årgang vil omfatte følgende værdifulde bøger:

Cecily Hallack: AMETYSTENS HEMMELIGHED. Fire børn, der er opokset uden religion, indvies på spændende vis i den katolske tros sandheder. Med 35 tegninger af Thora Lund (10-16 år).

Math Sawyer: DET MINDSTE ÆSEL. Dejlig fortælling om en mexikansk reng og hans elskede æsel, der forvandles til et træsel, men atter bliver vendende ved Sct. Frans' hjælp. Illustreret i 2 farver. (7-11 år).

Hünemann: DEN SKJULTE HÆR. Spændende fortælling fra den franske evolution om præster, der er nødt til at »gå under jorden«, men som hjælper af landsbyens raske drenge. (11-16 år).

on Svensson: NONNI FORTÆLLER. Nogle af den verdensberømte landske forfatters bedste fortællinger (oversat til 29 sprog), bl. a. om hans spændende rejse fra Island til Danmark. (9-15 år).

Abonnement bestilles ved at udfylde bagsiden af annoncen og indsende inden 15. oktober 1958.

Modtageren betaler portoen).

Pressen skrev om DON BOSCO-BØGERNE

»Der er grund til at glæde sig over børnebøger af den kvalitet.«

Højskolebladet

»VUPTI er en meget fin og klog form for eventyr«

Politiken

»Der er smittende liv og humor over skildringen...«

Folkeskolen om på PÅ HIN TID

»Beretningen er livlig og spændende, og stoffet er godt tilrettelagt«

Jydske Tidende

om MED LIVET SOM INDSATS

»Man træder faktisk sjældent en bog, hvor overnaturlig og natur går så godt i spænd... Der er alvor, og der er spænding — og et fængslende milieu.«

Katolsk Ugeblad

om HALVVEJS TIL HIMLEN

Bring disse bøger som gave
Pr. bind 5,00 — indbundet 6,50

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

LITURGISK

KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Okt.

- 5. S. *) 19. Søndag e. Pinse. - 1 dag højtideligholdes:
(hvid) *Rosenkransfest* (1099—116); 2. bøn (i alle Messer): Søndagen (737); Gudsmoders præfation (522).
- 6. M. *St. Bruno* (1098); alm. præf. (525).
- 7. Ti. *Rosenkransfest* (1099—116); (hvid) 2. bøn: *St. Markus* (1099); præf. (522).
- 8. O. *St. Birgitta* (1102—117); alm. (hvid) præf. (525).
- 9. T. *St. Johannes Leonardi* (hvid) ([46]); 2. bøn: *St. Dionysius*, *St. Rusticus* og *St. Eleutherius* (1103); alm. præf. (525).
- 10. F. † *St. Frans Borgias* (1105); alm. (hvid) præf. (525).
- 11. L. *Jomfru Mariæ Moderværdighed* ([197] 118); præf. (522).
- 12. S. 20. Søndag e. Pinse. (grøn)

*) Søndag den 5. Okt. afholdes *Kollegt for St. Ansgarius-Bonifacius-Foreningen*, den danske katolske kirkesag.

St. Ansgars kirkes nye alter

Mandag den 13. oktober konsekreteres det nye alter i scl. Ansgars kirke, men forinden bliver der lejlighed til at tage det i øjesyn. Om søndagen den 12. må messerne nødvendigvis læses ved et midlertidigt højalter forrest i koret. På denne måde bliver der mulighed for efter messerne at gå op i koret og nærved betragte det bagved liggende højalter, der endnu står uden duge. Enhver er velkommen.

Kjeld Geertz-Hansen.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N. torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6186

Ekspedition og kassererkontor:

Sct. Anne plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udlænd 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annoncesk.: Fru I. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, I., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

Det katolske Israelsgilde

sender hvert år cirkulære til præster landet over for at bede dem læse en hellig messe i gildets intention. Der er i de senere år læst rundt 40, men i år 45, hvoraf ses, at der stadig er interesse for denne form for mission, ligesom gildet viser, at det stadig er aktivt.

Hjertelig tak til de præster, der har husket os!

Verner Stabell, sekr.

Svendborg

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Frimærker til syge belgiske arbejdere

Som tidligere beder jeg om alle slags brugte frimærker til unge belgiske arbejdere, der ligger på hospitale og sanatorier. Frimærkesamling er et af deres få adspredelser og opmuntringer.

Med forud tak Olaf Jan Ballin, Valby Langgade 117, København Valby.

Brødrene Franke

v/ Arne Jøppesen

I. Kl. KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Støt annoncørerne

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Klip her

Skal indsendes før 15. oktober!

(Skriv tydeligt - helst blokbogstaver)

Navn: _____

Adresse: _____

By: _____

Alder: _____

bestiller herved _____ abonnement på DON BOSCO BØGERNE (4 indb. bøger årlig for 16 kr.). Abonnementet fortsætter næste år, hvis ikke albestilling er indsendt *skriftlig inden den ny årgang begynder 15/10.* — Betaling sker på giro 10 12 39 t.l vedstående adresse — eventuelt i 2 rater (med 8 kr. senest i november og 8 kr. senest i januar hvert år). Efter 15.10 kan bøgerne kun købes til fuld bogladepris: 5,00 hft. og 6,50 indb.

TRYKSAG

Postbesørges ufrankeret (Modtageren betaler portoen)

DON BOSCO BØGERNE

38

Markskellet 5

Vanløse

cademicum Catholicum

redag den 3. okt. kl. 20. *Studiekredsen over J. Wolfisberg: »Veje til virkeligheden»* begynder sine møder, der holdes i Newmanstuen, Sct. Kjeldsgade 3.

øndag den 5. okt. kl. 9. *AC-messe* i Klosterkirken på Jagtvejen. Efter messen er der lejlighed til at spise medbragt morgenmad i Newmanstuen.

irsdag den 7. okt. kl. 19,45. Studiekredsen »Interpretatio«.

nsdag den 8. okt. kl. 19,30 i »Bispeskælderen«: Diskussion om moralen. Indledere: Professor, dr. theol. N. H. Søb og pater, dr. phil. H. Roos S.J.

Lørdag den 18. okt., eftermiddag, til rsdag den 21. okt.: *Efterårslejr på litborg.*

Tilmelding må ske til sekretæren *enest den 15. okt.*

Deltagerne må medbringe sovepose, jletsager, håndklæde, viskestykke, sessebog og komplet. Desuden medringes madpakke til den første aften. Pris for deltagelse: 7 kr. pr. dag.

Administratores.

Skolen for religion og kultur

Mandag den 6. okt. kl. 19: Dr. phil., pater H. Roos: »Træk af middelalderens liv og tænkning«.

Tirsdag den 7. okt. kl. 20: Dr. theol., pastor B. Højbo: »Religionshistorie«.

Fredag den 10. okt. kl. 20: Dr. theol., pastor B. Højbo: »De apostolske fædre«.

Alle forelæsninger afholdes på den franske skole, Østerbrogade 7 D.

EXERCITIER I FREDENSBORG

I Niels Steensens Feriehjem, Bournonvillesvej 2, Fredensborg, afholdes exercitier fra lørdag den 18. okt. aften til onsdag den 22. oktober morgen (mulighed for at blive længere).

Leder er pater J. Coenen. Prisen for deltagelse kr. 30,00 (for hver efterfølgende dag kr. 9,00). Sengelinned, serviet og toiletsager medbringes. Huset er godt opvarmet. Både mænd og kvinder kan deltage.

Tilmelding senest den 16. okt. til Jesu Hjerter Kirkes kontor, Stenosgade 4 A, tlf. Eva 6580, kl. 9—10,30 og kl. 17—17,30 (ikke onsd. form. og lørd.).

versyn og fanatisme, kærlighedens følsomhed bliver til personlig sårbarhed, når nogen træder mig for nær.

Der består derfor en fare for, at vi ved at knytte os til en ideologi, den være nok så religiøs, så at sige bygger os vore egne afgudsbilleder og tjener dem i stedet for den levende Gud.

Walter Dalland karakteriserede livsfællesskabet, troens engagement, som et stadigt opbrud fra selvet: erkendelsen af misforholdet mellem den levende Gud, der elsker os og virker i os, og vor egen menneskelige skrøbelighed. Denne erkendelse er forudsætningen for bodfærdighedens ånd, der skal råde og virke i os, og stadig få os til at bede om, at vi må kunne give os hen til Gud, tjene ham i den sendelse, han har pålagt os blandt menneskene.

Såvel denne sidste dag, som de øvrige dage, gik eftermiddagen med at drøfte de spørgsmål, som formiddagens foredrag havde rejst, først i grupper på 10—12 personer, siden ved et fællesmøde, hvor indlederen var til stede og måtte »stå for skud«. Denne arbejdsform viste også i år sin overlegenhed og fornåede at kalde mange frem i samtalerne, som ellers ville have holdt sig tilbage.

Mødets forløb blev som sædvanlig drøftet fordomsfrit den sidste aften, og de gode råd, den venlige kritik og den kraftige anerkendelse, som her kom til orde, bestyrkede den almindelige opfattelse: at mødet havde været til stort udbytte for deltagerne, der i et katolsk fællesskab under inspirerende lærere havde haft lejlighed til i en lille uge sammen at fordybe sig i noget meget centralt og meget aktuelt i vor katolske tro.

Børge Mannov.

En amerikaner fortæller -

(Sluttet fra side 461)

stykke brød: »Dette er mit legeme«, og så bliver brødet til Gud selv, og han kan sige: »Jeg absolverer dig«, og så er alverdens allerværste synder borte.

Når jeg idag spørger drengene i skolen om, hvad de vil være, så er der altid nogen, som svarer, at de vil være præst. Og når jeg så spørger hvorfor, så svarer de som regel, at de også gerne vil kunne læse messe og tilgive syndere.

Men desværre møder man også, når man bliver lidt ældre og stadig holder ved at ville være præst, en masse gammelkloge mennesker. De siger: »Hvad er der dog i vejen med dig, siden du vil være præst?« Som om det var noget, man skulle skamme sig over! Eller også spørger de en: »Du vil da ikke gå på præstescminarium og rende rundt i kjole og ikke kunne få dig en sød lille kone«, eller sådan noget.

Ganske vist tror jeg ikke, at sådan snak kan røkke ved et ægte præstekald, men på mig virkede det dog sådan, at jeg kom til det resultat, at det dog ville være dejligt at tjene mange penge, have en lille vogn at køre rundt i, have eget hus o. s. v., o. s. v. Men så kom jeg til at tænke på præstekaldet igen; mine forældre, sognepræsten og frem for alt søstrene i skolen havde jo så tit sagt de ord: »Hvad gavner det mennesket, om han vinder den hele verden, men tager skade på sin sjæl?« Og eftersom tiden gik, fik jeg mod til at forsøge mig med præstekaldet.

Men der var endnu en forhindring at overvinde. Jeg kunne ikke blive den tanke kvit, at det var anmassende af mig at ville være præst. Jeg forestillede mig stadig, at præster måtte være virkelig store. Sluttelig mandede jeg mig op og forelagde denne vanskelighed for vor sognepræst. Og han spurgte mig ud: »Jamen, sig mig engang, hvorfor vil du egentlig være præst?« Jeg forsøgte at finde et overbevisende svar, men det eneste, jeg kunne finde på, var: »Jeg vil gerne være præst for at komme i himlen.« Og så sagde vores sognepræst: »Det var da et fornuftigt svar.«

Og så gik jeg i gang med studiet. Jeg skal være den sidste i verden til at påstå, at dette studium var let. Hvis jeg ville hævde det, så ville jeg også blive uvenner med en række teologiprofessorer. Men jeg vil dog vove at påstå, at vort studium ej heller er så svært, som mange måske forestiller sig. Der er mange, der klarer det, selv om de måske ikke selv troede, at de kunne klare det. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det kommer af, at Vor Herre ikke står ved himlens port og kun lader de allerbedste mennesker slippe ind. Dem, han lader slippe ind, er langt snarere de, der elsker ham. Og jeg tror også, at det mere eller mindre er det samme med præsteseminariene. De unge mennesker, der møder op med ærlig vilje og gode hensigter, de vil sandsynligvis klare sig igennem. Det er nemlig dem, der drømmer om alt det store, som en præst kan udrette.

1958

(Sluttet fra side 469)

» at lukke mig inde i mig selv i stedet for at åbne mig for dig. Min herre g min Gud! Jeg vil alt hvad du vil, og vil det, fordi du vil, jeg vil det, om du vil, jeg vil det, når du vil. Med in nåde vil jeg forsøge, at ikke bare ille det, men at kunne det.«

Her rører vi ved den højeste form or virkelighed, for i dette forsæt moes troen og livet.

Du må ikke have andre Guder end mig!

Walter Dalland indledte mødets afluttende drøftelser med et indlæg nder denne titel. Med tekster fra det amle og ny testamente, stillet over or aktuelle glimt af vor daglige situation i midten af det 20. århundrede, iste han spændingsforholdet mellem ette: at søge sin tryghed i den ene ande Gud og at søge sin tryghed i onformiteten — partimentaliteten.

Det moderne menneske er disponet for partimentaliteten, takket være en udbredte intellektuelle dovenskab g rastløsheden, der omsætter sig i en olossal ydre aktivitet. Også vi katokker er udsat for at blive ofre for enne partimentalitet, som præger os å den måde, at vi bliver eensporede — kan ikke se og akceptere andre ynsvinkler end vor egen eller vor egen lle gruppes — og intolerante: hvis e andre ikke kan se, at jeg har ret, lå de være låber, eller slette — vor oldning ender i det aggressive. Når aaturen således får lov til at overtage yret i os, mister vi fællesskabet i ærlighed, åbenheden stivner i snæ-

RACEHAD -

(Sluttet fra forsiden)

natur, et forræderi mod kristendommen.

Rom er mødestedet for 2. verdens-kongres for negerkultur, der har samlet talrige katolske, protestantiske og muhammedanske teologer. I velinformerede romerske kredse venter man en pavelig udtalelse om racespørgsmålet. Kirkens standpunkt — fremhæver man i Rom — kommer tydeligt til udtryk i sammensætningen af kardinalkollegiet. Efter at både Kina og Indien har fået en repræsentant i kardinalkollegiet, er man af den opfattelse, at Pave Pius XII inden længe også vil kalde en neger til kirkens højeste senat. (KNA)

Nyt slag mod kirken i Polen

Ordensfolk bort fra religionsundervisningen i de offentlige skoler

En ny forordning fra den polske regering har bragt yderligere skærpelse i spændingsforholdet stat og kirke imellem i Polen. Ifølge en meddelelse, udstedt af ministeren for skolevæsenet, er det med virkning fra 1. september forbudt polske ordensfolk at meddele religionsundervisning i de offentlige skoler i Polen. Endvidere er det blevet bestemt, at krucifikserne skal fjernes fra alle skolelokaler og embedslokaler. Ved denne bestemmelse om, at kun verdensgejstlige må meddele religionsundervisning, kommer de polske skoler med eet slag til at mangle rundt regnet 2300 religionslærere.

Katolske præster, der netop er ankommet til Vesttyskland fra de polske områder af Østtyskland, udtaler, at den regering med disse og bestemmelser har rettet et alvorligt slag mod den katolske kirke. Den i statsforfatningen tilsikrede ret til uhindret meddelelse af religionsundervisning er blevet alvorlig krænkede ved den ny forordning (KNA).

Spræng rationalismens lænker

Troen hindrer ikke den filosofiske forskning

Pave Pius XII gav i den forløbne uge overfor deltagerne i 12. Internationale Filosofkongres udtryk for sin dybe bekymring i anledning af den forvirring, der hersker indenfor filosofien. Menneskeheden høster idag de bitre frugter af den rationalisme, der har været plejet gennem flere århundreder og som stadig fortsætter med at sprænge denne rationalismes lænker, der har lammet store områder af vor tids tænkning og som hindrer menneskene i at erkende sandheden. Den levende Gud — udtalte Paven — styrer også verden af i dag. Paven opfordrede filosofierne til at anerkende ham og vende tilbage til ham. En-

URBI ET ORBI

Fra Katolsk Aktion til UNESCO?

Den italienske jurist, dr. Vittorio Veronese, er blandt kandidaterne til posten som generaldirektør for UNESCO, hvilken post står for nyvalg her til november, hvor denne de internationale organisationers generalforsamling finder sted i Paris. Der er i alt syv kandidater til posten, deriblandt den hidtidige generaldirektør, dr. Luther Evans.

I Paris vurderer man dr. Veroneses kandidaturløbet meget gunstigt. Dr. Veronese var tidligere præsident for Katolsk Aktion i Italien og er i øjeblikket generalsekretær for det stående udvalg for afholdelse af internationale kongresser for lægapostolatet. — Generaldirektøren for UNESCO har ledelsen af de Forenede Nationers verdensomspændende organisationer vedrørende kultur, opdragelse og videnskabelig forskning. (KNA)

hver, der beskæftiger sig med filosofi, kan ikke blive stående på halvvejen og vægre sig ved at drage de logiske konsekvenser af sin tænkning. Troen er ingen hindring for filosofernes forskning, den ansporer dem tværtimod og virker fremmende. Troen afslører den sande glans, som mennesket er i besiddelse af og har erhvervet ved Guds menneskeevordelse, han, som har frelst mennesket og lader det få andel i hans forløsningsværk.

Pave Pius XII erklærede derpå i sin tale, at den forstandsmæssige anerkendelse af Guds nærværelse i hans skaberværk fører til en kærlighed, der er rede til at anlage de guddommelige initiativer, høre hans ord og at søge beviset for hans eksistens. Kærligheden til den levende Gud er derfor milevidt fra at betyde isolering for mennesket eller at drage det bort fra dets jordiske opgaver; den forpligter tværtimod blot mennesket yderligere og begrundet dets frihed endnu mere end de værdier, der måles med menneskelige alen. Kærlighed til den levende Gud kræver ingenlunde, at mennesket giver afkald på dets egne forskningsmetoder, at det ofrer sin egen rationelle anliggender, men tager tværtimod hensyn til alt, hvad der er virkeligt i den menneskelige bestemmelse.

Den ånd, der fjerner sig fra lyset, der lukker sig til for enhver form for overnaturlig åbenbaring og som mener at kunne forklare tilværelsen med rent menneskelige begreb, han giver sig helt det onde i vold, ude af stand til at vægre sig, udtalte Paven. De værdier, som han vil redde, overgiver han tværtimod til ruin. Antagelsen af det

Respekt for forbundsregeringens afgørelse

Schweizisk biskop om atomdiskussionen

Biskoppen af Lausanne, Genève og Fribourg, mgr. Franz Charriere, har et hyrdebrev taget spørgsmålet op om Schweiz' omdiskuterede atombevægelse. »En biskop er selvfølgelig ikke kompetent til at udtale sig om oppolitietet af anskaffelsen af et atomforsvar,« erklærer biskop Charriere, »de er et teknisk spørgsmål, der må afgøres af de verdslige myndigheder. Men det er forbundet med aspekter af moralsk art.

Det schweiziske forbundsråd har imidlertid taget en principiel beslutning, der ikke er til at misforstå. Ikke desto mindre påberåber modstanderne af Schweiz' atomforsvar sig atter om at deres suveræne rettigheder til en demokratisk stat at have lov til at sige nej. »Det drejer sig imidlertid om dette tilfælde om en yderst farlig indstilling, som vi mener at måtte advare de troende mod,« erklærer biskoppen. »Vi pukker — som alle andre medborgere — på vore forfatningsmæssige privilegier, og også vi er af den mening, at det schweiziske folk til syvende og sidst må have lov til at udtale sig. Men hvis de civile eller militære myndigheder træffer en beslutning, som vi ikke forstår, da må vi, indt der er leveret tydeligt bevis på, at der er en uantagelig vildfarelse, akceptere den tagne beslutning og rette os de efter. Gør vi ikke det, så tager anakiet magten fra os.« Enhver myndighed kan tage fejl. Men den største fejtagelse ligger imidlertid der, hvor de opfattelse kommer til orde, at man i et tvivlstilfælde, hvor man ikke kan se klart, handler efter forogdtbefindend. »Når nu altså forbundsmyndighedene har truffet den tungvejende og principielle afgørelse, at underkas spørgsmålet om atomforsvaret en nøjprøvelse, så er det en pligt for vommenneskelige og kristne samvittigheder at afvente resultatet af den overvejelse og ikke — ubevidst, men ikke desmindre i virkeligheden — at gøre sig til talsmænd og håndlangere for de der ønsker at sabotere vor vilje til effektivt forsvar.«

Biskop Charriere minder derpå om at den Hellige Fader atter og atter har opfordret til bøn om genoprettelse. Den så alvorligt truede fred og getagne gange har rejst krav om, at nationerne gør alt, hvad der står i demagt for ud fra en fælles overenskomst at forhindre anvendelsen af atomvåben. (KNA)

kristne forløser givetvis ikke alle spkulative problemer, men troen forpligter filosofen til at træde frem af isolering. Den bringer ham ind i større universrum og giver ham fast holdepunkter med hensyn til erkendelse og handling. (KNA)

Katolsk

Ugeblad

06. ÅRGANG

12. OKTOBER 1958

NR. 41

ALVORLIG ÆNGSTELSE FOR PAVE PIUS XII

Den Hellige Fader ramt af forstyrrelse i hjernens blodkredsløb

Mandag i den forløbne uge udsendtes fra Vatikanet en officiel bulletin om, at den Hellige Fader mandag 6. oktober om morgenen er blevet ramt af en forstyrrelse i hjernens blodkredsløb. I bulletinen, der er undertegnet af pavens livlæge, dr. Riccardo Galeazzi-Lisi samt to andre læger, hedder det, at den Hellige Fader efter at have tilbragt en rolig nat, hvorunder den hikke, der havde generet ham i nogle dage var forsvundet, er blevet ramt af et angreb mod blodkredsløbet i hjernen og at en behandling er blevet indledt.

Den Hellige Fader havde i slutningen af den forløbne uge påny givet forskellige audienser, endskønt han led under en »lettere helbredsmæssig indisposition«, meddeles der fra Castelgandolfo. Umiddelbart inden den store offentlige onsdagsaudiens i sidste uge blev det meddelt, at Paven af helbredsmæssige årsager ikke ville kunne rette de sædvanlige hilser til de forskellige pilgrimsgrupper på deres respektive landsmål.

Efter hvad Deres korrespondent erfarer, drejede det sig ved den »helbredsmæssige indisposition« om et rædhedsfænomen, der gav sig udryk i alvorlig hikke. Det var det samme fænomen, der for et par år siden

generede den Hellige Fader i en længere periode. Pave Pius XII har i de sidste par måneder så godt som hver dag holdt en eller flere længere taler til deltagere i internationale kongresser, som har haft foretræde i Vatikanet. Man anser de dermed forbundne anstrengelser for at være hovedårsagen til den øjeblikkelige indisposition (KNA).

*

Umiddelbart inden dette blad går i trykken (onsdag 8. okt.), meddeles det fra Vatikanet, at den Hellige Faders almenbefindende efter omstændighederne må betegnes som tilfredsstillende og at man nærer håb om, at Paven vil kunne stå krisen igennem.

Af helbredsmæssige grunde måtte den Hellige Fader i den forløbne uge indskrænke sig til at hilse de mange pilgrimme, der havde opsøgt ham i Castelgandolfo, med at vinke til dem fra sin balkon og meddele dem den apostoliske velsignelse.

DEN HELLIGE LUKAS OG HANS EVANGELIUM

Kateketstævne og
katekismus

Den hellige kirke

50 år i Haderslev

Paris - set fra en
anden side

Nu gælder det Hvidovre!

Skaderne er uoverskuelige

Det belgiske episkopat advarer mod
indførelse af den glidende arbejdsuge

Det belgiske episkopat har i et fælles hyrdebrev meget kraftigt vendt sig mod planerne om indførelse af den såkaldte glidende arbejdsuge og søndagens inddragelse heri. Hyrdebrevet blev læst op i alle Belgiens kirker i søndags. Vor Herre har selv indstiftet »Herrens dag«, og den er tænkt som en helligdag, viet til Gud, ikke blot til rekreation. Det, vi står overfor, er et eklatant udtryk for den rutinemæssige krænkelse af budet om søndagens helligeholdelse og et åbenlyst tegn på en svindende religiøsitet hos den enkelte, hos familien, hos hele nationen.

»Hvad der især bekymrer os netop nu« — skriver de belgiske biskopper — »er den omstændighed, at man på mange af det industrielle og økonomiske livs områder er godt i gang med at ofre søndagen på gevinstens alter. Og så vil man indføre et nyt system af rekreationsdage, som man så kalder den glidende arbejdsuge.«

Biskopperne konstaterer, at de endnu ikke beviste fordele ved en sådan glidende arbejdsuge aldrig vil kunne opveje de skader, som denne forandring indebærer for alle kristne, og sidst men ikke mindst for arbejderne selv. Sluttelig henviste biskoppen til Pave Pius XII's juletale 1953 og opfordrede alle, der er i besiddelse af god vilje til at forhindre en sådan forandring. (KNA)

„Osservatore Romano“

Gomulkas tone er foruroligende

De udtalelser, som det polske kommunistpartis første-sekretær, Gomulka, har fremsat i forbindelse med skolepørgsmålet, passer helt ind i rammerne for den religionsfjendtlige kampagne, der nu har løbet i Polen i adskillige uger, skriver »Osservatore Romano« i sidste uge i en ledende artikel. Vatikanets officieuse organ minder

(sluttes på bagsiden)

MUNKE MØLLES GLUTEN

KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg
 Amagerbrogade 212 A
 Telefon Amager 6390
 Robert Hansen
 Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER

Murermester
 Telf. Nivå 150

Udfører arbejde ved
 Sct. Joseph Søstrenes Rekreativshjem

KBK

Aktieselskabet
 Københavns Brændsels Kompagni
 Nørregade 15 C. 9270

Reserveret

L. F. Nielsen

SNEDKERMESTER
 LINDHOLMSVEJ 36
 Telefon Dameø 2043

Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27,
 København K

Tlf.: Central 799
 Teleg.adr.: Forskjold

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

G. Garth-Grüner
 Landsretssagfører
 Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Odense

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
 Albanigade 39 . Telefon 4895
 Lev. til Sct. Josephs Hospital

Horsens

Edvard Petersen

Kul . koks . brændselsolier
 HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
 Leverandør til de katolske institutioner

Støt annoncørerne

Vejle

Poul
HENRIKSEN

Leverandør til
 Sct Maria Hospital

Raadhusstrøvet

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
 Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360
 ... Bogladen med de mange Bøger

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
 Telefon 121, 205
 Leverandør til de katolske Institutioner

Den hellige Lukas og hans evangelium

Videnskabsmand, forfatter, kunstner og helgen

Den hellige Lukas var den eneste af de fire evangelister, som ikke var jøde. En lærd mand har, med henblik på hans klassiske stil, kaldt ham »græker lige til fingerspidserne«. Hvad siger nu hans skrifter os om hans liv og hans personlighed?

Det mest iøjnefaldende træk ved dem er deres forfatters litterære begavelse — Lukas er evangeliernes fineste stilist. Renan, hvis kritik ellers gik over alle grænser, sagde om det tredje evangelium: »Det er den smukkeste bog«. Og mange er enige med ham deri. Lukas skrev klart og værdigt og med en malerisk kraft, som gør, at hans evangeliums scener prenter sig dybt i læserens sind. Tænk på, hvor dan hans beretning om Jesu fødsel har kunnet vække kunstneres fantasi! Alle århundreder igennem, men særlig i middelalderen og renessancen var hans malende beretninger om engelens forkyndelse, Marias besøg hos Elisabeth, hyrdernes tilbedelse, dren-gen Jesus blandt de lærde i templet, den gode samaritan og andre scener, som kun han har beskrevet, været en vidunderlig kilde til inspiration for kunstnere. En gammel tradition, som dog nok kun er legende, fortæller, at Lukas var maler; flere endnu eksisterende billeder af Maria og Jesusbarnet er blevet tilskrevet ham. Og Raffaels viste på et af sine billeder Lukas som en kunstner, der knælende malede et madonnabillede.

Forfattere i den tidligere kristne tid skriver, at St. Lukas var født i det syriske Antiochia, at han var ugift og døde i Bithynien 74 år gammel. Sandsynligvis blev han omvendt til kristendommen kort tid efter Kristi himmelfart. Som bekendt ledsagede han Paulus på flere rejser, og det lange samvær med apostelen blev af stor betydning for ham, thi Paulus var uden tvivl den, der gav ham de fleste og vægtigste oplysninger som grundlag for hans evangeliske skrift. Tanken om den alt omfattende frelse, der gennemsyrrer hele Lukas-evangeliet, viser tydeligt Paulus' indflydelse.

I sit evangeliums forord skriver Lukas, at han ikke har været øjenvidne til det, han fortæller om. Men hans behandling af stoffet kunne være et forbillede for alle historieskrivere.

Da Lukas ikke selv havde kendt Frelseren, gjorde han det, som var det bedste, han overhovedet kunne gøre: han interviewede de mennesker, som havde set Kristus og oplevet ham. Han skriver: »Jeg har derfor bestemt mig til nøje at undersøge alt, lige fra den første begyndelse, og skrive det ned i rækkefølge«. Han undersøgte altså personlig alt, hvad øjenvidner hav-

de nedskrevet om Jesus, og hvad der var overleveret mundtligt, og vi skylder denne hans flid, at 18 lignelser og 7 undergænginger, som ikke findes i de andre evangelier, er blevet bevaret for os.

Formodentlig var den mest værdifulde kilde til Lukas' store viden det menneske, der må have kendt Jesus bedst af alle: hans mor. Lukas er den eneste, som udførligt beretter om forkyndelsen, besøget hos Elisabeth og Jesu fødsel og barndom. Og kun af ham hører vi det første »Hil dig, Maria« og »Magnificat«.

St. Joseph, Zacharias, Elisabeth, Simeon og Anna var alle døde, da Lukas skrev sit evangelium. Hvorfra skulle han have hørt om dem, hvis ikke — direkte eller indirekte — fra Maria selv? Hvordan kunne Lukas alene vide, at »Maria bevarede alle disse ord i sit hjerte«, som han skriver to steder? Det er sandsynligt, at størstedelen af evangeliets første kapitel skyldes Marias personlige meddelelser. Derfor er alle de store Maria-festers evangelietekster taget fra St. Lukas.

Kristne forfattere har altid omtalt

Lukas som læge. Denne interessante kendsgerning møder vi første gang i Paulus' brev til kolossenserne (4. 14), hvor han taler om »Lukas, den elskede læge«. Åbenbart havde Lukas ikke opgivet sin lægegerning, da han drog ud på sine rejser med Paulus, og han kan således kaldes den første lægemissionær.

I hele det tredje evangelium, og i Apostelgerningerne, som ligeledes er skrevet af Lukas, finder vi udtryk, der også kan læses i de gamle lægekundiges værker, Hippokrates', Dioscorides' og Galenos'. På forskellige steder, hvor Lukas beskriver de samme under og som Matthæus og Markus, anvender han, i stedet for de andres mere almindelige udtryk, de nøjagtige medicinske. Der er også en påfaldende lighed mellem Lukas-evangeliets forord og en fortale i et skrift af Dioscorides, en berømt læge, der i det første århundrede underviste i Tarsus, hvis medicinske skole stod på højde med de tilsvarende i Alexandria og Athen. Tarsus, Paulus' fødeby, lå ikke langt fra Lukas' fødested, Antiochia; måske lærte han hedningepostelen at kende dér og blev omvendt af ham.

Ofte har man betegnet Lukas-evangeliet som »Bønnens evangelium«. Vi finder jo dér foruden »Fadervor« og »Hil dig, Maria« de vidunderlige lovsange, som kirken har optaget blandt sine bønner: Zacharias' »Benedictus«, Marias »Magnificat«, englekorets »Gloria« og Simeons: »Nu lade du, Herre, din tjener fare i fred«. Lukas fortæller os også i 10 tilfælde om Kristi bøn, mens Matthæus og Markus sammen kun har 5. De to lignelser, som ind-

Den hellige Lukas maler Gudsmoder. Maleri af Dietrick Bogaert (1476—1515). Dette billedtema viser tilbage til legenden om at evangelisten Lukas, der var både maler og læge, skal være den første, der har malet Gudsmoder.

prenter den udholdende bønns værdi, findes begge hos Lukas, der også fortæller os lignelsen om den hovmodige farisæer og den ydmyge tolder.

For di Lukas skrev sit evangelium for overvejende hedenske læsere, betonedede han stærkt den kendsgerning, at de kristne ikke var forpligtede til at lyde Moseloven. Ved sin overlevering af Jesu lignelser om den barmhjertige samaritan, om den fortabte søn og om farisæeren og tolderen viste han, at den guddommelige frelse er for mennesker af alle racer, alle nationer og alle stænder.

Både i hedningers og jøders tradition var fattigdom og ulykke tegn på guddommelig vrede. Men Lukas-evangeliet forkynder dristigt, at der ingen forskel gøres på rig og fattig, sund og syg i Kristi frelseslære. I den har vi kristendommens paradox: de fattige og de i denne verden foragtede er de sande rige og ædle. Kun dette evangelium har Kristi ord til Johannes Døbe-

ren: »Det glade budskab forkyndes for de fattige«. Og som en fuldendelse af beskrivelsen af Jesu fødsel og Den hellige Families fattigdom bringer Lukas ene af alle evangelisterne de tre lignelser om rigdommens rette brug: om den rige dåre, den fattige Lazarus og den utro forvalter.

Endnu et særligt træk i St. Lukas' skrifter er, at han gør sig stor umage for at vise Guds omsorg for syndere. Hos ham møder vi stadig Kristus mellem »toldere og syndere«, og da de selvretfærdige farisæere kritiserer Jesus, fordi han omgås syndere, svarer han dem med de tre lignelser om synd og anger — den om det forvildede får, om den forsvundne mønt og om den fortabte søn. Kun hos Lukas finder vi det gribende billede af den angrende kvinde, hvor mange synder blev tilgivet hende, »fordi hun havde elsket meget«. Ikke mindre levende er beretningen om den angerfulde røver og den døende Frelseres ord: »I dag skal du være med mig i Paradis«. Den mest usædvanlige og betagende omvendelseshistorie, der nogen sinde er blevet fortalt, findes i Apostelgernin-

NOTER

50-årsjubilæet på „Rygård“

50-årsdagen for Assumptionssøstrenes komme til Danmark — 13. oktober — fejres ved en højtidelig gudstjeneste kl. 9 i st. Therese kirke. Hs. Excellence Biskoppen læser messen. Dagen igennem er der reception i klosteret.

Bispedømmets Offerdag

afholdes i år søndag 2. november.

gernes kapitel, hvor Lukas beskriver St. Paulus' vidunderlige omvendelse. Evangelistens stadig pegen på Kristi medlidenhed med synderne fik Dante til at kalde ham: »Kristi barmhjertigheds historieskriver«.

Ud fra det tredie evangelium træder billedet af en kristen personlighed, brændende af apostolisk iver, højt dannet og af en sjælden litterær begavelse, frem for os. M. S.

KATEKETSTÆVNE OG KATEKISMUS

I dagene 21., 22. og 23. oktober afholdes — som tidligere meddelt her i bladet — et kateketstævne i København i forbindelse med udsendelsen af den længe ventede ny katekismus.

Bogens udsendelse imødeses med stor interesse ikke blot herhjemme, men også i hele Skandinavien, hvilket bl. a. fremgår deraf, at over 100 religionslærere og -lærerinder allerede har anmeldt deres deltagelse. Kateketudvalgets formand, pater Jos. Wolfisberg S.J., henleder imidlertid opmærksomheden på, at også andre interesserede end pædagoger vil kunne få adgang til at deltage i møderne, der afholdes på St. Josefs skole, Østerbrogade 7 D, København Ø. Anmeldelse om deltagelse må dog ske senest 15. ds. til nævnte institution og deltagergebyret, kr. 15, —, indsendes på postkonto 273 18 med angivelse af navn, adresse samt »deltager i kateketstævne«.

Den ny katekismus vil blive udsendt i tre dele, og første del af bogen ventes at ville foreligge omkring midten af måneden, således at deltagerne i stævnet vil kunne nå at gøre sig bekendt med bogen inden møderne.

Når bogen fremtræder delt i tre småbøger, er det ud fra den betragtning, at elever er glade for at få ny skolebøger og lidt triste over år efter år at skulle læse i samme bog. Af samme grund er der gjort noget ud af de kraftigt farvede bind, så denne bog kan hævde sig også rent udvortes blandt de andre fags skolebøger, som i vore dage er blevet så tiltrækkende af udseende. Dog vil man også kunne få katekismen i eet bind, når udgivelsen i løbet af få måneder er tilendebragt.

*

Programmet for stævnet findes s. 480.

20. søndag efter påske

12. oktober 1958

TID ER - NÅDE

Tid er ikke blot penge, som så mange mener i vore dage — men tid er også nåde, det vil sige en gave fra Gud, vel at mærke en kostelig gave, så stor, at vi til sin tid skal aflægge regnskab for, hvordan vi har benyttet den.

Det er den almindelige opfattelse, at tiden, det er noget, som man har dels til at arbejde i og dels til at more sig i. Og menigen med at arbejde er at tjene penge. Med andre ord: vi skal arbejde otte og fyrretyve timer eller hvor mange det nu er, om ugen, for at kunne leve den øvrige tid og more os.

Er det måske det, som apostelen Paulus mener med sin formaning til os? Næppe. Han kendte ikke til ottetimersdagen. Hans arbejdsdag var ikke »organiseret«. Dagen igennem syede han telte og om aftenen prædikede han. Og så drog han møjsommeligt videre til fods, syede og prædikede, snart blev han jaget bort, fra sted til sted, sine steder endda pisket eller fængslet. Slæppe af, sådan som vi kender til, det var noget helt ukendt for ham — det skete først, når han lagde sit trætte hoved på en sten og sov ind.

Paulus' liv stod i forventningens tegn — han ventede ene og alene på Herrens genkomst, det var det han levede, åndede og led for.

Men er det da meningen, at ethvert kristent liv skal forløbe som den hellige Paulus'? Ingenlunde. Men det skal heller ikke være det stik modsatte: pukke seks (eller fem) af ugens dage og så afreagere resten af tiden i fornøjelser eller ved rallet i den vogn, der er købt på afbetaling. Sådan går tilværelsen nemlig for masser af mennesker: de jager af sted, mænd og kvinder, jager efter mannon — og så en skønne dag så er det pludseligt forbi! Ganske umærkeligt, mange lægger slet ikke mærke til det, men lige med eet er de så langt, og så har de forsømt alt, smuldret tiden bort. Deres hele liv var eet stort jagt efter gevinst, lige til det sidste, de fandt ikke meningen med livet — de fandt kun de mere materielle sider — og meningsløs blev afslutningen.

For virkelig troende mennesker burde det være anderledes. Et troende menneskes tilværelse er lagt an på en helt anden lov: det er fra A til Z bestemt af Gud, og den mellemliggende tid er til at hellige væksten af den sæd, som Gud har nedlagt i ethvert menneskehjerte. Vi lever ikke for arbejdet, ikke for fornøjelserne, ej heller for en bestemt blanding af begge dele, men for Gud. Vort liv er vor vej til Gud! Dermed være ikke sagt, at vi skal leve som munke eller asketer, der stadig har et dødningshovede stående på skrivebordet (sådan som man ser adskillige helgener afbildet). Vi har lov til både at spise og drikke og være glade, at glæde os over alt det skønne, som vor Herre har skænket verden, også de moderne, tekniske fremskridt — det er selvfølgelig ingen synd at have fjernsyn eller køleskab — men vi må ikke tabe vort virkelige mål af syne.

Vi udnytter den flygtige tid rigtigt, når vi lever den bevidst, uden angst og frygt men med vort evige endemål for øje. Så er der ikke noget, som kan skille os fra Gud, ej heller de moderne tekniske fremskridt. Arbejdet bliver da til glæde og velsignelse og ikke til ulideligt slaveri, og i ro og hvile kan vi da nyde de goder, som Vor Herre i sin visdom har tiltænkt os som løn for dagens slid og møje.

Sognepræsten.

DEN HELLIGE KIRKE

I efeserbrevets 5. kapitel står de ord: »Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den, for at han kunne hellige den, idet han rensede den i vandbadet ved ordet, og for at han således kunne fremstille kirken for sit åsyn som herlig, uden plet eller rynke eller andet sådant, nej, den skulle være hellig og uplettet«. (27. f.). Hvad Gud altså allerede i den gamle pagt havde påbudt israelitterne i ørkenen: »I skal være hellige, thi jeg Herren, jeres Gud, er hellig«. (III. Mos. 19, 2). Det er også i den nye pagt den højeste opgave, som Gud har givet sit folk. Højere mål kan vi ikke nå, og større pligt kan ikke pålægges os.

Hellighed bør derfor være en væsentlig egenskab af kirken, og samtidig skal den også være kendelegnet på det af Kristus stiftede samfund. Som overnaturlig religion er Kristi kirke hellig. Hellig og guddommelig er dens oprindelse. Englen Gabriel erklærede overfor den hellige Jomfru: »Det, som skal fødes (af dig), kaldes helligt og Guds Søn«. (Lk. 1, 35). Hellig er kirkens opgave: den skal føre menneskene til hellighed, idet den tilvender sine børn forløsningens frugter eller nådegaver, som Herren har betroet til dens varetægt.

Hellige er de midler, som kirken råder over, nemlig det af Kristus indstiftede hellige offer, den hellige messe, og de syv sakramenter; endvidere den af ham åbenbarede lære og det af ham nedsatte hellige styre. Hellige er også de frugter eller resultater, som kirken opnår. Det er først og fremmest de kristne, i hvilke Kristi sandhed og nåde og vejledning har fået lov til at virke, således at »de omvender sig fra mørke til lys, fra satans magt til Gud, for at de kan få syndernes forladelse og arvelod sammen med alle dem, som er helligede ved troen på Jesus«. (Apg. 26, 18). Paulus kalder dem »de hellige«. Blandt dem indtager de kanoniserede helgener den øverste plads, navnlig da martyrerne. Det er ganske uforsvarligt, hvis man påstår, at der på kirkens mark kun vokser klinte, ingen hvede.

Til frugterne hører endvidere hine ekstraordinære nådegaver, som Gud giver ikke i første række til helliggørelse af modtageren, men til bedste for andre, for en menighed eller hele kirken. Det nye testamente taler tit om dem. Den udførligste opregning af dem findes hos den h. Paulus i 1. Kor. 12, 8 ff. I kirkens allerførste tid var lens slags nådegaver, som visdom og kundskaber, profeti og den tro, der flytter bjerge o. s. v. hyppigere end de nu er. Helligånden gav dem, fordi de langang var meget nødvendige som bevis på, at Gud virker i sin kirke. Nu er verdenskirken i sig selv og ved sine resultater det store tegn og det banner, som er rejst på bjergene, så alle kan se det og orientere sig.

Endelig bør nævnes som hellighedens frugter de undergerninger og tegn, som Gud har virket i sin kirke gennem sine tjenere lige fra dens første dage til vor egen tid. (Lourdes o. s. v.).

Det er nu det, der menes, når vi i messens Credo bekender: »Jeg tror på den hellige kirke«. Med offervillig kærlighed våger den over og uddeler den rundhåndet alt det, som Kristus har betroet til dens omsorg. Dens rigdomme og velsignelser er så store, at mangt og meget også kommer dem til gode, som lever udenfor, ganske vist i det øjemed at berede hjertene og føre dem til kirken, der jo alene af sin stifter har fået befaling om og fuldmagt til at lede menneskene på frelsens vej til det evige mål. Derfor findes der nådegaver og nådemidler, som dåben og ægteskabets sakramente, og nådestand også udenfor kirken, men ikke uden forbindelse og sammenhæng med denne, da den skal være moder til al hellighed.

Spørger vi så, om der er en særlig vej, ad hvilken kirkens hellighed skal bevirktes, bør svaret lyde således: »Ja, gennem den tredje person i guddommen, Helligånden, som skal fuldende Kristi værk. Dermed står vi overfor et stort troens mysterium. Ligesom sjælen er den livgivende faktor i en organisme, således er Helligånden sjæl

Hovedårsagen til alle de onder, som menneskeslægten idag lider under, er den, at man fornægter og forkaster en almengyldig morallov, såvel i det private liv som i samfundslivet og i de internationale forhold. Man ringeagter og glemmer den moralske naturlov, som hviler på Gud — den højeste, fuldkomneste lovgiver og de menneskelige gerningers vise, retfærdige dommer.

Pius XII i sin første encyklika

»Summi Pontificatus«

oktober 1939.

og hjerte i Kristi kirke. Denne er jo ifølge Paulus »Kristi mystiske legeme«. I denne overnaturlige organisme er Helligånden levendegørende, fra hvem alle legemets lemmer får deres aktivitet, således at deres funktioner svarer til kirkens tredobbelte opgave. Som hellighedens og helliggørelsens ånd sørger han for, at nådekilderne, der er betroet til kirken, d. v. s. det hellige offer og sakramenterne, til stadighed sender deres livvækkende kraft ud i hele organismen og alle dens led.

Som sandhedens ånd bistår Gud Helligånd uafbrudt indehaverne af kirkens læreembede således, at de med iver og troskab våger over den arv, som Kristus har efterladt sig i den sandhedsskat, som han har bragt os fra sin himmelske Fader. Han hjælper altid til, at kirken kan forkynde og forklare med ufejlbar sikkerhed Kristi åbenbaring og vejlede sine børn til stadig større og dybere forståelse af den.

Som enhedens ånd, der giver og virker alt i kirken (1. Kor. 12, 1. Ef. 4, 1 ff) sørger han for, at de styrende mænds arbejde og virke tjener til velsignelse og til at bygge Kristi mystiske legeme op, således at alle de enkelte led bidrager »til at knytte og holde det hele sammen, efter den kraft, der er tilmålt hver enkelt del«. (ef. 4, 16).

Helligåndens nåderige virke i kirken søger også ud til sjælene udenfor kirken — ellers kunne disse jo ikke finde vejen til den. Han vil føre dem til kirken eller i hvert fald på en eller anden måde bringe dem i forbindelse med den. Af den grund taler vi om kirkens sjæl ved siden af dens legeme. Man kan således høre til Kristi kirkes sjæl, skønt man ikke hører til dens synlige legeme. I videre forstand gælder dette om alle dem, som på en eller anden måde står under Helligåndens indflydelse, eller med andre ord alle de, som vandrer på denne jord. For Helligånden banker på hjertets dør hos alle for at tilbyde dem sit lys og sin nådehjælp. I snævrere forstand tilhører de af de udenforstående til kirkens sjæl, der er i nådens stand, d. v. s. de, som ejer Helligåndens højeste gave: det guddommelige liv, f. eks. døbt børn.

Så står vi altså overfor en ejendommelighed: Ligesom lyset brydes i et prisme og opløser sig i de enkelte farver, således forholder det sig med den hellighed, som Kristus ejer og vil skænke os. Den søger ud i de enkelte sjæle og deler sig der, idet sjælen snart mindre, snart mere genspejler en eller flere af Kristi dyder.

Hvad der i kristendommens allerførste tid søltes som den store nyhed, skulle fortsættes også i vore dage. Ved den Højstes hjælp blev menneskenes hjertener dengang omdannet. Hvad der var blevet gammelt og kraftesløst, blev nyskabt. Uretfærdighedens slaver blev retfærdighedens tjenere. Nydelsessyge blev afløst af afholdenhed og hovmod af ydmyghed. Hvem der havde tilføjet sit liv ved udskejelser, viste sig nu i kyskhedens strålende glans. Og dette blev opnået til trods for den hårdeste og sejgeste modstand fra flere sider.

F. K.

I vort bispedømmes historie indtager Sønderjylland noget af en særstilling. Fra 1864 til 1920 var det jo indlemmet i kongeriget Preussen, og blandt de mange indvandrere sydfra var der ikke så få katolikker, mest polske landarbejdere; men først i 1907, da den unge ivrige pastor Josef Hellmann og hans søster slog sig ned i Haderslev, kunne de spredte katolikker samles til en menighed. Distriktet var stort, ca. 2400 km²; men katolikernes antal var også, efter dansk målestok, stort, ca. 1200, hvoraf de fleste boede spredt ud over landet, og med de daværende trafikforhold har det

kostet præsten megen tid og møje at besøge sin hjord.

Det første år læstes der messe i et lejet lokale, men allerede det følgende år kunne grundstenen nedlægges til en køn lille kirke, som stod færdig til indvielse den 11. oktober 1908.

Menigheden var dengang så godt som udelukkende polsk og tysk, og hvordan den dansksindede befolkning så på denne nyerehvervelse i Haderslevs bybillede, fremgår af et citat fra »Modersmålet« om indvielseshøjtideligheden: »At der nu — snart efter 400 års forløb — alter rejser sig en kirke for katolsk kultus her i den by, hvor Luthers lære, især under dannerkongen Kristian den Tredie, havde sit hovedsæde og derfra vandt indgang i det øvrige Danmark, giver noget at tænke på. Det viser den katolske kirkes livskraft. I kongeriget har katolicismen forlængst haft stor fremgang. Nu rejser den atter hovedet her i Slesvigs nordligste by; men den katolske kultus indføres ikke nordfra ved landets egne børn. Den kommer sydfra med fremmedherredømmet; og de, som dyrker deres Gud på katolsk vis, er folk, som er kommet herind med det tyske regiment. Den ny katolske kirke vil blive et nyt, dog forhåbentlig ikke farligt arnested for tysk kultur; thi den katolske gudsdyrkelse vil med al sin pragt, men på det fremmede mål — latin og tysk — ikke øve nogen videre tiltrækning på den nøgterne indfødte danske befolkning.«

Skønt Haderslev sogn ved genforeningen blev en del af »Det apostolske Vikariat for Danmark«, blev det dog længe ved med at bevare sit tyske særpræg; men efter som tiden er gået, har det naturligt føjet sig ind blandt vort bispedømmes øvrige sogne, og i den skole, som pastor Flandrup fik bygget i 1936, trivedes en dansk og en

Sct. Mariæ kirke i Haderslev, rejst i 1908.

Interiør fra sct. Mariæ kirke.

Navnet Paris vækker hos de fleste straks tanken om fornøjelser og natte liv. Det er i den grad blevet symbol på en bestemt slags forlystelser, at al verdens natklubber får hæftet det på sig. Sådant et Paris eksisterer selvfølgelig, og turisterne skal nok få grundig besked om det. Men pariserne selv tager meget lidt del i nattelivet, det over lader de til de fremmede, først og fremmest udlændingene.

Det andet Paris, det rigtige Paris bekymrer turisterne sig ikke om at lære at kende. Det er først arbejdet Paris, fabrikkerne i forstæderne, de utallige butikker, alle mulige små og større virksomheder. Så er det universitetets, læreanstaltens, videnskabsbens Paris, som de fleste fremmede alt faldt får et yderst overfladisk indtryk af, når de slentrer gennem gaderne i Quartier Latin. Og endelig er der det religiøse Paris, som de, de overværer en højmesse i Notre Dame eller forbavsedt ser de fromme beder foran monstransen i Sacré Coeur får et glimt af. Men hvor mange gør sig den ulejlighed at se lidt nærmere på verdensbyens religiøse liv for på den måde at få en dybere forståelse af Frankrigs hovedstad?

Før industrialderen levede og arbejdede folk så at sige omkring dets og nekirke — og med den. Med industrier begyndte byerne at trække menneske udefra til sig. De voksede og voksede også Paris' indbyggerantal blev tidoblet, og omkring byens gamle kern lagde sig et bælte af industriforetagener. Engang lå her små landsbyer; ni

tysk afdeling i al fordragelighed sid om side, og det var et tab for menigheden, da den lille skole i 1946 mått give op. Derimod har Sct. Hedvigsstrengens børnehjem, der oprettede straks efter genforeningen, kunnet holde ud og være en stor støtte for sognet.

Efter pastor Flandrups forflyttelse 1944 har Haderslev ofte måttet skifte sognepræst; og efter udskillelsen af Sønderborg og Åbenrå distrikter er sognets område nu reduceret til Haderslev amt.

Hvordan fremtiden skal forme sig for vort grænsesogn, ligger i Guds hånd; men ser vi tilbage over de 50 år, kan vi sige, at »Modersmålet« ikke fik nogen grund til frygt. Den katolske kirke i Haderslev er ikke noget fremmedelement mere, men der er helle ikke noget arnested, hverken for dansk eller tysk eller polsk eller nogen anden national kultur, og det skal sige med ære i den landsdel, hvor de protestantiske kirker tager ivrig del i den nationale strid på begge sider, at det står som et tegn på Guds rige af alle nationer og folkeslag, hvor den fælles tro bygger bro over alle modsætninger.

vestår Paris' »Banlieu« af en række byer med 50—150.000 indbyggere.

*

Men Paris er ikke blot en storstad, den er også en verdensstad, hvor ikkede folk fra alle landets provinser er fundet sammen, men også mennesker fra alle andre lande og af alle racer. Man hører sprog fra hele verden og føler sig som i et vældigt Babel. Derved er Paris blevet et konglo-

år foretaget nogle meget grundige undersøgelser angående deres sognebørns religiøse praksis. Disse faldt ret nøje sammen, og resultatet blev følgende:

Nogle sogne står i fare for at blive sogne udelukkende for børn. Kvindene praktiserer mer end mændene. Mellem det 20. og 45. år er der et tomrum i folks tilknytning til kirken. De velhavende praktiserer mere end de fattige. Arbejderne går ikke i kirke.

Det er jo typisk for alle storbyer: de »små« og fattige skiller sig ud fra kirken.

Fremmede lader sig let narre af en helt fuld stor kirke, f. eks. under en festgudstjeneste i Notre Dame, og danser sig et billede af det religiøse liv,

I korte træk —

Deltagerne i den 10. italienske kongres for plastisk kirurgi, som i lørdags blev modtaget i audiens i Castelgandolfo, udtaler, at den Hellige Fader talte med stort besvær og gjorde store pauser i sin tale. Paven holdt også kun den første del af den af ham forbedrede tale. Lørdag eftermiddag modtog den Hellige Fader den engelske filmskuespiller Alec Guinness, der for kort tid siden er blevet katolik. Søndag (5. oktober) modtog Paven om formiddagen et par tusind deltagere i en latinsk notarkongres og holdt ved denne lejlighed en tale på omkring 20 minutters varighed (KNA).

To af de ordenssøstre, der ledede del af de østzonale myndigheder for nyligt lukkede katolske børnehjem i Stralsund, er nu blevet idømt henholdsvis to og tre måneders fængsel — med den molivering, at de ikke havde opbrugt den dem tildelte kødration, men havde ladet den resterende del godskrive hos deres handlende med henblik på senere anvendelse (KNA).

En af præsterne ved den polske nationalhelligdom Jasna Góra er ved domstolen i Katowice blevet idømt betinget straf på to års fængsel for at have »undsagt den polske stat og det socialistiske system« i sine prædikener (KNA).

Udsigt over Paris fra Notre Dame.

En »clochard« tager sig en tår. ➤

nerat af byer. Man behøver kun at gå fra ét kvarter ind i et andet for straks at kunne indbilde sig, at man er kommet til en helt ny by.

Alt dette får indflydelse på det religiøse liv og afspejler sig deri. Kvartererne forandrer sig, nye kommer til, sognenes liv må tilpasse sig derefter og nye sogne opstå. Byboerne går helst i den kirke, der ligger nærmest deres bolig eller arbejdsplads. Derfor bliver de mange små kapeller godt besøgt og spiller en væsentlig rolle for byens religiøse liv. Man kalder dem »hjelpekapper«, og de betyder virkelig en stor hjælp for sognene.

Vi har alle hørt om de specielle medoder for sjælesorg, som er blevet kendt i Paris' »røde forstæder«, byens egentlige missionsområder; om arbejderpræsternes omstridte virksomhed; om Abbé Pierres arbejde for de fattigste og hjemløse. Alt det skal der ikke fortælles om her, men om kirkeligt liv i det egentlige Paris.

En del sognepræster har i de senere

som er såre langt fra virkeligheden.

At føre storbyens mennesker tilbage til kirken er altid et af tidens største problemer, og man søger at løse det ved at bruge alle mulige, tit helt usædvanlige midler. Vi kan her se lidt på, hvordan højmessene former sig i sognekirken St. Séverin, en af Paris' ældste kirker, som i det 13. årh. var universitetskirke, og hvor Dante har bedt. Den ligger i studenterkvarteret, ved Rue St. Jaques, det middelalderlige Paris' hovedgade, og til sognet hører en del af byens allerfattigste og elendigste gader. Her har pastor Francis Connan i de sidste 8 år arbejdet på at vække det gamle sognebegreb til live igen.

Da messen begynder kl. 9, er kirken fyldt til sidste plads. Her er studenter, velhavende borgere og et stort antal af kvarterets fattige; man opdager straks, at her er sognet blevet til en virkelig menighed, hvor rige og fattige, arbejdere og »højtstående« er ét.

De celebrerende præster går i højtidelig procession op gennem kirken. Messens bønner bedes eller synges i fællesskab, epistel og evangelium læses på fransk. Offeretoriet er noget for sig selv. Sognepræsten har givet det den oprindelige betydning tilbage: alles delagtighed i menighedens materielle liv ved et offer. Som på St. Ambrosius' eller St. Gregorius' tid går præsterne ned gennem hovedskibet med store kurve og samler de troendes gaver: brød og andre levnedsmidler, vin og penge. Efter gudstjenesten brin-

ger nogle medlemmer af lægmissionærernes forening disse gaver ud til de allerfattigste i Rue Dauphine eller Rue de St. André des Arts, hvor familier på 5—6 mennesker bor i et enkelt rum.

Ved Memento for de levende går to unge lægfolk op i koret og læser højt og klart de anmodninger om forbøn op, som de troende i ugens løb har skrevet i den fremlagte sognebog. Og ved Memento for de døde bliver navnene på dem, der er døde i løbet af ugen, læst op. Ved kommunionen går så at sige alle tilstedeværende i velordnede rækker op til alteret, hvor 5 præster uddeler kommunionen under menighedens salmesang.

I de 8 år, der er gået, siden pastor Connan begyndte sit arbejde, er antallet af praktiserende katolikker i St. Séverins sogn fordoblet, og det samme er sket i andre sogne, hvor man har søgt at forny det religiøse liv på lignende måde. Arbejdermissionen, der opsøger arbejderne på deres arbejdsplads, er god nok; men forfatteren Daniel-Rops har ret, når han herom skriver: »Hvad nytter det, at arbejdermissionærerne fører arbejderne tilbage til kirken, hvis denne så møder dem på en så kold og ligegyldig og banal måde, som tilfældet ofte er i vore sogne? Hvis den byder dem et virkeligt, levende, broderligt fællesskab, stiller sagen sig ganske anderledes. Mon kampen ikke i sidste instans kommer til at stå mellem den marxistiske celle og det virkelig kristelige sogn?«

Også de mange udlændinge i Paris lever deres eget kirkelige liv. Netop i denne by har man rig lejlighed til at beundre kirkens verdensomspændende storhed og dens forskellige sideres skønhed. Først er der udlændingenes egentlige kirke, Eglise des Missions Etrangères i Rue de Sévres 33. Lige ved ligger det ungarske kapel, og italienerne, spaniere og polakker har også deres egne kapeller.

Yderst interessant er det at lægge mærke til, at det religiøse liv blandt katolikker af andre riter end vor romerske ritus. I Paris ligger en katolsk-russisk kirke, Trefoldighedskirken, i nærheden af Eiffeltårnet, den ukrainske St. Wladimir-kirke ved siden af kirken St. Germain des Prés, en rumænsk-byzantinsk i Rue Ribéra; en lille armensk kirke ligger i nærheden af Panthéon ligesom Maroniternes »Vor Frue af Libanon«, og den katolsk-syriske. I Rue Greuze finder man en katolsk-kaldæisk kirke med østsyrisk ritus, og endelig er der de katolske melkiters lille ældgamle kirke, St. Julien le Pauvre, over for Notre Dame.

Gudstjenesten i den sidstnævnte kirke gjorde det stærkeste indtryk på mig med al sin fremmedartede højtidelighed, og korets skønne sange med græsk og arabisk tekst.

Endnu lever troen i denne by, som St. Geneviève våger over, og hvortil Ludvig den Hellige engang bragte Kristi tornekrone. Hverken revolutionens gudløshed eller frimureriet, laicismen eller den moderne ateistiske filosofi har kunnet forjage kristendommen fra den. *Efter »Cath. Digest«*

Det gælder Hvidovre

Efter Lyngby er det nu Hvidovres tur til at få en rigtig kirke

Det er biskoppens ønske, at der i 1959 bygges en kirke i Hvidovre for den stærkt voksende menighed der. I byens nye yderkvarterer skyder det ene store boligkompleks op ved siden af det andet og de befolkes med hovedsageligt unge familier. Der ligger kirkens fremtid herhjemme.

Blandt de mange problemer, der skal finde en løsning i en sådan opgave, er det økonomiske så sandelig ikke det ringeste. Byggeomkostninger ligger for Hvidovre på ca. 400.000 kr. En indsamling blandt katolikker i Holland har hidtil givet ca. halvdelen af denne sum, og adskillige tusinder kan endnu forventes dernedefra. En indsamling, som er startet i den nye menighed tegner meget lovende.

Men et kirkebyggeri som dette er som følge af de større og større byggeomkostninger ikke længere blot et søgneafliggende, men en opgave, som vedkommer hele bispedømmet. Biskoppen har bygget den nye kirke i Lyngby uden at bede samtlige katolikker om støtte, men han ser sig ikke i stand til at gøre det en gang til, og derfor sendes der en indtrængende anmodning til samtlige katolikker og til alle den katolske kirkes gode venner herhjemme om støtte. Planerne er så langt fremme, at vi skulle begynde at grave snarest muligt efter nytår, så det haster.

På flere måder kan man støtte dette foretagende. Man kan sende en konstant gave til byggeudvalget enten pr. brev, check eller over girokontoret (giro nr. 27820). Man kan hjælpe os med at sælge de såkaldte inventarkort, som i disse dage bliver udsendt, og hvortil der også er knyttet nogle gode præmier. Man kan også — og det er noget nyt — overlade udvalget de bundne opsparingsbeviser, man muligvis ligger inde med. De fleste af os har alligevel delvis afskrevet disse penge, i hvert fald er de forlængst

betalt, og man føler ikke så direkte, at man på den måde giver kirken en virkelig stor støtte. Det er vel den mest smertefrie måde at hjælpe på.

Men de må endelig ikke tro, at byggeudvalget kun er interesseret i de store og større gaver. Erfaringen har lært os, at de mindste bidrag bliver til stor sum.

Og alle kan hjælpe os med at bede om Guds velsignelse over disse planer.

Med venlig hilsen og på forhånd tusind tak.

På udvalgets vegne
P. van der Stok.

Altervielse i Domkirken

Som omtalt i sidste nummer af »Kætolsk Ugeblad« kan det nye højaltetages i øjesyn efter messerne søndag d. 12. ds. Dagen efter, mandag d. 13 foretages konsekrationen kl. 20. Ror har givet tilladelse til, at det »kort ritual«, der bedre svarer til vore forhold, anvendes.

Umiddelbart efter konsekrationen dækkes altret af de tre dugge, og ly og blomster anbringes, så levitmesse kan begynde. Der synges votivmess til ære for altrets sakramente og teksterne er de samme som på Kristi Le gensfest. Det kan påregnes, at nadverfasten først begynder kl. 18,30.

Kjeld Geertz-Hansen.

Sakramentskirkens bazar

holdes i Centralskolens lokaler *søndag d. 19. oktober, Nørrebrogade 27 A*. Den åbnes efter 8-messen. De indbydes til at indtage Deres morgenmåltid i basarens restaurant, hvor De vil kunne få dejligt hjemmebagt brød og andet bagværk til Deres drik.

De vil finde mange smukke og nyttige ting i vore boder. Vi gør særlig opmærksom på *den ganske enestående børnelombola*, som udmærker sig båd ved det meget store antal gevinster og deres meget fine kvalitet.

Sporvogne: linie 3, 5, 7 og 16.

KATEKETSTÆVNETS PROGRAM

21., 22. og 23. oktober 1958 (se iøvrigt side 476)

Tirsdag	Onsdag	Torsdag
Kl. 8: Biskoppens messe med påkaldelse af Gud Helligånd.		
Kl. 9,30: Pastor Ib Andersen: Den nye katekismus.	Pastor Gunnar Martin Nielsen: Kateket og katekismus.	Fru Kirsten Bjørrild: Det blandede ægteskab i katekesen.
Kl. 15: Pater Leslie Dorn: Sammenligning mellem ny og gammel katekismus.	Pastor Oppermann: Indvendinger og vanskeligheder.	Pater Hans Martensen: Synspunkter om Bibelen.
Kl. 19,30:		Afslutning. Pastor Simonsen viser lysbilleder.

esu lidelse og død

J. Bishop: »De sidste timer« (Nyt Nordisk Forlag).

Bishop er en amerikansk journalist, som har »villet prøve at se den dags egivenheder (fra Skærtorsdag kl. 18 til Langfredag kl. 16) med en journalists eller en historikers øjne og ikke i teologisk. Hans forudsætninger for at kunne gøre det har »for det første været en livslang tro på, at Jesus er ud, at han er den anden person i reenigheden« og dernæst grundig esning af og kontakt med en række iøderne bibelforskere, væsentligt katolske.

Sådanne bøger er altid udsat for kritik. Evangelierne lader sig jo ikke forede og alle forsøg på at fortælle mere om Jesus og apostlene, end vi finder hos de inspirerede forfattere, er nødvendigvis et fattigt broderi på en klædebon, der ikke skal broderes på. Men på den anden side digter vi alle til, når vi læser den Hellige Skrift, vi ser vore egne fantasibilleder af mennesker og steder og kan slet ikke undgå en »indføling«, som i virkeligheden er tildigtning. Derfor er der et behov for bøger som Bishops. Når de, som denne, hviler på ærbødighed for Biblen og tro på de fundamentale kristne sandheder og samtidig, også som denne, udnytter den historiske viden, der kan samles om ve- og tænke måde hos samtidens jøder og romere, vil sådanne bøger kunne hjælpe os til, at vor egen fantasi ikke fører os på vildspor.

Det bedste ved Bishops bog er formentlig netop de store indskudte kapitler, der giver tidsbaggrunden i form

af f. eks. en ret udførlig skildring af det jødiske retsvæsen på Jesu tid. Og så glæder man sig over den finhed, hvormed forfatteren holder sin fabulering i tømme, så det faktisk kun er få steder, man har lyst til at kritisere. Der er enkelte steder, en katolik gerne så fremstillet på anden måde, og vi er iøvrigt så vant til at se teologisk på lidelseshistorien, at den blotte »historie« kan virke ufyldstgørende, men den stillede opgave må ubetinget siges at være løst både godt, smukt og ærbødigt.

Af hensyn til en forståelig ængstelse for visse særligt amerikanske træk i fromme bøger skylder vi at sige, at de ikke findes i bogen her.

Vi anbefaler gerne denne bog — og blandt de mange, der kun kender »historien« dårligt, vil den kunne gøre uhyre megen gavn. *H.D.T.K.*

*

Carl Hermansen: Alt dette vil jeg give dig (Hirschsprung).

Provst Hermansen fortæller med megen fynd og klem om en færøpræst, der i slutningen af det 14. århundrede virkede på Sandø og hvis misgerningers mængde var genstand for folkesnak i århundreder. Den tidligere kirkeminister er en habil fortæller, selv om historien ville virke stærkere med færre understregninger, men det er gevaldig læsning. Slutningen er opbyggelig nok, om end noget eventyrlig. Men i hvert fald får den slette præst angret — og fortællingen kan slutte med, at Gud tilgiver, hvor mennesker ikke gør det.

Man mindes Graham Greenes bog om en forsumpet præst. Meningen er her den samme, men det er farligt at træde i store forfatteres fodspor. Læserne sammenligner. *L. H.*

Paris

En bog i farver om byernes by (Det Danske Forlag).

En sand fryd for øjet er billedværket om Paris — »en bog i farver om byernes by«, som Det Danske Forlag har kaldt sin nyeste publikation i billedværk-serien, hvis første bind var det fortræffelige farve-billedværk om den evige stad.

Billeder og tekst — skrevet af Frankrigskenderen Sven Stolpe — udgør en helhed, der ikke blot vil vække interesse hos den, som ikke kender Paris, men endnu mere hos den inkarnerede pariserfarer. Det er i dette værk lykkes at få de ganske særegne toner og den særprægede atmosfære frem, som er Paris' egen, og som netop udgør dens charme — og hvem kan vel stå for den?

Billedværket udmærker sig imidlertid ikke blot ved sin kvalitet, men også ved sin prisbillighed — det er svært at finde tilsvarende. *GM.*

Den hellige Rosenkrans

Peter Lippert: »Der heilige Rosenkranz« (Herder).

Til Rosenkransmånedens genudsender Herder pater Lipperts lille perle om »Den hellige Rosenkrans«. Den store sjælesørgers mesterlige kortbetragtninger over rosenkransens hemmeligheder er uforlignelige og er en uvurderlig hjælp til at kunne trænge ind i denne bøn. Billeder af gamle og nye mestre — tildels i farver — gør bogen yderligere værdifuld. *GM.*

Maria Augusta Trapp

Familien Trapp

248 s., kr. 16,50.

Bogen om familien Trapp er kommet til Danmark et år efter at filmen holdt sit indtog.

Den lille benediktiner-postulant, som af sin foresatte »beordredes« til at være guvernante for baron Trapp's syv børn — og senere til at ægte ham! — skildrer sit livs historie og familiens oplevelser. Fra den smukke landejendom i Østrig udstår de flygtningenes prøvelser i USA, indtil deres sangkor slår igennem og bliver berømt.

Det er en meget smuk fortælling, inspireret af levende katolsk tro. En bog der egner sig til oplæsning i familien.

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

ip her

Læste De om mig og mit æsel i sidste nummer?

Illustrationsprøve fra
Ruth Sawyes „Det mindste æsel“
(En af de 4 nye Don Bosco Bøger)

**Vend om -
Skriv under -
Send ind -**

inden 15. oktober!

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Okt.
 12. S. 20. Søndag e. Pinse (741—(grøn) 72); præf. (521).
 13. M. † St. Edvard, Konge af England (hvid) (1106); alm. præf. (525).
 14. Ti. St. Callistus I (1106); Evang. (rød) som 29. Juni (974); alm. præf. (525).
 15. O. St. Therese af Avilla (1107); (hvid) alm. præf. (525).
 16. T. † St. Hedvig (1108); alm. præf. (hvid) (525).
 17. F. St. Margrethe Maria Alacoque (hvid). (1108); alm. præf. (525).
 18. L. St. Lukas, Evangelist (1112—(rød) 119); Apostlenes præf. (524).
 19. S. 21. Søndag e. Pinse. (grøn)

Academicum Catholicum

Tirsdag d. 14. okt. kl. 19,45: Interpretatio.

Lørdag d. 18. okt., eftermiddag, til tirsdag d. 21. okt.: Efterårslejr. Tilmelding må ske senest den 15. okt. til sekretæren.

Ung katolsk pige

som holder af drenge, og som vil afse lidt tid på katolsk ungdomsarbejde, søges til St. Mikael's ulveflok i Ordrup.

Birgitte Brahe-Pedersen,
Tlf. HE 5812 eft. kl. 15.

Værelse søges, Hellerup ell. Østerbro

Møbleret værelse med adgang til køkken og med beliggenhed Hellerup eller på Østerbro søges af katolsk dame.

Fru L. Rothmaler,
Den belgiske ambassade,
Tr. 2623.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

Set. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Announceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5594, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Monterossi Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Holrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

MØDE-MEDDELELSER

D.U.K.'s EFTERÅRSSKOLE PÅ ØMBORGEN

Skolen afholdes i efterårsferien, nemlig fra 19. til 25. oktober 1958.

Skolen begynder søndag morgen med messen kl. 9,00 og slutter lørdag eftermiddag, således at deltagerne kan nå arrangementerne i forbindelse med Krist Konges Fest.

Du skulle benytte denne lejlighed til en interessant og sjov efterårsferie

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Lærerkrafterne er i år:

Dr. phil. Jens Kruse, Århus.
Elsebet Kieler, København.
Lilian Jespersen, København.
Jørgen Rudolf, København.
Preben Hahn Thomsen, Nyborg.

Prisen for deltagelse er kr. 50,00. -

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellebygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Klip her .....

Skal indsendes før 15. oktober!

(Skriv tydeligt - helst blokbogstaver)

Navn: _____

Adresse: _____

By: _____

Alder: _____

bestiller herved _____ abonnement på DON BOSCO BØGERNE (4 indb. bøger årlig for 16 kr.). Abonnementet fortsætter næste år, hvis ikke afbestilling er indsendt skriftligt inden den ny årgang begynder 15/10. — Betaling sker på giro 10 12 39 til vedstående adresse — eventuelt i 2 rater (med 8 kr. senest i november og 8 kr. senest i januar hvert år). Efter 15/10 kan bøgerne kun købes til fuld bogladepris: 5,00 hft. og 6,50 indb.

TRYKSAG

DON BOSCO BØGERNE

Markskellet 5

Vanløse

Postbesørges ufrankeret (Mottageren betaler porto)

38

Kirkekampen skærpes i Sovjetzonen

»Osservatore Romano« — Vatikans officøse organ — samt Radio Vaticana beskæftigede sig i den forløbne uge med situationen for katolikkerne i den tyske østzone. »Den kamp mod tro og kirke, som føres af det kommunistiske regime, har en uhyggelig lighed med de ideologiske og propagandistiske former, som huskes fra nazi-tiden,« konstaterer Vatikannradioen. »Man betjener sig også af de samme symboler, som i sin tid anvendtes af Hitlerjugend.« Radio Vaticana peger derefter på, at kommunisterne i den tyske sovjetzone gør alle tænkelige forsøg på at gøre den omdiskuterede Jugendweihe til en obligatorisk, symbolsk indførelse i den marxistisk-leninistiske trosverden. — Endvidere forsøger man på at erstatte de kristne sakramenter med den socialistiske ægteskabsindgåelse og den marxistiske dåb (KNA).

Ungarn behøver kirken

Ejendommelige udtalelser tillægges
ærkebiskop Groesz

Den katolske kirke nærer helt og fuldt tillid til den ungarske regering, skal ærkebiskoppen af Kalocsa, mgr. Josef Groesz, for nylig have udtalt ifølge en meddelelse, der er udsendt af det kommunistiske nyhedsbureau M.T.I. i Budapest. Ifølge meddelelsen skal ærkebiskop Groesz efter indby-

URBI ET ORBI

delse fra komitatsrådet i komitatet Bacs-Kiskum have aflagt besøg på en række statsbøndergårde og kolchoser sammen med en del andre kirkelige personligheder. Efter besøget skal ærkebiskop Groesz, der i M.T.I.-meddelelsen betegnes som »forstanderen for det romersk-katolske episkopat«, have lykønsket »den socialistiske opbygning af landbruget« og udtalt: »Jeg anser den kollektive udvikling af landbruget for ubetinget rigtig. Vi understøtter disse bestræbelser, for i dem ligger fremtiden. Og jeg ønsker at tilføje, at vor kirke nærer den største tillid ikke blot til regeringen, men også til ledelsen af komitatet. Men også vi ønsker tillid til vort arbejde. Jeg er af den overbevisning, at der ved gensidig forståelse og velvilje mellem statens og kirkens ledere vil kunne gøres fremskridt også på andre områder.«

I Wien udtaler man i anledning af denne meddelelse, at det er umuligt at sige, hvorvidt ærkebiskop Groesz frivilligt har aflagt dette besøg i de ungarske kolchoser eller under hvilke omstændigheder han måtte have fremsat de udtalelser, der tillægges ham i bureau-meddelelsen. Offentliggørelsen af disse og lignende efterretninger lader imidlertid skinne igennem, at det i øjeblikket er de ungarske kommunistere meget om at gøre, at kunne påberåbe sig en loyal holdning fra det ka-

Pave Pius XII:

Kirken har brug for gode præster

Pave Pius XII modtog i sidste uge Castel Gandolfo et halvt hundrede rektorer fra præsteseminarierne i hel Latinamerika. Rektorerne have været samlet til kongres i Rom. I sin tale — på spansk — henviste Paven til den betydning, som Latinamerika har for kirkens fremtid, og fremhævede nødvendigheden af at fremme præstekaldene. Kirken har — udtalte den Hellig Faders — ikke blot brug for mange præster, men de må også være omhyggeligt uddannet, besjælede af evangelis and samt apostolatsivrige. Det er virkelig gode præster, som kirken idag har behov, gode i dette ords egentlig forstand. Paven mindede derpå om den smertelige udvikling i landet hinsides jernlæppet og opfordrede de tilstedeværende rektorer til at drag omsorg for, at den vordende gejstlighed opdrages til lydighed overfor den Hellige Stol og det kirkelige hierarki. Pius XII henviste derpå til, at sjælesorgen i vor tid må udstrækkes til at omfatte alle det menneskelige livs områder, ikke mindst arbejdet til forde for de mest trængende samfundslag. Retfærdigheds ånd og kristen næste kærlighed er uadskilleligt forbundne med al sand kristendom. (KNA)

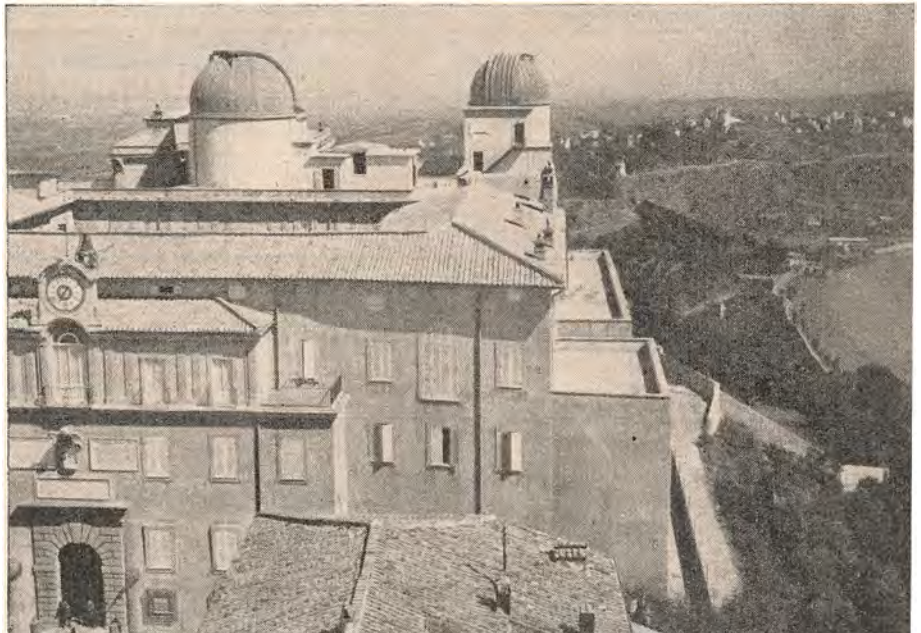
tolke hierarkis side, ikke blot i forholdet til udlandet, men også overfor den indfødte befolkning (KNA).

Gomulka -

(Sluttet fra forsiden)

om de bestemmelser, der er udsendt af det polske undervisningsministerium og ifølge hvilke der fra og med 1. sept. kun må meddeles religionsundervisning i de offentlige skoler efter normal skoletid og kun af verdenspræster. Det polske episkopat har nedlagt protest mod disse bestemmelser under henvisning til, at de betyder en krænkelse af gældende love samt de garantier, der er givet i overenskomsten mellem kirke og stat af september 1957.

Gomulkas erklæring om, at religionsundervisningen i skolerne bibeholdes, lyder mindre lovende, eftersom undervisningsministeriets cirkulærer hverken er ophævet eller ændret, skriver »Osservatore«. Foruroligende er også Gomulkas truende tone samt erklæringen om, at krucifikserne må fjernes fra skolerne, eftersom skolerne tilhører staten og ikke kirken. »Søger man i Warszawa måske efter en anledning til at gå hårdere frem mod den katolske kirke?« slutter »Osservatore« med at spørge (KNA-).

Alverdens katolikkers tanker samles i øjeblikket omkring sommerresidensen i Castel Gandolfo, hvor den 82-årige Pave Pius XII ligger syg efter i den forløbne uge at være blevet ramt af en blodprop i hjernen.

hel eller halv friplads kan evt. gives.
Alle unge katolikker mellem 17 og 15 år er velkomne.

Tilmeldelse snarest muligt til Ulla Traczyk, Sct. Jørgensgade 70, Odense, lf. 12 12 12, hvorefter detaljeret program vil blive tilsendt.

D.U.K.'s KRIST KONGES FEST.

I henhold til en tidligere truffet afale om at lade D.U.K.'s Krist Konges est cirkulere mellem København, Århus og Odense afholdes festen i år i Odense. Hans Excellence Biskop Th. Suhr vil komme til stede.

PROGRAMMET:

Lørdag den 25. oktober 1958:

Ankomst i løbet af eftermiddagen.

Kl. 18,00: Spisning af medbragt aftensmad på skolen.

Kl. 20,00: Fest i anledning af kirkens 50-årsjubilæum. Festen afholdes i Tietgenskolens moderne festsal ved byens centrum. Sct. Albani kor medvirker. Festtale ved pater Harmer C.S.s.R. og underholdning. Endvidere medvirker operasanger ved Det kgl. Teater, Gert Bastian, under ak-

kompanjement af pianistinden Lilly Stærmosc.

Søndag den 26. oktober 1958:

Kl. 9,00: Pontifikalmesse. Prædiken v. Hans Excellence Biskop Th. Suhr.
Kl. ca. 10,30: Morgen/frokost måltid. - Derefter Krist Konges tale ved pater Martin Drouzy O.P., Ordrup.

Kl. 13,30: »La Strada« forev. i Odenses nyeste biograf, »Grand-teatret«. Pater Martin Drouzy indleder.

Kl. 16,00: Tebord.

Alle unge fra hele landet — uanset evt. medlemskab i D.U.K. eller nogen lokal ungdomsforening — er velkomne. Der vil blive etableret privat indkvartering lørdag nat. Prisen for deltagelse er kr. 6,50.

Tilmeldelse snarest muligt — senest

10. oktober 1958 — til Birthe Rask Hansen, Vissenbjergvej 16, Odense, lf. 11 00 83, hvorefter detaljeret program med diverse praktiske oplysninger vil blive tilsendt.

Johannes Dudzinski.

ADRESSELISTE FOR D.U.K.'s LANDSLEDELSE.

Kst. landsformand: Johannes Dudzinski, Langelinie 8, Odense, telefon 12 52 68 eller 11 42 68.

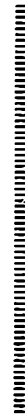
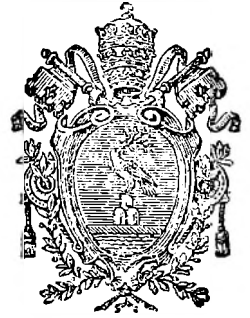
Næstformand: Finn Sørensen, Nordre Ringgade 134, Århus, lf. 6 87 33.

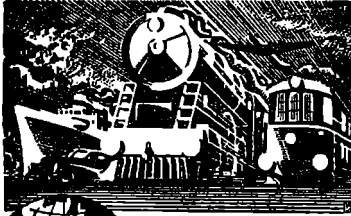
Kasserer: Knud J. Christensen, C. V. E. Knuthsvej 30, Hellerup.

Formand for repræsentantskabet: Per Meyer, Septembervej 223, Herlev.

<h1>Aarhus</h1>		<p><i>Et Hjem paa Rejsen</i></p> <p>Tlf. 24122 MISSIONSHOTELLET ANSGAR</p>
<p>Høilund Carlsen Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577 Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi Leverandør til Sct. Knuds skole</p>	<p>Gør Deres Indkøb hos J. Hass FRUGT - GRØNT - BLOMSTER THORVALDSENSGADE 17 Telefon 25 7 16 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	
<p>AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77 Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88</p>	<p>MEJERIET Vestergaard Byens førende Tlf. 28700 (4 Lin.)</p>	
<p>Støt annoncørerne</p>	<p>V. Svenstrup . Telefon 21557 Aut. Elektro-Installatør . Ladestation Hans Brogesg. 4 . Tietgenspl. Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Katolske Begravelser - Ring til 22888 H. J. Madsens Begravelsesforretning Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus</p>
<p>Reserveret</p>	<p>Kød - flæsk - pålæg - salater</p> <p>Erik Carlsen Sdr. Ringgade 3 Tlf. 43385 Henry Carlsen Sdr. Ringgade 61 Tlf. 43857</p>	
<p>Næstved</p>	<p>Støt annoncørerne</p>	<p>C. Mortensen Murermester Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed</p>
<p>Reserveret</p>	<p>Arndt Nielsen Ure og Optik Jernbanegade 2 . Telf. 543 Lev. til de kat. Institutioner</p>	<p>K. Blum Hansen Boghandel Telefon 2525 (2 Ledninger)</p>
<p>Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer Claudi Hansens Eftf. Jernbanegade 3 . Tlf. 60 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>A. & P. G. Vintersborg Snedker & Tømrermester Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818 Leverandør t. de kat. Institutioner</p>	<p>N. Juul Pedersen Glarmester Ramsherred 13 . Tlf. 158 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>

Katolsk Ugeblad

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

à Mopedo
St. Kongensgade 76
Udlejning af service, borde og stole. Alt til festen.
Telf. Palæ 8992 (bedst 16⁰⁰-18)

Knud Rasmussen Vesterbrog. 60
via à vis Den kgl. Skydebane
Hilda 2055
Leverandør til St. Knuds Skole

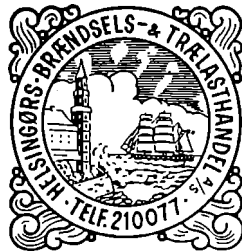
Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermester- og Entreprenørfirr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN
Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

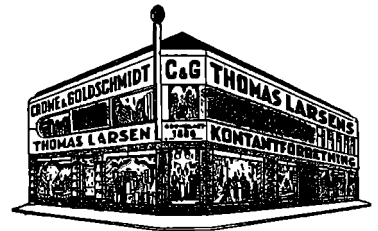
Roskilde Boghandel
Sct. Olgade 24 . Telf. 3131

Reserveret

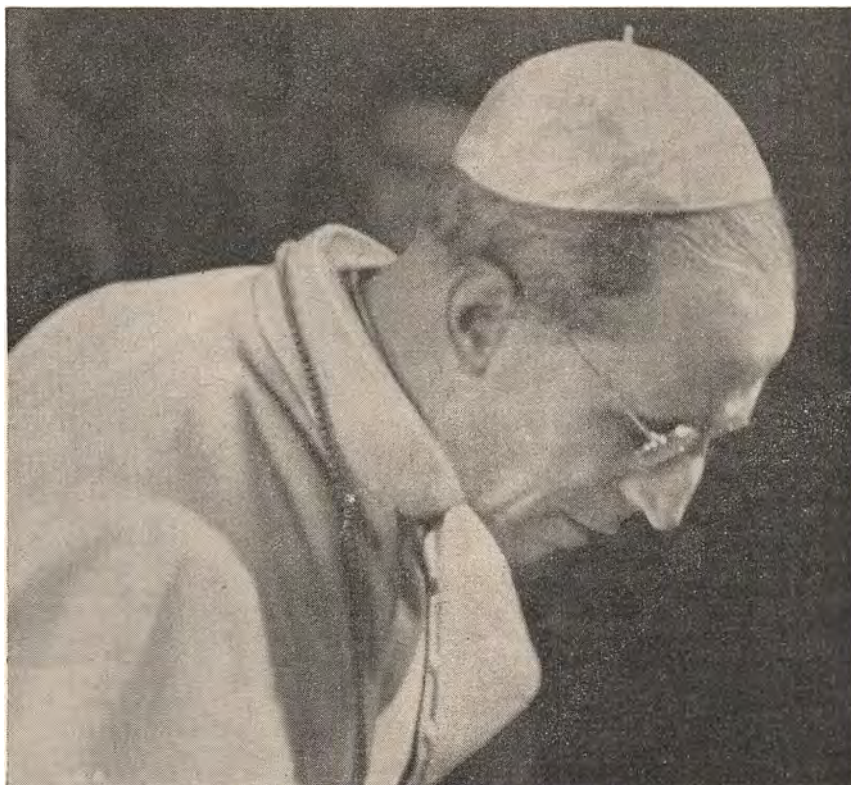
Roskilde Mejeri
Bergedigtet Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester
Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olgade
Bedste Indkøbested i Roskilde

PASTOR ANGELICVS

Pave Pius XII er død. Pavestolen står tom, men kun for nogle få dage. Der altid en pave. Guds løfter til sin kirke består, mens generationer veksler. Det er derfor ikke dette, som ligger bag den smerte, der har ramt ikke blot den katolske verden, men hele den verden, for hvem religion er af betydning. Det er heller ikke, at verden ikke under en tro gammel arbejder hvilen fra tunge byrder. Det var i sit 83. leveår, sin præstegernings 60. år, sin bispegernings 42. og sin pavegernings 20. år, at Pius XII blev kaldt herfra. Smerten er tabets smerte, vor klare bevidsthed om, hvad vi har mistet. Der er altid en pave, men denne pave vil i historien kunne kaldes Pius den Store, og hans storhed var ikke blot pavens, men menneskets.

Der var næsten ved at opstå en overtro på, at Pius XII ikke ville dø. Så ofte i sine senere år havde han været alvorligt syg og var dog kommet sig og igen midt i sin krævende gerning så hurtigt, som om han end ikke havde behov for rekreation. Da budskaberne kom d. 6. oktober om en ny alvorlig sygdom, ville man derfor ikke rigtigt tro på, at den ikke nok skulle blive overvundet. Og der indtrådte da også en bedring. Telegrammer meldte om, at paven planlagde arbejdets genoptagelse. Men endnu et anfald af hjerneblødning var mere, end den gamle paves stærke konstitution kunne magte. Og om morgenen d. 8. oktober var det forbi. Gud havde ikke villet vente længere.

En paves død er altid afslutningen af et historisk kapitel. Med den eneste betydning, pave Pius XII's pontifikat har haft, vil det i særlig grad være tilfældet ved dette dødsfald. Og det, som verden først og fremmest føler, er, at det er Fredspaven, som vi har mistet. Pius XII begyndte så tid-

ligt som i 1917 sin fredsmission, da han under 1. verdenskrig blev sendt som nuntius til Bayern. Og at han få måneder før den 2. og endnu større verdenskrig blev kaldet til øverste leder af kirken var så øjensynligt en forsynets styrelse. Under denne sidste krig og i de fredløse år siden dens afslutning har pavegerningen fra dag til dag været et arbejde for fred i overensstemmelse med det valgsprog, Pius XII gjorde til sit: »Opus justitiae pax« — Freden er retfærdighedens værk.

Men om end pave Pius' gerning gennem 20 års pontifikat var i freds-fyrstens navn og hans ånd, et uafbrudt forsøg på at stifte fred og at læge ufredens sår, er dette ikke det eneste, vi har at mindes og at takke for ved hans død. Afgørende beslutninger angående kirkens organisation og dens indre liv skyldes hans indsats. Personligt greb han ind til fremme for den liturgiske bevægelse og hans planer gik videre, end hvad der allerede er realiseret med aftenmesser, eukaristisk faste og den stille uges liturgi. Hans betydning for Gudsmoder-fromheden har også været meget stor, båret af hans egen dybe kærlighed til den saligste jomfru. Vi husker alle Maria-året i 1954, dogmeerklæringen om Marias legemlige optagelse i Himlen og nu det store Lourdes-mindeår.

Også kirkens sande internationalitet var en hjertesag for Pius XII. Under ham blev kardinalkollegiets sammensætning ændret i international retning. Han fremmede på enhver måde skabelsen af en indfødt gejstlighed i missionslandene ud fra sine egne ord om, at kirken skal stå alle folkeslag og alle kulturer nær. Også af denne grund forstås hans pontifikats dybeste lidelse, smerten over kirkens store tab i de lande, der for en tid er kommet ind under den kommunistiske mate-

rialismes åg. De ulykkelige forhold Kina kastede endnu ved dødslejet åres dybe skygge.

Et vidnesbyrd om, at Pius XII, tro sin høje alder og trods sin dybe froi- hed, som man kunne vente ville gøre ham fremmed for den hastige udvikling i den moderne verden, besad en usædvanlig vågen ånd med meget vidt horisonter, var hans stilling til de moderne kommunikationsmidler, presseradio og fjernsyn, og hans stilling til videnskaben. Ingen pave har haft me- sans for, hvad den moderne komm- nikations eneste muligheder kan betyde også i kirkens tjeneste. Hvor- farlige de end måtte være i samvittighedsløse propogandisters hænder, glemte han aldrig, at tilsvarende store chancer byder de sandheden. Og hvor uophørligt Pius XII end advarede mod den moderne videnskabs og tekni- grusomme ødelæggelsesmuligheder, var han altid på videnskabens side i dens erkendelsestrang. Denne trang er til Gud, og større erkendelse til syvende og sidst erkendelse af Guds uendelige fulde storværk.

Fortrolighed med alle menneskelige spørgsmål og problemer var netop sammen med en dyb kærlighed til mennesker vor afdøde paves særke- de. Han var »Pastor angelus«, den gode hyrde, hvis forståelse aldrig var snæver og altid dyb.

Menneskelig set har vi lidt et uendeligt tab. Vor trøst for tabet ligger i vor forvisning om, at den samme Kirkens Herre, der gav os Pius XI, altid er med sin kirke, og på det menneskelige plan, at vor nye pave, hvedet end måtte blive, uden tvivl vil gøre det som sin vigtigste opgave at fortsætte den gerning, der så længe og i så meget så lykkelige resultater er blevet udført af ham, vi drister os til kalde Pius den Store.

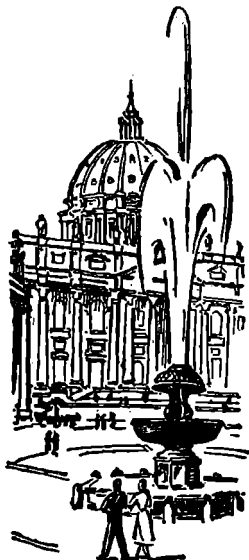

Et levnedsløb

Pius XII, fredspaven, hvis pontifikat faldt i en af historiens mest stormfulde og skæbnelunge perioder, vil ud tvivl blive regnet blandt alle tiders største personligheder. Ved sin utrættelige energi og sin næsten overmenneskelige begavelse vakte han en hel verdens beundring på de mest forskellige områder. Han var på een gang en stor lærer og en fremragende lærer, han var en beundringsværdig sprogbegevelse, som talte syv sprog perfekt og forstod endnu flere, han var en betydelig diplomat, en stor sjælesørger.

Ved hans pontifikats begyndelse udbrød den frygteligste krig, som menneskeheden endnu har været vidne til og den efterfulgtes af en fred, der i virkeligheden ikke er nogen fred og som på kirkelig side kendetegnes af kirkefølgelser i en lang række lande. Men trods alt — eller måske netop derfor — vil Pave Pius XII vedblivende stå som fredens Pave. Hans stræben gjaldt fra først til sidst en fred i retfærdighed og kærlighed, med brændemærkelse af alle de vildfarelser, der påny ville kunne føre menneskeheden ud i krig og tilintetgørelse. Altet og altet opfordrede han i sine taler til enighed mellem nationerne og forsøgte ingen lejlighed til at trække linierne op for de principper, der ene vil kunne føre til en virkelig »sameksistens i sandhed«. Ved forskellige lejligheder advarede Pius XII de ansvarlige politikere og hele menneskeheden mod de ødelæggelsesvåben, der truer med at blive til en allødelæggende katastrofe for hele kloden. Han opfordrede indtrængende nationerne til at give afkald på at eksperimentere med atomvåbnene samt at gøre brug af disse våben og at underkaste sig en almen kontrol med rustningerne. Disse tre ting må — erklærede Pius XII — være »en samvittighedspligt for nationerne og deres regeringer«.

Ubestridt er også Pius XII's stilling som fører og vejviser i den verdensomspændende kamp mod kommunisternes trussel og hans uforfærdede budskaber til katolikkerne hinsides jern- og bambusløppe gav disse forfulgte og knægtede mennesker nyt håb og nyt mod i deres kamp for at bevare troen i deres fjendrelande.

Eugenio Pacelli, Pave Pius XII — den første romer på Petri stol siden Innocens XIII, der valgtes til pave i året 1721 — var født i Rom 2. marts 1876 som søn af Filippo Pacelli og Virginia Pacelli, født Graziosi. Hans onkel, mgr. Giuseppe Pacelli, døbte ham i den hellige Celsus og Julians kirke og i dåben fik han navnet Eugenio. Pius XII nedstammede fra en romersk patricierfamilie, hvis medlemmer gennem flere slægtled havde stået den Hellige Stol nær; såvel hans fader som hans bedstefader havde beklædt officielle poster i Vatikanet og hans broder deltog som repræsentant for Vatikanet i forhandlingerne vedrørende løsningen af det romerske spørgsmål.

Sin ungdom tilbragte Eugenio Pacelli i familiens skød. Han frekventerede de franske søstre af det guddommelige forsyn's elementærskole og kom senere på Ennio Quirino Visconti-gymnasiet. I sin fritid var han en ivrig sportsmand, der drev svømning, roning, ridning og musik. Umiddelbart efter studentereksamen besluttede han sig til at ville være præst og han kom på Collegio Capranica, det ældste og mest ansete seminarium i datidens Rom. Af helbreds-mæssige grunde måtte han imidlertid forlade kollegiet allerede et årstid senere og han fortsatte så studium på egen hånd ved det pavelige Sant' Apollinare-universitet. Parallelt hermed fulgte han forelæsningerne i græsk, latinsk og italiensk litteratur ved statsuniversitetet og i 1899 erhvervede han doktorgraden i filosofi og teologi.

2. april 1899 havde han nået sine ønskers mål og blev viet til præst og læste sin første hellige messe i Sta. Maria Maggiore foran Godsmoderhilledet »Salus Populi Romani«. En tidlang

efter præstevielsen virkede han som kapellan ved sin sognekirke Santa Maria in Vallicella — almindelig kendt som »Chiesa Nuova«, den ny kirke, endskønt den på daværende tidspunkt var over 400 år gammel. Samtidigt fortsatte han imidlertid sine studier og i 1902 tog han doktorgraden i kanonisk ret.

Efter afslutningen af studierne ventede der den unge Pacelli to nye opgaver. Han blev kaldet det ekstraordinære professor i jura til det romerske seminarium og samtidig blev han »apprendista« (ordret oversat: elev) i kongregationen for ekstraordinære kirkelige anliggender. Kort tid senere blev han ordinær professor i kanonisk ret ved det romerske seminarium, professor i diplomati ved Academia dei Nobili samt »minutant« (embedsmand) i kongregationen. Pius X udnævnte ham til pavelig kammerherre, og efter ønske fra en af sine foresatte, sekretæren for kongregationen, kardinal Gasparri nedlagde han sine læreembeder for helt at hellige sig arbejdet i kongregationen. Den vordende pave blev nu her i ti år, og hans væsentligste arbejde kom til at bestå i en revision af kirkeretten. I 1911 blev han forfremmet til undersekretær og i 1912 til prosekretær for endelig i februar 1914 at blive selve Gasparri's efterfølger som sekretær i kongregationen for ekstraordinære kirkelige anliggender.

Nuntius i München og Berlin.

I april 1917 udnævnte Pave Benedikt XV Mgr. Pacelli til Apostolisk Nuntius i Bayern. På dagen for den første Maria-åbenbaring i Fatima — 13. maj 1917 — blev han viet til Titular-ærkebiskop af Sardes i det Sixtin-

Eugenio Pacelli som skoledreng.

Den nyviede præst Eugenio Pacelli efter sin første messe i Sta. Maria Maggiore.

ske Kapel, og få dage senere ankom han til München, hvor der ventede ham betydelige opgaver. I august 1917 publicerede Benedikt XV sine berømte fredsforslag, der havde til formål at bringe afslutning på verdenskrigen og sikre en varig fred gennem afrustning og bindende internationale aftaler. Det blev Pacelli, der skulle tolke den pavelige fredsplan for Tyskland; han overbragte kejser Wilhelm III Pavens forslag, men denne afviste ham; krigen fortsattes og for et år senere at føre til det tyske monarkis definitive sammenbrud. Ærkebiskop Pacelli forblev i München efter krigen og oplevede her spartakist-opstanden. Flere gange var han i fare, bl. a. da en offi-

cer fra den revolutionære milits under en samtale med ham trak sin pistol og satte den for brystet af ham.

Derpå fulgte reorganiseringen af det tyske rige ved Weimar-forfatningen og det medførte bedre relationer mellem Vatikanet og Tyskland. Der oprettedes et apostolisk nuntiat i Berlin (i 1920) og ærkebiskop Pacelli blev den første nuntius. I 1924 undertegnede han konkordatet med Bayern, og i 1929 konkordatet med Preussen.

Til trods for sine overvejende diplomatiske opgaver interesserede nuntius Pacelli sig stadig for det politiske, sociale, kulturelle og religiøse liv i Tyskland, og denne interesse for det nationale liv var en af hemmelighederne ved hans succes. Hans popularitet og anseelse over hele Tyskland var af så varig karakter, at byen München i 1951 i anledning af hans 75-årsdag opkaldte en af byens hovedgader efter ham, »Pacelli-strasse«.

I 1929 blev ærkebiskop Pacelli kaldt tilbage til Rom, og i december samme år kårede Pave Pius XI ham til kardinal.

Statssekretær og camerlengo.

I februar 1930, knapt to måneder efter sin kaldelse til det Hellige Kollegium, blev kardinal Pacelli udnævnt til efterfølger for sin tidligere foresatte, kardinal Gasparri, på posten som pavelig statssekretær. En af hans første opgaver var forhandlingerne om et forlig med den italienske regering om udlægningen af konkordatet af 1929 til bilæggelse af uoverensstemmelser med Mussolini-regimet. Pave Pius XI sendte i oktober 1934 kardinal Pacelli som pavelig legat til den

Mgr. Eugenio Pacelli som nuntius i Tyskland.

internationale eukaristiske kongres Buenos Aires, og i april 1935 til Lou des. Samme år udnævnte Paven i hemmeligt konsistorium kardinal P.

← Mgr. Eugenio Pacelli (t.v.) som ledsager for kardinal Grano di Belmonte ved kong Georg V's kroning i London 1910.

↑ Den apostoliske nuntius i München, n Eugenio Pacelli, uddeler gavepakker internerede italienske krigsfanger (19

elli til camerlengo i den Hellige Romerske Kirke til afløser for kardinal Gasparri. I oktober 1936 besøgte kardinalen de Forenede Stater og i 1937 rejste han til Frankrig for som pavelegat at deltage i indvielsen af basilikaen i Lisieux, der var rejst til ære for den hellige Thérèse. Året efter blev han for fjerde gang udsendt som pavelegat og denne gang var det til Budapest, hvor han skulle repræsentere den Hellige Fader ved den Internationale Eukaristiske Kongres.

➤ På rejsen gennem Nordamerika i 1936 besøgte kardinal Pacelli Mount Vernon, George Washingtons hjem.

◀ Pavelegat ved den eukaristiske kongres i Budapest 1938. — Bagved Pacelli ses daværende rigsforstander Horthy.

Pius XII's første tale efter at han havde modtaget kardinalernes hyldest.

➤

taget med begejstring — Pius XII, kardinal Pacelli var ingen ukendt.

Pius XII — fredens pave.

Baggrunden for Pius XII's popularitet var måske i første række den almene følelse af og håbet om, at han ville fortsætte sin forgængers værk til kamp for fredens bevarelse. I sin første erklæring på Petri Stol udtalte Pave Pius XII: »Den kostbareste af alle guddommelige gaver er freden. Den knytter nationerne og folkesla-

I februar 1939 døde så Pave Pius XI. Det faldt i Pacellis lod — i sin egenkab af camerlengo — at skulle konstatere Pavens død samt at træffe forberedelser til konklavet. Dette var fastsat til 1. marts 1939, og det var første gang, at amerikanske kardinaler deltog i konklavet. Om eftermiddagen kl. 5,30 holdt kardinalerne deres indtog i konklavet: 35 italienere og 27 medlemmer af andre nationer. Klokkeren 9,15 blev portene til konklavet lukket.

Inden konklavet havde den fascistiske og den nationalsocialistiske presse gjort en række forsøg på at vinde indlydelse på pavevalget. Hovedmålet for deres angreb var Pacelli. Hans navn stod øverst på listen over de »politiske«, antifascistiske og derfor »uakceptable« kandidater, en liste, der var blevet offentliggjort af grev Ciano, den senere italienske udenrigsministers led. Den nationalsocialistiske presse

Tyskland kaldte Pacelli for »medlem af Vatikanets Krigsparti« samt for en »forræder fra en ondartet generation af et døende bourgeois«.

2. marts fik kardinal Pacelli i tredje omgang 61 af konklavets 62 stemmer. Kun hans egen stemmeseddel lød på en anden kandidat. På sin 64-års fødselsdag blev kardinal Pacelli — i det af historiens korteste konklaver — valgt til kristenhedens overhovede. Han tog navnet Pius XII og hans valg — det første, der blev meddelt i radio — blev overalt modtaget med begejstring. I den evige stad strømmede menneskemængderne i tætte stimer til Peterspladsen for at byde den første romerske pave i over to århundreder velkommen.

Også alle andre steder på kloden blev meddelelsen om hans valg mod-

gene sammen ved gensidig broderkærlighed. Hver enkelt bør gå ind for fredens sag, for en fred i retfærdighed og kærlighed.»

Efter kroningen, der fandt sted 12. marts 1939, formanede han påny til fred og udtalte: »Der er intet at miste ved freden, men alt kan mistes ved en krig. — Måtte de mægtige og stærke lytte til disse Vore ord og ikke benytte deres magt til ødelæggelser, men derimod til opbygning.«

Den Hellige Faders ord forblev imidlertid uden resultat. Knap seks måneder senere brød den anden verdenskrig løs. Så sent som om eftermiddagen 31. august 1939, aftenen forud for verdenskrigens udbrud, gjorde Pave Pius XII et sidste, men forgæves forsøg på at bilægge den frembrydende konflikt. Han lod gesandterne fra Storbritannien, Frankrig, Tyskland og Italien overrække deres respektive regeringer et memorandum, der indeholdt en bøn om at ville undgå enhver form for forholdsregler, der ville kunne forværre den øjeblikkelige situation. Ikke desto mindre påbegyndte de tyske tropper dagen efter deres indmarch i Polen, og 3. september fulgte så den engelske og franske krigserklæring til Tyskland.

➤
Pius XII meddeler velsignelsen »urbi et orbi« fra loggiaen over indgangen til St. Peter.

⚡
I 1943 faldt de første bomber i den evige stad: Pius XII taler til sine forskræmte bysbørn ved San Lorenzo's ruiner.

Julcaften 1939 præsenterede Paven de krigsførende magtør for et forslag, der gik ud på at bringe uoverensstemmelserne til en for begge parter ærefuld afslutning og skabe retfærdig og varig fred. Som de væsentligste punkter for fred nævnte han:

1. Sikring af retten til liv og uafhængighed for alle nationer.
2. Standsning af rustningskapløbet.
3. Oprettelse af international retsinstitutioner til sikring af indgåede overenskomster.
4. Opfyldelse af staternes, folkenes og de enkelte mindretals rimelige behov og retfærdige krav.
5. Ansvarsfølelse hos retsoverhovederne.

Også efter den anden verdenskrig vedblev Pius XII atter og atter at formane til forståelse mellem nationerne og fredelig endrægtighed. Han krævede bilæggelse af de internationale spændingsmomenter, som ville kunne føre til en ny og grusom krig.

»Hvornår vil det dog gå op for nationernes mægtige — spurgte Pius XII — at freden ikke består i en gensidig, skærpet og bekostelig frygt, men derimod alt i almen kristen kærlighed og især da i den frivilligt ydede retfærdighed, langt snarere end i en fremtvunget, og snarere i en åben end i påtvungen tillid?« I adskillige taler skildrede han de moderne ødelæggelsesvåbens frygtelige virkninger og

Pave Pius XII — »pastor angelicus« — i er for ham så karakteristisk stilling.

Krigen og den tyske besættelse forhindrede Ugebladet i at bringe nyt og aktuelt billedstof — illegale og dårlige — var de fotos,

der nåede os, men frem kom de da. Trods krigen samledes romerne i titusindvis omkring den fælles fader ved gudstjenester, audienser og møder på Peterspladsen. Pavefilmen — der nåede os herhjemme, men som »brændte op« inden den var vist over hele landet, bragte os en del billeder — det lille billede t.v. er fra filmen om »Pastor Angelicus«.

krævede af de ansvarlige ledere over hele verden en afvisning af atomkrigen samt af den biologiske og kemiske krigsførelse. »Vi, som står over de menneskelige lidenskaber rasen, Vi nærer faderlige følelser for alle folkeslag og nationer og Vi ønsker dem rolig sikkerhed, daglig vækst og alt vel,« udtalte han i sin encyklika »Mirabile illud« i december 1950. »Hvergang Vi ser, at den klare blå himmel er ved at blive overtrukket med mørke skyer, undlader Vi ikke at hæve Vor røst for at formane alle til at opgive tvedragt, hilægge tvistigheder og genoprette den sande fred, som sikrer religionens, nationernes og den enkelte borgers anerkendte rettigheder.«

Pius XII — kommunismens hovedpine.

Pius XII vil ligeledes vedblivende stå som den ubestridte fører og vejviser i den verdensomspændende kamp mod kommunismen. I 1948 forsøgte kommunisterne på — som det første skridt til beherskelse af hele Vesteuropa — at få det katolske Italien i sin magt. Valgene i 1948 var et af de mest kritiske øjeblikke i Pius XII's regeringstid. Med sine to millioner medlemmer havde Italien det stærkeste kommunistiske parti næst efter Rusland. Kommunisterne var overbevist om deres valgsejr og med dem talrige neutrale observatører. Ikke desto

mindre led de nederlag. Pave Pius XII appellerede til alle de katolske vælgere om at gøre deres pligt og ikke at give deres stemme til noget anti-kristent parti. De troende mødte op næsten uden undtagelse og tilføjede dermed de kommunistiske forhåbninger et afgørende slag ved at vælge et stærkt antikommunistisk parlament. Dermed var der slået bom for den kommunistiske magtovertagelse i Italien.

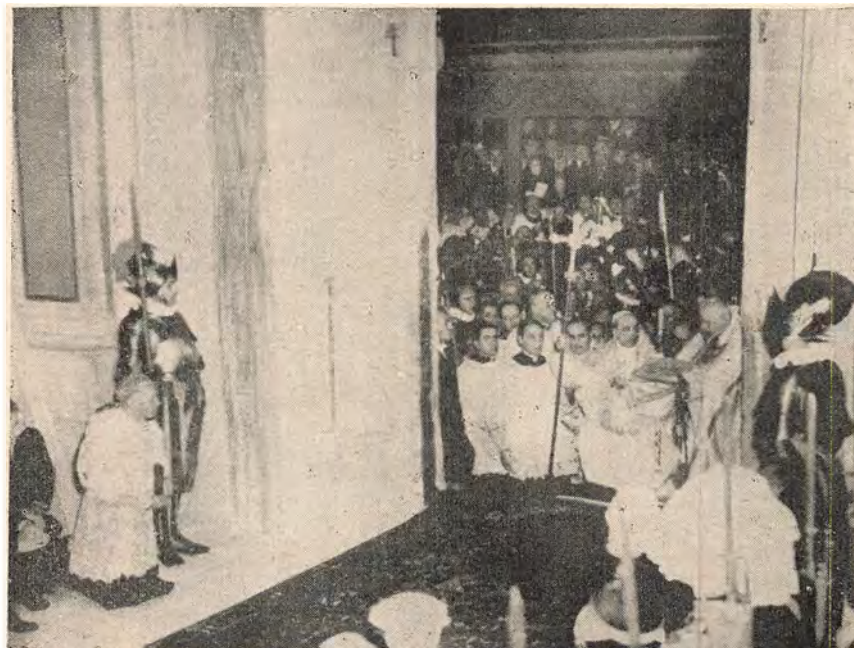
Langt værre så det ud i landene i Østeuropa, hvor kommunisterne havde taget magten. Kirker og skoler blev lukket, den katolske presse kneblet, de troende diskrimineret og truet på livet. Undertrykkelsen nåede sine højdepunkter med arrestationen af kardinal Stepinac i Jugoslavien, kardinal Mindszenty i Ungarn og senere kardinal Wyszyński i Polen. Ærkebiskop Beran i Tjecoslovakiet blev sat i «husarrest». I juli 1949 udstedte Pave Pius XII derpå et dekret, hvorefter enhver

▲ Ved et ekstraordinært konsistorium i februar 1949 fremsatte Pius XII en officiel protest mod arrestationen af kardinal Mindszenty.

→ Helligåret 1950 åbnedes juleaftensdag 1949.

katolik, »der med vidende og fri vilje« tilhører det kommunistiske parti eller på nogen måde støtter den kommunistiske propaganda, er hjemfalden til ekskommunikation. Dette dekret er et af de mest afgørende pavelige forordninger i den nyere tid. Igennem årtier havde kirken allerede fordømt kommunismen og taget stilling mod dens vildfarelser og onder, men dette pavelige dekret ramte for første gang ethvert enkelt medlem af det kommunistiske parti. »I kraft af den kristne lære afviser Vi kommunismen som samfundssystem, og må i den forbindelse især fremhæve naturrettens principper,« erklærede Paven i sit julebudskab 1955. »Af samme årsag afviser Vi også den opfattelse, at kristne

▲ Under krigen var kardinalkollegiet skrumpet meget ind, og i 1945 foretog Pius XII udnævnelsen af 32 nye kardinaler.

af idag bør betragte kommunisme som et tidsfænomen eller en etapehistorien, et uomgængeligt nødvendig historisk udviklingstrin, og af de grund acceptere den som et af forsnyttet villet udtryk.«

Konsistorierne 1946 og 1953.

Under krigen havde det været umuligt at sammenkalde kardinalkollegiet hvis medlemstal i årenes løb var sunket til 38. I december 1945 foretog Pave Pius XII så den største kardinaludnævnelse gennem flere hundrede år: 32 nye kardinaler optoges i det Hellige Kollegium, som derefter — for første gang siden begyndelsen af 18 århundrede — var blevet fuldtalligt

▲ Påskedag på Peterspladsen i 1950.

Af de ny kardinaler var kun fire italiendere. Pius XII ville — som han udtrykte sig — skabe »et katolsk verdenskort« og reducerede antallet af italiendere i det Hellige Kollegium til et mindretal. De nyudnævnte kardinaler kom fra 13 forskellige lande, deriblandt Kina og Afrika. Dermed var — for første gang i kirkens historie — alle fem verdensdele repræsenteret i kirkens senat.

▲

I 1954 proklamerede Pius XII festen for »Maria — hele verdens dronning«. Paven ses her stående foran Gudsmoderbilledet »Salus Populi Romani« i Sta. Maria Maggiore.

▲

Dogmet om Marias Himmelfart proklameredes i 1950.

Helligåret — Maria-året — Lourdes-året.

Men til trods for, at Pave Pius tog så ivrigt del i den bevægede verdensudvikling og fremsatte så mange retningsvisende ord i denne forbindelse, lå tyngdepunktet for hans bestræbelser dog alligevel indenfor kirkens mure. Det hellige år 1950, Maria-året 1954, samt Lourdes-året 1958 var de religiøse mærkepæle i hans pontifikat. Over tre millioner pilgrimme kom i jubelåret 1950 til Rom fra alle mulige egne af verden for at modtage den Hellige Faders velsignelse. Hundredtusinder deltog i dette år i hellig- og saligkårsprocessionen i San Pietro eller besøgte de mange forskellige kongresser, der blev afholdt i den evige stad i 1950, således kongresserne for præster, journalister, musikere, kristne arkitekter og mange, mange andre.

1. november 1950 forkyndte Pave Pius XII dogmet om Marias Himmelfart, det første af en pave selv definerede dogme siden Pius IX's proklamering i 1854 af trossætningen om Marias uplettede undfangelse og Vati-

kanerkonciliets erklæring i 1870 om den pavelige ufejlbarhed.

Med Maria-året mindedes hele kristenheden i 1954 på ganske særlig måde hundredåret for dogmet om den Uplettede Undfangelse, og med særlig højtidelighed fejrede man i Rom 29. maj Pave Pius X's helgenkåring og i oktober samme år proklameringen af festen for »Maria — hele verdens dronning«. To gange i løbet af Maria-året fremsatte Paven fornyede og indtrængende opfordringer til nationerne om fred og forståelse. I sit påskebudskab krævede han internationale overenskomster til hindring af en atomkrig såvel som af biologisk og kemisk krigsførelse. Henimod årets

slutning opfordrede han påny nationerne til at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at hindre en atomkrig. Det er hævet over enhver tvivl — erklærede han — at indledelsen af en uretfærdig atomkrig er en forbrydelse, der må straffes med de allerhårdeste nationale og internationale straffe.

Med ganske særligt eftertryk har Pave Pius XII atter og atter taget til orde for en udvidelse — udadtil og indadtil — af lægmandsapostolatet. Vejledende for disse hans synspunkter var hans tale ved åbningen af 2. verdenskongres for lægapostolatet 5. oktober 1957 i Rom, hvor omkring 2500 delegerede fra over 80 lande havde givet møde. Det er alle troendes opgave — fremhævede Paven — at medarbejde i kirken. Kirken selv ønsker dette medarbejde, der iøvrigt er ganske særligt forpligtende og særdeles nødvendigt, når det drejer sig om den kristne ånd i det familiære, sociale, økonomiske og politiske milieu. Den herskende materialisme og ateisme i en verden, hvor millioner af kristne må leve isoleret, kræver uddannelse af velegnede personligheder til lægapostolatet, hvis opgave det er ikke blot at forsvare, men også at erobre. Fremfor alt er kendskab til kirkens sociallære en uundgåelig nødvendighed.

Pave Pius XII viste ligeledes en ganske særlig interesse i forberedelserne til og ved gennemførelsen af jubilæumsåret 1958 i Lourdes i anledning af 100-året for Gudsmodersåben-

60.000 unge piger fra den kvindelige gren af Katolsk Aktion i Italien tiljublede i juli måned i år den Hellige Fader på Peterspladsen — det var en af de sidste gange, at han deltog i en større audiens.

baringerne. Allerede 2. juli 1957 henviste han i en encyklika — på fransk — de troende over den ganske verden til betydningen af Maria-dyrkelsen netop i vor tid. Han gjorde sig i sær-

deleshed til talsmand for genindførelsen af den daglige angelus-bøn og bekendtgjorde i november 1957 til ståtelsen af ganske særlige aflad i anledning af Lourdes-året. Til indvielsen af den ny Pius X-basilika i Lourdes sendte han kardinal Roncali som sin personlige legat. Også til den højtidelige afslutning på Lourdes-jubilæumsåret havde han udsendt en legat nemlig kardinalkollegiets dekan, kardinal Tisserant, og i et radiobudskal til afslutningen af den Marianske kongres i Lourdes opfordrede Paven de troende over hele verden til sammen med Maria at bede for verdensfreden.

Freden — det var Pave Pius XII's store hjerteanliggende, og i overensstemmelse med sit valgsprog »Retfærdighed skaber fred« gik han fra sit pontifikats første stund og til sit sidste åndedrag uforfærdet ind for fre dens sag. Han vil gå ind ikke blot kirkens historie, men i verdenshistorien som »fredspaven«.

B.

★

Utallige er de mennesker, der i de seneste år har stået på Peterspladsen og ved middagstid set den Hellige Fader, når han fra vinduet i sit arbejdsværelse hilste menneskeskarerne nede på Peterspladsen.

PIUS XII OG DANMARK

Med dyb sorg har vi modtaget budskabet om vor hellige Fader Pave Pius XII's død.

Det blev hans lod at lede kirken gennem nogle særdeles vanskelige år, men han beholdt til stadighed et usvækket mod, og trods dårligt helbred og den efterhånden høje alder ledede han indtil det sidste en arbejdsindsats, som var næsten ufatteligt. Han var sig sit høje ansvar som Petri efterfølger bevidst, og han var aldrig bange for at løfte sin røst, når det drejede sig om retfærdighedens og fredens ag. I mangt og meget har Pave Pius taget nye initiativer, som man før hans tid næppe havde været at tænke på, og han har dermed tilført kirken kraftige impulser, som uden tvivl vil blive af stor betydning for kommende tider.

Det nu afsluttede pontifikat fik sit ærlige præg i det daglige liv ved de mange pavetaler og audienser. Gennem denne personlige kontakt fik Paven lejlighed til at udtale sig om kirkes stilling til så at sige alle menneskelivets foreteelser. Utallige er de mennesker fra hele jordens kredsløb, som var haft lejlighed til at se ham, høre hans ord og modtage hans velsignelse. Hans tilsynskomst gjorde altid et dybt indtryk, og han blev i sin 20-årige regeringstid mere kendt end nogen anden Pave før ham.

Sankt Ansgars kirke, den 9. oktober 1958.

+ Th. Suhm

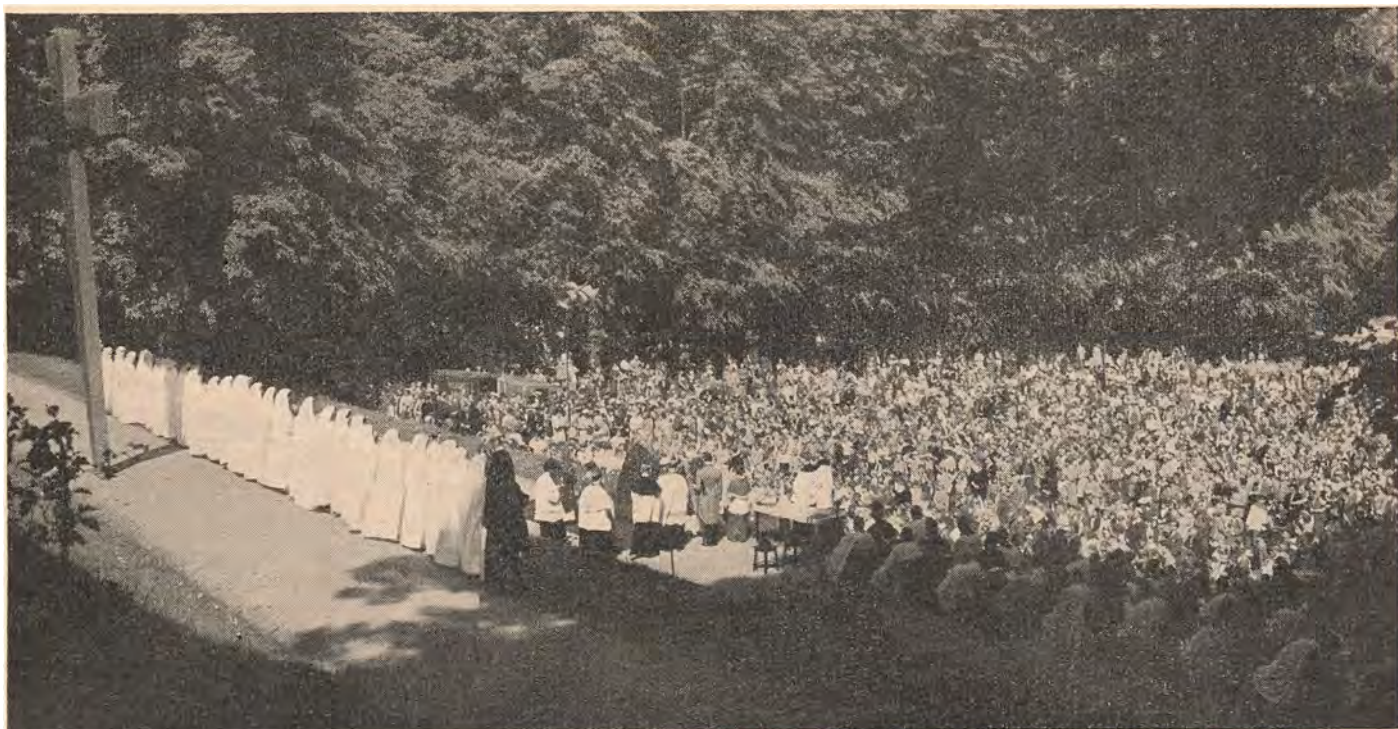
Biskop af København.

Så forsvindende lille en del vore danske katolske menigheder end er af verdenskirken, hvis ve og vel Pave Pius XII's daglige omsorg gjaldt, ejer vi dyrebare minder om den Hellige Faders kendskab til os og vore bekymringer og om hans varme interesse for kirken i Danmark.

Det mærkedes i jubelåret 1950, da Paven modtog de mange nordiske pilgrimme og talte til dem i vendinger, der ingenlunde var fromme almindeligheder. Endnu tydeligere og til en

langt større kreds lød pavens ord til Danmark og danske katolikker ved den store festgudstjeneste foran Frederiksberg slot under pinsestævnet i 1953. Det var en tale af en, der vidste om Danmark, som havde han selv besøgt os, og som kendte vore håb og vore vanskeligheder. Og i det samme år, 1953, viste Paven vor store landsmand, Niels Stensen og bestræbelserne for at opnå hans helgenkåring sin store personlige interesse.

Ved disse lejligheder knyttedes der et varmt bånd af venskab mellem pave stolen og vort fædreland. Og dette venskab bandt ikke blot os få katolikker, men mange tusinder af vore landsmænd til den store Pave.

1. SUMMI PONTIFICATUS
(20. oktober 1939)
Om nødvendigheden af enhed og enighed for at kunne bekæmpe uoverensstemmelserne i verden. Paven giver udtryk for sin bestyrelse over krigens udbrud og maner til bøn om fredens tilbagevenden i selfærdighed og kærlighed.
2. SERTUM LAETITIAE
(1. november 1939)
Om kirkenes fremskridt og problemer i de Forenede Stater.
3. SAECULO EXEUNTE OCTAVO
(13. juni 1940)
Til missionerne. En hilsen og lykønskning til hierarkiet i Portugal og dets missioner i anledning af 800-årsdagen for den nationale uafhængighed. Opfordring til forøget missionsvirksomhed.
4. MYSTICI CORPORIS CHRISTI
(29. juni 1943)
Om Jesu Kristi mystiske legeme. Forklarer læren om Kristi mystiske legeme og tilbageviser moderne vildfarelser.
5. DIVINO AFFLANTE SPIRITU
(30. september 1943)
Om fremme af bibelstudiet. Kræver fremme af studiet af skriften; den hellige skrift som kilde til trøst i krigens tid.
6. ORIENTALIS ECCLESIA DECUS
(9. april 1944)
I anledning af den hellige Cyrillus af Alexandrias 1500-års dødsdag. Opfordring til at bede for Østens kirkers tilbagevenden.
7. COMMUNIONUM INTERPRETES DOLORUM
(15. april 1945)
Opfordring til bøn om en snarlig og selfærdig fred.
8. QUEMADMODUM
(6. januar 1946)
Om barnets nød. For moralsk og materiel hjælp til nødlidende børn.
9. ORIENTALIS OMNES ECCLESIAS
(19. januar 1946)
I anledning af 350-årsdagen for de ruthenske katolikkers tilbagekomst. Beklager undertrykkelsen af østritternes katolikkere og opfordrer dem til ikke at lade sig tvinge ud i et skisma.
10. FULGENS RADIATUR
(21. marts 1947)
I anledning af 1400-årsdagen for den hellige Benedikts død. De benediktinske munkereglers betydning i den moderne tid.
11. MEDIATOR DEI
(20. november 1947)
Om den hellige liturgi. Klarlægger en række liturgiske og dogmatiske spørgsmål.
12. OPTATISSIMA PAX
(18. december 1947)
Formaning til fred. Opfordring til at vende tilbage til Gud og til at bringe den af krigen fremkaldte uro og sociale uorden til ophør.
13. AUSPICIA QUAEDAM
(1. maj 1948)
Bøn om fred i Palæstina.
14. IN MULTIPLICIBUS
(24. oktober 1948)
Fornytt opfordring til bøn om fred i Palæstina. For Jerusalem internationalisering og de kristne pilgrimmes uhindrede adgang til de hellige steder.
15. REDEMPTORIS NOSTRI
(15. april 1949)
Om situationen i det hellige land. Fornytt opfordring til internationalisering af Jerusalem samt anerkendelse af de kristne rettigheder.
16. ANNI SACRI
(12. marts 1950)
Til det hellige år. Opfordring til bøn for freden og for verdens tilbagevenden til de kristne principper.

Rundskrivelse fra paven og bisper til hele kirken eller enkelte, af den er så gamle som kirken selv. Man kan sige, at de er karakteristiske for katolicismen. Lige fra apostoldage har det været skik i kirken at apostlene og deres efterfølgere i bøn til de troende gav udtryk for, hvor meget de troende gav dem som kirkens hyrder hjerte.

Dette står ikke i uløselig forbindelse med kirkenes ufejlbare lære. Det er kun yderst sjældent, ubarheden taler og med Kristi myndighed fastslår, hvad der er og ikke er katolsk tro. Rundskrivelse er normalt og handler oftest om dagen og vejen i det kristne liv. Det står endnu nært i forbindelse med den af præster påståede uselvstændighed, som tolkkes formodes at være præget siden vi sætter vore hyrderes ord til så højt.

Som ung konvertit havde den, skriver disse linier, ofte overfor rundskrivelse et indtryk af skuffelse. Jeg ventede velsagtens med min en yderst beskedne tilvænning til katolicismen, at rundskrivelse skulle sige nyt og epokegørende. Det gjorde ikke. De sagde velkendte ting, og sagde det godt, andre gjorde det og lidt kedeligt.

Men de sagde det. Og efterhånden forstod man jo bedre. Man forstod det til katolicismen hører væsenligt med, at vort kristenliv er et samarbejde. Med al skyldig respekt for enkelte og hans gudsforhold, så vurderet i Søren Kierkegaards færdigt land, er det på samarbejde, kir-

17. SUMMI MAERORIS
(19. juli 1950)
18. HUMANI GENERIS
(12. august 1950)
19. MIRABLE ILLUD
(6. december 1950)
20. EVANGELII PRAECONES
(11. juni 1951)
21. SEMPITERNUS REX
(8. september 1951)
22. INGRUENTIUM MALORUM
(15. december 1951)

RIVELSER

dens gerning hviler. Vi har, især meget på den hellige Paulus' breve, hel teologisk lære herom. For den, ikke mestrer det teologiske sprog, mer det sig som en lære om at gøre kristengerning virksom til fælles og til en tro på, at virksom på de vis bliver den kun som samvir under en ledelse. Vi finder ikke, vi uden vejledning må fare vild. Vi vil véd, at om vore bestræbelser vil blive mere end velmente forsøg, de samordnes med andres. Ikke mindst i den moderne verden vil det enkelte menneske føle sig så tvivlende ensomt. Og verden over er millioner af katolikker i et miljø, der gør dem endnu mere ensomme. Ikke mindst for sådanne er en udskrivelse et livstegn fra det dyrebare fællesskab, de hører til. Man har hørt sagt, at pave Pius XII næsten ev for mange rundskrivelser. Blev hans værdi ikke devalueret derved? Vil ingen katolik underskrive, der den ene side forstår mangfoldigheden af nutidens problemer, og på den anden side aner lidt om, hvor uafgjeldt store masser af vore søfæller, og mange også uden for egen kreds, ser hen til sådanne veje om, hvad der bevæger et faderherte, og hvad vi i enig samling kan nå hos Gud såvel som i menneskers den.

*

Ved Pius XII's død vil vi gribe et af hans breve til verdenskirken og læse det med tak for den vejledning og opmuntring, hvert af dem har været for os.

Fornyel opfordring til bøn for freden.

Om kirkens læremyndighed og -autoritet.

Nyt bøn-felttog for freden. Brændemærkelse af den moderne krigsførelses rædsler samt fornyet opfordring til bøn for freden.

Om oprettelse af katolske missioner. Understreger vigtigheden af forøgelsen af indført klerus. Fordobling af katolikernes antal i missionsområderne i løbet af 25 år.

I anledning af 1500-års mindet om konciliet i Calcedon. Opfordrer Østens skismatiske kirke til at vende tilbage og kræver kristen genforening imod Satan.

Om verdens fortsatte hensygnen. Opfordring til familierne til at bede rosenkransen i fællesskab for freden.

23. ORIENTALES ECCLESIAS
(15. december 1952)
Opfordring til bøn for den af kommunisterne undertrykte kirke i øst.
24. DOCTOR MELLIFLUUS
(24. maj 1953)
I anledning af 800-årsdagen for den hellige Bernhards død. Den hellige Bernhards eksempel også mod vor tids farer.
25. FULGENS CORONA
(8. september 1953)
I anledning af hundredåret for dogmet om den ubesmittede undfangelse. Meddelelse om »Maria-året« samt opfordring til bøn for freden.
26. SACRA VIRGINITAS
(25. marts 1954)
Om den gudviede jomfruelighed. Paven advarer mod overvurdering af det seksuelle.
27. ECCLESIA FASTOS
(5. juni 1954)
I anledning af 1500-årsdagen for den hellige Bonifatius' død. Formaning til troskab mod sandheden samt til troskab mod Rom.
28. AD SINARUM GENTEM
(7. oktober 1954)
Til det kinesiske folk. Afvisning af den hæretiske nationalkirke, som der propageres for i Kina.
29. AD CAELI REGINAM
(11. oktober 1954)
Om Marias dronningeværdighed. Proklamering af festen for »Maria — hele verdens dronning« som afslutning på Maria-året.
30. MUSICAE SACRAE DISCIPLINA
(25. december 1955)
Om kirkemusikken. Fremhæver den gregorianske korals betydning og anbefaler brugen af folkelige religiøse sange som middel i apostolatets tjeneste.
31. HAURIETIS AQUAS
(15. maj 1956)
Om Jesu Hjerte-dyrkelsen.
32. LUCTUOSISSIMI EVENTUS
(28. oktober 1956)
Om en rædsel og fredelig løsning af Ungarn-spørgsmålet.
33. LAETEMUR ADMODUM
(1. november 1956)
Bøn om fred.
34. DATIS NUPERRIME
(5. november 1956)
Om tildragelserne i Ungarn.
35. FIDEI DONUM
(21. april 1957)
Om de katolske missioner, i særdeleshed i Afrika.
36. INVICTI ATHLETAE CHRISTI
(16. maj 1957)
I anledning af 300-året for den hellige Andreas Bobola's martyrium.
37. LE PÉLERINAGE DE LOURDES
(2. juli 1957)
I anledning af 100-året for Mariaåbenbaringerne i Lourdes.
38. MIRANDA PRORSUS
(8. september 1957)
Om film, radio og fjernsyn.
39. MEMINISSE JUVAT
(14. juli 1958)
Opfordring til bøn for freden.
40. AD APOSTOLORUM PRINCIPIIS
(25. juni 1958)
Formaninger og retningslinier i den øjeblikkelige situation, hvori den katolske kirke i Kina befinder sig.

STATER

Den Hellige Stol opretholder direkte diplomatisk forbindelse med en række stater, men året igennem aflægger mange af de statsoverhoveder – ikke blot fra de stater, der er repræsenteret ved Vatikanet – som gæster Rom, besøg hos Paven. Her ses den islandske præsident med samt sin frue hos Pius XII.

PRÆSTER OG ORDENSFOLK

Hvert år modtager Paven ved fastetidens begyndelse byen Roms fastprædikanter, men i talrige audienser året rundt aflægger præster, ordensfolk og ordenssøstre besøg i Vatikanet og får et ord med på vejen.

*Som en
fader –*

KUNST

Pius XII betragter et billede af Fra Angelico under den jubilæumsudstilling, som afholdtes i anledning af 500-årsdagen for mesterens død. I adskillige taler har Pius XII givet udtryk for kunstens betydning for højnelse af det menneskelige samfunds karakter.

Ved Pave Pius XII's død

»Pave Pius XII er død. Pius XII, en af dette århundredes mest agtværdige skikkelser og en af kirkens allerstørste paver, er idag, 9. oktober, klokken 3,52, gået ind i evigheden.«

Denne meddelelse om Pave Pius XII's bortgang, udsendt af Radio Vaticana fra den pavelige sommerresidens i Castelgandolfo, udløste en slags kædereaktion over den ganske verden. Allerede få timer efter at den Hellige Fader havde draget sit sidste suk, var budskabet om hans død ude over hele verden. Og Pius XII's eftermæle har været helt uden lige. Det lader sig simpelthen ikke gøre, at opregne — end-sige citere — alle de overstrømmende velvillige ord, der har været fremsat i presse og radio herhjemme. Dagspressen — der i normale tider ikke er særligt »pave-minded« — har ved Pius XII's død så godt som enstemmigt givet udtryk for den højagtelse, som næredes for denne store skikkelse såvel i hans egenskab af overhovede for den katolske kirke som hans rent menneskelige personlighed, højt hævet over alle konfessionelle og nationale grænser.

Fra næsten alle lande, fra de fleste regeringer og internationale organisationer såvel som fra kendte personligheder indenfor det offentlige liv, er der indløbet kondolencetilkendegivelser til Vatikanet. I Italien forordnedes

der en tre dages landesorg og den italienske republikks præsident, Gronchi, mødte op i Castelgandolfo og gav overfor kardinalkollegiets dekan, kardinal Tisserant, udtryk for hele den italienske nations dybe sorg over tabet af »den store Pave og Roms heltemodige biskop«. Præsidenten for UN's plenarforsamling, Charles Malik, betegnede pavens død som en af øjeblikkets sørgeligste begivenheder — »Pave Pius XII har gjort mere for verdensfreden end nogen anden statsmand«, udtalte han ordret. De Forenede Staters præsident, Dwight D. Eisenhower, fremhævede i sin udtalelse, at Pius XII's hele liv havde været viet til Gud og til menneskeheden vel. Fra Frankrig indløb kondolencetelegrammer fra General de Gaulle, den franske præsident Rene Coty, den engelske dronning udtalte gennem den britiske minister ved den Hellige Stol, den engelske kongefamilies deltagelse, og den britiske ministerpræsident, Macmillan, gav udtryk for den britiske nations deltagelse. Dyb sorg lyser ud af en række kondolencehilsener fra alle egne af kloden, således fra den tyske forbundskansler, den østrigske forbundskansler, den kanadiske ministerpræsident, for blot at nævne et par stykker.

Også fra repræsentanterne for de andre konfessioner er det strømmet ind med udtryk for deltagelse. Israels udenrigsminister, fru Golda Meir, gav udtryk for tabet af den mand, »der

URBI ET ORBI

havde bevaret de højeste fredens og næstekærlighedens idealer i en splittet tid«, den russiske ortodokse kirkes overhovede i Italien erklærede, at pavens død ikke blot var et smerteligt tab for den katolske kirke, men for hele verden, og den anglikanske kirkes overhovede, ærkebiskoppen af Canterbury, dr. Fisher, gav ligeledes udtryk for sin deltagelse i anledning af Pius XII's død. Også den protestantiske kirkes overhovede i Danmark, biskop Fuglsang-Damgaard, gav i en avisartikel udtryk for sin sorg ved Pius XII's bortgang.

Fra så godt som alle kongehuse verden over er der indløbet kondolencetelegrammer til Vatikanet, bl. a. fra Luxembourg, Holland, Sverige og Norge, og i et telegram til Vatikanet giver UN's generalsekretær, Dag Hammarskjöld, udtryk for, at ved Pius XII's død »har menneskeheden mistet en af sine ædlestes sønner og en af sine største førerskikkelser«.

Fra landene hinsides jerntæppet er det kun få røster, der er nået frem i anledning af pavens død. Præsidenten for det ungarske ministerium for kirkelige anliggender, har i et brev til ærkebiskoppen af Kalocsa, mgr. Joseph Groesz, givet udtryk for sin deltagelse.

Medlemmer af det ved den Hellige Stol akkrediterede dipolmatiske korps, repræsentanter for den romerske adel samt en række høje personligheder fra kirke og stat i Italien, bragte allerede samme formiddag, som Pius XII var død om natten, den afdøde deres sidste hyldest i Castelgandolfo. Den afdøde var på dette tidspunkt iklædt en sutane af hvid silke og lå i sit døds-værelse (vort billede). Fredag eftermiddag bragtes den døde Pave til Rom fra Castelgandolfo og sørgetoget kom til at forme sig som et helt triumftog. I strålende eftermiddagssol nåede ligtoget til Roms mure, og efter en højtidelighed i Lateranbasilikaen, Pavens bispekirke, fortsatte toget gennem den evige Stad, hvor over en million mennesker kantede ligtogets rute, forbi Colosseum, Forum Romanum, over Piazza Venezia og ad Corso Vittorio og Via della Conciliazione til Peterspladsen. I nærværelse af omkring 500.000 mennesker bragtes den afdøde Pave i faklernes skær ind i Peterskirken.

Mandag 13. oktober fandt den højtidelige bisættelse sted i nærværelse af betydelige menneskeskarer og samtlige de kardinaler, der allerede er ankommet til den evige Stad. I sin egenskab af camerlengo meddelte kardinal Masella, at konklavet ville blive indkaldt til lørdag 25. oktober.

Rekvievmesse for Paven

I anledning af den Hellige Fader, Pave Pius XII's død, afholdes der fredag 17. oktober kl. 10 en højtidelig rekvievmesse i domkirken i København. Messen overværes af kongeparret og tronfølgeren samt af en række fremtrædende repræsentanter for diplomati, stat og kirke.

*

I den forløbne uge har der i de fleste af vore kirker herhjemme — efter Hs. Excellence Biskoppens forordning — været afholdt rekvievmesser for afdøde Pave Pius XII. I hovedstaden fejredes messerne som aftenmesser under stor deltagelse.

Bispedømmets offerdag

finder i år sted søndag 2. november.

Jubilæum i Odense

25. oktober er der forløbet 50 år siden Sct. Albani kirke i Odense blev indviet. — Ugebladet vender i næste uge tilbage til jubilæet.

Immaculata-Kongregationen

afholder sin årlige sammenkomst onsdag d. 29. okt. i forbindelse med rosenkrans-andagten kl. 19,30. — Der forevises en privat rejsefilm fra Rom og lysbilleder fra Lourdes — derefter hyggeligt samvær.

Sakraments sognets bazar

holdes søndag d. 19. oktober i Centralskolens lokaler, Nørrebrogade 27 A. Den åbnes efter 8-messen. De bør indtage Deres morgenmåltid i restaurationen. Der er fine håndarbejder, børnetøj og et utal af dukker. Børnetombolaen er noget ganske enestående. Benyt de gode chancer!

SALIGE ER DE, HVIS VANDEL ER UPLETTET

Kan man overhovedet bruge dette citat om et menneske i levende live? Det er jo ikke meget, der tyder på, at vi mennesker er i besiddelse af »salighed« og »uplettethed«, tværtimod er vi kun på vejen og må stadig stræbe efter uplettethed og salighed. Vi kommer til verden belastet med arvesyndens forbandelse, og selv om vi bliver helliggjort ved dåbens vand, så bortelimineres dermed ikke følgerne af arvesynden. Vort hjerte er hele livet igennem delt mellem Gud og den onde, og kun med opbud af den største energi og de største overvindelser og gennem lidelser modnes vi langsomt til himlen.

Men Gud sender os imidlertid atter og atter mennesker, som er langt forud for andre, som viser os, hvordan vi burde være. Der findes nemlig — også iblandt os — rene, i sandhed uplettede sjæle. Men som oftest overser man disse — ofte endda bevidst — af den simple grund, at de ikke gør reklame for sig selv, og ikke trænger sig frem i første række. Vi er alle mere eller mindre optaget af os selv, af vor egen rang og stand, så at vi end ikke lægger mærke til disse, »som vandrer efter Herrens lov«.

Jeg skal indrømme, at jeg har mødt adskillige sådanne uplettede Guds børn, såvel indenfor som udenfor klostermure. Og spørger du mig om, hvordan man da kan kende sådanne mennesker, ja, så må jeg sige, at det kun gælder een målestok, nemlig uselvskhedens. Den, der giver, deler eller hjælper andre, uden at skele så meget som et sekund til sig selv, ham — eller hende — er det.

Jeg mindes i dette øjeblik afdøde mennesker, hvis livsløb jeg har kendt og som faktisk var som engle på jorden. Tænk dig godt om, måske finder du selv frem til nogle. Det var mennesker, der faktisk kun levede for at gøre vel mod andre, som sled sig op i næstekærlighedens tjeneste — vel at mærke uden nogensinde at trække sig tilbage i en skjult afkrog af et værelse for at glæde sig over at have gjort noget godt.

Men hvad skal vi udlede heraf? Lad os være ærlige: at vi i det store og hele er nogle slomme lusepustere — men også at mulighederne står os åbne! Ganske vist kan man ikke blive uplettet af vandel efter en brugsanvisning eller en bestemt recept. Vor Herre tildeler os sin nåde efter sit eget for godt-befindende. Men vi kan selv gøre noget til det, vi kan f. eks. gå til aktion mod vor egoisme, for blot at begynde med begyndelsen.

Afdøde Pave Pius XI blev engang spurgt om, hvordan man bedst bar sig ad med at bringe kristendommen til sejr i verden, og hans svar lød: Min ven, vil du reformere verden, så begynd med dig selv. Det er opskriften!

Sognepræsten.

<h2>Kolding</h2>	<p>Støt annoncørerne</p>	<p>H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Kirke</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402</p>
<h2>Esbjerg</h2>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>
<h2>Nakskov</h2>	 <p>A/s Nakskov Kullimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Okt.

19. S. 21. Søndag e. Pinse (744—73); (grøn) 2. bøn (i alle Messer): Om Troens Udbredelse (Søndagsmessebog nr. 129); præf. (521). — *Missions søndag*. — I dag afholdes *Kollekt for Hedningemissionen*.

20. M. *St. Johannes af Keny* (hvid) (1115); alm. præf. (525).

21. Ti. † *Feria* (744—73); uden Gloria (grøn) og Credo; 2. bøn: St. Hilarion ([53]), 3. bøn: St. Ursula og lidelsesfæller ([65]); alm. præf. (525). — Eller: (hvid) *St. Hilarion* ([53]); 2. bøn: *Feria* (744), 3. bøn: St. Ursula og lidelsesfæller ([65]); alm. præf. (525).

22. O. † *Feria* (744—73); uden Gloria (grøn) og Credo; alm. præf. (525).

23. T. † *Feria* (744—73); som Onsdag (grøn).

24. F. *Ærkeengelen St. Rafael* (hvid) (1118); uden Credo; alm. præf. (525).

25. L. † *Gudsmoders Lørdagsmesse* (hvid) ([90]); 2. bøn: St. Chrysanthus og St. Daria (1121); præf. (522). — Eller:

(rød) *St. Chrysanthus og St. Daria* (1121); 2. bøn: Gudsmoder ([90]); alm. præf. (525).

26. S. KRIST KONGES FEST. (hvid)

NB. Som Requiem-Messe for afdøde Pave PIUS XII læses den første Messe fra *Alle Sjæles Dag* (1140—123), dog med Kirke-, Stille- og Slutningsbøn som hosstaaende.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne sammenslutlet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Priser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

G. K. CHESTERTON

Fader Brown's historier

De bedste Fader Brown historier er her samlet i eet bind. Det er:

Det blå kors

Den hemmelighedsfulde have

De mærkelige fodtrin

Den usynlige mand

Den forkerte form

Fyrst Saradines synder

Guds hammer

Dr. Hirsch's duel

Manden i passagen

Familien Pendracons undergang

Fader Browns opstandelse

Den bevingede dolk

Dommerens spejl

Den grønne mand

Den overflødige knappenål

Det uløste problem

315 s., kr. 19,50, ib. kr. 28,50.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDDGADE 67 · KØBENHAVN · PALA 4777

Kirkebøn. Gud, du som i din uudsigelige raadslutning har villet tælle din tjener Pius blandt Ypperstepræsterne, vi beder dig, giv, at han, som her paa jorden var din enbaarne Søns stedfortræder, for evigt maa samles med dine hellige Biskopper. Ved samme vor Herre.

Stillebøn. Herre, vi beder dig, modtag de offergaver, vi frembærer for din tjener og Ypperstepræst Pius's sjæl, og forud ham, hvem du i dette Liv har skænket den biskopelige værdighed, i Himmerige at optages i dine helliges samfund. Ved vor Herre.

Slutningsbøn. Herre, vi beder dig, lad din barmhjertige mildhed, som vi paakalder, blive til frelse for din tjener og Ypperstepræst Pius's sjæl, for at han ved din miskundthed maa naa til det evige samfund med ham, paa hvem han har haabet og troet. Ved vor Herre.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestrate 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUF OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. • Minerva 2314

Religionsunderv. for gymnaslaster

Religionsundervisningen for gymnaslaster og realister, der gå på ikke-katolske skoler, begynde igen tirsdag den 37. september kl. 15,15, Nørrebro-gade 27, 4. Pastor Højbo.

BALTICA

FORSIKRING

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Ung mand

studerende, rutineret i maskinskrivning, søger halvdags-job ved hvad som helst.

Billet mrk. 19-10-58 modt. Kat. Ugebl.s annonceafd., Østersø-gade 108, 1., Kbh. Ø.

UNG- DOM

Ungdommen trængtes ved alle lejligheder omkring Pius XII og endeløs jubel slog op mod ham. »Ungdommen er fremtidens støtter — katolsk ungdom betyder: troende, levende, hellig ungdom«.

SPORT

En af spillerne fra den enestående sportsfest, som italienske sportsklubber i oktober 1955 foranstaltede på Peterspladsen i den Hellige Faders nærværelse, overrakte Paven en fodbold. Pius XII var selv i sin ungdom en begejstret sportsmand.

MASSE-AUDIENSER

De store audienser i Peterskirken var store dage i Rom. Høj og lav flokkedes ved disse lejligheder omkring Paven og begejstringen steg til uanede højder. Her glimt fra lægmandsapostolatets audiens i oktober 1957.

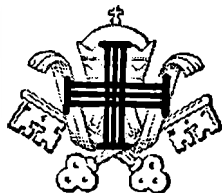
SPECIAL- OG PRIVAT- AUDIENSER

I tidligere år tog den Hellige Fader daglig imod mindre grupper af pilgrimme, som havde ganske særlig anledning til at komme til ham. Dag for dag befolkedes Vatikanet af disse mennesker — enkeltpersoner og mindre grupper — som hver især havde et ærinde hos den Hellige Fader.

IFTE

limt fra en
ral-
ens, hvor
leparrene
es om
Hellige
r. Pius
tog — i
d med sin
ænger —
stor for-
ighed
unge ny-
par og
for dem
ned dem.

Katolsk

Ugeblad

06. ÅRGANG

26. OKTOBER 1958

NR. 43

PAVE PIUS XII BISAT GROTTERNE UNDER ST. PETER

Mandag i sidste uge blev Pave Pius XII om eftermiddagen bisat under stor øjtidelighed i Peterskirken, hvor der u hviler i alt 144 paver. Den gribende eremoni overværedes af 22 kardinaler, St. Peters domkapitel, den afdødes familie og pårørende, repræsentanter for den italienske regering, lederne af de diplomatiske repræsentationer, der er akkrediteret den Hellige Stol, en ække ledende lægfolk fra Italien samt St. Peters præsteskab. Fjernsynet muliggjorde det i en Eurovisionsudsendelse for størstedelen af Europa at deltage i bisættelsen, der fandt sted under afholdelse af den værdighed og styrke, om er et kendetegn for den tusind år gamle kirke, der vogter vesterledens arv.

Medens godt og vel 50.000 mennesker skæredes på den enorme plads foran Peterskirken, som omsluttes af sønnens kolonnader, for at vise den afdøde Pave den sidste ære, lukkedes de store bronzeporte til Vatikanerbasilikaen allerede før middag, eftersom bisættelsen ikke var offentlig tilgængelig. Lidt før kl. 16 holdt domkapitlet

og gejstligheden sit indtog i kirken, medens »Capella Julia« istemte Davids »Miserere«. Sørggæsterne havde taget plads på de indrettede balustrader, og Pave Pius XII's lig førtes nu fra confessio'en under Michelangelos kuppel til basilikaens kor. Den døde Pave var iført det røde paveornat og en sølverne mitra. Båren stilledes ved siden af de tre kister, i hvilke Pavens lig skulle stedes til hvile, og efter at Pave Pius XII's sakristan, biskop van Lierde, havde foretaget bisættelsesritualet, foretoges de ved en Pavebisættelse traditionelle oplæsninger af den latinske dødsmeddelelse samt en — ligeledes på latin affattet — såkaldt »sørgetale«. Pergamentrullerne med teksterne samt en samling af mønter, slået under Pave Pius XII's pontifikat, nedlagdes i kisten, de tre kister blev lukket, og den tredobbelte kiste derpå nedsænket i grotterne under Peterskirken og placeret i en niche i nærheden af den hellige Petrus' grav.

Den gribende højtidelighed — der gjorde et lige så dybt indtryk på de tilstedeværende som på de millioner af mennesker, der fulgte højtideligheden i fjernsynet, var forbi, Pave Pius XII var gået over i historien, men han er ikke glemt. (KNA)

Kondolancetelegram fra Moskva

Overhovedet for den russisk-ortodokse kirke, patriark Alexius af Moskva, har i et af det sovjetrussiske telebureau Tass publiceret budskab dtalt sin deltagelse over for den katolske kirke i anledning af Pave Pius XII's død. I budskabet mindes patriarken af Moskva den afdøde Pavens genagne appeller om fred.

Det hedder — i den af Tass publicerede ordlyd — ordret: »Den Hellige Fader har gentagne gange appelleret til kristenheden om at bevare freden i verden og har protesteret mod anvendelsen af atomenergien til militære formål. Vi nærer det sikre håb, at den afdødes efterfølger vil fortsætte den katolske kristenheds bestræbelser for at sikre freden mellem nationerne og menneskeheds vel.« (KNA)

Budapest dementerer -

Ingen udrejsetilladelse til Mindszenty

En talsmand for den ungarske regering har på telefonisk forespørgsel fra Wien dementeret meddelelsen om, at de ungarske myndigheder agter at give kardinal Mindszenty udrejsetilladelse fra Ungarn for at kunne deltage i konklavet, for så vidt han vil forpligte sig til ikke at vende tilbage til Ungarn. Den ungarske regerings talsmand betegner meddelelsen som »fri fantasi«.

Den ungarske primas, kardinal Mindszenty, opholder sig til stadighed i det amerikanske gesandtskab i Budapest, hvor han har boet siden oktoberrevolutionen i 1956. Hidindtil har kardinalen afslået alle tilbud om at forlade sit land og dermed sine troende. (KNA)

MEDENS DER VENTES -

Krist Konges Fest

50 år i Odense

Høvdingesønnen, der blev biskop

54 kardinaler -

Den katolske verden i sorg ved Pavens død

„Osservatore Romano“

Kardinalkollegiet må ikke forveksles med et vælgermøde!

»Osservatore Romano« beskæftigede sig i den forløbne uge med spekulationerne og gisningerne om, hvem der måtte blive Pave Pius XII's efterfølger. Bladet henstiller til pressen, at man udviser mådehold i begrundelserne med hensyn til konklavets udfald. Man må ikke forveksle kardinalkollegiet med et almindeligt politisk vælgermøde, skriver »Osservatore«. Studerer man verdenspressens forskellige efterretninger — til dels skrevet af journalister, der er kommet til den evige stad netop i samme ærinde — kunne man få det indtryk, at det ikke var overhovedet for den katolske kirke, men derimod lederen af politiske strømninger og partier, der skulle fremstå af konklavet. (KNA)

FISKERRINGENS SIGNET

Ved Pavens død sønderbrydes fiskerringen og det store cancellisegl. Den ny ring ligger færdig og venter på den kommende Pavens navn. Ovenfor ses fiskerringens signet: sct. Peter, der drager vod fra Petri skib.

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbras Torv 55, Mezz.
Vester 3826

(over Spærakassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith's Eff. v. Niels Hansen
EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundegade 1 . Telf. 138
Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen
Murermester
Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen
statsaut. Installationsforretning
Elektrisk Lys og Kraft
Algade . Telefon 365
Lev. til den katolske Menighed

Mens der ventes

Omkring konklavet

I samme øjeblik som Paven dør uergår den monarkisk regerede kirkes tyrelse en total forandring. Kuriens maskineri standser, Pavens fiskering og det store kancellisegl brydes, de inkationer, som den afdøde Pave har ledet kirkens enkelte institutioner — med et par enkelte undtagelser såsom torpönitentiaren, kardinalvikaren og Pavens almissesmester — hører automatisk op — den pavelige magt hviler. Men kirken lever videre. Under sedesvakancen er det kardinalkollegiet, der styrer kirken. Den fungerende camerlengo — i dette tilfælde kardinal Maella — forestår under sedesvakancen kirkens provisoriske regering. Kardinalkollegiet — hvis dekan er fransmanden Eugenio Tisserant — består af 54 kardinaler. Af disse er 17 italienerne, 6 franskmænd, 3 spaniere, 2 ortogisere, 2 tyskere, 1 belgier, 1 irer og 1 australier. 3 kardinaler lever idag i de kommunistisk styrede lande, nemlig kardinal Mindszenty i Ungarn, kardinal Stepinac i Jugoslavien og kardinal Wyszynski i Polen. I den fjerde, kineseren kardinal Tien, lever i exil og opholder sig i øjeblikket i Tyskland. Fra Mellem- og Sydamerika kommer der 9 kardinaler til pavevalget. Canada stiller med to kardinaler og USA med tre. Det nære Østen sender to kardinaler: den syriske patriark af Antiokia, kardinal Tappouni og den armenske patriark, kardinal Gagagianian. Asien er — foruden af

➤
Konklavets
segl

Stemme-
sedlen
▼

den kinesiske kardinal — repræsenteret ved den indiske ærkebiskop af Bombay, kardinal Gracias. Fra Afrika kommer der ganske vist ingen »indfødt« kardinal, men det sorte kontinent er repræsenteret af portugiseren, kardinal de Gouveia, der er ærkebiskop af Lorenzo-Marques i Østafrika.

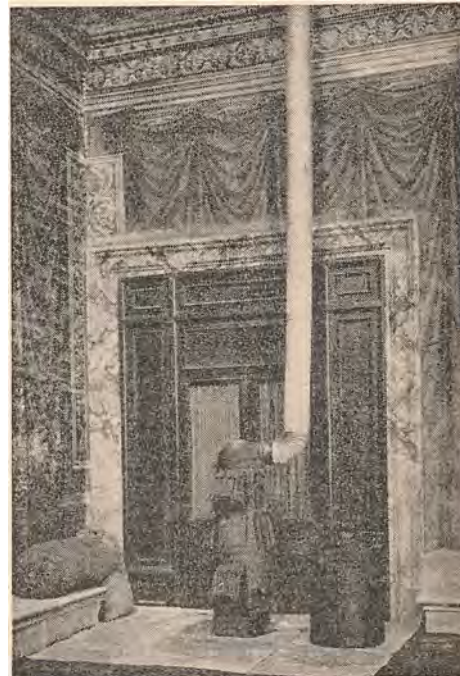
*

I en Apostolisk Konstitution har afdøde Pave Pius XII fastlagt visse retningslinier for konklavet — paveval-

get — og datoen for dets begyndelse er i denne omgang fastsat til lørdag den 25. oktober. En særlig nedsat kommission af kardinaler varetager forbedringerne til konklavet. Den ny Pave skal i konklavet opnå et stemmeantal, der udgør en stemme mere end to trediedele af antallet af afgivne stemmer — den ene »overskydende« stemme skal forhindre, at man tvinges til langvarige undersøgelser af, hvorvidt den ny Pave eventuelt skulle have stemt på sig selv, og dermed ikke have opnået den påkrævede to trediedels majoritet. Selvvalg har kirken nemlig altid forbudt.

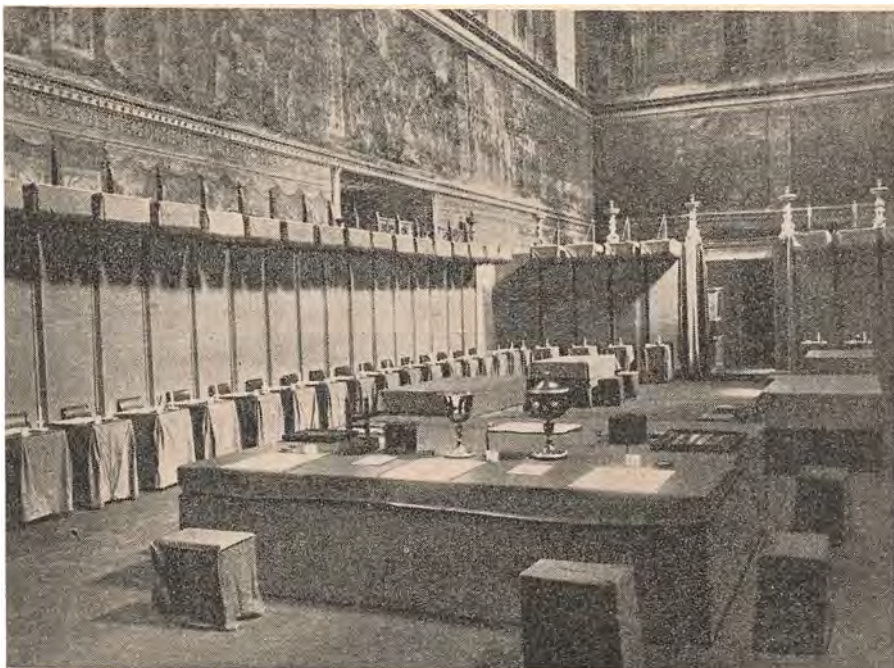
*

Kardinalkollegiets fuldstændige afskæring fra forbindelse med omverdenen er også i dag et af konklavets væsentligste kendetegn. Det tjener til at hindre enhver form for påvirkning udefra samt til at sikre den fornødne ro ved overvejelserne under valghand-

▲ I denne ovn brændes stemmesedlerne efter valget, og den hvide eller sorte røg forkynder valgets udfald

◀ Det Sixtinske Kapel indrettet til konklavet

lingen. Konklavets midtpunkt er det Sixtinske Kapel i Vatikanet. Hver af kardinalerne får tildelt en »celle«, en slags lille lejlighed i umiddelbar nærhed af det Sixtinske Kapel, og her må de forblive, til vanthandlingen er slut. De får lov til hver især at tage to »konklavister«, en sekretær og en tjener med; disse konklavister er ligeledes lukket inde, og de må ikke være i slægt med den pågældende kardinal. Konklavemarskallen er ansvarlig for konklavets tekniske forløb, og han tages efter traditionerne af den romerske adelsslægt Chigi'erne. Om morgenen på konklavets begyndelsesdag fejrer kardinaldekanen en messe til Gud Helligånd og foreholder i en prædiken de tilstedeværende kar-

dinaler deres pligter og ansvar. Efter at kardinalerne har holdt deres indtog i konklavet, bliver alle uvedkommende vist bort, camerlengoen forvisser sig om, at alt er i orden, at der ikke forefindes hverken fotoapparater, optagelsesapparater af nogen art eller telegrafiske eller telefoniske instrumenter af nogen art indenfor konklavets område. Alle personlige optegnelser fra konklavet er kardinalerne forpligtet til at brænde umiddelbart efter valgets afslutning, ligesom der er pålagt både kardinalerne og konklavisterne fuldstændig tavshedspligt med hensyn til interne episoder under selve konklavet.

APROPOS

Petit-stof

Et ugeblad, der dokumentarisk skal give et spejlbillede af tidens begivenheder, møder af og til sager, som egentlig hører til kategorien de betydningsløse, der ikke er eller skal være plads til i spalterne, men af en særlig grund alligevel bør nævnes og kort kommenteres. De egner sig kun til petit-sats og meget beskedne overskrifter. Læserne mister intet ved at springe dem over.

I kølvandet af de smukke, venlige og forstående ord, som biskop Fuglsang-Damgaard udtalte ved Pave Pius XII's død, har der rejst sig en del protester, alle fremført ud fra overbevisningen om, at den katolske kirke er idel sletted. Der er ikke grund til at nævne navne på disse protestanter, som ikke bærer protestant-benævnelsen forgæves. Nogle skriver, som levede de i den lutherske ortodoks guldalder — andre som om deres ideal af kirkelig omgangstone hentedes hos selve reformationstidens mest grovmundede polemiske popularisatorer. Citater vil kun virke ubehageligt her, så man må have os undskyldt.

Når vi overhovedet nævner disse triste eksempler på, at også Danmark har et kulturelt særstillet »middle west«, er det kun for at sige såvel biskop Fuglsang-Damgaard som vore mange andre gode venner i folkekirken, med hvem vi så ofte kan komme i samarbejde, og som vi respekterer ined samme oprigtighed og venlighed som den, hvormed de kommer os i møde, at vi ikke tillægger protesterne nogen som helst betydning. Hvis vi gjorde det, kunne man med rette beskyldte os for at ville vinde små polemiske gevinster i stedet for at tale kristeligt sammen. Fra os skal vore folkekirkelige venner ikke høre bebrejdelser for, at de er i kirkesamfund med vulgære katolikedere. Også vi er jo i kirkesamfund med mennesker, hvis ånd og tone vi lejlighedsvis må tage afstand fra.

Når derfor en avis udtaler formodningen om, at kirkeminister, fru Bodil Koch, sendte afbud til rekviem-messen i St. Ansgars kirke for at tækes biskop Fuglsang-Damgaards angriber, nægter vi pure at tro det. Kirkeministeren ved uden nogen tvivl, hvad der betyder noget i folkekirken — og hvad der er betydningsløst petit-stof.

Pavevalget begynder som regel den efterfølgende morgen. Foran alteret under Michelangelos billede af Dommedag i det Sixtinske Kapel er der opstillet et bord, hvorpå der står en stor kalk, som tjener som valurne. Langs kapellets langvægge sidder kardinalerne på tronstole under baldakiner. Ceremonimesteren fordeler stemmesedlerne, og derpå lades kardinalerne alene. Stemmesedlerne er påtrykt teksten »Eligo in Summum Pontificem Rev.mum...« (»Jeg vælger til Pave...«) og hver kardinal tilløjer så navnet på den af ham foreslåede kandidat. Efter rangalder skrider kardinalerne så frem til valurnen, og efter at have svoret »Jeg tager Kristus, Herren, der skal dømmes mig, til vidne på, at jeg vælger den, hvem jeg for Gud tror at skulle vælge«, lader han den sammenfoldede, forseglede seddel (med hans kandidat, hans eget navn og hans eget sejl) glide ned i valurnen. Stemmesedler fra syge kardinaler, der eventuelt måtte være tvunget til at stemme i deres »celle«, samles særskilt ind. Forinden valgte kardinalen foretager derpå stemmeoptællingen, idet de åbner den dobbelt sammenfoldede, forseglede stemmeseddel, hvis første afsnit indeholder den foreslåede kandidats navn, og hvis andet — ligeledes forseglede — afsnit bærer stemmeafgi-

NOTER

Ridderkors til pastor Schindler

Hs. Majestæt Kongen har under 25 september d.å. udnævnt forfatteren pastor Peter Schindler til Ridder af Dannebrog. Udmærkelsen overrakte pastor Schindler den 11. ds. af de danske ambassadør i Rom, Holge Bech. — Til lykke!

Krist Konges Fest i Odense

DUK's Krist Konges Fest afholdes år — som tidligere meddelt — i Odense. På selve festdagen celebrerer Hs. Excellence Biskoppen Pontifikalmess i den jubilerende st. Albani Kirke. — Lørdag den 25. ds. finder der en jubelæumsfest sted i anledning af 50-årsdagen for kirkens indvielse.

**
Opmærksomheden hentes på, at Allehelgensdag, 1. nov., der i år falder på en lørdag, er påbudt helligdag.*

verens navn, der kun vil blive brud af den stemmeafgivende selv, dersom en kandidat har fået nøjagtigt det tredjedels flertal, som kræves; i så fald må man, før valget kan erklæres for ugyldigt, endnu undersøge, om de pågældende måske ikke har valgt si-

22. søndag efter pinse

26. oktober 195

KRIST KONGES FEST

Krist Konges fest er mere og mere blevet ungdommens særlige festdag. Ideen om Kristi Herredømme tiltaler det unge sind og fænger. Men enhver aktiv katolik må være ung af sind og må kunne lade sig begejstre for Kristus og hans sag. Hele menigheden slutter op om festen i dag, men — skal vi sige det sådan — tyngdepunktet ligger hos ungdommen, og den skulle ved sit begejstrende eksempel rive alle med.

Til dagens scene! — Den er af verdenshistorisk betydning: Kristus for Pilatus. Sluttrunden på den store kamp. Kristus er tilsyneladende trængt op i et hjørne. De sidste slag: »Er du Jødernes konge?« — »Mit rige er ikke af denne verden. Var mit rige af denne verden, skulle mine tilhængere vel kæmpe for, at jeg ikke blev overgivet til Jøderne. Men mit rige er ikke herfra.« Så falder det afgørende slag: »Altså er du dog en konge?« Og sejrherren svarer: »Ja, jeg er en konge! Jeg er kommet til verden for at give sandheden vidnesbyrd. Hver den, som er af sandheden, hører min røst.«

Samme situation i dag! Enten med Kristus — eller imod Kristus. — Enten høre ham — eller forkaste ham. Enten sige ja til sandheden — eller til løgnen. Du vil høre Kristus: det er noget, der fordrer, fænger, fanger, fængsler hele mennesket. Når du hører Ham på den måde, så tilhører du Ham. Først da kan du sige: Kristus er min konge!

Du må derfor som Kristus give vidnesbyrd for sandheden. Det kræver offer, det kræver kamp — måske til sidste blodsdråbe! Sådan kæmpede Kristus for sandhed og ret, kæmpede for Gud blandt menneskene, hvis ledere var ude på at revoltet mod Gud, at detronisere Ham. Du går ind for Kristus, din konge. Han er den første blandt al skabning. Og alle ting består i Ham. Udenfor Ham vælter alt, falder alt fra hinanden — går alt til grunde. Men dig har han overført i sin Søns rige kærlighed. Denne store gudsgave fik du i dåben. Men hver gudsgave er en opgave tillige.

Din opgave er: at du i Ham finder dit rette forhold til Gud og at du sætter alle kræfter ind på, at der i Ham stiftes fred med alle.

Dit forhold til Gud må være bygget på en solid fromhed. Da Ananias af Gud fik påbud om at opsøge Paulus, der lige havde oplevet nådens time ved Damaskus, fik han som kenetegnet dette: Se, han beder! Det må også være din karakteristik. Du er forbundet med Kristus ved dåben — og dette liv skal vokse. Du skal bede dig frem til et inderligt venskab med Kristus. Tag frem for alt effektivt del i det hellige offer. Her er det værksted, hvor du egentlig daglig skulle smede dine våben til kampen for din konge. I dagens løb må du som en trofast våbendrager vandre ved Hans side. Der er så meget, som du kun kan få lært ved bønnens samtale med Ham. Og glem aldrig, at du ikke er en ridder af den sande katolske adel, hvis du ikke forstår at bruge rosenkransens gode sværd!

lv. Det hører til sjældenhederne, at er opnået enighed i første valgømsang. Dersom en valgrunde slutter den resultat, d. v. s. ikke bringer en kandidat det fornødne flertal, bliver temmesedlerne brændt sammen med igtigt hø eller strå i en lille ovn, der er stillet op i Sixtina, og ved den sorte øg, der derpå stiger op fra Sixtinas oven, hvis skorsten kan ses nede fra Peterspladsen, ved de ventende romere, et valget var resultatløst. Har en kandidat derimod opnået det reglementerede flertal, bliver temmesedlerne rændt uden tilsætning af nogen art, og den lyse røg, der da kommer til syne, fortæller Rom og verden, at kirken har fået en ny Pave. Kardinalen spørger derpå den udvalgte, om han tager imod valget, og i det øjeblik denne udtaler sit ja, går alle kristi stedfortræders magtbeføjelser over til ham. Han meddeler så sit Pavenavn, iklædes den ventende pavelige røde dragt — tre klædninger i forskellige størrelser har stået parat siden onklavets begyndelse — og derpå udråber han kardinalernes hyldelse. I mellemtiden har den ældste kardinalen fra loggia'en over indgangen til Peterskirken givet meddelelse om, at den nye Pave er valgt samt om hans navn. Paven kroningen finder som regel sted nogle dage senere.

C. D.

Tidens problemer

RETSKIRKE OG KÆRLIGHEDSKIRKE

Vi lever i en tid, der kendes på de store omvæltninger på mange områder. I sådanne perioder spiller *slagordene* en stor rolle. Ovenstående titel indeholder to af dem fra det religiøse område. De blev udslyngt for ca. to menneskealder siden. De mænd, som brugte ordet »kærlighedskirke« tilsigtede en reform af den katolske kirke med den motivering, at denne ikke længere var tidssvarende, fordi den var blevet en »embeds- og retskirke«. Det var på tide, sagde de, at den igen blev en »kærlighedskirke«, således som det havde været tilfældet i kristendommens allerførste tid. Dengang skal kirken have været et samfund, der ene og alene var bygget op og holdt sammen af kærlighed og Helligånden. Begreberne »ret« og »magt« fik først senere indpas i kristendommen under indflydelse af romerrikets ide, og dette førte til frafald fra Kristi tanke og plan. For at støtte

denne påstand forsøgte man at gøre apostlen Paulus' billedlige tale om »Kristi mystiske legeme« mere levende i folks bevidsthed, hvor den i nogen tid havde stået i baggrunden eller betød ikke mere ret meget. Således bortledede man opmærksomheden fra andre billeder i skriften, der også illustrerer kirkens væsen. Formålet var, at det »hierarkiske«, det »autoritative« og det »retslige« i kirken skulle forsvinde eller i hvert fald svækkes og reduceres.

Disse tendenser gav anledning til Pius XII's rundskrivelse om »Kristi mystiske legeme« i 1943. Den er et mesterværk, hvori Paven først slår fast, at ordene »Kristi mystiske legeme« var den bedste definition af Kristi sande kirke. Men tillige understreger han, at hvis man forstår Pauli ord rigtigt er den »hierarkiske og retsordene« givet og knæsat samtidigt. Ordret siger Pius XII: »Vi beklager og forkaster den skæbnsvangre vildfarelse, der foregøgler en kirke kun bygget op og næret af kærlighed — og overfor dette fantasifoster stiller en anden kirke, som man med en vis foragt kalder den juridiske. Det er ganske med urette, at man gør en sådan forskel. Disse mennesker forstår ikke, at vor guddommelige Frelser netop har villet, at det af ham grundlagte samfund skulle være et fuldkomment samfund af en ganske egen art: på den ene side udrustet med juridiske og sociale bemyndigelser, for at Frelserens forløserværk skulle kunne bestå i denne verden, og på den anden side for at den skulle kunne nå dette mål — udrustet med Helligåndens himmelske gaver. Efter den himmelske Faders vilje skulle den være »hans kærligheds Søns rige«. (Kol. 1, 13), men så sandelig også et rige, hvori alle troende skulle give forstand og vilje fangen i lydighed og ved ydmyghed og lydighed blive ham lig, der for os »var lydlig indtil døden«. (Fil. 2, 8). Der består derfor ikke nogen virkelig modsætning mellem Helligåndens såkaldte usynlige sendelse og den myndighed, som hyrder og lærere har fået af Kristus. De supplerer og fuldender tværtimod hinanden — som i os legem og sjæl; og de udgår fra den ene og samme Frelser, der ikke blot åndede på apostlene og sagde: »Modtag Helligånden (Jo. 20, 20), men som også med al ønskelig tydelighed forkyndte: »Som Faderen har sendt mig, sender jeg jer.« (Jo. 20, 21) og ligeledes: »Den, der hører jer, hører mig.« (Lk. 10, 16).

Som så tit ellers gælder altså også her: Ikke enten-eller, men både-og. Vor Gud og Frelser Jesus Kristus, som kirken skylder sin tilværelse, lever og virker i den. Af ham har den mod-

Se, han beder — det kan siges beundrende. Se, han beder — det kan også siges spottende. Lad dem så spotte — i deres indre lærer de nok at sige: Se, han beder — han er anderledes end vi — han er bedre end vi!

Kristus er din konge — denne adel forpligter!

Du må sætte al din styrke ind på at overtønde andre om sandheden, om Kristus. Her er en begrænset fritid — en slags syssel eller sport — ikke nok! Dette er katolsk aktions inderste væsen: at føre andre til Kristus, vor Konge! Her må vi alle have større frimodighed end hidtil. Det er kendetegnet og væsensmærket på den sande personlighed. Frimodighed er kraft, er indre uafhængighed, er modenhed, er åben og frejdlig overbevisning. Den er sund overlegenhed. Den har noget fascinerende og magnetiserende. Vor kristendom skal kunne imponere andre, tiltrække dem, betage dem, bjergtage dem — rive dem ud af verdens dynd og slam og tidens hvirvlende malstrøm.

Vi har grund til al optimisme: Vi har den kristne læres fulde sandhed på vor side. Det er en hellig pligt for os alle, at vi kender denne lære til bunds og kan oplyse og vejlede andre. Sæt ikke dit lys under en fjerding, men på en stor stage! Vær som et fyrtårn for dine nødstedte medmennesker. Gå uforsagt ind for sandheden. Kæmp for Guds børns store frihedsbrev — de 10 bud! Ingen kompromisser! — Tag altid et klart standpunkt i dit offentlige liv. At socialisere er i dag ensbetydende med at udviske ansvaret, at løbe fra det. Sig ikke: Andre gør det, så må jeg vel også! Vær ikke en stud i den store flok! Brug ikke det slogan: Man skal ikke blande politik og kristendom sammen, når ægteskab, børnebegrænsning, fosterdrab, opdragelse kommer under debat! Vær ikke bange for at tage dit katolske standpunkt, selv om Berlingerer siger noget andet og Politiken noget helt tredje.

Husk: Kristus er din Konge — du kæmper for Ham og giver sandheden vidnesbyrd. Lad så en 5. kolonne eller — Gud forbyde det! — en triumferende kommunisme pine livet ud af dig. Dit løsen er *det*, tyvernes mexicanske unge katolikker havde på deres læber og i deres hjerte: Leve Kristus, vor Konge!

Jose Lopez — 18 år gammel — arbejdede ivrigt for den katolske ungdomsforening »Union popular« i Arandas. 1. september 1927 fanget af Calles' sporhunde... Stinkende fængsel... Martyrium: Tungen rives ud... Han hudflettes... Se, han beder!... Giver ved tegn udtryk for sin glæde over at kunne udgyde sit blod for Kristus, hans Konge... Et riffelskud — en ny martyr!

Kristus, min Konge, i dag kommer jeg og gæster dit kongelige bord. Fyld mit hjerte med de højeste idealer og giv mig styrke og kraft til at leve op til dem, så jeg kan aflægge vidnesbyrd for dit herredømme, som er »sandhedens og livets rige, retfærdighedens, kærlighedens og fredens rige«. Skænk i nåde, at alle folkeslag, der er spredte ved syndens sår, må blive underlagt dit allermildeste herredømme. Amen.

L. Brunnicardi CSsR.

ET HALVT ÅRHUNDREDE I ODEN

taget hans viljes beslutninger, og samtidig er den genstand for hans kærlighed. Begge dele er væsentlige. Som modtager af den guddommelige viljes anordninger er Kristi kirke en retskirke. Guds Søn selv har jo oprettet det tredobbelte embede, i kraft af hvilket hans sendebud skal være lærere og præster, der helliggør ved hjælp af sakramenterne, og hyrder, der styrer de troende. Dermed gav Herren de fuldmagter videre, som han selv havde modtaget af sin himmelske Fader. Samtidig havde kirken derved fået en fast organisation, et sikkert fundament og var forsynet med piller og buer, som hele bygningen hviler på og sikres ved. Hvad skelettet er i det menneskelige legeme, det er denne struktur i kirkens organisme. Det, som således er bestemt af Kristus, er guddommelig ret og derfor uforanderligt og urørligt. Dertil svarer så den pligt hos kirkens børn, at de i deres indre og ydre liv anerkender Herrens vilje.

Da Kristus endvidere har udstyret sine apostle og deres efterfølgere i hyrdeembedet med fuldmagt til at lede Guds børn, giver også de selv retsnormer til det religiøse og kirkelige livs fremme. Her står vi så overfor den kirkelige ret, som har sin grundvold i Kristi sendelse og befaling. Også denne anordning er en stadfæstelse af det kendte ord om sennepskornet. Kristus vil ikke ordne alting selv lige til de sidste enkeltheder. Dem overlader han til de styrende i kirken, idet han beskikker dem dertil, giver fuldmagt og sætter dem ved Helligåndens komme i stand til det. Kirkens ufejlbare læreembede forklarer os, hvordan den guddommelige ret skal forstås og hvor langt den strækker sig. På denne måde får vi gennem vor tro og troens videnskab et klart billede af kirkens organisation og af de rettigheder og pligter, hver enkelt af os har.

Men denne retskirke er også, i overensstemmelse med Kristi vilje, en kærlighedskirke, d. v. s. et samfund holdt sammen af kærlighedens dyd. Al ret i kirken er til syvende og sidst Guds ret, men Gud er kærlighed. Hvert enkelt embede skal bære Frelserens kærlighed ned gennem tiderne, indtil han kommer igen. Hvert embede skal være et synligt udtryk af denne kærlighed. Alle i kirken, både de med og de uden embede, omslynnes på samme måde af den ene grundlov i Kristi rige, som hedder kærlighed. Kristus ledsager sin kirke på vejen til det evige mål som brudgom, således som den første Adam ledsagede Eva gennem livet.

Det var en anset tysk retshistoriker ved navn Rudolf Sohm (1841—1917), der havde opstillet den tese: *kirkeretten er i strid med kirkens væsen*. Thi kirkens væsen er gejstligt eller uegeligt, medens rettens væsen er verdsligt. Al orden i kirken var oprindeligt bestemt af de åndelige nådegaver, som Pauli breve og apostelgerningerne beretter om. Disse såkaldte »karismata« afgjorde i hvert enkelt tilfælde kirkens liv. Et gudsværk af den art udelukker lige fra starten enhver form for ret og en forfatning i egentlig for-

På Krist Konges Fest i år fejrer Skt. Albani menighed i Odense 50-års mindet for Skt. Albani kirkes indvielse 25. november 1908.

I bevidstheden om alle de åndelige velgerninger, som Sankt Albani menighed har modtaget i kirken i de forløbne 50 år, reiter den i første linie — næstefter Gud — en hjertelig tak til de præster, der med sognepræst R. Freitag i spidsen for tiden virker ved kirken, ligesom også til alle de andre endnu levende præster af Redemptoristordenen, der i længere eller kortere tid har været knyttet til Sankt Albani kirke.

I særdeleshed vil menigheden dog mindes den jubilerende kirkes veteraner, der vel nok under langt vanskeligere forhold har arbejdet for menigheden, ofret deres bedste kræfter for den og nu allerede er gået ind til deres evige hvile.

Da er det frem for alt selve kirkens bygherre og første sognepræst, pater P. D. Steidl, der som nyviet præst skænkede Odense-menigheden og dens kirkesag hele sin første præstelige kærlighed og ikke hvilede, før kirken stod færdig i al sin skønhed. Han »vandrede fra land til land som en zigøjner og tiggede som en helgen« for at skaffe midler til byggeriet. Til samme formål udgav han det lille festal-

stand. Derfor er en juridisk organisation i kirken en umulighed. Så mange var denne professors påstande. De gjorde dybt indtryk på samtiden. Men de står og falder med hans kirkebegreb, som er det samme som Luthers. Denne havde jo lært, at kirken var et åndeligt og usynligt rige, en sammenlutning af alle virkelig troende, hvis hjerte og sindelag i det enkelte man ikke kan kende eller skelne.

En usynlig kirke har naturligvis ikke brug for en retsorden. Derfor blev Sohms tese hilst og tiltrådt af dem, der deler hans kirkebegreb. De katolske teologer derimod, som holder på det nye testaments kirkebegreb, gjorde Sohm opmærksom på, at hvis det er således, som han selv siger, nemlig at Helligånden uafbrudt leder kirken, så er det ganske umuligt, at denne har udviklet sig til en retskirke, der er i strid med den af Kristus stiftede kirke. Guds ånd skulle jo være i Kristi sted og fuldende hans værk. Juristerne afviste Sohms retsbegreb, og retshistorikerne bebrejdede ham, at han havde øvet vold mod de kilder, som han benyttede.

Så kunne det ikke undgås, at Sohms idé, der til at begynde med vakte et lignende røre som S. Kierkegårds sidste skrifter herhjemme, måtte gå meget stille med dørene og hjemfaldt til forglemmelsen, medens den kirke, som ifølge ham havde svigtet sin stifters tanke og hensigt, stod og voksede trods alle slagord, som blev brugt imod den.

F. K.

bum »Othinia Catholica«, der særlig var beregnet på at skaffe penge fra udlandet.

Dernæst mindes vi pater Gaudentius Schmiderer, der var knyttet til kirken 1908—09 og 1918—1940, og ved sin lærdom og grundige omfattende viden skaffede den katolske kirke anseelse og respekt i vide kredse. Om ham skrev i sin tid Odense-ugerevuen: »Det er en energisk hyrde, katolikkerne har fået til at vogte den katolske hjord i Odense. Ikke blot holder han sin egen fåresti ren, men han tager sig også af sine trosbrødre i alle riger og lande, og ikke så snart sker der et angreb på dem, før han øjeblikkeligt falder angriberens i flanken med de våben, han kan få fat i.«

Ingen i menigheden kan formentlig glemme pater Josef Resch (1909—1918, 1924—1930 og 1933—1941), hans ildnede prædikener, hans velsignede virksomhed som skriftefader, hans fa derlige omsorg for hele menigheden med de mange opslidende cykelture der til sidst blev en medårsag til hans tidlige død.

Uforglemmelig, især for den polske del af menigheden, er også pater Heinrich Deutscher (1910—1936), hven polakkerne elskede og ærede som deres åndelige fader og som — sammen med pater J. Dutschke — helt gik op i omsorgen for de polske landarbejdere.

Fra Sankt Albani kirkes første tid mindes vi også pater Poul Pio, der med sit lysbilledapparat rejste hele esteuropa rundt og viste billeder fra en danske mission for at vække gavmild interesse for kirkebyggeriet. Kjrrens højalter er en gave fra ham og ans familie.

De ældste i menigheden vil også uske pater W. Wenig (1899—1908). m ham skrev dengang kirkens kronikør: »Med sin hellighed og sin polke sved vander og frugtbar gør han u hele øen. Den ene gård efter den nden besøges, til alle polakkerne ringer han trøst og glæde.«

Til de præster, som Gud i de for- bne 50 år har velsignet Sankt Albani enighed med, hører også den ærvæ- rige olding pater Karl Kanda, der var nyttet til kirken fra 1939 til 1950. elvom hans gerning lå ude på Dalum loster, har han dog i alle disse år

ved sin bøn og sin fromhed været til opbyggelse og velsignelse for menighe- den.

Og sidst men ikke mindst mindes vi med en særlig tak vor gode pater Franz Jaworski. Skønt han altid var stærkt interesseret i kirkens restaurering og de øvrige forberedelser til jubilæet, blev det ham dog ikke for- undt at opleve selve jubilæumsfesten.

I taknemmeligt minde hos menighe- den står også de brødre, der i disse 50 år har arbejdet i kirken og for kir- ken: Broder Mauritius, der af de æld- ste i menigheden vil huskes som en dygtig lærer i sogneskolen (1900—1908, broder Beda, der i 28 år udførte en portners og kirkebetjents gerning, og broder Robert, der fra 1914 til 1926 var præsternes kok.

En hjertelig tak bringer menigheden endelig kirkens trofaste sakristan bro- der Avellin. Han har været knyttet til

I korte træk —

Under sedisvakance anvendes der ny frimærker i Vatikanstaten. Kardi- nalkollegiet har besluttet at lade Vati- kanerposten udsende en ny serie fri- mærker; disse bærer påskriften »Sede Vacante«, den hellige Peters korslagte nøgler samt camerlengoen, kardinal Masellas våben. (KNA)

I den forløbne uge mistede kardi- nalkollegiet et af sine ældste medlem- mer, idet den 82-årige kardinal Celso Costantini, den romerske kirkes kans- ler, døde af en hjertelammelse. (KNA)

Der hersker i Rom både harme og forargelse over den adfærd, som af- døde Pave Pius XII's livlæge, profes- sor Galeazzi-Lisi, har udvist, ved kort efter Pavens død at have solgt sin så- kaldte dagbog, indeholdende beretnin- ger om Pavens sidste dage, til forskel- lige italienske og ikke-italienske blæ- de. Den italienske lægeförening har offentligt taget afstand fra professoren adfærd, og affæren er i øjeblikket genstand for drøftelse i det italienske parlament. (KNA)

Kirkeklokkerne i Hanoi, hovedsta- den i det kommunistiske Nordvietnam, har i den ni-dages sørgeperiode for afdøde Pave Pius XII hver dag ringet tre gange. Ifølge meddelelser, der er indgået til Hongkong, har katolikker- ne i Hanoi deltaget i rekviemsmesser- ne for Paven i et omfang, som ingen havde gjort sig anelse om. (KNA)

Det engelske episkopat har været samlet til den årlige konference i Lon- don under foresæde af ærkebiskop Godfrey. Konferencen beskæftigede sig fremfor alt med skolespørgsmålet, men det vedtoges endvidere bl. a. at oprette et katolsk højskole-kollegium i forbindelse med et af de engelske statsuniversiteter. (KNA)

*

Radio Vaticana bringer i sin næste danske udsendelse — onsdag 29. ds. kl. 21,30 (på bølgelængderne 196,2 m og 31,10 m) — et interview med pa- stor Peter Schindler; Vatikanet om- kring Pavevalget.

Offerdagen -

En gang om året er det offe r d a g i vore kirker — det er i år søndag den 2. november. Det betyder i praksis: at alle bispedømmets katolikker på den- dag hver efter sin evne og sin for- ståelse for kirkens betydning med sin gave bidrager til at holde den mange- artede virksomhed, der udfoldes med vore kirker som centrum, i gang.

Der er en uge til dagen — lad os i mellemtiden hver og een gøre os klart, hvad vi skylder vor kirke, og lad os så handle i overensstemmelse dermed!

ct. Albani kirke i Odense

re af Redemp- ristveteranerne, vis navne er løseligt knyttet i kirken i Oden- : (fra venstre) strene Steidl, chmiderer, eutscher og esch.

kirken i alle disse 50 år og søger til trods for sine 88 år med rørende tro- skab at gøre sig nyttig i den eukaristi- ske Frelseres tjeneste.

Sankt Albani menighed har i disse 50 år i kraft af de nådegaver, Gud har uddelt fra den jubilerende kirke, taget til både i ydre vækst og i trosiver, hvad enhver kan overbevise sig om, der ser den fyldte kirke ved søndags- gudstjenesterne og den imponerende skare af altergæster. Der er ingen tvivl om, at Sankt Albani kirke har været til usigelige velsignelse både for menighe- den og de mange fremmede, der hver dag kommer for at beundre den. For alt dette et hjerteligt deo gratias.

På selve indvielsesdagen skrev kir- kens kronikør bl. a.: Når man ser på tårnet og facaden, hvorledes de så let og sejrbevidst fra grunden løfter sig i højden, er det, som om de bebude- dede en ny tids frembrud, hvor den gamle katolske kirke vokser sig frem igen til sin tidligere storhed og betyd- ning. Begyndelsen er gjort, og for dens fremtidige udvikling vil Guds forsyn sørge.«

*

Guds forsyn har sørget for den og vil også sørge for den i fremtiden.

Fr. K.

Det indre af Sct. Albani kirke

Høvdingesønnen, der blev biskop

»Jeg hører til Dlamini'ernes stamme, det er dem, »der spiser om midt-dagen«, ved højlys dag, som ikke har noget at skjule. Den familie, jeg stammer fra, er en gammel høvdingefamilie af Zulu-slægten. Vi er oprigtige, ærlige mennesker, som afviser alt, hvad der har med hemmelighedskræmmeri at gøre.«

Det er de ord, hvormed den første Zulu-biskop Bonaventura Dlamini forklarer sit navn og sit slægtspræg. Dlamini'ernes ældste fyrste var Nomagagna, fra hvem biskop Dlamini nedstammer i lige linie, og de havde oprindeligt deres hjem ved Buffalo-flodens nedre løb. Fra dette sted blev de imidlertid fordrevet af den blodtørstige Tshaka, og hele Nomagagnas stamme søgte da tilflugt i 1812 ved floden Pole i nærheden af den nuværende missionsstation Centocow. Her regerer idag en høvding af Dlamini'ernes slægt med det velklingende navn Melokazulu. Dlamini-høvdingen i Centocow bærer stammens navn »Zulu« og er en fætter til biskop Dlamini.

Biskop Bonaventuras fader hed Twane Dlamini og hans moder Antonia Mucadi. Hun var søster til den anden Zulu-præst, der i begyndelsen af århundredet af Trappistmissionærerne i Mariannahill, blev sendt til Rom for at studere teologi og blev præsteviet der.

Biskop Dlamini, der således har rod midt i sit folk, er født i 1908 i Mariannahill, voksede op der og kom nær ind på livet af kirke og skole. Den fromme og åndeligt meget opvakte dreng blev en af de første elever i det ny St. Mary's seminarium, der åbnedes i Ixopo i 1925. Sammen med ham studerede andre 17 zuludrenge, af hvilke dog kun en nåede frem til præsteviet.

I 1931 optog biskop Fleischer af Mariannahill den unge Dlamini i det af ham netop oprettede samfund: Den hellige Josef og den hellige Franciskus' brødre, og pater Bonaventura blev den første af kongregationens medlemmer, som blev præsteviet i Josefskirken i Mariannahill. Det var samtidig den første præsteviet i denne kirke. Til hans »primitiv« i Mariathal mødte så godt som hele Zulu-stammen op for at vise deres høvdingesøn den tilbørlige hæder og ære. Efter Zulu-skik og -brug blev der slagtet adskillige okser og brygget rigeligt med øl for at hele stammen kunne blive tilstrækkeligt beværtet. Det var en uforglemmelig festdag, på hvilken ingen skænkede det nogen tanke, at en endnu større festdag skulle følge efter. Sit første embede fik pater Bonaventura i den store missionsstation Kevelaer, der med sine 16.000 kristne til stadighed er den største station i diocesen Mariannahill.

Tre år arbejdede den unge præst her og opnåede store resultater — han var jo en af »folkets egne« og tillige en eksemplarisk ordensmand og præst. Derefter blev han sendt som kapellan hos den energiske Zulu-missionær pater Baptist Souter, der oversatte Ny Testamente til Zulusproget, og hos denne ivrige sjælesørger kom pater Bonaventura rigtigt ind i sjælesorgen, i den missionsstation, Lourdes, der idag er hans bispesæde. Til fods og til hest besøgte han de mange små stationer i det vidtstrakte område, der hørte ind under Lourdes, og i disse år lærte hans sit folks gode og svage sider at kende samt hvordan han skulde tage dem — og resultaterne udeblev ej heller.

I seks år havde pater Bonaventura vist hvad han duede til i sjælesorg

samt at man kunne stole på ham. Han nød sin biskops hele og fulde tillid, den grad, at biskop Fleischer i 194 sendte ham ud for at oprette en n sjælesorgsorganisation, som pater Bonaventura i taknemmelighed og ærbødighed opkaldte efter denne, så at de fik navnet St. Adalbero. Efter tre år virke der kaldte biskop Fleischer ham hjem til moderklosteret St. Josef for at varetage den unge indfødte ordensstilvækst. I 1953 blev han udnævnt til rektor for den store St. Magdalen mission, der talte en kristen menighed på omkring 600 sjæle. Og midt i dette vinbjergsarbejde kom så året efter det Apostoliske dekret, hvorved den Hellige Fader udnævnte ham til det første overhovede for det nyoprettede diocese Umzimkulu med sæde i Lourdes, Sydafrika. Dermed havde Mariannahillernes missionsarbejde blandt zuluerne opnået den pavelige anerkendelse.

Det var en sand festdag for de sorte kristne såvel som for hele Zulu-stammen, og langt udover dens grænse. Samtidigt med at regeringen i den Sydafrikanske Union degraderede de indfødte med sine racelove, ophøjede den katolske kirke på trods af alle racelove en Zulu-præst til den biskopelige værdighed. Og de sorte forstod denne æresbevisning og den tillid som den Hellige Fader dermed viste dem. Fra Natal og Basutoland, fra Transvaal og Kapprovinsen, fra købt alle egne af Afrika strømmede de indfødte til, kristne såvel som ikke-kristne, for at overvære bispevielse af en af deres egne. Lourdes var klædt i festskrud. Det var kort efter Hvid Søndag 1954 — 116 sydafrikanske biskopper var kommet til stede. Den pavelige legat, ærkebiskop Celestine D'Amiano var konsekrator og medkonsekratorer var biskopperne Streit, Mariannahill samt den indfødte biskop af Basutoland, mgr. Mabathoana af Leribe, Basutoernes første biskop. Efter vielsen udtalte den pavelige legat: »Idag har vor hellige moder Kirke omfavnet det afrikanske folk, og herdes børn er strømmet sammen i hendes favn for at være vidne til, at en af deres egne sønner er blevet optaget i apostlenes skarer«. Og selve festdagen i Lourdes var næsten »over evne idet Dlamini-stammen havde skænket hele tyve fede okser, som efter gammel zuluskik blev slagtet og ført tæt for på denne måde at fejre en kirkens fyrster af deres stamme « i behørig vis«.

De indfødte betragter nemlig biskop Dlamini som en ægte zulu. Han er høflig og mager af skikkelse, og medens han levede i klosteret i Kwa St. Josef blev han almindeligvis anset for at være en stor asket, og på denne måde stillede han sig bevidst imod sin stammes hang til de store ølfester og hviledermed følger. De »sorte« kristne stolte over deres biskop — han er en bønnens mand, en handlingens mand uden mange og store ord. I de år, hvori han virkede i sjælesorgen, vandt han sig almen agtelse både blandt sine hvide medarbejdere og hos sine forfædre. Blandt de indfødte præster i

(Sluttes side 515)

Biskop Dlamini besøgte i sommer Tyskland og ses her midt i billedet, medens hans rejsleedsager hilser på den apostoliske nuntius i Bonn, ærkebiskop Muench.

KRIST KONGES FEST

i København

Søndag den 26. ds. kl. 9,45 samles Københavns katolske ungdom i sct. Ansgars kirke i Bredgade for sammen at fejre messen til Krist konges ære. Pater H. Roos synger den højtidelige evitmesse og prædiker. De mange unge, der vil til kommunion, må ikke egne med skriftelighed før messen. Efter messen er alle velkomne til at pise medbragt frokostpakke på skoen, Østerbrogade 7 D, hvor drikkevarer, kaffe eller the kan købes. Pater Taylor, en af de oblatfædre, der snart skal begynde i Herlev for senere at tage mission på Grønland, vil komme til stede for at fortælle om sin orien og dens virksomhed før i tiden (den har bl. a. omvendt Nordamerikas kskimoer) og lidt om fremtidsplaner — og han vil gøre det på dansk.

Alle byens unge indbydes så til at mødes i sct. Ansgars kirke kl. 15 for at deltage i opførelsen af »Menneskeslægtens hunger«, der mere er bøn end spil. Det er spejdere fra Hertug Knuds division, der medvirker efter et oprindelig fransk spil, der helt er tilpasset danske forhold.

Om aftenen overlades initiativet til de forskellige ungdomsgrupper og foreninger, således at de forskellige sognes unge får lejlighed til at træffe kammerater; mødestederne opgives af de forskellige grupper. Dagen slutter med sangen, dansk komplet i Jesu Hjertes kirke og i sct. Andreas kirke kl. 22,30.

54 KARDINALER

Kollegiet, der vælger den ny Pave med angivelse af de enkelte kardinalers fødselsdato samt virke

De københavnske fællesandagter

i november måned afholdes hver søndag kl. 17 og som sædvanlig i Jesu Hjertes kirke. Prædikant bliver dominikaneren, pater Georges Vian, sognepræst ved sct. Andreas kirke.

Hovedtitlen er: »Hvor er din tro?« (Luk. 8, 25). Pater Vian har opdelt sit emne i fem afsnit:

2. nov.: »I skal vende jer fra de tomme afguder til den levende Gud«, (Apost. Gern. 14, 15).

9. nov.: »Du er Kristus, den levende Guds søn«, (Mat. 16, 16).

16. nov.: »Det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig«, (Galat. 2, 20).

20. nov.: »Jeg er kommet for at tænde en ild«, (Luk. 12, 49).

27. nov.: »Nu ser vi i et spejl, men da skal vi se ansigt til ansigt«, (1. Kor. 13, 12).

UGEBLADETS BOGSIDE

Den ny Katekismus

Lige før redaktionens slutning har i haft lejlighed til at se den færdigrykte 1. del af »Katolsk Katekismus«. Næste uge vil vi komme nærmere ind på denne betydningsfulde udgivelse. Men vi kan lige nå at fastslå, at der er det et betydningsfuldt arbejde for at få en smuk tryksag ud af katekismen. Typografisk set er bogen i flere henseender at foretrække for den tyske original. Indbindingen er ligeledes både tiltalende og efter skolebogsforhold stærk. Illustrationerne er hentet fra den tyske udgave.

Ænestående bog om Rom

H. V. Morton: *Roms Trylleri* (Thorhild Beck)

Den, der ikke har læst andre bøger af H. V. Morton end hans »Roms Trylleri«, er ikke i stand til hverken at afkræfte eller bekræfte bogens danske omlæggers reklame på smudsomt om, at »H. V. Morton's viden om de ande og byer, han beskriver, er levedarisk«. Det er for så vidt heller ikke nødvendigt — bogen om Rom tager for sig selv!

Der findes bøger, som man læser — og dermed har læst, men der eksisterer også bøger, som man ænsten ikke lænner at læse helt ud — fordi oplevelsen dermed er forbi! »Roms Trylleri« hører til denne sidste kategori. Det er nemlig ikke blot et trylleri, det er et fortryllende trylleri, et spind, om man aldeles ikke er i stand til at rikle sig ud af. Bogens indhold kan ikke refereres. Der er en ganske særegen charme, en fortryllende charme — i lighed med den charme, som det vige Rom i sig selv udøver — over Mortons fortælling, og hans oversætter har ramt godt. På bagsiden af omslaget står — meget pretensios — at æse, at »bedre bog om Rom er ikke krevet«. Der er vist nok noget om det!

J. B.

- 1866 *Giuseppe M. Caro-Rodriguez*, ærkebiskop af Santiago (Chile).
1872 *Giorgio Grenté*, ærkebiskop af Le Mans.
Elia dalla Costa, ærkebiskop af Firenze.
1873 *Carlo Maria de la Torre*, ærkebiskop af Quito.
Federico Tedeschini, biskop af Frascati, pavelig præbendar.
1874 *Ernest van Rocy*, ærkebiskop af Malines.
Nicolo Canali, storpønitentiar.
1876 *Celso Costantini*, den hellige romerske kirkes kansler.
Augusto Alvaro da Silva, ærkebiskop af San Salvatore (Bahia).
Maurillio Fossati, ærkebiskop af Torino.
Enrico Pia y Deniel, ærkebiskop af Toledo.
1877 *Giuseppe Pizzardo*, sekretær for Officiumskongregationen.
1879 *Benedetto Aloisi-Masella*, præfekt for Sakramentskongregationen.
Ignazio Gabriele Tappouni, patriark af Antiokia (Syrien).
Clemente Micara, generalvikar for byen Rom.
Emanuel Arteaga y Belancourt, ærkebiskop af San Christoforo (Havana).
1880 *Ciacomo Luigi Capello*, ærkebiskop af Buenos Aires.
Gerlier, Pierre, ærkebiskop af Lyon.
Clemente Emil Roques, ærkebiskop af Rennes.
1881 *Angelo Roncalli*, patriark af Venezia.
Gaetano Cicognani, præfekt for Rituskongregationen.
1882 *Edward Mooney*, ærkebiskop af Detroit.
Marcello Mimmi, sekretær for Konsistorialkongregationen.
Giovanni d'Alton, ærkebiskop af Armagh.
1883 *Maurice Feltin*, ærkebiskop af Paris.
Valerio Valeri, præfekt for Ordenskongregationen.
1884 *Achille Lienart*, biskop af Lille, overhovede for »Mission de France«.
Eugenio Tisserant, dekan for det Hellige Kollegium.
1885 *Pietro Ciriaci*, præfekt for Konciliumskongregationen.
1886 *Benyamino de Arriba y Castro*, ærkebiskop af Tarragona.
Francis L. McIntyre, ærkebiskop af Los Angeles.
1887 *Josef Frings*, ærkebiskop af Köln.
1888 *Ernesto Ruffini*, ærkebiskop af Palermo.
Emanuele Gonçalves-Cerejeiro, patriark af Lissabon.
1889 *Antonio Caggiano*, ærkebiskop af Rosario.
Crisanto Luque, ærkebiskop af Bogotá.
Francis Spellman, ærkebiskop af New York.
Teodosio de Gouveia, ærkebiskop af Lorenzo Marques.
1890 *Carlo de Vasconcelos-Mota*, ærkebiskop af Sao Paolo (Brasilien).
Thomas Tien Ken-sin, ærkebiskop af Peiping.
Alfredo Ottaviani, camerlengo for det Hellige Kollegium.
1891 *Giacomo Lercaro*, ærkebiskop af Bologna.
1892 *Josef Mindszenty*, ærkebiskop af Esztergom.
1894 *Jacob de Barros-Camara*, ærkebiskop af Rio de Janeiro.
Gregorio Pietro XV Agagianian, patriark af Cilicia (Armenien).
Jacob Carlo McGuigan, ærkebiskop af Toronto.
1896 *Norman Gilroy*, ærkebiskop af Sidney.
1898 *Alois Stepinac*, ærkebiskop af Zagreb.
1900 *Fernando Quiroga y Palacios*, ærkebiskop af Santiago di Compostella.
Valerian Gracias, ærkebiskop af Bombay.
1901 *Josef Wendel*, ærkebiskop af München.
Stephan Wyszynski, ærkebiskop af Warszawa.
1904 *Poul Léger*, ærkebiskop af Montreal.
1906 *Giuseppe Siri*, ærkebiskop af Genova.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Okt.—Nov.

26. S. KRIST KONGES FEST (1130 (hvid) —121); 2. bøn (i alle Messer): 22. Søndag e. Pinse (748); Krist Konges præf. (1133).

27. M. *) *Feria* (748—74); uden Gloria (grøn) † og Credo; alm. præf. (525).

28. Ti. *St. Simon og St. Judas, Apostle* (1124—120); Apostlenes præf. (524).

29. O. † *Feria* (748—74); som Mandag (grøn) dag.

30. T. † *Feria* (748—74); som Mandag (grøn) dag.

31. F. † *Feria* (748—74); som Mandag (grøn) dag.

1. L. ALLE HELGENS DAG (1135 (hvid) —122); alm. præf. (525). — Paabudt helligdag.

2. S. 23. Søndag e. Pinse (751—(grøn) 75).

*) Indtil valget af den ny Pave har fundet sted, bedes daglig (undtagen 26. Okt. og 1. Nov.) som *Oratio imperata* (af Biskoppen paabudt bøn) følgende:

Kirkebøn. Ydmygt beder og bønfalder vi dig, Herre, at din umaadelige godhed vil forunde den hellige romerske Kirke den Ypperstepræst, som maa behage dig ved from nidkærlighed for os og styre dit folk paa heldbringende vis, saa at det til dit navns ære stedse maa kunne se op til ham i ærefrygt. Ved vor Herre.

Stillebøn. Din godheds fylde, Herre, skænke os, at vi ved de hellige offergaver, som vi i ærefrygt frembærer for dig, maa kunne glæde os over, at en Ypperstepræst, der er din majestæt velbehagelig, staar i spidsen for styrelsen af vor hellige moder Kirken. Ved vor Herre.

Stutningsbøn. Herre, lad din herlige og vidunderlige naade skænke os, som du har styrket ved dit dyrebare legemes og blods sakramente, at kunne glædes ved en Ypperstepræst, som maa vejlede dit folk ved sine dyder og opfylde de troendes hjerter med aandelig vellygt. Du, som lever.

Så snart den ny Pave er valgt, bedes BØNNEN FOR PAVEN som »*imperata pro re gravi*« indtil kroningsdagen incl., derefter som »*simpliciter imperata*« indtil 1. søndag i advent excl.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Monterossi Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Læder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Ægteskab

If you are a Catholic girl - possibly a student - and have social, artistic or technical interests, and if you would at some time consider marrying and establishing a home in the U.S.A. I would be very glad to meet you. If you will kindly write a few lines about you - English, Spanish, German - I shall appreciate it very much and I will reply immediately with complete particulars.

Billet mrk. »California«, modt. Kat. Ugebl.s annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

St. Ansgars kirke

Alle Helgen, 1. nov.: 7, 8 og 10 Stille messe. 20 Levitmesse med prædiken. Alle Sjæle, 3. nov.: 7 og 8 Stille messe. 20 Levitrequiem.

Fredag 7. nov.: Kl. 14 udstilles det Højhelige til tilbedelse indtil messen kl. 19,30.

Academicum Catholicum

Lørdag den 25. oktober kl. 20. Åbent hus hos overløjtnant H. C. Engell, Artillerikasernen, Sundby. Der forevises en fransk film om Lourdes.

Søndag den 26. oktober. Krist Konges Fest. Vi gør opmærksom på, at der kl. 9,45 er levitmesse i St. Ansgar kirke for unge katolikker. Prædikant: H. Roos S.J.

Tirsdag den 28. oktober kl. 9,45. Interpretatio.

Søndag den 2. nov. kl. 9,00: AC-messe.

St. Frans' 3. orden

Møde i St. Annæ Kirke onsdag 29. oktober kl. 19,30.

Altervælsen i St. Ansgars kirke

Det nye højalter i sct. Ansgars kirke, hvorpå der er blevet arbejdet i 6 års tid, blev højtideligt konsekreret af biskoppen mandag den 13. oktober. Mange efterfulgte allerede dagen før indbydelsen til at bese altret på nær hold, da det stod uden al udsmykning og med den endnu åbne »grav« til relikvierne. Mandag aften samlede mange af menigheden i kirken med alterets kunstnere og håndværkere på førstepladserne. Biskoppen beredt først vievand med salt, symbol på sundhed, med aske, symbol på bød færdighed, med vin, symbol på Kristus den sande vinstok og med vand det element, som Kristus bestemte sig tegn på vor genfødsel. Med Isopkvist bestænkte biskoppen altret og salved dernæst stederne med de fem indhugne konsekrationsskors med katakumenolie og krisam, således som patriarken Jakob salvede stenen, hvorpå hans hoved hvilede, da han i drømme så himmelstigen med Guds engle stige op og ned og med Gud i sin herlighed. Efter at biskoppen havde salvet graven, blev relikvierne hentet i procession fra sct. Ansgars altret, hvor de havde været udstillet i det sidste døgn, og biskoppen lagde dem selv ned i graven og murede den til med en plade. Altret var dermed konsekreret, og nu kunne talrige ministranter drage ind i kirken i procession med kors, stager med tændte kærter, blomster og duge og berede altret til den første messe. Den blev celebreret af sognepræsten, på stor Kjeld Geertz-Hansen, bistået af pastor Ib Andersen og pastor Lei Kayser. Fra sin tronstol overværede biskoppen messen. Den festlige gudstjeneste sluttede med, at alle sang de gamle, danske Gloriasalme Alenest Gud i himmerig.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Priiser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse
LEVERANDØR TIL KATOLSK HOSPITALER

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet
CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

iskop Dlamini -

Sluttet fra side 512)

østre er biskop Dlamini kendt for sine eksercitioforedrag og blandt de kristne for sine missioner, hvilket berører, at han allevegne er en kær og tattet gæst. Thi selv om han er en and af få ord, er prædikenen levende og har den rette virkning på de indfødte, hvis billedrige sprog og udtryksformer han mestrer og således er egnede til at udlægge evangeliet på de indfødtes sprog.

Diocæset Umzimkulu blev først i 1954 afskilt fra moderdiocæset Mariannhill. Herefter er det oprindelige missionsområde Mariannhill opdelt i fire diocæser: Mariannhill, Umtata, Kokstad og Umzimkulu. Biskop Dlamini's område

udgør over en trediedel af det oprindelige Mariannhill, og man regner med omkring 35.—40.000 kristne, af hvilke hovedparten er zuluer.

Biskop Dlamini har hovedsageligt indfødte præster og søstre som medarbejdere i sit bispedømme, men da der også her hersker præstemangel, bør biskoppen selv på en af filialerne til Lourdes, hvor han selv varetager sjælesorgen. Kort efter at han havde overtaget diocæset åbnede han i Lourdes et såkaldt »lille seminarium« for vendende præster, og for et par år siden kunne han sende de første to elever til Propagandakollegiet i Rom.

Navnet Umzimkulu betyder så meget som »det store hjem«. Måtte det også lykkes den store zulubiskop at gøre det til et »stort kristent hjem« for sine sorte landsmænd, for at de således kan få borgerret i deres hellige moder, Kirkens skød! P. T.

Den ny katekismus er kommet

Katolsk Katekismus

Skoleudgave i 3 bind

Kr. 14,25

Første bind af skoleudgaven af den nye katekismus er udkommet, og de følgende bind udkommer inden for kort tid.

I dette tidspunkt udkommer den nye skoleudgaven, som bliver noget billigere.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDEGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

D.U.K.'s
landsledelse
meddelere

Den konstituerede landsformands telefonnumre har desværre været angivet forkert. Venligst bemærk følgende rigtige angivelser:

Kst. landsformand: Johannes Dudzinski, Langelinie 8, Odense. Telefon 12 32 68 og 11 42 68.

Næstformand: Finn Sørensen, Ndr. Ringgade 134, Århus. Telf. 6 87 33.
Kasserer: Knud J. Christensen, C. V. E. Knuthsvej 30, Hellerup.

Formand for repræsentantskabet:
Per Meyer, Septembervej 223, Herlev.
Telf. 94 33 66.

Religionsundervisningen for gymnasiaster og realister, der går på ikke-katolske skoler, begynde igen tirsdag den 30. september kl. 15.15. Nørrebrogade 27, 4.

Pastor Højbo.

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

Sæt **X** i kalenderen ved

søndag 2. nov.

Sankt Andreas Kirke på Ordruphøj er ved at gennemgå en hårdt tiltrængt restaurering, og for at skaffe midler hertil afholder menigheden og Dominikanerne søndag d. 2. 11.

EFTERÅRS - BAZAR

på St. Josephsøstrenes skole i Skovkrogen 19 (ved foden af Ordruphøj) fra kl. 8,30-19,30.

Foruden salgsboder (med virkeligt fine ting), gaveboder, tombolaer (over 1500 gevinster) bliver der mange nye ideer og restaurant.

Husk at reservere dagen, - og tag familie og venner med...

Odense

TIL BYEN
FRÅ BYEN
- i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested . . .
- et godt madsted
- hyggelige lokaler og elskværdig betjening, men først og fremmest den gode mad og REN kaffe til rimelige priser.

Sophus Larsen & Søn

1. Kl. s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 · Telefon 4895
Lev. III Sct. Josephs Hospital

Århus

Kød- flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

HEJRIET
Desterbeo

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

URBI ET ORBI

Pave Pius XII's sidste taler

Vatikanet publicerede i den forløbne uge den sidste af Pave Pius XII's taler, som han holdt 5. oktober — fire dage før sin død — til henimod 2000 deltagere i den Latinske Notarkongres. Natten før denne tale havde de første alvorlige tegn på Pavens sygdom vist sig, men ikke desto mindre insisterede han på at gennemføre audiensen.

Ifølge audiensdeltageres udsagn talte Pius XII til at begynde med med klar og fast stemme, men henimod talens slutning blev han synligt svagere, og kun med største besvær kunne han meddele sin Apostoliske Velsignelse, inden han blev bragt tilbage til sin privatbolig. Den efterfølgende morgen blev Pave Pius XII ramt af den første hjerneblødning.

»Osservatore Romano« har endvidere offentliggjort ordlyden til en tale, som Pave Pius XII skulle have holdt til episkoper i Apulien i anledning af 50-årsdagen for det apuliske regionalseminariums oprettelse. Talen behandler principielle tanker om det katolske præstedømme. (KNA)

Den katolske verden sørger ved Pius XII's død

Over hele verden har der i katolske kirker i den forløbne uge været afholdt rekviemsesser for afdøde Pave Pius XII. I fredags celebrerede Hs. Excellence Biskoppen en højtidelig sjælemesse i st. Ansgars Kirke i København. Messen overværedes af Deres Majestæter Kongen og Dronningen, biskop Fuglsang-Damgaard med frue samt en rig repræsentation af udenlandske am-

Kongeparret hilser på Biskoppen og pastor Geertz-Hansen efter rekviemsmessen for Pave Pius XII.

Konklavet forberedes

I Vatikanet er man i fuld gang med de nødvendige tekniske forberedelser til konklavet, der begynder 25. oktober. Pave Pius XII havde i levende live forordnet, at konklavedeltagerne kunne finde ophold i de lokaliteter, der ligger i umiddelbar forbindelse med det Sixtinske Kapel, for dermed at råde bod på tidligere tideres temmelig snævre opholdsmuligheder. Som følge heraf må en del af de højere prælater, der er knyttet til det pavelege hof og statssekretariatet, midlertidigt rømme deres boliger i det Sixtinske Kapels umiddelbare nærhed. Hemmeligholdelsesforskrifterne håndhæves imidlertid nu som før meget strengt, og alle telefonapparater i de pågældende lokaler er blevet flyttet, ligesom forbindelsesdøre er blevet spærret og forsejlet. Det drejer sig i det store og hele om det Paulinske Ka-

bassadører og ministre i Danmark. Aftenen i forvejen havde kirkens sognepræst, pastor Geertz-Hansen, læst en sjælemesse, hvori set. Ansgars menighed deltog meget talrigt. Også i de øvrige københavnske kirker var sjælemesserne for Paven ualmindelig godt besøgt. I provinsen læstes messerne for afdøde Pave Pius XII ligeledes i ugens løb, tildels også som aftenmesser. I Vor Frue kirke i Århus afholdtes messen i nærværelse af generalvikaren, mgr. C. Flantrup, der holdt mindeprædikenen. Også her havde en lang række af repræsentanter for den verdslige øvrighed givet møde i kirken.

I Washington overværedes sjælemessen, der her celebreredes af den Apostoliske nuntius, ærkebiskop Cicognani, af præsident Eisenhower, udenrigsminister Dulles samt et antal af regeringens medlemmer.

I kirken på verdensudstillingen i Bruxelles mindedes tusinder af udstillingernes besøgende — katolikker og ikke-katolikker — den katolske kirkes afdøde overhovede og deltog i de sjælemesser, der blev læst her.

I Bonn og Paris overværedes rekviemsmesserne af de respektive landes regeringschefer — general de Gaulle var mødt op i Notre Dame — og i Bern deltog den schweiziske forbundsregerings medlemmer i rekviemsmessen i Trefoldighedskirken.

På foranledning af de i Moskva akkrediterede diplomater fra de vest-europæiske lande blev der også i den sovjetrussiske hovedstad læst en rekviemsmesse for Pave Pius XII. Foruden diplomaterne deltog over 600 personer i messen, der læstes i den eneste katolske kirke i Moskva.

pel og det tilstødende sakristi, Sala Regia, selve det Sixtinske Kapel og tilstødende rum, en del af Rafaels stuer samt Appartamento Borgia. Grænselinien berører Belvederegården og Vatikanerpaladset.

Over 500 murere, tømrere, installatører og andre håndværkere har siden mandag arbejdet så at sige dag og nat på de tekniske forberedelser til konklavet. Adgangen til Damasusgården fra Cortiletto del Santo Uffizio er allerede tilmuret, ligesom den personelvator, der fører op til konklaveområdet fra Belvederegården er blevet spærret.

Opholdsrummene for kardinaler og deres ledsagere er allerede færdige og de fornødne møbler hentet fra det romerske præsteseminarium i Roccapalata. I pavesalen i Appartamento Borgia er der blevet indrettet reflektorer for kardinalerne. Den eneste forbindelse til omverdenen dannes under konklavet af en til begge sider aflukket træcylinder med en diameter på 50 centimeter. Gennem denne »sluse« leveres de fornødne materialer til konklavet. Og for at forhindre, at der finder uvedkommende føling sted mellem personer indenfor og udenfor konklavet, overvåges denne såkaldte »ruote« af en »capitano di ruota«, der foretter tjeneste udenfor konklavet. (KNA)

Rituskongregationen om kirkemusik og liturgi

Rituskongregationen har umiddelbart inden Pave Pius XII's død udsendt et cirkulære indeholdende veledninger vedrørende den pavelige cyklistik om kirkemusik og liturgi. Derved udtales heri, at kun det latinske språk må anvendes ved de liturgiske handlinger, medens modersmålet kan benyttes ved andagter. Cirkulæret indholder endvidere nøjagtige retningslinier for de musikalsk udførte liturgiske handlinger, for anvendelse af musikinstrumenter, ringning af klokker samt gejstlighedens, ordenfolkenes og de troendes kirkesammæssige uddannelse.

Med hensyn til kirkemusikken fastslår cirkulæret, at anvendelse af musikinstrumenter, der fungerer automatisk eller mekanisk, er forbudt samt at foreførelsen af tone- og stumfilm i kirkerne er strengt forbudt, selv om disse film måtte have opbyggelig religiøs eller karitativ karakter.

Anvendelse af mikrofoner og forstærkeranlæg for celebrerende præster og kommentator er tilladt. Det iøvrigt første gang, at et officielt kirkeligt dokument anvender betegnelsen kommentator, hvorved menes den præst eller ordensmand, der forklarer den celebrerende præsts læsning og bønner for de troende. Endvidere giver cirkulæret retningslinier for radio- og fjernsynsoptagelser fra kirken. (KNA)

Katolsk Ugeblad

06. ÅRGANG

2. NOVEMBER 1958

NR. 44

PAVEVALGET

Sede vacante

Pave- og konklave-
byen Viterbo

Sct. Ansgars kirkes
ny alter

Den ny katekismus
er nu kommet

HABEMUS PAPAM!

Johannes XXIII

PONT. MAX.

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

*Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed*

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Støt annoncererne

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramsherred 31 . Telf. 22530

*Lys . Kraft . Varme
Leverandør f. Sct. Ansgars Klink*

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

*Smøde- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Oaemester, Specialitet: Centralvarme*

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

*Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer*

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds *Fisk og Vildt*

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

*Leverandør til
de katolske Institutioner*

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

*Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.*

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tomreremester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

Mathias
Christensen
TLF.
215 56 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 3 42 33

Aalborg

ET MYSTISKE LEGEME

tte udtryk er sikkert ikke noget for Ugebladets læsere. Med forighed betragter jo vor tid den katekirke som Kristi mystiske legeme, og det ikke blot teoretisk, men praktisk, idet man søger at gøre en erkendelse frugtbar for vor gængs og laden i det daglige liv. Med uskelig klarhed taler *det nye telemente* om, at kirken er Kristi legeme og han dets hoved. Det er navnlig hellige Paulus, der i sine store b, Ro. 12. og I. Kor. 12. benytter

billede til at illustrere kirkens n. Endnu dybere er hans overser i så henseende i Efeserbrevet. I dem vil han vise, le de, som hører Kristus til, danner enhed i deres eksistens og derirke under den til himlen ophøjere og Frelser Jesus Kristus. De er denne enhed til trods for den

forskæl, der findes i de enkelte rers funktion. Det vigtigste i dette sskab er, at det kun er muligt em Kristus. Han dirigerer og berner det hele. Det er ham, der er legemet sammen og opfylder Det er ham, der sætter de enkelte i bevægelse og anviser de forige opgaver. På denne måde vok-Kristi legeme eller kirken, idet er tjenstvillige og virksomme i ighed. De gør deres indsats, »indnandsmodenhed og det mål af st er nået, da vi kan rumme Kristi « (Ef. 4, 13).

uli lære om dette forhold var *de e kristnes store trost* under deres kelige kår. Oldkirken beherskedes en opløftende idé: vi er Herrens ne og lever og virker som Herrens ne. Derfor dvælede også Augustigang på gang i sine mange bøger denne sandhed og blev derved den ide teolog med hensyn til dette t i den kristne lære. Af ham over-Thomas af Aquin i det 13. århun- den store tanke og uddybede Det var også ham, der for en nøjhedens skyld kaldte kirken *Kristi stiske* legeme. Det samme gjorde efterfølgende teologer, indtil det århundrede bragte en forskydederved, at andre billedlige udtryk rakens væsen trådte i forgrunden teologerne, i det mindste nord for rne. Anledningen dertil var de ig voldsomme angreb på kirkens ste hyrde og dens hierarkiske kær-

er biskopperne på kirkemødet i nt (1545—1563) var kirken »Krislskede brud«, vundet ved Forløse- eget blod, oplært af Jesus og tlene og vejledet til at sandhed Helligånden, så den blev »sandns søjle og grundvold« og alle rdes fælles moder på jorden. I den rrske katekismus for hele kirkens iter, som udkom i 1566, bruges kirken disse billedlige betegnel-

ser: »Guds hus« og »Kristi fårefold«, hvortil han selv er døren; »Kristi brud« og »Kristi legeme«.

Her bør man nu lægge mærke til en ejendommelighed. Da kirken er et af vor tros mysterier, er det meget vanskeligt at give *en definition* af den, således at den tilfredsstiller alle. På kirkemødet i Vatikanet 1870 enedes biskopperne om følgende beskrivelse: »For at sikre forløsningens heldbringende værks varighed og uforgængelighed har vore sjæles evige hyrde og biskop besluttet at bygge den hellige kirke, i hvilken alle troende som i den levende Guds hus skulle være knyttet til hinanden ved den ene tros og kærligheds bånd.« Her er sagt en hel del om kirken med rene ord, men andet er underforstået og bør suppleres. Det samme er tilfældet, når man analyserer de billedlige vendinger, som den hellige skrift benytter, når den taler om Kristi rige på jorden. Hvert billede illustrerer en eller også flere sider af kirkens væsen, men er ikke udtømmende. Tager man alle disse billeder under et, så udfylder de hinanden, og man får det fulde begreb.

Om den væsensbestemmelse, som nyder størst yndest i vore dage, nemlig at kirken er *Kristi mystiske legeme*, er der at sige, at den er den mest formålstjenlige af alle, men at den alligevel må støttes og sikres af andre billeder for ikke at blive misforstået. Dette er nemlig sket på en højst uheldig måde. Der var i vor tid nogle, der i henhold til Pauli ord om kirken som Kristi mystiske legeme ville udviske grænserne mellem Kristus og de kristne; de påstod, at de døbtne mistede deres personlige selvstændighed, når de ved dåben bliver indlemmet i Kristi legeme; og de var i fare for at hjemfalde til en magelighed og passivitet, der fritager mennesket for alt eget ansvar, fordi — sagde de — det er legemets hoved, Kristus, der er ansvarlig for, hvad der sker i legemet. Mod den slags vildfarelser og afsporinger rejste Pius XII sig og udsendte i 1943 sin rundskrivelse om »Kristi mystiske legeme«, hvori han udførligt klarlagde den rette forståelse af Pauli ord. I 1944 er denne vægtige encyklika udkommet på dansk i Pauluskredsen, oversat af pastor H. Messerschmidt. Den er et eksempel på den klarhed og åndelige overlegenhed, som vi altid har beundret hos vor afdøde øverste hyrde Pius XII. Den er noget af det bedste, man kan læse om vor hellige kirke.

Hvad der står på de 65 sider i den danske udgave, kan i *korte træk sammenfattes således*: sammenligningen af kirken med et legeme skal tydeliggøre, at Kristus og kirken danner en synlig enhed, der kun forekommer en eneste gang. Legemets organer er klart bestemt og har forskellig funktion. Alt

viser hen og søger hen til Kristus, fordi han er kirkens stifter, hoved, opretholder og frelser. Som hoved styrer og påvirker han alle. Siden han opfylder alle med sin kraft, bliver kirken sat i stand til at medvirke ved menneskenes frelse og står som et afbillede af Kristus. Som opretholder af sit legeme benytter Herren sig på den ene side af Helligånden, der af ham er gjort til kirkens sjæl, på den anden side af de synlige lemmer i legemet, der er udstyret med hans særlige fuldmagter, nemlig biskopper og præster under pavens, hans stedfortræders, ledelse. Roms biskop er jo rigsforstander i kongens fravær.

Kirken kaldes et *mystisk* legeme for at skelne det fra det naturlige legeme, som Guds Søn har antaget i den saligste jomfru Marias skød, og fra en ren og skær menneskelig sammenlutning eller organisation, som jo også kan kaldes et legeme. Det mystiske legeme har noget af begge dele, men rager højt op over dem og har ikke noget sidestykke.

Dette troens mysterium, at de, som hører Kristus til, er grene på den vinstok, som er Kristus selv, og lemmer på hans mystiske legeme, har vidtrækkende og dybtgående konsekvenser for de kristnes praktiske livsførelse. Frem for alt er denne sandhed egnet til at tænde kærlighedens ild i os. Når Kristus i sin ufattelige kærlighed til os har villet tage os ind til sig på den måde, kan vi ikke gengælde på anden vis end ved *en tilsvarende kærlighed til ham* fra vor side. Ikke mindre vækker tanken på denne kendsgerning i vore hjerter *en urokkelig tillid til Kristus*. Skriften siger jo: Er vi lemmer på hans legeme, så har han omsorg for sit eget kød (Ef. 5, 29—30).

Vi bliver også nødt til at have *det rette syn* på os selv og vore medmennesker. Den højeste grad af menneskelig værdighed er opnået derved, at vi er Kristi lemmer. Ud fra dette forstås man også bedre, hvorfor vi skal ære og elske vor næste som os selv. Og endelig er denne vor udmærkelse også en opfordring til at tænke på *vor egen fuldkommengørelse* i overensstemmelse med Jesu ord: »Vær fuldkomne, som jeres Fader i himlen er fuldkommen.« For jo fuldkommene den enkelte er, desto fuldkommene bliver hele Kristi legeme, og derved bliver dette Gud så meget desto kærere og forherligere ham så meget desto mere. Desuden viser erfaringen, at det menneskelige hjerte føler sig tilskyndet til af kærlighed til Jesus, legemets hoved, at ønske og medvirke til, at også *andre måtte få den lykke* at være lemmer på det mystiske legeme, hvis de endnu ikke er det, og at de måtte blive det igen, hvis de ved svær synd er blevet visne grene på vinstokken.

Således giver det ene ord: »Kristi mystiske legeme« meget at tænke på, meget at glæde sig over og stærke impulser til at øse af denne kilde til sandhed og nåde. Intet under derfor, at Pius XII i sin rundskrivelse bruger ca. 25 sider til at klarlægge den praktiske side af sagen og at opmuntre til at række hånden ud og gribe Guds rige gave.

F. K.

Sede vacante

Umiddelbart efter Pave Pius XII's død advarede Vatikanerbladet »Osservatore Romano« indtrængende mod »at betragte kardinalkollegiet som en slags vælgerforsamling« og henstillede samtidigt til dagspressen om at vise mådelighed med gisningerne og rygtene i forbindelse med det forestående konklave. Og det var så sandeligt ikke med urette, at bladet fremsatte denne henstilling. En hærskare af journalister fra alle verdenshjørner havde ved Pave Pius XII's død som en bisværn slået sig ned i den evige stad, og under hele »sede vacante« snusede de rundt og delikaterede sig med al den snak, der hvirvledes op i alle kroge ved denne lejlighed. Rent ud sagt er det ganske utroligt, hvad man i den periode er blevet præsteret for af slet og ret godtkøbsvrøvl og tantesnak (hvis længde — og dermed indhold — har været så tydeligt præget af liniebetalingen!).

Et pavevalg har til alle tider været omgærdet med den allerstørste interesse, og — det skal jo indrømmes — der har faktisk været tider i verdenshistorien, hvor et sådant valg var af største betydning, rent politisk. Idag — hvor pavestaten er et lille område på 44 kvadratkilometer — er der imidlertid næppe nogen, der behøver at frygte en kommende paves aggressive hensigter. Rygter og intriger i forbindelse med et pavevalg, som ganske uvilkårligt opstår, og som dagspressen villigt har disket op med, kan formentlig ej heller undgås, og smarte menneskers udnyttelse af denne for kirkens ve og vel så afgørende sag har det ej heller skortet på — tænk blot på afdøde Pius XII's livlæges taktløse slåen mønt af sin patients bortgang. Næppe havde den Hellige Fader lukket sine øjne, førend lavenin satte i skred: hvem skal være hans efterfølger, bliver det en italiener, en »politisk« eller en »religiøs« pave o.s.v. Det skal indrømmes, at det også må være svært hver dag i denne periode at skulle endevende samme emne og stadig få noget nyt ud af det — når man de facto ikke har andet at bygge på end hvad »en gammel monsignore«, som den pågældende journalist tilfældigt er løbet på, ved at fortælle, uden at han har den allerringeste forudsætning for at kunne »fortælle« noget.

Også den gode, hæderkronede Malachias har måttet holde for, som sædvanlig ved pavevalg. Malachias var en irsk munk, der levede i tiden mellem 1094 og 1148 og som hævdede at have fremsat en hel række paveprofetier. Man ved egentlig intet autentisk om disse profetier — faktisk lige så lidt som de moderne journalister inden valget ved om, hvem der bliver Pius XII's efterfølger!

Sådan har det imidlertid været i over tusind år, det har gentaget sig hver gang, der forestod et pavevalg. I sin tid sprængte ilbudene af sted til den tyske kejsers sæde, senere til Ma-

drid, Paris og Venezia. I dag ligger nyhedsformidlingen så at sige i luften og æterens bølger ompænder kloden. Alverden standser op et øjeblik i hektisk nysgerrighed — som om man havde brændende interesse for den person, der er den katolske kirkes overhovede, for — så snart han er valgt — ikke at agte mere på ham før end han er død og da at prise ham som en af humanitetens ældste repræsentanter ...

Men hvad gør de troende kristne i slige dage? De *beder*, beder til Gud, beder den ældgamle høn, som kirken under alle tidligere pavevalgs storme har bedt: »... at du, o Herre, i din umådelige godhed vil forunde den hellige romerske kirke en pave, der må behage dig ved faderlig iver for vort vel og styre dit folk på helbringende vis — «

Og derfor må vor stilling til alle gisningerne være den: Det er ikke det, at den »rette« pave må blive valgt, *men den, der bliver valgt, han er den rette pave!* Thi vor Herres eget ord,

NOTER

Bønnens Apostolat

Hovedformålet for Bønnens Apostolat i november måned er: *Lægfølket uddannelse til apostolat. Kampen mod ødelæggelsen af tro og moral i Latinamerika.*

Europa-Møde

På initiativ af »Academicum Catholicum« finder der 6. november kl. 20 et offentligt møde sted i Nationalmuseets foredragssal: *Europas enhed, som idé og politisk virkelighed.* — V henviser til meddelelse side 526.

som kirken beder i de dage, hvor valget står på, lyder: Jeg vil udvælge mig en trofast præst; han skal handle efter mit hjerte og mit sind, og ham vil jeg bygge et varigt hus, så han altid kan færdes for min salvedes åsyn.

23. søndag efter pinse

2. november 1951

TALITA KUM

Kristus er kommet for at bringe forløsning, for at give os livet, »liv i overflod« — det evige liv.

Det er tyngde punktet i Kristi lære og virke, det er kernen i evangeliernes beretninger — det er det gode budskabs dybeste indhold.

Hver søndag hører vi herom i dagens tekst, og i dag — hvor vi er vidne til en helbredelse og en opvækelse — ser vi det atter i klar belysning:

En kvinde har i 12 år været uehelbredelig syg. Hun er opgivet af lægerne, som hun har betalt klækkelige honorarer. Er der håb mere? Jo, endnu er der en reel chance: Hun har hørt om Jesus, den store læge. Og her og nu står Han lyslevende foran hende. Han er ganske vist blevet tilkaldt af en anden: en fortvivlet fader, der har mistet sin lille pige. Han er nu på vej til den døde. »Kan han opvække døde, kan han også klare min sygdom?« Det er sund kvindeløgtik, båret af en god portion barnlig tro. »Men hvordan konsultere ham? Jeg kan vanskeligt komme til. Bare folk ikke var så nysgerrige!« — Men nu ved hun det. Kvindeligt intuition: »Bare jeg får rørt ved hans tøj, så kommer jeg mig!« Og hun rører ved hans klædebon og bliver rask.

Vi har den samme chance. Også vi har Herren her og nu: i evangeliet, i mysteriet. Her er liturgi's sjæl og inderste væsen. Sådan går Han i dag — synlig i mysteriet ved kirkens hellige symboler — gennem vor tilværelse.

Vi er syge mennesker. Vi har betalt høje honorarer til alle mulige »læger« og toppriser for al slags »medicin«. Videnskab, kunst, teknik, underholdning kan ikke løse livets problemer. Vi har prøvet at skabe en kultur uden kultus, uden sund og sand gudsdyrkelse. Vi dyrkede mennesket og greb efter menneskets frembringelser. Vi tilbad mennesket, tilbad teknikken og forblev syge i vor inderste sjæl.

Men den store læge går også gennem vor tid. Velsignet den, der møder Ham, standser op og rører ved Hans klædebon. Vi må prise os lykkelige, at vi har »fået fat i den rigtige ende«, at en sand kultus giver os sand kultur — sjælens pleje. Men dette er ikke nogen privatformue, det er en Guds gave og derfor en opgave. Vi må »gå til vejs ende« — vi må gøre noget for andre: følge messens opfordring: »Ite, missa est! I er sendt ud i en mission for andres sjæle!

Og hvad gør vi for de mange andre, der — borte fra Herren — ligger i dødens søvn? Vi vil ikke nøjes med at beklage dem og deres skæbne. Vi vil ikke uvirksomme klage over tidens gudløshed og den store masses fortabelse. Grædekonerens job er uproductivt. Næh, vi må bringe Kristus med os ind i vort daglige liv, føre Ham sammen med de andre, hvis sjæle ligger i en dødlignende søvn. Vi vil bede Ham, den store læge, lægge sin helsebringende hånd på dem, så de vågner til live igen. Vi vil bede ham om at beånde denne gestus med livets ord: *Thalita kumi! Lille pige, stå op!*«

Lad de andre så trække på skulderen, eller måske grine af os, håne os. Vi går igennem alle forskelles og fordømmes jærntæppe. Vi har Kristus med os, Herren, den store læge, forløseren! Vi har Hans klædebon, vi har Hans hånd!

Sjælen i vort folk og hos mange andre på denne underlige, roterende klode ligger i dødens søvn. Herre, sig atter det gripende, livgivende ord: *Talita kum. Amen.*

L. Brunnicardi, CSsR.

Den ny Katekismus

Bind I: Om Gud og vor frelse

Vi har tidligere udførligt omtalt den nye tyske »enhedskatekismus«, der i å mange henseender er en pædagogisk nyskabelse. Vor biskop bestemte traks ved denne tyske katekismus' fremkomst, at den nye katekismus også vil stød og savnede, skulle være en versættelse af dette virkelige skelsættende værk. Det var forberedt med hyre grundighed og imødekom alle ønsker, der i de sidste tiår er fremkommet fra religionspædagogisk side. Det var ikke umagen værd for os at forsøge på at udforme en egen katekismus »på grundlag af« det tyske forbillede. Dertil var dette for velkommeret.

Opgaven blev da alene at få en virkelig god oversættelse, så katekismen ikke blot fremtrådte på godt dansk, men tillige på et for børn naturligt og ilgængeligt dansk. Jo, samtidigt var et også af betydning, at bogen som og betragtet opfyldte alle rimelige krav af typografisk og æstetisk art. Her var der en vanskelighed. Den tyske katekismus er gennemillustreret af professor Albert Burkart. Disse tegninger har nøje sammenhæng med teksten, men de er for en dels vedkommende ikke efter dansk smag og slet ikke efter danske børns. Iøvrigt har disse tegninger heller ikke i Tyskland akt samme udelte tilfredshed som katekismens tekst. Den løsning, man har fundet på dette problem er sikkert den bedste mulige. Af de 52 tegninger, om den tyske original indeholder i sit første afsnit, det der nu foreligger på dansk, har man benyttet de 35, der gned sig bedst for os. At de samtidig, or at passe til vor katekismus' format, også er sat ned i størrelse, har været en fordel. Som de nu fremtræder, er der kun enkelte, man nok ville have undværet, men til gengæld er der andre, som man må indrømme på udnærket og tankevækkende måde gør toffet levende.

Lægger man den tyske og danske og ved siden af hinanden, må man ganske ubetinget give den danske udgave prisen for den bedste typografiske tilrettelægning. Opgaven var vanskelig. De mange pædagogiske finesser i opbygningen af hvert eneste kapitel nødvendiggør et meget varieret atsbillede. Hos tyskerne er det sket ved både vekslende skriftstørrelse samt brugen af både kursivering, spærning og fede typer og tilmed gotiske verskrifter til den latinske tekst. Det ganske sidebillede er langt roligere og ilmed langt klarere. Den eneste kritik, er kunne rettes gælder de versalier, vormed de egentlige katekismusopørgsmål fremhæver spørgordet, om om dette var af afgørende betydning, f. eks. »HVAD lærer Jesu opstaaelse os?« Et enkelt spørgsmål (bogens første) klarer sig uden versalier og virker nok bedst således. Men det er en ren bagatel i forhold til det overordentlig smukke resultat af den som agt vanskelige opgave.

Of for at komme til hovedsagen —

vi kan lykønske os selv og vore børn til den overordentlig vellykkede oversættelse, jævn og dog ophøjet, barnligt forståelig uden at virke ufyldestgørende. De få steder, hvor noget støder ved læsningen, er det vor nye retskrivnings fejl. Det virker også løjerligt at se f. eks. udtrykket »Jesu hjerte fest«, men sådan skal man jo skrive i en skolebog, hvad enten man kan lide det eller ej. Iøvrigt har det her i første bind trods nøje sammenligning med den tyske katekismus ikke været muligt at finde steder, hvor oversættelsen virker udansk.

Enkelt steder i bogen er tyske ord-

sprog eller andre citater erstattet med danske, således at man f. eks. i kapitel 6 får Niels Steensens berømte ord til belysning af de veje, hvorved Gud giver sig til kende. Vor salmebog er også flittigt benyttet, så der vil opstå en nær vekselvirkning mellem katekismus og salmebog.

Alle læsere af dette første bind vil glæde sig til at se de to afsluttende bind, der loves udsendt i de nærmeste måneder.

Ved afslutningen af udgivelsen vil vi her i bladet komme ind på denne uhyre værdifulde bogs mange anvendelsesmuligheder.

De arme sjæles »Fader Vor«

Et af de mest gribende steder i Dantes »Guddommelige Komedie« er uden tvivl Skærsildens XI' sang, hvor de arme sjæle løfter deres hænder op mod Gud og beder Fader Vor. Her beder de sjæle, for hvem jordelivet nu er sluttet, en sidste bøn for de af deres brødre og søstre, der er blevet tilbage på jorden:

Den sidste bøn, o Herre kær, vi bede for os selv, thi det behøves ikke, men for de andre, vi forlod dernede.

Natten er oprundet for dem, den nat, i hvilken ingen kan virke mere, i hvilken de ikke er i stand til at gøre mere for at erhverve sig frelsen, men blot må lide. Selv deres bønner formår intet, dersom de ville bede for sig selv, og dog driver kærligheden dem til at bede for os til Gud. De bånd, der knytter dem og os sammen, har end ikke døden kunnet bryde — de forbliver vore brødre selv i skærsildens stille rige. De er Guds børn, lemmer på vor Herres hemmelighedsfulde legeme. Vor Herre har ikke glemt dem — deres navne ligger i hans hånd. Dagligt folder præsten efter forvandlingen sine hænder og beder for dem: »Hukom, o Herre, dine tjenere og tjenerinder, som er gået forud for os med troens tegn og nu sover i fredens søvn.« Og igen og igen lyder det bedende råb: »Herre, giv dem den evige hvile og lad det evige lys lyse for dem.«

På Allesjælesdag mindes vi alle dem, der »er gået forud for os med troens tegn«, med ganske særlig kærlighed, og vi ved, at vore bønner på denne dag har en ganske særlig magt til at åbne Himlen for dem.

Lad os derfor sammen med de arme sjæle indtrængende bede vort Fader Vor:

Fader Vor! Agt på klagen fra de sjæle, der endnu dvæler i renselsesstedet! »Ak, fra vore dages midte har vi måttet gå ind i dødsriget, og resten af vore dage savner vi. Ej fik vi lov at skue Herren i de levendes land og ej heller fremdeles menneskene, men kun det stille riges behoere« (Esajas). Herre, selv om du straffer os, da er du alligevel vor Fader.

Du, som er i Himlen! Se blot, med hvilken navnløs længsel de arme sjæle higer efter det rige, hvori din kærlig-

hed bor og bier derpå. Hør dem kalde: Herre, hvornår må jeg komme og stedes for dit åsyn?

Helliget vord dit navn! Fra fængslets dyb råber den lidende sjæl til dig: Udfri min sjæl af dens fængsel, at jeg kan prise dit navn. (141. salme). Med dem forener vi vor røst. Herre, åbn for dem din nådes dør og optag dem i dine lykkelige himmelborgerskarer, dem, der bærer dit navn på deres pande.

Til os komme dit rige! Send os, Herre, Sankt Mikael, dit riges bannerfører, for at han kan »ledsage os ind i det evige lys.«

Din vilje ske i himlen så og på jorden! Fader, på selvsamme måde som din søn i Gethsemanes mørke lydigt fulgte din vilje og tog lidelsens kalk fra dine hænder, bærer også de arme sjæle deres lidelser i hellig hengivenhed og erkender den hånd, der slår dem, som værende din. Luk dem ind i dit rige, så at de sammen med dine engle og helgener kan prise dig med evig lovsang.

Giv os idag vort daglige brød! Giv agt, o Herre, på de røster, der hungrer efter livets brød. »Som trælles øjne følger deres herres hånd, som en trælkvindes øjne følger hendes frues hånd, så følger vore øjne Herren, vor Gud, til han er os nådig« (122. salme). Før dem, Herre, til lammets gæstebud og lad dem fornemme sandheden af disse ord: »De ydmyge skal spise og mættes; hvo Herren søger, skal prise ham og deres hjerte leve for stedse« (21. salme).

Forlad os vor skyld, som vi og forlader vore skyldnere! Se nådigt, Herre, til de sjæle, der for deres skyld må bøde i lutringsstedet, hvorfra de ikke slipper bort, førend den sidste hvid er betalt. Tænk på din Søns rigdommes fortjenester, han, der på korsets træ har givet løspenge for så mange.

Of led os ikke i fristelse! Arvefjendens list blev deres fald — bevar os nådig for fristelser.

Men frels os fra det onde. Amen. Endnu engang beder vi, Herre, med de bodgørende sjæles kor: gør ende på pinslerne. Lad dem vende hjem til dig, alle dem, der higer efter dit hus' sale. Giv os hernede i nåde en salig død.

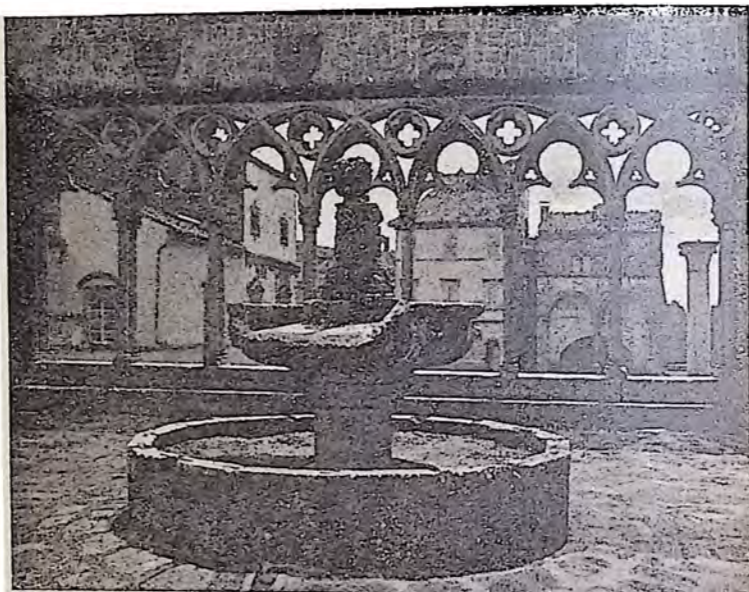
Pave- og Konklavebyen

VITERBO

Viterbo er idag en by på omkring 45.000 indbyggere. Den ligger mellem de to bjergstrøg Monti Volsini mod nord og Monti Cimini mod syd og dermed samtidig midt mellem Lago di Bolsena og Lago di Vico. Viterbo hører ind under Latium og er denne provins' vigtigste kultursted næst efter Rom. Under den anden verdenskrig blev byen slemt medtaget, og mange betonbygninger præger idag flere af byens kvarterer. Disse moderne bygninger tager sig ejendommeligt ud side om side med resterne af den endnu bevarede, mæglige ringmur, der omgav byen i tiden mellem 11. og 13. århundrede. Endnu ses også ruinerne af den mægtige byfæstning, som kardinal Albornoz havde ladet rejse.

Adskillige steder i Mellem-Italien støder man stadig på fæstningsagtige bygninger, som han — i sin egenskab af pavelig generalissimus — havde ladet opføre. Det havde været hans opgave at forberede Pavernes tilbagevenden fra Avignon og derfor sikrede han de områder, som han havde vundet tilbage til Pavemagten, med imponerende fæstningsværker.

Allerede på daværende tidspunkt var Viterbo en ældgammel by. En del af de fund, som senere tider har gjort på domkirkehøjen, beviser, at den har været en etruskisk stad. Den romerske forgænger for det senere Viterbo lå ved den berømte Via Cassia, der var en af de vigtigste hærveje, der udgik fra Rom. Sin største betydning opnåede byen imidlertid først i løbet af middelalderen og da hovedsageligt takket være de anseelige privilegier, som den fik tildelt af ingen mindre

▲ »Palazzo Papale«.

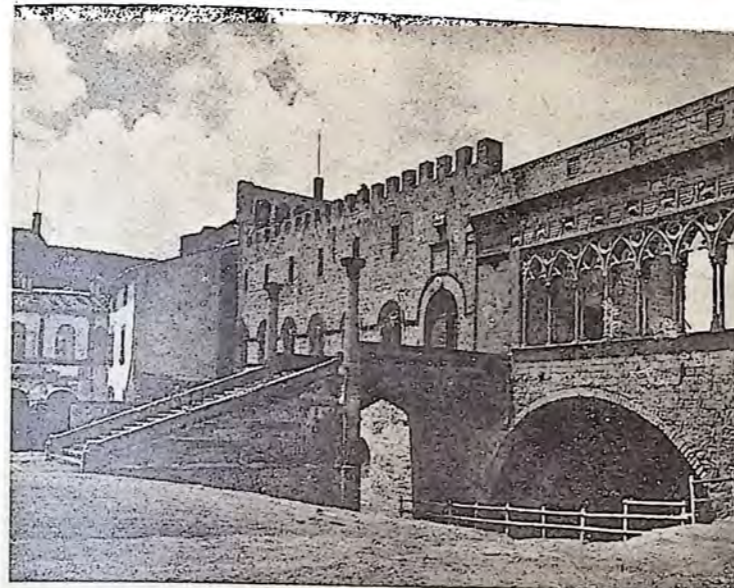
En af de mange brønde — på Piazza della Morte.

← Fra den vidunderlige terrasse foran Priorpaladset har man den skønneste udsigt over byen.

end de hohenstaufiske kejsere. Henimod slutningen af 11. årh. svang den sig op til at blive en fristad, i slutningen af 12. århundrede blev den — omend noget sent — bispestad; senere blev den sæde for en ærkebiskop, hvilket den stadig er.

Imidlertid nåede Viterbo sin højeste glansperiode i 13. århundrede, da den husede pavehoffet; den var da til en vis grad en slags forløber for Avignon, dog med den forskel, at opholdet i Viterbo — takket være Roms nærhed — ikke føltes som noget egentligt exil. Det er dog imidlertid hævet over enhver tvivl, at kuriens forlæggelse til Viterbo — og senere hen til Provence — i første række skyldtes usikkerhed i forbindelse med den pavefjendtlige adels terrorisering af Rom.

Fra denne den vidunderlige periode i byens historie — mere betegnet årene mellem 1257 og 1268 — stammer et af dens prægtigste bygningsværker, nemlig pavens loggia, hvortil senere føjedes den så smukke elegante loggia. I en af de smukkeste sale i dette palads, »Salone del Conclave«, fandt det navnkundige kongste konklave sted, som resulterede i valget af Gregor X i 1271 — en sedesvakans på to år og ti måneder! Dette pavevalg fik imidlertid den afgørende betydning for eftertiden, idet den daværende bypræfekt Raniero Gatti — efter kardinalerne ikke kunne enes om ham passende papabile — lukkede konklavet den udvej, at lukke konklavet inde i den sal, hvor det skulle finde sted, »cum clave«.

▲ Pavepaladset og den såkaldte »Paveloggia«. Portalen og vinduerne til venstre hører til den berømte konklavesal.

med en nøgle, og heraf opstod så begrebet *conclave*. Ydermere lod Gatti derpå taget fjerne af bygningen og tilførte ad denne vej de indespærrede kardinaler den fornødne forplejning til livets opretholdelse. Men Pave Gregor V, der fremgik af denne »klausur«, gjorde foretælsen til lov, en lov, der altså med forskellige forandringer gælder den dag i dag.

Et decideret middelalderkvarter finder man den dag i dag i Viterbo i Quartiere S: Pellegrino, hvor de mauriske bygninger — deriblandt Palazzo Alessandrini — lykkeligt har overlevet 2. verdenskrig. Men mest berømt er Viterbo velsagtens på grund af sine mange vidunderlige brønde, af hvilke Fontana Grande og Fontana dei Leoni på Piazza Erbe er de skønneste. Byens centrum er i dag Piazza del Plebescito, i hvis vestlige ende det herlige Priorpalads ligger og hvorfra man har en vidunderlig udsigt over mod kirken Santissima Trinita.

▲ Piazza S. Pellegrino i det maleriske middelalderkvarter af samme navn.

I korte træk —

PAVE JOHANNES XXIII

Angelo Giuseppe Roncalli er født i Sotto il Mondo (Lombardiet) 25. november 1881. Efter at have studeret i Bergamo kom han til Rom og blev præsteviet i 1904. Et årstid senere vendte han tilbage til Bergamo og virkede der indtil han i 1921 kaldtes som medarbejder til Propagandakongregationen i Rom. Han kom her ind i det pavelige diplomati og blev bispeviet i 1925. Henimod slutningen af anden verdenskrig udnævntes han til nuntius i Paris. En periode fungerede mgr. Roncalli som den Hellige Stols observatør ved UNESCO. Umiddelbart efter at han var blevet kaldet til kardinalkollegiet i 1953 udnævntes han til patriark i Venezia. I marts i år sendte afdøde Pave Pius XII kardinal Roncalli til Lourdes som pavelig legat ved hundredeårsfestlighederne for Gudsmoderbarbaringerne.

OFFERDAGEN

2. NOVEMBER

Vi har flere gange i de seneste uger henledt opmærksomheden på, at offerdagen i år er søndag d. 2. november. Vi har derimod kun med få ord peget på dagens betydning. Er der nogen, som er uvidende derom? Hvilken katolik er uvidende om, at over 100 præster udfører deres gerning blandt os — at gudstjenester holdes over 60 steder rundt om i vort land — at katolske skoler underviser i tusindvis af børn o.s.v. Og at alt dette ud over tro, ivær og kærlighed til Gud og kirke kræver et vist lille minimum af penge? Billigere end den danske katolske kirke administreres intet i vort land. Når det kniber det ene eller andet sted, hvad det ofte gør og må gøre, så er det til biskoppen henvendelse sker for at tilvejebringe det beskedne minimum. Men biskoppen kan kun hjælpe med det, vi danske katolikker sætter ham i stand til at hjælpe med. Mange husker det, når lejlighed byder sig. Men alle mindes vi om det på årets offerdag. Den dag tager hver af os sin gave med til dette store fællesmål. Resultatet af vore fælles anstrengelser den dag er afhængigt af, hvad vi økonomisk evner, men meget meget mere af vor offervilje, vor forståelse for fællesskabet — i sidste instans af vor kærlighed til kirken, der gerne skulle være større end vor glæde ved at opfylde egne private ønsker.

Nu har vi alligevel sagt det endnu en gang. Men var det nødvendigt? Havde De, kære læser, ikke husket dagen uden denne påmindelse? Har disse linier gjort deres gave en smule større? De ved jo nok, at den kan lægges i klingpungen eller afleveres direkte til præsten, med navn eller uden navn, ganske som De vil.

Offerdagen er den dag, vi viser vor forståelse af det katolske fællesskab. Kirken er os.

Sct. Ansgars Kirkes ny alter

I årene 1841—42 blev sct. Ansgars kirke bygget. Ikke så længe efter opstod der en brand, der delvis ødelagde arkitekt Hetsch's oprindelige alter. Dette stod helt op mod apsisvæggen, delvis fældet ind i væggen, og noget senere rykkede man altret et godt stykke ud fra væggen, hvad der i og for sig var en storartet idé, men man trak samtidigt trinene bort fra væggen, og hverken alter eller trin fik en bagbeklædning, således at det hele svævede med hul »ryg«. Under altret og under skamlerne, hvorpå lys og blomster stod, samlede derfor altid støv, og gulvet var heller ikke istandsat. Endnu senere blev det oprindelige tabernakelskab erstattet af et meget større, der gjorde hele tabernakelbygningen urimelig stor og forstyrrede den smukke apsisrunding. Hele altret var alt for stort til kirken. Tilmed var efterhånden en hel del af træværket revnet, og ornamenterne, der hovedsageligt var i stuk, begyndte at falde af. En nærmere undersøgelse viste, at en hel del af træværket, der var af billig sort, var angrebet af orm og tiden var derfor inde til at give kirken et værdigt alter.

Men benyttede en bestemt lejlighed til at oprette en alterfond, således at vor generation fuldendte det, som tidligere slægter havde skabt med beundringsværdig offervilje. Fonden blev så stor, at man kunne gå i gang uden at skele alt for meget til pengekassen. Gennem de senere år havde biskoppen og kirkens præster drøftet mulighederne; rummet var jo »givet«, og opgaven ikke let, eftersom alt er i neoklassicisme og tilmed malet med imiterede murfelter. — Gradvis blev det gamle alter revet ned, så man kunne gøre sine observationer, og det blev overdraget billedhugger Aksel Theilmann at løse den meget bundne opgave. Det stod klart, at alteret måtte være i Hetsch's stil: altså et enkelt alterbord med pilastre med udskæringer. Først blev en smukt muret, ny murkerne opført, der kunne bære det nye svære alterbord. Kernen blev rykket lidt tilbage, så der blev mere plads på selve alterforhøjningen. Dernæst blev de for korte trin forlænget, så de gik helt ind til apsisvæggen og der blev også lagt gulv bag alteret, så man kan gå helt rundt om det oppe på forhøjningen. Firmaet A. V. Günther opførte murværket, og firmaet Anders Svendsen lagde de nye trin.

Da murkernen var helt tør, beklædtes den med eg. På de fire hjørner påsattes pilastre og disse blev igen smykket med det eneste, der stammer fra Hetsch's tid: de meget fine udskæringer; firmaet fremstillede tilmed nogle kopier til at smykke de bageste pilastre, der normalt ikke ses, men princippet har hele tiden været, at alt skal kunne ses både forfra og bagfra og fra alle sider være lige smukt. Men ville med andre ord undgå en attrap. Midt i det store egetræsfelt sattes et

udskåret Kristusmonogram, der letter feltet, og såvel dette som udskæringerne belagdes med ægte guld.

En svær plade af ølandskalksten blev leveret og pålagt af den ankerske marmorforretning. Den er både længere og tykkere end den oprindelige alterplade, som nu ligger fast i cementaltret i sct. Knud Lavards kirke i Lyngby, men den er kortere end det gamle, alt for lange alter, der havde været øget med marmorale træ. Pladen ser grå ud forfra, men ovenfra

modelerede alterdørene (tofløjet) i spireret af kirkens ornament, og hjulpet af billedhugger Holm Olsen støbte han felterne i bronze og påsat dem.

Kun tabernaklets forside er ornamenteret, idet det altid skal omgives af et forhæng i liturgisk farve. Både udvendig og indvendig havde smed påsat kroge til at bære silkestoffet. E delig påtog firmaet Roel Jensen sig forgyldte tabernaklet med ægte blå guld, medens tabernaklets indre st. zinoberrødt. Det var en omstændelig proces, hvor overlærer ved det tekniske selskabs skole, Ejnar Madsen, var villigt bistod.

På større festdage bliver alterets forside mellem pilastrene dækket

▲ Alteret med midlertidigt kors, midlertidige stager og ikke hele tilpassede duge.

➤ Det forkyldte tabernakel, et af konsekrationkorsene og den lukkede grav.

ses tydeligt ligesom et let, rødtligt »slør« af stor varme og skønhed. Pladens tykkelse tillod også udhugning af en ordentlig dyb »grav« til relikvierne og af tydelige og store konsekrationkors. Relikvierne af sct. Ansgar, Johannes den Døber, Maria Magdalene og sankt Perpetua blev indesluttet i en solid blykapsel af firmaet Brødre Meyer og dette firma fremstillede også et svært blyrør, hvori et dokument blev nedlagt, som fortæller om altrets tilblivelse, og som nedlagdes i murstenskærnen. Endelig gav billedhugger Theilmann tegningen til det nye tabernakel, der skulle være rummeligt, men ikke større end højest nødvendigt. Firmaet Johansen fremstillede skabet, der er dirk- og brandfrit, medens billedhugger Theilmann selv

gyldent forhæng, på bodsdage bli- den dækket af dybviolet silkefløj ved sjælemesser af guldindvirket, t damask. Disse forhæng såvelsom jernakelforhængene er fremstillet af mægt Knud Hansen, der også har get for gulddagrammanerne og de ecielle Kristus-monogrammer i dtråd. Alle håndværkere og kunst- re har sat en ære i at yde deres lste og har ofret megen tid og om- hver på sit felt, så det kan siges, set. Ansgars kirke nu har fået et ukt og værdigt højalter. Foreløbig man nøjes med det midlertidige, ad kors og stager angår. Dels skal n finde det rigtige, dels skal der lnu findes midler til dette formål. It fald vil korset blive anbragt bag jernaklet, så der mellem dette og rset bliver plads til pontifikalmes- is syvende lys.

Kjeld Geertz-Hansen.

mkirkens apsis. Malerierne i apsis er nstillet i 1860'erne og forestiller øverst d Fader og Helligåndsduen samt Kristus givet af apostelskaren. Nedenunder — i lterfeltet — Guds Moder, og til højre venstre for hende nordiske helgener.

Ugebladet er den katolske kir- ges henvendelse til hele Dan- marks befolkning!

Hjælp med til at det bliver læst af så mange som muligt og at kirkens stemme dermed bliver hørt.

Ugebladet bringer Dem hver uge gennem sin katolske nyheds- reportage — i tekst og billeder — i forbindelse med den store katolske verden, orienterer Dem om begivenheder og strømninger af religiøs og kirkelig karakter og bringer iøvrigt alsidig under- holdning og artikler om katolske emner — altsammen noget, De ikke finder i Deres daglige avis.

Det er bladet, der er skrevet af katolske fagjournalister og i katolsk ånd — og for Dem!

Katolsk + Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ugebladets novelle

Gudsmoder af Montefiore

Det er ikke nogen legende, der her skal fortælles. Den, der har oplevet og fortalt historien, han ligger nu under mulde på den gamle kirkegård i Serbadone, og hans grav er svær at finde, eftersom han var meget gammel, da han døde, og ikke efterlod sig nogen slægtninge, som kunne sætte en sten på hans sidste hvilested eller plante en rose.

Sognepræsten i Serbadone er den eneste, der ved, hvor Cristoforo Tasini blev sænket i jorden — og han var ikke så lidt forbavset over, at der kom nogen og spurgte efter graven.

»Har De kendt Cristoforo?»

»Nej, men det kunne interesse os at vide, om den historie, som vi har fået fortalt i Montefiore Conca, har noget på sig eller ej. Sognepræsten, en ung solbrændt mand af bondeæt, jog gederne, der gik og gnaskede på gravene, bort.

»Det er umuligt at holde disse kreaturer væk herfra. Får ville være langt bedre, men her i Serbadone vil alle have geder. Se engang på dem, er de ikke grimme at se på?»

Gederne hørte virkelig ikke til blandt de kønneste. De trængte til at strigles; faktisk så de ud som om de var vilde.

»Her er Cristoforo's grav. Vi ville sætte en sten på graven for et par år siden, men det stødte på så megen modstand og så er det ikke blevet til mere.«

Der var ikke meget at se. Ukrudtet voksede højt. Præsten så på sit ur og sagde derpå: »De må undskylde mig — men jeg skal lige døbe et barn og der kommer de allerede.«

Og medens don Francesco døbte den lille skrigende italienske verdensborger, gik vi i solskinet opad mod det lille kapel Madonna i Montefiore. Og her er så beretningen om den lille be- givenhed, som Cristofore fortalte, med- dens han lå for døden i Serbadone.

Under opvæksten havde han været en lang tynd unge. Om vinteren gik han i skole og om sommeren hjalp han en murer i byen som håndlanger — hans forældre havde deres hyre med at skaffe mad til alle munde. Mureren i Montefiore kunne i og for sig godt lide den opvakte knøs, men arbejdet var hårdt for en sådan fyr. En morgenstund fik han besked om at be- give sig til kapellet Mater Divinae Gratiae, der lå lidt nedenfor Montefiore. »Vi skal hugge det stykke af muren ud med freskoen — sognepræsten vil have det ned i kirken i Montefiore.

(fortsættes s. 527)

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

November:

2. S. 23. Søndag e. Pinse (751—(grøn) 75); præf. (521).
3. M. ALLE SJÆLES DAG (1139—(sort) 123); de afdødes præf. (525). Sekvensen *Dies iræ* kan udelades i den anden og tredje Messe.
4. Ti. St. Karl Borromæus (1150); (hvid) 2. bøn: St. Vitalis og St. Agricola; alm. præf. (525). — Ihu-kommelsen af Alle Helgens oktav bortfalder.
5. O. † Feria (751—75); uden Gloria og Credo; alm. præf. (525).
6. T. † Feria (751—75); som Onsdag. (grøn)
8. F. † Gudsmoders Lørdagsmesse ([90]); 2. bøn: Fire kronede Martyrer (1152); præf. (522).
9. S. Laterankirkens Indvielse (hvid) (1153); Søndagsmessebog side 470.

Efter Pavevalget bedes Bønnen for Paven ([122]—129), dog ikke i Requiem-Messer.

Katolsk Vestre Kirkegård

Alle sjæles dag (i år 3. november): 3 stille sjælemesser, hvoraf den første begynder kl. 9. De, som ønsker at kommunikere under messen, bedes underrette præsten derom inden messen.

Samme dag kl. 16,00: Andagt for de afdøde med prædiken og bønprocession.

Academicum Catholicum

Søndag den 2. november kl. 9: AC-messe i Klosterkirken på Jagtvejen.
Tirsdag den 4. november kl. 19,45: Studiekredsen »Interpretation«.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutlet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prøiser, Set. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

OFFICIELT

Oratio imperata

Så snart den nye Pave er valgt, bedes BØNNEN FOR PAVEN som »imperata pro re gravi« indtil kroningsdagen incl., derefter som »simpliciter imperata« indtil 1. søndag i advent excl.

St. Ansgars kirke

Alle Helgen, 1. nov.: 7, 8 og 10 Stille messe. 20 Levitmesse med prædiken.
Alle Sjæle, 3. nov.: 7 og 8 Stille messe. 20 Levitrequiem.
Fredag 7. nov.: Kl. 14 udstilles det Højhellige til tilbedelse indtil messen kl. 19,30.

Jesu Hjerter kirke

1. november (lørdag): Allehelgens dag. Kl. 6, 7, 7,30 og 8,15 stille messer (som på hverdag). Ingen senere messe om formiddagen. Kl. 20,00 levitmesse med prædiken.
3. november: Alle sjæles dag. Kl. 5,30 til kl. 8,00 stille messer; kl. 8,15 højtidelig requiems-messe. Ingen senere messe.

Danmarks katolske Kvinders Forbund

Pastor Ib Andersen holder i vintermånederne en række foredrag om sakramenterne. Det første foredrag finder sted den 18. november kl. 20 i Stenosgade, de øvrige foredrag den 3. tirsdag i januar, februar og marts; om muligt reserver disse dage. Da der efter foredragene vil være kaffebord, bedes man tilmelde sig, hvis man ønsker at deltage i dette, pr. telf. Vester 1965 x, senest dagen før. Pris kr. 1,50. Det er ikke nødvendigt at være medlem af D.K.K.F. for at deltage, enhver vil være velkommen. *Styrelsen.*

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Sakramentssegnets bazar.

Den store lodseddel: 192, 1113, 159 306, 4161, 6167, 4386, 583, 1397, 152 1421, 1189, 6189, 6480, 4839, 7859, 129 1323, 4783, 781.

Amerik. lotteri: A 83, B 40, C 8 J 15, E 65, P 98, D 72, O 66, H 23, F 7 Uden bogst.: 28. Nyttegevinster. Rød 2134, 2384, 1565, 1686, 1436, 1286. Bl 1146, 1882, 1114.

De københavnske fællesandagter

Den første novemberprædiken i søndag har som titel: »I skal vende jer fra de tomme guder til den leve de Gud« (Apostl. Gern. 14, 15). Prædikanten er, som tidligere meddelt, pter Georges Vian. Andagterne afholdt i Jesu Hjertes kirke, og man begyder altid kl. 17. Salmebog bedes medbragt.

»Europa-møde« i Nationalmuseets foredragssal.

Torsdag den 6. november kl. 20 pt arrangerer »Academicum Catholicum« et offentligt møde i Nationalmuseets foredragssal: *Europas enhed som id og politisk virkelighed* med påfølgende diskussion. Indledere bliver chefredaktør, dr. med. et phil. Otto Roeggele: »Was geht die Einheit Europas die Kristen an?«, og fhv. minist Per Federspiel, M.F., medlem af Europarådet, der taler om Danmarks stilling til Europa-tanker. Billetter à 1 kr (også for medlemmer) fås ved indgangen eller hos sekretæren ved AC andre møder. Aftenen er arrangeret samarbejde med foreningen af 29. august.

Svendborg

L. Larsen & Søn

Malermeester

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

Støt annoncørerne

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

udsmoder af Montefiore

(sluttet fra side 453)

gnepræster har somme tider så ange mærkelige ideer.»

Cristoforo gjorde store øjne. »Det dergørende billede?»

»Ja, det skal gøre Montefiore bemt. Han venter, at folk skal strømme hertil og de syge skal blive hel- edt, ja, det gør han da.»

Cristoforo var begejstret. Han slæb- værktøj og stiger ned ad den stejle

til kapellet og traf de nødvendige

beredelser. Det lille kapel var rejst

er eneboeren Bonora's celle; han

de levet her i 14. århundrede og

gdes at have malet det smukke

mannabillede på den ru mur. Det fore-

llede en yndig, smilende Gudsmoder

ed barnet på sit skød. Nu var der

idletid sket følgende: for kort tid

len var den lamme Annunciata Rossi

evet helbredt, da hun bad foran bil-

let, og med lynets hast havde med-

lelsen om »den undergørende Ma-

nna i Montefiore« bredt sig ud over

le Romagna og markerne. Syge og

ttige trængtes i det lille kapel — og

var det, at don Domenico Rovelli

de besluttet at lade billedet bringe

d til kirken.

Det var endnu tidligt på morgenen

en frisk vind strøg ind fra havet —

mureren gik i gang med Madonna-

lledet. Cristoforo rakte ham mejslen,

en lagde mærke til, at der gik lige-

m en skælven over den stoute hånd-

værker. »Skal jeg hjælpe med noget?«
spurgte Cristoforo. Men murermest-
ren krøb langsomt ned ad stigen og
gned sine øjne. Han satte sig et øje-
blik på bænken foran kapellet og gav
sig derpå til at le. Så gik han atter op
ad stigen for at gå i lag med arbejdet.
Men da hans hånd berørte freskoen,
gav han et skrig fra sig. »Madonna,«
råbte han, »Madonna!« Og Cristoforo,
der jo kun var en stor dreng, var slet
ikke klar over, hvad der egentlig var
på færde. Han hjalp mureren ned ad
stigen, idet denne dækkede sig for øj-
nene, som om han var blevet ramt af
lynnet. »Har I fået noget i øjnene, mac-
stro Andrea?« Men denne svarede blot:
»Madonna — Madonna!«

Cristoforo så på ham og troede, at
han var blevet tosset. Men efter at
have sundet sig lidt, gik Andrea atter
op ad stigen og skulle lige til at løfte
mejslen til det første hug. Men i sam-
me nu tumlede han bagover og faldt
ned på alteret, hvor han blev liggende
som en død.

Cristoforo løb alt hvad remmer og
tøj kunne holde for at hente hjælp,
men i mellemtiden havde nogle af bøn-
derne, som høstede på skrænten ved
kappellet, samlet Andrea op, og han var
efterhånden kommet til sig selv igen.
Da Cristoforo kom tilbage med hjælp-
pen, fik Andrea hurtigt øje på sakri-
stansen, og han udrød: »Anselmo,
skynd dig ned til don Domenico og
sig, at han skal komme — Madonna
har noget at sige til ham.»

En kvinde gav sig til at skribe op
og mændene trængte ind på Andrea,
men han sagde blot: »Ja, det er godt,
men vent til don Domenico kommer.»

Og da don Domenico kom, sagde
Andrea langsomt og højtideligt: »Bo-
noras Madonna ønsker ikke, at vi
fjerner hende herfra. Her har den
fromme eneboer malet hende, her vil
hun blive. Tre gange har jeg prøvet på
at hugge muren omkring billedet løs,
og hver gang sortnede det for mine
øjne, don Domenico. Lad os ikke for-
styrre den hellige jomfru!«

»Stakkels mand,« sagde don Dome-
nico medlidende og skubbede ham lidt
til side. Men Andrea faldt på knæ og
gav sig til at syngte Te Deum, hvilket
ikke gjorde don Domenicos humør
bedre. Han blev rasende, tog værktø-
jet i hånden — nu skulle han nok
vise disse naive mennesker, hvor fjøl-
let det hele var. Men inden han fik
sat mejslen i muren, skele der noget
ganske ejendommeligt: han blev blind
på begge øjne — indtil han nåede ned
på jorden igen.

På denne måde blev eremiten Bono-
ras celle til valfartskirken i Montefiore.
Der var ikke mere nogen, der
dristede sig til at røre ved Gudsmoder-
billedet — hun havde alt for tydeligt
gjort alle forståeligt, at hun ikke øn-
skede billedet fjernet. Og den dag i
dag skuer hun heroppe fra ud over
bjerg og dal, medens mennesker af alle
slænder søger til hende.

Det var den historie, som Cristoforo
Tasini fra Serbadone vidste at fortæl-
le, og nu hviler han på den solbeskin-
nede kirkegård, medens landsbyens
hæslige geder græsser mellem gravene.

PAVEVALGET

Lørdag d. 25. oktober begyndte kon-
klavet. De indledende ceremonier be-
gyndte allerede om morgenen med en
messe, celeveret af kardinalkollegiets
dekan, kardinal Tisserant i Peterskir-
ken. Om eftermiddagen begav kardi-
nalerne og deres konklavister sig der-
på til edsafleggelsen i det Sixtinske
Kapel, og efter en gentaget anråbelse
af Helligånden, bød ceremonipræfek-
tens »extra omnes«, hvorved alle uved-
kommende opfordredes til at forlade
konklaveområdet. Kardinalerne for-
nyede derpå deres edsafleggelse om
strengt at overholde de ved paveval-
get fastsatte bestemmelser og derpå
begav kardinalerne sig til deres re-
spektive konklaveboliger. Foruden
kardinalerne er der omkring 200 an-
dre personer inde i konklaveområdet.
Disse konklavister havde allerede da-
gen i forvejen aflagt den foreskrevne
ed om at ville iagttage fuldstændig og
streng tavshed om alt, hvad der måtte
vedkomme pavevalget og konklavet.

Umiddelbart inden konklavets be-
gyndelse rantes kardinalkollegiet af
endnu et dødsfald, idet den 76-årige
amerikanske kardinal Mooney pludselig
afgik ved døden, medens han hvi-
lede sig mellem ceremonierne.

Den første valghandling fandt sted
søndag formiddag. Ved ni-tiden sam-
ledes kardinalerne i det Sixtinske Ka-
pel, hvor kardinal Tisserant læste en
stille messe, og herpå skred kardina-
lerne til den første afstemning — så-
vel søndagens som mandagens afstem-
ning forblev resultatløse; og de ven-
tende menneskeskatter — hvis antal
løb op i hundredetusinder — nede på
Peterspladsen, måtte hver gang gå
hjem med uforrettet sag. Skuffelsen
var begge dage så meget des større,
eftersom det i hvert tilfælde faktisk
så ud som om den røg, der steg op
fra det Sixtinske Kapel, var hvid og
folk allerede begyndte at juble. Men
røgen blev sortere og sortere og lod
ingen tvivl mulig. Såvel fjernsynet
som Radio Vaticana tog også fejl af
røgsignalerne og proklamerede, at val-
get var sket, men måtte umiddelbart
efter demterere sig selv. (KNA).

Kardinal Roncalli — Pave Johannes XXIII

Efter flere resultatløse afstemninger
faldt afgørelsen tirsdag eftermiddag
d. 28. oktober, hvor patriarken af Ve-
nezia, den 77-årige kardinal Angelo
Giuseppe Roncalli, blev valgt til Pave.
Den nyvalgte Pave har taget navnet
Johannes XXIII. (KNA).

Af tekniske grunde — foran-
lediget ved senere tryklægning
af bladet som følge af paveval-
get — har vi i denne uge kun
kunnet udsende et Ugeblad på
de sædvanlige 12 sider. Det for-
udsatte 16-siders blad udsendes i
den følgende uge.

e er meget velkommen til

ST. ANDREAS BAZAR

OS DOMINIKANERNE PÅ ORDRUPHØJ
NDAG D. 2. NOVEMBER KL. 8,30-19,30

lgsboder (bl. a. med håndarbejder)

ombolaer med over 1500 gevinster

verdens frimærker

ahs Ark

akketombola

staurat:ion

ropa-souvenirs

le-vinder-fiskedam

cces'en: Vind vin!

aren afholdes til fordel for restaurering af
Andreas Kirke i St. Josefsøstrenes skole,
»vokrogen 19 (ved foden af Ordruphøj). Trol-
bus 27 - stoppestedet ved Hyldegårdsvej.

Tag venner og familie med!

Biskop Endrey ikke afgået — men muligvis afsat

Vatikaner dementerer

I anledning af meddelelserne fra Budapest om at den særlige delegat for ærkebispedømmet Esztergom, titulærbiskop Mihály Endrey, skulle have anmodet om fritagelse fra sin post, udtaler man på ansvarligt hold i Vatikanet, at man der intet kender til en sådan demissionsbegæring. Da det er den Apostoliske Stol, der har udnævnt biskop Endrey til midlertidig forvalter af ærkebispesædet Esztergom i stedet for kardinal Mindszenty, eftersom denne er forhindret i at udøve sine funktioner, vil han jo også kun kunne rette sin demissionsbegæring til Vatikanet. Dette er imidlertid ikke tilfældet, og derfor synes det mere nærliggende, at det er den ungarske regerings departement for kirkelige anliggender, der har afsat biskop Endrey og forflyttet ham til et landsogn.

Der synes imidlertid ikke at være nogen sammenhæng mellem rygterne om biskop Endreys tilbagetræden og meddelelserne i forbindelse med kardinal Mindszenty's Romer-rejse. Efter hvad det katolske nyhedsagentur i Wien, »Kathpress«, erfarer, kan man ikke udelukke muligheden af, at det amerikanske gesandtskab i Budapest, hvor kardinalen stadig opholder sig, har inter文neret hos de ungarske myndigheder i den hensigt at muliggøre kardinalen at kunne deltage i konklavet, men det er som bekendt ikke lykkedes. (KNA).

Harme i Rom over Pius XII's livlæge

I Rom hersker der berettiget harme og forargelse over, at afdøde Pave Pius XII's livlæge, professor Galeazzi-Lisi, umiddelbart efter Pavens død har solgt sin såkaldte dagbog — hvori han bl. a. omtaler Pave Pius XII's sidste levedage — til forskellige italienske og ikke-italienske blade. Adskillige aviser tager åbent afstand fra denne »dagbog« eller peger på, at den på grund af de deri anvendte udtryksmåder formentlig ikke har kunnet offentliggøres uforkortet, medens andre blade helt afviser offentliggørelsen. Den romerske lægeforening har udsendt en officiel erklæring, hvori sammenslutningen fastslår, at professor Galeazzi-Lisi's adfærd er i modstrid med en læges juridiske og moralske pligter, samt at man har overdraget det stående lægeudvalg at indlede de fornødne juridiske skridt. Også det italienske parlament har taget sagen op. Ministerpræsident Fanfani har indbragt sagen for justitsministeren og foranlediget tilfældet prøvet af ministeriet for

URBI ET ORBI

»Iswestija« ved besked!

Bladene i Øst-Berlin publicerede under konklavet en artikel fra det sovjetrussiske regeringsblad »Iswestija«, hvor såvel kardinalkollegiet som den forestående konklave sværtes på det groveste.

Ifølge bladene hævdede »Iswestija«, at udenrigsministrene fra den vestlige verden havde benyttet tiden under rekviemsmessen for den afdøde Pave i Peterskirken til »at forhandle vedrørende de kandidaturer, der passer bedst i deres kram«. Endvidere hedder det: »De gør allehånde forsøg på at trykke konklavet til at vælge en af de personer, der behager dem«.

Ifølge »Iswestija« cirkulerede der i Rom hårdnakkede rygter om, at New-York'er-kardinalen Spellman havde forhandlet med alle de i Rom på daværende tidspunkt tilstedeværende kardinaler; han har — hævder bladet — gjort forsøg på at samle det fornødne flertal for det ønskede kandidatur. Kardinalen selv har taget afstand fra et kandidatur for at kunne forblive i baggrunden af kampen om den pave-lige stol. (KNA).

det offentlige sundhedsvæsen. I en af det italienske pressebureau ANSA udsendt meddelelse beklager Fanfani »visse personers og blades indstilling ved at offentliggøre fotografier og meddelelser, der beretter om den afdøde paves sidste timer, og som er i modstrid med enhver form for velanstændighed og den italienske regerings og det italienske folks sorg«.

Professor Galeazzi-Lisi har ydermere i slutningen af sidste uge nedlagt sit hverv som chef for sundhedsvæsenet i Vatikanstaten. Det pavelige gendarmeri og Schweizergarden har fået instruks om at nægte lægen adgang til Vatikanstaten og de øvrige exterritoriale bygninger. Embedet som pavelig livlæge ophører automatisk med Pavens død.

Vatikanets officiose organ »Osservatore Romano«, har også taget stilling til professor Galeazzi-Lisi's handling og skriver: »Det, der sårer en mest i denne forbindelse, er ikke den utrolige unøjagtighed, hvormed den syge Paves pleje skildres, men derimod den totale mangel på taktfølelse i beretningen om enkeltheder og episoder, der enten er frugt af en meget levende fantasi eller også er fuldkommen urigtigt fremstillet.« (KNA)

PAVEVALGET se foregående side

Kirkens socialvirke ikke hjælp til rebellerne

De franske kardinaler om arrestationerne blandt arbejderpræsterne

Den franske arbejderpræst Carron, der var eftersøgt af det franske sikkerhedspoliti i forbindelse med tersøgningsarbejdet omkring de algeriske rebellers terrorhandlinger i Frankrig, har sidste tirsdag meldt sig til politiet i Lyon, men blev efter længere forhør igen sat på fri fod. Han tilhører — i lighed med de øvrige arresterede arbejderpræster — biskop og arbejdsapostolatet »Prado«, hvo gejstlige leder er hjælpebiskoppen i Lyon, mgr. Ancel.

I anledning af de seneste af pressens fremsatte anklager mod præsterne »Prado«, har kardinalerne Gerlier, Liénart fra Rom udsendt en erklæring, hvori det hedder, at man umuligt kan betegne kirkens socialvirke, der kommer såvel de indfødte franske arbejdere som de nordafrikanske arbejdere kristne såvel som muhammeddane til gode, som en slags hjælpeorganisation for den algeriske rebelbevægelse. Arbejderpræsten Carteron udtaler, han aldrig har overtrådt grænser for sit caritative virke, idet han og ydede hjælp til muhammeddanerne i området ved Lyon. (KNA).

Biskoppen af Prato frifunde

Appeldomstolen i Firenze har frekendt biskoppen af Prato, mgr. Pier Fiordelli, som i foråret var blevet idømt en betinget straf på 40.000 lire for i et hyrdebrev at have betinget katolsk døbt ægtepar, der havde iragøet borgerligt ægteskab, som offe- lige syndere. Sagsomkostningerne i lagdes sagsøgerne. (KNA).

Søster Pasqualina har ikke stjålet Pius XII's dagbog

Et hav af allehånde rygter cirkulerede i Rom såvel i presse som mand til mand imellem i dagene inden konklavet, rygter såvel om konklavet som om afdøde Pave Pius XII. Den vesttyske forbundsstats gesandt ved Vatikanet og ved den italienske regering måtte endda udsende en erklæring om, man der hverken var i besiddelse af dagbøger eller andre genstande af den afdøde paves efterladenskaber, at ingen af det til repræsentation hørende personel var i besiddelse af sligt. De italienske kommunister i vedorgan »Unita« havde endda i stort opslæt artikel på forsiden stået, at Pavens mangeårige husholdning, søster Pasqualina, skulle have stjålet Pius XII's dagbog og udleveret den til det tyske gesandtskab (KN.

Katolsk Ugeblad

VOR
NY
PAVE

1. ÅRGANG

9. NOVEMBER 1958

NR. 45

af Johannes XXIII's første budskab

INGEN YDRE FRED UDEN INDRE FRED!

en Hellige Fader, Pave Johannes XXIII, rettede allerede dagen efter sit første budskab til verden. Paven talte på latin fra det Sixtinske Kapel indledte med at sige: »I denne alvorlige stund, hvor paveværdighedens byrde — efter det guddommelsesforsyns uudgrundelige rådslutning fler Vor uforglemmelige forgænger, XI's død — er blevet lagt på os, skuldre og tynger Vort hjerte, går indtrængende bøn til Gud, at hans uendelige godhed må give Vor ihed styrke, oplyse Vor ånd og give vilje kraft.«

*

en Hellige Fader vendte sig derpå medlemmerne af kardinalkollegiet mindedes især dem, der ikke havde net deltaget i konklavet. »Endvidere vil Vi give udtryk for Vor faderlige og kærlige velvilje over for Vore sødligste brødre, som over hele verden virker for Guds riges udbredelse.« Pavens hilsen gik derefter til præster, ikke mindst til missionærer, til munke og ordenssøstre, samt til alle dem, »som, på hvilken måde så end måtte være, støtter kirkens stolte. Dem alle velsigner Vi af Vort ganske hjerte. Vi beder også til Guds herlighed for alle dem, der er Vore sønner i Kristus, men fremfor alt for de fattige og lidende, og Vi beder Gud give os alle den fornødne hjælp og sin barmhjertige trøst.«

sin første hilsen mindedes paven også udtrykkeligt også de biskopper, præster og troende, »der lever i de steder, hvor den katolske religion ikke er nogen eller i hvert fald kun en enkelt beskåret frihed, hvor kirkens rettigheder forsættligt trædes overtrædet, hvor de respektive landes myndigheder enten er fordrevet, tvangsvis eller forhindret i udøvelsen af deres embede«. Pave Johannes forsikrede, at »Vi deler deres bekymringer og ønsker, og Vi beder Herren, at han

må gøre ende på disse umenneskelige forfølgelser, ikke blot fordi de undergraver disse nationers ro og velstand, men også fordi de står i flagrant modsætning til den moderne civilisation og i skærende modstrid med de for-

(fortsættes på bagside)

1. HELLIGHED

PAVE JOHANNES XXIII

MUNKE MØLLES GLUTEN

KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg
 Amagerbrogade 212 A
 Telefon Amager 6390
 Robert Hansen
 Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER
 Murermester
 Telf. Nivå 150

Udfører arbejde ved:
 Sct. Joseph Søstrenes Rekreatiønshjem

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
 Nørregade 15 C. 9270

Reserveret

L. F. Nielsen

SNEDKERMESTER
 LINDHOLMSVEJ 36
 Telefon Damso 2043

Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27,
 København K

Tlf.: Central 799
 Teleg.adr.: Forskjold

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

G. Garth-Grüner
 Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Odense

Horsens

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
 Albanigade 39 . Telefon 4895
 Lev. til Sct. Josephs Hospital

Edvard Petersen

Kul . koks . brændselolier
 HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
 Leverandør til de katolske institutioner

Støt annoncørerne

Vejle

Poul
HENRIKSEN

Leverandør til
 Sct Maria Hospital

Raadhusvej

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thim
 Nørregade 8 . Vejle . Tlf. 360

... Bogladen med de mange Bøger

A-S **P. C. NIELSEN**

Vejle Mineralvandsfabrik
 Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

„PAPA RONCALLI“

atriarken fra Venezia der blev Pave Johannes XXIII

Det historiske øjeblik på Peterspladsen

Det er et historisk øjeblik i den katolske kirkes historie, i verdenshistorien. Konklavet af 1958 er forbi. Rønnen, der netop har vist sig over det xtinske Kapels tag, var hvid — »futura bianca, abhiamo il Papa — vi er fået en pave!«

For sjette gang siden søndag formiddag har mennesker fra alle verdenshjørner, fremfor alt dog romere og væster, og ordensfolk af alle mulige skygninger været samlet her på denne verdens skønneste plads — men denne gang skal de ikke »gå hjem med forrettet sags«, sådan som det har været tilfældet de foregående gange. Men man er blevet forsigtig og lidt misoisk — var det nu rigtigt, var den alle røgsky virkelig hvid? Den var så ørt og flygtig. Men, en kort røgsky, er der blevet sagt i forvejen, er ensbetydende med, at der er blevet valgt en ny pave, medens en længere, sort røgsky fra kaminens skorsten ville betyde et negativt valgudfald.

Klokken er lidt over fem og der går en vis uro hen over de titusinder, der den milde aftenskumring trænges er på Peterspladsen. En kraftig politeskorte holder menneskemassen bag en lange træbarriere, som lukker ude om den lille firkant umiddelbart foran basilikaen. Kirkens facade er belyst af lyskastere, stærkest belyst er midterpartiet med benediktionsloggiaen, vorfra kardinal Canali om få øjeblikke vil give Rom og verden meddelelsen om valgets resultat.

Spændingen, der er tiltaget fra valget til valgrunde lige siden i sønags, har nået et højdepunkt — det år fra mund til mund »è bianco«, en er hvid, røgen, der forlængst er rejst bort, men ikke destomindre irrer alle ufravendt op på skorstenen.

Elleve eller tolv omgange har de 51 kardinaler altså brugt for at vælge en efterfølger til Pius XII. 35 stemmer gælder der til — men endnu er der ikke nogen, der ved, hvem den udvalgte er, ingen udover kardinalerne i et Sixtinske Kapel — kun eet ved man« udenfor: han er det udvalgte, den er Paven. Kardinalerne har afgivet deres ed på, at de vil vælge den ældste af deres midte til kirkens ærlige overhovede.

I modsætning til det forrige pavevalg, hvor man var nået til enighed allerede den tredje valgrunde allerede på konklavets første dag, så har det denne gang trukket ud med afgørelsen. Det har utvivlsomt været svært at æffe afgørelsen — elleve eller tolv røver har der skullet til. Kirkens universelle interesser — repræsenteret af 34 ikke-italienske kardinaler — har været væsentlig medvirkende, og netop på grund af omstændigheden, at det denne gang

har trukket så længe ud, viser, at kardinalerne har været sig deres ansvar bevidst og at de grundigt har vejet for og imod for at give vor tid netop den pave, der synes bedst egnet til med den guddommelige nådes hjælp at kunne vogte Kristi sandhed, stå hævet over alle vor tids åndelige uoverensstemmelser og uforknytt forkyndte kirkes budskab — ud til jordens yderste grænser.

Klokken er nu et minut over seks —

Det store øjeblik, da den nyvalgte Pave Johannes XXIII løftede sine hænder for at meddele sin første pavelige velsignelse.

Peterskirkens klokker har netop angivet tiden — de høje glasdøre på loggiaen åbnes og kardinal Canali træder frem i projektørskåret. En bølge af begejstring, ægte sydlandsk begejstring, ruller hen over Peterspladsen, der råbes og klappes i hænderne — og derpå bliver der dødsstille. Luften er ladet med næsten åndeløs forventning, og i denne stilhed bærer mikrofonen kardinalens stemme ud: »Jeg forkynder jer en stor glæde. Vi har en Pave, Angelo Giuseppe Roncalli.« Resten af den udvalgte navn og resten af proklamationen druknede i et nyt, opbrusende bifald, eviva-råbene fyldte den romerske aften. »Han har taget navnet Johannes XXIII.«

Glæden, begejstringen og jubelen synes ikke at ville tage nogen ende. Johannes XXIII: »Du er Petrus, klippen, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke og helvedes porte skal ikke overvælde den!« Disse ord gælder nu den nye pave. Han er Kristi statholder på jorden, og hvad han fremefter vil binde, det er også bundet i himlen. Ham har Gud Herren udstyret med den al-

lerstørste magt og myndighed — men samtidigt er han også »Guds tjeneres tjener«. For selv om han holder himmeriges nøgler i sine hænder, så gælder dog også for ham Kristi ord om, at »den, der vil være den første blandt jer, han skal være alles tjener, thi menneskesønnen er ikke kommet for at blive betjent, men langt snarere for at tjene«.

Stadig ny menneskeskarer strømmer til Peterspladsen — det er et af de tidspunkter, hvor man griber sig selv i at tvivle på de officielle tal på Roms befolkning. Med vindens hast har nyheden spredt sig over den evige stad — nyheden om den hvide røg og valget. En mild oktoberaften har sænket sig over Peterspladsens kolossale oval — der aldeles ikke kan rumme alle de

mennesker, der strømmer til så at sige fra alle ender og kanter — tilstrømning forekommer uendelig. Mægtig rager Peterskirken op i projektørernes skær og dens kuppel aftegner sig i mørket. Dybt grebet af øjeblikkets stemning skal de tohundredetusinder her nu være vidne til en historisk oplevelse: »Paven er død — Paven leve«.

28. oktober 1958, klokken 18,18: For første gang viser den nye pave, Johannes XXIII sig for de troende på Peterspladsen — og i hele verden — på loggiaen over indgangen til St. Peter. Klædt i den hvide pavecdragt med den røde mozetta over skuldrene, træder han frem. Italiernes sydlige temperament synes at skulle gå helt over gevind. Menneskeskarerne knæler og for første gang lyder den nye paves røst — fast og klar fra en næsten 77-årig mand — ud over Peterspladsen og gennem æteren ud over den ganske verden, for første gang meddelelses han den evige stad og verden sin pavelige velsignelse »urbi et orbi« — Guds velsignelse, verdenshistoriens evige Herres velsignelse. F. O.

PAPA RONCALLI -

bondedrengen, der blev pave

Tirsdag d. 28. oktober ved 18-tiden meddelte kardinal Canali fra Peterskirkens balkon den hele verden og de omkring tohundredetusind mennesker, der var samlet på Peterspladsen »Habemus papam«, at »vi har en pave!«. Og i den traditionelle, højtidelige form på latin tilføjede han, at den ny pave, Angelo Giuseppe Roncalli, den hidtidige patriark i Venezia, havde valgt navnet Johannes XXIII.

På konklavets fjerde dag, den tredje valgdag med dens tolvte valgrunde, var han blevet valgt af de i Sixtina forsamlede kardinaler. Det var den tyvende dag i sedisvakanen efter Pius XII's død.

Lidt over klokken sytten (17,08) var der steget røg op af skorstenen over det Sixtinske Kapels tag, men røgens farve forekom til at begynde med usikker, og selv Vatikanets Radio holdt sig — med de foregående dages erfaringer — tilbage med at bekræfte. Få øjeblikke senere meddelte Vatikanerradioen dog på en lang række sprog, at den katolske kirke nu igen havde fået en fader. Endnu vidste ingen, hvem det var. Men rygten gik som en stormvind, og i løbet af forbløffende kort tid havde der til de titusinder, der — trods trafikstrejken — havde holdt ud på Peterspladsen siden de tidlige eftermiddagstimer, sluttet sig yderligere menneskeskarer, så at der

Et kvarters tid efter at kardinal Canali havde forkyndt budskabet om pavevalget, trådte den nyvalgte pave, Johannes XXIII, selv ud på balkonen.

XII, kaldt ham til kardinalkollegiet (kort tid senere udnævnt ham til patriark i Venezia. Den sidste patriark i Venezia, som gik frem af konklav som pave, var kardinal Giuseppe Sartori i 1954, og ligesom Pius X førte også kardinal Roncalli Markusløven i øveste halvdel af sit våbenskjold.

Angelo Giuseppe Roncalli kom t

ved 18-tiden skønnes at have været omkring tohundredetusind mennesker til stede. Alle stirrede i spændt forventning op mod Peterskirkens projektorbelyste facade, og takket være Eurovisionen, der havde stillet ind på Rom, muliggjordes det for millioner af mennesker at følge dette historiske øjeblik hjemme i deres egen stue fjernt fra den evige stad.

Med klar røst og synligt bevæget meddelte han »Urbi et Orbis«, byen og verden, sin første apostoliske velsignelse. En uhyre, ubeskrivelig jubel slog ham i møde, og ind imellem jubelråbene kunne man fornemme tonerne fra Palatinergårdens fanfarer.

Kardinal Roncalli hørte til den romerske kuries mest ansete diplomater. I 1953 havde hans forgænger, Pius

▲

En nytårskur i Paris umiddelbart efter krige Doyen for corps diplomatique, den pavelige nuntius, mgr. Roncalli, overbringer diplomatiets ønsker. Til venstre i billedet ses præsident Auriol, daværende premierminister Schuman og (helt yderst til venstre) daværende udenrigsminister Bidault. Blandt diplomaterne genkender man bl. a. Jefferson, USA, og Bgomolov, USSR.

◀

Under en kongres, som »Ligan for Menneskerettighederne« (under De Forenede Nationer) afholdt på Sorbonne i slutningen af 1940'erne, underholder den pavelige nuntius sig med præsident Auriol og indenrigsminister Moch.

verden 25. november 1881 i Sotto Monte, en lille flække i Lombardie. Faderen var landarbejder, og familie talte ti børn. Den opvakte lille bondedreng Angelo kom på skole i Bergamo herfra førte studierne ham til Rom hvor han blev præsteviet i Peterskirken i august 1904. Efter præstevielser vendte den unge teologiske doktor tilbage til Bergamo, hvor han fungerede som biskoppelig sekretær og samtidig docerede kirkehistorie, apologetik og patrologi. I 1921 blev han medarbejder ved propagandakongregationen. Fire år senere sendte Pius XI ham — efter at han var blevet udnævnt til titulær biskop af Areopoli — som apostolisk visitator til Sofia, og efter

Den pavelige nuntius i Paris, mgr. Roncalli, liskuterer verdenssituationen med den indiske premierminister Pandit Nehru ved en reception i Paris.

i-årigt virke i Bulgarien kom han som lelegat til Istanbul. På et kritisk tidspunkt i verdenspolitikken blev ærkebiskop Roncalli sendt til Frankrig som nuntius i Paris, hvor han efterfulgte å ansete Vatikanerdiplomater som Maglione og Valeri. I det sidste års tid af Frankrigs-perioden fungerede mgr. Roncalli tillige som den Hellige Stols observatør ved UNESCO i Paris og indviede bl. a. den katolske informationscentral, der er tilknyttet verdensorganisationen. Det var Roncalli, der ved 6. UNESCO-kongres' afslutningsnøde udtalte: »Som repræsentant for den allerældste og mest omspændende kulturorganisation i verden, den organisation, som blev oprettet ved Kristi ordre: »Gå ud i alverden og lær alle olkeslag«, er det naturligt for mig at minde om det store, principielle fun-

En af Air France's »Caravelle«-jetfly bragte den aldrende Venezia-patriark fra Rom til Lourdes nu her i foråret på små tre kvarter.

Med kardinal Roncallis valg til pave er der definitivt blevet rammet en pæl igennem alle de gisninger og formodninger, der verserede i ugerne mellem Pius XII's død og valget, i forbindelse med spørgsmålet om dennes efterfølger. Man har på ny fået syn for sagen om, hvordan det er spildt ulejlighed at hengive sig til hovedbrud om, hvem af »kandidaterne« der måtte have den største chance, og om det nu skulle blive en »politisk«, en »religiøs«, en »fremskridtsvenlig« eller en »konserverativ« pave. Alle gætterier har vist sig forgæves — konklavet er den mest lydssikre væg, der findes i vor ellers så utætte tid, hvad journalistisk nyhedsformidling angår. Den nyvalgte paves personlighed bekræfter rigtigheden af, hvad en besindig talsmand i Vatikanet netop svarede en af de påtrængende journalister under sede vacante: De kan være rolige for, at den, der bliver valgt, han er den rette pave!

Pave Johannes XXIII repræsenterer da faktisk også en usædvanlig rig fyl-

(sluttes side 535)

I Lourdes foretog kardinal Roncalli indvielsen af den ny underjordiske basilika. Den foreskrevne liturgiske indvielse — der forudser en syv gange gentaget »omgang« rundt om den uhyre kirke — blev, vel-sagtens for første gang i historien, foretaget i bil.

Navnet Johannes

Det var som bekendt vor Frelser selv, der forandrede den første paves navn fra Simon til Petrus. Noget lignende skete ikke igen førend omkring et halvt årtusind senere: Johannes II (532) hed oprindelig Mercurius, og man formoder, at det var af sømmelighedshensyn, at han skiftede navn, eftersom Mercur i det gamle Rom var købmændenes og tyvenes gud. Med Pave Sergius IV (1009—1012) bliver navneskiftet imidlertid en fast skik, omend både Hadrian VI (1522—23) og Marcellus II (der i 1555 regerede ialt 22 dage) bibeholdt deres døbenavne. Der har imidlertid aldrig bestået nogen egentlig pligt til at skifte navn, og man formoder, at motiverne som oftest har været af religiøs art. Thi ligesom der er værnehelgener for lande og bispedømmer, for stænder og enkeltpersoner, således valgte paverne deres navnehelgener blandt deres hellige forgængere. Det religiøse motiv har dog ikke altid været det eneste; til tider var det mindet om beslægtede paver indenfor samme familie eller taknemmelighed mod og ærbødighed for en forgænger, der var medvirkende. Johannes XII (955—964), der som verdslig styrer hed Oktavian, byttede således sit navn for at antyde, at han som pave fornedede både den verdslige magt i kirkestaten og den gejstlige magt i sin person. Med Urban IV (1261—1264) begyndte man at sætte de respektive ordental efter paverens navn, og i det sidstforløbne århundrede har der ikke været andre pavenavne i brug end Gregor, Pius, Leo og Benedikt.

Johannes er imidlertid det mest benyttede i paverne lange række; det har været håret af ikke mindre end 22 paver. Derefter følger Gregor med 16, Benedikt med 15, Leo med 13 og Pius med 12. For mange har »Papa Roncalli«s navnevalg sikkert virket som noget af en overraskelse, ikke mindst fordi dette navn ikke har været benyttet i de sidste 500 år. Ydermere kender kirkehistorien allerede en Johannes XXIII (1410—15), der imidlertid var en af de såkaldte »modpaver«; han blev indsat af konciliet i Pisa med det formål at bringe en ende på det store skisma, men forvirringen blev blot endnu større og sluttede først med, at konciliet i Konstanz formåede den retmæssige romerske Pave Gregor XII til at trække sig tilbage og derpå afsatte både den i Avignon residerende modpave Benedikt XIII og konciliumpaven Johannes XXIII. Også andre af de paver, der i fortiden har båret navnet Johannes, har været uværdige arvtagere efter Apostelfyrsten, ikke mindst i 10. århundrede, der var pavedømmets »mørke« periode. Men overfor disse står der en lang række af strålende og helgenagtige Johannes-paver, begyndende med den hellige Johannes I, der døde som martyr i 526 og op til franskmændens Johannes XXII (1316—1334), der var en fremragende lærd, en dygtig organisator og en verdensomspændende ånds-

fyrste. Hvem ved, om Johannes XXIII måske har tænkt på netop ham, eftersom han føler sig særlig knyttet til Frankrig, hvor han har opholdt sig i så mange år; måske har også de mange andre paver, der har båret navnet Johannes og som var af græsk afstamning, været i hans tanker, for slet ikke at nævne den store patron Johannes Døberer, bispesædet Venezias skytshelgen.

Og når den hellige Malachias' meget omdiskuterede »spådomme« ved at tillægge efterfølgeren af »Pastor Angelicus« tilnavnet »Pastor et nauta« — hyrde og skipper — så behøver man deri ikke at mene at måtte finde nogen relation til lagunestaden Venezia.

24. søndag efter pinse

ZACHÆUS OG VI

Vi kan li' ham med det samme, denne charmerende lille mand, overtolderen Zachæus. — Der er noget drengt og rørende ved ham: Som en rask gul, der vil til gratis fodboldkamp, stiger han op i et træ for at kigge. Men det er ikke sport og spil, han er ude efter. Noget helt nyt er gået op for ham, noget ulige mere spændende: »Han søgte at få Jesus at se, hvem Han var.«

Hvem var han selv? Overtolder, som sagt; ikke nogen populær skikkelse blandt sine landsmænd, jøderne. Han var i Roms tjeneste, altså en slags håndlanger for besættelsesmagten. Ikke charmerende i jødernes øjne. Tværtimod noget alarmerende, degraderende, chokerende!

Jo, han havde tjent gode penge. Kejseren og sig selv havde han sørget helt godt for. Sig selv havde han ikke glemt — han var en rig mand. Men hvad, penge lugter ikke! De er en god ting at have, og man kan få mange gode ting for dem. Men nu havde han opdaget, at penge og rigdom ikke kan udfylde sjælen. Han var ikke meret tilfreds med sig selv. Der må t t e være en mening med tilværelsen! Så havde han hørt om Jesus af Nazareth, der satte de rige på plads og gav rigdommen dens sande plads i værdiernes rangstige; havde hørt om Hans ophøjede lære, der talte med ildhu om en kærlig Fader og en retfærdig dommer; havde hørt om Hans undergerninger; havde hørt, at Han tog sig kærligt af toldere og syndere. Og nu ville han s e Ham.

Siddende på denne mærkelige tilskuersplads får han så den herlige indbydelse til at være gæst i sit eget hjem med Jesus. — Glæden er stor. Også andre skal ha' del i den: »Halvdelen af mit gods giver jeg til de fattige, og har jeg besøgt nogen, giver jeg det firefold igen.« — Et pragtfuldt løfte — en pragtfuld bekendelse — et prægtigt menneske!

Vi har i de sidste dage været tilskuere til store tildragelser i Guds kirke: En pave døde — en pave blev valgt — Johannes XXIII blev kronet. I dag fejrer vi indvielsen af Laterankirken, der er pavens specielle bispekirke. Det er denne fest, som rækker os dagens evangelium.

Vi må være fyldte med taknemmelighed ligesom Zachæus. Også vi har været heldige at få en »god plads«, et virkelig ståsted. Vi har »set« Jesus og ved, »hvem Han er«. Jo, vi har også været i »kejserens tjeneste«, har bekynret os for meget for denne verden og slået mønt af disse interesser. Vi var indfangede af denne verdens snæversyn. Så kom nåden og gav os det store udsyn, det »katolske syn«, det sammenfattende blik for de dybeste værdier i tilværelsen.

Vi fandt vort s t å s t e d i Kristi sande kirke. Det er derfor, vi elsker vor egen sognekirke, som i dag står i så intim forbindelse med Laterankirken, så vi føler, at vi selv fejrer kirkevielsesfest. Dette ståsted er tillige vort g r o s t e d. Vi ved, hvad vi her har fået af liv og vækst siden vor dåb. Det har været nåde på nåde i sakramenter, messe, bøn og prædiken. Derfor e l s k e r vi kirken og kan sige med psalmisten: Jeg elsker dit huses skønhed og det sted, hvor din herlighed bor.« (Ps. 25, 3) — Vi forstår udmærket den herre, der engang sagde: »Hver gang, jeg træder ind i kirken i Bredgade, fyldes mit sind med glæde og tak. Der er noget i mig, der siger: Her er dit hjem!« Ja, vi elsker dette hjem og ved, hvor meget vi skylder det.

Vi er derfor interesseret i, at dette hjem er i bedste stand. Og vi må ha' noget af Zachæi højsind, også når det drejer sig om at støtte vor kirke, vort sogn, vort bispedømme. Her vil vi ikke være smålige! Med en rundhåndet Zachæusgestus, med uskrømtet glæde vil vi give af vore jordiske midler, når kirkeskat, sogneblad, Skt. Knudsgilder, radioklub er på tale. Disse bidrag og lignende vil vi opfatte som privilegerede fordringer, og vi regner det for et privilegium at betale dem. Vi vil gøre alt for Herren, som vil »blive i vort hus«, og vi vil gøre alt for, at dette hus må være et værdigt gudshus.

Vi vil søndag efter søndag komme i dette hus og glæde os over at få »Jesus at se«, få at vide »hvem Han er« og med et barnligt Zachæus-sind fryde os over, at »dette hus er vederfaret frelse«. Amen!

L. Brunicardi CSSr.

NOTER

Biskoppen i Rom

Hs. Excellence Biskoppen er umiddelbart efter Krist Konges Fest afrejst til Rom.

*

Yderligere NOTER

findes i denne uge på side 543.

Lad os blot håbe, at vor Hellige Fader Pave Johannes XXIII, må være sine troende en god hyrde og lykkeligt må føre Petri skib gennem vor tids frådende hav!

9. november 1958

PAPA RONCALLI -

(sluttet fra side 531)

de af de egenskaber og erfaringer, der nu engang er fornødne for at kunne udføre dette høje job: i næsten tre tiår har han været knyttet til det pavelige *diplomati*, først og fremmest som nuntius i både øst og vest. Samtidigt er han også manden, der kender til *sjælesorg* — det fremgår af hans virke som ungdomssjælesørg i Bergamo, som medarbejder ved Propaganda-kongregationen og senest som patriark i Venezia. Han er en habil *videnskabsmand* og — sidst, men ikke mindst — han er en mand med *praktisk håndlag*. Som barn af en børne-ig landarbejderfamilie — endda på et tidspunkt, hvor børnetilskud var et ukendt begreb — er han også kendt ved de *social*e problemer og de forhold, der vedrører dagliglivet i familiens skød. Han har selv for et par år siden ganske enkelt og ukunstlet i en tale givet udtryk for, hvad det netop er, der knuger vor tid: »at kunne se på hinanden, omgås hinanden, uden at være mistro til hinanden, at komme til hinanden nærmere uden samtidig at rygte hinanden, at kunne hjælpe hinanden uden at prisgive sig; det er et godt aktionsprogram for at kunne gøre remskridt på det sociale område.«

→
Pave Johannes XXIII som nuntius i Frankrig (til højre) sammen med den daværende, nu afdøde kardinal Suhard af Paris.

IPROPOS

Er Johannes XXIII en overgangspave?

I de første dage efter pavevalget kunne man i flere aviser møde en ny betegnelse for det høje embede, hvor til Venezias patriark var blevet valgt. Vi havde tilsyneladende ikke fået en ny pave, men noget andet og vistnok mindre, en »overgangspave«. Slog man efter i de mest ansættede leksika, blev man ikke klogere, begrebet fandtes ikke omtalt der. Men selvfølgelig kunne man også med lidt omtanke selv finde ud af, hvad der i disse avisers øjne var i vejen med pavevalget. Den nye pave var for gammel. I løbet af en overskuelig årrække ville døden indente ham. Hans tid i spidsen for kirken ville kun være en overgang.

Med al respekt for dette regnestykkes sandsynlige rigtighed burde d'herredaktører indrømme, at alt jorlisk kun er en overgang. Det bliver enhver nyvalgt pave eftertrykkeligt mindet om, uanset hans alder. Midt under indtogets pragt og jubel før kroningsmessen er en pavelig ceremoniar også denne gang gået sin herre i møde, har antændt en duk og hør på spidsen af en stav og sagt langsomt, medens lammen blussede op og døde hen: *Hellige Fader, således forgår verdens herlighed!* Vi er overgangspaver, overgangskonger, overgangsedaktører og overgangsmeikanikere alle til hobe. Vi udfylder en plads nogle år, som i længste fald ikke er

noget større tal, hvorefter der træder en afløser til. Ganske, ganske få af os forekommer uerstattelige ved vor bortgang og endnu færre viser sig at være det. Yderligt få mindes for en epokegørende indsats. Overgang alt sammen. For det livsfacit, der betyder noget, noteres ikke på historiens jordiske børs. Måske det var en idé til stadighed at sætte »overgangs« foran vore titler, som vi er så glade for. »Goddag, hr. overgangsdirektør. Det glæder os at træffe Dem, hr. midlertidig millionær!« Vi kunne blive taktsomme af den vane.

Men rent bortset fra disse mere dybsindige overvejelser, hvorfra har så disse aviser den idé, at en paves (eller en andens) betydning kan måles på det åremål, som han får at virke i. Er paverækkens største skikkelser dem, der regerede længst? Passer det på kongerækken? Naturligvis ikke.

Ja, men vor nye pave er jo da vitterligt en gammel mand. Ja, efter dansk livsforsikringsberegning har en mand i hans alder en »forventet« levetid på ca. 7 år tilbage. Måske han lever i 20 år, men de 7 er sådan et gennemsnit. Ejendommeligt nok er 7 år også det omtrentlige gennemsnit som pavestolens hidtidige indehavere har opnået. Det er meget vel muligt, at Johannes XXIII vil kunne hæve dette gennemsnit noget, som de senere paver har gjort det. I hvert fald må man indrømme, at gennemsnittet 7 år ikke har forringet pavestolens betydning gennem tiderne.

Så mener man måske, at en yngre mand ville kunne udrette mere, vise større initiativ. Mon ikke det kommer an på, hvem det er? Allerede få dage efter valget af vor nye pave tegner

hans portræt sig overmåde klart. Det er virkelig et nyt ansigt, en skikkelse, hvis vej er karakteristisk hans egen, og som synes at indvarsle en periode, der med bibeholdelse af alt, hvad der er urørlig Guds ejendom i kirken bærer sit særlige præg. Intet tyder på, at vi til pave har fået en olding, der træt og svækket lader alt være ved det gamle, fordi hans kræfter ikke slår til. Tværtimod lyser der en egen friskhed over dette pontifikats første begyndelse.

Og vidste man det ikke på forhånd? Hvem end de enkelte kardinaler ved konklavets første afstemninger helst så valgt, var der eet ønske, som forenede dem alle. Ønsket om en god pave. Den, der blev valgt, ville være værdig til valget. Det var det eneste, man med sikkerhed vidste, før konklavets dør blev låst. Og da den blev åbnet igen, vidste man det om ham, på hvem valget var faldet.

Men først og sidst ved vi, at det er en pave, vi har fået. Ikke en overgangspave eller noget andet særligt i paverækken. For en pave er en pave med alt, hvad dette betyder for enhver katolik. Alt det andet, pavens menneskelige egenskaber, hans dygtighed til dette og hint, hans større eller mindre held med sine bestræbelser, betyder så lidt over for det, som troen selv lærer os om paveembedet i kirken, uanset om navnet er Alexander, Pius eller Johannes.

At vi med al god grund tror, at vor nye paves personlige egenskaber, hans jævnhed og menneskelighed vil sætte sit lykkelige præg på de kommende års kirkehistorie, tager vi med som pavevalgets ekstra gevinst.

PAVEDØMMET

Den 28. oktober 1958 fik Pius XII en efterfølger. Johannes XXIII er nummer 262 på pavernes lange liste. Vi kender alle navnene, og de danner en enestående række i dynastiernes historie. Vi ved, at også fremtiden vil se paver, fordi de har af vor Herre løfte om, at de skal styre kirken lige til verdens ende. Da Guds Søn tog afsked med sine sendebud, blandt hvilke Petrus indtog den første plads, sagde han til ham ligesom til de andre: »Jeg er hos jer alle dage indtil verdens ende«. Naturligvis gjaldt dette løfte ikke deres private person, men deres embede og opgave. Personerne kommer og går, men opgaven og den dertil nødvendige myndighed bliver, så længe evangeliet skal forkyndes i verden og menneskene få lejlighed til at komme i besiddelse af Kristi nåde og sandhed.

Det er af ganske fundamental betydning at kende *Kristi hensigt og plan med kirken* og at forstå, hvilken struktur den efter hans vilje skulle have og bevare under sin lange udvikling. Gentagne gange har jo rigets konge gjort opmærksom på, at hans kirke ligner et frøekorn eller sennepskorn, der fra en ubetydelig begyndelse vokser sig stort og bliver et mægtigt træ, hvori himlens fugle søger ly. Den ydre form af kirken efter vækst og udvikling gennem århundreder kan være meget forskellig fra den skikkelse, som den havde i sine første dage. Men alligevel er det hele tiden den samme organisme. Hvad der gælder om kirken taget som en helhed, gælder også om dens enkelte dele, og deriblandt om paveømmet i særdeleshed. Der er en tydelig udvikling, men altid i overensstemmelse med den grundvold, Kristus selv har lagt, og i kraft af den bistand, som Frelseren har lovet gennem Helligånden.

Paverækken *begynder med Petrus* (på dansk: Klippe). Det er det navn, som Herren straks ved sit første møde med fiskeren Simon i Kafarnaum har lovet ham for at forberede ham på den opgave, som han senere skulle løse, nemlig at være den klippe, hvorpå han ville bygge sin kirke. (Jo. I, 42 og Mt. 16., 18.) Da han så efter den store fiskedræt (Lk. 5, 11), kaldt af Jesus, havde forladt alt og fulgt sin mester, indtog han førstepladsen blandt apostlene. På det nye testaments fire apostellister nævnes han altid som den første. Han ledsager Herren alle vegne, er til stede ved alle hans undergerninger og er vidne til Kristi herlighed (Jairi datters opvækkelse fra de døde og forklarelsen på Tabor bjerget) og hans fornædrelse ved dødsangsten i Oliehaven. Evangelierne stiller ham tit i forgrunden, således ved den mirakuløse fiskefangst, hvor Herren lovede ham, at han skulle blive menneskefisker, eller efter den eukaristiske tale i synagogen i Kafarnaum (Jo. 6, 68 ff.), ved opkrævningen af tempelskatten

(Mt. 17, 24.) og ved fodtvætningen (Jo. 13, 6—10). Påskedagen viste den opstandne Frelser sig for Petrus, endnu før han åbenbarede sig for de samlede disciple. (Lk. 24, 34.)

Ingen anden apostel blev udmærket som Petrus. Deri har vi så den rette baggrund til *de begivenheder, der blev afgørende for hans og hans efterfølgeres plads i kirken*. Da han nemlig ved Kæsarea Filippi havde bekendt sin tro på Kristi messiasværdighed og guddom, fik han tilsagn og løfte om primatet i Kristi rige eller kirke og en udførlig forklaring af dets rækkevidde. Jesus sagde nemlig til ham: »Jeg siger dig: du er Petrus, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og helvedes porte skal ikke overvinde den. Dig vil jeg give himmerigets nøgler. Alt, hvad du binder på jorden, det skal også være bundet i himlene, og alt, hvad du løser på jorden, skal også være løst i himlene.« (Mt. 16, 18 f.)

Herren bruger billedlige udtryk, som orientalerne er vant til at høre og bruge. Klippen anskueliggør således, at Petri og hans efterfølgeres primat er det synlige fundament for kirkens enhed og dens urokkelige fasthed og varighed. At Petrus får nøglerne og myndighed til at binde og løse, således at det har gyldighed ikke blot på jorden, men også for Gud i himlen, betyder, at han er kirkens rigsforstander i kongens fravær og sidder inde med den fulde og øverste myndighed over Kristi hele jord, lige til kongen vender tilbage.

I *lidelsesnatten* bekræftede Jesus endnu en gang, hvad Petrus skulle være for sine medbrødre, skønt han samtidig forudsagde ham hans tredobbelte fornægtelse. »Simon, Simon«, sagde Herren, se, Satan har forlangt jer for at sigte jer som hvede. Men jeg har bedt for dig, at din tro ikke må svigte. Når du så engang omvender dig, så styrk dine brødre.« (Lk. 22, 31 f.) Petri tro svigtede aldrig, skønt hans moralske mod glippede i farens time. På en ejendommelig måde synes Kristi ord til Petrus at være et direkte svar på den strid, der var opstået mellem apostlene om, hvem af dem der måtte anses for at være den største. Det er altså Petrus, og ikke nogen anden.

Efter opstandelsen udnævnte Jesus Kristus ham til øverste hyrde for hele sin hjord, efter at Petrus tre gange i al ydmyghed havde erklæret, at han elskede sin Frelser og Gud. Med ordene: »Vogt mine lam; vogt mine får« (Jo. 21, 15—17) indsætter den gode hyrde Petrus som sin stedfortræder og indfrier sit løfte derom (Mt. 16, 18). På denne måde er der sørgt for enhed i kirken, baseret på kærlighedens dyd, således som Jesus havde bedt om i sin ypperstepræstelige bøn. (Jo. 17, 21—23.)

Næppe var Kristus, kongen i Guds

rige, steget op til himlen, før Petrus hans rigsforstander her på jorden, *be gyndte at udøve sin myndighed*. Han ledede valget af en ny apostel (Apg. 1 15 ff.), holdt den første prædiken om den opstandne (2,14), foretog de første optagelser i kirken (2,37), virkede det første mirakel (3, 6), tildelte det første straf (5, 1), ckskommunicerede den første vranglærer (8, 9), holdt den første visitats (9, 32), optog den første hedning i kirken (10, 1) og sagde på apostelmødet det afgørende ord (15 7).

Således tegner det nye testamente den første paves billede. *Hans opgave hans myndighed og hans ånd er de stadig brug for*. Jo større kirkens bygning bliver, des mere er den klipp nødvendig, som er kirkens fundament! Jo talrigere flokkens får og lam bliver des mere trænge de til en øverste hyrdes omsorg for at bevare enheden. Jo heftigere vantroens og vranglærers angreb bliver, des mere skal den øverste hyrdes medbrødre styrkes i troen og tilliden.

Der er ingen fare for, at Kristi stat holder *hjemfalder til hovmod*. Derti er byrden for tung og ansvaret for stort. I bevidstheden herom begynde pavernes buller med de ord: (Pius »alle Guds tjeneres tjener«. Hos vo sidste pave kunne vi konstatere, at han ikke søgte verdensherredømme, men fredens og retfærdighedens herredømme og sikring mod, at menneskeslægten ikke udsletter sig selv ved atom bomber.

Nok har der været perioder i pavernes historie, da *»Satan forsøgte at sigte dem, som man sigter hvede«*. Men de lykkedes aldrig for ham at ødelægge Kristi værk. Der kunne være en mørsky på himlen, men den måtte ofte nogen tid fortrække. Hver uhildet iagt

Et par glimt fra konklavet

← Kardinalerne ved konklavets åbning i det Sixtinske Kapel 25. oktober. Fra venstre: den syriske patriark Tappouni (med skægget), Dalla Costa fra Firenze (siddende), Fossati fra Torino, Fumasoni-Biondi (Propagandakongregationens sekretær), Lienart fra Lille, Cerejeira fra Lissabon, Van Roey fra Malines (siddende), derefter kardinalbiskopperne Mimmi, Tedeschini, Aloisi-Masella, Pizzardo (delvis skjult) og Micara. Til sidst en konklavetjener. Dekanen for det Hellige Kollegium, kardinal Tisserant, knæler foran alteret.

← Den polske kardinal-priamas, ærkebiskop Wyszynski, var den eneste af kardinalerne fra den anden side af jerntæppet, som kunne deltage i konklavet. Han blev ved sin ankomst til Rom hilset med stormende begejstring af romerne.

I korte træk —

Pave Johannes XXIII har — som en af sine første embedshandlinger — anvist den apostoliske delegat i Canada et beløb på 5.000 dollar som en første hjælp til lindring af nøden blandt de af bjergværkskatastrofen i Springhill, Nova Scotia, hårdt ramte familier (KNA).

I Vatikanet betegner man de i Rom verserende pressemeddelelser om at Pave Johannes skulle have til hensigt at begive sig til Lourdes til afslutningen af jubilæumsåret og derpå en afstikker til Venezia, som lidet sandsynlige. Paven har — udtaler man — ganske vist selv udtalt ønsket herom, men selv henvist til, at det næppe lader sig gøre (KNA).

Samtlige tyske biskopper har i hyrdebrev, som er blevet læst op i søndags, opfordret de troende til bøn for den nyvalgte pave (KNA).

En særlig hilsen og velsignelse sendte Pave Johannes allerede dagen efter sit valg til sine hidtidige troende i patriarkatet Venezia. Budskabet oplæstes i Markusdomen efter afslutningen af det højtidelige Te Deum i anledning af valget (KNA).

Moskva-bladet »Prawda« ofrede i onsdags hele fem linier på bagsiden på en meddelelse om pavevalget. Katolikkerne i den tyske østzone fik meddelelsen om den ny pave i en af de ordinære presseudsendelser. Også i Ungarn og i Prag er meddelelsen om pavevalget blevet publiceret uden kommentarer. Derimod har samtlige polske blade, også partiorganet, bragt store meddelelser og kommentarer på deres første sider (KNA).

Byrådet i Buenos Aires har vedtaget at opkalde en gade i den argentinske hovedstad efter afdøde Pave Pius XII (KNA).

Den Hellige Stol vil ved den forestående 10. generalforsamling i UNESCO være talstærkt repræsenteret. Den katolske delegation ledes af den pave-lige nunnius i Frankrig, ærkebiskop Marella (KNA).

kommer til det resultat: alle disneskelige skygger overstråles af s, der udgår fra pavernes store ger. Filosoffen Schelling havde han i sin tid sagde: »Vil I vide, eg mener om paven? Jeg mener vedømmet, at uden det var den : religion forlængst forsvundet dens overflade.«

— —
hvad Petri efterfølgere har gjort bevare og fremme den kristne n, var kun muligt, fordi de kunde sig ved Helligåndens bistand, or Frelser har lovet sine sendere bestandigt.

F. K.

→ Støttet af sine to læger nåede den kinesiske kardinal Tien til konklavet. Kardinalen havde for kort tid siden været ude for en trafikulykke under et ophold i Vesttyskland.

Kirkejubilæum og Krist Konges fest i Odense

Sct. Albani Kirkes jubilæum

Godt og vel 400 medlemmer af st. Albani menighed samt en hel del venner af menigheden var lørdag den 25. oktober forsamlet for at fejre 50-årsdagen for kirkens indvielse. Hs. Excellence Biskoppens tilstedeværelse, de smukke omgivelser (Tietgenskolens aula) og det lovende program havde på forhånd skabt feststemning. Pater L. Brunicardi CSsR indledte med en af pateren selv forfattet prolog, der ikke blot vakte stort bifald, men også bagefter blev flittigt citeret i den odenseanske presse. Herefter bød sognepræsten, pater R. Freitag CSsR velkommen. I sin tale takkede pateren menigheden for den store offervilje, der havde givet sig udslag i kr. 54.000 til kirkens restaurering, og mindedes derpå sin afdøde medbroder, pater Franz Jaworski, hvis virke faldt i Odense, samt menighedens trofaste og utrættelige medarbejder, afdøde S. Petersen. Under ledelse af kantor Felix Schmitt sang St. Albani kirkes kor derpå koraler fra »Johannes Åbenbarelse«, og derefter trådte pater K. Harmer CSsR frem for at holde aftenens festtale. Med skuespillertalent og oratorisk elegance førte festtaleren en ironisk samtale med en af de negative katolikker — en krakiler (»Det nytter ikke noget«-typen) om kirken, og fik os alle til i glimt at betænke og genopleve såvel de uforglemmelige, festlige timer som den daglige berigelse og kraft,

De Kristnes frihed

af M. Drouzy O. P.

For nogle få uger siden udkom der en bog, skrevet af professor Mølgaard, der er professor i fysiologi ved Landbohøjskolen. Bogen hedder »in tyrannos: mod tyrannerne. Den indeholder, som undertitlen siger, »en dansk læges og videnskabsmands tanker om sin samtids problemer«. Professoren, som trods sine 72 år gerne vil lege profet for vor tids ungdom, kalder denne ungdom til kamp mod alle de små og store tyranner, som vil forhindre den enkelte i en fri udfoldelse af sin personlighed. Ungdommens hovedopgave er efter professorens mening denne kamp mod tyranniet. Hensigten er udmærket, og vi kan kun slutte os til den.

Men hvori består disse former for tyranni, som der her er tale om? Der er især to af dem, de to tyranniske åndsmagter par excellence, som professoren vender sig imod: den sovjetiske filosofi, som han kalder »ecclesia leninica«, og den anden »ecclesia catholica«, den katolske kirke.

Vi, der lever i den katolske kirke, ved godt, at denne kritik er ganske uretfærdig. Vi ved godt, at vor kirke er langt fra at være en tyrannisk åndsmagt, og at ethvert forsøg på at sammenligne den med et totalitært system, er en latterlig blasfemi. Ja, når man lever i den, og fordi man lever i den, ved man, at kirkens liv er helt ander-

som vi har hejlet i den kirke, hvis jubilæum vi fejrede.

Pianistinden Lily Stærmosé fortolkede Mozart og Schubert smukt og akkompagnerede ligeledes på bedste måde operasanger ved Det kgl. teater Gert Bastian, der udfoldede sin personlige charme og sin bekendte sangkunst.

DUK's Krist Konge Fest

Festen i Odense havde samlet ca. 80 deltagere. Lørdag aften deltog man i festlighederne i forbindelse med kirkejubilæet i Odense.

Efter pontifikalmessen og morgenkaffen søndag morgen holdt pater Martin Drouzy O.P. et foredrag, som gengives i det følgende.

Om eftermiddagen vistes filmen »LA STRADA« i Grand-teatret, hvor pater Martin Drouzy O.P. indledte. Dette arrangement, der iøvrigt samlede ca. 400 tilskuere, var et forsøg på, ligesom ved Krist Konges festen i Odense sidste år, at vende sig udadtil netop denne dag med en beskednen form for mission. Vi havde valgt at henvende os ganske særligt til unge, og der var da også ca. 250 unge fra forskellige studenterkursus, seminarier og et gymnasium foruden en række andre ikke-katolikker.

Under festen skænkede Hs. Exc. Biskoppen kr. 1000 til DUK's arbejde.

Blandt deltagerne i festen var Maria Gæver, Oslo (Ungdomslagets skoleledelsesekretær).

Dagen sluttede med festandagt og Te-Deum.

ledes end det, som fremmede og anderledes troende tilskuere forestiller sig. Vi ved af egen erfaring, at den ikke er en tyrann, men en moder, der med kærlighed opdrager sine børn og respekterer deres personlighed. Vi kender alle de gamle indvendinger ud og ind: inkvisitionen, det åndelige pres i skrifttestolens mørke, de knusende dogmer, der er en hindring for tankefriheden. Vi ved godt, at man ikke må forveksle kirken med dens medlemmer, og at de kristnes fejl ikke nødvendigvis er kirkens fejl. Vor egen erfaring, vort liv i kirken er tilstrækkeligt til at give os en personlig overbevisning. De er det bedste svar, man kan tænke sig. Man beviser nemlig ikke friheden: man lever den, og man viser andre, hvad den er ...

Men alligevel, når vi læser en bog som Mølgaards, vågner tvivlen i os. Vi føler os som frie mennesker, som frie kristne. Men er det virkelig kirkens skyld? Er det ikke simpelthen vor skyld. Denne frihed, som vi oplever som en rigdom, stammer den virkelig fra kirken? Må vi ikke hellere sige, at vi oplever den på trods af og måske imod kirken? Er denne mangfoldighed, disse forskelle mellem de kristne, ikke en nødvendighed, en beklagelig nødvendighed, som kirken mere eller mindre bevidst reagerer og kæmper imod? Det er de spørgsmål, vi skal stille os selv. Jeg gør det ikke som svar på Mølgaards bog — det er ikke min hensigt — men jeg gør det,

fordi der er nogle af vore trosfæller der for øjeblikket handler og taler som om denne mangfoldighed, disse forskelle mellem de kristne, var noget ondt, man skulle forsøge at afskaffe så hurtigt som muligt.

Med andre ord: er mangfoldigheden i kirken noget, som kirken nødtigt finder sig i, eller noget, som den tillader eller — en tredje mulighed — noget som den selv inspirerer til og er glad for. Jeg løver ikke med at sige med det samme, at det er dette tredje svar som er det eneste rigtige, nemlig at det er selve kirkens væsen, der kræver og skaber denne forskelligartethed.

Allerede på det naturlige plan må vi være klar over, at vi ikke er ens Gud arbejder ikke som en fabrikant men som en kunstner. Han skaber ikke på samleband. Han bøjer sig ned til enhver af os, giver ethvert menneske et særligt præg, en bestemt karakter og særlige evner. På samme måde som der ikke er to blade på et træ eller to roser i haven, der er fuldstændig ens, er der heller ikke to mennesker, der har det samme ansigt og den samme personlighed. For nylig læste jeg i avisen, at ungdommen i Malmø havde startet en »Brigitte Bardot konkurrence«: det drejede sig om at samle alle unge piger, der på den ene eller den anden måde lignede den alt for berømte franske filmsstjerne, og så udvælge den, der lignede hende mest. En sådan konkurrence er ikke blot en latterlig foreteelse, — den går direkte imod meningen med det skabte, imod Guds værk. Desværre er vor tid vant til disse massebevægelser, hvor der enkeltes personlighed forsvinder mængden. Det, at Kim Novak skifter frisur, er tilstrækkeligt til at få tusinder af unge piger i Amerika til at skifte til samme frisur. Og hvis en modekonge i Paris forandrer sine mønstre er det tilstrækkeligt til at få alle kvinder verden over til at gøre deres kjoler kortere eller længere ... Forstår vi tydeligt nok, at den blinde og slaviske efterligning af et forbillede i høj grad risikerer at påvirke og måske at øde lægge vore mest personlige egenskaber? Enhver af os skal tværtimod sørge for at beskytte den del af sit væsen der gør, at jeg er mig og ikke en anden. Og medens en fornuftig tilpasning efter tidens smag og skikke er god og normal, er en slavisk kopiering tvært imod latterlig. Mennesket er ikke er abekat, der hele tiden skal efterligne hvad de andre gør. At udvikle vore personlige egenskaber og vort personlige præg i os, er simpelthen at være tro imod Gud, der har skabt os som særprægede væsener og ikke som led i en lang række fuldstændig ens eksemplarer.

På det overnaturlige plan finder vi den samme mangfoldighed og de samme indbyrdes forskelle som på de skabtes plan. Efter kenderes udsagn er mangfoldigheden her endnu større. Therese af Lisieux forsikrer os, at »forskellen mellem sjælene er meget større end forskellen på ansigterne«. Når vi ikke er i stand til at få øje på det, er det, fordi vi ikke er vant til at vurdere de indre realiteters verden. Når vi f. eks. ser negeransigter, har vi

Itid indtryk af, at de ligner hinanden: i har svært ved at skelne det ene fra et andet. Men det er simpelthen, fordi i mangler øvelse. De sorte selv tager ildrig fejl; de skelner deres race-rødre fra hinanden på nøjagtig samme måde, som vi gør det med vore. Det er det samme med sjælens verden. En præst, der har lejlighed til at øre skriftemål, må virkelig gribes af ndren over den vidunderlige mangoldighed, der præger denne mystiske verden. Gud må sandelig være en stor kunstner for at være i stand til at kabe så mange forskellige væsener den at gentage sig selv. Denne mangoldighed vidner om Guds rigdom og lmagt.

Men vi må gå et skridt videre. Thi nennesket er ikke blot skabt i Guds illede, det er også genskabt i Kristi illede. Og her finder vi en anden og ybere forklaring på det problem, der u optager os. Det kristne kald består at efterligne Kristus. Men Kristus er å umådeligt meget større end vi, at et er umuligt for et eneste menneske ke bare at efterligne ham, men simpelthen at beskrive ham. Har De nogen sinde stillet Dem selv det spørgsmål, hvorfor der er fire evangelister? Iavde det ikke været nok med én? Ivorfor har Gud, som aldrig overlader oget til tilfældet, inspireret fire forskellige beretninger om de samme beivenheder, om Kristi forkyndelse og iv? For så vidt vi er i stand til at vare på et sådant spørgsmål, kan vi emlig sige, at disse fire beretninger, isse fire bøger langt fra at modsige inanden, tværtimod supplerer hinanden og på en vis måde er nødvendige or hinanden.

Kristi skikkelse er nemlig så indoldrig, så meget større end en menneskelig skikkelse, at det er umuligt t belyse den ud fra et eneste synsunkt. Eet eneste menneske er, selv år det er inspireret og hjulpet af Helgånden, ikke i stand til fuldstændigt t forstå, hvad Kristus er og betyder or menneskeslægten. Og når det ikke orstår det fuldstændigt, er det endnu indre i stand til at udtrykke det. Det ar derfor været nødvendigt for de enere kristne generationer at eje forskellige billeder, som hvert for sin el belyser en side af Kristi psykologi g af hans budskab. De fire evangeliter skriver hver ud fra sit særlige ynspunkt og i en særlig hensigt. Kun e fire tilsammen kan give os et fuldtændigt billede af, hvad Kristus er i ig selv og i forhold til os. Ingen af em er overflødig. Deres fire fortolkinger supplerer hinanden og giver s på den måde et nøjagtigere og mere ildkomment billede af Guds Søn, der lev menneske for vore synders skyld.

Af samme grund er Det gamle Testamente heller ikke overflødig. Det har adig sin store betydning, endog for s, der i dag lever i det Nye Testamente. Kristus er nemlig Bibelens centrum, dens hovedfigur. Men alle de andre er forberedelser, første skitser or det endelige værk. Og det er langt a at være overflødig at kende disse irste skitser. Når vi i Rom betragter øftet i det sixtinske kapel, får vi indyk af, at vi aldrig vil være i stand

til at forstå det hele på en gang. Værket er for stort, for genialt. Det er umuligt at udtømme det med et eneste blik! På samme måde er det med Kristus. Kristus er alt for stor, alt for speciel, til at vi kan — jeg vil ikke sige *forstå*, men bare skimte ham med et eneste blik. Det lys, som han bringer os, er for stærkt for vore syge øjne. Derfor må vi også betragte de skitser, som Gud har tegnet, før han påbegyndte sit mesterværk, og som på hver sin måde fortæller os om det. Alle de store skikkelser i det Gamle Testamente er forbilleder på Kristus. Enhver af dem er som en slags levende profeti, der bebuder den frelser, der skal komme. At lære dem at kende er det samme som at lære Kristus at kende. Ingen af dem er overflødig. Gud er som en stor kunstner eller en stor digter: han har kun en eneste ting at sige os. Men denne ting er så dyb, så mystisk og så ualmindelig, at han ikke kan åbenbare den på een gang. Han behøver århundreder for at meddele os den. Han belyser den fra forskellige sider, han gentager den og uddyber den hver gang, og han udtrykker den på stadig nye måder. Gud benytter alle mulige mennesker som sine redskaber. Og de er alle sammen nødvendige, fordi de hver for sig får os til at høre en ny klang i denne ene tone, denne ene tone, der er Kristus, Guds Ord, som er blevet menneske.

Og kirken fortsætter i dag denne mangfoldighed iblandt os. Enhver ny helgen, enhver orden, enhver kongregation og enhver åndelig familie er kun eet bestemt, afgrænset genskær af Kristus. Det er umuligt for een kristen fuldstændigt at genspejle Kristus. Men det, der er umuligt for eet menneske, er muligt for kirken som helhed. På grund af sin mangfoldighed er den i stand til her på jorden at fortsætte Kristi mangfoldige kald. Frans af Assisi og franciskanerne efterligner først og fremmest Kristus i hans fattigdom; de lægger mest vægt på hans menneskelighed og ydmyghed. Benediktinerne fortsætter Kristi højtidelige bøn til Faderen; de er en levende påmindelse om den glørværdige liturgi i himlen. Kartesuerne efterligner Kristus i hans ensomhed, når han om natten trak sig tilbage fra verdens uro og larm. Dominikanerne efterligner Kristus, da han gik og forkyndte evangeliet. Therese af Lisieux genoplever for sin del Kristi brændende ønske om syndernes frelse o.s.v. ... Enhver kristen og enhver åndelig familie i kirken understreger en bestemt side af Kristi kald og psykologi. Enhver af dem er som en særlig farve, der sammen med alle de andre igen bliver til det hvide lys, som de alle sammen kommer fra. Enhver af dem — og også enhver af os — er en lille sten, som sammen med alle de andre udgør en del af den store mosaik, der gengiver Kristi ansigt. Alle disse strømninger, temperamenter og spiritualiteter er nødvendige for hinanden og supplerer hinanden. På samme måde som to evangelister (f. eks. Johannes og Matthæus) aldrig er i modstrid med hinanden, selv om de ting, de siger, er forskellige, kan man

aldrig stille to helgener eller to forskellige ordener op i modsætning til hinanden. De er forskellige, de taler og virker ikke ens. Men denne forskelligartethed er en rigdom, som vi skal være glade for. Der er intet menneske, der kan rose sig af ikke at være ensidigt. Johannes er ensidig i sit evangelium, og Mathæus er det i sit. Frans af Assisi er ensidig, ligesom Therese af Jesusbarnet er det. Det enstående er netop, at kirken giver plads for alle disse forskelligheder, ja, mere end det, — det er kirken selv, der opmuntrer til dem, der inspirerer dem. Jo mere trofast kirken er mod sit kald, der består i at genskabe Kristi ansigt her på jorden, desto mere er den nødt til ikke blot at respektere, men også at *skabe* denne forskelligartethed. Kirken har brug for alle kristne for stadig at kunne være det fuldkomne sakramente for Kristi tilstedeværelse iblandt os. At være katolsk betyder for kirken at være almindelig, men det betyder også at være altomfattende. En fælles tro, en fælles dåb, een Herre, Krist Konge, det er *det*, der skaber kirken og forener alle kristne fra alle tider og fra alle lande. Alle de øvrige forskelle såsom raceforskelle, temperamentsforskelle og klasseforskelle er — langt fra at være en beklagelig nødvendighed — en rigdom og en pryð. Så vidt jeg husker er det Leo den Store, der sammenligner kirken med et orgel. I et orgel findes der en mangfoldighed af piber af alle slags og alle størrelser, nogle af træ og andre af tin. Men der er ikke to piber, der er ens. Hvis der var to, der var ens, ville den ene af dem være overflødig. Orgelets rigdom og skønhed består nemlig i denne mangfoldighed. Og på samme måde er det i kirken. Enhver af os er kun en enkelt tone i kirkens store symfoni. Der er ingen, der har lov til at betragte sin egen mening som afgørende og som den eneste rigtige. Vi er alle sammen nødvendige for hinanden. Kirken har brug for os alle. At fordømme de andre, fordi de ikke er nøjagtig som én selv, viser, at man ikke har forstået kirkens mysterium. Vi skal ikke være mere katolske end paven. Intolerance og sektarisme er i direkte modstrid med kirkens ånd. Der er ingen, der kan rose sig af at have monopol på sandheden. Sandheden tilhører ikke nogen som helst. Det er os, der hører sandheden til, og som går den i møde. Hvis der er nogle, der er sandheden nærmere end andre, eller som tror, at de er det, har de ikke lov til at fordømme de andre, ja, ikke engang til at bedømme dem. De skal simpelthen hjælpe de andre til også at komme den nærmere. At angive de andre som kætere er for letkøbt til at være rigtigt. At bekæmpe de andre viser, at man ikke har forstået, hvad kirkens enhed er. Kirkens enhed er ikke ensartethed, men harmoni i mangfoldigheden.

Konklusionen er altså denne: fordi sandheden altid og i alle dimensioner er større end vore små personlige sandheder, skal vi ikke blot tolerere og acceptere de andre meninger, men vi skal til og med på en vis måde være glade for dem. Ja, vi skal elske vore brødre — ikke til trods for vor for-

(stlutes på bagsiden)

En audiens i Castel Gandolfo

Med forlagets velvillige tilladelse bringer vi et udsnit af H. V. Morton's strålende bog »Roms Trylleri« (der nylig er udsendt på Thorkild Beck's forlag og som var anmeldt her i bladet forrige uge).

Når sommervarmen tiltager, forlader romerne byen, medens flere gæster ankommer, og der kommer et øjeblik, da en sort lukket bil glider ud fra Vatikanet. På bagsædet sidder en skrøbelig, hvid skikkelse, der gør kortsæts tegn til højre og venstre. Mængden knæler, rejser sig så og vinker til en hvid kalot i det forsvindende bagvindue. Paven er flyttet ud på sit sommerpalads ved Castel Gandolfo.

Therese af Lisieux

EN SJÆLS HISTORIE

Efter hendes eget manuskript

Bind I

Manuskripterne

262 sider, kr. 18,75

Bind II

Noter og

Indførelse af M. Drouzy

92 sider, kr. 7,25

Oversættelsen er foretaget af Marguerite og C. Lerche Nielsen efter *Manuscrits autobiographiques*, Thereses selvbiografiske skrifter. Pater M. Drouzy har skrevet forordet og har i notebindet forsynet bogen med en indførelse i Thereses »lille vej«.

Enhver, der har nogensomhelst fornemmelse for historisk atmosfære, føler nu, at Rom er tom, og efter monarkiets ophør er denne fornemmelse særlig stærk, for konger kan komme og gå, men paven bliver for stedse. Der har næppe nogensinde været en pave, der var mere sikker på at blive kanoniseret end pave Pius XII, og de historier, jeg havde hørt om ham, gjorde mig opsat på at se en mand, der en dag kunne tælles mellem helgenerne. Jeg var derfor begejstret, da jeg fik en billet til en af de offentlige audienser, som paven holder to gange om ugen om sommeren, og jeg syntes denne lejlighed fortjente en hyrevogn. Chaufføren på denne bil var en venlig udseende italiener, indtil han havde skubbet sig ind bag rattet, så blev han aggressiv, om ikke ligefrem morderisk. Vi for rundt om Piazza Barberini, snøede os ind og ud med stor fart, undgik med nød og næppe en mand på en cykel, fuld af nelliker, bremsede voldsomt for at undgå en anden bil, skød frem igen for at overhale den, for han var en af disse chauffører, der regner det for nedværdigende at blive passeret og rasede derfor op ad renæssancens snævre gader, tudende som en vanvittig, indtil de spadserende sprang i sikkerhed.

Vi raser hen ad vejen ud af Rom, forbi sporvognenes endestation, forbi de store husblokke, der er rejst på bjerge af affald, hvor de italienske filmselskaber lokaliserer deres dramaer, hen ad vejen, hvor en ødelagt aquadukt bugter sig hen over Campagnen, og forbi lufthavnen. Så klatrede vi op mod de grønne bjerge.

Fra sin vogn hilste den Hellige Fader de store menneskeskærer, der altid havde fået nys om, når han begav sig til Castel Gandolfo.

Vi skød op ad en stejl og snæve gyde og standsede på en solbeskinnet piazza med en fontæne i midten. I den fjerneste ende af pladsen rejste der en enorme indgangsport til det pavelige palads sig, og her stod to smukke unge svejtsergardister i deres opslidsede røde, gule og blå uniformer og smilede ind i hundrede belgiske pigehjerter kameraer. Chaufføren sagde, at han ville gå ud for at finde sin bedstefar og møde mig efter frokost. Da audiensen først begyndte klokken seks, havde jeg eftermiddagen fri.

Jeg tilbragte en behagelig time på en fortovscafé og betragtede mængden som den pavelige audiens havde før op til denne lille, varme bjergby. Der var familier i åbne biler, hele grupper af turister, flokke af pilgrimme med deres præster, pigespejdere fra Holland og Belgien, drengepejdere fra England, spaniere, danskere, amerikane og endogså en del små, gule præster, der kan have været siamesere. Tjeneren fortalte mig, at dette kun var avantgarden, den egentlige mængde ville først komme, når turistbilerne kom kørende fra Rom sent på eftermiddagen.

Kristne har i deres bedste øjeblikke altid imponeret iagttagere ved deres munterhed, og det var dette karakter træk jeg især bemærkede hos mængden her. Selv om de talte mange forskellige sprog, var de forenede i deres kirke og i deres liturgis esperanto og var i dette særlige øjeblik ovenud glade og ophidsede ved tanken om, at den senere samme eftermiddag skulle stå overfor St. Peters efterfølger og modtage hans velsignelse. En høj amerikane af den lyserøde, velbarberedslags, der minder en om amerikanske annoncer, stod foran mig og spurgte med en attende århundredes marquis værdighed, om han og hans hustru måtte sætte sig ved mit bord.

De havde krydset Atlanterhavet for at besøge kirkegården ved Nettuno hvor deres søn lå begravet, en ung mand, der var blevet dræbt på strandbredden ved Anzio på sin tyve år fødselsdag.

»Han var en brillant fyr,« sagde ans far.

»Han var en god dreng,« sagde hans or stille og nippede til sin kaffe.

»Vi blev hædret med en privatau-
iens hos Den hellige Fader for nogle
ger siden,« sagde manden, »men vi
ille se ham endnu en gang, inden vi
ager hjem, selv om vi kun får et glimt
f ham fra udkanten af mængden.«

Jeg gik over til paladsets høje brune
orte, hvor de to svejtsergardister sta-
ig stod med deres hellebarder i hån-
en, medens kameraer snurrede og
likkede. Pavens sommerresidens, som
an elsker, og hvor han bliver så læn-
e som muligt, er et højt palads i sen-
eæssance, bygget af Maderna, den
rkitekt, der også har bygget Peters-
irkens facade. For at kunne opføre
aladset, måtte han rive Gandolfiernes
amle borg ned, der i århundreder
avde stået på dette vidunderlige sted
ned udsigt over Albanersøen.

Det mærkelige ved Castel Gandolfo
r, at man ikke kan se den herlige sø,
der ligger dybt nede, medmindre man
eder efter den, for den skjules af
yens gader. Jeg så søen uventet, da
eg på jagt efter noget at spise drejede
ed ad en allé og kom til en terrasse,
ler var anlagt på en klippeafsats, og
ler små halvandet hundrede meter
ede så jeg et gammelt vulkansk kra-
er, der nu er en cirkelrund blå sø,
umsluttet af høje bjergskråninger. Det
ar et vidunderligt syn. Denne en-
orme cirkel, der engang var helliget
lden, ligger nu vederkvæget af him-
ens blå. På klippeafsatsen var der en
omantisk lille restaurant af den art,
om man oftere læser om i en roman
nd finder i det virkelige liv. En halv-
nes borde var anbragt under et vin-
spalier, hvor små druer allerede var
ed at dannes, og på den anden side
kyggen var sollyset, den krystalklare
uft og nedenunder den fjerne sø.

De eneste andre gæster var to gamle
talienske præster i støvede soutaner
og brede, tunge sko. Deres furede og
nfoldige ansigter skinnede under de
umådelige mængder spaggetti, de hav-
le indtaget, for ikke at tale om en ka-
ffel lokal vin. Jeg bestilte *straccia-
ella alla Romana*, en æggesuppe med
let sekstende århundredes aroma,
callopine Marsala og noget gorgonzola
st. Med stolt mine anbragte tjeneren
en karaffel lokal vin på bordet og for-
alte, at den stammede fra *il padrones*
gen vingård og var blandet med vin
ra Nemi. Han ventede, indtil jeg hav-
le smagt på den og trak sig tilfreds
ilbage, da jeg havde fortalt ham, at
len var bedre end nogen af *Castelli's*
vine.

Jeg gik videre mellem en mængde
nnesker, alle på vej til paladset.
Der herskede en voldsom spænding,
eg kunne føle den i luften. Alle var
ange for ikke at komme tidsnok. De
umindelige turister var forstærket
ed en del seminarister fra deres som-
nerkursus rundt om søen. Jeg lagde
nærke til en del englændere i deres
orte talarer, skotter i deres violette
alarer med røde bæltter, og en del ty-
ske, hvis kardinalrøde talarer giver
Roms gader en munter islæt, inden
ommerudvandringen begynder. Der

var en franciskanermunk, der kunne
være steget lige ud af en freske af
Angelico. Han havde et tyndt, gyldent
skæg og mærkelige, blege øjne med et
udtryk, som så han et syn. Selvføl-
lig var der mellem denne vandrende
mængde også en del af kirkens knolde-
sparkere, disse kraftige italienske
landsbypræster i deres brede, tykke
støvler.

Vor frygt var velbegrunder. Gårds-
pladsen var fuld. En masse menne-
sker pressede på og bønfuldt om at
blive lukket ind, men det pavelige
politi pegede opgivende med deres
hænder i de hvide handsker på mæng-
den indenfor, medens svejtsergardi-
sterne stod malerisk med krydsede
hellebarder. Jeg masede mig hen til
porten og blev på en eller anden måde
trukket indenfor, hvor jeg snart be-
fandt mig på vej op ad paladsets mar-
mortræppe. Lyden af mængden på
gårdspladsen nedenunder mindede om
en bisværms summen. Så begyndte
flere tusind stemmer at synge en sal-
me. En svejtsergardist pegede på et
åbent vindue og sagde, at jeg kunne
stå der. Der stod allerede tyve menne-
sker der, så jeg kunne intet se. Jeg gik
ud af værelset og op ad en stentræppe,
der førte op til taget. Her ventede jeg
at være alene, men der må have været
omkring tusind mennesker, der læne-
de sig ud over brystværnet, siddende
på trætribuner og endogså med fare
for deres liv balancerende på balu-
stræden. Til sidst fandt jeg en plads
ved brystværnet, hvorfra jeg havde en
glimrende udsigt over den overfyldte
gård nedenunder og paladsets midter-
balkon, hvor et rødt banner var hængt
op. Medens jeg betragtede denne scene,
sagde en mand, der stod ved siden af
mig: »Måske husker De mig ikke, men
sidste gang vi mødtes, var det i Bula-
wayo!«

I myldret nedenunder sås en mær-
kelig hvid plet, der viste sig at være
hundrede amerikanske matroshuer, de
kom fra en krydser, der var på besøg
herovre. Der var utallige højrostede
unge piger med bannere, under opsigt
af nonner, og støjende unge drenge
med deres landsbypræster og munke,
nonner og alle mulige andre gæster.
Pludselig opsendte mængden et trium-
ferende råb, højere end noget, den hid-
til havde udstødt, og da jeg så ned på
balkonen, opdagede jeg, at en skrøbe-
lig, rank skikkelse i hvidt havde vist
sig i vinduets sorte firkant og nu stod
og smilede til højre og venstre og hæ-
vede hånden for at skaffe stilhed. Med
et henåndet »*Viva il Papa*« døde
mængdens uro hen.

Pius XII satte sig så i en rød og
gylden armstol, indstillede en højttal-
ler og begyndte at tale til medlemmer-
ne af sin store familie. Ens første tan-
ker, når man ser Paven, må være
historiske. Det er med ærefrygt, at
man betragter en mand, hvis hellige
embede strækker sig helt tilbage til
Roms dage som imperium. Der findes
intet andet sådant forbindelsesled på
jorden. De timelige sider af Pavens
embede har omkring hans person op-
hobet ceremonierne fra Cæsarernes
tid, men han er ikke blot Cæsar, han
er Paven, Faderen, og denne side af

ham så vi nu, da han i en uformel tone
talte til os fra balkonen på sit som-
merpalads. Det var på en måde end-
nu mere betagende, syntes jeg, end da
jeg sidst havde set ham båret højt i
hans *sedia gestatoria* med skingrende
trompeter og bølgende påfluglevifter,
for således talte de første paver til de
første kristne, som fædre til deres
børn.

Det kan lyde mærkeligt at sige noget
sådant om en lille skikkelse i hvidt
på en fjern balkon, men jeg følte mig
overbevist om, at denne mand udstrå-
lede en usædvanlig følelse af fred og
ro, der bredte sig til os alle, en følelse
af hellighed, for der findes intet an-
det ord. Selv om jeg intet havde vidst
om hans asketiske liv og hans store
fromhed, ville jeg have følt dette. Han
er en mager aristokrat med hænder,
der er netop så magre og sygelige som
dem, El Greco holdt af at give sine
helgener. Han ansigt er magert og hul-
kindet, hans øjne mørke og dybtlig-
gende. Han er så rank og behersket
i sine bevægelser, at man har svært
ved at tro, at han er firs års gammel.

Han var engang kendt som den man-
gesprogede kardinal, og han har til-
talt sine tilhørere på otte forskellige
sprog. Han er den første Pave, der har
fløjet, der har været nede i en mine
og har besøgt en undervandsbåd. I
1917 bragte han *dem Kaiser* Pave Be-
nedict XV's tilbud om at møgde under
den første verdenskrig. Han kendte
Hitler før sidste krig, og han blev
valgt i 1939 på sin fødselsdag, da han
var 63 år gammel.

Disse tanker gik gennem min hjerne,
medens jeg lyttede til hans stemme.
Mængden kom indimellem med begej-
strede udbrud, han vinkede afværgen-
de, og de tav. Han talte italiensk, så
på spansk til en gruppe pilgrimme
fra Sydamerika, så på fransk og så
på tysk. Hver gruppe, som han tiltalte
på dens eget sprog, fik gården til at
runge. Så spurgte Paven: »Er her no-
gen englændere?« Der hørtes et tord-
nende »Amerika« fra matroserne.

Paven smilede, vendte sig om mod
dem og talte på engelsk. Da han var
færdig, var de ved at få paladsets tag
til at hæve sig med et »Gud velsigne
Paven!«

Så vendte han sig om mod børnene
og sagde på italiensk: »Nu taler jeg
til jer, børn.«

»*Viva il Papa!*« hørtes et skingrende
skrig, og hvert enkelt barn viftede
med et lille flag op mod balkonen.

»Er I gode børn?« spurgte Paven.
Der hørtes et henrykt latterbrøl.

»*Si, Papa, si, si, si!*«

»Husker I altid at sige jeres bøn-
ner?«

»*Si, Papa, si sempre, sempre . . .*«

»Får I noget at spise, sover I godt?«

Så holdt Paven en jævn lille tale til
dem om at leve et godt og sandfær-
digt liv. Da han var færdig, havde
halvdelen af kvinderne i nærheden af
mig fået deres lommeterklæder op til
øjnene, og det var faktisk, hvad span-
ierne kalder *emociante*. Så rejste Pa-
ven sig, og med hævede arme velsig-
nede han mængden. Et øjeblik bøjede
han hovedet i bøn, vendte sig så om
og gik ind i paladset.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

- Nov.
9. S. *) *Laterankirkens Indvielse* (hvid) (1153); Søndagsmessebog side 470; i stillebønnen udelades, hvad der står i parentes; 2. bøn (i alle Messer): 5. Søndag e. Hellig 3 Konger (95); almindelig præfation (525). — Thukommelsen af St. Theodor bortfalder.
10. M. *St. Andreas Avellinus* (1153); (hvid) 2. bøn: St. Tryfon, St. Respi-cius og St. Nymfa (1154), 3. bøn: For Paven ([122]); alm. præf. (525).
11. Ti. *St. Martin af Tours* (1154); 2. (hvid) bøn: St. Mennas, 3. bøn: For Paven ([122]); alm. præf. (525).
12. O. † *St. Martin 1* (1156); 2. bøn: (rød) For Paven ([122]); alm. præf. (525).
13. Ti. † *St. Didacus* (1157); 2. bøn: (hvid) For Paven ([122]); alm. præf. (525).
14. F. *St. Josafat* (1158); 2. bøn: (rød) For Paven ([122]); alm. præf. (525).
15. L. *St. Albert den Store, Biskop, Bekender og Kirkelærer* ([41]); 2. bøn: For Paven ([122]); alm. præf. (525).
16. S. *25. Søndag e. Pinse* (6. e. Hel- (grøn) lig 3 Konger).
*) Hs. Exc. Biskoppens navnedag.

80 år

Det apostoliske vikariats tidligere regnskabsfører under biskop Brems, kasserer K. V. Olsen, runder torsdag 8. november de firs. — K. V. Olsen hører til den kreds af lægfolk, der gennem en årrække trofast har udført et for-tjenstfuldt virke for kirkens sag her-hjemme og ikke mindst i erkendelse heraf skal der her fra Ugebladet ved denne lejlighed lyde et hjerteligt »til-lykke«.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N lørsdag kl. 16—17, tlf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Set. Annæ plads 28, Kø-benhavn K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet. Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRIA 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Monterossi Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Ægteskab

If you are a Catholic girl - possibly a student - and have social artistic or technical interests, and if you would at some time consider marrying and establishing a home in the U.S.A. I would be very glad to meet you. If you will kindly write a few lines about you - English, Spanish, German - I shall appreciate it very much and I will reply immediately with complete particulars.

Billet mrk. »California«, modt. Kat. Ugebls. annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Academicum Catholicum

Tirsdag den 11. nov. kl. 19,45: Studie-kredsen Interpretatio, Newman-stuen.

Fredag den 14. nov. kl. 20 præ. i Ste-nosgade 4: Extraordinært møde. Jean Mohammed Abl-el-Jalil O.F.M. taler om: »Die Welt des Islams heu-te«. Den åndelige baggrund for ud-viklingen i Nordafrika skildres her af en arabisk fransiskanermunk fra Marokko. P. Jean Mohammed taler langsomt tysk.

De københavnske fællesandagter

Emnet for pater G. Vians anden præ-diken den 9. ds. kl. 17 er: »Du er Kris-tus den levende Guds Søn« (Mat. 16, 16).

Ung mand (rejsemontør) søges

Vi mangler endnu en ung mand, 18—30 år, til uddannelse som rejse-montør. Teknisk interesse nødvendig, men tidligere uddannelse på dette område ikke nødvendig. Det er en fordel, hvis vedkommende har været beskæftiget med elektricitet eller i gas- og vandmesterbranchen, men det er ikke nogen betingelse.

Gode arbejdsforhold og gode fremtidsmuligheder for den rette mand. da firmaet arbejder i 10 lande.

I læretiden (ca. 1—1½ år) betales kr. 400 månedligt eller efter kvali-fikationer.

Skriftlig henvendelse snarest, evt. med lønkrav og i hvert fald referen-cer eller oplysninger om egne forhold til

GULDAGER ELECTROLYSE A/S

Ejgårdsvvej 26 . Charlottenlund

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

NOTER

lykønskninger til Rom

Umiddelbart efter at den ny paves avn var blevet meddelt i radio, be- yndte lykønskningerne at strømme id til Vatikanet fra alle verdenshjør- er. Blandt de første gratulanter var en engelske dronning, de forenede 'aters præsident, Eisenhower, den 'anske statspræsident Coty, minister- ræsident de Gaulle, den tyske for- undspræsident Theodor Heuss m. fl. Fra den katolske kirkes overhovede Danmark var der ligeledes fremsendt n lykønskning, og umiddelbart efter idløb følgende svarteogram:

Mgr. Suhr, Biskop af København
Hans Hellighed udtrykker stor tak- emmelighed for tilsendte lykønsk- ing. Af ganske hjerté sender han De- s Excellence og alle de troende i 'anmark sin første apostoliske velsig- else. Tardini, pro-statssekretær.

*

En del stof — deriblandt referat af 'bilæet i Haderslev, omtale af en ansk-katolsk kirkemusikudsendelse i 'adio (Leif Kayser/Bernh. Lewko- itch), boganmeldelser — der oprin- eligt var beregnet til denne uge, har å grund af det overvældende store 'of i forbindelse med pavevalget måt- t udgå til næste uge.

Don Bosco-bøgerne

I den præmiekonkurrence, som ar- rangeredes i forbindelse med uddelin- gen af ca. 4000 gratis DON BOSCO SKEMAER på de katolske skoler over hele landet, er de 10 vindere nu blevet udtrukket. Den rigtige løsning var:

Pil nr. 1 (peger på Canada) = In- dianerhøvdningens Ed. Pil nr. 2 (peger på Afrika) = Vupti-Sambos Skyts- engel. Pil nr. 3 (peger på Israel) = På hin Tid. Pil nr. 4, peger på Grønland) = Brødrene. Pil nr. 5 (peger på Norge) = Sigurd og hans tapre venner. Pil nr. 6 (peger på Svejts) = Halvvejs til Himlen.

Vinderne blev: 1) Mikael Ascanius Poulsen, Hedehusene (et fotografiap- parat). 2) Kurt Andreas Hansen, Fre-

dericia (en dynamolygte). 3) Ludvig Jakobik, Nakskov (en boghylde). 4— 10) (en kuglepen): Johannes Carlsen, Stengade Kbh., Ture Larsen, Kolding, Susanne Leerbech Olsen, Søborg, Lis- Jette Mortensen, Fredericia, Karen Margrethe Lorentzen, Bandholm, Ivan Mohsæthi, Hillitse, William Zieler, År- hus. Vinderne vil få præmierne til- sendt direkte.

Udtrukne Numre fra Maria Søstrenes Bazar i Vejle

Philips radio 9365. Maleri (Th. Vervoordt) 3252, 13496. Barncykel (pige ell. dreng) 15250. Tøhjulet cykel 2633. Trehjulet cykel 5702. Tre- pendel (moderne belysning) 901. Et nr 746. En kasse cigarer 7287. 1/1 fl. akvavit 12315. 14 dages gratis leje af sommerhus ved Ulbæk- hus (15/6—1/7 1959) 92. Vævet bordløber 1925. Bordtappe 5360. Stumretæppe 11349. Dukke 12152.

Aarhus

Gør Deres Indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 25 7 18

Leverandør til de katolske Institutioner

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

MEIERIET Vesterbo

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksduk, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

V. Svenstrup . Telefon 21557

Akt. Elektro-Installatør . Ladestation

Hans Brogesg. 4 . Tietgenapl.
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22866

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Reserveret

Kød- flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Støt annoncørerne

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Reserveret

Arndt Nielsen Ure og Optik
Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen
Boghandel

Telefon 2525
(2 Ledninger)

Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg
Snedker & Tømrermester

Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818
Leverandør t. de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Pave Johannes XXIII — (sluttet fra forsiden)

URBI ET ORBI

længst erhvervede menneskerettigheder. Måtte Gud oplyse disse nationers ledes ånd, måtte han tilgive forfølgelserne og unde også dem, der kan glæde sig over frihedens gode, stadig bedre og lykkeligere tider.

Med en udtrykkelig adresse til Kirken i Øst gav paven sluttelig udtryk for ønsket om, at alle de, der er skilt fra den Hellige Stol, må vende tilbage »til den fælles faders hus«. Han forsikrede, at de på ingen måde skulle træde ind i et fremmed hus, men derimod »i deres eget hus, som er berømt og beriget ved deres forfædre og disses dyder«. Sluttelig henvendte paven sig til dem, »der i alle lande holder nationernes velstand og skæbne i deres hænder«: »Hvorfor gør man dog ikke på rette måde definitivt ende på alt had og alle stridigheder? Hvorfor benytter man stadig menneskeånden og nationernes rigdomme til fremstilling af mord- og ødelæggelsesvåben fremfor at højne levestandarden for alle samfundsklasser? Vi er godt klar over — udtalte Pave Johannes XXIII — at gennemførelsen af disse tilskyndelser møder alvorlige og vanskeligt gennemførlige problemer. De må dog imidlertid løses, selv om det kræver store ofre, thi det drejer sig om det største af alt, der er nært knyttet til hele menneskeheden ve og vel.«

Pavens første budskab sluttede med en indtrængende fredsappel. Verden råber efter fred, den vil retfærdighed, fred og endrægtighed. Men man kan imidlertid ikke formidle verden den virkelige fred, uden at man først har givet verden den indre fred. »Thi der kan ikke eksistere en ydre fred, dersom denne ikke er en frugt af og en følge af den indre fred«. Og derfor er religionen en uomgængelig nødvendighed for fredens genoprettelse. »Måtte de, der afviser Guds navn, der træder hans hellige rettigheder under føde og som med forbryderisk dristighed bestræber sig på at kvæle fromhedsfølelsen i menneskehjernerne, ikke glemme denne sandhed.« Som underpant på den sande og virkelige fred og på alle de andre himmelske gaver meddeler Vi jer alle med brændende kærlighed den apostoliske velsignelse, Urbi et Orbi, sluttede pave Johannes XXIII sit første budskab. (KNA)

Kroningen i St. Peter

Omkring 300.000 mennesker fyldte i tirsdags Peterspladsen, da Pave Johannes XXIII blev kronet på loggiaen over indgangen til St. Peter. De forudgående ceremonier fandt sted inde i Peterskirken og overværedes af en titusindtallig skare, deriblandt officielle delegationer for en lang række nationer. — Eurovisionen udsendte såvel ceremonierne inde i kirken som selve kroningshøjtideligheden.

Det første pave-foto

Den Hellige Fader ledsaget af sin maestro di camera, mgr. Nasalli Rocca di Corneliano.

En uformel audiens

Pave Johannes XXIII gav torsdag efter sit valg en ganske tvangløs og uforberedt audiens i Vatikanets haver. Her underholdt han sig først med officerer og menige fra det pavelige gendarmeri og senere vejarbejdere og personalet ved Radio Vaticana. I modsætning til, hvad der hidtil har været skik og brug, har paven gået tur i Vatikanets haver på et tidspunkt, hvor haverne var tilgængelige for de ved Vatikanet ansatte funktionærer og arbejdere.

Man var i Vatikanet af den mening, at den ny pave kun sjældent agtede at gå tur i haverne, eftersom han ved sin tiltræden havde afsagt alle de hidtil bestående forsigtighedsforanstaltninger fra gendarmeriet. Det er unødvendigt at foretage særlige afspærringer, havde paven udtalt; han ville ledsages af sin maestro di camera, og dette måtte være tilstrækkeligt.

En hertil svarende ordre har paven ligeledes tilstillet direktøren for »Osservatore Romano«, grev dalla Torre. Paven har udtrykt ønske om, at man fremtidigt ved offentliggørelsen af pavelige taler, dokumenter og handlinger undlader alle udsmykkende superlativer — det er tilstrækkeligt at skrive, at paven har gjort eller sagt det og det. (KNA)

Pavens første embedshandlinger

Pave Johannes XXIII foretog endnu samme aften, som han var blevet valgt sin første embedshandling: han udnævnte konklavesekretæren, mgr. Alberto di Jorio, til kardinal. Dermed fulgte paven den gamle tradition hvorefter den nyvalgte pave tildeles konklavesekretæren kardinalsværdig heden. Dermed er denne — både de jure og de facto kardinal, omend der højtidelige kreering først finder sted ved indkaldelsen af det næste konsistorium.

Endvidere stadfæstede den nyvalgte pave mgr. Domenico Tardini i embedet som pro-statssekretær, og udnævnte den hidtidige maestro di camera mgr. Callori di Vignale, til majordomo og den hidtidige virkelige pave lige kammerherre, mgr. Nasalli Rocca di Corneliano, til maestro di camera.

Allerede om onsdagen genoptog Pave Johannes XXIII de såkaldte »tabelaudienser, hvorved de forskellige kirkefyrster fra hele verden modtoges de turnusmæssigt fastsatte audienser herunder biskoppernes såkaldte »ad limina«-besøg. Blandt de biskopper der i år aflægger »ad limina«-besøg Rom, er også de skandinaviske overhyrder, og biskoppen af København mgr. Th. Suhr, der for øjeblikket opholder sig i den evige stad, ventes inden længe at ville få foretræde for den ny pave. (KNA)

De kristnes frihed -

(sluttet fra side 539)

skellighed, men på grund af den. Vi skal endog elske disse forskelle. Vi skal forstå, at de andre også har deres plads i kirken, og at også deres stemme skal lyde i den kristne symfoni. De er netop, fordi de andre ikke er som vi, at Guds skaberværk er så smukt at kirken er så skøn. Vi må takke Gud fordi han ikke har skabt os eller frels os på samlebånd. Vi må lytte til Paul formaning, der er dagens motto: »Gør intet af egenlyst eller lyst til tonære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv, og se ikke hver på sit eget, men også på de andres. (Fil 2, 3—4).

»Glæd jer altid i Herren: jeg siger igen: glæd jer. Lad alle mennesker mærke, at I har et mildt sind.« (Fil 4, 4—5).

Kristus er ikke blot kommet for at kalde på de retfærdige, på de pæne mennesker, d. v. s. de mennesker, der er som vi. Han er også kommet for de andre. Kirken er ikke en lille sekt, men den altomfattende kirke. Sandheden er altid større end vore små personlige synspunkter. Gud er større end vor hjerte. Lad os da leve i Guds børnfrihed. Lad os være frie kristne i et fri kirke.

M. Drouzy, O.P.

Katolsk Ugeblad

16. ÅRGANG

16. NOVEMBER 1958

NR. 46

DET STORE ANSVAR: STEDSE AT BERETTE SANDHEDEN

Åbenhjertige paveord under audiens for tohundrede journalister

Pressens betydning som helhed og journalistens tunge ansvar for en sandrig reportages formidling var emnet for en tale, som Pave Johannes XXIII holdt til et par hundrede italienske og ikke-italienske journalister — hvilke sidste de fleste var kommet

Rom udelukkende i anledning af veskiftet — ved en audiens i sidste ge. Journalisten bør altid være sig vidst, at sandheden er et helligt angende, som man ikke må forråde.

Paven talte improviseret på fransk — med den charmerende akcent, som alienere næsten alle har, når de taler fransk — til journalisterne og hans conventionelle bemærkninger fremdte atter og atter munterhed og jertelige bifaldsytringer hos det taknemmelige publikum. Paven fremhævede det skønne i journalistens job, at, der ligger i, at man giver udtryk for ens egne oplevelser og føler tilbedsstillelse ved at se sine egne manuskripter offentliggjort. Men journalister bør dog altid være sig sit store ansvar bevidst: stedse at berette sandheden.

I de seneste nætter — fortsatte paven — hvor han på grund af de sidste uges anstrengelser ikke havde kunnet sove, havde han tilbragt tiden med bl. a. at blade i en masse forskellige aviser for at se, hvorledes man rundt om i verden skrev om pavedømmet. Paven havde han bl. a. kunnet konstatere, hvorledes journalisterne havde gjort alle mulige krumspring og på alle mulige måder havde gjort forsøg på at udforske konklavets hemmeligheder. Han havde dog ikke fundet så meget som blot en eneste linie i offentlige pressemeddelelser, der på nogen måde svarede til fakta — man kunne dermed udlede, at konklavets æthed stadig er sikker og i stand til at modstå alle journalistiske attack'er. »De kan ganske rolig påstå, hvad de vil — sagde paven — grundet for pavevalget er for længst gået i røg!« Det ville derfor have været uret på sin plads, om man havde

indtaget en vis tilbageholdenhed, føjede paven faderligt formanende til.

Pave Johannes XXIII gentog derpå endnu engang overfor journalisterne sin konstatering af, at han som pave udelukkende havde at være »den gode hyrde«, der leder sjælene og arbejder for sandhedens udbredelse. Dette har man tilsyneladende ganske glemt at skrive om af bare iver for at snakke om, hvorvidt det nu blev en politisk, en videnskabelig eller en diplomatisk pave. »Overfor Gud er Vi jeres brødre,« sagde paven, »den første af alle brødre. Vi skal hjælpe jer til at kunne se alt det, der er på jorden, men først og fremmest dog alt det, der er i himlen.« (KNA).

Nobels fredspris til pater Pire

Det norske stortings nobelkomité har tilkendt den 48-årige belgiske dominikanerpater Dominique Pire, Nobels fredspris 1958 for hans indsats som bidrag til løsningen af de konkrete problemer, som tusinder af flygtninge i Europa stadig står overfor efter den anden verdenskrig.

Pater Pire har siden 1949 viet sit liv til gerningen blandt krigens uskyldige ofre, de såkaldte »strandede flygtninge«, bl. a. ved humanitær hjælp og da først og fremmest ved sit initiativ til opførelsen af de såkaldte »Europa-byer« rundt om i Europa.

Pater Pire med modellen til 5. Europa-landsby for hjemløse udlændinge i Spiesen (Saar), hvortil han nyligt har nedlagt grundstenen.

ASKOV 2.

Bibel - Babel

En passant:

Pave Johannes XXIII

Pavekroningen i Sct. Peter

Ny serie:

Kend din tro

„Den franske skole“ gennem hundrede år

Europa-mødet i A C

„De vil supplere hinanden“

Kardinal Frings om paverne Pius XII og Johannes XXIII

I samtlige katolske kirker i Tyskland blev der sidste søndag i henhold til biskoppelige forordninger forestillet takkedagstjenester i anledning af Pave Johannes XXIII's valg. I bispekirkerne celebreredes pontifikalmesser, og i de øvrige kirker oplæstes hyrdebrevet i anledning af pavevalget.

Erkebiskoppen af Köln, Joseph kardinal Frings, underretter i sit hyrdebrev sine troende om de store begivenheder i Rom og beskæftiger sig udførligt med den nye paves person. Der er en meget stor forskel mellem de to paver Pius XII og Johannes XXIII, hedder det i hyrdebrevet. »Pave Pius XII var en aristokrat både af udseende og ånd, en mand af høj kultur, en fremragende kender af verdenssituationen, hvori han også har grebet afgørende ind; han har så afgjort ved sin personlige autoritet ført den Hellige Stols anseelse frem til et sjældent og anerkendt høj stade. Pave Johannes XXIII er af bondeæt, han stammer fra en børnerig, kernesund familie fra egnen ved Como-søen. Ligesom sin forgænger har han tilbragt størstedelen af sit liv indenfor det pavelige diplomati, dels i den nære Orient, dels i Paris. Siden 1953 har han været kardinal« (sluttes på bagsiden)

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 797:

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

à Mopedo

St. Kongensgade 76
Udlejning af service, borde og stole. Alt til festen.
Telf. Palæ 8992 (bedst 16⁰⁰-18)

Støt annoncørerne

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88. Tlf. Ø. 1158
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

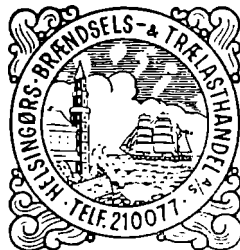
Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støt & Søn

Murermester- og Entreprenørfirr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Ologade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdiget Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olog. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Ologade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

BIBEL OG BABEL

Det gamle Testamente som historisk kilde

En tid lang blev mange fortællinger fra Det gamle Testamente betragtet som opdigtede historier, hvis historiske værdi man benægtede. Først da forskningsarbejdet kom i fuld gang i en såkaldt »frugtbare halvånes« mde, fremdrog man under nøjsomt arbejde utallige beretninger, der udgør paralleller til de bibelske egivenheder.

Det bidrog til, at man mødte disse fortællinger med mistro, at den vestlige kulturs lande udviser et i hovedsagen dynamisk kulturpræg, mens man i de orientalske kulturstater finder en statisk form, der er bevaret helt i vore dage. Orientaler og vesterlænderne går ud fra helt forskellige synsunkter og bedømmer derfor ud fra deres forskellige indstilling til kulturen den anden parts kultur i lys af deres egen indstilling. Dette kan føre til misforståelser, men også til fejlslutninger. Det er først arkæologernes tyreflittige arbejde i de sidste årtier, som har givet os et virkeligt billede af »vevilkårene i den gamle Orient. Selvfølgelig kan forskningen kun skænke os paralleller til de historiske tiltræelser, som Biblen har skildret, og ikke til fortællinger med udpræget dogmatisk karakter.

Da Abraham blev født i Ur, kunne der allerede tales om en højkultur i det ind. Man kunne der forudberegne sol- og måneformørkelser, løse ligninger ved fire ubekendte, uddrage rodstørrelser, fremstille smykker af vidunderlig finhed, udføre freskoer, hvis farver den dag i dag har bevaret deres lys o.s.v. For Abraham var det et stort offer at drage ud i ørkenen med sine hyrder for at værne sin tro på en ene sande Gud.

Navnene Abraham, Isak og Jakob er, således som fundene viser, meget udbredte navne i Mesopotamien.

Mange tiltræelser i patriarkernes historie lader sig forklare ud fra kendskabet til Kong Hammurabis lovtaler (udgravet 1903, nu i Louvre). Efter ette lovværks forskrifter reguleredes patriarkernes livsvaner lige til Moses. Således kunne ifølge mesopotamisk ret en gift kvinde, hvis hun var ufrugtbar, blive en tjenestepige til sin mands ræghed, og børnene regnedes for ægteustruens børn. Efter G.T.'s beretning førte Sara sin tjenestepige Hagar til sin mand. Det var desuden tilladt at være gift med to søstre samtidig. Også Jacob ægtede to søstre, Lea og Rakel. Disse fakta beviser klart, at Abrahams familie stammede fra Mesopotamien.

Der er også tekster, som giver et øje billede af situationen i Palæstina. I alle de fæstninger, som var rejst undt om i landet, lå der herreløst land, hvor Abraham uforstyrret kunne holde sig.

Også fortællingen om Josef gjaldt for om blot en variation af det tema at vise Guds rådslutninger. Men Ægyptens

historie har kunnet tjene til at påvise beretningens historiske værdi. At Abrahams efterkommere må have opholdt sig i Ægypten fremgår allerede af navnet »hebræer«. Omkring år 1700 blev Ægypten besat af Hyksos-folket, som naturligvis søgte at fremme alt, der ikke var gammelægyptisk. Omkring den tid blev Josef »forvalter« hos denne besættelsesmagt. Da den indfødte befolkning atter fik overhånd ca. år 1600, undertrykte de selvfølgelig den tidligere besættelsesmagts venner, som tilmed var indvandrere. Af det navn, de kaldtes med, opstod ordet »hebræer«. Oprindeligt blev det opfattet som et hædersnavn, men blev senere et skældsord. Fra den tid af kaldte hebræerne sig »Israels sønner«.

Beretninger har vist, at befolkningen i Nilens østlige delta var patriarkalsk indstillet og derfor tilbød mandlige guddomme (løver, tyre o.s.v.), medens det matriarkalske princip mere blev betonet i det vestlige delta (dyrkelse af fisk, slanger). Derfor den store forfærdelse over dansen om guldkalven, som ikke var andet end et tilbagefald til den gamle Apis-dyrkelse, de havde set i Ægypten.

Også navnet Moses (= barn) var dengang almindeligt (Tutmosis o.s.v.) Udtrykket »Kreti og Pleti« betegner

derimod kreterne og filistrerne, som indvandrede i Palæstina. I den følgende tid indtog israelitterne en stødpudestilling mellem Assyrien og Ægypten. Salomon havde løst denne situation til egen fordel ved at ægte en ægypterinde og en fønikerinde. Under hans regering steg velstanden. Et vidnesbyrd herom er de i 1938 udgravede kobber-smelteovne, der endogså kunne sættes i drift igen, og de ved Megiddo fundne kongelige staldrum, der var udstyret med marmorkrybber og beklædt med elfenben. Men ikke mindst på grund af hans skatter begyndte nu en nedgangstid. I 722 blev nordriget erobret og beboerne ført i det »babyloniske fangenskab«, som først endte, da Kyros ødelagde det babyloniske rige. Kyros tillod jøderne at vende tilbage til Jerusalem og genopbygge templet. Også dette i vore dage påviste faktum, at Kyros befriede jøderne, har været betvivlet.

Senere opstod en lille menighed under fremmedherredømme, men med egen forvaltning, ret til egne penge, men politisk afhængig. På grund af stadig mere forvirrede forhold og stridigheder blev landet under Pompejus gjort til romersk protektorat, og deraf kom det, at Pilatus som den 6. statholder i Palæstina var romer. Nu blev folket holdt sammen af religionens statsbevarede magt.

Skønt jødefolket kulturelt stod under nabofolkenes niveau, blev det ved sin moralske særstilling det »udvalgte folk«.

I næste- kærlighedens tjeneste -

Den hellige Elisabeth af Thüringen uddeler milde gaver (Relief fra helgenindens rigt smykkede relikvieskrin i Marburg) — Se artikel side 255.

Pave Johannes XXIII

Pave Johannes XXIII's pontifikat er begyndt i smilets tegn. Det spores i hele atmosfæren i Vatikanet. Den ny paves lune og jævnhed har så at sige taget alle hans omgivelser hjerteligt med storm. Ligesom forgængeren, Pius X, der også kom fra Venezia, må Johannes XXIII også først lære Vatikanet at kende indenfor murene. Han har jo — i modsætning f. eks. til Pius XII — ikke tidligere opholdt sig i Vatikanet. Paven taler med alle og enhver, som han møder, og han vil gerne vide besked med alt. Man fortæller, at han i Venezia ofte gav sig i snak med gondoliererne og at han — siddende på en kirke-trappe — til fik sig en sludder med den jævne mand. At han ligefrem skal have spillet kort med gondoliererne under Dogepaladsets buer, det lurde vist nok være fri fantasi, men anekdoten viser, at han i hvert fald var populær i Venezia. I Vatikanet underholder Paven sig også med elevatorførerne — hvem han allerede har betroet, at han ikke vil gerne gå til fods op ad de høje marmortrætter. Og til en af de første besøgende sagde han — undskyldende — at han endnu ikke havde vænnet sig helt til sin ny værdighed. Til en anden, der sagde til ham, at han syntes, at Paven havde slanket sig lidt, gav Paven det svar: »Ved De hvad, det med den slanke linie, det bekymrer jeg mig mindre om. Men iøvrigt vil jeg sørge for, at kardinal Cicognani er ved min side, når vi skal fotografere; han er nemlig endnu tykkere end jeg.«

Paven taler syv sprog, deriblandt også russisk. Delle sprog lærte han, medens han var apostolisk delegat i Sofia. På Biennalen i Venezia 1956 traf han ved en reception sammen med de to russere Frederik Marcovitsch og Eduard Tissa. Først talte de fransk sammen, men da Roncalli hørte, at de var fra Rusland, fortsattes samtalen på russisk.

I spøg har man ofte kaldt Roncalli kirkens »rejsende« (i den mening: handelsrejsende). Han har besøgt Østrig, Tyskland, Schweiz, Tjsekoslovakiet, Polen, Jugoslavien, Rumænien, Spanien, Portugal, Nederlandene og sidst men ikke mindst Frankrig. Desuden har han berejst hele den nære Orient og Nordafrika. Fra Balkan-tiden stammer også hans russiske sprogkundskaber.

Ved afrejsen fra Venezia til konklavet gav kardinal Roncalli hånden til alle de mange, der var mødt op for at ønske god rejse, og da vognen gled ud af byen vinkede han og sagde: »Hav det nu godt så længe — jeg er hjemme igen i løbet af et par uger.« — Det gik imidlertid ham, som det gik kardinal Sarlo: han kom ikke »hjem« igen.

Johannes XXIII tilbragte sin første nat som pave i statssekretariatets lokaler. Det var oprindeligt tanken, at han ville have sovet i konklavecellen; det var kommandantens for Nobelgardens værelse — og der stod »kommandant« på døren.

Johannes XXIII er den første pave, der har støjet med en jet-maskine. Turen til Lourdes i foråret, hvor han indviede det ny underjordiske basilika, tog ialt ca. tre kvarter Rom—Lourdes.

Ved kardinalernes hyldest til den nyvalgte pave i det Sixtinske Kapel blev også den syge kardinal Tien kørt ind i sin sygestol. Da Johannes XXIII fik øje på ham, ilde han ned fra tronen og omfavnede kineseren.

Efter konklavet hilste Paven på en hel del af konklavedeltagerne, deriblandt også broder Faustino Giuliani af »Fate Bene Fratelli«-ordenen. Broderne har tjent som apoteker under tre konklaver. Da Johannes XXIII fik øje på ham, udbrod han: »Nå, der har vi jo pilletrilleren!«

Paven agter at beholde sin gamle

NOTER

Radlogudstjeneste

Søndag den 16. november transmitterer Statsradiofonien eftermiddagsgudstjenesten kl. 14 fra Sct. Josefs kirke i Horsens. Celebrant og prædikant er pastor N. R. M. Oppermann.

læge fra Venezia. »Der er den store fordel ved ham, at han aldrig har benyttet nogen lejlighed til at ordinere mig medicin.«

I Venezia kunne enhver få foretræde hos kardinalen. »Jeg tænker altid — når der er en, der kommer og vil tale med mig — at måske den pågældende vil skrifte hos mig.«

Det vakte for et par år siden betydelig opmærksomhed, at patriark Roncalli rettede et hjerteligt velkommentogram til en kongres, som Nenni-socialisterne, der som bekendt står konmunisterne nær, afholdt i Venezia. Mange mente ved denne lejlighed ba telegrammet at kunne skimte en kirkefyrste, der »vil åbne kirkens dør u mod venstre«. Roncalli lod imidlertid samtidig de antiklerikale socialister med et ønskeligt tydelighed forstå, at »et moderne økonomisk og social system ikke kan bygges op på noget andet grundlag end det, som Vor Herre har lagt«. Samme år gentog han ogs

25. søndag efter pinse

16. november 1956

DET UANSELIGE .

Søndagens evangelium er et udtømmeligt skatkammer. Mangt og meget kan den smukke lignelse om sennepskornet og surdejens lære os — om sædekornet, der vokser op til et træ og om surdejen, der skal gennemtrænge flere mål mel førend brødet kan blive bagt. Det er nemlig ikke blot en prædiken mod den umådeholdne overilte, men tillige også et formanende ord om ikke at glemme og overse betydningen og værdien af begyndelsen. Vi er idag tilbøjelige til blot at ville nyde det færdige, velformede æble — men ikke at ville have noget at gøre med hverken knoppen eller blomstringen. Det har vi »ikke tid til«. Og hvad endnu værre er: udviklingen har ført med sig, at vi helt og holdent mister evnen til at observere det uanselige, det prunkløse. Kun det store, det storslåede, det usædvanlige, det rekordmæssige, de store tal, det sensationelle har idag tiltrækningskraft — ingen standser i vore dage op overfor den lille markblomst ved vejkanten. Og er det måske ikke sådan, at tyven sandsynligvis er mere tilbøjelig til at tænke på det lille stykke chokolade, der var genstand for hans første rapseri, end det sidste kupforsøg, der bragte ham i lugtuset? Thi alt begyndte dog i det små! Sædekornet — på godt og ondt — vokser op og dets rødder griber dybere og dybere ned i jorden. Den uanselige begyndelse er skæbnens rod.

Hvor uendelig meget er dog ikke afhængig af en god start — godt begyndt er halvt fuldendt, siger et gammelt mundheld, og hvor er det sandt! Det er tit og ofte kun en ganske lille ting, måske kun en tanke, der giver anledning til »det helt store«. Det er rigtigt, at ikke alle spirer bliver til det store træ, som evangeliet taler om. Jordbunden skal også være forberedt — der kræves en gartners tålmodighed og sidst men ikke mindst nåden ovenfra. Men man må ikke glemme, at også den store kunstner engang har været en lille skoledreng, at mangen en helgen måske først er nået sit mål ad snørklede stier. Man kan ikke på begyndelsen se, hvad enden bliver. Vi gør den fejl, at vi er tilbøjelige til slet ikke at agte på begyndelsen. Vi må ikke glemme at nedbøde Guds velsignelse over enhver start — hver morgen er en ny dags start! — Vi må ledsage sædekornets placering i jorden med bøn, bøn om god vækst og om trivsel, hele vejen igennem. Thi selv den bitreste anger kan intet ændre ved fortiden. Og fremtiden er vi selv med til at skabe — tankerne fra idag er sejrene eller nederlagene fra imorgen! Og da gælder det om, at disse tanker er »Guds tanker«.

Sognepræsten.

et hyrdebrev sin advarsel mod samarbejde med venstrepartierne. I Venedig modtog han ved en bestemt lejlighed en kendt journalist, en hvidhåret and, der havde ry for at være ivrig Ismand for en direkte kontakt mel-

lem *Democrazia Christiana* og de kommunistisk orienterede socialister. Roncalli tog imod ham med ordene: »De burde dog med Deres hvide hår være noget mere fornuftig, end De har ord for at være!«

end din tro

DEN SKJULTE GUD

Den apostoliske trosbekendelse bender med de ord: »Jeg tror på Gud« s.v. Dermed erklærer jeg, at jeg anser det for uomstødelig sandhed, som ud har åbenbaret om sig selv og sin ljes beslutninger og gerninger. Samtidig vågner en længsel i min sjæl efter Gud, det højeste og fuldkomneste øde og mit livs sidste mål. Jeg har fået en erkendelse af Gud, men jeg har ham ikke endnu, dog håber jeg, at et øjeblik kommer, da jeg kan skue ham. Men foreløbig gælder, hvad profeten Isajas siger: »Du er en skjult ud« (45, 14). Stille, lydlose og uanede veje er for det meste Guds veje, men de bliver underfulde og overvældende, når slutresultatet viser sig. Dog endnu mere skjult for os er Gud selv, hans væsen og hans fuldkommenheder.

Først når vi ender vort livs vej på jordig vis og lukker vore øjne for denne verden for at åbne dem igen i en tilkommende, får vi lov til at stå ansigt til ansigt med den Herre og ud, som vi har hørt så meget om og tænkt så meget på, medens vi var i vor røvetid. Thi »dette er det evige liv,« siger vor Frelser i lidelsesnatten, »at du kender dig den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus« (Jo. 17, 3). Til disse ord skriver Johannes ligesom en kommentar, når han siger: »Nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi i gang skal blive. Men vi ved, at når han åbenbarer sig, skal vi blive ham ge, thi vi skal skue ham, som han er« (1. Jo. 3, 2). Af denne sætning fremtræder to ting: Vi skal se eller skue ham, dedes som han i kraft af sin natur og sit væsen selv er. Før det andet, vi skal ligesom blive guddommeliggjorte. en salighed, der dermed tager sin begyndelse, giver os egenskaber, der løfter os højt op over det, vi er vant til, skønt vor egen menneskelige natur iver ved at bestå.

Denne store forandring er kun mulig derved, at Gud forvandler den heliggørende nåde, som vi har modtaget dåben og gennem de øvrige sakramenter, til »herlighedens lys«. Det er et øjeblik, der sætter os i stand til at skue et sande lys, som er Gud og vor Frelser selv, ganske som englene, om hvilke Herren siger: at »de i himlen altid er min himmelske Faders ansigt« (Mt. 3, 10).

Det er nu ting, som er aldeles overnaturlige. Intet menneskeligt ord kan erklære dem, og ingen menneskelig øjne kan foreløbig fatte dem. Kun med hjælp af svage lignelser fra den naturlige verden får vi en anelse om,

hvordan det engang skal være. Når man lægger et stykke jern i ilden, får det ildens egenskaber uden at forandre sit eget væsen. Det kolde, mørke, hårde jern bliver varmt, det lyser, det blødgøres. En lignende forandring, kun endnu mere fuldkomment, foregår med dem, der optages i himlens herlighed. Opflammet af kærlighed til Gud kommer de i en tilstand, der adskiller dem fra menneskene her på jorden meget mere, end det glødende jern adskiller sig fra det kolde. Denne gudsbeskuelse i evigheden er ensbetydende med den fuldendte udvikling af vore menneskelige anlæg og evner. Den er den højeste berigelse i retning af gudserkendelse og gudskærlighed. Mere kan ikke opnås, og denne Guds højeste gave er umistelig. »Hvad intet øje har set og intet øre har hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskeligt hjerte, har Gud beredt for dem, der elsker ham« (1. Kor. 2, 9). Så snart vi er nået så langt, er der ingen problemer mere. Vi vandrer i lyset.

Men her på jorden er forholdet et helt andet. Her kan vi virkelig sige: »Du er en skjult Gud.« Vore legemlige øjne ser ham ikke, vore ører hører ham ikke direkte, og vore hænder kan ikke føle på ham. Kun ad indirekte veje kan vi forsøge os kendskab til ham. Benytter vi vore naturlige erkendelsesevner, vor forstand og vor fornuft, som fører, så kan vi langsomt, skridt for skridt nå frem til Gud ud fra den verden, han selv har skabt. Vi drager slutninger ud fra de synlige ting og når ad denne vej så langt, at »Guds usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed kan ses (af os), idet de forstås af hans gerninger« (Ro. 1, 20). Da Paulus prædikede evangeliet i Lystra, en by i Lilleasien, sagde han til den folkeskare, der omgav ham: »Gud har i de forbigangne tider ladet alle hedninger vandre deres egne veje. Dog lod han sig ikke uden vidnesbyrd, idet han viste jer velgerninger og gav regn og frugtbare tider fra himlen og mættede jer med føde og fyldte jeres hjertes med glæde« (Apg. 14, 16—17). Også det gamle testamente hævder med megen styrke, at vore naturlige evner kan finde vejen til Gud. I Salomons visdom læser man: »Tåbelige af naturen var alle de mennesker, hvem erkendelse af Gud fattedes, og som ikke fornåede ud fra de synlige goder at erkende den værende (Gud, som den eneste virkelige og af sig selv værende) eller ved at iagttage værket at opdage kunstneren« (13, 1).

Så sikkert det nu end er, at vi med fornuftens naturlige lys kan erkende Gud som den ene og sande, som ophav og mål for alle ting, som vor skaber og højeste Herre, idet vi slutter fra skabningen til skaberen, fra virkningen til årsagen, så er det dog også en historisk kendsgerning, at hedningerne i stort omfang »ombyttede Guds sandhed med lovn, ærede og dyrkede skabningen frem for skaberen« (Ro. 1, 25). Og på den måde hjemfaldt de til de væmmeligste synder og laster.

Derfor kom Gud, som jo er kærlighed, os til hjælp og gav os troens lys. Denne gave fra oven skærper menneskets åndelige synskraft i den grad, at blikket uden besvær når op til himlens højder. Opfyldt af dette lys betragter den troende først og fremmest Gud selv, den evige kilde til alt lys, og derefter alle ting under ham. På den måde føler han en inderlig glæde ved at iagttage, at »Gud kaldte os fra mørket til sit underfulde lys« (1. Pet. 2, 9), og at vi i troen »kan fryde os med usigelig og forherliget glæde, idet vi når troens mål, vore sjæles frelse« (1. Pet. 1, 8).

Men også livet i troen er kun en forberedelse og overgang, ikke den endelige tilstand med den fuldkomne gudserkendelse. Så længe vi vandrer i troen, kan det gå os som det gik apostlen Thomas. Han ville se, ikke blot tro. Ganske vist gjorde Herren ham bebrejdelser, fordi troen er, så længe vi befinder os i prøvetiden, den ufravigelige betingelse for at kunne få del i Kristi frelse. Længslen efter at se kan blive meget stærk i det menneskelige hjerte, men det kan ikke nytte noget. Her på jorden gælder, hvad der står i 1. Tim. 6, 16: »Gud bor i et lys, ingen kan komme nær. Ham har intet menneske set, ej heller kan nogen se ham.« Da Moses bad Gud om at lade ham skue hans herlighed, svarede Herren: »Du kan ikke skue mit åsyn, thi intet menneske kan se mig og leve« (II. Mos. 33, 18. 20). Foreløbig mangler de forudsætninger, uden hvilke vi ikke kan nå synet af Guds herlighed.

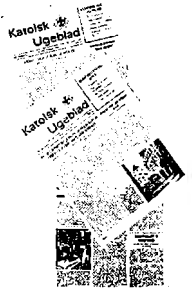
Sammenligner man troen med den os lovede gudsbeskuelse, så ligner den en lampe, som er tændt på et mørkt sted, og som skal oplyse vejen, der fører til himlen, medens beskuelsen er som middagssolen på en skyfri himmel. Men i forhold til den naturlige gudserkendelse er troen, der tager imod Guds åbenbaring, et *mægtigt fremskridt i flere henseender*. Ved troens hjælp kan også de små i samfundet, ikke blot de lærde, med sikkerhed og uden tilsætning af alle slags vildfarelser, erkende, at »Gud er ånd« (Jo. 4, 24), at vi skal »være fuldkomne, som faderen i himlen er fuldkommen« (Mt. 5, 48), at »ingen skabning er usynlig for Gud, at alt ligger blottet og udbredt for hans øjne, og at han skal vi stå til regnskab« (Heb. 4, 13), at »Guds højre er fuld af retfærd« (Sl. 47, 11) og at Gud »åbner sin hånd og mætter alt, hvad der lever, med velsignelse« (Sl. 144, 16).

I og for sig er disse og andre lærdomme af den art, at den menneskelige fornuft selv kan finde dem. Men

for at vi under vore nuværende forhold uden vanskelighed kan tilegne os dem og fastholde dem, ville Gud give dem en plads i sin åbenbaring. Men desuden indeholder vor tro *en række mysterier*, som vi aldrig ville kunne finde på egen hånd. Vi kender dem: troslæren om den ene Gud i tre personer, om menneskets kaldelse til en overnaturlig salighed, ikke blot til en ren og skær naturlig lykke, og derfor Guds Søns menneskevordelse og hans nærværelse i altrets helligste sakramente o. s. v.

Alt dette bør fylde os med den *inderligste glæde og taknemlighed*, fordi Gud ville udmærke os på den måde. Denne tak bør vise sig ikke blot i ord, men også i gerning, idet vi gør alt, hvad vi kan, for at Guds plan med os må blive til virkelighed. Hver dag skulle vi bede den Allerhøjeste om *udholdenhedens og troskabens nådegave*, og stadig inderligere slutte os til hans hellige kirke, der jo har den opgave at vise os vejen til vort evige mål. Selv skal vi så uafbrudt arbejde på at blive mere og mere rodfæstet og grundfæstet i vor hellige tro og i kærligheden til Gud og mennesker samt dagligt at gøre fremskridt i alle kristne dyder for at komme Gud nærmere. På den måde får vi så sikkerhed for, at vi vinder sejren i livets kampe og modtager sejrens krone, når Gud ikke længere er den skjulte Gud for os, men lader os skue ham ansigt til ansigt.

F. K.

Ugebladet er den katolske kirges henvendelse til hele Danmarks befolkning!

Hjælp med til at det bliver læst af så mange som muligt og at kirkens stemme dermed bliver hørt.

Ugebladet bringer Dem hver uge gennem sin katolske nyhedsreportage — i tekst og billeder — i forbindelse med den store katolske verden, orienterer Dem om begivenheder og strømninger af religiøs og kirkelig karakter og bringer iøvrigt alsidig underholdning og artikler om katolske emner — alt sammen noget, De ikke finder i Deres daglige avis.

Det er bladet, der er skrevet af katolske fagjournalister og i katolsk ånd — og for Dem!

Katolsk + Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Den skole facade mod brog taget i 1911

„Den franske Skole“ gennem 100 år

Netop i den uge, hvor søndagens evangelium beretter om sennepskornet, der — lille og uanseligt — bliver lagt i jorden, vokser op og bliver til et stort træ, har vi en strålende illustration til lignelsen midt iblandt os: mandag den 17. november kan *Sankt Josephs Søstre* fejre hundredeåret for oprettelsen af deres første skole herhjemme. Småt og fattigt begyndte de for hundrede år siden den gerning, der idag danner et stort træ med mange grene, udstrakt over hele Danmark, og som vi benytter jubilæet til at takke Vor Herre og søstre for. Flere generationer af søstre har — tit og ofte under store afsavn og ofre — utrætteligt og uanfægtet trods modgang og sorger arbejdet videre med det samme mål for øje: at bibringe en opvoksende slægt ikke blot solide kundskaber, der kan sætte disse unge i stand til at udfylde deres plads her i samfundet, men tillige også for at gøre dem til gode, sanvittighedsfulde kristne, at bibringe dem en opdragelse, baseret på moralske og religiøse principper, der trods skiftende tiders meninger alligevel danner grundstokken i tilværelsen.

Hvad Sankt Josephs Søstre — og for den sags skyld også vore andre søstersamfund herhjemme — har udret-

Kloster og skole på Toldbodvej 1859 — 1914.

I korte træk —

Til erindring om Pave Johannes XXIII's kroning er der blevet præget en medalje, som på forsiden bærer pavens portræt, medens bagsiden bærer inskriptionen: »Corona aurea super caput ejus« (Den gyldne krone over hans hovede). (KNA).

I Østtyskland tvinges studerende ved de pædagogiske læreanstalter nu til at træde ud af kirken. Seks af tredive studerende, som vægrede sig ved at gøre dette skridt, har ingen mulighed for at fortsætte uddannelsen til lærer. (KNA).

Det har vakt en del opmærksomhed, at Vatikanets pavillon på verdensudstillingen i Bruxelles ikke har fået tilkendt nogen pris, eftersom den dog har været vurderet som noget af udstillingens bedste. Forklaringen er imidlertid den, at »Civitas Dei«s forvaltning har afvist at deltage i konkurrencen om pristildelingerne. (KNA).

50 opførelsen ny tilbygning, som rummer en moderne gymnastiksal, badefaciliteter, husgerningsundervisning samt børnehaver.

Bag de røde mure færdes til daglig en stor skare glade piger. Boglige sysler og praktisk uddannelse følges hånd i hånd.

Det i de forløbne hundrede år, behøver ingen nærmere forklaring. Hvad havde vi vel været uden disse søstre? Det er ikke netop det, at de ved uhyre flid og sparsommelighed har nået det helt usandsynlige og derigennem skabt kontakt med vide kredse, som derved fik revideret deres gamle indgroede og liddels fjendske forestillinger om katolicisme og om klostre. Også før de institutioner, der er resultatet af søstrenes flid, fik format, også der, hvor de forblev små og beskedne, var det søstrene, der før andre katolikker fik mennesker i tale og lærte dem det, som søstres hele tilværelse går ud på at lære mennesker.

Beretningen om de fire første Sankt Josephs Søstres komme hertil fra Frankrig for godt og vel hundrede år siden er vel kendt og skal ikke gentages. Da de første vanskelige år var overstået, tog Josephssøstrenes virke et aldeles fantastisk opsving. Fra Set. Annæ Plads gik vejen via Toldbodvej til Strandvej, hvor ordenens danske provins nu har sit hovedsæde, og med forbløffende hast steg antallet af skoler, børnehjem og hospitaler rundt om i landet. Idag tæller Sankt Josephs Søstrenes »danske« samfund 422 medlemmer, fordelt på 23 institutioner i Danmark og Island.

Den beskedne, lille skole, som søstrene åbnede i Toldbodgade i 1859 og hvortil de havde lagt grunden allerede i den lille kælder i Norgesgade i 1858, er i de forløbne hundrede år blevet til adskillige landet over, og den første skole afløstes af den store og stadig tidssvarende bygning på Østerbrogade, der i tidens løb — ikke mindst efter det ulykkelige tab af »Institut Jeanne d'Arc« i 1945 — har måttet udvides på alle tænkelige måder for overhovedet at kunne klare blot en del af den efterspørgsel efter pladser, som Josephssøstrene år for år kan glæde sig ved. Hvert år er der en lang række forældre, som — til lige stor beklagelse for søstrene som for dem, det går direkte ud over — må imødesæ et afslag på en anmodning om at få deres lille — eller store — pige indrulleret i den skare af unge, der til

daglig befolker skolen på Østerbrogade. Og er man så heldig at få lejlighed til i skoletiden at se sig lidt om indenfor murene i Institut Saint Joseph og kaste støjne blikke ind gennem ruderne til klasseværelserne, bliver man hurtigt klar over grunden til, at de unge befinder sig så vel her. Næsten syv hundrede pigebørn — små og store i broget flok — skares her hver dag om søstrene, og i dejlige, moderne omgivelser vænnes de gradvis til livets alvor under en smilende søsters kærlige omsorg. Går man gennem gangene og kigger ind gennem ruderne, kan man følge med fra de smås legen ved børnepultene til alvoren bag lærebøgerne i sprog og matematik. I eksamenklasserne sidder »unge damer« bøjet over det arbejde, der for manges vedkommende måske skal danne grundlaget for en selvstændig fremtid, men som for alles vedkommende er det første skridt ud i livet.

Hundrede års skolegerning — det er dog en post. Tænk hvilken anelig række af unge, der i tidens løb har været så lykkelige — omend de måske ikke selv har kunnet føle dette, medens de »var i det« — at have kunnet modtage en opdragelse i så dejlige og harmoniske omgivelser! Det er vanskeligt at gøre op, hvad vi herhjemme skylder Sankt Josephs Søstrenes samfund, hvad de har skænket os i de forløbne hundrede år. Vore skolestre er vokset ind i billedet af vort land, vore katolske skoler lever i kraft af et samspil mellem liberal dansk lovgivning og katolsk ånd, og det tjener vore skolestre til ære, at de altid har vidst at respektere dette sammenspiels regler loyalt. Meget, meget få, der kom indenfor disse skolers mure og fik kontakt med disse institutioner, har senere glemt, hvad de lærte ikke blot for skolen, men for livet hos »de franske søstre«.

Uden anstødssten

Therese af Lisieux: En sjæls historie. I. Manuskripterne. II. Indførelse og noter (St. Ansgars forlag).

Den »lille Therese«, hvis verdensberømmelse stammer fra årene omkring den første verdenskrig, har været Guds redskab til så mange omvendelser som meget få blandt selv de største af kirkens helgener. Men samtidig forblev hun næsten noget af en

EUROPAS ENHED

Ved et møde den 6. november i Nationalmuseets foredragssal arrangeret af Academicum Catholicum og Gruppen af 29. august talte chefredaktør, dr. phil. og med. *Ollo B. Roegge* fra Köln om emnet: Hvad vedkommer Europas enhed de kristne?

For den kristne, der tror på Guds forsyn, kan intet være tilfældigt. Den historiske situation, hvori han er stillet, er ikke blot en givethed, men en opgave. Europas enhed er en opgave for den kristne.

Europa er ikke først og fremmest en geografisk størrelse, men en åndelig eksistens, der i høj grad er blevet formet af kristendommen. Den har så at sige modelleret Europa, der derfor ikke kan undvære den, hvis det skal virkeliggøre sig selv.

En anden grund for den kristne til at sætte sig aktivt ind for Europas enhed er, at den kristne samfundsorden, der bygger på principperne om subsidiær og gensidig hjælp, bedre kan gennemføres i en overnational enhed som Europa end i en suveræn nationalstat, der ikke anerkender nogen instans over sig. Den moderne nationalstat anerkender ikke den objektive naturen, men gør grav på selv at »skabe« retten ved sin lovgivning.

Også ud fra en ren politisk fornuft-betragtning er Europas enhed en stor værdi. De europæiske folks almenvæl er bedst tjent med en økonomisk og politisk sammenslutning.

Dette nye Europa skal dog naturligvis ikke have påskriften: Kun for kristne! Det skal være et Europa for alle. Men de kristne må bestræbe sig for, at opbygningen gennemføres ud fra kristne og naturretlige principper. Det kristne bidrag må aktiveres stærkere.

Aftenens anden foredragsholder, fhv. minister *Per Federspiel*, betonedede især den praktiske situation. Europa-bevægelsen er ingen folkelig bevægelse: Der er endnu megen modstand især af følelsesmæssig art. Man skal ikke gå for raskt frem, men ved at opbygge en positiv politik, baseret på en højnelse af den sociale standard og fællesskabet omkring den europæiske kulturarv, må man søge at få stadig større kredse til at slutte op. I det lange løb lader udviklingen mod et forenet Europa sig ikke standse.

Jan Pinborg.

anstødssten for ikke få, der var på vej til kirken. Hvor stor denne modvilje over slikkede billeder og sødladene talemåder end var, vandt Therese dog helt utrolige sejre også i den kreds, hvad f. eks. læserne af englænderen V. Johnsen: »Een herre, een tro« vil huske. Men så fandt man, at billederne var en slags falsknerier. Sådan havde hun i virkeligheden slet ikke set ud. Det hjalp. Vejen til en af den nyere kirkehistories mest betagende skikkelser blev ryddet for en anstødssten, der ikke hørte hjemme der. Da nu i de senere år så tilmed man har fundet tilbage fra den autoriserede og faktisk gennemrettede førsteholdgave af »En sjæls historie«, Thereses selvbiografi, til hendes eget manuskript og en udgivelse af dette originale værk har kunnet udgives (for et år siden — og allerede nu i dansk oversættelse), er den sidste hindring på vejen til helgeninden bortryddet,

Therese af Lisieux

og dette arbejde kan ikke roses nok. Therese var i sin klosterensomhed kaldet til at blive en banebryder på det asketisk-mystiske livs områder med mulighed for at gøre dette liv forståeligt og nærliggende for vor tids mennesker, også os udenfor klostrene.

Også de mange, der har elsket Thereses selvbiografi i dens af from uforstandighed forvanskede udgave, vil læse Thereses egne urettede ord med glæde. Det er kun banaliteter, kliche-agtige religiøse vendinger, som er blevet erstattet med udtryk, der virkelig giver et billede af en personlighed. Den »teologi«, som disse gamle venner af Therese har holdt af, er der ikke rettet i, den fremgår kun så meget klarere i hendes egen tale.

Naturligvis var hun et barn af sin tid og dennes klosteratmosfære. For helt at få fat i hendes personlighed, må man ofre lidt flid på at sætte sig ind i den omverden, ligesom man vil søge svar på spørgsmålet, hvorfor hendes berømmelse fik en så ligefrem

eksplosionsagtig start og vækst. Begge disse ting hjælper pater Drouzys indledningskapitler og noter (som se den, der ellers springer sådan noget over, bør huske at læse i dette tilfælde) fortræffeligt til et levendefængslende sprog.

Selve oversættelsen har nærværende anmelder ikke kunnet kontrollere. De forekommer umiddelbart meget vellykket. Læsningen er let og ubesværet og man forstår, at oversætterne har følt sig forpligtet til den yderste tro mod Thereses ord, selv hvor det (som læserne) på dansk grund og vor tid ville have anvendt andre udtryk.

Det overordentlig værdifulde værk er til megen ære for oversætterne og kommentator — samt for forlaget.

L. H.

Familien Trapp på tryk

Maria Augusta Trapp: *Familien Trapp* (Arnold Busck).

Den herlige skildring af den berømte syngende Trapp-familie, hvis filmatisering er blevet en så stor succes — de, der ikke har set filmen, bør simpelthen gøre alt for at indhente den forsømt — foreligger nu i dansk oversættelse. Bogen behøver ingen anbefaling — filmen har sagt alt om den lille perle — den er simpelthen bedrende.

M.

Jubilæet i Haderslev

Set. Mariæ kirkes 50-års jubilæum den gamle reformationsby Haderslev blev markeret på smuk måde. Kirkebygherre, den 82-årige pastor J. Hermann, Flensborg, var æresgæst. Stifteramtmand, borgmester og flere andre honoratiorens fulgte festgudstjenesten den lille kirke, der var fyldt.

Messen blev celebreret af sognepresten, pastor E. Simonsen, der stod for altret i menighedens jubilæumsgaven grøn messehagel med stilfulde ornamenten i gult, og monsignoren Flandrup holdt prædiken. Der overbragtes lykønskninger fra biskop T. Suhr. Morgenmessen blev celebreret af pastor Szymassak, København, der kontaktede polskfødte trosfæller. Fle af kirkens tidligere præster deltog i jubilæet.

Ved receptionen i præstegården i Marievej talte pastor Hellmann bl. Han berettede om pionertiden. Kirke og præstegård samt grund kostede 1908 82.000 mark. Om eftermiddag var der menighedssammenkomst i Harmonien. Byens blade bragte flere artikler med billeder omkring mindedagen.

Indsamlingen blandt menigheden og dens venner indbragte flere penge er til messehagelen. De overskydende afvendes til hjælp ved indrettelse af en menighedsstue i præstegården. Menighedens største ønske for de kommende år er iøvrigt, at der på en eller flere måder kan skaffes midler til veje, den fattige kirke kan få en tiltrængt forskønnende reparation!

Fristeren i Parneval

Sognepræsten i Parneval sad i sin kirketol, omgivet af en masse venede skriftebørn. Fra tid til anden astede han et flygtigt blik ud over orsamlingsen og med eet fik han øje å en mandsperson — høj af vækst og led en nærmest hoffærdig holdning — der netop trådte ind i kirken uden t vise stedet den allerringeste ærbøghed. Et stykke længere fremme i irken blev den fremmede stående, enet op ad en søjle.

Han har jeg dog aldrig før set her kirken, tænkte sognepræsten ved sig lv. Det er nok en spion fra en af e mange fremmede sekter. Men man å jo ikke fordømme nogen, han ved åske ikke bedre, og i vor opklarede d er der jo faktisk mange søgende, er netop i deres søgen kommer ind å et vildspor og derfor ikke ved, hvad e gør.

Sådan var de tanker, der for genem hans hoved, da han fra skrifteolen fik øje på den usædvanlige emmede. Og han blev enig med sig lv om, at han ikke længere ville spelele på den fremmede for dermed ør det første ikke at prisgive sin vange tilbageholdenhed og desuden at e sin opmærksomhed helt og holdent l det hverv, som han stod i begreb ed at røgte. Og så fortsatte han som edvanlig med slet ikke at holde øje ed hvem, der kom og hvem der gik, edens han sad i skriftestolen. Men et var idag ualmindelig svært for un helt at undlade fra tid til anden skele over til den fremmede. Han vde da også lejlighed til at konstare, hvorledes den fremmede ved vlgnelsen ligefrem gav udtryk for irriktion og harme og hvordan der på et dspunkt også trak et hånligt smil hen er hans ansigt.

Efter et par timers forløb var det ndet ud blandt skriftebørnene og sidst forlod den sidste af dem skrifstolen. Da rettede den fremmede sig

med eet op og begav sig med beslutomme skridt henimod sognepræsten, der netop stod i begreb med at forlade sin skriftestol og som faktisk blev noget chokeret over at stå ansigt til ansigt med den fremmede. Imidlertid gjorde han en kraftanstrengelse for ikke at lade sig mærke med noget og tog mod den fremmede med sædvanlig sindsro.

Vil De høre mit skriftemål?, lød den fremmedes spørgsinål.

Hjertens gerne, svarede præsten, idet han gjorde sig al mulig umage for at bevare roen. Det er jo en af mine opgaver.

Men jeg knæler ikke ...

Det er heller ikke nødvendigt, svarede præsten og gjorde sig endnu mere umage for at bevare falningen. Han skød en stol hen til den mærkelige fremmede.

De må være klar over, at jeg har begået så mange og meget store synder, at De aldrig nogensinde har været præsenteret for noget lignende. De vil måske endda slet ikke kunne meddele mig absolutionen.

De skal ikke være urolig. Der findes ikke den synd, som en præst ikke kan slette. Mine beføjelser er uindskrænkede, og jo større en synders elendighed er, desto større end min glæde over, at jeg er istand til påny at bruge ham i nådens tilstand.

Jamen, så lad os da begynde. Ser De, jeg er den egentlige ophavsmand til to verdenskrige, hvor så mange mennesker gik til grunde. Og det har været mig en særdeles stor glæde, se alle disse mennesker gå til grunde i syndens tilstand, fordi de dermed kom lige lukt i helvede. Vil De kunne tilgive mig?

Og så fortsatte skriftemålet videre i samme tone. — Den gode sognepræst måtte gøre vold på sig selv for ikke at afsløre noget som helst tegn på forbløffelse.

Vi fortsætter. Det var mig, der bragte den franske revolution i skred og som fordrev Gud fra hans kirker; jeg var skyld i tusinder af præsters og nonners død og alt det andet, som De har læst om fra denne rædselsvækkende periode.

Vær De borte rolig.

Og derpå anklagede den fremmede sig for så godt som alle tænkelige forbrydelser, som har for mørket verden i vor tid, og da han var færdig dermed, begyndte han at tale om forfølgelserne under Diokletian.

Mon det er hans spøg? tænkte præsten ved sig selv. Eller er han vanvittig?

Ved De hvad, det er dog simpelthen umuligt, medmindre De da er djævelen selv, sagde han.

Hverken mere eller mindre — jeg er Satan selv i egen person!

Præsten kunne næsten ikke klare den længere. Hvad i alverdens riger og lande skulle han stille op? Var det rigtigt? Eller var manden vanvittig?

De skal ikke være nogen tvivl, pater. Jeg er virkelig selve Satan. Og hvad jeg har betroet Dem hidindtil og hvad jeg endnu kan betro Dem om ting og tilstande, som alene djævelen ved besked om, det vil kun yderligere be-

kræfte overfor Dem, at jeg taler sandhed. Jeg ønsker absolution og jeg ved, at det ikke har noget at gøre med løgn. Derfor har jeg foranlediget, at mange af dem, der kommer her, lyver, som f. eks. den kvinde, der lige var her og som fortalte dig, at hun havde været utilfreds med sit sidste skriftemål. Du spurgte hende om hun da havde fortiet en synd, og hun nægtede det med den stolthed, som jeg indgav hende, og dog var det sandt — det var dengang, du så mig le, da jeg stod ovre ved søjlen.

Nu var der ikke længere nogen tvivl — det var selve djævelen.

Men nu til sagen: vil du sige mig fri for mine synder?

Menneske — og til og med djævel! Ja, denne situation er ikke netop forudsat i de teologiske lærebøger, svarede præsten, der talte langsomt som en, der vil vinde tid til at overveje dette uhorste problem. Det står ikke i bøgerne ... det har vist aldrig meldt sig et skriftebarn ... men: for at skære igennem: Vor Herre Jesus Kristus har jo dog sagt — Her uden indskrænkning: *alt*, hvad l løser på jorden, skal også være løst i himlen ... altså ... altså: kort og godt: jeg kan tilgive dig dine synder. Men, fortsatte han så, med energisk beslutsomhed — hvordan kom du egentlig på den idé at ville skrifte og søge absolution?

Det var, da jeg så den harmoni og indre fred, der prægede de sjæle, som forlod din skriftestol. Hvilken skønhed! Der er så sandelig ikke noget, der kan komme op på højde dermed, hverken en kvindes ansigt, kirkens pragt, markernes ynde eller bækkens rislen gennem skovbunden, ej heller himlens stjernepragt, intet, slet intet kan komme på højde dermed ... Jeg har ikke hos nogen digter fundet udtryk, som kan skildre denne harmoniske sjælefred, intet sprog ejer ord for at skildre den — og jeg mindedes da den harmoni og skønhed, der eksisterede i himlen! Havde du set mig dengang, ja, da var du faldet ned og havde tilbedt mig!

Og store, hede tårer kom til syne i Satans øjne, da han fortsatte:

Da var det, jeg sagde til mig selv, at jeg ville have denne skønhed tilbage. Jeg vil gå til skrifte, for det må være den eneste vej til at genvinde den mistede skønhed. Og derfor: Vil du sige mig fri for mine synder?

Ja, selvfølgelig, dersom du gør, hvad der bliver dig pålagt.

Befal mig, hvad du vil: at jeg i tusinder af århundreder skal synke fra afgrund til afgrund, at jeg skal brænde i en ild, der er tusind gange værre end den, jeg nu brænder i, at jeg skal lide tusind gange mere end jeg har lidt, siden jeg styrtede ned fra himlen — alt dette vil være for intet at regne i sammenligning med dette ene: at jeg kan genvinde min table harmoni. Altså: befal kun.

Slet så store ting er ikke nødvendigt. Jeg er tilfreds med om du blot går hen til alteret og på dine knæ ærligt bekender foran den korsfæstede billed: jeg ydmyger mig i den guddommelige nærværelse!

(Sluttes næste uge)

Katolsk kirkemusik

i radio

Radioen præsenterede forrige fredag decideret »katolsk kirkemusik«-program, hvor de to komponister Leif aysner og Bernhard Lewkovitch fremre nyere katolsk kirkemusik og til ed egne nyeste værker. Det var inressant at høre, hvad Radiokoret nr Bernhard. Lewkovitchs ledelse havde et ud af komponistens egne latinske stetter (af hvilke fem blev uropført d denne lejlighed): en fin, virkelig ungskøn præstation. Leif Kayser illede ind imellem egne værker, bl. a. par af sine seneste orgelkompositioner, der ligeledes her var til førsteoprelse. Det kan til tider være svært følge Leif Kayser, men i hans værer er der toner, som går til hjertet — som vist også kommer fra hjertet.

M.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

November:

16. S. 25. Søndag e. Pinse; Introitus, (grøn) Graduale, Offertorium og Communio som paa 23. Søndag e. P. (751); det øvrige som på 6. søndag e. H. 3 Konger (97); (Søndagsmessebog nr. 79); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Gertrud (1159); præf. (521).
17. M. † St. Gregor Undergører (1159); (hvid) 2. bøn: For Paven ([122]); alm. præf. (525).
18. Ti. St. Peters- og St. Paulskirker- nes Indvielse (1160); Søndagsmessebog side 470; i stillebønnen udelades, hvad der står i parentes; 2. bøn: For Paven ([122]); alm. præf. (525).
19. O. St. Elisabeth af Thyringen (hvid) (1160); 2. bøn: St. Pontian ([5]), 3. bøn: For Paven ([122]); alm. præf. (525).
20. T. St. Felix af Valois (1161); (hvid) 2. bøn: For Paven ([122]); alm. præf. (525).
21. F. Jomfru Mariæ Ofring (1161); (hvid) 2. bøn: For Paven ([122]); præf. (522).
22. L. St. Cæcilie (1162); 2. bøn: (rød) For Paven ([122]); alm. præf. (525).
23. S. Sidste Søndag e. Pinse. (grøn)

Mange kvinder har samlet skatte, men du overgår dem alle. Ynde er bedrægtelig, og skønhed forgængelig, men en kvinde, som frygter Herren, skal prisnes.

Af læsningen på den hellige Elisabeths fest.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, tlf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Pruser, Sel. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige tjuland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annoncesfd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRin 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

Academicum Catholicum

Fredag den 14. november kl. 20 præ. ekstraordinært møde i Stenosgade 4. Jean Mohammed Abd-el-Jalil O.F.M. taler om »Die Welt des Islams heute«. Den åndelige baggrund for udviklingen i Nordafrika skildres af en arabisk fransiskanermunk fra Marokko. (Jean Mohammed taler langsomt tysk).

Tirsdag den 18. november kl. 1945: Studiekredsens Interpretation.

Katolsk børnehjælpsdag

Søndag d. 23. november vil kollekten i alle hovedstadens kirker og kapeller tilfalde Elisabethforeningen.

Dette, der gentager sig hvert år, sker altid på søndagen efter den hellige Elisabeths festdag 19. november. Det er vort håb, at alle, både ældre og yngre, vil støtte vort arbejde for forældrelose og vanskeligt stillede børn ved at give et bidrag til kollekten, som betyder så meget for foreningens trivsel. Vi siger tak til enhver, der vil støtte det gode formål. Indmeldelse af nye medlemmer modtager vi gerne. Det tynder ud i rækkerne blandt de ældre mangeårige medlemmer.

Kollekten bedes sendt til: Kasserer Harriet Zimmermann, postgiro 20894. Elisabethforeningen, Valby Langgade 117 B.

Angela Osterhammel,
Valby Langgade 117 B, 1.

Annie Scavenius,
Stensballegaard, Horsens.

Elisabeth Hansen,
Margrethevej 4, Hellerup.

St. Andreas kirkes basar 1958

Følgende numre blev udtrukket:
Den store lodseddel: 2156, 936, 532, 1078, 1072, 2984, 572, 333, 2391, 2999, 924, 2352. — Amerikansk lotteri: blå 55 - lyserød 82 - brun 54 - lyserød 95 - 55 - lyserød 82 - brun 54 - lyserød x 95 - orange 75 - gul 99 - mørkerød 15 - Gevinsterne afhentes Kollegievej 2 inden 1. december 1958.

St. Benedicts Trep og Flok

Lodtrækningsresultater: 1: 6048, 2: 3079, 3: 2152, 4: 2250, 5: 7614, 6: 5678, 7: 4831, 8: 5690, 9: 2643, 10: 3349. Gevinsterne afhentes senest 1. decbr. d. å. i »Otto's Herremagasin, Jernbanecallé 55, Vanløse.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUF OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. %

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

Elisabethforeningen

Onsdag den 26. november kl. 8 i ses i Skt. Ansgars kirke en messe i Elisabethforeningens årlode medlemer.

BALTICA FORSIKRING

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

næstekærlighedens tjeneste -

Få helgenskikkelser har den fromme folkedigtning omvundet med så ig en legende krans som den hellige Elisabeth af Thüringen. Sagn og sange er nu engang det sprog, i hvilket »folket« giver udtryk for sin beundring og højagtelse, for kærlighed og ærefygt.

Elisabeth, den højbarne kongedatter og fyrstinde — en så yndet helgenide! Er det ikke mærkværdigt? Og og, grevinden fra Thüringen har fundet vej fra sin trone til folkets hjerte, og derfra vil hun også gøre sin indlydelse gældende — også i en tid om vor, der har set så mange kronede overder forsvinde.

Navnkundige videnskabsmænd — atolikker såvel som protestanter — er i tidens løb arbejdet på at bringe en delvis odelagte og glemte kilder til

belysning af hendes historie frem for dagens lys, men selv om også en historisk nøjagtig beretning nu og da har måttet vige pladsen for en legende, som måske allerede i århundreder har været knyttet til helgenindens liv, så har de forløbne århundreder ikke formået at fjerne en tøddel af hendes ry. Ej heller gør ærbødheden for hende idag holdt ved skellet mellem konfessionerne.

Hendes livshistorie er almen kendt — hvem kender ikke beretningerne om, hvorledes hun allerede som barn trøstede og bispiste de fattige, for slet ikke at tale om de mange legender, der slynger sig omkring hendes skikkelse!

Og hun har bud til vor tid — mere måske endda end til sin egen, til os, der er børn af en kærlighedsforladt og ærgerrig tid. Kirken mindes hende hvert år og hendes billede troner på vore altre og lyse os i møde fra

velgørende institutioners silkebannere — men hendes ånd! Vor tid er ikke længere i stand til at mobilisere den moralske kraft, der skal til for at »forme« vort »jeg« efter hendes eksempel. Hospitalslugten og de døendes stønen kan være sarte nerver ikke tåle, og fattigdom og pjalter er os vederstyggelige. Vore ægteskaber er forkludrede — fordi de er blevet en forretningssag. Og ikke blot ægteskaberne — der er gået forretning i alt. Tilværelsen er blevet til en grovkornet sønderen mellem fordele og ulemper. Hvor mange af vor tids mennesker ville kaste vrang på titel, embede og formue for at tjene de af samfundet udstødte — den blotte tanke herom får os til at trække på smilebåndet. Den umbriske Franciskus og hans Discipel Elisabeth er blevet turistattraktioner.

Lumen

det katolske tidsskrift for hele Norden, er gået ind i sin 2. årgang. Det første nummer af denne årgang er nu udkommet og indeholder blandt andet:

Människa och uppenbarelse
W. Køster

Tankefrihed i kirken
V. Duclos

Nattvard og messe
Finn D. Thorn

Biskop Auléns nattvardstolkning
M. de Paillerets

Udkommer med 3 numre årlig.

Abonnementspris 15 kr.

LUMEN, Kollegievaj 2, Charlottenlund.
Tlf. OR 422 — Giro 1075 40.

Og så er det altså

Søndag 7. december at

Katolske Menighedsplejer

holder

JULEMARKED

i Stenøsgade! Husk det nu!

Kolding

Støt annoncørerne

H. Overbeck

Elektroinstallatør Tlf. 3555

Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og
Skole samt Sct. Michaels Kirke

V. FALTHER

Allt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker og Cigarer

Hj. af Hollændervej og
Kongebrogade . Telefon 698

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Esbjerg

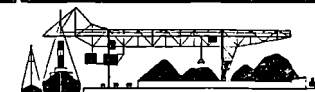
K. J. Højland

aut. Vand- og Gasmester
Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708
Udf. Arbejdet for de katolske Inst.

Viggo Christensen

Urmager, Optiker, Guldsmed
Kongensgade 64, Telefon 829
Lev. til Sct. Joseph Hospital

Nakskov

A/S Nakskov Kulimport
Telefon Nr. 17

Chr. Steffensen

Herreekvipering

Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796
Leverandør

URBI ET ORBI

Skærpet kirkekamp i Kina?

I en artikel i det katolske hollandske dagblad »De Maasbode«s pavesærnummer tager »Osservatore Romano«s chefredaktør, Federico Alessandrini, stilling til kirkens situation i de områder af verden, der idag er under kommunistisk magt. Alessandrini konstaterer, at kirkefølgelsen er mest fremskreden i det kommunistiske Kina.

Alessandrini mener ikke, at grunden hertil må søges i det, det skyldes Mao-Tse-Tungs bestræbelser for at manifestere sin autonomi fremfor alt overfor Sovjetunionen. Det er langt snarere tilfældet, at eksperimenterne med at skille de troende i Kina fra Rom skal tjene som en slags forbillede for de andre kommunistiske lande. I de øvrige folkedemokratier har

man ganske vist for længst gjort forsøg på at etablere såkaldte »nationalkirker«, der er helt og holdent afhængige af de kommunistiske regeringer, men den »Patriotiske Sammenslutning

af kinesiske katolikker« — der åbent skal tjene som eksempel — gået langt videre, helt til skisma.

I den forbindelse rejser Alessandrini spørgsmålet om, hvorvidt man kan forvente en lignende udvikling i de øvrige østbloktater. I øjeblikket synes det imidlertid som om man er inde i en vis rolig periode, men for kirken er der intet pusterum — der er kun stilhed før stormen. (KNA).

Ingen religiøse fordomme i U.S.A.

Adskillige katolikker blandt de nyalgte

De valg, der sidste søndag fandt sted i de Forenede Stater, har vist, at de religiøse fordomme, der hidintil har hersket i USA og da i særdeleshed overfor de katolske kandidater, nu i vid udstrækning er forsvundet. I de tre største stater, Californien, Pennsylvania og Ohio, er katolske kandidater blevet valgt til guvernører. Også staten Maine har fået en katolik til guvernør og flere steder er der valgt adskillige katolske senatorer og parlamentsmedlemmer.

Den republikanske vicepræsident i USA, Nixon, erklærede i en udtalelse til pressen, at der siden 1928 er sket en meget glædelig ændring i indstillingen overfor religionstillørsforholdet. Nixon betegnede det som slet ikke umuligt, at den katolske senator Kennedy ville have store chancer som demokraternes præsidentskabskandidat i 1960. Da demokrat Smith i 1928 kandiderede til præsidentvalget, kom han ikke igennem, eftersom han var katolik og de religiøse fordomme på daværende tidspunkt var så stærkt fremherskende. (KNA).

Kardinal Frings

(sluttet fra forside)

dinal og patriark i Venezia, hvor han har udfoldet et ualmindelig velsignelsesrigt virke. Hans særlige karaktertræk som pave har vist sig med det samme: en sund og klog indstilling overfor virkeligheden, en ualmindelig stor og favnende faderlig godhed, social forståelse, sans for humor og en fast og bestemt vilje.« Kardinal Frings udtaler som sin personlige overbevisning, »at det guddommelige forsyn har forberedt begge disse paveskikkelser på det allerbedste til varetagelsen af deres høje embede og at de på fortræffelig måde vil vise sig at supplere hinanden«. (KNA).

Pavekroningen i St. Peter

Tirsdag d. 4. november blev Pave Johannes XXIII kronet. Lidt før klokken et var messen i St. Peter forbi, og umiddelbart efter trådte Paven, omgivet af kardinaler, ceremoniarer samt medlemmerne af det pavelige hof ud på balkonen over indgangen til Peterskirken. Da Paven kom til syne brød jubelen løs fra de adskillige hundredetusinder, der fyldte Peterspladsen foran hans fødder. Efter at det Hellige Kollegiums dekan, kardinal Eugen Tisserant, havde nedbedt Guds velsignelse over Johannes XXIII's pontifikat, satte kardinaldiakonen, Nicola Canali, tiaraen, den tredobbelte krone, på hovedet af den ny pave som tegn på hans pavelige værdighed, og samtidig udtalte han de ord, som den troende middelalder har præget: »Du skal vide, at du er fyrsters og kongers fader, jordkredsens overhyrde, vor Frelser Jesu Kristi stedfortræder, hvem der tilkommer ære og pris i al evighed«. Den Hellige Fader meddelte derpå fra sin trone velsignelsen til den evige stad og hele jorden — urbi et orbi.

Forud for selve kroningsakten havde der i formiddagens løb været afholdt de med kroningen forbundne ceremonier, hvis central del er Pavens kroningsmesse i St. Peter. De lejligheder, hvor Vatikanet udfolder slig en pragt, hører til sjældenhederne. Peterskirken frembrød ved denne lejlighed et gripende skuespil af værdighed og levende tradition. Ceremonierne indledtes i Capella Clementina med den liturgiske morgenbøn Terz, som paven forrettede sammen med kardinalerne. Umiddelbart efter formerede kardinaler og biskopper og den såkaldte »pavelige familie« i deres traditionelle dragter samt de forskellige pavelige garder i deres farverige uniformer, den højtidelige procession og drog derpå ind i Peterskirken til pavelalteret over apostelgraven. Under stormende jubel fra de tilstedeværende holdt Pave Johannes XXIII, siddende på sedia gestatoria under en baldakin og omgivet af de berømmelige »flabellier«, påfuglevifterne, for første gang sit indtog i Vatikanerbasilikaen.

Menneskeskarernes hyldest synes at stige til en hel orkan, der tilsyneladende ikke ville tage nogen ende. Så standsede optøget: for øjnene af den

Hellige Fader brændte en af ceremonimestrene en tolk på en sølvstaldet han siger de kendte ord: Hellig Fader — således forgår verdens helighed.

Messen tog sin begyndelse — for første gang var det muligt for millioner af mennesker rundt om i verden at følge denne historiske handling: 14 europæiske lande, der gennem eruvisionen stod i forbindelse med begivenheden i Peterskirken og kunne i denne måde være vidne til, hvor roden Hellige Fader selv var over de hyldest, der blev ham til del. Umiddelbart inden Credo beredte paven af de tilstedeværende en overraskelse: i latin holdt han — ganske overraskende — en kort tale, i hvilken han omtalte det nye embedes tyngde, nedbedt Guds velsignelse over sit pontifikat og bad alle — kardinaler, biskopper, præster og troende — i hjertelige ord om deres medarbejde. Paven takkede for alle de mange lykønskninger og hilsener, der var strømmet ind til ham og erklærede, at alle de gode ønsker, der var blevet udtalt overfor ham, havde været ham til stor trøst i denne stund. Han vendte sig derpå mod den udbredte opfattelse, at med ham var det kommet en diplomat på Petri St. Pavens embede — fremhævede Johannes XXIII — var i første række et ådeligt anliggende, et hyrdeembede, og side om side med kloshed og fasthed måtte en pave i første række eje ydmyghed og netop på dette punkt ønske han at være et forbillede for alle. Med henblik på den forfulgte lidende kirke forsikrede Pave Johannes XXIII, at han i sin egenskab Kristi stedfortræder følte sig ansvarlig for alle. Til slut proklamerede paven den hellige Karl Borromæus, hvis fest han havde valgt til sin kroning — som sit pontifikats særlige beskytter.

Efter kroningsmessen blev paven påny — til sølvtrumpeternes fanfarer — båret ud af kirken, og derpå fulgte så den egentlige kroningsceremoni. I Peterspladsen regner man med, at der i mellemtiden havde samlet sig over en halv million mennesker, der mødte den sydlandske temperament hilsende paven, da han kom til syne på balkonen over indgangen til kirken.

„LYDIGHED OG FRED“

Michelangelo –
„Dommedag“s skaber

Kend din tro

Humbug m. m.

Pater Op de Coul død

Katolske Menighedsplejers
julemarked

23 NY KARDINALER

Det meddeles fra Rom — umiddelbart inden Ugebladet går i trykken — at Pave Johannes XXIII har indkaldt et konsistorium til 15. december og at ved denne lejlighed vil blive kreeret 23 ny kardinaler. Ifølge endnu ikke bekræftede meddelelser drejer det sig om 13 italienske og 10 ikke-italienske kardinaler. Navnelisten foreligger endnu ikke. Den Hellige Fader har med brudt med den gamle tradition, hvorefter kardinalkollegiet talte medlemmer. Det Hellige Kollegium herefter tælle 75 medlemmer.

*

Rygterne om et forestående konsistorium var i de seneste dage, inden den officielle meddelelse forelå, blevet mere og mere hårdnakkede i Rom, men fra Vatikanet udstvistes der som ellers den største tilbageholdenhed. I sidste, der har nær tilknytning til sagen, udtalte man endnu så sent som onsdags, at meddelelser om et eventuelt konsistorium vel kunne ventes i kort varsel, men at der ikke ville blive udsendt meddelelse herom, før paven selv havde truffet foran-

staltning til indkaldelse og forelagt listen over de kirkefyrster, der vil få tildelt kardinalsværdigheden. Paven talte alene — fremhævede man — træffer afgørelsen om, hvornår der skal indkaldes til konsistorium. I almindelighed (sluttes på bagsiden)

I Nansens fodspor -

Pater Pire takker for Fredsprisen -
Pressen bag jerntæppet betegner Nobelkomiteens afgørelse som »provokation«

Den belgiske dominikanerpater Dominique Pire har i en skrivelse til Nobelpris-komiteen i Stockholm fremført sin tak for tildelingen af Nobel-fredsprisen 1958 og meddelt, at han tager mod prisen. Pater Pire skriver, at han ikke blot betragter tildelingen som en udmærkelse, men endnu mere som en ansporing til at gøre yderligere anstrengelser for at bevare freden og følge Nansens eksempel.

Beløbet, der er forbundet med prisen, agter pater Pire tildels at anvende til Europa-byen »Fridtjof Nansen«, som for øjeblikket er under opførelse i Berchem Ste Agathe ved Bruxelles, samt til en planlagt Europaby i Norge, som skal bære »Anne Frank«s navn.

De østtyske aviser har hidindtil intet meddelt om Nobel-fredsprisens tildeling til pater Pire, men i tjechoslovakiske blade betegnes tildelingen som en ny provokation og en krænkelse af »de sande forkæmpere for fredens sag«. Pater Pires »fortjeneste« består i hans hjælp til forræderne af folkedemokratierne, som er flygtet mod vest. (KNA)

Hele Sotto il Monte til Rom på pavens fødselsdag!

Pave Johannes XXIII ventes 23. november at ville tage sin bispekirke basilikaen S. Giovanni in Laterano, i besiddelse (paven er som bekendt også Roms biskop). Lateranet var indtil exilet i Avignon pavernes residens og udgør til slædighed et ekklave af Vatikanstaten. Samtidig vil paven åbne det

Ungarske bisperøster i anledning af „valget“

Efter hvad det officielle ungarske pressebureau MII — under påberåbelse af den ungarske katolske nyheds-tjeneste »Magyar Kurir« som kilde — meddeler, havde det ungarske episkopat udsendt en rundskrivelse i forbindelse med parlaments»valgene« i Ungarn. Biskopperne skal i deres hyrdebrev bl. a. have udtalt, at katolikkerne i overensstemmelse med den idé, der ligger til grund for fællesskabstanken, er villige til at medarbejde for det fælles vel i evangeliets ånd: »Vi er med til at fremme de sociale dyder såsom samvittighedsfuld pligtopfyldelse, værn om den offentlige økonomi, flid og sparsommelighed. Samtidig vil vi alle kæmpe mod de synder, der begås mod fællesskabet, nemlig selvtægt, havesyge, lid og drukkenskab«. Men samtidig slår biskopperne fast, at de »ikke hører op med at forkynde den uadødelige sjæls værdi«.

Biskoppernes og præsternes første og væsentligste opgave er at virke for sjælels frelse, hedder det videre, medens det er statens opgave at sørge for nationens timelige vel. Forsømmes de materielle interesser, da går det også ud over sjælene. »Vi støtter derfor alle bestræbelser fra parlamentets og offentlighedens side, der tager sigte på at hindre menneskets bekymringer og som tjener til borgernes vel«, udtaler biskopperne, og de fortsætter med at sige, at regeringen må være opmærksom på, at den også repræsenterer millioner af troende, og at dens forhold til kirken må forme sig i lovens ånd og tage hensyn til religionsfriheden og kirkernes aktionsfrihed. Sluttelig udtaler biskopperne håbet om objektivitet hos de kandidater fra folkefronten, »som vi afgiver vor stemme på«.

(KNA)

Foran konkordat Østrig-Vatikanet?

Erkebiskoppen i Wien, dr. König, er netop er vendt hjem fra Rom efter et ad-limina-besøg, hvor han har været i audiens hos paven umiddelbart efter kroningen, udtaler overfor Deres correspondent, at Pave Johannes XXIII overfor ham har givet udtryk for håb om, at det inden længe må lykkes at nå til en løsning på det svære spørgsmål om et konkordat mellem Østrig og den Hellige Stol. Paven erklærede, at han på så kort tid ikke havde kunnet orientere sig om alle lovede spørgsmål, men at han med tillid havde taget notits af den italienske vilje i sagen fra østrigsk side. For vidt det kom an på ham, skulle det være mangle på noget, og han skulle være alt for at bevidne det østrigske k sin velvilje. (KNA)

ny akademiske år ved Lateranuniversitetet.

25. november fylder den Hellige Fader 78 år. På denne dag ventes samtlige indbyggere i pavens fødeby, Sotto il Monte, til Rom. (KNA)

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner
Land'sretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

KSK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith's Eff. v. Niels Hansen
EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundsgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft
Aljgade . Telefon 365
Lev. til den katolske Menighed

»Osservatore Romano« meddeler i denne uge, at den endelige udformning af Pave Johannes XXIII's våben nu foreligger og kan ventes offentliggjort med det første. Bladet udtaler, at det i alt væsentligt ligner den nuværende paves kardinalvåben, dog med den ændring, at kardinalhallen er afløst af tiaraen med Petri nøgler. Kardinalvalsproget er udgået af selve våbenet, og løvens hovede er blevet »humaniseret«. (På det tidspunkt, da disse linier går i trykken, foreligger våbenet endnu ikke i sin færdige udformning.)

Den nyvalgte pave er blevet højtidsagt kronet med den tredobbelte tiara. Under pave Johannes XXIII's våbenjold, hvis øverste felt viser Markusven — Venezias vartegn — og nemunder et massivt lårn, som hævdes gå tilbage til et gammelt familievåben hos Roncalli'erne, står mottoet for hans pontifikat: *Obedientia et pax* — lydighed og fred. I disse ord ligger så at sige hele hans livsprogram.

et aldrig forstummede ord fred"

Han tager ordet fred fra sin store røgængers i døden forstummede lærer — den store Pius XII, der førte edssduen i sit våben og som blev de edssfulde krigsårs pave. Og medens lyttede til Johannes XXIII's første rødskab, gik vore tanker tilbage til den 3. marts 1939, da Pius XII umiddelbart efter sit valg tilråbte den verden, der ængsteligt frygtede krigens komme, denne fredens besværgelse: I dette Vort første faderord er det Os agtpåliggende at ønske jer freden og give udtryk for Vort længsel efter en sande fred — hin fred, som Vort røgænger — i salig ihukommelse — indtrængende har forkyndt for alle mennesker og nedbedt over verden, en fred, som Vi uden våben i hænde ønsker, idet Vi alene forlader Os på Guds Kraft.

Den ene pave har overtaget dette ord fra sin forgængers mund — denne en ulykkelige menneskeheds store længsel. I den udødelige rundskrivelse:

»Urbi arcano« råbte Pius XI det 1. december 1922 efter sit valg ud over den verden, der ikke kunne finde ed efter første verdenskrig, Benedikt V besvor 20. maj 1920 verdens store n at lægge grunden til en ny fred, et han indledte sin rundskrivelse ed ordene: »Den skønneste Guds gaver freden«. Ordet fred har været i en fælles nævner for samtlige paver i vort århundrede. De har alle oplydt, hvad man også bad om for Johannes XXIII i kroningsmessens in-itus: »Statuit ei Dominus testamen-um pacis« — »Herren har sluttet frens pagt med ham.«

Men alle synes de at have talt for vore øren, talt forgæves — thi vel rører vor moderne, fredløse verden rne ordet fred, men den vender det

Patriarken Roncallis våben.

døve øre til for den første betingelse for denne fred: lydigheden.

Den nyere kirkehistorie kan ikke opvise noget mere størslået end denne uhørlige manen til fred, som disse »våbenløse« paver alle har fremsat i hans navn, der bragte en fred, som ikke er af denne verden. Den ny pave vil næppe heller undlade indtrængende at fremhæve, at man ikke kan tale om fred så længe man ikke har omsat ordet lydighed i handling.

Men Pave Johannes XXIII's valsprog har også en mening, der peger indad, ind mod kirken selv. Er måske ikke ordet om den fredbringende lydighed en manende appel for os alle, der hele tiden mener at måtte se ud i fremtiden, er det ikke en slags »program« for udformningen, for bestræbelserne og de strømninger, der kommer til udtryk i kirkens indre liv? Det tilkommer ikke os at stille prognosen over den retning, som den Hellige Fader agter at give de strømninger, der så lovende er kommet frem indenfor kirken under Pius X og Pius XII. Men de grundproblemer, der her rejses, må betragtes i nøgternhed og i kærlighed. De bevæger sig mellem de to poler, der kommer til udtryk i det pavelige løsen: lydighed og fred. Lydighed: det betyder understregning af autoriteten, fred betyder kærlig forståelse. Begge

dele må herske endrægtigt i kirken — det ene uden det andet ville betyde misvækst og død. Lydighed og initiativ, bibeholdelse og bevarelse af traditionen og fremskridt må følges ad, hånd i hånd. Blomstrer disse side om side, da kan man se fremtiden fortrøstningsfuldt i møde.

Kirkens tidevand

Den blide Pius X kunne være hårdnakket ubønhørlig i kampen mod modernismen. Den autoritative Pius XI slog dørene op på vid gab for udviklingen, da han sluttede fred med den italienske stat. Pius XII, der i 1950 med skarpe ord så sig nødsaget til at korrigerer teologiske foregangsmand, var samtidig åben for det ny, han gav for første gang kardinalkollegiet verdensformat, han førte dristige og vidtgående liturgiske reformer ud i livet. Den triumf, der blev ham til del ved hans begravelse, viser bedre end mange ord, hvilken åndelig førerstilling han havde givet pavedømmet — han viste gennem liv og lære, at den ægte varetagelse af traditionen ganske udmærket kan forenes med ægte fremskridt. Det er rigtigt, at kirken har sit eget tempo, sin egen norm, et trit og mål, som vel kan forekomme den ivrige reformator — han være sig præst, politiker eller forsker — en smule langsommeligt og måske stivnet i en ældgammel traditions historiske formler. Men disse mennesker gælder englens ord i Esra's fjerde bog: Du har da ikke mere travlt end den højeste? Thi du har hastværk blot for din egen (forfængeligheds) skyld, medens den højeste har hastværk for mange.

Lydighed og fred

Mennesker spår, men Gud råber — siger et gammelt mundheld. Men vi har formentlig lov at forudsige, at Johannes XXIII's pontifikat vil have fuldt op at gøre med at forvalte arven fra forgængeren og med omhu føre videre, hvad denne har indledt. Ikke helt med urette har man sagt: »Pius XII har efterladt sig et uhyre læreværk, nu er det hans efterfølgers opgave at udlægge dette.« Man har hermed først og fremmest tænkt på den velovervejede og organiske udformning af den marianske teologi, på videreførelsen og afslutningen af de liturgiske reformer, på udformningen af den østlige kirkes retslige status, på åbenheden overfor den økumeniske bevægelses anliggender. Overalt er der skabt levende og vidtskuende kontakter til den kirkelige fremtid — den tegner sig dunkelt, men ikke uden ophøjet forventning for os. Hvad den skal modnes af disse foretælsler, der ligger i den eneste pontifex's hånd. Vor Herre alene giver vækst til dette. Men hans stedfortræder planter og vander — men han har også myndighed til at rykke op med rode og luge ud, om det måtte være fornødent. Han vil kræve lydighed — men han vil også skænke fred.

STOR ER HERREN, VOR GUD

Vor Gud er en skjult Gud. Usporlige er hans veje, uudgrundeligt er hans væsen for os mennesker. Men han har, som vi ved, åbenbaret sig for os. Skriften siger jo: »Himlen forkynder hans ære, hvælvingen kundgør hans hænders værk.« (Sl. 18, 2). Men også direkte har Herren talt til os. »Mange gange og på mange måder har han fordom talt til fædrene ved profeterne, og nu ved dagenes ende har han talt til os ved sin søn.« (Heb. 1, 1—2). Ganske vist kan vi ikke begribe eller til fuldkommenhed erkende Guds egenskaber og fuldkommenheder i deres grund og fylde, fordi Guds væsen er en uendelig stor rigdom, og vore erkendelsesevner er for begrænsede til at kunne fatte den. Vore begreber og vort sprog kan nok antyde det guddommelige, men aldrig udtømme det. Alligevel indeholder de sandhed, kun ikke den hele dybde, og viser, at *vor Gud er ophøjet over al skabning*.

Gud begyndte meget tidligt at kundgøre sig selv og sin viljes beslutninger. Vore stamforældre var de første, til hvem den Allerhøjeste talte og åbenbarede sin storhed og sine fuldkommenheder. Således blev han ved ned gennem tiderne. Gang på gang oplyser den hellige skrift os om hans guddommelige væsen. »Højere er han end himlen og dybere end dødsriget.« (Job. 11, 8). »Jeg er alfa og omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden.« (Jo. Åb. 22, 13. Is. 41, 4). »Han er evighedernes konge, den uforkrænkelige, usynlige, eneste Gud.« (1. Tim. 1, 17). »Alle folk er som intet for ham, for luft og tomhed at regne. Som dråbe på spand er folkene, at regne som fnug på vægt.« (Is. 40, 15, 17). »Han trættes ikke og mattes ikke, hans indsigt udgrundes ikke.« (Is. 40, 28). »Et blik fra ham, og jorden skælver, et stød fra ham og bjergene ryger.« (Sl. 104, 32). »Han har livet i sig selv.« (Jo. 5, 26). »Der er kun een Gud, Faderen, fra hvem alt er, og til hvem vi er skabt, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alt er, og ved hvem vi er skabt.« (1. Kor. 8, 5).

På denne anskuelige måde udtrykker skriften det, som den teologiske videnskabs søgte at præcisere ved at sige: »Gud er ånd uden noget legemligt ved sig, d. v. s. et ganske usammensat og uforanderligt åndeligt væsen, uendeligt i sin erkendelse og i sine viljeakter og i enhver fuldkommenhed; han er uendelig lykkelig i sig selv og af sig selv.

Imidlertid har teologerne under deres arbejde også kunnet støtte sig til andre præmisser endnu, nemlig til *de syv hellige navne*, som det gamle testamente betegner Gud med. Tre navne bestemmer hans forhold til os men-

nesker; tre belyser hans indre fuldkommenhed, og et navn udtrykker hans egentlige væsen. Til den første gruppe hører navnene: den stærke, den tilbedelsesværdige, Herren; den indre fuldkommenhed betegnes ved navnene: den vældige, den allerhøjeste, den hellige.

Ved en mindeværdig begivenhed i Moses' liv blev navnet på Guds egentlige væsen åbenbaret direkte af Gud selv. Den mest imponerende lovgiver i den gamle verden befandt sig en dag, medens han var i landflygtighed, midt i ørkenens stilhed, kun omgivet af en fredelig flok småkvæg. Da så han ganske uventet ved foden af Horeb bjerget en tornebusk, der stod i lys lue uden at blive forlæret af ilden. (For os er dette symbolet på den altid virksomme guddom, der ikke kan trættes eller mattes). Moses hørte en stemme, der sagde: »Jeg er din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud.« Da skjulte Moses sit ansigt. Thi han frygtede for at skue Gud. Men Herren fortsatte: »Jeg vil sende dig til Farao, og du skal føre mit folk, israeliterne, ud af Ægypten.« Da spurgte Moses Gud: »Hvad skal jeg svare, hvis israeliterne spørger mig om dit navn?« Og Gud svarede Moses: »Jeg

Sidste søndag i kirkeåret

NÅR FACIT GØRES OP -

Kirkeåret lakker mod ende. Et år er atter gledet over i evigheden — et nådens år er atter omme. Det år, der nu rinder ud, var for vor hellige kirke et begivenhedsrigt år. Når vi gør facit op, forflygtiges alle uvæsentlige biting — hvem der nu læste højmessens, om nu den eller dens prædikede mere eller mindre godt, om hvormange, der nu var med til Kristi Legems-processionen o. s. v. Tilbage bliver kun spørgsmålet: har det forløbne år været et nådens år? Den hellige Paulus' bøn i dagens epistel åbenbarer os, hvad det egentlig var, det kommer an på i det forløbne kirkeår, hvad det er, det kommer an på næste år og næste år igen lige til vor død. I skæret af den nedgående nådens sol bliver konturerne af denne sandhed stadig tydeligere og tydeligere, og det er så ganske givet Paulus' hensigt endnu i sidste øjeblik at fæstne vor opmærksomhed på det væsentlige, det, det »kommer an på«. Ve os, der som vi anser hans anliggender for teoretiske eller uforståelige eller gammeldags! Ve os, dersom vi afbryder den bedende apostel og siger, at hans bønner ikke interesserer os, at vi ikke billiger de ønsker, som han fremfører til Gud for os, og afviser dem! Men lad os meget hellere omdanne hans bønner i form af samvittighedsspørgsmål. Hans forbøn er som et blidt forspil til dommen, hans bønfallende ord har noget af »en sidste afgørelses« storladenhed og ubønhortighed over sig. Lad dem gennemtrænge os!

»Har vi været fyldt med Guds viljes erkendelse?« Eller har vi hellere søgt uvidenhedens mørke, som synes os lettere, med det påskud, at vi intet vidste?

»Har vi vandret værdigt for Gud og behaget ham i alt?« »Har vi båret frugt i al god gerning?« »Er vi vokset i Guds erkendelse?« »Har vi været styrket med al kraft efter hans herligheds magt til al tålmodighed og langmodighed?« »Har vi med glæde takket Gud fader?«

Er disse spørgsmål måske ikke et godt skriftestejl nu ved kirkeårets slutning — det held rigtige til at vise os vore sande synder, ikke de småting, som vi krammer ud med i skriftestolen, for at bevise, hvor gode og smukke vi er. Paulus beder for os syndere, for at vi, når Guds nådes tid er inde, ikke skal blive fordømt!

Sognepræsten.

Biskoppen hjem fra Rom

Hs. Excellence Biskoppen ventes hjem fra Rom i slutningen af måneden og vil 2. søndag i advent (7. december) meddele konfirmandens sakramente i St. Mariæ kirke på Fredriksberg.

Kirkeskat

Vi minder om, at kirkeskat, der i henhold til den med skattemyndighederne truffene orning kan fradrages ved opgørelsen af d skattepligtige indkomst, nu være indbetalt de respektive sognekontorer inden udgang af december måned. Oplysninger vedrørende kirkeskatten fås ved henvendelse til sognekortførerne.

er den, jeg er.« Således skal du sig til israeliterne: »Jeg er«, har sendt mig. (2. Mos. 3).

På denne måde fik Israels og hele verdens Gud i det gamle testamente navnet Jahve (den, som er). *Det udtrykker det dybeste i Gud*, nemlig det der for vor tanke er forudsætning for alle de fuldkommenheder, som beundrer hos ham. Han alene har de sande, den egentlige væren, eller rettere sagt han er denne væren. Al den væren er lån og gave fra ham medens han selv har grunden til sin eksistens i sig selv. Således åbenbærede forfædrenes Gud sig i ørkenen på Sinai halvø for Moses, og fra da skulle israeliterne kende både hans væsen, hans magt og hans troskab mod dem. Derfor havde denne betegnelse en central stilling i det religiøse liv. En israelit beder, sværger, velsigner, kæmper og sejrer i Jahves navn, d. v. s. ved at påkalde dette navn. Han vidste, at hvem der gør det, kan sto

23. november 195

å Guds nærværelse og hans hjælp. For os alle kan navnet Jahve være nedning til at sammenligne vort væsen og vor eksistens med Guds for at unne se *den uendelige afstand mellem os og ham*. Hvad er et menneske? O spørgsmåltegn: hvorfra og hvordan? I os selv har vi ikke grunden til or tilværelse og heller ikke noget rav på at eksistere. Vort liv er som n flygtig drøm. Ved stofskiftet ombytter vort legeme uafbrudt sine bestanddele. I vor bevidsthed jager det ne indtryk det andet, den ene betydning den anden. Fra vuggen til graven er vi henviste til andre. Uden vore omgivelseres hjælp er både den lemlige og åndelige udvikling umulig. lele tiden søger vi udad. Vore tanker g ønsker ligesom hungrer efter noget udenfor os. Hele vort væsen ligger en skygge, der falder ud i et tomrum. Alle vore fortrin, al vor skønhed r lån, der hvert øjeblik kan gå tabt gen.

Helt anderledes er det hos Gud. Han, om har sagt: »Jeg er den, jeg er,« alder helt *udenfor vore vanlige begreber og forestillinger*. Hos ham kan man ikke spørge: Hvorfra og hvordan? Han er ikke henvist til nogen-omhelst. Han lever hinsides al omkiftelighed. Fra evighed af og i ufortyret stilhed har han besiddet sig selv, sin viden og sin vilje. Bølgegangen i vor verdens uro og larm når slet ikke op til ham. Vor gøren og laden, or nød og vor sorg, vor kærlighed og ort had kan ikke forstyrre hans evige ikke. Al den forandring, al den komien og gåen, som hører til den syngende verdens væsen, foregår udenfor am. Han kan ikke drages ind i menneskenes historie. Han behøver heller ikke søge ud af sit eget væsen. Hans

viden beror ikke på, at han erkender noget udenfor sig selv, hans villen er ikke en søgen af noget andre steder. Han har ikke brug for nogen af os eller andre. Han er hele fylden af væren og af alle værdier.

Ja, *Gud er helt anderledes end vi*. Hos os er der en dybtgående forskel mellem vort væsen og vor eksistens. Vort væsen kan i og for sig være uden eksistens, det kan være en ren og skær mulighed. Det kan også være forbundet med eksistens. Men så skal der altid være en ydre årsag, der giver denne eksistens. Anderledes hos Gud. Han har ingen årsag som vi. Hos ham er væsen og eksistens uadskillelige, de er identiske. Grunden til Guds eksistens ligger i ham selv.

Fordyber man sig i alt dette, *bliver Gud en gåde, et mysterium*, der overvælder os som en byrde, vi næsten ikke kan bære, og som knuger vor ånd og vort hjerte. I hvert fald bør det fylde os med den dybeste ærefrygt for den Allerhøjeste. Men samtidig er denne over al skabning ophøjede Gud ligesom en magnet, der stadig på ny drager os hen til sig. Augustinus har følt det, da han skrev: »Vort hjerte er uroligt, indtil det hviler i dig, o Gud.« Grunden, hvorfor det er således, er let at øjne. For hvis vi føler os som en skygge i tomrum, så er vi den uendelige Guds skygge. Hvis hele vort liv er en flygtig drøm, så hviler det alligevel i Guds hænder. Hvis al vor skønhed er et lån, så er den dog samtidig en udstråling fra Gud og derfor en vejviser, der kalder os hen til ham. Således bliver løsningen af den gåde, som vi mennesker så tit er for os selv, Gud, den uendelig store og højede skaber og herre og alle tings endemål.

F. K.

EN SMILETS APOSTEL

Pater Willibrord Op de Coul

in memoriam

Et eller andet sted på Østfyn stamper en præst i pedalerne. Han er som så ofte på tur rundt i sit sogn. Når han kommer ind hos en af menighedens landbofamilier, er det for dette hjem, som selve livsgælden og humøret holdt sit indtog der.

Der er ungdomsmøde i præstegården ved St. Noberts kirke i Vejle. Kapellanen har holdt et alvorligt foredrag, lysbillederne er overstået. Nu er det kaffetid. Sognepræsten, der har

Pater Op de Coul blandt Vejle-børn.

IPROPOS

HUMBUG m. m.

Det sker hyppigt, at vore læsere sender os udklip af artikler, som de med ærdeles god grund er blevet gnavne over, og som de meget gerne vil have s til at »give igen« på, for det er da or gall, at folk uimodsigt skal have v til at skrive sådan.

Forhåbentlig forstår de fleste af disse læsere, hvorfor vi i de fleste tilfælde ikke imødekommer deres ønsker. For det første ville vort blad lide erunder. De angreb, som skulle bevares, ligger i hovedsagen på et yderst vrt niveau. De er sjældent fåleligt godt krevet, og indholdet er yderst banalt. et ville ikke være rart at skulle byde å så ringe læsning, eventuelt uge efter uge.

Men for det andet — og endnu vligere — det ville give et falsk billede f den almindelige folkekirkelige indtilling overfor den katolske kirke og f vore kår i det danske samfund. De lange, mange protestanter, som er enligt indstillet overfor vor kirke og mange tilfælde med en vis hjemve er hen til den og gerne lytter til dens de som udtryk for oprigtig kristentro, r i hovedsagen stillfærdige mennesker,

der ikke styrter sig over blækhus og skrivemaskiner. De relativt få, som mener, at kristendom og katolicisme er modsætninger, og som sværger til den slette tradition, at kristen problemdrøftelse bør foregå med udveksling af grovheder, synes næsten altid besat af iver efter at få publiceret deres meninger. Og da det fra et almindeligt avissynspunkt er mest underholdende, når de kristne slår løs på hinanden, får dette betydningsløse mindretal en pressetjeneste, der i ingen henseende svarer til deres antal og i om muligt endnu ringere grad til deres betydning.

Kastede vi os med hellig iver over hver eneste af disse angribere, kunne man behøje os, at vi anså dem for repræsentative, hvad de ingenlunde er. Man kunne tro, at vi benyttede os af deres fadæser for at få anledning til at bekriige folkekirken. Det er imidlertid helt modsat vore ønsker. I de sidste slægtled er der ad den saglige drøftelses vej og ved indførelsen af almindelig god tone også i den interkonfessionelle debat opnået store resultater og et vidstrakt udmærket samarbejde, der for første gang siden reformationen lover resultater i retning af en fremtidig genoprettelse af trones enhed. Det skal brushoveder, som kun repræsen-

(sluttes på bagsiden)

følt foredraget som en prøvelse, tager nu revanche ved at lukke op for sluserne til sit smittende humør og muntre vid.

I et hyggeligt hjem hos ikke-katolikker er den katolske sognepræst på besøg. Han er en kær gæst, en samtalens glade mester. Nu sætter han sig til klaveret, spiller med stærkt anslag og synger til med en forrøget stemme, men rent og musikalsk ...

Dette er et par øjebliksbilleder fra pater Op de Couls liv og virksomhed i Danmark.

Den 7. november døde pater Willibrord (Theo) Op de Coul O.Præm. i Lossen (Holland). Han blev født i den hollandske by, Boxmeer i 1892. Som nyviet præst kom han til Danmark i 1920. Først var han præst på Spangsbjerg sanatorium, i Randers, Esbjerg og Næstved. Hans hovedgerning faldt som sognepræst i Nyborg og Vejle.

I Nyborg byggede han for Mariasøstrene den lille enkle og smukke Stella Maris-kerke. Hans efterfølgere, pater Vervoort og pastor Doods, udsmykkede den yderligere, så den er et af bispeddømmets smukkeste gudshuse. I Vejle indrettede han bl. a. udmærkede lokaler til ungdomsmøder og spejder-

(Sluttes side 565).

Alle veje fører til Rom — og det er vist de færreste Roma-farere, der ikke under opholdet i den evige stad aflægger et besøg i det Sixtinske Kapel, som Pave Sixtus IV lod bygge i Vatikanet og hvis enestående malerier såvel i loftet som bag alteret nu i over 400 år har båret vidne om den geniale kunstner Michelangelo Buonarroti's genius.

Det tog Michelangelo hele fire år at udkaste og udføre kapellets loftsfrsker, der gengiver skabelsberetningen således som den berettes i Genesis. Omtrent 30 år senere malede han fem lange år på det storslåede »Domme-

Michelangelo

Buonarroti -

„Dommedag”s

geniale

skaber

← Udsnit af »Dommedag«.

dag«, der danner den dystre, men pragtfulde baggrund for pavealteret. Bortset fra en uvæsentlig støtte fra nogle få hjælpere, skabte Michelangelo dette værk bogstavelig talt med egne hænder. Han arbejdede her totalt afskåret fra verden, ja, han lukkede endda dørene til kapellet for de to paver Julius II og Paul III, der havde givet ham opgaven at male kapellet.

Michelangelo var en kunstner — en titan i titanernes tidsalder, det århundrede, der havde føstret en Leonardo da Vinci, en Raffael og en Botticelli. Han var dog ikke blot maler. I de sidste atten år af sit liv var han ledende arkitekt ved Peterskirken, og det var ham, der lavede udkastet til basilikaens geniale kuppel. Men frem for alt var han imidlertid billedhuggeren. Hans statuer David (foran Palazzo Vecchio i Firenze) og Moses (i San Pietro in Vincoli i Rom) er så ganske afgjort hans fresker jævnbyrdige. Og sidst men ikke mindst var han en af hin tids mest betydelige italienske digtere.

Michelangelo var født i 1475 og døde i 1564, knapt en måned før sin 90-års fødselsdag. Han var 17 år gammel, da Columbus opdagede Amerika, 39, da den portugisiske søfarer nåede Malaya

i det fjerne Østen, 72, da Iwan den Skrækkelige blev kronet til zar i Moskva og 83, da Elisabeth I besteg Englands trone.

Michelangelo betegnede sig selv som »borger i Firenze, af adelig herkomst og søn af en agtværdig mand«. Hans moder døde allerede da han var knapt otte år gammel. I skolen præsterede han kun lidet, men beskæftigede sig langt hellere med at tegne end med at tilegne sig boglig viden. Hans fader og brødre, der hver især kun havde ringe forstand på kunst, satte ham tilsidst i lære. Og 16 år gammel bestemte han sig for billedhuggeriet. Ghirlandajo anbefalede ham til hertug Lorenzo de Medici, og denne optog ham i akademiet ved San Marco, som lededes af Bertoldo, en elev af Donatello.

Men Michelangelo lagde dog ikke maleriet helt på hylden. De kunststuderende gjorde sig nyttige hver på sin vis, og Michelangelo arbejdede sammen med en del af sine kammerater på freskerne til en kirke i Firenze. En dag gjorde han sig lystig over en af sine mindre begavede kammerater ved navn Torrigiani, og denne tilføjede ham da et slag i ansigtet med det resultat, at Michelangelos næseben

ige Sixtinske Kapel med Michelangelos
»omedag«-sceneri.

◀
»Verdensdommeren«.

▶
Menneskets skabelse
(loftsmaleri).

knækkede og bestyrkede hans overbevisning om, at han var den hæsligste mand i hele Italien.

Hans store tid indledtes, da Pave Julius kaldte ham til Rom, og samtidig begyndte også den omskiftelige tilværelse. Pave Julius II (af slægten Rovere) var en af de mest fremragende paver, men kunne tillige være usandsynligt utålmodig. Han var på daværende tidspunkt netop startet med opførelsen af den ny St. Pietro. Først ønskede han, at Michelangelo skulle skabe et stort marmorepitafium til ham, men snart ændrede han mening og pålagde ham at fremskille en kæmpemæssig bronzestatue, omend Michelangelo foreholdt ham, at han ikke havde nogensomhelst erfaringer på dette område. Sluttelig, i 1508, gik han ind på at udsmykke loftet i det Sixtinske Kapel. Han var imidlertid fast overbevist om, at det var hans rival, Bramante, der havde overtalte paven omend ikke gerne til at formå ham til at påtage sig opgaven — i håb om, at det måtte mislykkes for ham.

Disse heftige meningsudvekslinger, dette stadige frem og tilbage — en dag lod Pave Julius II endda Michelangelo ligefrem smide ud af Vatikanet! — har foranlediget en del historikere til at opstille den formodning, at Michelangelo skulle have sympatiseret med reformationen. Det er imidlertid ikke så lidt af en misforståelse. Michelangelo var en trofast katolik, ihvorvel han — og med rette — hyldede det princip, at den pavelige ufejlbarlighed intetsomhelst havde at gøre med spørgsmål som udkast, komposition eller farver, de områder, hvor han var mester.

Men hvorom alting er, havde Julius II dog principielt ret, da han overtalte kunstneren til at påtage sig arbejdet. Og Michelangelo påtog sig trods allehånde bange anelser udfordringen og præsterede det næsten usandsynlige, alene af den grund, at hans konkurrent

I korte træk —

Den Hellige Fader har udnævnt biskoppen af Verona, ærkebiskop Giovanni Urbani, til sin efterfølger som patriark i Venezia. Den ny patriark er født i Venezia og er 58 år gammel.
(KNA)

Prostalssekretær, mgr. Tardini har i en skrivelse til præsidenten for den Pavelige kommission for film, radio og fjernsyn, mgr. O'Connor, givet udtryk for pavens allerhøjeste påskønnelse af transmissionen fra begivenhederne i Vatikanet. (KNA)

I en appel med adresse til de forestående parlamentsvalg (23. og 30. november) i Frankrig har ærkebiskoppen af Paris, kardinal Maurice Feltin, mindet katolikkerne om deres valgpligt. Man bør — udtaler kardinalen — kun give sin stemme til sådanne kandidater, der helt og fuldt går ind for det fælles vel, den sociale retfærdighed samt familiens moralske og økonomiske sikring og undervisningsfriheden. Lignende henvendelse har også de øvrige franske biskopper udsendt.
(KNA)

Den franske forfatter og nobelpristager François Mauriac har af general de Gaulles regering fået tildelt æreslegionens storkors. (KNA)

havde udtalt, at han aldrig ville kunne klare det.

Det enestående mesterværk var imidlertid ikke blot svar på udfordringen, men tillige også en fromhedspræstation. Det ser man bl. a. af en samtale, som Michelangelo havde — i en alder af 64 år — med den portugisiske maler Francisco de Hollanda og hvori han selv sagde om sin kunst: Der eksisterer faktisk ikke noget æd-

lere og frommere end dette gode maleri, man udvikler derved den med m $\ddot{u}$ je tilkæmpede fuldkommenhed, som vil nærme sig Gud og forene sig med ham. Et godt maleri er nemlig intet andet end slet og ret en afl $\ddot{a}$ ns af Guds fuldkommenhed, en efterligning af hans malen, en musik og en melodi, som kun en $\ddot{a}$ nd er i stand til at opfylde og det endda kun med opbud af alle kr $\ddot{a}$ fter.»

Efter at Michelangelo forg $\ddot{a}$ ves havde fors $\ddot{o}$ gt at overtale Julius II til at form $\ddot{a}$ Raffa $\ddot{e}$ l til at dekorere det Sixtinske Kapels loft, p $\ddot{a}$ tog han sig arbejdet. Han afskedigede de assistenter, i $\ddot{o}$ vrigt dygtige florentinske malere,

som man havde engageret til at bist $\ddot{a}$ ham, rev det stillads ned, som hans rival Bramante havde opf $\ddot{o}$ rt, og rejste et nyt efter sit eget hovede. S $\ddot{a}$ l $\ddot{a}$ ste han d $\ddot{o}$ rene til kapellet og tog fat. Det var 10. maj 1508, og fire $\ddot{a}$ r senere, p $\ddot{a}$ Allehelgensfest 1512, var arbejdet tilendebragt.

De, der idag bes $\ddot{o}$ ger det Sixtinske Kapel og som m $\ddot{a}$ l $\ddot{a}$ gge nakken helt tilbage — egentlig burde man faktisk l $\ddot{a}$ gge sig ned p $\ddot{a}$ gulvet — for at beundre dette enest $\ddot{a}$ ende mesterv $\ddot{a}$ rk, de g $\ddot{o}$ r sig intet begreb om, hvilke lidelser det m $\ddot{a}$ have forvoldt mesteren at tilbringe s $\ddot{a}$ mange m $\ddot{a}$ neder i ubekvem stilling og male. Han fort $\ddot{a}$ ller selv meget sp $\ddot{o}$ gefuldt derom i et digt: hans legeme var sp $\ddot{e}$ ndt bagl $\ddot{e}$ ns som en bu $\ddot{e}$, hans mave befandt sig der, hvor egentlig hans hage burde have v $\ddot{a}$ ret, hans sk $\ddot{a}$ g pegede lige op mod himlen og hans hovede var krampagtigt b $\ddot{o}$ jet bagover. »Jeg er bagefter ikke mere klar over, hvor jeg egentlig havde mine f $\ddot{o}$ dder, og fra min pensel dryppede der s $\ddot{a}$ megen farve ned i mit ansigt, at jeg nærmest lignede en palet.« Og selv om alle, der har forstand derp $\ddot{a}$, er tavse af $\ddot{a}$ rb $\ddot{o}$ tlighed for, hvad Michelangelo har skabt i det Sixtinske Kapel, s $\ddot{a}$ var han selv utilfreds. »Maleriet ligger ikke for mig — jeg er ikke maler.«

En tre m $\ddot{a}$ neders tid senere d $\ddot{o}$ de Pave Julius II, og Michelangelo vendte tilbage til Firenze efter at have undertegnet en syv- $\ddot{a}$ rsplan, der bl. a. foruds $\ddot{a}$ opf $\ddot{o}$ relsen af et gravm $\ddot{e}$ le over den afd $\ddot{o}$ de pave samt billedhuggerarbejdet med 32 overlegemsstore statuer.

For en mand var dette rigeligt i sig selv. Men den ny pave, en medicier, $\ddot{o}$ nskede, at San Lorenzo-kirken i Firenze nu skulle have en ny facade. Michelangelo erkl $\ddot{a}$ rede sig rede til og

s $\ddot{a}$ at tage denne opgave p $\ddot{a}$ sig, hvilket imidlertid kom til at hvile som meget h $\ddot{a}$ rdt pres p $\ddot{a}$ ham. Det sto is $\ddot{a}$ r i forbindelse med, at den store kunstner var besat af den id $\ddot{e}$, at han n $\ddot{o}$ dvendigvis m $\ddot{a}$ tte lave alting selv. Det gik endda s $\ddot{a}$ vidt, at han i ege person bes $\ddot{a}$ stenbrudene, hvorfra m $\ddot{a}$ m $\ddot{o}$ ret skulle komme og at han endd selv ville bygge vejene, ad hvilke de k $\ddot{a}$ mpe-m $\ddot{e}$ ssige marmorblokke skul transporteres til Firenze. Og alle disse arbejder slugte tid — næsten fire $\ddot{a}$ r — og hjembragte ham kun ubehageligheder. I 1520 opsagde Pave Leo X kontrakten vedr $\ddot{o}$ rende San Lorenzo af den grund, at der intetsomhelst v $\ddot{a}$ sket endnu. Han d $\ddot{o}$ de imidlertid 11 m $\ddot{a}$ neder senere og efterfulgtes af Hadrian VI, der dog kun regerede et $\ddot{a}$ r og ni m $\ddot{a}$ neder, til september 1523. S $\ddot{a}$ kom med Clemens VII, en af Michelangelos største beundrere, p $\ddot{a}$ pavest $\ddot{o}$ len. Han stillede et hus til r $\ddot{a}$ dighed for kunstneren, honorerede ham rundh $\ddot{a}$ ndt og gav ham en ny opgave: at indrette et kapel for sl $\ddot{a}$ gten Medici med fire monumentale gravmonumente. Ulykkeligvis begyndte samtidig afd $\ddot{o}$ de Pave Julius II's efterkommere r $\ddot{o}$ re p $\ddot{a}$ sig og rykke for dennes gravm $\ddot{e}$ le — det var forl $\ddot{a}$ ngst forfaldt til aflevering men endnu ikke p $\ddot{a}$ bygndt. Michelangelo var i besiddelse af en s $\ddot{a}$ rdeles stor pligtf $\ddot{o}$ lelse, men samtidig af kun meget ringe forreningssans, s $\ddot{a}$ ledes som det norma plejer at v $\ddot{a}$ re tilf $\ddot{e}$ ldet med kunstner. Hans situation blev vanskeligere og vanskeligere, ikke m $\ddot{u}$ ndst da han ydermere var meget plaget af famil $\ddot{a}$ re stridigheder og pengesorger. I 1527 br $\ddot{o}$ d der en revolution ud i Firenze. B $\ddot{o}$ rgerne ihukom deres oprindelige frihed, drev medicierne p $\ddot{a}$ p $\ddot{o}$ len og gjorde fors $\ddot{o}$ g p $\ddot{a}$ at genopret

Y Detail af »Moses« i San Pietro in Vincoli.

MALTAORDENEN

I henhold til Berigtigelsesnavnets kendelse af 7-11-58 giver vi plads for følgende

Berigtigelse

I en artikel betitlet »Maltaordenen« i »Katolsk Ugeblad« for den 7. d. m. har hr. Per von Holstein meddelt, at han i en tidligere artikel i ugebladet (12. januar d. $\ddot{a}$.) havde omtalt, at der »j $\ddot{a}$ vnlig forekommer s $\ddot{a}$ kaldte »Maltaordener«, der er blottet for ethvert reelt grundlag«, at han havde anmodet den offentlige anklagemyndighed om at rejse tiltale mod »lederne af to s $\ddot{a}$ danne i Danmark forekommende »Or-dener«, men at statsadvokaten den 11. december f. $\ddot{a}$. havde besluttet »ikke at foretage videre i sagen«. I en let tilsl $\ddot{o}$ ret form har hr. Holstein derhos gen-taget sine af anklagemyndigheden for-kastede sigtelser for bedrageri og do-kumentfalsk.

Under henvisning til bestemmelsen i § 9 i lov nr. 147 af 13. april 1938 om pressens brug skal jeg derved anmode redaktionen om at ville bringe f $\ddot{o}$ lgende berigtigelse, idet bem $\ddot{a}$ rkes, at under-tegnede er »en af de ... anmeldte

personer«, hvilket efter hr. Holstein hyppige meddelelser til dagbladet »Information« vil v $\ddot{a}$ re almindeligt kendt.

1) Hr. Holstein anf $\ddot{o}$ rer i sit indl $\ddot{a}$ e at »Rigsadvokatens afg $\ddot{o}$ relse ... k $\ddot{a}$ omg $\ddot{o}$ res af Justitsministeriet«. Her overfor skal jeg blot henvise til de berigtigelse, dagbladet »Information« p $\ddot{a}$ min beg $\ddot{e}$ ring i henhold til presseloven m $\ddot{a}$ tte bringe den 5. august d. Redaktionen knyttede dertil den t $\ddot{o}$ f $\ddot{o}$ lse, at hr. Holstein h $\ddot{a}$ vedede, at s $\ddot{a}$ gen endnu skulle v $\ddot{e}$ rsere i Justitsministeriet, men bladet fik i ministeriet $\ddot{o}$ lyst, at sagen af dette betragtedes *so afgj $\ddot{o}$ rt med rigsadvokatens resolutio*

2) Hr. Holsteins ganske udokumenterede anbringender om, at de af m $\ddot{a}$ ledelede priorater, der fra Italien overf $\ddot{o}$ rt til Danmark, skulle v $\ddot{a}$ re »blottet for ethvert reelt grundlag«, som enhver med ennet kyndig v $\ddot{e}$ rlige, ganske urigtige. Blot er det over-raskende, at en person, der tituler sig »Den Suver $\ddot{a}$ ne Maltaordenens h $\ddot{u}$ lsm $\ddot{e}$ ggede i Skandinavien« $\ddot{o}$ je synligt er uden kendskab til, at stort og anset nervehospital i Italien grundlagt af og ejes og drives af et de priorater, der er henlagt under m $\ddot{a}$ lelse.

et gamle republik. Og samtidigt plyndrede Karl V's tropper Rom.

Michelangelo sluttede sig som den eneste florentiner han var med begejtring til oprørerne, og i 1529 udrævtes han til generalkommissær og røkrator for fæstningsarbejderne i et på daværende tidspunkt belejrede Firenze. Byens forsvar brød imidlertid sammen som følge af forræderi, vad der var karakteristisk for en tid, vor man var afhængig af lejede soldater og hvervede anførere. Michelangelo måtte skjule sig, medens de fleste af opstandens andre anførere blev enrettet uden skånsel. Kunstneren havde taget del i kampen mod medierne i Firenze og Pave Clemens VII ar uheldigvis selv en medicier. Ikke esto mindre lod denne nåde gå for et, tilgav Michelangelo, dog på den etingelse, at han tog fat på arbejdet ved Julius II's gravmæle samt med dformningen af medicierens kapel. Det gjorde han uden dog at føre plærerne til ende efter de oprindeligt fordsæte ider.

I 1534 døde Clemens VII og uden pavens beskyttelse kunne Michelangelo ingenlunde føle sig sikker i Firenze. Han måtte derfor tilbage til Rom. Han var i mellemtiden blevet 59 år gammel, og der var gået 22 år, siden an havde udsmykket det Sixtinske kapel, og fra dette mellemliggende dsrum havde han kun lidet at opise, bortset fra en række halvferdige rbejder og nogle skulpturer, der i og or sig ikke var ubetydelige, men langt ra svarede til, hvad der havde forevævet ham.

Den ny pave, Paul III, tog straks Michelangelo i sin tjeneste. Først gav an ham til opgave at dekorere vægen bag alteret i det Sixtinske Kapel;

(Sluttes på bagsiden)

Hr. Holsteins udtryk: »ikke-katolske ankl Johannes-Ordener«, er iøvrigt ikke nogen adækvat betegnelse på de f, af mig ledede priorater, når henses l, at ca. 99 % af medlemmerne er atolikker.

3) Hr. Holstein har ment noget vidtstiftigt at burde fremsætte nogle alindelige betragtninger over, hvad er kræves til at konstituere forbryelser som bedrageri og dokumentdsk. Heroverfor nødes jeg til skarpt t fastslå, at *intet* af de momenter, der dkreves for at statuere bedrageri eller dokumentfalsk, kan godtgøres eller lot sandsynliggøres at foreligge for å vidt angår min person eller de af mig ledede priorater. De fremsatte igtelser er fuldkommen grundløse. Jeg kal videre oplyse, at jeg end ikke har æret afhørt af politiet i anledning af r. Holsteins anmeldelse. Sagen er erfor ikke sluttet på grund af beviets stilling; der har hos anklagemynigheden ikke været den ringeste tvivl. agen er *afvist* uden at man har ment et nødvendigt blot at indhente en opsnings hos mig, fordi sigtelserne todt savnede grundlag.

København, den 17. september 1958.

Poul Reitzel.

Noget helt nyt

vil der blive at se på årets julemarked d. 7. december:

Grafisk kunst af malerinden

Ena Lindholm,

som har fremstillet og foræret *Katolske Menighedsplejer 12 linoleumssnit udgørende*

månedens helgen.

Foruden 2 håndtrykte eksemplarer af hele serien på japansk silkepapir, der vil blive bortloddet, har frøken Lindholm overlade KM retten til at lade snitene reproducere, så det vil blive muligt for ethvert katolsk hjem at sikre sig »månedens helgenbillede« enten på en gang eller efterhånden.

Billederne, hvoraf vi ovenfor gengiver oktobers St. Frans, omfatter iøvrigt: Hellig 3 Konger, St. Ansgar, St. Benedikt, St. Bernadette, Himmeldronningen, St. Johannes, St. Maria Magdalene, St. Dominikus, St. Mikael, Allesjælesaften og St. Nikolaus, og vil kunne anbringes i en samleramme, så det enkelte sættes frem i vedkommende helgens måned.

Vi har haft lejlighed til at se de 12 kunstværker og forstår, at KM venter sig meget af reproduktionsretten. I næste nr. af bladet håber vi at kunne bringe en kunstkritisk anmeldelse af værkerne.

Også skulpturen bliver repræsenteret på julemarkedet: Billedhuggeren Eja. Vedel Schmidt har foræret KM til salg eller bortlodning forarbejdet til sit relief »Brylluppet i Kanak, der findes på Mariaalteret i Sct. Annæ kirke på Amager.

Forarbejdet, der er i gips, vil blive bortloddet ved et dobbelt amerikansk lotteri, og vi tager næppe fejl, når vi gætter på, at særlig Sct. Annæ sogns katolikker vil kappes om at kunne hjemføre dette smukke relief.

EN SMILETS APOSTEL -

(Sluttet fra side 561).

arbejde i præstegårdens kælder, Iedede sangkor, spillede gerne orglet o.s.v.

Pater Op de Coul var ingen mystiker, heller ikke hverken særlig teolog eller på anden måde intellektuel. Men han var en god præst, der har været meget for sine får rundt omkring. Han stod med begge ben på jorden og ejede et uopslideligt fond af livsglæde og humor. Han stræbte efter at glæde andre og hjalp dem i hvert fald med sit lyse sind.

Desværre skrev pater Op de Coul ikke til vore danske blade — måske på grund af sprogvanskeligheder — men derimod ikke sjældent til hollandske og flamske. Her var hans pen lige så letløbende og fornøjelig som hans tale.

I 1948 forlod pater Op de Coul Danmark og kom til Losser i sit fødeland Holland. Her passede han annekssognet Glane. Også her bragte han god orden i de kirkelige rammer. Også her var han elsket af sine sognebørn. I Losser, der er grænseby til Tyskland, tog han ofte venligt mod rejsende fra Danmark.

Pater Op de Coul repræsenterede den katolske livsglæde (jfr. Chesterton!) blandt trosfæller og fremmede. Intet var ham mere vederstykkeligt end »et ansigt trist og dystert som en nummertavle« og »fad religiøs facon og pladder«, som han udtrykte sig.

Da kærlighed og hjertens glæde er mere værd end intellektuel ørneflugt, var pater Willibrord Theo Op de Coul nok ikke så galt afmarcheret.

Hans kapellan 1928—36.

O.J.B.

D.U.K.-

obligationer

Det meddeles herved, at DUK's landsledelse pr. 1. januar 1959 standser salget af de under 16. november 1952 udstedte obligationer.

Obligationer, der købes efter 1. januar 1959, vil ikke kunne påregnes udtrukket.

UDTRÆKNING

Pr. 15. november 1958 har DUK's landsledelse udtrukket følgende numre af ovennævnte obligationer:

Serie A: 003, 071, 117, 246, 724.

Serie B: 314, 387, 619, 681, 737.

Indløsning sker ved indsendelse af den udtrukne obligation til DUK's kasserer, K. J. Christensen, C. E. V. Knuthsvej 30, Hellerup, inden 1. januar 1959.

Obligationsbeløb, der ikke indfries inden denne dato, tilfalder DUK.

Danmarks Unge Katolikker.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

November:

23. S.* *Sidste Søndag e. Pinse* (755—80); 2. bøn (kun i st. Messer); St. Clemens I (1163); præf. (521). — Ihukommelsen af St. Felicitas bortfalder.
24. M. *St. Johannes af Korset, Bekender og Kirkelærer*; Messen *In medio* ([41]) med egen Kirkebøn (1165), i hvilken der siges: *Confessorem tuum atque Doctorem (Bekender og Lærer)*; 2. bøn: St. Chrysogonus (1165). 3. bøn: For Paven ([122]); alm. præf. (525).
25. Ti. *St. Katharina af Alexandria* (1166); 2. bøn: For Paven ([122]); alm. præf. (525).
26. O. *St. Silvester* (1166); 2. bøn: St. Petrus af Alexandria ([5]); 3. bøn: For Paven ([122]); alm. præf. (525).
27. T.† *Feria* (755—80); uden Gloria og Credo; 2. bøn: For Paven ([122]—129); alm. præf. (525).
28. F.† *Feria* (755—80); som Torsdag.
29. L.† *Gudsmoders Lørdagsmesse* ([90]); 2. bøn: St. Saturninus (763), 3. bøn: For Paven ([122]); præf. (522). — NB. Vigilien til Apostelen St. Andreas udgaar fuldstændigt.
30. S. 1. SØNDAG I ADVENT.
(violet)
* Søndag den 23. Nov. afholdes i København Kollekt for St. Elisabethforeningen.

St. Ansgars kirke

Sidste søndag efter pinse, den 23. ds.: Kl. 10 levtmesse i anledning af kirkeårets afslutning.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annoncefd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Monterossi Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Hølrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

St. Frans' 3. orden

Møde i St. Annæ kirke onsdag d. 26. november kl. 19,30.

Juleindsamling

Med Hans Excellence Biskoppens anbefaling agter undertegnede ligesom de foregående år i anledning af julen at foranstalte en indsamling til fordel for trængende trosfæller i Sct. Ansgars, St. Antoni og Sakraments sogn. Det er vort håb, at enhver efter evne vil yde sin skærv hertil. De, som ønsker at komme i betragtning, må inden den 12. december personligt henvende sig hos en af undertegnede:

Pastor Geertz Hansen, Bredgade 64.
Pastor Cay Benzou, Nørrebrog. 27, 3.
Pastor Knud Ballin, Fr.sundsvej 225.

Angela Osterhammel,
Valby Langgade 117 B, 1.

*****
* * * * *
* * * * *
*****

DØDSFALD

R.I.P.

Vor kære hustru og søster

Marianne Rasmussen

f. Mammen,

døde stille den 10. novbr. 1958.

Alfred Rasmussen.

William Mammen.

Bed for hendes sjæl.

Danmarks katolske Kvinders Forbund

Onsdag den 3. decbr. afholdes adventsaften i Stenosgade. Nærmere her om i næste ugeblad. *Styrelsen.*

Kan De oversætte

fra engelsk til et levende og naturligt dansk — og kan De tænke Dem at give DON BOSCO BØGERNE en håndsrækning (i første omgang med oversættelse af en spændende fortælling fra den spanske flådes storhedstid — spækket med sømandsudtryk), så bedes De skrive eller ringe (GE 5529, kl. 19-20 til P. E. Bjørnild, Vemmetofte Allé 25 Gentofte.

Værelse søges

Ung katolsk pige søger møbl. værelse m. adgang til køkken i København Tlf. BY 2862 ml. 18,30 og 19,30.

Ung pige

velanbefalet, 15—16 år, søges 1. december til almindelig husgerning. Kokkepige haves. Enkegrevinde Holstein Ledreborg, Lejre. Tlf. Lejre 122.

Ægteskab

Ung katolsk lærer søger bekendtskab (evt. ægteskab) med katolsk pige i alderen 23—27. Interesser: poesi. (Bille mrk. 22—11—58).

Violin

med bue og kasse til salg. 50 kr. Reværkøb! Billet mrk. 23—11—58.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

LEVERANDØR TIL KATOLSKE HOSPITALER

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Klicheer i fineste Udførelse

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Børnesagen

Et opråb fra Katolske Menighedsplejer!

Vi appellerer til alle gode kræfter om at slutte kreds om vort arbejde for katolske børn, der er henvist til ophold og pleje udenfor hjemmet.

Vi trænger til Deres håndsrækning i form af økonomisk støtte.

Vi må hvert år tigge ca. 20.000 kr. sammen for at holde virksomheden igang.

De kan yde Deres støtte

enten ved at gøre Deres juleindkøb på Katolske Menighedsplejers Julemarked, Stenosgade 4,

søndag den 7. december d. å. kl. 9-20 - eller ved at sende et beløb - stort eller lille til

Katolske Menighedsplejers Giro-konto 363 97, Bredgade 69, Kbh. K, mærket »Børnesagen«.

Det sidste gælder naturligvis særlig alle vore venner og trosfæller på landet og provinsens byer: Det er vort håb, at De vil benytte lejligheden til at vise, at også De er med os i

Den katolske børnesag -

en hjertesag for alle!

Julen står for døren -

Udsæt ikke Deres juleindkøb.

Lad små og store få en god dag.

En familieidé:

Månedens helgen.

Alle får gevinst i børnetombolaen.

Restauranten er italiensk.

Køb Deres julegaver i håndarbejdsboden.

Eller forsyn Dem i konsumboden.

De kan også spille på rouletten.

Salgsboden - gaver for den kræsne smag.

Ønsker De vin? Vind den i vintombolaen.

Netop derfor:

Den 7. december

Alle

Går til

JULEMARKED

Stenosgade 4

kl. 9-20

Ugebladets novelle

Fristeren i Parneval

(Fortsat).

Nej og atter nej, skreg djævelen og rejste sig med et sæt og i et sådant uløjeligt raseri, at præsten faktisk ryttede af skræk. Jeg ydmyger mig ikke, jeg vil aldrig knæle, allermindst foran denne ...

Men jeg anså det imidlertid for at være en uomgængelig nødvendighed, dersom du vil opnå den ønskede syndsforladelse af mig.

Nej, så går jeg bort uden den. Men jeg skal huske dig - mærk dig det. Og så forsvandt han.

Og faktisk havde den gode sognepræst i den følgende tid al mulig god grund til at tænke på den hoffærdige ånds hævn, thi fra den dag af begyndte der at bryde de voldsomste, sataniske storme løs over ham. Hans sogn forekom han med eet at være det usleste arbejdsfelt af dem, han overhovedet kendte - han, der ifølge sine evner og anlæg var værdig til at bære stav og mitra, han, som ville kunne sætte samtlige biskopper på plads, han sad her i denne afkrog af verden. Og så skammede han sig over sine glødende apostoliske prædikener, han burde dog i og for sig ofre dem for mere retoristiske indlæg, der ville kunne bruge hans navn videned. Ville det ikke også klæde ham meget bedre - hvad han jo dog egentlig var skabt til - at gå i silke og purpur i stedet for den soutane ... Og så videre, og så videre - den ene grille efter den anden satte den gode præst grå hår i hovedet.

Men han var trods alt af den gedigne støbning, der ikke så let var til at bringe bort fra den rette vej: han satte sig komplet ud over den offentlige mening, hvad er det andet end et pust, der vejres bort i vinden.

Og da Satan blev klar over, at han ikke kom nogen vegne med præsten, så holdt han op med at bekrige ham uden dog at opgive håbet om at få krammet på ham på en eller anden måde. Han måtte ændre taktik. Han

måtte gå i krig med hans sognebørn, søge at ramme dem, der stod hans hjerte nærmest, det måtte være vejen. Som sagt så gjort. Han lod rygten gå om, at Parneval var det helt rigtige sted til at holde sommerferie i, og inden længe dukkede der en hel del menesker op fra nær og fjern. Stedet kom »på mode«, folk strømmede til i stort antal, men som det altid går med den slags feriesteder - det gik ud over moralen. Det lader sig slet ikke beskrive, hvorledes den gode præst led under alt dette. Dans på kroen til den årle morgen, uanstændigt påklædt ungdom, drikkeri, svir o. s. v., der blev vendt helt op og ned på tilværelsen i det førhen så stille Parneval. Hvert år inden sæsonen begyndte samlede han sine sognebørn og tryglede dem, om »at vende blikket bort fra denne verdens gøgl og tant«, men sommeren gik sin vante gang, og da den var ovre tog han påny fat på at råde bod på det skete, og han gjorde det med en sådan energi, at når fastetiden oprandt, så var der ingen i Parneval, der manglede ved skriftestolen.

Det er noget skidt, sagde Satan til sig selv. Jeg kommer ingen vegne med den præst, han løber af med sejren hele tiden. Den fordømte prædiken sommeren igennem må ikke være det eneste virkemiddel. Og så magede han det så, at der kom en vis don Crispulo Duval til byen og han havde to sønner med sig. De havde begge en god uddannelse.

(Fortsættes).

Odense

TIL BYEN
FRA BYEN
- i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE

Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane eller bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød

Albanigade 39 . Telefon 4395

Lev. til Sct. Josephs Hospital

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43867

BYENS FØRENDE
Vestergaard

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

„Faderlig og altfavnende“

Pave Johannes XXIII modtog i den forløbne uge den kanadiske ministerpræsident, J. Diefenbaker, i audiens.

Efter audiensen udtalte præsidenten ordret til pressen: »Nu forstår jeg, hvorfor denne pave blev valgt. Han er så hjertelig, så faderlig og så altfavnende, at han ganske uvægerligt vinder enhver, der har den lykke at få foretræde hos ham.« (KNA)

URBI ET ORBI

Pavens første generalaudiens

Pave Johannes XXIII modtog i søndags deltagerne i den Latinamerikanske bispekonference, der for øjeblikket finder sted i Rom. I nærværelse af kardinalerne samt over 40 biskopper fra de mellem- og sydamerikanske stater udtalte paven, at han følte sig ganske særligt knyttet til Latinamerikas

160 millioner katolikker. Latinamerika er et troens land, hvor såvel hierarkiet som også den katolske aktion og læg apostolatet oplever en glædelig udvikling. Paven gav endvidere biskoppern nøje retningslinier for det arbejde, de skal gøre i den nærmeste fremtid.

Søndag formiddag gav Pave Johannes XXIII den første generalaudiens under sit pontifikat. Ved middagstid viste han sig i vinduet til sit privat arbejdsværelse i det apostoliske palads' øverste etage og velsignede derfra de tusinder af romere og pilgrimme, der var forsamlet på Peterspladsen i håb om at få et glimt af paven. (KNA)

23 ny kardinaler -

(sluttet fra forsiden)

hed plejer indkaldelse til konsistorium at ske med et par måneders varsel, og det er skik og brug, at kardinalernes højtidelige forsamling finder sted på en mandag i en quatemberuge. Den næste quatemberuge i år begynder 15. december.

I kredse, der står Vatikanet nær, anser man det for overvejende sandsynligt, at ærkebiskopperne af Milano, Napoli, Wien, Utrecht, Westminster (London), Chicago og den nyudnævnte patriark af Venezia, ærkebiskop Urbani, vil være blandt de ny kardinaler, eftersom disse bispesæder altid har været forbundet med kardinalsværdigheden. (KNA)

Abbé Pierre gæster Sverige

I den kommende uge aflægger de hjemløses apostel, abbé Pierre, et besøg i Sverige, hvor han i Stockholm vil holde foredrag om sit arbejde blandt de hjemløse i Frankrig. Inden afrejsen til Sverige har abbé Pierre sendt et brev til den Internationale Byggeordens generalforsamling, der i den forløbne uge har været afholdt i det belgiske abbedi Tongerlo. I brevet giver han udtryk for håbet om, at stadig flere og flere unge vil slutte sig til Byggeordenen — »Europas ungdom venter på en dynamisk organisations kalden, således som tilfældet er med Byggeordenen.« (KNA)

APROPOS

(Sluttet fra side 361).

terer deres egne misforståelser og utøjlede temperament, ikke bringe forstyrrelse i.

Den ydre anledning til disse linier er en artikel om pavevalget, skrevet af en af os ubekendt pastor O. J. Veien, menighedsbladet for Gaaser, V. Hassing og Ø. Hassing, etsteds nordpå Jylland, og citeret i Aalborg Amtstidendes søndags-tillæg (9. ds) på den side, der er helliget sindenes opbyggelse på Herrens dag. Pastor Veien er blevet rystet af det »vældige middelalderlige skuespil, der er opført i Rom i anledning af, at »et menneske døde«. Han har »indtil kvælm« hørt om paver, kardinaler, ærkebiskopper m. m. Derfor vender han sig til Luther for at undgå »hele dette slæng«. Han konstaterer, at man i dåben bliver kristen og ikke spør om mere kristen ved at blive præsteviet, hvad vi andre helle ikke har tænkt os. Og han slutter med at karakterisere al, hvad der er ske omkring Pius XII's død »efter fortjente neste«, d. v. s. en »kæmpemæssig blanding af kristelig humbug, smart reklame, romantisk snobberi samt en god del menneskedyrkelse.

Skal man »svare« på den slags? I et frit land skal folk jo have lov til at sige, hvad de mener, men med mindre de gør det på en sådan måde, at de fremfører begrundelser i stedet for påstande, og således, at man tør håbe på at de er tilgængelige for modargumenter, vil det være spildt ulejlighed at diskutere, og man afstår klogeligt fra det.

Med taknemlighed overfor de mange folkekirkelige vidnesbyrd om, at man også uden for den katolske kirke har værdsat Pius XII's gerning og hørt og følt hans død som et tab for hele verden, lader vi de besindige jyder i Gaaser, V. Hassing og Ø. Hassing om at kalde deres løbske sognepræst til orden. Det er lige så rolige, jævne usnobbede uimponerede og uromantiske mennesker med bølgeben på jorden — som f. eks. vor pave Johannes Ham kunne der skrives en god artikel om i menighedsbladet. Jyderne vi kunne lide ham fremfor grovmundede folk.

C. D.

Michelangelo -

(Sluttet fra midtersider).

det skulle svare til loftsmalerierne og altså fremstille den yderste dag.

Mesteren vægrede sig af al magt; han strittede imod, gjorde indvendinger, bad for sig og talte endda en overgang om at ville indtræde i et kloster i nærheden af Genova, hvor han så i nærheden af marmorbruddene i Carrara kunne arbejde i fred på sine skulpturer. Men Paul III var ubønhørlig. I september 1535 udnævnte han Michelangelo til chef-arkitekt og til billedhugger og maler i Vatikanet, og i over 15 år, fra april 1536 til november 1541 arbejdede han så på sit enorme, udeløselige »Dommedag«.

I disse tunge år traf han sammen med enken efter Marquis'en af Pescara, Vittoria Colonna. Hun var en klog, dybt religiøs kvinde, der interesserede sig meget for den katolske reformations, der tilstræbte en reform af den kirkelige disciplin uden dog at røre ved tros læren. Michelangelo fandt en dyb hengivenhed for hende, og hun gengældte ham den. Deres kærlighed var ædel og åndelig, således som det sømmede sig for to beundrere af Dante. Da de mødtes, var han 61 og hun 44. Hun levede i fuldkommen afsondrethed i klosteret San Silvestro på Monte Pincio, og der besøgte Miche-

langelo, der nu var en gammel mand, hende om søndagen. Tit og ofte var det en hel lille gruppe kunstinteresserede, der mødtes heroppe og diskuterede kunstneriske og religiøse problemer. Det var også uden tvivl Vittoria, der støttede Michelangelos trosiver under arbejdet på »Dommedag«.

Kunstneren var utrøstelig, da hun døde i 1544. Hun havde imidlertid oplevet at »Dommedag« var blevet færdig og havde været til stede ved afsløringen sammen med et uhyre antal kirkefyrster fra hele Europa juledag 1541. Og fra dette tidspunkt var Michelangelos berømmelse som den religiøse vesterlandske kunstfyrste en ubestridelig realitet.

Michelangelo levede imidlertid endnu tyve år. Ved sin død var han ikke blot den ledende skikkelse i alle kunstneriske anliggender indenfor Vatikanet, men tillige også sjælen i og den ledende arkitekt ved opførelsen af den ny St. Peter, og han levede nu tilbagetrukket, helt og holdent for sit arbejde.

Og de, der idag står tankefulde og tavse overfor den geniale kunstners store fresker i Capella Sixtina, de vil sandede kunstnerens egne ord: »Et godt maleri er intet andet end slet og ret en aflans af Guds fuldkommenhed og en efterligning af hans kunst, en musik og en melodi, som kun en ædel ånd er i stand til at frembringe.«

Katolsk Ugeblad

6. ÅRGANG

30. NOVEMBER 1958

NR. 48

Omtrent 5 mill. pilgrimme i Lourdes

4.900.000 pilgrimme fra alle egne af verden har i det nu forløbne jubilæumsår gæstet Lourdes. 1044 særtog har løbet Lourdes, 3846 flyvemaskiner er bragt pilgrimme til byen og ca. 100.000 automobiler har ført omkring 100.000 pilgrimme til den hellige Berdettes by. Alene fra Spanien er der mindst 6.000 automobiler. Også fra Italien på den anden side jerntæppet både fra Polen, Jugoslavien og Tjecoslovakiet — har der været pilgrimme. De officielle pilgrimsfærdler har indtil nu kun omfattet rundt regnet tredjedel af samtlige Lourdes-pilgrimme.

25 kardinaler — deriblandt også den nuværende pave — og 809 ærkebiskopper har i årets løb gæstet Lourdes. I alt er der blevet uddelt 3.800.000 kommunier og læst 153.999 messer. 599 syge har badet i »piscinerne« i grotten og 32 akter om helbredelse er blevet tilbageholdt af det Medicinske Bureau i Lourdes til nærmere undersøgelse. (KNA).

Adenauer:

Seneste sovjetrussiske trusler katastrofe for kristendommen

Realiseringen af Sovjets og Ulbrichts plan om at ville gøre yderligere millioner berlinere til slaver — ud over de 18 millioner tyskere, der i dag er i Sovjetzonen — vil være en alvorlig trusel mod hele Europa. Dette er indholdet af en erklæring, som forbundskansler Adenauer i fredags — tydeligt inden de bayerske landsgvalg — afgav i en tale i München om den inden- og udenrigske situation i Tyskland.

Adenauer talte ved et pressemøde i München og erklærede endvidere, at »som Sovjetunionen ville falde over i vesttyske forbundsrepublik og over de vesteuropæiske lande, ville det være ikke blot »det frygteligste, der kunne ske for kristendommen i vesterlandet, men i det hele taget en kata-

strofe. Kansleren fremhævede, at den tyske nation kun ville kunne afværge en sådan katastrofe ved at holde fast sammen med de fri nationer i Vesten. De kristelige demokrater havde lige fra første færd lagt afgørende vægt på et sådant samarbejde. Valgene i Bayern måtte og skulle fæstne overbevisnin-

gen blandt de fri nationer i Vesten om, at det tyske folkeflertal nu som før slutter enigt op bag forbundsregeringens udenrigspolitik.

Forbundskansler Adenauer kom iøvrigt ved denne lejlighed for første gang officielt ind på sine samtaler (stulles på bagsiden)

45-ÅRIG TYSK KARDINAL KOLLEGIETS YNGSTE MEDLEM

En række pavelige nuntier samt repræsentanter for latinamerika i kardinalkollegiet

Vor nuværende pave er overraskelsernes mand! De fremgik allerede i hans pontifikats allerførste øjeblik, ved at han antog pavenavnet Johannes, et navn, der ikke har været i brug blandt paverne i de sidste 600 år, at han genoptog den gamle skik — der ligeledes ikke har været i brug siden Leo XIII — at tildele konklavesekretæren sit eget kardinalspurpur samtidig med, at han selv fik Pavens hvide dragt, og at han berammede pavekroningen til at skulle finde sted allerede en uge efter valget. Og i sidste uge — knapt tre uger efter hans valg — fortsatte »overraskelserne« med, at Johannes XXIII udnævnte 23 ny kardinaler, som vil få den røde hat overdraget i et konsistorium, der er berammet til 15. december. Dermed har paven ydermere forhøjet kardinalernes antal til 75, medens man lige siden Sixtus V's dage er blevet stående ved et maximum på halvfjerds.

Kardinalkollegiets »Benjamin«, Berlins biskop, Julius kardinal Döpfner.

Det er adskillige gange i de senere år blevet hævdet, at afdøde Pave Pius XII havde ventet for længe med at udnævne ny kardinaler. Efterhånden som årene er gået, har døden kaldt en række medlemmer af kardinalkollegiet bort, ikke mindst af dem, der var knyttet til kurien, andre er blevet gamle og skrøbelige, så at Pius XII flere gange så sig nødsaget til at kalde kardinaler »udefra«, f. eks. Mimmi fra Napoli og Stritch fra Chicago, til Rom for at overdrage dem ledelsen af vigtige kongregationer. Den betydeligste post ved kurien, statssekretariatet, varetog Pius XII som bekendt selv. Vi kender ikke årsagen til denne pavens tøven — måske ønskede han ikke at forfordle nogen, måske tumlede han med planer om en gennemgribende forvaltningsreform. Et er imidlertid sikkert: det stadig mindre og mindre — og ældre — antal kuriekardinaler kunne i det lange løb ikke klare de stadig voksende opgaver. Det måtte derfor blive en af den ny paves første opgaver, at »fylde hullerne ud« i kardinalkollegiet, ikke mindst indenfor kuriekardinalernes rækker, d. v. s. dem, der har deres residens i Rom og kan sammenlignes med ministrene i en statsregering.

(fortsættes side 571)

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut

ABSALON

naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

*Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed*

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRE

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Støt annoncørerne

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramshered 31 . Telf. 22530

*Lys . Kraft . Varme
Leverandør f. Sct. Ansgars Klinik*

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

*Smøde- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Gasmeester, Specialitet: Centralvarme*

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

*Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer*

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

*Leverandør til
de katolske Institutioner*

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

*Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.*

Aut. Vend-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 5B . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

Mathias
Christensen
TLF. 215 56 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørfirr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 3 42 33

Aalborg

3 NYE KARDINALER —

(fortsat fra forside)

Der er da også blandt de ny purrbærere en række prælater, som dtil har været sekretærer i forskellige pavelige kongregationer: Carlo *Infaltoneri* fra studiekongregationen, Francesco *Bracci* fra sakramentskongregationen, Francesco *Roberti* fra konciliumskongregationen samt konavesekretæren Alberto *di Jorio*. Noget af det vigtigste er naturligvis den tidligere prostatssekretær Domenico *Tardini's* udnævnelse og hans samti-

Kardinalstatssekretær Domenico Tardini.

italienske regering, Fernando *Cento*, der er nuntius i Portugal, Amleto *Cicognani*, apostolisk delegat i USA, Paul *Giobbe*, apostolisk internuntius i Nederlandene samt den tidligere apostoliske nuntius i Brasilien, Carlo *Chiario*. Disse fem udnævnelser er ensbetydende med, at der sker et »skred« i det pavelige diplomati, idet der uvægerligt vil blive udnævnt ny nuntier, da de, der nu kåres til kardinaler, forventelig vil få overdraget vigtige opgaver indenfor kurien.

Side om side med dette store antal kuriekardinaler har den Hellige Fader tildelt en række ærkebiskopper, hvis bispesæder ifølge traditionen plejer at være besat med kardinaler, kardinalsværdigheden. Her kan først og fremmest nævnes ærkebiskoppen i Milano, mgr. Giovanni Battista Montini, der i mange år var Pius XII's nærmeste medarbejder og prostatssekretær, ærkebiskoppen af Napoli, mgr. Alfons *Castaldo* samt den Hellige Faders efterfølger på patriarksædet i Venezia, mgr. Giovanni *Urbani*. England får ligeledes en kardinal igen med afdøde kardinal Griffins efterfølger i London, ærkebiskop William *Godfrey* af Westminster, i Østrig bliver det ærkebiskoppen af Wien, dr. Franz *König*, der tillige er det østrigske episkopats »presse-biskop«, og sluttelig bliver også den ny ærkebiskop af Sevilla i Spanien, den 54-årige José *Bueno y Monreal* kardinal.

De Forenede Stater — der i løbet af kort tid har mistet to kardinaler, nemlig mgr. Stritch, der døde kort efter sin ankomst til Rom nu i foråret og den gamle kardinal Mooney fra Detroit, der døde umiddelbart inden konklavet — får påny to kardinaler, omend ikke til ærkebispesæderne Chicago og Detroit, men derimod ærkebiskopperne af Boston og Philadelphia, mgr. Richard

Cushing og mgr. John *O'Hara*. Den stadig voksende betydning, der alene rent talmæssigt må tillægges den latinamerikanske katolicisme, er formentlig årsag til, at Pave Johannes XXIII har kaldet to kirkefyrster fra Latinamerika til kirkens senat, nemlig ærkebiskop Antonio *Barbieri* fra Montevideo og ærkebiskop Josef *Garibi y Rivero* fra Guadaluajara (Mexico).

Frankrig, som Paven selvsagt føler sig knyttet til med stærke bånd fra sin nuntius-tid i Paris, får ligeledes to ny kardinaler: ærkebiskop Paul Marie *Richard*, Bordeaux, et af Frankrigs vigtigste bispesæder, samt den hidtidige dekan for den romerske domstol Rota, mgr. André *Julien*, der sammen med sin landsmand Tisserant bliver

Ærkebiskoppen af Westminster, kardinal William Godfrey.

ge udnævnelse til kardinalstatssekretær. Desuden har paven nu tildelt en ikke nuntier kardinalspurpure: Giuseppe *Fiella*, der er akkrediteret den

Ærkebiskoppen af Milano, kardinal Giovanni Battista Montini.

Ærkebiskoppen af Wien, kardinal Franz König.

den eneste ikke-italienske kuriekardinal af den latinske ritus.

Og til sidst kommer som en stor overraskelse udnævnelsen af Berlins unge biskop, den velanskrevne og betydelige dr. Julius *Döpfner*, der med sine 45 år bliver kardinalkollegiets Benjamin.

Den ny tyske kardinal, der ved sin udnævnelse til biskop i Würzburg i 1948 var Europas yngste biskop, rykker nu også ind i kardinalkollegiet som dets yngste medlem. Udnævnelsen har selvsagt vakt den allerstørste glæde blandt de tyske katolikker, og bortset fra at udnævnelsen må ses som en anerkendelse af biskop Döpfners biskoppelige virke, er det også et tegn på, at den ny pave til fulde ser og har forståelse for Berlins betydning. Indtil krigen havde der været tradition for, at Breslau var sæde for en kardinal. Idag repræsenterer Berlin faktisk hele den østtyske katolicisme, og biskoppen af Berlin er chef for samtlige de østtyske ordinariater. Den omstændighed, at Berlin nu for anden gang — efter kardinal von Preysing — bliver sæde for en kirkefyrste, vejer dobbelt i den nuværende politiske og kirkelige situation i den tidligere tyske hovedstad, men glæden over nyudnævnelsen vil ledsages med bøn om, at kardinalspurpuret ikke må blive til martyriets farve — således som tilfældet har været for kardinal Döpfners embedsbrødre i Budapest og Zagreb.

HELLIG ER DU, HÆRSKARERNES HERRE

Guds åbenbaring i den gamle pagt havde nået sit første højdepunkt, da Moses hørte de ord: »Jeg er den, jeg er.« Dermed ville Herren tilkendegive, at han er den værende eller den, som eksisterer med absolut nødvendighed, og at han er hele værens uendelige fylde. Står dette fast, er det også uden videre givet, at der kun kan være een eneste Gud, at han er fra evighed og lever i al evighed, og ligesådan at han er ganske uforanderlig og allestedsnærværende. De færreste af os ville ved egen eftertanke have fundet disse sandheder. I sin godhed kom Gud os derfor til hjælp med sin åbenbaring, for at alle og enhver, der vil tro ham, med lethed kan komme til erkendelse af alt det, der er den dybeste grund til den brogede mangfoldighed, som vi til daglig møder i livet.

Nogle hundrede år senere konstaterer vi igen et højdepunkt. Denne gang var det vistnok templet i Jerusalem, hvor Isajas havde et storslået syn. Han var ikke lovgiver som Moses, men den profet, som skulle give sine medborgere de vigtigste oplysninger om den lovede Messias, om hans fødsel, hans gerning, hans mirakler, hans lidelse og død, hans sejr over døden og endelig om den ny pagt med et nyt præstedømme, som skulle oprettes, og hedningeverdenens omvendelse.

Han selv fortæller i det 6. kapitel, hvad der er hændt ham, da han blev kaldet og ophøjet til profetværdigheden. »I det år, da kong Ozias døde, så jeg Herren sidde på en såre høj tron. Hans slæb fyldte helligdommen. Serafer stod hos ham, hver med seks vinger. Med de to skjulte de deres ansigt, med de to deres fødder, og med de to fløj de. De råbte til hverandre: »Hellig, hellig, hellig er hærskarernes Herre, og jorden er fuld af hans herlighed.« Dørstolpernes hængsler rystede ved råbet, medens templet fyldtes med røg. Da sagde jeg til mig selv: »Ve mig, det er ude med mig, thi jeg er en mand med urene læber, og jeg bor i et folk med urene læber, og nu har mine øjne set kongen, hærskarernes Herre.« (Is. 6, 1—5).

Hvad der er berettet med disse ord, hører til de herligste partier i det gamle testamente. Begivenheden indprentede sig så dybt i profetens sjæl, at den blev kilden til uudtømmelig kraft for ham selv under hans tunge gerning blandt et hårdnakket folk. Erindringen om og tanken på Guds hellighed eller ophøjethed over alt jordisk og frihed for alle jordiske mangler forlod ham aldrig mere i hans liv, efter at han havde hørt tre gange serafernes, de højeste engles, hyldest ved Guds throne. Nu begyndte han at kalde Herren: »Israels Hellige.« 29 gange findes

dette udtryk i hans profetier, og Guds hellighed blev det centrale emne i hans forkyndelse. Men denne hellighed kræver af os mennesker, at også vi skal være hellige, d.v.s. vi skal bryde med al gudsfjendtlig verdslighed; vore samvittigheder skal være rensede for synd og vi skal være delagtiggjorte i Guds egen retfærdighed og hellighed.

Men disse to guddommelige egen-skaber er noget så stort og ophøjet, at profeten ved deres syn blev grebet af skræk og mente, at han skulle dø, fordi han, trods bevidstheden om sin egen urenhed og hele folkets fælles synd, havde skuet Gud, den trefold hellige, i stedet for at lukke sine øjne for synet. Det havde Moses gjort, da han blev var, at det var Gud, der talte til ham fra tornebusken. At se Gud var nemlig for menneskene i den gamle pagt ensbetydende med at skulle dø. På lignende måde gik det Petrus efter den mirakuløse fiskedræt. En rædsel greb ham og alle dem, som var med ham. Han faldt ned for Jesu knæ og sagde: »Gå bort fra mig, Herre, thi jeg

1. søndag i advent

30. november 19

HERRE, REJS DIG I DIN VÆLDE OG KOM

Er det faktisk ikke som om Vor Herre sover i vore dage? Er der måske nogen steder, hvor han griber synligt ind i verdens gang? Hvor er de tider da hans magt manifesterede sig i profeter og helgener? Lader han ikke tvært imod det onde gribe mere og mere om sig — svigter han ikke sin arv, j hele Guds rige?

KRISTUS SOM VERDENSDOMMEREN
(Antemønsale fra Jyderup kirke c. år 1500)

NOTER

Den Hellige Fader, Pave Johan XXIII, har i den forløbne uge — gennem en på latin affattet og af pave egenhændigt underskrevet note — vel Hs. Majestæt Kong Frederik IX ficiel meddelelse om pavevalget tronbestigelsen.

★

Ugebladet til jul og nytår

I lighed med de foregående år udsender indeværende årgang nr. 50, 51 og 52 (altså som et stort, illustreret julenummer. Der kommer af den grund i det Ugeblad, datet søndag 14. december, hvorimod julenummeret forventes at foreligge midt i måneden.

Meddelelsesstof — gudstjenester, forenede meddelelser o. l. — som ønskes optaget i julenummeret, må være redaktionen i hænde senest 8. december. Meddelelser, der indkommer efter denne dato, vil først kunne forventes optaget i bladets nr. 1 i 1959.

er et syndigt menneske« (Lk. 5, 21). Hver gang en mand eller kvinde kommer i berøring med det guddommelige føler de allermost deres egen synd og uværdighed. Medens Guds vort er i overensstemmelse med hans uendelige fuldkommenheder, kommer vi som mennesker til at føle os små og urene. Men vi kan ikke lade os slå af den ene side, og hvordan vi efter Gu-

ellige vilje skulle være på den anden. I føler os skyldige, når vi har svigtet en opgave, som vi skulle løse i dette v, og som Gud selv har udtalt med e ord: »Vær hellige, fordi jeg er hellig.«

I øvrigt kan vi også her gøre en gneude iagttagelse som ved Guds ablut nødvendige eksistens i begyndel- af denne artikel. *Flere andre gudommelige egenskaber er givet med errens hellighed.* Den hellige Gud er endelig *retfærdig*. Streng straf rammer både store nationer og enkelte ennesker, der sætter sig op mod ans hellige lov og bud og derved syner. Hvad de sidstnævnte angår beøver vi kun at tænke på Adam og ans hovmod og u lydighed; på Kain s hans skinsyge og vrede; på Farao s hans vantro og hårdnakkethed; på oses og hans mistillid og utålmodig- ed; på Saul og hans egenrådighed elr David og hans ukyskhed. Ja, Her- en straffer det onde, hvor han finder et, selv om det drejer sig om dem, om ellers var genstand for hans sær- ge kærlighed. Den hellige Gud er ret- rdlig. Han gengælder enhver efter rtjeneste nu i dette liv eller ganske kkeret i det tilkommende.

I 2. Mos. 20, 5—6. erklærer Herren lv: »Jeg, Herren din Gud, *er en nid- er Gud*, der indtil tredje og fjerde d straffer fædrenes brøde på børn dem, som hader mig, men i tusinde

led viser miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine bud.« Af disse ord fremgår, at så længe vi er i prøvetiden, viser Guds *barmhjertighed* sig i langt højere grad end hans retfærdighed. For hvert eneste menne- ske, der er i nød, for hver eneste an- gerfulde synder er Guds barmhjertig- hed den frelsende havn, det sikre til- flugtssted. Utallige mennesker har er- faret, hvad salmisten har udtrykt med gribende ord: »Min sjæl, lov Herren, og alt i mig hans hellige navn. Min sjæl lov Herren og glem ikke alle hans velgerninger; han, som tilgiver dig alle dine misgerninger og læger alle dine sygdomme; han, som udløser dit liv fra graven og kroner dig med mis- kundhed og barmhjertighed; han, som mætter din sjæl med godt, så du bliver ung igen som ørnen« (Sl. 102, 1—5).

Et ord som dette: »Til dig, Herre, har jeg sat min lid, jeg bliver ikke til skamme evindeligt, søger man forgæ- ves i hedningernes religiøse bøger. Men i Davidssalmerne gentages de gang på gang i de samme eller lignen- de vendinger. På den måde bliver Guds hellighed til *hin godhed og tro- skab*, som fremhæves næsten på hver side af vore hellige bøger. Specielt synderne tilråber Gud gennem profetens mund: »Så sandt jeg lever, jeg ønsker ikke den gudløses død, men at han omvender sig fra sin vej, så han må leve« (Ez. 33, 11). Og den 50. Da- vidssalme lægger synderen de ord

på læberne, hvormed han kan for- skaffe sig syndernes forladelse.

Så bliver resultatet af det, det gamle testamente siger om Gud, det- te: Han er uendelig *stor og uende- lig hellig*. Derfor skal vi mennesker føle den dybeste ærefrygt for ham, men også være opfyldt af en urok- kelig tillid til ham. *Gud er ånd*, og derfor var det i gamle dage for- budt at fremstille billeder af ham. Ganske vist bruger de bibelske for- fattere tit billedlige udtryk og taler om Guds øjne, ører og hænder. Det- te hænger sammen med, at de talte til et folk af hyrder og bønder. De måtte få de åndelige sandheder på en anskuelig måde, ellers kunne de hverken fatte eller huske dem. At Israeliterne ikke misforstod dette bil- ledlige sprog, fremgår af den omstæn- dighed, at de ikke gjorde som hednin- gerne, der talte om deres guders op- ståen og familie, om deres mad og drikke. Også når vi mennesker i det 20. århundrede taler om Gud, er vi nødt til at bruge begreber, der har jordiske forestillinger til forudsæt- ning. — (Næste gang skal vi høre, hvad det nye testamente lærer om Gud).

F. K.

Benediktiner i 50 år

I al ubemærkethed har Benediktiner- indernes afholdte spiritual, pater Alexander Schlachta OSB, i forrige uge fejret sit 50-års ordensjubi- læum. Pater Alexander — der iøvrigt i ganske nær fremtid runder de 72, uden at man kan se det på ham — ind- trådte i sin tid hos Benediktinerne i Prag og kom derpå til abbediet Grüs- sau (ved Landeshut) i Schlesien. Her udfoldede ordenen fra midt i tyverne et rigt religiøst og liturgisk liv, der imidlertid bragtes til ophør i 1946, da munkene — tvunget af den politiske udvikling — måtte forlægge residen- sen til det gamle ridderstift Wimpfen ved Neckar. Her har pater Alexander fejret jubilæet i medbrødrenes kreds. I de år — siden slutningen af 1951 — som pateren har tilbragt på Asebakken, har ikke blot søstrene, men også ad- skillige katolikker udenfor søstrenes kredse, lært pater Alexander at kende som en from og ivrig ordensmand, et ægte skud på ordenens gamle stamme.

A.

Gud Vor Herre troner langt, langt borte fra os, men vi mærker ikke meget til hans magt. Vi ser os tværtimod udleveret til den ondes hænder — han lægger sin klamme hånd på alt og på os alle. Det lykkes ham endda at bringe forvirring ind blandt menneskene og på den måde føre dem bort fra Gud. Han virker »skin-udere«, så at menneskene falder for ham. Og Gud ser til og tier. Hvad hjælper det vel os mennesker af idag, hvis han f. eks. lader høre fra sig om hundrede år? Vi har brug for hans magtmanifestation ikke nu men *nu*, i vor tid, i vor generation! Hvor kan han dog være bekendt at lade to og fem være lige, når han til og med ser, hvor skævt det hele går? Hvis det fortsætter på samme måde, så er der om hundrede år ikke eet eneste menneske tilbage i Europa, som tror på Gud!

Hvad er det dog for fremtidsudsigter — og når det er sådan fat blandt de »fri nationer«, hvordan må det så ikke gå i landene bag jerntøppet? Kan der i det hele taget gøres noget? Skal vi lade os trøste af de meddelelser, der nu og da taler om en religiøs vækkelse derovre — masserne kapitulerer dog for magten, og har de gudløse først magten, så behøver de faktisk ikke en- gang tvang til at »overbevise« menneskene!

Vor Herres tilsyneladende afmagt er så ganske givet vor tids allerstørste prøvelse! Vi søger efter evne at holde os til ham, men stadig lægger han ny prøvelser på os. Tænk blot på, hvordan det vil gå, dersom den tekniske udvikling i Øst fortsætter med samme hast — og med sin gudløshed. Der vil da snart fare endnu flere sputnik'ere rundt i verdensrummet end der er planeter. Vil magthaverne ikke på et eller andet tidspunkt gå helt amok? Det hele lader sig slet ikke overskue.

Men — denne prognose er nu ikke så dystert, som vi gør den til. Tag bare Johannes' Åbenbaring. Her er alt skildret endnu uhyggeligere. Dyrets magt skal blive det helt store — alt skal gå hulter til bulter. Og Vor Herre vil stadig holde sig i baggrunden. Hans tilsyneladende afmagt, hans riges afmagt gør det vanskeligere og vanskeligere at tro — selv de bedste vil lade sig forblinde.

Men på denne måde kommer vi blot enden nærmere! Denne verdens mæg- tige magt vil en skønne dag gå over gevind — og så er verden rede til Her- komme ver verdens ende. Da skal hans hele magt åbenbares, og alle de, der hentyder nemlig slet ikke til Vor Herres komme nu, men derimod til hans komme ved verdens ende. Da skal hans hele magt åbenbares, og alle de, der har troet på ham, de skal blive retfærdiggjort, og dyrets rige skal bryde ynkeligt sammen. Jo mere vi regner med denne udvikling, desto lettere vil det være for os at klare os gennem alle fremtidens skær!

Sognepræsten.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for december 1958:

Arbejdet for fremstilling af gode film.

Kirken på Formosa.

Når vi kommer til messe om hverdagen, sker det ofte, at vi bliver lidt skuffede. Kirken fejrer den dag en helgen, som vi overhovedet ikke kender. Vi har indtryk af, at han — eller hun — for os er en fremmed, som vi hverken har interesse for eller andagt til. Helgenerne — selv de største af dem — er for os navne, som ikke dækker over noget personligt ansigt. Og de få linier, som vi finder i messebogen, og som i store træk fortæller om deres liv, giver os selvfølgelig ikke et mere levende billede af dem. Ja, vi må indrømme, at vi alt for ofte ikke bryder os om helgendyrkelsen, fordi vi ikke kender disse usynlige venner, der nu står i forbøn for os og hjælper os på vor vej til Gud, men som en gang også har været som vi: ikke statuer med glorie, men levende mennesker, der har haft deres lidenskaber, deres glæder, deres bekymringer og måske også deres synder.

Derfor må vi være glade for alt initiativ, der hjælper os til bedre at kende denne umådelige verden, der er endnu smukkere og mangfoldigere end skabens verden: Helgenernes.

Katolske Menighedsplejer har været heldige, da de bed frk. Ena Lindholm om at tegne disse 12 helgenbilleder, som svarer til kirkeårets 12 måneder. Vi finder dér store skikkelser, som har haft megen betydning i kirkens tradition og i de kristnes fromhedsliv: Johannes Døberen, Mikael, De hl. tre konger, Maria Magdalene. Det er med glæde, vi også finder de store ordensstiftere: Benedikt, Frans af Assisi, Dominikus og desuden Ansgar, Nordens apostel. Til gengæld beklager vi, at vi for november måned ikke har noget andet end en tegning, der skal minde om »de arme sjæle«. Hvorfor har man valgt dette tema, som ikke direkte er en helgenfest, medens man

Månedens Helgen

12 linoleumssnit
af Eva Lindholm

kunne have valgt helgenfesten par excellence: Allehelgen. Og hvis dette tema var for vanskeligt at fremstille, kunne man evt. have valgt den hellige Martin, som betød så meget for kirken, og som den dag i dag er meget populær.

Det er imidlertid ikke blot hensigten, som vi må rose i dette foretagende. Det er også — og måske først og fremmest — måden, kunstnerinden har realiseret den på. Når man ved, hvor ofte sentimentaliteten og det sødladne præger de såkaldte »fromme billeder«, må man virkelig beundre disse tegningers kraft og inspiration. Nogle

Skt. Nikolaus.

er vel mindre vellykkede end andre. Vi tænker f. eks. på maj-billedet, hvor Marias skikkelse virker både fremmedartet og lidt stiv, eller på novemberbilledet, som vi allerede har talt om. Men i sin helhed står serien på kunstnerisk plan, der er meget høj end det gennemsnitlige. Nogle enkelte billeder som f. eks. De hl. tre konger eller skt. Nikolaus har en charme og et naivt præg, som minder om de gamle træsnit fra den bedste periode. Kunstnerinden har virkelig været heldig og inspireret, da hun har lavet disse to billeder. Hun har — måsl uden at ane det — genfundet kontakten med en gammel folkelig tradition, der stammer fra katedralernes tid, fra de første romanske ruder, som efter renaissanceperioden kun har overlevet hos nogle enkelte håndværkere, som forsvandt i løbet af det sidste århundrede under glansbilledernes fremgang. Derfor må vi hilse med glæde på disse nye forsøg på at forsoner de religiøse med den gode smag. Og vi må ønske, at disse enkelte men rene og upretentive værker hos katolikkerne får en sådan succes, at frk. Lindholm næste år får lyst til at trykke en serie. Hun må være klar over, at hun med disse beskudne og tiltalende billeder når et dobbelt formål: at rense vores kunstneriske sans, som så ofte er gået villd, når det drejer sig om religiøs kunst, og at opdrage os i en »katolsk ånd ved efterhånden at lade os opdagde store skikkelser, der er vor kirkes pryd og stolthed.

M. Drouzy.

Fra Katolsk Aktion til UNESCO

UNESCO's generalforsamling har i lørdags ved et offentligt møde valgt den italienske jurist, dr. *Vittorino Veronese*, til generaldirektør. Veronese blev valgt med 50 stemmer mod 20, nemlig repræsentanterne for de europæiske nationer, de forenede stater, de latinamerikanske lande samt de fleste asiatiske og afrikanske lande, medens tolv af østblok-landene stemte mod hans valg.

Dr. Veronese er født i 1910, studerede retsvidenskab i Rom og docerede en periode ved dominikanernes højskole Angelicum i Rom. Han var indtil for nylig præsident for Katolsk Aktion i Italien og har lige indtil sit valg til UNESCO været generalsekretær for det stående udvalg for afholdelse af internationale kongresser for lægapolatet.

Generaldirektøren for UNESCO har ledelsen af de Fornede Nationers verdensomspændende organisationer vedrørende kultur, opdragelse og videnskabelig forskning.

Vittorino Veronese, på talerstolen ved lægmandskongressen i Rom i efteråret i 1957.

SANKT NIKOLAUS

Der kommer for hvert barn det tidspunkt, hvor det bliver klar over, at Sankt Nikolaus og hans følge ikke er det end slet og ret almindelige dødelige væsener, voksne, der blot er ædt ud med det formål at belære og øde børnene! Den omstændighed, at Nikolaus til tider kan have en eller den velanbragt bemærkning tilovers for den ene eller anden, er imidlertid sbetydende med, at han skal virke rygtindgydende — hvilket hans ledtegen Rupert vil kunne understrege — og det indtryk svarer så langt fra, hvad vi kender til helgenen. Det kan lidet vi ved om ham, men det, vi ved, er i og for sig kun noget godt, og det tyder på, at han kun har lært sine medmennesker vel, kun det de — hvad man jo strengt taget og kun har grund til at vente af en lægenagtig biskop.

Nu har der i virkeligheden eksisteret hele tre Nikolaus'er. Den »seneste« disse er den hellige Nikolaus von Flüe, Schweiz' nationalhelgen fra

15. århundrede. Den anden er en augustiner munk, der levede i Italien i anden halvdel af 12. århundrede, men ingen af disse to har noget at gøre med den Nikolaus, hvis fest den katolske verden fejrer i begyndelsen af december måned. »Vor« Nikolaus var en hellig biskop, og af den grund forekommer han os også bedst kendt i bispeskud. Det er faktisk synd for de katolske børn, der ikke kender ham og måske aldrig har været præsenteret for ham — katolske forældre med mindreårige børn burde ikke forsømme nogen lejlighed til at stifte hans bekendtskab! Han levede fra slutningen af tredje til henimod midten af det fjerde århundrede, og hans fødeby var Patara, der i sin tid var en driftig handelsby på Lilleasiens kyst, men som idag er næsten glemt. I mange miles omkreds af Patara ligger der idag ruiner af antike bygningsminder, græsbevoksede og glemt. Kun sjældent forvilder en fremmed sig til disse egne. På selvsamme måde forholder det sig med helgenens daværende bispedømme Myra. Det var også i sin tid en kendt havneby, men idag ligger den på grund af de lilleasiatiske bjergfloders aflejringer et godt stykke inde i landet, og byen — der nu ligger i Tyrkiet — hedder i vore dage Demre. Vandfloder har ydermere bidraget til stadens ødelæggelse, og kun hist og her rager der en enkelt bygning op af sandlaget, der sine steder ligger 4—6 meter højt. Den hellige Nikolaus' bispekirke er blevet forskånet for fuldstændig ødelæggelse. Den lille kristenmenighed værnede den inden for vandmassernes slam, men skal man idag ind i kirken, må man passere adskillige græsbevoksede trin, førend man når ind i det gamle kirkerum, et højt, meget udtryksfuldt rum, endnu smykket med rester af gamle malerier. Der kommer kun lys ind i rummet gennem to vinduer, som endnu rager op over jordsmonnet, samt gennem døren. Czar Nikolaus II af Rusland ville i sin tid restaurere kirken, men den russiske revolution hindrede planens udførelse.

Kirken rummer mange minder om helgenen og viser dermed, hvor afholdt han har været. Men af dens oprindelige pryd er der kun sparsomme rester tilbage. I et af sidekapperne står hans gravmæle, en kolossal marmorsarkofag, der dog er meget medtaget af tidens tand. Gennem et hul i forsiden har italienske handelsmænd og søfarere (i 1087) »fisket« hans jordiske rester ud af sarkofagen og bragt dem til i sikkerhed for tyrkerne til Bari i Syditalien.

Vi ved kun såre lidt med historisk sikkerhed om Nikolaus, faktisk kun, at denne »bekender« måtte udstå mange lidelser under den sidste kristenforfølgelse, at han var med ved konciliet i Nicæa i 325 og at han døde i 350. Så

I korte træk —

Den kendte franske journalist og forfatter mgr. Edmon Loutil — bedre kendt under pseudonymet Pierre l'Ermitte — fyldte i sidste uge 96 år. Mgr. Loutil har igennem 68 år ugentlig skrevet artikler til »La Croix« — hvilket han stadig gør samtidig med at han passer sit sogn i Paris. (KNA).

Erkebiskoppen af Bologna, kardinal Lercaro, har besøgt oversvømmelsesområdet i Po-deltaet og organiseret hjælpen til de nødstedte. (KNA).

Den nyopførte »Autobahn«-kirke udenfor Augsburg er blevet en stor succes: På søn- og helligdage besøges gudstjenesterne af rundt regnet 300 personer. (KNA).

godt som alt andet, der berettes om ham, er legende.

Derimod ville der kunne skrives adskillige bøger om den hellige Nikolaus og legenderne omkring ham. Begyndelsen til Nikolausdyrkelsen startede i Konstantinopel, og her berettes der om, hvordan han reddede hele tre felt herrer, der var dømt til døden. Helgenen hævdes at have vist sig for kejseren og bedt ham om nåde for de tre dømt — og efter denne bønherke blev han æret højt i den græske kirke.

Dyrkelsen sprang derefter over til Italien og spredtes rask (ikke mindst efter »røveriet« af helgenens jordiske rester, der fandt endeligt hjemsted i Bari). Hans grav i Nikolauskirken — nær ved havnen — i den syditalienske havneby, blev hurtigt målet for store pilgrimsskarer fra alle egne af Europa. Legender og sagn bredte sig med vindens hast og overalt rejstes der kirker til hans ære.

En af legenderne om ham ved at berette, hvorledes tre skibe med korn, der i et hungersnødsår var på vej til Rom, blev forslået af stormen og måtte søge ly i havnen i Myra. Nikolaus bad søfolkene om 300 skæpper hvede, men lovede dem samtidig, at Gud skulle ordne regnskabet. Og virkelig, da man ved ankomsten til Rom mælte skibsladningen efter, manglede der ikke eet eneste korn.

Et valfartssted i Frankrig hævder at eje en af helgenens fingre. Hertil knytter sig legenden om de tre vejfarende svende, der var på vej til hans helligdom, men undervejs blev udplyndret og myrdet. Helgenen fik det at vide, begav sig af sted, tog ind i værtshuset hos den gæstevært, der havde myrdet de tre fremmede, bragte ham til at tilstå — og opvakte derpå de tre myrdede.

En anden gang reddede han et skib, der var kommet til havsnød, fra undergang og førte det sikkert i havn.

BESTIL NUBETAL SENERE

Julegaveabonnement på

Ugebladet

Giv Deres venner og bekendte et årsabonnement på »Katolsk Ugeblad«

*

»Katolsk Ugeblad« lancerede for et par år siden ideen for første gang, og en hel del trosfæller benyttede sig af den.

Også De burde i år tage dette forslag op til overvejelse!

Vi sender vort righoldige julehefte sammen med en julehilsen — evt. en af Dem selv formulert kort hilsen — til den opgivne adresse, og derefter følger så løbende levering af bladet for det tidsrum, De har betalt, og som en ugentlig hilsen fra Dem.

Tænk over det — men ikke for længe!

Benyt blanketten side 577.

Katolsk Ugeblad

Skt. Nikolaus kaster en pung med penge gennem vinduet til den gamle mand (kalkmaleri fra Al, omkr. år 1200).

En anden legende ved at berette om hvordan han i sin fædrene by hjalp tre jomfruer til en medgift. Jomfruernes fader var en falleret adelsmand, der ikke var i stand til at bortgifte pigerne standsmæssigt og derfor var til sinds at ville sælge dem til utugt. Tre på hinanden følgende nætter kastede Nikolaus da en guldklump — eller en pung med guldpenge — ind gennem vinduet til faderen.

De mange legender, der knytter sig til Sct. Nikolaus, har gjort ham til en af de mest populære helgener i Vesterledet. Adskillige store kunstnere har forherliget ham i deres værker, og af de mange legender er der opstået folkelige skikke og traditioner, som har holdt sig til den dag idag.

Sædvanligvis fremstilles helgenen som biskop med mitra og stav, med tre gyldne kugler på en bog eller med tre poser, under hentydning til den nævnte legende om de tre jomfruer og deres medgift. Endvidere fremstilles han med brød eller sten, fordi han reddede Myra og Bari fra hungersnød, eller idet han stiger i land fra en båd. Adskillige stænder har også gjort ham til deres skytshelgen og i mange situationer er han blevet den store »nødhjælper«. Han er skytshelgen for advokater og apotekere, for hagere, brygere og søfolk, for de fangne, for jomfruer og købmænd, for børn, lysestøbere, skoleelever — for et lykkeligt giftermål, for genfundne sager, mod tyve, mod falske penge og meget mere.

Reformationen, der forkastede og udryddede helgendyrkelsen, søgte også at borttrydde såvel den hellige biskop som de mange skikke, der knyttes til hans navn, og man overdrog gaveuddelings-anliggender til »julebar-

net« eller til de skikkelser, hvis hedske forbillede optræder i forskellige lande under forskellige navne, og som vi bl. a. kender under begrebet julemanden.

Men i adskillige europæiske lande samt en hel del steder udenfor Europa — væsentligst der, hvor europæiske emigranter har slået sig ned — kender man den dag i dag den Nikolaus, der — enten alene eller sammen med an-

dre sagnskikkelser — hvert år kommer for jul drager rundt og »kontrollerer om børnene nu også er artige, og s belønner i overensstemmelse hermed. I Tyskland kendes han som Nikolaus, der kommer og hører børnene f. ek. i katekismus og så deler lækkerier u bagefter. Andre steder er det skik o brug, at han arriverer ganske stille o i al hemmelighed om natten. Han fy der så de støvler eller strømper, der e sat frem, med gode sager, sine stede sætter børnene endda tallerkener fren som så fyldes — efter fortjeneste. Elle man stiller skoene ved kaminen, for Nikolaus og hans knægt efter sigend kommer ridende gennem luften på e skimmel og så kaster gaverne ned ger nem skorstenen. I Holland fylder bø nene sågar deres træsko med hø o havre til helgenens skimler.

I 17. århundrede, da New York end nu hed Ny-Amsterdam, kom St. Nikolaus via Holland til Amerika som Santa Claus. Han kom her med en slæde med forspand af otte rensdyr suser de gennem luften ned gennem skorstenen, hvor han så fyldte børnene strømper ved kaminen med gode sager. Sagn på sagn fulgte i hans fodspor — og endnu den dag idag gør han millioner af barneljerter lykkelige i den forventningsfulde tid op under jul.

Ugebladets novelle

Fristeren i Parneval

(sluttet)

Men ikke så såre var disse ny mennesker kommet til byen, førend de begyndte at føre gudløs talc, og de fortalte indbyggerne i Parneval, at de ikke skulle bryde sig en døjt om den gamle forbenede præst. Udødelighed var noget vrøvl, erklærede de; der eksisterede ikke noget liv efter døden; enhver var sin egen Gud, og der var ikke nogen mennesker, der skulle aflægge regnskab om deres liv og færden.

Den gode pastor var ved at gå ud af sit gode skind. Han græmmede sig, men sognebørnene trådte hjælpende til. Et par stykker af de mest håndfaste lod familien Duval forstå, at dersom de ikke forføjede sig, så skulle de ikke være helt sikre på liv og lemmer. Resultatet blev at Duval'erne tog deres tilflugt til beboerne i nabobyen Villadiego og her sværte de indbyggerne i Parneval på det groveste og

betegnede dem som dumme, overtroiske og fanatiske.

Det går mig på nerverne, sagde Satan. Hvad i alverden skal jeg dog stille op med den fyr? Og han besluttede sig til at indkalde helvedeshadet, der består af Beelzebub, Merkur og en tredive stykker af de allerværste og snedigste helvedesånder.

Ser I, denne stympet han har krævet mig; han hød mig sågar, at jeg skulle nedværdige mig, og derfor ved det, at jeg svor på at ville hævne mig. Men jeg kommer ingen vegne med ham. Alt hvad jeg hidtil har foretaget mig, er mislykkedes — han er stadig rendt af med sejren.

List er bedre end magt, svarede Merkur. Det har altid været min styrke og jeg har klaret de værste opgaver. Det skal jeg nok ordne, thi hvis man ikke med magt kan slå en bresche i muren, så må man se at komme ind i byen med list.

Jeg byder dig at ordne sagen, sagde Satan. Men dog under min overkommando.

Og Merkur gik til værks. Han bragte Don Innocente til Parneval, en anset stillfærdig hædersmand. Han var le-

on Bosco Bøgerne, to nyheder

Cecily Hallach: Ametystens hemmelighed.

Ruth Sawyer: Det mindste æsel.

Redaktionen af denne børnebogserie, der allerede har vundet sig så godt et navn og ikke blot blandt katolikker har en overordentlig fin sporsns. Det er nemlig slet ikke nemt at finde frem til bøger, som både er krigeligt inspirerede og samtidig værdifulde børnebøger. Der er så meget i en branche, hvor man kun kan rose forfatterens gode hensigt, som i denne uenseende er alt for lidt.

De to nye bøger er også pletsjud. an vil nødigt referere den førstes andling, for den lyder uendelig balt pædagogisk. Det drejer sig om en milie, hvis fire børn nede i Sydengland træffer en katolsk biskop, som de nder spændende og af hvem de skridt for skridt får belæring om, hvad en katolske kirke er. Det kunne være evet en utålelig bog med dette indhold, men faktisk er den charmerende og ungerne naturlige og biskoppen og i menneskelig. Den vil trods pegenden ikke genere, men mere også børn op i mellemkolealderen.

Alligevel foretrækker vi den anden bøgerne (men forhåbentlig er andre ganske modsat mening). Den lille exikanerdræng og hans bittelille æsel, om han så gerne vil have velsignet af en hellige Frans, er lige bedårende, og de har fundet deres tegner, som er helt forelsket i sine personer og hvis exikanere, selv dem med skurkeskæg, le er fortryllende. Der er både lune, ylleri og eventyr i fortællingen og en

aget af hustru og datter, der begge ar rene engle. Allerede fra den første ondag, som de tilbragte i Parneval, enrykte familien Innocente landsbyen ved deres fromhed. Damerne om endda til messe flere gange i gens løb, og om lørdagen kom Don innocente også med til den for den lersaligste jomfru. Hans pengepung od altid åben, når det gjaldt religiøse ehov, og han gav endda en større um til restaurering af kirken.

Gud være lovet — åndede hele ndsbyen op; det var vel nok nogle æne mennesker, og inden længe var on Innocente herre over alle hjerter Parneval.

Men i virkeligheden tilhørte den eltelige familie Innocente et politisk arti, som kirken altid havde lært Parnevalerne at de måtte afvise og forømme. Og lidt efter lidt meldte sig da gså det spørgsmål: om ikke kirken ir galt afmarcheret i sine fordomme. endsgærnerne talte dog deres tyelige sprog: Don Innocente og hans milie var fortræffelige katolikker, ngt bedre end mange af landsbyens øboere — de var dog et levende og lfviseligt bevis på, at man ganske lmærket kunne være en god katolik mtidig med, at man tilhørte dette irti.

Til

»KATOLSK UGEBLAD«s ekspedition,

c/o Pruser, Sct Annæ Plads 28, København K

Undertegnede bestiller og betaler herved et »Julegave-årsabonnement« paa Ugebladet.

Abonnementsprisen er:

- 22 kr. årlig.
(Norge-Sverige: 24 kr.)
øvrige udland: 26 kr.)

- 11 kr. halvårlig

(sæt kryds ved den ønskede opkrævningsmåde)

og bedes opkrævet hos:

(Bestillerens)

Navn: .....

Adresse: .....

(Evt. telf. ....).

Gaven er til

1. Navn: .....

Adresse: .....

Ordlyd til

hilsen: .....

2. Navn: .....

Adresse: .....

Ordlyd til

hilsen: .....

Send ikke penge sammen med bestillingen. — Skriv tydeligt!

dejlig umiddelbar religiøsitet. Lad den være årets julegave til ethvert barn, dreng eller pige, der er 9 år med en margin på et par år til hver side. Børnene behøver ikke at være opført i katolske sognekartoteker. De er jo alle i den alder katolikker af sind, når religionen taler til dem. Så de vil alle kunne nyde den. L. H.

Julekoncert

til fordel for Rygaards franske skole afholdes i år fredag 12. december kl. 20 i Sct. Therese kirke på Bernstorffsvej. En række kendte kunstnere samt skolens egne elever medvirker ved koncerten.

Og den ivrige og klartseende præst blev hurtigt klar over, at denne fare var langt, langt større end i nogen af de tidligere tilfælde. Han vred sine hænder, han græd, han fordoblede sin faste og hver eneste søndag udlagde han de forskellige pavelige encyklikaer fra prædikestolen, deriblandt »Lihertask«. Men det var ham umuligt at holde stand. Fire år efter afholdtes der valg, og de katolikker, der boede i og omkring Parneval, valgte to af nationens mest vantro subjekter, blot fordi Don Innocente havde anbefalet dem.

Men kan i da ikke se, at disse mennesker er blottet for alt, hvad der har med religion at gøre, sagde præsten til sine sognebørn.

Jamen, hvad gør dog det, hr. pastor? Hvad har religion dog med politik at gøre?

De vil dog være med til at udstede antikirkelige love.

Nej, det kan ikke være tilfældet, deres højerværdighed, så ville Don Innocente vel ikke have anbefalet os dem.

Javel, men disse personer har dog tidligere været parlamentsmedlemmer og er gået ind for dårlige love.

Don Innocente siger, at det vil de ikke gøre mere. De vil overhovedet

ikke beskæftige sig med kirkelige sager — akkurat ligesom at præsterne heller ikke burde beskæftige sig med politik.

Du har sejret, sagde Satan til Merkur og heftede en stor flunkende orden på hans bryst — den forestillede en slange, der gemte sit hovede.

Og hvad skulle pastoren i Parneval nu gøre? Overbevist om at kun et mirakel af første rang ville kunne hjælpe, gav han sig i lag med at forberede en valfart til Lourdes, hvor alle hans mange og fromme sognebørn skulle med — alle dem, der trods det, at de var katolikker, alligevel var med til at vælge vantro parlamentsmedlemmer.

Måtte den hellige Jomfru dog udvirke, at det undergørende vand ville helbrede alle pilgrimme for den spe-dalskhed, som de havde pådraget sig. Det kedelige ved det er blot, at de, der ikke anser sig for at være syge, de vil sandsynligvis ikke bestænke sig med vandet i Lourdes. Lad os derfor allesammen bede til barmhjertighedens moder, at den gode og fromme sognepræst i Parneval virkelig må opleve det store mirakel og at vi må se det samme mirakel gentage sig i mange andre sogne.

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

November—December

30. S. 1. SØNDAG I ADVENT (2—(violet) 1); Hellig Trefoldigheds præf. (521). — I Adventstiden bortfalder Gloria undtagen paa festerne.

1. M. St. Andreas, Apostel (766—(rød) 81); 2. bøn: Feria (2); Apostlenes præf. (524).

2. Ti. † Feria (2—1); uden Credo og uden Alleluja-Vers efter Graduale; 2. bøn: St. Bibiana (770); alm. præf. (525).

3. O. ST. FRANS XAVER, Værnehelgen for alle Missionslande (770—82); 2. bøn: Feria (2); Credo; alm. præf. (525).

4. T. St. Petrus Chrysologus (771); (hvid) 2. bøn: Feria (2), 3. bøn: St. Barbara ([56]); alm. præf. (525).

5. F. † Feria (2—1); uden Credo og uden Alleluja-Vers efter Graduale; 2. bøn: St. Sabbas ([53]); alm. præf. (525).

6. L. St. Nicolaus (772); 2. bøn: (hvid) Feria (2); alm. præf. (525).

7. S.* 2. SØNDAG I ADVENT. (violet)

*) Da den 7. December — dagen før Jomfru Mariæ uplettede Undfangelse — i aar er en søndag, bortfalder Faste- og Abstinenspligten.

Julespil i Århus

Der er for mange nisser og for lidt jul. Derfor indbyder Århus katolske menighed katolikker fra nær og fjern til et rigtigt krybbespil, en gendigtning af middelalderlige og nyere mysteriespil.

Spillet opføres i selve kirken lørdag d. 29. og søndag d. 30. ds. om aftenen. Der medvirker ca. 50 personer.

Det er den helt rette måde at indlede adventstiden på. Tag til Århus!

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammensluttede med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

Læs det nye nummer af CATHOLICA

Pater Hans Martensen skriver om *Lutheraneres »Katolske Reformation«*, pater Thomas Patfoort om *Bønn og Budskap i »The Negro Spirituals«*, pater Martin Drouzy om *En ny Udgave af »En Sjæls Historie«* og desuden mindre artikler og en del anmeldelser.

Tegn abonnement, så De får alle numrene. Fra 1. januar 1959 bliver abonnementsprisen kr. 18,00 pr. årgang.

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

D.K.K.F.

Adventsaften onsdag den 3. december i Stenosgade kl. 19,30. Adventstale af pater Otto S.J. Underholdning og kaffebord. Pris kr. 1,75. Man bedes meget om at tilmelde sig senest den 1. december pr. telefon: Vester 1965 x. *Styrelsen.*

Academicum Catholicum

Tirsdag den 1. december kl. 20: Katolsk Filosofikum.

Søndag den 7. december kl. 9: AC-messe i Klosterkirken på Jagtvejen.

Efter messen kan der spises medbragt morgenmad i Newmanstuen.

Onsdag den 3. december kl. 20 præc. i Stenosgade 4: Docent ved Lunds Universitet, fil. dr. Erik Cinthio: Fra sakramental til subjektiv tænkning — den middelalderlige kunst som udtryk for skiftende opfattelser af det personlige gudsforhold. Foredraget illustreres ved lysbilleder.

Svendborg

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

Værelse søges

Ung katolsk pige søger møbl. værelse m. adgang til køkken i København. Tlf. BY 2862 u ml. 18,30 og 19,30.

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl. s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Støt annoncørerne

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Fodboldspilleren der blev kardinal -

Et ungdommeligt fodboldhold træner på pladsen foran Palazzo delle Escherie i Genova. Giovanni de Prà, deres anfører, er en stor fyr med mægede fodboldben og en hårtjavs hængende ned i panden. I døråbningen til gnor Siri's skomagerværksted i den ene ende af pladsen, står der en dreng i lur, hans øjne er magisk heftet til »uglen« og han venter intens på det øblik, da den forvilder sig udenfor en egentlige bane og ruller hen imod ham. Så knalder han den med vældig kraft mod Giovanni's mål. Efterhånden lægger de spillende mærke til knægens velrettede spark. Hvad er han for en, ham, den lille, der skyder derhen? Han hedder Giuseppe og det er hans fader, ham skomagere Siri derovre i hjørnet. Og snart er Giuseppe i hat med spillerne, og en skønne dag er han medlem af »Spes«. »Spes« er fodboldklubben ved Oratorio dell'Immacolato, oprettet af sognepræsten ved kirken i Via Assorotti. Giuseppe er en trykt.

Ved Giovanni's sølvbryllup holder kardinalen i Genova en lykønskningss Tale under messen i kapellet i det ærkebiskopelige palæ; han minder om sine egne i 1919—20, om spillerne i »Spes«, om Giovanni's strålende og hans egen »forskertsed« fodboldkædere. Ja, hvem ved, om der ikke af kardinal Siri kunne være blevet en »azzurro« eller et af de andre kendte navne i tyvernes italienske fodboldmesterskaber.

Den trettenårige Giuseppe Siri var ung og opløben og havde »dynamit i øjnene«, men han var trods alt for ung til at komme med blandt dem, der alle deltog i de ligurisk-toskanske pokalkampe. Han blev imidlertid stillet op som reserve for centerforward. Man lovede Giuseppe højt og helagtigt, at han nok skulle komme på banen, når den anden var forhindret, for ung han end var. Det skete faktisk også et par gange, og »Spes« opnåede en tredjeplads. Den største dag var »Spes« oplevede Giuseppe imidlertid desværre kun som reserve. Det var i foråret 1920. Det italienske landsold rustede sig til at møde franske landsholdene i Marseille, og »Spes« var også med i træningsholdet. De unge mennesker var ude af sig selv af iver og begejstring i bevidstheden om deres fremtid, det var at skulle kæmpe mod disse kendte og berømte navne. Og i deres begejstring over sådanne modstandere kæmpede de så bravt, at de faktisk vandt. Giovanni de Prà præsterede det helt usandsynlige i sit mål, det var nemlig ikke let at klare disse sette nationalspillere, der tilsyneladende var hårdt trængt i deres stolthed. Lige ved kanten af feltet sad Giuseppe Siri og skummede af begærlighed efter at få lov til at være med, men han måtte tage til takke med de par minutter, hvor bolden rullede over siden og ud i hans nærhed. Efter mesterskabskampen fik både

Giovanni og Giuseppe opfordring fra andre klubber om at indtræde. Giovanni de Prà akcepterede og drev det så vidt, at han blev målmand på det italienske landshold. Giuseppe Siri sagde imidlertid nej tak til indbydelsen.

Han havde fået en anden — efter hans mening vigtigere — indbydelse. Don Ravano, der var sognepræst for drengene i »Spes«, havde bemærket Giuseppe's alvorlige karakter og hans intelligens, og han førte ham ad vejen til præstedømmet. Men også som seminarist forblev Giuseppe sporten tro. Hans studiekammerater lærte hurtigt at værdsætte hans sikre skud.

Og kardinalen Siri? Ja, han sendte i 1950—51, da mesterskaberne var udkæmpet, bud efter Giovanni, der på daværende tidspunkt forlængst var gået ud af aktiv sport. I det ærkebiskopelige palæ sad de to venner nu og drøftede, hvad de skulle stille op med Giovanni's gamle klub »Genova«, som efterhånden var kommet helt ned i bunden af gruppe A. 20 nederlag, 9 uafgjorte kampe og kun 9 sejre!

Der måtte gøres noget. Hans Eminence intervererede personligt hos en del af Genovas industrimagnater for at skaffe de fornødne midler til veje, så at klubben kunne bygge et dygtigt

Julen står for døren —

Udsæt ikke Deres juleindkøb.

Lad små og store få en god dag.

En familieidé:

Månedens helgen.

Alle får gevinst i børnetombolaen.

Restauranten er italiensk.

Køb Deres julegaver i håndarbejdsboden.

Eller forsyn Dem i konsumboden.

De kan også spille på rouletten.

Salgsboden - gaver for den kræse smag.

Ønsker De vin? Vind den i vintombolaen.

Netop derfor:

Den 7. december

Alle

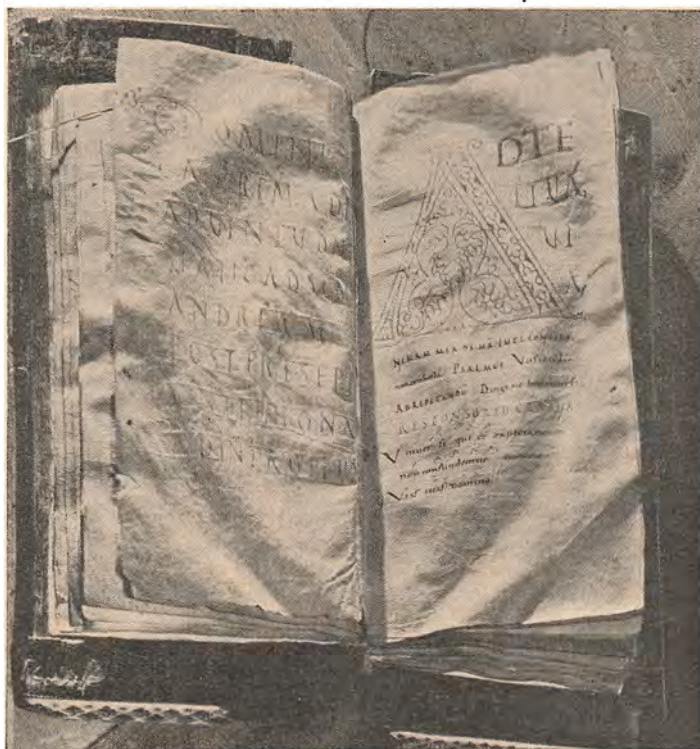
Går til

JULEMARKED

Stenosgade 4

kl. 9—20

mandskab op og præstere noget. Og det lykkedes virkelig at genoplive »Genova« — som i 1953—54 stolt vendte tilbage til første division. Og da »Genova« i juni 1955 blev totalt slået 8—0 i Milano, da var der i det ærkebiskopelige palæ i Genova en, der var blandt de mest skuffede — —

TEKST:
Introitus på
1. adventssøndag
FOTO:
Antifonale fra
St. Gallen (9. årh.)

*Til dig løfter jeg min sjæl, min Gud,
til dig sætter jeg min lid, og jeg skal
ikke blive til skamme.*

*Ad te
levavi-*

Adenauer -

(Sluttet fra forsiden)

med den russiske ambassadør Smirnov og udtalte, at han havde ladet dem forstå, at Sovjetunionen ikke har nogensomhelst ret til at opsige besættelsesoverenskomsten vedrørende Berlin. Endvidere havde han overfor Smirnov udtalt, at den sovjetrussiske politik i Berlin-spørgsmålet ville fuldstændigt odelægge mulighederne for afrustningspolitikken. Forbundskanstleren fastslog med hensyn til retsspørgsmålet om Berlin, at der i sin tid utvetydigt havde været enighed mellem de fire sejrende magter om, at Berlinområdet skulle stilles under fælles forvaltning af samtlige magter. Det er helt forkert, når Kruschev og Ulbricht idag udtaler, at Berlin altid har været en del af Sovjetzonen, og ydermere havde Sovjetunionen selv for ganske kort tid siden, nemlig ved de såkaldte »valg« til folkekammeret forrige søndag, anerkendt denne okkuperingsstatus. »Hvis Sovjetunionen ensidigt bryder overenskomsten, da bryder den overenskomsten og afgørelser, som den selv har respekteret for otte dage siden,« udtalte Adenauer.

Kardinalkollegiets sammensætning

Med udnævnelsen af de 23 ny kardinaler vil det Hellige Kollegium for første gang i næsten 400 år komme op på over 70 medlemmer. Det var Pave Sixtus V, der i 1586 fastsatte kardinalernes antal til 70.

Af de 70 kardinaler, som kollegiet talte efter det sidste konsistorium i 1955, er sytten døde i de mellemliggende år. Efter kardinal Roncallis valg til pave udgjorde kollegiet kun 52 medlemmer. Mgr. di Jorio, hvem kardinal Roncalli umiddelbart efter valget prædestinerede til kardinal, opføres også på listen over de ny kardinaler, således at der til de 52 nu kommer ialt 23 ny. Det Hellige Kollegium tæller herefter 75 medlemmer. Af de 23 ny kardinaler er 13 italienere og ti ikke-italienere; af den sidste kategori er seks europæere, to nordamerikanere og en mellem- og en ydamerikaner. Fordelt efter kontinenter ser kollegiet herefter således ud: Europa 52, Nordamerika 6, Mellem- og Sydamerika 11, Asien 4 — inklusive patriarken fra Armenien — Afrika 1 og Australien 1. 29 og de 75 kardinaler er italienere og 46 ikke-italienere.

Pave Johannes XXIII vil overrække de nyudnævnte kardinaler den røde hat under et offentligt konsistorium, der er fastsat til 18. december. Samtidig overrækker paven kardinalerne deres kardinalring samt tildeler dem deres respektive titelkirker. Forud for det offentlige konsistorium afholdes — 15. december — et såkaldte hem-

URBI ET ORBI

Kirken kender ikke til raceadskillelse

Amerikas biskopper fordømmer racestriden

Den amerikanske bispekonferences stående udvalg har i et længere hyrdebrev taget stilling til raceproblemet i de Forenede Stater og principielt afvist raceadskillelse samt diskriminering af racemæssige årsager. Biskopperne fastslår, at racespørgsmålet i grunden er af moralsk og religiøs art; det drejer sig simpelthen om menneskerettighederne og om indstillingen overfor næsten. »Dersom vi lader os lede af det kristne bud om næstekærligheden«, hedder det ordret i hyrdebrevet, »så kan vi også både samarbejde og samleve med vore naboer, altså også vore sorte landsmænd, på alle områder, på skolerne, det juridiske, det økonomiske og det sociale område.«

De amerikanske biskopper peger derefter på, at den katolske tro ifølge sin natur er universel og at kirken ikke kender til hverken race- eller nationalitetsforskel. Stiller man det spørgsmål, om raceadskillelse eller om den ene races fortrin fremfor den anden, må man svare med et klart nej, selv om der muligvis ad lovgivningens vej måtte være etableret et retsligt grundlag for raceadskillelse. Biskopperne fordømmer meget skarpt den senere tids diffameringer af negrene som en krænkelse af menneskerettighederne og opfordrer alle amerikanere til at bidrage til en snarlig løsning af raceproblemet. (KNA).

Ugebladets julegaveidé

- også noget for Dem!

SE SIDE 575

meligt konsistorium. Det ventes, at paven ved denne lejlighed i en tale vil trække linierne op for hans pontifikats program.

Denne gang ventes samtlige de nyudnævnte kardinaler at ville komme til Rom til konsistoriet. Ved den sidste kardinalskreering i året 1953 var kardinalerne Wyszynski og Stepinae ikke i stand til at tage imod tegnet på deres ny værdighed af pavens hånd — kardinal Wyszynski fik først den røde hat overrakt i maj sidste år, medens kardinal Stepinae endnu ikke har haft mulighed for at kunne komme til Rom efter sin udnævnelse. (KNA).

»Valgmanøvren« i Ungarn

I anledning af de meddelelser, de har været fremme i verdenspressen o hvorefter de ungarske biskopper skil have ydet støtte til den kommunistiske valgmanøvre forrige søndag, skriver »Osservatore Romano« i en lede at den ungarske kirkes afhængighed af det kommunistiske regimes vilkårlig hed er »tilstrækkelig kendt«. Det m antages, at dette »hyrdebrev« simpel hen er blevet forelagt biskopperne t underskrift af departementet for kirkelige anliggender.

Dersom de tre gejstlige, der hidt har været medlemmer af det ungarsk parlament, påny har ladet sig opstille så er dette et bevis på, hvorledes de kommunistiske statsmagt blander sig kirkelige anliggender, skriver »Osservatore«. Disse tre gejstlige er nemlig ifølge et dekret fra Konciliumkongregationen af juli 1957 hjemfaldne t ekskommunikation, eftersom de p trods af Vatikanets forordninger ikk har nedlagt deres politiske embede. Dette gælder også, dersom de pågældende muligvis ville hævde, at de ikk har fået nogen officiel meddelelse om dette dekret. At de muligvis også for sat skulle driste sig til f. eks. at læse messe, viser blot, hvorledes den kommunistiske stat i Ungarn »trykker episkopatet på rent kirkelige område (KNA).

Johannes XXIII i Lateranet

Pave Johannes XXIII tog i søndag i sin egenskab af biskop af Rom sit katedralkirke, San Giovanni in Laterano, i besiddelse. Paven forlod Vatikanet — for første gang efter sit val — ved ni-tiden og hans vogn ledsagedes gennem Rom af en motoriseret politiskorte. Titusindvis af romere kastede gaderne langs pavens rute trod det ustadige vejr.

Den højtidelige ceremoni begyndt ved forhallen til San Giovanni, hvort basilikaens ærkepræst, kardinal Masella, modtog paven og overrakte ham nøglerne til kirken. Og medens alle Roms klokker ringede, holdt den Hellige Fader derpå sit indtog i kirken. Under pontifikalmessen, der celebreredes af kardinal Masella, holdt pave efter evangeliet en homelie, hvori han mindede om tidligere tiders pavelig overtagelse af Lateranbasilikaen. Idaer al den pragt, som udfoldedes ved slige lejligheder, gået tabt, men der indre betydning varer ved. Idag er paven ikke længere en mægtig fyrst men præst, fader og hyrde. Ganske vist var Kristus ikke vendt tilbage til denne vor jord i al sin pragt og herlighed, men der var dog tegn at skue til en forandring og en tilbagevende til sandhedens kilder. Verdens deltagelse i kirkens jubel ved valget af Pave efterfølger var et tegn i den retning. (KNA).

Katolsk Ugeblad

06. ARGANG

7. DECEMBER 1958

NR. 49

ADVENT

Gud er kærlighed

Af en amerikansk
storstadspræsts dagbog

Træk af Aalborgs
katolske kirkehistorie

En sjæls historie

Ugebladet til jul og nytår

SJÆLESORGEN - DET VIGTIGSTE

Udtale ved åbningen af de ny akademiske år ved Lateranuniversitetet

I torsdags åbnede Pave Johannes XXIII det ny akademiske år ved det høje Lateranuniversitet. I åbningsnødet deltog et betydeligt antal kardinaler og prælater fra den romerske kirke såvel som universitetsprofessorer og studenter, og i sin tale til de tilstedeværende erklærede paven, at studiet af den Hellige Skrift måtte være grundlaget for al teologisk videnskab. Det egentlige formål for det teologiske studium er hverken forskning eller interpretation, udtalte paven, men derimod den praktiske sjælesorg, som er og bliver det centrale i det præstelige virke.

Inden åbningen af det akademiske år havde paven aflagt besøg i det romerske præsteseminarium, hvor han selv har studeret i årene 1901—1905. Han anmodede i en kort tale indtrængende studenterne om at bede for ham og hans opgaver. Han forsikrede dem, at hans embede ingenlunde var noget han selv havde søgt, men derimod noget, som Gud havde pålagt ham.

(KNA)

5 millioner Katolikker i England

Ifølge meddelelser i et engelsk ugeblad skal der i dagens England være lidt over fem millioner katolikker. Siden sidste verdenskrigs afslutning er den katolske befolkningsgruppe i England månedligt vokset med omkring 500 personer. Som årsag til denne vækst nævnes de katolske familiers ørnerigdom, konversionerne samt indvandring fra Irland og fra Mellemøsten. En hel del personer melder sig hver uge til de informationskurser, der afholdes af kirken rundt om i landet, og hvor disse mennesker tifter bekendtskab med den katolske troslære.

Alene i den første uge af november kunne det Katolske Informationscenter i London melde om 800 ny indmeldelser af personer, der ønskede at deltage i et såkaldt »fjernkursus« om grundlaget for den katolske religion.

(KNA)

Splittelsen af den vestlige Verden er stadig Sovjets mål

»Osservatore« om Sovjetunionens ny Berlin-aktion

Sovjetunionen forfølger med sin Berlin-aktion den gammelkendte læresætning »divide et impera«, del og hersk, erklærede professor Alessandrini i den forløbne uge i en ledende artikel i »Osservatore della Domenica«, Vatikanets ugeblad. De seneste år har aflagt tilstrækkeligt bevis på, at Sovjets udenrigspolitik stadig tager sigte mod at splitte vestmagterne. Bag alle de sovjetrussiske bestræbelser står stadigvæk det gamle marxistisk-leninistiske mål, hedder det videre i artiklen. Det beror på »en meget farlig illusion«, når man i vesten er tilbøjelig til at tro på, at Sovjet ville være tilbøjelig til at opgive den kommunistiske ideologi for at forfølge sine mål. Der må forhandles med regeringen i Moskva — i det internationale liv er sådanne skridt nødvendige. Men man må under sådanne drøftelser ikke lade sig forlede til at tabe Sovjets sande mål af øje, til og med om disse intet foretager sig for at skjule deres sande åsyn. (KNA)

Vær stærke i troen!

Paven modtager kardinal Wyszynski og retter opmuntrende ord til kirken i Polen

Pave Johannes XXIII modtog sidste lørdag erkebiskoppen af Warszawa, kardinal Stephan Wyszynski, i privat audiens. Efter audiensen modtog paven i konsistoriumssalen i Vatikanet en række repræsentanter fra den polske kirke samt gejstlige og lægfolk fra den polske koloni i Rom.

I sin tale kom paven ind på kardinal Wyszynski's fortjenester. Alt, hvad han havde lidt under sit fængselsophold, tjente han til ære for hans nation og for kirken. De polske katolikker er under hans og de øvrige polske overhyrderes ledelse blevet endnu fastere knyttet til Petri klippe og vil ikke vakle i troen, udtalte paven. Endvidere takkede paven kardinalen for et løfte om, at der hver dag — så læn-

Påny katolsk præst til Moskva?

Det tyder på, at den øverste Sovjet vil give opholdstilladelse til en amerikansk katolsk gejstlig i Moskva. En talsmand for det amerikanske statssekretariat tilstillede pressen denne meddelelse i slutningen af den forløbne uge. Endvidere meddeltes det, at Moskva nu formentlig — som følge af talrige forespørgsler gennem de Forenede Staters udenrigsdepartement — vil være villig til at respektere forpligtelserne, der følger af den overenskomst, som i 1933 blev indgået mellem Roosevelt og Litvinof. I 1955 forlod den amerikanske gejstlige Georges Bissonnette, som det vil erindres, Moskva, førend hans efterfølger på posten som katolsk sjælesørger for diplomaterne var ankommet. Kreml havde derpå afvist enhver ansøgning om indrejsetilladelse. (KNA)

ge paven lever — i valfartskirken i Czenstochowa vil blive læst en messe i pavens intention samt for alle nationers ve og vel og for verdensfreden. Paven mindede i den forbindelse om, at han selv havde besøgt Vor Frue af Czenstochowa som pilgrim, og at han ved den lejlighed havde fået et udmærket indtryk af det polske folks kærlighed til Gudsmoder. »Også Vi ønsker at bringe Vor Frue af Jaswa Gora vor hyldelse,« udtalte paven. »Måtte den gyldne monstrans, som Vi hermed skænker til hendes valfartskirke, være som et varigt tegn på, at paven stedse er i tankerne hos de polske katolikker.«

Paven mindede derpå om, at da Polen i året 966 antog den katolske tro, var Johannes XIII pave. De polske katolikker har allerede planlagt en års-nove til erindring om tusindåret for den polske nations dåb. »Vær derfor jeres forsæt tro, selv i historiens mørke stunder — lad jer ikke forlede af materialismens vildledende teorier! Lad jer ikke føre vild af de bevægelser, der — selv om de kalder sig katolske — under ingen omstændigheder er udtryk for katolicismen.« Han opfordrede de polske katolikker til sta-

(Stettes på bagsiden)

MUNKE MØLLES GLUTEN

KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg
 Amagerbrogade 212 A
 Telefon Amager 6390
 Robert Hansen
 Leverandør til de katolske Institutioner

ROMAN KUSIER
 Murermester
 Telf. Nivå 150
 Udfører arbejde ved
 Sct. Joseph Søstrenes Rekreativshjem

KBK
 Aktieselskabet
 Københavns Brændsels Kompagni
 Nørregade 15 C. 9270

Reserveret

L. F. Nielsen
 SNEDKERMESTER
 LINDHOLMSVEJ 36
 Telefon Damso 2043
 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, Tlf.: Central 799
 København K Teleg.adr.: Forskjold

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

G. Garth-Grüner
 Landsretssagfører
 Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Odense

Horsens

Kolding

SophusLarsen & Søn
 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
 Albanigade 39 . Telefon 4895
 Lev. til Sct. Josephs Hospital

Edvard Petersen
 Kul . koks . brændselsolier
 HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88
 Leverandør til de katolske institutioner

**Brændselsolier
 Cinders
 Kul**
BERRING & LARSEN %
 Leverandør til de katolske Institutioner

Vejle

**Poul
 HENRIKSEN** Raadhustorvet
 Leverandør til
 Sct Maria Hospital

Hvidehus Boglade
 Kai Jensen & Poul C. Thim
 Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360
 ... Bogladen med de mange Bøger

A-S P. C. NIELSEN
 Vejle Mineralvandsfabrik
 Telefon 121, 205
 Leverandør til de katolske Institutioner

Træd ind - og bøj dit knæ -

Udenfor larmer trafikken. Der går ikke et minut, uden at der raser en bil eller en knallert eller en stor lastvogn ruser forbi. Men larmen drøner virkeligt »forbi« — herinde er der stille og roligt. Kom indenfor — det er bare et skridt over dørtærskelen, den tunge, massive dør går i bag dig, du passerer den mørke forhal — din finger føler ievandskarrets kølige væde. Det er, om om du med eet er i en anden verden, hvor stilheden sænker sig om dig og ganske langsomt fører dig milevidt bort fra den larmende verden, du lige stod midt i. Helt foran, ved taberaklet, blinker den røde lampe — ikke adens røde trafiklys, men den lampe, der med sit milde, blide skær fortæller dig, at her er Han til stede . . .

Bøj så dit knæ! Lad stilheden favne dig og saml dig, bare et øjeblik. Du ved jo, at aldrig nogen sinde før har mennesket i den grad været grebet af adpredelsens magt, som netop i dag. Orjaget arbejde, rasende tempo, stamende maskiner, hylende motorer, rangende overskrifter, larmende radio, flimrende fjernsyn, brølende reklame, lurende tale, indsmigrende øgn, grinende begær — aldrig nogen inde før har så hensigtsløse, brutale ræfter kæmpet om nerver og sanser, om ånd og gemyt, om legeme og sjæl om netop i vore dage.

Og er det ikke ejendommeligt: det er, som om dæmonernes rasende legen etop i denne tid når til en slags apokalyptose, som om de netop i denne tid mobiliserer al deres energi — netop disse uger, der skulle være de mest stille, i advent! Naturen er gået til vile, dens farver er blegnet, døet hen. Intertågen lægger sit slør over de øgne marker og de bladløse skove. Det bliver mørkt allerede tidligt på eftermiddagen, og en lang aften følger af en lang nat. Netop nu, hvor sjælen kalder til at fejre advent, hvor den skal lade sig forberede sig til Herrens komme, etop nu, hvor man skulle til at vandre den stille vej ad Bethlehem til ejeren, der kun var oplyst af stjernen over Bethlehem, netop i disse uger op til jul er det, som om en febevild eskæftighed bryder løs over alt og alle, en sand profitbegærighedens eksedans, der ganske vist krydres af luften af julegran og julesange, stjerseguld og eventyrskær. Alt foregår under højtryk, situationen skærpes uge

for uge, mennesket jages med gennem hele tumlen, indtil julens klokker istemmer deres på grund af rumlen næppe hørlige »Ære være Gud i det høje« over en rystende og nervenedbrudt menneskehed.

Gå til modstand! Gør op med alt, hvad der er gøgl og tant, mod fremmedelemerter i åndens verden, mod adspredende udskjelser! Sæt dig til modværge! Energisk. Lad dig ikke rive med af den sydende, glitrende, glidende strøm! Bryd ud, bryd ud til siden, kom herind i den hellige stilhed. Hvad enten du nu virkelig træder ind i kirkens stilhed, eller du bare et par minutter i dagens løb folder hænderne foran øjnene og søger at »slappe af« fra larmen, eller også at du, når mørket falder på, tænder adventskransen og besinder dig en smule — det er blot det, at du bliver »stille«, stille i dit indre, stille i dit hjerte. Der eksisterer ikke det sted, den time, det arbejde eller den stemning, hvor man

ikke — blot et minut — kan gøre skridtet over i stilheden, i den stilhed, der danner forgården til din sjæls rige.

Et nyt kirkeår er begyndt. Men hvordan skal et menneske, der ikke er sig selv, der »er ude af sig selv« — tænk engang, hvor klart sproget taler! — Hvordan skal et sådant menneske

kunne blive det med det »Herrens år«, som vi lige har budt velkommen? Der findes ingen, ingen stilhed, intet religiøst liv uden tavshed. Den lille hellige Therese af Lisieux forsikrer os om, at tavsheden er den uomgængelige begyndelse til det indre liv. Kun dem, der kan tale, kan høre . . .

Et nyt kirkeår er begyndt, begyndt i den Herre Jesu navn. Og hver den, hvis sjæl lever med Guds kirke, han svinger med den i den alvor og inderlighed, der ligger i de ord, der indledte den første adventsmesse — og som danner optakten til et nyt liv: *ad te levavi animam meam* — til dig opløfter jeg min sjæl, min Gud, til dig sætter jeg min lid, og jeg skal ikke blive til skamme.

Dr. M.

GUD ER KÆRLIGHED

Den allerførste jul var *et vendepunkt i Guds åbenbaring*. Hebræerbrevet udtaler denne kendsgerning med følgende ord: »Efter at Gud for-dum mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne, har han nu ved dagens ende talt til os ved sin søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden«. (1, 1—2). Uforligneligt højt står altså evangeliet over loven, fuldendelsen over forberedelsen, den evig gyldige virkelighed over skyggen og forbilledet. Hvad Guds Søn og Marias Søn har bragt os, den nye pagts nåde og sandhed, var verdens store længsel i tiden før hans komme.

Vi, denne pagts børn, er i besiddelse af denne attræde skat. Men vi bør kende og forstå den, så vidt det erkendelseslys, som er i os, tillader det. En hjælp i så henseende er en sammenligning af det, der var før, med det, vi har nu.

En ting er sikker. *Det nye testamente forudsætter det gamle*. Derfor er vort gudsbegreb det samme som israeliternes. Men vort omstråles af mere lys, det er klarere og rigere. »Der er kun en eneste Gud«, siger begge testamenter. Ligesådan er troen på Guds almagt, hans alvidenhed og hellighed den samme. Men når vi beken-der, at Gud er ånd, så er vor opfattelse klarere. Vi har jo det mindeværdige ord, som vor Frelser har sagt til kvinden ved brønden i Samaria: »Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sandhed«, altså ikke ved blodige ofringer og ikke med den ufuldkomne gudserkendelse, som dengang fandtes i det hellige land. Noget lignende bør vistnok siges, når vi med den hellige Paulus kalder Gud: »Kongernes konge og herskernes herre, den eneste, der har udødelighed, og som bor i et lys, som ingen kan komme nær«. (1. Tim. 6, 15).

Men *det nye og overvældende* i den nye pagts lære om Gud er udtrykt i evangelisten Johannes' ord: »Gud er kærlighed«. (1. Jo. 1, 8, 16) og i Herrens bøn, der begynder med den til-tale: »Vor Fader, som er i himlene«. Mt. 6, 9. Det er det, der stråler som en ny stjerne i Kristi evangelium, og kun den, der har gjort sig dette klart, kan fatte, hvor stor bredden og længden, dybden og højden (i guddommen) er«. (Ef. 3, 18).

Det er altså Johannes, ørnen blandt evangelisterne, der har skrevet: »Gud er kærlighed«, ligesom det også er ham, der kalder Gud: ånd og liv, lys og sandhed. I hans lange liv var indholdet af disse betegnelser blevet genstand for hans daglige kontemplation, og hans sjæl blev fyldt med usigelig glæde og fred. Kærlighed er Guds væsen, fra evighed åbenbar og frugtbar i Gud Fader. Fordi han har elsket *sin Søn*, før verden blev grundlagt, har

han givet ham den herlighed, som alle hans trofaste disciple engang skal skue. (Jo. 17, 24). Den samme Gud har også ganske frit og rundhåndet åben-baret sin kærlighed gennem *den skabte verden* og derved oprettet et kærlig-hedens rige.

Men efter at menneskene ved deres synd havde vanæret og vanhelliget det-te Guds skaberværk, har han gengældt med det højeste vidnesbyrd om sin kærlighed og fuldført sin viljes vid-underligste og mest tilbedelsværdige gerning. Vor Frelser har selv i en natlig samtale med Nikodemus skil-dret, hvad der er sket: »Således elske-de Gud verden, at *han gav sin Søn*,

Præstevlelse i Domkirken

4. søndag i advent, 21. december
meddeler Hs. Excellence Biskoppe-
under pontifikalmessen kl. 16 præste-
vielsens sakramente til frater Vag.
Hansen O.P.

den enbårne, for at enhver, som tro på ham, ikke skal fortabes, men hav evigt liv«. (Jo. 3, 16).

Den samme Frelser illustrer ogs *med konkrete træk*, hvorledes Gud godhed viser sig. Efter at han havd lært sine disciple at bede Fadervor sagde han til dem: »Bed, og der ska gives jer; søg, så skal I finde; ban på, så skal der lukkes op for jer. Th enhver, som beder, han får, og de som søger, han finder, og den, som

2. søndag i advent

7. december 1951

HÅBETS GUD

Paulus taler om håbets Gud, fordi Gud er årsag til og målet for vort håb. Det at håbe er ifølge bibelen noget, der er typisk for kristne, eftersom hedningerne ikke kender til håb. De har deres mål her på jorden og de må regne med, at det en skønne dag er slut. Vi kristne derimod, vi ser op til Gud, frem til ham, vi ved, at hans rige ikke er af denne verden og at det ikke vil blive realiseret her på jorden, men først ved tidernes ende.

Håbet er en af de tre guddommelige dyder, som vi kristne har fået i dåbs-gave sammen med den helliggende nåde. Håbet er ikke nogen naturlig, men derimod en overnaturlig dyd. Ganske vist håber hedningerne også — at ikke det værste må ske — men når alt kommer til alt, så fortvivler han dog, fordi han ikke ejer noget, der er af evig værd. Og da hans herlighed kun har kortere varighed, så nyder han den i fulde drag så længe, han har den — men nyder den tillige også med en vis angst for igen at miste den.

Når vi kristne taler om håb, så mener vi dermed hverken lykke, velstand eller jordiske fordele. Vort håb tager sigte mod evigheden. Her på jorden har vi ikke noget væsentligt at gøre os håb om. Vor menneskelige tilværelse er dømt til undergang — det er ikke noget af det, der til tider kan fylde os med glæde her på jorden, som har evig værd. Vi håber på Gud — dog ikke sådan at forstå, at vi venter på belønning — Vor Herre har intet ordens-kapitel — men vi venter på ham selv. Vi ønsker faktisk intet andet end ham selv.

Roden til vort håb er troen. Vi tror, fordi vi håber, og vi håber, fordi vi tror. Og ikke blot håbet, men også troen har adresse til det hinsides. Når et menneske håber, er dets blik rettet ud i fremtiden. Det går ikke op i nuet — dets hele stræben er rettet mod det kommende. Den, der virkelig håber, han lader sig ikke så let bringe ud af fatning; hvis der er noget, der svigter ham, selv noget, der berører ham direkte, så generer det ham faktisk ikke så meget, fordi han er indstillet på, at fuldendelsen først kan ventes i den uvise fremtid.

Uadskilleligt forbundet med håbet er også tilliden. Jeg lægger alt i Vor Herres hånd, han vil sikkert ordne alt på bedste måde, mine forhold, andres forhold, hele verdens forhold. Jeg stoler på Guds magt til at opfylde vore forhåbninger, jeg har tillid til hans godhed, til at han elsker mig og ikke vil forstøde mig.

Og den, der har håb, han ejer også tålmodighed, tålmodighed til at vente. Tit og ofte stilles vort håb på en hård prøve — vi må være langmodige, vort håb går ikke i opfyldelse, hverken idag eller imorgen eller i overmorgen, men faktisk først ved tidernes ende. Her gælder det blot at vente i tålmod og tillid. Vi har ingen garantier, og hvor tit hænder det ikke, at vi i andres øjne står som tåber i vor forventning. Da gælder det om ikke at tabe håbet af syne. Det er ikke altid så let at håbe. Péguy siger et sted, at han ikke studser over, at mennesker har tro og kærlighed, det er noget nærliggende og faktisk selvfølgelig, men at menneskene af idag kan nære håb, det undrer ham.

Det kristne håb er måske vor tids største under. Man sætter alle kort på Vor Herre — og det er netop det, som Vor Herre vil, at vi skal: uden tøven og uden betænkeligheder hengive os til ham, i hans hænder. Hvis blot vi stoler fast på ham, vil vort håb ikke blive til skamme.

Sognepræsten.

banker på, for ham skal der lukkes op. Vindes der mon nogen fader iblandt er, som, når hans søn beder om en fisk, så i stedet for en fisk vil give ham en slange? Eller når han beder om et æg, mon han så vil give ham en skorpion? Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra himlen give Helligånden til den, som beder ham.« (Lk. 11, 9—13).

Således lyder vor Frelseres løfte til de nødstedte, når de på rette måde ved at henvender sig til den himmelske Fader. Men ligefrem ufattelig er Guds godhed mod en synder, der i lighed med den fortabte søn, til trods for al tselthed overfor Gud, finder i ham en Fader, der ikke blot tilgiver og gør, hvad han bliver bedt om, men som i sin kærlighed også siger til sine tjener: »Skynd jer at komme med den bedste klædning og giv ham den på og sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne og hent fedekalven og slagt den og lad os spise og være glade. Thi min søn var død, men er blevet levende igen, han var tabt, men er fundet igen.« (Lk. 15, 11—32). I det samme kapitel står også lignelserne om den tabte får og den tabte sølvmønt, der vanskeliggør den samme barmhjertige kærlighed hos Gud, vor Fader i himlen.

Denne kærlighed er virkelig en faders kærlighed. Navnet fader har i det nye testamente fået en særligklang og en ny betydning. Allerede før i tiden blev Gud engang imellem kaldt fader både af israeliter og hedninger. Dermed ville de antyde, at han var ophav til og styrer af alle ting. »Er han ikke din fader og skaber, den, som gjorde og dannede dig«, læser vi i 5. Mos. 32, 6 og Mal. 2, 10. Endnu sjældnere kaldes Gud: fader af hellske digtere eller filosoffer.

Helt anderledes er det blevet i den nye pagt. Her kaldes Gud *de kristnes fader i særlig forstand*. En kristen er nan jo, når man ikke har modtaget en ind, der skaber trællekår, så man atter skal leve i frygt. Men den kristne har modtaget en ånd, der skaber barmhjertighed, og i hvilken han beder: »Abba, Fader«. »Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn«. (Ro. 8, 15). »For det er den store kærlighed, Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn, og vi er det også«. (1. Jo. 3, 1). »Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi nedarvinger« (Ro. 8, 17), han, »som er den førstefødte blandt mange brødre«. (Ro. 8, 29) og som »ikke skammer sig ved at kalde os sine brødre«. (Heb. 2, 11).

Lige fra begyndelsen brugte Jesus lette navn, når han ville belære os om Gud. I bjergprædiken opfordrer han os til at blive fuldkomne, som vor Fader i himlen er fuldkommen (Mt. 5, 8). I den samme tale læser vi: »Se til himlens fugle, de står ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og dog giver jeres himmelske Fader dem føde. Er I ikke meget mere værd end disse?« (Mt. 6, 26). Eller: »Elsk jeres jender og bed for dem, som forfølger er, så I må blive jeres himmelske Faders børn«. (Mt. 5, 44).

Hvad vi her taler om, hører til vor religions dybeste mysterier. Det fremgår deraf, at den nye pagt ikke blot er lære om Guds kærlighed, men en uhyre stor kærlighedsgerning. Vor Fader i himlen sendte jo ikke en engel, men sin enbårne Søn til os. Og denne ville af ren og skær kærlighed til sin Fader og til os i vort sted berede sin Fader en fuldgyldig sone for vore synder; ved sit eksempel og sit ord ville han vise os vejen til frelsen; ved sin lidelse og død ville han udfri os af syndens trældom; han ville forsikke os Guds nåde igen og derved åbne os porten til himlens herlighed og salighed.

Med disse kendsgerninger for øje kan man forstå Pauli frimodighed, når han siger: »Er Gud for os, hvem kan da være imod os? Han, som ikke spærrede sin Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham«. (Ro. 8, 31—32). Og man forstår den apostels ord, der ene af alle apostle stod ved siden af korset og holdt ud der: »Vi har lært den kærlighed at kende, som Gud har til os, og vi er kommet til tro på den. Gud er kærlighed, og den, som bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham«. (1. Jo. 4, 16).

F. K.

Af en amerikansk storstadspræsts dagbog

Hun ville døbes -

Den første oplevelse, jeg her vil fortælle om, er en af de smukke oplevelser, som en præst af og til har i sin gerning, og som får ham til at tænke: »Hvor er jeg dog glad over, at jeg er præst!« De to andre er i alt fald usædvanlige.

Omtrent et år før den første hændelse var jeg, som da var kapellan ved St. Peters kirke i New York, kaldt til en kvinde, som var meget syg efter en fødsel. Ved mine besøg hos hende gjorde jeg også bekendtskab med hendes søster.

Begyndelsen var ikke meget lovende. »Gå lige ind og kik til Lily,« sagde den unge kone en dag, da hun var begyndt at komme sig. Det var første gang, jeg hørte om Lily. Jeg bankede på den dør, patienten pegede på, og gik ind. I en seng lå en ca. tyveårig pige, hvis ansigt ville have været ualmindelig smukt, hvis det ikke havde været forførdelig skæmmet af sygdom. Hun havde th, og jeg var straks klar over, at ret længe kunne hun ikke leve.

»Hvad vil De? Jeg vil ikke have noget med Dem at gøre!« sagde hun heftigt; og da jeg prøvede at tale roligt til hende, skreg hun: »Kan De så se at komme af sted!«

Hun fik et voldsomt hosteanfald, og jeg skyndte mig bort, men kom igen et par dage efter. Den unge kone, som i virkeligheden ikke mere trængte til mine besøg, gav mig et udmærket påskud. Denne gang forsøgte jeg slet ikke at tale til Lily, men stak kun hovedet ind ad døren og sagde: »Goddag!«

Hun vendte ansigtet om mod væggen og svarede ikke. Regelmæssigt fortsatte jeg mine besøg, talte et par ord med søsteren og legede lidt med børnene; jeg forstyrrede ikke Lily, vinkede bare til hende og sagde goddag og farvel, men fik aldrig et svar.

Omsider kom den dag, da hun talte, og hun brugte de samme ord som første gang, men tonen var helt anderledes: »Hvad vil De?«

»Jeg vil have Deres sjæl,« svarede jeg roligt. Hun betragtede mig længe tavs, så sagde hun: »Jeg tror, De mener det alvorligt. Hvad skal jeg gøre?«

Den stakkels pige — jeg forstod så godt hendes bitterhed. Hun skulle dø så ung, og hun havde været køn og glad og ønskede så meget at leve. Jeg besøgte hende nu to-tre gange; så hørte jeg hendes skriftemål og bragte hende den hellige kommunion. Foråret og sommeren igennem sygnede hun langsomt hen; jeg kom ofte og gav hende den kostbareste gave, vi mennesker kan få, og hun hengav sig af hele sit hjerte til Gud.

Jeg tænkte på hende, da jeg skulle forflyttes fra St. Peters sogn. For hendes skyld ønskede jeg, at jeg kunne blive der endnu i nogen tid. Da kom der bud om, at hun var ved at dø, og jeg skyndte mig til hospitalet. Det ansigt, hun nu vendte mod mig, var smukt og strålede af glæde; alle sygdommens spor var som ved et under blevet udslettet.

»Se dog!« sagde hun, »der er Jesus og Maria. De kommer for at hente mig!« Og jeg faldt på knæ, thi selvom jeg ikke kunne se Jesus og Maria, så vidste jeg, at de var der.

Lansomt slukkedes glansen i hendes øjne, og hun lå ganske stille. Jesus og hans moder havde taget hende med.

Den næste oplevelse var af en helt anden art. En søndag morgen læste jeg den hellige messe klokken halv syv. Da jeg kom tilbage til præsteboligen, fandt jeg en mand med en lille pige på en halv snes år ventende på mig. Manden sagde, at barnet var hans datter, og at de var fra Philadelphia. Efter et slemt skænderi med sin kone, som han iøvrigt holdt meget af, havde han taget barnet med sig og var ude af sig selv af raseri gået til den nærmeste jernbanestation og var kørt med det først afgående tog. I sin ophidselse havde han ikke skænket det en tanke, hvor mange penge han havde hos sig, og da billetterne var købt, havde

(fortsættes side 588)

Forholdsvis sent kom Kamilianerordenen til Danmark. Det var på initiativ af biskop van Euch. Dygtige og fremsynede mænd som patrene Vido og Stephan Tombories kom til Aalborg i 1898. Man overvejede en tid mellem Esbjerg og Aalborg, men valget faldt på sidstnævnte by.

»Alt er kærlighed« er et ord, som kendetegner den hellige Kamillus af Lellis og hans gerning og som man i trofasthed har holdt ved gennem tidene.

Det lykkedes de to præster at købe en fortrinligt beliggende villa på Kastetvej; hertil hørte en have på 1600 kvadratalen. I villaen blev et værelse indrettet til kapel og indviet af biskop van Euch. Biskoppen læste selv den første hellige messe d. 30. april 1899 og siden 1536 så en lille katolsk menighed i Aalborg atter den evige lampe lyse foran tabernaklet. Pater Tombories blev menighedens første sogneprest. Sognet blev Danmarks største i udstrækning, idet det foruden Aalborg også kom til at omfatte Hjørring og Thisted amter.

Det lille huskapel blev snart for lille. Straks ved overtagelsen begyndte man at udgrave grunden til en ny

AALB

genn

↑ Den smukke sct. Mariæ kirke i Aalborg. Bagved ses lige et glimt af Kamilianer-kliniken.

→ Den store Kristus-fresko over højalteret i sct. Mariæ kirke

→ Kamilianerkliniken set fra haven. Patrenes og brødrenes bolig skimtes helt yderst til højre tillige med en smule af kirken.

**BESTIL NU-
BETAL SENERE**

**Julegave-
abonnement
på**

Ugebladet

Giv Deres venner og bekendte et årsabonnement på »Katolsk Ugeblad«

*

»Katolsk Ugeblad« lancerede for et par år siden ideen for første gang, og en hel del trosfæller benyttede sig af den.

Også De burde i år tage dette forslag op til overvejelse!

Vi sender vort righoldige julehefte sammen med en julehilsen — evt. en af Dem selv formuleret kort hilsen — til den opgivne adresse, og derefter følger så løbende levering af bladet for det tidsrum, De har betalt, og som en ugentlig hilsen fra Dem.

*Tænk over det —
men ikke for længe!*

Benyt blanketten side 577.

kirke og klinik, allerede i november stod begge bygninger færdige, og den 25. november fandt den højtidelige indvielse sted. Biskop van Euch læste igen den hellige messe og mindedes i sin tale om helligåndordenen, der i gamle dage tog sig af fattige og syge i Aalborg, indtil den sørgelige trosspaltning kom. Jeg er overbevist om, sluttede biskoppen sin tale, at den hellige Kamillus sønner, som nu optager et lignende arbejde, trofast vil vandre i hans fodspor.

Klinikken blev åbnet i marts 1901, og pater Tombories blev chef for klinikken. I 1907 måtte man skride til opførelse af et nyt, efter den tids forhold moderne hospital, men kunne ikke holde trit med udviklingen. 1939 måtte man igang med en større ombygning og opførelse af en ny sidefløj. Såvel i det indre som det ydre både stilfuldt og monumentalt. Hospitalet er kun beregnet til specialsygdomme, der er en række operationsstuer med laboratorium. Således har øjenlægerne, lægerne for hals-, næse- og øresygdomme hver sin operationsstue. Tillige en stue for lægen for hudsygdomme, røntgenafdeling, en lysbadeanstalt med højfjeldssol. Ialt plads til 60 patienter.

En af kamilianernes første opgaver efter deres ankomst til Ålborg, var at åbne en skole for menighedens børn. Det var Maria-søstre, som indrettede skole i en mindre ejendom »Ravnkildes have«, Korsgade 37. De lejede lokaler blev snart for små, eftersom børneantallet voksede. På rimelige betingelser blev en enetages ejendom med tilhørende større stykke jord indkøbt. Grunden lå umiddelbart op til klinikens have, således at kirke, skole og hospital kom til at ligge på samme areal. Det blev nu St. Josef-søstre, der kom til at undervise børnene. 1913

Katolsk Ugeblad

æh af

S KATOLSKE TORIE

t halvt sekel

Det stemningsfulde kirkerum under julehøjtiden.

blev skolen betydelig udvidet og kom også til at omfatte en stor gymnastiksal. 1938 fandt atter en stor udvidelse af skolelokalerne sted. En stor festsal med scene blev bygget til, under salen blev indrettet rummelige og hyggelige lokaler for katolsk ungdomsforening, køkken m. m.

1902 oprettedes Kamilianer-klinikens kvindelige afdeling, hvis ledelse overdroges af St. Josef-søstrene, som også begyndte i en villa på Kastetvej; der blev snart for lidt plads, og man måtte skride til opførelse af et hospital Kastetvej 39, og det blev i 1929 udvidet til et stort og moderne hospital med plads til 80 patienter.

*

Kirken, der blev indviet i 1899, viste sig efterhånden for lille, og der blev købt en grund på 2000 kv.-alen på hjørnet af Kastetvej. Men den første verdenskrig 1914—18 lagde hindringer i vejen for kirkebyggeri.

Imidlertid var pater Merx bleven sognepræst, han var meget initiativrig, og det lykkedes at formå professor Buchkrämer fra Aachen at komme herop. Resultatet blev, at Karl den Stores kirke i Aachen kom til at stå model.

I foråret 1925 påbegyndtes arbejdet. Den 16. aug. nedlagdes grundstenen af pater Merx. 1926 blev kranen hejst over en stilren kirkebygning. Den er i grundtonen en ottekant med midteraksen trukket fra øst til vest. Hovedindgangen mod Badehusvej flankeres af to ottekantede tårne og portalen bæres af to svære og særprægede romanske granit søjler. I selve kirkens indre, der virker storslået med de vældige buer, mærker man først rigtig den al-

I korte træk —

Paven deltog i den forløbne uge i det pontifikalrequiem, som dekanen for kardinalkollegiet, kardinal Tisserant, celebrerede i det Sixtinske Kapel for de i årets løb bortgangne kardinaler Piazza, Verde, Stritch, Conslantini og Mooney. (KNA)

Paven modtog i tirsdags generalsekretæren for Allantpagtsammenslutningen, Poul Henry Spaak, i privat-udviens. (KNA)

Vatikanets postvæsen vil udsende et frimærke til erindring om pavekroningen. Paven har godkendt det fremsatte udkast til mærket. (KNA)

En argentinsk privatmand har stillet sin private radiosender til rådighed for Radio Vaticanas spanske udsendelser, således at disse udsendelser nu også vil kunne høres i Andesprovinserne og i Chile. (KNA)

Pave Johannes XXIII har overtaget protektoratet for »Jesu Barndoms Foreningen«. (KNA)

Under udgravningsarbejder i Rom er man ved et tilfælde stødt på resterne af et antikt mosaikgulv, der menes at stamme fra de første pavers residens. Videnskabsmændene mener, at det er rester af den romerske patricierfamilies Plautius Laterani's palads, som kejser Konstantin anviste paverne til residens. (KNA)

Nationalarkivet i Paris har åbnet en mindeudstilling for pater Charles Foucauld i anledning af 100-årsdagen for dennes fødsel. Udstillingen, der står under protektorat af den franske undervisningsminister, viser en række hidtil ukendte dokumenter om denne »ørkenhelgens« liv og virke. (KNA)

vor og ro, som er den romanske stils særpræg. På otte tykke søjler hviler den øverste oktagon og bag søjlerne findes gangen med nicherne til skriftestolene. På hver side af hovedaltret er to sidealtre, det ene for gudsmoderen, det andet for den hellige Kamilus af Lellis.

Hovedalteret er tegnet af professor Buchkrämer og er udført i granit og forgyldt træ. Altartavlen er et alfreskomaleri af en tysk kunstner Heffels. I midten af maleriet ser man Frelseren med livet bog A. og O. og på siderne Jomfru Maria og Johannes døberen — symbolet på Herrens herlighed, over tabernaklet et stort krucifiks.

I tværaksen til højre en statue af Sct. Josef, til venstre døbefonten, og øverst på det ottekantede tårn er et 3½ meter højt kors, der lyser over kvarteret.

En storslået gave Kamilianer-ordenen har skænket menigheden i Ålborg og det danske bispedømme, og menigheden er med rette stolte over den skønne kirke.

St. Mariæ menighed i Stor-Ålborg er i stadig og støt vækst og tæller nu 1100 medlemmer. N. K. B.

han kun nogle få cents i lommen. Da den kolde, grå morgen brød frem, var både han og barnet sultne og havde hjemve. Kunne jeg ikke hjælpe ham?

Det var netop det helt usandsynlige i denne historie, som fik mig til at gøre noget for ham. Jeg sørgede for et godt måltid, med æg og skinke, ristet brød og kaffe. Derefter gav jeg den angrende ægtemand og fader penge til hjemrejsen og desuden en lille prædiken med på vejen. Da de to forlod præsteboligen, sagde jeg til mig selv: »Nu har du igen båret dig ad som et godtroende fjols!« Alligevel kunne jeg ikke lade være med at håbe, at historien virkelig var sand. Og tænk — det var den! Så hurtigt som det overhovedet var muligt, fik jeg et overstrømmende takkebrev med et beløb, der var dobbelt så stort som det, jeg havde givet manden. Et par måneder efter fik jeg besøg af hans kone, som takkede mig for, hvad jeg havde gjort for familien. Det var altså een, der kom tilbage for at sige tak, ligesom den ene af de ti spedalske i evangeliet.

Måske skulle jeg slet ikke fortælle den tredje oplevelse, jeg havde, før jeg forlod St. Peters sogn, for den kommer ind under ting, som irriterer en mest: den var en detektivhistorie uden slutning. I alt fald har jeg endnu ikke fået slutningen på den, og jeg ved endnu ikke efter de mange år, som er gået, siden begivenheden, om jeg og min medbroder handlede rigtigt, eller om vi kunne have gjort andet, end hvad vi gjorde.

»Sacramenta propter hominem«, siger teologerne, og det betyder, at sakramenterne er indstiftet til bedste for menneskene. Den praktiske anvendelse heraf er, at man i tvivlstilfælde skal meddele sakramentet og så overlade resten til Guds barmhjertighed, og de ord ledede os hin nat, da vi måtte træffe en hurtig afgørelse.

Jeg havde ikke natjævneste, og natklokken ringede derfor ikke i mit værelse; men jeg blev vækket ved, at lyset blev tændt, og min medbroder kaldte på mig. »Bob, du må komme med ned!«, sagde han. »For en halv time siden blev jeg kaldt ned i taleværelset, og — ja, jeg er ikke rigtig glad ved den historie og vil helst ikke være alene om at klare den.«

Mens jeg klædte mig på, fortalte han mig, hvad der var på færde. I taleværelset befandt sig en kvinde, som ville døbes straks. Hun, der så godt ud og var velklædt, var angst for, at hun blev forfulgt, og at der ville ske hende noget frygteligt, når hun forlod huset. Han havde naturligvis sagt til hende, at det ikke var det rette tidspunkt at forlange at blive døbt på, men hun holdt fast ved sit. Hans første tanke var, at hun var beruset, og den anden, at hun var morfinist, men medens han talte med hende, kunne han ikke opdage det mindste, der tydede på en af de to ting. På den tid havde vi en ualmindelig praktisk, forstandig og from husbestyrerinde, og mit første forslag var, at vi skulle bede hende

Konvertitter

R. Kolhen: »Thomas Merton«.
R. Courtois: »Reinhold Schneider«.
(Arne Frost-Hansens forlag).

I forvejen er der kommet hefter om Fulton Ourster, Douglas Hyde og Edith Stein i denne lille fordringsløse serie. Hefterne er på 16 sider hver og kan sælges for en krone stykket. De henvender sig til et bredt publikum og kan læses med udbytte. Denne gang fortælles der om Mertons vej til kirken og klosteret og om den i år afdøde tyske skribent Reinhold Schneider og hans åndelige odyssee. For begge disse forfattere har læsning spillet en betydende rolle i konversionshistorien, og man kunne ønske sig, at deres biografier ikke nøjedes med at nævne navne, der er ukendte for næsten alle læserne, men gav lidt positiv oplysning om dem. Hvad siger læseren f. eks. til en sætning som denne: »Han (Merton) gav sig til at studere Hopkins, Joyce, Craskeiw og udvikler sig i en katolsk atmosfære...«? Hvem kender de tre navne så godt, at forklaring er overflødig? Det samme citat kan benyttes til en bemærkning om, at oversættel-

opholde sig i det tilstødende værelse, mens vi prøvede på at komme til bunds i sagen. Gennem hustelefonen fik vi fat i hende, og ganske kort efter kom hun, som altid var parat til at hjælpe.

Nede i taleværelset blev det nu mig, som udspurgte den natlige gæst. Når hun ville døbes, hvorfor i himlens navn var hun så ikke kommet klokken to om eftermiddagen i stedet for klokken to om natten? Hvordan var hun overhovedet kommet på den idé, og hvorfor var det pludselig så påtrængende nødvendigt for hende at blive døbt, at det absolut skulle ske nu? Hun skulle komme igen næste dag, så vi kunne drøfte spørgsmålet roligt og fornuftigt. Hvordan kunne vi døbe en, som vi intet vidste om, og hvad kendte hun for resten til troen og kirken?

Hun svarede ganske roligt og fornuftigt, om det virkelig betød noget, hvem hun var? Hun søgte Gud, skulle det ikke være nok? »Og hvad min viden om troen og kirken angår, kan jeg vist stille Dem tilfreds. Spørg mig om, hvad De vil, i katekismen,« sluttede hun.

Jeg tog hende på ordet og stillede et spørgsmål, som hun besvarede. Så kom den anden kapellan med et, og således skiftedes vi og lod kvinden aflægge en kundskabsprøve, som hun bestod på en måde, der ville have været ærefuld for en teologisk student, der stod lige foran sin indvielse til præst. Vi led altså et grundigt nederlag.

Nu gik hun til angreb: »Har dette ikke overbevist Dem om, at jeg har de rette forudsætninger og mener det ærligt? Jeg gentager, at jeg ønsker adgang til Guds rige, og De har begge nøglen til dette rige. Kan De virkelig

(sluttes på bagside)

serne lidt rigeligt springer rundt i d grammatiske tider. Det er lidt forvirrende.

Denne kritik er dog kun anført »fø næste gangs skyld«. Der er mange a os, som er glade for at kunne stift bekendtskab med vor egen tids be kendteste konvertitter på så lettilgæ ngelig en måde. Vi kan siden vende ti bage til enkelte af dem og uddyb kendskabet ved at læse deres egen værker.

Som introduktioner er småheftern nyttige. Og de er det tillige i apologetisk øjemed.

T. T.

*

Følgende bøger er indgået til redaktion, og anmeldelse vil fremkomme i de nærmest følgende numre af bla det:

Peter Schindler: *Dage i Syd-Italien* (Hirschsprung).

A. D. Jørgensen: *Nils Stensen* (Munksgaard).

Simone Weil: *Den store forrentning* (Frimodt).

Chr. Bartholdy: *Ved vejs ende* (Lohse).

Jesu Liv i kunstens mesterværker (Haase)

Graham Greene: *Vor mand i Havana* (Hasselbalch).

Sigmund Freud: *Psykoanalyse*.

Ugebladets kronik

»En sjæls historie«

i ny skikkelse

Efterårets katolske bogbegivenheder er uden tvivl den danske oversættelse af Therese af Lisieux's selvbiografi »En sjæls historie«. Selv om vor tid katolikker næppe behøver at præsentere for den hellige Therese af Lisieux, den moderne tids største helgen som Pius X har kaldt hende, vil de sikkert vise sig, at denne nye oversættelse af hendes selvbiografi vil bidrage til at gøre hende kendt og elske i langt videre kredse end hidtil og hvad vigtigere er, gøre hendes budskaber til vor tid mere forståeligt, end de har været indtil i dag. For det må indrømmes, at den udgave af »En sjæls historie«, der udkom i 1920 samtidigt med, at den gjorde Therese kendt her hjemme, lod hende fremtræde i en skikkelse, som tildækkede hende enkle og stærke personlighed.

Til grundlag for udgaven i 1920 i den tilsvarende franske udgave. De mellemliggende år har bragt for dagen at Thereses egne manuskripter havde været genstand for adskillige rettelser da de blev udgivet. Dette var gået til på følgende måde:

Thereses skrifter falder i tre afsnit. Det første, som omfatter hendes erindringer fra barndommen og de første år i klosteret.

Det andet, som er et brev skrevet til hendes søster og gudmor, søster Mari du Sacré-Coeur.

Det tredje, som er en fortsættelse af det første.

Det var på opfordring af Mère Agnè

til ikke Deres juleindkøb.

må og store få en god dag.

milieidé:

dens helgen.

år gevinst i børnetombolaen.

uranten er italiensk.

Deres julegaver i håndarbejdsboden.

forsyn Dem i konsumboden.

kan også spille på rouletten.

Smagboden - gaver for den kræse smag.

»De vin? Vind den i vintombolaen.

»derfor:

1. december

til

JULEMARKED

Stenosgade 4

kl. 9—20

Jesus, Thereses søster Pauline, at hun begyndte at nedskrive sine ringer. Hun afbrød sit arbejde, søsteren ikke længere var prioreren genoptog det senere på den priorinde, Mère Marie de Gonzaltilskyndelse.

Therese tillagde i begyndelsen ikke sine optegnelser nogen betydning. Først senere, at der blev tale om offentliggøre dem, og Therese så, at hendes hastigt og med manfrydelser nedskrevne notater lede sammenhæng og stil. Hun søsteren foretage de fornødne ændringer og rettelser med ordene: »Alt, du finder for godt at skære bort at føje til i heftet om mit liv, er mig, som bortskærer eller tilføjer. Det senere, og hav ingen skrupsangående.«

1. fuldmagt, Therese gav sin søblev tilvisse brugt. Thereses sponog til tider meget dristige sprog, fuldstændigt faldt uden for ramme af hendes tids fromme sprog. Bliver af søsteren skrevet om i 1, som kunne falde i tidens smag. Tidere krævede Mère Marie de agué »visse små rettelser«, og end blev der foretaget rettelser, da skripterne skulle opnå den for»imprimatur«.

»Eftersom jeg må bruge den danske udgave var således rettet af alle disse rettelser — et resultat som altså temmelig grundigt er Thereses stærke og til dels meget personlighed og vanskeliggjort for læserne at trænge ind til og kernen i hendes lære. De fleste har læst »En sjæls historie«, lægge undgå at have følt et vist og ved det sødladne næsten vandle ryksmåden, og er man nået frem

Til

»KATOLSK UGEBLAD«s ekspedition,

c/o Pruser, Sct Annæ Plads 28, København K

Undertegnede bestiller og betaler herved et »Julegave-årsabonnement« paa Ugebladet.

Abonnementsprisen er:

- 22 kr. årlig.
(Norge-Sverige: 24 kr.
øvrige udland: 26 kr.)
- 11 kr. halvårlig

(sæt kryds ved den ønskede opkrævningsmåde)

og bedes opkrævet hos:

(Bestillerens)

Navn: .....

Adresse: .....

(Evt. telf. ....).

Gaven er til

1. Navn: .....

Adresse: .....

Ordlyd til

hilsen: .....

2. Navn: .....

Adresse: .....

Ordlyd til

hilsen: .....

Send ikke penge sammen med bestillingen. — Skriv tydeligt!

til forståelsen af Therese og hendes budskab, må det vist snarere siges at være til trods for end på grund af bogens stil.

Helt anderledes derimod er det med den udgave, der nu foreligger. Den er resultatet af et stort arbejde, der er gjort for at føre manuskripterne tilbage til deres oprindelige form. Grundlaget for den danske udgave er en fotografisk udgave af originalteksterne med hensyntagen til rettelser og udtydninger foretaget af skriftekspert. Helt let har opgaven med at finde frem til det oprindelige ikke været.

Og hvad er så resultatet?

Resultatet er intet mindre end en åbenbaring og en befrielse. En åbenbaring af den hellige Therese som et menneske i ordets bedste betydning, levende, følsom, opladt for alt skønt i naturen, i kunsten med sans for historien, en ung pige, der under sin rejse til Italien indsuger rejseindtrykkene med så stor modtagelighed og sand livsglæde, at de fleste må misunde hende hendes evne til at opleve. Og alt hvad hun oplever, gengiver hun med en naturlighed, med en sans for detaljer og med en uforlignelig humoristisk sans. Og hvilken selvironi lægger hun ikke for dagen, når hun beretter om sine oplevelser!

Det er altså ikke en trist og sentimental Therese, der som 15-årig indtræder i Karmeliterklosteret i Lisieux. Som hun oplevede det intenst ude i verden, således lever hun intenst sit ordensliv. Og hun beholder sin evne til at tale spontant og ligetil om det overnaturlige liv, som hun gjorde om det naturlige. Alt, hvad hun skriver, er i ovennævnt med det, som hun i begyndelsen af manuskriptet siger til sin søster: »Eftersom jeg må bruge

jordens triste sprog, vil jeg prøve at gøre det med samme naturlighed som et lille barn, der kender sin moders kærlighed«. Det er netop denne naturlighed, der virker på en som en befrielse. Hun bliver ikke højtravende, fordi det er Gud, hun taler til eller om. Alt er ligetil og enkelt. Hun finder frem til Guds barmhjertighed og tilliden til den, og som en pil imod målet flyver hun imod Gud.

Den vej Therese går til Gud, ønsker hun ikke at gå alene. Når hun selv mod slutningen af sit liv fremhæver betydningen af, at hendes optegnelser bliver offentliggjort, er det netop, fordi hun ønsker at lære så mange som muligt sin »lille vej«, som hun kalder den, at kende. Med et profetisk blik ser hun, hvad det vil betyde for millioner af ganske almindelige kristne at gå denne »lille vej«.

Når man læser »En sjæls historie« står det én klart, at man rører ved evangeliets kærne. Hendes »lille vej« viser evangeliets barmhjertighed, men også dets strenghed, dets uafkortede krav. Den »lille vej« er en genvej. Genveje er kortere, men ikke altid lettere. Karmeliterordenens reformator, Johannes af Korset, har lavet en tegning af opadstigningen til Karmels bjerg. Den vej, der fører til toppen, er stejl. Således også hos Therese. Det ville være katastrofalt at glemme baggrunden for hendes »lille vej«. Hendes klima er Karmeliterordenen, hvis strenge spiritualitet hun har efterlevet på den mest fuldkomne måde. Hendes fuldkomne tillid til Guds barmhjertighed skal ses i sammenhæng med, at hun er gået til den yderste grænse af personlig anstrengelse. Først i dette perspektiv får Thereses lære sin fulde betydning.
T. O. C. D.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Dec.

7. S. 2. SØNDAG I ADVENT (5— (violet) 2); præf. (521). (Faste- og Abstinenspligten bortfalder).
8. M. JOMFRU MARIE UPLETTEDE UNDFANGELSE (776—83); 2. bøn: Feria (6); præf. (522).
9. Ti. † Feria (5—2); uden Alleluja-Vers efter Graduale og uden Credo; alm. præf. (525).
10. O. † Feria (5—2); som Tirsdag; 2. (violet) bøn: St. Melchiades ([5]); alm. præf. (525).
11. T. † Feria (5—2); som Tirsdag; 2. (violet) bøn: St. Damasus I (781); alm. præf. (525).
12. F. † Feria (5—2); som Tirsdag. (violet)
13. L. St. Lucia (781); 2. bøn: Feria (rød) (6); alm. præf. (525).
14. S. 3. Søndag i Advent. — I dag højtideligholdes: (hvid) Jomfru Mariæ uplettede Undfangelse (776—83); 2. bøn: Søndagen (10); præf. (522).
15. M. † Feria (9—3); uden Alleluja-Vers efter Graduale og uden Credo; alm. præf. (525).
16. Ti. † Feria (9—3); som i gaar; 2. (violet) bøn: St. Eusebius ([9]); alm. præf. (525).
17. O. Tamperonsdag (13); alm. (violet) præf. (525).
18. T. Feria (9—3); som Mandag. (violet)
19. F. Tamperfredag (15); alm. (violet) præf. (525).
20. L. Tamperlørdag (17); alm. (violet) præf. (525).
21. S. 4. SØNDAG I ADVENT. (violet)

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«

Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Pruser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Monterossi Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Som i gamle dage

kan De købe den personlige gave hos Budtz-Müller & Co.'s Eftf., den hyggelige forretning ved søerne.

Sortedam Dossering 101

ØB 7039

on parle français
English spoken

Immaculata-Kongregationen

Søndag den 14. december fælleskommunion i messen kl. 8,30.

En kirke bygget ved frimærkeindsamling

En missionspater har skrevet, at hans kirke i Ny Guinea under krigen blev tilintetgjort. Han er nu rejst dertil igen efter et ophold i Europa og anmoder om hjælp til at genopbygge kirken. En væsentlig del deraf vil kunne finansieres ved frimærkeindsamling.

I Danmark er der nu til missionen indsamlet næsten en halv million frimærker. Det har betydet noget! Og fordi det har vist sig, at vi virkelig er i stand til at »være missionærer på vor måde«, vil indsamlingen blive fortsat.

Frimærkerne renses af teologistuderenter og sælges. Beløbene anvendes til formål som ovenstående og ellers til alt indenfor missionen.

Det er missionærerne, der udfører det hårdeste — og ofte tilsyneladende overmenneskelige — arbejde, men vi kan hjælpe og opmuntre dem ved at lette deres økonomiske kår.

Frimærkerne modtages af en del søstre og præster og kan sendes til: Bent Noval, Halmtorvet 30, København V.

Tak!

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

St. Ansgars kirke

Mandag 8. december: Mariæ uplettede undfangelse. Kl. 7, 8 og 10: stille messe. Kl. 20: levitmesse med prædiken.

Den offentlige gennemgang af katolsk troselære, der finder sted hver tirsdag kl. 20, må afbrydes i juletiden. Den sidste time i december bliver der 16., og den første i det nye år bliver tirsdag den 13. januar.

Den sidste mødremesse i december bliver onsdag den 3. og den første mødremesse i det nye år bliver onsdag den 21. januar kl. 9,30.

JULENS BLOMST

„Rosen fra Jericho“

Planten, som Jomfru Maria mødte på sin vej til Bethlehem julenat, velsignede og gav evigt liv. Den lille knold, som på få timer bliver til en saftiggrøn plante til glæde for syge og raske; kan bruges gang på gang, år efter år.

Pris kr. 3,50 pr. stk.

Fås hos alle førende blomsterhandlere eller direkte fra

Jørgen Rasmussen & Co.

Sjællandsgade 4, København N

Tlf. Nora 5006

mod indsendelse af kr. 3,70 på girokonto 954 35.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

OFFICIELT

Olge Jacobsens legat

I løbet af marts måned vil uddeling af Helge Jacobsens legat finde sted. Dette legat kan søges som bidrag til bygning eller restaurering af katolske kirker — fortrinsvis sognekirker — under forudsætning af, at der ved bygning af kirken alene medvirker dansk arkitekt, og at den pågældende enighed selv viser offervilje. Eventuelt vil der endvidere kunne uddeles indre beløb til hjælp til dækning af giffter ved religionsundervisning for katolske børn. Eventuelle ansøgninger indsendes den 31. januar 1959 til *Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31 A, København K.*, og al i specificeret form indeholde alle nødvendige oplysninger.

Arnonesse Rosenkrantz

Charistus' I. Oxholms legat

hjælp for trængende, indfødte medlemmer, mænd eller kvinder, af her i landet værende katolske menigheder, uddeles af biskoppen i løbet af februar måned 1959. Ansøgninger, indeholdende fulde navn, stilling, alder, bopæl, skal m. h. trang, værdighed og medlemsfor-

hold til en herværende katolsk menighed attesteres af to personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles ikke for livstid, hvorfor tidligere legatnydere må indsende ny ansøgning. Ansøgningsfristen udløber d. 31. decbr. Andragender, som er indsendt efter dette tidsrum, kan ikke tages i betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til *Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31 A, København K.*

Ansgarius-Bonifatius Foreningen

Den danske katolske kirkesag.

Ansøgninger om tilskud fra foreningen til de respektive kirker og kapeller bedes indsendt inden den 31. de-

cember til *Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31 A, København K.*

Møbleret værelse

Centralvarme, håndvask, adgang til bad, nær Sankt Andreas Kirke i Ordrup, tilbydes mod 2 timers daglig hushjælp. Billet mrk. 8-12-58 til bladets annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., København Ø.

Lejlighed

Yngre, katolsk ægtepar, 1 barn på vej, søger lejlighed i Gentofte eller Lyngby-Tårnbæk kommune nær S-tog. Gerne i villa. Billet mrk. 7-12-58 til bladets annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., København Ø.

Aarhus

Gør Deres indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGÅDE 17

Telefon 25 7 18

Leverandør til de katolske Institutioner

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77

Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

MEJERIEET
Vesterbo

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

Høilund Carlsen

Aaboulevarden 45 - Tlf. 21577

Stort udvalg i linoleum, voksdug, plastik og gummi

Leverandør til Sct. Knuds skole

V. Svenstrup . Telefon 21557
Aut. Elektro-Installatør . Ladestation

Hans Brogesg. 4 . Tietgenpl.
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22868

H. J. Madsens Begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Reserveret

Kød- flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Næstved

Støt annoncørerne

C. Mortensen Muremester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349

Lev. til kat. Menighed

Reserveret

Arndt Nielsen Ure og Optik
Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen
Boghandel

Telefon 2525
(2 Ledninger)

Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer

Claudi Hansens Eftf.

Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg
Snedker & Tømrermester

Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

Kun handling kan overvinde kommunismen!

Den vestlige verden må »skifte sigt«, dersom den vil vinde over kommunismen, udtalte Radio Vaticana i sidste uge i en kommentar til dagens situation. Den »Myte om Fremskridtet«, som kommunisterne dyrker, har en langt større tiltrækningsevne, end man vil være ved. Det er bl. a. en af årsagerne til, at Sovjet ikke har mistet nævneværdigt af sin kredit trods begivenhederne i Ungarn og Polen og den blodige undertrykkelse af den ungarske folkeopstand. Den, der vil bekæmpe kommunismen effektivt, må se udviklingen ærligt i øjnene og må bestræbe sig for at studere kommunismen både i dens lære og dens metoder. Kun på den måde vil det være muligt at finde basis for en gennemgribende modaktion. Ikke ørkesløs diskussion og snak, men handling må der til. Vatikannerradioen appellerede derpå til den fri verden om at gøre alvor af den urokkelige tro på åndens primat som den mest effektive indsats mod fremskridtets myte. (KNA)

URBI ET ORBI

»Ikke to linier sandhed«

Flere blade rundt om i Europa — især inden for den »illustrerede« genre — bragte i forbindelse med pavevalget en række oplysninger om kardinalernes afstemning ved pavevalget, og i den anledning fremhæver man påny i kredse, der står Vatikanet nær, at sådanne »oplysninger« er og bliver gisninger og gætterier. Man gør opmærksom på, at udtalelser — og tal — af denne art blev offentliggjort af et stort illustreret blad i Italien lige efter valget, men at paven allerede i sin allerførste audiens for de inden- og udenlandske journalister i Rom slog fast, at alle de fremsatte meddelelser, der havde været fremme i pressen, fra konklavet, var grebet ud af luften, og at han ikke i et eneste af de blade, som han havde set, havde fundet bare to linier, der var i overensstemmelse med sandheden.

Efter hvad Deres korrespondent

Paven genoptager onsdagsaudienserne

Fra og med 10. december genoptag Pave Johannes XXIII de traditionel generalaudienser, der som hidtil vil finde sted kl. 12. Endvidere vil pave hver søndag — ligeledes klokken 12 — fra vinduet i sit arbejdsværelse med dele den Apostoliske Velsignelse til de troende på Peterspladsen. (KNA)

bringer i erfaring fra pålidelig kilde Rom, har Pave Johannes XXIII givet udtryk for sin hensigt at ville foretage de såkaldte kanoniske visitater i de romerske sognekirker, et hverv, der påhviler ham i hans egenskab af beskyt af Rom, men som hidindtil har været udført af de pavelige generalkvikarer. Ligeledes ventes det, at pave fra tid til anden uden forudgående varsel vil dukke op til de såkaldte 4 timers-tilbedelser i de forskellige romerske kirker. (KNA)

Vær stærke i troen!

(fortsat fra forside)

dig at udvide deres apostolat og bø falde Gud om, at alle de af der landsmænd, som har vendt kirken ryggen, må vende tilbage til Gud.

Paven hyldede ligeledes det arbejde der udføres af exilpolakernes ordinar, erkebiskop Gawlina, og mindedes alle de præster, ordensfolk og lægfolk, der i Kristi navn lider forfølgelse.

Til slut overrakte kardinal Wyszyński paven et fotografi af nådebilledet i Czenstochowa, forsynet med mg Roncallis underskrift. Det stammede fra pavens besøg i sin tid i Czenstochowa. (KNA)

UGEBLADET TIL JUL OG NYTÅR

I lighed med foregående år udse des indeværende årgangs nr. 50, 51 og 52 aller i år som et stort, illustreret julehefte med adskillige juleartikler og fortællinger.

Der udkommer af den grund i næste Ugeblad dateret søndag d. 14. december, hvorimod julenummeret ventes foreligge i midten af december. Meddelelsesstof - gudstjenester, forening meddelelser o. l., som ønskes optaget i julenummeret, må være redaktionen hænde senest 8. december. Meddelelser, der indgår efter denne dato, vil først kunne forventes optaget i blade næste nummer, der udkommer til søndag d. 4. januar 1959. Redaktionen delte nummer af bladet — nr. 1 i 1959 — slutter på grund af helligdage mandag d. 22. december.

Katolsk Ugeblad i ethvert katolsk hjem!

Hun ville døbes -

(sluttet fra side 588)

have hjerte til at nægte at lukke op?«
»Jamen hvorfor netop nu?« spurgte vi begge to; det var jo sagens hovedpunkt.

»Og nu fortalte hun os sin historie, den historie, som vi ikke ved er sand eller ej. I syv år havde hun levet hos en gangsterfører, hvis navn hun nævnte; det var kendt af hver eneste avislæser. Jeg så på hendes fine træk, hendes smagfulde dragt og udtryksfulde håndbevægelser og rystede på hovedet.« De er slet ikke den type,« sagde jeg.

»Hvad kender De til typer?« spurgte hun vredt. »Jeg er af god familie, som man siger; men jeg blev led og ked af det liv, jeg førte. Livet blandt gangsterne var eventyrligt, ophidsende, det virkede som trolddom på mig. Først nu har jeg forstået, hvor tåbelig jeg var. Men det er for sent. Man vil ikke give slip på mig — jeg ved for meget.« Det lød som en rigtig detektivroman — og var det måske også.

»Men hvorfor vil De så døbes nu? Og hvordan går det til, at De kender kirkens lære så godt?« spurgte jeg.

»Jeg har i lange tider søgt en udvej,« svarede hun. »For mange år siden havde jeg katolske venner og forstod, hvor meget religionen betød for dem. Da nu væmmelsen ved det liv, jeg førte, blev for stærk, begyndte jeg at besøge Deres kirke og bad på min

måde Gud om at oplyse mig. En dag tog jeg en pjece ned fra hylden i våbenhuset og fandt i den svar på nogle af mine spørgsmål. Dag efter dag kom jeg igen, læste den ene lille bog efter den anden og fandt efterhånden frem til det afgørende svar. Men i mellemtiden havde man opdaget, at jeg regelmæssig gik ud, men ikke hvorhen. Hvis de havde vidst det, ville de have leet ad mig, men de var bange for, at jeg ville forråde dem, og derfor blev jeg holdt indespærret. I nat lykkedes det mig endelig at snige mig bort. Jeg kan ikke regne med at komme tilbage hertil i morgen eller en anden af de nærmeste dage, for så lever jeg måske ikke mere. Jeg går ud fra, at de venter på mig derude på gaden. Dette er grunden til, at jeg ønsker at blive døbt nu med det samme.«

Sådan gik det til, at vi bestemte os til at døbe hende, mens nattens stjerner forundret kikkede ind ad vinduet. Min medbroder læste bønnerne og foretog dåben, og Delia, vor husbestyrerinde, var gudmoder.

Dagen dæmnrede, da vi lukkede den nydøbte ud ad en af kirkens sidedøre, og imens befandt vi os, som om vi var et par sammensvorne eller måske skuepillere på en scene, så uvirkeligt forekom det hele os. Før vi lukkede hende ud, så vi omhyggeligt op ad gaden og ned ad gaden, om der skulle stå nogle gangstere og vente. Men ingen antastede hende, i alt fald ikke, før hun var drejet om hjørnet. Og således ender den del af historien, som jeg kender til. (Efter »Roman Collar«).

Katolsk

ÅSKOV HØJSKOLES BIBLIOTEF

Ugeblad

JULEN 1958

106. ÅRGANG

NR. 50 - 51 - 52

1,50 KR.

Guds ord
og
Guds gave
eller
dig selv
og
de andre

Af
Pastor N. R. M. Oppermann

TADDEO DI BARTOLO (+ 1422): KRISTI FØDSEL

»Sådan elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn!« Det var Guds gave, og den kunne ikke være større. Når vi holder jul, er det den, vi samler vore Tanker om. Vi holder af at betragte julekrybben i vort hjem eller i kirken, for vi synes, den fører os hen til den julens fred, som vi så gerne vil eje. Vi knæler i tilbedelse og glæde sammen med dem, som vi træffer ved krybben: Maria og Josef og hyrderne. De tager helt imod Guds gave, og der eksisterer i julenatten for dem intet andet. De er aldeles frigjort for al afhængighed af den omgivende verden, og det er deres store lykke. De modtager gaven, og så tænker de på alt, hvad Gud havde sagt om dette barn. Derfor fik de den fred, glæde og lykke, som de mange andre mennesker i Bethlehem måtte savne.

I krostuen, på folketællingskontorerne og i huse var man optaget af noget helt andet, end hvad Gud havde sagt, og hvad Gud havde givet, nemlig af sig selv og så de andre! Dér havde man nok at lænke på og tale om, netop nu, hvor så mange slægtninge og bekendte mødtes; der var simpelthen ingen tid til at gå til stalden, selvom der blev sagt noget om, at nogle hyrder havde hørt himmelske sange. Man havde nok i dét, som man nu én gang var nødt til at tage sig af: alle ens egne opgaver, arbejder og interesser, og så »de andre«, og altså i bedste forstand, for at være sammen med dem og nyde selskabelighedens lovlige hygge og for at sætte det bedst mulige på bordet.

Ja, sådan fyldtes dage og sind i Bethlehem, medens en fattig familie, tre personer, af hvilke den ene endda var nyfødt, fyldtes af uendelig lykke og glæde i deres fattigdom og ensomhed. Vel var der en verden omkring dem, i hvilken også de havde deres plads med borgerligt arbejde og opgaver, men der var ét eneste, som de slet ikke kunne komme bort fra, eller rettere sagt to ting, nemlig Guds ord og Guds gave.

Barnet var Guds gave, og der var sagt forunderlige ord om det, og Maria overvejede dem alle i sit hjerte. Arhundreder forud var denne fødsel omtalt af profeten, der havde sagt: »Se, en jomfru skal undfange og føde en søn, og hans navn skal kaldes Emmanuel, det er: Gud med os!« For ni måneder siden havde det lydt til hende af englemund: »Du skal undfange og føde en søn; han skal herske over Jakobs hus evindeligt, og der skal ikke være ende på hans rige!« Til Josef havde engelen sagt: »Hun skal føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus, thi det er ham, der skal forløse sit folk fra dets synder!« Og i selve julenatten sagde Herrens engel til hyrderne: »I dag er der i Davids stad født eder en frelser, som er Kristus, Herren!«

Meget andet havde forjættelserne sagt, men bare disse få Guds ord var dog nok til ikke at kunne rive sig løs fra at betragte denne Guds gave, skønt der ikke var andet at se end »et barn, svøbt og liggende i en krybbe«. Hvor har der i stalden været en vidunderlig sjælens fred og husvælelse, en troens lykke så stor, at den ikke kunne overtræffes af noget som helst andet end herlighedslivet i Guds himmel.

Sådan var det i Bethlehem, og så bliver naturligvis spørgsmålet, hvorledes det er hos os i denne jul, som vi nu fejrer. Hvad skal, kære kristen, din

jul dreje sig om: dig selv og de andre eller Guds ord og Guds gave? Der er ingen tvivl om, at du har haft meget travlt i den sidste tid med at forberede din jul, men hvad var det, du tilsigtede i alle dine forberedelser? Hvis det kun var de andre og dig selv, julehygge med formodet fred og med selskabelighedens glans, så kan jeg ikke hjælpe dig; men du vil få en jul så hyggelig, som en dansk jul nu kan være med sne på taget, gåsesteg på bordet og nisser i krogene. De andre vil komme og nyde den sammen med dig, og »de andre« er naturligvis dine gode venner, mennesker du synes om (for man tager dog stilling til, om der er sympati eller ikke-sympati, hver eneste gang man stilles over for et andet menneske), og i det mindste er de allesammen pæne mennesker, som du kan have glæde af at være sammen med, og som vil værdsætte din gæstfrihed!

Vælger du derimod det andet, altså Guds ord og Guds gave, er din jul så sikret? Ja, til en vis grad! Du er i hvert fald på vej mod den glæde, som Gud ville give alt folket. Det er glæden over, at det evige liv, som var fra begyndelsen, er kommet ind i verden for at blive os alle til del. Det er Guds nådegave, som hverken kan eller skal betales, men dog modtages af menneskets frie vilje. Det tilbydes os også i denne jul. Det kommer til os gennem kirken, det indgydes os ved sakramenternes modtagelse, det hengives for os på altret, det forner os i det eneste samfund, i hvilket det er værd at holde jul, og i hvilket vi kan finde den samme fuldkomne glæde og fred, som fyldte stalden i Bethlehem og dem, som var samlet i tilbedelse dér om Guds ord og Guds gave!

En jul i glæde over, at dette uskabte, evige, guddommelige liv dog blev »skabt«, blev født som menneske blandt os, og til frelse for os alle, det vil sige til redning for os på ethvert område, både i liv og i død, en sådan sand, kristen jul giver os en vidunderlig mulighed for endelig engang at glemme os selv; og »de andre« bliver for os: alle Guds elskede børn. Med dem har vi vort samfund, og til sammen får vi livsforbindelsen med faderen selv og hans sande og eneste søn, vor frelser! Ethvert spørgsmål om at »synes om« eller »være venner med« falder bort, for der er kun ét stort venskab, vort fælles venskab med G U D!

Alle de ydre ting mister enhver værdi som julebetingelser. De kimende juleklokker, lytter vi da ikke gerne til dem? Jo, men dog kunne også de undværes! Der er så mange kristne, som må fejre jul uden at høre dem. Vore brødre og søstre i fængsler i Polen, i Rusland, i Kina, hører ingen klokker kalde, og alligevel kommer de sikkert julens mysterium langt nærmere end vi og får den rigeste juleglæde. Vi vil tænke på dem, til hvem lidelse og fængsel blev julens gave som en åbenbaring af Kristus som modsigelsens tegn!

Men skal vi atter i midnatsstund eller morgengry høre julens klokker over hjemmets egne, så lad deres toner fylde os med glæden over, at

Himlen lydt

melder nyt:

K R I S T U S L O D S I G F Ø D E !

Cæsar Augustus — verdens behersker — sad i sit palads i Rom. Han havde netop givet ordre til, at der skulle afholdes en folketælling i hele »hans« verden. Så godt som alle jordens nationer var jo underlagt ham. Der fandtes kun een hovedstad i verden: Rom, kun eet officielt sprog: Latin — og kun een hersker: kejseren. Og hans ordre forplantede sig ud til de fjerneste afkroge af riget: enhver skulle lade sig skrive i mandtal i sin fødeby. Også i det yderste hjørne af hans store rige — i den lille flække Nazareth — var soldaterne allerede i færd med at bekendtgøre kejserens ordre.

Tømmermanden Josef, en efterkommer af kong David, var forpligtet til at lade sig opføre på tællingslisten i Davids stad Bethlehem, og derfor begav han og hans kone sig af sted fra Nazareth i Galilæa, hvor de boede, og til Bethlehem, der lå en mils vej på den anden side af Jerusalem.

Fulld af glæde og forventning så Josef sin fædrene by dukke op. Det skulle være godt at komme til ro efter turen, ikke mindst fordi Maria var i omstændigheder. Han gik imidlertid fra hus til hus, men allevegne var der allerede fuldt optaget af fremmede. Forgæves søgte han efter et sted, hvor *Han*, hvem himmel og jord tilhører, kunne komme til verden.

Til sidst var der ikke andet at gøre end at forsøge på at få et natlogi i landsbyherberget. Han begav sig ned ad højen og stod inden længe foran herberget, hvor en lille lygte hang over indgangen og dinglede i blæsten. Fortrøstningsfuldt bankede han på. Her i herberget holdt Roms soldater og de rige købmænd, der passerede Bethlehem på vejen fra øst til vest, rast — og i det hele taget tog værten her imod alle og enhver, som bare kunne betale for sig. Men heller ikke her var der plads til *Han*, der skulle komme til verden som et herberg for alle hjemløse hjerter. Når historiens annaler engang ved verdens ende har optegnet alle verdens tildragelser, da vil den mest sørgelige af alle disse optegnelser lyde: »Der var ingen plads i herberget«.

Der var nu intet andet at gøre for Josef og Maria end at gå ud til en stald lidt udenfor byen, hvor hyrderne plejede at søge ly med deres kvæg mod storme og alskens vejr. Og her, i en klippehule, under jordens overflade og hvor det trak ind fra alle ender og kanter, løftede Maria da — som et ciborium af kød og blod — hele verdens historie op for menneskeheden: »Se, det Guds lam, der borttager verdens synder!«

Han, der var født i himlen uden moder, han kom nu til verden her på jorden uden fader!

Om ethvertsomhelst andet barn, der er født her på jord, vil venner og bekendte altid kunne sige, at det ligner sin moder. Nu kunne man for første gang sige — og med rette — at moderen lignede sit barn. Her var det den vidunderlige og ejendommelige modsætning, at det var barnet, der havde skabt moderen. Moderen her var blot et barn. Og for første gang havde man nu ikke behov for at sige, at himlen er »noget histoppe« — Maria kunne her se ned på selve himlen.

På det mest usle sted i verden, i en stald, blev renheden født til jord. Han, der senere skulle blive slået ihjel af mennesker, der handlede som dyr, han blev selv født blandt dyrene. Han, som kaldte sig selv »det levende brød, der er steget ned fra himlen«, han var nu blevet født i Bethlehem, »Brødets hus«, og var blevet lagt i en krybbe, det sted, hvor man opbevarer dyrenes føde.

Århundreder i forvejen havde jøderne tilbudt en gylden kalv og grækerne et æsel — menneskene højede

Det guddommelige er altid at finde der, hvor man allermindst venter at finde det -

knæ for dem som for en guddom. Nu var det okse og æse der højede sig foran grotten.

Der var ingen plads til dem i herberget, men i stalde var der plads. Herberget, kroen, hvor den offentlige mening kommer til orde, er verdensopinionens brændpunkt — her samles de, der angiver tonen i verden. Men stalder den er stedet for de udstødte, de oversete, de glemte. Stalden ville formentlig have været det sidste sted, vi vill have søgt, dersom det var os, der havde været ude at søg efter stedet, hvor Guds søn kunne være blevet født.

Hvem ville vel have tænkt sig, at Han, der lader sole

„ . . . der var ingen plads til dem i herberget“

skinne over og opvarme jorden, at han skulle have et æsel og en okse behov for at varmes ved deres ånde? Og hvem ville blot have forestillet sig, at Han, der med et nik vil kunne standse jorden i dens omdrejning, at Han skulle underkaste sig en kejserlig ordre om noget så manuelt som en folketælling? At Han, hvis fingerspidser bevæger planeter og verdener, at Han en dag skulle have så bitte små fingre, at de ikke engang var store nok til at kunne klappe dyrene på hovedet. At de fødder, der skrider hen over evighedens sletter, en dag skulle være så svage, at de ikke engang kunne tage et skridt? At det evige ord skulle være stum og almagt lagt i svøb? Ingen havde nogensinde tænkt sig, at Gud, den almægtige evige Gud, skulle komme så hjælpeløs til verden. Men det er formentlig også netop det, der er årsagen til, at menneskene overser ham. Det guddommelige er nemlig altid at finde der, hvor man allermindst venter at finde det.

Guds søn så sig nødsaget til at komme ind i denne verden, denne *hans* verden, ad bagdøren. Han blev født i en hule, hvor alle måtte bøje hovedet for at kunne træde ind. Det at bøje hovedet, er et tegn på ydmyghed. De stolte vægrede sig ved at bøje deres hoveder, og derfor forfejlede de det guddommelige. Men de, der derimod højede deres hoveder og trådte ind i hulen, de opdagede med eet, at de slet ikke mere befandt sig i en stald, men derimod i en helt ny verden, i hvis midte der sad et barn på sin moders skød og holdt verden i sine hænder.

Krybbe og kors danner de to yderpunkter i Frelserens tilværelse. Han valgte krybben, fordi der ikke var plads i herberget, og han tog korset på sig, fordi menneskene sagde: »Vi vil ikke have dette menneske til konge«. Han blev først lagt i en stald og til sidst i en fremmed mands grav. Ved sin fødsel blev han viklet i svøb og ved sin død i linnedstrimler — begge dele er symbolsk for den begrænsning, som han pålagde sin guddoms magt, da han tog menneskeskikkelse her på vor jord — —

Til hyrderne, der vågede over deres hjord i nærheden af stalden, sagde englene: »Dette skal være eder tegnet: I skal finde et barn, svøbt og liggende i en krybbe.« Og han bar allerede på et kors, det eneste kors, som et barn kan bære: fattigdommens og forladthedens kors. Hans offerberedskab fremgik også af det budskab, som englene sang på Bethlehems mark: Idag er der i Davids stad født eder en Frelser, som er Kristus, Herren.« Gerrigheden var blevet udfordret af armoden, og staldens ringhed stod i kontrast til stoltheden. Denne tilknytning af den guddommelige magt, der ellers ikke kender nogen grænser, forekommer alle dem, der kun tænker på magt i forbindelse med atomenergi, fuldstændigt ufatteligt. De kan hverken gøre sig begreb om den guddommelige herkomst eller om tanken med ordene om »den rige, der bliver fattig for at vi kunne blive rige gennem hans fattigdom«.

Der var kun to slags mennesker, der fandt barnet: hyrderne og de vise mænd, de udannede og de lærde. Det er dem, der ved, at de intet ved, og dem, der ved, at de ikke ved alt. End ikke Gud kan sige de stolte noget. Der kræves god vilje for at finde frem til ham, og denne sandhed forkynder englene i himlen: »— og på jorden fred for de mennesker, som har en god vilje«.

I sin første advent kom Kristus som forløser — ved sit andet komme var det som dommer. Jesus var ikke noget navn, som han allerede havde før han som Guds søn påtog sig skikkelse af menneske. Der er mange, der siger »Jesus lærte«, ligesom andre siger »Platon lærte« — uden at skænke det nogensomhelst tanke, at hans navn netop betyder »forløser fra alle synder«. I det øjeblik han fik dette navn, blev Kalvaria en del af ham — korsets skygge, der fald på krybben, aftegnede dermed hans navn.

Vor Herre var ikke engang fyldt to år, da Kong Herodes gav ordre til, at alle drengebørn i Bethlehem skulle dræbes. Det var det første anslag mod Kristi liv. Sværdet truede barnet, det voksne menneske truedes med at blive stenet — men ved vejs ende, ved hans livs ende ventede korset ham. Bethlehem var Kalvarias morgenrøde. Den selvsamme lov, som skulle true hans apostle og hans tilhængere ned gennem tiderne, krævede sit første tribut i de unge menneskeliv, der blev fravristet de unge israelitiske mødres arme, den tildragelse, som vi stadig mindes på festen for de uskyldige børn. Petrus blev korsfæstet med hovedet nedad, Jakob blev stenet, Johannes blev kastet i en kedel

Indgangen til Kristi fødested -

med kogende olie, Paulus blev halshugget — og børnene i Bethlehem blev offer for morderhånd.

»Verden vil hade jer«, står der som en dunkel trussel over alle dem, der er kendetegnet ved Kristi segl. De uskyldige børn i Bethlehem døde for en konge, som de slet ikke kendte, for en jordisk konges hånd, en konge, der skulle have været dem venligt stemt. Som små lam døde de for at kunne redde *lammene* — de blev de første i den store martyrske, der ikke vil standse førend tidernes ende. De havde ikke lejlighed til at kæmpe, men ikke desto mindre får de kronen tildelt.

Det eneste, som vi ved besked om fra Kristi barndom, er den omstændighed, at han var lydlig overfor sin himmelske fader og overfor sine jordiske forældre. Grundlaget for lydighed overfor menneskene er lydighed mod Gud. Ungdommens fejltrin er frugten af forældrenes fejltrin. De voksne, der ikke tjener Gud, vil også kunne konstatere, at ungdommen ej heller tjener dem.

Kristi hele liv var underordning. Han underkastede sig døden ved Johannes, skønt han ikke havde den behov. Han betalte tempelskatten, endskønt han som Faderens søn havde været fri derfor. Han opfordrede sine landsmænd til at give kejseren, hvad der tilkommer kejseren. Og gerne at underkaste sig skabningen — endskønt han var Gud — så forberedte han sig dermed til den allersidste lydighed, lydigheden og ydmygelsen på korset.

I de efterfølgende atten år arbejdede han, der havde skabt universet og allerede udtænkt atomkraften, som landsbytomrer; han reparerede bøndernes vogne og tagene på deres huse. Den hellige Justinus Martyr beretter, at

(sluttes side 612)

Efter sædvane kaster vi et blik tilbage over året, der nu meget snart er forbi. Historisk bliver det ikke, før en rum tid er gået, vore erindringer om det er alt for nærværende til virkelig at kunne skelne, hvad der var småt og hvad der var stort af alt det, vi oplevede under årets gang. Men vente på historiens dom kan vi heller ikke. Vi skal handle i nutiden på grundlag af vort bedste skøn over den situation, vi befinder os i. Den daglige samvittighedsransagelse giver os heller ikke et objektivt helhedsbillede af os selv, men er inderlig nødvendig alligevel. Års-tilbageblik er i samme kategori.

Det, vi her betragter, er ikke verdenssituationen, men vor katolske menighed i Danmark og dens vilkår. Men også ud fra dette synspunkt er det vigtigste ved året det paveskifte, vi for nylig har oplevet. Verden er blevet så lille, at vi ikke længere kan betragte os selv som et nordisk land, fjernt fra kristenhedens hovedsæde. Målt med moderne fjernsyns-ålen var paveskiftet et af årets meget store begivenheder. Også for pressen var det tilfældet. Og det betyder, at »alt dette katolske« er blevet danskere nærværende som aldrig før. Store katolske begivenheder foregår nu bogstavelig hjemme hos folk i deres egen stue i Løgstør som i Lyngby. Ikke formidlet gennem en protestantisk kommenterende tilrettelægning. Kommentarerne er nu i hovedsagen fjernseernes egen. Med dette er det, som det også er med turismen. Hundre tusinder af danske oplever uden kommenterende vej- eller vildledning en katolsk livsform i et fremmed milieu. Det er en uhyre chance for mellemfolkelig og mellem-konfessionel forståelse. Men erfaringen viser klart nok, at denne forståelse langt fra altid indfinder sig — og uhyre sjældent indfinder sig af sig selv. Turismen såvel som alt andet, der har forkortet afstanden mellem Danmark og katolicismen kan føre til nye misforståelser, så sandt som mennesker næsten altid er fermere til at fælde dom end til at forstå det uvante. Derfor er vor situation som katolsk mindretal i Danmark nu mere end nogensinde den, at vi må vejlede. Apologetik er en hovedopgave for os. For nogle er ordet næsten uartigt, kædet sammen med ukærlig stridbarhed og eventuelt også med let-købt argumentation. Det er heller ikke noget sådant, der er brug for. Men der er brug for oplysning, redelig (og folkelig) fremstilling af vor katolske tankegang og det udtryk, denne får under vekslende himmelstrøg. Vor opgave er i denne forstand apologetisk i eminent forstand.

Paveskiftet viste os, hvilken anseelse kirken faktisk nyder her i Danmark. Både den afdøde og den nyvalgte pave er blevet skildret i radio og presse, ikke blot som betydelige kristne personligheder, men som kristne talsmænd, der kommer også danske ved. Det er vel nok det mest glædelige, året har bragt os.

Ellers er det ikke de store begivenheder, der har præget 1958. De amerikanske oblatpatres er kommet til Danmark for til sin tid at tage en gerning på Grønland op. Den lille eksklusive gruppe malteserridderne har åbnet et lille kapel på Voergård. Udvidelsen af vort skolevæsen gør fortsatte fremskridt, som vi nedenfor kommer nærmere ind på. Ungdomsarbejdet udføres med megen energi og med lovende

Kongeparret hilser på Biskoppen og pastor Geertz-Hansen efter rekviemsmessen for Pave Pius XII.

resultater. Flere ungdomstævner er blevet afholdt på et meget positivt religiøs, man kunne sige et højt plan. Børnestævnerne i Trørød er blevet genoptaget efter en årrækkes stilstand og møder god interesse.

Blant årets jubilæer var de mest betydningsfulde knyttet til vore kvindelige ordenskongregationer. St. Josef-søstrene fejrede 100 års, Assumptions-søstrene 50 års virke i Danmark, og der var lejlighed til at besinde sig på, hvor stor betydning disse vore søstre har for menighedslivet.

Vor biskop, der i snart 20 år har

NOTER

Året 1958 går på hæld — »Katolsk Ugeblad« slutter sin 106. årgang. Med tak for velvilje og interesse i året, der gik, beder Ugebladets administration og redaktion samtlige læsere og medarbejdere modtage de bedste ønsker om en velsignet julefest og et godt nytår 1959.

*

Billedet på forsiden af dette julenummer er (et udsnit af): Martin de Vos den ældre († 1603) »Den hellige nat«. Kunstværket findes på kunstmuseet i Antwerpen.

betydet så overordentlig meget for vor kontakt med det øvrige danske samfund, blev i år hædret med udnævnelse til kommandør af dannebrog, og pater, dr. phil. G. Scherz blev for sine Steensen-studier hædret med doktorgraden honoris causa i Münster. Vor katolske fortid blev atter levende for os, da i årets løb vor gamle biskop Brems, de vanskelige mellemkrigsårs biskop, døde i en høj alder.

Vigtigst af de rent hjemlige begivenheder er sikkert udgivelsen af den nye, længe ventede katekismus. Netop i forbindelse med vor ovenfor nævnte omfattende apologetiske opgave vil denne fortræffelige bog være af uvurderlig betydning, samtidig med at den vil kunne betyde en fornyelse af vore skolars religionsundervisning.

Som alle disse begivenheders kronikør har Ugebladet bestræbt sig for vågnt at følge med i det alt sammen. Bl. a. ved deltagelse i katolske pressekongresser er vort samarbejde med den internationale katolske presse blevet yderligere udbygget.

Men som ovenfor nævnt er nok det største arbejde i år som i flere af de senere år blevet viet vore skoler, og derom vil vi fortælle nedenfor i en særskilt artikel.

De katolske skoler i den ny skolelovs første år

Ved slutningen af det år, hvor Danmark fik en ny skolelov efter i over 50 år at have arbejdet under den gamle lov fra I. C. Christensens dage, er det naturligt at kaste et blik på vort eget katolske skolevæsen. Ikke for at udtale os om fremtiden. Den ligger endnu for uklar. Blot er så meget givet, at selv om der var megen modstand mod den ny skolelov, og selv om den af mange betragtes med ængstelse, er skolens folk realistiske nok til nu at samle kræfterne om at udnytte den ny

lovgivnings muligheder på bedste måde. Den vidtgående ændring af den danske skoles opbygning åbner jo mulighed for i skolestrukturens kølvand at få indført en række reformer, f. eks. på lærestoffets område, som længe har været påkrævet, men hvortil der først nu byder sig en lejlighed. Disse reformer vil uden tvivl især koncentrere sig om at gøre skolens »ikke-boglige« afdeling mere effektiv ved at give den selvstændig værdi. Alle disse bestræbelser deltager katolske skolefolk i

med vågen interesse. På et initiativ, udgået fra Niels Stensens gymnasium, arbejder de storkøbenhavnske katolske skoler sammen for i fællesskab at løse de problemer, de forventede nye læseplaner og regulativer om oprykningsprøver stiller.

Forholdet er jo det, at landets katolske skoler, trods katolikernes beskedne antal, er en slet ikke uvæsentlig del af skolevæsenet. Vore 5000 elever er ganske vist kun omkring een procent af den halve million elever, der går i alle Danmarks skoler, men stort set nyder vore skoler anseelse og respekt som undervisningsanstalter, hvor der gøres et samvittighedsfuldt arbejde i nær kontakt med tidens bedste pædagogik og med understregning af en kristen og etisk holdning. Det har medført, at mange ikke-katolikker fortrækker katolske skole for deres børn. I nogle tilfælde vel nok, fordi de regner det for »fint« at have børnene i sådanne skoler, men i al almindelighed ud fra et såre forståeligt ønske om, at kristen ånd må have en central plads i opdragelsen.

I øjeblikket indtager vore skoler således en smuk position, der i lige grad skyldes vore egne skolefolks bestræbelser og myndighedernes forstående og overordentlig hjælpsomme indstilling. Men det har ikke altid været tilfældet. Vore skolers historie op til de allerseneste tiår er beretningen om fattigdom og nøjsomhed. På sin vis er denne fortid vore skolers »heroiske« periode, i hvilken resultaterne er opnået ved en offervilje, som vi i vor tid må beundre.

Vore skolers første begyndelse er yanskelig at fastslå. Men i hvert fald gav kejserinde Maria Theresia af Østrig et beløb til den skole, der var knyttet til det østrigske gesandtskabskapel. Og da den italiensk-fødte købmand Bianco døde i 1813 og han i sit testamente efterlod en betydelig sum til den katolske menigheds skole for at gøre denne mere tidssvarende, har man her begyndelsen til vort skolevæsen. Denne menighedsskole blev langt senere delt i flere, men da disse i 1940 påny blev sammensluttet i »Katolsk Centralskole«, kan denne med rette regnes for at være den ældste skole, som allerede var gammel, da grundloven i 1849 gav mulighed for oprettelse af skoler også andre steder i landet.

Under biskop von Euch, der indkaldte så mange ordenssamfund til Danmark, fik efterhånden alle de mere betydende menigheder deres skole. Men de var næsten alle ganske små, nogle spartansk udstyrede stuer med et minimum af undervisningsmidler. De offentlige tilskud, som var til rådighed, beløb sig til få hundrede kroner årligt. Menigheden selv var også gennemgående fattig, og hvis ikke undervisningen i hovedsagen havde været i hænderne på præster og ordensfolk, som ikke tænkte på pekuniær løn for arbejdet, havde det hele været umuligt. Enkelte steder ansatte man også almindelige lærere, f. eks. en konverteret folkekirkepræst. For sådanne mennesker med pligter overfor hustru

I årets løb fejrede »Institut Saint Joseph« 100-årsdagen for skolens beståen.

og børn var det kun med en næsten umenneskelig sparsommelighed muligt at eksistere.

Men var det altsammen meget småt og fattigt, så beskedent, at mere velstillede katolikker i en del tilfælde anså den katolske skole for uegnet som skole for deres børn, således at også klientellet blev præget af små kår — det er dog på disse skolers beskedne ihærdighed og uselviske flid, at vore menigheders fortsatte trivsel byggede. De steder, hvor der ingen skole kom, eller hvor en skole igen måtte opgives, viste præstegerningen sig langt vanskeligere.

Enkelte steder var mulighederne større. St. Josefsøstrene lykkedes det i København at oprette skoler, som bl. a. i kraft af særlig vidtgående sprogundervisning kunne hævde sig som ansete privatskoler for hovedstadens bourgeoisie. Og jesuitterne fik i St. Andreaskollegiet i Ordrup et gymna-

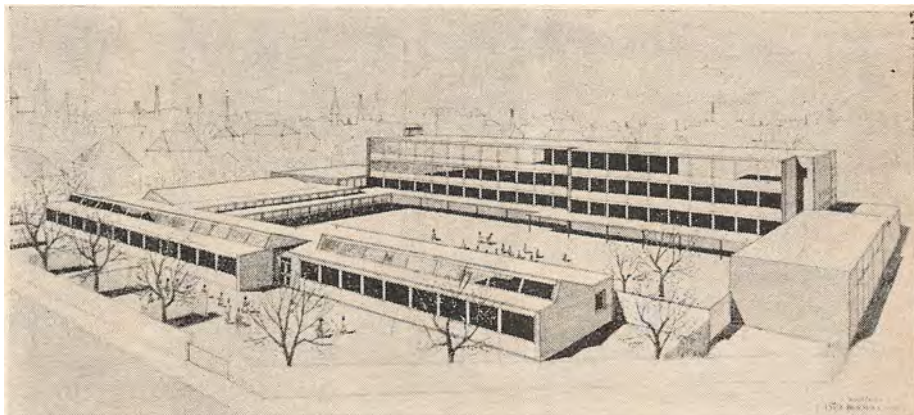
sium, der i en årrække uddannede mange dygtige elever, især takket være en gejstlig lærerstab af mange fremragende, særprægede lærere, som måske nok virkede mere ved viden og personlighed end gennem pædagogik i mere gængs forstand. Resultaterne var i hvert fald betydelige, til jesuitterne selv efter 1. verdenskrig opgav skolen.

Nogen egentlig skolehistorie kan ikke skrives i disse linier. Hvad der her har betydning er karakteristikkene af de første generationers katolske skoler. Bortset fra enkelte privatskoler i almindelig forstand var det disse fattige skoler for meget jævne folks børn. Men det er arven fra dem, der har muliggjort den moderne udvikling. Og det er deres ånd, offerviljens og den religiøse nidkærheds flamme, som må inspirere vore dages katolske skole, for at den må fortjene at bevares.

Der er jo sket det, at lovgivningen i de senere årtier har skabt en hel anden baggrund for vor skolevirksomhed. Mens tilskudene tidligere som sagt hverken var fugl eller fisk, kan skolerne nu regne med offentlig dækning af fire femtedele af skolernes udgifter. Til gengæld stiller myndighederne krav af pædagogisk og hygiejnisk art såvel som krav til personalernes aflønning, der alle er yderst rimelige og som vi med glæde efterkommer. Det er ofte således, at vore skoler er med blandt de allerførste ved indførelsen af nyt pædagogisk materiel og lignende.

For de større skolers vedkommende har de ændrede kår også vist sig skelsættende ved den langt større anvendelse af »civil« arbejdskraft. I en række tilfælde bestrider disse lærere flere undervisningstimer end de ordensfolk og præster, som er ansat ved skolerne. Det er meget heldigt. Før måtte katolikker, som valgte at uddanne sig til lærergerning, søge ansættelse i den offentlige skole, for der var ingen stillinger ved vore egne. Nu kan en stor del katolske lærere komme til at virke, hvor de hører hjemme. Og betydningen af, at det ikke blot er præster og søstre, som viser børnene et katolsk eksempel, men også mennesker, der

(sluttes side 612)

Ude på Amager åbnede Redemptoristpatrene det første afsnit af et stort, moderne anlagt skoleprojekt: Vor Frue Skole.

Pilgrimmene i det overfyldte pilgrimstog drager et let-
telsens suk, da toget endelig løber ind på perronen i Lour-
des. Der er nemlig langt ned til Pyrenæerne — selvom
man fra første færd af har været indstillet på, at det er en
pilgrimsrejse og at besøget i valfartsbyen Lourdes ikke er
nogen »skovtur«.

Og så står man altså med sine pakkenelliker på bane-
gårdspladsen og ser sig om et øjeblik inden man stiger op
i den ventende hotelbus. Det er ens første bekendtskab med
Lourdes, byen ved Gave, som man har hørt så meget om
og læst en masse om i tidens løb. Og jeg vil være helt ærlig
— mit allerførste indtryk af Lourdes var ikke blot en skuf-
felse, det var langt værre. Gaderne var pyntet med flag og
vimpler, som om byen var smykket til et dyrskue, og hele
vejen var til højre og til venstre en uafbrudt kæde af bu-
tikker, i hvilke der blev faldt de frygteligste ting i form
af souvenirs, kun afbrudt af hotelindgange og kaffebar'er.
Der er omkring 600 hoteller i Lourdes, ligeså mange souve-
nir-butikker og godt og vel et hundrede andre forretninger.
Og hvad er det så for rædsler, der udbydes til salg her:
side om side med rosenkranse og vievandskar er det gips-
figurer — i alle størrelser og kulører — af gudsmoder,
mökkakopper og askebægre med religiøse symboler, ja,
sågar læbestifter med Vor Frue af Lourdes. Lad gå, at
sydlændingen med sit temperament finder alt dette i sin
orden, men for en lidt mere nøgtern indstillet nordbo vir-
ker det faktisk chokerende — der skal lige gå et par dage
førend man »akklimatiserer« sig i alt dette.

*

Imidlertid er dette indtryk — Gud være lovet — kun det
første. Den, der kommer til Lourdes første gang mærker
snart, at det virkelige, det egentlige Lourdes ligger et helt
andet sted. Man skal ned til bredden af Gave. Derved, hvor
»tavshedens zone« er, skilt ved en stor port fra alt det ø-
rige: til højre den ny underjordiske Pius X-basilika, over-
for »Asile Notre Dame de Lourdes«, hvor de syge pilgrim-
me bliver anbragt, til venstre den store, skønne basilika,
derunder, direkte ved floden, åbenbaringsgrotten, og der-
imellem Esplanadens store oval. Her er det, at pilgrimme-
nes tusindtallige skarer samles, her lyder pilgrimsskarernes
himmelstormende »Ave, ave, ave Maria«, her er det, at
de troende i det forløbne år fejrede de store festligheder
sammen med kirkens fyrstelige overhoveder — —

*

Det er heller ikke de forskellige store foranstaltninger —
der iøvrigt ligeså godt kunne have været afholdt et hvilket-
somhelst andet sted — der udgør det virkelige, det egent-
lige Lourdes. Den, der virkelig vil opleve Lourdes, han skal
begive sig til grotten ved nattetide, når alle de mange tu-
sinder af lamper, der om aftenen oplyser basilikaens facade,
er slukket, når forretningerne, der plejer at have åbent
til langt ud på aftenen, har rullet deres jalousier ned og
når hoteller og pensioner er faldet til ro. Der brænder

Hun smiler til alle -

LOURDES

Billederne på disse sider er et par glimt fra Lourdes, men tæler iøvrigt for sig selv. — På venstre side (forneden til venstre) kaster vi et blik ind i den ny underjordiske Pius X-basilika, der blev indviet i foråret af daværende kardinal Roncalli, nu Pave Johannes XXIII.

stadig kærter ved grotten, lys, som troende mennesker har lændt foran Gudsmoders billede — der er ikke den stund på døgnet, hvor der ikke bliver bedt på dette sted. Ved nattetide er der helt anderledes her end ved dag, når pilgrimmene kommer og går i en uendelighed. Ved nattetide er det virkelig »tavshedens zone«. På den fugtgyvde jord knæler der måske en morlille, i bøn for sit barn eller er let måske for sin mand — en ung kvinde beder knælende, med udbredte arme, som en statue — mennesker fra alle egne af verden finder hertil med deres hjerters anliggender — jo, den, der virkelig vil opleve Lourdes, han må have knælet her, må engang have bedt her i nattens stilhed, ikke drevet herhen af nyfigenhed, men af bønnens kraft.

Også de syge hører til i billedet af Lourdes — dag efter dag bliver de bragt i endeløse rækker til grotten fra vor Frue af Lourdes' asyl. Det billede glemmer man nemlig ikke — selv når flagene og guirlanderne, der spændes over «strøget» i Lourdes er gledet ud af ens erindring, så er dette billede tilbage, skildringen af den uendelige, store elendighed, der på et og samme tidspunkt er et billede på det usandsynligt store håb og den inderligste tillid. Alle hverdagens sorger og bekymringer bliver til intet ved dette syn, og alt det, der ellers optager en, nager en, lægger beslag på en, der er med eet som blæst bort — her lærer man at anlægge helt andre målestokke for tilværelsen: der er så usigelig megen nød og elendighed til her i verden, men der eksisterer også endnu mere troende håb og tålmod og tillid.

*

Et besøg i »Chapelle de Confessiones«, skriftekirken ved udkanten af »tavshedens zone« hører med for at afrunde billedet af det virkelige Lourdes. Thi også her sker der nemlig mirakler, langt flere end helbredelserne i Lourdes. Mirakler, som ingen aviser eller illustrerede blade ved at berette om, som ingen filmstrimmel kan fastholde og intet fjernsyn sende ud til nyfigne seere i magelige lænestole. Det er de mirakler, der sker inderst inde i menneskesjælen, de helbredelser, der når langt ud over jorderigs grænser, som når helt op til vor Herre og hans hellige moder.

Og når så opholdet i Lourdes er slut og man atter står med sin kuffert på pladsen foran banegården, ja, så lægger man faktisk ikke mere mærke til alt gølet i Lourdes — det går helt hen over hovedet på en. Og når toget glider ud fra stationen, så sender man en sidste hilsen til basilikaen, en sidste bøn til Gudsmoder for det, hun skænkede en i disse dage ... Måske har man endda en lille flaske med hjem med vand fra kilden, måske en rosenkrans eller en Christoforus-medalje, måske er den endda blevet indviet af en eller anden eksotisk biskop, som man ved et tilfælde var stødt på. I tavshed ruller billederne fra Lourdes op for ens indre øje — man har fornemmet den nåde, der hviler over dette sted, man har erfaret noget af den magt, som bønner har — også over os mennesker i 1958 ...

Pilgrimmen.

Døden kaldte bogstaveligt talt Pave Pius XII bort midt i arbejdsdagen. Den varslede sit komme for første gang mandag den 6. oktober om morgenen. I de nærmest forudgående dage havde Pius XII holdt næsten krampagtigt fast ved sin arbejdsplan og hver eneste formiddag talt ved audienser: til en kongres for banegårdsboghandlere, til en gruppe pilgrimme fra New York, under ledelse af kardinal Francis Spellman, til en kongres for plastisk kirurgi om de moralleologiske problemer, som dette skaber. Alt dette til trods for at en foruroligende, hårdnakket hikke i flere dage havde tydet på en alvorlig indre sygdom. Det var, som om paven, måske ubevidst, gjorde forsøg på at imødegå et eller andet uheldsvangert ved at skærpe sit dagværk. I virkeligheden var han foruroliget ved tanken om måske pludselig ikke længere at være i stand til at klare sit høje embede. Han omgikkedes virkelig med tanken om — dersom det skulle komme så vidt — at trække sig tilbage. Det kan paven gøre, og kirkehistorien har som bekendt et tilfælde at opvise, hvor en pave gik af: Coelestin V. Udtalelsen: en pave har lov til at være

syg, men han må alligevel kunne passe sit arbejde — skyldes ikke Pius XII, men derimod hans forgænger Pius XI. Men Pius XII ville gøre alvor af det.

Først hen på morgenen hin mandag kunne lægerne give sig i lag med at imødegå pavens skjulte sygdom. Under behandlingen indtrådte der pludselig en kollaps, som i lighed med den, der indtraf om onsdagen, medførte fuldstændig bevidstløshed hos paven. I det mellemiggende tidsrum, fra mandag eftermiddag til onsdag formiddag, var Pius XII ved fuld bevidsthed, omend træt til døden. De første ord, som han, endnu stærkt svækket, talte efter mandagens kollaps, lød: til arbejde, audienser, breve, akter. Tirsdag morgen modtog han den sidste hellige kommunion, efter at han allerede dagen i forvejen havde modtaget de syges salvelse, bad endnu en gang højt og med inderlig andagt Anima Christi og om aftenen sammen med de tilstedeværende et led af Rosenkransen. Da han natten til onsdag vågnede op ved tre-tiden, bemærkede han til den vagthavende søster, at han ville bede sin Rosenkrans færdig, men efter et par Ave Maria sank han påny træt tilbage i puderne.

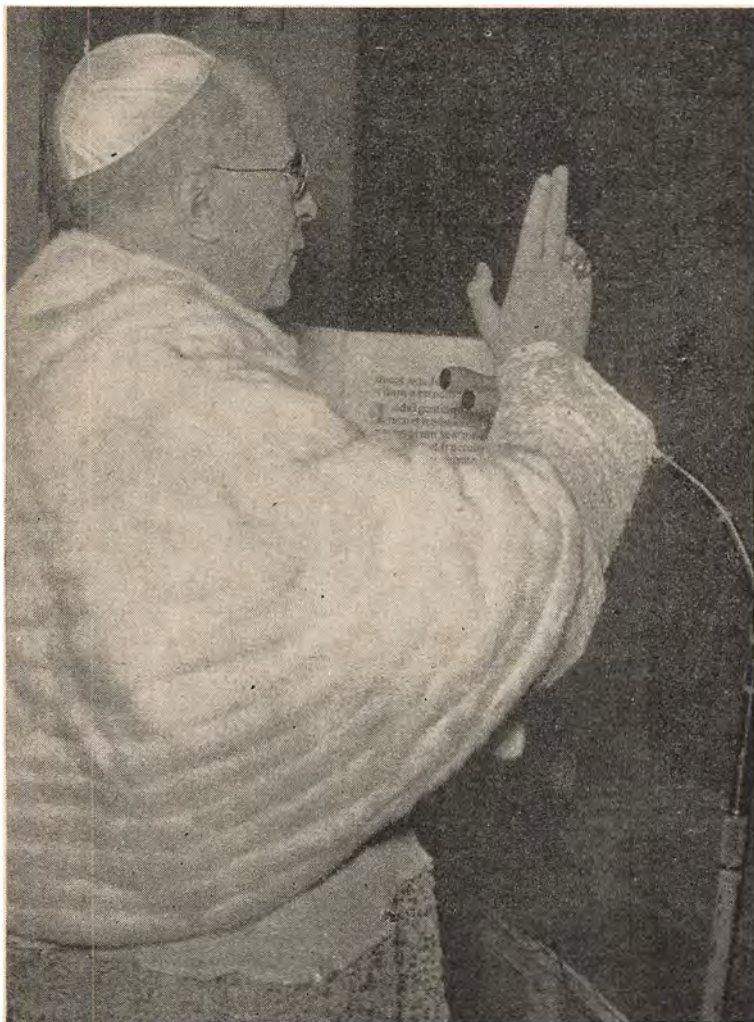
TO I

* * *

Da lægerne onsdag morgen, førend den syge skulle til at modtage den hellige kommunion, ville foretage en uundgåelig behandling, satte den anden kollaps straks ind. De følgende timer indtil dødens indtræden, torsdag morgen kl. 3,52, tilbragte Pius XII lungt åndende, men fuldstændig bevidstløs, ligesom i en tilstand mellem det jordiske og det hinsides.

Enhver personlighed, ethvert geni har sin begrænsning. Eet kan man imidlertid med sindsro udtale om Pave Pius XII: han stillede al sin kunnen og hele sin arbejdskraft uden begrænsning og uafbrudt i Kristi kirkes tjeneste, en tjeneste, der stadig anviste ham højere og højere poster og som fandt sin kulmination i et næsten tyveårigt pontifikat. Det må blive en senere tids opgave at vurdere betydningen af dette pontifikat — når man er kommet på tilstrækkelig afstand af vor tid. Men om denne nu afsluttede epokes rigdom for kirken og menneskeheden kan der ikke herske nogen tvivl. Pius XII styrede kirken mesterligt gennem krigen og efterkrigstiden, gennem en tid, der vanskeligt vil kunne finde sin lige i omvæltninger, tragik for enkelte såvel som for hele nationer, i grufulde såvel som i gudopfyldte tildragelser. Kristi stedfortræders opgave: at være lærer for folkene, har den afdøde pave opfyldt i et omfang og på en måde, så man er fristet til under hensyn dertil at placere ham blandt de største af hans forgængere. Og endelig har han ved personlig kontakt med statsmænd, diplomater og højtstående militærpersoner især i de første efterkrigsår bidraget uendelig meget til at lægge en dæmper på gemytterne, til at stilne had og fjendskab og til at bringe nationer og stater hinanden nærmere.

Deltagelsen ved pavens død var uden lige. Fra de højeste autoriteter indenfor det offentlige liv over den ganske verden og til den ganske jævne mand viste de alle Pius XII deres ærbødighed og kærlighed. Men det, der ved denne lejlighed gjorde det dybeste indtryk var, at denne deltagelse

Pave
Pius XII

IVER

* * *

var ægte og ærlig. Selv fra Moskva kom der er venligt ord fra den der-værende patriark. Vor splittede verden syntes for blot eet øjeblik at være enig. Det var en stille triumf for kirken og dens storhed, for hvilken Pave Pius XII havde givet sit liv.

Rob. Leiber S.J.

Tirsdag d. 28. oktober ved 18-tiden meddelte kardinal Canali fra Peterskirkens balkon den hele verden og de omkring tohundredtusind mennesker, der var samlet på Peterspladsen »Habemus papam«, at »vi har en pave!«. Og i den traditionelle, højtidelige form på latin tilføjede han, at den ny pave, Angelo Giuseppe Roncalli, den hidtidige patriark i Venezia, havde valgt navnet Johannes XXIII.

På konklavets fjerde dag, den tredje valg dag med dens tolvte valgrunde, var han blevet valgt af de i Sixtina forsamlede kardinaler. Det var den tyvende dag i sedisvakancen efter Pius XII's død.

Med kardinal Roncallis valg til pave blev der definitivt rammet en pæl igennem alle de gisninger og formodninger, der verserede i ugerne mellem Pius XII's død og valget, i forbindelse med spørgsmålet om dennes efterfølger. Man fik påny syn for sagen om, hvordan det er spildt ulejlighed at hengive sig til hovedbrud om, hvem af »kandidaterne« der måtte have den største chance, og om det nu skulle blive en »politisk«, en »religiøs«, en »fremskridtsvenlig« eller en »konservativ« pave. Alle gætterier viste sig forgæves — konklavet er den mest lyd-sikre væg, der findes i vor ellers så utætte tid, hvad journalistisk nyhedsformidling angår. Og den nyvalgte paves personlighed bekræfter rigtigheden af, hvad en besindig talsmand i Vatikanet netop svarede under sede vacante: De kan være rolig for, at den, der bliver valgt, han er den rette pave!

Pave Johannes XXIII

Der er en meget stor forskel mellem de to paver Pius XII og Johannes XXIII. »Pave Pius XII var en aristokrat både af ånd og af udseende, en mand af høj kultur og en fremragende kender af verdenssituationen, i hvilken han også har grebet afgørende ind. Han har så afgjort ved sin personlige autoritet ført den Hellige Stols anseelse frem til et sjældent og anerkendt stade. Pave Johannes XXIII er derimod af bondeæt, han stammer fra en børnerig og kernesund familie og hans særlige karaktertræk som pave har vist sig med det samme: en sund og klog indstilling overfor virkeligheden, en ualmindelig stor og favnende faderlig godhed, social forståelse, sans for humor og en fast og bestemt vilje. Det guddommelige forsyn har forberedt begge disse paveskikkelser på det allerbedste til varetagelsen af deres høje embede, og de vil vise sig at supplere hinanden på fortræffelig måde.« Disse udtalelser af kardinal Frings, Köln, giver et klart billede af vor ny pave.

Pave Johannes XXIII repræsenterer da faktisk også en usædvanlig rig fylde af de egenskaber og erfaringer, der nu engang er fornødne for at kunne

beklæde dette høje job: i næsten tre årtier har han været knyttet til det pavelige diplomati, først og fremmest som nuntius i både øst og vest. Samtidigt er han også manden, der kender til sjælesorg — det fremgår af hans virke som ungdomssjælesorger i Bergamo, som medarbejder ved Propagandakongregationen og senest som patriark i Venezia. Han er en habil videnskabsmand og — sidst, men ikke mindst — han er en mand med praktisk håndelag. Som barn af en børnerig landarbejderfamilie — endda på et tidspunkt, hvor børnetilskud var et ukendt begreb — er han også kendt med de sociale problemer og de forhold, der vedrører dagliglivet i familiens skød. Han har selv for et par år siden ganske enkelt og ukunstlet i en tale givet udtryk for, hvad det netop er, der knuger vor tid: »at kunne se på hinanden, omgås hinanden, uden at være mistro til hinanden, at komme hinanden nærmere uden samtidig at frygte hinanden, at kunne hjælpe hinanden uden at prisgive sig; det er et godt aktionsprogram for at kunne gøre fremskridt på det sociale område.«

J. Berg.

Vinterdagen prøvede på at klamre sig til klipperne. Dens allerførste lys samlede sig i brændingens brus. Men så slyngedes en bølge af den sidste smule hvidt ind på stranden, hvor natten lå på lur. Dagens lys var borte; men pludselig kastede en motorbåds stærke lanterner skarpe lysstriber ind i mørket.

Båden løb tæt ind under den klippe, hvorpå Skarvetanges fyrtårn knejste. Bælgmørkt lå det hen, lyset var slukket.

En matros sprang over rælingen ind på den smalle bred og fortøjede båden; en anden skød en landgangsbro ind til klippen. »Vær så god, Mr. Larrybee,« sagde han, og den svære mand i den storternede overfrakke brummede: »Kufferten!« »Kommer!« sagde matrosen.

Julenat i det mørke fyrtårn

Forsigtigt gik den storternede i land, og matros nr. 2, Tim hed han, kom bagefter med kufferten. »Skal jeg ikke gå i forvejen, Mr. Larrybee?« spurgte han og lændte sin stavlygte. »Nej, nej,« erklærede Mr. Larrybee venligt, »her er jeg herre i huset og viser vej.«

Han tog lommelygten, gik stønnende af anstrengelse op ad den smalle sti, op ad de mange trin i tårnet og standsede ikke et øjeblik, før de helt oppe stod foran en staldør. Tim skød slåerne fra — og de stod i et rummeligt kammer. Mr. Larrybee slukkede lygten. Ilden buldrede i en vældig kakkelovn, Tim åbnede den øverste låge, og det kahyttlignende rum blev oplyst af et varmt, rødt skær. Mr. Larrybee stod ganske stille og stirrede ind i det.

»Vil De virkelig ikke have nogen hos Dem her?«

»Nej.«

»Selv sørge for alting, lave mad ... og ...«

»Ja.«

»Nå-ja, så-så --« stanmede matrosen, »så henter vi Dem altså -- dagen ef -- ter nytår --« Han havde åbenbart mere på hjerte, men han slugte ordene, trak opgivende på skuldrene — og derpå brølede han, så højt han kunne, og det var meget højt: »Glædelig jul!«

»Ja, glædelig jul,« svarede Mr. Larrybee.

Længe stod »husets herre« ubevægelig -- lige til motorbådens tøffen ikke mere kunne høres. Så sank han tungt ned i den store lænestol foran den buldrede ovn. »Endelig!« sagde han.

Hvorfor havde nu Mr. Larrybee købt det forladte fyrtårn på Skarvetange? Så underligt det end kan lyde, var det fem hundrede julekorts skyld, fem hundrede julekort, som tre sekretærer havde siet fra en høst på tre tusinde. Resten, som bl. a. bestod af alle trykte kort, fik Mr. Larrybee ikke så meget som et glimt af. Hvert eneste år blev der, trods de ihærdige anstrengelser fra de tre sekretærers side, ca. fem hundrede håndskrevne kort og breve tilbage. Indholdet af skrivelserne varierede fra: »Boston-Universitetet, Massachusetts, sender sin ædle stifter de underdanigste ønsker om en glædelig jul. — Dekan Professor Grandteeth, Ph. D. M. S. L.« til: »Hallo, onkel! Jeg ønsker for dig, at du må tabe 20 pund i denne festtid, og for mig selv, at du med en pæn lille check vil redde mig ud af en øjeblikkelig nødstilstand. Kærlig hilsen. Din nevø Charley.« eller: »Din ungdomselskede Olga i Sheltenham har ikke glemt dig, men sender dig de kærligste juleønsker.«

Den slags ønsker, anmodninger og hilsener bundtede de flittige sekretærer sammen og lagde ind på Mr. Larrybees bord, for at han kunne bruge sin kostbare tid til at besvare dem og sætte sit navn på checks. Det var forfærdeligt at blive stillet overfor den uendelighed af rødnasede julemænd, overpyntede juletræer og små lyserøde juleengle, og det blev værre for hvert år. Og da det første julereklamebrøl lød i år, allerede i oktober, var Thimotheus Larrybee

straks klar over, at denne gang ville han stikke af fra det hele. Og da han så en officiel annonce om, at to fyrtårne på nordkysten var sat ud af funktion og var til salg, vidste han, hvad han ville.

En telefonopringning til mæglerne gjorde ham til forpagter for livstid af det mest ensomme af de to tårne, og alt det øvrige gik næsten af sig selv. I oktober lod Larrybee sig sejle ud til Skarvetange for at få et behøvsrum ryddet og gjort behøveligt efter hans egen tegning. Centralvarme, radio, telefon ville han ikke vide af. Han ville være helt og holdent alene i julen.

Og da julen var ganske nær, pakkede han sin blokløjte og en bunke noder i kufferten, sammen med en del bøger, som han i de sidste ti år havde foresat sig at læse, uden at det var lykkedes, og endelig to kasser af de cigarer, hans læge havde forbudt ham at ryge.

Nu tager Thimotheus Larrybee en af de stærke, sorte cigarer ud af cellofanpakningen, holder en fidibus ind i den buldrede ovn og tænder cigaren med den. Han fylder kul på ovnen, stiller en aluminiumskasserolle på en af de rødglødende kogeplader, og imens tænker han: »Måske kommer noget af vores gamle jul derhjemme tilbage til mig, når jeg nu spiller på min blokløjte.«

Forsigtigt lægger han cigaren fra sig på kulbunken og henter blokløjten i kufferten, som står ved siden af den store stabel konserverdåser. Og så anbringer han sig foran ovnen og begynder at spille.

Den gamle sang bliver levende — den fylder alting — hele rummet, den storternede frakke, som hænger på væggen, den blussende ovn — og mandens hjerte. Men han føler, at den ikke bringer glæde, kun vemod. Det er alligevel ikke rigtig jul, tænker han, tager cigaren fra kullene, lægger fløjten dér i stedet for og begynder så at rode mellem flaskerne. Men før han har fundet romflasken frem, galdet er råb udenfor:

»Bernhard! God og glad og velsignet jul!«

Det må være flere mænd, der har råbt i kor. Men hvem er Bernhard?

Larrybee tager lommelygten og skynder sig ned ad trap-
pen, så stærkt, at han bliver helt svimmel af de mange
drejninger. Men så står han på én gang ude i den stjerne-
lyse nat og føler sig igen stærk og klar i hovedet. Derne-
de møder ham et uventet syn: to mænd i tykke frakker er ved
at trække en robåd ind på klippen, mens en tredje lys-
er for dem med en stormlygte. Nu er de færdige og kommer
alle tre leende hen imod Larrybee.

»Nå, gamle Bernhard!« råber ham med lanternen. »I nat
er det koldere end i fjor! Men vi har bogen, og du har grog-
gen, gamle fyr. Du kan tro, vi...«

Forbløffede og åbenbart skuffede stirrer de tre på man-
den fra fyrtårnet.

»Er der sket noget?« spørger en, som har en pakke godt
klemt fast under armen. »Vi var jo nok noget forbavsede,
da fyret ikke var tændt, men så mente vi, at der skulle
spares på olien for tiden. Er der sket noget — med — med
gamle Bernhard?«

»Ham ved jeg ikke noget om,« svarer Larrybee. »Fyret
er angivet på søkortene som slukket. Jeg har forpagtet det
på livstid.«

»Så er gamle Bernhard i Hursdubh hos sin søn,« siger
manden med lanternen.

»Ja, og så må vi jo rø væk igen,« lyder det fra den an-
den med pakken.

»Nej, nej, jeg inviterer Dem til . . . på en grog,« siger Lar-
rybee hurtigt. »Gamle Bernhard ville da også have trakteret
Dem med sådan en, ikke?«

»Jo, for det har han gjort hvert eneste år. Men De . . . ?«
»Jeg hedder Timotheus Larrybee, og jeg håber, De vil
være mine gæster.«

»Jack,« forestiller han med lygten sig.

»Zacharias,« siger han med pakken; og »Bill,« kommer
det fra nr. 3.

Gæsterne viser ikke nogen større overraskelse, da de
kommer ind i den nyindrettede »kahyt«.

»Ja, her ser jo lidt anderledes ud,« bemærker Zacharias
bare. Så sætter de sig alle tre, og han forkynder: »Nu be-
gynder vi altså.«

»Straks!« svarer Larrybee og går hen til ovnen, hvor
vandet i kasserollen småkoger, men Zacharias standser
ham.

»Det var ikke det, jeg mente! Det kommer bagefter. Først
det andet!«

Jack stiller lygten ved siden af bogen; Zacharias slår op

på et sted, hvor en tyk, rød uldgarnstråd ligger som mærke,
og læser:

»I hine dage udgik der en befaling fra Kejser Augustus,
at al Verden skulle skrives i mandtal. Denne første tælling
fandt sted, mens Cyrinus var statholder i Syrien. Alle
drog hen for at lade sig tælle, hver til sin hjemby; også
Joseph begav sig...«

Timotheus Larrybee er bedrøvet. Ikke bedrøvet over det,
der nu sker, men over de tyve år, hvori han ikke har skæn-
ket den dér bog, det kapitel en tanke. »Jeg har slet ikke
vidst, hvor julen var henne,« tænker han. »De brogede jule-
kort og alt det, de står for, kom mig ikke ved. Så flygtede
jeg her til fyrtårnet, men det ville kun have været en
blindgade, hvis ikke Jack med bogen og Zacharias med
stormlygten og Bill med smilet inde i det store skæg var
dukket op.« Og han lytter igen og hører: »I den samme
egn var der hyrder, som vogtede deres hjord. Da stod en
Herrens engel for dem, Guds herlighed omstrålede dem, og
de blev meget bange. Men engelen sagde til dem: »Frygt
ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal veder-
fares hele folket. I dag er der i Davids stad født jer en
frelser, Kristus, Herren.«

»I dag?« tænker Larrybee. »I dag — ja, det er rigtigt
nok. Jeg troede, det var to tusind år siden, og derfor var
jeg bange.«

»... Hyrderne vendte tilbage og lovede og prisede Gud
for alt, hvad de havde hørt og set, sådan som det var ble-
vet sagt dem.«

Der er stille i stuen — længe. Så siger Larrybee:

»Har I hvert år læst de ord sammen med gamle Bern-
hard?«

»Ja,« svarer Jack. »Så havde han igen fået kraft til at
være alene her et helt langt år.«

»Et helt langt år!« gentager Larrybee. »Kraft nok til et
helt år! Det er meget. Vil du ikke læse det en gang til, Jack,
det, engelen sagde til hyrderne?«

»Frygt ikke...!«

Larrybee rejser sig. »Bliv her hos mig,« siger han, »så
længe I kan!«

»Juledagen med,« nikker Jack.

Larrybee går hen og tager cigarkassen og byder sine
venner deraf. De tager hver en cigar, skærer den med deres
lommekniv i pæne småstykker og presser dem ned i pipen.

På ovnen bobler det kogende vand og kalder på husets
herre.

(Efter det engelske ved T. Fd.)

APROPOS

Hula Hop!

Endnu lader det sig ikke afgøre, om
vi skal se samtlige vore børn forsøge
en slags mavedans for at holde Hula-
Hop-ringen, det sidste skrig i stadig
cirkulation omkring sig. Det er ikke
sikkert, at ringlegen slår rigtigt an hos
os, måske er der ikke investeret nok
i reklame til at belære hvert barn om,
at sådan en ring bruger alle børn, så
til sidst alle bruger den i tillid til, at
det gør jo alle.

Men bliver den, hvad fabrikanterne
underligt håber, til en landeplage, som
skaffer »Rådet for større færdsels-
sikkerhed« yderligere hovedpine, så vil vi
voksne stå og kommentere den øjen-
synlige efterligningstrang, som får
børn til at efterbæle hinanden. Hvad
enten det er hånseringe, mærkelige
tjemmelavede halskædedimser, rock'n
roll-plader eller mystiske frisurenhe-
ler, så griber de om sig som steppe-
brønde. Så godt som intet levnes urørt.
Børn er små abekatte.

Men når vi er færdige med denne
commentar til barnagtighederne, bør
vi lægge mærke til, at også børn stik-

ker hovederne sammen. Og kommer vi
til at høre lidt af, hvad de siger, lyder
det overordentlig velkendt. Hvor er de
voksne dog helt til grin, lyder børne-
snakken. Nu skal vi have fjernsyn,
fordi både faster og naboen har det.
Det er ikke fjorten dage siden, far og
mor ikke ville have sådan et inden for
dørene. Det kommer i morgen. Og bi-
len? Den fik vi i fjor, da der var flere
af fars underordnede på kontoret, som
kom i vogn. Far er alt for tyk til at
køre de to kilometer til kontoret. Men
han gør det. Mors kjoler? Far hyler
værre over dem end over bunden op-
sparing, men mor ved, hvem der kom-
mer i ny kjole til hvilke selskaber. Og
så vinder mor.

Forskæl er der selvfølgelig. Ret skal
være ret. Børnenes efterligningstrang
er ganske umiddelbar. Jeg vil have et
elektrisk tog, for det har både Per og
Jens fået. Voksne har derimod næsten
altid smukke og noble grunde til at
efterligne naboen. Umiddelbart ser det
ud som efterligning, men det er gan-
ske forkert. Far har særdeles god og
praktisk brug for vognen, og fjernsyn-
net er virkelig blevet godt og far stor
pædagogisk værdi, for ikke at tale om
mors nye kjole, hun havde faktisk ikke
en eneste anden, da hun købte den. Så-
dan noget må man bøje sig for.

Og blæse være med det, så længe
det bare er sådan noget. Det er sikkert
kun sjovt at se ungerne kæmpe for at
holde Hula-Hop-ringen i stadig gang.
Og de voksnes legetøj er ikke mindre
rørende.

Bare efterligningstrangen (og det
hos de voksne, som til forveksling lig-
ner efterbælelse) ikke begiver sig ind
på områder, som burde være forbe-
holdt fornuften og moralen. Det er ry-
stende at se pæne drenge havne i et
selskab, som slet ikke passer dem og
hvor de tillægger sig alle en bøllespi-
res unoder. Pæne piger lader sig også
lokke af mindre pænes eksempel. Og
hvad med katolikker, voksne katolik-
ker? Børnebegrensning? Nej, natur-
ligvis er det noget ganske andet i de-
res tilfælde, men resultatet ligner på-
faldende milieuet dårlige eksempel.
Flere stikprøver? Det er næppe nød-
vendigt. Enhver læser kan supplere.

Så lad os overbærende se til, at bør-
nene samler sig i deres ringe. De kun-
ne gøre meget værre ting i efterlig-
ning af andres eksempel. Og lad os ud-
nytte vor biologisk eller psykologisk
betingede efterbælelseslyst til at omgive
os selv og vore børn med et milieu af
gode ting, det er værdt at abe efter.
Det er en side af opdragelsen, de go-
de vaners indøvelse.

I anledning af 1700-året for den hellige martyr Laurentius' død afholdes der i Rom en række mindehøjtider. Den hellige Fader, Pave Johannes XXIII, deltager 28. december i højtideligheden, der finder sted i kirken »San Lorenzo fuori le mura«, en af Roms syv hovedkirker, beliggende ved Via Tiburtina. Kirken, der er rejst over helgenens grav og som i sin oprindelse går tilbage til år 330, blev hårdt medtaget under bombardementet af Rom i juli 1943, men er senere blevet genopført.

San Lorenzo fuori le mura ➤

Sankt Laurentius — den hellige Lars, som hans danske navneform lyder — var spanier af fødsel, men kom i sin tidligste barndom til Rom. Han blev diakon og var som sådan vidne til Pave Sixtus II's henrettelse under kejser Valerians grusomme kristenforfølgelse. Legenden beretter, at Laurentius blev pågrebet af kristenforfølgerne en dag, netop som han stod i begreb med at forlade katakomberne, hvor han havde berettet for de kristne

om pavens martyrdød og — i sin egen skab af diakon — havde uddelt gaver til de fattige. Laurentius blev stillet for kejseren og uden tøven bekendte han sin tro. Kejseren krævede af ham, at han skulle udlevere kirkens skatte. »Du er kristen, Laurentius. Og du er diakon, endda ærkediakon. Som sådan opbevarer du kirkens skatte. Jeg hører, at I ved jeres natlige møder benytter gyldne og sølverne drikkeskåle og -bægre og at I brænder lys i kost-

bare stager. Du ved, at guld og sølv hører kejseren til, og jeres Mester har jo påbudt jer — det har andre af jeres forrykte kristensekt tilstået — at give kejseren, hvad kejserens er. Gør derfor din pligt og udlever kirkens skatte til mig. Lad mig se, hvor villig du er, og det skal være dig til gavn ved strafudmålingen.«

Men Laurentius nikkede rolig og svarede:

»Du har ret. Vor kirke er rig og ejer mangfoldige kostbarheder. Hav tålmodighed med mig i tre dage. Jeg giver dig mit ord på, at jeg kommer tilbage og viser dig kirkens rigdomme.«

»I kristne er ejendommelige mennesker! I er gudsfornægtere, i foragter kejseren og drikker blodet af børn, som I ofrer på jeres møder. Men I holder ord. Jeg ser ikke, hvorfor jeg ikke skulle stole på dig. Gå, og gør som du har sagt.«

★

✧ Fra Angelico: Laurentius og de fattige (Vatikanet).

✧ Laurentius præsenterer sine fattige for kejseren (kalkmaleri fra Dråby, c. 1450).

Og Laurentius gik, og han brugte tiden til at samle alle stadens fattige og trængende og syge sammen, medens han samtidig rundhåndet uddelte, hvad den kristne menighed ejede af penge eller penges værd. På den tredje dag mødte han op med hele skaren. Utålmodigt ventede dommeren på ham. Han åbnede porten og Laurentius trådte ind med hele sit følge. »Hvor har du kirkens skatte?« Med en sigende håndbevægelse pegede Laurentius ud over skaren, idet han sagde: »Her kommer jeg med kirkens sande rigdom! Det er vor kirkes skatte, vore perler og ædelstene. Thi intet er os dyrebarere end vore lidende brødre og søstre, i hvem vi ser Vor Herre selv.«

Ude af sig selv af raseri bød hedningen nu, at Laurentius skulle klædes nøgen og martres. »Du skurk, du har bedraget mig. Men ved Jupiter, jeg skal gengælde dig.« Og efter at være blevet pisket og martret blev han lagt på en glødende rist. Laurentius udstod pinslerne med heltemodigt tålmod. Og legenden beretter videre, at han endda på et tidspunkt, medens han lå på det gloende jern, skal have sagt: Nu kan I vende mig om, for at jeg kan blive stegt lige meget på den anden side. Da pinslerne ikke syntes at ville gøre ende på hans liv, blev han overhældt med sydende olie, og fra ham siges ordene at stamme: »Naturen ejer intet mørke for den, der oplyses af det guddommelige lys.«

I en af de katakomber — ved Via Tiburtina — hvor han så ofte havde prædikeret for de kristne, stedte man hans afsjælede legeme til hvile, og over hans grav rejste Konstantin i 330 en kirke, som Pave Pelagius II i 578 lod udvide og udsmykke og som med tiden blev en af Roms skønneste kirker. Det herligste mindesmærke, der er rejst over ham, er det vældige spanske kloster Escorial udenfor Madrid, som Philip II lod rejse til hans ære, og som i sin grundform har facon som en rist. Laurentius' mod og kærlighed til de fattige har gjort ham til

BØNNENS APOSTLAT

Intentionerne for januar 1959:

Om kirkeligt sindelag.

At kirken må drage mennesker til sig ved sin vidunderlige enhed.

en af kirkens mest yndede helgenskikkelser og de mange navneformer — Laurids, Lars, Laust, Lorens — der er afledt af hans navn, bærer vidne om hans popularitet. En lang række af vo-

re gamle førreformatoriske kirker er ligeledes indviet til ham og på adskillige kirkevægge genfinder vi hans levned, skildret i kalkmaleriernes talende, folkelige sprog — — A.

Kend din tro

Troens største mysterium

Vi har i vor hellige religion et stort sakramente. Evighedslampen i kirken viser, hvor det gemmes. Går vi forbi tabernaklet, gør vi knæfald, fordi Kristus selv er til stede i det. Vi har også et stort bud, nemlig det om kærligheden til Gud og næsten. Er vor kærlighed ægte og fuldkommen, har den en sådan kraft, at den udsletter synden i vor sjæl. Men vi har også et stort, et meget stort mysterium, nemlig tros-læren om den ene Gud i tre personer: Fader, Søn og Helligånd. Det er det største i rækken af de fire store mysterier, som vi tror på. Det er hovedstykket i den kristne religion; den fundamentale lære, der sætter skel mellem os og hedenskabet, muhammedanismen og jødedommen. Det er ikke en trosartikel ved siden af de andre, men den grundvold, der bærer alt andet; det er den livskraft, der gennemtrænger hele vor religion, og kronen på all, hvad Gud ville meddele os. Sammenligner man kristendommen med et stort træ, så er troen på den helligste Treenighed både træets rod og stamme og krone. Når det nu forholder sig således, er det let at forstå, at Gud har skabt både englende og menneskene, for at de i al evighed skal erkende og tilbede Gud Fader, Søn og Helligånd og deri finde deres lykke og salighed.

Denne troshemmelighed spiller en overordentlig stor rolle i de kristnes daglige liv. Helst inden otte dage efter et barns fødsel skulle dette døbes, d. v. s. indvies og overgives til den helligste Treenighed. Som i den gamle pagt de nyfødte drengbørn den 8. dag skulle omskæres og derved blive borgere i Guds ejendomsfolk, således er det med dåben i den nye pagt. Gennem den bliver vi Guds børn med arveret til himlen. At tilhøre de tre guddommelige personer, at få lys og kraft og udholdenhed samt hjertets glæde fra dem er meningen med vor jordiske tilværelse. For at vi ikke skal glemme alt dette, minder korstegnet, som vi så tit gør, os dagligt om vort forhold til Gud. Og ligesom vi ved lovprisningsbønnen: »Ære være Faderen« etc. be-kender vor tro på den helligste Treenighed, således gør vi det også med de ord, hvormed vi ledsager korsets tegn. Kommer så den dag, da vi skal herfra igen, står en præst ved vort leje og siger: »Har han end syndet, har han dog ikke fornægtet troen på Gud Fader, Søn og Helligånd«. Denne tro er nemlig en ufravigelig betingelse for, at en kristen kan få en plads i Guds evige rige. Det er denne tro, der skal forvandles til gudsbeskuelse.

Det var nu den enkeltes personlige fromhedsliv. Kaster vi et blik på den store kirkes liturgi, så får vi mange bekræftelser af det, vi lige har set. Som bekendt ærer og påkalder vi i vore gudshuse de hellige engle og de salige i himlen. I vore bønner går vi gerne til den saligste Jomfru og anbefaler os til hendes forbøn hos Jesus. Vi er glade over, at Guds Søn ville forene sig med en menneskelig natur, og vi tilbeder ham i hans menneskelige skikkelse. Men al den hyldet og alle disse æresbevisninger munder til sidst ud i en lovsang til den helligste Treenighed. Henvender vi os til een af de tre guddommelige personer, ihukommer vi de to andre samtidigt. Davidssalmerne og kirkens hymner slutter med en lovprisning af den treenige Gud. Når præsterne lyser velsignelsen over menigheden, eller når de udfører de kirkelige ceremonier og meddeler sakramenterne, sker det altid under påkaldelse af den helligste Treenighed.

Kendte vi ikke andet end denne vor egen praksis, kunne det se ud, som om troslæren om de tre personer i Gud var blevet en slags selvfølgelig for os. Det samme indtryk får man også, når man læser apostelgerningerne og Pauli breve. Gang på gang giver denne tro sig udslag i disse skrifter, og deri har vi et uomstødeligt vidnesbyrd om de første kristnes tros- og fromhedsliv. Deres tro var den samme som vor. Går man derimod til det gamle testaments bøger, så finder man dér kun svage antydninger, lige så meget, at vi er nødt til at sige, at Gud i sin åbenbaring dengang skridt for skridt har forberedt det, som Guds Søn, der steg ned fra englende til os mennesker, skulle meddele os om den for os ufattelige livsfylde og indre frugtbarhed i Gud. »Ingen har nogen sinde set Gud,« siger Johannes, »den enbårne, som er i Faderens skød, har kundgjort os ham.« (Jo. 1, 18.)

Hvad vor højeste lærer har åbenbaret om det største mysterium, som vi kender, finder vi i evangelierne. Det er betegnende, at undervisningen begynder med en begivenhed ved Jordan floden, der taler til menneskenes sanser. Ved Jesu dåb åbner himlen sig. Man hører Gud Faders stemme, der råber: »Det er min elskede Søn«, og Helligånden daler ned over ham i legemlig skikkelse som en due. Dette syn bliver det program, som Jesus i sin offentlige virksomhed skal forklare nærmere. Da denne var endt og Herren udsendte sine apostle, sagde han (Spalten fortsætter næste side)

til dem: »Gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.« (Mt. 28, 19.) De sidste ord er en kort formulering af vor tro på den helligste Trefoldighed. I tiden mellem dåben i Jordan floden og apostlenes udsendelse forkyndte Herren sin lære om den barmhjertige *Fader* i himlen. Om sig selv hævdede han, at han var *Sønnen*, »der er, før Abraham blev til.« (Jo. 8, 58.) For dette ords skyld blev han dømt til døden. »Vi har en lov,« sagde jøderne til Pilatus, »og efter den lov er han skyldig til døden, fordi han har gjort sig selv til Guds Søn.« (Jo. 19, 7.) I sin afskedstale i lidelsesnatten talte Jesus også ret udførligt om den tredje person i guddommen, Helligånden.

På denne måde foregik åbenbaringen af hovedstykket i den kristne religion. Kun ad den vej kan vi vide noget om Guds indre liv. Med *vore naturlige evner* er vi ikke i stand til ud fra naturen at slutte os til Treenigheden. Heller ikke efter åbenbaringen indser vi grunden og kernen i dette mysterium. Vi er nødt til at vente, indtil døden åbner vore øjne. Foreløbig er vore erkendelsesevner for grove redskaber til at kunne opfatte disse dybder i Guds væsen, lige så lidt som en urmager kan reparere et armbåndsur ved hjælp af en smeds hammer og tang.

Men noget andet kan vor fornøft gøre. Den kan gendrive de indvendinger, som er blevet gjort. Den kan også

i kraft af de præmisser, som skriften giver, sige noget om personernes indbyrdes forhold og deres fremståen af hinanden. Fornøften giver også det gode råd at være forsigtig og beskedne, når man vil tale eller skrive om den helligste Trefoldighed. For ingen steder er en fejltagelse farligere, og ingen steder er en undersøgelse mere sammeligere end her. Både i gamle dage og i nutiden har det vist sig, at vi mennesker har den tilbøjelighed i vor tro eller vore fromhedsøvelser at reducere de tre personer til een, eller at dele den ene guddommelige natur, så den ene Gud blev til tre guder.

Men erfaringen godtgør, at en fordybelse i Treenighedens mysterium giver *det kosteligste udbytte*, hvis man med barnlig tro underkaster sin forstand under Guds åbenbaring og af hjertets dyb slutter sine bønner med et: »Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, så nu og altid og i al evighed.« Så giver Helligånden det indre lys, og vi bliver stadig mere fortrolige med den uudgrundelige herlighed, som vi oplager i guddommens dyb: nemlig at der kun er en eneste Gud, een i kraft af det guddommelige væsens enhed, men at der er tre personer, der ejer den ene guddommelige natur med alle dens fuldkommenheder og egenskaber samt dens virksomhed udadtil. Vi får også hjælp til nogenlunde at forstå forskellen mellem de tre guddommelige personer. Den beror ene og alene på deres indbyrdes forhold, idet den første person er Fader til den anden eller Sønnen, og Helligånden udgår fra dem begge som deres indbyrdes kærlighed.

Den hellige skrift tydeliggør denne forskel endnu på *anden måde*. Skønt de guddommelige egenskaber er fælles for alle tre personer, plejer det nye testamente at tillægge Gud Fader almagten, fordi han er kilden til alt det, der er til. Visdommen tillægges Sønnen, fordi han er det ord, gennem hvilket Faderen udtaler sin erkendelse og visdom. Godhed og hellighed tillægges Helligånden, fordi han er Faderens og Sønnens indbyrdes kærlighed.

I vor tidsregnings første århundreder har kirkefædrene gjort et beundringsværdigt arbejde for at nå frem til den rette opfattelse af vor tros største mysterium. Middelalderens betydeligste teologer gik videre ad den vej. Derved har vi fået *en fast terminologi, som der ikke må rokke ved*, hvis vi vil bevare sandheden i ukrænket stand. Men ingen af de store tænkere kunne løse gåden. Sløret falder først, når prøveliden og troens tid er endt og vi kaldes til gudsbeskuelse. Her på jorden må vi nøjes med følgende goder og fordele: Kun ved troen på den helligste Treenighed forstår vi Guds frelsesplan og Jesu Kristi enestående betydning for vor slægt. Kun således bliver vi klare over, at Gud er uendelig højt ophøjet over vore tanker, og at der findes et uendelig rigt liv i ham.

Denne erkendelse skal så fylde os med den dybeste ærefrygt for Gud og forøge vor længsel efter engang at måtte skue vort højeste gode i herlighedens lys og det i al evighed.

F. K.

Valget i Frankrig

Næppe nogensinde har »slagmarcken« efter en valgkamp været dækket med så mange ansatte ofre som tilfældet var efter valget i Frankrig sidst i november. En lang række kendte navne gled ud: der var tidligere ministerpræsidenter som Mendes-France, Laniel, Daladier, Faure, Ramadier, ministre fra general de Gaulles kabinet som Bacon, Thomas og Ramonet, tidligere ministre fra IV republik som Pineau, Jules Moch, Mitterrand m. fl. — alle »passé« begravet i urnernes skygge. Hvirvelstormen, der fejede hen over IV republiks mænd, forbløffede påny — en ny fransk revolution har fundet sted, en ny regering har overtaget føringen ad nye veje, veje, fulde af baghold, men også fulde af forhåbninger.

Et af de spørgsmål, der har beskæftiget fransk katolicisme mest i de foregående år, er utvivlsomt skoleproblemet. Det var på forhånd givet, at skoleproblemet, som i de seneste år har udløst så livlige politiske kontroverser, ikke ville få indflydelse på resultatet af det franske valg og fremtiden vil vise, hvordan situationen vil udvikle sig. Set fra katolsk synspunkt er skolespørgsmålet langt fra tilfredsstillende løst i dagens Frankrig. Staten har hidtil nægtet det fri katolske skolevæsen de midler, som dette har så alvorligt behov for at kunne løse sin vigtige opgave. 1.800.000 elever — det er omkring 25 procent af Frankrigs samlede skoleungdom — får deres opdragelse i katolske institutioner, og disse opdragelsesinstitutioner kan kun opretholdes ved finansielle ofre fra de forældre, der ønsker at deres børn skal have en kristen opdragelse. Til grundskoleundervisningen i de franske katolske institutioner udreder staten et årligt tilskud på 3900 francs pr. barn. Denne regulering opnåedes for 1.400.000 franske børns vedkommende ved den såkaldte Lex-Barangé i 1951. Med francens værdi in mente kan enhver selv lægge sammen og trække fra. Statens tilskud er selvsagt utilstrækkeligt. De katolske forældre må således årligt bære en skolebyrde på rundt regnet 80 milliarder francs.

Den skolereform, der er på tapetet i Frankrig, ængster imidlertid katolikkerne yderligere. Den tager ganske vist ikke direkte sigte mod det såkaldte »fri« skolevæsen, men i udkastene til loven nævnes det fri skolevæsen overhovedet ikke. Denne ladenude-af-betragtning — man kan måske bedre kalde det: skyden-til-side — som skal ophæve de tidligere love, der indrømmede katolikkerne retten til private skoler, kan meget nemt føre til et statens skolemonopol.

Siden krigens slutning er skolespørgsmålet takket være socialisternes og kommunisternes rivaliseren kommet ud i en helt fortvivlet situation. Socialisterne og kommunisterne udnyttede denne situation for at vinde lærerne fra statsskolerne, der for størstepartens vedkommende er imod det fri skolevæsen.

Ugebladet er den katolske kirges henvendelse til hele Danmarks befolkning!

Hjælp med til at det bliver læst af så mange som muligt og at kirkens stemme dermed bliver hørt.

Ugebladet bringer Dem hver uge gennem sin katolske nyhedsreportage — i tekst og billeder — i forbindelse med den store katolske verden, orienterer Dem om begivenheder og strømninger af religiøs og kirkelig karakter og bringer iøvrigt alsidig underholdning og artikler om katolske emner — alt sammen noget, De ikke finder i Deres daglige avis.

Det er bladet, der er skrevet af katolske fagjournalister og i katolsk ånd — og for Dem!

Katolsk + Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

De katolske skoler

Fra og med 13. maj i år skete der imidlertid en ændring i situationen. Under ledelse af Guy Mollet har socialisterne tilsluttet sig general de Gaulle og taget afstand fra kommunisterne. Guy Mollet synes at være blevet klar over, at man ikke længere kan operere med slagordet antiklerikalisme og at de politisk-religiøse stridigheder har været medansvarlige for IV republikksterilitet og sammenbrud. Mollet havde endda inden valget foreslået sine partifæller at optage katolikker i partiet.

Valgkampen var heller ikke lagt an på skolespørgsmålet, da general de Gaulles program overvejende tog sigte på en reform af institutionerne samt på Alger. Kun kommunisterne stillede sig afvisende. Der er imidlertid ingen tvivl om, at en af-politisering af hele skoleproblemet vil være til gavn for alvorlige forhandlinger til løsning af skolespørgsmålet. P. D.

Kirkekampen fortsætter med stigende intensivning i Østzonen

Året 1958 har for kirken i Østzonen og i Øst-Berlin været ensbetydende med et meget hårdt pres, konstaterer Berliner-kirkebladet »Petrusblatt«, i sit seneste nummer. Som eksempel herpå henviser bladet til det forøgede pres for at fremtvinge deltagelse i ungdomsvielse, den vidtrækkende hindring af det kirkelige byggeri, spionagen overfor gejstligheden og den kommunistiske presses vedvarende bagvaskelse af religionen. »De kristne stilles overfor alternativet: enten at træde ud af kirken eller at miste deres stillinger«, hedder det i oversigten over året, der gik. »Biskoppen blev (i året 1958) forhindret i at besøge menighederne i diasporaen«.

I tilslutning hertil peger »Petrus-

Benediktinerpateren i overhuset

For første gang i løbet af fire hundrede år har en benediktinermunk nu igen fået sæde i det engelske overhus, da pater Gabriel Gilbey OSB forleden indskrev sig i listen over overhusets medlemmer og blev budt velkommen af overhusets speaker, lordkansler Viscount Kihmur.

Pater Gilbey arvede i maj i år titlen baron Vaux af Harrowden efter sin afdøde moder og opnåede sine ordensforesattes tilladelse til at indtage den dermed nedarvede plads i det engelske overhus. Det er ikke paterens agt at deltage regelmæssigt i møderne i overhuset, men han mener dog at opfylde sine dermed forbundne pligter ved at kunne yde et særligt bidrag på sit specielle område.

Den 43-årige benediktinerpater er den første katolske munk, der tilhører det engelske overhus efter den engelske kirkes løsrivelse fra Rom. I slutningen af forrige århundrede var verdenspræsten lord Petre medlem af overhuset. Med pater Gilbey er antallet af katolikker i overhuset steget til 47. Det engelske overhus tæller ialt 870 medlemmer, deriblandt 26 biskopper fra den engelske statskirke. (KNA).

blatt« på de tre forskellige områder, på hvilke kirken bekæmpes systematisk. Det drejer sig her ikke om administrative og propagandistiske forholdsregler, men derimod om »foranstaltninger til at lamme religionens bevægelsesfrihed indefra«. Den »Nationale Front« har til opgave »at vinde de kristne mennesker under parolen »fred«. CDU (den kristelige demokratiske union) i Østzonen forsøger det samme, men blot under slagordet »socialfremskridtsvenlig kristendom«. SED (det socialistiske enhedsparti) har forbeholdt sig selv parolen »kamp mod den politiske klerikalisme«. Det er under disse slagord, at der drives tre angrebsskiler ind mod religion og kirke. »Petrusblatt« kommenterer derpå to artikler i SED's ideologiske tidsskrift »Einheit« og tilbageviser med bestemt-hed de angreb på den gamle Pave, som

I korte træk —

Den Hellige Fader Pave Johannes XXIII celebrerer julenat midnatsmessen i Mathildekapellet i Vatikanet. Messen overværes af det diplomatiske korps ved Vatikanet. — Julemorgen celebrerer paven den anden julemesse for romerne i Peterskirken (KNA).

Umiddelbart inden jul indviede biskoppen af Hildesheim, mgr. Heinrich Maria Janssen, et nyt Klarissekloster i udkanten af Hannover. Klosteret, der næsten helt og holdent er opført af »Byggeordenen«, bærer Niels Stensens navn. (KNA).

New Yorks ærkebiskop, kardinal Spellman, der er militærbiskop for USA, tilbringer efter sædvane julen hos amerikanske tropper et eller andet sted i udlandet. I år gælder kardinalens rejse Tyskland, hvor han vil besøge amerikanske luftstridskræfter, der er stationeret i den vesttyske forbundsrepublik. (KNA).

Paven har foræret ærkebiskoppen af Milano, kardinal Montini, den hvide skrivemaskine, som Pave Pius XII benyttede, som en erindring om den tid, da Montini arbejdede sammen med den afdøde pave som pro-statssekretær. (KNA).

Ridderordenen af den Hellige Grav har rettet en appel til UNO om at tage skridt til internationalisering af de hellige steder i Palæstina. Den øjeblikkelige situation i den nære orient begrundiger en sådan retsstatus, hedder det i appellen. (KIPA).

bladet indeholder. »At Pius XII havde ret i sine talrige hyrdebrev, hvori han tog stilling til kirkens situation i de områder af verden, der er under kommunistisk styre, det fremgår med al ønskeligt tydelighed af de seneste artikler i »Einheit«,« skriver »Petrusblatt«.

»Petrusblatt« slutter med en indtrængende opfordring til alle troende om »daglig at bede »Herrens Engel« for de forfulgte kristne i de folkedemokratiske diktaturstater«. (KNA).

Med sjælens glæde tager jeg imod prisen -

Ved en enkel og smuk højtidelighed i Oslos universitets festsal overrakte Norges konge i sidste uge den belgiske dominikanerpater Dominique Pire Nobels fredspris 1958 for hans indsats for at skaffe flygtninge en menneskelig tilværelse. Pater Pire takkede i gripende ord for prisen, som han agter at benytte til at rejse flere hjem for flygtninge. Under opholdet i Oslo udtalte pater Pire, at hans hovedmål i 1959 ville være Anne Frank-Europabyen i Norge. (KNA).

Pater Pire i samtale med den norske ambassadør under et besøg i Europabyen i Saar.

Ikke atombombens kædereaktion —

Ikke atombombens kædereaktion, men den gode viljes kædereaktion — står der skrevet med usynlige bogstaver over den håndfuld yndige, nye tyrolerhuse, der udgør »Kinderdorf Imst« midt i Tyrols hjerte! Børn af efterkrigstidens virvar — flere bogstaveligt talt samlet op i rendestenen — har her fundet et hjem og et hjerte og har chancen for at blive genvundet for samfundet. Side om side med de af nationale og internationale velfærdsorganisationer oprettede børneopdragsanstalter opstod der i efterkrigsårene en række børne-, ungdoms- og drengebyer, der — hvor forskellige de end var rent organisatorisk — dog utvivlsomt var et meget vovet problem — ethvert barn er jo en ukendt faktor, der gør resultatets udfald problematisk.

I Østrig har man realiseret det allerede bekendte begreb, en »børneby«, på rent familær basis. Kinderdorf er ikke et opdragseshjem, heller ikke et feriehjem, hvor barnet kun opholder sig midlertidigt — det er tænkt som et sted, hvor det unge menneske har mulighed for at finde sjæleligt fodfæ-

Man hjælpes ad — det er en nødvendighed!

Ugebladet besøger »Kinderdorf Imst« i Tyrol

ste i et fællesskab, hvor han — eller hun — kan føle sig hjemme. Ikke et børnehjem, men et virkeligt hjem, et hjem for stedse.

Dr. Hermann Gmeiner blev manden, der satte alt dette i scene.

Hermann Gmeiners hele tilværelse gælder børnene. Selv kommer han fra en børnerig familie i Bregenzerwald (ved Bodensøen), og han mistede sin moder, da han var fire år gammel. Således ved han af egen erfaring, hvad det vil sige ingen mor at have. Han blev vidne til den uendelige elendighed, som gjorde ungdommen hjemløs — og rodløs. Talløse ganske unge strejfedes ved krigens slutning rundt på Europas landeveje, uden mål og

med. De blev trukket med i kølvandet efter de slagte hære, blev revet med ind i de millioner af hjemløses folkevandring, blev skilt fra deres familier, revet op med røde. De led bitter nød, både legemligt og sjæleligt. År i uvished, i retsløshed og umoralitet skulle komme til at præge deres eftertid — her var hjælp nødvendig. Da Hermann Gmeiner vendte hjem fra krigen og fik al denne elendighed blandt ungdommen på nært hold, kunne han ikke se uvirksomt til. Han fik den idé at rejse en »børneby« i Østrig, en »by«, hvor børn, der ingen hjem havde, kunne vokse op i en naturlig familie. Tanken var i og for sig jo ikke ny, den var realiseret før andre

steder. Men Gmeiner, som kun kendte børnebyerne i udlandet af omtale, gik sine egne veje, nye veje. Og der eksisterer vist næppe i nogen af de tidligere børnebyer et stærkere rodfastet familieprincip, end tilfældet er i »Kinderdorf Imst«.

Det var ingenlunde let for Gmeiner at realisere sine ideer — han havde ingen kapital at disponere over. Men han havde noget helt andet — han havde kraft og udholdenhed. Uforknytt gav han sig i kast med at hverve for sin idé, vandt sig venner og medarbejdere, skabte tillid for sig hos myndighederne og over hele Østrig. I for-

➤
I Kinderdorf vokser de forældreløse børn op i familiefællesskabet og under »moderen«s omsorg. Man lærer at tage hensyn til hinanden og at være hinanden behjælpelig — mor kan ikke nå alt!

ne man tage mod de første 45 børn. I de følgende år rejstes der stadig flere huse samt et stort »Gemeindehaus« med forsamlingsrum, læse- og læreværelser, baderum, vaskeri samt kælderum og lagerplads for hele landsbyen.

Allerede i foråret 1954 stod byen færdig med 15 huse. Her var plads til ca. 100 børn — og inden længe var husene »fyldt«. I hvert hus er der drenge og piger sammen, større og mindre børn, akkurat som i en normal familie. Hver af disse omhyggeligt udvalgte og til en familie sammensatte børneskarer passes af en ung kvinde, der er »mor« for disse børn, og som kaldes »mor«. Kun kvinder af meget høj moralsk standard bliver taget til dette hverv, kvinder, der er egnet til at opdrage børn efter kristne principper og som er villige til helt at ofre sig for disse forladte børn. Thi kun på den måde kan det lykkes at skabe en virkelig familie. Og hidintil har man kun høstet de allerbedste erfaringer. Det har nemlig vist sig, at »mødrene« i Kinderdorf meget hurtigt har fået deres »børn« så kære, som om det havde været deres egne børn, og at omvendt børnene også har fundet sig hjemme. I dette familiefællesskab finder de unge også det nødvendige sjælelige rygstød, ikke blot forbigående — Kinderdorf bliver ved med at være hjemmet for dem, også når de kommer i lære eller andetsteds hen — Kinderdorf er »hjemmet«, som de vender tilbage til og betragter som deres fædrene hjem. Børnene i Kinderdorf søger de forskellige skoler nede i byen Innst og går om søndagen ligeledes til kirke i Imst. Opførelsen af et kapel er planlagt, men har endnu måttet vente . . .

Jøbe.

Hele familien spejder ud ad vinduet, når der ventes besøg. Det lyser ud ad øjnene på ungerne, at de befinder sig vel.

En lille hilsen i forbigarten —

—
året 1949 lagde han sammen med nogle ligesindede grunden til »Societas Socialis« (SOS), en socialinstitution, der var uafhængig, og hvis mål det var at oprette en eller flere »børne-landsbyer« for forældreløse og forladte børn i Østrig. Endnu samme år erhvervedes ved køb en egnet byggegrund på en bjergskrænt i den øvre Inndal uden for byen Imst. I 1950 var de fem første huse rejst og indrettet, der var anlagt vej ud til »byen«, og »byen« havde lys og vand. I 1951 kun-

Det guddommelige -

(sluttet fra side 597).

man på hans tid — omkring året 100 e. K. — endnu opbevarede håndværkerredskaber, som Frelseren havde benyttet.

Men — spørger man og ganske uvilkaarligt — hvortil denne lange forberedelse til et kun tre-årigt offentligt virke? Måske ventede Kristus på, at hans menneskelige natur skulle nå sin fulde modning, så at han kunne tilbyde sin himmelske fader et helt og fuldkomment offer.

Bonden venter til hveden er moden — først da høster han den og bringer den til mølle. Akkurat ligeså ventede Kristus indtil hans menneskelige natur havde nået sin fulde blomstring. Således blev hans livs modne hvede og hans blods røde vin de kostbareste bestanddele i det offer — det bedste, som han kunne skænke denne verden — der tog sin begyndelse allerede i stalden hin første julenat ...

Vore skoler -

(sluttet fra side 599)

lever som far og mor derhjemme, er meget stor.

I den opgangstid for vore skoler, som vi er inde i, er antallet af ikke-katolske elever i vore skoler ret stort. Efter statistikken for 1956-57 var der 4745 elever, hvoraf 1978 katolikker og 2767 ikke-katolikker. Fordelingen er dog meget forskellig fra skole til skole. Nogle provinsskoler er rent katolske, i Katolsk Centralskole i København er katolikkerne ca. 60 %, men til gengæld er der andre steder, hvor katolikkerne er i mindretal. Om de problemer, som opstår i forbindelse hermed, har pater F. Poppe S.J. i et tysk tidsskrift skrevet klogt og besindigt: »Af mangfoldige grunde,« skrev pateren, »er skolerne nødt til at give plads for et stort antal ikke-katolske elever. Af 410 elever i St. Knuds skole er kun 40 % katolikker. I Niels Stensens gymnasium med dets 265 elever er procenten endnu lavere. Ikke engang lærerkollegiet er rent katolsk. I denne situation er skolegudstjenestens udformning og gruppearbejdet i kongregationer og studiekredse af særlig betydning. Men på den anden side byder den konfessionelt blandede skole mulighed for at arbejde i bredden. De talrige elever vil afkræfte mange fordomme mod den katolske religion og kirke og efterhånden skabe en gunstigere jordbund for det apostoliske arbejde. Det er rigtigt nok, at enkelte konversioner også kan indføres. Men disse konversioner er ikke det vigtigste. For os kommer det især an på at styrke den kristne ånd i det danske folk og bevare den ungdom, der er os betroet, fra at synke ned i naturalisme og materialisme.«

Under eet kan det siges, at de katolske skolars situation i Danmark i øjeblikket er overordentlig god og lovente. Der bydes os så gode kår, som vi med rimelighed kan forvente. Dette stiller til gengæld også store krav til vor egen interesse for vore skoler, hvis betydning for kirkens fremtid ikke let kan overvurderes.

Min jul under Paris' tage -

Handlingen foregår i en beboelsesejendom i Paris. Tidspunktet er julenat kl. 1,30. Dagen forud havde jeg holdt mine medbeboere under en slags »observation«, jeg havde underholdt mig med beboerne og deres børn, og jeg havde — simpelthen — udfrittet portnerens kone. Og nu sidder jeg i mit værelse og skal forsøge at skrive ned, hvad jeg har bragt i erfaring om, hvordan mine naboer, genboer, overboere og underboere har fejret — og fejrer — juleaften.

Kælderens - pornerlogen:

For portnerkonen adskiller julenat sig ikke væsentligt fra årets øvrige nætter, den er allerhøjest lidt mere urolig. »Men det tager vi revanche for i morgen, så skal vi nemlig — skal jeg sige Dem — til middag hos min søster,« forklarer hun. Manden er politimand af profession, og han har tjent hele julenat. »Den nat får man ingen søvn i øjnene,« forklarer han. »Vi har ordrer til i så vid udstrækning som muligt at knibe øjnene til — man kan jo ikke sætte folk fast på en juleaften! Det er kun, når det drejer sig om trafikforsyndelser, at vi skrider ind.«

Familiens 17-årige søn er taget på en vintersportstur. Det koster omkring 10.000 francs. »Det er hans julegave,« indskyder moderen. »Og så kommer han glad og frisk hjem. Det er den største glæde, vi kunne gøre ham.«

Stueetagen - forretningerne:

Her er der en gammel dame, som har en antikvitetsforretning. I ugevis har hun skrabet de mest mærkelige ting sammen. »Juletiden, det er min bedste sæson,« fortæller hun. »Små statuer, nips af alle arter, lystestager, bonbonnierer, tallerkener, mokkaopper o. s. v., det går alt sammen som varme hveder. Det er de allerfærreste, der spørger efter, om tingene nu er »ægte«, bare de ser søde ud. Det er slet ikke de moderne ting, folk er ude efter. Langt de fleste søger en eller anden gammel ting, som jo også er meget billigere. De kaster sig med begærighed især over tallerkener og bonbonnierer, som man så selv fylder med et eller andet, inden man forærer dem væk. Det er en skam, at man ikke også kan sælge konfitterer — det kunne have øget omsætningen til mindst det tredobbelte!«

Madame B. holder længe åbent juleaften. Bagefter går hun til messe i et nærliggende kapel hos nogle små søstre — der er hun sikker på at få en

siddeplads, og der finder hun den atmosfære, der tiltaler hende.

1. sal til højre:

Hr. og fru C. To børn. Manden er revisor. Jeg mødte ham med et stort juletræ og en kæmpemæssig pakke under armen, da jeg kom hjem.

»Jeg har været på torvet — der får man de friskeste træer,« forklarede han.

Og medens vi fulgtes op ad trappen, tilføjede han: »Jeg plejer hvert år selv at pynte juletræet. Her i pakken har

jeg for 4000 francs glaskugler, guirlander, kulørte fugle o.s.v. Hvert år finder de jo på de mest forbløffende ting.»

Jeg havde den mest brændende lyst til at sige til ham, at man for et par hundrede francs havde kunnet pynte et juletræ meget, meget smukkere med forgyldte nødder, æbler og papirstjerner, men strengt taget kom det jo slet ikke mig ved. Og måske havde han heller ikke tid til selv at lave alt dette. Jeg tænker også på de to unger, der velsagtens ville have været bund-henrykte for at kunne være med til at lave nogen af sagerne. Det ville sandsynligvis næppe have gjort skår i deres forventningsslæde.

1. sal til venstre:

Et forholdsvis nygift ægtepar, der skal ud på »en tur ud i det blå«. Det er jo noget, som rejsebureauerne har hittet på i de sidste par år og reklamerer utroligt med. Det består i, at man i omnibus bliver transporteret et eller andet sted hen — man aner ikke i starten hvorhen turen går — kommer til messe i en eller anden afsides flække og så deltager man bagefter i en fest, der varer til ud på de små timer.

Prisen varierer alt efter hvad der bydes på, men hvis man har spinket og sparet i nogen tid, så er det jo til at overse. Det er noget, der har vundet indpas blandt mennesker, som ingen familie eller pårørende har og derfor ikke ved, hvor de skal tilbringe juleaften. I morgen aften ved jeg, hvor de har været henne.

Det minder mig om et eventyr, der sidste år indtraf for nogle af mine venner, der boede i en yndig lille by ved Marne. De tog ind til Paris og tog der fulde af forventning plads i bilen. Og den satte dem så af — siger og skriver 50 meter fra deres bopæl, i et værts-hus, hvor de iøvrigt hver søndag plejede at komme!

2. sal, til højre:

Her befandt jeg mig hos bekendte, men jeg fortryder bagefter besøget, som jeg aflagde der ved 18-tiden. Cécilie havde vanvittigt travlt i køkkenet, og hun ønskede mig sikkert hen, hvor peberet gror. Hun havde nemlig sat sig for at probere en af de opskrifter, der i begyndelsen af julemåneden findes i en hel del dameblade og som hedder »den rigtige julemiddag; det var noget med en farseret høne, der så grusomt besnærende ud i flerfarvetryk, den skulle bare »have seks timer«, men den gjorde ikke indtryk af at ville blive mør. »Og jeg har slet ikke pakket mine julegaver ind endnu! Mine forældre og svigerforældre kommer, og vi skal spise kl. 9.30, hvis vi da skal nå midnatsmessen«.

Jeg havde inderst inde en brændende lyst til at betro hende, at hvis hun havde tilrettelagt sin tid noget bedre, så havde hun ikke behøvet at flyve rundt nu som en flue i en flaske, men det kunne jeg ikke nænne, og så tog jeg et forklæde på og gav hende et nap.

2. sal, til venstre:

Intet set og intet hørt til dem. Men i aftenens løb mødte jeg forskellige mennesker, der ringede på her, belæssede med pakker. »Nu har du vel endelig ikke glemt postejen?«, bemærkede en herre med en flaske under armen til sin kone. Jeg lagde sammen og trak fra — sammenskudsgilde.

3. sal:

De to lejligheder her er slået sammen til en og beboes af ni personer: far og mor og 6 børn (den ældste 15 år) samt en bedstemor.

Børnene fortalte mig glædestrålende: Vi spiller hvert år et julespil. Far er den hellige Josef og han ordner det hele. Mor er jomfru Maria, der beder ved siden af Jesusbarnet, og vi andre optræder så som henholdsvis hyrder og konger så snart Françoise, der spiller engel, har fortalt, at nu er Jesusbarnet blevet født. Så knæler vi ned og siger til Jesusbarnet, at vi gerne vil være gode og artige, og så synger vi. Bagefter spiser vi ristede kastanier og til middagsmaden får vi allesammen lov til at smage noget champagne«.

4. sal, til højre:

Det er mig selv — og jeg er i øjeblikket i færd med at skrive dette.

4. sal, til venstre:

Her bor madame F. Hun er alene. Hun er for ganske nylig raget uklar med sin gifte datter. Hendes syrlige adfærd har kostet hende de andre beboeres sympati. Men måske skjuler der sig et eller andet bag hendes særhed? Men hvorfor lader hun det gå ud over de andre? Idag sagde hun til alle dem, der gad høre på det, at hun sandsynligvis ikke ville kunne sove i nat på grund af al den larm og skrigen, der velsagtens ville blive i hele huset. En smule god vilje, tilpasningsevne og forståelse, og hun ville formentlig kunne have haft sine børn og børnebørn hos sig nu i aften. Mon hun måske senere hen på aftenen ville komme til at tænke på dette? Eller mon de måske alligevel ser op til hende i aften — og så er alt gammelt had glemt — hvem ved?

5. sal, til højre:

Et ungt ægtepar i en lille lejlighed. Mange mennesker og megen larm. Det er ikke svært at gætte, hvad der her foregår. Lige fra jeg kom tilbage fra messen er støjen deroppe tiltaget gradvis — det er til tider som et tordenvejr drager hen over hovedet på mig. De danser og synger — og champagnepropperne knalder uafsladeligt. Jeg skal ikke sige noget — enhver har jo lov til at fejre denne nat og til at glæde sig — bare de i hvert fald ved, hvorfor de nu engang »fester«.

5. sal, midtfor:

Frøken M. er jordemoder. Hun har nattenest. Natten mellem 24. og 25. december kommer der akkurat ligeså mange børn til verden som i enhver anden nat året rundt. Men det må nu alligevel være en særlig stor glæde at hjælpe med ved en barnefødsel i den hellige nat. Men der er også mange hundrede og tusinder, der tilbringer denne nat i deres senge og lider — akkurat som de lider alle de øvrige nætter. Dem må vi ikke glemme i vore bønner i denne nat.

5. sal, til venstre:

Her bor der en gammel frøken på 75 år. Hun har været musiklærerinde, men er nu både gammel og ensom. Men hun er det sødeste gamle menneske som tænkes kan. Der gives utallige gamle, ensomme mennesker, der hverken har familie eller pårørende, hvem de kan tilbringe juleaften hos. Mine venner nede på anden sal har indbudt hende til at komme ned til dem og fejre jul der, men hun har sagt nej tak — hun vil ikke forstyrre dem i deres glæde. Men så har de — som de pæne mennesker, de er, sendt hende lidt godt op samt lånt hende deres pladespiller med et par gode juleplader, og på den måde får hun alligevel en hyggelig juleaften — i sin ensomhed.

Se, på denne måde har jeg oplevet tolv forskellige juleaftener, uden at regne min egen med: sørgelige og glæde i flæng. Men selv i den mest bitre julestemning har der måske dog vist sig et lille skær af håb: Jesusbarnets budskab, der i denne nat på ny er blevet givet os til eje.

E. M.

Thomas Merton:
DEN STORE STILHED
 316 sider - kr. 18,75

Det er en selvbiografi, der er blevet en enorm verdenssucces. Skildringen af Thomas Mertons liv fortsættes i

JONASTEGNET
 280 sider

kr. 19,75 - vb. 34,75

som indeholder betragtninger, således som de former sig i en dybt religiøs mands indre. »Jonastegnet« er en dør til fremmed land. Gå gennem den.

STILHEDENS FORJÆTTELSE

228 sider - kr. 12,50

er udkommet i 2. oplag. Den afslører i endnu højere grad end den første bog hemmeligheden ved det kontemplative liv.

Thomas Mertons bøger er for tænkende mennesker. De er både alvorlige og morsomme og giver stof til lang eftertanke.

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

Stor billedkunst omkring Jesu liv

Jesu liv i kunstens mesterværker. Med tekster fra Ny Testamentet (P. Haase & Søn).

I adskillige år har flere store udenlandske forlag — f. eks. Skira i Schweiz — bragt fremragende kunstillbilledværker, der skildrer enkelte epoker eller kunstnere, på markedet. Takket være et samarbejde med Chanticleer Press, Inc. New York, har P. Haase & Søns forlag nu udsendt i billedværk, der — omend mindre — siger spar-to til disse udenlandske præstationer. »Jesu liv i kunstens mesterværker« er en usædvanlig smagfuld bog (i stort format), der gengiver et udvalg af kunstværker fra den religiøse kunsts blomstringperiode, da geniale mestre hentede deres inspiration i religionen. Hvert kunstværk er ledsaget af den tilsvarende beretning fra N. T., der har inspireret kunstneren. Malerkunstens store navne skildrer her Frelserens liv i meget fine, flerfarvede gengivelser, suppleret af værker fra andre kunstarter (skulptur, glasmaleri m. v.). Adskillige af gengivelserne er her gengivet i farver for første gang, og værket er et gedigent udtryk for, hvor langt man er nået i teknisk henseende

i Schweiz, hvor flerfarvetrykkene er blevet til.

Det er med virkelig glæde, at man

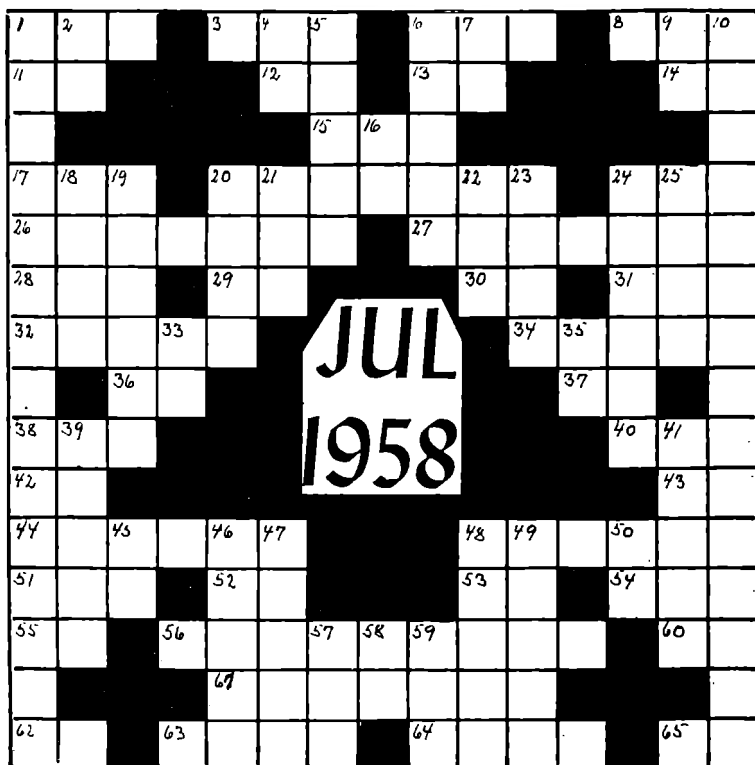

Gentile da Fabriano (ca. 1370 – 1421).
 Uffizierne, Firenze.
 Kongernes tilbedelse (detalje)

Lidt hovedbrud i julen!

Og så er her lidt til at fordrive tiden med i juledagene!

Lad os se, hvor mange, der kan!

- V a n d r e t: 1. Vokse. 3. Rend. 6. Spadsere. 8. I skoven. 11. Græsmark. 12. Håndarbejde. 13. Kronometer. 14. Ujævn. 15. Træ. 17. Dyr. 20. Fine lervarer. 24. til småbørn. 26. By. 27. På juletræet. 28. Mødes. 29. Stedord. 30. Klippeparti. 31. Pigenavn. 32. Farve. 34. Sendebud. 36. Sy. 37. Tone. 38. Dampskibsselskabs forbogstaver. 40. Tavs. 42. Forfatterindes forbogstaver (svensk). 43. Skib. 44. Købere. 48. På kobbertage. 51. Madding. 52. Drik. 53. Forholdsord. 54. Grevskab. 55. Avis. 56. Vogtere. 60. Karakter. 61. Sø i Nordsjælland. 62. Vaske sig. 63. Bryde sig om. 64. Romersk kejser. 65. Artikel.

- L o d r e t: 1. Evangeliet. 2. Håndarbejde. 4. Rundtosset. 5. Vesuv. 6. Bindemiddel. 7. Mærke. 9. Forkortelse. 10. Høres i kirkerne. 16. Tone. 18. Slider. 19. Urimelig. 20. Når man føler sig ugidelig. 21. Gammel form for udsagnsord. 22. Forkortelse. 23. Efter myggestik. 24. Falmet. 25. Må man ikke. 33. Tal. 35. Forkortelse. 39. Tilbagetog. 41. Frosset. 45. Forkortelse. 46. 2. sal. 47. Tilbage. 48. Overvåge. 49. Bestemmer. 50. Løb. 57. Tal. 58. Udsagnsord. 59. Kammerat.

Løsninger sendes til »Katolsk Ugeblad«s redaktion, Nørrebrogade 27 C, København N. — mærket »Julens hovedbrud« — inden 3. januar 1959.

Blandt de rigtige løsninger trækkes der lod om nogle bogpræmier. Resultatet samt navnene på vindere vil De finde i Ugebladets nr. 3 i det ny år (18. januar 1959).

blader i dette herlige værk — glæde, ikke blot over den store og skønne kunst, der kiger frem af disse sider og som viser, hvorledes menneskeheden store genier har vidst at tilegne sig den Hellige Skrift, men også over, at en bog, som denne, har set dagens lys herhjemme og dermed er med til at bringe bud om den sandhed, der taler ud af disse billeder. G. M.

*

Italiensrejsen slut

Peter Schindler: »Dage i Syditalien« (Hirschsprung).

Italiensrejsernes store strøm vender som regel i Rom; kun få vover sig længere mod syd, måske lige med undtagelse af en afstikker over golfen ved Napoli til Capri. De færreste drager »sydpå« i Italien, dette ukendte, fremmedartede og hemmelighedsfulde Italien, der for de allerfleste står som noget vagt og uklart, om hvilket de faktisk kun ved, at her er befolkningen fattig og underudviklet. Og dog har der været tider, hvor Europas historie blev skrevet i Syditalien! Det er et stykke Europa, der aldrig — som f. eks. Grækenland — har været udenfor civilisationen; her er bevaret spor fra alle de vekslende epoker af historien: græske, romerske, byzantinske, normanniske, hohentaufiske, spanske og franske, og overall møder man idag disse spor hernede. Det er med en skildring af denne del af Italien, at Peter Schindler slutter sin store Italien-cyklus, som han nu gennem fire

år har glædet danske Italiens-elskere med et nyt bind af hvert år.

»Dage i Syditalien« er som sine forgængere i rækken skrevet af en kyndig og veloplagt autor, der med selvfølge og velvære — tumler sig i sit stof, og hvem det er lykkedes i sin fremstilling at finde den melodi, der fænger. Det er hævet over enhver tvivl: Schindlers Italiens-serie har været en succes! I bøgerne om Italien bolttrer Schindler sig på hjemmebane. Mange års ophold og en brændende kærlighed til landet hinsides Alperne har givet ham gode kort i hænde og med sin medfødte journalistiske evne har han — som ingen anden — formået at forme stoffet. Derfor er også »Dage i Syditalien« blevet en udmærket bog, hvis lige ikke findes på dansk. Der står klang af navne fra »Odysseen« og »Æneiden« om dette stykke Europa. Etruskere og grækere har sat varige spor hernede og end ikke i Grækenland findes der så mange og velbevarede græske templer som i Syditalien og på Sicilien. Men »Syditalien« har også en nutid, og begge dele — fortid og nutid — knytter Schindler sammen med kunst og kompetance.

Det er vanskeligt at sige, hvilken af Schindlers fire Italiens-bøger, der bærer prisen. Hver især er de en inspireret hyldelse til det land, der mere end noget andet sted i Europa ned gennem tiderne har været målet for danskernes udlængsel og kærlighed.

J. B.

*

Stensen-biografi

A. D. Jørgensen: »Nils Stensen«. Ny-udgave ved G. Scherz. (Munksgaard).

Stensen-forskeren, pater G. Scherz, har besørget en nyudgave af den Stensenbiografi, som A. D. Jørgensen udsendte i 1884 og som for længst er blevet en antikvarisk sjældenhed. Det har med det foreliggende værk ikke været pater Scherz' opgave at nybearbejde A. D. Jørgensens i sig selv værdifulde arbejde, men han har forsynet den oprindelige udgave med nye noter og oplysninger, der kun er en naturlig følge af det årsmål, der ligger mellem de to udgaver og de store fremskridt, som Stensenforskningen har gennemløbet. Den ny udgave må ses som et meget glædeligt udtryk for en stedse stigende interesse herhjemme for vor berømte, helgenmæssige landsmand. G.

*

„I've no axe to grind“

Graham Greene: »Vor mand i Havana« (Hasselbalch).

Efter forfatterens eget udsagn skal denne roman regnes med blandt hans rene underholdningsbøger. Og blandt disse indtager den en meget fornem plads. Fortællingen om støvsugeragenten, der uforvarende bliver secret-service mand og fylder sine hjemlige arbejds-givere med en pragtfuld samling usandheder, der gør dem meget bekymrede for den kolde krigs optræden på cubansk jord, er herlig underhold-

ning med et væld af morsomt tegnede figurer, som i al deres karrikatur-saglighed forbliver levende. Især dialogen er levende, og langt størstedelen af romanen er netop blændende formet dialog. Men bag alle narrestregerne, som er herlige, også når de går lidt ud over forfatterens trosfæller, er det nu — trods forfatterens udsagn — ikke underholdning det hele. Bogen docerer nemlig en ikke uvigtig tese, nemlig den, at det er godt nok med alle »sager« og »principper«, lige fra internationale kongresser med deres højtravende bavl og til, ja lige til folk og fædreland. I virkeligheden rangerer det altsammen under de nærmeste krav, der stilles os af den lille snævre kreds, som er vor og for hvem vi virkelig kan betyde noget. Greene finder meget stærke udtryk herfor og har sikkert mere ret, end vi umiddelbart vil yde ham den. For næsten os alle er det sandt, at vor plads, den eneste, hvor det, vi kan yde, er ægte, er blandt vore nærmeste nære.

Men læs bogen for underholdningens skyld. Det andet bliver tilbage til eftertanken. H.D.T.K.

*

Den søgende vejleder

Simone Weil: »Den store forventning« (Frimodt).

Fra Hasselbalchs Kulturbibliotek kender danske læsere den tidligt afdøde fransk-jødiske kvindelige filosof, hvis »Breve til en Gejstlig« er rettet til dominikanerpater Perrin fra Montpellier og begrundet hendes tvøven med at gøre skridtet over til kirken. Den nu udkomne bog (der som den anden er oversat af Elsebeth Juncker) uddyber disse tanker gennem yderligere breve til samme modtager. I forordet citeres pater Perrins ord om hende: »Hendes tanker gør ikke krav på at være nogen løsning, men et spørgsmål; ikke noget svar, men en opfordring; ikke nogen slutning, men en fordring! Simone Weil er først og fremmest en brændende religiøs natur, og hvad kan vor tid ikke lære af hende, måske netop fordi hun — i hvert fald i sine skriftlige efterladenskaber — ikke fandt vejs ende i sin søgen efter Guds vilje med Simone Weil. En katolik kan kun læse hende med betagelse og opbyggelse. Om dog blot dette, som hun kæmpede med, var problemet for vor tids mennesker, problemet om at elske nok.

Simone Weil, der ikke selv fandt vej, vil kunne være og har været en benådet vejleder for mange. T. T.

*

Freud fortolket af sig selv

Sigmund Freud: »Forelæsninger til indførelse i psykoanalyse« (Hans Reitzel).

Ret sent i Freuds forfatterskab — midt under 1. verdenskrig — holdt han disse forelæsninger for en akademisk kreds fra flere fakulteter. Formålet var en samlet, solid og dog populær fremstilling af hans lære om psykoanalyse med redegørelse for, hvorledes den på adskillige måder var blevet

Bøger af Peter Schindler

ØNSKEREJSEN

Et strejftog gennem Italien.

2. udg., 4. opl. - 11,50; ib. 16,50

KØLVAND OG SKINNESTRIBE

Rejseindtryk og stemninger. Ny forkortet og forlænget udgave

12,50

ØNSKEREJSEN I ØSTRIG

Sansninger og stemninger

2. opl. - 12,50; ib. 17,50

ØNSKEREJSEN I PORTUGAL

En opdagelsesrejse

19,75; ib. 25,75

LOVSANG OG LIGNELSER

Smukt ill. af Alex Secher

8,50; ib. 13,50

Alle bøgerne er smukke og rigt illustrerede g a v e b ø g e r

DE UNGES FORLAG

mistyd det af fjender som af venner. På grund af denne oprindelse er bogen særdeles velegnet til erhvervelse af et førstehåndskendskab til den omstridte lære, der i tidens løb både har bevist sin delvise sandhed og er blomstret ud i mangt og meget, der kun ligger hårsbredder fra psykiatrisk kvaksalveri. Det stærkeste indtryk af disse forelæsnings, der er holdt med glød og betydelig veltalendehed og er uhyre underholdende læsning, er den umiddelbare virkning af de dristige tankespring, der er en digters mere end en videnskabsmands. Freud røber sig meget tydeligt her som en mand, der så synes, store sammenhæng, en formidabel hypotesebygger. Og så pionerens vanskelighed ved helt sagligt at tage sine kritikere.

Om selve psykoanalysens værdi i mere eller mindre revideret form er det ikke nødvendigt her at sige noget. Bogen her må opfattes som et vigtigt kildekrift, der er tilgængeligt for også andre end psykiatere.

H.D.T.K.

*

Den milde Bartholdy

C. Bartholdy: »Ved vejs ende«.
(Lohse).

70 år gammel har Indre Missions mangeårige formand, pastor C. Bartholdy, skrevet sine erindringer. Den, der har ventet sensationelle angreb og anden voldsomhed, vil blive skuffet. Det er en stilfærdig bog, underholdende timer i en god fortællers selskab.

Hans stilling til andre kirkesamfund er tolerant, og bogen slutter med en slags apologi for hans venskab med pastor Schindler.

*

Tyske småpublikationer

Den katolske, tyske pocket-book-serie — *Herder-Bücherei* — har nu eksteret i et år, og i løbet af dette år har Herder udsendt ikke mindre end 37 hefter i denne serie — romaner, ordbøger, biografier og saglige publikationer i flæng. Det er en broget samling af småbøger, men gennem hele serien går som en rød tråd: forsøget på gennem disse billige publikationer at yde et bidrag til at forme det kristne verdens- og menneskebillede af idag! De seneste to bøger i serien — Father Flanagan's »Forstår jeg mit barn og opdrager jeg det rigtigt?« samt Graham Greene: »Kristendommens paradoks« — hører ikke til de ringeste. Og når så hertil kommer, at forlaget udover de 37 bind har udsendt to meget værdifulde ting til samme pris (1,90 DM), men i fineste tyndtryksudgaver, nemlig en søndagsmessebog og et komplet Ny Testamente, ja, så har man faktisk lov til på ægte kristen vis at »misunde« de tyske katolikker! Her er en virkelig mulighed for den, der kan læse tysk, til at samle sig et udmærket lille katolsk bibliotek til en billig penge. J. B.

*

Tidsskrifter

Catholica. Sidste nummer i denne årgang omfatter mindeord over Pius XII, pater H. Martensens »Lutheranernes katolske reformation« om de seneste års katoliserende tendenser i tysk lutherdom, pater Patfoorts artikel om »Bønn og budskap i »The Negro Spirituals«, pater Drouzys indførelse i nyudgaven af St. Thereses »En sjæls historie« samt forskellige småstykker og boganmeldelser, bl. a. pastor Schindlers veloplagede gennemgang af Enoch Hjorths ypperlige digtsamling.

Kirkens Verden. Et nyt, desværre ikke helt billigt, kirkeligt tidsskrift (Munkgaards forlag). I det uhyre store redaktionsudvalg (ca. 40 personer) findes også katolske navne. Første hefte er meget fornemt udstyret, ikke mindst en artikel om Le Corbusiers kirkebygning i Ronchamp, skrevet af pater Drouzy. Andre artikler handler om bibelens planteverden, T. S. Eliot, Kristus i kunsten og Religion på frimærker. Alt er gennemillustreret, delvis i farver. Overordentlig tiltalende altsammen.

*

Lomme-kalenderen 1959

For 21. gang ligger Katolsk Lomme-kalender på bordet med alle de kendte oversigter, bogfortegnelser m.m. Nyttigt er foruden den egentlige kalender jo nok den altid vel ajourførte adresseliste. Den nyttige lille bog behøver ingen anbefaling. Det skal blot noteres, at den altså nu er udkommet. Så bliver den udsolgt af sig selv!

DE BEDSTE BØGER

Therese af Lisieux: En Sjæls Historie efter hendes eget manuskript.

Bind I: Manuskripterne kr. 18,75 (Sankt Ansgar).

Første danske udgave af helgenindens selvbiografi uden ændringer og rettelser.

Bind II: Noter og indførelse ved M. Drouzy OP kr. 7,25.

En glimrende indførelse i Thereses »lille vej«.

Peter Schindler: Ønskerejsen i Portugal.

Kr. 19,75, ib. kr. 25,75 (De unges).

På sin vej gennem Portugal fortæller forfatteren udførligt om Maria-åbenbaringen i Fatima og det nuværende valfartsted.

Gerhard Fittkau: Mit 33. år.

Kr. 14,50 (De unges).

En tysk katolsk præst beretter om sit ophold i en sibirisk koncentrationslejr. En rystende beretning, men fuld af troens forvisning om lidelsens betydning for frelse.

Vi blev katolikker.

23 personlige beretninger samlet af Gunnar Martin Nielsen.

Kr. 12,50 (Frost-Hansen).

Disse konversionshistorier har vakt opmærksomhed hele landet over.

G. K. Chesterton:

Fader Brown's historier.

Kr. 19,50, ib. kr. 28,50 (Carit Andersen).

De bedste Fader Brown-historier er her samlet i et bind.

Ellen Duurloo: Den alt for korte vej...

Kr. 14,75 (Carit Andersen).

Forfatterindens konversionsroman. En klogt skrevet udviklingshistorie om ateismens livstomhed.

Peter Schindler: Dage i Syditalien.

Kr. 29,50, ib. 38,50, luksus 48,00. (Hirschsprung).

Fjerde bind af forfatterens værk om Italien anses for det betydningsfuldste.

Enoch Hjorth: Morgendromme.

47 s., kr. 7,50 (Hirschsprung).

Kritikken roste denne katolske digtsamling i stærke vendinger.

Maria Augusta Trapp: Familien Trapp.

246 s., kr. 16,50 (Nyt Nordisk).

En yndig historie om en familie, som tro og tillid fører gennem alle prøvelser.

Konvertitter fra det 20. århundrede:

1. Hubert Dryvers: Fulton Oursler
  2. I. M. Deros: Douglas Hyde
  3. R. Courtois: Edith Stein
  4. R. Kothen: Thomas Merton
  5. R. Courtois: Reinhold Schneider
- à kr. 1,00 (Frost-Hansen).

Fem verdenskendte personligheders overgang til den katolske kristendom er skildret i disse hefter.

SANKT ANSGARS BOGHANDEL

BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

„Jesusbarn“, bring også dem din kærlighed -

En ungare fejrer jul fjernt fra sine kære

Jul! Hvor ligger der dog meget gemt i det ord. Minder fra barndomstiden — forventning — strålende barneøjne — håb — glæde — kærlighed ...

Der var engang — alt dette.

Siden dengang er der gået elleve år. Elleve år fulde af frygt; men svage forhåbninger om, at kærligheden dog engang ville komme til os. Men hvor ofte kæmpede ikke egenkærlighed mod kærlighed inde i os selv. Elleve gange ventede vi Jesusbarnet i vort hjem, ventede, at kærligheden skulle fødes påny. Men det blev kun til venten.

Oftest spurgte vi os selv, om vi nu også virkelig ønskede en kærlighedens jul — og alt for ofte måtte vi svare, at det egentlig kun var os selv, vi elskede. Vi ville leve, vi ville have mange penge. Kærligheden til Jesusbarnet overlod vi præsterne og de gamle koner.

Årene gik. Bag den lukkede dør ventede nu juleaften børn med strålende øjne — mine børn.

Sådan var det også for to år siden, og min hustru og jeg, vi trætte voksne, lærte igen kærlighed af vore børns strålende øjne.

Så kom det, året fuldt af blod og angst. Og nu, et år efter, sidder jeg her i en lille stue i Tyrol. Den er meget beskedent; men der er en ting, som gør den smuk — det er kærligheden, den kærlighed, som er blevet vist mig af dem, der tog imod mig for et år siden, selv om jeg ikke kunne forstå deres sprog. Og vi kunne alligevel gøre os forståelige for hinanden, fordi kærligheden i vore hjerter, den hjælpende kærlighed i deres og den taknemmelige kærlighed i mit, var stemt sammen. Nu sidder jeg her alene. Hjemme i Ungarn beder en træt kvinde og ved siden af hende to små børn: »Gud, hjælp ham, der måtte flygte; hjælp ham til at komme hjem igen.«

Min lille femårige søn gør korsets tegn og siger: »Jesusbarn, bring min lille far hjem.«

Og hans lille søster, som nu er begyndt at tale, gentager: »Min lille far!«

Det gør ondt i mit hjerte; tusind billeder flimrer for mit indre blik: min barndom, krigen, min familie, frihedskampen ...

Et af billederne bliver ved med at komme igen; det er, som om jeg atter oplever det, som det fortæller mig om.

Da det skete, var jeg en ganske lille dreng. Jeg stod i en lappet frakke og ventede på min mor uden for et stort hus; hun arbejdede dengang hos fine herskaber.

Hun kom med en lille pakke i hånden og så så glad ud. På vejen så vi store, fine juletræer inde i de rige huse, hvor onkler og tanter delte julegaver ud.

Hjemme gav mor mig noget at spise og puttede mig i seng. Og næste dag fik jeg en lille grankvist med tre stykker hvidt sukker. De var fra Jesusbarnet, sagde mor, men jeg vidste godt, at hun havde taget dem fra et fremmed bord.

For at den lille gren skulle blive endnu smukkere for mig, fortalte mor mig et eventyr, lige ud af sit hjerte. Det lød sådan:

»Det skete engang, at en stjerne flammede op på himlen en isende kold vinternat, mens der lød en brusen i luften som af store, usynlige vinger. På jorden kom mennesker fra alle sider og fulgtes ad i samme retning. Der kom også tre hyrder; de hed Vilje, Kærlighed og Godhed; meget fattige og pjaltede var de.

Da de sluttede sig til de andre, var

der mange, som trak sig tilbage fra dem, men det lagde de ikke mærke til, de gik blot videre i den retning, som den strålende stjerne havde anvist. Hver af de vandrede havde i hånden en gave til den, der i nat blev født under stjernen. Kun de tre hyrder havde ingenting. De var så fattige, at de intet andet ejede end deres gode vilje. Omsider nåede de allesammen en stald, som stjernen stod strålende over. De gik ind, hyrderne som de allersidste, og fandt et lille barn, der lå i en gammel krybbe og var dækket til med et usselt tæppe. Ved siden af krybben sad den unge mor og nynnede en sang for den lille, sådan som alle mødre gør. Den ældste hyrde, Vilje, blev stående foran krybben. Han kunne se, at barnet frøs; selv frøs han også, men han tog sin gamle fåreskindspels af og lagde den over drengen. »Lille barn,« sagde han, »jeg er meget gammel og træt og fattig. Jeg har ikke taget noget med til dig. Men jeg har min fåreskindspels. Den er gammel og også nok lidt pjaltet, men jeg vil give dig den, for den er det bedste, jeg har.«

Nu trådte den anden hyrde frem, han, som blev kaldt Godhed. Han havde rodet i sine lommer og fundet et løg, som han gav barnet. »Det er alt, hvad jeg har; det skulle jeg have haft til middag i morgen, men nu skal du have det.«

Den tredje hed Kærlighed. Også han havde søgt i sine lommer, men de var og blev tomme. Men så tog han sin fløjte og spillede for barnet, så smukt som han aldrig havde spillet før, og da han var færdig, lagde han fløjten ved siden af pelsen og løget.

Det lille barn smilede og rakte sine små hænder ud mod gaverne; han havde fået mange andre og finere, men ingen var blevet givet ham af så godt et hjerte som hver af disse tre.«

Sådan lød mors historie, og jeg tiggede og bad hende om dog at fortælle mere, men hun havde ikke tid, for hun skulle til sit arbejde.

Siden den jul er der gået tredive år, og nu sidder jeg her alene, mens det gamle eventyr lyder i mit sind. Jeg hører min mors stemme, og jeg ser mine små børns forventningsfulde øjne. Jeg ser de tre hyrder, som i deres fattigdom skænkede Jesusbarnet kærlighedens gave. Og jeg spørger mig selv: »Hvad vil du give den nyfødte?« Ja, hvad kan jeg give ham? Hvad ejer jeg? Mine penge? Jeg har ingen. Min stilling? Jeg har ikke nogen. Mit liv? Det har magthaverne i mit land dømt mig fra.

»Jesusbarn,« siger jeg højt, »jeg har ikke andet end mit hjerte. Min hustru og mine børn er fangne i Ungarn. Min fremtid er usikker. Jeg er kun en hjemløs ungare. Men mit hjerte har jeg, og det giver jeg dig.«

Barnet smiler til mig. »Ja, så tager jeg imod det. Nu tilhører det mig; men du skal bære det videre.«

Og pludselig er det, som om mit hjerte fyldes af nyt liv af kærlighed, den kærlighed, som vi så ofte har bedt om, og som så ofte forsvandt under

(sluttes side 623)

En dejlig julegave

Peter Schindler:

Lovsang og Lignelser

Rigt. illustr. med tegninger af
Alex Secher.

8,50; ib. 13,50

I mange bøger har denne forfatter ført sine læsere på rejse »gennem de favre riger på jorden«. I denne nye bog fører han læserne på rejse i åndens verden, og det er ikke mindre interessant.

Bogens første afsnit hedder *lovsang* med undertitlen: *Sakramental hverdag*.

Dens andet afsnit indeholder ti *lignelser*, der har flg. overskrifter: Broen - Efraims perler - Det hyttede kors - Vældet ved vejen - Da den forlorne søn rejste igen - Da den barmhjertige samaritan var draget videre - Talita og Neaniskos - Purgatoriebografen - De fem underværker - Da dyrene blev salige.

DE UNGES FORLAG

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nu mere i søndagsmessebogen.

DECEMBER—JANUAR

21. S. 4. SØNDAG I ADVENT (27—(violet) 4); præf. (521).
22. M. St. Thomas, Apostel (782—(rød) 84); 2. bøn: Ferie (27); Apostlernes præf. (524).
23. Ti. Feria (27—4); uden Alleluja-Vers efter Graduale og uden Credo; alm. præf. (525). — Faste- og Abstinensdag.
24. O. VIGILIE (30—5); alm. præf. (violet) (525).
25. T. JESU FØDSELS FEST (35—(hvid) 6); præf. (514). — Paabudt helligdag.
26. F. St. Stefan, den første Martyr (45—9); 2. bøn: Jesu Fødsels Oktav (42); præf. (514). — Abstinenspligten bortfalder.
27. L. St. Johannes, Apostel og Evangelist (49—10); 2. bøn: Oktaven (42); præf. (514).
28. S. De hellige uskyldige Børn (52—11); Gloria; Alleluja-Vers (i st. f. Tractus); 2. bøn: Oktaven (42); præf. (514); Messen slutter med: Ite, Missa est.
29. M. St. Thomas af Canterbury (57); 2. bøn: Oktaven (42); præf. (514).
30. Ti. Søndag i Oktaven (59—12); 2. bøn: Oktaven (42); præf. (514).
31. O. St. Silvester I (63); 2. bøn: Oktaven (42); præf. (514).
1. T.* Herrens Omskærelse (64—(hvid) 13); præf. (514). — Paabudt helligdag.
2. F. Feria (64—13); uden Credo; (hvid) præf. (514).
3. L. Gudsmoders Lørdagsmesse ([87]); uden Credo; Stillebønnen er ikke som 1. Jan., men *Tua, Domine* ([92]); præf. (522).
4. S. Jesu hellige Navns Fest (65—(hvid) 14); præf. (514).
- *) 1. Jan.: Kollekt af Peterspenge i København og Ordrup.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Pruser, Set. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Monterossi Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

A. Hoff, Dipl. Lærer, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Ønsker De at holde en rolig nytårsaften?

Så meld Dem til detagelse i nytårsopholdet i Niels Steensens Feriehjem i Fredensborg. Man kommer om eftermiddagen, aftensmad kl. 18,30, samvær med afsluttende andagt inden midnat, nytårsdag kl. 9 messe.

Opholdet fra nytårsaften til nytårsdags aften koster i alt kr. 12,00 (for børn under 12 år kr. 8,00). Der er mulighed for at blive en dag længere for en ekstra betaling af 9 (resp. 6) kr.

Man bedes medbringe sengelinned, håndklæde, serviet og toiletsager. Tilmelding på Jesu Hjerter Kirkes kontor, EV 6580, kl. 9—9,30 (undt. onsdag) og kl. 17—17,30.

Hellig-tre-Kongers vandring

Mandag den 5. jan. kl. 20. Mødested: Røde port i Klampenborg. S-tog fra Hovedbanen kl. 19,34. — Medbringes: Salmehog, lommelygte, en madpakke og 4 mønter à mindst 25 øre. Velkommen er alle unge katolikker som ikke-katolikker mellem 15 og 30 år.

Bjørn Højbo.

Katolske julekort

40 øre, 75 øre og 1 kr. pr. stk.

Grammofonplader med katolske julesalmer.

DEN FRANSKE BOGHANDEL
Badstuestræde 6, Kbh. - BY 2071

Hvis De ønsker kataloger over katolske bøger på fransk, så send os blot Deres adresse.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Den i ovenstaaende annonce omtalte »rikorose« er en plante, der krum sine grene sammen en kugleform, når tørrer ind og på måde udbreder med blæsten i steppen. Kommer fugtighed til, udder den sig igen.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

LEVERANDØR TIL KATOLSKE HOSPITALER

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellebygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt
Stearinlys og Vokslys
af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.
VEster 3826 (over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith's Eff. v. Niels Hansen
EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundagade 1. Telf. 136
Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen
Muremester
Markedaplads 10. Telefon 239

Jensen & Olsen
statsaut. Installationsforretning
Elektrisk Lys og Kraft
Algade. Telefon 365
Lev. til den katolske Menighed

Kolding

<p>Brændselsøller Cinders Kul BERRING & LARSEN ½ Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Støt annoncørerne</p>	<p>H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Kirke</p>
<p>Støt annoncørerne</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402</p>

<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldamød Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>
-----------------------	---	--

<p>Nakskov</p>	<p> A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>
-----------------------	--	--

<p>Aabenraa</p>	<p>Støt annoncørerne</p>	<p>Andersen og Meyers Eft. Otto Larsen . Ramsherred 31 . Telf. 22530 Lys . Kraft . Varme Leverandør t. Sct. Ansgars Klinik</p>
------------------------	---------------------------------	---

Nykøbing F.

<p>Chr. Lauritsen Smede- og Maskinværksted, aut. Vand- og Gasmester, Specialitet: Centralvarme Kirkepladsen 6 . Nykøbing F. . Tlf. 85 05 11</p>	<p>Johannes Madsen Elektr. Installatør Nykøbing F. Installationer Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84</p>	<p>Axel Pryds Fisk og Vildt Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00 Leverandør til de katolske Institutioner</p>
--	---	--

<p>Aalborg</p>	<p>Køb Hjemmets Udstyr hos Thuén, Gravensgade 2</p>	<p>N. Nielsen & A. Brostrøm Indh. A. Brostrøm Ing. M. af l. Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester Sanitet - Centralvarme Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433</p>
-----------------------	--	---

<p>Katolsk Ugeblad i ethvert katolsk hjem</p>	<p>Ferd. Færch & Co. Tømremester Strandvejen . Telefon 2 03 01</p>	<p>Reserveret</p>
--	---	--------------------------

<p>Mathias Christensen TLF. 215 56 ABSALONGADE 14</p> 	<p>M. Thomsen Støtt & Søn Murermester- og Entreprenørført. Kong Christians Allé 6 Telefon 3 42 33 Aalborg</p>
--	--

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

Sct. Olgade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdigtet Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Hjørnet af Algade og Olgade
Bedste Indkøbested i Roskilde

Støt annoncererne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Svendborg

L. Larsen & Søn

Malerestret
Brogade 10 Telefon 1018
Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

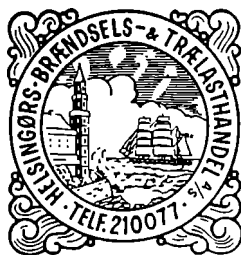
v/ Arne Jeppesen
1. Kl.s KØD OG PAALÆG
Telefon 218
Leverandør til Sct. Maria Hospital

KRYBBESPIL I AARHUS

Med begejstring vil jeg udtrykke min glæde over den store oplevelse, det var lørdag og søndag den 29. og 30. november at se den meget smukke opførelse af krybbespillet i den katolske kirke i Aarhus. Man kunne ikke andet end være med i det hele fra begyndelsen til enden, og alle de forskellige optrin blev glimrende udført. Det bliver for langt her at nævne hver enkelt, men jeg vil blot sige, at det kunne jeg gøre med god samvittighed. Jeg vil blot her nævne Maria og Josef med deres meget smukke sang og spil, ærkeenglen Gabriel og ikke mindst udførelsen af Kong Herodes' meget krævende rolle, djævelen, den skønne musik på orgel, cembalo og violin, og ligeledes processionen ned igennem kirken med konger, hyrder, engle og meget mere. Kort sagt ville jeg aldrig blive færdig, hvis jeg havde plads til at sige alt, hvad jeg følte, og føler endnu. En strålende oplevelse, som man kan leve længe på.

Regitze Munthe.

Helsingør

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121, 205
Leverandør til de katolske Institutioner

Kulkranen

Frederiksgade 2
Telf. 1410 og 172

Odense

TILBYEN
FRA BYEN
- i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil . . . og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød
Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Aarhus

Kød- flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

OFFICIELT

Pavelige udmærkelser

Den Hellige Stol har i slutningen af indeværende år tildelt følgende tre danske statsborgere kirkelige udmærkelser:

Ridderkorset af Gregor den Stores orden til adm. direktør Poul Hjorth og bankbestyrer C. Darving.

Korset »Pro Ecclesia et Pontifice« til frk. Ulla Andersen.

Ugebladet ønsker til lykke med udmærkelserne!

*

Helge Jacobsens legat

I løbet af marts måned vil uddeling af Helge Jacobsens legat finde sted.

Dette legat kan søges som bidrag til bygning eller restaurering af katolske kirker — fortrinsvis sognekirker — under forudsætning af, at der ved bygning af kirken alene medvirker danskfødt arkitekt, og at den pågældende menighed selv viser offervilje. Even-

tuelt vil der endvidere kunne uddeles mindre beløb til hjælp til dækning af udgifter ved religionsundervisning for katolske børn.

Eventuelle ansøgninger indsendes inden 31. januar 1959 til Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31 A, København K., og skal i specificeret form indeholde alle de nødvendige oplysninger.

Baronesse Rosenkrantz

Charistus' f. Oxholms legat

til hjælp for trængende, indfødte medlemmer, mænd eller kvinder, af de her i landet værende katolske menigheder, uddeles af biskoppen i løbet af februar måned 1959.

Ansøgninger, indeholdende fulde navn, stilling, alder, bopæl, skal m. h. t. trang, værdighed og medlemsforhold til en herværende katolsk menighed attesteres af to personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles ikke for livstid, hvorfor tidligere legatnydere må indsende ny ansøgning. Ansøgningsfristen udløber d. 31. decbr. An-

BROCHURER

PRISLISTER

KATALOGER

BOGTRYKKERIET ATHENE A

SCT. HANSGADE 3-5 . KØBENHAVN N

Central 11.313

dragender, som er indsendt efter dette tidsrum, kan ikke tages i betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31 A, København K.

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

Ansgarius-Bonifatius Foreningen

Den danske katolske kirkesag.

Ansøgninger om tilskud fra foreningen til de respektive kirker og kapeller bedes indsendt inden den 31. december til Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31 A, København K.

GLARMESTER POUL V. JOOST

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

à Mopedo

St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde og stole. Alt til festen.

Telf. Palæ 8992 (bedst 16³⁰-18)

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158

Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad's malte

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUFT OG

VACUUM

M.-A.-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. 1/2

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. *Minerva 2314

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

DEN DANSKE
LANDMANDSBANK

Redaktionelt

Næste nummer af Ugebladet, der udkommer til søndag d. 4. januar 1959, ventes udsendt omkring nytår.

Stensen-mærkater

Til fordel for Vor Frue Skole — og dermed også Stensen-sagen — har »Stenonian« udsendt et lille mærkathefte (pris kr. 1,00) indeholdende otte nydelige Stensen-mærkater. — Det er næppe tænkt som konkurrence til julemærket, men med det julemærke, vi har fået i år ...!

Niels Steensens bibliotek

er lukket i ugen mellem jul og nytår.

9. Romafærd:

31/5 til 16/6 1959

Rom-Assissi - 17 dage - Kr. 725

Rejsen egner sig bedst for yngre mennesker. Prisen indbefatter sovevogn, kost og logi i gode pensioner, bus mellem Rom—Assissi—Firenze. En tilsvarende tur arrangeres i skoleferien: 5.—22./7 1959. Program tilsendes — helst i år.

Paul d'Auchamp, præst,
Åkirkeby.

Julemarkedet 1958

Amerikanske lotterier: Bogstav A nr. 63 — B nr. 34 — C nr. 8 — D nr. 56 — E nr. 92 — F nr. 69 — G nr. 31 — I nr. 101 — L nr. 32 — M nr. 45 — O nr. 44 — P nr. 108 — S nr. 94.

Præmierne kan afhentes på Katolske Menighedsplejers kontor, Bredgade 69 A, inden den 15. januar 1959. Kontoret lukket 23/12 til 6/1.

De udtrukne vindere af rebusopgaven er:

1. præmie: Inge Melskens, Møllerupvej 33.

2. præmie: Sr. Marie Grete, Sct. Maria hospital, Vejle.

Ungarsk jul -

(stullet fra side 615)

hverdagens utallige små og lige gyldige ting, dem, vi jagede efter og absolut ville bemægtige os.

Jeg kan ikke holde ud at blive sidende i stuen; jeg går ud i det fri. Mennesker kommer imod mig, lasede og velklædte, rige og fattige. Jeg kender dem ikke og forstår knap deres sprog; men de ser på mig, og jeg mærker, at Jesusbarnet, som jeg mødte i mit lille kammer, har beriget min fattigdom med kærlighed.

Det er jul, det føler jeg; men i mit land græder ungarerne. Jesusbarn, bring også dem din kærlighed! Lad ikke lyset i mine børns øjne blive slukket. Lad de splittede familier samles igen. Jesusbarn, lad din kærlighed til menneskene blive født bag jerntæppet!

Rom - Lourdes - Banneux

Vor Frues Sekretariat (Bakken 9, Holbæk, tlf. Holbæk 687) meddeler, at der i 1959 vil blive arrangeret tre pilgrimsrejser til Lourdes: i maj, juli og august. Endvidere vil den traditionelle Rom-rejse (til påske) blive gennemført som sædvanlig. I juni og september arrangeres endvidere to rejser til Banneux. — Yderligere i næste nummer af Ugebladet.

GUDSTJENESTETIDER

(udenfor København)

ALBORG

Julenat: Midnatsmesse. Juledag: 8, 10 (H), 12 (polsk gudstj.). 2. juledag: 6, 8, 10 (S), 14,30 (A). Nytårsaften: 19,30 (A). Nytårsdag: som søndag.

ÅRHUS

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 7, 7,30, 8 (S), 10 (L). 2. juledag: 8, 10 (S). Nytårsaften: 17(A). Nytårsdag: som søndag samt 11,30 og 17.

ÅRHUS OPLAND

Odder: 2. juledag: 10. — Pindstrup: julenat: midnatsmesse. Juledag: 10. — Ulstrup Mark: 2. juledag: 10.

ASSENS

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 10.

ÅSEBAKKEN

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 7,40 (H), 9,40 (H), 15,25 (V). 2. juledag: 9 (H), 15,30 (V).

HADERSLEV

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 8, 10 (H). 2. juledag: 10 (H). Nytårsaften: 17. Nytårsdag: 8, 10 (H).

HELSINGØR

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 8, 8,30, 10 (H), 17 (A). 2. juledag: 8, 10 (H). Nytårsaften: 17 (A).

HILLERØD

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 10. 2. juledag: 10. Nytårsdag: 10 (H).

HØRSBOLM

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 8,30, 10. 2. juledag: 8,30. Nytårsdag: 8,30 (H).

HOLBÆK

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 8 (hos søstrene), 9,45 (i kirken).

HORSENS

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 8, 9,30 (H), 17 (A). 2. juledag: 9 (S). Nytårsaften: 17 (A). Nytårsdag: 7,30, 9,30 (H).

NYBORG

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 7,30, 10 (H). 2. juledag: 10 (S). Nytårsaften: 17 (A).

ODENSE

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 8 (S), 10 (H). 2. juledag: 8, 10 (S), 11 (polsk gudstj.) 15 (A). Nytårsaften: 17 (A).

RANDERS

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 9, 9,30, 10 (H), 17 (A). 2. juledag: 9, 20. Nytårsaften: 17 (A). Nytårsdag: 9,30, 20.

VEJLE

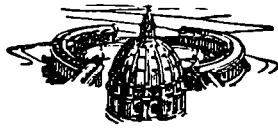
Julenat: midnatsmesse. Juledag: 7,30, 10 (H), 17 (A). 2. juledag: som søndag.

VIBORG

Julenat: midnatsmesse. Juledag: 10. Nytårsdag: 8, 10.

Gudstjenester i Stor-København	Julenat	1. juledag	2. juledag	Nytårs- aften	Nytårsdag
St. Ansgar	24 (P)	8, 10 (L), 11,30	8, 10 (H)	17 (A)	8, 10 (H), 11,30
Jesu Hjerte	24 (L)	7, 7,30, 8, 8,30 9, 10 (L), 11,30, 17 (A)	6, 7, 8,30, 10 (H)	17 (A)	som søndag
St. Mariæ	24	8, 10 (L), 11,30	8, 9, 10 (S)	17 (A)	8, 10 (L), 11,30
St. Annæ	24 (L)	8,30 (S), 10 (H) 17 (A)	8,30, 10 (H)	17 (A)	8,30 (S), 10 (H) 11,30, 17 (A)
Sakraments	24 (L)	9, 10, 17	8, 9, 10 (H)	17 (A)	8, 9, 10 (H), 17
St. Therese	24 (H)	9 (H), 11	8	17 (A)	9 (H), 11
St. Andreas	24 (H)	7, 8, 10 (L), 17 (V), 19,30 (K)	som søndag	19,30 (A)	som søndag
St. Antoni	24 (L)	7,30, 9 (L), 11	7,30, 9	18 (A)	som søndag
St. Joseph	24	6,45, 7,45, 8,15, 9 (H), 11	5,45, 6,45, 9 (H)	18,45 (A)	5,45, 6,45, 9 (H)
Immaculata	24 (H)	8, 10 (H), 17 (A)	9 (H)	17 (A)	7, 10 (H), 17 (A)
D. h. Familie	24 (H)	7,30, 9,30, 15 (V)	7, 7,50 (H), 14 (V)	17 (A)	7, 7,50 (H), 15 (V)
St. Kn. Lavard	24	8, 9, 10 (L), 11,30	8, 9, 10 (H)	19,30 (A)	8, 9, 10 (H), 11,30
Hvidovre	24 (S)	8, 9,30 (H)		—	8, 9,30 (H)

P = Pontifikalmesse, L = Levitmesse, H = Højmesse, S = Sangmesse, B = Børnemesse, A = Andagt, V = Vesper, K = Komplet.

URBI ET ORBI

Rejser paven til Lourdes?

Pave Johannes XXIII agter sig muligvis til Lourdes! En udtalelse i så henseende er blevet fremsat af kardinal Valerio Valeri, der for tiden opholder sig i det franske Maria-valfartssted. Kuriekardinalen antyder muligheden af, at paven personlig vil deltage i den højtidelige afslutning på jubilæumsåret.

Ifølge en skrivelse fra statssekretær Tardini til biskoppen af Lourdes, mgr. Theas, skal jubilæumsåret slutte 18. februar 1959. Biskop Theas havde anmodet Rom om denne regulering, idet den oprindeligt fastsatte termin faldt på askeonsdag. (KNA).

Yderligere tre katolske organisationer i UNESCO

Under UNESCO's tiende generalforsamling, der netop har fundet sted i Paris, har yderligere tre internationale katolske organisationer fået tilkendt rådgivende status indenfor UNESCO. Det drejer sig om den katolske preses verdensunion, den internationale katolske radio- og fjernsynssammenlutning (UNDA) samt det internationale bureau for katolsk opdragelse (OIEC).

Ved UNESCO-generalforsamlingens afslutning vedtoges med 53 stemmer mod 1 et af Grækenland indbragt forslag, hvorefter alle medlemsstater opfordres til enigt at slutte op bag principperne for erklæringen om menneskerettighederne. Især henvises der til artikel 26, stykke 3, hvorefter forældre har første ret til at træffe bestemmelse om, hvordan deres børn skal opdrages.

Generalforsamlingen har i år iøvrigt godtaget UNESCO's hidtil største budget, der andrager 26 millioner dollars for 1959/60. (KNA).

Julebudskab i radio - midnatsmesse i fjernsyn

Den Hellige Fader, Pave Johannes XXIII, vil lillejuleaftensdag, tirsdag d. 23. december, kl. 12 middag, rette sit første julebudskab til verden. Paven modtager på denne dag kardinalkollegiet i konsistoriesalen, hvor det Hellige Kollegiums dekan, kardinal Tisserant, vil overbringe paven kirkefyrtornenes jule- og nytårsønsker. Paven svarer med sit julebudskab, der transmitteres af Radio Vaticana og en lang række europæiske og oversøiske sendere. (KNA).

Det offentlige konsistorium — i forbindelse med kardinalskreeringen —

Mulighed for endnu en ny kardinal

I kredse, der har nær tilknytning til Vatikanet, anser man det ikke for udelukket, at Pave Johannes XXIII endnu inden eller senest under det til 15. december berammede konsistorium vil foretage udnævnelse af endnu en kardinal for dermed at udfylde den plads, der er blevet tom i kardinalkollegiet ved ærkebiskoppen af Santiago de Chile, kardinal Caro Rodriguez' død for nylig. På denne måde skulle kardinalernes antal påny blive 75.

Man peger på et fortilfælde i så henseende, som indtraf ved sidste kardinalskreation i 1953, hvor den designerede kardinal, patriarken af Venedig, ærkebiskop Carlo Agostini, døde umiddelbart inden konsistoriet. Det var ved den lejlighed, at Pave Pius XII »efter-udnævnte« ærkebiskoppen af Bombay, Valerian Gracias, til kardinal. (KNA).

Ingen „tilnærmelsesforsøg“

Et italiensk blad, tilhørende den yderliggående venstre retning indenfor italiensk politik, beskæftigede sig for nylig med muligheden af en kontakt mellem Sovjetunionen og den Hellige Stol og bemærkede i den forbindelse, at oprettelse af en sådan forbindelse var rykket indenfor mulighedens grænse efter Johannes XXIII's valg, hvilket var blevet velvilligt optaget i Sovjetunionen.

I denne anledning skrev »Osservatore Romano« sidste tirsdag følgende: »Den italienske kommentar i Radio Moskva har ikke sagt hverken mere eller mindre, end hvad de kommunistiske talerør stadig har udtalt, nemlig: at dersom Vatikanet skulle være villig til at støtte den sovjetrussiske udenrigspolitik, hvis man akcepterer »fait accompli«, d. v. s. undertrykkelsen af katolikkerne i Sovjetunionen og i »folkedemokratierne«, vil man kunne eta-

18. december udsendes af Eurovisionen.

Ligeledes overlager det europæiske fjernsynsnet julenattens midnatsmesse, der i år kommer fra abbediet Mont-Saint-Michel i Frankrig. Udsendelsen begynder juleaften kl. 23.50 med en række oplagelser fra abbediet. Pontifikalmessen celebreres af biskoppen af Coutances, mgr. Guyot. (KNA)

Lord Pakenham kræver lov mod racediskriminationen

Lord Pakenham, der er en af de førende katolske ordførere i Overhuset, vendte sig i den forløbne uge i skarpe vendinger mod begrænsning af indvandringen til imperiet ud fra racemæssige synspunkter. Lord Pakenham krævede en lov til afskaffelse af racediskrimineringen i England, deriblandt den herskende stemning mod negre i hoteller, restauranter og danselokaler i London og andre dele af England og betegnede indvandrerne som værdifuld arbejdskraft for England. (KNA).

Hvor er biskop Walsh?

Uvished om den sidste udenlandske missionærbiskops skæbne i Kina

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Hongkong, savner man siden medio oktober enhver efterretning om den sidste nordamerikanske missionær, der hidtil har virket i Kina, biskop James E. Walsh. Det har siden 19. oktober ikke været muligt at komme i forbindelse med biskoppen i dennes bolig i Shanghai, hverken personligt eller pr. telefon. Rygter, der cirkulerer i Shanghai, går ud på, at biskop Walsh enten er blevet arresteret eller holdt i husarrest.

Biskop Walsh, der hører til de første nordamerikanske Kina-missionærer, var i 1948 vendt tilbage til Kommunistkina for at overtage ledelsen af den katolske central i Shanghai. I 1951 lukkede kommunisterne centralen og forflyttede biskop Walsh til Krist Konge-rektoret. Han har hidtil energisk modsat sig alle kommunistiske forsøg på at formå ham til at tilslutte sig de kinesiske katolikkers patriotiske sammenslutning, og indtil midten af oktober var han så frit stillet, at han uden nævneværdigt besvær kunne tage imod besøgende. (KNA).

blere et nyttigt samarbejde for freden, uden at de ideologiske »modsnævningsforhold« bliver heret derved. »Tilnærmelsesforsøg« af denne art er aldeles ikke af nyere dato. Man har heroverfor fra kirkens side stedse hævdet, at kirken lige fra sin indstiftelse ifølge sin mission må arbejde og har arbejdet for freden. De, der hævder, at de ønsker fred, de skal derfor blot indrømme kirken den den tilkommende, retmæssige frihed og anerkende dens rettigheder. »Osservatore Romano« slutter med at slå den kendsgerning fast, at marxisterne i deres forhold til andre kun kender til alternativet »enten for eller imod os«. (KIPA).